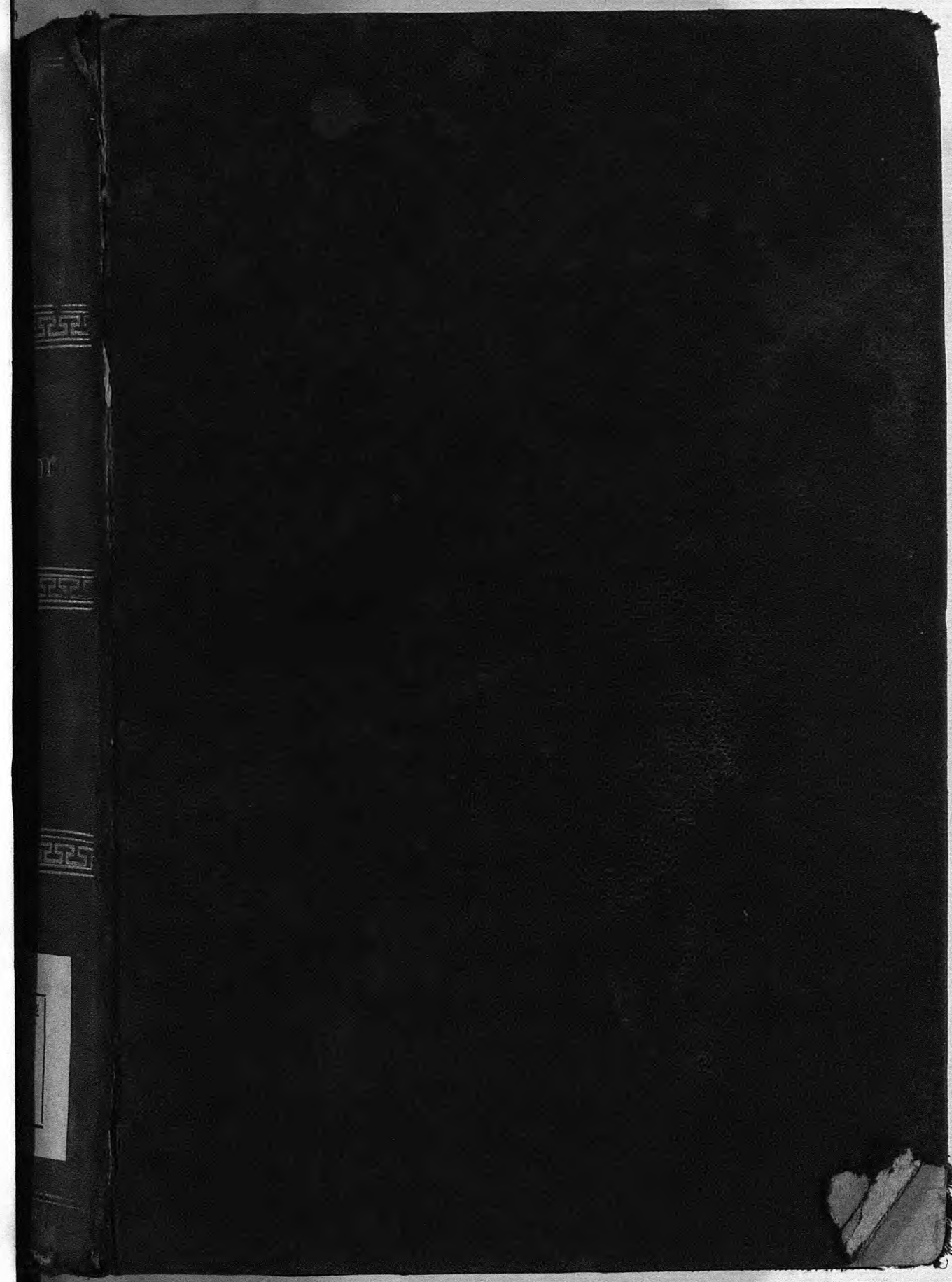

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΒΕΡΟΙΑΣ

300
Νομ.
Αριθ. εισ. 6223/67

~~Εκδόσεις~~ Δωρεά
Κληροδότημα Χατζηδόνη.

GRVER-00515

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Π. Τριανταφυλλίδης

ΑΠΟΦΑΣΕΙΣ

ΑΡΕΙΟΥ ΠΑΓΟΥ

ΤΟΥ ΕΤΟΥΣ

1898

ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ:

Ν. ΚΟΥΝΤΟΥΡΙΩΤΟΥ

Διευθύνου

ΕΚ ΤΩΝ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΩΝ «ΑΚΡΟΠΟΛΕΩΣ»

ΒΛΑΣΙΟΥ ΓΑΒΡΙΗΛΙΔΟΥ

1899

Αρ. Γκ. 6223

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ἀριθ. 1.

Τὸ Δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου ἐν Ὁλομελείᾳ.

Συγκείμενον ἐκ τῶν Δικαστῶν Κ. Σημαντήρα, Προέδρου, Ἰω. Δουβουνιώτου, Ἀνδ. Γκιῶν, Στ. Ἀνδροπούλου, Β. Παπαδοπούλου, Α. Ροντήρη, Περ. Βάλλη, Ἰω. Τσατσοῦ, Ἀδαμ. Πετρίτση, Μιλτ. Ἡλιάδου καὶ Ξεν. Εὐθυμίου· παρόντων τοῦ τε Ἀντεισαγγελέως Κ. Μανιάκη καὶ τοῦ Γραμματέως Γ. Κ. Καστόρχη. — Συνεδρίασαν δημοσίᾳ ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ τοῦ καταστήματος αὐτοῦ τὴν δεκάτην ὁγδόην (18) Δεκεμβρίου 1897, ἵνα δικάσῃ ἐπὶ τῆς αἰτήσεως τοῦ παρὰ τῷ Ἀρείῳ Πάγῳ Ἀντεισαγγελέως — περὶ ἀναίρεσεως ὑπὲρ τοῦ Νόμου τῆς ὑπ' ἀριθ. 283 τοῦ 1896 ἀποφάσεως τοῦ Πρωτοδικείου Καρδίτσης. — Ἀκοῦσαν τοῦ Εἰσηγητοῦ Δικαστοῦ Ἀνδρ. Γκιῶν ἐκθίσαντος τάδε: Ὁ Λάμπρος Σταμοσπέργιου διὰ τῆς ἀπὸ 23 Αὐγούστου 1896 ἀνακοπῆς του πρὸς τὸ Δικαστήριον τῶν ἐν Καρδίτῃ Πρωτοδικῶν κατὰ τοῦ χρηματικοῦ ἐντάλματος τοῦ εἰσπράκτορος τοῦ Δήμου Μενελαίδος καὶ τῆς ὑπ' ἀριθ. 3 τῆς 25 Ἰουλίου 1896 εἰδικῆς προσκλήσεως αὐτοῦ, περὶ πληρωμῆς δημοτικοῦ φόρου ξυλείας ἐξαχθείσης, ἰσχυρίσθη ὅτι δὲν ὀφείλει νὰ πληρῶσῃ δημοτικὴν εἰσφορὰν ἐπὶ ἐξαχθείσης ξυλείας, μὴ ὑπάρχοντος νόμου ἐπὶ βάλλοντος τὴν δημοτικὴν εἰσφορὰν, τοιοῦτος δὲ φόρος ἐστὶ παράνομος κατὰ τὰς διατάξεις τῶν ἄρθρων 120 τοῦ δημοτικοῦ νόμου καὶ 59 τοῦ Συντάγματος καὶ ἐξητήσατο ν' ἀκυρωθῇ ἡ τε πρόσκλησις, τὸ χρηματικὸν ἔνταλμα καὶ ἡ συνεπείᾳ τούτων προσωποκράτησις του. Τὸ Πρωτοδικεῖον Καρδίτσης διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 283 τῆς 21 Σεπτεμβρίου 1896 ἀποφάσεώς του ἠχώρωσε ταῦτα καὶ διέταξε τὴν ἐκ τῶν φυλακῶν ἀπόλυσιν τον ἀνακόπτοντος, σκεφθὲν ὅτι διὰ τῶν νόμων δὲν ἐπεβλήθη δημόσιος φόρος ἐπὶ τῆς ἐξαγομένης ξυλείας, ἀλλὰ δικαίωμα ἐπικαρπίας, μὴ ὑποκειμένης δὲ τῆς ξυλείας εἰς ἄμισον δημόσιον φόρον, οὔτε δημοτικὴ εἰσφορὰ ἐπ' αὐτῆς ἐπιβάλλεται καὶ ὅτι ἡ ἐναντίον τοῦ ἄρθρου 6 τοῦ νόμου ΕΗ'. τοῦ 1847 ἐπιβληθεῖσα τοιαύτη ὑπὲρ τοῦ Δήμου Μενελαίδος ἀντίκειται εἰς τὸ ἄρθρ. 59 τοῦ Συντάγματος. Τῆς ἀποφάσεως ταύτης τὴν ὑπὲρ τοῦ νόμου ἀναίρεσιν αἰτεῖται ὁ παρὰ τῷ Ἀρείῳ Πάγῳ ἀντεισαγγελεὺς διὰ τῆς ἀπὸ 18 Νοεμβρίου 1897 ἐγγράφου προτάσεώς του διὰ τὸν ἐν αὐτῇ ὡς ἐξῆς λόγον :

Διότι κατὰ τὸ ἄρθρ. 6 τοῦ νόμου ΕΗ'. τῆς 22 Δεκεμβρίου

1847 περί δημοτικῶν φόρων ἡ δημοτικὴ εἰσφορὰ (ἄμεσος φόρος) ἐπιβάλλεται ἀναλόγως τῶν ἀναγκῶν ἐκάστου δήμου ἐξ ἑσού εἰς ὅλα τὰ πράγματα ὅσα ὑπόκεινται εἰς τοὺς ἀμέσους δημοσίους φόρους ἤτοι τὸν ἔγγειον κλπ., ἀλλ' ὁ νόμος οὗτος συνεπληρώθη διὰ τοῦ νόμου ΨΙΑ τῆς 9 Νοεμβρίου 1878 καὶ ὠρίσθη δι' αὐτοῦ ὅτι ἡ κατὰ τὸ ἄρθρ. 6 τοῦ ΕΗ' νόμου δημοτικὴ εἰσφορὰ ἐπιβάλλεται καὶ ἐπὶ πραγμάτων μὴ ὑποκειμένων εἰς ἄμεσον δημοσίον φόρον. δικαίωμα δὲ ὑλοτομίας 10 τοῖς 0)0 λαμβάνει τὸ Δημόσιον καὶ ἐπὶ τῆς ξυλείας τῆς ὑλοτομουμένης εἰς δάσος ἰδιωτικὸν κατὰ τὸ ἄρθρ. 8 τοῦ ἀπὸ 4 Δ)βρίου 1836 Β Διατάγματος.

Ἀκοῦσαν αὐτοῦ ἀναπτύξαντος καὶ προφορικῶς τὸν ἀνω λόγον ἀνακίρεσεως καὶ αἰτησαμένου τὴν ὑπὲρ τοῦ Νόμου ἀναίρεσιν τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως — Ἰδὼν τὴν δικογραφίαν. — Σκεφθὲν σκεφθὲν κατὰ τὸν Νόμον,

Ἐπειδὴ κατὰ τὴν ἐννοίαν τοῦ Νόμου ΨΙΑ τῆς 9 Ν)βρίου 1878 συνδυαζομένου πρὸς τὸ ἄρθρ. 6 τοῦ περὶ δημοτικῶν φόρων ΕΗ' νόμου τῆς 22 Δ)βρίου 1847 εἰς ὅλα τὰ πράγματα, ὅσα ὑπόκεινται εἰς δημοσίον ἐν γένει φόρον, ἐπιβάλλεται καὶ φόρος δημοτικός. κατὰ δὲ τὰ ἄρθρα 8 καὶ 9 τοῦ περὶ ὑλοτομίας καὶ φόρου ξυλείας Β. Διατάγματος τῆς 4 Δ)βρίου 1836, τὸ ὀριζόμενον ἐν αὐτοῖς δι' ἐκκοπὴν ξυλείας δικαίωμα τοῦ δημοσίου, ὡς φόρος ἀνήκων αὐτῷ ἐπιβάλλεται. καὶ φόρος ρητῶς ὀνομάζεται ἐν τῷ ἄρθρῳ 9· ὅθεν φόρος δημοτικὸς ἐπὶ ἐκκοπείσης ξυλείας ἐπιβάλλεται, διότι κατὰ τὰ μνησθέντα ἄρθρα ὑπόκειται αὕτη εἰς δημοσίον φόρον, τοῦναντίον δὲ τὸ δικάσαν Πρωτοδικεῖον δεχθὲν, ψευδῶς τοὺς προπαράταθέντας Νόμους ἡρμήνευσε καὶ ἐσφαλμένως αὐτοὺς ἐφῆρμοσε· τοῦτο δὲ κατὰ ἄρθρ. 815 § 2 τῆς Πολ. Δικονομίας ἐπιφέρει τὴν αἰτουμένην ἀναίρεσιν ὑπὲρ τοῦ Νόμου.

Διὰ ταῦτα

Ἰδὼν καὶ τ' ἄρθρα 839 τῆς Πολ. Δικονομίας καὶ τὸν ΧΜΖ Νόμον. Ἀναίρει τὴν ὑπ' ἀριθ. 283 τοῦ 1896 ἀπόφασιν τοῦ Πρωτοδικείου Καρδίτσης ὑπὲρ τοῦ Νόμου Διατάσσει δὲ νὰ γραφῇ ἡ παροῦσα εἰς τὸ περιθώριον τοῦ πρῶ οτύπου τῆς ἀνακίρουμένης ἀποφάσεως, καὶ δημοσιευθῇ διὰ ταύ τύπου δαπάνῃ τοῦ δημοσίου, εἰς βάρος τοῦ ὁποίου ἐπιβάλλει καὶ τὰ τῆς σημερινῆς τέλη.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις τῇ εἰκοστῇ ἐβδόμῃ (27) Δεκεμβρίου 1897, ἰδημοσιεῖσθαι δὲ τὴν 17 Ἰανουαρίου 1898.

Ὁ Πρόεδρος

Κ. Σημαντήρας

Ὁ Γραμματεὺς

Γ. Καστόρχης

Ἄρθ. 2.

Τὸ Δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου ἐν Ὁλομελείᾳ.

Συγκείμενον ἐκ τῶν δικαστῶν Κ. Σημαντήρα Προέδρου, Ἰω. Δουβουνιώτου, Α. Γκιών, Στ. Ἀνδροπούλου, Β. Παπαδοπούλου, Π. Μενελάου, Β. Ροντήρη, Π. Βάλλη, Ἰω. Τσάτσου, Ἀδ. Πετρίτση καὶ Μιλτ. Ἡλιάδου, καλυομένων τῶν λοιπῶν δικαστῶν, παρόντων τοῦ τε Ἀντεισαγγελέως Κ. Μανιάκη καὶ τοῦ Γραμματέως Γ. Ἰ. Καστόρχη — Συνεδριάσαν δημοσίᾳ ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ τοῦ καταστήματος αὐτοῦ, τῇ δεκάτῃ ὀγδόῃ Δ)βρίου 1897, ἵνα δικάσῃ ἐπὶ τῆς ἐξῆς ὑπεθέσεως· μεταξύ, — τοῦ Ἀλέξανδρου Μανσόλῃ κατοικοῦ Ἀθηνῶν, παρκαταθέντος διὰ τοῦ πληρεξουσίου του Σ. Μπαλάνου δικηγόρου καὶ — τοῦ Δημοσίου, ἀντιπροσωπευομένου ὑπὸ τοῦ ὑπουργοῦ τῶν Οἰκονομικῶν, παρκαταθέντος διὰ τοῦ πληρεξουσίου του Γ. Δ. Καρυτινοῦ, Νομικοῦ Συμβούλου. Ἀκοῦσαν τοῦ εἰσηγητοῦ Δικαστοῦ Ἰω. Δουβουνιώτου, ἐκθέσαντες τὰς δέξις: — Ὁ Ἀλέξανδρος Μανσόλῃς, διὰ τῆς ἀπὸ 28 Ὀκτωβρίου 1890 ἐνώπιον τοῦ Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν ἀγωγῆς του κατὰ τοῦ Δημοσίου, ἐξεθῆκεν, ὅτι διετελεῖ πολιτικὸς συνταξιούχος καὶ ἐδικαιούτο διὰ τὰς ὑπηρεσίας του νὰ λαμβάνῃ σύνταξιν δραχμ. διακοσίων τεσσαράκοντα ἐννέα (249) μηνιαίῳ. Τὸ ἀρμόδιον δὲ τμήμα τοῦ ὑπουργείου τῶν Οἰκονομικῶν τῷ ἐπλήρωσε δι' ἐν-ἀλματός του, ἐξαργυρωθέντος, τὴν λοιπὴν αὐτοῦ σύνταξιν, ἀρνηθὲν νὰ τῷ χορηγήσῃ τοιαύτην διὰ τὸ χρονικὸν διάστημα ἀπὸ Ὀκτωβρίου 1887 μέχρις 28 Ἰουνίου 1889, ἥτοι διὰ μῆνας εἴκοσι καὶ ἡμέρας εἰκοσιοκτῶ, ἰσχυριζόμενον ὅτι κατ' αὐτὸ τὸ διάστημα ἦτο εἰς τὴν ἀλλοδαπὴν ἀνευ ἀδείας· ὅτι ὁ λόγος οὗτος δὲν εἶνε νόμιμος πρὸς στέρησιν τῆς συντάξεώς του, διότι ὁ νόμος δὲν ἐννοεῖ ν' ἀπολέσῃ ὁ συνταξιούχος τὴν σύνταξιν του, θεσμοθετῶν ὅτι διακόπτεται ἡ πληρωμὴ ταύτης, ἀλλ' ἐννοεῖ μόνον νὰ ποιήσῃται διακοπὴν μέχρι τῆς ἐπινόδου τοῦ ἀπουσιάζοντος ὑπαλλήλου ἢ μέχρι τῆς λήξεως τῆς κεκανονισμένης ἀδείας καὶ διότι κατὰ τὸν νόμον καὶ τὰ κεκανονισμένα καὶ ἡ νόμιμος διακοπὴ τῆς πληρωμῆς δὲν ἔλαβε χώραν κανονικῶς, μὴ ἐκδοθέντος πρὸς τοῦτο Β. Διατάγματος, δι' οὗ καὶ μόνον πρέπει αὕτη νὰ τελεῖται· ὅτι ἐνεκα τῶν εἰρημικῶν ἢ καθυστερουμένην σύνταξίς του τῷ ὀφείλεται καὶ τὸ Δημόσιον, παρκατατοῦν ταύτην, ὀφείλει νὰ τῷ πληρώσῃ αὐτήν, καταβάλλον αὐτῷ δραχμὰς πέντε χιλιάδας διακοσίας ὀψδεκα καὶ 40)00 ἐντόκως — καὶ ἡτήσατο νὰ υποχρεωθῇ τὸ Δημόσιον νὰ τῷ

ΑΠΟΦΑΣΕΙΣ

πληρώσει δραχμὰς 5212 καὶ 40)00 ἐντόκως.— Συζητήσεως γενομένης τὸ Πρωτοδικεῖον διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 938 (1891) ἀποφάσεως τοῦ ἐδέχθη τὴν ἀγωγὴν καθ' ὁλοκληρίαν. Τὴν ἀπόφασιν ταύτην ἐξεκάλεσε τὸ Δημοσίον ἐνώπιον τοῦ Ἐφετερίου Ἀθηνῶν διὰ τῆς ἀπὸ 17 Ἀπριλίου 1891 ἐφέσεώς του, ἣν ἀπέρριψε τὸ ἐν λόγῳ Ἐφετεῖον, ἐπιβύσας τὴν πρωτοδικὸν ἀπόφασιν, διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 1935 (1891) ἀποφάσεώς του. Ἄλλ' ὁ Ἀρειὸς Πάγος ἐπὶ τῇ αἰτήσει τοῦ Δημοσίου ἀνῆρσε τὴν ἀπόφασιν ταύτην τοῦ Ἐφετερίου διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 144 (1893) ἀποφάσεώς του, ἐπὶ λόγῳ ὅτι «ὁ συνταξιούχος δὲν δικαιοῦται νὰ λαμβάνῃ σύνταξιν, ἐφ' ὅσον χρόνον διατρίβει ἄνευ ἐδείας εἰς τὴν ἀλλοδαπὴν καὶ παρέπεμψε τὴν περαιτέρω συζήτησιν τῆς ὑποθέσεως εἰς τὸ Βον τοῦτο τμήμα τοῦ Ἀρείου Πάγου, πρὸς κατάλληλον ἐφαρμογὴν τοῦ Νόμου. Τοῦτο δὲ διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 69 (1897) ἀποφάσεως, διαφωνήσαν πρὸς τὴν γνώμην τοῦ Α' τμήματος παρέπεμψε εἰς τὴν Ὁλομέλειαν τοῦ Ἀρείου Πάγου τὴν λύσιν τοῦ ζητήματος, ἐάν, κατὰ τὸν περὶ συντάξεων νόμον, ὁ ἐνάγων συνταξιούχος, ἄνευ ἐδείας ἀπουσιάσας εἰς τὴν ἀλλοδαπὴν καὶ ἐπανελθὼν ἐξ αὐτῆς εἰς τὸ κράτος, δικαιοῦται νὰ πληρωθῇ τὴν νόμιμον σύνταξιν αὐτοῦ καὶ διὰ τὸ χρονικὸν διάστημα τῆς ἀπουσίας του ἢ μόνον ἀπὸ τῆς ἐπανόδου του καὶ ἐφεξῆς. Συνεπεία τῆς εἰρημένης ἀποφάσεως καὶ μετὰ τὴν νόμιμον προδικασίαν, εἰσῆχθη ἡ προκειμένη ὑπόθεσις εἰς τὸ ἀκρατήριον τοῦ Δικαστηρίου τούτου πρὸς συζήτησιν, κατὰ τὴν ἐν ἀρχῇ τῆς παρούσης ἀναφερομένην συνεδρίασιν, καθ' ἣν οἱ παραστάντες πληρεξούσιοι τῶν διαδίκων διὰ τῶν ἀναγνωσθεισῶν ἐγγράφων προτάσεων τῶν ᾗτήσαντο: Ὁ μὲν τοῦ Ἀλεξ. Μανσόλα νὰ παραδεχθῇ ἡ Ὁλομέλεια τοῦ Δικαστηρίου τούτου τὴν γνώμην τοῦ οὐσιαστικοῦ τμήματος, ὅτι τούτέστιν, ἅμα ἐπανέλθῃ ὁ ἄνευ ἐδείας εἰς τὴν ἀλλοδαπὴν ἀπελθὼν συνταξιούχος δικαιοῦται νὰ πληρωθῇ τὴν νόμιμον σύνταξιν αὐτοῦ καὶ διὰ τὸ χρονικὸν διάστημα τῆς ἀπουσίας του καὶ νὰ καταδικασθῇ τὸ Δημοσίον εἰς τὰ τῆς δίκης ἔξοδα καὶ τέλη· ὁ δὲ τοῦ Δημοσίου νὰ λυθῇ τὸ ἀμφισβητούμενον νομικῶς ζήτημα ὑπὲρ τοῦ Δημοσίου συμφώνως πρὸς τὴν ὑπ' ἀριθ. 144 (1893) ἀπόφασιν τοῦ Αου τμήματος τοῦ Ἀρείου Πάγου καὶ νὰ καταδικασθῇ ὁ ἀντίδικος εἰς τὰ ἔξοδα καὶ τέλη — Ἀκούσαν αὐτῶν, ἀναπτυξάντων καὶ προφορικῶς τὰς προτάσεις τῶν ταύτα, καὶ τοῦ Ἀντεισαγγελέως — Σκεφθὲν κατὰ τὸν Νόμον.

Ἐπειδὴ κατὰ τὸ ἀρθρον 16 τοῦ ΧΝΒ νόμου περὶ συντάξεων τῶν πολιτικῶν ὑπαλλήλων τὸ πρὸς σύνταξιν δικνίωμα διακόπτε-

ται, ἂν ὁ συνταξιούχος ἀπέλθῃ εἰς τὴν ἀλλοδαπὴν ἄνευ ἀδείας, ἄρχεται δ' ἡ σύνταξις ἐκ νέου ἅμα ἐλλείψουσιν οἱ λόγοι τῆς διακοπῆς. Ἐπειδὴ διὰ τοῦ νόμου καθιεροῦται ἡ ἀρχή, καθ' ἣν ὁ σύνταξιν ἀπολαύων δὲν δικαιούται νὰ λαμβάνῃ τοιαύτην ἐφ' ὅσον χρόνον διατρίβει ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ ἄνευ ἀδείας καὶ μόνον ὅταν ἐπανεέλθῃ, παύει ἡ διακοπὴ αὐτῇ καὶ ἡ σύνταξις ἄρχεται ἐκ νέου. Ὅθεν ἡ ὀλομέλεια, λύουσα τὴν προκειμένην διαφωνίαν, δέχεται, ὅτι ὁ συνταξιούχος ὁ εἰς τὴν ἀλλοδαπὴν ἄνευ ἀδείας μεταβὰς στερεῖται τῆς συντάξεως αὐτοῦ· καθ' ὃν χρόνον διατρίβει ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ, λαμβάνει δὲ τὴν αὐτὴν σύνταξιν τοῦ ἀφ' ἧς ἐπανεέλθῃ καὶ ἐφεξῆς.

Διὰ ταῦτα

Ἰδὲν καὶ τ' ἄρθρα 210 καὶ ἐπόμενα Πολ. Δικονομίας.

Ἀποφαίνεται ὅτι ὁ εἰς τὴν ἀλλοδαπὴν ἄνευ ἀδείας μεταβὰς συνταξιούχος ἀπόλλυσι τὴν σύνταξιν αὐτοῦ κατὰ τὸ χρονικὸν διάστημα τῆς ἀπουσίας αὐτοῦ ταύτης, ἄρχεται δὲ ἡ σύνταξις του ἐκ νέου ἅμα τῇ ἐπανόδῳ του.

Ἐπιβάλλει τῷ ἐνάγοντι τὰ ἐξοδα καὶ τέλη τῆς δίκης ταύτης μετριάζόμενα εἰς δραχμὰς πεντήκοντα.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις τῇ εἰκοστῇ τρίτῃ Ἰανουαρίου 1898, ἐδημοσιεύθη δὲ αὐθημερόν.

Ὁ Πρόεδρος

Κ. Σημαντήρας

Ὁ Γραμματεὺς

Γ. Καστόρχης

Ἀριθ. 3.

Τὸ Δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου ἐν Ὀλομέλειᾳ.

Συγκείμενον ἐκ τῶν δικαστῶν Κωνστ. Σημαντήρα, Προέδρου, Ἰω. Δουβουνιώτου, Α. Γκιών, Στ. Ἀνδροπούλου, Β. Παπαδοπούλου, Β. Ροντήρη, εἰσηγητοῦ, Π. Βάλβη, Ἰω. Τσάτσου, Ἀδ. Πετρίτση, Μιλτ. Ἡλιάδου καὶ Ε. Εὐθυμίου, κωλυομένων τῶν λοιπῶν Δικαστῶν, παρόντων τοῦ τε Ἀντεισχυγγελέως Κ. Μανιάκη καὶ τοῦ Γραμματέως Γ. Καστόρχη

Συνεδριάσαν δημοσίᾳ ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ τοῦ καταστήματος αὐτοῦ τῇ δεκάτῃ ὀγδόῃ Δεκεμβρίου 1897, ἵνα διακρίνῃ ἐπὶ τῆς ἐξῆς ὑποθέσεως μεταξύ :

Τῶν ἐκκαλούντων 1) Τοῦ ἐν Κερκύρᾳ Κλάδου τῆς Ἰονικῆς Τραπεζίης, ἐκπρωσσομένου ὑπὸ τοῦ Διευθυντοῦ αὐτοῦ Ἀνχασταίου Κοσκινᾶ, κατοίκου Κερκύρας, παρασταθέντος διὰ τοῦ πλη-

ρεξουσίου του Γ. Ἀντωνοπούλου δικηγόρου 2) Φρειδερίκου Καλδεράρη, δι' ἑαυτὸν καὶ ὡς πληρεξουσίου τοῦ ἀδελφοῦ του Φραγκίσκου καὶ τῆς θείας του Ἀγγελικῆς Καλδεράρη, ὡς ἐξ ἀπογραφῆς κληρονόμων τοῦ Λεονάρδου Καλδεράρη, κατοίκων Κεφαλληνίων, παρασταθέντων διὰ τοῦ πληρεξουσίου των Γ. Ἀντωνοπούλου, δικηγόρου, καὶ 3) Νικολάου Θεοτόκη, πατὲρ Εὐσταθίου, κατοικοῦ Τέρνης τῆς Ἰταλίας, παρασταθέντος διὰ τοῦ πληρεξουσίου του Νικολάου Δαμασκηνοῦ δικηγόρου, καὶ

τῆς ἐφesiβλήτου Μαρίας Βούλγαρη ὡς μόνης ἐξ ἀδιάθετου κληρονόμου τοῦ ἀποβιώσαντος ἀδελφοῦ τῆς Ἀντωνίου Βούλγαρη, κατοικοῦ Κερκύρας, παρασταθείσης διὰ τοῦ πληρεξουσίου τῆς δικηγόρου Σίμου Μπαλάνου

Οἱ Σταμούλα Βαφία, χήρα Δανιὴλ Βούλγαρη, καὶ Μιχαὴλ Ρίκης, ὡς ἐπίτροπος τοῦ τότε ἀνηλίκου ἐνάγοντος Ἀντωνίου Βουλγάρως διὰ τῆς ἀπὸ 25 Μαΐου 1855 ἐνώπιον τοῦ κχταργηθέντος Τριμελοῦς Πρωτοδικείου Κερκύρας ἀγωγῆς κατὰ τοῦ Εὐσταθίου Θεοτόκη, ὃν ἀποβιώσαντα διαρκούσης τῆς διαδικασίας, παριστάνει νῦν ὁ υἱὸς του καὶ κληρονόμος αὐτοῦ Νικόλαος Εὐστ. Θεοτόκης, ἐξέθηκον ὅτι διὰ τῆς ἀπὸ 28 Ἰουλίου 1776 διαθήκης, προαχθείσης παρὰ τῷ Συμβολαιογράφῳ Ἀναστασίῳ Καλοχρύσῳ καὶ δημοσιευθείσης τὴν 17 Αὐγούστου 1778 ἡ Παυλίνα Καίσαρη Καμπίση, κατεπίστευσε τῇ θυγατρὶ τῆς Αἰκατερίνῃ ὑπὸ ρητὸν ὅρον διαβιβάσεως εἰς τὰ ἄρρενα αὐτῆς τέκνα τὸ ἐν τῇ περιοχῇ τοῦ Γουβίου μέγα ὑποστατικὸν μετὰ τῶν ἐν αὐτῷ περιεχομένων κτιρίων, πρὸς δὲ καὶ τὸ ἕτερον εἰς Κοντοκάλα, ἀποβιώσας δὲ τῆς εἰρημένης Αἰκατερίνης τῇ 15 Μαΐου 1818, τὰ περὶ ὧν ὁ λόγος κτήματα διεβιβάσθησαν ἔκτοτε εἰς τὸν υἱὸν αὐτῆς Δανιὴλ Βούλγαρη, ὅστις συνῆψε γάμον μετὰ τῆς μητρὸς καὶ ἐπιτρόπου τοῦ ἐνάγοντος Σταμούλας Βαφίας τὴν 7 Σεπτεμβρίου 1823 πρὸ τῆς δημοσιεύσεως τοῦ ἀπὸ 12 Μαΐου 1825 κοινοβουλευτικοῦ περὶ καταπιστευμάτων νόμου ὑπ' ἀριθ. 34 ἀποβιώσαντος δὲ κατὰ τὴν 14 Ἰουλίου 1854 καὶ τοῦ εἰρημένου Δανιὴλ Βουλγάρως καὶ κατὰ τὸν νόμον τὸν ἐπὶ τῇ 15 Μαΐου 1818 ἐκδοθέντος νόμου διὰ τῆς ἐπὶ τῇ 15 Μαΐου 1818 ἐκδοθείσης ἀποφάσεως τοῦ τότε ἀνηλίκου ἐνάγοντος Ἀντωνίου Βουλγάρως, ὁ προμνησθεὶς κοινοβουλευτικὸς νόμος εὗρεν εἰς τὴν κατοχὴν τῶν καταπιστευομένων κτημάτων τὸν εἰρημένον πατέρα τοῦ ἐνάγοντος, υἱὸν ὡς εἴρηται τῆς καταπιστευματοδόχου Αἰκατερίνης. Ἐπομένως ὁ ἀνήλιξ ἐνάγων δυνάμει τοῦ ἀρθροῦ 7 τοῦ ρηθέντος νόμου διεδέξατο τὸν πατέρα αὐτοῦ, προελθὼν ὡς εἴρηται ἐκ νομίμου γάμου πρὸ τῆς δημοσιεύσεως τοῦ περὶ καταπιστευματικῶν ὑποκαταστάσεων νόμου

συνωδᾷ τῇ διαθήκῃ. Πλὴν τὰ καταπιστευμένα ταῦτα κτήματα ἐν τῇ περιοχῇ τοῦ Γουβίου διακείμενα κατέχονται νῦν παρὰ τοῦ ἐναγομένου Εὐσταθίου Θεοτόκη ἀπὸ τῆς 10 Ἰουλίου 1851. καθ' ἣν πρὸς αὐτὸν κατεκυρώθησαν ἐκτελεστικῶς δυνάμει τῆς ἀπὸ 4 Ἰουλίου 1851 διακηρύξεως πλειστηριασμοῦ ἐπὶ τῇ αἰτήσει τῆς Ἰονικῆς Τραπεζῆς, γενομένου διὰ χρέος τοῦ Δανιὴλ Βουλγάρη· ὅτι οὐδεμία ἀμφισβήτησις δύναται νὰ ἐγερθῇ πρὸς τὴν ταυτοτητα τῶν καταπιστευμένων κτημάτων, ἥτις προφανῶς ἀποδεικνύεται ἐκ τῆς διαθήκης καὶ διαφόρων ἄλλων πράξεων· καὶ ὅτι τὰ κτήματα ταῦτα ἀνήκουσιν εἰς τὸν ἀνήλικον ἐνάγοντα. — καὶ ἤτήσατο νὰ ἀποφασισθῇ α'.) ὅτι δυνάμει τῆς ὡς εἴρηται διαθήκης τῆς Παυλίας Καίσαρη Καμπιτση, ὁ ἀνῆλιξ ἐνάγων Ἀντωνιος Βουλγάρης εἶναι ὁ προσκεκλημένος εἰς τὴν ἀπολαυτὴν τῶν κατεπιστευμένων κτημάτων· β'.) ν' ἀποφασισθῇ ὅτι ἔνεκα τοῦ συμβάντος θανάτου τοῦ πατρὸς τοῦ ἐνάγοντος ὑπάρχει ἤδη περίπτωσις τῆς διαβιβάσεως εἰς αὐτὸν τοῦ εἰρημένου καταπιστεύματος· γ'.) ν' ἀποφασισθῇ δυνάμει τοῦ ἀρθρ. 7 τοῦ ἀπὸ 12 Μαΐου 1825 κοινοβουλευτικοῦ νόμου ἡ ἐπανεύλεσις εἰς τὸν αὐτὸν ἀνήλικον ἐνάγοντα τῶν ὑπὸ τοῦ ἐναγομένου διακατεχομένων κτημάτων περιελθόντων αὐτῷ δυνάμει τῆς ἀνω μνημονευθείσης κατακυρωτικῆς ἐκθέσεως, καὶ δ'.) ν' ἀποφασισθῇ ἡ ἀπιδουσις τῶν καρπῶν τῶν εἰρημένων κτημάτων ἀπὸ τῆς ἀγωγῆς μέχρι τῆς ὀριστικῆς ἐκδικάσεως αὐτῆς.

Μετὰ τὴν κοινοποίησιν τῆς ἀγωγῆς τούτης πρὸς τὸν ἐναγόμενον Εὐστάθιον Θεοτόκην, αὐτὸς διὰ τοῦ ἀπὸ 27 Δεκεμβρίου 1855 ἐνώπιον τοῦ αὐτοῦ Τριμελοῦς Πρωτοδικείου ἐμφανιστηρίου κατὰ τῆς Ἰονικῆς Τραπεζῆς καὶ τοῦ Λεονάρδου Καλδεράρη, κοινοποιηθέντος καὶ πρὸς τοὺς ἐνάγοντας, ἐξεθῆκεν ὅτι ἡ Ἰονικὴ Τράπεζα, πιστώτρια τοῦ πατρὸς τοῦ ἐνάγοντος, προέβη εἰς πράξεις ἀναγκαστικῆς ἐκποιήσεως δυνάμει τοῦ ἀρθροῦ 73 τοῦ ὁγδοῦ Κοινοβουλίου καὶ διὰ πλειστηριασμοῦ ἐτέθησαν εἰς πώλησιν τὰ ἐν αὐτῷ καταγεγραμμένα διάφορα ἀγαθὰ τοῦ δικαίου τοῦ εἰρημένου χρεώστου Δανιὴλ Βουλγάρεως, ἀξίας ταλλήρων 16805 καὶ 75)00, τὰ ὅποια κατεκυρώθησαν ἐπ' ὀνόματι τοῦ διὰ ταλλήρα 4,300, ὅτι πρὸ τῆς λήξεως τῆς ἐξαμήνου προθεσμίας ἐντὸς τῆς ὁποίας ἠδύνατο πᾶς ἐνδιαφερόμενος νὰ φέρῃ ἀντίρρησην καὶ ὁ ὀφειλέτης νὰ πληρώσῃ τὸ χρέος του, ὁ Λεονάρδος Καλδεράρης τῇ 10 Αὐγούστου 1851 ἐμεσεγγύησεν εἰς χεῖρας αὐτοῦ τοῦ ἐνάγοντος καὶ τοῦ γραμματέως τοῦ ἐμποροδικείου τὸ ἔγγραφον τῆς παρακα

ΑΠΟΦΑΣΕΙΣ ΑΡΕΙΟΥ ΠΑΓΟΥ

ταυθήκης καὶ πᾶν ἄλλο ἀποβλέπων αὐτήν· ὅτι παρελθούσης τῆς ρηθείσης ἐξαμήνου προθεσμίας παρακατέθεσεν εἰς τὸ ἀγαθοεργὸν κατὰστημα τὰ ἀνωτέρω ταλλήρα 4300 καὶ δι' ἐμφανιστηρίου προσήγαγε τὸ σχετικὸν τοῦ καταστήματος ἔγγραφον εἰς ἐλευθέρων ἄρσιν, οὗτινος ἀνήκει καὶ τὸ ὁποῖον ἐκοινοποιήθη εἰς τὴν Ἰονικὴν Τράπεζαν, τὴν ὀφειλέτην Βούλγαρην καὶ τὸν Καλδεράρην· ὅτι μετὰ ταῦτα τὰ χρήματα ταῦτα ἐλήφθησαν παρὰ τῶν εἰρημένων δικαιοῦχων κατὰ τὸ ἀναλογοῦν ἐκάστω, — καὶ ἤτήσατο α'.) ἐν περιπτώσει παραδοχῆς τῆς προκειμένης κατ' αὐτοῦ ἀγωγῆς νὰ εἶναι ὑπεύθυνος πρὸς αὐτὸν ἡ Τράπεζα δι' ὅλα τὰ ἀποτελέσματα τῆς δίκης β'.) νὰ ὑποχρεωθῇ αὕτη εἰς τὴν πληρωμὴν 1) τῆς ἀξίας τῶν κατακυρωθέντων κτημάτων· 2) τῆς ἀξίας τῶν ἀπαιτηθέντων ἐξόδων καλλιιεργείας καὶ βελτιώσεως διὰ τακτικῆς πραγματοποιημοσύνης· 3) τῶν πληρωθέντων τῇ ἐκτελεστικῇ ἀστυνομίᾳ ἐξόδων· 4) τῶν προϊόντων εἰς τὴν πληρωμὴν τῶν ὁποίων ἤθελε τυχὸν ὑποχρεωθῇ πρὸς τὸν ἀνήλικον Βούλγαρην· 5) τῶν ἐξόδων τῆς δίκης καὶ 6) τῶν τόκων ὅλων τῶν ἀνωτέρω ποσοτήτων ἀφ' ἧς ἤθελεν ἐπαφίσει τὰ κτήματα μέχρι πληρωμῆς· γ') ἀνευ βλάβης τῶν ἄνω εἰρημένων κατὰ τῆς Τραπεζῆς αἰτημάτων ν' ἀποφασισθῇ ἡ εὐθύνη τοῦ Καλδεράρη καὶ τῆς κληρονομίας Βουλγαρέως (ἐν περιπτώσει παραδοχῆς τῆς ἀγωγῆς) εἰς τὴν πληρωμὴν τῶν κάτωθι ἀναφερομένων ποσοτήτων διὰ τὸ ἀποτέλεσμα ὅτι ἐὰν οὗτος (ὁ ἐναγόμενος) ἤθελεν εἰσπράξει, εἴτε ἀπὸ τὸν Καλδεράρην, εἴτε ἀπὸ τὴν κληρονομίαν Βούλγαρην τὰ αὐτὰ ὡς ἀνωτέρω ποσά, νὰ καταλογισθῶσι καὶ ἀφαιρεθῶσιν ἀφ' ὅσα κατὰ τὰ προηγούμενα ἐδάφια ὀφείλει ἡ Ἰονικὴ Τράπεζα. ἦτοι ὁ μὲν Καλδεράρης εἰς τὴν πληρωμὴν τῶν ταλλήρων 2275 καὶ 425 (500 καὶ τῶν τόκων αὐτῶν ἄχρις ἀποτίσεως, ἡ δὲ κληρονομία Βουλγαρὴ εἰς τὴν πληρωμὴν ταλλήρων 4300 καὶ εἰς ὅσα ἄλλα ἐξετέθησαν παρ' αὐτοῦ καὶ τῆς Ἰονικῆς Τραπεζῆς Ὁ αὐτὸς δὲ ἐναγόμενος Εὐστάθιος Θεοτόκης δι' ἀπολογητηρίου τοῦ ἀπευθυνομένου ἐνώπιον τοῦ αὐτοῦ Τριμελοῦς Πρωτοδικείου, ἤτήσατο τὴν ἀπόρριψιν τῆς προκειμένης κατ' αὐτοῦ ἀγωγῆς.

Κατόπιν ὁ αὐτὸς ἐναγόμενος Εὐστάθιος Θεοτόκης διὰ τῆς ἀπὸ 10 Δεβρίου 1855 ἐνώπιον τοῦ αὐτοῦ Πρωτοδικείου ἀγωγῆς του κατὰ τῶν ἀντιπροσώπων τοῦ ἐνάγοντος ἤτήσατο α'.) νὰ δικασθῇ ὅτι ὁ Δανιὴλ Βούλγαρης καθ' ὃ ἐξ ἀπηγορευμένου γάμου προερχόμενος καὶ ὕστερον νομιμοποιηθεὶς δυνάμει τοῦ ἀπὸ 16 Ἰουνίου 1817 ἐνετικοῦ νόμου, ἦτο ἀνίκανος ν' ἀπαιτήσῃ καὶ παραλάβῃ λόγῳ καταπιστευματικῆς ὑποκαταστάσεως τὸ καταπίστευμα

ὅπερ ἡ Παυλίνα Καμπίτση διὰ τῆς διαθήκης τῆς συνέστησεν ὑπὲρ τῶν νομίμων τέκνων τῆς θυγατρὸς τῆς Αἰκατερίνης καὶ ὅτι ἐκλείψαντος τοῦ ὄρου τῆς καταπιστεύσεως, ἦτοι τῆς ὑπέρξεως τοῦ κεκλημένου γνησίου καὶ νομίμου τέκνου, ἡ εἰρημένη Αἰκατερίνη ἀπέκτησε τὴν ἐλευθέραν καὶ ἀπόλυτον διάθεσιν τῶν κληρονομικῶν ὑπαρχόντων τῆς διαθέτιδος, ἅπερ ἀπηλλάχθησαν ὡς ἐκ τούτου διὰ παντὸς πάσης καταπιστευματικῆς ὑπεγγυότητος, διότι προκύπτει ὅτι ὁ υἱὸς τῆς Αἰκατερίνης Δανιὴλ Βούλγαρης ἐτέχθη μὲν ἐξ ἀθεμίτου καὶ ἀπηγορευμένου γάμου, κατ' ἀνοχὴν δὲ καὶ συγκατάθεσιν μόνον ἐνομιμοποιήθη ὑπὸ τοῦ ἀρχιεπισκόπου Κερκύρας καὶ θ') νὰ δικασθῇ ὅτι ἡ εἰς τὸν εἰρημένον Δανιὴλ Βούλγαρην περιελθοῦσα περιουσία τῆς μητρὸς του, ἐλευθέρᾳ γενομένη, δὲν ὑπήγετο πλέον εἰς τοὺς ἀτονήσαντας καὶ ματαιωθέντας ὄρους καταπιστευματικῶν τῆς διαθήκης καὶ ὅτι ἐπομένως κατέστη ἀμετάτρεπτος καὶ ἀμετάκλητος διὰ παντὸς ἡ γενομένη ἀπαλλοτρίωσις τῶν κτημάτων καὶ ὅτι δι' οὐδένᾳ λόγον δικαιοῦται ὁ Δανιὴλ νὰ διεκδικήσῃ τὰ εἰρημένα κτήματα.

Κατὰ τῆς εἰρημένης ἀγωγῆς οἱ ἐνάγοντες ἐπίτροποι ἀπηύθυναν ἀπολογίαν καὶ ἀνταγωγικῶς ῥητήσαντο ν' ἀναγνωρισθῇ ἡ πολιτικὴ ἱκανότης τοῦ Δανιὴλ Βούλγαρη ἐπὶ τῶν κατεπιστευμένων δικαιωμάτων καὶ καθηκόντων ὡς προερχομένου ἐκ νομίμου γάμου.

Συζητήσεως ἐπομένως γενομένης ἐφ' ὅλων τῶν εἰρημένων ἀγωγῶν, τὸ Τριμελὲς Πρωτοδικεῖον ἐξέδοτο τὴν ἀπὸ 6 Ἰουνίου 1861 ἀπόφασίν του, δι' ἧς ἀπέρριψε τὴν προκειμένην ἀγωγὴν τῶν ἐπιτρόπων τοῦ Ἀντωνίου Βουλγάρως καὶ ἐκήρυξεν ἀποπερατωμένον τὸ ἀντικείμενον τοῦ ἐμφανιστηρίου καὶ τῆς ἀγωγῆς τοῦ ἐναγομένου Εὐσταθίου Θεοτόκη, ὡς καὶ τῆς ἀνταγωγῆς τῶν ἐπιτρόπων.

Τὸ δὲ ἀνώτατον Συμβούλιον ἐπὶ τῇ ἐφέσει τῶν ἐπιτρόπων τοῦ ἐνάγοντος Α. Βουλγάρως διὰ τῆς ἀπὸ 6 Μαΐου 1863 ἀποφάσεώς του ἠκύρωσε τὴν ἀνωτέρω ἀπόφασιν τοῦ Τριμελοῦς Πρωτοδικείου καὶ παρέπεμψεν ἐνώπιον αὐτοῦ τὴν ἐκδίκασιν τῆς ὑποθέσεως.

Κηρυχθεῖσης ἐπομένως ἐπανειλημμένης τῆς δίχης ἔνεκα τοῦ θανάτου τοῦ Λεον. Καλδεράρη ἐπ' ὀνόματι τῶν παρισταμένων αὐτοῦ καὶ τῆς ἐνηλικιώσεως τοῦ ἐνάγοντος Α. Βουλγάρως καὶ συζητήσεως γενομένης, τὸ Τριμελὲς Πρωτοδικεῖον ἐξέδοτο τὴν ἀπὸ 23 Μαΐου 1864 ἀπόφασίν του, δι' ἧς παρεδίδετο τὴν ἀγωγὴν τῶν ἐπιτρόπων τοῦ Α. Βουλγάρως καὶ τὴν διὰ τῆς ἀπολογίας προταθεῖσαν ἀνταγωγὴν των, ἀπέρριψε τὴν ἀπὸ 10 Δεβρίου

1858 ἀγωγὴν τοῦ ἐναγομένου Εὐσταθίου Θεοτόκη, παρεδέξατο τὸ ἀπὸ 27 Δεβρίου 1855 ἐμφανιστήριον αὐτοῦ κατὰ τῆς κληρονομίας Δανιὴλ Βουλγάρεως, ὅπως αὕτη τῷ πληρώσει τὰ λήληρα 4,300 καὶ πᾶν ὅ,τι οὗτος ἡτήσατο παρὰ τῆς Ἰονικῆς Τραπεζίης ἐτροποποίησεν ὡς πρὸς αὐτὴν καὶ τὴν κληρονομίαν τοῦ Λεον. Καλδεράρη τὸ ἐμφανιστήριον τοῦ Θεοτόκη, ὅπως ἀποδώσωσιν αὐτῷ ἢ μὲν Τράπεζα τὰ λήληρα 2,275 καὶ 425(500 μετὰ τοῦ νομίμου τόκου ἐπὶ ὑποχρέωσει τοῦ Θεοτόκη νὰ καταλογίσῃ πᾶν ποσόν, ὅπερ ἤθελεν εἰσπράξῃ παρὰ τῆς Τραπεζίης καὶ τῆς κληρονομίας Καλδεράρη ἐπὶ τῶν παρὰ τῆς κληρονομίας Βούλγαρη ὀφειλομένων.

Τὴν εἰρημένην ἀπόφασιν τοῦ Τριμελοῦς Πρωτοδικείου ἐξεκάλυσαν 1) ἡ Ἰονικὴ Τράπεζα 2) οἱ κληρονόμοι τοῦ Λεονάρδου Καλδεράρη καὶ 3) ὁ ἐναγόμενος Εὐστάθιος Θεοτόκης ἐνώπιον τοῦ ἀνωτάτου τῆς Δικαιοσύνης Συμβουλίου.

Μεθ' ὃ ἐπελευθύνει τῆς δικαστικῆς ἀφομοιώσεως καὶ ἐπαναληφθείσης τῆς δίκης ἕνεκα τοῦ θανάτου τῶν διαδίκων Εὐσταθίου Θεοτόκη, Νικολάου, Ἰωσήφ καὶ Ρόζας Καλδεράρη, ἐπ' ὀνόματι τῶν κληρονόμων αὐτῶν, ἦτοι τοῦ Ν Θεοτόκη καὶ τοῦ Φρειδερίκου Καλδεράρη, τὸ Ἐφετεῖον Κερκύρας μετὰ προηγουμένης συζητήσεως ἐξέδωτο 1) τὴν ὑπ' ἀριθ 300 τοῦ 1873 ἀπόφασιν τοῦ δι' ἧς ὑπεχρέωσε τὸν Α. Βούλγαρην ν' ἀποδείξῃ καὶ διὰ μαρτύρων ὅτι τὰ συνεπεία τῶν ἐκποιητικῶν πράξεων τοῦ Καλδεράρη καὶ Ἰονικῆς Τραπεζίης καὶ δυνάμει τῆς ἀπὸ 10 Ἰουλίου 1855 πράξεως κατακυρώσεως εἰς τὸν Εὐστάθιον Θεοτόκην περιελθόντα κτήματα εἰσὶν αὐτὰ ἐκεῖνα τὰ ὁποῖα διὰ τῆς διαθήκης μετεβίβασθησαν εἰς τὴν προμήτορα τοῦ Α. Βούλγαρη Αἰκατερίνην ὑπὸ καταπιστευματικὸν δεσμὸν καὶ ὅτι ἅπαντα βαρύνονται ὑπὸ τοῦ ἰδίου δεσμοῦ καὶ 2)—μετὰ τὴν διεξαγωγὴν τῆς ἀποδείξεως ταύτης—τὴν ὑπ' ἀριθ 191 (1888) ἐτέραν, δι' ἧς ἀπέριψεν ὡς ἀπαράδεκτον τὴν ἐφεσιν τοῦ Καλδεράρη καθόσον ὁρᾷ τὴν Ἰονικὴν Τράπεζαν. Τὴν αὐτὴν δὲ ἐφεσιν καὶ τὰς τῶν Εὐσταθίου Θεοτόκη καὶ Ἰονικῆς Τραπεζίης ὡς ἀβασίμους ἔσον ὁρᾷ τὸν Α. Βούλγαρην ἀπορρίψαν δ' ἐπίσης ὡς ἀπαράδεκτον λόγῳ παραγραφῆς τῆς πολυκαταστάσεως τοῦ Δανιὴλ Βούλγαρη καὶ τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ Ἀντωνίου, τὴν ἀπὸ Δεκεμβρίου 1858 ἀγωγὴν τοῦ Εὐσταθίου Θεοτόκη κατὰ τοῦ Α. Βούλγαρη καὶ δεχθὲν ἐν μέρει τὴν ἀγωγὴν τοῦ Εὐσταθίου Θεοτόκη, ἀνεγνώρισε τὸν εἰρημένον Α. Βούλγαρην ὡς κλημένον εἰς τὸ καταπίστευμα τὸ συστηθὲν διὰ τῆς διαθήκης τῆς Παυλίνης Καμπίτση καὶ συνεπῶς κύριον τῶν διεκδικουμένων

κτημάτων τῶν ἐκποινηθέντων καὶ ὑπὸ τοῦ Ν. Θεοτόκη κατεχομένων, ὑπεχρέωσε τοῦτον νὰ ἐγκαταλείψῃ τὴν κατοχὴν τῶν κτημάτων τούτων πρὸς τὸν Ἀντώνιον Βούλγαρην, οὗ διέταξε τὴν εἰς ταῦτα ἐγκατάστασιν, ἐδέχθη δ' ἐν μέρει τὰς ἐφέσεις τῆς Ἰονικῆς Τραπεζίης καὶ Καλδεράρη. καθόσον ὁρᾷ τοὺς Καλδεράρη καὶ Ἰονικὴν Τράπεζαν, μετερρῦθμισε τὴν ἐκκληθεῖσαν ἀπόφασιν τοῦ καταργηθέντος Τριμελοῦς Πρωτοδικείου καὶ ἀντικατέστησε τὰς διατάξεις αὐτῆς ὡς ἐξῆς: ἤτοι ἀπέρριψεν ὁλοσχερῶς τὸ ἀπὸ 27 Δεκεμβρίου 1855 ἐμφανιστήριον τοῦ Θεοτόκη καθ' ὅσον ἀφορᾷ τοὺς εἰρημένους ἐκκαλοῦντας καὶ ἐπεκύρωσε κατὰ τὰ λοιπὰ τὴν ἐκκαλουμένην ἀπόφασιν καὶ καθόσον ὁρᾷ τὰς διατάξεις αὐτῆς κατὰ τῆς κληρονομίας τοῦ Δανιὴλ Βούλγαρη.

Ἀναίρεσιβληθείσων τῶν ὑπ' ἀριθ. 300 τοῦ 1873 καὶ 191 τοῦ 1888 ἀποφάσεων τοῦ Ἐφετείου Κερκύρας ὑπὸ τοῦ Νικολάου Θεοτόκη ποτὲ Εὐσταθίου, ὁ Ἀρειὸς Πάγος (τμ. Α') διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 208 τοῦ 1895 ἀποφάσεως τοῦ ἀνῆρσε μόνον τὴν ὑπ' ἀριθ. 191 ἀπόφασιν. ἐφ' ὅσον ἐδέξατο τὴν προκειμένην ἀγωγὴν καὶ ὑπεχρέωσε τὸν ἐναγόμενον εἰς τὴν ἀπόδοσιν τῶν ἐν αὐτῇ κτημάτων, ἀνῆρσε τὴν αὐτὴν ἀπόφασιν, ἐφ' ὅσον ἀπέρριψε τὴν προσεπικλήσιν τοῦ ἐναγομένου κατὰ τῶν δανειστῶν τῆς Ἰονικῆς Τραπεζίης καὶ κληρονόμων Καλδεράρη περὶ ἀποδόσεως τοῦ ληφθέντος ὑπ' αὐτῶν τμήματος, ἀπέρριψε τὴν αἴτησιν ἀναίρεσεως τοῦ Ν. Θεοτόκη κατὰ τῆς αὐτῆς ἀποφάσεως ὅσον ἀφορᾷ τὴν ἀπόρριψιν τῆς προσεπικλήσεως αὐτοῦ κατὰ τῶν αὐτῶν δανειστῶν, ὡς πρὸς τὴν εὐθύνην ἀποζημιώσεως ἕνεκα ἐκνικήσεως καὶ παρέπεμψε τὴν δίκην ὡς πρὸς τὰ ἀναιρούμενα μέρη εἰς τὸ Β' τμήμα τοῦ Ἀρείου Πάγου διὰ τὴν κατάλληλον ἐφαρμογὴν τοῦ νόμου.

Συζητήσεως δὲ γενομένης, τὸ Β' τμήμα τοῦ Ἀρείου Πάγου, μετὰ προηγουμένην συζήτησιν, ἐξέδοτο τὴν ὑπ' ἀριθμὸν 295 τοῦ 1896 ἀπόφασιν, δι' ἧς, διαφωνήσαν πρὸς τὴν γνώμην τοῦ Α' τμήματος τοῦ Ἀρείου Πάγου, παρέπεμψεν εἰς τὴν Ὀλομέλειαν τοῦ Ἀρείου Πάγου τὴν λύσιν τοῦ νομικοῦ ζητήματος «ἐὰν κατὰ τοὺς πρὸ τοῦ Ἀστικοῦ Κώδικος ἐν Ἑπτανήσῳ ἰσχύοντες νόμοι, ἢ ὑπὸ τοῦ Συμβολαιογράφου εἰς τὰ ἐπὶ τούτῳ ὠρισμένα δημόσια βιβλία παράλειψις τῆς μεταγραφῆς (ἐνδυνάσεως) τῆς διαθήκης τῆς περιεχοῦσης οἰκογενειακὸν καταπίστευμα ἐπῆγετο ἢ ὄχι τὴν ἀκύρωσιν αὐτοῦ.»

Ἐπομένως καὶ μετὰ τὴν νόμιμον προδικασίαν καὶ συνεπείᾳ τῆς ὑπ' ἀριθ. 40 (1897) πράξεως προτιμήσεως τοῦ Προέδρου τοῦ Δικαστηρίου τούτου, εἰσῆχθη ἡ προκειμένη ὑπόθεσις εἰς τὸ ἀκροατήριον

τοῦ Δικαστηρίου τούτου πρὸς συζήτησιν κατὰ τὴν ἐν ἀρχῇ τῆς παρούσης ἀναφερομένην συνεδρίᾳσιν, καθ' ἣν οἱ παραστάντες πληρεξούσιοι τῶν διαδίκων διὰ τῶν ἀναγνωσθεισῶν ἐγγράφων προτάσεων των ἠτήσαντο ὁ μὲν τῆς Ἰονικῆς Τραπεζῆς καὶ τοῦ Φρειδερ. Καλδεράρη δι' ἑαυτὸν καὶ ὑπὸ τὴν ιδιότητά του τὴν ἄρσιν τῆς μεταξὺ τῶν δύο τμημάτων ἀναφύσεως διαφωνίας διὰ τῆς ἀποφάσεως τῆς ὁλομελείας ὅτι ἡ παράλειψις τῆς ὑπὸ τοῦ νόμου ἐνδηλώσεως τῶν περὶ καταπιστεύσεως διαθηκῶν συνεπάγεται κατὰ νόμον τὴν ἀκυρότητα τῆς περὶ καταπιστεύσεως διατάξεως ὡς πρὸς τοὺς ἐν καλῇ πίστει διατελοῦντας καὶ ζημιουμένους ἐκ ταύτης τρίτους καὶ τὴν καταδίκην τῶν ἀντιδίκων των εἰς τὰ ἔξοδα καὶ τέλη, ὁ δὲ τοῦ Νικολ. Θεοτόκη ν' ἀποφανθῇ διὰ τὰ περαιτέρω ἡ ὁλομέλεια τοῦ Ἀρείου Πάγου συμφώνως τῇ ὑπ' ἀριθ. 208 (1895) ἀποφάσει αὐτοῦ, ὅτι κατὰ τοὺς πρὸ τοῦ Ἀστικοῦ Κώδικος ἐν Ἑπτανήσῳ ἰσχύοντες νόμους ἡ ὑπὸ τοῦ Συμβολαιογράφου εἰς τὰ ὠρισμένα βιβλία τῆς ἀρμοδίας ἀρχῆς παράλειψις τῆς μεταγραφῆς, ἥτοι ἐνδηλώσεως τῆς διαθήκης τῆς περιεχούσης οἰκογενειακὸν καταπίστευμα ἐπήγετο τὴν ἀκύρωσιν αὐτοῦ, νὰ παραπεμφθῇ ἡ δίκη εἰς τὸ Β' τμήμα τοῦ Ἀρείου Πάγου καὶ νὰ καταδικασθῶσιν οἱ ἀντίδικοι του εἰς τὰ ἔξοδα καὶ τέλη καὶ ὁ τῆς ἐφεσιβλήτου Μαρίας Βούλγαρη νὰ ἀποδεχθῇ ἡ ὁλομέλεια τὴν παρὰ τοῦ Β' τμήματος δοθεῖσαν λύσιν, ἥτοι ὅτι κατὰ τὴν ἐν Ἑπτανήσῳ ἰσχύουσαν νομοθεσίαν πρὸ τῆς εἰσαγωγῆς τοῦ Ἰονίου Ἀστικοῦ Κώδικος (κατὰ τοὺς Ἑνετικοὺς νόμους) ἡ ὑπὸ τοῦ Συμβολαιογράφου εἰς τὰ ἐν τῷ σκεπτικῷ τῆς 295 (1896) ἀναφερόμενα βιβλία παράλειψις τῆς μεταγραφῆς τῆς διαθήκης, τῆς ἀποτελούσης οἰκογενειακὸν καταπίστευμα, δὲν ἐπήγετο ἀκύρωσιν καὶ νὰ καταδικασθῶσιν οἱ ἀντίδικοι τῆς εἰς τὰ δικαστικὰ ἔξοδα καὶ τέλη.

Ἀκοῦσαν αὐτῶν, ἀναπτυζάντων καὶ προφορικῶς τὰς προτάσεις των ταύτας καὶ αἰτησαμένων τὴν παραδοχὴν αὐτῶν.

καὶ τοῦ Ἀντεισαγγελέως.

Ἰδὼν τὴν δικογραφίαν

Σκεφθὲν κατὰ τὸν νόμον.

Ἐπειδὴ κατὰ τὸν ἐν Ἑπτανήσῳ πρὸ τοῦ ἐν ἰσχύϊ Ἀστικοῦ Κώδικος ἰσχύοντα Ἑνετικὸν νόμον τῆς 22 Μαρτίου 1613, ἡ ὑπὸ τοῦ Συμβολαιογράφου παράλειψις τῆς εἰς τὰ ἐπὶ τούτῳ ὠρισμένα βιβλία μεταγραφῆς (ἐνδηλώσεως) τῆς διαθήκης, τῆς περιεχούσης οἰκογενειακὸν καταπίστευμα, δὲν ἐπέιγετο τὴν ἀκύρωσιν αὐτοῦ, διότι κατὰ τὴν ρητὴν διάταξιν τοῦ νόμου τούτου, διετάσσονται αἱ τοι-

αὗται μεταγραφαὶ «χωρὶς νὰ παραβλάπτωσιν ὑπὸ οὐδεμίαν ἔποψιν οὐδὲν πρόσωπον, εἴτε γενόμεναι, εἴτε μὴ» («Non pregiudicando però in conto alcuno tali note, ó fatte ó non fatte ad alcuna persona.») Ἡ δὲ τοιαύτη ἐρμηνεία τοῦ νόμου τούτου συνάδει καὶ πρὸς τὰς σχετικὰς διατάξεις τῶν προηγουμένων νόμων τῆς 29 Δεβρίου 1513 καὶ 29 Μαρτίου 1591 ἢ 1592, δι' ὧν ἐλαμβάνετο πρόνοια ὑπὲρ τῆς διατηρήσεως τῶν ὑπὸ καταπιστευματικὸν ὄρον καταλειπομένων ἀκινήτων πρὸς ὃν κατελείποντο σκοπὸν δι' ἀπαγορεύσεως τῆς ἐκποιήσεως καὶ ἀποξενώσεως αὐτῶν, ὅπως ἐν καιρῷ περιέρχωνται εἰς οὓς κατελείφθησαν ὥστε, μὴ διατασσομένης ρητῆς ἀκυρώσεως τοῦ καταπιστεύματος διὰ τοιαύτην παράλειψιν, δὲν δύναται νὰ προκύψῃ τοιαύτη ἐκ λόγων δημοσίας τάξεως ἀπέναντι τῆς ἄνω εἰρημένης ρητῆς διατάξεως ὅτι οὐδὲν πρόσωπον δύναται νὰ βλάβῃ ἢ παρὰλειψις τῆς μεταγραφῆς τῆς διαθήκης.

Διὰ ταῦτα

Ἰδὼν καὶ τὰ ἄρθρ. 4 δ' καὶ 7 τοῦ ΧΜΖ' νόμου τοῦ 1877.

Ἀποφαίνεται ὅτι κατὰ τοὺς πρὸ τοῦ Ἀστικοῦ Κώδικος ἰσχύοντας ἐν Ἑπτανήσῳ νόμους ἢ εἰ, τὰ ἐπὶ τούτῳ ὠρισμένα βιβλία παρὰλειψις τῆς μεταγραφῆς (ἐνδηλώσεως) τῆς διαθήκης τῆς περιεχούσης οἰκογενειακὸν καταπίστευμα, δὲν ἐπήγετο τὴν ἀκύρωσιν αὐτοῦ.

Παραπέμπει τὴν περαιτέρω συζήτησιν καὶ ἀπόφασιν τῆς ὑποθέσεως εἰς τὸ δεύτερον τμήμα τοῦ Δικαστηρίου τούτου, καθὼς καὶ τὴν περὶ ἐξόδων ἀπόφασιν.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις τῇ εἰκοστῇ δευτέρᾳ Ἰανουαρίου 1898.

Ὁ Πρόεδρος

Κ. Σημαντήρας.

Ὁ Γραμματεὺς

Γ. Καστόρχης.

Ἐδημοσιεύθη δ' αὐτόθι ἐκτάκτως τῇ εἰκοστῇ τρίτῃ Ἰανουαρίου 1898.

Ὁ Πρόεδρος

Κ. Σημαντήρας

Ὁ Γραμματεὺς

Γ. Καστόρχης

Αριθ. 4.

Τὸ Δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου.

Τμήμα α'.

Συγκείμενον ἐκ τῶν Δικαστῶν Κωνστ. Σημαντήρα, Προέδρου, Ἄνδρ. Γκιῶν, Περ. Βάλβη, Ἰω. Τσάτσου, Ἀδ. Πετρίτση, Μιλτ. Ἡλιάδου, καὶ Ξεν. Εὐθυμίου, παρόντων τοῦ τε Ἀντεισαγγελέως Κωνστ. Μανιάκη, καὶ τοῦ Γραμματέως Γ. Ι. Καστόρχη — Συνεδριάσαν δημοσίᾳ ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ τοῦ καταστήματος αὐτοῦ τὴν δεκάτην πέμπτην Δεβρίου 1897, ἵνα δικάσῃ ἐπὶ τῆς αἰτήσεως τῶν Ἰωάννου, Δημητρίου, καὶ Ἀγγελικῆς Ἀθ. Παπαδοπούλου, ὡς ἐξ ἀδιαθέτου κληρονόμων τῆς μητρὸς των Κυράτζας συζύγου Ἀθ. Παπαδοπούλου, κατοικοῦ Τριπόλεως, παρασταθέντων διὰ τοῦ πληρεξουσίου τῶν Κ. Κωνσταντοπούλου, δικηγόρου, κατὰ Ἀλεξίου Νικοπούλου, κατοικοῦ ὡσαύτως, παρασταθέντος διὰ τοῦ πληρεξουσίου του Κ. Σταυροπούλου, δικηγόρου, περὶ ἀναιρεσεως τῆς ὑπ' ἀριθ. 246 τοῦ 1893 ἀποφάσεως τῶν ἐν Ἀθήναις Ἐφετῶν.

Ἀκοῦσαν τοῦ Εἰσηγητοῦ Δικαστοῦ Περικ. Βάλβη ἐκθέσαντος τὰδε.

Ἡ Κυράτζω σύζυγος Ἀθ. Παπαδοπούλου διὰ τῆς ἀπὸ 18 Ἀπριλίου 1877 ἀγωγῆς τῆς ἐναγαγοῦσα ἐνώπιον τοῦ Πρωτοδικείου Τριπόλεως τὸν Ἀλεξίον Νικόπουλον, ἐξέθεσεν, ὅτι εἰς τὴν κυριότητα καὶ κατοχὴν τῆς περιῆλθεν ἐκ κληρονομίας τοῦ πατρὸς τῆς Παρασκευᾶ Περιβολάρη σὺν ἄλλοις καὶ ἐν ιδιόκτητον οἰκόπεδον πρὸς τὸ ἀρκτικὸν μέρος τῆς Τριπόλεως, κατὰ τὴν θέσιν Βακούφια, ἐκτάσεως πῆχυν 4,500 τετραγωνικῶν περίπου, ὅπερ ἐκυρίευσεν καὶ κατεῖχε διανοίᾳ κυρίου μέχρι τοῦ ἔτους 1868, ὅτε ὁ ἐναγόμενος ἀνθαιρέτως καὶ διὰ τῆς βίας κατέλαβε τοῦτο καὶ τὸ κατεῖχεν ἔκτοτε παρανόμως μέχρι τῆς ἀγωγῆς, ἀρνούμενος ν' ἀναγνώρισῃ τὸν κυριότητά της καὶ ἀποδώσῃ τὰ εἰσοδήματα, καὶ ἐζητήσατο νὰ ὑποχρεωθῇ ὁ ἐναγόμενος νὰ τὴν ἀναγνώρισῃ κυρίαν καὶ κάτοχον τοῦ ἀνωτέρω οἰκοπέδου καὶ παραχωρήσῃ τοῦτο εἰς τὴν κυριότητα καὶ κατοχὴν της, νὰ διαταχθῇ ἡ ἐγκατάστασις της καὶ ἡ βιαία ἀποβολὴ τοῦ ἐναγομένου νὰ καταδικασθῇ ὁ ἐναγόμενος εἰς τὴν ἀπόδοσιν τῶν εἰσοδημάτων πάντων ἀπὸ τοῦ ἔτους 1868 μέχρι τῆς ἐγκαταστάσεως ἀνὰ δραχμ. 300 ἑτησίως καὶ ἐντόκως ἀπὸ τῆς λήξεως ἐκάστου ἔτους, ν' ἀπαγγελθῇ κατ' αὐτοῦ προσωπικὴ κράτησις, καὶ νὰ καταδικασθῇ εἰς τὰ ἔξοδα.

Συζητήσεως γενομένης τὸ Πρωτοδικεῖον ἐξέδοτο τὴν ὑπ' ἀριθ.

1569 (1879) απόφασιν, δι' ἧς ἀπέρριψε τὰς ἐν αὐτῇ ἐνστάσεις τοῦ ἐναγομένου καὶ ὑποχρέωσε τὴν ἐνάγουσαν ν' ἀποδείξῃ τὴν βάσιν τῆς ἀγωγῆς τῆς.

Ἐκκληθεῖσας τῆς ἀποφάσεως ταύτης ὑπὸ τοῦ ἐναγομένου Ἀλεξ. Νικοπούλου, τὸ ἐν Ναυπλίῳ Ἐφετεῖον ἐξέδοτο μετὰ τὴν ὑπ' ἀριθ. 368 (1879) ἐρήμην τοῦ Νικοπούλου ἀπόφασιν, τὴν ὑπ' ἀριθ. 214 (1881) ἐτέραν ἀπόφασιν τοῦ δι' ἧς ἐδέχθη τὴν ἔφασιν καὶ παρέπεμψε τὴν ὑπόθεσιν εἰς τὸ αὐτὸ Πρωτοδικεῖον, ὅπερ ἐξέδοτο μετὰ προηγουμένην συζήτησιν τὴν ὑπ' ἀριθ. 403 (1887) ἀπόφασιν, δι' ἧς ὑποχρέωσε τὸν ἐναγόμενον νὰ δώσῃ τὸν ἐξῆς ἀπαλλοκτικὸν ὅρκον: ὅτι ὁ πατὴρ τῆς ἐναγούσης δὲν ἠγόρασεν τὸν ἐπίδικον οἰκότοπον παρ' Ὀθωμανοῦ κατὰ τὸ 1820, οὐδὲ κατεῖχεν αὐτὸν καλῇ τῇ πίστει καὶ διανοίᾳ κυρίου μέχρι τοῦ θανάτου του, συμβάντος τὸ (1845) καὶ μετ' αὐτὸν ἡ ἐνάγουσα ἐνέμετο μέχρι τοῦ 1868 ὅτε ὁ ἐναγόμενος κατέλαθεν.

Κατόπιν, ἀποβιωσάσης τῆς ἐναγούσης, οἱ ὡς εἴρηται κληρονόμοι αὐτῆς ἐξεκάλεσαν τὴν ἀνω 403 πρωτόδικον ἀπόφασιν ἐνώπιον τοῦ ἐν Ναυπλίῳ Ἐφετείου, ὅπερ, μετὰ προηγουμένην συζήτησιν, ἐξέδοτο τὴν ὑπ' ἀριθ. 205 (1883) ἀπόφασιν δι' ἧς ἐδέχθη ἐν μέρει τὴν ἔφασιν καὶ ἀπέρριψε τὴν ἀπὸ 18 Ἀπριλίου 1877 προκειμένην ἀγωγὴν ὡς ἄκυρον.

Ἀλλὰ τὴν ἀπόφασιν αὐτὴν ὑπ' ἀριθ. 205 ὁ Ἄρειος Πάγος τῇ αἰτήσει τῶν κληρονόμων τῆς ἐναγούσης ἀνῆρσε διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 107 τοῦ 1891 ἀποφάσεώς του, παρὰπέμψαν τὴν ὑπόθεσιν εἰς τὸ ἐν Ἀθήναις Ἐφετεῖον, ὅπερ, μετὰ προηγουμένην συζήτησιν, ἐξέδοτο τὴν ὑπ' ἀριθ. 246 τοῦ 1893 ἀπόφασιν τοῦ, δι' ἧς ἀπέρριψε τὴν ἔφασιν καὶ ἐπεκύρωσε τὴν ἐκκληθεῖσαν ἀπόφασιν.

Τῆς ἀποφάσεως ταύτης τοῦ Ἐφετείου Ἀθηνῶν ὑπ' ἀριθ. 246 τὴν ἀναίρεσιν αἰτοῦνται οἱ κληρονόμοι τῆς ἐναγούσης διὰ τῆς ἀπὸ 9 Αὐγούστου 1893 αἰτήσεώς των καὶ τοῦ ἀπὸ 8 Δεβρίου 1897 προσθέτου δικογράφου διὰ τοὺς ἐν αὐτοῖς ὡς ἐξῆς λόγους.

Α'.) Τοὺς ἐν τῇ ἀνααιρετηρίῳ.

Διότι ἐνῷ ἡ ἀπόφασις παραδέχεται καὶ ἐν τῇ ἱστορικῇ αὐτῆς καὶ ἐν τῇ δευτέρᾳ αὐτῆς δικαιολογίᾳ ὅτι ἡ μήτηρ των διεξεδέκχεσε κατὰ τοῦ ἀντιδίκου οἰκόπεδον ἀκριβῶς περιγραφόμενον κατὰ τὴν ἔκτασιν καὶ κατὰ τὰ ὅρια εἰσχυριζομένη ὅτι ὁ πατὴρ αὐτῆς οὐ τυγχάνει κληρονόμος, ἦν κύριος, ἀγοράσας αὐτὸ κατὰ τὸ 1820 ἀπὸ Ὀθωμανῶν, καὶ ὅτι κατεῖχεν αὐτὸ μετὰ τοῦ πατρὸς τῆς μέχρι τοῦ 1868, ὅτε εἰς ἀπεβλήθη ὑπὸ τοῦ ἐναγομένου, οὐχ'

ΑΠΟΦΑΣΕΙΣ ΑΡΕΙΟΥ ΠΑΓΟΥ

3

ἤττον ἐσκέφθη παραδόξως ἐν τῇ τετάρτῃ αἰτιολογίᾳ, ὅτι ἡ ἀγωγή των «ἐφ' ὅσον βασίζεται ἐπὶ τίτλου ἀγοραπωλησίας εἶνε ἀνεπίδεκτος δικαστικῆς ἐκτιμήσεως διὰ τὸν λόγον δῆθεν ὅτι δὲν ὀρίζει τὸ πωληθὲν, οὐδὲ ἐκθέτει τὸν τρόπον τῆς μεταβιβάσεως» καὶ ἔνεκα τούτου ἀπέρρυσεν αὐτὴν ὡς ἀπαράδεκτον. Ἀλλ' ἀφοῦ καὶ τὸ πωληθὲν ἀκριβέστατα ὀρίζεται ἐν τῇ ἀγωγῇ καὶ ἐν τῷ ἱστορικῷ τῆς ἀποφάσεως, καὶ οἱ τρόποι τῆς μεταβιβάσεως τῆς κυριότητος ἀναφέρονται καὶ ἐν τῇ ἀγωγῇ καὶ ἐν τῇ ἀποφάσει, συνιστάμενοι εἰς ἀγορὰν ἐκ μέρους τοῦ πατρὸς τῆς κληρονομηθέντος ὑπ' αὐτῆς, τὸ Ἐφετεῖον ὥφειλε νὰ ἐξετάσῃ, ἂν ἀπεδείχθησαν τὰ γεγονότα ταῦτα, περὶ ὧν πρωτοδικῶς διετάχθη ἀπόδειξις, διότι εἶνε λίαν ἀποχρῶντα πρὸς παραδοχὴν τῆς ἀγωγῆς των. Ὅθεν ἐναντίον τοῦ νόμου ἐθεώρησε ταῦτα ἀνεπίδεκτα δικαστικῆς ἐκτιμήσεως καὶ χρήζοντα περαιτέρω διασαφήσεως καὶ ἀπέρρυσεν ὡς ἐκ τούτου τὴν ἀγωγήν καὶ ἐπομένως εἶνε ἀναιρετέα ἡ ἀπόφασις.

Διότι ρητῶς ἰσχυρίσθησαν ἐν ταῖς προτάσεσιν αὐτῶν ἐνώπιον τῶν ἐφετῶν, ὅτι πᾶσαν ἐν τῇ ἀγωγῇ ἔλλειψιν συνεπλήρωσαν κατὰ τὴν πρώτην ἐνώπιον τῶν Πρωτοδικῶν συζήτησιν, χωρὶς ὁ ἀντιδίκος των νᾶντιτάξῃ ἐνστάσιν τινα ἀπαρξδέκτου, ἐπομένως οὐδὲ κατ' ἐφесιν ἡδύνατο πλέον ν' ἀντιτάξῃ τοιαυτήν. Ἀλλὰ τὸ Ἐφετεῖον οὐδόλως ἔλαβεν ὑπ' ὄψιν τὸν οὐσιώδη ταῦτον ἰσχυρισμὸν των, ὅστις καθιστᾷ ἀπαρξδέκτους ὡς καλυφθείσας πάσας τὰς ἐνστάσεις τοῦ ἀντιδίκου των. Ὅθεν ἀναιρετέα καθίσταται ἡ ἀπόφασις καὶ ὡς ὅλως ἀναιτιολόγητος.

Διότι καὶ διὰ τῆς ἀγωγῆς καὶ διὰ τῶν προτάσεων των ἰσχυρίσθησαν ὅτι ὁ πατὴρ τῆς μητρὸς αὐτῶν καὶ κατόπιν αὐτοὶ ἐξηκολούθουν κατέχοντες τὸ ἐπιδίκον γήπεδον διαρκῶς διανοίᾳ κυρίου καὶ καλῇ πίστει ἀπὸ τοῦ 1820 μέχρι τοῦ 1868, ὅτε ὁ ἀντιδίκος των αὐθιχρῶς καὶ διὰ τῆς βίας κατέλαβε τὸ ἐπιδίκον, ἀποβαλὼν τὴν μητέρα αὐτῶν. Ἄν τὰ γεγονότα ταῦτα εἶνε ἀληθῆ, νόμιμος συνέπεια αὐτῶν εἶνε, ὅτι ἀπέκτησαν τὴν κυριότητα τοῦ ἐπιδίκου γηπέδου διὰ τῆς ἐκτάκτου κτητικῆς παραγραφῆς, καὶ ἂν μάλιστα ὑποτιθῇ ὅτι οὐχὶ καλῇ πίστει κατελήφθη τὸ γήπεδον. Καὶ ὅμως ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις ἐθεώρησε ὡς μὴ βάσιμον τὸν περὶ τῆς κτητικῆς παραγραφῆς ἰσχυρισμὸν των ἐπὶ τῷ ἐσφαλμένῳ λόγῳ, ὅτι ὁ χρόνος τῆς ἐπὶ τοῦ ἐπιδίκου κατοχῆς τῆς μητρὸς των δὲν ἡδύνατο νὰ συνυπολογισθῇ εἰς τὸν χρόνον τῆς κατοχῆς τοῦ πρώτου καταλαβόντος τὸ ἐπιδίκον πατρὸς αὐτῆς, ἐνῷ ὁ νόμος εἰς πάσας τὰς περιστάσεις τῆς κτητικῆς παραγραφῆς ἐπιτρέπει

τὸν συνυπολογισμόν τοῦ χρόνου τῆς κατοχῆς τῶν ἐκ διαδοχῆς κατόχων, ἐπομένως καὶ διὰ τὴν λόγον τοῦτον ἀναιρετέα καθίσταται ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις.

Διότι καὶ ἂν ἐν τῇ ἀγωγῇ δὲν ἀναφέρεται ρητῶς ὅτι καλῇ τῇ πίστει κατέλαβε τὸ ἐπίδικον ὁ ἐκ μητρὸς πάππος των, προκύπτει τοῦτο ἐκ τοῦ συνόλου τῶν ἰσχυρισμῶν, ὅτι ἠγόρασε τοῦτο παρ' ἄλλου, οὐχ ἦττον αὐτοὶ κατὰ τὴν π.ὡτην συνεδρίασιν τῆς ὑποθέσεως συνεπλήρωσαν πᾶσαν ἔλλειψιν τῆς ἀγωγῆς, ἰσχυρισθέντες ὅτι καλῇ τῇ πίστει ἤρξατο ἡ κατοχή, χωρὶς νὰ τοῖς ἀντιταχθῇ ἐνστάσις τις ἐκ μέρους τοῦ ἀντιδίκου των, τὰ αὐτὰ δὲ ἐπανελάμβον ἐνώπιον τῶν ἐφετῶν. Ἐπομένως οὐχὶ ὀρθῶς ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις ἐδέχθη, ὅτι κακῇ τῇ πίστει ἤρξατο ἡ κατοχή αὐτῶν ἐπὶ τῷ λόγῳ, ὅτι δὲν ἰσχυρίσθησαν καλὴν πίστιν ἐν τῇ ἀγωγῇ, καὶ χωρὶς νὰ λάβῃ ὑπ' ὄψιν τὸν περὶ συμπληρώσεως ἰσχυρισμὸν των. Ἐπομένως ἀναιρετέα ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις καὶ ὡς ἀναιτιολόγητος καὶ ὡς παραβαίνουσα τὰς περὶ ἀποδείξεως διατάξεις τοῦ νόμου.

Β') Τὸν ἐν τῷ προσθέτῳ δικογράφῳ.

Διότι ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις ἐν τῇ τετάρτῃ αἰτιολογίᾳ σκεπτομένη, ὅτι ἡ ἀγωγή των εἶνε ἀπαράδεκτος, ὡς μὴ ἀναφέρουσα τὸν τρόπον καθ' ὃν ὁ πάππος αὐτῶν εἶχεν ἀποκτήσει τὴν κυριότητα, περιέχει καὶ τὴν φράσιν ὅτι «δὲν ὀρίζει τὸ πωληθέν». Τὶ ἐννοεῖ τὸ δικαστήριον διὰ τῆς φράσεως ταύτης μένει ἀνεξήγητον, διὸ ὑποθετέον ὅτι καὶ ἡ φράσις αὕτη ἀναφέρεται εἰς τὴν ἔλλειψιν τῆς μνείας τοῦ τρόπου τῆς μεταβιβάσεως. Ἄν ὅμως ὑποτεθῇ ὅτι τὸ Ἐφετεῖον ἐννοεῖ ὅτι ἐν τῇ ἀγωγῇ δὲν προσδιορίζεται τὸ διεκδικούμενον οἰκόπεδον, τότε παρατηροῦσιν ὅτι τὸν ἀντικείμενον ἐν τῇ ἀγωγῇ προσδιορίζεται τὸ οἰκόπεδον τοῦτο ἀκριβεστάτα διὰ τοῦ προσδιορισμοῦ τῶν τετραγώνων τῆς Τριπόλεως ἐνθα κεῖται, καὶ διὰ τῆς μνείας τῶν συνοριτῶν πρὸς πᾶσαν διεύθυνσιν τοῦ ὀρίζοντος καὶ τοῦ ὀρισμοῦ τῆς ἐκτάσεως αὐτοῦ Ἐπομένως ὅπως ἀναιτιολογήτως παραδέχεται ἡ ἀπόφασις ἔλλειψιν προσδιορισμοῦ καὶ εἶνε ἀναιρετέα, τοσούτῳ μάλλον, καθόσον καὶ οὐδέποτε ἐπρωτάθῃ ἐνστάσις τις ὡς πρὸς τὸν προσδιορισμὸν τοῦ διεκδικουμένου κατὰ τὴν ἐκτάσιν, τὰ ὅρια καὶ τὴν θέσιν, ἀλλ' ὁ ἀντιδίκος των μίαν μόνον ἐνστάσιν ἐπρότεινε, καὶ ταύτην λίαν βραδέως, ὅτι δηλαδή ἡ ἀγωγή των εἶνε ἀόριστος ὡς μὴ ὀρίζουσα τὸν τρόπον, καθ' ὃν ὁ ἐκ μητρὸς πάππος των ἀπέκτησε τὴν κυριότητα, δι' ὃ εἰς τὴν ταυτὴν ἀοριστίαν ἀναφέρεται καὶ ἡ μνησθεῖσα φράσις τῆς ἀποφάσεως καὶ οὐχὶ εἰς τὴν περιγραφὴν τοῦ οἰκοπέδου. Οὐχ ἦττον ἵνα

προφυλάξωσιν ὑπὸ πάσαν ἐποψίν τὰ δικαιώματά των προτείνουσιν ὅτι ὅλως ἀνακτιολογήτως παρεδέχθη ἡ ἀπόφασις ὅτι δὲν ὀρίζεται ἐν τῇ ἀγωγῇ των τὸ πωληθὲν οἰκόπεδον.

Ἀκοῦσαν τοῦ πληρεξουσίου τῶν ἀνααιρεσιόντων ἀναπτύξαντος καὶ προφορικῶς τοὺς λόγους τῆς ἀναίρεσεως καὶ αἰτησαμένου τὴν ἀναίρεσιν τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως, τοῦ πληρεξουσίου τοῦ ἀνααιρεσιβλήτου αἰτησαμένου τὴν ἀπόρριψιν τῆς αἰτήσεως καὶ τοῦ Ἀντεισαγγελέως

Σκεφθὲν κατὰ τὸν Νόμον

Ἐπειδὴ, ἂφ' οὗ τὸ δικάσαν Ἐφετεῖον δέχεται, ὅτι ἐν τῇ ἀγωγῇ δὲν ὀρίζεται οὔτε τὸ διεκδικούμενον κτήμα, οὔτε ὁ τρόπος τῆς μεταβιβάσεως αὐτοῦ, συμφώνως μὲ τὸν νόμον ἀπέρριψε τὴν ἀγωγὴν καὶ ὁ περὶ τοῦ ἐναντίου λόγος ἀναίρεσεως εἶνε ἀπορριπτός.

Ἐπειδὴ ὁ λόγος ἀναίρεσεως, ὅτι τὸ δικάσαν Ἐφετεῖον δὲν ἔλαβεν ὑπ' ὄψιν τὸν ἰσχυρισμὸν τῶν ἀνααιρεσιόντων περὶ τοῦ ὅτι οὗτοι ἀνεπλήρωσαν τὰς ἀνωτέρω τῆς ἀγωγῆς ἐλλείψεις κατὰ τὴν πρώτην τοῦ Πρωτοδικείου συζήτησιν, ἐστὶν ἀπορριπτός, διότι τὰ συμπληρωθέντα στοιχεῖα, ἀναπόφευκτα ὄντα διὰ τὸ κύρος τῆς ἀγωγῆς, δὲν ἠδύναντο νὰ ἀναπληρωθῶσι διὰ τῶν προτάσεων καὶ ἐπομένως οὔτε νὰ ἐξετασθῶσιν ἐν τῇ ἐπιδίκῳ σχέσει, μὴ ὑπαρχούσης κατὰ τοῦτο προδικασίας.

Ἐπειδὴ κατὰ τὰς διατάξεις τῶν Νόμων 1K (7, 30), N. 11 Π (44, 3) καὶ N. 11 K (7, 32) ἐπὶ κτητικῆς παραγραφῆς ἡ καλῇ τῇ πίστει ἀρξαμένη νομὴ τοῦ δικαιοπαρόχου προσαυξάνει εἰς τὴν τοῦ διαδόχου, κατ' ἀκολουθίαν ἂφ' οὗ τὸ δικάσαν Ἐφετεῖον δέχεται, ὅτι ἡ ἀγωγὴ τῆς μητρὸς τῶν ἀνααιρεσιόντων εἶχεν ὡς βάσιν τὴν κακῇ τῇ πίστει νομὴν αὐτῆς τε καὶ τοῦ δικαιοπαρόχου τῆς, συμφώνως μὲ τοὺς ἀνωτέρω νόμους ἀπεφάνετο ἀπαράδεκτον τὴν προσαύξησιν καὶ ὁ περὶ τοῦ ἐναντίου λόγος ἀναίρεσεως ἀπορριπτός, δὲν εἶναι δὲ λόγος ἀναίρεσεως ἂν τὸ δικαστήριον δὲν ἐξήτασε τὴν περὶ ἀποσβεστικῆς παραγραφῆς διάταξιν, καθ' ἣν καὶ ἡ κακῇ τῇ πίστει νομὴ τοῦ δικαιοπαρόχου προσαυξάνει εἰς τὴν τοῦ διαδόχου.

Ἐπειδὴ ὁ λόγος ἀναίρεσεως ὅτι ἐνῶ οἱ ἀνααιρεσιόντες ἐπρότειναν ἐνώπιον τῶν Ἐφετῶν ὅτι τὴν καλὴν πίστιν ἐπρότειναν κατὰ τὴν πρώτην τοῦ Πρωτοδικείου συζήτησιν, συμπληρώσαντες κατὰ τοῦτο τὴν ἀγωγὴν, τὸ δικάσαν Ἐφετεῖον δὲν ἔλαβεν ὑπ' ὄψιν τὸν ὡς ἄνω ἰσχυρισμὸν ἐστὶν ἀπορριπτός, διότι ὁ ἰσχυρισμὸς οὗτος δὲν ἐχρηζεν αἰτιολογίας, διότι στοιχεῖον ἀναπόφευκτον.

διὰ τὸ κύρος τῆς ἀγωγῆς ἀποτελοῦν, ἔπρεπεν ἀναγκαιῶς, ὅπως ἐξετασθῇ, νὰ ἐκτιθηται ἐν τῇ ἀγωγῇ.

Ἐπειδὴ ὁ πρόσθετος λόγος ὅτι τὸ δικάσαν Ἐφετεῖον, δεχθὲν ἐπὶ τὸ διεκδικούμενον δὲν ὀρίζεται ἐν τῇ ἀγωγῇ, ἐπραξε τοῦτο ἀναιτιολογήτως, ἀφοῦ ἀκριβέστατα τοῦτο ἐν αὐτῇ ὀρίζεται, ἐστὶν ἀπορριπτέος, διότι τὸ τοιοῦτον δὲν ἀποτελεῖ ἔλλειψιν αἰτιολογίας.

Διὰ ταῦτα

Ἰδὼν καὶ τὰ ἀρθρα 830, 210—219 τῆς Πολ. Δικονομίας

Ἀπορρίπτει τὴν περὶ ἀναίρεσεως τῆς ὑπ' ἀριθ. 246 (1893) ἀποφάσεως τῶν ἐν Ἀθήναις Ἐφετῶν αἰτησιν τῶν Ἰωάννου, Δημητρίου καὶ Ἀγγελικῆς Ἀθ. Παπαδοπούλου ὡς ἐξ ἀδιαθέτου κληρονόμων τῆς μητρὸς αὐτῶν Κυράττης Παπαδοπούλου

Καταδικάζει τοὺς ἀναιρεσεύοντας εἰς τὰ ἔξοδα τοῦ ἀναίρεσιβλήτου μετριάζόμενα εἰς δραχμὰς τεσσαράκοντα (40) καὶ τὰ τέλη. ὡς καὶ εἰς τὸ κατατεθὲν παράβολον ὑπὲρ τοῦ Δημοσίου Ταμείου

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις τῇ εἰκοστῇ τρίτῃ (23) Ἰανουαρίου 1898

Ἐδημοσιεύθη δ' ἐκτάκτως τῇ εἰκοστῇ τετάρτῃ (24) Ἰανουαρίου 1898 ὥρα 11 π. μ.

Ὁ Πρόεδρος

Κ. Σημαντήρας

Ὁ Γραμματεὺς

Γ. Καστόρχης

Ἀριθ. Β.

Τὸ Δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου

Τμήμα Α'.

Συγκείμενον ἐκ τῶν Δικαστῶν Κωνστ. Σημαντήρα, Προέδρου, Χρ. Κόκκορη, Ἀνδρ. Γκιών, Περ. Βάλβη, Ἀδ. Πετρίτση, Μιλτ. Ἠλιάδου, καὶ Ξεν. Εὐθυμίου, παρόντων τοῦ τε Εἰσαγγελέως Δημ. Τσιβχοπούλου καὶ τοῦ Γραμματέως Γ. Καστόρχη.

Συνεδριάσαν δημοσίᾳ ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ τοῦ καταστήματος αὐτοῦ τῇ δωδεκάτῃ Ἰανουαρίου 1898, ἵνα δικάσῃ ἐπὶ τῆς αἰτήσεως τῶν Κωνσταντίνου Ραδέσκου Τραμπατζῆ, κατοικοῦ Τούρνου Μαγουρελίου τῆς Ρουμανίας καὶ Μιχρίτσας Θεοδώρου Χρηστέσκου, κατοικοῦ Σλατίνης τῆς Ρουμανίας, ὡς κληρονόμων τοῦ πατρὸς των Ἰωάννου Μ. Τραμπατζῆ παρασταθέντων διὰ τῶν πληρεξουσίων των Ἀντωνίου Μομπερράτου, Νικολάου Δεμασκηνού, Ξενοφ. Ψαρά καὶ Νικολ. Φαρμακοπούλου δικηγόρων.

Κατὰ τῶν Δον) Ἐθνικῆς Τραπεζῆς τῆς Ἑλλάδος, ἐκπροσω-

πουμένης ὑπὸ τοῦ Διοικητοῦ αὐτῆς Στεφάνου Στρέϊτ, κατοίκου Ἀθηνῶν, παρασταθείσης διὰ τῶν πληρεξουσίων τῆς Ἀλκ. Κρασσᾶ καὶ Ἀποστ. Λυδῆ, δικηγόρων, Βον) Βασιλείου Πρωτοπούλου, κατοίκου Ἀθηνῶν, ὡς προσωρινοῦ κηδεμόνος τῆς σχολαζούσης κληρονομίας τοῦ ἀποβιώσαντος Ἰωάννου Μ. Τραμπατζῆ, μηδὲνως παρασταθέντος, καὶ Γον) 1) Μιχαὴλ Δημητρίσκου, 2) Ἄννης Πολυχρόνη Κωνσταντινέσκου, κατοίκων Μέλτζεϊ τοῦ θέματος Ὀλτου τῆς Ρουμανίας μηδὲνως παρασταθέντων, 3) Κωνσταντίνου Θ. Τραμπατζῆ, 4) Ἐλένης Θ. Τραμπατζῆ, 5) Ἀναστασίας Ἰωάννου Μουτσίου, 6) Βασιλικῆς Ἰωάννου Ἀλεξίου Πατσῶνα, κατοίκων Σιατίτσας τῆς Μακεδονίας, 7) Γεωργίου Θ. Τραμπατζῆ κατοίκου Σλατίνης τῆς Ρουμανίας, 8) Δημητρίου Ν. Γκαργκατσούγια, 9) Ἀναστασίας Κωνσταντίνου Ἀλεξίου κατοίκων Σιατίτσας τῆς Μακεδονίας, 10) Σκαρλάτου Α. Τέζιου, κατοίκου Σλατίνης τῆς Ρουμανίας, πατὴρ καὶ νομίμου ἐπιτρόπου τῶν ἀνηλίκων θυγατέρων τοῦ Ἀλίσας καὶ Αἰκτερίνης, μόνων κληρονόμων τῆς ἀποβιώσας Κασίτσας Σ. Τέζιου. 11) Νικολάου Χρηστέσκου, 12) Κωνσταντίνου Χρηστέσκου, 13) Ζύγκας Β. Θωμά, 24) Σοφίτσας Σ. Μαρτσίνε καὶ 15) Ἀλεξανδρίνας Γεώργου Ἀλημπέρτε, κατοίκων Σλατίνης τῆς Ρουμανίας, κληρονόμων τῆς ἀποβιώσας μητρὸς των Μαρίας Χρηστάκη Ποπέσκου, ἀπάντων δὲ ἀδελφοπαίδων καὶ κληρονόμων ἐξ ἀδιαθέτου τοῦ ἀποβιώσαντος θεοῦ των Ἰωάννου Μ. Τραμπατζῆ, παρασταθέντων διὰ τῶν πληρεξουσίων των Ἀποστ. Ἀθανασιάδου, Γεωργ. Ἀντωνοπούλου καὶ Διον. Σαμερίτου, δικηγόρων διορισθέντων τοιούτων ἐπ' ἀκροατηρίου ὑπὸ τοῦ πληρεξουσίου αὐτῶν Ζήση Ἀλεξίου, δικηγόρου — περὶ ἀναίρεσεως τῶν ὑπ' ἀριθ. 994, 1641 (1893), 3229 (1894), 1357, 1776 (1895), 274 καὶ 2405 (1896) ἀποφάσεων τῶν ἐν Ἀθήναις Ἐφετῶν.

Ἀκοῦσαν τοῦ εἰσηγητοῦ Δικαστοῦ Ἀδαμαντίου Πετρίτση ἐκθέσαντος τὰδε

Οἱ Κωνστ. Θ. Τραμπατζῆς, Ἐλένη Θ. Τραμπατζῆ, Ἀναστασία Ι. Μουτσίου, Βασιλικὴ Ἰωάννου Ἀλεξίου Πατσῶνα, Ἀναστασία Κ. Ἀλεξίου, Δημ. Ν. Καργκατσούγιας, Χρήστος Θ. Τραμπατζῆς, Γεώργ. Θ. Τραμπατζῆς, Κασίτσα Σ. Τέζιου, Μιχαὴλ Δημητρίσκος, Ἄννα Πολυχρόνη Κωνσταντινέσκου καὶ Μαρία Χρηστάκη Ποπέσκου, διὰ τῆς ἀπὸ 15 Μαρτίου 1892 ἐνώπιον τοῦ Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν ἀγωγῆς των κατὰ τῶν 1) Βασιλείου Πρωτοπούλου, ὡς προσωρινοῦ κηδεμόνος τῆς σχολαζούσης περιουσίας τοῦ ἀποβιώσαντος Ἰωάννου Μ. Τραμπατζῆ καὶ 2) Ἐθνικῆς

Τραπεζης της Ελλάδος εξέθηκην, ότι ο κατά τὸ ἔτος 1890 ἐν Ἀθήναις ἀποδιώσας θεῖός των Ἰωάννης Μ. Τραμπατζής κατέλιπε τὴν ἐν τῇ ἀγωγῇ ἀναφερομένην περιουσίαν, ἥτοι τὴν παρὰ τοῦ Β. Πρωτοπούλου, ὡς προσωρινοῦ κηδεμόνος, παραληφθεῖσαν δυνάμει ἀπογραφῆς καὶ συνισταμένην ἐκ διαφόρων κινητῶν πραγμάτων καὶ διαφόρων χρεωγράφων καὶ τὴν ἐκ 1368 ὁμολογιῶν τοῦ Ἐθνικοῦ Ἑλληνικοῦ Δανείου τῶν 120,000,000, ἀξίας φράγκων χρυσῶν 684,000, κατατεθεισῶν πρὸς φύλαξιν παρὰ τῇ Ἐθνικῇ Τραπεζῇ τῆς Ελλάδος ὑπὸ τοῦ Ἰωάννου Μ. Τραμπατζῆ, ὅτι τοῦ θεῖου των τούτου θανόντος ἀκλήρως καὶ ἀδιαθέτως, εἶνε μόνοι κληρονόμοι, ὡς πλησιέστεροι συγγενεῖς, ἥτοι τέκνα τῶν προαποθανόντων ἀμφιθαλῶν ἀδελφῶν του καὶ ὡς τοιοῦτοι μετὰ δικαστικὸν ἀγῶνα ἀνεγνωρίσθησαν παρὰ τῆς Ἐθνικῆς Τραπεζῆς, ἥτις παρέδωκεν αὐτοῖς καὶ τὰ μέχρι τῆς 20 Δεβρίου 1891 τοκομερίδια, ὡσαύτως δὲ καὶ τὸ Δημόσιον ἐπέταξεν αὐτοὺς, ὡς κληρονόμους νὰ τῷ πληρώσωσι τὰ ἐπὶ τῆς κληρονομίας νόμιμα τέλη· ὅθεν κατὰ τὸν νόμον εἶνε ὑπόχρεως ἰδίᾳ ἕκαστος τῶν ἐναγομένων νὰ τοῖς παραδώσῃ τὴν παρ' αὐτοῖς εὐρισκομένην περιουσίαν τοῦ ὑπ' αὐτῶν κληρονομηθέντος μετὰ τῶν εἰσοδημάτων της ἀπὸ τοῦ θανάτου του—καὶ ῥητήσαντο νὰναγνωρισθῶσι κληρονόμοι τοῦ ἀποδιώσαντος Ἰωάννου Μ. Τραμπατζῆ καὶ νὰ ὑποχρεωθῇ ἰδίᾳ ἕκαστος τῶν ἐναγομένων νὰ παραδώσῃ αὐτοῖς, ὡς κληρονόμοις του, ἀπὸ τῆς ἐποχῆς τοῦ θανάτου του, ἥτοι ὁ μὲν Βασίλειος Πρωτόπουλος καὶ διὰ προσωπικῆς κρατήσεως 1) τὴν ὁποίαν ὡς προσωρινὸς κηδεμὼν παρέλαβε κληρονομικὴν περιουσίαν τοῦ θεῖου των, τὴν ἐν τῇ ἀγωγῇ ἀκριβῶς περιγραφομένην 2) τοὺς τόκους τῶν χρημάτων καὶ τῶν τοκομεριδίων τῶν εἰς χεῖρας του εὐρισκομένων χρεωγράφων ἀπὸ τῆς παραλαβῆς αὐτῶν, 3) τὸν τόκον τῶν μελλόντων τοκομεριδίων ἀπὸ τῆς λήξεως ἑκάστης δόσεως. Ἡ δὲ Ἐθνικὴ Τράπεζα 1) τὰς παρ' αὐτῇ κατατεθειμένας πρὸς φύλαξιν 1368 ὁμολογίας τοῦ Ἐθνικοῦ Ἑλληνικοῦ Δανείου τῶν 120 ἑκατομμυρίων ἢ τὴν ἀξίαν αὐτῶν ἐκ φράγκων χρυσῶν 684,000 καὶ τοὺς τόκους αὐτῶν 2) τὰ λήξαντα καὶ μὴ πληρωθέντα εἰσέτι τοκομερίδια τῶν ἄνω ὁμολογιῶν, δύο ἑξαμηνιῶν, ἀξίας ἐν ὅλῃ φράγκων χρυσῶν 34,200 ἀνερχομένων κατὰ τὴν τρέχουσαν ἀξίαν αὐτῶν εἰς δραχ. 51,000 καὶ τοὺς τόκους αὐτῶν 3) τοὺς τόκους τῶν μελλόντων τοκομεριδίων ἀπὸ τῆς λήξεως ἑκάστης δόσεως μέχρι παραδόσεως αὐτῶν.

Τὴν ἀγωγὴν αὐτὴν ἡ Ἐθνικὴ Τράπεζα ἀνεκοίνωσε πρὸς τὸν Βασίλ. Πρωτόπουλον καὶ τοὺς Κωνστ. Ραδέσκον Τραμπατζῆν καὶ

Μουρίτσον Θεοδ. Χρηστέσκου ὑπὸ τὰς ἡδὴ ιδιότητάς των, αἰτήσαμένη ὅπως οὗτοι παρέμβωσιν εἰς τὴν δίκην καὶ ἀναλάβωσι τὸ δικαστικὸν ἄγωνα, τιθεμένης αὐτῆς ἐκτὸς τῆς δίκης, ἀπορριφθῇ προκειμένη ἄγωγή, ἄλλως νάποτελέσῃ δεδικασμένον κατὰ τὴν καθ' ὧν ἡ ἀνακοίνωσις τὸ μεταξὺ αὐτῆς καὶ τῶν ἐναγόντων δεδικασμένον καὶ θεωρηθῇ ὅτι ἡ Τράπεζα καταβάλλει ἀνευθύνως πᾶσι, ὅ,τι ὑποχρεωθῇ νὰ καταβάλλῃ τοῖς ἐνάγουσι.

Μεθ' ὃ ὁ Βασίλειος Πρωτόπουλος προσεπικάλεισεν εἰς τὴν δίκην τοὺς Κωνστ. Ραδέσκον Τραμπατζῆν καὶ Μαρίτσον Θεοδ. Χρηστέσκου αἰτησάμενος ἵνα διαταχθῇ ἡ ἔνωσις τῆς προκειμένης ἄγωγῆς μετὰ τε τῆς ἀπὸ 25 Ἰουνίου 1890 ἄγωγῆς καὶ τῆς ἀπὸ 27 Ν)βρίου 1890 παρεμβάσεως τῶν εἰρημένων προσεπικαλουμένων, ἐκκρεμῶ ἐνώπιον τοῦ Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν ἐφ' ὧν ἐξεδόθη ἡ ὑπ' ἀριθ. 3779 (1891) ἀπόφασις αὐτοῦ περὶ ἀποδείξεως· ἀπορριφθῶσι δ' ἡ τε ἄγωγή καὶ ἡ παρέμβασις.

Εἶτα οἱ Κωνσταντῖνος Ραδέσκος Τραμπατζῆς καὶ Μαρίτσον Θεοδ. Χρηστέσκου, παρενέβησαν ἐκουσίως εἰς τὴν προκειμένην δίκην καθ' ὅλων τῶν ἡδὴ διαδίκων, ἰσχυρισθέντες ὅτι ὁ Βασίλειος Πρωτόπουλος μετὰ τὸν θάνατον τοῦ πατρὸς των Ἰωάννου Μ. Τραμπατζῆ παρέλαβε τὴν περιουσίαν αὐτοῦ, διορισθεὶς προσωρινὸς κηδεμὼν τῆς σχολαζούσης δῆθεν περιουσίας καὶ ἡρνήθη τὴν πρὸς αὐτοῦ παράδοσιν αὐτῆς, ἐφ' ᾧ ἡγεῖραν τὴν ἀπὸ 25 Ἰουνίου 1890 κατ' αὐτοῦ ἄγωγήν περὶ διεκδικήσεως τῆς κληρονομίας τοῦ πατρὸς των καὶ τὴν ἀπὸ 27 Ν)βρίου ἰδίου ἔτους ἐκουσίαν παρέμβασιν ἐνώπιον τοῦ Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν, παρ' οὗ ἐξεδόθη ἡ ὑπ' ἀριθ. 3779 τοῦ 1891 ἀπόφασις, διατάξασα ἀποδείξεις· ὅτι, οὕτως ἐχούσῃ τῆς ὑποθέσεως, οἱ ἐνάγοντες (νῦν ἀνααιρεσέβλητοι) ἡγεῖραν τὴν προκειμένην ἄγωγήν των, ἣν οἱ ἐναγόμενοι ἀνεκοίνωσαν πρὸς αὐτούς· ὅτι ἡ ἄγωγή αὕτη εἶνε ἀπορριπτέα, διότι ὑφισταμένης ἐκκρεμοῦς τῆς ἐαυτῶν ἄγωγῆς περὶ διεκδικήσεως τῆς αὐτῆς κληρονομίας κατὰ τοῦ μόνου νομίμου ἀντιπροσώπου αὐτῆς (τοῦ προσωρινοῦ κηδεμόνος) ὤφειλον οἱ ἐνάγοντες νὰ παρέμβωσιν εἰς τὴν ἐκκρεμῇ δίκην καὶ οὐχὶ νὰ ἐγείρωσι νέαν ἄγωγήν· ἄλλως εἶναι ἀπορριπτέα αὕτη, διότι ὑπαρχόντων τούτων γνησίων τέκνων τοῦ Ἰωάν. Μ. Τραμπατζῆ, ἀπακλείονται κατὰ νόμον τῆς περιουσίας οἱ ἐκ πλαγίου συγγενεῖς, ὅποιοι λέγουσιν ὅτι εἶναι οἱ ἐνάγοντες· ὅτι ἡ διεκδικουμένη περιουσία ἀνήκει εἰς αὐτοὺς, μόνον γνήσια τέκνα ἐκ νομίμου γάμου, τελεσθέντος κατὰ τὸ 1859 ἐκ Κουρτεσῶρ τῆς Ρουμανίας καὶ ἠτήσαντο ν' ἀπορριφθῇ ἡ ἄγωγή τῶν ἐναγόντων, ὡς καὶ αἱ ἀνακοινώσεις, ἐφ' ὅσον ἀνευθύνονται

κατ' αὐτῶν, ν' ἀναγνωρισθῶσιν ὡς οἱ μόνοι ἐξ ἀδιαθέτου κληρονόμοι τοῦ πατρὸς των Ἰωάννου Μ. Τραμπατζῆ, ὡς γνήσια αὐτοῦ τέκνα, νὰ ὑποχρεωθῶσιν οἱ ἐνχόμενοι, ὅτε προσωρινὸς κηδεμὼν καὶ ἡ Ἐθνικὴ Τράπεζα τῆς Ἑλλάδος, νὰ παραδώσωσιν εἰς αὐτοὺς τὴν ἐν τῇ παρεμβάσει των περιγραφομένην κληρονομικὴν περιουσίαν καὶ τὰ εἰσοδήματα αὐτῆς ἐντόκως ἢ ἄλλως τὴν ἀξίαν των ἐκ δραχμῶν 775,404.

Συζητήσεως γενομένης, τὸ Πρωτοδικεῖον ἐξέδοτο τὴν ὑπ' ἀριθ. 2860 (1892) ἀπόφασιν, δι' ἧς ὑπεχρέωσε, τοὺς μὲν ἐναγόντας ν' ἀποδείξωσι καὶ διὰ μαρτύρων ὅτι εἰσὶ τέκνα προαποβιωσάντων ἀμφιθαλῶν ἀδελφῶν τοῦ ἀποβιώσαντος Ἰωάννου Μ. Τραμπατζῆ, τοὺς δὲ παρεμβάντας Κωνστ. Ραδέσκον Τραμπατζῆν καὶ Μαρίτσαν Θεοδ. Χρηστέσκου, διὰ μαρτύρων μὲν ὅτι εἰσὶ γνήσια τέκνα τοῦ Ἰωάννου Μ. Τραμπατζῆ καὶ τῆς Ράδας Ματέι ἐκ νομίμου αὐτῶν γάμου, τελεσθέντος ἐν Κουρτεσῶρ τῆς Ρουμανίας κατὰ τοὺς νομίμους τύπους· διὰ πραγματογνωμοσύνης δὲ ὅτι κατὰ τὸ 1859 ἐν Ρουμανίᾳ πρὸς ἔγκυρον σύναψιν γάμου δὲν ἀπηρτεῖτο ἐπισκοπικὴ ἀδεια, οὐδὲ καταχώρισις ἐν ληξιαρχικοῖς βιβλίοις τῆς πράξεως περὶ τελέσεως τοῦ γάμου, ἀλλ' ἤρκει μόνον ἡ ἐξωτερικὴ ἱεροτελεστία Ἐκκληθείσης τῆς ἀποφάσεως ταύτης ὑπὸ τε τῶν ἐναγόντων καὶ τῶν παρεμβάντων ἐνώπιον τοῦ Ἐφεμείου Ἀθηνῶν, τοῦτο ἐξέδοτο τὰς ἐξῆς ἀποφάσεις· 1) τὴν ὑπ' ἀριθ. 994 (1893) δι' ἧς μεταρρυθμίσαν τὴν ἐκκληθεῖσαν ἀπόφασιν, ὡς πρὸς τὴν πραγματογνωμοσύνην, ὑπεχρέωσε τοὺς διαδίκους εἰς ἐμμάρτυρους ἀποδείξεις, 2) ἐπὶ τῇ αἰτήσει τῶν ἐναγόντων τὴν ὑπ' ἀριθ. 1641 (1893) δι' ἧς διώρισεν εἰσηγητὰς πρὸς ἐξέτασιν τῶν ἐν Ρουμανίᾳ διαμενόντων μαρτύρων τοὺς ἐκεῖ Ρώσους προξένους. Ἐπὶ δὲ τῇ αἰτήσει τῶν παρεμβαινόντων περὶ παρατάσεως προθεσμίας πρὸς ἐξέτασιν τῶν μαρτύρων τῆς τε ἀποδείξεως καὶ ἀνταποδείξεως, τῶν ἐν Ρουμανίᾳ ἰδίᾳ διαμενόντων. — 3) τὴν ὑπ' ἀριθ. 3229 (1894), δι' ἧς ἀπέρριψε τὴν αἴτησιν ὡς ἀπαράδεκτον, 4) τὴν ὑπ' ἀριθ. 1357 (1895), δι' ἧς διέταξε τὴν προσαγωγὴν τῶν ἐγγράφων προτάσεων τῶν παρεμβαινόντων μετὰ τοῦ νομίμου ἐπ' αὐτῶν προστίμου, ὡς γραφειῶν κατὰ παράβασιν τοῦ περὶ χαρτοσήμου νόμου, 5) τὴν ὑπ' ἀριθ. 1776 (1895), ἐρήμην τῶν παρεμβαινόντων—κατ' ἀναισθησίαν δὲ ταύτης— 6) τὴν ὑπ' ἀριθ. 274 (1896), δι' ἧς διέταξε προσαγωγὴν ἐγγράφων καὶ πραγματογνωμοσύνην πρὸς μετάφρασιν ἐκ τῆς Ρουμανικῆς διαφόρων ἐγγράφων, 7) τὴν ὑπ' ἀριθ. 1129 (τοῦ 1896) δι' ἧς ἀπέρριψε τὴν

ΑΠΟΦΑΣΕΙΣ ΑΡΕΙΟΥ ΠΑΓΟΥ

4

περί παρατάσεως προθεσμίας αΐτησιν τῶν παρεμβαίνόντων, 8) τὴν ὑπ' ἀριθ. 1264 (1896), δι' ἧς ἐκηρύχθη ἐπανειλημμένη ἢ προκειμένη δίκη, διακοπείσα βιαίως ὡς ἐκ τοῦ θανάτου τοῦ ἐνὸς τῶν ἐναγόντων Χρήστου Θ. Τραμπατζῆ καὶ 9) τὴν ὑπ' ἀριθ. 2405 (1896) ὀριστικὴν, δι' ἧς ἐπέβαλεν ὄρκον εἰς τοὺς ἐνάγοντας, οὐ δοθέντος, ἀπέριψε τὴν παρέμβασιν τῶν παρεμβάντων, ἐδέχθη τὴν ἀγωγὴν τῶν ἐναγόντων καὶ ὑπεχρέωσε τοὺς ἐναγομένους, τὸν μὲν Βασίλειον Πρωτόπουλον νὰ παραδώσῃ εἰς τοὺς ἐνάγοντας τὴν παρ' αὐτοῦ, ὡς προσωρινῷ κηδεμόνῳ, κατεχομένην κληρονομικὴν περιουσίαν τοῦ ἀποβιώσαντος Ἰωάννου Μ. Τραμπατζῆ τὴν ἐν τῇ ἐκθέσει ἀπογραφῆς λεπτομερῶς περιγραφομένην μετὰ τῶν εἰσοδημάτων αὐτῆς ἐντόκως ἀπὸ τῆς παραλαβῆς αὐτῆς, τὴν δ' Ἑθνικὴν Τράπεζαν νὰ παραδώσῃ αὐτοῖς τὰς παρ' αὐτῇ κατατεθειμένας 1368 ὁμολογίας μετὰ τῶν τοκομεριδίων αὐτῶν, πλὴν 34 ἐξ αὐτῶν κληρωθεῖσων ἤδη καὶ ἐτέρων 300 κατασχεθεισῶν ὑπὸ τοῦ Οἰκονομικοῦ Ἐφόρου Ἀττικῆς εἰς χεῖρας τῆς Ἑθν. Τραπέζης πρὸς ἀσφάλειαν τῆς ἐκ κληρονομικῶν τελῶν ἐπὶ τῆς προκειμένης κληρονομίας ἀπαιτήσεως τοῦ Δημοσίου, ἀπέριψε δὲ τὴν περί πληρωμῆς τόκου καὶ προσωπικῆς κρατήσεως τῶν ἐναγομένων αἰτήσιν τῆς ἀγωγῆς τῶν ἐναγόντων.

Τῶν ὑπ' ἀριθ. 994, 1641 (1893), 3229 (1894), 1357, 1776 (1895), 274 καὶ 2405 (1896) ἀποφάσεων τοῦ Ἐφετείου τὴν ἀντίρρυσιν αἰτοῦνται οἱ παρεμβάντες Κωνσταντῖνος Ραδέσκος Τραμπατζῆς καὶ Μαρτίνα Θεοδ. Χρηστέσκου, διὰ τε τῆς ἀπὸ 20 Φεβρουαρίου 1897 αἰτήσεως των καὶ διὰ τοῦ ἀπὸ 16 Νοεμβρίου 1897 προσθέτου δικογράφου των διὰ διαφόρους ἐν αὐτοῖς περιεχομένους λόγους καὶ ἰδίᾳ διὰ τὸν ἐξῆς, ἐν τῷ προσθέτῳ δικογράφῳ περιεχόμενον.

Διότι ἡ ὑπ' ἀριθ. 994 (1893) ἀπόφασις τοῦ Ἐφετείου διέταξε μαρτυρικὰς ἀποδείξεις περὶ τοῦ γάμου τοῦ πατρὸς αὐτῶν Ἰωάννου Μ. Τραμπατζῆ μετὰ τῆς μητρὸς των κλπ. Ἐντὸς τῆς προθεσμίας (τοῦτο δὲ δὲν ἡμφισθητήθη) ἐκκλινοποίησεν τὴν ἀπὸ 22 Αὐγούστου 1894 αἰτήσιν περὶ διορισμοῦ Εἰσηγητοῦ διὰ τὴν ἐξέτασιν τῶν γνωστοποιηθέντων καὶ ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ κατοικοῦντων μαρτύρων καὶ παρατάσεως προθεσμίας. Τὸ Ἐφετεῖον ἀπέριψε τὴν αἰτήσιν ταύτην κατὰ πλειονοψηφίαν διὰ τῆς ἐξῆς σκέψεως: «Ω; ὑποβάλλεται ἡ αἴτησις τοῦ νὰ πρκαταβῇ ἡ προθεσμία ἐπὶ ἕξι μῆνας καὶ νὰ παρακληθῶσι τὰ Ρουμανικὰ δικαστήρια ἐπὶ ἀμοιβαίῳ ἡμετέροις μετὰ τὴν ἐπανάληψιν τῶν σχέσεων νὰ δεχθῶσι καὶ ἐξετάσωσι

τοὺς μάρτυρας, ἀπορριπτέα ἐστὶ, διότι ἀδήλου ὄντος πότε ἢ ἐπανάληψις τῶν σχέσεων γενήσεται, τὸ πέρας τῆς ὑποθέσεως ἀναβάλλεται ἐπ' ἀόριστον, ὡς ἐξαρτώμενον ἐκ γεγονότος ὑπαγομένου εἰς τὴν ἐνέργειαν τῶν διαδίκων, ἐνῷ κατὰ νόμον ἡ δικαστικὴ προθεσμία πρέπει νὰ εἴνε ὠρισμένη· τούτου δ' οὕτως ἔχοντος, ἀπορριπτέα ἡ ἀπὸ 22 Αὐγούστου αἵτησις τῶν αἰτούντων, ὡς ἀπαράδεκτος» (ὄρα σκέψ. I ἀποφ. 3229 τοῦ 1894). Τὰς σκέψεις ταύτας υἱοθέτησαν καὶ πᾶσαι αἱ μεταγενέστεραι ἀποφάσεις ὡς καὶ ἡ τελευταία ὀριστικὴ τοῦ Ἐφετείου ὑπ' ἀριθ. 2405 (1896) σκέψ. VI. Ἀλλ' ἡ αἵτησις αὐτῶν ἀπὸ 22 Αὐγούστου 1894 δὲν ἀπέβλεπεν εἰς ἐξέτασιν μαρτύρων μόνον ἐν Ρουμανίᾳ, ἐν χώρᾳ πρὸς ἣν ἡ Ἑλλάς διετελεῖ ἐν διακοπῇ σχέσεων, ἀλλὰ ρητῶς καὶ σαφῶς ἀνέφερε τὰδε : «Ἐπειδὴ ἕνεκα τῶν λόγων τούτων δὲν ἠδυνήθησαν νὰ ἐξετάσωσιν πάντας τοὺς μάρτυρας αὐτῶν καὶ ἰδίᾳ τοὺς ἐν Ρουμανίᾳ κατοικοῦντας» «Νὰ γείνη δεκτὴ ἡ αἵτησις ἡμῶν, νὰ παραταθῇ ἡ ὀρισθεῖσα διὰ τῆς ἀπὸ 28 Μαΐου 1894 ἐκθέσεως τῶν μαρτυρικῶν καταθέσεων τῆς συνταχθείσης ἐνώπιον τοῦ Βῆρηνوديку τοῦ Β' Βορείου Βῆρηνوديκειου Ἀθηνῶν ὡς εἰσηγητοῦ πρὸς ἐξέτασιν τῶν γνωστοποιηθέντων μαρτύρων ἡμῶν διὰ τε τὰ ἐπιβεβλημένα ἡμῖν θέματα ἀποδείξεως καὶ διὰ τὴν ἀνταπόδειξιν τῶν ἐπιβεβλημένων τοῖς ἀντιδίκους θεμάτων προθεσμίᾳ ἐπὶ ἑξ εἰσέτι μῆνας ἀπὸ τῆς κοινοποιήσεως τῆς ἐκδοθησομένης ἀποφάσεως». Τὸ Ἐφετεῖον ἄρα δὲν ἔλαβεν ὑπ' ὄψει οὐδ' ἐξετίμησε τὸ δικόγραφον τῆς τοιαύτης αἰτήσεως, δι' ἧς ἠξίουσαν προθεσμίαν ὠρισμένην ἑξ μηνῶν διὰ τοὺς μάρτυρας αὐτῶν γενικῶς τοὺς γνωστοποιηθέντας παρ' αὐτῶν, ὧν οἱ πλεῖστοι εὐρίσκοντο ἐν Ἑλλάδι καὶ ἐν τῷ ἐξωτερικῷ, ὠνόμασαν δ' ἐν ταῖς προτάσεσιν αὐτῶν ρητῶς τοὺς Σπ. Βελλιάσκην, κάτοικον Λιθόρνου, Δημ. Δούκαν, Κ. Τσάθαν, Κ. Τριανταφύλλου, Χ. Παπαθασιλείου, κατοίκους Σιατίστης τῆς Μακεδονίας, γνωστοποιηθέντας νομίμως καὶ ἐμπροθέσμως, ὡς ἐξάγεται ἐκ τῶν ἀπὸ 16 καὶ 19 Ἰουλίου 1893 ἐπιδοτηρίων, τὸ Ἐφετεῖον ὅμως δὲν ἔλαβεν ὑπ' ὄψει εἰμὴ παρεπομένην τινα αἵτησιν μόνον διὰ τοὺς ἐν Ρουμανίᾳ μάρτυρας. Ἀλλὰ καὶ ὡς πρὸς αὐτὴν τὸ Δικαστήριον δὲν ἐδικαιοῦτο ν' ἀπορρίψῃ αὐτὴν διὰ μόνον τὸν λόγον ὅτι ὑπῆρχε διακοπὴ διπλωματικῶν σχέσεων, ἐνῷ δὲν ἐθεώρει αὐτὴν ἀβάσιμον, ἀλλ' ὥφειλε νὰ ὀρίσῃ τὸν χρόνον κατὰ τὰς ἀρ. 197, 198, 249, 307 Πολιτικῆς Δικονομίας Οὐδαμου τοῦ νόμου ὀρίζεται ὅτι, ὅταν μάρτυρες διαμένωσιν εἰς χώραν, πρὸς ἣν ἡ Ἑλλάς διατελεῖ ἐν διακοπῇ σχέσεων ὁ δικαστὴς ἀρνεῖται νὰ παραχωρήσῃ προ-

θεσμίαν καὶ θεωρεῖται ἡ αἴτησις περὶ προθεσμίας ὡς ἀβάσιμος. Ὁ δικαστὴς ὑποχρεοῦται νὰ ὀρίσῃ τὸν τόπον καὶ τὸν χρόνον καὶ τὸν εἰσηγητὴν, ὅστις ἐπὶ τοῦ προκειμένου ἡδυνάτο νὰ εἶνε καὶ ἄλλοδαπὸς πρόξενος, ὡς ἐδέχθη ὑπὲρ τῶν ἀναιρεσιβλήτων (ἔρα 1641 τοῦ 1893 ἀπόφασις). Ἡ ἀπόφασις ἔρα ὑπ' ἀριθ. 3229 τοῦ 1893 καὶ αἱ μετ' αὐτὴν καὶ τελευταῖον ἡ ὑπ' ἀριθ. 2405 (1896) τελεσιδικουσι, ἰσχυρῶς, αὐτὴν εἰσὶν ἀναιρετέαι, διότι δὲν ἔλαβον ὑπ' ὄψει ἐν συνόλῳ τὸ ἔγγραφον τῆς ἀπὸ 22 Αὐγούστου 1893 αἰτήσεως, διότι διέστρεψεν ὅλως τὸ περιεχόμενον αὐτοῦ καὶ διότι ἐπλάσαν ἀνυπαρκτον κανόνα, ὅτι ἐν περιπτώσει διακοπῆς σχέσεων διπλωματικῶν ἀποκλείεται ὁ διάδικος πάσης προθεσμίας καὶ δικαιώματος ὅπως ἐξετάσῃ μάρτυρα κατοικοῦντας ἐν τῇ ἄλλοδαπῇ χώρᾳ, πρὸς ἣν ἡ διακοπὴ, ἐπὶ τῷ λόγῳ ὅτι ἀόριστός ἐστιν ὁ χρόνος τῆς ἐπαναλήψεως τῶν σχέσεων παραβιαζομένων τοιοῦτοτρόπως τῶν ἀρθρῶν 170, 197, 198, 249, 307 καὶ 308 § 1 Πολ. Δικονομίας καὶ τῶν περὶ Προξένων καὶ Εἰσηγητῶν πρὸς διεξαγωγὴν μαρτυριῶν ἐν ἄλλοδαπῇ νόμων, διότι καὶ οἱ ἀντιδικοὶ ἐκοινοποίησαν τὴν ἀπὸ 22 Μαΐου 1893 αἴτησίν των ἀποκλειστικῶς καὶ μόνον διὰ τοὺς ἐν Ρουμανίᾳ μάρτυράς των κατὰ τὸν χρόνον τῆς διακοπῆς τῶν σχέσεων καὶ τὸ αὐτὸ Ἐφετεῖον διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 1641 (1893) ἀποφάσεώς του ἀντιθέτω ἔκρινε. Διῶρισε δηλαδὴ Εἰσηγητὰς πρὸς ἐξέτασιν τῶν μαρτύρων των τοὺς Ρώσους Προξένους, οἵτινες εἶχον ἀναλάβει τὴν προστασίαν των ἐν Ρουμανίᾳ Ἑλλήνων ὑπηκόων, ἐνῷ μάλιστα δὲ ἐκέκτηντο ἐν Ρουμανίᾳ οἱ Ρῶσοι Πρόξενοι ἐκ νόμου τινὸς δικαστικὴν δικαιοδοσίαν καὶ πράγματι ἐξήτασαν τοὺς μάρτυράς των ἐνῷ οἱ ἀναιρεσεῖοντες ἀπεκλείσθησαν.

Μετὰ τὴν κοινοποίησιν τῆς αἰτήσεως ἀναιρέσεως ἀπεβίωσαν ἐ τῶν ἀναιρεσιβλήτων αἱ Κασίτσα Σ. Τέζιου καὶ ἡ Μαρία Χρηστάκη Παπέσκου, ἀντ' αὐτῶν δὲ παρίστανται οἱ ἐν ἀρχῇ τῆς παρούσης ἀνυπερόνομοι κληρονόμοι αὐτῶν, οἵτινες διὰ τῶν πληρεξουσίων αὐτῶν ἐδήλωσαν, ὅτι ἐπαναλαμβάνουσιν ἐκουσίως καὶ ἐξακολουθοῦσιν ἐπ' ὀνόματί των τὴν προκειμένην δίκην.

Ἀκοῦσαν τῶν πληρεξουσίων τῶν διαδίκων, τῶν μὲν τῶν ἀναιρεσειόντων, ἀναπτυσσάντων καὶ προφορικῶς τοὺς λόγους ἀναιρέσεως καὶ αἰτησαμένων τὴν ἀναίρεσιν τῶν προσβαλλομένων ἀποφάσεων. τῶν δὲ τῶν ἀναιρεσιβλήτων, ἀντικρουσάντων αὐτῶν καὶ αἰτησαμένων τὴν ἀπόρριψιν τῆς αἰτήσεως καὶ

Τοῦ Εἰσαγγελέως

Σκεφθὲν κατὰ τὸν νόμον

Ἐπειδὴ, ὡς προκύπτει ἐκ τῶν ἐν τῇ δικογραφίᾳ ἀπὸ 24 καὶ 25 Φεβρουαρίου, 4 καὶ 31 Μαρτίου, 3 Ἀπριλίου, 20 καὶ 21 Ν)βρίου 1897 δεκατεσσάρων ἐπιδιοτηρίων τῶν δικαστικῶν κλητῆρων τῶν ἐν Ἀθῆναις Πρωτοδικῶν Ἰω. Καζακοπούλου καὶ Θεοδ. Ἡλιοπούλου, ἦτε προκειμένη αἵτησις ἀναίρεσεως, οἱ πρόσθετοι λόγοι καὶ ἡ πράξις τοῦ Προέδρου τοῦ Ἀρείου Πάγου, δι' ἧς διετάχθη ἡ κατὰ προτίμησιν συζήτησις τῆς ὑποθέσεως, ἐκοινοποιήθησαν νομίμως καὶ προσηκόντως εἰς τε τὸν Βασιλείον Πρωτόπουλον, ὡς προσωρινὸν κηδεμόνα τῆς σχολαζούσης περιουσίας τοῦ ἀποβιώσαντος Ἰωάννου Μ. Τραμπατζῆ, εἰς τὸν Εἰσαγγελέα τοῦ Ἀρείου Πάγου καὶ εἰς τοὺς Ζήσιν Ἀλεξίου καὶ Ἀπόστ. Ἀθανασιάδην, δικηγόρους, ὡς πληρεξουσίου καὶ ἀντικλήτους τῶν ἐν Μέλτσει τοῦ θέματος Ὀλτου τῆς Ρουμανίας κατοικούντων Μιχαὴλ Δημητρίσκου καὶ Ἀννης Πολυχρόνη Κωνσταντινέσκου, μὴ ἐμφανιζόμενοι δὲ οὗτοι κατὰ τὴν ἐν ἀρχῇ τῆς παρούσης ἀναφερομένην συνεδρίασιν, νόμιμον δικάσιμον τῆς προκειμένης ὑποθέσεως, δικάζονται ὡσανεὶ ἐνεφανίσθησαν (ἄρθρ. 827 τῆς Πολ. Δικονομίας).

Ἐπειδὴ, ὡς ἐξάγεται ἐκ τῆς ἀπὸ 22 Αὐγούστου 1894 αἰτήσεως τῶν ἀναιρεσειόντων περὶ παρατάσεως προθεσμίας, οὗτοι ἐζήτησαν νὰ παραταθῇ ἡ προθεσμία πρὸς ἐξέτασιν τῶν μαρτύρων αὐτῶν διὰ τὰ ἐπιβληθέντα αὐτοῖς θέματα ἀποδείξεως καὶ διὰ τὴν ἀνταπόδειξιν τῶν ἐπιβληθέντων τοῖς ἀναιρεσιβλήτοις θεμάτων, οὐ μόνον διὰ τοὺς ἐν Ρουμανίᾳ διαμένοντας μάρτυρας, ἀλλὰ καὶ διὰ τοὺς ἀλλοχοῦς, καθόσον, ὡς διατυποῦσι, δὲν ἠδυνήθησαν νὰ ἐξετάσῃσι πάντας τοὺς μάρτυρας αὐτῶν καὶ ἰδίᾳ τοὺς ἐν τῇ Ρουμανίᾳ. Τὸ Ἐφετεῖον ἐν τούτοις διὰ τῆς προσβαλλομένης ὑπ' ἀριθ. 2405 τοῦ 1896 ὀριστικῆς ἀποφάσεως, τῆς δεξαμένης διὰ τῆς 11ης αἰτιολογίας ὡς ὀρθὰς τὰς σκέψεις τῆς ὑπ' ἀριθ. 3229 τοῦ 1894 ἀποφάσεως αὐτοῦ, δὲν ἔλαβεν ὑπ' ὄψει, οὐδ' ἐξετίμησε τὸ σύνολον τοῦ δικογράφου τῆς αἰτήσεως παρατάσεως προθεσμίας, ἀλλὰ μόνον τὴν ἐν αὐτῷ αἵτησιν, ὅσον ἀφορᾷ τοὺς ἐν Ρουμανίᾳ μάρτυρας, καὶ οὕτω ἐδίκασε παρὰ τὰς προτάσεις τῶν ἀναιρεσειόντων, κατὰ παραβίαν τοῦ ἀρθροῦ 170 Πολιτικῆς Δικονομίας, ὅπερ ἐπαγεται ἀναίρεσιν.

Ἐπειδὴ ἐκτὸς τούτου ἡ ρηθεῖσα ὑπ' ἀριθ. 2405 ἀπόφασις, ἀναφερομένη ὡσαύτως εἰς τοὺς λόγους τῆς προηγουμένης ὑπ' ἀριθ. 3229 καὶ δεχθεῖσα, ὡς αὐτὴ, ὅτι διακοπεισῶν τῶν διπλωματικῶν σχέσεων μεταξὺ Ρουμανίας καὶ Ἑλλάδος, δὲν ὤφειλε νὰ ὀρίσῃ χρόνον καὶ εἰσηγητὴν, καθ' ὃ τὰ ἄρθρα 249 καὶ 307

Πολ. Δικονομίας ορίζουσι, πρὸς ἐξέτασιν τῶν ἐν Ρουμανίᾳ μαρτύρων, καθιέρωσεν ἀρχὴν, ἀντικειμένην εἰς τὰ ἄρθρα ταῦτα, ὅτι δηλαδή, ἐν περιπτώσει διακοπῆς σχέσεων, ἀποκλείεται ὁ διάδικος πάσης προθεσμίας καὶ δικαιώματος ὅπως ἐξετάσῃ μάρτιρας, κοινοῦντας ἐν τῇ ἄλλοδαπῇ χώρα, πρὸς ἣν ἡ διακοπὴ, ἐπὶ τῷ λόγῳ ὅτι ἄδηλός ἐστιν ὁ χρόνος τῆς ἐπαναλήψεως τῶν σχέσεων καὶ οὕτω παρεβίασε τὰ ρηθέντα ἄρθρα 249 καὶ 307 **Πολ. Δικονομίας**

Ἐπειδὴ, κατὰ τὰ εἰρημένα, παραβιασθεῖσων τῶν ἀνωτέρω οὐσιωδῶν διατάξεων τῆς **Πολ. Δικονομίας**, ἀναιρετέα ἐστὶν ἡ προσβαλλομένη ὑπ' ἀριθ. 2405 τοῦ 1896 ἀπόφασις κατὰ τὸ ἄρθρ. 807 ἐδ. 5 αὐτῆς, συμφώνως πρὸς τὸν δεῦτερον λόγον τῶν προσθέτων λόγων ἀναιρέσεως

Ἐπειδὴ περιττὸν νὰ ἐξετασθῶσιν οἱ λόγοι ἀναιρέσεως καὶ ν' ἀποφασισθῇ τι ὡς πρὸς τὰς προηγουμένας καὶ συμπροσβαλλομένας ἀποφάσεις ὑπ' ἀριθ. 994 (τοῦ 1893), 1641 (τοῦ 1893), 3229 (τοῦ 1894), 1776 καὶ 1357 (τοῦ 1895) καὶ 274 (τοῦ 1896), διότι αὗται, ὡς παρεμπέπτουςαι ἢ προδικαστικαί, δύνανται ν' ἀνακληθῶσιν ὑπὸ τοῦ δικαστηρίου τῆς παραπομπῆς.

Διὰ ταῦτα

Ἰδὼν καὶ τὰ ἄρθρα 833, 838, 839, καὶ 210 **Πολ. Δικονομίας**,

Ἀναιρεῖ τὴν ὑπ' ἀριθ. 2405 τοῦ 1896 ἀπόφασιν τῶν ἐν Ἀθήναις Ἐφετῶν καὶ

Παραπέμπει τὴν δίκην πρὸς νέαν συζήτησιν ἐνώπιον τῶν ἐν Νκυπλίῳ Ἐφετῶν

Καταδικάζει τοὺς ἀναιρεσιβλήτους εἰς τὰ δικαστικὰ ἔξοδα τῶν ἀναιρεσειόντων τῆς τε ἐνώπιον τοῦ Ἐφετείου καὶ τῆς παρούσης δίκης μετριαζόμενα εἰς δραχμὰς ἐννεήκοντα (90) καὶ τὰ τέλη τῆς σημάτων.

Διατάσσει τὴν εἰς τοὺς ἀναιρεσειόντας ἀπόδοσιν τοῦ νομίμου παραβόλου.

Διατάσσει δὲ νὰ γραφῇ ἡ παρούσα ἀπόφασις εἰς τὸ περιθώριον τοῦ πρωτοτύπου τῆς ἀναιρουμένης καὶ δημοσιευθῇ διὰ τοῦ τύπου δαπάνῃ τῶν ἀναιρεσιβλήτων.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις τῇ εἰκοστῇ τρίτῃ (23) Ἰανουαρίου 1898, ἐδημοσιεύθη δ' αὐτόθι ἐκτάκτως τῇ εἰκοστῇ τετάρτῃ Ἰανουαρίου 1898 ὥρα ἐνδεκάτῃ πρὸ μεσημβρίας.

Ὁ Πρόεδρος
Κ. Σημαντήρας

Ὁ Γραμματεὺς
Γ. Καστόρχης

Ἀριθ. 6.

Τὸ Δικαστῆριον τοῦ Ἀρείου Πάγου

Τμήμα β'.

Συγκείμενον ἐκ τῶν δικαστῶν Μιχαὴλ Διγενῆ, Ἀντιπροέδρου, (κωλυομένου τοῦ Προέδρου), Ἀν. Μενδραπήλια, Ἰω. Δουβουνιώτου, Εἰσηγητοῦ, Στ. Ἀγδροπούλου, Β. Παπαδοπούλου, Β. Ροντήρη, καὶ Ἰω. Τσάτσου, παρόντων τοῦ τε Ἀντεισαγγελέως Κ. Μανιάκη καὶ τοῦ Ὑπογραμματέως Παύλου Βαρουζάκη.

Συνεδριάσαν δημοσίᾳ ἐν τῇ ἀκροατηρίῳ τοῦ καταστήματος αὐτοῦ τῇ δεκάτῃ τρίτῃ Δεκεμβρίου 1897, ἵνα δικάσῃ ἐπὶ τῆς ἐξῆς ὑποθέσεως, μεταξύ :

Τῶν ἐκκαλούντων 1) Κωνσταντίνου Πετρακοπούλου, 2) Νικολάου Πετρακοπούλου, ὡς κληρονόμων τοῦ ἀποβιώσαντος πατρός των Σπυρίδωνος Πετρακοπούλου, κατοίκων, τοῦ μὲν πρώτου Πύργου, τοῦ δὲ δευτέρου Ἀθηνῶν, μηδόλως παρασταθέντων καὶ 3) Πανηγιώτου Δ Καραπαναγιώτου, κατοίκου Λαγκαδίων, δι' ἑαυτὸν καὶ ὡς κληρονόμου τῆς ἀδελφῆς του Χρηστίτσας Γ. Χ. Κόλια, παρασταθέντος διὰ τοῦ πληρεξουσίου του Ἰωάννου Ἀντωνοπούλου, δικηγόρου.

Τοῦ ἐκκαλούντος καὶ παρεμβαίνοντος Γεωργίου Πετρακολούλου, κατοίκου Πύργου, ὡς ἐκδοχέως τῶν δικαιωμάτων τοῦ πατρός του Σπυρίδωνος Πετρακοπούλου, παρασταθέντος διὰ τοῦ πληρεξουσίου του Ἰωάννου Ἀντωνοπούλου, δικηγόρου καὶ

Τοῦ Ἐφειβλήτου Δημοσίου, ἀντιπροσωπευομένου ὑπὸ τοῦ ὑπουργοῦ τῶν Οἰκονομικῶν, ἐδρεύοντος ἐν Ἀθήναις, παρασταθέντος διὰ τοῦ πληρεξουσίου του Ἐμμανουὴλ Λυκούδη Νομικοῦ Συμβούλου.

Οἱ Σπυρίδων Πετρόπουλος ἢ Πετρακόπουλος καὶ Δημήτριος Καραπαναγιώτης διὰ τῆς ἀπὸ 22 Αὐγούστου 1874 ἐνώπιον τοῦ Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν ἀγωγῆς κατὰ τοῦ Δημοσίου ἐξέθηκαν ὅτι δυνάμει τῆς ὑπ' ἀριθ 925 τοῦ 1852 ἀποφάσεως τοῦ Πρωτοδικείου Ναυπλίου, ἐπικυρωθείσης καὶ διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 512 ἰδίου ἔτους ἀποφάσεως τῶν αὐτόθι Ἐφετῶν, ὑπεχρεώθη ὁ δῆμος Ζαχόλης, νὰ τοῖς πληρώσῃ δραχ 2019 ἐντόκως ἀπὸ τοῦ 1855 διὰ τὴν ληστευθεῖσαν περιουσίαν των, διαπραχθεῖσαν κατὰ τὴν περιφέρειαν τοῦ δήμου Ζαχόλης ὑπὸ ληστῶν κατὰ τὸ ἔτος 1839. Κοινοποιηθεῖσιν τῶν εἰρημένων ἀποφάσεων μετ' ἐπιταγῆς πρὸς πληρωμὴν δρ. 7022 ἐντόκως πρὸς 8 0/0 ἐτησίως τῇ 23 Μαρτίου 1874

πρὸς τε τὸν Νομάρχην Ἀργολιδοκορινθίας, τὸν Ἐπαρχὸν Κορινθίας καὶ τὸν Εἰσαγγελεὰ Ναυπλίας, ὅπως συμφώνως τοῖς διατάγμασιν τοῦ 1836 καὶ τοῦ 1838 ἐκδισθῶσιν οἱ Δήμαρχοι πρὸς σύνταξιν τῶν ἐρατικῶν καταλόγων, οὐδὲν ἐνηργήθη· ἐπομένως διὰ τὴν ἀμέλειαν ταύτην τῶν Διοικητικῶν ἀρχῶν, ὑποχρεοῦται τὸ Δημόσιον εἰς ἀποζημίωσιν καὶ ᾗτήσατο νὰ καταδικασθῇ τὸ Δημόσιον εἰς τὴν πρὸς αὐτοὺς πληρωμὴν δραχ. 7022 καὶ 80)00 δι' ἀποζημιώσιν των ἐντόκως ἀπὸ τῆς 23 Μαρτίου 1874.

Συζητήσεως γενομένης τὸ Πρωτοδικεῖον μετὰ τὰς ὑπ' ἀριθ. 2672 (1874) καὶ 597 (1875) παρεμπιπτούσας ἀποφάσεις, ἐξέδωτο τὸν ὑπ' ἀριθ. 412 (1876) ὀριστικὴν, δι' ἧς ἀπέριψε τὴν προκειμένην ἀγωγὴν ὡς μὴ νόμιμον.

Ἐκκληθείσης τῆς ὑπ' ἀριθ. 412 ἀποφάσεως ὑπὸ τῶν ἐναγόντων, τὸ Ἐφετεῖον Ἀθηνῶν μετὰ τὴν ὑπ' ἀριθ. 171 (1878) παρεμπιπτούσαν ἀπόφασιν, ἐξέδωτο τὴν ὑπ' ἀριθ. 905 (1880) ὀριστικὴν, δι' ἧς, δεχθὲν ἐν μέρει τὴν προκειμένην ἀγωγὴν, ὑπεχρέωσε τὸ Δημόσιον ν' ἀποδώσῃ τοῖς ἐνάγουσι Δραχ. 2044 καὶ 50 0)0 ἐντόκως ἀπὸ τῆς ἀγωγῆς.

Ἀναίρεσιβληθείσων τῶν εἰρημένων ἀποφάσεων τοῦ Ἐφετείου ὑπὸ τοῦ Δημοσίου καὶ συζητήσεως γενομένης μεταξὺ αὐτοῦ καὶ τοῦ ἐνάγοντος Σπυρίδ. Πετρακοπούλου καὶ τῶν Ἀννης Ι. Σοφιανοῦ, Παναγ. Δ. Καραπαναγιώτου καὶ Χρηστίτσας Γ. Κόλια κληρονόμων τοῦ ἑτέρου ἐνάγοντος Δημ. Καραπαναγιώτου, ἀποβιώσαντος μετὰ τὴν ἐκδοσιν τῶν ἀποφάσεων τοῦ Ἐφετείου, ὁ Ἀρειος Πάγος (τμῆμα Α'.) ἐξέδωτο τὴν ὑπ' ἀριθ. 66 (1889) ἀπόφασιν, δι' ἧς ἀνήρρεσε τὴν ὑπ' ἀριθ. 905 ἀπόφασιν τοῦ Ἐφετείου, παραπέμψας τὴν διαφορὰν διὰ τὴν κατάλληλον ἐφαρμογὴν τοῦ νόμου εἰς τὸ Β'. τοῦτο τμῆμα αὐτοῦ (Ἀρ. Πάγου).

Μεθ' οἱ ἀνωτέρω ἐκκαλοῦντες Γεώργιος Πετρακόπουλος Κωνσταντῖνος Πετρακόπουλος, Νικόλαος Πετρακόπουλος, ὡς κληρονόμοι τοῦ ἀποβιώσαντος πατρὸς των Σπυρίδωνος Πετρακοπούλου καὶ ὁ Παναγιώτης Δ. Καραπαναγιώτης, ὡς κληρονόμος τῆς ἀποβιώσας ἀδελφῆς του Χρηστίτσας Γεωργ. Χ. Κόλια, διὰ τῆς ἀπὸ 12 Ὀκτωβρίου 1893 κλήσεώς των, δηλώσαντες ὅτι ἐπαναλαμβάνουσιν ἐκουσίως καὶ ἐπ' οὐνόματι των τὴν ὡς ἐκ τοῦ θανάτου των εἰρημένων δικαιοπαρόχων των Σπυρίδωνος Πετρακοπούλου καὶ Χρηστίτσας Γεωργ. Χ. Κόλια βιαίως διακοπεῖσαν δίκην, ἐκάλεσαν τὸ Δημόσιον πρὸς συζήτησιν τῆς προκειμένης ὑποθέσεως ἐνώπιον τοῦ Β'. τμήματος τοῦ Ἀρείου Πάγου καὶ ᾗτήσαντο τὴν παραδοχὴν τῆς ἀγωγῆς των ἐπὶ τῷ τέλει νὰ ὑποχρεωθῇ.

τὸ Δημόσιον νὰ τοῖς πληρώσῃ δρ. 7022 καὶ 80)00 ἐντόκως πρὸς 12·0)0 ἀπὸ τοῦ 1874 μέχρι τοῦ 1882, πρὸς 8 0)0 δὲ ἀπὸ τοῦ 1882 μέχρις ἐξοφλήσεως, ἄλλως καὶ ἐπιβοηθητικῶς νὰ υποχρεωθῇ τὸ Δημόσιον νὰ τοῖς πληρώσῃ τὸ ὑπὸ τοῦ Ἐφετερίου Ἀθηνῶν ἐπιδικασθὲν ποσὸν δραχ. 2044 ἐντόκως κατὰ τάνωτέρω.

Εἶτα ὁ Γεώργιος Πετρακόπουλος διὰ τῆς ἀπὸ 18 N)βρίου 1897 ἐνώπιον τοῦ Β' τμήματος τοῦ Ἀρείου Πάγου παρεμβάσεώς του κατὰ τοῦ Δημοσίου, ἐξέθηκεν, ὅτι ὅσον ὅρᾳ τὸ ἥμισυ τῆς προκειμένης ἀπαιτήσεως τῆς ἀφορώσης τὸν Σπυρίδωνα Πετρακόπουλον αὐτῇ ἀνήκει ἀπ' κλειστικῶς εἰς αὐτὸν δυνάμει τοῦ ὑπ' ἀριθ. 1703 τοῦ 1884 Συμβολαίου τοῦ Συμβολαιογράφου Πύργου Γ. Ἀχόλου, κοινοποιηθέντος τῷ Δημοσίῳ κατὰ τὸ ἀπὸ 13 Ἰανουαρίου 1897 ἀποδεικτικὴν ἐπιδόσεως τοῦ Δικαστικοῦ Κλητῆρος τῶν ἐν Ἀθήναις Πρωτοδικῶν Κωνστ. Θ. Παπακώστα καὶ ἡτήσατο νὰ υποχρεωθῇ τὸ Δημόσιον νὰ τῷ πληρώσῃ τὸ ἥμισυ τῆς ἀπαιτήσεως ταύτης, στηριζομένης εἰς τὴν ἀπὸ 22 Αὐγούστου 1874 ἀγωγὴν, ἣτοι τὸ ἥμισυ τῶν δραχ. 7022 καὶ 80)00 ἐντόκως πρὸς 12 0)0 ἀπὸ τοῦ 1874 ἕως τοῦ 1882 ἔτους, πρὶς 8 0)0 δὲ ἀπὸ τοῦ ἔτους τούτου μέχρις ἐξοφλήσεως.

Ἐπομένως καὶ μετὰ τὴν νόμιμον προδικασίαν, εἰσήχθη ἡ προκειμένη ὑπόθεσις εἰς τὸ ἀκροατήριον τοῦ Δικαστηρίου τούτου πρὸς συζήτησιν κατὰ τὴν ἐν ἀρχῇ τῆς παρούσης ἀναφερομένην συνεδρίαν, καθ' ἣν οἱ παραστάντες πληρεξούσιοι τῶν διαδίκων διὰ τῶν ἀναγνωσθεισῶν ἐγγράφων προτάσεων τῶν ἡτήσαντο, ὁ μὲν τῶν ἐκκαλούντων καὶ τοῦ παρεμβαίνοντος τὴν παραδοχὴν τῆς ἐφέσεως καὶ τῆς ἀγωγῆς τῶν καὶ τὴν καταδίκην τοῦ Δημοσίου εἰς τὰ ἔξοδα καὶ τέλη, ὁ δὲ τοῦ Δημοσίου τὴν ἀπόρριψιν τῆς τ' ἐφέσεως, τῆς ἀγωγῆς καὶ τῆς κλήσεως τῶν ἀντιδίκων του καὶ τὴν καταδίκην αὐτῶν εἰς τὰ ἔξοδα καὶ τέλη.

Ἀκοῦσαν αὐτῶν, ἀναπτυσσάντων καὶ προφορικῶς τὰς προτάσεις τῶν ταύτας καὶ

τοῦ Ἀντεισαγγελέως,

Ἰδὼν τὴν δικογραφίαν,

Σκεφθὲν κατὰ τὸν νόμον,

Ἐπειδὴ ἐκ τῶν προτάσεων, τῆς κλήσεως, τῆς παρεμβάσεως καὶ τῶν λοιπῶν διαμειφθέντων μεταξὺ τῶν διαδίκων ἐγγράφων, τῶν τὴν προκειμένην δικογραφίαν ἀπαρτιζόντων, προκύπτει ὅτι ὁ ἕτερος τῶν δύο ἀρχικῶς ἐναγόντων, ὁ Σπυρίδων Πετρακόπουλος κατὰ τὸν 7)βριον τοῦ 1884, διὰ συμβολαίου ἐγγράφου, γενομένου

ΑΠΟΦΑΣΕΙΣ ΑΡΕΙΟΥ ΠΑΓΟΥ

5

ένώπιον τοῦ Συμβολαιογράφου Πύργου Γεωργ. Π. Ἀχόλου ἔδω-
 ρήσατο τὴν ἀπαίτησιν τοῦ ταύτην εἰς τὸν υἱὸν τοῦ Γεωργίου, ὅστις
 νῦν διὰ τῆς ἀπὸ 18 9)βρίου 1897 παρεμβάσεώς του ζητεῖ τὴν
 εἰς αὐτὸν ἀποκλειστικὴν πληρωμὴν ὁλοκλήρου τῆς εἰς τὸν ἐνά-
 γοντα πατέρα του ἀνηκούσης κατὰ τὸ ἥμισυ ὡς εἴρηται ἀπαιτή-
 σεως διὰ τὸν λόγον τῆς εἰς αὐτὸν ἐκχωρήσεως ἐκ μέρους τοῦ πα-
 τρός του.

Ἐπειδὴ κατὰ ταῦτα ὁ παρεμβαίνων οὗτος Γ. Πετρακόπουλος
 ἔχει ἀπέναντί του ἀντιδικὸν τοῦ οὐ μόνον τὸ Δημόσιον, καθ' οὗ
 ζητεῖ νὰ πληρωθῇ αὐτὸς ἀτομικῶς τὸ ἥμισυ τῆς ἀπαιτήσεως, τὸ
 ἀνήκον εἰς τὸν ἐνάγοντα πατέρα του, ὡς δωρηθὲν εἰς αὐτόν, ἀλλ'
 ἔχει ἀντιδίκους τοῦ καὶ τοὺς ἀδελφούς του Κωνσταντῖνον καὶ Νι-
 κόλαον, καθ' ὃ κληρονόμους τοῦ ἀποβιώσαντος κοινοῦ πατρός
 των, Σπυρίδωνος Πετρακοπούλου, πρὸς ὃν ἐπεδικάσθη ἡ ἀπαίτη-
 σις κατὰ τοῦ Δημοσίου, δικαιουμένων καὶ τούτων, καθ' ὃ κλη-
 ρονόμων, νὰ λάβωσιν ἀνᾶλογον μέρος τῆς ἀπαιτήσεως τοῦ πα-
 τρός των.

Ἐπειδὴ ἐν τούτοις, ἐνῶ ἀφ' ἐνὸς τὴν ἀπὸ 12 Ἀπριλίου 1893
 κλήσιν αὐτοῦ πρὸς περαιτέρω συζήτησιν ἐνώπιον τοῦ Δικαστηρίου
 τούτου μετὰ τὴν δημοσίευσιν τῆς ἀποφάσεως τοῦ πρώτου τμή-
 ματος ἡγεῖρεν ὁ νῦν παρεμβάτων Γεωργίος μετὰ τῶν ἀδελφῶν
 αὐτοῦ Κωνσταντῖνου καὶ Νικολάου, ὡς ὁμοδίκων του καθ' ὃ
 συγκληρονόμων ἀπάντων τοῦ κοινοῦ πατρός των Σπυρίδωνος Πε-
 τρακοπούλου, ἀφ' ἑτέρου τὴν προκειμένην παρέμβασίν του, ὡς
 καὶ τὰς ἐνώπιον τοῦ Δικαστηρίου τούτου προτάσεις του, δὲν
 ἀπευθύνει καὶ κατὰ τῶν συγκληρονόμων αὐτοῦ, ἀπέναντι τῶν
 ὁποίων ζητεῖ νὰ πληρωθῇ αὐτὸς ἀποκλειστικῶς ἅπασαν τὴν εἰς
 τὸν πατέρα του ἀνήκουσαν ἀπαίτησιν, ἀλλὰ μόνον κατὰ τοῦ
 Δημοσίου· ὅθεν ἡ παρέμβασις αὕτη, μὴ ἀπευθυνομένη κατὰ πέν-
 των τῶν διαδίκων τῶν ἐχόντων ἀντιδικίαν πρὸς τὴν παρεμβαί-
 νοντα, ἀποβαίνει διὰ τοῦτο ἀπαράδεκτος.

Ἐπειδὴ κατὰ τὰ προεκτεθέντα, ἀπορριπτομένης τῆς παρεμ-
 βάσεως ὡς ἀπαράδεκτου, πρέπει νὰ δικασθῇ ἐρήμην ὁ παρεμβαί-
 νων Γ. Πετρακόπουλος ὡς πρὸς τὴν κλήσιν αὐτοῦ καὶ τὴν ἐφῆσιν,
 καθότι, καίτοι ἐμφανιζόμενος, ὑποβάλλει προτάσεις μόνον ὡς παρ-
 εμβαίνων καὶ οὐχὶ ὡς κληρονόμος, ἐνῶ τὸ Δημόσιον ὑποβάλλει
 κατ' αὐτοῦ ὡς κληρονόμου προτάσεις, τῆς παρεμβάσεώς του δὲ
 οὐσης ἀπρὸς δέκτου δικάζεται ἐρήμην.

Ἐπειδὴ οἱ ἕτεροι δύο ἀδελφοὶ καὶ κληρονόμοι τοῦ Σπυρ. Πε-
 τρακοπούλου, καίτοι ἐγείραντες τὴν ἀπὸ 12 Ἀπριλίου 1893 κλή-

σιν μετὰ τοῦ παρεμβαίνοντος ἤδη ἀδελφοῦ των Γεωργίου, δὲν ἐμφανίζονται σήμερον, νόμιμον δικάσιμον τῆς ὑποθέσεως πρὸς ὑποστήριξιν τῆς κλήσεως των καὶ τῆς ἐφέσεως των· ὅθεν προβαίνει κατ' αὐτῶν ἡ ἐρήμην συζήτησις τῆς τε κλήσεως καὶ τῆς ἐφέσεως καὶ ἀπορρίπτονται αὗται ὡς ἀνυποστήρικτοι, μὴ προκυπτούσης ἐνστάσεως ἐξ ἐπαγγέλματος ἐξεταστέας ὑπὸ τοῦ Δημοσίου.

Ὡς πρὸς τὸν Παναγιώτην Δ. Καραπαναγιώτην.

Ἐπειδὴ τὸ Δημόσιον δὲν ἀμφισβητεῖ τὴν ἀγωγὴν ὡς πρὸς τὴν ἀποδιδομένην εἰς τὴν διοικητικὴν ἀρχὴν ἀμελείαν τοῦ νὰ ἐξαγαγῇ τὸν Δήμαρχον Ζαχόλης εἰς σύνταξιν τοῦ ἑρانيκοῦ καταλόγου.

Ἐπειδὴ ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει τὸ Δημόσιον ὀφείλει ν' ἀποζημιώσῃ τὸν ἐνάγοντα διὰ τὴν ὁποίαν πράγματι ὑπέστη ζημίαν ἔνεκα τῆς ἀμελείας τῆς Διοικητικῆς ἀρχῆς, τὴν ἐκ ταύτης ὁμως ζημίαν δὲν ἀποτελεῖ ὁλόκληρον τὸ ἐπιδικασθὲν ὑπὸ τῶν κατὰ τοῦ Δήμου ἀποφάσεων, καθόσον ἐκ τῆς ἀμελείας ταύτης τῆς διοικητικῆς ἀρχῆς ὁ ἐνάγων δὲν ἀπώλεσεν ὁλόκληρον τὴν ἀπαίτησίν του, ἥτις ὑφίσταται ἀκεραία καὶ δύναται νὰ ἐπιδιώξῃ νομίμως τὴν πληρωμὴν αὐτῆς αὐθις, μὴ ἰσχυριζομένου τοῦ ἐνάγοντος περίπτωσιν ἀδυναμίας τῆς λήψεως ταύτης· ὁ δὲ ἰσχυρισμὸς τοῦ ἐνάγοντος, ὅτι ὁ Δήμος Ζαχόλης ἐστὶν ἤδη ἀφερέγγυος, ἐκτὸς τοῦ ὅτι εἶνε ἀπαράδεκτος, μὴ προταθεὶς πρωτοδίκως ὑπὸ τοῦ ἐνάγοντος ἐκκαλοῦντος, εἶνε καὶ ἄνευ νομίμου σημασίας, ἀφοῦ πρὸς πληρωμὴν ὑπόχρεοι διὰ τῶν ἑρانيκῶν καταλόγων εἰσὶν οἱ δημόται καὶ οὐχὶ ὁ Δήμος, ἡ ζημία λοιπὸν, ἣν ὑπέστη ὁ ἐνάγων πράγματι ἐκ τῆς ἀμελείας τῆς διοικητικῆς ἀρχῆς, ἐστὶν ἡ ζημία τῶν τόκων, οὓς ἐστερήθη, μὴ λαβὼν τὴν ἀπαίτησίν του ταύτην· ὅθεν ἤδη περιοριστέα ἡ ἀγωγὴ εἰς τὸ ποσὸν τῶν τόκων ἐπὶ τῆς ἀπαιτήσεως, ἀφ' ἧς ἐποχῆς κατὰ νόμον θὰ ἐλάμβανε τὴν ἀπαίτησίν του ὁ ἐνάγων, ἐὰν δὲν ἡμέλει ἡ Διοικητικὴ ἀρχὴ μέχρι τῆς ἐγέρσεως τῆς ἀγωγῆς, καὶ ἐπ' αὐτοῦ τόκον ἀπὸ τῆς ἀγωγῆς μέχρι πληρωμῆς αὐτῆς.

Ἐπειδὴ ἐπὶ τοῦ προκειμένου ἡ ὑπὸ τοῦ Πρωτοδικείου Ναυπλίου τελεσιδίκως ἐπιδικασθεῖσα ἀπαίτησις τῶν ἐναγόντων κατὰ τοῦ Δήμου Ζαχόλης μετὰ τῶν δικαστικῶν ἐξόδων ἀνέρχεται, κατὰ τὴν μὴ ἀμφισβητουμένην ὑπὸ τοῦ Δημοσίου ἐπιταγὴν τῶν ἐναγόντων, εἰς δραχ. 7022, ταύτας δ' οἱ ἐνάγοντες δὲν ἔλαβον ἔνεκεν ἀμελείας τῆς Διοικητικῆς ἀρχῆς.

Ἐπειδὴ τὴν ἐπιταγὴν ταύτην ἐκοινοποίησαν οἱ ἐνάγοντες εἰς τὸν ἐπρχον Κορινθίαις τῇ 23 Μαρτίου 1874, οὗτοι δὲ ἐδι-

καιῶντο κατὰ νόμον μετὰ δύο μῆνας νὰ πληρωθῶσι τὴν ἀπαίτησιν τῶν ταύτην, ἥτοι τῇ 23 Μαρτίου 1874, ὅθεν ἔκτοτε πρέπει νὰ λογισθῇ ὁ τόκος ἐπὶ τοῦ ἀνω ποσοῦ μέχρι τῆς ἐγέρσεως τῆς ἀγωγῆς, ἥτοι μέχρι 28 Αὐγούστου 1874, ἥτοι ἐπὶ μῆνας τρεῖς καὶ ἡμέρας πέντε πρὸς 12 0)0 κατ' ἔτος, καθόσον κατ' ἔθιμον τοῦτο ἦτο τότε τὸ ποσοστὸν τοῦ τόκου ὑπερμερίας, μὴ κανονιζομένου τότε ὑπὸ διατάξεώς τινος ἰσχύοντος νόμου, δραχ. 211, ἐπὶ τοῦ ποσοῦ τούτου ὀφείλεται τόκος ἀπὸ τῆς ἀγωγῆς, ἥτοι ἀπὸ 28 Αὐγούστου 1874 μέχρις 27 Ἰουνίου 1877 πρὸς 12 0)0, ἔκτοτε δὲ μέχρις ἐξοφλήσεως πρὸς 8 0)0.

Ἐπειδὴ ἡ ἀγωγή γίνεται ἤδη δεκτὴ μόνον κατὰ τὸ ἥμισυ, τὸ ἀνήκον εἰς τὸν ἕτερον τῶν δύο ἐναγόντων, τὸν Δημήτρ. Καραπαναγιώτην, καθὼ ἐμφανιζομένου μόνου τοῦ κληρονόμου τούτου, περιοριστέον τὸ εἰς αὐτοὺς ἐπιδικασθησόμενον ποσὸν εἰς τὸ ἥμισυ τῶν 211 δραχμῶν, ἥτοι εἰς δραχ. 105 καὶ 50 0)0 περίπου, τὰς ὁποίας δικαιούται κατὰ τὰ προεκτεθέντα νὰ λάβῃ ὁ ἕτερος τῶν δύο ἐναγόντων, ἤδη οἱ κληρονόμοι τούτου, ἐπὶ τούτων λοιπῶν ἐστὶν ἐπιδικαστέος τόκος 12 0)0 ἀπὸ τῆς ἀγωγῆς μέχρι τῆς 27 Ἰουνίου 1877, ὅτε ἐδημοσιεύθη ὁ ΧΛ' νόμος, ὀρίζων τὸν τόκον τῆς ὑπερμερίας τοῦ Δημοσίου εἰς δραχμὰς 8 0)0 κατ' ἔτος, ἔκτοτε δὲ καὶ μέχρις ἐξοφλήσεως πρὸς 8 0)0.

Ἐπειδὴ ἡ ἐνστάσις τοῦ Δημοσίου, ὅτι μέχρι τοῦ 1841 ἰσχυεὶν ὁ νόμος ὁ ὑποχρεῶν τοὺς Δήμους καὶ τὸ Δημόσιον εἰς πληρωμὴν, δὲν στηρίζεται εἰς τὸν νόμον, διότι ἀφ' οὗ ὁ Δήμος ὑποχρεώθη, δυνάμει τοῦ ἰσχύοντος κατὰ τὴν τέλει τῆς πράξεως νόμου καὶ ἡ ἐκτέλεσις τῆς ὑποχρεώσεώς του ταύτης γενήσεται κατὰ τὸν αὐτὸν νόμον, ὥστε ἀδιάφορον εἶναι ὁ νόμος οὗτος ἐπκυσεὶ ἰσχύων βραδύτερον, ἀφ' οὗ καὶ ἡ πράξις ἐξετελέσθη καὶ ἡ ἀγωγή ἡγέρθη ὑπὸ τὸ κράτος τοῦ νόμου τούτου, ἥτοι κατὰ τὸ ἔτος 1839 ὡς προκύπτει ἐκ τῶν ἀποφάσεων καὶ λοιπῶν ἐγγράφων.

Διὰ ταῦτα

καὶ ἰδὲν τὰ ἀρθρα 81, 90, 210, 590 τῆς Πολ. Δικονομίας

Δικάζον ἐρήμην τῶν Γεωργίου Κωνσταντίνου καὶ Νικολάου ἀδελφῶν Πετρακοπούλων, ὡς κληρονόμων τοῦ πατρὸς τῶν Σπυρίδωνος Πετρακοπούλου,

Ἀπορρίπτει τὴν ἀπὸ 12 Ἀπριλίου 1893 κλητὴν αὐτῶν, ὡς ἀνυποστήρικτον, ὡς καὶ τὴν ἀπὸ 1ης Ἰουνίου 1876 ἔφεσιν τῶν κατὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 412 τοῦ αὐτοῦ ἔτους 1876 ἀποφάσεως τοῦ ἐνταῦθα Πρωτοδικείου, ὅπως ἀναλάβῃ τὸ κύρος αὐτῆς ἡ ἐκκαλουμένη ἀπόφασις ὡς πρὸς αὐτούς.

Ἀπορρίπτει τὴν ἀπὸ 18 N)ερίου 1897 παρέμβασιν τοῦ Γεωργίου Πετρακοπούλου, ὡς ἀπαράδεκτον

Ἐπιβάλλει πᾶσι τούτοις τὰ ἔξοδα τοῦ Δημοσίου, εἰς δραχμὰς τριάκοντα (30) καὶ τὰ τέλη

Δικάζον δὲ κατ' ἀντιμωλίαν τοῦ Παναγιώτου Δ. Καραπαναγιώτου, ὡς κληρονόμου τοῦ πατρός του Δημητρίου Καραπαναγιώτου καὶ τῆς ἀδελφῆς του Χριστίτσας Γ. Χ. Κόλλια.

Δέγεται ἐν μέρει τὴν ἔφεσιν του.

Μεταρρυθμίζει τὴν ἐκκαλουμένην ἀπόφασιν τῶν ἐνταῦθα Πρωτοδικῶν ὡς πρὸς αὐτὸν μόνον

Δέχεται ἐπίσης ἐν μέρει τὴν ἀγωγὴν καὶ

Καταδικάζει τὸ Δημόσιον νὰ πληρώσῃ εἰς τὸν Παναγιώτην Δ. Καραπαναγιώτην δραχμὰς ἑκατὸν πέντε καὶ λεπτὰ πενήκοντα (ἀριθ. 105 καὶ 50(00) ἐντόκως πρὸς 12 0(0) κατ' ἔτος ἀπὸ τῆς ἀγωγῆς, ἧτοι ἀπὸ 23 Αὐγούστου 1874 μέχρις 27 Ἰουνίου 1877, ἑκτοτε δὲ μέχρις ἐξοφλήσεως πρὸς 8 0(0) κατ' ἔτος.

Συμφηφίζει τὰ ἔξοδα μεταξὺ αὐτοῦ καὶ τοῦ Δημοσίου.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις τῇ εἰκοστῇ τρίτῃ (23) Ἰανουαρίου 1898

Ἐδημοσιεύθη δ' αὐτόθι τῇ εἰκοστῇ τετάρτῃ (24) Ἰανουαρίου 1898.

Ὁ Ἀντιπρόεδρος

Μιχ. Διγενῆς

Ὁ Ὑπογραμματεὺς

Π. Βαρουξάκης

Ἄρθ. 7

(Πρόκειται περὶ διορισμοῦ δικαστικοῦ ἀντιπροσώπου καὶ Ἐφόρου εἰς δημαρχικὴν ἐκλογὴν)

Ἄρθ. 8

Τὸ Δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου ἐν Ὁλομελείᾳ

Συγκείμενον ἐκ τῶν δικαστῶν Κωνστ. Σημαντήρα, Προέδρου, Μιχ. Διγενῆ, Ἀντιπροέδρου, Ἀν. Μανδραπήλια, Ἰω. Δουβουνιώτου, Χρ. Κόκκορη, Ἀνδρ. Γκιών, Στ. Ἀνδροπούλου, Β. Παπαδοπούλου, Π. Μενελάου, Β. Ροντήρη, Ἰω. Τσάτσου, Μιλτ. Ἠλιαδου καὶ Ξενοφ. Εὐθυμίου (κωλυομένου τοῦ Δικαστοῦ Ἀδ. Πε-

τρίτην)· παρόντων τοῦ τε Εἰσαγγελέως Δημοσθ. Τσιθανοπούλου καὶ τοῦ Γραμματέως Γ. Ι. Καστόρχη.

Συνελθὼν ἐν τῷ Συμβουλίῳ τοῦ καταστήματος αὐτοῦ τὴν ἐκ κοστὴν ἐβδόμην (27) Ἰανουαρίου 1898, ἵνα ἀποφανθῇ ἂν πρέπει νὰ ἀποχωρήσῃ ἢ μὴ τῆς ὑπηρεσίας ὁ ἐν Ἀθήναις ἐφέτης Δημήτριος Κιτσίκης.

Ὁ παρὰ τοῖς ἐν Ἀθήναις Ἐφέταις Εἰσαγγελεὺς διὰ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 5181 τῆς 2 Δεβρίου 1897 ἐγγράφου τοῦ πρὸς τὸν Πρόεδρον τοῦ Ἀρείου Πάγου ἐξέθηκεν, ὅτι συνεπεία ἀναφορᾶς τοῦ Προέδρου τῶν ἐνταῦθα Ἐφετῶν πρὸς τὸ ἐπὶ τῆς Δικαιοσύνης ὑπουργεῖον περὶ τοῦ ἐν τῷ Δρομοκαϊτεῖῳ φρενοκομείῳ εὐρίσκομένου Ἐφέτου Δ. Κιτσίκη, τὸ Ὑπουργεῖον τῷ παρήγγειλεν ὅπως ἐνεργήσῃ τὰ περαιτέρω· ὅτι κατὰ τὴν ἐπὶ τῆς ἰδίας ἀναφορᾶς βεβαιώσιν τοῦ διευθυντοῦ τοῦ Δρομοκαϊτείου ὁ Ἐφέτης Δ. Κιτσίκης εὐρίσκόμενος εἰς τὸ φρενοκομεῖον ἀπὸ τῆς 24 Ἰουνίου 1897 πάσχει νόσον ἀνιάτον· ὅτι ἡ περίπτωσις αὕτη προβλέπεται ὑπὸ τοῦ ἀρθρ. 2 τοῦ ΥΜΓ', νόμου περὶ ἀποχωρήσεως τῶν ἰσοθίων δικαστῶν κτλ. ἀφ' οὗ πρόκειται περὶ νόσου ἀνιάτου, ἥτοι περὶ περιπτώσεως βαρυτέρας τῆς ὑπὸ τοῦ ἀρθρου τούτου προβλεπομένης καὶ ἡτήσατο ὅπως συγκληθῇ ἢ κατὰ τὸ ἀρθρον 3 τοῦ ἰδίου νόμου ἐπιτροπὴ, ἵνα ἀποφανθῇ προκαταρκτικῶς, ἐὰν πρέπει νὰ γίνῃ ἐξέτασις πρὸς βεβαιώσιν τῆς καταστάσεως τοῦ Ἐφέτου Δ. Κιτσίκη. Διαβιβασθέντος τοῦ εἰρημένου ἐγγράφου πρὸς τὸν Πρόεδρον τοῦ Ἀρείου Πάγου καὶ σχηματισθείσης τῆς κατὰ τὸ ἀρθρον 3 τοῦ εἰρημένου νόμου ἐπιτροπῆς, ἥτις ἀπεφάνθη ὅτι πρέπει νὰ γίνῃ τακτικὴ ἐξέτασις περὶ τῆς καταστάσεως τοῦ ἐν λόγῳ Ἐφέτου συμφώνως μὲν τὸ ἀρθρον 3 τοῦ εἰρημένου νόμου, τὸ Δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου συνήλθεν ἐν Ὁλομελείᾳ καὶ ἐξέδοτο τὴν ὑπ' ἀριθ. 160 τοῦ 1897 ἀπόφασιν, δι' ἧς διώρισεν Εἰσηγητὴν τὸν Ἀρεοπαγίτην Ξενοφῶντα Εὐθυμίου, ἵνα προβῇ εἰς τὴν περαιτέρω ἐξέτασιν τῆς καταστάσεως τοῦ Ἐφέτου Δημητρίου Κιτσίκη· ἐνεργηθείσης τῆς ἐξετάσεως ταύτης, ὁ Εἰσηγητὴς Ξεν. Εὐθυμίου διὰ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 6 τῆς 27 Ἰανουαρίου 1898 ἐγγράφου τοῦ πρὸς τὸ Δικαστήριον τοῦτο ὑπέβαλε κατὰ τὴν ἐν ἀρχῇ τῆς παρούσης ἀναφερομένην συνεδρίασιν τὰ σχετικὰ ἐγγράφα ὡς καὶ τὴν ἀπὸ Δεβρίου 1897 ἐκθεσίν του περὶ τῆς καταστάσεως τοῦ Ἐφέτου Δ. Κιτσίκη.

Ἀκοῦσαν καὶ

Τοῦ Εἰσαγγελέως γνωμοδοτήσαντος ὅτι πρέπει ν' ἀποχωρήσῃ τῆς ὑπηρεσίας ὁ εἰρημένος Ἐφέτης,

Σκεφθὲν κατὰ τὸν Νόμον,

Ἐπειδὴ ἐκ τῆς ἀπὸ 26 Ἰανουαρίου ἐνεστῶτος ἔτους ἐκθέσεως τοῦ ἱατροῦ Κατσαρᾶ συνάγεται ὅτι ἡ νόσος, ὑφ' ἧς κατέχεται ὁ Ἐφέτης Δ. Κιτσιῆς ἐμφαίνει ἀπὸ τινων ἡμερῶν ὕφεσιν, καὶ ὅτι ἡ ὕφεσις αὕτη εἶνε δυνατόν νὰ προβῇ μέχρι σημείου ἐπιτρέποντος καὶ τὴν ἐπανάληψιν τῶν ἐργασιῶν αὐτοῦ ἐν τινι μέτρῳ, τὸ Δικαστήριον κρίνει ἀναγκαῖον νὰ διατάξῃ πρὸς συμπλήρωσιν τῶν συλλεγεῖσθαι ἀποδείξεων, καὶ πραγματογνωμοσύνην ὑπὸ τριῶν εἰδικῶν ἱατρῶν ἐνεργηθησομένην, ὅπως ἀσφαλέστερον ἐξακριβωθῇ ἡ πιθανὴ διάρκεια τῆς πρὸς ἐργασίαν ἀνικανότητος τοῦ εἰρημένου Ἐφέτου ἕνεκα τῆς ὑφ' ἧς πάσχει οὗτος νόσου.

Διὰ ταῦτα

Ἀναβάλλον ν' ἀποφανθῇ ἐπὶ τῆς περὶ ἀποχωρήσεως τοῦ Ἐφέτου Δημ. Κιτσιῆκη ἕνεκα νόσου αἰτήσεως.

Διατάσσει πραγματογνωμοσύνην πρὸς βεβαίωσιν τῆς πιθανῆς διαρκείας τῆς πρὸς ἐργασίαν ἀνικανότητος τοῦ Ἐφέτου Δ. Κιτσιῆκη ἕνεκα τῆς νόσου ὑφ' ἧς κατέχεται.

Διορίζει πρὸς τοῦτο πραγματογνώμονας τὸν Μ. Κατσαρᾶν, ἱατρὸν καὶ Καθηγητὴν τοῦ Πανεπιστημίου, Χριστόδ. Τσιριγώτην, Διευθυντὴν τοῦ Δραμοκαϊτείου Φρενοκομείου καὶ Τηλέμαχον Μηταυτοῦν ἱατρὸν, οἵτινες ἀφοῦ ἐπισκεφθῶσι τὸν Ἐφέτην Δημ. Κιτσιῆκην, βεβαιώσωσι δι' ἐκθέσεώς των, ἐὰν ἡ νόσος ὑφ' ἧς κατέχεται ὁ Δ. Κιτσιῆς εἶνε ἰατὴ ἢ μὴ καὶ ποία ἢ εἰς τὸ μέλλον πιθανὴ διάρκεια τῆς πρὸς τὴν ἐργασίαν τοῦ Δικαστοῦ ἀνικανότητος τοῦ Ἐφέτου Δ. Κιτσιῆκη ἕνεκα τῆς νόσου ταύτης. Τὴν ἐκθέσιν των ταύτην θέλουσιν ἐγχειρήσει τῷ Εἰσηγητῇ ἐντὸς δέκα ἡμερῶν ἀπὸ τῆς ὁρκίσεως αὐτῶν γενησομένης ἐνώπιον τοῦ Εἰσηγητοῦ, εἰς ἡμέραν καὶ ὥραν παρ' αὐτοῦ ὁρισθησομένην.

Ἐκρίθη, ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις τῇ ἑκτῇ Φεβρουαρίου 1898 καὶ ἐξεδόθη τῇ ἐνδεκάτῃ Φεβρουαρίου 1898.

Οἱ Δικασταὶ
(Ἐπονται ὑπογραφαί)

Ὁ Γραμματεὺς
Γ. Καστόρχης

Ἀριθ. 9

Τὸ Δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου

Τμῆμα β'.

Συγκείμενον ἐκ τῶν δικαστῶν Μιχαὴλ Διγενῆ, Ἀντιπροέδρου, (κωλυομένου τοῦ Προέδρου), Ἀν. Μανδραπήλια, Ἰω. Δουδουνιώ-

του, Στ. Ἀνδροπούλου, Β. Παπαδοπούλου, Εἰσηγητοῦ, Β. Ροντήρη, καὶ Ἰω. Τσάτσου, παρόντων τοῦ τε Ἀντεισαγγελέως Κ. Μανιάκη καὶ τοῦ Ὑπογραμματέως Π. Βαρουξάκη.

Συνεδριάσαν δημοσίᾳ ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ τοῦ καταστήματος αὐτοῦ, τὴν εἰκοστὴν δευτέραν (22) Δεκεμβρίου 1897, ἵνα δικάσῃ ἐπὶ τῆς ἐξῆς ὑποθέσεως μεταξὺ :

Τῆς ἐκκαλοῦσης Ἀσπασίας χήρας Στεφάνου Γαλάτη, κατοικοῦ Ἀθηνῶν, παρασταθείσης διὰ τῶν πληρεξουσίων τῆς Δημ. Χαριτάκη καὶ Κ. Ρακτιβάν, δικηγόρων καὶ.

Τῆς Ἐφεσιβλήτου Δεισποίνης χήρας Γεωργίου Λούβη, κατοικοῦ Ἐρμουπόλεως, παρασταθείσης διὰ τῶν πληρεξουσίων τῆς Ἰ. Ἀραβαντινοῦ καὶ Ἡλ. Ποταμιάνου, δικηγόρων.

Ἡ Ἀσπασία χήρα Στεφάνου Γαλάτη διὰ τῆς ἀπὸ 20 7βρίου 1883 ἐνώπιον τοῦ Πρωτοδικείου Σύρου ἀγωγῆς, κατὰ τῆς Δεισποίνης χήρας Γ. Λούβη, ὡς μόνης ἐκ διαθήκης κληρονόμου τῆς Μπατοῦς (Ὑπατίας) χήρας Μιχ. Γαλάτη, ἐξεθῆκεν, διὲν ὁ κατὰ τὸ ἔτος 1874 ἀποθανὼν Μιχαὴλ Γαλάτης διὰ διαθήκης συνταχθείσης ἐνώπιον τοῦ Συμβολαιογράφου Ἐρμουπόλεως Π. Πολυδώρου καὶ νομίμως δημοσιευθείσης, ἐγκατέστησε μόνην καὶ καθολικὴν κληρονόμον τὴν συζυγὸν τοῦ Μπατοῦν θυγατέρα τοῦ Παντελῆ Κωλυμένου, παρήγγειλε δὲ διὰ τῆς εἰρημένης διαθήκης, ἐκτὸς τῶν ἄλλων, νὰ δοθῶσιν εἰς τὴν ἐνάγουσαν ὡς κληροδοτήμα μετὰ τὸν θάνατον τῆς συζύγου τοῦ Μπατοῦς λίραι Ἀγγλίας 1500, διὰ δὲ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 11394 τῆς 6 Μαρτίου 1873 κωδικέλλου τοῦ ἐνώπιον τοῦ αὐτοῦ Συμβολαιογράφου συνταχθέντος καὶ νομίμως δημοσιευθέντος ὁ αὐτὸς Μιχαὴλ Γαλάτης ἐπιβαρύνας καὶ δι' ἄλλων κληροδοτημάτων τὴν κληρονόμον αὐτοῦ καὶ σύζυγον Μπατοῦν, διέταξε συνάμα ὅπως αὕτη τὰ τε διὰ τοῦ κωδικέλλου καὶ τὰ διὰ τῆς διαθήκης ἐγκαταλιμπανόμενα κληροδοτήματα δώσῃ εἰς τοὺς κληροδόχους μετὰ τὸν θάνατόν του, ἐὰν τὸ ἐγκρίνῃ αὕτη· ἐπέτρεψε δὲ αὕτῃ νὰ τὰ ἀνακαλέσῃ ἢ νὰ ἀκυρώσῃ ἢ ὅλα ἢ ἐν μέρει κατὰ τὴν ἔγκρισίν της. Ἐὰν ὅμως ἡ Μπατοῦ δὲν ἤθελε δώσει τὰ εἰρημένα κληροδοτήματα ἐν ὅσῳ ἔζη εἰς τοὺς κληροδόχους καὶ δὲν ἤθελε τὰ ἀνακαλέσει, τότε, διέταξε νὰ δίδωνται ταῦτα ἀμέσως μετὰ τὸν θάνατόν της ἀπὸ τὸν κληρονόμον τῆς συζύγου τοῦ καὶ κληρονόμου τοῦ Μπατοῦς. Διὰ δὲ τῆς ὑπ' ἀριθ. 18,282 καὶ ἀπὸ 10 Αὐγούστου 1883 διαθήκης ἐνώπιον τοῦ Συμβολαιογράφου Ἐρμουπόλεως Πέτρου Πολυδώρου συνταχθείσης καὶ νομίμως δημοσιευθείσης ἡ κατὰ τὴν 28 Αὐγούστου 1883 ἀποθανοῦσα Μπατοῦ (Ὑπατία) χήρα Μι-

χαήλ Γαλάττη ὠνόμασε μόνην καὶ ἀποκλειστικὴν κληρονόμον τῆς τὴν ἐναγομένην Δέσποιναν χήραν Γ. Λούθη, θυγατέρα Παντελῆ Ψύλλου, ἣτις καὶ ἀπεδέχθη τὴν κληρονομίαν καὶ ἀνέμιχθη εἰς αὐτὴν· ὅτι ἡ παρ' αὐτῆς κληρονομηθεῖσα Μπατοῦ χήρα Μιχαήλ Γαλάττη, ἐνόσω ἔζη οὔτε τῇ ἔδωκε (τῇ ἐναγούσῃ) τὸ ρηθὲν ἐκ χιλίων πεντακοσίων Ἀγγλικῶν λιρῶν κληροδότημα τὸ διὰ τῆς διαθήκης τοῦ Μιχ. Γαλάττη ἐγκαταλιμπανόμενον εἰς αὐτὴν (ἐνάγουσαν), ἀλλ' οὔτε ἀνεκάλεσεν οὔτε ἠκύρωσε μέχρι τοῦ θανάτου τῆς τὸ κληροδότημα τοῦτο, κατ' ἀκολουθίαν κατὰ τοὺς ὅρους τῆς διαθήκης καὶ τοῦ κωδικέλλου τοῦ Μ. Γαλάττη πρέπει νὰ δοθῇ τῇ ἐναγούσῃ ἀμέσως τοῦτο παρὰ τῆς ἐναγομένης ὡς μόνης κληρονόμου οὐσῆς τῆς συζύγου καὶ κληρονόμου τοῦ Μπατοῦ χήρας Μ. Γαλάττη, εἴτε ὡς κληροδότημα εἴτε ὡς χρέος τῆς κληρονομίας— καὶ ᾗτήσατο νὰ ὑποχρεωθῇ ἡ ἐναγομένη νὰ τῇ πληρώσῃ λίρας χρυσᾶς Ἀγγλίας, 1500, ἥτοι δραχμὰς νέας 42,975, ὑπολογιζομένης τῆς ἀξίας ἐκάστης λίρας πρὸς νέας δραχμὰς 28 καὶ 65)00, ἐπιφυλαττομένου τοῦ δικαιώματός της νὰ ζητήσῃ καὶ τὴν διαφορὰν τῆς μεζονος τυχὸν ἀξίας τῆς ἀγγλικῆς λίρας σχετικῶς πρὸς τὴν δραχμὴν κατὰ τὴν ἐποχὴν τῆς καταβολῆς, ἐντόκως πρὸς 8 ο)ο ἐτησίως ἀπὸ τοῦ θανάτου τῆς Μπατοῦς Γαλάττη, ἥτοι ἀπὸ τῆς 28 Αὐγούστου 1883 μέχρις ἐξοφλήσεως.

Μεθ' ὃ ἡ ἐνάγουσα πρὸς ἐξασφάλισιν τῆς εἰρημένης ἀπαιτήσεώς της, κατέσχε συντηρητικῶς εἰς χεῖρας τοῦ Διευθυντοῦ τῆς Γενικῆς Πιστωτικῆς Τραπεζῆς τῆς Ἑλλάδος, τρεῖς τίτλους τοῦ Γαλλικοῦ δανείου τῶν 80 ἑκατομμυρίων ἀξίας 50000 φράγκων, ἀνήκοντας εἰς τὴν ἐναγομένην, ἐγείρασα συνάμα κατ' αὐτῆς ἐνώπιον τοῦ αὐτοῦ Πρωτοδικείου καὶ τὴν ἀπὸ 1 Ὀκτωβρίου 1883 παρεμπίπτουσαν περὶ κύρους τῆς κατασχέσεως ταύτης καὶ τῆς κυρίας ἀπαιτήσεώς της ἀγωγὴν της, δι' ἧς ᾗτήσατο νὰ ἐπικυρωθῇ ἡ ἐν λόγῳ συντηρητικὴ κατάσχεσις.

Συζητήσεως ἐπομένως γενομένης τὸ Πρωτοδικεῖον μετὰ τὴν ὑπ' ἀριθ 872 (1883) προδικαστικὴν περὶ ἀποδείξεων ἀπόφασίν του ἐξέδοτο τὴν ὑπ' ἀριθ 480 (1884) ἐτέραν, δι' ἧς ἐπέβαλεν εἰς τὴν ἐνάγουσαν ἐπακτὸν ὄρκον, περὶ τοῦ ὅτι δὲν εἶνε ἀληθὲς ὅτι ὁ Μ. Γαλάτης διὰ μεταγενεστέρας αὐτοῦ διαθήκης τῆς 11 Ὀκτωβρίου 1871 ἀνεκάλεσε τὸ εἰς αὐτὴν ἀφθὲν κληροδότημα, οὔτε εἶνε ἀληθὲς ὅτι ἡ Ὑπατία Γαλάττη ἐκοινοποίησεν εἰς αὐτὴν δῆλωσιν περὶ ἀνκλήσεως τοῦ κληροδοτήματος.

Ἐκκληθεῖσάν ἀμφοτέρων τῶν εἰρημένων ἀποφάσεων τοῦ Πρω-

ΑΠΟΦΑΣΕΙΣ ΑΡΕΙΟΥ ΠΑΓΟΥ

6

τοδικείου ὑπὸ τῆς ἐναγομένης, πρὸ τῆς δόσεως τοῦ εἰρημένου ὄρκου ὑπὸ τῆς ἐναγούσης, τὸ Ἐφετεῖον Ἀθηνῶν διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 530 (1887) ἀποφάσεώς του ἐπεκύρωσεν αὐτὰς καὶ παρέπεμψε τὴν ὑπόθεσιν πρὸς νέαν συζήτησιν ἐνώπιον τοῦ αὐτοῦ Πρωτοδικείου, τὸ ὁποῖον μετὰ τὴν δόσιν τοῦ διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 480 (1884) ἀποφάσεως ἐπιβληθέντος τῇ ἐναγούσῃ ὄρκου καὶ συνεπείᾳ τῆς ἀπὸ 20 Μαΐου 1887 ἐνώπιον αὐτοῦ παρεμπιπτούσης ἀγωγῆς τῆς ἐναγούσης κατὰ τῆς ἐναγομένης περὶ παρατάσεως τῆς διὰ τῆς ὡς εἴρηται ὑπ' ἀριθ. 480 ἀποφάσεως του ταχθείσης πρυθεσμίας, ἐν περιπτώσει καθ' ἣν θεωρηθῇ πρόωρος ἡ ὀρκοδοσία τῆς, ἐξέδοτο, μετὰ προηγουμένην συζήτησιν, τὴν ὑπ' ἀριθ. 709 (1888) ὀριστικὴν ἀπόφασίν του, δι' ἧς ἀπέρριψε τὴν προκειμένην κυρίαν ἀγωγὴν τῆς ἐναγούσης ὡς νόμῳ ἀβάσιμον.

Ἐκκληθείσης δὲ καὶ τῆς ἀποφάσεως αὐτῆς τοῦ Πρωτοδικείου ὑπὸ τῆς ἐναγούσης, ἐνώπιον τοῦ Ἐφετερίου Ἀθηνῶν, τοῦτο μετὰ τὴν ὑπ' ἀριθ. 406 (1890) ἐρήμην τῆς ἐφεσιδλήτου καὶ ἐναγομένης ἀπόφασίν του, ἐξέδοτο κατ' ἀνακοπὴν αὐτῆς καὶ τὴν ὑπ' ἀριθ. 45 τοῦ 1891 ἐτέραν ὀριστικὴν, δι' ἧς ἀπέρριψε τὴν ἐφεσιν, ὡς μὴ βάσιμον.

Ἀλλὰ τὴν ἀπόφασιν αὐτὴν τοῦ Ἐφετερίου ὑπ' ἀριθ. 45 ὁ Ἄρειος Πάγος (τμ. Α'.) ἐπὶ τῇ αἰτήσῃ τῆς ἐναγούσης διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 118 τοῦ 1893 ἀποφάσεώς του ἀνῆρρεσεν, εἰπὼν ὅτι, κατὰ νόμον κληροδότημα ἀφιέμενον ὑπὸ τὸν ὄρον ἔαν «ὁ κληρονόμος ἐγκρίνῃ, ἰσχύει, διότι ἡ φράσις αὕτη δὲν ἰσοδυναμεῖ μὲ τὸ ἔαν» θέλει, ὅτε εἶνε ἄκυρον ὡς ὑποβληθὲν εἰς ἐξουσιαστικὴν αἵρεσιν· ὁ δὲ δικαστὴς δεσμεύεται ἐκ τοῦ νόμου νὰ κάμῃ διάφορον «ἐρμηνείαν», καὶ παρέπεμψε τὴν ὑπόθεσιν πρὸς νέαν συζήτησιν διὰ τὴν καταλλήλῃν ἐφαρμογὴν τοῦ νόμου, ἐνώπιον τοῦ Δικαστηρίου τούτου (Β' αὐτοῦ τμήμα), τὸ ὁποῖον μετὰ προηγουμένην συζήτησιν, ἐξέδοτο τὴν ὑπ' ἀριθ. 246 (1894) ἀπόφασίν του, δι' ἧς διαφωνήσαν πρὸς τὴν διὰ τῆς εἰρημένης ὑπ' ἀριθ. 118 ἀποφάσεως τοῦ Α'. αὐτοῦ τμήματος ἐξενεχθεῖσαν ὡς ἀνωτέρω γνῶμην, παρέπεμψε τὴν λύσιν τοῦ ἀνωτέρω ἐκτεθέντος νομικοῦ ζητήματος ἐνώπιον τῆς Ὀλομελείας τοῦ Ἀρείου Πάγου, ἥτις μετὰ προηγουμένην συζήτησιν, ἐξέδοτο τὴν ὑπ' ἀριθ. 137 (1895) ἀπόφασίν της, δι' ἧς ἀπεφάνθη, ὅτι προκειμένου περὶ κληροδοτήματος ἀφιέμενου ὑπὸ τὸν ὄρον, ἔαν ὁ κληρονόμος ἐγκρίνῃ νὰ δώσῃ αὐτὸ, ὁ δικαστὴς δεσμευόμενος ὑπὸ τοῦ Νόμου δὲν δύναται νὰ ἐρμηνεύσῃ τὴν φράσιν ταύτην ὡς ἰσοδυναμοῦσαν πρὸς τὴν «ἔαν θέλῃ», τὸ κληροδότημα δὲ τοῦτο λογίζεται ὡς ἀφ' ἑνὸς ἄνευ ἐξουσιαστικῆς αἰρέ-

σεως καὶ παρέπεμψε τὴν περαιτέρω ἐκδίκασιν τῆς ὑποθέσεως ἐνώπιον τοῦ Δικαστηρίου τούτου (τμ Β'), τὸ ὁποῖον, μετὰ προηγουμένην συζήτησιν, ἐξέδοτο τὴν ὑπ' ἀριθ 1 τοῦ 1896 ἀποφασίν του, δι' ἧς ὑπεχρέωσε τὴν ἐφesiβλητον ἐναγομένην ν' ἀποδείξῃ διὰ παντὸς νομίμου μέσου καὶ διὰ μαρτύρων, ὅτι ἡ ἐκκαλοῦσα μαθοῦσα ὅτι ἡ Ὑπατία Γαλάτη διὰ τῆς διαθήκης αὐτῆς τῆς συνταχθείσης ἐνταῦθα, ἀνεκάλεσε τὸ ἐπίδικον κληροδότημα, διετέθη δυσμενῶς κατ' αὐτῆς καὶ ἤρχισε νὰ τὴν ἐξυβρίζῃ καὶ τὴν περιφρονῇ, ἐντεῦθεν δ' ἐγεννήθη ἔχθρα δεινὴ καὶ μίσος μεταξὺ αὐτῆς καὶ τῆς Ὑπατίας Γαλάτη, ἣν ἐξεδηλώσαν ἀμφοτέραι καὶ ἥτις μέχρι τοῦ θανάτου τῆς τελευταίας διήρκεσε χωρὶς νὰ ἐπέλθῃ ἐν τῷ μεταξὺ συνδιαλλαγῇ τις, διὰ παντὸς δὲ νομίμου μέσου πλὴν μαρτύρων, ὅτι ἡ Ὑπατία Γαλάτη ἀπὸ τῆς 10 Αὐγούστου 1883 μέχρι τοῦ θανάτου αὐτῆς πολλάκις καὶ ἐπανειλημμένως ἐξέφρασε προφορικῶς εἰς τε τὴν ἐκκαλοῦσαν καὶ εἰς τοὺς ἱερεῖς τοῦ ἐν Σύρῳ ναοῦ τοῦ Ἀγίου Νικολάου καὶ εἰς τὸν διευθυντὴν τοῦ ἐν Σύρῳ Ὑποκαταστήματος τῆς Ἐθνικῆς Τραπεζῆς Α. Κουτζοδόνητον, Π. Βοκοτόπουλον, εἰς τὸν Δήμαρχον Τσιροπινᾶν καὶ εἰς ἄλλα πρόσωπα, ὅτι δὲν ἐννοεῖ νὰ δώσῃ εἰς τὴν ἐκκαλοῦσαν τὸ ἐπίδικον κληροδότημα, διότι θεωρεῖ αὐτὴν ἀναξίαν τοιαύτης εὐνοίας ἔνεκα τῆς συμπεριφορᾶς της, ἔταξε προθεσμίαν 30 ἡμερῶν, διώρισεν εἰσηγητὴν καὶ ἐπέβαλεν εἰς τὴν ἐκκαλοῦσαν ἐνάγουσαν ὄρκον, περὶ τοῦ ὅτι οὐδέποτε ἐδήλωσεν (ἡ ἐνάγουσα) πρὸς τὴν Ὑπατίαν Γαλάτη ὅτι ὡς ἱκανοποιηθεῖσα διὰ τοῦ κληροδοτήματος ὅπερ ὁ σύζυγος αὐτῆς Μιχ. Γαλάτης κατέλιπε ὑπὲρ τοῦ συζύγου της (ἐναγούσης) δὲν ἔχει ἄλλην τινὰ ἀξίωσιν καὶ ἰδίως νὰ λάβῃ τὸ εἰς αὐτὴν ἀφειδὲν κληροδότημα τῶν 1500 λιρῶν. Μετὰ τὴν δόσιν τοῦ ὅρκου τούτου ἡ ἐναγομένη καὶ ἐφesiβλητος διὰ τῆς ἀπὸ 30 Μαρτίου 1896 ἐνώπιον τοῦ Β' Τμήματος τοῦ Ἀρείου Πάγου αἰτήσεώς της ἠτήσατο διὰ τοὺς ἐν αὐτῇ λόγους νὰ διορισθῶσιν εἰσηγηταὶ πρὸς ἐξέτασιν τῶν ἐν Σμύρῃ, Χίῳ καὶ Ἀλεξανδρείᾳ μαρτύρων οἱ αὐτόθι πρόξενοι τῆς Ἑλλάδος καὶ τόπος πρὸς ἐξέτασιν τὰ Προξενικὰ καταστήματα, παραταθῇ δὲ καὶ ἡ διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ 1 (1896) ἀποφάσεως τοῦ Β'. τούτου τμήματος ταχθεῖσα προθεσμία πρὸς ἐξέτασιν τῶν μαρτύρων ἐπὶ τέσσαρας ἐτι μῆνας ἀπὸ τῆς κοινοποιήσεως τῆς ἐκδοθησομένης ἀποφάσεως καὶ καταδικασθῇ ἡ ἐνάγουσα εἰς τὰ ἔξοδα καὶ τέλη, ἄλλως νὰ ἐπιφυλαχθῇ τὸ Δικαστήριον ν' ἀποφασίσῃ περὶ αὐτῶν ἐν τῇ ὀριστικῇ ἀποφάσει του.

Συζητήσεως δὲ γενομένης ἐπὶ τῆς αἰτήσεως ταύτης τὸ Β'.

τοῦτο τμήμα τοῦ Ἀρείου Πάγου ἐξέδοτο τὴν ὑπ' ἀριθ. 147 (1896) ἀπόφασίν του, δι' ἧς ἐρήμην τῆς αἰτούσης Δεσποίνης χήρας Γ. Λούβη ἀπέρριψεν ὡς ἀνυποστήρικτον τὴν αἴτησιν αὐτῆς.

Τῆς ἀποφάσεως ταύτης ἐπὶ τῇ ἀνακοπῇ τῆς αἰτούσης Δεσποίνης Γ. Λούβη ὁ Ἀρειος Πάγος (τμ. Β') ἀνέστειλε τὴν ἐκτέλεσιν, διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 339 τοῦ 1896 ἀποφάσεώς του, δικάσαν δὲ κατ' οὐσίαν ἐδέχθη τὴν αἴτησιν τῆς Δεσποίνης Γ. Λούβη, παρέτεινε τὴν διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 1 τοῦ 1896 ἀποφάσεως τοῦ Δικαστηρίου τούτου ταχθεῖσαν προθεσμίαν ἐπὶ δύο μῆνας εἰσέτι ἀπὸ τῆς κοινοποιήσεως τῆς ἀποφάσεως, διώρισεν εἰσηγητὰς πρὸς ἐξέτασιν τῶν ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ μαρτύρων τοὺς Προξένους ἢ ὑποπροξένους τοὺς ἐδρεύοντας ἐνθα κατοικοῦσιν ἢ διαμένουσιν οἱ ἐξετασθησόμενοι μάρτυρες, τόπον τὰ καταστήματα τῶν Προξενείων ἢ Ὑποπροξενείων καὶ ἐπέβαλεν εἰς τὴν αἰτοῦσαν τὰ ἐξόδα.

Μετὰ τὴν διεξαγωγὴν τῶν ἀποδείξεων καὶ μετὰ τὴν νόμιμον προδικασίαν, εἰσῆχθη καὶ αὖθις ἡ προκειμένη ὑπόθεσις εἰς τὸ ἀκροατήριον τοῦ Δικαστηρίου τούτου πρὸς συζήτησιν κατὰ τὴν ἐν ἀρχῇ τῆς παρούσης ἀναφερομένην συνεδρίασιν, καθ' ἣν παρέστησαν οἱ τῶν διαδίκων πληρεξούσιοι, οἵτινες διὰ τῶν ἀναγνωσθεῖσων ἐγγράφων προτάσεών των ἠτήσαντο : Οἱ μὲν τῆς ἐκκαλούσης τὴν παραδοχὴν τῆς ἐφέσεως, τὴν ἀπόρριψιν τῆς ἀνακοπῆς τῆς Δεσποίνης Γ. Λούβη, τὴν παραδοχὴν τῆς ἀγωγῆς τῆς, τὴν ἐπικύρωσιν τῆς συντηρητικῆς κατασχεσεως εἰς χεῖρας τοῦ διευθυντοῦ τῆς Γενικῆς Πιστωτικῆς Τραπεζῆς τῆς Ἑλλάδος, τὴν ἀπόρριψιν πάσης προτάσεως καὶ ἐνστάσεως τῆς ἀντιδίκου τῆς ὡς ἀπαραδέκτου καὶ ἀνυποστάτου καὶ δὴ τῆς περὶ ἐλλείψεως ἀποπειρας περὶ συμβιβασμοῦ, περὶ ἐξουσιαστικῆς αἰρέσεως, περὶ ἀνακλήσεως τοῦ κληροδοτήματος ὑπὸ τῆς Μπατοῦς λόγῳ παραιτήσεώς της ἢ λόγῳ ἔχθρας πρὸς αὐτὴν, περὶ ἐξοφλήσεως τοῦ κληροδοτήματος, περὶ φαλκιδίου τετάρτου καὶ εὐεργετήματος ἀπογραφῆς ἐν περιπτώσει ἀκυρώσεως τῶν δοθέντων ὀρκῶν νὰ διαταχθῇ ἢ ἐπανάλειψις των καὶ νὰ καταδικασθῇ ἢ ἐφεισβλήτος εἰς τὰ ἐξόδα καὶ τέλη. Οἱ δὲ τῆς ἐφεισβλήτου νὰ ἀπορριφῶσιν α κατὰ τῶν μαρτύρων τῆς ἐνστάσεως τῆς ἐκκαλούσης εἴτε ὡς ἀπαράδεκτοι, εἴτε ὡς ἀβέσιμοι καὶ ἀνυπόστατοι, ἄλλως νὰ διαταχθῇ ἢ ἐκ νέου ἐξέτασις τῶν ἀκύρως ἐξετασθέντων μαρτύρων τῆς, νὰ γίνωσι δεκταὶ αὐ κατὰ τῶν μαρτύρων τῆς ἐκκαλούσης ἐνστάσεως της καὶ αὐ κατ' αὐτῶν αἰτήσεις της, νὰ θεωρηθῇ ἀποδεδειγμένον τὸ θέμα τῆς ἀποδείξεως, ἄλλως νὰ ἐπιβληθῇ εἰς αὐτὴν πρὸς συμπλήρωσιν τοῦ θέματος ὀρκος, ἐπιβοηθητικῶς δ' ὅλως νὰ ἐπι-

βληθῇ εἰς τὴν ἐκκαλοῦσαν ὁ ἐπαγόμενος ἐπιβοηθητικῶς ἔρκος, ν' ἀπορριφθῇ ἡ ἔφεσις καὶ ἡ ἀγωγή τῆς ἀντιδίκου τῆς καὶ νὰ καταδικασθῇ ἡ ἐκκαλοῦσα εἰς τὰ ἔξοδα καὶ τελεῖ.

Ἀκοῦσαν αὐτῶν ἀναπτυσσάντων καὶ προφορικῶς τὰς προτάσεις τῶν ταύτας καὶ

Τοῦ Ἀντειαγγελέως

Διελθὼν τὴν δικογραφίαν

Σκεφθὲν κατὰ τὸν Νόμον.

Ἐπειδὴ οὐδένα εὐρίσκει λόγον τὸ δικαστήριον νὰ ἀπομακρυνθῇ τῶν μέχρι τοῦδε ἀποφασισθέντων.

Ἐπειδὴ αἱ παρ' ἀμφοτέρων τῶν διαδίκων προταθεῖσαι ἐνώπιον τοῦ Εἰσηγητοῦ καὶ ἡδὴ ἐπαναλαμβανόμεναι ἐνστάσεις ἀκυρότητος τῆς ἐξετάσεως τῶν μὲν μαρτύρων τῆς ἀποδείξεως Δημ. Βισβίκη καὶ τῶν τῆς ἀνταποδείξεως Πέτρου Πετρίτση καὶ Δημοσθένους Εὐστρατίου ὡς μὴ γνωστοποιηθέντων ὑπὸ τὸ ἀληθὲς αὐτῶν ἢ κύριον ἐπάγγελμα, τῶν δὲ μαρτύρων τῆς ἀποδείξεως Βασίλεικῆς Βέκιου καὶ Π. Μανταφούλη ὡς μὴ γνωστοποιηθέντων ὑπὸ τὸ ἀκριβὲς αὐτῶν ἐπώνυμον ὅφ' ὃ εἶνε κυρίως γνωστοί, ἀλλ' ὑπὸ ἄλλον κατὰ τι μόνον παραλλάσσον τοῦ ἀληθοῦς, εἶνε ἀνυπόστατοι, διότι οὐδεμία δύναται ἐντεῦθεν νὰ γεννηθῇ εὐλογος ἀμφιβολία περὶ τῆς ταυτότητος αὐτῶν, ἣν οἱ λοιποὶ αὐτῶν χαρακτηρισμοὶ οἱ ἐν τῷ ἐγγράφῳ τῆς γνωστοποιήσεως περιεχόμενοι ἀρκούντως βεβαιοῦσιν. ἀνυπόστατοι ἐπίσης εἶνε αἱ ἐνστάσεις ἀκυρότητος τῆς ἐξετάσεως μαρτύρων τινῶν τῆς ἀποδείξεως ἐπὶ τῷ λόγῳ ὅτι ἐγνωστοποιήθησαν ὡς κάτοικοι Σύρου, ἐν ᾧ κατοικοῦσιν ἐν Ἐρμούπολει, τὸ μὲν διότι ἐκ τῆς ἐσφαλμένης μνείας τῆς κατοικίας αὐτῶν ὡς κατοίκων Σύρου ὅφ' ὃ ὄνομα εἶνε κοινῶς γνωστὴ ἢ πρωτεύουσα τοῦ νομοῦ Κυκλάδων Ἐρμούπολις δὲν δύναται ἐπίσης νὰ παραχθῇ εὐλογος ἀμφιβολία περὶ τῆς ταυτότητος αὐτῶν, τὸ δὲ διότι ἐν τῇ μεταγενεστέρᾳ γνωστοποιήσει τῶν ὀνομάτων τινῶν ἐκ τῶν μαρτύρων τούτων ἐσημειώθη ἡ ἀληθὲς αὐτῶν κατοικία.

Ἐπειδὴ αἱ ἐνστάσεις ἐξαιρέσεως τῶν μαρτύρων τῆς ἀποδείξεως Χαριχλείας Κοσχίλη, Μαρίας Ἀντωννακοπούλου καὶ Γεωργίου Σκληθάνου καὶ τῆς ἀνταποδείξεως λόγῳ φιλίας ἢ οἰκειότητος πρὸς τὴν διεξάγουσαν τὴν ἀπόδειξιν ἐφασίβλητον εἶνε ἀνυπόστατοι, διότι τὸ ἄρθρον 324 τῆς Πολ. Δικονομίας ὡς λόγον ἐξαιρέσεως καθιεροῖ τὴν ἰδιάζουσαν σχέσιν ὑπηρεσίας ἢ ἐξαρτήσεως καὶ οὐχὶ ἀπλῶς τὴν ἰδιάζουσαν φιλίαν ἢ οἰκειότητα.

Ἐπειδὴ ἀνυπόστατος ἐπίσης εἶνε ἡ ἐνστασις ἐξαιρέσεως τῶν μαρτύρων τῆς ἀποδείξεως Ἐμμ. Μανταφούλη καὶ Κωνστ. Σκλη-

θάνου λόγῳ ἐξαρτήσεως αὐτῶν ἐκ τῆς ἐφεσιβλήτου, ἐν τῇ ὑπηρεσίᾳ τῆς ὁποίας διετέλεσαν ἄλλοτε, διότι ὁ νόμος ὡς ἐξαιρετέον θεωρεῖ τὸν μάρτυρα, ὅστις διατελὼν ἐν τῇ ὑπηρεσίᾳ τοῦ διεξάγοντος τὴν ἀποδείξιν καθ' ὃν χρόνον ἐξετάζεται, εὐρίσκεται εἰς ἰδιόζουσαν σχέσιν ἐξαρτήσεως ἐξ αὐτοῦ.

Ἐπειδὴ ὁ ὑπὸ τοῦ ἐδ. 4 τοῦ ἀρθροῦ 324 τῆς Πολ. Δικονομίας ὀριζόμενος λόγος ἐξαιρέσεως τῶν δικαστικῶν ἀντιληπτῶρων καὶ δικηγόρων δύναται νὰ προταθῇ μόνον παρὰ τοῦ διαδίκου ὑπὲρ οὗ καθιερώθη, ἥτοι παρ' ἐκείνου ὅστις ἔχει συμφέρον νὰ μὴ ἀνακοινωθῶσιν ὅσα εἰς τὸν μάρτυρα, ὡς νομικὸν αὐτοῦ σύμβουλον, ἐνεπιστεύθη. Ὅθεν ἀνυπόστατος ἐξελέγχεται ὁ λόγος ἐξαιρέσεως τοῦ μάρτυρος Δημ. Βοκοτοπούλου ὡς διατελέσαντος δικηγόρου τῆς Δεσποίνης Λούβη παρ' ἧς ἐκλήθη νὰ μαρτυρήσῃ ἀνυπόστατος δὲ ἐπίσης εἶνε καὶ ἡ κατὰ τοῦ αὐτοῦ μάρτυρος προτεινομένη ἐνστάσις ἐξαιρέσεως λόγῳ τοῦ ὅτι ὡς συντάξας τὸ σχέδιον τῆς δικήκης δι' ἧς ἀνεκλήθη ἡ προηγουμένη τῆς Ὑπατίας Γαλάτῃ διαθήκη, δι' ἧς εἶχεν ἀνακληθῇ τὸ ἐπιδικὸν κληροδότημα, ἐνδιαφέρεται νὰ κατισχύσῃ ἡ γνώμη ὅτι τὸ κληροδότημα δὲν ἀνεκλήθη, διότι οὐδὲν ὡς ἐκ τοῦ λόγου τούτου δύναται νὰ προσδοκᾷ ἄμεσον συμφέρον ἐκ τῆς ἐκβιάσεως τῆς δίκης, ὅπερ καὶ μόνον καθιεροῖ ὁ νόμος ὡς λόγον ἐξαιρέσεως.

Ἐπειδὴ ἐκ τῶν ἀρθρῶν 307 καὶ 247 τῆς Πολ. Δικονομίας προκύπτει ὅτι ἀπαιτεῖται κατὰ τὴν ὀρισθεῖσαν ὑπὸ τοῦ εἰσηγητοῦ ἐντὸς τῆς ταχθείσης διορίας ἡμέραν ν' ἀρχίσῃ ἡ ἐξέτασις τῶν μαρτύρων, οὐχὶ δὲ καὶ νὰ ἀποπερατωθῇ κατ' ἀνάγκην, διότι ἡ διάρκεια τῆς διεξαγωγῆς τῆς μαρτυρικῆς ἀποδείξεως ἐξαρτᾶται ἐκ διαφόρων περιστάσεων, οἷον ἐκ τοῦ ἀριθμοῦ τῶν μαρτύρων, τῆς σπουδαιότητος τῆς μαρτυρίας αὐτῶν καὶ τοῦ χρονικοῦ σημείου ἀφ' οὗ κατωρθώθη ν' ἀρχίσῃ ἡ ἐξέτασις· ὅθεν οὐδαμῶς κωλύεται ὁ διεξάγων τὰς ἀποδείξεις δικαστὴς νὰ ἐξετάσῃ βραδύτερον καὶ πέραν τῆς ταχθείσης διορίας τοὺς ὑπολειπομένους τῶν μαρτύρων, οὓς δὲν ἠδυνήθη νὰ ἐξετάσῃ τὴν ἡμέραν ἐκείνην ὀρίζων ἐπὶ τούτῳ ἄλλην ἡμέραν, χωρὶς νὰ εἶνε ἀνάγκη νὰ παραταθῇ ἡ ταχθεῖσα ὑπὸ τοῦ δικαστηρίου προθεσμία· τούτων δὲ δοθέντων ἐπιτεταῖ ὅτι ἀφ' οὗ ἐπὶ τοῦ προκειμένου ὡς προκύπτει ἐκ τῆς ἐν τῇ δικογραφίᾳ ἐκθέσεως τῆς ἐξετάσεως τῶν μαρτύρων δὲν ὑπῆρξε δυνατὸν δι' ἑλλειψιν χρόνου νὰ ἐξετασθῶσιν ὑπὸ τοῦ Εἰσηγητοῦ κατὰ τὴν ταχθεῖσαν ὑπ' αὐτοῦ, ἥτοι τὴν 9 Ἀπριλ. 1896 ἡμέραν πάντες οἱ ἐμφανισθέντες μάρτυρες, εἶχεν οὗτος τὸ δικαίωμα καίτοι ἀντιτείναντος τοῦ πληρεξουσίου τῆς ἐκκαλούσης νὰ ὀρίσῃ ὡς ἐπραξεν, ἄλ-

λὴν ἡμέραν πρὸς ἐξέτασιν τῶν μὴ ἐξετασθέντων κατὰ τὴν ἡμέραν ἐκείνην μαρτύρων, καὶ μὴ περατωθείσης μηδὲ κατ' αὐτὴν τῆς ἐξετάσεως αὐτῶν νὰ ὀρίσῃ ἐπὶ τούτῳ ἄλλην ἐπίσης ἡμέραν ὅθεν ἢ τῆς ἐκκαλοῦσης ἐνοικίας περὶ τοῦ ὅτι ἡ γενομένη τὴν 25 Ἀπριλίου, 6 καὶ 19 Μαΐου 1896 ἐξέτασις τῶν τῆς ἀποδείξεως μαρτύρων Χαρικλείας Κοσχίλη, Βασιλικῆς Βέκιου, Πέτρου Μπενάκη, Ἰδαμαντίου Στεκούλη, Ἑμμ. Μανταφούλη καὶ Κωνστ. Μανταφούλη εἶνε ἄκυρος καὶ δὲν πρέπει νὰ ληφθῶσιν ὑπ' ὄψιν αἱ καταθέσεις αὐτῶν, ἐξελέγχεται ἀνυπόστατος.

Ἐπειδὴ διὰ τῆς ἐπ' ἀριθ. 1 τοῦ 1896 ἀποφάσεως τοῦ δικαστηρίου τούτου ὑπεχρεώθη ἡ ἐφεσιβλήτος νὰ ἀποδείξῃ ὅτι ἡ ἐκκαλοῦσα, μαθοῦσα ὅτι ἡ Ὑπατία Γαλάτῃ ἀνεκάλεσε τὸ ἀφεθὲν εἰς αὐτὴν κληροδότημα, διετέθη δυσμενῶς κατ' αὐτῆς καὶ ἤρχισε νὰ τὴν ἐξυβρίζῃ καὶ ὅτι ἐντεῦθεν ἐγεννήθη σφοδρὰ ἔχθρα διαρκέσασα μέχρι τοῦ θανάτου τῆς Ὑπατίας Γαλάτῃ χωρὶς νὰ ἐπέλθῃ ἐν τῷ μεταξὺ συνδιαλλαγή.

Ἐπειδὴ ἐκ τῆς καταθέσεως τῶν μαρτύρων τῆς ἀποδείξεως κατ' ἰδίαν καὶ ἐν συνόλῳ λαμβανομένων προκύπτουσι τὰ ἑξῆς : ὅτι εἰς τὴν ἐκκαλοῦσαν Ἀσπασίαν Γαλάτῃ ὁ πρὸ πολλοῦ ἀποβιώσας Μιχαὴλ Γαλάτης σύζυγος τῆς Ὑπατίας Γαλάτῃ εἶχε καταλίπῃ κληροδότημα 1500 ἀγγλικῶν λιρῶν ὑπὸ τὸν ὅρον τῆς ἐγκρίσεως τῆς συζύγου αὐτοῦ, ἥτις μετὰ τῆς κληροδόχου διέτλει τότε εἰς φιλικὰς σχέσεις· ὅτι μετὰ παρέλευσιν χρόνου τινὸς ἐγένετο γνωστὸν ἐν Συρῷ ὅτι ἡ Ὑπατία Γαλάτῃ μεταβάσα εἰς Ἀθήνας ἀνεκάλεσε κατὰ συμβουλήν δικηγόρων τὸ κληροδότημα, ὅπερ ὁ σύζυγός τῆς εἶχε καταλίπῃ εἰς τὴν ἐκκαλοῦσαν ὅτι μαθοῦσα τοῦτο ἡ ἐκκαλοῦσα παρωργίσθη κατὰ τῆς Ὑπατίας Γαλάτῃ, καὶ οὐ μόνον ἔπαυσε πᾶσαν σχέσιν μετ' αὐτῆς, ἀλλὰ καὶ εἰς ὕβρεις ἐξετράπη κατ' αὐτῆς, ἐνεκα διαφόρων ἀφορμῶν καὶ ἰδίως διότι κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς κηδείας τοῦ Μιχαὴλ Γαλάτῃ καὶ τὴν ἐπομένην μετέβη ἡ πρέσβη ἡ ἐκκαλοῦσα εἰς συναναστροφὴν, ὅπερ ἡ Ὑπατία Γαλάτῃ ἐξέλαβεν ὡς ὕβριν πρὸς τὴν μνήμην τοῦ ἀνδρός τῆς ὅτι καθ' ἃ πολλοὶ τῶν μαρτύρων βεβαιοῦσι καὶ ἰδίως οἱ Ἰωάννης Πρέκας, Μαρία Ἀντωνικοπούλου, Ἑμμανουὴλ Μανταφούλης καὶ Ἀλέξανδ. Σκληθάκος ἡ ἐκκαλοῦσα ἀπεκάλει τὴν Ὑπατίαν Γαλάτῃ κοκονιώ ἥτοι παράφρονα καὶ παλόγρητα, αὐτὴ δὲ τὴν ἐκκαλοῦσαν ἀχάριστον καὶ ἀγνώμονα, εἰς τὴν ὡς ἔλεγεν ἀπροκαλύπτως δὲν ἐνοεῖ νὰ δώσῃ τὸ κληροδότημα προτιμῶσα νὰ τὸ δώσῃ μᾶλλον εἰς τοὺς Τούρκους ἢ τοὺς Ἑβραίους, ἐντεῦθεν δὲ ἐγεννήθη, καθ' ἃ ἰδίως καταθέτου-

σιν οἱ μάρτυρες Ἀναστασία Καραβάνου, Ἐμμανουὴλ Μανταφούλης, Ἀλεξ. Σκληράνος, Μαρία Βέκιου καὶ Δημ. Βοκοτόπουλος, δεινὴ ἔχθρα καὶ σφοδρὸν μῖσος, ὅπερ ἐξεδηλώθη διὰ τῆς διακοπείσης μεταξὺ ἐκκαλούσης καὶ Ὑπατίας Γαλάτη φιλικῆς σχέσεως καὶ διὰ τῶν ἀμοιβαίων αἰτιάσεων καὶ ὕβρεων· καὶ ὅτι ἡ ἔχθρα αὕτη διήρκεσε μέχρι τοῦ θανάτου τῆς Ὑπατίας Γαλάτη, χωρὶς νὰ ἐπέλθῃ ἐν τῷ μεταξὺ συνδιαλλαγῇ τις.

Ἐπειδὴ ἐκ τῶν τῆς ἀνταποδείξεως μαρτύρων οἱ μὲν Μιχαὴλ Ἀξελὸς καὶ Δημοσθένης Εὐστρατίου οὐδὲν ἄλλο βεβαιοῦσιν, εἰμὴ ὅτι δὲν ἤκουσαν τὴν ἐκκαλοῦσαν, εἰς τῆς ὁποίας τὸν οἶκον ἐσύχναζον νὰ ὕβριζῃ τὴν Ὑπατίαν Γαλάτη, οἱ δὲ λοιποὶ ἢ ἀόριστὰ τινα καταθέτουσιν ἢ ἀπλῶς βεβαιοῦσιν, ὅτι καθ' ἃ ἡδυνήθησαν νὰ ἀντιληφθῶσιν ἢ ὡς ἤκουσαν παρ' ἄλλων, ἡ μεταξὺ ἐκκαλούσης καὶ Ὑπατίας Γαλάτη φιλικὴ σχέσις δὲν μετεβλήθη εἰς ἐχθρικὴν.

Ἐπειδὴ κατὰ διαφόρους διατάξεις τοῦ ἰσχύοντος παρ' ἡμῖν δικαίου καὶ ἰδίως κατὰ τοὺς νόμους 3 § 11, 13, 31, § 2 (34,4) καὶ νόμον 9(34.9) καὶ τὴν ἀντιστοιχοῦσαν 9 διατάξιν Βασιλικῶν (Σ. 42), εἰάν μετὰ τὴν σύνταξιν τῆς διαθήκης δι' ἧς ἀφῆθη εἰς τινα κληροδοτήματα ἀναφυῇ δεινὴ καὶ σφοδρὰ ἔχθρα μεταξὺ κληροδόχου καὶ διαθέτου ἔνεκα οἰουδήποτε λόγου καὶ διαρκέσῃ μέχρι τοῦ θανάτου τοῦ τελευταίου ἄνευ ἐν τῷ μεταξὺ συνδιαλλαγῆς, ἢ εἰάν ὁ κληροδόχος ἐκφέρῃ ἀπροκαλύπτως ὕβρεις κατὰ τοῦ διαθέτου (*aperte male dixitur*) ἢ εἰάν ἡ πρὸς αὐτὸν συμπεριφορὰ τοῦ κληροδόχου εἶνε ἀπρεπῆς, οἷον εἰάν καταγγείλῃ αὐτὸν ψευδῶς ἐπὶ ἐγκληματικῇ πράξει, λογίζεται τὸ κληροδοτήμα σιωπηρῶς ἀνακληθὲν, καὶ τοῦτο, διότι δὲν δύναται νὰ ὑποτεθῇ εὐλόγως διαρκοῦσα ἡ διὰ τῆς διαθήκης ἐκδηλωθεῖσα θέλησις τοῦ διαθέτου.

Ἐπειδὴ ἐπὶ τοῦ προκειμένου ἐκ τῶν ρητῶν καταθέσεων τῶν πλείστων μαρτύρων τῆς ἀποδείξεως, ὥς αἱ ἀόριστοι καταθέσεις αἱ τῶν τῆς ἀνταποδείξεως δὲν ἀναιροῦσιν ἐπαρκῶς, οὐ μόνον ἐβεβαιώθη ἡ ἀναφεύσα μετὰ τὴν διὰ διαθήκης γενομένην ὑπὸ τῆς Ὑπατίας Γαλάτη ἀνάκλησιν τοῦ ἐπιδίκου κληροδοτήματος μεταξὺ αὐτῆς καὶ τῆς ἐκκαλούσης ἔχθρα, ἣν μάλιστα ὡς προεῖρήθη τινὲς τῶν μαρτύρων χαρακτηρίζουσιν ὡς σφοδρὸν μῖσος καὶ ἡ μέχρι τοῦ θανάτου τῆς Ὑπατίας διάρκεια αὐτῆς, ἐξ ἧς καὶ μόνης κατὰ τὰς προειρημένους διατάξεις συνάγει ὁ νόμος σιωπηρὰν ἀνάκλησιν τοῦ ἀφεθέντος κληροδοτήματος, τεκμαιρόμενος ὡς πιθανὴν (*verisimile*) τὴν μεταβολὴν τῆς θελήσεως τοῦ διαθέτου, ἀνεξαρτήτως τῶν ἀφορμῶν αἵτινες ἐγέννησαν τὴν ἔχθραν καὶ αἵτινες

κατὰ τὴν ἀτομικὴν ἀντίληψιν ἐκάστου προσώπου, δύνανται νὰ ἐπιφέρωσιν ἢ ἀπλὴν ψυχρότητα ἢ σφοδρὸν μῖσος, ἀλλὰ προσέτι ἐβεβαιώθη καὶ ὅτι ἡ ἐκκαλοῦσα ἐξήνεγκε κατὰ τῆς Ὑπατίας Γαλάτῃ δεινὰς ὕβρεις, καὶ ὅτι αὕτη ἀπεκάλεσε τὴν ἐκκαλοῦσαν ἀγνώμονα, καὶ ἀπροκαλύπτως ἐξεδήλωσε τὴν πρόθεσιν αὐτῆς τοῦ νὰ μὴ χορηγήσῃ εἰς αὐτὴν τὸ ὑπὸ τοῦ συζύγου τῆς καταλειφθὲν κληροδότημα, ὥστε, οὐ μόνον πιθανολογεῖται καθ' ἃ ἀπαιτεῖ ὁ νόμος ἡ βούλησις αὐτῆς περὶ ἀνακλήσεως τοῦ κληροδοτήματος, ἀλλὰ καὶ ἐπικρῶς βεβαιοῦται ὑπὸ τῶν καταθέσεων τῶν μαρτύρων· τὸ δὲ ἐκ τοῦ νόμου συναγόμενον τεκμήριον τῆς ἀνακλήσεως προσεπιβεβαιοῦται ἐπὶ τοῦ προκειμένου καὶ ἐκ τῆς συνταχθείσης ἐνώπιον τοῦ ἐνταῦθα Συμβολαιογράφου Γερασίμου Ἀφεντάκη δημοσίας διαθήκης ὑπ' ἀριθ. 20887 τοῦ 1876, δι' ἧς ἡ Ὑπατία Γαλάτῃ ρητῶς ἀνεκάλεσε τὸ ἐπιδίκον κληροδότημα, ἐκτελοῦσα τὴν ἐντολὴν ἣν παρὰ τοῦ συζύγου αὐτῆς ἔλαβε τοῦ νὰ ἐγκρίνῃ ἡ ἀνακλήσῃ αὐτό· προκύπτει ἄρα ἐντεῦθεν, ὅτι σφόδρα πιθανοὶ κατέστησαν οἱ ἰσχυρισμοὶ τῆς ἐφesiβλήτου περὶ ἀνακλήσεως τοῦ ἐπιδίκου κληροδοτήματος.

Εἰ καὶ ἡδυνάτῃ τις εἰπεῖν, ὅτι ἐκ τῶν καταθέσεων τῶν ἐξετασθέντων μαρτύρων, δὲν ἀπεδείχθη μετὰ τινος πιθανότητος, ὅτι ἡ ἐκκαλοῦσα ἐξήνεγκε κατὰ τῆς Ὑπατίας Γαλάτῃ βαρεῖας ὕβρεις, οὔτε ὅτι ἀνεφύη μεταξὺ αὐτῶν δεινὴ καὶ σφοδρὰ ἔχθρα, ἀλλ' ἐπλῆ μόνον ψυχρότης, ἐξ ἧς δὲν δύναται νὰ συναχθῇ κατὰ τὸν νόμον σιωπηρὰ ἀνάκλησις τοῦ περὶ οὗ προκειται κληροδοτήματος.

Διὰ ταῦτα

Ἀπορρίπτει τὰς περὶ ἀκυρότητος τῆς ἐξετάσεως τῶν μαρτύρων καὶ περὶ ἐξαίρεσεως αὐτῶν ἐνστάσεις τῶν διαδίκων, πρὸς ὧν γίνεται λόγος ἐν τῷ σκεπτικῷ.

Καὶ ἐπιβάλλει εἰς τὴν ἐφesiβλήτον Δέσποιναν Λούβη τὸν ἐξῆς ἀναπληρωτικὸν ἔρκον καὶ τάσσει πρὸς δῆλωσιν μὲν ἀποδοχῆς αὐτοῦ προθεσμίαν (20) εἴκοσιν ἡμερῶν, ἀρχομένην ἀπὸ τῆς καινοποιήσεως τῆς παρούσης, πρὸς δόσιν δὲ τὴν πρώτην δικασίμου τοῦ Β'. τμήματος τοῦ δικαστηρίου τούτου, μετὰ τρεῖς ἡμέρας ἀπὸ τῆς δειλώσεως.

«Ὁμνῶ, εἰδυῖα καλλίστα τὰς εἰς τὴν ψευδορκίαν ἐπιβαλλομένας ποινάς, ὅτι ἡ ἐκκαλοῦσα Ἀσπασία Γαλάτῃ, μαθοῦσα ὅτι ἡ Ὑπατία Γαλάτῃ, μεταβάσα εἰς Ἀθήνας τὸ 1876, ἀνεκάλεσε τὸ ἐκ χιλίων πεντακοσίων λιρῶν κληροδότημα, ὅπερ ὁ σύζυγος αὐτῆς Μιχαὴλ Γαλάτης εἶχε καταλίπει εἰς τὴν ἐκκαλοῦσαν ὑπὸ

ΑΠΟΦΑΣΕΙΣ ΑΡΕΙΟΥ ΠΑΓΟΥ

» τὸν ὅρον τῆς ἐγκρίσεως τῆς Ὑπατίας Γαλάτῃ, διετέθη δυσμε-
 » νῶς κατ' αὐτῆς, καὶ ἤρχιζε νὰ ἐξυβρίζῃ αὐτὴν διὰ διαφορῶν
 » ὑβριστικῶν λέξεων, αἱ καὶ ἡ ὑβριζομένη ἀνταπέδιδεν ἐντεῦθεν
 » δι' ἐγεννήθη σφοδρὸν μίσος καὶ δεινὴ ἐχθρὰ μεταξύ αὐτῶν. ἤτις
 » διήρκεσεν ἀδιαλείπτως μέχρι τοῦ συμβάντος τὸ ἔτος 1883 θά-
 » νάτου τῆς Ὑπατίας Γαλάτῃ, χωρὶς νὰ ἐπέλθῃ ἐν τῷ μεταξύ
 » χρόνῳ συνδιαλλαγή. Οὕτως εἶπα μοι ὁ Θεὸς βοηθὸς καὶ τὸ Ἱερὸν
 » αὐτοῦ Εὐαγγέλιον».

Δοθέντος τοῦ ὅρκου,

Ἀπορρίπτει τὴν ἀπὸ 22 Ἰουλίου 1888 ἔφεσιν τῆς Ἀσπασίας
 Γαλάτῃ Ἐπικυροῖ τὴν ὑπ' ἀριθ. 709 τοῦ 1888 ἀπόφασιν τοῦ ἐν
 Σύρῳ Πρωτοδικείου.

Μὴ δοθέντος τοῦ ὅρκου ἐπιφυλάσσεται ν' ἀποφασίσῃ.

Καὶ ἐπιβάλλει εἰς τὴν ἐκκαλοῦσαν τὰ δικαστικὰ ἔξοδα τῆς
 παρούσης δίκης, μετρίκζόμενα εἰς δραχμὰς διακοσίας (200) καὶ
 τὰ τέλη

Ἐκ ἴθι καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθῆναις τῇ δωδεκάτῃ (12) Φε-
 βρουαρίου 1898, ἐδημοσιεύθη δ' αὐτόθι τῇ εἰκοστῇ πρώτῃ (21)
 Φεβρουαρίου 1898.

Ὁ Ἀντιπρόεδρος
Μιχ. Διγενῆς

Ὁ Ὑπογραμματεὺς
 Π. Βαρουξάκης

Ἀριθ. 10

Τὸ Δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου

Τμήμα Α'.

Συγκείμενον ἐκ τῶν Δικαστῶν Κωνστ. Σημαντήρα, Προέδρου,
 Χρ. Κόκκορη, Ἀνδρ. Γκιῶν, Παναγ. Μενελάου, Ἀδ. Πετρίτση,
 Μιλτ. Ἠλιάδου, καὶ Ξεν. Εὐθυμίου παρόντων τοῦ τε Ἀντεισχυ-
 γελέως Κωνστ. Μανιάκη καὶ τοῦ Ὑπογγραμμάτω, Παύλου Βα-
 ρουζάκη.

Συνεδριάσαν δημοσίᾳ ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ τοῦ καταστήματος
 αὐτοῦ τῇ εἰκοστῇ ἑκτῇ Ἰανουαρίου 1898, ἵνα δικάσῃ ἐπὶ τῆς
 αἰτήσεως τοῦ Γεωργίου Παπαθανασίου, κατοίκου Ἀμφίσσης, πα-
 ρασταθέντος διὰ τοῦ πληρεξουσίου του Σπ. Βλάχου, δικηγόρου,
 κατὰ τοῦ Δημοσίου, ἀντιπροσωπευομένου ὑπὸ τοῦ Ὑπουργοῦ
 τῶν Οἰκονομικῶν, ἐδρεύοντος ἐν Ἀθῆναις παρασταθέντος διὰ
 τοῦ πληρεξουσίου του Ἀποστ. Λυμπεράκη, Νομικοῦ Συμβούλου,

περί ἀναίρεσεως τῆς ὑπ' ἀριθ. 1539 (1893) ἀποφάσεως τῶν ἐν Ἀθῆναις Ἐφετῶν

Ἀκοῦσαν τοῦ Εἰσηγητοῦ Δικαστοῦ Χρ. Κόκκορη, ἰκθέσαντος τὰςδε :

Ὁ Γεώργιος Παπαθανασίου, διὰ τῆς ἀπὸ 20 9)βρίου 1887 ἐνώπιον τοῦ Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν ἀγωγῆς κατὰ τοῦ Δημοσίου, ἐξέθηκεν ὅτι ἡ Κυβέρνησις διὰ διαταγμάτων ἰκήρυξε συνοικισμὸν ἐν Ἰτέῳ συμφώνως τῷ νόμῳ ΠΟΗ' τοῦ 1882, ἐκανόνισε δὲ καὶ τὸ σχεδιάγραμμα τῆς κωμ.πόλεως ταύτης, ἀλλ' ἐντὸς τοῦ σχεδιαγράμματος τούτου συμπεριελήφθησαν καὶ δύο κτήματά του ἦτοι μίᾳ ἀμπελος μετὰ τοῦ συνεχομένου ἀγροῦ τῆς, ἐξ ἐννέα περίπου στρεμμάτων καὶ εἰς ἀγρὸς, ἅτινα διὰ τοῦ σχεδιαγράμματος διατέμνονται δι' ὁδῶν καταλαμβανουσῶν, ἐκ μὲν τοῦ ἀγροῦ Βασιλ. μέτρα 13, 430, ἐκ δὲ τῆς ἀμπελίου Β. μέτρα 2,900, ἦτοι ἐν ὅλῳ Β μέτρα 16,330, διὰ τὴν τοιαύτην δὲ κατάληψιν ὑποχρεοῦται τὸ Δημόσιον εἰς ἀποζημιώσιν, ἀφοῦ ἡ κατάληψις αὕτη ἐγένετο διὰ δημοσίαν ἀνάγκην. Καὶ δὲν ἠνεώχθησαν μὲν εἰσέτι ὅλαι αἱ ὁδοὶ αὐταὶ καὶ καθ' ὅλην τὴν ἐκτασίαν των, οὐχ ἦσαν δικαιοῦται τὸ Δημόσιον ἐν παντὶ χρόνῳ νὰ τὰς ἀνοίξῃ, οἱ δὲ ἄνθρωποι νὰ διέρχωνται δι' αὐτῶν ὅτι εὐλόγος ἀποζημιώσις εἶνε δρ. 2 δι' ἑκαστον Β μέτρον, ἦτοι διὰ 16 330 Β. μέτρα Δρ. 32,660, ὑπολογιζομένης εἰς ταύτας καὶ τῆς ἐλαττώσεως τῆς ἀξίας τῶν ὑπολειπομένων κτημάτων, καὶ ἤτήσαντο νὰ ὑποχρεωθῇ τὸ Δημόσιον νὰ τὸν ἀποζημιώσῃ μὲ Δρ. 32,660

Συζητήσεως γενομένης, τὸ Πρωτοδικεῖον ἐξέδοτο τὰς ἐξῆς ἀποφάσεις: 1) τὴν ὑπ' ἀριθ. 6832 (1888), δι' ἧς διέταξεν ἀποδείξει καὶ πραγματογνωμοσύνην 2) τὴν ὑπ' ἀριθ. 2545 (1891), δι' ἧς ἐπέβαλεν ὄρκον εἰς τὸν ἐνάγοντα καὶ διέταξε πραγματογνωμοσύνην πρὸς ἐξακρίβωσιν τῆς καταληφθείσης ἐκτάσεως· καὶ 3) τὴν ὑπ' ἀριθ. 1694 (1892) δι' ἧς ὑπεχρέωσε τὸ Δημόσιον νὰ πληρώσῃ τῷ ἐνάγοντι Δρ. 2739 50)00 ἐντόκως πρὸς 8 0)0 ἐτησίως ἀπὸ τῆς ἀγωγῆς.

Ἐκκληθεῖσιν τῶν ἀποφάσεων τούτων ὑπὸ τοῦ Δημοσίου ἐνώπιον τοῦ Ἐφετείου Ἀθηνῶν, τοῦτο διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 1539 (1893) ἀποφάσεως, ἐξαφανίσαν αὐτὰς ἀπέρριψε τὴν ἀγωγὴν. Τῆς ἀποφάσεως δὲ ταύτης τοῦ Ἐφετείου τὴν ἀναίρεσιν αἰτεῖται ὁ ἐνάγων διὰ τε τῆς ἀπὸ 14 Ὀκτωβρίου 1893 αἰτήσεώς του καὶ διὰ τοῦ ἀπὸ 24 Νοεμβρίου 1897 προσθέτου δικογράφου του διὰ διαφόρους ἐν αὐτοῖς λόγους καὶ ἰδίως διὰ τὸν ἐξῆς, ἐν τῷ προσθέτῳ δικηγράφῳ περιεχόμενον.

Διότι τὸ Ἐφετεῖον δὲν ἐξετίμητε τὴν διὰ τῶν πρὸς τοῦτο ἐγγραφῶν προτάσεων τοῦ ἔνστασιν περὶ ἀκύρου τοῦ δικογράφου τῆς ἐπιδίκου ἐφέσεως τοῦ Δημοσίου, λόγῳ, ὅτι δὲν ἀνχφέρεται ἐν τούτῳ τὸ Δικαστήριον ἐνώπιον τοῦ ὁποίου ἀπυθύνεται, ὡς ἀπαιτεῖ τὸ ἄρθρον 767 Πολ. Δικονομίας, ἄρα ἡ ἀπόφασίς του εἶναι ἀναιρετέα, λόγῳ παραβιάσεως τοῦ ἄρθρου τούτου καὶ λόγῳ ἀναίτιολογήτου.

Ἀκούσαν τῶν πληρεξουσίων τῶν διαδίκων, τοῦ μὲν τοῦ ἀναίρεσιόντος, ἀναπτύξαντος καὶ προφορικῶς τοὺς λόγους ἀναίρεσεως καὶ αἰτησαμένου τὴν ἀντίρρυσιν τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως, τοῦ δὲ τοῦ ἀναιρεσιβλήτου ἀντικρούσαντος αὐτοῦ, καὶ αἰτησαμένου τὴν ἀπόρριψιν τῆς αἰτήσεως καὶ

Τοῦ Ἀντεισαγγελέως,

Συέφθεν κατὰ τὸν νόμον,

Ἐπειδὴ ὁ ἀναίρεσιών, ὡς ἐκ τῶν ἀπὸ 10 Ἀπριλίου 1893 προτάσεων του ἐξάγεται, ἐνώπιον τοῦ Ἐφετείου ἐπρότεινεν, ὅτι ἡ ἀπὸ 30 Ἀπριλίου ἐφ' ἑσθ' τοῦ Δημοσίου εἶνε ἀκύρος καὶ ἀπαράδεκτος διότι δὲν ὀρίζει τὸ Δικαστήριον, εἰς ὃ ἀνχφέρεται καὶ εἰς ὃ θέλει εἰσαχθῇ πρὸς συζήτησιν (ἄρθρ. 767 Πολιτ. Δικονομίας). Τὸ δ' Ἐφετεῖον οὐδὲν ἔλαβεν ὑπ' ὄψιν τὸν εἰρημένον ἰσχυρισμὸν, οὐδ' αἰτιολογεῖ ἢ ἐκτιμᾷ αὐτὸν, ἔχοντα οὐσιώδη ἐπιρροὴν ὅπερ φέρει ἀναιρέσιν κατὰ τὰ ἄρθρα 201 καὶ 807 § 6 Πολ. Δικονομίας.

Διὰ ταῦτα

Ἰδὼν καὶ τ' ἄρθρα 838, 839, 833, 260 καὶ 212 τῆς Πολ. Δικονομίας,

Ἀναιρεῖ τὴν ὑπ' ἀριθ. 1539 τοῦ 1893 ἀπόφασιν τοῦ Ἐφετείου Ἀθηνῶν καὶ

Παραπέμπει τὴν ὑπόθεσιν πρὸς νέαν συζήτησιν εἰς τὸ ἐν Πάτραις Ἐφετεῖον

Διατάσσει νὰ γραφῇ ἡ παροῦσα ἀπόφασις εἰς τὸ περιθώριον τοῦ πρωτοτύπου τῆς ἀναιρουμένης καὶ δημοσιευθῇ διὰ τοῦ τύπου δαπάνῃ τοῦ ἀναιρεσιβλήτου Δημοσίου καὶ

Καταδικάζει τὸ ἀναιρεσιβλήτον Δημοσίον εἰς τὰ δικαστικὰ ἔξοδα τοῦ ἀντιδίκου του, μετρισθέντα εἰς Δραχμὰς ὀγδοήκοντα (ἀριθ. 80) Διατάσσει δὲ τὴν ἀπόδοσιν τοῦ παραβόλου.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασσθῇ ἐν Ἀθήναις τῇ δεκάτῃ ὀγδόῃ (18) Φεβρουαρίου 1898. Ἐδημοσιεύθη δ' αὐτόθι τῇ δευτέρᾳ (2) Μαρτίου 1898

Ὁ Πρόεδρος
Κ. Σημαντήρας

Ὁ Ὑπογραμματεὺς
Π. Βαρουξάκης

Ἀριθ. 11

Τὸ Δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου

Τμήμα Α'.

Συγκείμενον ἐκ τῶν Δικαστῶν Κ. Σημαντήρα, Προέδρου, Χρ. Κόκκορη, Α. Γκιῶν, Π. Μενελάου, Α. Πετρίτση, Μιλ. Ἡλιάδου, καὶ Ξεν. Εὐθυμίου· παρόντων τοῦ τε Ἀντεισαγγελέως Κωνστ. Μανιάκη καὶ τοῦ Ὑπογραμματέως Π. Βαρουζάκη.

Συνεδριάσαν δημοσίᾳ ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ τοῦ καταστήματος αὐτοῦ, τῇ εἰκοστῇ ἑκτῇ Ἰανουαρίου 1898, ἵνα δικάσῃ ἐπὶ τῆς αἰτήσεως τοῦ Δημοσίου, ἀντιπροσωπευομένου ὑπὸ τοῦ ὑπουργοῦ τῶν Οἰκονομικῶν, ἐδρεύοντος ἐν Ἀθήναις, παρασταθέντος διὰ τοῦ πληρεξουσίου του Ἰω. Καμπάνη, δικαστικοῦ ἀντιπροσώπου τοῦ Δημοσίου παρὰ τῇ Ἐφορῇ Ἀττικῆς, κατὰ τοῦ Μιλτιάδου Βρατσάνου, κατοικοῦ Ἀθηνῶν, μηδὲ ὅπως παρασταθέντος, περὶ ἀνκίρεσεως τῆς ὑπ' ἀριθ. 6829 (1893) ἀποφάσεως τοῦ Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν.

Ἀκοῦσαν τοῦ εἰσηγητοῦ Δικαστοῦ Ἀνδ. Γκιῶν, ἐκθέσαντος τὰδε :

Ὁ Μιλτιάδης Βρατσάνος, διὰ τῆς ἀπὸ 20 Ἰουλίου 1892, ἐνώπιον τοῦ Α' Βορείου Εἰρηνοδικείου Ἀθηνῶν ἀγωγῆς, κατὰ τοῦ Δημοσίου, ἐξέθηκεν ὅτι δυνάμει Β. Δ. ἀπὸ 6 Μαΐου 1880 μετέσχεν ὡς γενικῆς ἐπιθεωρητῆς τῶν δημοτικῶν σχολείων τοῦ Κράτους, τῶν ἀπολυτηρίων ἐξετάσεων τοῦ ἐν Ἀθήναις Διδασκαλείου τοῦ ἔτους 1891 καὶ ἐργασθεὶς μετὰ τῶν ἐποπτῶν ἀπὸ 22 Μαΐου μέχρι 8 Ἰουνίου 1891, δικαιούται νὰ λάβῃ διὰ τὴν πρόσθετον ταύτην ὑπηρεσίαν του, δι' ἑκάστην ἡμέραν δραχμὰς 7,20, συμφῶνως μὲ τὸ μνησθὲν διάταγμα καὶ τὸ ἀπὸ 21 Αὐγούστου 1878 ὅμοιον, ἧτοι ἐν ὅλῳ δραχμὰς 122,40· ἀλλὰ τὸ Δημόσιον, καίτοι ὑπέβαλεν εἰς τὸ ἀρμόδιον Ὑπουργεῖον καταστάσεις, ἀρνεῖται νὰ τῇ πληρώσῃ ταύτας· ἐπομένως εἶνε ὑπόχρεων εἰς τὴν πληρωμὴν τῶν δραχμῶν τούτων, καὶ ἤτήσατο νὰ ὑποχρεωθῇ τὸ Δημόσιον νὰ τῇ πληρώσῃ τὰς εἰρημένους Δρ. 122,40 ἐντόκως ἀπὸ τῆς ἀγωγῆς.

Συζητήσεως γενομένης, τὸ Εἰρηνοδικεῖον δ. ἀ μὲν τῆς ὑπ' ἀριθ. 3489 (1892) ἀποφάσεώς του. ἐπικυρωθείσης καὶ διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 1248 ἰδίου ἔτους ἀποφάσεως τοῦ Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν, ἐπέβαλεν εἰς τὸ Δημόσιον ὄρκον, διὰ δὲ τῆς ὑπ' ἀριθ. 1220 τοῦ 1893 ἐτέρας ἀποφάσεως, ἐδέχθη τὴν προκειμένην ἀγωγὴν.

Τὴν ἀπόφασιν ταύτην ἐκκληθεῖσαν ὑπὸ τοῦ Δημοσίου, τὸ Πρω-

τοδικεῖον Ἀθηνῶν ἐπεκύρωσε διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 6829 (1893) φάσεως ἀπορρίψαν τὴν ἔφessin.

Τὴν ἀναίρεσιν τῆς ἀποφάσεως ταύτης τοῦ Πρωτοδικείου τὰς Δημόσιον διὰ τῆς ἀπὸ 9 Ν)βρίου 1893 αἰτήσεως τοὺς ἐν αὐτῇ ὡς ἐξῆς λόγους.

Διότι προϋτάθη πρωτοδικῶς καὶ δὲν ἐλήφθη ὑπ' ὄψιν καστηρίου τῆς οὐσίας ὁ ἰσχυρισμός του, ὅτι ὁ ἀναίρεσις διατελὼν κατὰ τὴν ἀγωγὴν του ὑπάλλληλος τοῦ Κράτους αὐτοῦ μισθοδοτούμενος, ὤφειλε διατασσόμενος νὰ ἐκτελέσῃ τῆς τακτικῆς του ἐργασίας, τὴν ἐξέτασιν τῶν μαθητῶν τοῦ σχολείου, ἀφ' οὗ μάλιστα ἦτο καὶ ἐπιθεωρητὴς τῶν Διδακταρίων, χωρὶς νὰ δικαιοῦται εἰς πρόσθετον ἄλλην κατατέλιπε συνεπῶς ἀναιτιολογήτην τὴν ἀπόφασίν του, ἥτις τοῦτῳ τῷ λόγῳ ἀναιρετέα· διότι δὲν ὑπάρχει νόμος χορομμοιβῆν ἰδιαιτέραν εἰς τὰ μέλη τῆς ἐξεταστικῆς ἐπὶ τοῦ σχολείου ἐπιτροπῆς, ἀνευ δὲ νόμου οὐδεμία δίδεται ἐκτακτικὴ μισθία ἢ ἀμοιβή, τ' ἀναντία δ' ἀποφνηνόμενον τὸ Πρωτοδικεῖον παρεβίασε τὸ ἄρθρον 61 τοῦ Συντάγματος.

Διότι ὁ Νόμος ΧΘ' τῆς 11 Ἰανουαρίου 1878 ὁ κανὼν περὶ συστάσεως Διδασκαλείου ἐν Ἀθήναις, οὐδὲν διαλαμβάνει ἀντιμισθίας τῶν μελῶν τῆς ἐξεταστικῆς Ἐπιτροπῆς. Τὸ Σύνταγμα τῆς 21 Αὐγούστου 1878, ὅπερ ἐν ἄρθρ. 14 διατάσσεται ὅτι 8 δραχμαὶ δίδονται καθ' ἑκάστην εἰς τὰ μέλη τῆς ἐξεταστικῆς Ἐπιτροπῆς, δὲν δύναται νὰ τροποποιήσῃ τὸν Νόμον μόνον τὸν τρόπον τῆς ἐξετάσεως καὶ τοῦτο μόνον τοῦ δικαστηρίου Νόμος παρεχώρησεν εἰς τὴν ἐκτελεστικὴν ἐξουσίαν τὴν μνημονεύσας περὶ ἀντιμισθίας, ἀμοιβῆς ἢ ἄλλης ἀποζητίου.

Διότι ἐνῷ διαρρήδην τὸ Δημόσιον ἡρνήθη τὴν ὑπηρεσίαν ἀντιδίκου, οὐδεμίαν τὸ Πρωτοδικεῖον διέταξεν ἀπόδειξαι ὅτι ἐδέχθη ἀναιτιολογήτως τὴν ἀγωγὴν, ὥσανεὶ ἦν αὐτῇ ἐπιτελούμενη — Ἀκούσαν τοῦ πληρεξουσίου τοῦ ἀνακρίσαντος ἐκτακτοῦ καὶ προφορικῶς τοὺς λόγους ἀναίρεσεως καὶ αἰτήσαντες τὴν ἀναίρεσιν τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως καὶ τοῦ ἀποφασισθέντος. — Σκεφθὲν κατὰ τὸν Νόμον,

Ἐπειδὴ ὁ περὶ δημοτικῶν σχολείων Νόμος τῆς 6 Ἰανουαρίου 1834 καὶ ὁ περὶ συστάσεως Διδασκαλείων ΧΘ' Νόμος τῆς 11 Ἰανουαρίου 1878 ἐν ἄρθροις 14 καὶ 8 ὁρίζουσιν, ὅτι τῶν ἐξετάσεων καὶ τοῦ τρόπου αὐτῶν θέλουσι κανονισθῆναι διὰ τῆς Διατάγματος, κατὰ δὲ τὰς 2 καὶ 7 τοῦ ἐπὶ τῇ βίᾳ τῶν Νόμων τούτων ἐκδοθέντος περὶ ἐξετάσεων τῶν Δημοτικῶν

Β. Διατάγματος τῆς 30 Σεπτεμβρίου 1878 εἰς τὸν Προεδρεύοντα τῆς ἐξεταστικῆς τῶν Δημοδιδασκάλων Ἐπιτροπῆς γενικὸν ἐπιθεωτήν τῶν Δημοτικῶν σχολείων, χορηγεῖται ἀποζημιώσεις δι' ὅσας ἡμέρας διαρκοῦσιν αἱ ἐξετάσεις· ὅθεν ἐπιτραπείσης ὑπὸ τῶν Νόμων αὐτῶν εἰς τὴν ἐκτελεστικὴν ἐξουσίαν τῆς συμπληρώσεως ὡς πρὸς τὸν τρόπον τῶν ἐξετάσεων διὰ Β Διατάγματος, ὁ γενόμενος ἐν τῷ μνησθέντι Β. Διατάγματι καθορισμὸς ἀποζημιώσεως πληρωτέας εἰς τὸν Πρόεδρον τῆς ἐξεταστικῆς ἐπιτροπῆς, ἰσχύει ὡς συμπλήρωμα τῶν Νόμων, συμπεριλαμβανόμενος κατὰ τὴν ἐννοιαὴν αὐτῶν εἰς τὸν σκοπὸν καὶ τὸν τρόπον τῶν ἐξετάσεων, ὁρθῶς δὲ τὸ δικαστήριον τῆς οὐσίας ἀπεφάνητο νόμιμον τὴν ἐκ τοιαύτης αἰτίας ἀπαίτησιν τοῦ ἀναιρεσιβλήτου, καὶ μὴ βάσιμος ὁ ἀντίθετος λόγος ἀναιρέσεως.

Ἐπειδὴ, στηριζομένης οὕτω τῆς ἐπιδίκου ἀποζημιώσεως, δι' ἣν ὑπηρεσίαν παρέσχεν ὁ ἀναιρεσιβλήτος, ὡς Πρόεδρος τῆς ἐξεταστικῆς ἐπιτροπῆς τῶν κατὰ τὸ 1891 γενομένων ἐξετάσεων Δημοδιδασκάλων, ἄνευ ἐπιρροῆς ἐστὶν ὁ ἰσχυρισμὸς τοῦ δημοσίου, ὅτι διετέλει τότε οὗτος ὑπάλληλος τοῦ Κράτους λαμβάνων μισθόν, διότι ἀνεξαρτήτως τούτου ὁ Νόμος ἐχορήγησε τὴν ρηθεύσαν ἀποζημιώσιν· κατ' ἀκολουθίαν δὲ, ἡ ἑλλειψις αἰτιολογίας περὶ τοῦ τοιούτου ἰσχυρισμοῦ δὲν δύναται νὰ στηρίξη λόγον ἀναιρέσεως.

Ἐπειδὴ, ὡς ἐξάγεται ἐκ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως, περὶ τῆς ἀγωγῆς ἐπήχθη καὶ ἐπεβλήθη ὄρκος, ἐκ τῆς μὴ δόσεως δ' αὐτοῦ ἐκρίθη ἀποδεδειγμένη αὕτη καὶ ἐπεδικάσθη· ὅθεν ὁ λόγος ἀναιρέσεως, ὅτι ἄνευ ἀποδείξεως ἐδέξατο τὸ δικαστήριον ἀναιτιολογῶς τὴν ἀγωγὴν, στερεῖται βάσεως.

Διὰ ταῦτα

Ἰδὶν καὶ τὰρθρα 830 τῆς Πολ. Δικονομίας,

Ἀπορρίπτει τὴν προκειμένην ἀναιρέσεως αἴτησιν τοῦ δημοσίου κατὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 6829 τοῦ 1893 ἀποφάσεως τοῦ Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν· καὶ

Ἐπιβάλλει εἰς βάρος τοῦ ἀναιρεσιέντος Δημοσίου τὰ τέλη τῆς σημάνσεως.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθῆναις τῇ ἐνδεκάτῃ (11) Φεβρουαρίου 1898, ἐδημοσιεύθη δ' αὐτόθι τῇ δευτέρᾳ (2) Μαρτίου 1898.

Ὁ Πρόεδρος

Κ. Σημαντήρας

Ὁ Γραμματεὺς

Γ. Καστόρχης

Ἄρθ. 12

Τὸ Δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου

Τμήμα Α'.

Συγκείμενον ἐκ τῶν Δικαστῶν Κωνστ. Σημαντήρα, Προέδρου. Χρ. Κόκκορη, Ἀνδρ. Γκιῶν, Παν. Μενελάου, Ἀδ. Πετρίτση, Μιλτ. Ἡλιάδου καὶ Εἰν. Εὐθυμίου, παρόντων τοῦ τε Ἀντεισαγγελέως Κωνστ. Μανιάκη καὶ τοῦ Ἱπογραμματέως Π. Βαρουζάκη.

Συνεδρίασαν δημοσίᾳ, ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ τοῦ κατ'ἐσχάτου αὐτοῦ τὴν 26ην (εἰκοστὴν ἑκτὴν) Ἰανουαρίου 1898, ἵνα δικάσῃ ἐπὶ τῆς αἰτήσεως τοῦ Δημοσίου, ἀντιπροσωπευομένου διὰ τοῦ πληρεξουσίου του Ι. Καμπάνη, δικαστικοῦ ἀντιπροσώπου παρὰ τῇ Ἐφορῇ Ἀττικῆς, κατὰ τοῦ Μιλτιάδου Βρατσάνου, κατοικοῦ Ἀθηνῶν, μηδόλω· παρασταθέντος, περὶ ἀναίρεσεως τῆς ὑπ' ἀριθ. 6652 (1893) ἀποφάσεως τοῦ Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν.

Ἀκούσαν τοῦ Εἰσηγητοῦ Δικαστοῦ Ἀ. Γκιῶν, ἐκθέσαντος τὰς:

Ὁ Μιλτιάδης Βρατσάνος διὰ τῆς ἀπὸ 19 Μαρτίου 1891 ἐνώπιον τοῦ Α' Βορείου Εἰρηνοδικείου Ἀθηνῶν ἀγωγῆς κατὰ τοῦ Δημοσίου, ἐξέθηκεν, ὅτι διατελὼν κατὰ τὸ 1891 γενικὸς ἐπιθεωρητὴς τῶν δημοτικῶν σχολείων, διωρίσθη δυνάμει διαταγῆς τοῦ Ὑπουργείου τῶν Ἐκκλησιαστικῶν, καὶ συμφώνως μὲν τὴν 8 Μαρτίου 1891 Β. Δ. Πρόεδρος τῆς ἐξεταστικῆς ἐπιτροπῆς πρὸς ἐξέτασιν τῶν κατὰ τὸ ἔτος 1891 ἐπὶ πτυχίῳ τελειοποιουμένων μαθητριῶν τῆς Φιλεκαπαιδευτικῆς ἑταιρίας, ἐργασθεὶς δὲ μετὰ τὸ λοιπῶν μελῶν τῆς Ἐπιτροπῆς ἀπὸ τῆς 20 Ἰουνίου μέχρι τῆς 2 Ἰουλίου 1891, δικαιούται νὰ λάβῃ διὰ τὴν πρόσθετον ταύτην ὑπηρεσίαν του δρ. 10 καθ' ἑκάστην ἡμέραν, ἥτοι ἐν ὅλῳ δραχμῶν 280, ἀλλὰ τὸ Δημόσιον, καίτοι ὑπέβηκεν εἰς τὸ ἀρμόδιον Ὑπουργεῖον καταστάσεις, ἀρνεῖται τὴν πληρωμὴν ὅτι τὸ Δημόσιον ἐν ὑπόχρεωσιν νὰ τῷ πληρώσῃ τὰς δραχμὰς ταύτας· ἄλλως εἶνε ὑπερὶ τῶν χρεῶν καὶ λόγῳ ἀποζημιώσεως, ὀριζομένης ἐν τῇ εἰρημένῃ διατάξει καὶ τῷ διατάγματι καὶ ὁ παρασχόντι τὴν πρόσθετον ταύτην ὑπηρεσίαν δι' ἐξετάσεις εἰς ἑταιρικὸν ἐκπαιδευτήριον καὶ οὐχὶ εἰς τὸ Δημόσιον· καὶ ᾗτήσατο νὰ ὑποχρεωθῇ τὸ Δημόσιον νὰ τῷ πληρώσῃ δραχμὰς 280 ἐντόκως ἀπὸ τῆς ἀγωγῆς.

Τὸ Εἰρηνοδικεῖον διὰ τῆς ὑπ' ἀρ. 1221 (1893) ἀποφάσεως ὑπέβαλε τῷ ὑπογρ. τῶν Οἰκονομικῶν ὅρκον περὶ τῆς βάσεως τῆς ἀγωγῆς μετὰ τὴν δόσιν τοῦ ὁποίου ἐπιφυλάχθη ν' ἀποφασίσῃ. Τὴν ἀπόφασιν ταύτην ἐκκληθεῖσαν ὑπὸ τοῦ Δημοσίου, τὸ Πρω-

δικεῖον Ἀθηνῶν ἐπεκύρωσε διὰ τῆς ὑπ' ἀρ. 6652 τοῦ 1893 ἀποφάσεώς του. Ταύτης δὲ τὴν ἀναιρέσιν αἰτεῖται τὸ Δημόσιον διὰ τῆς ἀπὸ 28 Ὀκτωβρίου 1893 αἰτήσεώς του διὰ τοῦς ἐν αὐτῇ ὡς ἐξῆς λόγους.

Διότι παρηρμήνευσε τὸ Πρωτοδικεῖον καὶ κακῶς ἐφῆρμωσε τὸν περὶ δημοτικῶν σχολείων Νόμον τῆς 6 Φεβρουαρίου 1834 καὶ τὸ ἐπὶ τοῦ νόμου τούτου ἐρειδόμενον Βασιλ. Διάταγμα τῆς 21 Μαΐου 1890 ἀρθρ. 23, καθόσον οὐδαμοῦ τοῦ Νόμου τούτου γίνεται λόγος περὶ ἀμοιβῆς τῶν μελῶν τῆς ἐξεταστικῆς Ἐπιτροπῆς τῶν τελειοφοίτων μαθητῶν τοῦ Διδασκαλείου τῆς Φιλικπαίδευτικῆς ἐταιρείας, ἐὰν δὲ τὸ Διάταγμα τῆς 31 Μαΐου 1890 ὥρισε τοιαύτην ἀμοιβὴν, τοῦτο δὲν εἶνε ὑποχρεωτικὸν διὰ τὸ Δημόσιον ὡς μὴ ἐρειδόμενον ἐπὶ νόμου τινός, δίδοντας τὸ δικαίωμα εἰς τὴν ἐκτελεστικὴν ἐξουσίαν νὰ δίδῃ ἐκτάκτους ἀμοιβάς, ἐναντίον τοῦ ἀρθρου 61 τοῦ Συντάγματος, καθ' ὃ οὐδεμία ἀμοιβὴ δίδεται ἐκ τοῦ Δημοσίου Ταμείου ἄνευ νόμου, τὴν ἀρχὴν δὲ ταύτην δέχεται καὶ τὸ Πρωτοδικεῖον

Ἀκοῦσαν τοῦ πληρεξουσίου τοῦ ἀναιρεσιέντος ἀναπτύξαντος καὶ προφορικῶς τοὺς ἄνωθι λόγους ἀναιρέσεως καὶ τοῦ Ἀντεισαγγελέως.

Σκεφθὲν κατὰ τὸν νόμον,

Ἐπειδὴ ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις, ὡς ἐξάγεται ἐξ αὐτῆς, ἐπικυροῖ τὴν ἐρετιβληθεῖσαν ὑπ' ἀριθ. 1221 ἀπόφασιν τοῦ δικασαντος Εἰρηνοδικοῦ, δι' ἧς ἐπεβλήθη ὄρκος περὶ τῆς βάσεως τῆς ἀγωγῆς, ἀνεβλήθη δὲ ἡ ὀριστικὴ ἀπόφασις Ἐπικυρωτικῇ ἄρα ἀπόφασιν περὶ ἀποδείξεω· οὕσα ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις, ὑποκειται εἰς ἀναιρέσιν μόνον ὡς πρὸς τὸ θέμα, τὰ μέσα καὶ τὸ βῆρος τῆς ἀποδείξεως, τοιούτου δὲ παραπόνου μὴ προτεινομένου διὰ τῆς προκειμένης αἰτήσεως ἀναιρέσεως. ἀπαράδεκτός ἐστιν τοῦτω τῷ λόγῳ ἡ αἴτησις αὕτη (ἀρθρ. 812 Π Δ).

Διὰ ταῦτα

Ἰδὼν καὶ τὸ ἀρθρ. 830 Πολ Δ

Ἀπορρίπτει τὴν προκειμένην ἀναιρέσεως αἴτησιν τοῦ δημοσίου κατὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 6652 τοῦ 1893 ἀποφάσεως τοῦ Πρωτοδικεῖου Ἀθηνῶν. καὶ

Ἐπιβάλλει εἰς βῆρος τοῦ ἀναιρεσιέντος Δημοσίου τὰ τέλη τῆς σημάνσεως

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις τῇ ἐνδεκάτῃ (11) Φεβρουαρίου 1898

ΑΠΟΦΑΣΕΙΣ ΑΡΕΙΟΥ ΠΑΓΟΥ

βρουαρίου 1898, ἐδημοσιεύθη δ' αὐτόθι τῇ δευτέρᾳ (2) Μαρτίου 1898

Ὁ Πρόεδρος
Κ. Σημαντήρας

Ὁ Ὑπογραμματεὺς
Π. Βαρουξάκης

Ἄρθ. 13

Τὸ Δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου

Τμήμα Α'.

Συγκείμενον ἐκ τῶν δικαστῶν Κωνστ. Σημαντήρα, Προέδρου, Χρ. Κοκκορη, Ἀνδ. Γκιών. Παν. Μενιλάου, Ἀδαμ. Πετρίτη, Μιλτ. Ἠλιάδου καὶ Ξεν. Εὐθυμίου παρόντων τοῦ τε Ἀντεισαγγελέως Κωνστ. Μανιζῆ καὶ τοῦ Ὑπογραμματέως Π. Βαρουξάκη.

Συνεδριάσαν δημοσίᾳ ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ τοῦ καταστήματος αὐτοῦ τὴν εἰκοστὴν ἑκτὴν (26) Ἰανουαρίου 1898, ἵνα δικάσῃ ἐπὶ τῆς αἰτήσεως τοῦ Πέτρου Τζιώτι, κατοικοῦ Ἀθηνῶν παρασταθέντος διὰ τοῦ πληρεξουσίου του Κ. Σταυροπούλου, δικηγόρου. κατὰ τοῦ Δημοσίου, ἀντιπροσωπευομένου ὑπὸ τοῦ ὑπουργοῦ τῶν Οἰκονομικῶν, παρασταθέντος διὰ τοῦ πληρεξουσίου του Ἐμμ. Λυκούδη, Νομικοῦ Συμβούλου, περὶ ἀναίρεσεως τῆς ὑπ' ἀριθ. 152 τοῦ 1892 ἀποφάσεως τῶν ἐν Ἀθήναις Ἐφετῶν.

Ἀκοῦσαν τοῦ Εἰσηγητοῦ Δικαστοῦ Π. Μενιλάου ἐκθέσαντος τάδε :

Ὁ Πέτρος Τζιώτης διὰ τῆς ἀπὸ 20 8)βρίου 1883 ἐνώπιον τοῦ Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν ἀγωγῆς, κατὰ τοῦ Δημοσίου, ἐξέθηκεν, ὅτι ἐν Σεπολίοις τῶν Ἀθηνῶν ἔχει ἕνα κήπον, πρὸς ποτισμὸν τοῦ ὁποῖου ἐλάμβανεν ἀπὸ τὸν Κηφισὸν ποταμὸν ὕδωρ δύο ὥρων καὶ ἡμισείας κατὰ τὸ θέρος δις τῆς ἐβδομάδος· ἐν ὥρᾳ δὲ καθ' ἣν εἶχε πεφυτευμένον τὸν κήπον ταῦτον μὲ ὄλα τὰ χειμερινὰ καὶ θερινὰ λαχανικὰ, τὸ εἰς τοὺς κήπους τῶν Σεπολίων ἀνήκον καὶ ὑπὸ τούτων κατεχόμενον ὕδωρ ὁ ὑπουργὸς τῶν Ἑσωτερικῶν ἐν γνώσει τῶν ἐπ' αὐτοῦ ὡς ἄνω δικαιωμάτων τῶν ἰδιοκτητῶν τῶν κήπων διὰ διαταγῆς του πρὸς τὸν Νομάρχην διέταξεν αὐθαιρέτως καὶ διωχετεύθη εἰς τὸ ὑδραγωγεῖον τῆς πόλεως Ἀθηνῶν, τῆς διαταγῆς ταύτης ἐκτελεσθείσης παρισταμένης καὶ στρατιωτικῆς δυνάμεως· ὅτι ἕνεκα τῶν ἐκνόμως τελεσθέντων τούτων ἐγένετο διαμαρτύρησις, ἀλλ' οὐδεμία ἐδόθη ἀκρόασις, καταστραφέντων οὕτω διὰ τὸ ἀδύνατον τοῦ ποτισμοῦ ὅλου τοῦ κήπου, τῶν χειμερινῶν καὶ θερινῶν λαχανικῶν καὶ ξηραθέντων πολλῶν ὀπωροφόρων δένδρων, βεβαιωθείσων δὲ τῶν ἐκ τῆς αὐθαιρέτου ἀποκοπῆς τοῦ ὕδα-

τος ζημιῶν διὰ πραγματογνωμόνων μεταδάντων ἐπὶ τόπου, εὐρέθη ὅτι αὐταὶ συνίστανται, ὅσῳ μὲν ἀφορᾷ τὰ καταστραφέντα λαχανικὰ κατὰ τὴν ἀπὸ 26 Αὐγούστου 1881 ἔκθεσιν τῶν ἐκ δραχμῶν 1404 50)00, ὅσῳ δὲ ἀφορᾷ τὰ ἀποξηραθέντα δένδρα κατὰ τὴν ἀπὸ 6 8)βρίου 1881 ἑτέραν ἔκθεσιν τῶν ἰδίων πραγματογνωμόνων ἐκ δραχμῶν 314. ὅτι δι' ἀμφοτέρως τὰς κατηγορίας ταύτας τῶν συμβασῶν ἐκ τῆς ἀποκοπῆς τοῦ ὕδατος ζημιῶν δικαιούται ν' ἀπαιτήσῃ τὴν ὡς ἄνω ἀποζημιώσιν ὡς κύριος τῶν καταστραφέντων δένδρων καὶ λαχανικῶν, ἀφ' οὗ ὅσον ἀφορᾷ τὰ τελευταῖα ταῦτα, βέβαιον εἶναι ὅτι ἡ ἐκ τῆς αὐθαιρέτου ἀφαιρέσεως τοῦ ὕδατος καταστροφή συνέβη πρὶν ταῦτα ὀριμᾶσθαι καὶ ἀποκοπῶσιν· ὅτι διὰ τὰς ζημίας ταύτας εὐθύνεται τὸ Δημόσιον· καὶ ἠτήσατο νὰ ὑποχρεωθῇ τὸ Δημόσιον νὰ τῷ πληρώσῃ δραχ. 1718 καὶ 50)00 ἐντόκως ἀπὸ τῆς 11 Αὐγούστου 1881, ὅτε ἐγεννήθη τὸ δικαίωμα του, ἄλλως ἀπὸ τῆς ἀγωγῆς.

Τὴν ἀγωγὴν ταύτην τὸ Δημόσιον ἀνεκοίνωσε πρὸς τὸν Δήμον Ἀθηναίων αἰτησάμενον, ἵνα θεωρουμένου τούτου ὡς ὑποχρέου εἰς παρέμβασιν καὶ ὑποστήριξιν τοῦ Δημοσίου, ἐν περιπτώσει καθ' ἣν ἤθελε γίνεαι δεκτὴ ἡ ἀγωγή νὰ καταδικασθῇ αὐτὸς νὰ πληρώσῃ πρὸς τὸν ἐνάγοντα.

Τὸ Πρωτοδικεῖον διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 1510 (1884) ἀποφάσεως διέταξεν ἀποδείξει· ἀλλὰ τὸ Ἐφετεῖον Ἀθηνῶν ἐπὶ τῇ ἐφέσει τοῦ Δημοσίου ἀπέρριψε τὴν ἀγωγὴν διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 152 τοῦ 1892 ἀποφάσεως. Ταύτης δὲ τὴν ἀναίρεσιν αἰτεῖται ὁ ἐνάγων διὰ τοὺς ἐν τῇ ἀπὸ 22 7)βρίου 1892 αἰτήσῃ, ὡς καὶ τοὺς ἐν τῷ ἀπὸ 10 Φεβρουαρίου 1897 προσθέτῳ δικογράφῳ περιεχομένους λόγους ὡς ἑξῆς.

Α'.) Τοὺς ἐν τῷ ἀνααιρετηρίῳ.

Διότι δεχθὲν τὸ Ἐφετεῖον, ὅτι διὰ τῶν πρωτοδικῶν προτάσεων του ἐβελτίωσε τὴν ἀγωγὴν του κατὰ τὸν προσδιορισμὸν τοῦ δικαιώματός του ἐπὶ τοῦ ρέοντος ὕδατος, μνημονεύσας καὶ τὸν τρόπον τῆς κτήσεως, στηριζόμενον ἐπὶ τῆς ἐξ ἀμνημονεύτων χρόνων χρήσεως καὶ συνηθείας ἐσφαλμένως ἐθεώρησε τὴν βελτίωσιν ταύτην ὡς ἀπρᾶδεκτον καὶ ἀπεφάνετο τὴν ἀγωγὴν του ἀόριστον καὶ οὕτω κατέστητε τὴν ἀπόφασίν του ἀνααιρετέαν.

Β'.) Τοὺς ἐν τῷ προσθέτῳ δικογράφῳ.

Διότι ψευδῶς ἠρμήνευσε καὶ παρεβίβησε τὸ ἄρθρον 533 τῆς Πολ. Δικονομίας καὶ ἐδέξατο ἀκυρότητα τῆς ἀγωγῆς, λόγῳ ἀοριστίας διὰ τὴν μὴ ἀναφορὰν ἐν αὐτῷ τῷ ἐγγράφῳ τῆς ἀγωγῆς τῶν στοιχείων τῆς κυριότητός του ἐπὶ τοῦ πράγματός, ἐν ᾧ διὰ

τοῦ ἄρθρου 534 διατάσσεται τοῦτο μόνον περὶ πραγματικῶν καὶ μικτῶν ἀγωγῶν, οὐχὶ δὲ καὶ ἐπὶ ἀγωγῶν ἀποκτῆσεως, οἷα ὡς δέχεται τὸ Ἐφετεῖον εἶνε ἡ προκειμένη, ὥστε καὶ τούτῳ τῷ λόγῳ ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις εἶνε ἀναιρετέα.

Διότι ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις ἀποδεχθεῖσα τὴν κατὰ τῆς ἀγωγῆς κατὰ πρῶτον ἐνώπιον τοῦ Ἐφετερίου Ἀθηνῶν προταθεῖσαν ἐνστάσιν ἀοριστίας, καίτοι ὑπ' αὐτοῦ ὡς ἀπαράδεκτον ἀποκρουσθεῖσαν, δι' ὅπερ ἀναιρετέα ἐστὶν ἡ ἀπόφασις, καὶ τὴν ἀγωγὴν κατὰ πλειοψηφίαν ἀπορρίψασα, ὡς δῆθεν ἀόριστον κατὰ τὸ διὰ ταύτης προσβαλλόμενον καὶ προσβληθὲν δικαίωμα του, ἡρμήνευσε κατ' ἀμφοτέρα ταῦτα ψευδῶς, διὰ δὲ τοὺς ὑπὸ τῆς μειοψηφίας τῆς αὐτῆς ἀποφάσεως ἐκτεθειμένους ὀρθοὺς καὶ νομίμους λόγους καὶ διότι διαλαμβάνουσα ἡ ἀγωγή του τάδε : « τὸν ἐν Σεπολίοις τῶν Ἀθηνῶν κηπὸν μου, ἔχοντα δὲ τὸ ἐν τῇ ἀγωγῇ ταύτῃ κατὰ ποσότητα καὶ χρόνον ὕδωρ, λαμβανόμενον ἀπὸ τὸν Κηφισὸν ποταμὸν κατὰ τὸ θέρε, ἥτοι ἀπὸ τὴν ἡμέραν τοῦ ἀγ. Γεωργίου μέχρι τοῦ ἁγίου Δημητρίου εἶχεν ἐνοικιασμένον μετὰ τοῦ ὕδατός του εἰς τὸν Ἥλιον Πέτσαν » ἐν ᾧρα δὲ καθ' ἣν εἶχε πεφυτευμένα ὅλα τὰ χειμερινὰ καὶ θερινὰ λαχανικὰ του, τὸ εἰς τοὺς κήπους τῶν Σεπολίων ἀνήκον καὶ ὑπὸ τούτων κατεχόμενον ὕδωρ, ὃ Ὑπουργὸς τῶν Ἑσωτερικῶν, ἐν γνώσει τῶν ἐπ' αὐτοῦ ὡς ἀνω δικαιοματίων τῶν ιδιοκτητῶν τῶν κήπων ἐν οἷς καὶ ἐγὼ διὰ τῆς ἀπὸ 11 Αὐγούστου 1881 καὶ ὑπ' ἀριθ. 26487 διαταγῆς του πρὸς τὸν Νομάρχην Ἀττικοβοιωτίας, διέταξεν αὐθαίρετως νὰ διοχευθῇ εἰς τὸ ὑδραγωγεῖον τῆς πόλεως Ἀθηνῶν, ἡ αὐθαίρετος δὲ αὕτη διαταγὴ πρὸς τὸν Νομάρχην Ἀττικοβοιωτίας ἐξετελέσθη κατὰ τὴν 11 Αὐγούστου 1881, παρισταμένης κατὰ τὴν ἐκτέλεσιν καὶ σιρατιωτικῆς δυνάμεως, ἥτις διετάχθη εἶτα νὰ παρμένη πάντοτε ἐν τῷ τόπῳ τῆς ἐκτελέσεως ταύτης, ἥτοι ἐν Μονοματίῳ πρὸς διατήρησιν καὶ ἐξασφάλισιν τῶν οὕτω ἐπὶ τῆς ιδιοκτησίας μου ταύτης αὐθαίρετως ἐνεργηθέντων, ἅτινα καὶ ἐπέφερον τὰς καταστροφὰς δι' ἃς ἡ τῆς ἀγωγῆς του ἀποζημιώσις ἦτο καὶ εἶναι προσωπικὴ καὶ ὡς ἔχει πληρέστατα κατὰ τὸ ἄρθρ. 533 τῆς Πολ. Δίκονομίας καὶ τοὺς ὁρισμοὺς τοῦ τε ὑπὸ τῆς μειοψηφίας παρατιθεμένου καθὼς καὶ τοῦ τεμ. 44 Π (9 2) πρὸς οὓς πάντας συγκρούεται ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις, ἡ τὴν ἀγωγὴν του ταύτην ὡς ἀόριστον ἀπορρίψασα, καὶ τοιαύτη ψευδὴς τοῦ Νόμου ἐρμηνεία, ἐνεκα τῆς ὁποίας ἀπερρίφθη καὶ τὸ κατὰ τῆς τοιαύτης ἐνστάσεως τοῦ Δημοσίου προταθὲν ἀπαράδεκτον, ἐπάγεται ἀναίρεσιν.

Διότι δὲν ἐλήφθη ὑπ' ὄψει τὸ σύνολον τῆς ἀγωγῆς του, πρὸς δὲ ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις δέχεται δι' ὅσα ἀναφέρει ἐν τῷ αἰτιολογικῷ της, ὅτι ἡ ἀγωγή του ἀναφέρει τὰ παρὰ τοῦ Νόμου ἀπαιτούμενα στοιχεῖα τοῦ δικαιώματός της χρήσεως τοῦ ρέοντος ὕδατος, ἐφ' οὗ τὸ πρὸς ἀποζημίωσιν δικαίωμά του. Ὅθεν δι' ἐκάτερον ἢ καὶ δι' ἀμφοτέρους τοὺς λόγους τούτους ἀναιρετέα ἐστὶν ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις.

Ἀκούσαν τοῦ πληρεξουσίου τοῦ ἀνααιρεσείοντος, ἀναπτύξαντος καὶ προφορικῶς τοὺς λόγους τῆς ἀναίρεσεως καὶ αἰτησαμένου τὴν ἀναίρεσιν τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως, τοῦ πληρεξουσίου τοῦ ἀνααιρεσιβλήτου δημοσίου αἰτησαμένου τὴν ἀπόρριψιν τῆς αἰτήσεως καὶ

τοῦ Ἀντεισαγγελέως,

Σκεφθέν κατὰ τὸν Νόμον,

Ἐπειδὴ ἡ παρὰ τοῦ δικαστοῦ τῆς οὐσίας γενομένη ἐκτίμησις, ἂν αἰ κατὰ τὸ ἄρθρον 158 § 1 τῆς Πολ. Δικονομίας ὑποβληθεῖσαι νέαι τοῦ ἐνάγοντος καὶ νῦν ἀναηρεσειόντος προτάσεις περιέχωνται σιωπηλῶς ἢ ἐκ πλαγίου εἰς τὴν προκαταρκτικὴν αἴτησιν, διαφεύγει τὸν ἔλεγχον τοῦ Ἀρείου Πάγου. συνεπῶς δὲ ἀπαράδεκτος ἀποβαίνει ὁ μόνος τοῦ ἀνααιρετηρίου λόγος.

Ἐπειδὴ κατὰ τὰ συνδυασμένα ἄρθρα 533 § 3 καὶ 201 τῆς Πολ. Δικονομίας, τὸ δικόγραφον τῆς ἀγωγῆς, ἄνευ διακρίσεως ἂν αὕτη εἶνε προσωπικὴ ἢ πραγματικὴ, πρέπει ἐπὶ ποινῇ ἀκυρότητος νὰ περιέχῃ τὸ πρὸς ἔγερσιν τῆς ἀγωγῆς δικαίωμα τοῦ ἐνάγοντος, τὰ ἐφ' ὧν οὗτος στηρίζει τὰς ἀξιώσεις του πραγματικὰ γεγονότα, ὡς καὶ τὸ δικαίωμα τοῦ νὰ προτείνῃ αὐτὰς κατὰ τοῦ ἐναγομένου· ἡ δὲ παραγομένη ἐντεῦθεν ἀκυρότης, ἔνεκα μὴ μνείας τῶν ἀποτελούτων τὴν ἐνεργητικὴν νομιμοποίησιν πραγματικῶν γεγονότων, προτείνεται καὶ ἐξ ἐπαγγέλματος κατὰ πᾶσαν τῆς διαδικασίας στάσιν, ὡς συνάγεται ἐκ τοῦ συνδυασμοῦ τοῦ προμνησθέντος ἄρθρου 533 § 8 μετὰ τῶν ἁρθρῶν 67 καὶ 68 τῆς αὐτῆς δικονομίας. Ὅθεν ἐστηρημένοι νομικῶς ὑποστάσεως ἐλέγχονται οἱ περὶ τοῦ ἐναντίου πρῶτος καὶ δεύτερος τῶν προσθέτων λόγος

Ἐπειδὴ ἡ παρὰ τοῦ δικάσαντος Ἐφετείου γενομένη ἐκτίμησις τοῦ περιεχομένου τῆς ἀγωγῆς τοῦ ἀνααιρεσείοντος, μὴ προσβάλλουσα κανόνα τινὰ τοῦ δικαίου, διαφεύγει τὸν ἔλεγχον τοῦ Ἀρείου Πάγου, ἐκ δὲ τοῦ αἰτιολογικοῦ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως ἐξάγεται, ὅτι τὸ ἐκδόν ταύτην Ἐφετεῖον, ἔλαβεν ὑπ' ὄψιν του τὸ σύνολον τῆς ρηθείσης ἀγωγῆς καὶ ὅτι αὕτη δὲν ἔχει ὡς

βάσιν νομὴν ἐπὶ τοῦ ὕδατος· ὥστε ἀνυπόστατος ἐξελέγχεται ὁ περὶ τοῦ ἐναντίου τελευταῖος τῶν προσθέτων λόγος.

Διὰ ταῦτα

Ἰδὼν καὶ τὰρθρα 830 καὶ 210 καὶ ἐπομ. τῆς Πολ. Δικονομίας,

Ἀπορρίπτει τὴν κατὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 152 τοῦ 1892 ἀποφάσεως τῶν ἐνταῦθα Ἐφετῶν περὶ ἀναιρέσεως αἰτησιν τοῦ Πέτρου Τζιῶτου, ὃν καταδικάζει εἰς τὸ νόμιμον παράβολον καὶ εἰς τὰ τῆς παρούσης δίκης ἔξοδα τοῦ ἀναιρεσιβλήτου Δημοσίου, μετριασθέντα εἰς δραχμὰς τεσσαράκοντα (40) καὶ εἰς τὰ τέλη τῆς σημανσεως.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις τῇ εἰκοστῇ (20) Φεβρουαρίου 1898. Ἐδημοσιεύθη δ' αὐτόθι τῇ δευτέρᾳ (2) Μαρτίου 1898.

Ὁ Πρόεδρος
Κ. Σημαντήρας

Ὁ Ὑπογραμματεὺς
62 Π. Βαρουξάκης

Ἀριθ. 14.

Τὸ Δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου

Τμήμα Α'.

Συγκείμενον ἐκ τῶν δικαστῶν Κ. Σημαντήρα, Προέδρου, Χρ. Κόκκορη, Α. Γκιών, Π. Μενελάου, Ἀδ. Πετρίτση, Μιλ. Ἡλιαδου καὶ Εὐν. Εὐθυμίου, παρόντων τοῦ τε Ἀντεισαγγελέως Κων. Μανιάκη καὶ τοῦ Ὑπογραμματέως Π. Βαρουξάκη.

Συνεδριάσαν δημοσίᾳ ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ τοῦ καταστήματος αὐτοῦ τῇ εἰκοστῇ ἑκτῇ Ἰανουαρίου 1898, ἵνα δικάσῃ ἐπὶ τῆς αἰτήσεως τοῦ Γεωργίου Τραπάντζαλη καὶ Καλλιόπης Γεωργ. Λεβίδου, τὸ γένος Τραπάντζαλη, κατοίκων Ἀθηνῶν, παρασταθέντων διὰ τοῦ πληρεξουσίου των Πέτρου Στεφανοπούλου, δικηγόρου, κατὰ τοῦ Δημοσίου, ἐκπροσωπούμενου ὑπὸ τοῦ Ὑπουργοῦ τῶν Οἰκονομικῶν, ἐδρεύοντος ἐν Ἀθήναις, παρασταθέντος διὰ τοῦ πληρεξουσίου του Ἰω. Καμπάνη, δικαστικοῦ ἀντιπροσώπου τοῦ Δημοσίου παρὰ τῇ Ἐφορᾷ Ἀττικῆς, περὶ ἀναιρέσεως τῆς ὑπ' ἀριθ. 1917 τοῦ 1896 ἀποφάσεως τῶν ἐν Ἀθήναις Ἐφετῶν.

Ἀκοῦσαν τοῦ Εἰσηγητοῦ Δικαστοῦ Παν. Μενελάου, ἐθέσαντος τὰδε·

Ἐκποιηθέντων ἀναγκαστικῶς, τῇ ἐπισπεύσει τῶν ἐνυποθήκων δανειστῶν Γ. Τραπάντζαλη καὶ Καλλιόπης Γ. Λεβίδου, τὸ γένος

Τραπάντζαλη, δύο συνεχόμενων οίκων τοῦ ὀφειλέτου Χρήστου Κασικογιάννη, κειμένων ἐν Ἀθήναις, ἐνώπιον τοῦ Συμβολαιογράφου Ἀθηνῶν Γ' Ἀφεντάκη, συνετάχθη ὑπ' αὐτοῦ ὁ ὑπ' ἀριθ. 12178 τῆς 26 Ἀπριλίου 1896 πίναξ κατατάξεως, δι' οὗ ἀποβληθέντων τῆς κατατάξεως πάντων τῶν λοιπῶν ἀναγγεληθέντων δανειστῶν, κατετάχθησαν ἐπὶ τοῦ ἐκ Δρχ. 19,300 ἐκπλειστηριάσματος οἱ ὡς ἄνω ἐνυπόθηκοι δανεισταὶ Γ' Τραπάντζαλης καὶ Καλλιόπη Λεβίδου ἀπέναντι τῆς ἐξ ἄνωτέρου ποσοῦ ἀπαιτήσεώς των ἐκ Δρχ. 21845. Τὸν πίνακα τοῦτον κηρυχθέντα ἐκτελεστὸν ὑπὸ τοῦ Προέδρου τῶν ἐν Ἀθήναις Πρωτοδικῶν, ἀνέκοψαν οἱ Α'. Γ'. καὶ Δ'. ὑποταμίαι Ἀθηνῶν, ὡς ἀντιπρόσωποι τοῦ Δημοσίου, διὰ τῶν ὑπ' ἀρ. 12247, 12248 καὶ 12254 τῆς 15 καὶ 16 Μαΐου 1896 τριῶν ἀνακοπῶν των, συνταχθεῖσων ἐνώπιον τοῦ ἰδίου συμβολαιογράφου καὶ ἀπευθυνομένων ἐνώπιον τοῦ Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν καὶ κατὰ τῶν Γ. Τραπάντζαλη καὶ Καλλιόπης Λεβίδου δι' ὧν (ἀνακοπῶν) ἐξέθηκαν, ὅτι τὸ Δημόσιον δὲν εἶνε ἐκπρόθεσμον ὡς πρὸς τὴν προσαγωγὴν τῶν τίτλων, διότι ἡ προθεσμία πρὸς τὴν τοιαύτην προσαγωγὴν δεόν νὰ ὑπολογισθῇ διὰ πάντας τοὺς δανειστάς καὶ συνεπῶς καὶ διὰ τὸ Δημόσιον ταυτόχρονα μετὰ τῆς προθεσμίας τῆς εἰς Ἀμφισσαν κατοικούσης δανειστρίας Μελοπομένης Πανουργιά, ἣτις ἐπεκτείνεται λόγῳ ἀποστάσεως καὶ ἡτήσαντο νὰ μεταρρυθμισθῇ ὁ ἀνακοπτόμενος πίναξ καὶ καταταχθῶσιν οὗτοι ὑπὸ τὴν ἰδιότητά των προνομιακῶς ἐπὶ τοῦ ἐκπλειστηριάσματος διὰ τὰ ἐν ταῖς ἀναγγελίαις των αἰτούμενα ποσὰ, ἥτοι ὁ μὲν Α'. ὑποταμίας διὰ φόρους οἰκοδομῶν τῶν ἐτῶν 1894 καὶ 1895, πρόσθετα τέλη, ὀδικὰ, τόκους καὶ ἐξοδα ἐν ὧν Δρ. 575 ἐντόκως, ὁ δὲ Γ'. ὑποταμίας α'.) διὰ φόρους οἰκοδομῶν τῶν ἐτῶν 1889, 1890, 1891 καὶ 1893 ὀδικὰ, τέλη, τόκους καὶ ἐξοδα Δραχ. 1698 καὶ β'.) διὰ φόρους οἰκοδομῶν τῶν ἐτῶν 1885 καὶ 1886, εἰσφορὰν, τόκους καὶ ἐξοδα Δρ. 934 καὶ 36 ἥτοι ἐν ὧν Δρ. 2632 καὶ 36)00 ἐντόκως καὶ ὁ Δ'. ὑποταμίας διὰ φόρους οἰκοδομῶν τῶν ἐτῶν 1894 καὶ 1895, πρόσθετα τέλη, ὀδικὰ, τόκους καὶ ἐξοδα ἐν ὧν Δρ. 149 20)00.

Τὰ ἀνακοπὰς αὐτὰς ἐδέχθη ἐν μέρει τὸ Πρωτοδικεῖον διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 4856 (1896) ἀποφάσεως καὶ μεταρρυθμίσαν τὸν ἀνακοπέντα πίνακα, κατέταξε τὸν μὲν Α'. ὑποταμίαν διὰ Δρ. 575, ἐξ ὧν Δρ. 555 ἐντόκως 8 ο)ο ἐτησίως ἀπὸ 1 Φεβρουαρίου 1896, τὸν δὲ Γ'. ὑποταμίαν διὰ Δρ. 367 61)00, ἐξ ὧν Δρ. 347 61)00 ἐντόκως 8 ο)ο ἐτησίως ἀπὸ 1 Φεβρουαρίου 1896 καὶ τὴν Δ'. ὑποταμίαν διὰ Δραχ. 149 καὶ 20)00 ἐξ ὧν Δρ. 129 20)00 ἐντόκως 8 ο)ο ἐτησίως ἀπὸ 1 Φεβρουαρίου 1896, διὰ δὲ τὸ ὑπόλοιπον τοῦ

ἐκπλειστηριασματος κατέταξε τοὺς καθ' ὧν ἡ ἀνακοπὴ Γ. Τραπεζιτῶν καὶ Καλλιόπην Λεβίδου.

Ἐκκληθείσης τῆς ἀποφάσεως ταύτης ὑπὸ τῶν καθ' ὧν ἡ ἀνακοπὴ ἐνώπιον τοῦ Ἐφετείου Ἀθηνῶν, τοῦτο διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 1917 (1896) ἀποφάσεως ἀπέρριψε τὴν ἔφεισιν.

Τῆς ἀποφάσεως δὲ ταύτης τοῦ Ἐφετείου τὴν ἀναίρεσιν αἰτοῦνται οἱ καθ' ὧν ἡ ἀνακοπὴ διὰ τῆς ἀπὸ 18 Δεβρίου 1896 αἰτήσεώς των διὰ διαφόρους ἐν αὐτῇ λόγους καὶ ἰδίως διὰ τὸν ἐξῆς:

Διότι τὸ δικάσαν Ἐφετεῖον ἀποφηνάμενον διὰ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως, ὅτι ἡ τῶν ἀρθρ. 938 καὶ 989 Πολιτικῆς Δικονομίας ὀριζομένη προθεσμία τῶν δεκατεσσάρων ἡμερῶν ἐπὶ κινήτων καὶ τῶν τεσσάρων ἐβδομάδων ἐπὶ ἀκινήτων διὰ τὴν προσαγωγὴν εἰς τὸν ἐπὶ τοῦ πλειστηριασμοῦ ὑπάλλῃλον τῶν ἀποδεικτικῶν τῶν ἀπαιτήσεων τῶν ἀναγγεληθέντων καὶ προσκληθέντων δανειστῶν ἐπεκτείνεται λόγῳ ἀποστάσεως, εἰς τὴν τούτων κατοικὴ μακρύτερον τῆς ἔδρας τοῦ ἐπὶ τοῦ πλειστηριασμοῦ ὑπαλλήλου, ἐπιβαλλομένης τῆς τοιαύτης ἐπεκτάσεως κατὰ τὴν προσβαλλομένην ἀπόφασιν ὑπὸ τῆς ἀνάγκης διηθεῖν, καίτοι μὴ ρητῶς ἐπιτρεπομένης ταύτης ὑπὸ τῶν μνησθέντων ἀρθρῶν 938 καὶ 989, ἐν προκειμένῳ δὲ μεταξὺ τῶν ἀναγγεληθέντων καὶ προσκληθέντων δανειστῶν ἦτο καὶ ἡ ἐν Ἀμφίση κατοικοῦσα δανειστρία Μελοπομένη Πανουργιά, δι' ἣν κατὰ τὴν ἀναίρεσιβαλλομένην ἀπόφασιν ἐπεκτείνεται λόγῳ ἀποστάσεως τῆς κατοικίας αὐτῆς ἀπὸ τῆς ἔδρας τοῦ ἐπὶ τοῦ πλειστηριασμοῦ ὑπαλλήλου ἢ πρὸς ὑποβολὴν τῶν τίτλων τῆς προθεσμίας τῶν τεσσάρων ἐβδομάδων τοῦ ἀρθρ. 989 τῆς Πολ. Δικονομίας, καὶ τοι τοῦτο κατὰ τὴν ἀπόφασιν δὲν ὀρίζεται ρητῶς ἐν αὐτῇ, καὶ κατ' ἀκολουθίαν, ὡφελούμενον ἐκ τῆς ἐπεκτάσεως ταύτης καὶ τὸ συμπροσκληθέν Δημόσιον, ἐμπροθέσμως προσήγαγε τὰ ἀποδεικτικὰ τῶν ἀπαιτήσεων τοῦ ἔγγραφου, παρεβίβασε προφανῶς τὰς οὐσιώδεις περὶ ἐπεκτάσεως τῶν προθεσμιῶν διατάξεις τοῦ ἀρθροῦ 195 Πολ. Δικονομίας, καθ' ἃς αἱ παρὰ τοῦ νόμου τεταγμέναι προθεσμίαι δὲν ἐπεκτείνονται λόγῳ ἀποστάσεως εἰ μὴ μόνον εἰς τὰς περιπτώσεις ἐκεῖνας, εἰς τὰς ὁποίας ρητῶς τοῦτο ὀρίζεται ὑπὸ τοῦ νόμου καὶ πρὸς τούτοις καθ' ὃ ἐξαιρητικαὶ αἱ τοιαῦται περὶ ἐπεκτάσεως τῶν προθεσμιῶν διατάξεις δὲν δύνανται νὰ ἐφαρμοσθῶσι καὶ εἰς ἄλλας ἀναλόγους μὲν μὴ ὠρισμένας ὁμῶς εὐλόγως ἐν τῷ νόμῳ περιπτώσεις, ὡς τὸ δικάσαν Ἐφετεῖον κατὰ πρᾶξιν τούτων ἀπεφάνετο, διότι τὰς τῆς ἐκτελέσεως προθεσμίας σκοπίμως ὁ νόμος οὐδαμοῦ ἐπεκτείνει λόγῳ τῆς συνοπτικότητος καὶ τῆς ἐπιβαλλομένης

νης γοργότητος ἐπὶ τῆς τοιαύτης διαδικασίας. Ὅθεν τὸ δικάσαν Ἐφετεῖον τὰ ἐναντία ἀποφηνάμενον, κατέστησε τοιουτοτρόπως ἀναιρετέαν τὴν προσβαλλομένην ἀπόφασίν του.

Ἀκοῦσαν τῶν πληρεξουσίων τῶν διαδίκων, τοῦ μὲν τῶν ἀναιρεσιόντων, ἀναπτύξαντος τοὺς λόγους ἀναιρέσεως καὶ αἰτησαμένου τὴν ἀναίρεσιν τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως, τοῦ δὲ τοῦ ἀναιρεσιβλήτου Δημοσίου, ἀντικρούσαντος αὐτοὺς καὶ αἰτησαμένου τὴν ἀπόρριψιν τῆς αἰτήσεως καὶ τοῦ Ἀντεισαγγελέως· σκεφθὲν κατὰ τὸν Νόμον.

Ἐπειδὴ, κατὰ τὸ ἄρθρον 195 τῆς Πολ. Δικονομίας, λόγφ ἀποστάσεως παρέκτασις τῶν νομίμων προθεσμιῶν χωρεῖ μόνον κατὰ τὰς παρὰ τοῦ νόμου ρητῶς ὀρισμέναις περιπτώσεις. Ἄρα τὸ δικάσαν Ἐφετεῖον, παραδειξάμενον διὰ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως, ὅτι χωρεῖ λόγφ ἀποστάσεως παρέκτασις τῆς ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 989 § 1 τῆς αὐτῆς Δικονομίας ὀριζομένης προθεσμίας, καίτοι δι' αὐτοῦ οὐδεμία περὶ τοιαύτης παρεκτάσεως γίνεται μνεῖα, παρεβίβασε τὴν προμνησθεῖσαν οὐσιώδη διάταξιν τῆς Πολ. Δικονομίας, ὅπερ, κατὰ τὰ ἄρθρα αὐτῆς 807 § 5 καὶ 201 ἐπάγεται ἀναίρεσιν.

Διὰ ταῦτα

Ἰδὼν καὶ τὰρθ. 833, 838, 839 καὶ 210 καὶ ἐπ. τῆς Πολ. Δικονομίας.

Ἀναιρεῖ τὴν ὑπ' ἀριθ. 1917 τοῦ 1896 ἀπόφασιν τῶν ἐνταῦθα Ἐφετῶν.

Παραπέμπει τὴν δίκην πρὸς νέαν συζήτησιν ἐνώπιον τῶν ἐν Πάτραις Ἐφετῶν.

Διατάσσει τὴν ἀπόδοσιν τοῦ παραβόλου, τὴν καταχώρησιν τῆς παρούσης εἰς τὸ περιθώριον τοῦ πρωτοτύπου τῆς ἀναιρουμένης καὶ τὴν διὰ τοῦ τύπου δημοσίευσιν αὐτῆς δαπάνη τοῦ ἀναιρεσιβλήτου Δημοσίου, εἰς βᾶρος τοῦ ὁποῦ ἐπιβάλλει τὰ τῶν ἀναιρεσιόντων ἔξοδα μετριασθέντα δι' ἀμφοτέρω τὰ βήματα εἰς δραχμὰς ὀγδοήκοντα (ἀριθ. 80) καὶ τὰ τέλη τῆς σημάσεως.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις τῇ δεκάτῃ ὀγδὸν Φεβρουαρίου 1898, ἐδημοσιεύθη δ' αὐτόθι τῇ δευτέρᾳ Μαρτίου 1898.

Ὁ Πρόεδρος

Κ. Σημαντήρας

Ὁ Ὑπογραμματεὺς

Π. Βαρουξάκης

Ἄριθ. 15

Τὸ Δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου

Τμήμα Α'.

Συγκείμενον ἐκ τῶν Δικαστῶν Κωνστ. Σημαντήρα, Προέδρου, Χρ. Κόκκορη, Ἀνδρ. Γκιών. Παν. Μενελάου, Ἀδαμ. Πετρίτση, Μιλτ. Ἡλιάδου καὶ Ξεν. Εὐθυμίου· παρόντων τοῦ τε Ἀντισταγ-
γελέως Κωνστ. Μανιάκη καὶ τοῦ Ὑπογραμματέως Π. Βαρουξάκη.

Συνεδριάσαν δημοσίᾳ ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ τοῦ καταστήματος αὐτοῦ, τὴν εἰκοστὴν ἔκτην (26) Ἰανουαρίου 1898, ἵνα δικάσῃ ἐπὶ τῆς αἰτήσεως τοῦ Γεωργίου Ψαλτήρα, κατοικοῦ Ἀθηνῶν, πα-
ρασταθέντος διὰ τοῦ πληρεξουσίου του Ἀνδρ. Μυριολοπούλου, δι-
κηγόρου· περὶ ἀναίρέσεως τῶν ὑπ' ἀριθ. 5440 καὶ 11235 τοῦ ἔτους
1887 ἀποφάσεων τοῦ Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν.

Ἀκούσαν τοῦ εἰσηγητοῦ δικαστοῦ Ἀδαμ. Πετρίτση ἐκθέσαν-
τος τὰδε.

Ὁ Γεώργιος Ψαλτήρας, ἔχων λαμβάνειν παρὰ τοῦ Σπου-
ρίδωνος Παναγιωτάκη ἐκ δικαστικῶν ἐξόδων καὶ δικηγορικῶν
δικαιωμάτων διάφορα χρηματικὰ ποσὰ, συνέταξε τέσσαρες πίνα-
κας, οὓς ὁ Πρόεδρος τῶν ἐν Ἀθήναις Πρωτοδικῶν διὰ πράξεώς
του ἐκήρυξεν ἐκτελεστοῦς, τὸν μὲν διὰ δρ. 35, τὸν δὲ διὰ δρ. 30 καὶ
τοὺς λοιποὺς δύο διὰ δρ. 20 ἕκαστον. Τῶν πινάκων τούτων ἐκοι-
νοποίησεν ἀντίγραφα ἐξ ἀπογράφων ἐκτελεστῶν μετ' ἐπιταγῶν
πρὸς πληρωμὴν, πρὸς τὸν Σ. Παναγιωτάκην, ἀλλ' οὗτος ἀνέκοψε
τούς τε πίνακας, τὴν πράξιν τοῦ Προέδρου τῶν Πρωτοδικῶν καὶ
τὰς ὑπ' αὐτοὺς ἐπιταγὰς διὰ τῆς ἀπὸ 8 Ἰουλίου 1886 ἀνα-
κοπῆς του ἐνώπιον τοῦ Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν διὰ τοὺς ἐξῆς λό-
γους :

1) Διότι, αἱ τε ἐπιταγαὶ καὶ οἱ πίνακες εἶνε ἄκυροι καὶ παρά-
νομοι, διότι ὁλόκληρον τὸ διὰ τῶν πινάκων ἐκκαθαρισθὲν ὑπὸ τοῦ
Προέδρου ποσόν, κατέβαλε τῷ Γ. Ψαλτῆρᾳ πλὴν δρ. 42 30) 00,
ἀς, ἀρνούμενου τούτου νὰ τὰς δεχθῇ, κατέθεσε παρὰ τῷ Συμβου-
λαιογράφῳ Ἀθηνῶν Πυθ. Σφοίνῃ, καλέσας αὐτὸν νὰ τὰς παραλάβῃ
εἰς ἐξόφλησιν· 2) διότι, ἀφοῦ κατὰ τὰ ἐκτεθέντα οἱ πίνακες καὶ
αἱ ἐπιταγαὶ εἶχον ἐξοφληθῇ πρὸ τῆς κηρύξεως τῶν πινάκων ἐκτε-
λεστῶν καὶ πρὸ τῆς ἐπιδόσεως τῶν ἐπιταγῶν, δὲν ἠδύνατο ὁ καθ'
οὗ ἡ ἀνακοπὴ· οὔτε πίνακας νὰ κηρύξῃ κατ' αὐτοῦ ἐκτελεστοῦς,
οὔτε νὰ ἐπιτάξῃ τὴν πληρωμὴν των· καὶ ἡτήσατο νὰ κηρυχθῶσιν
ἄκυροι καὶ ἐξωφλημένοι οἱ τε πίνακες καὶ αἱ ὑπ' αὐτοὺς ἐπιταγαί.

Συζητήσεως γενομένης, τὸ Πρωτοδικεῖον ἐξέδοτο τὰς ἐξῆς ἀποφάσεις· 1) τὴν ὑπ' ἀριθ. 5440 (1887), δι' ἧς ὑπεχρέωσε, τὸν μὲν ἀνακόπτοντα νὰ ἀποδείξῃ ἐγγράφως πότε καὶ τίνι τρόπῳ ἐξώφλησε τὸ ἐπιτασσόμενον ποσόν, τὸν δὲ καθ' οὗ ἡ ἀνακοπὴ νὰ προσαγάγῃ τὰς σχετικὰς δικογραφίας, ἐφ' ὧν ἐξεδόθησαν αἱ ἀνακοπόμεναι πράξεις τοῦ Προέδρου καὶ 2) τὴν ὑπ' ἀριθ. 11235 (1887) ὁριστικῶς δι' ἧς ἠκύρωσε τοὺς πίνακας καὶ τὰς ἐπιταγὰς.

Τῶν ἀποφάσεων τούτων τὴν ἀναίρεσιν αἰτεῖται ὁ καθ' οὗ ἡ ἀνακοπὴ Γ. Ψαλτήρας διὰ τοὺς ἐν τῇ ἀπὸ 20 Ἰανουαρίου 1888 αἰτήσῃ, ὡς καὶ τοὺς ἐν τῇ ἀπὸ 6 Δεκεμβρίου 1897 προσθέτῃ δικογράφῳ περιεχομένους ὡς ἐξῆς λόγους·

Αὐτ. Τὸν ἐν τῇ ἀναίρετηρίῳ.

Διότι ἡμαρτημένως τὸ Πρωτοδικεῖον Ἀθηνῶν ἰθεώρησεν ἑαυτὸ ἀρμόδιον πρὸς ἐκδίκασιν τῆς προκειμένης διαφορᾶς, ἀφοῦ ἀναντιρρήτως αἱ ἐν τῇ ἀνακοπῇ τοῦ ἀντιδίκου του λόγοι ἐστρέφοντα περὶ τὴν ἐξώφλησιν τῶν ἐν ταῖς πίναξιν ἐκκαθαρισθέντων καὶ διὰ τῶν ἐπιταγῶν ζητηθέντων δικαιωμάτων καὶ ἐξόδων του.

Βον. Τοὺς ἐν τῇ προσθέτῃ δικογράφῳ.

Διότι κακῶς καὶ ἀναιτιολογῆτως τὸ Πρωτοδικεῖον Ἀθηνῶν διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 5440 (1887) ἀποφάσεώς του ἀπερρίψε τὴν περὶ ἀναρμοδιότητός του ἔνστασιν ὡς πρὸς τὰς ἀνακοπτομένας ἐπιταγὰς, ἀφοῦ τὸ ποσὸν ἐκάστης τούτων ἦτο κατώτερον τῶν 300 δραχμῶν καὶ ὑπῆγοντο λόγῳ ποσοῦ εἰς τὴν ἀρμοδιότητα τοῦ Εἰρηνοδικείου, συγχίσαν καὶ ψευδῶς ἐφαρμόσαν τὰς περὶ ἱεραρχίας καὶ ἀρμοδιότητος διατάξεις τῆς Πολ. Δικονομίας ὡς πρὸς τοὺς πίνακας τοῦ Προέδρου τῶν Πρωτοδικῶν μὲ τὰς περὶ ἀρμοδιότητος τῶν ἐπιταγῶν.

Διότι κακῶς διὰ τῆς αὐτῆς ἀποφάσεως ἀπερρίφθη ὡς δῆθεν ἀόριστος ἡ περὶ ἐκρεμοδικίας ἔνστασις του, ἐνῶ αὕτη ἦτο ἀρκούντως ὀρισμένη, ἀφοῦ ἰσχυρίσθη κατὰ τὴν α' συζήτησιν τῆς 9 Μαΐου 1887 «ὅτι εἰσέχθη καὶ συνεζητήθη ἐνώπιον τοῦ Β' Βορείου Εἰρηνοδικείου Ἀθηνῶν ἡ ἀπὸ 8 Ἰουλίου 1896 ἀγωγή του», ἀφοῦ οὐδεὶς νόμος ὑποχρεοῖ νὰ ὀρίζεται καὶ ἡ ἡμέρα τῆς συζητήσεως τῆς καὶ ἀφοῦ αὐτὸς ὁ ἀντίδικός του ἐγνώριζεν αὐτὴν ὡς κοινοποιήσας αὐτῷ καὶ τὴν ἀπὸ 11 Ἰουλίου 1886 ἀνακοπὴν του κατὰ τῆς ἐπὶ τῆς ὡς ἄνω ἀγωγῆς του ἐκδοθείσης ὑπ' ἀριθ. 2619 (1886) ἀποφάσεως τοῦ αὐτοῦ Εἰρηνοδικείου.

Διότι κακῶς ἀπερρίφθη ἡ ἔνστασις του περὶ ἀκυρότητος τοῦ δικογράφου τῆς ἀνακοπῆς τοῦ ἀντιδίκου του, λόγῳ τοῦ ὅτι ἐν τῇ αὐτῇ δικογράφῳ ἐνοῦνται ἀγωγῇ διαφοροῦ ἀρμοδιότητος καὶ

δικδικασίας, ἤτοι ἀνακοπὴ κατὰ πινάκων τοῦ Προέδρου τοῦ Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν ὑπαγομένη εἰς τὸ Πρωτοδικεῖον καὶ ἀνακοπὴ κατ' ἐπιταγῶν, ἐκάστης ἐλάττονος τῶν 300 δραχμῶν, ὑπαγομένη εἰς τὸ Εἰρηνοδικεῖον κατὰ παραβίαισιν καὶ ψευδῇ ἐρμηνείαν τοῦ ἀρθροῦ 535 § 2 καὶ 3 Πολ. Δικονομίας.

Διοτι τοῦτο ἐπίσης κακῶς δι' αὐτῆς ἀπέρριψε τὴν περὶ ἀπαραδέκτου τῶν ἐνστάσεων τοῦ ἀντιδίκου του καθο ἀναγκαθαρίστων καὶ μὴ ἀποδεικνυομένων παραχρῆμα ἐνστάσιν του, ἀφ' οὗ ἡ δίκη ἦτο περὶ τὴν ἐκτέλεσιν ὡς ἀνασταλείσης τῆς ἀρξαμένης ἐκτελέσεως διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 2950 (1886) πράξεως τοῦ Προέδρου τοῦ Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν

Διότι κακῶς ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις ἀπέρριψε τὰς ρητὰς ἀρνήσεις του ἡ καὶ ἀδιαιρέτους ὁμολογίας του «ὅτι τὸ δεῖνα καὶ δεῖνα ποσὸν δὲν ἔλαβεν ἀπέναντι τῶν προκειμένων πινάκων του καὶ ἐπιταγῶν του, ἀλλ' ἀπέναντι ἄλλων ὑποθέσεων τοῦ ἀντιδίκου του ἐνώπιον τοῦ Ἐφετερίου Ἀθηνῶν καὶ Εἰρηνοδικείου Ἀθηνῶν» ἐθεώρησεν, ἐναντίον τῶν περὶ ἀδιαιρέτου ὁμολογίας διατάξεων τῆς Πολ. Δικονομίας, ὡς διαιρετὰς ὁμολογίας καὶ δὴ καὶ ἀορίστους καὶ τῷ κατελόγισεν ἀνευ ἀποδείξεώς τινος χρηματικὰ ποσὰ μὴ ληφθέντα διὰ τοὺς προκειμένους πίνακας, ἐνῶ αὐταὶ ἦσαν ἀδιαιρέτοι καὶ ἀρκούντως ὠρισμένοι.

Διότι κακῶς ἐθεωρήθη ὑπὸ τοῦ Πρωτοδικείου, ὅτι αἱ διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 2874 τῆς 6 Ἰουλίου 1886 (ἐπιδοθείσης αὐτῇ τὴν 7 Ἰουλίου 1886) πράξεως τοῦ Συμβολαιογράφου Ἀθηνῶν Π Σφοδρὴν κατατεθεῖσαι δραχμαὶ 42.30 κατατέθησαν δὴθεν πρὸ τῆς κηρύξεως ἐκτελεστῶν τῶν πινάκων του, ἐνῶ οὗτοι ἐκηρύχθησαν ἐκτελεστοὶ τὸν Ἰανουάριον καὶ τὴν 5 Φεβρουαρίου 1886, αὕτη δὲ ἐγένετο μετὰ 23 ὅλους μῆνας ἀπὸ τῆς κηρύξεως των καὶ δὴ μετὰ τὰς πρὸς τὸν ἀντίδικόν του ἐπιταγὰς αὐτοῦ (ὥρας τινὰς μετ' αὐτὰς), πρὸς δὲ ἐνῶ ἡ κατάθεσις των ἐγένετο ἐκ μέρους τριῶν ἀντιδίκων καὶ ἀπέναντι τριῶν διαφόρων ἐκάστου λογαριασμῶν, ἐν τούτοις αὐθαιρέτως καὶ παρανόμως τοῦτο τῷ κατελόγισεν ὀλοκληρον αὐτὸ ὡς ὑπὸ μόνου τοῦ ἀντιδίκου κατατεθὲν καὶ ἀπέναντι μόνῃς τῆς πρὸς αὐτὸν ὀφειλῆς του (ἀνακόπταντος) καὶ προσέτι ὅτι διὰ τῶν ὑπ' αὐτοῦ ὁμολογουμένων ὡς ληφθεισῶν ἀπέναντι δραχμῶν 200 (ἐκ τῶν 452,70 δραχμῶν, ἃς ἀπέναντι τοῦ λογαριαμοῦ τῶν τριῶν ἀντιδίκων ἔλαβεν, ἐλόγισεν ἀναλόγως ἀπέναντι μὲν τῆς ἐκ δραχμῶν 306 ἀπαιτήσεώς του κατὰ τῆς Ἀννέτας Παναγιωτᾶκη δραχμὰς 172.70, τῆς δὲ τοῦ Σπ. Παναγιωτᾶκη ἐκ δραχμῶν 133 δραχμὰς 80 καὶ τῆς τοῦ ἀντιδίκου του Σπ. Βα-

λαβανιώτου ἐκ δραχ. 341 δραχ. 200) καὶ τῶν ἄνω κατατεθεισῶν δραχμῶν 42,30 (ἂν καὶ αὗται εἰσὶ διαιρετέαι εἰς τρεῖς μερίδας ἀναλόγως), ἥτοι ἐν ὅλῳ δραχμὰς 242,30, θεωρεῖ τὸ Πρωτοδικεῖον αὐτοβούλως καὶ ἐναντίον τῶν λογιστικῶν κανόνων, ὅτι ἦτο δῆθεν ἐξοφλημένον πρὸ τῶν ἐπιταγῶν τοῦ τὸ ποσὸν τῶν πινάκων τοῦ ἐκ δραχμῶν 298 (ἐκτὸς τῶν τόκων τῶν ἀπὸ τῆς ὑπ' αὐτοῦ καταβολῆς τῶν ἐξόδων τοῦ καὶ τῶν ἐξόδων τῶν ἐπιταγῶν).

Διότι κακῶς τὸ Πρωτοδικεῖον καὶ ἀναιτιολογήτως ἀπέρριψε τὴν ἀνταγωγὴν τοῦ περὶ ἀναθεωρήσεως τῶν ἐκκαθαρίσεων τοῦ Προέδρου τῶν Πρωτοδικῶν ἄνευ ἀποδείξεώς τινος καὶ χωρὶς νὰ διατάξῃ τὴν ὑπὸ τοῦ ἀντιδίκου τοῦ προσαγωγῆν καὶ θεώρησιν τῶν δικογραφιῶν (ὅς εἶχεν οὗτος παραλαβεῖ παρανόμως διὰ τοῦ Εἰσαγγελεως πρὸ τῆς πληρωμῆς του), καὶ χωρὶς ν' ἀποφανθῇ καὶ ἐπὶ τῆς ἀνταγωγικῆς τοῦ αἰτήσεως τοῦ νὰ τῷ ἐπιδικασθῶσι τόκοι τῶν ἄνω ἀπαιτήσεων τοῦ ἀπὸ τῆς ὑπ' αὐτοῦ καταβολῆς τῶν δαπανῶν τοῦ διὰ τὰς ἐν ταῖς ἄνω πιναξὶ δίκας. Ἐπομένως ἀναιρετέαι αἱ προσβαλλόμεναι ἀποφάσεις.

Ἀκοῦσαν τοῦ πληρεξουσίου τοῦ ἀναιρεσειόντος ἀναπτύξαντο καὶ προφορικῶς τοὺς λόγους τῆς ἀναίρεσεως καὶ αἰτησαμένου τὴν ἀναίρεσιν τῶν προσβαλλομένων ἀποφάσεων, τοῦ πληρεξουσίου τοῦ ἀναιρεσιβλήτου αἰτησαμένου τὴν ἀπόρριψιν τῆς προκειμένης αἰτήσεως καὶ τοῦ Ἀντεισαγγελέως Σκεφθὲν κατὰ τὸν Νόμον

Ἐπειδὴ ἐκ τῶν ἀρθρῶν 218 καὶ 209 ἐδ. 2 Πολ. Δικονομίας καθ' ἃ τὰ δικαστικὰ ἔξοδα ἐκκαθρίζονται ὑπὸ τοῦ αὐτοῦ δικαστηρίου τοῦ ἐκδικάσαντος τὴν κυρίαν δίκην συνάγεται, ὅτι ἡ ἀνακοπὴ κατὰ τῆς πράξεως τοῦ Προέδρου τῆς κηρυττούσης ἐκτελεστὸν κατὰ τὸ ἀρθρον 242 τοῦ Ὁργαν. τῶν Δικαστηρίων τὸν πίνανκα δικηγορικῶν δικαιωμάτων εἰσάγεται οὐχὶ εἰς τὸ ἕνεκα τοῦ ποσοῦ ἀρμόδιον δικαστήριον, ἀλλ' εἰς ὃ ἀνήκει ἡ κηρυξασα τὸν πίνανκα ἐκτελεστὸν δικαστικὴ ἀρχή, ὅπερ συνάδει καὶ πρὸς τὴν καθιερωμένην ἐν τῇ Πολιτικῇ Δικονομίᾳ ἀρχὴν τοῦ σεβασμοῦ τῆς ἱεραρχίας τῶν διαφόρων δικαστικῶν ἀρχῶν. Ἐπομένως ὁρθῶς τὸ Πρωτοδικεῖον ἀπεφάνετο ὡς ἀρμοδίως εἰσαχθεῖσαν ἐνώπιον τοῦ Πρωτοδικείου τὴν προκειμένην ἀνακοπὴν κατὰ τῶν δικηγορικῶν πινάκων τῶν κηρυχθέντων ἐκτελεστῶν ὑπὸ τοῦ Προέδρου τῶν ἐν Ἀθήναις Πρωτοδικῶν καίπερ τοῦ ποσοῦ ὅντος ἐλάσσονος τῶν 300 δραχμῶν.

Ἐπειδὴ τὸ δικάσαν Πρωτοδικεῖον δέχεται, ὅτι ἡ προκειμένη ἀνακοπὴ ἀπευθύνεται κυρίως κατὰ τῶν ὑπὸ τοῦ Προέδρου κηρυ-

χθέντων ἐκτελεστών τεσσάρων πινάκων ποσοῦ ἐλάσσονος τῶν 300 δραχμῶν, δι' ἃ ὁμοῦς εἶνε ὡς εἰρηται ἀρμόδιον τὸ Πρωτοδικεῖον καὶ ὅτι παρεπομένως ἀπευθύνεται καὶ κατὰ τῶν συνεπειῶν τῶν πινάκων τούτων γενομένων ἐπιταγῶν. Ἐπομένως δὲν παρεβιάσθη τὸ ἄρθρον 535 Πολ. Δικονομίας, ὅπερ ἀπαγορεύει μόνην τὴν ἐν τῷ δικογράφῳ ἔνωσιν διαφόρων ἀγωγῶν μὴ ὑπαγομένων εἰς τὸ αὐτὸ δικαστήριον. Ἀβάσιμος δὲ ὁ ἀντίθετος λόγος ἀναίρεσεως.

Ἐπειδὴ τὸ Πρωτοδικεῖον δέχεται ὅτι ὁ ἀναίρεσείων ὡμολόγησεν ὅτι ἔλαβε τὸ ὑπ' αὐτοῦ αἰτούμενον ποσὸν σὺν τῇ προσθήκῃ ὅτι ἔλαβε τοῦτο ἀπέναντι ἄλλης δίκης, δέχεται δὲ συνάμα ὅτι ἡ προσθήκη αὕτη εἶνε ἀόριστος, ἡ δὲ περὶ τούτου κρίσις διαφεύγει τὸν ἑλεγχον τοῦ Ἀρείου Πάγου. Ἀφ' οὗ δὲ λόγῳ τοῦ ἀορίστου τῆς προσθήκης αὕτη θεωρεῖται ὡς μὴ γενομένη, ὁρθῶς τὸ Πρωτοδικεῖον ἐδέχθη τὴν ὁμολογίαν τοῦ ἀναίρεσιόντος· ἀπορριπτέος δὲ ὁ λόγος ἀναίρεσεως ὁ ἐρειδόμενος ἐπὶ παρβιάσεως τοῦ περὶ ἀδικαιρέτου τῆς ὁμολογίας κανόνος τῆς Πολ. Δικονομίας.

Ἐπειδὴ, καθ' ἃ καὶ τὸ Πρωτοδικεῖον δέχεται, ἀνακόπτεται ἡ πρᾶξις τοῦ Προέδρου ἡ κηρύξασα ἐκτελεστοὺς τοὺς πίνακας μὴ ἐπακολουθησάσης κατασχέσεως, ὅτε κατὰ τὸ ἄρθρον 864 Πολ. Δικονομίας ἄρχεται ἡ περὶ τὴν ἐκτέλεσιν δίκη. Ἐπομένως, μὴ προκειμένου περὶ δίκης κατὰ τὴν ἐκτέλεσιν (ἄρθρ. 872), ὁρθῶς ἐγένετο ὑπὸ τοῦ δικαστηρίου δεκτὴ ἡ ἀνεκκαθάριστος ἔνστασις τῆς ἐξοφλήσεως. Ἐπειδὴ οἱ λόγοι ἀναίρεσεως 1) περὶ τοῦ ὅτι δὲν ἔπρεπε ν' ἀπορριφθῇ ὡς ἀόριστος ἡ περὶ ἐκκρεμοδικίας ἔνστασις 2) περὶ τοῦ ὅτι κακῶς ὑπελογίσθησαν τὰ ληφθέντα ὑπὸ τοῦ ἀναίρεσιόντος ποσὰ καὶ 3) ὅτι δὲν ἐξετιμήθησαν ὁρθῶς τὰ περὶ καταθέσεως τῶν δραχμῶν 40 ἐνώπιον τοῦ Συμβολαιογράφου Σφοῖνῃ ἀνάγονται εἰς πραγματικὰ περιστατικὰ διαφεύγοντα τὸν ἑλεγχον τοῦ Ἀρείου Πάγου. ἄρθρ. 810 ἐδ. 2 Πολ. Δικονομίας.

Ἐπειδὴ τὸ Πρωτοδικεῖον ἐκφέρει αἰτιολογίαν ἐπὶ τῆς ἀναγωγικῆς ἀπαιτήσεως τοῦ ἀναίρεσιόντος, λέγον, ὅτι ὁρθῶς ἐξετιμήθησαν ὑπὸ τοῦ Προέδρου τὰ δικηγορικὰ αὐτοῦ δικαιώματα.

Ἐπειδὴ ὁ ἀναίρεσιών ὡς ἐξάγεται ἐκ τῶν ἐνώπιον τοῦ Πρωτοδικείου προτάσεων αὐτοῦ δὲν ὀρίζει οὔτε τὸ ὀφειλόμενον ποσὸν τοῦ τόκου, οὔτε τὴν ἐποχὴν τῆς καταβολῆς· ἐπομένως ἔνεκα τῆς ἀοριστίας ταύτης ἀπαράδεκτός ἐστίν ὁ σχετικὸς λόγος ἀναίρεσεως.

Διὰ ταῦτα

Ἰδὼν καὶ τὰ ἄρθρα 830 καὶ 210 Πολ. Δικονομίας,

Ἀπορρίπτει τὴν ἀπὸ 20 Ἰανουαρίου 1888 αἴτησιν τοῦ Γεωρ.

γίου Ψαλτήρα περί ἀναίρεσεως τῶν ὑπ' ἀριθ. 5440 καὶ 11235 τοῦ 1887 ἀποφάσεων τῶν ἐν Ἀθήναις Πρωτοδικῶν.

Καταδικάζει τὸν ἀναιρεσείοντα εἰς τὰ δικαστικὰ ἐξόδα τοῦ ἀναιρεσιβλήτου μετριάζόμενα εἰς δραχμὰς τεσσαράκοντα (40) καὶ τέλη σημάτων καὶ εἰς τὸ νόμιμον παράβολον

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις τῇ δεκάτῃ ὀγδόῃ (18) Φεβρουαρίου 1898. Ἐδημοσιεύθη δ' αὐτόθι τῇ δευτέρᾳ (2) Μαρτίου 1898.

Ὁ Πρόεδρος
Κ. Σημαντήρας

Ὁ Ὑπογραμματεὺς
Π. Βαρουξάκης

~~~~~
Ἀριθ. 16

Τὸ Δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου

Τμήμα Α'.

Συγκείμενον ἐκ τῶν Δικαστῶν Κωνστ. Σημαντήρα, Προέδρου, Χρ. Κόκκορη, Ἀνδρ Γκιῶν, Παναγ. Μενελάου, Ἀδ. Πετρίτση, Μιλτ. Ἡλιάδου, καὶ Ξεν. Εὐθυμίου παρόντων τοῦ τε Ἀντεισαγγελέως Κωνστ. Μανιάκη καὶ τοῦ Ὑπογραμματέως Παύλου Βαρουξάκη.

Συνεδριάσαν δημοσίᾳ ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ τοῦ καταστήματος αὐτοῦ τῇ εἰκοστῇ ἑκτῇ Ἰανουαρίου 1898, ἵνα δικάσῃ ἐπὶ τῆς αἰτήσεως τοῦ Ὁθωνοῦ Φωστηροπούλου, κατοικοῦ Ἀθηνῶν, παραστάντος αὐτοπροσώπως, κατὰ τοῦ Δημοσίου ἐκπροσωπούμενου ὑπὸ τοῦ Ὑπουργοῦ τῶν Οἰκονομικῶν, κατοικοεδρεύοντος ἐν Ἀθήναις, παρασταθέντος διὰ τοῦ πληρεξουσίου του Ἐμμ. Λυκούδη, Νομικοῦ Συμβούλου, περὶ ἀναίρεσεως τῶν ὑπ' ἀριθ. 1508 (1890) καὶ 1762 (1893) ἀποφάσεων τῶν ἐν Ἀθήναις Ἐφετῶν.

Ἀκοῦσαν τοῦ Εἰσηγητοῦ Δικαστοῦ Μιλτ. Ἡλιάδου ἐκθέσαντος τὰς:

Ὁ Ὁθων Φωστηρόπουλος διὰ τῆς ἀπὸ 13 Νοεμβρίου 1886 ἐνώπιον τοῦ Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν ἀγωγῆς κατὰ τοῦ Δημοσίου, ἐξέθηκεν, ὅτι συνεπιεῖα παραγγελίας δουλείας αὐτῷ ὑπὸ τοῦ ἐν Παρισίοις πρέσβους, τὴν ὁποίαν οὗτος ἔλαβε παρὰ τοῦ Διευθυντοῦ τοῦ Γενικοῦ Λογιστηρίου μετὰ προηγουμένην συνεννόησιν μετὰ τοῦ Ὑπουργοῦ τῶν Οἰκονομικῶν καὶ ἐπὶ ἀποζημιώσει φρ. χρ. 500, κατέγινε καὶ συνέλεξε πληροφορίας περὶ παιγνιοχάρτων καὶ περὶ τοῦ τρόπου τῆς φορολογίας αὐτῶν ἐν Γαλλίᾳ, συντάξας καὶ τὴν κατάλληλον ἐκθεσιν καὶ ἀναπτύξας ἐν ἐκτάσει τὰ κατ' αὐτὸ τὸ

ζήτημα. Τὴν ἔκθεσιν δὲ ταύτην μετὰ τῶν σχετικῶν δειγμάτων χάρτου παιγνιοχάρτων, κλπ. ὑπέβαλεν ἡ Β. Ἑλ. Πρεσβεία εἰς τὸ Ὑπουργεῖον τῶν Οἰκονομικῶν· ὅτι πρὸς σύνταξιν τῆς ὡς ἂν ἔκθεσεως ἡσχολήθη ἐπὶ 25 ἑβδομάδας μεταβαίνων εἰς τε τὰ δημόσια γραφεῖα καὶ εἰς τὰ καταστήματα κατασκευῆς παιγνιοχάρτων πρὸς συλλογὴν τῶν ἀναγκαίων πληροφοριῶν, ἐδαπάνησε δὲ οὐκ ὀλίγα εἰς ἀμάξας· ὅτι τὸ Δημόσιον εἶνε ὑπόχρεων νὰ τῷ πληρώσῃ τ' ἀνωτέρω φρ. χρ. 500 καὶ ἡτήσατο νὰ καταδικασθῇ τὸ Δημόσιον νὰ τῷ πληρώσῃ φρ. χρ. 500 ἐντόκως ἀπὸ τῆς κοινοποιήσεως τῆς περὶ θεραπείας αἰτήσεως.

Συζητήσεως γενομένης τὸ Πρωτοδικεῖον διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 4654 (1887) ἀποφάσεώς του ἀπέρριψε τὴν ἀγωγὴν.

Ἐκκληθείσης τῆς ἀποφάσεως ταύτης ὑπὸ τοῦ ἐνάγοντος ἐνώπιον τοῦ Ἐφετερίου Ἀθηνῶν, τοῦτο ἐξέδοτο τὰς ἐξῆς ἀποφάσεις. 1) τὴν ὑπ' ἀριθ. 612 (1889) ἐρήμην τοῦ ἐκκαλέσαντος ἐνάγοντος, 2) τὴν ὑπ' ἀριθ. 1508 (1890) δι' ἧς ὑπεχρέωσε τὸν ἐνάγοντα ν' ἀποδείξῃ διὰ προσαγωγῆς πιστοποιητικοῦ τοῦ Γραμματέως τοῦ Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν, ὅτι κατὰ τὴν ἐνώπιον τοῦ Πρωτοδικείου συζήτησιν τῆς ὑποθέσεως, ἐφ' ἧς ἡ ἐκκαλουμένη ἀπόφασις ἐξεδόθη, καὶ 24 ὥρας πρὸ ταύτης, κατέθεσε παρὰ τῷ ρηθέντι γραμματεῖ ἀντίγραφον τοῦ ὑπ' ἀριθ. 30868 συμβολαίου τοῦ συμβολαιογράφου Ἀθηνῶν Α. Γαϊτάνου, δι' οὗ εἶχε διωρισμένους ἀντικλήτους δικηγόρους τοὺς Κ. Φωστηρόπουλον καὶ Δ. Τομαρόπουλον δι' ὧν πάντα τὰ ἐν Ἀθήναις δικαστήρια καὶ 3) τὴν ὑπ' ἀριθ. 1762 (1893) δι' ἧς ἀπέρριψε τὴν ἔφεσιν ὡς ἐκπρόθεσμον.

Τῶν ὑπ' ἀριθ. 1508 (1890) καὶ 1762 (1893) ἀποφάσεων τοῦ Ἐφετερίου τὴν ἀναίρεσιν αἰτεῖται ὁ ἐνάγων διὰ τε τῆς ἀπὸ 1 Δεκεμβρίου 1893 αἰτήσεώς του καὶ διὰ τοῦ ἀπὸ 30 Σεπτεμβρίου 1897 προσθέτου δικογράφου του διὰ τοὺς ἐν αὐτοῖς περιεχομένους ὡς ἐξῆς λόγους.

Ι Διὰ τοὺς ἐν τῇ αἰτήσει του :

Ἐπειδὴ τὸ Ἐφετεῖον Ἀθηνῶν διὰ τῆς ἀναίρεσιβαλλομένης ὑπ' ἀριθ. 1762 ἀποφάσεώς του, ἀπορρίψαν τὴν κατὰ τῆς ἐκ τὸν Εἰσαγγελέα τῶν ἐν Ἀθήναις Πρωτοδικῶν γενομένης κοινοποιήσεως τῆς ὑπ' ἀριθ. 4654 (1887) ἀποφάσεως τῶν ἐνταύθι Πρωτοδικῶν ἀκυρωτικὴν τοῦ ἀναίρεσέοντος ἐνστάσιν, στηρίζουσαν εἰς τὴν ἐπιτακτικὴν διάταξιν τοῦ ἄρθρου 148 Πολ. Δικονομίας, καθ' ἣν ὑπάρχοντος ἀντικλήτου, εἰς αὐτὸν καὶ οὐχὶ ἐκ τὸν Εἰσαγγελέα εἶδει νὰ γείνη ἡ κοινοποιήσις τῆς Πρωτοδικῆς ἀποφάσεως, παρεβίασε τὴν οὐσιώδη ταύτην διάταξιν καὶ παρῆν

μήνευσε καὶ τὸ ἀρθρ. 145 § 7 καὶ παρεβίασε τὸν οὐσιώδη κανόνα τοῦ οὐσιαστικοῦ δικαίου, καθ' ὃν ἡ εἰδικὴ διατάξις, ἐπὶ τοῦ προκειμένου ἢ ἐπιτακτικῇ διατάξις τοῦ ἀρθρ. 148 Πολ. Δικον. ἐπικρατεστέρᾳ ἐστὶ τῆς γενικῆς διατάξεως, ἐπὶ τοῦ προκειμένου δὲ τῆς τοῦ ἀρθρ. 145 § 7 Πολ. Δικον. ἄρα ἡ ὑπ' ἀριθ. 1762 ἀποφάσις ἀναιρετέα εἶνε κατὰ τὸ ἀρθρ. 807 § 5 Πολ. Δικονομίας.

Ἐπειδὴ, καὶ ἂν ὑποτεθῇ, ὅτι ἐπὶ ἐδραιωτέρας στηρίζεται βásiως ἢ ἐκδοχῇ, ἣν ἐδέξατο τὸ Ἐφετεῖον διὰ τῆς ἀναιρεσιβαλλομένης ὑπ' ἀριθ. 1762 ἀποφάσεως, καθ' ἣν, καίτοι ὑπάρχοντος ἀντικλήτου ἐν τῇ καθέδρᾳ τοῦ δικαστηρίου, γνωστοποιηθέντος τῷ ἀντιδίκῳ, αἱ εἰς τὸν Εἰσαγγελέα γινόμεναι κοινοποιήσεις εἰσὶν ἔγκυροι καὶ κινουσι τὰς πρὸς χρῆσιν ἐνδίκων μέσων προθεσμίας, ψευδῶς τὸ εἰρημένον Ἐφετεῖον ἡρμήνευσε τὰς κατωτέρω οὐσιώδεις διατάξεις τοῦ τε οὐσιαστικοῦ νόμου καὶ τῆς Πολ. Δικ., ἀποφηνάμενον ὅτι ἐκπρόθεσμος τυγχάνει ἡ ἔφεσις τοῦ ἀναιρεσιένοντος κατὰ τῆς μνησίσεως πρωτοδίκου ἀποφάσεως, καίτοι ταύτην ἐκράτησεν εἰς χεῖρας τοῦ ἀναιρεσιβλήτου Δημόσιου, ἥτοι εἰς χεῖρας τῶν ὑπαλλήλων τοῦ (τοῦ Ὑπουργοῦ τῶν Ἐξωτερικῶν καὶ τῶν ἐν Παρίσις Πρέσβειος καὶ Προξένου) μετὰ τὴν ὑπ' αὐτοῦ γενομένην κοινοποίησιν αὐτῆς εἰς τὸν Εἰσαγγελέα, ἐπὶ ὁκτὼ ἔτους μῆνας, ὡς ἀπεδείχθη ἐκ τῶν προσαχθέντων ἐπισήμων πιστοποιητικῶν καὶ ἐγγράφων. Κατὰ τὰ συνδυασμένα ἀρθρ. 138, 139, 143, 146 Πολ. Δικ. ὁ κύριος σκοπὸς δι' ὃν διατάσσεται ἡ κοινοποίησις τῶν δικογράφων καὶ δικαστικῶν ἀποφάσεων, εἶνε νὰ γείνη γνωστὸν τὸ ἔγγραφο εἰς τὸ πρόσωπον ἐκεῖνο, καθ' οὗ ἀποτείνεται· ἂν δὲ ὁ ἴδιος διάδικος, ὁ τὸ ἔγγραφο κοινοποιῶν καθίσταται διὰ τῶν πράξεων τοῦ, ὡς ἐπὶ τοῦ προκειμένου, ἀδύνητον τὴν γνωσθῇ ταύτην, οὗτος δὲν δύναται βεβιαῶς ἐκ τοῦ ἰδίου δόλου ἢ μεγάλου πταίσματος νὰ παρέξῃ ὠφέλειαν εἰς ἑαυτὸν καὶ βλάβην εἰς τὸν ἀντιδικὸν (Νομ. 74—134 § 1—155 πρ. Πανδ. de regulis juris, 50. 17) οὐδὲ νὰ ἀποκλείσῃ τοῦτον τοῦ δικαιώματος τοῦ νὰ προσβάλῃ τὴν γενομένην κοινοποίησιν ὡς μὴ γενομένην (Α.Π. 120 τοῦ 48—180 τοῦ 62), ὅθεν ἡ ὑπὸ κρίσιν ἔφεσις δὲν δύναται νὰ θεωρηθῇ ὡς ἐκπρόθεσμος· ἄλλως τὸ Ἐφετεῖον ὥφειλε νὰ διατάξῃ ἀπόδειξιν περὶ τῶν ρηθέντων οὐσιωδῶν ἰσχυρισμῶν τοῦ, τῆς κατακρατήσεως τοῦ δικογράφου τῆς ἀποφάσεως ὑπὸ τῶν ὑπαλλήλων τοῦ ἀντιδίκου Δημοσίου μέχρι τῆς ἐφέσεώς του. Μὴ πράξαν δὲ τοῦτο παρεβίασε τοὺς περὶ ἀποδείξεων οὐσιώδεις

κανόνος του δικαίου, ὥστε ἡ ἀπόφασίς του εἶνε ἀναιρετέα κατὰ τὸ ἀρθρ. 807 § 5 καὶ 7 Πολ. Δικ.

Ἐπειδὴ ψευδῶς ἐρμηνεύσαν καὶ παραβιάσαν τὰ κατωτέρω οὐσιώδη ἀρθρα τῆς Πολ. Δικ. τὸ Ἐφετεῖον διὰ τῆς 1508 (1890) ἀποφάσεώς του, ἐπέβαλε τὸ ἐν αὐτῷ θέμα ἀποδείξεως. Τῷ ὄντι κατὰ τὰ ἀρθρ. 143 καὶ 148 Πολ. Δικ. ἐν ἐλλείψει εἰδικοῦ ἀντικλήτου ἐπὶ διαδίκων μὴ κατοικούντων καὶ μὴ διαμενόντων εἰς τὴν καθέδραν τοῦ ἀρμοδίου δικαστηρίου, ὁ πληρεξούσιος δικηγόρος ἔχει καὶ τὴν τοῦ ἀντικλήτου ιδιότητα καὶ διότι ἡ μὲν πληρεξουσιότης συνεπάγεται καὶ τὸ δικαίωμα τοῦ παραλαμβάνειν δικόγραφα, τὸ δ' ἀρθρ. 97 § 5 Πολ. Δικ. ἀφορᾷ τὰ κυρίως δικόγραφα, δι' ἃ ἀπαιτεῖται εἰδικὴ πληρεξουσιότης, καὶ οὐχὶ τὰς ἀποφάσεις, ὡς ἐπὶ τοῦ προκειμένου. Τοῦ κατὰ τὴν πρωτόδικον δικήν παραστάντος πληρεξουσίου κεκτημένου ὅθεν καὶ τὴν τοῦ ἀντικλήτου ιδιότητα, εἰς αὐτὸν ἔδει, κατὰ τὴν ἐπιτακτικὴν διάταξιν τοῦ ἀρθρ. 143 Πολ. Δικ. νὰ γίνῃ ἡ κοινοποιήσις τῆς πρωτοδίκου ἀποφάσεως καὶ οὐχὶ εἰς τὸν Εἰσαγγελέα· ἐπομένως ὅπως ἐσφαλμένως ἐπεβλήθη τῷ ἀναιρεσίοντι ἡ ἀπόδειξις, ἂν ὁ κατὰ τὴν πρωτόδικον συζήτησιν παραστὰς πληρεξούσιός του ἐκέκτητο καὶ τὴν τοῦ ἀντικλήτου ιδιότητα, τοῦτου ἕνεκα κατέστησε τὸ Ἐφετεῖον τὴν ἀπόφασίν του ἀναιρετέαν κατὰ τὸ ἀρθρ. 807 § 5 τῆς Πολ. Δικ.

Ἐπειδὴ κατὰ παράβασιν τῶν ἀρθρ. 93, 96, 554 καὶ 555 Πολ. Δικ. τὸ Ἐφετεῖον διὰ τῆς ἀναιρεσιβαλλομένης ὑπ' ἀριθ. 1762 ἀποφάσεώς του ἀπέρριψε τὴν τοῦ ἀναιρεσίοντος ἐνστάσιν περὶ ἀπαράδεκτου τῆς ὑπὸ τοῦ ἀναιρεσιβλήτου υποβληθείσης ἐνστάσεως του περὶ μὴ κοινοποιήσεως αὐτῷ τοῦ πληρεξουσίου. Κατὰ τὸ ἀρθρ. 93 Πολ. Δικ. ἡ πληρεξουσιότης εἶνε ἐγγράφος ἢ προφορικὴ, κατὰ δὲ τὸ ἀρθρ. 96 Πολ. Δικ. ἐν περιπτώσει ἐγγράφου πληρεξουσιότητος, ὁ πληρεξούσιος νομιμοποιεῖται διὰ τῆς ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ ἐπιδείξεως τοῦ πληρεξουσίου ἐγγράφου, δι' ὃ ὁ νόμος (ἀρθρ. 554 Πολ. Δικ.) χορηγεῖ εἰς τὸν διάδικον τὴν ἐνστάσιν τῆς μὴ κοινοποιήσεως τῶν διαδικαστικῶν ἐγγράφων, ἥτις κοινοποιήσῃ γίνεται (ἀρθρ. 555 § 3) διὰ καταθέσεως τοῦ ἐγγράφου παρὰ τῷ γραφεῖ τοῦ ἀρμοδίου δικαστηρίου. Κατὰ τὰνωτέρω ὅθεν, τοῦ ἀναιρεσίοντος διατελοῦντος ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ, παρέστη οὗτος διὰ πληρεξουσίου κατὰ τὴν πρωτόδικον συζήτησιν. Πρὸς νομιμοποίησίν του εἰρημένος πληρεξούσιος ὤφειλε νὰ ἐπιδείξῃ τὸ πληρεξούσιον ἐγγράφον του, ὅπερ καὶ ἔπραξε, τὸ δὲ ἀντίδικον Δημόσιον ἐν περιπτώσει μὴ προσαγωγῆς αὐτοῦ ὤφειλε νὰ προτείνῃ ἐνστάσιν καὶ

ἐπαγγέλματος τὸ Πρωτοδικεῖον ὤφειλε νὰ ἐξετάσῃ, ὡς βεβαίως ἐξήτασε. Τὸ ἀναιρεσίβλητον Δημόσιον τοιαύτην ἐνστάσιν δὲν ἐπρότεινε ἐνώπιον τοῦ Πρωτοδικείου, οὐδὲ τὸ Πρωτοδικεῖον ἐξήτασε τοιαύτην, γενομένη δὲ αὕτη διὰ πρώτην φοράν ἐνώπιον τοῦ Ἐφετείου καὶ δὴ κατὰ τὴν δευτέραν συζήτησιν, ἔδει νὰ κηρυχθῇ ἀπαράδεκτος μὴ οὕσα ἐκ τῶν κατὰ πάσαν τῆς δίκης στάσιν προτεινομένων, συνεπῶς δεχθὲν αὐτὴν τὸ Ἐφετεῖον παρεβίασε καὶ τὸ ἀρθρ. 747 καὶ διὰ τ' ἀνωτέρω κατέστησε τὴν ἀπόφασίν του ἀναιρετέαν κατὰ τὸ ἐδάφ. 5 τοῦ ἀρθ. 807 τῆς Πολ. Δικονομίας.

Ἐπειδὴ τὸ Ἐφετεῖον, διὰ τῶν μνησθεισῶν ἀποφάσεων του, παρεβίασε καὶ τὰς περὶ ἀποδείξεων διατάξεις τῆς Πολ. Δικον. Α'.) διότι ἐν ᾧ δὲν ἐπιβάλλεται ὑπὸ τοῦ νόμου εἰς τὸν γραμματέα τοῦ δικαστηρίου ἡ ὑποχρέωσις ὅπως συντάττῃ αὐτοτελῶς πράξιν τῶν παρ' αὐτῷ κατατιθεμένων ἐγγράφων, ἀλλὰ μόνον ἐθιμικῶς ἐπὶ τῶν προτάσεων ἢ ἡμερομηνία τῆς καταθέσεως των, τὸ Ἐφετεῖον ὑπεχρέωσε τὸν ἀναιρεσίοντα, ὅπως προσαγάγῃ πιστοποιητικὸν τοῦ γραμματέως περὶ καταθέσεως τοῦ πληρεξουσίου ἐγγράφου, ἂν οὐ δὲν ἔχει οὗτος ιδιότητα νὰ ἐκδίδῃ τοιαῦτα πιστοποιητικά· τὸ πολὺ πολὺ ἡδύνατο τὸ δικαστήριον ν' ἀπαίτησιν τὴν προσαγωγὴν ἀντιγράφου τῆς πράξεως τῆς καταθέσεως τῶν ἐγγράφων, ἐὰν ὁ νόμος διευτύπου τοιαύτην διαδικασίαν Ἀπορρίψαν οὖν τὸ Ἐφετεῖον διὰ τῆς ἀναιρεσιβαλλομένης ὑπ' ἀριθ. 1762 ἀποφάσεώς του τὴν αἴτησιν τοῦ ἀναιρεσίοντος, ὅπως τῷ ἐπιτραπῇ τὸ ἐμμέστυρον μέσον δι' ἂδυνάμειν ἐγγράφου ἀποδείξεως, ψευδῶς ἡρμήνευσε καὶ παρεβίασε οὐσιώδεις διατάξεις τῆς Πολ. Δικονομίας, Β'.) διότι κατὰ νόμον (ἀρθρ. 554-559 Πολ. Δικον.) τὸ ἀναιρεσίβλητον Δημόσιον ὤφειλε νὰ προτείνῃ τὴν ἐνστάσιν τῆς μὴ κοινοποιήσεως τῶν διαδικαστικῶν ἐγγράφων, ἣν ἐνστάσιν ἤθελε βεβαίως προτείνει ἐὰν τὰ ὅποια ἐπεκαλέσθημεν ἐγγράφα καὶ δὴ τὸ πληρεξούσιον ἐγγράφον δὲν εἶχον κατατεθῇ εἰς τὸ γραφεῖον τοῦ δικαστηρίου, τοῦτο δὲ μὴ πράξαν τὸ Δημόσιον, προκύπτει τεκμήριον ὅτι εἶχον κατατεθῇ καὶ συνεπῶς κατὰ παράβασιν τοῦ ἀρθρ. 248 Πολ. Δικονομ. δὲν ὑπεχρεώθη τὸ ἀναιρεσίβλητον Δημόσιον εἰς ἀπόδειξιν τοῦ ἰσχυρισμοῦ του διὰ τὴν ψευδῆ ἐρμηνείαν καὶ παράβασιν τῶν προμνησθεισῶν οὐσιωδῶν διατάξεων τῆς Πολ. Δικον. κατέστησε τὸ Ἐφετεῖον τὴν προσβλαλλομένην ἀπόφασίν του ἀναιρετέαν κατὰ τὸ ἐδ. 5 τοῦ ἀρθρ. 807 Πολ. Δικονομίας.

Π Διὰ τοὺς ἐν τῷ προσθέτῳ δικόγραφῳ.

Διότι ἡ ἔφεσις εἶνε ταχτικὸν ἔνδικον μέσον ἀπευθυνόμενον κατὰ τῆς ἀποφάσεως καὶ κατὰ τῶν ἐν αὐτῇ διαδίκων

Διότι τὸ πρὸς ἔφεσιν δικαίωμα ὑπόκειται εἰς τὴν συνήθη παραγραφὴν (ἄρθρ. 756 Πολ. Δικον.) καὶ ἡ πρὸς ἔφεσιν προθεσμία δὲν ἄρχεται κατὰ τὸ ἄρθρ. 752 αὐτῆς, ἐὰν ἡ ὁριστικὴ ἀπόφασις δὲν ἐπεδόθη εἰς τὸν ἐκκαλοῦντα ἢ ἐὰν ἡ ἐπίδοσις δὲν ἔγεινε κατὰ τὰ ὑπὸ τοῦ νόμου διατεταγμένα.

Διότι ἐκ τοῦ συνδυασμοῦ τῶν εἰρημένων ἄρθρων τῆς Πολ. Δικονομίας καὶ τοῦ ἄρθρου 757 αὐτῆς, καθ' ὃ ἡ πρὸς ἔφεσιν προθεσμία ἄρχεται ἀπὸ τῆς ἡμέρας τῆς ἐπίδοσεως τῆς ἀποφάσεως κατὰ τ' ἄρθρα 752 καὶ 756 προκύπτει ὅτι, διὰ νὰ ἄρξηται ἡ πρὸς ἔφεσιν προθεσμία, ἀναγκαιῶς ἀπαιτεῖται ἡ ὁριστικὴ ἀπόφασις νὰ παραδοθῇ εἰς τὸν διάδικον αὐτὸν, κατὰ τὸ ἐπιδιορθωμένον ἄρθρον 752 τῆς Πολ. Δικονομίας ἢ εἰς τὸν ἀντίκλητόν του.

Διότι ἐκ τῶν ἀναιρεσιβαλλομένων ἀποφάσεων εἶνε ἀποδεδειγμένον ὅτι ἡ καθ' ἣς ἔφεσις ὑπ' ἀριθ. 4654 (1887) ἀπόφασις τῶν ἐνταῦθα Πρωτοδικῶν ἐκοινοποιήθη ὑπὸ τοῦ πληρεξουσίου τοῦ δικαστηρίου, Νομικοῦ Συμβούλου Κ Μακκᾶ εἰς τὸν πρὸς τοὺς ἐνταῦθα Πρωτοδικαίους Εἰσαγγελεᾶ τὴν 8 Ἰουνίου 1887 δι' αὐτὸν τὸ ἀντίδικον αὐτοῦ διαμένοντα ἐν Παρισίοις, κατὰ τὸ ἄρθρον 14 ἐδ. 6 τῆς Πολ. Δικονομίας, καὶ ὅτι δι' ἐπισήμου ἐγγράφου ὑπ' ἀριθ. 30868 τῆς 15 Ὀβρίου 1886 τοῦ συμβολαιογράφου Ἀθηνῶν Α. Γαϊτάνου, εἶχε διορίσει ἐνταῦθα γενικοὺς καὶ εἰδικούς πληρεξουσίους, ἀντιπροσώπους καὶ ἀντικλήτους τὸν πατέρα του Κωνσταντίνου Φωστηρόπουλον καὶ τὸν Δημ. Ι. Τομαρόπουλον, δικηγόρον, ὅστις ὑπέγραψε καὶ τὴν αἵτησιν θεραπείας καὶ τὴν ἀγωγὴν καὶ παρέστ' κατὰ τὴν συζήτησιν, ἐφ' ἣς ἐξεδόθη ἡ ἐκκληθεῖσα 4654 τῆς 2 Φεβρουαρίου 1887 ἀπόφασις τῶν ἐνταῦθα Πρωτοδικῶν ἐπομινῶς ἡ ἐκκληθεῖσα ἀπόφασις δὲν ἐκοινοποιήθη ἀπ' εὐθείας εἰς αὐτὸν ἢ εἰς ἓνα τῶν πληρεξουσίων ἀντικλήτων του, ὡς εἴρηται κατὰ τὸ σαφὲς γράμμα καὶ πνεῦμα τῶν προσημειωθέντων ἄρθρων τῆς Πολ. Δικονομίας καὶ τὸν γενικὸν κανόνα τὸν καθιερούμενον ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 138 αὐτῆς, εἰς ὃ τὸ περὶ προθεσμίας πρὸς ἔφεσιν κεφάλαιον τῆς Πολ. Δικονομίας διὰ τῶν ἄρθρ. 757, 756 καὶ 755 παραπέμπει, ἀλλ' εἰς τὸν Εἰσαγγελεᾶ.

Διότι εἰς τὸν Εἰσαγγελεᾶ κατ' ἐξαιρέσιν καὶ ἐπὶ εἰσαγωγικῆς δίκης δικογράφων καὶ ἐν ἐλλείψει διορισμοῦ ἀντικλήτου, καὶ ἐν ἀδύναμιν τοῦ ἀντιπροσώπου (διαβιβαστικὴν ἀρχὴν ἢ ταχυδρομικὸν ὑπομνηματίζοντα) ἐπετράπη, διὰ τοῦ ἄρθρ. 145 § 6 νὰ γίνηται ἐπίδοσις, ὁ νόμος δὲ οὐδὲν ἄλλο καθήκον ἐπιβάλλει αὐτῷ εἰ μὴ τοῦ ὅτι ἐφ' ἧς

λει νὰ πέμψῃ τάχιστα τὸ εἰς αὐτὸν παραδοθὲν ἔγγραφον πρὸς τὴν ἐπὶ τῶν Ἑξωτερικῶν Γραμματεῖαν διὰ νὰ ἀποσταλῇ περαιτέρω· ἂν δὲ ἡ Γραμματεία δὲν ἀποστείλῃ τὸ δικόγραφον ἢ τὸ ἀποστείλῃ ἐκπροθέσμως· ἢ ἂν τὸ δικόγραφον ἀποσταλὲν δὲν ἐπιδιοθῇ εἰς τὸν διάδικον ἐμπροθέσμως κ.λ.π. ὁ νόμος σιωπᾷ περὶ τῶν νομικῶν ἀποτελεσμάτων τῆς τοιαύτης παραλείψεως. Ἐκ τούτων δὲ δὲν εἶνε ὀρθὸν νὰ συναχθῇ οὕτε, ὡς ἡ ἀναιρεσιβαλλομένη ὑπ' ἀριθ. 1762 ἀπόφασις σκέπτεται, ὅτι ὡς πρὸς τὰς πράξεις τῆς ἐπιδόσεως τοῦ ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ διαμένοντος διαδίκου κατὰ τὴν διάταξιν τοῦ ἀρθρ. 145 § 6 τῆς Πολ. Δικονομίας τὴν θέσιν αὐτοῦ ἐπέχει ὁ Εἰσαγγελεὺς, οὕτε ὅτι ἡ πρὸς ἔφεσιν προθεσμία ἀρχεται τρέχουσα ἀπὸ τῆς ἐπιούσης τῆς εἰς τὸν Εἰσαγγελέα κοινοποιήσεως τῆς ἀποφάσεως, διότι ταῦτα δὲν ἀναγράφονται, ὡς ὤφειλε, ρητῶς ἐν τῷ νόμῳ, διὰ συμπερασμάτων δὲ νὰ τεκμαρθῶσι δὲν εἶνε συγχωρητὸν, ἀπέναντι μάλιστα τῶν περὶ προθεσμίας πρὸς ἔφεσιν εἰδικῶν διατάξεων τῶν ἀρθρ. 752—757 Πολ. Δικονομίας, ἅτινα ἀπαιτοῦσιν ἵνα ἡ ἀπόφασις κοινοποιεῖται εἰς τὴν ἀντίδικον αὐτὸν ἢ τὸν ἀντίκλητὸν του. Οὐδαμοῦ τῆς Πολ. Δικονομίας ἀναγράφεται διάταξις ὅτι ὁ Εἰσαγγελεὺς ἐκπροσωπεῖ τὸν ἀπόντα διάδικον ἢ ὅτι εἶνε ὁ νόμιμος ἀντίκλητος αὐτοῦ καὶ δύναται νὰ ἐνεργῇ ἀντὶ τούτου, καὶ δὴ μετὰ τὴν κοινοποίησιν τοῦ δικογράφου τῆς ἀγωγῆς, τοῦ ὑπογεγραμμένου ὑπὸ τοῦ πληρεξουσίου δικηγόρου τοῦ ἀπόντος διαδίκου καὶ μετὰ τὴν ἐκδοσιν τῆς ἀποφάσεως, ἐν ᾗ ὁ ἀπὼν διάδικος ἐκπροσωπεῖται ὑπὸ τοῦ αὐτοῦ πληρεξουσίου δικηγόρου του, ὡς ἐπὶ τοῦ προκειμένου αὐτός. Ὅθεν τοῦ Εἰσαγγελέως οὕτε διαδίκου ὄντος, οὕτε ἀντικλήτου τοῦ ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ διαμένοντος διαδίκου, ἀφ' οὗ γενικοὶ καὶ εἰδικοὶ ἀντίκλητοι αὐτοῦ καὶ πληρεξούσιοι ἦσαν ἐνταῦθα διωρισμένοι μὲ τὸ δικαίωμα τοῦ νὰ δέχωνται, ὑπογράφωσι καὶ κοινοποιῶσι παντὸς εἶδους ἔγγραφα (ὅρα τὸ εἰρημένον πληρεξούσιον ἔγγραφον, ὅπερ κατὰ τὸ σύνολον τοῦ περιεχομένου αὐτοῦ δὲν ἔλαβον ὑπ' ὄψιν, ὡς ὤφειλον, οὐδὲ ἐξετίμησαν αἱ ἀναιρεσιβαλλόμεναι ἀποφάσεις, κατὰ παραβίασιν οὐσιωδῶν διατάξεων τῆς Πολ. Δικονομίας, τῶν περὶ ἀποδεικτικῆς δυνάμεως τῶν δημοσίων ἐγγράφων, ἐν συνδυασμῷ πρὸς τὴν ἐκκληθεῖσαν 4654 ἀπόφασιν, δι' ἧς ἐνομιμοποιήθη ἡ παράστασις τοῦ πληρεξουσίου καὶ ἀντικλήτου του, μὴ ἀμφισβητηθεῖσα ἄλλως, ὡς ὤφειλε, ὑπὸ τοῦ ἀναιρεσιβλήτου Δημοσίου) ἢ πρὸς αὐτὸν τὸν Εἰσαγγελέα γενομένη ἐπίδοσις τῆς ἐκκληθείσης ἀποφάσεως δὲν ἐκίνησε νομίμως τὴν πρὸς ἔφεσιν προσθεμίαν· τοῦτο δὲ εἶνε ἐπὶ τοῦ προκειμένου τὸ ζήτημα καὶ οὐχὶ ἂν ἡ εἰς τὸν Εἰσαγγελέα ἐπί-

δοσις τῆς ἀποφάσεως εἶνε ἔγκλη-
 τημα, περὶ οὗ ἐνταῦθα δὲν κα-
 γος· τὸ ἐναντίον δὲ δεχθεῖσα ἡ
 ὀριστικὴ ἀπόφασις τῶν Ἐφε-
 ἐπιδιοθεῖσαν τὴν ἔφεσιν του, ὑπὲρ
 ἐσφαλμένην ἐφαρμογὴν καὶ κα-
 νόμου, ἥτοι 1) τῶν προθεσμιῶν
 757, 2) τῶν περὶ ἐπιδόσεως τῶν
 145, 3) τῶν περὶ ἐπιδόσεως περὶ
 158, 4) τῶν περὶ πληρεξουσιότη-
 τος περὶ ἀποδεικτικῆς δυνάμεως
 καὶ ἐπ. τῆς Πολ. Δικονομίας
 ὀριστικὴν ἀπόφασιν του, περὶ
 θείσης διὰ τοῦ προσημειωθέν-
 τος εἰρημένους γενικοῦς καὶ εἰδικ-
 οῦς. Διότι τὸ ἄρθρ. 752 τῆς
 εἰς τὸ ἄρθρ. 596 αὐτῆς, κατ' ὅ-
 μου ΑΥΝΘ' τοῦ 1887, δὲν ἤρ-
 σμῖα· κατ' αὐτὸν ἡ προθεσμία
 Ὑπουργεῖον τῶν Ἐξωτερικῶν
 ραιτέρω ἀποστολὴν (ἄρθρ. 14)
 δημοσιευθῇ ἐπιμελεία τοῦ πα-
 περίληψις τῆς ἀποφάσεως διὰ
 ἀρξαμένη ἡ προθεσμία ἀπὸ τῆς
 φημερίδος τοῦ περιέχοντος τὴν
 ριλήψεων δημοσίευσιν. Ἐπομ-
 βαλλομένης ὀριστικῆς ἀποφάσε-
 προδήλως εἰς τὸ ρητὸν καὶ σα-
 μειωθέντων 752 καὶ 596 ἄρθρ.
 διὰ τοῦ Νόμου ΑΥΝΘ' τοῦ 1
 ἐνασχῆσει τοῦ ἐνδίκου τῆς ἐφε-
 τάξεων τῶν νόμων 2 Π Ρ. Γ.
 Νόμος 1. Β (5 3) (Carré)
 ἀποδημία καὶ ἡ ἄγνοια εἶνε
 ταῖς ἀναιρεσιβαλλομέναις ἀπο-
 ἔδει, ὅτι τὸ ἀναιρεσίβλητον Δῆ-
 εἰς τὸν Ὑπουργὸν τῶν Ἐξω-
 δας, εἰς ὃς ὤφειλε νὰ δημοσι-
 σιον, συνεπεῖα τούτων ἐδημοσί-
 φάσεως εἰς τὸν Εἰσαγγελεῖα

μόνου ἤδυνατο νὰ λάβῃ νομίμως γνῶσιν τῆς ἐπιδόσεως αὐτῆς καὶ ὅτι μετὰ τὴν ταιαύτην δημοσίευσιν τῆς τελευταίως γενομένης παρῆλθεν ἡ πρὸς Ἐφεσιν προθεσμία, ἐν ᾗ ἀληθῶς δὲν παρῆλθε, δι' ὃ καὶ διὰ τοὺς λόγους τούτους καθίστανται ἀναιρετέαι αἱ προσβαλλόμεναι ἀποφάσεις, κατὰ τὸ ἄρθρ. 807 ἐδ 5, 6 καὶ 7 τῆς Πολ. Δικον.

Διότι πρὸς ἀπόδειξιν τοῦ ἰσχυρισμοῦ του, ὅτι ἡ ἐκκληθεῖσα ὑπ' ἀριθ. 4654 ἀπόφασις τῷ ἐκοινοποιήθη ἐν Παρισίοις τὴν 20 Φεβρουαρίου 1888, τῆς ἀγνοίας του ὅτι ἡ ἀπόφασις τῶν Πρωτοδικῶν ἐπεδόθη τῷ Εἰσαγγελεῖ κατὰ τὴν 8 Ἰουνίου 1887 καὶ τῆς ἀδυναμίας του τοῦ νὰ ἐκκαλέσῃ αὐτὴν ἐμπροθέσμως, ἐπεκαλέσθη διὰ τῶν ἐνώπιον τῶν Ἐφετῶν ὑποβληθεισῶν προτάσεων του, ἐφ' ὧν ἐξεδόθησαν αἱ ἀναιρεσιβαλλόμεναι ἀποφάσεις (ὧν ἀντίγραφα νομίμως κεκυρωμένα προσάγει) τὸ ὑπ' ἀριθ. 3437 τῆς 24 Μαρτίου 1889 πιστοποιητικὸν τοῦ Εἰσαγγελέως τῶν ἐν Ἀθήναις Πρωτοδικῶν καὶ τὸ ἐν αὐτῷ ἀναφερόμενον ἐπιδοτήριον τὸ ἀποσταλὲν τῷ Εἰσαγγελεῖ, ἐξ οὗ ἐμφαίνεται ὅτι ἐπεδόθησαν εἰς αὐτὸν δι' ἐνὸς ἐπιδοτηρίου τὴν 20 Φεβρουαρίου 1888 αἱ ἐκκληθεῖσαι 4654 καὶ 4655 τοῦ 1887 ἀποφάσεις τῶν ἐνταῦθα Πρωτοδικῶν, ἀλλ' αἱ ἀναιρεσιβαλλόμεναι ἀποφάσεις εἰς τοὺς ρητοὺς τούτους ἰσχυρισμούς του, ἔχοντας οὐσιώδη ἐπιρροὴν εἰς τὸ παραδεκτὸν τῆς ἐφέσεως καὶ εἰς τὴν ἀπόρριψιν τῆς περὶ ἐκπροθέσμου ἐνστάσεως τοῦ ἀντιδίκου ὅχι μόνον δὲν ἀπῆντησαν, ὡς ὤφειλον, ἀλλ' οὐδὲ τὰς προσηκούσας ἀποδείξεις διετάξαν, ἐπομένως καὶ ἔνεκα ἀναιτιολογήτου καὶ διὰ παραβίασιν τῶν περὶ ἀποδείξεως καὶ περὶ ὅρκου οὐσιωδῶν διατάξεων τῆς Πολ. Δικονομίας εἰσὶν ἀναιρετέαι κατὰ τὸ ἄρθρον 807 § § 5 καὶ 6 τῆς Πολ. Δικονομίας.

Ἀκούσαν αὐτοῦ μὲν ἀναπτύξαντος καὶ προφορικῶς τοὺς λόγους ἀναιρέσεως καὶ αἰτησαμένου τὴν ἀναίρεσιν τῶν προσβαλλόμενων ἀποφάσεων, τοῦ δὲ πληρεξουσίου τοῦ ἀναιρεσιβλήτου Δημοσίου, ἀντικρούσαντος αὐτοὺς καὶ αἰτησαμένου τὴν ἀπόρριψιν τῆς αἰτήσεως τοῦ ἀναιρεσιβλήτου καὶ τοῦ Ἀντεισαγγελέως,

Σκεφθὲν κατὰ τὸν νόμον·

Ἐπειδὴ σαφῶς συνάγεται ἐκ τῶν ἄρθρ. 138, 148, 158, 145 § 6 Πολ. Δικον., ὅτι καὶ ὅταν ὁ ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ διατρίβων διάδικος διώρισεν ἀντίκλητον, ἡ ἐπίδοσις τῶν δικογράφων δύναται νὰ γίνη, εἴτε εἰς τὴν διάδικον, εἴτε εἰς τὸν ἀντίκλητον αὐτοῦ, ὑφισταμένου καὶ ἐν τῇ περιπτώσει ταύτῃ τοῦ ἐκλεκτικοῦ δικαιώματος, τῆς ἐπιδόσεως εἰς τὸν διάδικον ἢ τὸν ἀντίκλητόν του, ἢ εἰς τὸν διάδικον δὲ ἐπίδοσις, ὅταν διατρίβῃ ἐν τῇ ἄλλο-

δαπή, γίνεται ως όρίζει τὸ ἄρθρ. 145 § 6 Πολ. Δ., ἤτοι ἐπιδιδόμενου τοῦ δικογράφου εἰς τὸν Εἰσαγγελέα τοῦ Δικαστηρίου, παρ' ᾧ εἶνε ἡ δίκη ἐκκρεμῆς, ταῦτα δὲ εἰπὼν καὶ τὸ δικάσαν Ἐφετεῖον, ὀρθῶς τὰ μνημονευθέντα ἄρθρα ἡρμήνευσε καὶ ἐφήρμοσε· καὶ οἱ ἐπὶ ἐναντίων προϋποθέσεων ἐρειδόμενοι ἀναιρέσεις, λόγοι ἀπορριπτέοι εἰσὶν, ὡς ἀνυπόστατοι.

Ἐπειδὴ, μὴ προκειμένου περὶ κοινοποιήσεως ἐρήμην ἀποφάσεως, οὐδεμίαν εἶχεν ἐφαρμογὴν ὁ νόμος ΑΥΘ'. τοῦ 1887, ἀπορριπτέοι ἄρα εἰσὶν, ὡς ἀνυπόστατοι, οἱ λόγοι ἀναιρέσεως περὶ παρβαθείσεως τοῦ ρηθέντος νόμου καὶ τοῦ ἄρθρου 596 καὶ 752 Πολ. Δικονομίας.

Ἐπειδὴ ἀπὸ τῆς πρὸς τὸν Εἰσαγγελέα ἐπιδόσεως τῆς πρωτοδίκου ἀποφάσεως διὰ τὸν ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ διατρίβοντα διάδικον (ἀναιρεσεύοντα) ἤρξατο τρέχουσα ἡ πρὸς ἔφεσιν προθεσμία, ἅτε τῆς πρὸς τὸν Εἰσαγγελέα ἐπιδόσεως ἐπεχούσης, καθ' ἧ ἐρρήθη, τόπον ἐπιδόσεως πρὸς αὐτὸν τὸν διάδικον· οἱ λόγοι ἄρα ἀναιρέσεως, ὅτι ἔδει νὰ θεωρηθῇ ἀρξαμένη ἡ πρὸς ἔφεσιν προθεσμία ἀπὸ τῆς πρὸς τὸν ἴδιον ἀναιρεσεύοντα κοινοποιήσεως ἐν Παρισίοις, ἀπορριπτέοι εἰσὶν, ὡς μὴ βάσιμοι.

Ἐπειδὴ, μὴ ἐρειδομένης τῆς ὀριστικῆς ἀποφάσεως τοῦ δικάσαντος Ἐφετείου ἐπὶ τῆς παρεμπιπτούσης ὑπ' ἀριθ. 1508 (1890) ἀποφάσεως του καὶ ἀπορριπτομένων τῶν κατὰ τῆς ὀριστικῆς ἀποφάσεως λόγων ἀναιρέσεως. ἄσκοπος ἀποβαίνει ἡ ἐξέτασις τῶν λόγων ἀναιρέσεως κατὰ τῆς ρηθείσης παρεμπιπτούσης ἀποφάσεως.

Διὰ ταῦτα

Ἰδὼν καὶ τ' ἄρθρ. 830, 210 Πολ. Δικ.

Ἀπορρίπτει τὴν αἵτησιν ἀναιρέσεως τοῦ Ὁθωνοῦ Φωστρηροπούλου κατὰ τῶν ὑπ' ἀριθ. 1508 τοῦ 1890 καὶ 1762 τοῦ 1893 ἀποφάσεων τοῦ Ἐφετείου Ἀθηνῶν

Καταδικάζει τὸν ἀναιρεσεύοντα εἰς τὴν ὑπὲρ τοῦ Δημοσίου ἀπώλειαν τοῦ περὶ τὸν δόλου καὶ εἰς τὴν πληρωμὴν τῆς δικαστικῆς δαπάνης τοῦ ἀναιρεσεύοντος, ὀριζομένην εἰς δραχ. 40 καὶ εἰς τὴν τῶν τελῶν τῆς σημανσεως.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις τῇ δεκάτῃ ὀγδόῃ (18) Φεβρουαρίου 1898, ἐδημοσιεύθη δ' αὐτόθι τῇ δευτέρᾳ (2) Μαρτίου 1898.

Ὁ Πρόεδρος

Κ. Σημαντήρας

Ὁ Ὑπογραμματεὺς

Π. Βαρουζάκης

Ἄρ.θ. 17

Τὸ Δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου

Τμήμα Α'.

Συγκείμενον ἐκ τῶν δικαστῶν Κωνστ. Σημαντήρα, Προέδρου, Χρ. Κοκκορη, Ἀνδ Γκιῶν. Παν. Μενιλάου, Ἀδαμ. Πετρίτη, Μιλτ. Ἡλιαδου καὶ Ξεν. Εὐθυμίου· παρόντων τοῦ τε Ἀντεισαγγελέως Κωνστ. Μανιᾶκη καὶ τοῦ Ὑπογραμματέως Π Βαρουζάκη

Συνεδριάσαν δημοσίᾳ ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ τοῦ καταστήματος αὐτοῦ, τὴν εἰκοστὴν ἔκτην (26) Ἰανουαρίου 1898, ἵνα δικάσῃ ἐπὶ τῆς αἰτήσεως τοῦ Ὁθωνος Φωστηροπούλου, κατοικοῦ Ἀθηνῶν, παρασταθέντος αὐτοπροσώπως, κατὰ τοῦ Δημοσίου, ἀντιπροσωπευομένου ὑπὸ τοῦ Ὑπουργοῦ τῶν Οἰκονομικῶν, παρασταθέντος διὰ τοῦ πληρεξουσίου του Ἐμμανουὴλ Λυκούδη Νομικοῦ Συμβούλου, περὶ ἀνχιρέσεως τῶν ὑπ' ἀριθ 912 (1891) καὶ 1441 (1892) ἀποφάσεων τῶν ἐν Ἀθήναις Ἐφετῶν.

Ἀκοῦσαν τοῦ Εἰσηγητοῦ Δικαστοῦ Μ. Ἡλιαδου ἐκθέσαντος τὰςδε.

Ὁ Ὁθων Φωστηρόπουλος, διὰ τῆς ἀπὸ 13 9)βρίου 1886 ἐνώσιον τοῦ Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν ἀγωγῆς κατὰ τοῦ Δημοσίου, ἐξέθηκεν, ὅτι τὸ Ὑπουργεῖον τῶν Οἰκονομικῶν δι' ἐγγράφου τὸ πρὸς τὴν ἐν Παρισίῳις πρεσβείαν ἀνέθηκε τὴν σύνταξιν ἀκριβοῦς καὶ λεπτομεροῦς λ)σμοῦ τῆς διαχειρίσεως τῶν 15,000 000 φρ. τῆς ἐξ 25 000,000 φρ προκαταβολῆς καὶ τῶν ἐξ ἐγγροφῶν τοῦ θανείου τῶν 120,000,000 φρ. μεταβιβασθέντων χρημάτων. εἰς τὸν τότε ἐν Παρισίῳις διαμένοντα Σπυρ. Δεϊμέζην ἐπὶ ἀποζημιώσει κανονισθησομένη παρὰ τῆς πρεσβείας μετὰ τὸ τέλος τῆς ἐργασίας, ἀναλόγως τοῦ χρόνου τῆς εἰς αὐτὴν ἐνασχολήσεώς του. Τῆς ἐργασίας ταύτης οὐσης πολυπλόκου, ὁ Σπυρ. Δεϊμέζης προσέλαβε τὸν ἐνάγοντα ὡς συνεργάτην του, καὶ ἐξηκολούθησε τὴν ἐργασίαν μόνον ἐπὶ ἑξ ἡμέρας καὶ εἴτα ἀπεχώρησε, διορισθεὶς διευθυντῆς τοῦ Γενικοῦ Λογιστηρίου, τὸ δ' ἔργον ἐξηκολούθησε καὶ ἐπεραίωσε μόνος ὁ ἐνάγων ἐργαζόμενος νυχθημερὸν καὶ τὰς Κυριακὰς ἀκόμη, πεμφθέντων ἑγκαίρως τῶν ὑπ' αὐτοῦ καταρτισθέντων λ)σμῶν ἀφού πρότερον ὁ Βράϊλας ὡς ἀντιπρόσωπος τοῦ Δημοσίου τῷ ὑπεσχέθη ἀνάλογον ἀποζημίωσιν, ἰδπαπάνησε δὲ πλὴν τῆς ἐργασίας του καὶ εἰς ἀμαξίας οὐκ ὀλίγας διὰ μεταβάσεις του εἰς διάφορα τραπεζικὰ καταστήματα πρὸς λήψιν πληροφοριῶν. Ὡς ἔγινε δὲ γνωστὴν εἰς τὸ Ὑπουργεῖον, τὸ ἔργον ἀνέλαβε μόνος, καὶ ὁ ἴδιος ἔφερεν εἰς πέρας, ὑποσχεθέντων τῶν Βράϊλα καὶ Μαυροκορδάτου, ὡς ἐμφαίνε-

ΑΠΟΦΑΣΕΙΣ ΑΡΕΙΟΥ ΠΑΓΟΥ

41

ται ἐξ ἐγγράφων τῆς Πρεσβείας πρὸς τὸ Ὑπουργεῖον τῶν Οἰκονομικῶν, μηνιαίαν ἀποζημιώσιν ἐκ φρ. χρ. 300, καὶ τὴν προσφορὰν ταύτην παρεδέχθη μὲν ὁ ἐνάγων, οὗτοι δ' ἀνέφερον εἰς τὸ Ὑπουργεῖον. ὅπερ ἔχον ὑπ' ὄψει του τὰ ἀνωτέρω ἐγγράφα τῆς Πρεσβείας ἐζήτηι ἐπαλειημένως παρ' αὐτοῦ τὴν ἀποστολὴν διαφόρων λ)σμῶν καὶ ἄλλων πληροφοριῶν, τὰς ὁποίας διεβίβαζε ἐγκαίρως, ἐξ οὗ ἐπεται ὅτι παρεδέχθη καὶ τὸ Ὑπουργεῖον, ὅτι διεξαχθεῖσα περ' αὐτοῦ ὑπηρεσία εἶνε ὅλως ἔκτακτος καὶ ἄλλοις τρία πρὸς τὰ καθήκοντα τῆς Πρεσβείας, ὡς παρεδέχθη καὶ τὸ Ὑπουργεῖον διὰ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 16893 (1881) ἐγγράφου του πρὸς τὴν ἐν Παριτίοις Πρεσβείαν· ὅτι διὰ τὴν ἐν λόγῳ ὑπηρεσίαν εἰσῆλθῇ ἐπὶ μῆνας 53, ἐπομένως δικαιούται ν' ἀποζημιωθῇ, διότι τὸ Δημόσιον ὠφελήθη δρχ. 20,000 κατ' ἐλάχιστον ὄρον, ἃς θ' ἐπλήρωνεν εἰς οἰονδήποτε ἄλλον εἰδικὸν ὑπάλληλον ὃν θ' ἀπέστελλε, συνεπῶς καὶ λόγῳ ἀποζημιώσεως ὀφείλει νὰ τῷ πληρώσῃ κατ' ἐλάχιστον ὄρον φρ. 400 κατὰ μῆνα, διότι καὶ ἡ ὑπηρεσία του ἦτο τοιαύτης ἀξίας, καὶ οἱ ἀντιπρόσωποι τοῦ Δημοσίου τὴν ὑπεσχέθησαν τοιαύτην ἀμοιβήν· ὅτι τὸ Δημόσιον εἶνε ὑπόχρεων νὰ πληρώσῃ φρ. χρ. 15.400 ἐντόκως ἀπὸ τῆς ἐπιδόσεως τῆς περὶ θεραπείας αἰτήσεως, καὶ ἤτήσατο νὰ καταδικασθῇ τὸ Δημόσιον νὰ τῷ πληρώσῃ φρ. χρ. 15,400 ἐντόκως ἀπὸ τῆς αἰτήσεως θεραπείας.

Τὴν ἀγωγὴν αὐτὴν ἀπέρριψε τὸ Πρωτοδικεῖον διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 4655 (1887) ἀποφάσεως· Ἐκκληθείσης δὲ ταύτης ὑπὸ τοῦ ἐνάγοντος, τὸ Ἐφετεῖον Ἀθηνῶν ἐξέδοτο τὰς ἐξῆς ἀποφάσεις:

- 1) τὴν ὑπ' ἀριθ. 959 (1889), δι' ἧς διέταξεν ἀπ.δείξεις καὶ προσαγωγὴν ἐγγράφων
- 2) τὴν ὑπ' ἀριθ. 912 (1891) δι' ἧς ὑπὸ χρέωσι τὸν ἐνάγοντα ν' ἀποδείξῃ διὰ προσαγωγῆς πιστοποιητικοῦ τοῦ ἀρμοδίου Γραμματέως· ὅτι τῇ ὑπ' ἀριθ. 30868 (1888) συμβόλαιον τοῦ Συμβολαιογράφου Α. Γαϊτάνου, δι' οὗ διώρισεν ἀντίκλητόν του τὸν δικηγόρον Δ. Τομαρόπουλον, εἶχε κατατεθεῖ παρὰ τῷ εἰρημένῳ Γραμματεῖ 24 ὥρας πρὸ τῆς πρωτοδίκου συζητήσεως καὶ
- 3) τὴν ὑπ' ἀρ. 1441 (1892) δι' ἧς ἀπέρριψε τὴν ἐφεσιν ὡς ἐκπρόθεσμον.

Τῶν ὑπ' ἀρ. 912 καὶ 1441 ἀποφάσεων τοῦ Ἐφετερίου τὴν ἀναίρεσιν αἰτεῖται ὁ ἐνάγων, διὰ τε τῆς ἀπὸ 27 Ν)βρίου (1891) αἰτήσεώς του καὶ διὰ τοῦ ἀπὸ 30 7)βρίου 1897 προσθέτου δικηγογράφου του διὰ τοὺς ἐν αὐτοῖς ὡς ἐξῆς λόγους.

1 Τοὺς ἐν τῷ ἀναιρετηρίῳ·

Διότι τὸ Ἐφετεῖον Ἀθηνῶν διὰ τῆς ἀνααιρεσιβλλομένης ἀποφάσεώς του ὑπ' ἀρ. 1441 ἀπορρέψαν τὴν κατὰ τῆς εἰς τὸν Εἰρημ.

αγγελία των ἐν Ἀθήναις Πρωτοδικῶν γενομένης κοινοποιήσεως τῆς ὑπ' ἀριθ. 4655 τοῦ 1887 ἀποφάσεως τῶν ἐν Ἀθήναις Πρωτοδικῶν ἀκυρωτικὴν ἐνστασιν τοῦ ἀναιρεσείοντος, στηριζομένην εἰς τὴν ἐπιτακτικὴν διάταξιν τοῦ ἀρθρ. 148 τῆς Πολ. Δικονομίας, καθ' ἣν ὑπάρχοντος ἀντικλήτου ἐν τῇ καθέδρᾳ τοῦ ἀρμοδίου δικαστηρίου, εἰς αὐτὸν καὶ οὐχὶ εἰς τὸν Εἰσαγγελέα ἔδει νὰ γείνη ἡ κοινοποίησις τῆς Πρωτοδικικοῦ ἀποφάσεως, περεβίβασε τὴν οὐσιώδη ταύτην διάταξιν καὶ παρηρμήνευσε καὶ τὸ ἀρθρ. 145 § 7 Πολ. Δικονομίας, καὶ περεβίβασε τὸν οὐσιώδη κανόνα τοῦ οὐσιαστικοῦ δικαίου, καθ' ὃν ἡ εἰδικὴ διάταξις, ἐπὶ τοῦ προκειμένου ἢ ἐπιτακτικῇ διάταξις τοῦ ἀρθροῦ 148 Πολ. Δικ. ἐπικρατεστέρα ἐστὶ τῆς γενικῆς διατάξεως, ἐπὶ τοῦ προκειμένου δὲ τῆς τοῦ ἀρθροῦ 145 § 7 Πολ. Δικ., ἄρα ἡ ἀπόφασις ὑπ' ἀριθ. 1441 εἶνε ἀναιρετέα κατὰ τὸ ἀρθρ. 807 § 5 τῆς αὐτῆς Δικονομίας.

Διότι καὶ ἂν ὑποτεθῇ, ὅτι ἐπὶ ἐδραιωτέρας στηρίζεται βάσεως ἡ ἐκδοχὴ ἣν τὸ Ἐφετεῖον δέχεται διὰ τῆς προσβαλλομένης ὑπ' ἀρ. 1441 ἀποφάσεως, καθ' ἣν καίτοι ὑπάρχοντος ἀντικλήτου ἐν τῇ καθέδρᾳ τοῦ δικαστηρίου, γνωστοποιηθέντος τῷ ἀντιδίκῳ, αἱ εἰς τὸν Εἰσαγγελέα γενομέναι κοινοποιήσεις εἰσὶν ἔγκυροι, καὶ κινουσι τὰς πρὸς χρῆσιν ἐνδίκων μέσων προθεσμίας, ψευδῶς τὸ εἰρημένον Ἐφετεῖον ἡρμήνευσε τὰς κατωτέρω οὐσιώδεις διατάξεις τοῦ τε οὐσιαστικοῦ νόμου καὶ τῆς Πολιτικῆς Δικονομίας, ἀποφηνάμενον ὅτι ἐκπρόθεσμος τυγχάνει ἡ ἔφεσις τοῦ ἀναιρεσείοντος κατὰ τῆς προμνησθείσης πρωτοδικικοῦ ἀποφάσεως, καίτοι ταύτην ἐκράτησεν εἰς χεῖρας τοῦ τὸ ἀναιρεσβλήτον Δημόσιον, ἥτοι εἰς χεῖρας τῶν ὑπαλλήλων τοῦ (τοῦ Ὑπουργοῦ τῶν Ἐξωτερικῶν καὶ τῶν ἐν Παρίσις Πρέσβειος καὶ Προξένου). μετὰ τὴν ὑπ' αὐτοῦ γενομένην κοινοποίησιν αὐτῆς εἰς τὸν Εἰσαγγελέα ἐπὶ ὀκτῶ (8) ὅλους μῆνας, ὡς ἀπεδείχθη ἐκ τῶν προσαχθέντων ἐπισήμων πιστοποιητικῶν καὶ ἐγγράφων. Κατὰ τὰ συνδυασμένα ἀρθρα 138-139-143 ἕως 146 τῆς Πολ. Δικον. ὁ κύριος σκοπὸς δι' ὃν διατάσσεται ἡ κοινοποίησις τῶν δικογράφων καὶ δικαστικῶν ἀποφάσεων εἶναι νὰ γείνη γνωστὸν τὸ ἔγγραφο εἰς τὸ πρόσωπον ἐκείνου, καθ' οὗ ἀποτείνεται ἂν δὲ ὁ ἴδιος διάδικος ὁ κοινοποιῶν τὸ ἔγγραφο, καθιστᾷ διὰ τῶν πράξεών του. ὡς ἐπὶ τοῦ προκειμένου, ἀδύνατον τὴν γνωσιν ταύτην, οὗτος δὲν δύναται βεβαίως ἐκ τοῦ ἴδιου δόλου ἢ μεγάλου πταίσματος νὰ παράξη ὠφέλειαν εἰς ἑαυτὸν καὶ βλάβην εἰς τὸν ἀντίδικον. Ὅθεν ἡ ἔφεσις δὲν δύναται νὰ θεωρηθῇ ὡς ἐκπρόθεσμος. Ἀλλως τὸ Ἐφετεῖον ὀφείλε νὰ διατάξῃ ἀπόδειξιν περὶ τῶν ρηθέντων οὐσιωδῶν ἰσχυρισμῶν μου,

τῆς κατακρατήσεως τοῦ δικογράφου τῆς ἀποφάσεως ὑπὸ τοῦ ὑπαλλήλου τοῦ ἀντιδίκου δημοσίου μέχρι τῆς ἐφέσεώς μου. Μὴ πράξαν δὲ τοῦτο παρεβίασε τοὺς περὶ ἀποδείξεων οὐσιώδεις κανόνες τοῦ δικαίου· ὅθεν ἡ μνησθεῖσα ἀπόφασις του εἶναι ἀναιρετέα κατὰ τὸ ἀρθρ 807 § 5 Πολ. Δικον.

Διότι ψευδῶς ἐρμηνεύσαν καὶ παραβιάσαν τὰ κατωτέρω αὐτοῦ οὐσιώδη ἀρθρα τῆς Πολ. Δικον τὸ Ἐφετεῖον διὰ τῆς ὑπ' ἀρ. 912 (1891) ἀποφάσεώς του, εἰς ἣν ἐνέμεινεν ἐσφαλμένως, καὶ διὰ τῆς ὑπ' ἀρ. 1441 (1892) ἀποφάσεώς του, ἐπέβαλε τὸ αὐτῇ θέμα ἀποδείξεως. Τῷ ὄντι κατὰ τὰ ἀρθρ. 143 καὶ 148 Πολ. Δικον. ἐν ἐλλείψει εἰδικοῦ ἀντικλήτου ἐπὶ διαδίκων μὴ κοινοφύλων καὶ μὴ διαμενόντων εἰς τὴν καθέδραν τοῦ ἀρμοδίου δικαστηρίου, ὁ πληρεξούσιος δικηγόρος ἔχει καὶ τὴν τοῦ ἀντικλήτου ιδιότητα καὶ διότι ἡ μὲν πληρεξουσιότης συνεπάγεται καὶ τὸ δικαίωμα τοῦ παραλαμβάνειν δικόγραφα, τὸ δὲ ἀρθρ. 97 § 5 Πολ. Δικ. ἀπορρ. τὰ κυρίως δικόγραφα, δι' ἃ ἀπαιτεῖται εἰδικὴ πληρεξουσιότης, καὶ οὐχὶ τὰς ἀποφάσεις ὡς ἐπὶ τοῦ προκειμένου. Τοῦ κατὰ τὴν Πρωτόδικον δίκην παραστάντος πληρεξουσίου κεκτημένου ὅθεν καὶ τὴν τοῦ ἀντικλήτου ιδιότητα, αὐτὸν ἔδει, κατὰ τὴν ἐπιτακτικὴν διαταξίν τοῦ ἀρθρ. 148 Πολ. Δικ., νὰ γείνη ἡ κοινοποιήσις τῆς Πρωτοδίκου ἀποφάσεως καὶ οὐχὶ εἰς τὸν Εἰσαγγελέα. Ἐπομένως ὅπως ἐσφαλμένως ἐπεβλή τῷ ἀναιρεσειόντι ἡ ἀπόδειξις, ἀν' ὃ κατὰ τὴν πρωτόδικον συζήτησιν παραστὰς πληρεξουσίου του ἐκέκτητο καὶ τὴν τοῦ ἀντικλήτου ιδιότητα, τοῦτου ἕνεκα τὸ Ἐφετεῖον κατέστησε τὴν ἀπόφασίν του ἀναιρετέαν κατὰ τὸ ἐδάφιον 5 τοῦ ἀρθρου 807 τῆς Πολ. Δικονομίας.

Διότι κατὰ παράβασιν τῶν ἀρθρ. 93-96-554 καὶ 555 Πολ. Δικ. τὸ Ἐφετεῖον διὰ τῆς προσβαλλομένης ὑπ' ἀρ. 1441 ἀποφάσεώς του, ἀπέρριψε τὴν τοῦ ἀναιρεσειόντος ἔνστασιν περὶ ἀπορραδέκτου τῆς ὑπὸ τοῦ ἀναιρεσιβλήτου ὑποβληθείσης ἔνστασεως περὶ μὴ κοινοποιήσεως αὐτῇ τοῦ πληρεξουσίου. Κατὰ τὸ ἀρθρ. 93 Πολ. Δικ. ἡ πληρεξουσιότης εἶναι ἐγγράφος ἢ προφορικὴ κατὰ δὲ τὸ ἀρθρ. 96 Πολ. Δικ. ἐν περιπτώσει ἐγγράφου πληρεξουσιότητος ὁ πληρεξούσιος νομιμοποιεῖται διὰ τῆς ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ ἐπιδείξεως τοῦ πληρεξουσίου ἐγγράφου, δι' ὃ ὁ νόμος (ἀρθρ. 554 Πολ. Δικον) χορηγεῖ εἰς τὸν διάδικον τὴν ἔνστασιν τῆς μὴ κοινοποιήσεως τῶν διχαικτικῶν ἐγγράφων, ἥτις κοινοποιήσις γίνεται (ἀρθρ. 553 § 3) διὰ καταθέσεως τοῦ ἐγγράφου παρὰ τὸν γραφεῖν τοῦ ἀρμοδίου δικαστηρίου. Κατὰ τὰ ἀνωτέρω ὅθεν, το

ἀναιρεσειόντος διατελούντος ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ παρέστη οὗτος διὰ πληρεξουσίου κατὰ τὴν πρωτόδικον συζήτησιν· πρὸς νομιμοποίησιν του ὁ εἰρημένος πληρεξούσιος ὤφειλε νὰ ἐπιδείξῃ τὸ πληρεξούσιον ἔγγραφόν του, ὅπερ καὶ ἔπραξε, τὸ δὲ ἀντιδικὸν δημόσιον ἐν περιπτώσει μὴ προσαγωγῆς αὐτοῦ ὤφειλε νὰ προτείνῃ ἑνστάσιν, ἣν καὶ ἐξ ἐπαγγέλματος ὤφειλε τὸ Πρωτοδικεῖον νὰ ἐξετάσῃ, ὡς βεβαίως ἐξήτασε. Τὸ ἀναιρεσίβλητον δημόσιον τοιαύτην ἑνστάσιν δὲν ἐπρότεινεν ἐνώπιον τοῦ Πρωτοδικείου, οὐδὲ τὸ Πρωτοδικεῖον ἐξήτασε τοιαύτην, γενομένη δὲ αὕτη διὰ πρῶτην φορὰν ἐνώπιον τοῦ Ἐφετερίου, καὶ δὴ κατὰ τὴν δευτέραν συζήτησιν, εἶδε νὰ κηρυχθῇ ἀπαράδεκτος, μὴ οὕσα ἐκ τῶν κατὰ πάσαν τῇ δίκῃ στάσιν προτεινομένων, σινεπὶς δεχθὲν αὐτὴν τὸ Ἐφετεῖον παρεβίασε καὶ τὸ ἀρθρ. 747 καὶ διὰ τ' ἀνωτέρω κατέστησε τὴν ἀπόφασίν του ἀναιρετέαν κατὰ τὸ ἀρθρ. 807 § 5 Πολ. Δικονομίας.

Διότι τὸ Ἐφετεῖον διὰ τῶν μνησθεῖσων ἀποφάσεών του παρεβίασε καὶ τὰς περὶ ἀποδείξεων διατάξεις τῆς Πολ. Δικονομίας Α'. διότι ἐν ᾧ δὲν ἐπιβάλλεται ὑπὸ τοῦ νόμου εἰς τὸν Γραμματέα τοῦ Δικαστηρίου ἡ ὑποχρέωσις ὅπως συντάττῃ αὐτοτελῆ πράξιν τῶν παρ' αὐτῷ κατατεθειμένων ἐγγράφων, ἀλλὰ μόνον ἐθιμὸν, γνωστὸν τῷ δικαστηρίῳ καὶ τοῖς πᾶσιν, ἐπικρατεῖ νὰ σημειῶται ἐπὶ τῶν προτάσεων ἡ ἡμερομηνία τῆς καταθέσεώς των, τὸ Ἐφετεῖον ὑπεχρέωσε τὸν ἀναιρεσειόντα ὅπως προσαγάγῃ πιστοποιητικὸν τοῦ γραμματέως περὶ καταθέσεως τοῦ πληρεξουσίου ἐγγράφου, ἀφοῦ δὲν ἔχῃ οὗτος ἰδιότητα νὰ ἐκδίδῃ τοιαῦτα πιστοποιητικά· τὸ πολὺ ἡδύνατο τὸ δικαστήριον ν' ἀπαιτήσῃ τὴν προσαγωγὴν ἀντιγράφου τῆς πράξεως τῆς καταθέσεως τῶν ἐγγράφων, ἐὰν ὁ νόμος διευτύπου τοιαύτην διαδικασίαν. Ἀπορρίψαν οὖν τὸ Ἐφετεῖον διὰ τῆς ἀναιρεσιβαλλομένης ὑπ' ἀριθ. 1441 ἀποφάσεως τὴν αἴτησιν τοῦ ἀναιρεσειόντος ὅπως τῷ ἐπιτραπῇ τὸ ἐμμέρτυρον μέσον δι' ἀδυναμίαν ἐγγράφου ἀποδείξεως, ψευδῶς ἠρμήνευσε καὶ παρεβίασεν οὐσιώδεις διατάξεις τῆς Πολ. Δικονομίας Β'. διότι κατὰ νόμον (ἀρθρ. 554-559) τὸ ἀναιρεσίβλητον Δημόσιον ὤφειλε νὰ προτείνῃ τὴν ἑνστάσιν τῆς μὴ κοινοποιήσεως τῶν διαδικαστικῶν ἐγγράφων, ἣν ἑνστάσιν ἤθελε βεβαίως προτείνει, ἐὰν τὰ ὅποια ἐπικαλέσθημεν ἐγγράφα καὶ δὴ τὸ πληρεξούσιον ἐγγράφον δὲν εἶχον κατατεθῇ εἰς τὸ γραφεῖον τοῦ Δικαστηρίου, τοῦτο δὲ μὴ πράξαντος τοῦ δημοσίου, προκύπτει τεκμήριον ὅτι εἶχον κατατεθῇ καὶ συνεπὶς κατὰ παράβασιν τοῦ ἀρθρ. 248 Πολ. Δικον. δὲν ὑπεχρεώθη τὸ ἀναιρεσίβλητον Δημόσιον εἰς ἀπο-

δειξιν τοῦ ἰσχυρισμοῦ του. Διὰ τὴν ψευδῆ ἐρμηνείαν καὶ παραβίασιν τῶν προμνησθεισῶν οὐσιωδῶν διατάξεων τῆς Πολ. Δικονομίας κατέστησε τὸ Ἐφετεῖον τὴν προσβαλλομένην ἀπόφασιν τοῦ ἀνααιρετέου κατὰ τὸ ἐδάφ. 5 τοῦ ἀρθρ. 807 Πολ. Δικονομίας.

II Τοὺς ἐν τῷ προσθέτῳ δικογράφῳ

Διότι ἐκ τῶν ἀναιρεσιβαλλομένων ἀποφάσεων εἶνε ἀποδεδειγμένον ὅτι ἡ καθ' ἧς ἡ ἔφεσις ὑπ' ἀριθ. 4655 (1887) ἀπόφασις τῶν ἐνταῦθα Πρωτοδικῶν ἐκοινοποιήθη ὑπὸ τοῦ πληρεξουσίου τοῦ Δημοσίου Νομικοῦ Συμβούλου Κ. Μακκᾶ εἰς τὸν παρὰ τοῖς ἐνταῦθα Πρωτοδικαῖς Εἰσαγγελέα τὴν 8 Ἰουνίου 1887 δι' αὐτὸν τὸν ἀντίδικον αὐτοῦ διαμένοντα ἐν Παρίσις κατὰ τὸ ἀρθρ. 145 ἐδ. 6 τῆς Πολ. Δικονομίας καὶ ὅτι δι' ἐπισήμου ἐγγράφου ὑπ' ἀριθ. 30868 τῆς 15 Ὀβρίου 1886 τοῦ Συμβολαιογράφου Ἀθηνῶν Ἀ. Γαϊτάνου, εἶχε διορίσει ἐνταῦθα γενικοὺς καὶ εἰδικοὺς πληρεξουσίους, ἀντιπροσώπους καὶ ἀντικλήτους τὸν πατέρα τοῦ Κωνσταντίνου Φωστηρόπουλον καὶ τὸν Δημ. Τομαρόπουλον Δικηγόρον, ὅστις ὑπέγραψε καὶ τὴν αἴτησιν θερχείας καὶ τὴν ἀγωγὴν καὶ παρέστη κατὰ τὴν συζήτησιν, ἐφ' ἧς ἐξεδόθη ἡ ἐκκληθεῖσα 4655 τῆς 24 Φεβρουαρίου 1887 ἀπόφασις τῶν ἐνταῦθα Πρωτοδικῶν καὶ διώρισε πληρεξούσιον τὸν δικηγόρον Κ. Εὐμεροφύλην· ἐπομένως ἡ ἐκκληθεῖσα ἀπόφασις δὲν ἐκοινοποιήθη ἀπὸ εὐθείας εἰς αὐτὸν ἢ εἰς ἓνα τῶν πληρεξουσίων καὶ ἀντικλήτων τοῦ ὡς εἴρηται, κατὰ τὸ σαφές γράμμα καὶ πνεῦμα τῶν προμνησθέντων ἀρθρ. τῆς Πολ. Δικονομίας καὶ τὸν γενικὸν κενόνα τὸν καθαρούμενον ὑπὸ τοῦ ἀρθρ. 138 αὐτῆς, εἰς δὲ τὸ περὶ προθεσμίας πρὸς ἔφεσιν κεφάλαιον τῆς Πολ. Δικονομίας διὰ τῶν ἀρθρ. 757, 758 καὶ 752 παραπέμπει, ἀλλ' εἰς τὸν Εἰσαγγελέα.

Ἐπειδὴ εἰς τὸν Εἰσαγγελέα κατ' ἐξαίρεσιν καὶ ἐπὶ εἰσαγωγῶν δίκης δικογράφων καὶ ἐν ἐλλείψει διορισμοῦ ἀντικλήτου καὶ ὡς δ' ἄμεσον πρόσωπον (διαβιβαστικὴν ἀρχὴν ἢ ταχυδρομικὸν ὑπάλληλον) ἐπετρέπη διὰ τοῦ ἀρθρ. 145, 6 νὰ γίνηται ἐπίδοσις· ὁ νόμος δὲ οὐδὲν ἄλλο καθῆκον ἐπιβάλλει αὐτῷ εἰμὴ τοῦ ὅτι ὀφείλει νὰ πέμπῃ τάχιστα τὴν εἰς αὐτὸν παραδοθέν ἐγγράφον πρὸς τὴν ἐπὶ τῷ Ἐξωτερικῶν Γραμματείᾳ διὰ ν' ἀποσταλῇ περαιτέρω. Ἄν δὲ ἡ Γραμματεία δὲν ἀποστείλῃ τὸ δικόγραφον ἢ τὸ ἀποστείλῃ ἐκπρόθεσμως, ἢ ἂν τὸ δικόγραφον ἀποσταλὲν δὲν ἐπιδόθῃ εἰς τὸ διαδίκου ἐμπροθέσμως κλπ ὁ νόμος σιωπᾷ περὶ τῶν νομικῶν ἀποτελεσμάτων τῆς τοιαύτης παραλείψεως δὲν εἶνε δὲ ὁρθὸν νὰ συναχθῇ οὔτε ὡς ἀναιρεσιβαλλομένη ὑπ' ἀριθ. 1441 ἀπόφασις σκεπτεται, ὅτι τὸ Εἰσαγγελεὺς ἀφομοιούμενον ὑπὸ τοῦ νόμου ὡς διαδίκου, δὲν ἀπαι

γορεύεται ἢ εἰς αὐτόν, ὡς διαδίκον, ἐπίδοσις τῶν δικογράφων, οὔτε ὅτι ἀπὸ τῆς τοιαύτης πρὸς τὸν Εἰσαγγελέα ἐπιδόσεως ἄρχονται αἱ πρὸς ἐνάσκησιν τῶν ἐνδίκων μέσων ὑπὸ τῆς Πολιτικῆς Δικονομίας ὀριζόμεναι προθεσμίαι, ἀφ' οὗ ταῦτα δὲν ἀναγράφονται, ὡς ὤφειλε, ρητῶς ἐν τῷ νόμῳ, διὰ συμπερασμάτων δὲ νὰ τεκμαρθῶσι δὲν συγχωρεῖται ἀπέναντι τῶν περὶ τῆς πρὸς ἔφεσιν προθεσμίας εἰδικῶν διατάξεων τῶν ἀρθρ 752, 756, 757 καὶ 138 τῆς Πολ. Δικονομίας, ἅτινα ἀπαιτοῦσιν ἵνα ἡ ἀπόφασις κοινοποιεῖται εἰς τὸν διαδίκον αὐτόν ἢ τὸν ἀντίκλητόν του. Οὐδαμοῦ τῆς Πολ. Δικονομίας ἀναγράφεται διάταξις, ὅτι ὁ Εἰσαγγελεὺς ἐκπροσωπεῖ τὴν ἀπόντα διαδίκον ἢ ὅτι εἶνε ὁ νόμιμος ἀντίκλητος αὐτοῦ καὶ δύναται νὰ ἐνεργῇ ἀντὶ τούτου καὶ δὴ μετὰ τὴν κοινοποίησιν τοῦ δικογράφου τῆς ἀγωγῆς τοῦ ὑπογεγραμμένου ὑπὸ τοῦ πληρεξουσίου δικηγόρου τοῦ ἀπόντος διαδίκου καὶ μετὰ τὴν ἔκδοσιν τῆς ἀποφάσεως ἐν ἣ ὁ ἀπὼν διάδικος ἐκπροσωπεύεται ὑπ' αὐτοῦ ὡς ἐπὶ τοῦ προκειμένου.

Ὅθεν τοῦ Εἰσαγγελέως, οὐ-ε διαδίκου ὄντος, οὔτε ἀντικλήτου τοῦ ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ διαμένοντος διαδίκου, ἀφ' οὗ εἰδικοί καὶ γενικοί ἀντίκλητοι αὐτοῦ καὶ πληρεξούσιοι ἦσαν ἐνταῦθα διωρισμένοι μὲ τὸ δικαίωμα νὰ δέχωνται, ὑπογράφωσι καὶ κοινοποιῶσι παντὸς εἶδους ἔγγραφα (ὅρα τὸ εἰρημένον πληρεξούσιον ἔγγραφον, ὅπερ καίτοι ἐπικαλεσθεῖς, διὰ τῶν ἐνώπιον τῶν Ἐφετῶν ὑποβληθεισῶν προτάσεων του, κατὰ τὸ σύνολον τοῦ περιεχομένου αὐτοῦ, δὲν ἔλαβον ὑπ' ὄψιν, ὡς ὤφειλον, οὐδ' ἐξετίμησαν αἱ ἀναιρεσιβαλλόμεναι ἀποφάσεις κατὰ παραβίασιν τῶν περὶ ἀποδεικτικῆς δυνάμεως τῶν δημοσίων ἐγγράφων οὐσιωδῶν διατάξεων τῆς Πολ. Δικονομίας ἐν συνδυασμῷ πρὸς τὴν ἐκκληθεῖσαν 4655 ἀπόφασιν, δι' ἧς ἐνομιμοποιήθη ἡ παρὰστασις τῶν πληρεξουσίων δικηγόρων καὶ ἀντικλήτων του μὴ ἀμφισβητηθεῖσα ἄλλως, ὡς ὤφειλε ὑπὸ τοῦ ἀναιρεσιβλήτου δημοσίου), ἢ πρὸς αὐτόν τὸν Εἰσαγγελέα γενομένη ἐπίδοσις τῆς ἐκκληθείσης ἀποφάσεως δὲν ἐκίνησε νομίμως τὴν πρὸς ἔφεσιν προθεσμίαν, τοῦτο δὲ εἶνε ἐπὶ τοῦ προκειμένου τὸ ζήτημα καὶ οὐχὶ ἂν ἡ εἰς τὸν Εἰσαγγελέα ἐπίδοσις τῆς ἀποφάσεως εἶνε ἔγκυρος ἢ ἀκυροῦς, ὅπερ εἶνε ἄλλο ζήτημα, περὶ οὗ ἐνταῦθα δὲν πρόκειται καὶ τὸ ἐναντίον δεχθεῖσα ἡ ἀναιρεσιβαλλομένη 1441 ὀριστικὴ ἀπόφασις τῶν Ἐφετῶν καὶ ἀπορρίψασα ὡς ἐκπροθέσμως ἐπιδοθεῖσαν τὴν ἔφεσιν του, ὑπέκυψεν εἰς τὰς ἐξῆς παραβιάσεις καὶ ἐσφαλμένην ἐφαρμογὴν καὶ κακὴν ἐρμηνείαν τῶν διατάξεων τοῦ νόμου :

Διότι τὸ ἀρθρ 752 τῆς Πολ. Δικον. παραπέμπει εἰς τὸ ἀρθρ.

596 αὐτῆς, κατ' αὐτὸ δὲ, ὡς συνεπληρώθη διὰ τοῦ Νόμου ΑΥΝΘ' τοῦ 1887, δὲν ἤρξατο τρέχουσα ἡ πρὸς ἔφεσιν προθεσμία· κατὰ τὸν νόμον αὐτὸν, ἡ προθεσμία αὕτη ἀρχεται μετὰ τὴν εἰς τὸ Ὑπουργ. τῶν Ἐξωτερικῶν ἐπίδοσιν τῆς ἀποφάσεως πρὸς περαιτέρω ἀποστολὴν (ἄρθρ. 145 Πολ. Δικ.) καὶ ἀφ' οὗ δημοσιευθῇ ἐπιμελεία τοῦ παραγγέλλοντος τὴν ἐπίδοσιν διαδίκου περιλήψις τῆς ἀποφάσεως δις ἐν δυσὶν ἡμερίσιν, λογίζεται δὲ ἀρξαμένη ἡ προθεσμία ἀπὸ τῆς χρονολογίας τοῦ φύλλου τῆς Ἐφημερίδος τοῦ περιέχοντος τὴν τελευταίαν τῶν τεσσάρων τῆς περιλήψεως δημοσιεύσεων. Ἐπομένως τὸ διατακτικὸν τῆς ἀναιρεσιβαλλομένης ὀριστικῆς ἀποφάσεως καὶ παραβιάζει καὶ ἀντίκειται προδήλως εἰς τὸ ρητὸν καὶ σαφὲς γράμμα καὶ πνεῦμα τῶν προσημειωθέντων ἄρθρ. 752 καὶ 596 τῆς Πολ. Δικον. ὡς καὶ εἰς τὸ τῶν διατάξεων τῶν νόμων 2 Πανδ. καθ' οὓς ἡ ἀποδημία καὶ ἡ ἀγνοία εἶνε κωλύματα συγγνωστὰ, καθόσον ἐν ταῖς ἀναιρεσιβαλλομέναις ἀποφάσεσι δὲν βεβαιοῦται ρητῶς ὡς ἔδει ὅτι τὸ ἀναιρεσιβλητὸν δημόσιον ἐγνωστοποίησε τὴν ἀπόφασιν εἰς τὸν Ὑπουργὸν τῶν Ἐξωτερικῶν, οὗτος δὲ ὤλισε τὰς ἡμερίδας εἰς 2ς ὥφειλε νὰ δημοσιευθῇ περιλήψις αὐτῆς, καὶ τὸ Δημόσιον συνεπέειχε τοῦτων ἐδημοσίευσεν περιλήψιν τῆς ἐπιδοθείσης ἀποφάσεως εἰς τὸν Εἰσαγγελεῖα ἐν τινὶ ἡμερίδι δι' οὗ μέσου καὶ μόνου ἡδυνάμην νὰ λάβω νομίμως γνῶσιν τῆς ἐπιδόσεως αὐτῆς καὶ ὅτι μετὰ τὴν τοιαύτην δημοσίευσιν τῆς τελευταίως γενομένης παρήλθεν ἡ πρὸς ἔφεσιν προθεσμία, ἐν ᾗ ἀληθῶς δὲν παρήλθε, δι' ἧς καὶ διὰ τοὺς λόγους τούτους καθίστανται ἀναιρετεαὶ αἱ προσβαλλόμεναι ἀποφάσεις κατὰ τὸ ἄρθρ. 807 ἐδ. 5 Πολ. Δικονομίας.

Διότι, ὡς εἴρηται, εἰς ἐπίδοσιν εἰς ἐμὲ τῆς ἀποφάσεως 4655 ἡ τὸν ἀντίκλητόν μου, δὲν στηρίζεται ἡ ἀναιρεσιβαλλομένη ἀπόφασις 1441, ἀλλ' εἰς μόνην τὴν τοῦ Εἰσαγγελεως, ἥτις, κατὰ τὴν ἐκτεθέντα, δὲν ἐκίνησε νομίμως τὴν πρὸς ἔφεσιν προθεσμίαν, ἰσχυρισσάμενων δὲ ἡμῶν διὰ τῶν ἐνώπιον τῶν Ἐφετῶν ὑποβληθειῶν ἐγγράφων προτάσεών μας, ὧν ἀντιπεφωνημένον νομίμως ἀπόσπασμα προσάγομεν, ἐφ' ὧν ἐξεδόθη ἡ ὀριστικὴ 1441 ἀπόφασις ἐπὶ λέξεσιν ὅτι: «ἡ ἀπόφασις 4655 ἡ ἐκκαλουμένη ἡδὴ, ἥτις, κατὰ τὸν ἀντιδικὸν ἐπεδόθη τὴν 8ην Ἰουνίου 1897 τῷ Εἰσαγγελεῖ ἐπὶ ἐπεδόθη ἐν Παρισίοις μετὰ ὀκτῶ ὅλους μῆνας, ὡς δύναται νὰ υποδειχθῇ ἐὰν εὐαρεστηθῇ τὸ Δημόσιον νὰ φέρῃ τὸ ἐπιδότησιον ὑπὲρ ὑπέργραψα· ὅτι μετὰ τόσους μῆνας ἔλαβον γνῶσιν τῆς ἀποφάσεως ἐκ τῆς ἀπὸ 16 Ἰανουαρίου 1888 ἐπισήμου προσκλήσεως τοῦ ἐν Παρισίοις Γενικοῦ Προξένου τῆς Ἑλλάδος, καλοῦντός μ

πρὸς παραλαβὴν τῆς ὑπ' ἀριθ. 4655 (1887) ἀποφάσεως ὅτι ἡ ἀπόφασις μοι ἐκοινοποιήθη τὴν 20 Φεβρουαρίου 1888 ἐν Παρι-
 οίσις, ἐν ᾧ τὴν 10 τοῦ αὐτοῦ μηνὸς ἐξεκαλέσθη αὕτη ἐνταῦθα,
 μα ἐξωδίκως ἐπληροφορήθην περὶ τῆς ἐκδόσεώς της, ἡγουν, ὑπο-
 αλὼν ρητὸν ἰσχυρισμὸν, ὅτι τὴν Πρωτόδικον 4655 ἀπόφασιν
 ἐξεκάλεσα ἐμπροθεσμῶς, ὑπολογιζομένης ὀρθῶς καὶ νομίμως τῆς
 πρὸς ἔφεσιν προθεσμίας, οὐχὶ ἀπὸ τῆς εἰς τὸν Εἰσαγγελέα ἐπιδό-
 εως αὐτῆς, ὡς ἐσφαλμένως ὑπελόγισεν ἡ ἀναιρεσιβαλλομένη ἀπό-
 φασις, ἀλλ' ἀπὸ τῆς εἰς ἐμὲ παραδόσεως κατὰ τὸ ρητὸν καὶ σα-
 φὲς γράμμα καὶ πνεῦμα τῶν προσημειωθεισῶν διατάξεων τῶν νό-
 μων, τοσοῦτον μᾶλλον, καθ' ὅσον ἡ πρὸς τὸν Εἰσαγγελέα ἐπιδό-
 ις, ἀνευ τῆς ἐν τῇ ἐφημερίδι δημοσιεύσεως περιλήψεως τῆς ἀπο-
 φάσεως, δὲν ἀποτελεῖ εἰμὴ ἐν ἀπλοῦν τεκμηρίον ὅτι αὕτη μέλλει
 ἂ περιέλθῃ, ἀλλ' ἄγνωστον πότε, εἰς τὸν ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ δια-
 ριβόντα διάδικον, καθ' οὗ τεκμηρίῳ δὲν ἀποκλείεται ἡ ἀντα-
 πόδειξις, ἀφ' οὗ ὁ νόμος ἀπήτησεν, διὰ ν' ἄρξηται ἡ πρὸς ἔφεσιν
 προθεσμία ὅτι ἡ ἀπόφασις πρέπει νὰ παραδοθῇ εἰς τὸν ἀντίδικον
 αὐτόν (καὶ οὐχὶ ἄλλον) ἢ εἰς τὸν ἀντίκλητόν του, ἢ εἰς τὸν διὰ
 τοῦ δικογράφου τῆς ἀγωγῆς καὶ τῆς ἀποφάσεως γνωστὸν γενόμενον
 πληρεξούσιον αἱ ἀναιρεσιβαλλόμεναι ἀποφάσεις οὐδὲν ἀπαντήσα-
 σαι ἐπὶ τῶν προεκτεθέντων ρητῶν καὶ οὐσιωδῶν ἰσχυρισμῶν μου
 κατέστησαν ἑαυτὰς ἀναιρετέας καὶ ὡς ἀναιτιολογήτους καὶ ὡς
 ταρβιαζούσας τὰς περὶ ἀποδείξεως καὶ περὶ ὅρκου οὐσιώδεις δια-
 τάξεις τῆς Πολ. Δικονομίας κατὰ τὸ ἄρθρον 807 § 5 καὶ 6 αὐτῆς.
 Διότι δεξαμένη ἡ ὀριστικὴ ἀπόφασις ὅτι τὸ πληρεξούσιον ἐγ-
 γραφον 30868 (1886) δὲν εἶχε κατατεθῇ αὐτὸ τοῦτο παρὰ τῷ
 γραμματεῖ τοῦ Δικαστηρίου ἵνα τὸ Δημόσιον λάβῃ γνῶσιν τοῦ
 ἰστορίου τῶν ἀντικλήτων μου, ἥτις γνῶσις διὰ μόνης τῆς τοι-
 οῦτης καταθέσεως τοῦ πληρεξουσίου ἐγγράφου ἀποδεικνύεται,
 παρεβίασε τὰ ἄρθρα 92 καὶ 96 Πολ. Δικον. καθ' ἃ ἡ πληρεξου-
 σιότης ὑποτίθεται μέχρι τῆς εἰς τὸ πινάκιον ἐγγραφῆς, πρὸς δὲ
 τὴν ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ συζήτησιν ἀπαιτεῖται ρητὴ πληρεξουσιό-
 της, δι' ἣν ἀρκεῖ ἡ ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ ἐπιδείξις τοῦ πληρεξουσίου
 ἐγγράφου. Τοῦτο δὲ τὸ γεγονός ἀποδεικνύεται καὶ ἐκ τοῦ ἐπικλη-
 λέντος παρ' ἐμοῦ ὑπ' ἀριθ. 1538 πιστοποιητικοῦ τοῦ Γραμμα-
 τέως τῶν ἐν Ἀθήναις Πρωτοδικῶν ὅπερ ὑπὸ τὴν βάσιν ταύτην
 ἐπέλιπε νὰ ἐκτιμήσῃ ἡ ἀναιρεσιβαλλομένη 1441 ἀπόφασις, ἐκτι-
 μήσασα αὐτὸ μόνον ὑπὸ τὴν ἐποψιν ὅτι δὲν εἶχε κατατεθῇ τὸ
 πληρεξούσιον, ὅπερ ἐπουσιώδες, διότι μόνον τὰ δικαστικὰ ἐγγράφα

ΑΠΟΦΑΣΕΙΣ ΑΡΕΙΟΥ ΠΑΓΟΥ

κατὰ τὸ ἀρθρ. 559 Πολ. Δικ. κατατίθενται πρὸ 24 δὲ καὶ τὰ μὴ τοιαῦτα, εἰαν τὸ πληρεξούσιον ἐγγράφῳ ἀντιφωτιστικῇ ἢ σκέψις αὕτη τῆς ἀναιρεσιβαλλομένη ἀποδεικνύεται ἐξ αὐτοῦ τοῦ προσαχθέντος ἀντιγράφου οἰοῦ ἐγγράφου φέροντος χρονολογίαν ἐκδόσεως αὐτοῦ τῆς συντάξεώς του ἡμέραν, ἥτοι 15 86ρίου 1886, ὡς πιστοποιητικοῦ ὑπερ παραπέμπει εἰς αὐτὸ διὰ τῆς φ τοῦτο», ἐν ᾧ ἡ κατάθεσις τῶν προτάσεων ἐγένετο βρουαρίου 1887, ἡ δὲ συζήτησις τὴν 24 Φεβρουαρίου γονότα ἅπερ ἀποδεικνύουσιν ὅτι τὸ πληρεξούσιον ὑπὸ νημέριον ἐν ταῖς προτάσεσιν, ἐφ' ὧν ἐσημειώθη ὁ ἀρ καὶ τὸ ὄνομα τοῦ συμβολαιογράφου, καὶ κατετεθῇ μετὰ τῶν δικογράφων εἰς τὸν Γραμματέα τοῦ Δικαστηρίου μετὰ τὸ ἀρθρ. 580 Πολ. Δικον, ὅθεν καὶ κατὰ τοῦτο βαλλομένη 1441 ἀπόφασις εἶνε ἀναρετέα κατὰ τὸ ἐδ. 5 Πολ. Δικονομίας.

Ἀκοῦσαν τῶν πληρεξουσίων τῶν διαδίκων, τοῦ μετὰ ρεσεύοντος ἀναπτύξαντος καὶ προφορικῶς τοὺς λόγους καὶ αἰτήσανμένου τὴν ἀναίρεσιν τῶν προσβαλλομένων τοῦ δὲ τοῦ ἀναιρεσιβλήτου Δημοσίου ἀντικρούσαντος αἰτήσανμένου τὴν ἀπόρριψιν τῆς αἰτήσεως καὶ τοῦ Ἀλέως. Σκεφθὲν κατὰ τὸν Νόμον.

Ἐπειδὴ σαφῶς συνάγεται ἐκ τῶν ἀρθρῶν 138, 145 § 6 Πολ. Δικον. ὅτι καὶ ὅταν ὁ ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ διάδικος διώρισεν ἀντίκλητον, ἡ ἐπίδοσις τῶν δικογράφων νὰ γίνῃ εἴτε εἰς τὸν ἀντίδικον εἴτε εἰς τὸν ἀντίκλητον ὑφισταμένου καὶ ἐν τῇ περιπτώσει ταύτῃ τοῦ ἐκλεκτικῆς ἐπίδοσεως εἰς τὸν διάδικον ἢ τὸν ἀντίκλητον εἰς τὸν διάδικον δὲ ἐπίδοσις ὅταν διατρίβῃ ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ, ὡς ὁρίζει τὸ ἀρθρ. 145 § 6 Πολ. Δικον. ἥτοι ἐκ τοῦ δικογράφου εἰς τὸν Εἰσαγγελέα τοῦ Δικαστηρίου εἶνε ἡ δίκη ἐκκρεμῆς, ταῦτα δὲ εἰπὼν καὶ τὸ δικάσαν ὀρθῶς τὰ μνημονευθέντα ἀρθρα ἡρμήνευσε καὶ ἐφήρμ ἐπὶ ἐναντίων προϋποθέσεων ἐρειδόμενοι ἀναιρέσεως λόγους εἰσὶν, ὡς ἀνυπόστατοι. Τοῦ ἐρείσματος δὲ τοῦτος πρὸς στήριξιν τῆς ἀποφάσεως, περιττὴ ἀποβαίνει τῶν κατὰ τοῦ ἐτέρου αὐτῆς ἐρείσματος ἀπευθυνομένων ἀναιρέσεως.

Ἐπειδὴ μὴ προκειμένου περὶ κοινοποιήσεως ἐρήμσεως, οὐδεμίαν εἶχεν ἐφαρμογὴν ὁ νόμος ΑΥΜΘ' τοῦ

ριπτέοι ἄρα εἰσιν, ὡς ἀνυπόστατοι, οἱ λόγοι ἀναιρέσεως περί πα-
ραβιάσεως τοῦ ρηθέντος Νόμου καὶ τῶν ἄρθρ. 596 καὶ 752 Πολ.
Δικονομίας.

Ἐπειδὴ ἀπὸ τῆς πρὸς τὸν Εἰσαγγελέα ἐπιδόσεως τῆς Πρω-
τοδικοῦ ἀποφάσεως διὰ τὸν ἐν τῇ ἄλλοδαπῇ διατρίβοντα διὰ δι-
κον (ἀναιρεσεύοντα), ἤρξατο τρέχουσα ἡ πρὸς ἔφεσιν προθεσμία,
ἅτε τῆς πρὸς τὸν Εἰσαγγελέα ἐπιδόσεως ἐπεχούσης, καθ' ἣ ἐρρήθη,
τόπον ἐπιδόσεως πρὸς αὐτὸν τὸν διάδικον· οἱ λόγοι ἄρα ἀναιρέ-
σεως, ὅτι ἴδρι νὰ θεωρηθῇ ἀρξάμενη ἡ πρὸς ἔφεσιν προθεσμία ἀπὸ
τῆς πρὸς τὸν ἴδιον ἀναιρεσεύοντα κοινοποιήσεως ἐν Παρισίοις ἀ-
πορριπτέοι εἰσιν, ὡς μὴ βάσιμοι.

Ἐπειδὴ μὴ ἐρειδομένης τῆς ὀριστικῆς ἀποφάσεως τοῦ δικά-
σαντος Ἐφετείου ἐπὶ τῆς παρεμπιπτούσης ὑπ' ἀριθ. 912 τοῦ
1891 ἀποφάσεώς του καὶ ἀπορριπτομένων τῶν κατὰ τῆς ὀρστι-
κῆς ἀποφάσεως λόγων ἀναιρέσεως, ἄσκοπος ἀποβαίνει ἡ ἐξέτασις
τῶν λόγων ἀναιρέσεως κατὰ τῆς ρηθείσης παρεμπιπτούσης ἀπο-
φάσεως.

Διὰ ταῦτα

Ἰδὼν καὶ τὰ ἄρθρα 830, 210 καὶ ἐπ. Πολ. Δικονομίας,

Ἀπορρίπτει τὴν κατὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 912 (1891) καὶ τῆς ὑπ'
ἀριθ. 1441 (1892) ἀποφάσεως τοῦ Ἐφετείου Ἀθηνῶν αἵτησιν
ἀναιρέσεως τοῦ Ὁθωνος Φωστηροπούλου καὶ

Καταδικάζει αὐτὸν εἰς τὴν ὑπὲρ τοῦ Δημοσίου ἀπώλειαν τοῦ
νομίμου παραβόλου, καὶ τὴν πληρωμὴν τῆς δικαστικῆς δαπάνης
τοῦ δημοσίου ἐκ δραχ. 40 καὶ εἰς τὴν τῶν τελῶν τῆς σημάτων.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις τῇ δεκάτῃ ὀγδόῃ (18)
Φεβρουαρίου 1898. Ἐδημοσιεύθη δ' αὐτόθι τῇ δευτέρᾳ (2) Μαρ-
τίου 1898.

Ὁ Πρόεδρος

Κ. Σημαντήρας

Ὁ Γραμματεὺς

Γ. Καστόρχης

Ἀριθ. 18

Τὸ Δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου

Τμῆμα Α'.

Συγκείμενον ἐκ τῶν Δικαστῶν Κωνστ. Σημαντήρα, Προέδρου,
Ἀνδρ. Γκιῶν, Στ. Ἀνδροπούλου, Παν. Μενελάου, Ἀδ. Πετρίτη,
Μιλ. Ἡλιάδου καὶ Ξεν. Εὐθυμίου· παρόντων τοῦ τε Εἰσαγγελέως
Δημοσθ. Τσιβανοπούλου καὶ τοῦ Γραμματέως Γεωργ. Καστόρχη.
Συνεδριάσαν δημοσίᾳ ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ τοῦ καταστήμα-

τος αὐτοῦ τῇ δωδεκάτῃ (12) Ἰανουαρίου 1898, ἵνα δικάσῃ ἐπὶ τῆς αἰτήσεως τῶν Ἀντωνίου, Ἰωάννου καὶ Μιχαὴλ Γ. Γεωργιάδου, τέκνων καὶ κληρονόμων τοῦ ἀποθιώσαντος Γεωργίου Α. Γεωργιάδου, κατοίκων Σκοπέλου, παρασταθέντων διὰ τοῦ πληρεξουσίων των Δημητρ. Χαριτάκη, δικηγόρου, κατὰ Μιχαὴλ Κ. Σκαβέντζου, κατοίκου Σκοπέλου, παρασταθέντος διὰ τοῦ πληρεξουσίου του Ἀντωνίου Μομφερράτου, δικηγόρου, περὶ ἀναιρέσεως τῆς ὑπ' ἀριθ. 254 (1890) ἀποφάσεως τῶν ἐν Λαρίσση Ἐφετῶν. Ἀκούσαν τοῦ Εἰσηγητοῦ Δικαστοῦ Μιλτιάδου Ἠλιάδου, ἐκθέσαντος τὰς:

Ὁ Μιχαὴλ Σκαβέντζος διὰ τῆς ἀπὸ 18 ὁβρίου 1876 ἐνώπιον τοῦ Πρωτοδικείου Χαλκίδος ἀγωγῆς του κατὰ τοῦ Γεωργίου Α. Γεωργιάδου, ἐξέθηκεν, ὅτι κληθεὶς παρ' αὐτοῦ ὡς ἱατρός, προσέφερε πρὸς αὐτὸν καὶ τὴν οἰκογένειάν του ἀπὸ τῆς 1 Ἰανουαρίου 1870 μέχρι τῆς 17 Ἀπριλίου 1873 ἱχθυϊκὰς ἐπισκέψεις, ἐν καιρῷ μὲν ἡμέρας 303. ἐν καιρῷ δὲ νυκτὸς δύο καὶ μίαν χειρουργικὴν ἐγχείρησιν, τὸ ὅλον 306, δι' ἧς δικαιούται νὰ λάβῃ διὰ μὲν τὰς 303 ἐπισκέψεις τῆς ἡμέρας Δρ. 606, λογιζομένης συμφώνως μὲ τὸν νόμον καὶ τὴν κοινωνικὴν τάξιν τοῦ ἐναγομένου ἐκάστης ἐπισκέψεως ἀνὰ Δρ. 2, διὰ δὲ τὰς δύο τῆς νυκτὸς δρᾶς 8, ἀνὰ δρᾶ. 4 δι' ἐκάστην καὶ διὰ μίαν χειρουργικὴν δρ. 15. ὅλῳ Δραχ. 629, ἀλλ' εἰς τὴν πληρωμὴν αὐτῶν δυστροπεῖ ὁ ἐναγόμενος καὶ ᾗτήσατο νὰ υποχρεωθῇ οὗτος νὰ τῇ πληρώσῃ Δραχ. 629 ἐντόκως ἀπὸ τῆς ἀγωγῆς.

Συζητήσεως γενομένης, τὸ Πρωτοδικεῖον διὰ μὲν τῆς ὑπ' ἀριθ. 63 (1877) ἀποφάσεως ὑπεχρέωσε τὸν ἐνάγοντα ν' ἀποδείξῃ τὴν βράσιν τῆς ἀγωγῆς του, διὰ δὲ τῆς ὑπ' ἀριθ. 834 (1880) ἐτέρᾳ ἀποφάσεως ἐπέβαλε τῷ ἐνάγοντι τὸν ὑπὸ τοῦ ἐναγομένου ἐπιχθέντα ὄρκον πρὸς ἀπόδειξιν τοῦ θέματος τῆς προηγουμένης ἀποφάσεως, μετὰ τὴν δόσιν τοῦ ὁποίου ἐδέχθη τὴν ἀγωγὴν. Τὰς ἐξηγημένους δύο ἀποφάσεις ἐξεκάλεισεν ὁ ἐναγόμενος ἐνώπιον τοῦ Ἐφετείου Λαρίσσης, ὁ δὲ ἐνάγων πρὸς ἀσφάλειαν τῆς προκειμένης ἀπαιτήσεώς του κατέσχε συντηρητικῶς εἰς χεῖρας τοῦ Κ. Βελισσαρίου δρᾶχ. 2349, ἧς οὗτος ὀφείλει τῷ ἐναγομένῳ, ἐγείρας συμφωνίαν καὶ παρεμπίπτουσιν περὶ κύρους κατασχέσεως ἀγωγῆς. Μεθ' ὅ συζητήσεως γενομένης τὸ εἰρημένον Ἐφετεῖον ἐξέδωκε τὴν ὑπ' ἀριθ. 254 (1890) ἀπόφασιν, δι' ἧς ἀπέρριψε τὴν ἐφῃσιν, ἀπαράδεκτον λόγῳ ἀνεκκλήτου τῶν ἀποφάσεων τοῦ Πρωτοδικείου, παρέπεμψε δὲ τὴν παρεμπίπτουσαν ἀγωγὴν εἰς τὸ ἀρμόδιον Πρωτοδικεῖον.

Τῆς ἀποφάσεως ταύτης τοῦ Πρωτοδικείου τὴν ἀναίρεσιν αἰτοῦνται οἱ κληρονόμοι τοῦ μετὰ τὴν ἐκδοσιν τῆς ἀποφάσεως τοῦ Ἐφετείου ἀποβιώσαντος ἐναγομένου Γεωργ. Γεωργιάδου, ἀδελφοὶ Ἀντώνιος, Ἰωάννης καὶ Μιχαὴλ Γ. Γεωργιάδης, διὰ τῆς ἀπὸ 2 8βρίου 1894 αἰτήσεως τῶν διὰ τοὺς ἐν αὐτῇ ὡς ἐξῆς λόγους :

Διότι ἐσφαλμένως καὶ κατὰ κακὴν ἐρμηνείαν καὶ ἐφαρμογὴν τοῦ νόμου τὸ Ἐφετεῖον διὰ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως τοῦ ἐδέχθη τὴν ἐνστασιν τοῦ ἀνακίρεισιβλήτου ἐνάγοντος περὶ ἀπαράδεκτου τῆς κατὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 834 τοῦ 1880 ἀποφάσεως τῶν ἐν Χαλκίδι Πρωτοδικῶν ἐφέσεως τοῦ πατρὸς αὐτῶν τῶν ἀνακίρεισιόντων λόγῳ ὅτι ἕκαστον κοινδύλιον τῆς ἀγωγῆς δὲν ὑπερβαίνει τὰς 500 δραχμὰς, ἐνῶ κατὰ τὸ ἄρθρον 530 τῆς Πολιτικῆς Δικονομίας πρὸς κανονισμόν τοῦ παραδεκτοῦ λόγῳ ποσοῦ τῆς ἐφέσεως κατὰ τῶν πρωτοδικῶν ἀποφάσεων ἐξετάζεται ἡ ποσότης ἡ περιεχομένη ἐν τῇ ἀγωγῇ καὶ ἀδιάφορον ἐὰν αὕτη ἀπηρτίσθῃ ἐκ διαφόρων κοινδυλίων, ἀρκεῖ ταῦτα νὰ ἔχῃσι βάσιν τὴν αὐτὴν αἰτίαν, ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου ἡ ἀγωγή τοῦ ἀντιδίκου, ἣν ἐπεδίκασιν ἡ ὑπ' ἀριθ. 834 ἀπόφασις τοῦ Πρωτοδικείου Χαλκίδος περιεῖχεν ἀρχικῶς ἀπαίτησιν δραχμῶν 629 καὶ ταύτας ἐπεδίκασε καὶ ἡ ἀπόφασις αὕτη, ἐπομένως ἡ κατ' αὐτῆς ἐφεσις δὲν ἦτο ἀπαράδεκτος λόγῳ ποσοῦ, διότι τοῦτο ὑπερβαίνει τὰς 500 δραχμὰς, περὶ τούτου δ' ἐν γένει καὶ ἡ νομολογία εἶνε σύμφωνος ἐπομένως ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις εἶνε ἀναιρέτεια.

Διότι ἄλλως τὸ Ἐφετεῖον Λαρίσης διὰ τῆς ἰδίας ἀποφάσεώς του, δεχθὲν ὅτι ἕκαστη ἀπαίτησις τοῦ ἐνάγοντος ὡς ἐκ τῆς ἀγωγῆς προκύπτει δὲν ὑπερβαίνει τὰς 500 Δραχμὰς, ὥφειλε νὰ ἐξετάσῃ τὴν ἰδίαν ἀγωγὴν, καθ' ἣν ἕκαστη κατὰ μέρος ἀπαίτησις ἡ ἕκαστον κοινδύλιον δὲν ὑπερβαίνει τὰς 300 δραχμὰς, μάλιστα εἶνε πολὺ ὀλιγώτερον τοῦ ποσοῦ αὐτοῦ, ἐπομένως ἡ ἀγωγή αὕτη ὑπῆγετο εἰς τὴν ἀρμοδιότητα τοῦ Εἰρηνοδικείου καὶ ἀνερμυδιῶς εἰσῆχθη λόγῳ ποσοῦ εἰς τὸ Πρωτοδικεῖον, ὅποτε νὰ ἐξαφανίσῃ τὴν ἐκκαλουμένην ἀπόφασιν καὶ νὰ κηρύξῃ ἀναρμόδιον τὸ Πρωτοδικεῖον Χαλκίδος πρὸς ἐκδίκασιν τῆς προκειμένης ἀγωγῆς, ὑπαγομένης εἰς τὴν ἀρμοδιότητα τοῦ Εἰρηνοδικείου, ἐπομένως παρεβίβασε τὴν διάταξιν τοῦ ἄρθρου 530 καὶ 490 τῆς Πολ. Δικονομίας, ὅπερ φέρει εἰς ἀναίρεσιν τὴν ἀπόφασιν του.

Ἀκοῦσαν τοῦ μὲν πληρεξουσίου τῶν ἀνακίρεισιόντων ἀναπτύξαντος καὶ προφορικῶς τοὺς ἀνωτέρω λόγους ἀναίρεσεως καὶ αἰτησάμενου τὴν ἀναίρεσιν τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως, τοῦ δὲ πλη-

ρεξουσίου του ἀναιρεσιβλήτου, ἀντικρούσαντος αὐτοὺς καὶ α-
σαμένου τὴν ἀπορρίψιν τῆς αἰτήσεως· καὶ τοῦ Ἀντεισαγγέλ-
Σκεφθὲν κατὰ τὸν νόμον·

Ἐπειδὴ ὡς δέχεται τὸ Ἐφετεῖον, ἕκαστον τῶν κεφαλα-
τῆς ἀγωγῆς δὲν ὑπερβαίνει τὰς πεντακοσίας δραχμὰς, οὐδὲ
γάζουσιν ἐκ τῆς αὐτῆς αἰτίας, κατ' ἀκολουθίαν ὀρθῶς ἐφαρ-
σαν τὸν νόμον (ἄρθρ. 530 § 1 Πολ. Δικον. Νόμ. 10 § 2, Παρ.
(49. 1)· Νόμ. 11 Βασιλ. (7. 3) ἀπέρριψε τὴν ἔφεισιν ὡς ἀ-
ράδεκτον λόγῳ ποσοῦ.

Ἐπειδὴ ὁ λόγος ἀναιρέσεως, ὅτι ἀναρμοδίως εἰσῆχθη ἐνώπιον
τοῦ Πρωτοδικείου ἡ ἀγωγή, ἑκάστου τῶν κεφαλαίων αὐτῆς
ὑπερβαίνοντας τὰς 300 δραχμὰς (ἄρθρ. 490 ἐδ. 1 § 1 Πολ.
κονομίας καὶ νόμ. 1 Φεβρουαρίου 1838 περὶ τροποποιήσεως
ρηθέντος ἄρθρου) καὶ ὅτι ἔδει τούτῳ τῷ λόγῳ τὸ Ἐφετεῖον νὰ
πορρίψῃ τὴν ἀγωγήν, ἀπορριπτέος ἐστὶ, διότι κατὰ τὸ ἄρθρ. 1
§ 2 Πολ. Δικονομίας εἶνε ἀπαράδεκτος ἐνώπιον τοῦ Ἀρείου Πά-
γου λόγος μὴ προταθεὶς εἰς τὸ ἀνεκκλήτως δικάσαν Δικαστήριον
δὲν ἰσχυρίζονται δὲ οἱ ἀναιρεσεύοντες, ὅτι τὸν ἐκτεθέντα λό-
γον ἀναρμοδιότητος ἐπρότειναν καὶ ἐνώπιον τοῦ Ἐφετερίου ὡς λό-
γος ἐφέσεως.

Διὰ ταῦτα

Ἰδὼν καὶ ἄρθρ. 830, 210 Πολ. Δικονομίας.

Ἀπορρίπτει τὴν αἴτησιν ἀναιρέσεως τῶν Ἀντωνίου, Ἰωάν-
καὶ Μιχαὴλ Γ. Γεωργιάδου, τέκνων καὶ κληρονόμων τοῦ Γεωργ.
Α. Γεωργιάδου κατὰ τῆς ὑπ' ἀρ. 254 τοῦ 1890 ἀποφάσεως
ἐν Λαρίσση Ἐφετῶν.

Καταδικάζει τοὺς ἀναιρεσεύοντας εἰς τὴν δικαστικὴν δαπάνην
τοῦ ἀναιρεσιβλήτου, ὀριζομένην εἰς δραχμὰς τεσσαράκοντα (40)
καὶ τὰ τέλη τῆς σημάτων.

Δατάσσει τὴν ὑπὲρ τοῦ Δημοσίου Ταμείου ἀπώλειαν τοῦ
ραβόλου

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις τῇ εἰκοστῇ ἑκτῇ (20)
Ἰανουαρίου 1898, ἐδημοσιεύθη δ' αὐτόθι τῇ δευτέρᾳ (2) Μαρ-
τίου 1898.

Ὁ Πρόεδρος
Κ. Σημαντήρας

Ὁ Γραμματεὺς
Γ. Καστόρχης

Ἀριθ. 19

Τὸ Δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου

Τμῆμα Α'.

Συγκείμενον ἐκ τῶν Δικαστῶν Κωνστ. Σημαντήρα, Προέδρου, Χρ. Κόκκορη, Ἀνδρ Γκιῶν, Παναγ. Μενελάου, Ἀδ. Πετρίτση, Μιλτ. Ἡλιάδου, καὶ Ξεν. Εὐθυμίου παρόντων τοῦ τε Ἀντεισαγγελέως Κωνστ. Μανιάκη καὶ τοῦ Ὑπογραμματοῦς Παύλου Βαρουζάκη.

Συνεδριάσαν δημοσίᾳ ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ τοῦ καταστήματος αὐτοῦ τῇ εἰκοστῇ ἔκτῃ Ἰανουαρίου 1898, ἵνα δικάσῃ ἐπὶ τῆς αἰτήσεως τῶν Σταθοῦλας Γ. Ζαροπούλου καὶ Ἀθανασίου Καραθανασοπούλου ἡ Τσιρώνη, ὡς νομίμου ἀντιπροσώπου καὶ φυσικοῦ ἐπιτρόπου τῶν τέκνων του Φωτεινῆς καὶ Θεοδώρου κληρονύμων τῆς ἀποβιώσασας μητρὸς των Κυρούλας Γ. Ζαροπούλου, κατοίκων Μερκιδος, μηδόλως παρασταθέντων κατὰ τοῦ Δημοσίου, ἀντιπροσωπευομένου ὑπὸ τοῦ Ὑπουργοῦ τῶν Οἰκονομικῶν, ἐδρεύοντος ἐν Ἀθήναις, παρασταθέντος διὰ τοῦ πληρεξουσίου του Γ. Καρυτινοῦ, Νομικοῦ Συμβούλου, περὶ ἀναίρεσεως τῆς ὑπ' ἀριθ. 1241 (1885) ἀποφάσεως τῶν ἐν Ἀθήναις Ἐφετῶν.

Ἀκούσαν τοῦ Εἰσηγητοῦ Δικαστοῦ Μιλτ. Ἡλιάδου, ἐκθέσαντος τάδε :

Ἡ Σταθοῦλα Γ. Ζαροπούλου καὶ ἡ Κυροῦλα Γ. Ζαροπούλου ἦν ἀποβιώσασαν διερκούσης τῆς διαδικασίας ἐκληρονόμησαν οἱ ἐν ἀρχῇ τῆς παρούσης κληρονόμοι αὐτῆς διὰ τῆς ἀπὸ 22 Ἰουνίου 1878 ἀγωγῆς ἐνώπιον τοῦ Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν κατὰ τοῦ Δημοσίου, ἐξέθηκάν, ὅτι ὁ πατὴρ των διαταχθεὶς κατὰ τὸν Ἀπρίλιον τοῦ 1867 ὑπὸ τοῦ Δημάρχου Τυμφρηστοῦ, ἐξῆλθε πρὸς καταδίωξιν τῶν ληστῶν καὶ ἐν συμπλοκῇ μετ' αὐτῶν ἐφονεύθη, ἐπομένως κατὰ τὸν Νόμον ΡΟΒ' δικαιοῦνται αὐταὶ εἰς σύνταξιν λόγῳ προικίσεως καὶ ᾗτήσαντο νὰ ὑποχρεωθῇ τὸ Δημόσιον νὰ ταῖς πληρώσῃ δι' ὀφειλομένας συντάξεις ἀπὸ τοῦ θανάτου τοῦ πατρὸς των μέχρι τῆς 24 Ἀπριλίου 1878 δρχ. 3960 καὶ διὰ τόκον αὐτῶν ἀπὸ 2 7)βρίου μέχρι τοῦδε ἀπὸ τοῦ τέλους ἐκάστου μηνὸς δι' ἑκάστον μηνιαῖον δρ. 2296, ἐν ὧν δρχ. 6256 ἐντόκως ἀπὸ τῆς ἀγωγῆς, ἐτι δὲ δρ. 500 δι' ἐκατέρην αὐτῶν λόγῳ προικίσεως ἐντόκως ἀπὸ τῆς ἀγωγῆς.

Συζητήσεως γενομένης τὸ Πρωτοδικεῖον ἐξέδοτο τὰς ὑπ' ἀρ. 2683 (1879), 2087 (1881) καὶ 1670 (1882) ἀποφάσεις δι' ὧν

διέταξεν αποδείξεις· τὰς αποφάσεις· αὐτὰς ἐξεκάλεσε τὸ Δημόσιον, τὸ δ' Ἐφετεῖον Ἀθηνῶν ἐξέδοτο τὴν ὑπ' ἀρ. 1241 (1885) ἀπόφασιν, δι' ἧς ἀπέρριψε τὴν ἀγωγὴν ὡς πρὸς τὸ μέρος τὸ ἀφορῶν τὴν περὶ προικίσεως ἀπαίτησιν, ἀπέρριψε τὴν αὐτὴν ἀγωγὴν ὡς παραγεγραμμένην ὡς πρὸς τὸ μέρος αὐτῆς τὸ ἀφορῶν τὴν ἀπαίτησιν χορηγιῶν διὰ τὸ διάστημα ἀπὸ Ἀπριλίου 1867 μέχρι 22 Ἰουνίου 1873, ἐδέχθη κατὰ τὰ λοιπὰ τὴν ἀγωγὴν ἐν μέρει καὶ ὑπεχρέωσε τὸ Δημόσιον νὰ πληρώσῃ τοῖς ἐνάγουσι δρ. 1742 ἐντόκως ἀπὸ τῆς ἀγωγῆς.

Τῆς ἀποφάσεως ταύτης τὴν ἀντίρρῃσιν ᾗτήσαντο οἱ ἐνάγοντες διὰ τῆς ἀπὸ 21 Φεβρουαρίου 1890 ἀρμοδίως συνταχθείσης ἐκθέσεώς των, διὰ τοὺς ἐν αὐτῇ λόγους.

Ἀκοῦσαν τοῦ πληρεξουσίου τοῦ ἀναίρεσιβλήτου αἰτησθέντων ν' ἀρνηθῇ τὸ Δικαστήριον τὴν συζήτησιν ἐπὶ τῆς προκειμένης αἰτήσεως ἀναίρεσεως· καὶ τοῦ Ἀντισταγγελέως·

Σκεφθὲν κατὰ τὸν Νόμον

Ἐπειδὴ ἡ ὑπόθεσις ἐξεφωνήθη πρὸς συζήτησιν ἐκ τῆς διὰ τοῦ πινακίου καὶ τοῦ ἐκθέματος κεκατονισμένης σειρᾶς, οἱ δὲ ἀναίρεσιόντες οὔτε ἐνεφανίσθησαν οὔτε ἀποδεικνύεται ἐκ τῆς δικογραφίας ὅπως ὁποῦντε, ὅτι κατέθηκαν τὸ νόμιμον παράβολον ἢ ὅτι ἀπαλαμβάνουσιν ἐν τῇ δίκῃ ταύτῃ τὰ τῶν πενήτων δικαιώματα.

Διὰ ταῦτα

Ἰδὼν καὶ τὰ ἀρθρ. 821, 823 καὶ ἐπ' τῆς Πολ. Δικονομίας.

Ἀρνεῖται τὴν συζήτησιν ἐπὶ τῆς ἀπὸ 21 Νοεμβρίου 1890 αἰτήσεως τῶν Σταθούλας Γ. Ζαροπούλου καὶ Ἀθανασίου Καραθανασοπούλου ἢ Τσιρώνη, ὡς νομίμου ἀντιπροσώπου καὶ φυσικοῦ ἐπιτρόπου τῶν τέκνων τοῦ Φωτεινῆς καὶ Θεοδώρου, κληρονόμων τῆς ἀποβιώσασας μητρὸς των Κυρούλας Γ. Ζαροπούλου κατὰ τοῦ Δημοσίου περὶ ἀναίρεσεως τῆς ὑπ' ἀριθ. 1241 (1885) ἀποφάσεως τοῦ Ἐφετείου Ἀθηνῶν.

Καταδικάζει τοὺς ἀναίρεσιόντας εἰς τὰ τέλη τῆς σημάτων καὶ εἰς τὰ ἐκ τῆς δίκης ταύτης ἐξόδα τοῦ ἀντιδίκου των Δημοσίου μετριασθέντα εἰς δραχ. 25.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις τῇ τετάρτῃ (4) Φεβρουαρίου 1898, ἐδημοσιεύθη δ' αὐτόθι τῇ δευτέρᾳ (2) Μαρτίου 1898.

Ὁ Πρόεδρος

Κ. Σημαντήρας

Ὁ Γραμματεὺς

Γ. Καστόρχης

Ἀριθ. 20.

Τὸ Δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου

Τμήμα Α'.

Συγκείμενον ἐκ τῶν Δικαστῶν Κωνστ. Σημαντήρα, Προέδρου, Χρ. Κόκκορη, Ἀνδρ. Γκιῶν. Παν. Μενελάου, Ἀδ. Πετρίτση, Μιλτ. Ἡλιάδου καὶ Ξεν. Εὐθυμίου, παρόντων τοῦ τε Ἀντεισαγγελέως Κωνστ. Μανιάκη καὶ τοῦ Ἱπογραμματέως Π. Βαρουζάκη.

Συνεδριάσαν δημοσίᾳ ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ τοῦ καταστήματος αὐτοῦ τῇ εἰκοστῇ ἐκτῇ (26) Ἰανουαρίου 1898, ἵνα δικασῇ ἐπὶ τῆς αἰτήσεως τοῦ Δημοσίου, ἐκπροσωπούμενου ὑπὸ τοῦ ἐπὶ τῶν Οἰκονομικῶν Ὑπουργοῦ, ἐδρεύοντος ἐν Ἀθήναις, παρασταθέντος διὰ τοῦ πληρεξουσίου του Ἐμμ. Λυκούδη, Νομικοῦ Συμβούλου, κατὰ τοῦ Σπυρίδωνος Πυρρή, κατοικοῦ Ἀθηνῶν, παρασταθέντος διὰ τοῦ πληρεξουσίου του Π. Στεφανοπούλου, δικηγόρου, περὶ ἀναιρέσεως τῆς ὑπ' ἀριθ. 1713 (1893) ἀποφάσεως τῶν ἐν Ἀθήναις Ἐφετῶν.

Ἀκούσαν τοῦ Εἰσηγητοῦ Δικαστοῦ Ξεν. Εὐθυμίου ἐκθέσαντος τὰδε.

Ὁ Σπ. Πυρρῆς διὰ τῆς ἀπὸ 27 Σεπτεμβρίου 1891 ἐνώπιον τοῦ Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν ἀγωγῆς κατὰ τοῦ Δημοσίου ἐξέθηκεν, ὅτι δυνάμει συμβολαίου ἠγόρασε μετὰ τοῦ Ν. Κικὲ ἐξ ἀδιαιρέτου παρὰ τῶν Θ. Μπουκουράκη καὶ Κωνστ. Σκουρῆ τὰ δύο τρίτα ἐκ τοῦ μεριδίου αὐτῶν ἐπὶ ἐνὸς ἀγροῦ ἢ γηπέδου ἐκ πῆχεων τετραγωνικῶν 4486, ἥτοι πῆχεις τετραγ. 2990 ἐκ τοῦ ὅλου ἀγροῦ ἐκτάσεως 70 στρεμμάτων κειμένου ἐν Πειραιεὶ κατὰ τὴν θέσιν Μουσέλλῃ ἢ Ἀγίος Διονύσιος. Τοῦ γηπέδου τούτου ἀπαλλοτριωθέντος ἀναγκαστικῶς, ὡς καταληφθέντος ὑπὸ τοῦ Σιδηροδρόμου Πειραιῶς-Λαρίσσης Συνόρων, διατάχθη δι' ἀποφάσεως τῆς ἐπὶ τῶν ἀποζημιώσεων ἐπιτροπῆς νὰ ἀποζημιωθῇ διὰ τὴν εἰς αὐτὸν ἀνήκοντα 1495 πῆχεις μὲ δρ. 1172 καὶ 42)00, γενομένης δὲ δεκτικῆς τῆς ἀποφάσεως ταύτης τῆς Ἐπιτροπῆς διὰ δηλώσεως τοῦ ἐνάγοντος πρὸς τὸ Ὑπουργεῖον τῶν Ἐσωτερικῶν, ἐξεδόθη ἐπ' ὀνόματι του τοῦ ὑπ' ἀριθ. 8107 τῆς 31 Μαΐου 1891 ἔνταλμα πληρωμῆς ὅτι κατὰ τὸν Νόμον ΑΧΜΒ' (1888) δὲν ὑπάρχει ἀμφισβήτησις περὶ τοῦ εἰς ἀποζημιώσιν δικαιοῦμένου, κατὰ δὲ τὸν χρόνον τῆς καταλήψεως καὶ ἐκτιμήσεως δὲν ὑπῆρχεν ἀμφισβήτησις τρίτων περὶ τῶν δικαιωμάτων του ἐπὶ τοῦ καταληφθέντος, πᾶσα δὲ τοιαύτη κατό-

ΑΠΟΦΑΣΕΙΣ ΑΡΕΙΟΥ ΠΑΓΟΥ

13

πιν γενομένη εἶνε προσωπικὴ ἀπαίτησις ἢ ἀγωγή κατὰ τοῦ λαθόντος, ὅτι διὰ τῆς ἀπαλλοτριώσεως καὶ τῆς ἐπ' ὀνόματί του ἐκδόσεως τοῦ ἐντάλματος ἐγένετο τούτου κύριος, ἄλλως τὸ Δημόσιον δὲν δύναται ν' ἀρνηθῇ τὴν πληρωμὴν, εἰμὴ μόνον ἂν προηγήθη κατάσχσεις ἢ ἂν ἐκινήθη ἀγωγή κατὰ τοῦ Δημοσίου, διεκδικούσα τὴν κυριότητα τοῦ καταθέματος, ὥστε κακῶς καὶ παρὰ τὸν Νόμον τὸ Δημόσιον ἀρνεῖται τὴν πληρωμὴν καὶ δεόν νὰ ὑποχρεωθῇ δικαστικῶς εἰς τοῦτο, τὰς δ' ἐξωδίκους ἀξιώσεις τῶν τρίτων δὲν ὑποχρεοῦται νὰ λάβῃ ὑπ' ὄψει, ὡς γενομένης μετὰ τὴν ἀναγνώρισιν του ὡς κυρίου καὶ ᾗτήσατο νὰ καταδικασθῇ τὸ Δημόσιον νὰ τῷ πληρώσῃ δρ. 1172 καὶ 42)00 ἐντόκως ἀπὸ τῆς ἀγωγῆς.

Μεθ' ὃ τὸ Δημόσιον διὰ τῆς ἀπὸ 12 Ν)βρίου 1891 προσεπικλήσεως του ἐνώπιον τοῦ Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν κατὰ Μαρίας χήρας Ναοῦμ Γεωργίου ὡς ἐπιτρόπου τῆς ἀνηλίκου θυγατρὸς τῆς Φωτεινῆς, προσεπεκάλεσεν αὐτὴν νὰ παρέμβῃ εἰς τὴν προκειμένην δίκην καὶ ὑποστηρίξῃ τὰ δίκαιά της, ἄλλως νὰ κηρυχθῇ ἐκπτώτος παντὸς δικαιώματός της ἐπὶ τῆς ἐν λόγῳ ἀποζημιώσεως.

Εἶτα ὁ ἐνάγων διὰ τῆς ἀπὸ 6 Δ)βρίου 1891 ἐνώπιον τοῦ αὐτοῦ Πρωτοδικείου ἀνακαινώσεώς του μετὰ προσεπικλήσεως κατὰ τῶν Θ. Μπουκουράκη καὶ Κ. Σκουρῆ, ᾗτήσατο, ἵνα ἐν περιπτώσει καθ' ἣν ᾗθελον ἀποδειχθῇ νόμιμα τὰ ἐπὶ τοῦ καταληφθέντος γηπέδου δικαιώματα τοῦ ἀποβιώσαντος Γ. Ναοῦμ, ὑποχρεωθῶσιν οὗτοι νὰ τῷ καταβάλωσιν τὴν ἐγκριθένσαν ἀποζημίωσιν τῶν δρ. 1172 καὶ 42)00 ἐντόκως ἀπὸ τῆς ἐκδόσεως τοῦ ἐντάλματος.

Τὴν ἀγωγὴν αὐτὴν ἐδέχθη τὸ Πρωτοδικεῖον διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 9077 (1891) ἀποφάσεως.

Ἐκκληθείσας τῆς ἀποφάσεως ταύτης ὑπὸ τοῦ Δημοσίου, τὸ Ἐφετεῖον Ἀθηνῶν διὰ τῆς ὑπ' ἀρ. 1713 (1893) ἀποφάσεως ἀπέρριψεν τὴν Ἐφесιν τοῦ Δημοσίου.

Τῆς ἀποφάσεως δ' αὐτῆς τοῦ Ἐφετείου τὴν ἀναίρεσιν αἰτεῖται τὸ Δημόσιον διὰ τῆς ἀπὸ 10 Ν)βρίου 1893 αἰτήσεώς του διὰ διαφόρους ἐν αὐτῇ λόγους καὶ ἰδίᾳ διὰ τὸν ἐξῆς :

Διότι τὸ Ἐφετεῖον ἀποφηνάμενον, ὅτι τὸ Δημόσιον δὲν ἔχει ἐννομον συμφέρον καὶ δικαίωμα ν' ἀμφισβητήσῃ τὸ δικαίωμα τοῦ ἀντιδίκου νὰ πληρωθῇ τὴν ἀποζημίωσιν ὡς ναμεύς καὶ κύριος τοῦ καταληφθέντος, οὐδὲ νὰ ἰσχυρισθῇ, ὅτι τὴν ἀποζημίωσιν ἀξιοῖ καὶ ἕτερον πρόσωπον, ἢ Μαρία χήρα Ναοῦμ Γεωργίου, ὅπερ ἡγαίρει καὶ ἀγωγὴν κατὰ τοῦ Δημοσίου καὶ ἐπέβαλε κατάσχσεις εἰς χεῖράς του ἐπὶ τοῦ ποσοῦ τῆς ἀποζημιώσεως, λόγῳ, ὅτι διὰ τῆς συντάξεως τοῦ πρωτοκόλλου τῆς ἐπιτροπῆς καὶ τῆς ἐκδόσεως τοῦ ἐντάλματος ὑπὸ

τοῦ Ἰπουργίου ὑπὲρ τοῦ ἀναιρεσιβλήτου, ἂν καὶ τοῦτο οὔτε ἐκoiνοποιήθη οὔτε ἐξετελέσθη, ὡς προκύπτει ἐκ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως, ἀνεγνώρισθη ὡς δικαιοῦχος ὁ ἀναιρεσιβλήτος καὶ ἐτελέσθη ἐν τῷ προσώπῳ του ἡ ἀπαλλοτρίωσις, ὥστε δὲν εὐθύνεται τὸ Δημόσιον ἀπέεαντι τοῦ ἀληθοῦς ἰδιοκτῆτου πληρῶνον αὐτόν, ψευδῶς ἡρμήνευσε καὶ ἐφήρμοσε τὸν Νόμον ΑΧΜΒ'. καὶ τὰς περὶ καταλήψεως διὰ δημοσίαν ἀνάγκην καὶ ἀποζημιώσεως διατάξεις τοῦ Ἀστικοῦ καὶ Δημοσίου Δικαίου καὶ περὶ ἀναγνώρισεως χρεῶν τοῦ Δημοσίου διατάξεις ἰδίως τοῦ λογιστικοῦ νόμου· διότι κατὰ τὰς διατάξεις ταύτας δικαιοῦχος τῆς ἀποζημιώσεως εἶνε ὁ ἰδιοκτήτης, τὴν ιδιότητα δὲ τοῦ ἰδιοκτῆτου οὔτε τὸ ἔνταλμα τῆς πληρωμῆς ἀναγνωρίζει ἐφ' ὅσον δὲν ἐκτελεσθῇ ἡ κοινοποιηθῇ, ὡς δεκτικὸν ἀνακλήσεως, οὔτε ἡ πράξις τῆς ἐπιτροπῆς περὶ καταλήψεως, οὐδαμῶς προδικάζουσα περὶ καταλήψεως καὶ νομῆς, ἡ δὲ ἀπαλλοτρίωσις ἐξ ἧς ἐκλείπει ἡ εὐθύνη τοῦ Δημοσίου μόνον διὰ τῆς καταβολῆς τοῦ τιμήματος συνίσταται, ἐνθ' ὑπαρχούσης ἀμφισβήτησεως, πρέπει ταῦτο νὰ κατατεθῇ ἀπλῶς, ἵνα μὴ εὐθύνηται τὸ Δημόσιον καὶ οὐχὶ νὰ πληρωθῇ εἰς τὸν ἀπαιτοῦντα ἐφ' ὅσον ὑπάρχουσι καὶ ἄλλοι ἀπαιτηταὶ κινήντες μάλιστα δικαστικῶς ὡς ἐπὶ τοῦ προκειμένου. Ἄλλως ἐποῦ ὁ Ναὺμ Γεωργίου ἐπέβαλε κατὰσχέσιν, τὸ Δημόσιον ὧφειλε νὰ κρατῇ τὰ χρήματα μὴ δυνάμενον νὰ ὑποχρεωθῇ εἰς πληρωμὴν, ὅθεν περιεβιάσθη καὶ ἡ οὐσιώδης διάταξις τοῦ ἀρθρ. 923 Πολ. Δικονομίας.

Κατὰ τῆς προκειμένης αἰτήσεως ἀναιρέσεως, ὁ πληρεξούσιος τοῦ ἀναιρεσιβλήτου ἐπρότεινεν ἑντασιν ἀπαράδεκτου, στηριζομένην εἰς τὸν λόγον, ὅτι ἀπαγορεύεται τὸ ἐνδίκον τῆς ἀναιρέσεως μέσον ἐπὶ τῶν ἐπὶ τῇ βάσει τοῦ Νόμου ΑΧΜΒ' ἐκδιδομένων ἀποφάσεων.

Ἀκοῦσαν τοῦ μὲν πληρεξουσίου τοῦ ἀναιρεσιβλήτου Δημοσίου, ἀναπτύξαντος καὶ προφορικῶς τοὺς λόγους ἀναιρέσεως καὶ αἰτήσεως τὴν ἀναιρέσιν τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως, τοῦ δὲ πληρεξουσίου τοῦ ἀναιρεσιβλήτου ἀντικρούσαντος αὐτοὺς καὶ αἰτήσεως τὴν ἀπόρριψιν τῆς αἰτήσεως· καὶ τοῦ Ἀντεισαγγελέως·

Σκεφθὲν κατὰ τὸν Νόμον·

Ἐπειδὴ ἡ χρῆσις τοῦ ἐνδίκου τῆς ἀναιρέσεως μέσου ἀπαγορεύεται ὑπὸ τοῦ Νόμου ΑΧΜΒ' μόνον κατὰ τῶν ἀποφάσεων τῶν ἐκδιδομένων προκειμένου περὶ τοῦ ὑπὸ τῶν Δικαστῆρων προσδιορισμοῦ τῆς τοῦ καταλαμβανομένου κτήματος ἀξίας, τὸν ὑπὸ τῆς ἐπιτροπῆς προσδιορισμὸν τῆς ὁποίας δὲν ἀποδέχεται ὁ ἰδιοκτήτης. Ὅθεν μὴ προκειμένου ἤδη περὶ τοιαύτης ἀποφάσεως, ἡ ἑντασις τοῦ ἀναιρε-

σιβλήτου περί ἀπαράδεκτου τῆς αἰτήσεως ἀναιρέσεως τοῦ Δημοσίου, εἶναι ἀπορριπτέα ὡς μὴ βάσιμος.

Ἐπειδὴ κατὰ τὸν Νόμον ΑΧΜΒ', εἰς ὃν ἡ ιδιοκτήτης τοῦ καταλαμβανομένου κτήματος δὲν ἀποδέχεται τὴν ὑπὸ τῆς ἐπιτροπῆς προσδιορισθεῖσαν ἀποζημίωσιν ἢ ὑπάρχη ἀμφισβήτησις περὶ τοῦ εἰς ἀποζημίωσιν δικαιουμένου, τὸ ποσὸν αὐτὸ κατατίθεται ἐν τινι ταμείῳ τοῦ Κράτους, τὸ δὲ ἀκίνητον καταλαμβάνεται ἀκωλύτως μετὰ 8 ἡμέρας ἀπὸ τῆς εἰδοποιήσεως τῆς καταθέσεως, μετὰ δὲ τὴν οὕτω γενομένην ἀπαλλοτριώσιν, πᾶσα ἐμπράγματος ἐπὶ τοῦ καταληφθέντος κτήματος ἀξιώσεις τρίτων τρέπεται εἰς ἀπαίτησιν ἐπὶ τοῦ καταθέματος ἢ εἰς προσωπικὴν ἀγωγὴν κατὰ τοῦ λαβόντος αὐτὸ. Ἐκ τῶν διατάξεων δὲ τοῦ νόμου τούτου σαφῶς προκύπτει, ὅτι ὑπαρχουσῶν ἀξιώσεων, τὸ Δημόσιον δὲν δύναται νὰ πληρώσῃ τὸ προσδιορισθὲν τίμημα, ἀλλ' ὀφείλει νὰ καταθέσῃ αὐτὸ ἐν τινι ταμείῳ τοῦ Κράτους. Ὅθεν δεχόμενον τὸ Ἐφετεῖον διὰ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεώς του, ὅτι τρίτος ἡγείρεν ἀξιώσεις ἐπὶ τοῦ καταληφθέντος κτήματος πρὸ τῆς εἰς τὸν φαινόμενον κύριον παρὰ τοῦ Δημοσίου πληρωμῆς τοῦ ὀρισθέντος ποσοῦ τῆς ἀποζημιώσεως καὶ ἀποφανθὲν, ὅτι ἐν ταιαύτῃ περιπτώσει τὸ Δημόσιον οὐδὲν συμφέρον ἔχει ν' ἀρνηθῇ τὴν εἰς τοῦτον πληρωμὴν τοῦ προσδιορισθέντος ὑπὸ τῆς ἐπιτροπῆς ποσοῦ τῆς ἀποζημιώσεως, διὰ τὸν λόγον ὅτι οἱ τρίτοι οἱ ἔχοντες ἀξιώσεις κυριότητος ἐπὶ τοῦ κτήματος οὐδεμίαν ἀγωγὴν δικαιουνται ν' ἀσκήσωσι κατὰ τοῦ Δημοσίου ἐπὶ τοῦ τιμήματος, παρεβίασε τὰς σαφεῖς διατάξεις τοῦ ΑΧΜΒ' Νόμου καὶ ἀναιρετέαν οὕτω κατέστησε τὴν ἀπόφασίν του ταύτην δυνάμει τοῦ ἀρθ. 807 ἐδ. 7 τῆς Πολ. Δικονομίας.

Διὰ ταῦτα

Τὸν καὶ τᾶρθρ. 210-219, 833, 838 καὶ 839 τῆς Πολ. Δικονομίας καὶ τὸ ἀρθρ. 3 τοῦ ΧΜΖ' Νόμου.

Ἀπορρίπτει τὴν περὶ ἀπαράδεκτου τῆς προκειμένης αἰτήσεως ἀναιρέσεως ἔνστασιν τοῦ ἀναιρεσιβλήτου.

Ἀναιρεῖ τὴν ὑπ' ἀριθ. 1713 τοῦ ἔτους 1893 ἀπόφασιν αὐτοῦ ἐν Ἀθήναις Ἐφετῶν καὶ

Παραπέμπει τὴν ὑπόθεσιν ἐνώπιον τοῦ Β' τμήματος τοῦ Ἀρείου Πάγου πρὸς κατάλληλον ἐφαρμογὴν τοῦ νόμου

Διατάσσει νὰ γραφῇ ἡ παρούσα εἰς τὸ περιθώριον τοῦ πρωτοτύπου τῆς ἀναιρουμένης ἀποφάσεως καὶ δημοσιευθῇ διὰ τοῦ τύπου δαπάνῃ τοῦ ἀναιρεσιβλήτου, ὃν καταδικάζει καὶ εἰς τὴν δικαστικὴν δαπάνην τοῦ ἀναιρεσειόντος Δημοσίου, τὴν ἐνώπιον τοῦ Ἐφετερίου

καὶ τοῦ Ἀρείου Πάγου, ἐκ δρχ. ὀγδοήκοντα (80) καὶ εἰς τὰ τέλη τῆς σημερινῆς.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις τῇ ἐνδεκάτῃ (11) Φεβρουαρίου 1898. Ἐδημοσιεύθη δ' αὐτόθι τῇ δευτέρᾳ (2) Μαρτίου 1898.

Ὁ Πρόεδρος
Κ. Σημαντήρας

Ὁ Γραμματεὺς
Γ. Καστόρχης

~~~~~
Ἀρθ. 21

Τὸ Δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου

Τμῆμα Α'.

Συγκείμενον ἐκ τῶν Δικαστῶν Κωνστ. Σημαντήρα, Προέδρου, Χρ. Κόκκορη, Ἀνδρ. Γκιών, Παν. Μενελάου, Ἀδ. Πετρίτση, Μιλτ. Ἡλιάδου καὶ Ξεν. Εὐθυμίου· παρόντων τοῦ τε Ἀντεισαγγελέως Κωνστ. Μανιάκη καὶ τοῦ Ὑπογραμματέως Π. Βαρουζάκη.

Συνεδριάσαν δημοσίᾳ ἐν τῷ ἀκροατησίῳ τοῦ καταστήματος αὐτοῦ τὴν εἰκοστὴν ἑκτὴν Ἰανουαρίου 1898, ἵνα δικάσῃ ἐπὶ τῆς αἰτήσεως τοῦ Δημοσίου, ἀντιπροσωπευομένου ὑπὸ τοῦ ἐπὶ τῶν Οἰκονομικῶν Ὑπουργοῦ, παρασταθέντος διὰ τοῦ πληρεξουσίου του Γ. Καραντινοῦ, Νομικοῦ Συμβούλου, κατὰ τοῦ Ἀθανασίου Σπυροπούλου, κατοικοῦ τοῦ χωρίου Κυνηγοῦ τοῦ Δήμου Πυλίων, παρασταθέντος διὰ τοῦ πληρεξουσίου του Γ. Μελισσοῦργοῦ, δικηγόρου, περὶ ἀναιρέσεως τῆς ὑπ' ἀριθ. 579 τοῦ 1893 ἀποφάσεως τῶν ἐν Καλάμαις Πρωτοδικῶν.

Ἀκοῦσαν τοῦ Εἰσηγητοῦ Δικαστοῦ Ξεν. Εὐθυμίου ἐκθέσαντος τὰςδε :

Τὸ Δημόσιον διὰ τῆς ἀπὸ 7 Δεκεμβρίου 1891 ἐνώπιον τοῦ Εἰρηνοδικοῦ Πύλου ἀγωγῆς κατὰ τοῦ Ἀθανασίου Σπυροπούλου ἐξέθεκεν, ὅτι ἀπὸ τῆς Ἑλληνικῆς ἐπαναστάσεως κατεχεῖ καὶ νέμεται διανοίᾳ κυρίου, δικαιοῶματι τοῦ πολέμου διαφόρους γαίας, ἐν τῇ ἀγωγῇ λεπτομερῶς περιγραφομένης, κειμένης κατὰ τὴν περιφέρειαν τοῦ Δήμου Πυλίων· ὁ ἐναγόμενος ὅμως αὐθαιρέτως καὶ ἄνευ τινὸς δικαιοῶματος ἐπεχείρησε λάθρα τὴν κατασκευὴν οἰκοδομῆς ἐν μίᾳ θέσει ἐκ τῶν εἰρημένων γαιῶν πρὸς χρησιμοποίησιν ταύτης δι' ὑδρομύλον ἀντισταθεὶς κατὰ τῆς φρουρήσεως τῆς δημοσίου δυνάμεως, ἤρξατο ἐργασίας πρὸς διοχέτευσιν τοῦ δημοσίου ὕδατος εἰς τὴν ἀνεγερθεῖσαν παρ' αὐτοῦ οἰκοδομὴν τοῦ ὑδρομύλου προτιθέμενος νὰ λάβῃ τοῦτο διὰ κατασκευῆς δέσεως ἐπὶ τοῦ δημοσίου ποταμοῦ

τοῦ καλουμένου «Ἀγιολιώικα». Ὅτι ἡ θέσις ἐνθα ὁ ἐναγόμενος προπαρασκευάζει τὴν κατασκευὴν ὑδρομύλου εἶνε ἔθνικῇ, ἐπομένως ἐξαιρεῖται τῆς διανομῆς κατὰ τὸν νόμον ΧΖ' τοῦ 1877, καταμετρηθεῖσα δὲ συνεπεῖα διαταγῆς τοῦ Ὑπουργείου τῶν Οἰκονομικῶν πρόκειται νὰ ἐκποιηθῇ ὡς ἔθνικόν φθαρτὸν κτῆμα· ὁθεν ὁ ἐναγόμενος ἐπιχειρήσας πράξεις αὐθαιρέτους καὶ παρανόμους προῖθάλλει κεκτημένα ἀναφαίρετα δικαιώματα τοῦ Δημοσίου καὶ ἄλλα συμφέροντα αὐτοῦ, καθόσον διὰ τῆς μεταβολῆς τῆς ροῆς τοῦ ὕδατος γαίαι ἐθνικαὶ μεγάλης ἐκτάσεως θὰ μεταβληθῶσιν ἀπὸ ποτιστικαὶ εἰς ἑκταστικαὶ καὶ ἡ ἀξία αὐτῶν θὰ μειωθῇ· ὅτι τὸ δημόσιον δικαιοῦται νὰ ἐπιδιώξῃ τὴν παρεμπόδισιν τοῦ ἐναγομένου ἀπὸ πάσης περαιτέρω ἐργασίας ἀπὸ τοῦ περὶ οὗ πρόκειται μέρους, πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦ νὰ μείνωσι τὰ πράγματα εἰς τὴν ἦσαν κατάστασιν πρὸ τῶν ἐπιχειρηθεισῶν ὑπὸ τοῦ ἐναγομένου παρανόμων καὶ αὐθαιρέτων ἐργασιῶν, λαμβανομένων πρὸς τοῦτο προσωρινῶν μέτρων, καὶ ἡτήσατο νὰ ὑποχρεωθῇ ὁ ἐναγόμενος νὰ παύσῃ πάσης περαιτέρω ἐπὶ τοῦ ἐπιδέκτου μέρους ἐργασίας τεινούσης εἰς τὴν διοχέτευσιν τοῦ δημοσίου ὕδατος εἰς τὴν παρ' αὐτοῦ ἀνεγερθεῖσαν οἰκοδομὴν ὑδρομύλου ἐπὶ ἀπειλῇ χρηματικῆς ποινῆς· νὰ ἐπαναφέρῃ τὰ πράγματα εἰς τὴν προτέρα αὐτῶν κατάστασιν, ἥτοι νὰ ἐπιχώσῃ τὴν τυχόν κατασκευασθεῖσαν παρ' αὐτοῦ ἐν μέρει αὐλάκῃ καὶ διαλύσῃ τὴν τυχόν σχηματισθεῖσαν παρ' αὐτοῦ ἐν μέρει δέσιν, εἰς τρόπον ὥστε τὸ ὕδωρ νὰ ἔχῃ τὸν αὐτὸν ροῦν, ὃν εἶχε καὶ πρότερον, ἄλλως νὰ ἐπιτραπῇ τῷ Δημοσίῳ ἡ τοιαύτη ἐνέργεια δι' ἐξόδων τοῦ ἐναγομένου.

Συζητήσεως γενομένης τὸ Εἰρηνοδικεῖον μετὰ τὰς ὑπ' ἀριθ. 1214 καὶ 1251 (1891) καὶ 1 (1892) παρεμπιπτούσας ἀποφάσεις, ἐξέδωκε τὴν ὑπ' ἀριθ. 1261 τοῦ 1892 ὁριστικὴν, δι' ἧς ἀπέρριψε τὴν προκειμένην ἀγωγὴν ὡς μὴ νόμιμον καὶ μὴ βάσιμον.

Τὰς ἀποφάσεις αὐτάς, ἐκκληθεῖσας ὑπὸ τοῦ Δημοσίου, τὸ Πρωτοδικεῖον Καλαμῶν διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 579 (1893) ἀποφάσεως, ἐπεκύρωσε, ἀπορρίψαν τὴν κατ' αὐτῶν ἐφεσιν.

Τὴν ἀναίρεσιν δὲ τῆς εἰρημένης τοῦ Πρωτοδικείου ἀποφάσεως αἰτεῖται τὸ Δημόσιον διὰ τοὺς ἐν τῇ ἀπὸ 5 Ἰουνίου 1893 αἰτήσεως ὡς καὶ τοὺς ἐν τῇ ἀπὸ 2 Δεκεμβρίου 1897 προσθετῷ δικογραφῷ περιεχομένους λόγους ὡς ἐξῆς :

Α'.) Διὰ τοὺς ἐν τῇ ἀναίρετηρίῳ :

Διότι, ἀφοῦ βάσις τῆς ἀπὸ 7 Δεκεμβρίου 1891 κλήσεως τοῦ Δημοσίου κατὰ τοῦ ἀντιδίκου περὶ προσωρινῶν μέτρων εἶνε, ὅτι τοῦτο εἶχε τὴν τελευταίαν ἀνεπλήπτον κατοχὴν τῶν ἐν αὐτῇ περιεχομένων δύο ἐθνικῶν τεμαχίων ἀγροῦ καὶ τοῦ αὐλάκος καὶ ἐπὶ

τούτου ὁ ἀντίδικος εἶχεν ἐνεργήσῃ πράξεις. δι' ὧν προσεβάλλετο τὸ δικαίωμα τοῦτο τοῦ Δημοσίου ἐζητεῖτο δ' ἡ παῦσις πάσης περαιτέρω ἐργασίας, ἔδει πρὸ παντὸς νὰ ὑποχρεωθῇ αὐτὸ εἰς ἀπόδειξιν τῆς βάσεως τῆς ἀγωγῆς του, περιοριζομένης εἰς τοῦτο τῆς ἐνώπιον τοῦ Εἰρηνοδικείου δίκης, κατὰ τὴν ἀρμοδιότητά του, καὶ οὐχὶ νὰ διαταχθῶσι διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 1251 (1891) ἀποφάσεως τοῦ δικασαντος Εἰρηνοδικείου Πύλου ἀποδείξεις εἰς βάρος τοῦ ἐναγομένου, ἐντελῶς ἀσχετοὶ πρὸς τὴν βάσιν τῆς κλήσεως καὶ ἀφορῶσαι μάλιστα ἀντικείμενα ἐκφεύγοντα τῆς ἀρμοδιότητος τοῦ Εἰρηνοδικίου, ἐπὶ τῇ βάσει δὲ ἀποδείξεων ἐπὶ τοιούτων θεμάτων νὰ θεωρηθῇ ἀβάσιμος ἡ τοῦ Δημοσίου κλήσις διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 1261 τοῦ 1892 ἀποφάσεώς του, ὅθεν τὸ Πρωτοδικεῖον διὰ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεώς του, δεχθὲν ὡς ὀρθὰς τὰς εἰρημένους τοῦ εἰρημένου Εἰρηνοδικείου ἀποφάσεις καὶ ἐπικυρώσαν αὐτάς ἀντὶ νὰ τὰς μεταρρυθμίσῃ καὶ διατάξῃ τὰς δεούσας ἀποδείξεις συμφῶνως πρὸς τὴν βάσιν τῆς ἀγωγῆς, ἐπὶ τῷ λόγῳ ὅτι τὸ Δημόσιον δὲν εἶχε μάλιστα συμφέρον νὰ προσβάλλῃ τὴν μεταβολὴν τοῦ βάρους τῆς ἀποδείξεως, παρέβιασε τὰς περὶ ἀποδείξεως διατάξεις τῆς Πολ. Δικονομίας, ὕπερ ἐπάγεται τὴν ἀναίρεσιν τῆς ἀποφάσεως του.

Β'.) Τοὺς ἐν τῷ προσθέτῳ δικογράφῳ.

Διότι κακῶς συνετέθη τὸ ὡς Ἐφετεῖον δικάσαν Πρωτοδικεῖον καὶ παρεβιάσθησαν αἱ οὐσιώδεις διατάξεις 27 καὶ 278 τοῦ ὀργανισμοῦ τῶν Δικαστηρίων, διότι πρὸς ἀναπλήρωσιν τῶν τακτικῶν Δικαστῶν καὶ τῶν Παρέδρων ἔδει νὰ ὑπάρχῃ κώλυμα καὶ νὰ μνημονεύηται τοῦτο ἐν τῇ ἀποφάσει, πλὴν ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις οὐδὲν ἀναφέρει ἀπολύτως περὶ κωλύματος τῶν τακτικῶν δικαστῶν καὶ τῶν Παρέδρων τοῦ ὡς Ἐφετείου δικάσαντος Πρωτοδικείου. Ἄρα ἡ ἀνεκωλύματος τούτων πρόσληψις τοῦ Δικηγόρου Μπενῆ Ψάλλου πρὸς ἀναπλήρωσιν δῆθεν αὐτῶν, μηδαμῶς κωλυομένων, καθίστησι μὴ προσήκουσαν τὴν σύνθεσιν τοῦ δικάσαντος Πρωτοδικείου καὶ ἐπὶ τούτῳ ἀναιρετέαν τὴν ἀπόφασίν του.

Ἀκοῦσαν τοῦ πληρεξουσίου τοῦ ἀναιρεσιέντος Δημοσίου ἀναπτύξαντος καὶ προφορικῶς τοὺς λόγους τῆς ἀναιρέσεως καὶ αἰτησάμενου τὴν ἀναιρεσιν τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως, τοῦ πληρεξουσίου τοῦ ἀναιρεσιβλήτου αἰτησάμενου τὴν ἀπόρριψιν τῆς προκειμένης αἰτήσεως· καὶ τοῦ Ἀντεισαγγελέως.

Σκεφθὲν κατὰ τὸν Νόμον.

Ἐπεὶ δὴ ὁ λόγος τῆς αἰτήσεως ἀναιρέσεως, ὅτι παρὰ τὸν νόμον ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις τὸ βάρος τῆς ἀποδείξεως τῆς βάσεως τῆς ἀγωγῆς ἐπέβαλεν εἰς τὸν ἐναγόμενον καὶ οὐχὶ εἰς τὸ ἐνάγον

Δημόσιον, εἶνε ἀπορριπτέος ὡς ἄνευ συμφέροντος ὑπὸ τοῦ Δημοσίου προτεινόμενος, διότι ἐκ τῆς μεταβολῆς ταύτης τοῦ βάρους τῆς ἀποδείξεως μόνον ὁ βαρυνθεὶς ταύτῃ ἐναγόμενος ζημιούται, οὐχὶ δὲ καὶ τὸ Δημόσιον, ὅπερ, ὡς προκύπτει ἐκ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως, περὶ τοῦ θέματος τῆς ἀποδείξεως ἐξήτασε μάρτυρας κατ' ἀνταποδείξιν, οἵτινες ἐλήφθησαν ὑπ' ὅψιν ὑπὸ τοῦ Δικαστηρίου κατὰ τὴν ἐκτίμησιν τῶν ἀποδείξεων· ὁ δὲ συνεχόμενος λόγος, ὅτι αἱ διαταχθεῖσαι ἀποδείξεις εἶνε ἐντελῶς ἄσχετοι πρὸς τὰ τὴν βᾶσιν τῆς ἀγωγῆς ἀποτελοῦντα γεγονότα, εἶνε ἐπίσης ἀπορριπτέος, διότι, ὡς ἀποδεικνύεται ἐκ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως, αὕτη δέχεται, ὅτι τὸ ἀποδεικτέον θέμα, καίτοι περιέχει πλεονασμούς τινες, περιλαμβάνει ἅπαντα τὰ πραγματικὰ γεγονότα τὰ ἀποτελοῦντα τὴν βᾶσιν τῆς ἀγωγῆς. Ἡ κρίσις δὲ αὕτη τοῦ ὡς Ἐφετείου δικάσαντος Πρωτοδικείου, ἀναγομένη εἰς πράγματα, δὲν ὑπόκειται κατὰ τὸ ἄρθρον 810 Πολ. Δικονομίας εἰς τὸν ἔλεγχον τοῦ Ἀρείου Πάγου.

Ἐπειδὴ ὁ πρόσθετος λόγος ἀναιρέσεως, ὅτι κατὰ παραβίασιν τῶν ἄρθρ. 27 καὶ 278 τοῦ ὁργανισμοῦ τῶν Δικαστηρίων, καθ' ἃ πρὸς ἀναπλήρωσιν τῶν τακτικῶν Δικαστῶν δέον νὰ ὑπάρχῃ κώλυμα αὐτῶν καὶ νὰ μνημονεῦται τοῦτο ἐν τῇ ἀποφάσει, τὸ Δικαστήριον δὲν μνημονεύει τι περὶ κωλύματος προσλαμβάνον ὡς ἐπικουρον δικαστὴν τὸν δικηγόρον Μπενῆ Ψάλτην, εἶνε ἀπορριπτέος, διότι ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις περιέχουσα, ὅτι ὁ δικηγόρος προσελήφθη ἀναπληρωτὴς τῶν λοιπῶν δικαστῶν καὶ πρεδρῶν, προδήλως ἔχει τὴν ἔννοιαν, ὅτι οἱ λοιποὶ δικασταὶ καὶ πρεδρῶν ἐκωλύοντο· οὐδὲν ἄλλως δ' ἀπαιτεῖται κατὰ τ' ἀνωτέρω ἄρθρα νὰ μνημονεῦται ρητῶς ἐν τῇ ἀποφάσει τὸ κώλυμα, διότι τοῦτο τεκμαίρεται ὑπάρχον, ὅτι ἡ συμπλήρωσις τοῦ δικαστηρίου γίνεται διὰ μὴ τακτικῶν μελῶν.

Διὰ ταῦτα

Ἰδὸν καὶ τ' ἄρθρα 830, 210—219 Πολ. Δικονομίας.

Ἀπορρίπτει τὴν αἴτησιν τοῦ Δημοσίου περὶ ἀναιρέσεως τῆς ἀριθ. 579 τοῦ ἔτους 1893 ἀποφάσεως τῶν ἐν Καλάμαις Πρωτοδικῶν καὶ

Καταδικάζει αὐτὸ εἰς τὴν δικαστικὴν δαπάνην τοῦ ἀναιρεσιδίου τοῦ ἐκ δραχμῶν τεσσαράκοντα (40)

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις τῇ ἐνδεκάτῃ (11) Φεβρουαρίου 1898 Ἐδημοσιεύθη, δ' αὐτόθι τῇ δευτέρᾳ (2) Μαρτίου 1898.

Ὁ Πρόεδρος

Κ. Σημαντήρας

Ὁ Γραμματεὺς

Γ. Καστόρχης

Ἄρθ. 22

Τὸ Δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου

Τμήμα Β'.

Συγκείμενον ἐκ τῶν δικαστῶν Μιχαὴλ Διγενῆ, Ἀντιπροέδρου, (κωλυομένου τοῦ Προέδρου), Ἀν. Μανδραπήλια, Εἰσηγητοῦ, Ἰω. Δουβουνιώτου, Ἀνδρ. Γκιών, Στ. Ἀνδροπούλου, Β. Παπαδοπούλου καὶ Β. Ροντήρη· παρόντων τοῦ τε Ἀντεισαγγελέως Κωνστ. Μανιάκη, καὶ τοῦ Ὑπογραμματέως Π. Βαρουξάκη.

Συνεδρίασαν δημοσίᾳ ἐν τῷ ἀκροατήριῳ τοῦ καταστήματος αὐτοῦ τῇ εἰκοστῇ ὀγδόῃ (28) Φεβρουαρίου 1898, ἐνα δικάσῃ ἐπὶ τῆς ἐξῆς ὑποθέσεως μεταξὺ τοῦ αἰτοῦντος Δημοσίου ἀντιπροσωπευομένου ὑπὸ τοῦ Ὑπουργοῦ τῶν Οἰκονομικῶν, ἐδρεύοντος ἐν Ἀθήναις, παρασταθέντος διὰ τοῦ πληρεξουσίου του Α. Λυμπεράκη, Νομικοῦ Συμβούλου, καὶ τοῦ καθ' οὗ ἡ αἴτησις Κωνσταντίνου Ραυτοπούλου, κατοικοῦ Ἀγρινίου, μηδόλως παρασταθέντος

Τὸ Δημόσιον διὰ τῆς ἀπὸ 16 Ἀπριλίου 1896 αἰτήσεώς του ἐνώπιον τοῦ Δικαστηρίου τούτου κατὰ τοῦ Κωνστ. Ραυτοπούλου ἐξέθηκεν ὅτι, ἐπὶ διαφορᾷ ἐκκρεμοῦς ἐνώπιον τοῦ Δικαστηρίου τούτου, ἐξεδόθη ἡ ὑπ' ἀριθ. 61 τοῦ 1893 ἀπόφασίς του, ὑποχρεώσασα τὸ Δημόσιον νὰ παραγάγῃ τὰς ἐν τῇ διατακτικῇ αὐτῆς ἀναφερομένας ἀποδείξεις ἀλλὰ μετὰ τὴν ἐκδοσιν τῆς ἀποφάσεως ταύτης ἀπεβίωσεν ὁ ἀντίκλητος τοῦ ἀντιδίκου Π. Μανωλίδης δικηγόρος, τὴν διακοπεῖσαν δ' οὕτω βιαίως δίκην δὲν ἐπανελάβεν ἐκουσίως ὁ ἀντίδικος, καὶ δέον νὰ διαταχθῇ ἡ ἐπανεληψὶς τῆς ὑπὸ τοῦ Δικαστηρίου, καὶ ῥητήσας νὰ κηρυχθῇ ἐπανελημμένη ἡ ἐνώπιον τοῦ Δικαστηρίου τούτου ὑφισταμένη ἐκκρεμὴς δίκη, συνεπείᾳ τῆς ἀπὸ 22 Αὐγούστου 1891 ἀγωγῆς τοῦ Δημοσίου κατὰ τοῦ ἀντιδίκου, ἐφ' ἧς ἐξεδόθη ἡ ὑπ' ἀριθ. 61 τοῦ 1893 ἀπόφασίς τοῦ Δικαστηρίου τούτου, ἡ βιαίως διακοπεῖσα ἕνεκα τοῦ θανάτου τοῦ δικηγόρου Π. Μανωλίδου ἀντικλήτου τοῦ ἀντιδίκου. Νὰ ἐπιβληθῶσιν εἰς βάρος τοῦ ἀντιδίκου, τὰ ἐξοδα καὶ τέλη.

Ἐπομένως μετὰ τὴν νόμιμον προδικασίαν εἰσήχθη ἡ προκειμένη ἀπόθεσις εἰς τὸ ἀκροατήριον τοῦ Δικαστηρίου τούτου πρὸς συζήτησιν κατὰ τὴν ἐν ἀρχῇ τῆς παρούσης ἀναφερομένην συνεδρίαν, καθ' ἣν παρέστη μόνον ὁ, ὡς εἴρηται, πληρεξούσιος τοῦ αἰτοῦντος Δημοσίου, ὅστις διὰ τῶν ἀναγνωσθεισῶν ἐγγράφων προ-

ΑΠΟΦΑΣΕΙΣ ΑΡΕΙΟΥ ΠΑΓΟΥ

τάσεών του, ἤτήσατο τὴν παραδοχὴν τῆς προκειμένης αἰτήσεώς του καὶ τὴν καταδίκην τοῦ ἀντιδίκου εἰς τὰ ἔξοδα.

Ἀκούσαν αὐτοῦ ἀναπτύξαντος καὶ προφορικῶς τὰς προτάσεις του καὶ τοῦ Ἀντεισαγγελέως διελθὼν τὴν δικογραφίαν σκεφθὲν κατὰ τὸν Νόμον.

Ἐπειδὴ, ὡς προκύπτει ἐκ τοῦ ἀπὸ 22 Ἀπριλίου 1896 ἀποδεικτικοῦ ἐπιδόσεως τοῦ δικαστικοῦ κλητῆρος τῶν ἐν Μεσολογίῳ Πρωτοδικῶν Εὐαχ. Τασούλα, ἡ προκειμένη αἵτησις περὶ ἐπαναλήψεως ἐκοινοποιήθη προσηκόντως πρὸς τὸν καθ' οὗ αὕτη, μὴ ἐμφανιζόμενος δὲ οὗτος κατὰ τὴν ἐν ἀρχῇ τῆς παρούσης ἀναφερομένην συνεδρίασιν, νόμιμον δικάσιμον τῆς προκειμένης ὑποθέσεως, ἐκφωνηθείσης ἐκ τῆς σειρᾶς τοῦ δελτίου τῶν αἰτήσεων, δικάζεται ἐρήμην. δεκτῆς γινομένης τῆς ἐν λόγῳ αἰτήσεως περὶ ἐπαναλήψεως τῆς προκειμένης δίκης, δι' ἑλλειψιν ἀντιρρήσεως καὶ ὡς μὴ ὑπάρχουσα ἐνστάσεώς τινος ἐξ ἐπαγγέλματος προβλητέας.

Διὰ ταῦτα

Ἰδὼν καὶ τ' ἄρθρα 210, 219 καὶ 473 τῆς Πολιτικῆς Δικονομίας.

Δικάζον ἐρήμην τοῦ Κωνσταντίνου Ραυτοπούλου,

Δεχόμενον δὲ τὴν ἀπὸ 16 Ἀπριλίου 1896 αἵτησιν τοῦ Δημοσίου.

Κηρύσσει ἐπανεκλημένην τὴν μεταξὺ αὐτοῦ καὶ τοῦ καθ' οὗ ἡ αἵτησις Κωνσταντίνου Ραυτοπούλου ὑφισταμένην ἐνώπιον τοῦ Δικαστηρίου τούτου δίκην, ἐκκρεμῇ οὖσαν, ἐφ' ἧς ἐξεδόθη ἡ ὑπ' ἀριθ. 61 (1893) ἀπόφασις τοῦ Β' Τμήματος τοῦ Δικαστηρίου τούτου.

Διατάσσει τὴν ἐξακολούθησιν τῆς δίκης ταύτης καὶ

Καταδικάζει τὸν καθ' οὗ ἡ αἵτησις εἰς τὰ τοῦ Δημοσίου δικαστικὰ ἔξοδα τῆς παρούσης δίκης, μετριαζόμενα εἰς δραχ. 30 καὶ εἰς τὰ τέλη τῆς σημάσεως.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις τῇ τρίτῃ (3ῃ) Μαρτίου 1898, ἐδημοσιεύθη δὲ τῇ ἐβδόμῃ (7) Μαρτίου 1898.

Ὁ Ἀντιπρόεδρος

Μιχ. Διγενῆς

Ὁ Ὑπογραμματεὺς

Π. Βαρουξάκης

Ἄριθ. 23

Τὸ Δικαστῆριον τοῦ Ἀρείου Πάγου

Τμήμα Β'.

Συγκείμενον ἐκ τῶν Δικαστῶν Μιχ. Διγενῆ, Ἀντιπροέδρου (κωλυομένου τοῦ Προέδρου) Ἀν Μανδραπήλια, Ἰω. Δουδουνιώ

του, Ἄνδρ. Γκιών, Στ. Ἀνδροπούλου, Εἰσηγητοῦ, Β. Παπαδοπούλου, Β. Ροντήρη παρόντων τοῦ τε Ἀντεισαγγελεως Κωνστ. Μανιάκη καὶ τοῦ Ὑπογραμματέως Π. Βαρουζάκη.

Συνεδριάσαν δημοσίᾳ ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ τοῦ καταστήματος αὐτοῦ τὴν εἰκοστὴν ὁγδόην Φεβρουαρίου 1898, ἵνα δικάσῃ ἐπὶ τῆς ὑποθέσεως μεταξὺ τοῦ ἐνάγοντος Σπυρίδωνος Σ. Παναγιωτοπούλου, κατοικοῦ Ζακύνθου, παρασταθέντος διὰ τοῦ πληρεξουσίου του Κωνσταντίνου Μακκᾶ δικηγόρου καὶ τῶν ἐναγομένων Ἐλένης Γιαννιτζοπούλου καὶ Διονυσίας Γιαννιτζοπούλου, κατοίκων Πατρῶν, μηδόλως παρασταθεισῶν.

Ὁ Σπυρίδων Σ. Παναγιωτόπουλος διὰ τῆς ἀπὸ 1 Νοεμβρίου 1897 ἐνώπιον τοῦ Ἀρείου Πάγου (Τμ. Β΄.) ἀγωγῆς κατὰ τῶν Ἐλένης Γιαννιτζοπούλου καὶ Διονυσίας Γιαννιτζοπούλου ἐξέθηκεν, ὅτι αἱ ἐναγόμεναι τῷ ἐκοινοποίησαν τῇ 5 Ὀκτωβρίου 1893 τὴν ἀπὸ 30 7)βρίου 1893 αἴτησιν περὶ ἀναιρέσεως τῆς ὑπ' ἀριθ. 534 (1893) ἀποφάσεως τῶν ἐν Πάτραις Ἐφετῶν, ἀλλ' ἀπὸ τῆς κοινοποιήσεως ταύτης οὐδεμίαν ἀπολύτως ἐνήργησαν ἔγκυρον πρᾶξιν πρὸς ἐξακολούθησιν τῆς συνεπειᾶς τῆς εἰρημένης αἰτήσεως ἐκκρεμοῦς ἐνώπιον τοῦ Ἀρείου Πάγου δίκης.

Ἐπειδὴ παρελθούσης συνεπῶς τῆς νομίμου πρὸς ἀνατροπὴν τῆς δίκης ταύτης προθεσμίας, ὅτι μηδενὸς τῶν διαδίκων ἐπιχειρήσαντος πρᾶξιν τινὰ νόμιμον πρὸς ἐξακολούθησιν αὐτῆς, δεόν νὰ κηρυχθῇ ἀνατετραμμένη ἡ δίκη αὕτη καὶ ἐπιβληθῇ ἡ δικαστικὴ δαπάνη τῆς τε ἀνατρεπτέας καὶ τῆς ἐπ' ἀνατροπῇ δίκης εἰς βάρος τῶν ἐναγομένων, καὶ ἡτήσατο νὰ κηρυχθῇ ἀνατετραμμένη ἡ ἐνώπιον τοῦ Ἀρείου Πάγου ἐκκρεμὴς δίκη συνεπειᾶς τῆς ἀπὸ 30 7)βρίου 1893 αἰτήσεως τῶν ἐναγομένων περὶ ἀναιρέσεως τῆς ὑπ' ἀριθ. 534 (1893) ἀποφάσεως τῶν ἐν Πάτραις Ἐφετῶν καὶ νὰ καταδικασθῶσιν αἱ ἐναγόμεναι εἰς τὰ δικαστικά του ἐξόδα καὶ εἰς τὰ τέλη τῆς σημάσεως τῆς τε ἀνατρεπτέας καὶ τῆς ἐπ' ἀνατροπῇ δίκης.

Ἐπομένως καὶ μετὰ τὴν νόμιμον προδικασίαν εἰσήχθη ἡ προκειμένη ὑπόθεσις εἰς τὸ ἀκροατήριον τοῦ Δικαστηρίου τούτου πρὸς συζήτησιν, κατὰ τὴν ἐν ἀρχῇ τῆς παρούσης ἀναφερομένην συνεδρίᾳσιν, καθ' ἣν παρέστη ὁ ἐνάγων διὰ τοῦ, ὡς εἴρηται, πληρεξουσίου του, ὅστις διὰ τῶν ἀναγνωσθεισῶν ἐγγράφων προτάσεών του ἡτήσατο τὴν παραδοχὴν τῆς ἀπὸ 1 N)βρίου 1897 ἀγωγῆς του περὶ ἀνατροπῆς μεθ' ὧν τῶν ἐν αὐτῇ αἰτήσεων καὶ τὴν καταδίκην τῶν ἐναγομένων εἰς τὰ δικαστικά ἐξόδα καὶ τέλη τῆς τε ἀνατρεπτέας καὶ τῆς ἐπ' ἀνατροπῇ δίκης.

Ἀκοῦσαν αὐτοῦ, ἀναπτύξαντος καὶ προφορικῶς τὰς προτάσεις του ταύτας, καὶ τοῦ Ἀντεισαγγελέως ἰδόν τὴν δικογραφίαν σκεφθὲν κατὰ τὸν Νόμον.

Ἐπειδὴ ὡς προκύπτει ἐκ τῶν ἀπὸ 12 Νοεμβρίου 1897 ἀποδεικτικῶν τοῦ δικαστικοῦ κλητῆρος Δ. Σοφιανοῦ τῶν ἐν Πρωτοδικῶν, ἡ προκειμένη ἀγωγὴ ἀνατροπῆς ἐπεδόθη πρὸς ἀποδοτικὴν καὶ νομίμως εἰς τὰς ἐναγομένας· μὴ ἐμφανισθεῖσαι αὐταὶ κατὰ τὴν ἐν ἀρχῇ τῆς παρούσης ἀναφερομένην συνεδρίασιν ὡς νόμιμον δικάσιμον τῆς προκειμένης ὑποθέσεως, ἐκφωνηθεῖσας τῆς σειρᾶς τοῦ πινακίου καὶ τοῦ σχετικοῦ ἐκθεματος, δικάζοντες ἐρήμην, καθισταμένης δεκτῆς τῆς προκειμένης ἀγωγῆς, ὡς μὴ παρχούσης ἐνστάσεως προβλητέας ἐξ ἐπαγγέλματος καὶ τῶν πραγματικῶν περιστάτικῶν, τῶν τὴν βάζειν τῆς ἀγωγῆς ἀπολλούτων, ὡς ἀληθῶν ἐκλαμβανομένων, ὡς ἐκ τῆς ἀπουσίας τῶν ἐναγομένων.

Διὰ ταῦτα

Ἰδὼν καὶ τὰ ἀρθρ. 209, 210 καὶ ἐπ. τῆς Πολ. Δικονομίας δικάζον ἐρήμην τῶν ἐναγομένων Ἑλένης Γιαννιτσοπούλου καὶ Διονυσίας Γιαννιτσοπούλου,

Δέχεται τὴν ἀπὸ 1 Νοεμβρίου 1897 ἀγωγὴν τοῦ ἐνάγοντος Σπυρίδωνος Σ. Παναγιωτοπούλου

Κηρύσσει ἀνατετραμμένην τὴν ἐνώπιον τοῦ Δικαστηρίου τῆς 17ης τοῦ ἐκχρεμῆ ὑφισταμένην δίκην, συνεπεία τῆς ἀπὸ 30 7) 68 1893 αἰτήσεως τῶν ἐναγομένων περὶ ἀναιρέσεως τῆς ὑπ' ἀρ. 534 (1893) ἀποφάσεως τοῦ Ἐφετερίου Πατρῶν καὶ

Καταδικάζει τὰς ἐναγομένας εἰς τὰ τῆς παρούσης ὡς καὶ τῆς ἀνατραπέσεως δίκης ἐξοδα τοῦ ἐνάγοντος, μετριαζόμενα δὲ δραχ. τριάκοντα πέντε (35) καὶ εἰς τὰ τέλη τῆς σημανσεως.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις τῇ τρίτῃ (3) Μαρτίου 1898, ἐδημοσιεύθη δὲ τῇ ἐβδόμῃ (7) Μαρτίου 1898.

Ὁ Ἀντιπρόεδρος

Μιχ. Διγενῆς

Ὁ Ὑπογραμματεὺς

Π. Βαρουξάκης

Ἀριθ. 24

Τὸ Δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου

Τμῆμα Β'.

Συγκείμενον ἐκ τῶν δικαστῶν Μ Διγενῆ, Ἀντιπροέδρου (καὶ ἀπολυομένου τοῦ Προέδρου), Ἀν. Μανδραπήλια, Ἰω. Δουβουνιώτου

Στ. Ἀνδροπούλου, Β. Παπαδοπούλου, Εἰσηγητοῦ, Β. Ροντήρη καὶ Ἰω. Τσάτσου παρόντων τοῦ τε Ἀντεισαγγελέως Κωνστ. Μανιάκη καὶ τοῦ Ὑπογραμματέως Π. Βαρουζάκη

Συνεδρίασαν δημοσίᾳ ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ τοῦ καταστήματος αὐτοῦ, τὴν ἐβδόμην (7) Μαρτίου 1898, ἵνα δικάσῃ ἐπὶ τῆς αἰτήσεως τῆς Ἀσπασίας χήρας Στεφάνου Γαλάτη, κατοίκου Ἀθηνῶν, παρασταθείσης διὰ τῶν πληρεξουσίων τῆς Δημ. Χαριτάκη, Ξεν. Ψαρρᾶ καὶ Κ. Ρακτιβᾶν, δικηγόρων, κατὰ τῆς Δεσποίνης χήρας Δ. Λούβη, κατοίκου Ἑρμουπόλεως, παρασταθείσης αὐτοπροσώπως μετὰ τῶν πληρεξουσίων τῆς Ἰω. Ἀραβαντινοῦ καὶ Ἡλ. Ποταμιάνου, δικηγόρων.

Συνεπεία τῆς ἀπὸ 20 7)βρίου 1883 ἀγωγῆς τῆς Ἀσπασίας Γαλάτη κατὰ τῆς Δεσποίνης Γ. Λούβη, περὶ πληρωμῆς 1500 λιρῶν λόγῳ κληροδοτήματος, μετὰ διαφοροῦς ἀποφάσεις τοῦ Πρωτοδικείου, Ἐφετείου καὶ τοῦ Ἀρείου Πάγου, ἐξεδόθη τελευταῖον ἡ ὑπ' ἀριθ. 9 ἐ. ἔ. ἀπόφασις τοῦ Δικαστηρίου τούτου (τμ. Β'), ἥτις ἐπέβαλε τῇ Δεσποινῇ Γ. Λούβη τὸν ἐξ ἡς ἀναπληρωτικὸν ὄρκον: «Ὁμνῶ, εἰδυῖα κάλλιστα τὰς εἰς τὴν ψευδορκίαν ἐπιβαλλομένας ποινὰς, ὅτι ἡ ἐκκαλοῦσα Ἀσπασία Γαλάτη, μαθοῦσα ὅτι ἡ Ὑπατία Γαλάτη μεταβάσας εἰς Ἀθῆνας τῷ 1876 ἀνεκάλεσε τὸ ἐκ χιλίων πεντακοσίων λιρῶν κληροδοτήμα, ὅπερ ὁ σύζυγος αὐτῆς Μιχαὴλ Γαλάτης εἶχε καταλίπει εἰς τὴν ἐκκαλοῦσαν, ὑπὸ τὸν ὅρον τῆς ἐγκρίσεως τῆς Ὑπατίας Γαλάτη, διετέθη δυσμενῶς κατ' αὐτῆς καὶ ἤρχισε νὰ ἐξυβρίξῃ αὐτὴν διὰ διαφορῶν ὀνειδιστικῶν λέξεων, ὡς καὶ ἡ ὑβριζομένη ἀνταπέδιδεν· ἐντεῦθεν δ' ἐγεννήθη σφοδρὸν μῖσος καὶ δεινὴ ἔχθρα μετὰ αὐτῶν, ἥτις διήρκεσεν ἀδιαλείπτως μέχρι τοῦ συμβάντος τὸ ἔτος 1883 θανάτου τῆς Ὑπατίας Γαλάτη χωρὶς νὰ ἐπέλθῃ ἐν τῷ μετὰ χρόνῳ συνδιαλλαγῇ. Οὕτως εἶπαι μοι ὁ Θεὸς βοηθός καὶ τὸ Ἱερόν αὐτοῦ Εὐαγγέλιον», οὗ διδομένου ἀπερρίπτετο ἡ ἔφεσις τῆς Ἀσπασίας Γαλάτη κατὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 709 τοῦ 1888 ἀποφάσεως τοῦ Πρωτοδικείου Σύρου καὶ ἐπεκυροῦτο ἡ ἐκκληθεῖσα ὑπ' ἀριθ. 709 ἀπόφασις, δι' ἣς ἀπερρίφθη ἡ ἀγωγὴ ὡς ἀβάσιμος μὴ διδομένου τοῦ ὁρκου τούτου ἐπεφυλάσseto τὸ Δικαστήριον ν' ἀποφασίσῃ.

Προκειμένου κατὰ τὴν σημερινὴν συνεδρίαν νὰ δοθῇ ὁ ἐν λόγῳ ὄρκος, οἱ πληρεξούσιοι τῆς Ἀσπασίας Γαλάτη ἠτήσαντο ὅπως μὴ δοθῇ ὁ ὄρκος πρὸ τῆς ἐκδικάσεως τῶν ὑπ' αὐτῆς γενομένων καὶ ἀπὸ 2 Μαρτίου 1898 ἀντιρρήσεων καὶ ἐνστάσεων περὶ ἀκυροτήτος τῆς εἰρημένης ὑπ' ἀριθ. 9 ἐ. ἔ. ἀποφάσεως τοῦ Δικαστηρίου τούτου καὶ τῆς δηλώσεως περὶ ἀποδοχῆς τοῦ ὁρκου. Οἱ

πληρεξούσιοι της Δεσποίνης Γ. Λούβη ἀντέτειναν εἰς τοῦτο, αἰτησάμενοι νὰ ἐπιτραπῇ, ὅπως δοθῇ ὁ ὅρκος ἄνευ τοῦ ὅρου τῆς ἐκδικάσεως τῶν ἀντιρρήσεων καὶ ἐνστάσεων.

Ἀκούσαν αὐτῶν καὶ τοῦ Ἀντεισαγγελέως· σκεφθὲν κατὰ τὸν Νόμον·

Ἐπειδὴ ὁ διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 9 τοῦ 1898 ἀποφάσεως τοῦ Δικαστηρίου τούτου ἐπιβληθεὶς τῇ Δεσποίνῃ χήρᾳ Γ. Λούβη ὅρκος δέον νὰ δοθῇ τυχαίως ὑπὸ τὸν ὅρον νὰ ἐκδικασθῶσιν αἱ ἀντιρρήσεις τῆς Ἀσπασίας Γαλάτη καὶ ἐξετασθῶσιν αἱ ἐνστάσεις περὶ ἀκυρότητος τῆς ἐπιδόσεως πρὸς αὐτὴν τῆς τε ὑπ' ἀριθ. 9 ἀποφάσεως καὶ τῆς ἀπὸ 26 Φεβρουαρίου 1898 δηλώσεως τῆς Δεσποίνης Γ. Λούβη περὶ ἀποδοχῆς τοῦ ὅρκου.

Διὰ ταῦτα

Ἐπιτρέπει τῇ Δεσποίνῃ Γ. Λούβη νὰ δώσῃ τὸν διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 9 ἐ. ἀποφάσεως τοῦ Δικαστηρίου τούτου ἐπιβληθέντα αὐτῇ ὅρκον τυχαίως, ὑπὸ τὸν ὅρον νὰ ἐκδικασθῶσιν αἱ ἀντιρρήσεις καὶ ἐνστάσεις περὶ ἀκυρότητος τὴν προσεχῇ συνεδριάσιν, ἥτοι τὴν δεκάτην τετάρτην Μαρτίου 1898.

Ἐπιβάλλει τὰ τέλη σημάσεως τῇ Ἀσπασίᾳ Γαλάτῃ.

Ἐκρίθη, ἀπεφασίσθη καὶ ἐδημοσιεύθη ἐν Ἀθήναις αὐθημερόν, ἥτοι τῇ ἐβδόμῃ (7) Μαρτίου 1898, παρόντων τῶν πληρεξουσίων τῶν διαδίκων.

Ὁ Ἀντιπρόεδρος

Μετχ. Διγενῆς

Ὁ Ὑπογραμματεὺς

Π. Βαρουξάκης

Ἀριθ. 23

Τὸ Δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου

Τμῆμα Α'.

Συγκείμενον ἐκ τῶν Δικαστῶν Χρ. Κόκκορη, Προεδρεύοντος (κωλυομένου τοῦ Προέδρου, τοῦ Ἀντιπροέδρου καὶ τῶν ἀρχαιοτέρων Ἀρεοπαγιτῶν) Ἀνδρ. Γκιών, Παν. Μενελάου, Β. Ραντήρη, Ἀδ. Πετρίτη, Μ.λ. Ἠλιάδου καὶ Ξεν. Εὐθυμίου· παρόντων τοῦ τε Εἰσαγγελέως Δημοσθ. Τσιβανοπούλου καὶ τοῦ Γραμματέως Γεωργ. Καστόρχα.

Συνεδριάσαν δημοσίᾳ ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ τοῦ καταστήματος αὐτοῦ τῇ δευτέρᾳ Μαρτίου 1898. ἵνα δικάσῃ ἐπὶ τῇ αἰτήσεως τοῦ Ἀντωνίου Ζυγομαλά, κατοίκου Ἀθηνῶν,

παρασταθέντος διὰ τῶν πληρεξουσίων του Ἰω. Εὐκλείδου καὶ Ξεν. Ψαρά, δικηγόρων κατὰ τοῦ Γεωργίου Χαροκόπου, κατοίκου ἐπίσης Ἀθηνῶν, παρασταθέντος αὐτοπροσώπως καὶ διορίσαντος ἐπ' ἀκροατηρίου πληρεξουσίων του τὸν δικηγόρον Δημ. Τσουκαλᾶν, περὶ ἀναίρεσεως τῆς ὑπ' ἀριθ. 249 (1897) ἀποφάσεως τῶν ἐν Ἀθήναις Ἐφετῶν.

Ἀκούσαν τοῦ Εἰσηγητοῦ δικαστοῦ Ἀδαμαντίου Πετρίτη ἐκθέσαντος τὰδε:

Ὁ Γεώργ. Χαροκόπος διὰ τῆς ἀπὸ 13 Δ)βρίου 1896 ἐνώπιον τοῦ Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν ἀγωγῆς κατὰ τοῦ Ἀντωνίου Ζυγομαλά ἐξέθηκεν, ὅτι δυνάμει τοῦ ὑπ' ἀριθ. 9585 συμβολαίου τοῦ Συμβολαιογράφου Ἀθηνῶν Γ. Παπούλα μετεβίβασεν εἰς τὸν ἐναγόμενον τὴν ἀπὸ 22 Ἰουνίου 1894 συναλλαγματικὴν ἐκ δραχ. 9000, ἐκδουθεῖσαν ὑπ' αὐτοῦ ἐν Πειραιεὶ καὶ ἀποδεκτὴν γενομένην ὑπὸ τοῦ Α. Ροβολοπούλου, πληρωτέαν δὲ μετὰ ἓνα μῆνα ἀπὸ τῆς ἐκδόσεως, ὅτι ὡς προκύπτει ἐκ τοῦ Συμβολαίου ἡ μετεβίβασις τῆς συναλλαγματικῆς ἐγένετο πρὸς ἀσφάλειαν πληρωμῆς ἐνοικίων, ἅτινα ὁ Α. Ροβολόπουλος ἀνέλαβε νὰ πληρώσῃ εἰς τὸν Α. Ζυγομαλᾶν ὑπὸ τὸν ὅρον νὰ ἐπιστραφῇ ἡ συναλλαγματικὴ αὐτῇ ἢ ἐκ δραχ. 9000 ἀξία της, ὅταν πληρωθῶσιν ἅπαντα τὰ ἐνοίκια τῆς συνομολογηθείσης διὰ τοῦ ὡς ἄνω ρηθέντος Συμβολαίου μισθώσεως· ὅτι διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 1060 (1896) ἀποφάσεως τοῦ Ἐφετερίου Ἀθηνῶν ἡ μίσθωσις, πρὸς ἀσφάλειαν τῆς ὁποίας μετεβιβάσθη ἡ συναλλαγματικὴ ἐλύθη καὶ ἀνετράπη τῇ 13 8)βρίου 1894 ἐκποινηθείσης ἀναγκαστικῶς τῆς μισθίας οἰκίας καὶ περιελθούσης εἰς τὴν κατοχὴν τοῦ Σπ. Λάμπρου, ὅστις παρέλαβεν αὐτὴν, ἐγκατασταθεὶς τὴν ἰδίαν ἡμέραν· ὅτι ἔκτοτε ὁ ἐναγόμενος παρανόμως κατακρατεῖ τὴν ἐν λόγῳ συναλλαγματικὴν, ἀφοῦ ἡ μίσθωσις ἐλύθη καὶ ἀνετράπη καὶ ἐπομένως ὑποχρεοῦται νὰ τῷ παραδῶσῃ ταύτην αὐτοῦσιον ἢ τὴν ἀξίαν της ἐκ δραχ. 9000 μετὰ τῶν ἐκτοτε τόκων της· ὅτι πρὸς ἀσφάλειαν του κατέσχε συντηρητικῶς εἰς χεῖρας τῶν Α. Ζωῖοπούλου, Κ. Λιναρδῆ καὶ Κ. Χαλκοματᾶ τὰ ἐνοίκια τῶν ἐνοικιασμένων αὐτοῖς μαγαζιῶν τοῦ ἐναγομένου ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Σταδίου κειμένων, καὶ ᾗτήσατο νὰ ἀποχρεωθῇ ὁ ἐναγόμενος νὰ τῷ ἐπιστρέψῃ αὐτοῦσιον τὴν ὡς ἄνω συναλλαγματικὴν ἢ τὴν ἐκ δραχ. 9000 ἀξίαν της ἐντόκως καὶ διὰ προσωπικῆς κρατήσεως, νὰ θεωρηθῇ ὑπόχρεως διὰ τὸ ἀντίτιμον αὐτῆς μέχρι πληρωμῆς της παρὰ τοῦ ἀποδέκτου της Ροβολοπούλου καὶ τοὺς μέχρι παραδόσεως αὐτῆς τόκους ἀπὸ τῆς παρακρατήσεως καὶ ἐπικυρωθῶσιν αἱ εἰς χεῖρας τῶν τρίτων ἐπιβληθε-

σαι κατασχέσεις, υποχρεουμένων τούτων να πληρώσωσιν αὐτῷ τὰ ἐνοίκια μέχρι συμπληρώσεως τῆς ἐκ κεφαλαίου, τόκων καὶ ἐξόδων ἀπαιτήσεώς του ἐκ δρχ 11.000

Συζήτησεως γενομένης τὸ Πρωτοδικεῖον διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 9787 (1896) ἀποφάσεως ἀπέρριψε τὴν ἀγωγὴν. Ἀλλὰ τὸ Ἐφετεῖον Ἀθηνῶν ἐπὶ τῇ ἐφέσει τοῦ ἐνάγοντος διὰ τῆς ὑπ' ἀρ. 249 (1897) ἀποφάσεως, μεταρρυθμίσαν τὴν ἀπόφασιν τοῦ Πρωτοδικείου ἐδέχθη, ἐν μέρει τὴν ἀγωγὴν καὶ ὑπεχρέωσε τὸν ἐναγόμενον νὰ ἐπιστρέψῃ τὴν συναλλαγματικὴν ἀπέρριψε δὲ τὴν περὶ ἀποζημιώσεως λόγῳ ἀφερεγγυότητος τοῦ ἀποδέκτου Δ. Ροβολοπούλου αἰτήσιν τῆς αὐτῆς ἀγωγῆς καὶ ἠκύρωσε τὰς κατασχέσεις.

Τῆς ἀποφάσεως δὲ ταύτης τοῦ Ἐφετείου τὴν ἀναίρεσιν αἰτεῖται ὁ ἐναγόμενος διὰ τῆς ἀπὸ 31 Ἰουλίου 1897 αἰτήσεώς του διὰ διαφόρους ἐν αὐτῇ λόγους καὶ ἰδίως διὰ τὸν ἑξῆς :

Διότι τὸ Ἐφετεῖον κατὰ παρερμηνείαν τοῦ νόμου 32 Πανδ. (19. 2) ἀπεφάνητο, ὅτι λυομένης τῆς μισθώσεως διὰ τῆς ἐκποιήσεως τοῦ κτήματος, ἀπαλλάσσεται ὁ μισθωτὴς τῆς πρὸς καταβολὴν τοῦ μισθώματος ὑποχρέωσεως, ἐνῶ κατὰ τὴν ἔννοιαν τοῦ νόμου τούτου, συνδυαζομένου μὲ τὸν Νόμον 25 § 1 Πανδ. (19. 2), τὸ μίσθωμα πάντως ὀφείλεται ἐφ' ὅσον ὁ μισθωτὴς οὐδ' ὅλως ὀχλεῖται παρὰ τοῦ νέου κυρίου, μὴ δικαιοῦμενος νὰ ἐπικαλεσθῇ τὴν μεταξὺ αὐτοῦ καὶ τοῦ ἐκμισθωτοῦ γενομένην ἀγοραπωλησίαν.

Κατὰ τῆς προκειμένης αἰτήσεως ἀναίρεσεως ὁ πληρεξούσιος τοῦ ἀναιρεσιβλήτου ἐπρότεινεν ἑνστάσιν ἀπαρადέκτου στηριζομένην εἰς τὸν λόγον, ὅτι ἐκπροθέσμως ἐκοινοποιήθη ἡ αἴτησις, καθύστερον ἐν ᾧ τὴν ὑπ' ἀριθ. 249 ἀπόφασιν ἐκοινοποίησεν εἰς τὸν ἀναρρεσεύοντα τῇ 22 Ἀπριλίου 1897, οὗτος τὴν ὑπὸ δίκην αἴτησιν ἐκοινοποίησε τῇ 27 Ἰουλίου 1897, ἥτοι οὐχὶ ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς κοινοποιήσεως τῆς ἀποφάσεως.

Ἀκοῦσαν τῶν πληρεξουσίων τῶν διαδίκων, τῶν μὲν τοῦ ἀναρρεσεύοντος ἀναπτύξαντων καὶ προφορικῶς τοὺς λόγους ἀναίρεσεως καὶ αἰτησάμενων τὴν ἀναίρεσιν τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως, τοῦ δὲ τοῦ ἀναιρεσιβλήτου, ἀντικρούσαντος αὐτοὺς καὶ αἰτησάμενου τὴν ἀπόρριψιν τῆς αἰτήσεως καὶ τοῦ Εἰσαγγελέως σκεφθὲν κατὰ τὸν Νόμον.

Ἐπειδὴ ἀπορριπτέα ἐστὶν ἡ ἑνστάσις τοῦ ἀναιρεσιβλήτου περὶ ἀπαρადέκτου τῆς αἰτήσεως ἀναίρεσεως ὡς ἐκπροθέσμου· διότι καὶ μὲν ὡς προκύπτει ἐκ τῶν ἀποδεικτικῶν τῶν Δικαστικῶν κλητῶν Β. Στίνη καὶ Ι. Καζακοπούλου ἡ προκειμένη αἴτησις

ἀνακρίσεως ἐκοινοποιήθη μετὰ τὴν ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 816 Πολ. Δικονομίας, ὀρίζουμένην τρεσκονθήμερον προθεσμίαν ἀπὸ τῆς κοινοποιήσεως τῆς προσβαλλομένης ὀριστικῆς ἀποφάσεως, ἥτοι τῇ 27 Ἰουλίου 1897, ἐν ᾗ ἡ ἀπόφασις ἐκοινοποιήθη τῇ 22 Ἀπριλίου ἰδίου ἔτους, ἀλλὰ τὸ ἐντεῦθεν πηγάζον ἀπαράδεκτον δὲν χωρεῖ ἐπὶ τοῦ προκειμένου, διότι ἡ νόμιμος αὕτη προθεσμία ἦτο ἀνεσταλμένη καθ' ὅλον τὸ χρονικὸν διάστημα τῶν ἀνωτέρω κοινοποιήσεων δυνάμει τοῦ νόμου Β' τοῦ 1897 καὶ τοῦ πρὸς ἐκτέλεσιν τοῦ-του Β. Διατάγματος τῆς 6ης Ἀπριλίου 1897 καὶ τῶν ἐπομένων, δι' ὧν ἀνεστάλησαν ἀπὸ 6 Ἀπριλίου μέχρι τέλους 76 Ἰουλίου 1897 πᾶσαι αἱ πρὸς ἐπιχειρήσιν τῶν ἐνδίκων μέσων καὶ δὴ τοῦ πρὸς ἀναρσίαν νόμιμοι προθεσμίαι.

Ἐπειδὴ ὡς προκύπτει ἐκ τοῦ ἀπὸ 27 Ἰουλίου 1897 ἀποδεικτικῶς τοιχοκολληθεὶς τοῦ δικαστικοῦ κλητῆρος Β. Στίνη τὸ δικαίωγραφον τῆς προκειμένης αἰτήσεως ἀνακρίσεως ἐτοιχοκολλήθη εἰς τὴν θύραν τῆς καὶ οικίας τοῦ ἀνακρισιβλήτου συμφώνως πρὸς τὴν διάταξιν τῶν ἄρθρων 143 καὶ 146 Πολ. Δικονομίας ἀδίκαιος δ' ἡ περὶ τοῦ ἀνακρίτου ἐνστάσις τοῦ ἀνακρισιβλήτου.

Ἐπειδὴ κατὰ τοὺς νόμους 25 § 1 καὶ 32 Πανθ. 192 ἐν συνδυασμῷ πρὸς τοὺς ἀντιστοιχοὺς τῶν Βασιλικῶν 201, τότε μόνον ἡ μίσθωσις λαμβάνεται διὰ τῆς πώλησεως τοῦ κτήματος καὶ ἀπαλλάσσεται ὁ μισθωτὴς τῆς πρὸς κατοβολὴν τοῦ μισθωματος ὑποχρέωσως ὅταν ὁ ἀγοραστὴς δηλώσῃ τὴν περὶ διαλύσεως τῆς μισθώσεως, θέλησιν τοῦ καὶ κωλύσῃ τὸν μισθωτὴν. Ἄλλως, μὴ γενομένης τοιαύτης δηλώσεως καὶ κωλύσεως, τὸ μίσθωμα πάντως ὀφείλεται τῷ ἐκμισθωτῇ, καθόσον ἡ πώλησις ἀπλῶς τοῦ μισθίου πράγματος δὲν καταργεῖ τὴν μεταξὺ ἐκμισθωτοῦ καὶ μισθωτοῦ προσωπικὴν ἐνοχλήν, ὑπὸ τοιαύτην δὲ διάκρισιν ἐννοητέα ἡ κωλυθεῖσα ἀρχή, καθ' ἣν ἡ πώλησις ἀναιρέσει τὴν μίσθωσιν. Τὸ ἐναντιὸν δὲ ἀποφραζόμενον τὸ Ἐρετεῖον καὶ διατυπώσαν ὅτι ἡ πώλησις ἀναιρέσει τὴν μίσθωσιν ἀπολύτως ἄνευ τῆς πρὸς τὸν μισθωτὴν δηλώσεως τοῦ ἀγοραστοῦ περὶ διαλύσεως τῆς μισθώσεως, περηρμήνευσεν τὰς ἀνωτέρω διατάξεις τοῦ Ἀστικοῦ Δικαίου καὶ ἐνεκ τούτου ἀναιρετέα ἐστὶν ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις αὐτοῦ κατὰ τὸ ἄρθρον 807 ἐδ 7 Πολ. Δικονομίας, συμφώνως πρὸς τὸν περὶ τούτου λόγον ἀνακρίσεως.

Διὰ ταῦτα

Ἰδὼν καὶ τὰ ἄρθρα 833, 838, 839 καὶ 210 Πολ. Δικονομίας, καὶ τὸ ἄρθρον 3 τοῦ ΧΜΖ, νόμου.

ΑΠΟΦΑΣΙΣ ΑΡΕΙΟΥ ΠΑΓΟΥ

Ἀπορρίπτον τὰς περὶ ἀπαράδεκτου καὶ ἀκύρου τῆς αἰτήσεως ἀναιρέσεως ἐνστάσεις τοῦ ἀναιρεσιβλήτου.

Ἀναιρεῖ τὴν ὑπ' ἀριθ. 249 τοῦ 1897 ἀπόφασιν τῶν ἐν Ἀθήναις Ἐφετῶν καὶ

Παραπέμπει τὴν δίκην ἐνώπιον τοῦ Β'. τμήματος τοῦ Ἀρείου Πάγου διὰ τὴν κατάλληλον ἐφαρμογὴν τοῦ νόμου.

Καταδικάζει τὸν ἀναιρεσιβλήτον εἰς τὰ δικαστικὰ ἐξοδα τοῦ ἀναιρεσειόντος τῆς τε ἐνώπιον τοῦ Ἐφετείου καὶ τῆς παρούσης δίκης, μετριάζόμενα εἰς Δραχμὰς ἐβδομήκοντα πέντε (75) καὶ τὰ τέλη τῆς σημάτων.

Διατάσσει τὴν εἰς τὸν ἀναιρεσειόντα ἀπόδοσιν τοῦ νομίμου παραβόλου.

Διατάσσει νὰ γραφῇ ἡ παρούσα ἀπόφασις εἰς τὸ περιθώριον τοῦ πρωτοτύπου τῆς ἀναιρουμένης καὶ δημοσιευθῇ διὰ τοῦ τύπου δαπάνῃ τοῦ ἀναιρεσιβλήτου.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις τῇ ἐβδόμῃ Μαρτίου 1898, ἐδημοσιεύθη δ' αὐτόθι τῇ ἐννάτῃ Μαρτίου 1898.

Ὁ Προεδρεύων

Χρ. Κόκκορης

Ὁ Γραμματεὺς

Γ. Καστόρχης.

Ἀριθ. 26.

Τὸ Δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου

Τμήμα Α'.

Συγκείμενον ἐκ τῶν Δικαστῶν Κωνστ. Σημαντήρα, Προέδρου, Χρ. Κόκκορη, Ἀνδρ. Γκιών, Παναγ. Μενελάου, Ἀδ. Πετρίτη, Μιλτ. Ἡλιάδου, καὶ Ξεν. Εὐθυμίου· παρόντων τοῦ τε Εἰσαγγελέως Δ. Τσιβανοπούλου καὶ τοῦ Γραμματέως Γ. Καστόρχη.

Συνεδριάσαν δημοσίᾳ ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ τοῦ καταστήματος αὐτοῦ τῇ δευτέρᾳ (2) Μαρτίου 1898, ἵνα δικάσῃ ἐπὶ τῆς αἰτήσεως τοῦ Δήμου Πειραιῶς, ἐκπροσωπούμενου ὑπὸ τοῦ Δημάρχου αὐτοῦ Τρύφωνος Μουτσοπούλου, κατοίκου Πειραιῶς, παρεσταθέντος διὰ τοῦ πληρεξουσίου του Σίμου Μπαλάνου, δικηγόρου, κατὰ τοῦ Ἐλευθερίου Καρακατσάνη, κατοίκου Ἀθηνῶν, παραστάντος αὐτοπροσώπως, διορίσαντος ἐπ' ἀκροατηρίου πληρεξουσίων του τὸν Δημήτριον Χρηστάκη, δικηγόρον, περὶ ἀναιρέσεως τῆς ὑπ' ἀριθ. 249 (1896) ἀποφάσεως τῶν ἐν Ἀθήναις Ἐφετῶν.

Ἀκούσαν τοῦ Εἰσηγητοῦ Δικαστοῦ Παναγ. Μενελάου ἐκθέσαντος τὰς

Ὁ Ἐλευθέριος Κρακατσάνης διὰ τῆς ἀπὸ 18 8)βρίου 1884 ἐνώπιον τοῦ Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν ἀγωγῆς κατὰ τοῦ Δήμου Πειραιῶς, ἐξέθηκεν ὅτι, ὡς κληρονομος τῆς μητρὸς του εἶχεν εἰς τὴν κατοχὴν καὶ κυριότητά του μέχρι τοῦ 1867 κατὰ τὴν θέσιν Βάρη τοῦ Πειραιῶς τὸ ἡμισυ ἐξ ἀδικιτέρου ἐνὸς οἰκοπέδου ἐκ δύο στρεμμάτων κατεχομένου μέχρι τοῦ θανάτου τῆς μητρὸς του παρ' αὐτῆς πρὸ ἀμνημονεύτων χρόνων διανοίξαι κυρίου καὶ ἀπὸ τοῦ θανάτου αὐτῆς καταληφθὲν καὶ κατεχόμενον παρ' αὐτοῦ καὶ τῆς ἀδελφῆς του Μαρίας καὶ κοινῶς καὶ ἀδιαίρετως, ὡς κυρίων καλῇ τῇ πίστει· ὅτι τὸ κτῆμα αὐτὸ καταληφθὲν κατὰ τὸ ἔτος 1867 αὐθαίρετως παρὰ τοῦ Δήμου Πειραιῶς δι' ὑδραυλικὰς ἐργασίας τοῦ Δήμου, ἐξετιμήθη παρ' αὐτοῦ ἀντὶ δρ. 1018 κατατεθεισῶν εἰς τὸ κεντρικὸν Ταμεῖον· ὅτι κακῶς κατελήφθη τὸ οἰκόμεδόν του παρὰ τοῦ Δήμου, διότι καὶ ἂν ὑπάρχῃ νόμιμος πράξις χαρακτερίσασα αὐτὸ χρήσιμον διὰ δημοσίαν ἀνάγκην, τὸ τοιοῦτον δὲν ἐπιτρέπεται ὑπὸ τοῦ Νόμου, καθόσον ἡ ἀνγκαστικὴ ἐκποίηση συνεχωρήθη μόνον ὑπὲρ τοῦ Κράτους· ὅθεν δεῖν νὰ υποχρεωθῇ ὁ Δήμος νὰ παραδῶσιν αὐτῷ τὸ ἀαλογοῦν εἰς τὴν ἀδιαφιλοεἰκητον κατοχὴν καὶ κυριότητά του μέρος τοῦ κτήματος ὡς καὶ τοὺς καρποὺς αὐτοῦ ἀπὸ τῆς καταλήψεως ἀνὰ δρχ. 300 κατ' ἔτος· καὶ ἠτήσατο ν' ἀνγκυρωθῇ κύριος καὶ κάτοχος τοῦ ἐν λόγῳ κτήματος, νὰ υποχρεωθῇ ὁ Δήμος Πειραιῶς νὰ παραδῶσιν εἰς τὴν κατοχὴν καὶ κυριότητά του τὸ ἡμισυ ἐξ ἀδιαίρετου τοῦ κτήματος τούτου καὶ τῷ ἀποδώσιν τοὺς καρποὺς αὐτοῦ ἀπὸ τοῦ 1867, μέχρι παραδόσεως, ἀνὰ δρχ. 300 τὸ ἔτος, ἢ κατὰ διάγνωσιν πραγματογνωμόνων, νὰ διαταχθῇ ἢ εἰς δύο ἰσα μέρη διανομῇ τοῦ κτήματος· ἄλλως νὰ υποχρεωθῇ ὁ Δήμος νὰ τῷ πληρῶσιν τὴν σημερινὴν αὐτοῦ ἀξίαν (τῆς ἀγωγῆς) δρ. 20 κατὰ πῆχυν ἢ κατ' ἐκτίμησιν πραγματογνωμόνων.

Συζητήσεως γενομένης τὸ Πρωτοδικεῖον διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 3207 (1886) ἀποφάσεως ἀπέρριψε τὴν περὶ διεκδικήσεως αἰτησιν τῆς ἀγωγῆς, ὡς πρὸς δὲ τὴν ἐπιβοηθητικὴν περὶ ἀποζημιώσεως αἰτησιν ὑπεχρέωσε τὸν ἐνάγοντα ν' ἀποδείξῃ καὶ διὰ μαρτύρων ὅτι τὸ ἐπίδικον γήπεδον κατὰ τὸ ἔτος 1867, ὅτε κατελήφθη ὑπὸ τοῦ Δήμου, κατεῖχετο ὑπὸ τοῦ ἐνάγοντος ἐκ κληρονομίας τῆς μητρὸς του πρὸ τριχονταετίας Ἐκκληθείσης τῆς ἀποφάσεως ταύτης ὑπὸ τοῦ ἐνάγοντος ἐνώπιον τοῦ Ἐφετερίου Ἀθηνῶν, τοῦτο διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 1993 (1892) ἀποφάσεως ἀπέρριψε τὴν ἔφεσιν. Διεξαχθεῖσάν δὲ τῶν ἀποδείξεων, τὸ Πρωτοδικεῖον ἐξέδοτο· 2) τὴν ὑπ' ἀριθ. 5599 (1893) ἀπόφασιν, δι' ἧς ὑπεχρέωσε τὸν ἐνά-

γοντα ν' αποδείξη καὶ διὰ μαρτύρων τὴν κατὰ τὸν χρόνον τῆς καταλήψεως ἀξίαν τοῦ ἐπιδίκου οἰκοπέδου. Ἐκκληθείσης καὶ τῆς ἀποφάσεως ταύτης ὑπὸ τοῦ ἐναγομένου Δήμου ἐνώπιον τοῦ Ἐφετείου Ἀθηνῶν, τοιοῦτο διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 1778 (1894) ἀποφάσεως ἀπέρριψε τὴν ἔφασιν ὡς ἀπαράδεκτον. Διεξαχθεῖσάν δὲ καὶ τῶν ἀποδείξεων τούτων, τὸ Πρωτοδικεῖον ἐξέδωκε καὶ τὰς ἐξῆς ἀποφάσεις 3) τὴν ὑπ' ἀριθ. 791 (1895) δι' ἧς ἐπέβαλεν εἰς τὸν ἐνάγοντα ἐκτιμητικὸν ὄρκον περὶ τῆς ἀξίας τοῦ ἐπιδίκου μετὰ δὲ τὴν δόσιν τοῦ ὄρκου τούτου 4) τὴν ὑπ' ἀριθ. 5368 (1895) δι' ἧς ἀνακαλέσαν τὰς προεκδοθείσας ἀποφάσεις, ἀπέρριψε τὴν ἀγωγὴν ὡς ἀπαράδεκτον.

Ἐκκληθείσης τῆς τελευταίας ταύτης ἀποφάσεως τοῦ Πρωτοδικείου ὑπὸ τοῦ ἐνάγοντος ἐνώπιον τοῦ Ἐφετείου Ἀθηνῶν, τοῦτο διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 249 (1896) ἀποφάσεως, μεταρρυθμίσαν αὐτὴν ἐδέχθη τὴν ἀγωγὴν καὶ ὑπεχρέωσε τὸν Δῆμον νὰ πληρώσῃ τῷ ἐνάγοντι τὴν ἀξίαν 1700 τεκτονικῶν τετραγωνικῶν πήχεων τοῦ ἐπιδίκου γηπέδου πρὸς δραχ. 1 καὶ 50)00 δι' ἕκαστον πῆχυν ἤτοι δραχ. ἐν ὅλῳ 2550 ἐντόκως πρὸς 12 μὲν τοῖς ἑκατὸν ἐτησίως ἀπὸ τοῦ Ἰουνίου 1867 μέχρις 22 Μαΐου 1882, πρὸς 8 δὲ τοῖς ἑκατὸν ἐτησίως ἔκτοτε μέχρις ἐξοφλήσεως.

Τῆς ἀποφάσεως δὲ ταύτης τοῦ Ἐφετείου ὑπ' ἀριθ. 249 τὴν ἀναίρεσιν αἰτεῖται ὁ ἐναγόμενος Δῆμος διὰ τε τῆς ἀπὸ 4 Ἀπριλίου 1896 αἰτήσεώς του καὶ διὰ τοῦ ἀπὸ 10 Φεβρουαρίου 1896 προσθέτου δικογράφου του, διὰ διαφόρου, ἐν αὐτοῖς λόγοις καὶ ἰδίως διὰ τὸν ἐξῆς.

Διότι ἐπὶ τῆς δίκης ἣν εἶχεν ἡ ἀδελφὴ τοῦ ἀντιδίκου περὶ τοῦ προσδιορισμοῦ τῆς πληρωτέας αὐτῇ ἀποζημιώσεως διὰ τὴν καταλήψιν τοῦ ἐν λόγῳ ἀγροῦ ἐγένετο ἐκτίμησις δι' ὅλων τῶν νομίμων διατυπώσεων, ὠρίσθη δ' αὕτη δικαστικῶς εἰς δραχ. 1018 ἐντόκως (τῶν νομίμων) κατετέθη δὲ τὸ ποσὸν τοῦτο ὑπὸ τοῦ Δήμου Πειρικῶς παρὰ τῷ κεντρικῷ ταμίᾳ, καθὼς μὴ δεχθείσης τῆς ἀδελφῆς του νὰ παρελάβῃ αὐτὸ, ὑπῆρχε δὲ καὶ ὅταν ἤγειρε τὴν ἀγωγὴν του καὶ ὅταν ἐξεδόθη ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις. Καθὼς δὲ ἰσχυρίσθη ὁ ἀνααιρεσίων διὰ τῶν ἐνώπιον τῶν Ἐφετῶν προτάσεων τοῦ ἐφ' ᾧ ἐξεδόθη ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις, ὁ ἀναίρεσις βλητος ἐγγράφη ἐπὶ τοῦ καταθέμεντος τούτου παραχωρήσας αὐτὸ πρὸς τρίτους ἀπὲς ἀντιἀπαιτήσεις αἷς εἶχον οὗτοι κατ' αὐτοῦ ὅπερ καὶ ἔλαβον. Καὶ πρὸς ἀπόδειξιν τούτου ἐπεκαλέσθη ὁ ἀναίρεσις ἐγγράφα τινὰ, ἀλλὰ τὸ Ἐφετεῖον ἀπέρριψε τὸν ἰσχυρισμὸν τοῦ τούτου, καθὼς μὴ ἀποδεικνύμενον ἐκ τῶν προσχθέντων.

ἰγγράφων. Διὰ τῆς σκέψεώς του δὲ ταύτης παρηρμήνευσε τὴν σαφῆ διάταξιν τοῦ ἄρθρου 250 τῆς Πολ. Δικον. καθ' ἣν «οὐδεὶς διάδικος εἶνε ὑπόχρεως πρὸς προαποδείξιν, ἀλλ' ἔχει τὸ πρὸς τοῦτο δικαίωμα». Ὅθεν ἔδει τὸ Δικαστήριον νὰ ὑποχρέωσῃ τὸν ἀναιρεσεύοντα ν' ἀποδείξῃ τὸν ἰσχυρισμὸν τοῦ τοῦτον, σκεφθὲν δ' ὡς ἐσκέφθη, παρῆλθε καὶ τὸ εἰρημένον ἄρθρον καὶ τὰς γενικὰς περὶ ἀποδείξεως ἀρχὰς τῆς Πολ. Δικονομίας.

Ἀκοῖσαι τῶν πληρεξουσίων τῶν διαδίκων, τοῦ μὲν τοῦ ἀναιρεσεύοντος ἀναπτύξαντος καὶ προφορικῶς τοὺς λόγους ἀναίρεσεως καὶ αἰτησαμένου τὴν ἀναίρεσιν τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως, τοῦ δὲ τοῦ ἀναιρεσεύοντος ἀντικρούσαντος αὐτοὺς καὶ αἰτησαμένου τὴν ἀπόρριψιν τῆς αἰτήσεως, καὶ τοῦ Εἰσαγγελέως· σκεφθὲν κατὰ τὸν Νόμον

Ἐπειδὴ κατὰ τὰ συνδ. ἄρθρα 244 καὶ 250 τῆς Πολ. Δικονομίας ὁ δικαστὴς ὀφείλει νὰ διατάσῃ ἀπόδειξιν περὶ παντὸς ἀμφισβητουμένου καὶ οὐσιώδῃ ἐπὶ τῆς διαφοράς ἐπιρροὴν ἔχοντος πραγματικοῦ ἰσχυρισμοῦ, ὁ δὲ διάδικος δὲν εἶνε, ἐκτὸς ἐπὶ ἐξαιρητικῶν περιπτώσεων, περὶ ὧν δὲν πρόκειται ἤδη, ὑπόχρεως εἰς προαποδείξιν καὶ δύναται, καίτοι προσαγαγὼν προαποδεικτικῶς μέσα ἀποδείξεως περὶ τινος ἀμφισβητουμένου πραγματικοῦ ἰσχυρισμοῦ του, νὰ ἐπικομίσῃ καὶ νεα περὶ αὐτοῦ μέσα ἀποδείξεως, διατάσσοντος τοῦ δικαστοῦ τακτικῇ περὶ τούτου ἀπόδειξιν, καὶ ὁ προαποδεικνύων δὲν ὑπέβαλεν αἴτησιν περὶ τούτου, ἐκτὸς ἐὰν ἐδήλωσεν ὅτι ἐξαρτᾷ τὴν ἀπόδειξιν τοῦ ἀμφισβητουμένου ἰσχυρισμοῦ του ἐκ μόνων τῶν προαποδεικτικῶς προσαχθέντων παρ' αὐτοῦ ἀποδεικτικῶν μέσων. Ὅθεν τὸ δικάσαν Ἐφετεῖον, μὴ διατάξαν ἀπόδειξιν περὶ τῶν ἐν τῇ τρίτῃ αἰτιολογίᾳ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως του ἀναφερομένων καὶ ἀμφισβητουμένων οὐσιωδῶν πραγματικῶν ἰσχυρισμῶν τοῦ ἀναιρεσεύοντος, ἀλλ' ἀπορρίψαν αὐτοὺς, ὡς μὴ ἀποδεικνυμένους ἐκ τῶν προαποδεικτικῶς προσαχθέντων παρ' αὐτοῦ ἀποδεικτικῶν μέσων, παρεβίασε τὰς οὐσιώδεις διατάξεις τῶν προμνησθέντων ἄρθρων τῆς Πολ. Δικονομίας, τοῦτ' ὅπερ, κατὰ τὰ συνδ. ἄρθρα αὐτῆς 807 § 5 καὶ 201, ἐπάγεται ἀναίρεσιν.

Διὰ ταῦτα

Ἰδὼν καὶ τὰ ἄρθρα 833, 838, 839 καὶ 210 καὶ ἐπ. τῆς Πολ. Δικονομίας·

Ἀναίρει τὴν ὑπ' ἀριθ. 249 τοῦ 1896 ἀπόφασιν τῶν ἐνταῦθα Ἐφετῶν·

Πραπέμπει τὴν δίκην πρὸς νέαν συζήτησιν ἐνώπιον Ναυπλίου Ἐφετών.

Διατάσσει τὴν ἀπόδοσιν τοῦ παραβόλου, τὴν καταχώρισιν παρούσης εἰς τὸ περιθώριον τοῦ πρωτοτύπου τῆς ἀναιρουμένης διὰ τοῦ τύπου δημοσίευσιν αὐτῆς δαπάνη τοῦ ἀναιρουμένου, ὃν καταδικάζει εἰς τὰ τοῦ ἀναιρεσείουντος ἔξοδα, μὴ σθέντα δι' ἀμφοτέρα τὰ βήματα εἰς δραχμὰς ὀγδοήκοντα καὶ εἰς τὰ τέλη τῆς σημάτων.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις τῇ ἑκτῇ (6) Μαρτίου 1898. Ἐδημοσιεύθη δ' αὐτόθι τῇ ἐνάτῃ (9) Μαρτίου 1898.

Ὁ Πρόεδρος

Κ. Σημαντήρας

Ὁ Γραμματεὺς

Γ. Καστόρχης

Ἀριθ. 27

Τὸ Δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου

Τμῆμα Α'.

Συγκείμενον ἐκ τῶν δικαστῶν Κωνστ. Σημαντήρα, Προδ. Χρ. Κόκκορη, Ἀνδ. Γκιών. Β. Ροντήρη, Ἀδαμ. Πετρίδου, Μιλτ. Ἡλιάδου καὶ Ξεν. Εὐθυμίου παρόντων τοῦ τε Εἰσαγγελέως Δημοσθ. Τσιβανοπούλου καὶ τοῦ Γραμματέως Γ. Ιωάννου.

Συνεδριάσαν δημοσίᾳ ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ τοῦ καταστήματος αὐτοῦ, τὴν δευτέραν (2) Μαρτίου 1898, ἵνα δικάσῃ ἐπὶ τῇ ἐκδίκασει τοῦ Δήμου Δ' Ἀρκουδάρη, κατοικοῦ Λεωνιδίου, πατρὸς θέντος διὰ τοῦ πληρεξουσίου του Γ. Πολίτου, δικηγόρου, τῆς Εὐζώϊας, συζύγου Δ' Ἀρκουδάρη, κατοικοῦ Ἀθηνῶν, ἀποσταθείσης διὰ τοῦ πληρεξουσίου της Γ. Μελισουργοῦ, δικηγόρου, περὶ ἀναιρέσεως τῶν ὑπ' ἀριθ. 259 (1892) καὶ 64 (1893) ἀποφάσεων τοῦ Ἐφετερίου Ναυπλίας.

Ἀκοῦσαν τοῦ Εἰσηγητοῦ δικαστοῦ Μιλτ. Ἡλιάδου ἐκθέσας τὰς ἀδελφές :

Αἱ Εὐζώϊα Ἀρκουδάρη, θυγάτηρ Γ. Τροχάνη καὶ Θωμαΐς Γ. Τροχάνη διὰ τῆς ἀπὸ 20 8)βρίου 1886 ἐνώπιον τοῦ Πρωτοδικείου Σπάρτης ἀγωγῆς κατὰ τοῦ Δήμου Δ' Ἀρκουδάρη, ῥητήσαν ὑποχρεωθῆναι ὁ ἐνχρόμιος διὰ προσωπικῆς κρατήσεως νὰ πληρῶσιν αὐταῖς δρ. 1946 ἐντόκως τὰ μὲν 3)4 αὐτῶν πρὸς τὴν Εὐζώϊαν καὶ δὲ ἕτερον τέταρτον πρὸς τὴν Θωμαΐδην, πρὸς ἐξόφλησιν τοῦ

27 Ν)βρίου 1863 χρεωστικού ομολόγου ἐκ λιρῶν 70 ἐκδοθέντες ἐν Κων)πολει ὑπὸ τοῦ ἐναγομένου ὑπὲρ τοῦ Γ. Τροχάνη, οὔτινος κληρονόμοι εἰσὶν αὐταί. Συζητήσεως γενομένης τὸ Πρωτοδικεῖον μετὰ τὴν ὑπ' ἀριθ. 1117 (1886) περὶ ἀποδείξεως ἀπόφασιν τοῦ ἐξέδοτο τὴν ὑπ' ἀριθ. 607 (1888) ἐτέραν ἀπόφασιν, δι' ἧς ἐπέβαλεν εἰς τὰς ἐναγούσας ὅρκους ἀναπληρωματικὸν καὶ ἱπακτὸν.

Ἐκκληθεῖσάν τῶν εἰρημένων ἀπαφάσεων ὑπὸ τοῦ ἐναγομένου, τὸ ἐν Ναυπλίῳ Ἐφετεῖον ἐξέδοτο τὰς ἐξῆς ἀποφάσεις α') τὴν ὑπ' ἀριθ. 512 (1889), δι' ἧς ἀπέρριψε τὴν ἔφεσιν ὡς πρὸς τὴν Θωμαΐδα Ἀρκουδάρη ὡς ἀπαράδεκτον, ὡς ἀναλογουσῶν αὐτῇ μόνον δραχμῶν 486, 50)00, δεχθὲν δ' αὐτὴν ἐν μέρει ὡς πρὸς τὴν Εὐζωΐαν Τροχάνη ἐπέβαλεν αὐτῇ ἀποδείξιν περὶ τοῦ ἐν Τουρκίᾳ ἰσχύοντος Νόμου περὶ παραγραφῆς τῶν εἰς διαταγὴν γραμματίων· β') μετὰ τὴν διεξαγωγὴν τῶν ἀποδείξεων τὴν ὑπ' ἀριθ. 637 (1890), δι' ἧς ἀνεκάλισε τὴν ὑπ' ἀριθ. 512 ἀπόφασιν, ἐφ' ὅσον ἐδέχθη ὅτι τὸ ἐπίδικον ἔγγραφον ὑπάγεται εἰς τὴν πενταετῇ παραγραφὴν τοῦ 189 ἀρθροῦ τοῦ Ἐμπορικῶ Νόμου καὶ ὑπεχρέωσε τὸν ἐναγόμενον ν' ἀποδείξῃ ὅτι τὸ ἐπίδικον ἔγγραφον ὑπάγεται κατὰ τοὺς ἐν Τουρκίᾳ Νόμους καὶ ἔθιμα εἰς πενταετῇ παραγραφὴν· γ') τὴν ὑπ' ἀριθ. 259 (1892), δι' ἧς ἀπέρριψε τὸν περὶ παραγραφῆς ἰσχυρισμὸν τοῦ ἐναγομένου. ἀναβαλὼν δὲ νὰ ἀποφασίσῃ ὀριστικῶς, ἐπέβαλε τῇ ἐναγουσῇ Εὐζωΐᾳ Ἀρκουδάρη ὅρκον, περὶ τοῦ ὅτι τὸ ἐπίδικον χρέος δὲν ἐξώφλησεν ὁ ἐναγόμενος διὰ καταβολῆς τοῦ ἀντιτίμου αὐτοῦ πρὸς τὸν Μ Δικαῖον καὶ ὅτι τὴν πληρωμὴν ταύτην ἀπέδεχθη ὁ Γ. Τροχάνης· μετὰ τὴν δόσιν τοῦ ὅρκου τούτου ὑπεχρέου τὴν ἐναγουσαν ν' ἀποδείξῃ ὅτι ἡ Τουρκικὴ λίρα ἐτιμᾶτο κατὰ τὴν 22 8)βρίου 1886 Δραχμὰς 27, 86)00, καὶ δ') μετὰ τὴν διεξαγωγὴν τῆς διὰ τῆς προηγουμένης ἀποφάσεως διαταχθείσης ἀποδείξεως καὶ τὴν δόσιν τοῦ ὅρκου τὴν ὑπ' ἀριθ. 64 (1893), δι' ἧς ἐδέχθη τὴν τροκειμένην ἀγωγὴν τῆς Εὐζωΐας Ἀρκουδάρη, ὅσον ἀφορᾷ τὴν ἀναλογουσαν εἰς αὐτὴν μερίδα τῶν 3)4 τῆς ἀπαιτήσεως ὡς βάσιμον καὶ ὑπεχρέωσε τὸν ἐναγόμενον ἵνα καὶ διὰ προσωπικῆς ρατῆσεως πληρώσῃ αὐτῇ δραχμὰς 1459 καὶ 50)00 ἐντόκως πρὸς 0)0 ἀπὸ τῆς ἀγωγῆς, 22 8)βρίου 1886.

Τῶν ὑπ' ἀριθ. 259 (1892) καὶ 64 (1893) ἀποφάσεων τοῦ Ἐφετείου Ναυπλίου τὴν ἀναίρεσιν αἰτεῖται ὁ Δῆμος Δ. Ἀρκουδάρης διὰ τῆς ἀπὸ 7 Ἰουνίου 1893 αἰτήσεως καὶ τῶν ἀπὸ 12 Ἰαννουαρίου 1897 καὶ 11 7)βρίου 1897 προσθέτων δικογράφων διὰ ἀφόρους λόγους καὶ ἰδίᾳ διὰ τὸν ἐξῆς·

νομίας και κατὰ τὰ ἄρθρα 807 § 5 αὐτῆς ἀναιρετέαν κατέ-
ειναι τὴν ἀπόφασίν του.

Διὰ ταῦτα

Ἀναιρεῖ τὰς ὑπ' ἀριθ. 259 τοῦ 1892 καὶ 64 τοῦ 1893 ἀποφά-
σεις τοῦ Ἐφετερίου Ναυπλίου.

Παραπέμπει τὴν ὑπόθεσιν πρὸς νέαν συζήτησιν ἐνώπιον τοῦ
τείου Ἀθηνῶν.

Διατάσσει νὰ γραφῇ ἡ παρούσα ἀπόφασις εἰς τὸ περιθώριον
πρωτοτύπου τῶν ἀναιρουμένων ἀποφάσεων καὶ δημοσιευθῇ
τοῦ τύπου δαπάνῃ τῆς ἀναιρεσιβλήτου, ἣν καταδ καζει εἰς
ξόδα τοῦ ἀναιρεσειόντος ἐνώπιον τοῦ Ἀρείου Πάγου καὶ τοῦ
τείου ὀριζόμενα εἰς δραχμὰς ἑκατὸν εἴκοσι (120) καὶ τὰ τέλη
σημάνσεως.

Διατάσσει τὴν ἐπιστροφὴν τοῦ παραβόλου.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις τῇ ἑκτῇ (6) Μαρ-
τίου 1898, ἐδημοσιεύθη δὲ τῇ ἐνάτῃ (9) Μαρτίου 1898.

Ὁ Πρόεδρος

Σημαντήρας

Ὁ Γραμματεὺς

Γ. Καστόρχης

Ἄριθ. 28

Τὸ Δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου.

Τμῆμα Α'

Συγκείμενον ἐκ τῶν δικαστῶν Κ. Σημαντήρα, Προέδρου, Χ.
Κορη, Α. Γκιών, Β. Ροντήρη, Ἀδ. Πετρίτση, Μιλ. Ἡλιά-
καὶ Ξεν. Εὐθυμίου παρόντων τοῦ τε Εἰσαγγελέως Δημοσθ.
Ίαννοπούλου καὶ τοῦ Γραμματέως Γ. Ι. Καστόρχη.

Συνεδριάσαν δημοσίᾳ ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ τοῦ καταστήματος αὐ-
τῆν δευτέραν (2) Μαρτίου 1898, ἵνα δικάσῃ ἐπὶ τῆς αἰτή-
σεως τοῦ Δήμου Δ. Ἀρκουδερῆ, κατοικοῦ Λεωνιδίου, πρᾶστα-
τος διὰ τοῦ πληρεξουσίου του Γ. Πολίτου, δικηγόρου, κατὰ
αἰδὸς Δ. Βροντίση καὶ πρῶτην χήρας Γ. Τροχάνη κατοικοῦ
ἴσως, παρασταθείσης διὰ τοῦ πληρεξουσίου της Γ. Μελισσοῦρ-
δικηγόρου, περὶ ἀναιρέσεως τῶν ὑπ' ἀριθ. 1117 (1886), 607
(1887), 1049 (1888) καὶ 1158 (1891) ἀποφάσεων τοῦ Πρωτο-
του Σπάρτης.

Ἀκούσαν τοῦ Εἰσηγητοῦ δικαστοῦ Μιλτ. Ἡλιάδου ἐκθέσαν-
τάςδε :

ΑΠΟΦΑΣΕΙΣ ΑΡΕΙΟΥ ΠΑΓΟΥ

Αι Εὐζωία Ἀρκουδάρη, θυγάτηρ Γ. Τροχάνη καὶ Θωμαῖς χήρ. Γ. Τροχάνη διὰ τῆς ἀπὸ 20 8)βρίου 1886 ἐνώπιον τοῦ Πρωτοδικείου Σπάρτης ἀγωγῆς κατὰ τοῦ Δήμου Δ. Ἀρκουδάρη, ἡτήσαντο νὰ υποχρεωθῇ ὁ ἐναγόμενος διὰ προσωπικῆς κρατήσεως νὰ πληρῶσιν αὐταῖς ὀρχμὰς 1946 ἐντόκως, τὸ μὲν 3)4 αὐτῶν πρὸς τὴν Εὐζωίαν, τὸ δ' ἕτερον τέταρτον πρὸς τὴν Θωμαίδα, πρὸς ἐξόφλησιν τοῦ ἀπὸ 27 Ν)βρίου 1863 χρεωστικοῦ ὁμολόγου ἐκ λιρῶν 70 ἐκδοθέντος ἐν Κωνσταντινουπόλει ὑπὸ τοῦ ἐναγομένου ὑπὲρ τοῦ Τροχάνη, οὗτινος κληρονόμοι εἰσὶν αὐταί.

Συζητήσεως γενομένης τὸ Πρωτοδικεῖον μετὰ τὴν ὑπ' ἀριθ. 1117 (1886) περὶ ἀποδείξεως ἀπόφασιν τοῦ ἐξέδοτο 1) τὴν ἀριθ. 607 (1888) ἀπόφασιν, δι' ἧς ἐπέβαλεν εἰς τὰς ἐναγοῦσας ὀρκους ἀναπληρωματικὸν καὶ ἐπαχτὸν καὶ 2) συνεπέα αἰτήσων τῶν ἐναγοῦσῶν τὴν ὑπ' ἀριθ. 1049 (1888) ὁμοίαν δι' ἧς διώρισεν Εἰσηγητὰς πρὸς δύοσιν τῶν διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 607 (1888) ἀποφάσεως ἐπιβληθέντων ὀρκων τοὺς Εἰρηνοδίκας τῆς διαμονῆς τῶν ἐναγοῦσῶν.

Ἐκκληθεῖσιν τῶν ἀποτάσεων τούτων ὑπὸ τοῦ ἐναγομένου Ἐφετεῖον Ναυπλίου ἐξέδοτο α') τὴν ὑπ' ἀριθ. 512 (1889) ἀπόφασιν, δι' ἧς ἀπέριψε τὴν ἔφειν ὡς πρὸς τὴν Θωμαίδα χήρ. Δ. Βροντίση ὡς ἀπαράδεκτον, ὡς ἀναλογουσῶν αὐτῇ μόνον δόσιν μὼν 486 50)00 καὶ β') τὴν ὑπ' ἀριθ. 637 (1890), δι' ἧς ἀνέλασε τὴν ὑπ' ἀριθ. 512 ἀπόφασιν τοῦ καὶ ἐπέβαλεν εἰς τὸν ἐναγόμενον ν' ἀποδείξῃ καὶ διὰ μαρτύρων ὅτι ἐν Τουρίκῃ καὶ ἰδίῳ Κωνσταντινουπόλει τὰ τοιαῦτα χρεωστικὰ ἔγγραφα γεγραμμένα ἐξ ἀρχῆς ἐφ' ἀπλοῦ χάρτου ὑπόκεινται εἰς πενταετὴ παραγραὶ καὶ ὅτι μετὰ τὴν παρέλευσιν τὴν πενταετίαν δὲν ἐπιτρέπεται ἀγωγή ἐπὶ τῇ βλάσει τοιούτων ἔγγράφων.

Μετὰ τὴν δύοσιν τῶν διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 607 (1888) ἀποφάσεως τοῦ Πρωτοδικείου ἐπιβληθέντων τῇ ἐναγοῦσῃ ὀρκων, τὸ αὐτὸ Πρωτοδικεῖον ἐξέδοτο τὴν ὑπ' ἀριθ. 1158 (1891) ἀπόφασιν, ἧς ἐδέχθη τὴν ἀγωγὴν ὡς πρὸς τὴν Θωμαίδα χήραν Δ. Βροντίση καὶ ὑπεχρέωσε τὸν ἐναγόμενον νὰ πληρῶσῃ αὐτῇ τὸ 1)4 τῆς ἐκδοθέντων ἀπαιτήσεως ἢ τὴν ἀξίαν αὐτῶν, κατὰ τὴν τρέχουσαν καὶ τὴν πληρωμὴν τιμὴν ἐντόκως πρὸς 9 0)0 ἀπὸ τῆς ἀγωγῆς.

Τῶν ὑπ' ἀριθ. 1117 (1886), 607 (1888), 1049 (1888) καὶ 1158 (1891) ἀποφάσεων τοῦ Πρωτοδικείου αἰτεῖται τὴν ἀναστροφὴν ὁ Δῆμος Δ. Ἀρκουδάρης διὰ τῆς ἀπὸ 12 Δ)βρίου 1891 ἀποφάσεώς του καὶ τοῦ ἀπὸ 15 Μαρτίου 1897 προσθέτου δικαστηρίου διὰ τοὺς ἐν αὐτοῖς λόγους καὶ ἰδίᾳ διὰ τὸν ἐξῆς.

Διότι καθ' ἀπάσας τὰς συζητήσεις ἐπεκαλέσθη πρὸς ἀπόδειξιν περὶ ἐξοφλήσεως ἰσχυρισμοῦ τοῦ τὰ ἐμπορικὰ βιβλία τοῦ ἡν συζύγου τῆς ἀναιρεσιβλήτου Γ. Τροχάνη, ἅτινα κατεῖχε καὶ ἔχει ἔτι ἡ ἀναιρεσιβλήτος καὶ ἐκ τῶν σχετικῶν μερίδων τῶν ὀν ἦτοι τοῦ καθημερινοῦ, καθολικοῦ καὶ ταμείου ἀποδεικνύεται ὅτι ἐξοφλήσεως ἰσχυρισμός τοῦ ἐπομένως ἔδει, ἀφοῦ ἐχαρακτηρί- ῶς ἐμπορικὴ ἡ ὑπόθεσις, νὰ ὑποχρεωθῇ ἡ ἀναιρεσιβλήτος εἰς ἀπαγωγὴν τῶν βιβλίων τούτων, ἀλλὰ τὸ δικάσαν Πρωτοδικεῖον ὑδεμιᾶ τῶν προσβαλλομένων ἀποφάσεων τοῦ ἔλαβεν ὑπ' ὄψει αἰτήσιν τοῦ ταύτην, καταστήσαν οὕτως ἀναιτιολογήτους τὰς φάσεις τοῦ.

Ἀκούσαν τοῦ πληρεξουσίου τοῦ ἀναιρεσειόντος, ἀναπτύξαν- καὶ προφορικῶς τοὺς λόγους τῆς ἀναιρέσεως καὶ αἰτησαμένου ἀναιρεσιν τῶν προσβαλλομένων ἀποφάσεων, τοῦ πληρεξουσίου ἀναιρεσιβλήτου αἰτήσαμένου τὴν ἀπόρριψιν τῆς αἰτήσεως καὶ Εἰσαγγελέως σκεφθὲν κατὰ τὸν Νόμον.

Ἐπειδὴ ὡς ἀποδεικνύεται ἐκ τῶν ἐγγράφων προτάσεων τοῦ ρεσειόντος, ἀπὸ 1 Ἰουνίου 1891 τῶν ὑποβληθεισῶν ἐνώπιον δικάσαντος Πρωτοδικείου, κατὰ τὴν συζήτησιν ἐφ' ἧς ἐξε- ἡ προσβαλλομένη ὀριστικὴ ἀπόφασις ὑπ' ἀριθ. 1158 τοῦ 1, πρὸς ἀπόδειξιν τοῦ περὶ ἐξοφλήσεως ἰσχυρισμοῦ τοῦ οὗτος αλέσθη τὰ ἐμπορικὰ βιβλία τοῦ Γ. Τροχάνη, ἀρχικοῦ κατὰ ἀγωγὴν δικαιοῦχου τῆς ἐπιδίκου ἀπαιτήσεως, ἰσχυρισθεὶς ταῦτα σῶζονται εἰς χεῖρας τῆς ἀναιρεσιβλήτου, τὸ δικάσαν Πρωτοδικεῖον, ὡς ἀποδεικνύεται ἐκ τῆς ρηθείσης προσβαλλο- ς ἀποφάσεως, οὐδόλως ἔλαβεν ὑπ' ὄψιν τὸν οὐσιώδη τοῦτον ρισμὸν καὶ ἀναιτιολόγητον καταλιπὼν οὕτω τὴν ἀπόφασιν ἀναιρετέαν κατέστησεν αὐτὴν κατὰ τὸ ἄρθρον 807 § 5 . Δικονομίας.

Ἐπειδὴ ἀναιρουμένης τῆς ὀριστικῆς ἀποφάσεως, περιττὴ θάινει ἡ ἐξέτασις τῶν λόγων ἀναιρέσεως κατὰ τῶν παρεπι- ισῶν, ἅτε δυναμένου τοῦ Δικαστηρίου εἰς ὃ παραπεμφθήσεται ῖθις ν' ἀνακαλέσῃ ταύτας.

Δὲ ταῦτα

Ἰδὼν καὶ τὰρθρ. 833, 838, 839 καὶ 210 Πολ. Δικονομίας· Ἀναιρεῖ τὴν ὑπ' ἀριθ 1158 τοῦ 1891 ἀπόφασιν τοῦ Πρω- κείου Σπάρτης καὶ

Ἰαραμπει τὴν ὑπόθεσιν πρὸς νέαν συζήτησιν ἐνώπιον τοῦ ροδικείου Ἀθηνῶν.

Ἱατάσσει νὰ γραφῇ ἡ παροῦσα ἀπόφασις εἰς τὸ περιθώριον

τοῦ πρωτοτύπου τῆς ἀναιρουμένης καὶ δημοσιευθῇ διὰ τοῦ τύπου δαπάνη τῆς ἀναιρεσιβλήτου, ἣν καταδικάζει εἰς τὰ δικαστικά ἐξόδα τοῦ ἀναιρεσειόντος ἐνώπιον τοῦ Ἀρείου Πάγου καὶ τοῦ Πρωτοδικείου ὀριζόμενα εἰς δραχμὰς ὀγδοήκοντα (80) καὶ τὴν τέλη τῆς σημάτων·

Διατάσσει τὴν ἀπόδοσιν τοῦ παραβόλου τῷ ἀναιρεσειόντι· Ἐκοίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις τῇ ἑκτῇ (6) Μαρτίου 1898, ἐδημοσιεύθη δὲ τῇ ἐνάτῃ (9) Μαρτίου 1898.

Ὁ Πρόεδρος

Ὁ Γραμματεὺς

Κ. Σημαντήρας

Γ. Κυστόρχης

Ἀριθ. 29

Τὸ Δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου

Τμῆμα Α'.

Συγκείμενον ἐκ τῶν Δικαστῶν Κωνστ. Σημαντήρα, Προέδρου, Χρ. Κόκκορη, Ἀνδ. Γκιών, Παναγ. Μινελάου, Βασίλ. Ροντίου, Ἀδαμ. Πετρίτση καὶ Ἐνοφ. Εὐθυμίου· παρόντων τοῦ τε Εἰσαγγελέως Δημοσθ. Τσιβανοποῦλου καὶ τοῦ Γραμματέως Γεωργ. Κυστόρχη

Συνεδριάσαν δημοσίᾳ ἐν τῷ ἀνροατηρίῳ τοῦ καταστήματος αὐτοῦ τῇ δευτέρᾳ (2) Μαρτίου 1898 ἵνα δικάσῃ ἐπὶ τῆς αἰτήσεως τῆς ἐν Τεργέστη ἐδρευούσης Ἀγγλο-Αὐστριακῆς Τραπεζῆς, τὴν ἐπωνυμίαν «Filiale della Banca Anglo - Austriaca», προσωπευμένης ὑπὸ τῶν διευθυντῶν αὐτῆς Λεοπόλδου Βεϊνδεργφραγκίσκου Βιργάουερ, κατοίκων Τεργέστης, παρασταθείσης τοῦ πληρεξουσίου τῆς Κωνστ. Μακκᾶ, δικηγόρου, κατὰ τῶν Ἰωάννου Μαμάκη, κατοίκου Πατρῶν, ὡς μέλους τῆς διαλυθεῖς δημορρύθμου ἐταιρίας ὑπὸ τὴν ἐπωνυμίαν «Ἀδελφοὶ Μαμάκη» ὡς ἐξ ἀδιαθέτου κληρονόμου τοῦ ἀπεβιώσαντος ἀδελφοῦ του Λεωνίδα Μαμάκη, μέλους τῆς αὐτῆς ὡς εἴρηται ἐταιρίας, παρασταθέντος διὰ τοῦ πληρεξουσίου του Γεωργ. Μελισσοῦργου, δικηγόρου· 2) Ἀννας Μαμάκη ὡς κληρονόμου τοῦ ἀπεβιώσαντος υἱοῦ Λεωνίδα Μαμάκη, 3) Εὐανθίας Α. Σωτηροπούλου, 4) Χαρίκλ. Καραμαντάνη καὶ 5) Ἀσπασίας χήρας Εὐθ. Λεονάρδου ὡς κληρονόμων ἐξ ἀδιαθέτου τοῦ ἀπεβιώσαντος ἀδελφοῦ των Λεων. Μαμάκη, κατοίκων Πατρῶν, πλὴν τῆς τελευταίας, κατοίκου Τεργέστη, μηδὲν παρασταθείσων.

Ἀκοῦσαν τοῦ Εἰσηγητοῦ Δικαστοῦ Ἐνοφ. Εὐθυμίου, ἐκθῆναι τὸς τάδε :

Ἡ Ἀγγλο-Αὐστριακὴ Τράπεζα διὰ τῆς ἀπὸ 4 Ἰουλίου 1891 ἐνώπιον τοῦ Πρωτοδικείου Πατρῶν ἀγωγῇ, κατὰ τῶν Ἰωάννου καὶ Λεωνίδα Μαμάκη, ἐξέθηκεν, ὅτι οἱ ἐναγόμενοι συνέστησαν ἐν Φιούμῃ ἑταιρίαν ὁμόρρυθμον ὑπὸ τὴν ἐπωνυμίαν «Ἀδελφοὶ Μαμάκη», ἣν διηύθυνεν ὁ Λεων. Μαμάκης. Τῇ ἑταιρίᾳ ταύτῃ ὀφειλοῦσης διάφορα χρηματικὰ ποσὰ πρὸς τὴν ἐνάγουσαν, αὕτη ἐξέδοτο εἰς βάρος τῆς ἐναγομένης καὶ εἰς τὴν ἰδίαν ἐαυτῆς διαταγὴν τὰς ἀπὸ 15 Μαΐου 1891 (ν. ἔ.) δύο συναλλαγματικὰς ἐκ φιορινίων Αὐστριακῶν 2500 ἐκάστην, πληρωτέας τὴν μὲν τῇ 15, τὴν δὲ τῇ 30 Ἰουνίου 1891, ἀπεδέχθη μὲν ἡ ἐναγομένη, δὲν ἐπλήρωσεν ὅμως κατὰ τὴν λήξιν των, ἐφ' ᾧ καὶ διεμαρτυρήθησαν ὅτι οἱ ἐναγόμενοι, καθὼ μόνον μέλη τῆς ἑταιρίας των εἰσὶν ὑπόχρεοι εἰς τὴν πληρωμὴν των ὡς ἄνω 5000 φιορινίων ἐντόκως καὶ ᾗτήσατο νὰ καταδικασθῶσιν οἱ ἐναγόμενοι ἀλληλεγγύως καὶ ἀτομικῶς ὡς μέλη τῆς ἑταιρίας των νὰ τῇ πληρώσωσι τὰ ἄνω φιορινία 5000 ἢ δρ. 13 500 ἐντόκως 9 0)0 κατ' ἔτος, ἀπὸ τῆς 3)15 Ἰουνίου 1891 διὰ 6750 καὶ ἀπὸ τῆς 18)30 Ἰουνίου 1891 διὰ τὰς ἐτέρας δρ. 6750, μέχρις ἐξοφλήσεως, ἄλλως ἀπὸ τῆς ἀγωγῆς.

Συζητήσεως γενομένης τὸ Πρωτοδικεῖον διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 1504 (1892) ἀποφάσεως ὑπεχρέωσε τὴν ἐνάγουσαν εἰς ἐμμερτύρους ἀποδείξεις. Ἐκκληθείσης τῆς ἀποφάσεως ταύτης ὑπὸ τῶν ἐναγομένων ἐνώπιον τοῦ Ἐφετερίου Πατρῶν, τοῦτο, μετὰ τὴν ὑπ' ἀριθ. 545 (1892) ἐρήμην τῶν ἐναγομένων ἀπόφασιν, ἐξέδοτο τὴν ὑπ' ἀριθ. 787 (1892) ὁμοίαν, δι' ἧς μεταρρυθμίσαν ἐν μέρει τὴν ἀπόφασιν τοῦ Πρωτοδικείου ὑπεχρέωσε τὴν ἐνάγουσαν εἰς ἐμμερτύρους ἀποδείξεις. Ἀναπεμφθείσης δὲ τῆς ὑποθέσεως εἰς τὸ Πρωτοδικεῖον, τοῦτο διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 2513 (1894) ἀποφάσεως ἐπέβαλεν εἰς μὲν τὴν ἐνάγουσαν ἀποδείξεις, εἰς δὲ τὸν Λ. Μαμάκην ὄρκον περὶ τῆς ἀξίας τοῦ φιορινίου. Ἐκκληθείσης δὲ καὶ τῆς ἀποφάσεως ταύτης ὑπὸ τῶν ἐναγομένων ἐνώπιον τοῦ αὐτοῦ Ἐφετερίου Πατρῶν, τοῦτο ἐξέδοτο τὰς ἐξῆς ἀποφάσεις 1) τὴν ὑπ' ἀριθ. 4 (1895) ἐρήμην τῶν ἐγκαλούντων ἐναγομένων καὶ 2) τὴν ὑπ' ἀριθ. 383 (1895), δι' ἧς ἀπέρριψε τὴν ἔφασιν ὡς ἀπαραδεκτον καὶ μὴ βάσιμον.

Μεθ' οὗ ἡ ἐνάγουσα διὰ τῆς ἀπὸ 3 Μαΐου 1895 ἐνώπιον τοῦ αὐτοῦ Πρωτοδικείου παρεμπιπτούσης ἀγωγῆς κατὰ τῶν εἰρημένων ἐναγομένων ᾗτήσατο νὰ γείνη δεκτὴ ἡ κυρία ἀγωγὴ τῆς κατὰ κεφάλαιον καὶ τόκους καὶ καταδικασθῶσιν οἱ ἐναγόμενοι νὰ τῇ πληρώσωσι καὶ τόκους ἐπὶ δρ. 4710 πρὸς 9 0)0 ἐτησίως ἀπὸ τῆς παρεμπιπτούσης ταύτης ἀγωγῆς. Ὁ δὲ Λ. Μαμάκης διὰ τῆς ἀπὸ

4 Μαρτίου 1895 παρεμπιπτούσης αγωγής του ήττησατο να πεκραταθῇ ἢ διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 2513 ἀποφάσεως ταχθεῖσα πρὸς δόσιν τοῦ ὅρκου προθεσμία ἐπὶ 40 ἡμέρας καὶ διορισθῇ Εἰσηγητὴς ὁ ἐν 'Ο. δησσῶ "Ἑλλην πρόξενος. Συζητήσεως δὲ γενομένης τὸ Πρωταδικεῖον ἐξέδοτο τὰς ἐξῆς ἀποφάσεις· 1) τὴν ὑπ' ἀριθ. 1207 (1895) δι' ἧς ἐδέχθη τὴν παρεμπιπτούσαν αγωγήν τοῦ Λ. Μαμάκη καὶ 2) τὴν ὑπ' ἀριθ. 3659 (1895) δι' ἧς ἐπέβαλεν ὅρκον εἰς τὴν ἐνάγουσαν, μετὰ τὴν δόσιν τοῦ ὁποῖου ἐδέχθη ἐν μέρει τὴν αγωγήν.

Ἐκκληθεῖσων τῶν ὑπ' ἀριθ. 1504, 2513 καὶ 3659 ἀποφάσεων ὑπὸ τῶν ἐναγομένων ἐνώπιον τοῦ Ἐφετείου Πατρῶν, τοῦτο ἐξέδοτο τὰς ἐξῆς ἀποφάσεις· 1) τὴν ὑπ' ἀριθ. 370 (1896) ἐρήμην τῶν ἐναγομένων καὶ 2) τὴν ὑπ' ἀριθ. 797 ἰδίου ἔτους, δι' ἧς, ἐξαφάνισαν τὰς ἐκκληθείσας ἀποφάσεις, ἀπέριψε τὴν αγωγήν ὡς ἀπαράδεκτον.

Μετὰ τὴν ἐκδοσιν τῆς ἀποφάσεως ταύτης ἀπεβίωσεν ὁ ἕτερος τῶν ἐναγομένων Λεωνίδης Μαμάκης, οὗτινος κληρονόμοι εἰσὶν ἡ μήτηρ αὐτοῦ Ἄννα Μαμάκη καὶ οἱ ἀδελφοὶ του Ἰωάννης Μαμάκης, Εὐανθία Σωτηροπούλου, Χαρίκλεια Καρκαμαντάνη καὶ Ἀσπασία χήρα Εὐθ. Λεονάρδου.

Τῆς τελευταίας ὁριστικῆς ἀποφάσεως τοῦ Ἐφετείου τὴν ἀναίρεσιν αἰτεῖται ἡ ἐνάγουσα διὰ τε τῆς ἀπὸ 22 8) ὁρίου 1896 αἰτήσεως τῆς καὶ διὰ τοῦ ἀπὸ 5 Φεβρουαρίου 1897 προσθέτου δικαγράφου τῆς διὰ διαφόρους ἐν αὐτοῖς λόγους καὶ ἰδίως διὰ τὸν ἐξῆς·

Διότι δυνάμει τοῦ 2 ἄρθρου τοῦ ΧIIΑ' νόμου ἐξεδόθη τὸ ἀπὸ 14 Ν) ὁρίου 188 Βασιλ. Διαταγμ. δημοσιευθὲν ἐν τῷ ὑπ' ἀριθ. 292 φύλλῳ τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως τῆς 16 Ν) ὁρίου 1888, δι' οὗ ἐχορηγήθη εἰς πάσας τὰς ἐν Αὐστρουγγαρία Ἀνω νόμους Ἐταιρίας καὶ συνεπῶς εἰς τὴν ἐνάγουσαν καὶ ἤδη ἀναίρεσίουσαν Τράπεζαν καὶ τὸ δικαίωμα τοῦ ἐνάγειν καὶ παρίστασθαι ἐνώπιον τῶν Ἑλληνικῶν Δικαστηρίων. Τὸ Βασιλικὸν δὲ τοῦτο διαταγμ. τὸ ἐπὶ τῇ γνωμοδοτήσει τοῦ Ὑπουργικοῦ Συμβουλίου ἐκδοθὲν, μὴ χορηγοῦν προσωπικὴν τινα παρὰχώρησιν, ἀλλ' ἀφορῶν, πλὴν τῆς ἐναγούσης Τραπέζης, καὶ ἐκατοντάδας ἀνωνόμων ἐταιριῶν φιλῆς Ἐπικρατείας, ἐκδοθὲν δὲ πρὸς ἐκτέλεισιν καὶ ὑπ' αὐτοῦ τοῦ ἰδίου Νόμου ἐπιτραπέυσαν εἰς τὴν Ἐκτελεστικὴν Ἐξουσίαν συμπλήρωσιν, κέκτηται πλήρη ἰσχὺν Νόμου καὶ ὀφείλει συνεπῶς τὸ Ἐφετεῖον ἐξ ἐπαγγέλματος νὰ λάβῃ αὐτὸ ὑπ' ὄψιν καὶ ἐφαρμόσῃ. Μὴ πράξαν δὲ ταῦτο ψευδῶς ἡρμήνευσε καὶ παρεβίασε τοὺς ἀνω ἐπὶ ρημένους νόμους, ὡς συνεπληρώθησαν διὰ τοῦ ἀπὸ 14 Ν) ὁρίου 1888

Βασιλ. Διατάγματος ὡς ἐκ τοῦ ὁποίου κατέστησε τὴν προσβαλλομένην ἀπόφασίν του ἀναιρετέαν.

Ἀκοῦσαν τῶν πληρεξουσίων τῶν διαδίκων, τοῦ μὲν τῆς ἀναιρεσειούσης ἀναπτύξαντος καὶ προφορικῶς τοὺς λόγους ἀναιρέσεως καὶ αἰτησάμενου τὴν ἀναίρεσιν τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως, τοῦ δὲ τοῦ παρασταθέντος ἐκ τῶν ἀναιρεσιβλήτων ἀντικρούσαντος αὐτοὺς καὶ αἰτησάμενου τὴν ἀπόρριψιν τῆς αἰτήσεως· καὶ τοῦ Εἰσαγγελέως· σκεφθὲν κατὰ τὸν Νόμον·

Ἐπειδὴ, ὡς προκύπτει ἐκ τῶν ἐν τῇ δικογραφίᾳ ἀπὸ 28 καὶ 30 Ν)βρίου 1896, 8 Φεβρουαρίου 1897, 2 καὶ 3 Φεβρουαρίου 1898 δώδεκα ἐπιδιοτηρίων τῶν παρὰ τοῖς ἐν Πάτραις καὶ ἐν Ἡλείᾳ Πρωτοδικαῖς Δικαστικῶν κλητῆρων Δ Σοφιανοῦ, Στυλ. Βασιλοπούλου, Κ. Καριώρη καὶ Ἀθ. Στεφανοπούλου, ἡ τε προκειμένη αἵτησις ἀναιρέσεως, οἱ πρόσθετοι λόγοι καὶ ἡ πράξις τοῦ Προέδρου τοῦ Δικαστηρίου τούτου, δι' ἧς διετάχθη ἡ κατὰ προτίμησιν συζήτησις τῆς ὑποθέσεως, ἐκoinοποιήθησαν νομίμως καὶ προσηκόντως εἰς τὰς ἀναιρεσιβλήτους Ἀννὰν Μαμάκη, Εὐανθίαν Σωτηροπούλου, Χαρίκλειαν Καραμαντάνη καὶ Ἀσπασίαν χήραν Εὐθ. Λεονάρδου, μὴ ἔμφανιζόμεναι δὲ αὗται κατὰ τὴν ἐν ἀρχῇ τῆς παρούσης ἀναφερομένην συνεδρίᾳσιν, νόμιμον δικάσιμον τῆς προκειμένης ὑποθέσεως, διαφέρονται ὥσαντι ἐνεφανίσθησαν (ἄρθρ. 827 Πολ. Δικονομίας).

Ἐπειδὴ κατὰ τὸν Νόμον ρΚΑ' αἱ ἀνώνυμοι ἑταιρίαι, ὅσαι ἐν Γαλλίᾳ συνέστησαν νομίμως δύνανται νὰ ἐξασκῶσι πάντα τὰ δικαιώματά των καὶ νὰ παρίστανται ἐπὶ Δικαστηρίου ἐν Ἑλλάδι, ἰὰν αἱ ὁμοίαις φύσεως ἑταιρίαι, αἱ νομίμως συστάσῃ ἐν Ἑλλάδι, ἀπολαύσῃ τῶν αὐτῶν δικαιωμάτων ἐν Γαλλίᾳ. Κατὰ δὲ τὸ ἄρθρον 2 τοῦ νόμου ΧΠΑ' τὸ πλεονέκτημα τοῦτο δύναται νὰ παραχωρηθῇ καὶ εἰς πᾶσαν ἄλλην χώραν διὰ Β. Διατάγματος, ἐπὶ τῇ γνωμοδοτήσει τοῦ Ὑπουργικοῦ Συμβουλίου ἐκδιδομένου. Τοιοῦτον δὲ Διάταγμα διὰ τὰς ἐν Αὐστροουγγαρίᾳ ἀωνόμους ἑταιρίας ἐξεδόθη τὸ ἀπὸ 14 Ν)βρίου 1888, δι' οὗ ἐπατράπη καὶ εἰς αὐτὰς ἡ ἐνώπιον τῶν Ἑλληνικῶν δικαστηρίων παράστασις ὑπὸ τοὺς αὐτοὺς ὅρους τῆς ἀμοιβαιότητος. Ὅθεν, τὸ Ἐφετεῖον ἀπορρίψαν διὰ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεώς του τὴν ἀγωγὴν τῆς ἀναιρεσειούσης, λόγῳ ὅτι ἡ ἐνώπιον τῶν Ἑλληνικῶν Δικαστηρίων παράστασις αὐτῆς δὲν νομιμοποιεῖται, χωρὶς νὰ βεβαιῶι ὅτι αἱ νομίμως συστάσῃ ἐν Ἑλλάδι ἀνώνυμοι ἑταιρίαι δὲν ἀπολαμβάνουσιν ἐν Αὐστροουγγαρίᾳ τοῦ πλεονεκτήματος τῆς ἐνώπιον τῶν ἐκεῖ Δικαστηρίων παράστασεως, παρὰβίασε τοὺς τε ἀνωτέρω Νόμους καὶ τὰς οὐσιώδεις διατάξεις τῶν ἁρθρῶν 67 καὶ 68 περὶ νομιμοποιήσεως τῆς Πολ.

Δικονομίας, ὅπερ συνεπάγεται τὴν ἀναίρεσιν τῆς ἀποφάσεως ταύτης κατ' ἐφρημογὴν τοῦ ἄρθρου 807 §§ 5 καὶ 7 Πολ. Δ.κονομίας.

Διὰ ταῦτα

Ἰδὼν καὶ τὰς θρᾶ 210—219 καὶ 833, 838 καὶ 839 Πολιτικῆς Δικονομίας·

Ἀναίρει τὴν ὑπ' ἀριθμὸν 797 τοῦ ἔτους 1896 ἀπόφασιν τοῦ Ἐφετείου Πκτρῶν καὶ παραπέμπει τὴν δίκην πρὸς νέαν συζήτησιν ἐνώπιον τοῦ Ἐφετείου Ἀθηνῶν.

Διατάσσει νὰ γραφῇ ἡ παροῦσα εἰς τὸ περιθώριον τοῦ πρωτοτύπου τῆς ἀναιρουμένης ἀποφάσεως καὶ τυπωθῇ δαπάνη τῶν ἀναιρεσιβλήτων, οὓς καταδικάζει καὶ εἰς τὴν δικαστικὴν δαπάνην τῆς ἀναιρεσειούσης ἐνώπιον τοῦ Ἐφετείου καὶ τοῦ Ἀρείου Πάγου ἐκ δραχμῶν ὀγδοήκοντα πέντε καὶ εἰς τὰ τέλη τῆς σημερινῆς τῆς παρούσης·

Δατάσσει τὴν ἐπιστροφὴν τοῦ παραβόλου.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις τῇ ἑκτῇ Μαρτίου 1898, ἐδημοσιεύθη δ' αὐτόθι τῇ ἐνάτῃ Μαρτίου 1898

Ὁ Πρόεδρος

Κ. Σημαντήρας

Ὁ Γραμματεὺς

Γ. Καστόρχης

Ἄριθ. 30

Τὸ Δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου

Τμήμα Α'.

Συγκείμενον ἐκ τῶν Δικαστῶν Κωνστ. Σημαντήρα, Προέδρου, Χρ. Κόκκορη, Ἀνδρ. Γκιῶν, Παν. Μενελάου, Ἀδ. Πετρίτση, Μιλτ. Ἡλιάδου καὶ Ξεν. Εὐθυμίου· παρόντων τοῦ τε Εἰσαγγελέως Δημ. Τσιβανιπούλου καὶ τοῦ Γραμματέως Γ. Ι. Καστόρχη.

Συνεδρίασαν δημοσίᾳ ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ τοῦ καταστήματος αὐτοῦ τῇ δευτέρᾳ Μαρτίου 1898, ἵνα δικασθῇ ἐπὶ τῆς αἰτήσεως τοῦ Δημοσίου, ἀντικρουσθεμένου ὑπὸ τοῦ ἐν Ἀθήναις ἐδρεύοντος Ὑπουργοῦ τῶν Οἰκονομικῶν, παρασταθέντος διὰ τοῦ πληρεξουσίου του Α. Γλαράκη, νομικοῦ Συμβούλου, κατὰ τοῦ Νικολάου Γιαννηγκώστα, κατοικοῦ Ἀθηνῶν παρασταθέντος διὰ τῶν πληρεξουσίων του Ἰω. Δαμουλιάνου καὶ Ν. Γουναράκη, δικηγόρων, περὶ ἀναιρέσεως τῆς ὑπ' ἀριθ. 632 τοῦ 1897 ἀποφάσεως τῶν ἐν Ἀθήναις Ἐφετῶν.

Ἀκοῦσαν τοῦ Εἰσηγητοῦ Δικαστοῦ Ξεν. Εὐθυμίου, ἐκθέσαντος τὰς ἀδελφές :

Ὁ Νικόλαος Γιαννηκώστας, συνταγματάρχης τοῦ Πεζικοῦ, διὰ τῆς ἀπὸ 2 Ἰανουαρίου 1897 ἐνώπιον τοῦ Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν ἀγωγῆς κατὰ τοῦ Δημοσίου ἐξέθηκεν, ὅτι γεννηθεὶς τῇ 2 Ἀπριλίου 1836 ὡς δείκνυται ἐν τῷ μητρώῳ τοῦ Στρατιωτικοῦ Σχολείου τῶν Εὐελπίδων, ἐν ᾧ κατὰ πρῶτον ἰφοίτησε, κατετάχθη, ἐξελθὼν ἐξ αὐτοῦ, εἰς τὸν στρατὸν ἐπὶ τῇ βάσει τοῦ μητρώου τούτου, ἀλλ' ἐν τῷ εἰς τὸ Ὑπουργεῖον τῶν Στρατιωτικῶν κρατούμενῳ μητρώῳ τῶν ἀξιωματικῶν, ἐσφαλμένως εἶνε ἐγγεγραμμένος ὡς γεννηθεὶς τῇ 2 Ἀπριλίου 1831· ὅτι ἕνεκα τοῦ γραφικοῦ τούτου λάθους δικαιούται νὰ ζητήσῃ τὴν διόρθωσιν τῆς ἐν τῷ εἰρημένῳ μητρώῳ σημειουμένης ἐσφαλμένης ἡλικίας του· ὅτι ἀνεφέρθη πρὸς τὸν Ὑπουργὸν τῶν Στρατιωτικῶν περὶ τούτου, ἀλλ' οὗτος ἀπέρριψε τὴν αἴτησίν του, καὶ ἡτήσατο νὰ διαταχθῇ ἡ διόρθωσις τῆς ἐν τῷ μητρώῳ τοῦ Ὑπουργείου τῶν Στρατιωτικῶν σημειουμένης ἡλικίας του, ἥτοι νὰ σημειωθῇ ὡς χρονολογία τῆς γεννήσεώς του ἡ 2 Ἀπριλίου 1836 ἀντὶ τῆς ἐσφαλμένης 2 Ἀπριλίου 1831.

Τὴν ἀγωγὴν αὐτὴν τὸ Πρωτοδικεῖον μετὰ προηγουμένην συζήτησιν ἀπέρριψε διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 266 (1897) ἀποφάσεως, ἀλλὰ τὸ Ἐφετεῖον Ἀθηνῶν, ἐπὶ τῇ ἐφίσει τοῦ ἐνάγοντος, διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 632 (ἰδίου ἔτους) ἀποφάσεως, μετερρύθμισε τὴν ἀπόφασιν τοῦ Πρωτοδικείου, ἐδέχθη τὴν ἀγωγὴν καὶ διατάξε τὴν διόρθωσιν τῆς ἐν τῷ μητρώῳ τοῦ Ὑπουργείου τῶν Στρατιωτικῶν σημειουμένης ἡλικίας τοῦ ἐνάγοντος, ἐπὶ τῷ τέλει νὰ σημειωθῇ ἐν αὐτῷ ὡς χρονολογία γεννήσεως αὐτοῦ ἡ 2 Ἀπριλίου 1836, ἀντὶ τῆς ἤδη σημειουμένης 2 Ἀπριλίου 1831.

Τῆς ἀποφάσεως ταύτης τὴν ἀναίρεσιν αἰτεῖται τὸ Δημόσιον, διὰ τῆς ἀπὸ 7 Ἰανουαρίου 1898 αἰτήσεώς του διὰ τὸν ἐν αὐτῇ ὡς ἐξῆς λόγον:

Διότι ἐσφαλμένως ἐρμηνεύσαν τὸ Ἐφετεῖον τὸν ΔΟΕ νόμον τοῦ 1883 ἐδέχθη, ὅτι αἱ ἐν αὐτῷ προθεσμιαὶ τῆς περὶ διορθώσεως αἰτήσεως τοῦ ἐν τῷ Ὑπουργείῳ τῶν Στρατιωτικῶν τηρουμένου μητρώου τῶν ἀξιωματικῶν καὶ τῆς μετὰ ταῦτα ἀγωγῆς ἐπὶ τῶν ἐγγεγραμμένων ἐν αὐτῷ ὑπὸ μείζονα ἡλικίαν τῆς ἐν τῷ μητρώῳ τῆς ἀρχικῆς κατατάξεως, ἀρχονται μόνον ἀπὸ τῆς κοινοποιήσεως πρὸς αὐτοὺς τῆς ἐν τῷ μητρώῳ τοῦ Ὑπουργείου ἡλικίας, ὡς δῆθεν τοῦ μητρώου τῆς ἀρχικῆς κατατάξεως αποτελοῦντος τὴν ἀναγκαίαν βάσιν τῆς συντάξεως τοῦ ἐν τῷ Ὑπουργείῳ τηρουμένου, καὶ ἐπομένως ὡς ἐκ γραφικῆς παραδρομῆς προελθού-

ΑΠΟΦΑΣΙΣ ΑΡΕΙΟΥ ΠΑΓΟΥ

17

σης τῆς διαφορᾶς· ἐν ᾧ τοιαύτην διαστολὴν οὐδαμῶς περιέχει ὁ νόμος, οὐδ' ὑποχρέωσιν κοινοποιήσεως, οὐδ' ἔτι ὀρίζει πόθεν θὰ ἀρυσθῇ ὁ Ὑπουργὸς πληροφορίας περὶ τῆς ἡλικίας ἐκάστου ἀξιωματικοῦ κατὰ τὴν σύνταξιν τοῦ μητρώου.

Ἀκούσαν τοῦ μὲν πληρεξουσίου τοῦ ἀνααιρεσέοντος Δημοσίου ἀναπτύξαντος καὶ προφορικῶς τοὺς λόγους ἀναίρεσεως καὶ αἰτησαμένου τὴν ἀναίρεσιν τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως, τῶν δὲ πληρεξουσίων τοῦ ἀνααιρεσιβλήτου ἀντικρουσάντων αὐτοὺς καὶ αἰτησαμένων τὴν ἀπόρριψιν τῆς αἰτήσεως καὶ τοῦ Εἰσαγγελέως· Σκεφθὲν κατὰ τὸν Νόμον

Ἐπειδὴ τὸ ἄρθρον 1 τοῦ ΑῪΟΕ' νόμου, ἐν μὲν τῷ 1 ἑδαφίῳ αὐτοῦ ἀναγράφει ὅτι, ὡς βᾶσις τοῦ ὁρίου ἡλικίας τῶν Στρατιωτικῶν χρησιμεύει τὸ ἐν τῷ Ὑπουργείῳ τῶν Στρατιωτικῶν κρατούμενον Μητρώον καὶ ὅτι ἡ ἐν αὐτῷ σημειουμένη ἡλικία δύναται τῇ αἰτήσει τοῦ ἀξιωματικοῦ νὰ μεταβληθῇ μόνον α) ἐὰν ἐν τῷ μητρώῳ τῆς ἀρχικῆς κατατάξεως αὐτοῦ σημειοῦται ἡλικία μικροτέρα τῆς ἐν τῷ Μητρώῳ τοῦ Ὑπουργείου καὶ β) ἐὰν ἐξ ἐπισήμου ληξιαρχικῆς πράξεως ἀποδεικνύεται, ὅτι ἡ ἡλικία τοῦ ἀξιωματικοῦ εἶνε μικροτέρα τῆς ἐν τῷ Μητρώῳ τοῦ Ὑπουργείου σημειουμένης, ἐν δὲ τοῖς ἑδαφίοις 2, 3 καὶ 4, διαγράφει τὰς προθεσμίας καὶ διατυπώσεις τῆς περὶ διορθώσεως τῆς ἐν τῷ Μητρώῳ τοῦ Ὑπουργείου σημειουμένης ἡλικίας αἰτήσεως καὶ τῆς, ἐν περιπτώσει ἀπορρίψεως ταύτης, προσφυγῆς ἐνώπιον τῶν πολιτικῶν δικαστηρίων, καὶ ὀρίζει ὅτι ἡ μὲν αἴτησις ὑποβάλλεται ἱερραρχικῶς ἐντὸς ἑξ μηνῶν ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τοῦ νόμου, ἡ δὲ ἀγωγὴ ἐγείρεται ἐντὸς 15 ἡμερῶν ἀπὸ τῆς ὑπὸ τοῦ Ὑπουργοῦ ἀπορρίψεως τῆς αἰτήσεως, ἡ τῆς ἐπὶ τρίμηνον σιωπῆς αὐτοῦ· καὶ τέλος ἐν τῷ ἑδαφίῳ 6 ὀρίζει ρητῶς ὅτι παρελθουσῶν ἀπράκτων τῶν προσθεμιῶν τούτων, ἡ ἐν τῷ Μητρώῳ τοῦ Ὑπουργείου σημειουμένη ἡλικία τοῦ ἀξιωματικοῦ δὲν δύναται πλέον ν' ἀμφοσθητηθῇ.

Ἐκ τῶν ρητῶν τούτων διατάξεων σαφῶς συνάγεται α.) ὅτι ἡ βᾶσις τοῦ ὁρίου τῆς ἡλικίας τῶν ἀξιωματικῶν εἶνε, οὐχὶ τὸ Μητρώον τῆς ἀρχικῆς κατατάξεως αὐτῶν, ἀλλὰ τὸ ἐν τῷ Ὑπουργείῳ τῶν Στρατιωτικῶν κρατούμενον β.) ὅτι ἡ διορθώσις τῆς ἐν τῷ μητρώῳ τούτῳ ἡλικίας δὲν ἐπιτρέπεται, εἰμὴ μόνον ὅταν ἡ ἐν αὐτῷ σημειουμένη ἡλικία εἶνε πράγματι μικροτέρα, καὶ τοῦτο ἀποδεικνύεται ἀποκλειστικῶς καὶ μόνον εἴτε ἐκ τοῦ Μητρώου τῆς ἀρχικῆς κατατάξεως εἴτε ἐκ ληξιαρχικῆς ἐπισήμου πράξεως καὶ γ.) ὅτι πᾶσα αἴτησις καὶ πᾶσα ἀγωγὴ περὶ διορθώ-

σεως τῆς ἐν τῷ Μητρώῳ τοῦ Ὑπουργείου σημειουμένης ἡλικίας πρέπει νὰ γίνηται ἐντὸς τῶν ὑπὸ τοῦ νόμου τούτου ὀριζομένων προθεσμιῶν, ἧται ἡ μὲν αἵτισις περὶ διορθώσεως τῆς ἐν τῷ Μητρώῳ τοῦ Ὑπουργείου τῶν Στρατιωτικῶν σημειουμένης ἡλικίας ἐντὸς ἑξ μηνῶν ἀπὸ τῆς ἐν τῇ «Ἐφημερίδι τῆς Κυβερνήσεως» δημοσιεύσεως τοῦ Νόμου, ἡ δὲ ἀγωγή ἐντὸς 15 ἡμερῶν μετὰ τὴν συμπλήρωσιν τῶν 3 μηνῶν ἀπὸ τῆς ὑποβολῆς τῆς αἰτήσεως ἢ ἀπὸ τῆς εἰς τὸν αἰτοῦντα κοινοποιήσεως τῆς ὑπὸ τοῦ Ὑπουργοῦ τῶν Στρατιωτικῶν ἀπορριψεως τῆς αἰτήσεώς του. Οὐδεμίαν δὲ, ὡς δέχεται ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις, διάκρισιν ποιεῖται ὁ νόμος ὡς πρὸς τὰς προθεσμίας ταύτας μεταξύ ἀξιωματικῶν, ὧν ἡ ἀξιουμένη ἡλικία σημειοῦται ἐν τῷ μητρώῳ τῆς ἀρχικῆς κατατάξεως, καὶ ἀξιωματικῶν, ὧν ἡ ἀξιουμένη ἡλικία πρὸς εὐδύτερον τῶν μητρώων συμφωνεῖ, ἀλλὰ περιλαμβάνει ἀδιακρίτως πάντας τοὺς ἀξιωματικούς, οἵτινες, ἀξιούντες ὅτι ἡ ἐν τῷ μητρώῳ τοῦ Ὑπουργείου σημειουμένη ἡλικία αὐτῶν εἶνε λανθασμένη, ἐπιδιώκουσι τὴν διόρθωσιν αὐτῆς. Ὅθεν κατὰ ταῦτα, δεχόμενον τὸ Ἐφετεῖον διὰ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεώς του, ὅτι αἱ ἐν τῷ νόμῳ ΑΟΕ' προθεσμίαι δὲν ἐφαρμόζονται διὰ τοὺς ἀξιωματικούς ἐκεῖνους, ὧν ἡ ἀξιουμένη ἡλικία σημειοῦται ἐν τῷ Μητρώῳ τῆς ἀρχικῆς αὐτῶν κατατάξεως καὶ ὅτι διὰ τούτους αἱ προθεσμίαι αὐταὶ ἀρχοῦνται οὐχὶ ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τοῦ νόμου ἐν τῇ «Ἐφημερίδι τῆς Κυβερνήσεως», ἀλλ' ἀπὸ τῆς γνώσεως αὐτῶν τῆς λανθασμένης σημειώσεως τῆς ἡλικίας των ἐν τῷ Μητρώῳ τοῦ Ὑπουργείου, ἐσφαλμένως ἐφήρμοσε καὶ ψευδῶς ἡρμήνευσε τὸν νόμον ΑΟΕ' καὶ ἀναιρετέαν οὕτω κατέστησε τὴν ἀπόφασίν του ἐκύπτειν δυνάμει τοῦ ἀρθροῦ 807 ἐδ. 7 τῆς Πολ. Δικονομίας.

Διὰ ταῦτα

Ἰδὼν καὶ τ' ἀρθρα 833, 838, 839, 210—219 Πολ. Δικον. καὶ τὸ ἀρθρ. 3 τοῦ ΧΜΖ' νόμου·

Ἀναιρεῖ τὴν ὑπ' ἀριθ. 632 τοῦ ἔτους 1897 ἀπόφασιν τοῦ Ἐφετείου Ἀθηνῶν καὶ παραπέμπει τὴν ὑπόθεσιν εἰς τὸ Βον τοῦ Ἀρείου Πάγου Τμήμα πρὸς κατάλληλον ἐφαρμογὴν τοῦ Νόμου.

Διατάσσει νὰ γραφῇ ἡ παρούσα εἰς τὸ περιθώριον τοῦ πρωτοτύπου τῆς ἀναιρουμένης ἀποφάσεως καὶ τυπωθῇ δαπάνῃ τοῦ ἀναιρεσιβλήτου, ὃν καταδικάζει καὶ εἰς τὴν δικαστικὴν δαπάνην τοῦ Δημοσίου τὴν ἐνώπιον τοῦ Ἐφετείου καὶ τοῦ Ἀρείου Πάγου ἐκ δραχμῶν ἐβδομήκοντα καὶ εἰς τὰ τέλη τῆς σμύνης τῆς παρούσης.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις τῇ ἑκτῇ (6) Μαρτίου 1898, ἐδημοσιεύθη δ' αὐτόθι τῇ ἐνάτῃ (9) Μαρτίου 1898.

Ὁ Πρόεδρος
Κ. Σημαντήρας

Ὁ Γραμματεὺς
Γ. Καστόρχης

Ἀριθ. 31

Τὸ Δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου

Τμήμα Β'.

Συγκείμενον ἐκ τῶν δικαστῶν Μ Διγενῆ, Ἀντιπροέδρου (κωλυομένου τοῦ Προέδρου), Ἀν. Μανδραπήλια, Ἰω. Δουβαουνιώτου, Στ. Ἀνδροπούλου, Β. Παπαδοπούλου, Εἰσηγητοῦ, Β. Ροντήρη καὶ Ἰω. Τσάτσου παρόντων τοῦ τε Ἀντεισαγγελέως Κωνστ. Μκνιάκη καὶ τοῦ Ὑπογραμματέως Π. Βαρουζάκη

Συνεδριάσαν δημοσίᾳ ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ τοῦ κατ' ἀσκήματος αὐτοῦ τῇ ἑκτῇ Δεβρίου 1897, ἵνα δικάσῃ ἐπὶ τῆς ἐξῆς ὑποθέσεως: μεταξύ

Τῶν ἐκκαλούντων Δημητρίου Βικέλα, Βίκτωρος Μελά καὶ Γεωργίου Μελά, κατοίκων Ἀθηνῶν, ἐνεργούντων ὑπὸ τὴν ιδιότητα τῶν κληροδυσῶν τῆς ἐν Ἀθήναις μεγάλης οἰκίας Β. Μελά, παρ' αὐτοῖς καταβάντων διὰ τῶν πληρεξουσίων των Σιμου Μπαλάνου καὶ Νικολάου Καλογεροπούλου, δικηγόρων καὶ

Τῶν ἐφεσιβλήτων Δημητρίου Κορομηλά, Λάμπρου Κορομηλά καὶ Χρυστίνας Α. Δοσίου, τὸ γένος Κορομηλά, κατοίκων Ἀθηνῶν, κληρονόμων ἀπάντων τοῦ ἀποβιώσαντος Α. Κορομηλά, παρ' αὐτοῖς καταβάντων διὰ τοῦ πληρεξουσίου των Κωνστ. Ἐσλιν, δικηγόρου

Οἱ Δημ. Βικέλας, Βίκτωρ καὶ Γεώργ. Μελάς, ἐνεργούντες ὑπὸ τὴν ἐκτεθεῖσαν ιδιότητά των, διὰ τῆς ἀπὸ 23 Νεβρίου 1894 ἐνόμιον τοῦ Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν ἀγωγῆς κατὰ τῶν Δημητρίου καὶ Λάμπρου Κορομηλά καὶ Χρυστίνας Α. Δοσίου, τὸ γένος Κορομηλά, ὡς κληρονόμων τοῦ πατρὸς των Α. Κορομηλά, κοινοποιήσεως καὶ πρὸς τὸν εἰς παρέμβασιν προσεπικληθέντα Δίακον Λογιωτατίδην, ἐξέθηκάν ὅτι ὁ δικαιοπάρχης των Βασίλ. Μελάς, δυνάμει συμβολαίου ἠγόρασε παρὰ τοῦ προσεπικαλουμένου Δίακου Λογιωτατίδου τὸ ἐν Ἀθήναις παρὰ τὴν ἡδὴ πλατεῖαν Λουδοβίκου κείμενον γῆπεδον ἐκ πῆχεων 622 καὶ 40)80 περιεθὼν αὐτὸ ἐξ ἀγορᾶς παρὰ τοῦ Β. Τουφεξῆ, ἀλλ' ἐπειδὴ οἱ ἐναγόμενοι εἶχον ἐπὶ τοῦ 1)8 τοῦ γηπέδου τούτου ἐγγεγραμμένους τρεῖς ὑποθήκας εἰς τὰ βιβλία τῶν ὑποθηκῶν τοῦ Δήμου Ἀθηναίων δυνάμει συμβολαίων πρὸς ἀσφάλειαν ἀπαιτήσεων των, προερχομένων ἐκ δανείου γεομένου παρ' αὐτῶν πρὸς τὴν Δάφνην Τουφεξῆ, καὶ ἐπει-

ὑπῆρχε τότε δίκη μεταξύ τῶν κληρονόμων Χρ. Τουφεξῆ καὶ τῶν ἐναγομένων περὶ ἐξαλείψεως τῶν ὑποθηκῶν τούτων ὁ Β Μελᾶς δὲν κατέβαλε τῷ Α Λογιωτατίδῃ ὁλόκληρον τὸ συνομολογηθὲν τίμημα, ἀλλὰ παρεκράτησεν ἐξ αὐτοῦ δραχμὰς παλαιὰς 14,000, συνεφωνήθη δὲ νὰ μένωσιν αὐταὶ παρ' αὐτῷ καὶ ἂν μὲν ἡ περὶ ἐξαλείψεως τῶν ὑποθηκῶν δίκη ἀποβῇ ὑπὲρ τῶν κληρονόμων Τουφεξῆ νὰ λάβῃ τὸ ποσὸν τοῦτο ὁλόκληρον ὁ Λογιωτατίδης, ἄλλως νὰ λάβωσιν ἐξ αὐτοῦ οἱ ἐναγόμενοι ὅ,τι τοῖς ὀφείλεται πρὸς ἐξαλείψιν τῶν ὑποθηκῶν καὶ ὅ,τι περισσεύσει νὰ λάβῃ αὐτός. Ἐπὶ τοῦ οἰκοπέδου τούτου καὶ ἄλλων παρακειμένων ὁ Β Μελᾶς ὠκοδόμησε τὴν ἐπὶ τῆς οἰκίας Αἰόλου καὶ πλατεῖαν Λουδοβίκου μεγάλην οἰκίαν του, ἣν διὰ διαθήκης ἐκληροδότησε πρὸς αὐτοὺς (τοὺς ἐνάγοντας). ὅθεν μέρος τοῦ οἰκοπέδου αὐτῆς εἶνε β. βαρυμένον μὲ τὰς τρεῖς ὡς ἄνω εἴρηται ὑποθήκας, ἡ δὲ ὑπαρχουσα τότε ἐκκριμὴς δίκη μεταξύ τῶν κληρονόμων Τουφεξῆ καὶ Α Κορομηλᾶ ἀπεπρωτοῦθη ἤδη ὀριστικῶς καὶ τελεσιδικῶς, ἀπορριφθείσης τῆς ἀγωγῆς τῶν κληρονόμων Τουφεξῆ περὶ ἐξαλείψεως ὑποθήκης δι' ἀποφάσεως τοῦ Ἐφετείου Ἀθηνῶν. Ὅτι οἱ ἐνάγοντες ὡς κληροδόχοι τοῦ Β Μελᾶ ἔχουσιν ἔννομον συμφέρον νὰ αἰτήσωσιν ὅπως ἐξαλειφθῶσιν αἱ ὑπαρχούσαι ἐγγεγραμμέναι τρεῖς ὡς εἴρηται ὑποθήκαι ἐπὶ τοῦ κληροδοτηθέντος αὐτοῖς γηπέδου παρὰ τοῦ Β Μελᾶ, δικαιοῦνται δὲ πρὸς τοῦτο ἐκτὸς ἄλλων καὶ καθότι ἡ συνομολογήσασα τὰς ὑποθήκας ταύτας Δέφνη Τουφεξῆ εἶνε δικαιοπάροχος τοῦ δικαιοπαρόχου αὐτῶν· ὅτι οἱ ἐναγόμενοι οὐδὲν ἔτερον δικαίωμα ἔχουσι πρὸς διατήρησιν τῶν ὑποθηκῶν τούτων ἀπέναντι αὐτῶν (ἐναγόντων) τρίτων διακκτόχων εἰμὴ νὰ λάβωσι τὰ ὀφειλόμενα αὐτοῖς, ἥτοι τὸ κεφάλαιον ἐκ δραχμῶν παλαιῶν 6500 καὶ τοὺς τόκους τοῦ ποσοῦ τούτου ἐνὸς ἔτους, καθόσον οὐδεμίᾳ ἔγκυρος καὶ νόμιμος πρᾶξις ἐνηργήθη παρ' αὐτῶν ὅπως ἔχωσι πρυνόμιον ἐπὶ πλειοτέρων τόκων· ὅτι διὰ τῶν δανειστικῶν συμβολαίων συνομολογεῖται τόκος τῶν μὲν δρχ 3000 πρὸς 9 0)0 κατ' ἔτος, τῶν δ' ἑτέρων δρχ. 3500 πρὸς 10 0)0, ἡ-οι ἐν ὅλῳ διὰ τὸ κεφάλαιον καὶ τοὺς τόκους δικαιοῦνται νὰ λάβωσιν οἱ ἐναγόμενοι δραχμὰς παλαιὰς 7085 ἢ τὸ πολὺ ἂν δικαιωθῶσι νὰ λάβωσι τόκον πρὸς 12 0)0 κατ' ἔτος, νὰ λάβωσι δρχ παλ 7280, ἥτοι κατὰ μὲν τὴν πρῶτην περίπτωσιν δρχ. νέας 6325 58)00, κατὰ δὲ τὴν δευτέραν περίπτωσιν δρχ νέας 6499 99)00· ὅι ἂν καὶ ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς ὑπ' ἀριθ. 1229 (1886) ἀποφάσεως τῶν ἐνταῦθα Ἐφετῶν προσεφέρθη ἐξωδίκως τοῖς ἐναγομένοις τὸ ἐν λόγῳ ποσὸν ἵνα ἐξαλείψωσι τὰς ἐν λόγῳ ὑποθήκας, οὗτοι ἠρνήθησαν προβάλλ-

λοντες αξιώσει, τούτου ἕνεκα ἠναγκάσθησαν νὰ παρακαταθέσω-
 τὸ ὀφειλόμενον αὐτοῖς ποσὸν καὶ ἐτι πλείοτερον διὰ πᾶν ἐνδεχ-
 μενον παρὰ τῷ ἐν Ἀθῆναις ταμίᾳ καὶ ἔλαβον γραμματίον δακ-
 νέων 6550, ὅπερ κατέθηκεν παρὰ τῷ ἐνταῦθα Συμβολαιογράφῳ
 Γ. Ἀφειτάκη, ὡς ἐμφαίνεται ἐκ τῆς ὑπ' ἀριθ. 9320 (1894) πρὸς
 ξέως του, ἥς ἀντίγραφον ἐκοινοποίησαν τοῖς ἐναγομένοις μετὰ
 προσκλήσεως ὅπως παραλάβωσι τὸ κατατεθὲν ποσὸν καὶ ἐξοφ-
 σωσι πᾶσαν πρὸς τὴν Δάφνην Τουφεξῆ ἀπαιτήσιν των καὶ συνεπὶ
 συναινέσῃσι νὰ ἐξαλειφθῶσιν αἱ ὡς εἴρηται τρεῖς ὑποθήκαι, καὶ
 οὗτοι οὐδὲν ἐνηργήσαν. Ὁθεν τούτων οὕτως ἔχοντων δικαιουμένων
 ζητήσῃσι παρὰ τοῦ Δικαστηρίου ν' ἀποφανθῇ ὅτι ἐξωφλήθη πᾶς
 ἀπαιτήσις τῶν ἐναγομένων προερχομένη ἐκ τῆς ἐν λόγῳ αἰτίας καὶ
 ὑποχρέωσι αὐτοῦς νὰ ἐξαλείψῃσι τὰς ὑποθήκας λαμβάνοντες τὸ κα-
 τατεθὲν, ἀλλως ὁρισθῇ δικαστικῶς τὸ πρὸς αὐτοὺς ὀφειλόμενον πο-
 σὸν καθ' ὃ ἀμφισβητούμενον καὶ ἠτήσαντο νὰ γείνωσι δεκταὶ αἱ κατὰ
 εἰς παρέμβασιν κληθέντος Α. Λογιωτατίδου προτάσεις των, κα-
 τὰ τὴν ἀνακοινωσίν των, νὰ κηρυχθῇ κύρος ἔχουσα ἡ γενομένη κατα-
 θέσις, ἀπεφανθῇ δὲ τὸ Δικαστήριον ὅτι οὐδὲν ὀφείλεται τοῖς ἐνα-
 γομένοις μετὰ τὴν ἐν λόγῳ καταθεσιν καὶ κηρυχθῇ ἀπεσβεσμένη
 πρὸς αὐτοὺς ὡς τρίτους διακατόχους κατὰ τῆς δικαιοπαρόχου
 Δάφνης Τουφεξῆ ἀπαιτήσις αὐτῶν, νὰ διαταχθῇ κατ' ἀκολουθίαν
 ἐξάλεψις τῶν τριῶν ὡς εἴρηται ὑποθηκῶν ἐκ τῶν βιβλίων
 ὑποθηκῶν τοῦ Δήμου Ἀθηνῶν ἐκ τοῦ ὑπὸ τοῦ δικαιοδότου
 τῶν Β. Μετὰ περιελθόντος ἐξ ἀγορᾶς παρὰ τοῦ Α. Λογιωτατί-
 κτήματος, ἀλλως νὰ κανονισθῇ τὸ πρὸς τοὺς ἐναγομένους ὀφει-
 μενον ποσόν.

Συζήτησεως γενομένης τὸ Πρωτοδικεῖον ἐξέδοτο τὴν ὑπ' ἀρ.
 2992 (1895) ἐρήμην τοῦ Α. Λογιωτατίδου καὶ κατ' ἀντιμωλίαν
 τῶν λοιπῶν διαδίκων, δι' ἧς παρέπεμψε μὲν τὴν προσεπίκλησιν
 ἰδιαιτέραν συζήτησιν, ἀπέρριψε δὲ τὴν ἀγωγὴν ὡς ἀπαράδεκ-
 τήν. Ἐκκληθείσης τῆς εἰρημένης ἀποφάσεως τοῦ Πρωτοδικείου
 τῶν ἐναγόντων ἐνώπιον τοῦ Ἐφετερίου Ἀθηνῶν, τοῦτο μετὰ
 γενομένην συζήτησιν ἐξέδοτο τὴν ὑπ' ἀριθ. 198 (1896) ἀπόφα-
 σιν δι' ἧς ἀπέρριψε τὴν ἔφεσιν ὡς μὴ βάσιμον. Ἀλλὰ τὴν ἀπόφα-
 σίν ταύτην τοῦ Ἐφετερίου ἐπὶ τῇ αἰτήσῃ τῶν ἐναγόντων ἀνῆρ-
 σεν ὁ ἄρειος πάγιος διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 288 (1896) ἀποφάσεως
 παρέπεμψε τὴν δίκην ἐνώπιον τοῦ Β'. Τμήματος τοῦ Ἀρείου
 γου διὰ τὴν κατάλληλον ἐφαρμογὴν τοῦ νόμου.

Ἐπομένως καὶ μετὰ τὴν νόμιμον προδικασίαν, εἰσήχθη ἡ
 κειμένη ὑπόθεσις εἰς τὸ ἀκροατήριον τοῦ Δικαστηρίου τούτου.

ήτησιν· κατὰ τὴν ἐν ἀρχῇ τῆς παρούσης ἀνκφερομένην συνε-
κριν, καθ' ἣν παρέστησαν οἱ πληρεξούσιοι τῶν διαδίκων αἰ-
μενοὶ διὰ τῶν ἀναγνωσθεῖσων ἐγγράφων προτάσεων των :

Οἱ μὲν τῶν ἐκκαλούντων ν' ἀπορριφθῇ πᾶσα ἐνστάσις τῶν ἀν-
τικων των, νὰ γείνη δεκτὴ καθ' ὅλοκληρίαν ἡ ἔφεσις καὶ ἡ ἀγω-
γὴ των, μεθ' ὅλων τῶν ἐν αὐταῖς αἰτήσεων, νὰ διαταχθῇ ἡ ἐξά-
λψις τῶν ὑποθηκῶν καὶ νὰ καταδικασθῶσιν οἱ ἀντιδίκαι τῶν εἰς
δικαστικά ἐξοδα καὶ τέλη. Ὁ δὲ τῶν ἐφesiβλήτων ν' ἀπορρι-
ψῇ ἔφεσις τῶν ἀντιδίκων των ὡς ἀπαράδεκτος καὶ ἀβάσιμος καὶ
ἐπικυρωθῇ ἡ ἐκκαλουμένη ἀπόφασις κατὰ τὸ διατακτικόν της,
ὡς ν' ἀπορριφθῇ ἡ ἀγωγή τῶν ἐκκαλούντων καὶ νὰ καταδι-
κασθῶσιν οὗτοι εἰς τὰ ἐξοδα καὶ τέλη ἀμφοτέρων τῶν βλαβῶν.
Ἀκούσαν αὐτῶν ἀναπτυσσάντων καὶ προφορικῶς τὰς προτάσεις
ταύτας, καὶ τοῦ Ἀντεισαγγελέως ἰδὼν τὴν δικογραφίαν σκε-
νὴ κατὰ τὸν Νόμον·

Ἐπειδὴ ἀναιρεθείσης τῆς ὑπ' ἀριθ. 198 τοῦ 1896 ἀποφάσεως
ἐνταῦθα Ἐφετερίου, δι' ἧς ἐπεκυρώθη ἡ ἀπορρίψασα τὴν ἀγω-
γὴν ἐκκαλούντων ὡς μὴ στηριζομένην εἰς τὸν νόμον πρωτό-
της ἀπόφασις, εἶνε ἐκ νέου ἐξετάστέα τὰ ὑποβαλλόμενα κατ'
ἧς διὰ τῆς ἐφέσεως παράποννα τῶν ἐκκαλούντων·

Ἐπειδὴ οἱ ἐκκαλοῦντες δὲν ἀπευθύνουσι τὴν ἔφεσιν αὐτῶν
ἀ τοῦ προσεπικληθέντος πρωτοδίκως εἰς παρέμβασιν Αἰακοῦ Λο-
γατيدου, ἀλλ' ἀπλῶς κοινοποιοῦσι ταύτην εἰς αὐτόν, δὲν δύ-
κει ἄρα ἐντεῦθεν νὰ παραχθῇ ἀκυρότης τοῦ ἐφετηρίου ἐγγρά-
φου ὡς περιέχοντος δῆθεν δύο ἐφέσεις, ἀπευθυνομένας κατὰ δια-
κρίν μὴ συνδεομένων διὰ δεσμοῦ ὁμοδικίας, καὶ ἡ περὶ τούτου
ἀπόφασις τοῦ ἐφesiβλήτου ἐξελέγχεται ἀνυπόστατος.

Ἐπειδὴ τὴν ὑπὸ συζήτησιν ἀγωγήν ἀπνύθουν οἱ ἐκκαλοῦντες
τὴν ιδιότητα αὐτῶν ὡς τρίτων κατόχων τοῦ ἐπιδίκου καὶ
ἐξασφάλισιν τῆς ἀπαιτήσεως τῶν ἐφesiβλήτων, ὑποθηκευθέν-
κτῆματος, ὅπερ καθ' ὃ ἰσχυρίσθησαν, ὁ ἄμεσος αὐτῶν δικαιο-
χρὸς Βασίλειος Μελάς ἠγόρασε παρὰ τοῦ Αἰακοῦ Λογιοτατί-
οῦτινος δικαιοπάροχοι ἦσαν οἱ τοῦ Χρήστου Τουφεξῆ, κυρίου
ἐπιδίκου, κληρονόμοι, καὶ ἐζήτησαν, ὡς ἔχοντες τοιαύτην
ἡττα, νὰ κρυχθῇ ἔγκυρος ὡς πρὸς αὐτοὺς ἡ γενομένη παρ'
αὐτῶν κατὰθέσις τοῦ ὀφειλομένου παρὰ τῆς ὀφειλέτιδος τῶν ἐφε-
σιβλήτων Δάφνης Τουφεξῆ, καὶ ὡς τοκοφόρου ἐγγεγραμμένου κε-
φαλαίου καὶ τῶν τόκων ἐνὸς ἔτους κατὰ τὰ ἄρθρα 31 καὶ 38 τοῦ
ὑποθηκῶν νόμου καὶ διαταχθῇ κατ' ἀκολουθίαν ἡ ἐξάλειψις
ἀρνησάντων τὸ ἐπιδίκον ὑποθηκῶν·

Ἐπειδὴ ὡς προκύπτει ἐκ τοῦ ἐν τῇ δικογραφίᾳ συμ-
 ὑπ' ἀριθ 1641 τοῦ 1873 συνταχθέντος ἐνώπιον τοῦ ἐνταύ-
 θολαιογράφου Παν Πέρδικα, ὅπερ καὶ πρωτοδικῶς, ὡς πρ
 ἐκ τῶν προσαγομένων πρωτοδικῶν προτάσεων, ἐπεκαλῆσθ
 ἐκκαλοῦντες καὶ ἐπικαλοῦνται καὶ νῦν πρὸς ὑποστήριξιν το
 ἀγωγῇ ἰσχυρισμοῦ των ὅτι εἶνε τρίτοι κάτοχοι καὶ κυριο
 θήκου κτηματος, ἡ κυριότης τοῦ ἐπιδίκου κτηματος μετεβ
 διὰ πωλήσεως εἰς τὸν ἀμέσον δικαιοπάροχον τοῦ Βασιλει
 Αἰακὸν Λογιωτατίδην παρὰ τῶν τέκνων καὶ κληρονόμων τ
 χικοῦ κυρίου Χρήστου Τουφεξῆ. Τὰ δικαιώματα ἐπομέν
 ἀξιοῦσιν οἱ ἐκκαλοῦντες, ὅτι ἔχουσιν ἐπὶ τοῦ ἐπιδίκου καὶ
 στηρίζουσι τὰς διὰ τῆς ἀγωγῆς των διατυπωμένας ἀξιώσε
 ράγουσι παρὰ τῶν κληρονόμων Τουφεξῆ καὶ οὐχὶ παρὰ τῇ
 χωρησάσης τὰς ἐπὶ τοῦ ἐπιδίκου ὑποθήκας Δάφνης Τουφεξῆ.

Ἐπειδὴ ἀληθῶς μὲν ὑπέβαλον οἱ ἐκκαλοῦντες διὰ τε τ
 γῆς καὶ τῶν πρωτοδικῶν προτάσεων των τὸν καὶ νῦν ἐπανα
 νόμενον ἰσχυρισμὸν ὅτι ἡ Δάφνη Τουφεξῆ ἦτο ἐπίσης δικα
 χος τοῦ Αἰακο Λογιωτατίδου, ἀμέσου δικαιοπαρόχου τοῦ
 καὶ ἡξίωσαν ὅτι ἐδικαιοῦντο νὰ πρᾶσθῃσι καὶ ὑπὸ τῇ
 τητα εἰδικῶν διαδόχων τῆς Δάφνης Τουφεξῆ· τὸ συμβῦλαι
 ὅπερ πρὸς ὑποστήριξιν τοῦ ἰσχυρισμοῦ των τοῦτου ἐπεκαλ
 πρωτοδῶς καὶ ἐπικαλοῦνται καὶ ἤδη ἐφισίμως ὑπ' ἀριθ
 τοῦ Συμβολαιογράφου Παν Πέρδικα δὲν ἀποτελεῖ π.ἀξι
 βιβαστικὴν ἐμπραγμάτου δικαιώματος, ὅπερ τοῦναντίον ὁ
 ἡ Δάφνη Τουφεξῆ ὅτι ἀνήκεν εἰς τὰ τέκνα τοῦ Χρήστου Τ
 ἀλλὰ περιέχει ἀπλῶς παραίτησιν αὐτῆς ἀπὸ τοῦ δικα
 ἐπικαρπίας ὅπερ ἡξίου ὅτι εἶχεν ἐπὶ τοῦ ἐπιδίκου ὑπὲρ τ
 γιωτατίδου ἐσφαλμένως ἄρα ἰσχυρίζονται οἱ ἐκκαλοῦντες
 τοῦ συμβολαίου τοῦτου ἡ Δάφνη Τουφεξῆ μετεβάσε τῇ
 τητα τοῦ ἐπιδίκου εἰς τὸν δικαιοπάροχον τοῦ Μετὰ Λογιω
 καὶ ἐπομένως πρέπει νὰ λογισθῶσιν ὡς εἰδικοί δῆθεν διάδο
 τῆς τρίτοι κάτοχοι τοῦ ἐπιδίκου ἐνυποθήκου κτηματος.

Ἐπειδὴ μὴ ὄντες κατὰ τὰ προειρημένα οἱ ἐκκαλοῦντες
 διάδοχοι τῆς παραχωρησάσης τὰς ἐπὶ τοῦ ἐπιδίκου ἐγγεγρ
 ὑποθήκας Δάφνης Τουφεξῆ, δὲν δύνανται νὰ ἐπικαλεσθῶσι
 ἐκ τῶν τὴν αἰτάξιν τοῦ ἀρθρου 38 τοῦ περὶ ὑποθηκῶν
 ὅπερ χορηγεῖ εἰς τοὺς τρίτους κυρίους ἐνυποθήκου κτημα
 δικαίωμα τοῦ νὰ πληρώσωσι μόνον τὸ κεφάλαιον τοῦ ἐπιδ
 τοῦ, τὸ κατεχόμενον ὑπ' αὐτῶν κτῆμα χρέους καὶ τοὺς τόκ
 ἔτους πρὸ τῆς ἀγωγῆς κατὰ τὸ ἀρθρ. 31 καὶ ἀπὸ

ὕτω τὴν παραχώρησιν αὐτοῦ, διότι, ὡς προκύπτει ἐκ τῶν ἀρθρῶν 32 καὶ 40—43, τρίτοι κύριοι ἐνυποθήκου κτήματος εἶνε κεινοὶ εἰς ὅσους μετεβιβάσθη ἡ κυριότης αὐτοῦ παρὰ τοῦ ὀφειλέτου ἢ τοῦ ὑπὲρ αὐτοῦ προσενεγκόντος ὡς ἐγγυητοῦ ὑποθήκην τρίτου, ἦτοι οἱ εἰδικοὶ διάδοχοι καθ' ὧν ἐνασκεῖται δι' ἀναγκαστικῆς ἐκτελέσεως κατὰ τὰρθρα 869 καὶ 956 τῆς Πολ. Δικον. τὸ ἐμπράγματον δικαίωμα τῆς ὑποθήκης καὶ αὖς τὰ εἰρημένα ἄρθρα τοῦ περὶ ὑποθηκῶν νόμου ὀνομάζουσι τρίτους κύριους, δὲν ἔχουσι δὲ τὴν ιδιότητα ταύτην οἱ ἐξ ἄλλου λόγου καὶ οὐχὶ ἐξ εἰδικῆς διαδοχῆς τοῦ ὀφειλέτου ἢ τοῦ ὑπὲρ αὐτοῦ ἐγγυηθέντος ἀποκτησάντες δικαιώματα κυριότητος ἐπὶ τοῦ ἐνυποθήκου ἢ οἱ ἀξιοῦντες ἐπ' αὐτοῦ ἀπλὴν νομὴν ἢ φυσικὴν κατοχὴν δὲν ἔπεται δὲ τὸ ἐναντίον ἐκ τοῦ ἀρθρ. 29 τοῦ περὶ ὑποθηκῶν νόμου, καθ' ὃ ἡ ὑποθήκη ἀκολουθεῖ τὸ ἐνυπόθηκον εἰς οἰουδήποτε ἐξουσίν καὶ ἄν μετεβῇ, διότι καὶ τοῦτο περὶ τοῦ τρίτου κυρίου εἰς ὃν μετέβη τὸ ἐνυπόθηκον παρὰ τοῦ παραχωρήσαντος ἐπ' αὐτοῦ ὑποθήκην πραγματεύεται συμφῶνως καὶ πρὸς τὰ εἰρημένα ἄρθρα, ἅτινα ἐπίσης ἔχοντα ὑπ' ὅψιν πρόσωπον παράγον τὰ δικαιώματα αὐτοῦ παρὰ τοῦ ὀφειλέτου ἢ τοῦ ὑπὲρ αὐτοῦ ἐγγυηθέντος, συνάδουσι κατὰ τοῦτο καὶ πρὸς τὴν διάταξιν τοῦ ἀρθρῶν 867 τῆς Πολ. Δικονομίας, καθ' ὃ ἡ ἐκτέλεσις τῶν ἐκτελεστῶν δικαιोगρῶν γίνεται κατὰ τῶν διαδίκων καὶ τῶν καθολικῶν καὶ εἰδικῶν αὐτῶν διαδόχων, ἀρ' οὐχὶ κατὰ παντὸς τρίτου, καὶ ἐξ οὗ γίνεται δῆλον ὅτι ὁς τρίτον διακάτοχον ἐννοεῖ τὸ ἄρθρον 956 τῆς Πολ. Δικονομίας συμφῶνως πρὸς τὸν περὶ ὑποθηκῶν νόμον τὸν τρίτον κύριον τὸν παράγοντα ἐκ τοῦ ὀφειλέτου τὰ δικαιώματα αὐτοῦ.

Ἐπειδὴ ὅμως οὕτως ἀποφαινόμενον τὸ τμήμα τοῦτο ἐκφέρει γνώμην ἀντίθετον πρὸς τὴν ἐξ νεχθεῖσαν ὑπὸ τοῦ πρώτου τμήματος, καθ' ἣν πᾶς τρίτος, εἰς ὃν μετεβιβάσθη τὸ ἐνυπόθηκον κτῆμα, εἴτε ἔλκει τὰ δικαιώματα του ἐκ τοῦ παραχωρήσαντος τὴν ὑποθήκην, εἴτε ἄλλοθεν, δικαιοῖται ν' ἀπαιτήσῃ τὴν ἐξάλειψιν τῶν βαρυνουσῶν τὸ ἐνυπόθηκον ὑποθηκῶν, καταβάλλων μόνον τὸ εφάλειον καὶ τοὺς τόκους τοῦ ἐν τῷ ἀρθρῷ 31 τοῦ περὶ ὑποθηκῶν νόμου ὁρισμένου χρόνου καὶ ἀνάγκη νὰ παραπεμφθῇ εἰς τὴν Ὁλομέλειαν ἢ λύσιν τοῦ ἀμφισβητουμένου τούτου νομικοῦ ζητήματος.

Διὰ ταῦτα

Παραπέμπει εἰς τὴν Ὁλομέλειαν τὴν λύσιν τοῦ ἐν τῷ σχετικῷ ἀναφερομένου νομικοῦ ζητήματος.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις τῇ ἐβδόμῃ (7ῃ) Μαρτίου 1898, ἐδημοσίευσθαι δ' αὐτόθι τῇ δεκάτῃ τετάρτῃ Μαρτίου 1898.
 Ὁ Ἀντιπρόεδρος
Μιχ. Διγενῆς
 Ὁ Ὑπογραμματεὺς
 Π. Βαρουξάκης

~~~~~
Ἀριθ. 32.

Τὸ Δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου

Τμήμα Α'.

Συγκείμενον ἐκ τῶν Δικαστῶν Κωνστ. Σημαντήρα, Προέδρου, Χρ. Κόκκορη, Ἀνδρ. Γκιών, Παναγ. Μενελάου, Ἀδαμ. Πετρίδου, Μιλτ. Ἡλιάδου καὶ Ξενοφ. Εὐθυμίου· παρόντων τοῦ τε Εἰσαγγελέως Δημοσθ. Τσιθανοπούλου καὶ τοῦ Γραμματέως Γεωργ. Στόρχη.

Συνεδρίασαν δημοσίᾳ ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ τοῦ καταστήματος αὐτοῦ τῇ δευτέρᾳ Μαρτίου 1898 ἵνα δικάσῃ ἐπὶ τῆς αἰτήσεως Ἰακώβου Ν. Καλοκαιρινοῦ, κατοικοῦντος καὶ διαμένοντος ἐν Σμύρῃ παρασταθέντος διὰ τοῦ πληρεξουσίου του Γεωργ. Ν. Φιλαρέτου δικηγόρου, κατὰ τῶν 1) Μάρκου Καλοκαιρινοῦ, κατοικοῦ Ἰερσσοῦ τῆς Κρήτης, 2) Ἑλένης χήρας Κωνστ. Γαβριήλ, κατοικοῦ Σμύρνης 3) Ἑλένης Ν. Γιαννακάκη, κατοικοῦ Χανίων τῆς Κρήτης καὶ 4) Μιχαὴλ Κεντρωτῆ κατοικοῦ Κυθήρων, μηδόπως παρασταθέντων, περὶ ἀναιρέσεως τῶν ὑπ' ἀριθ. 684 (1890) καὶ 551 (1890) ἀποφάσεων τῶν ἐν Πάτραις Ἐφετῶν.

Ἀκούσαν τοῦ Εἰσηγητοῦ Δικαστοῦ Χρ. Κόκκορη ἐκθέσαντος τὰς παραστάσεις αὐτῶν.
 Οἱ ἀδελφοὶ Λυσίμαχος καὶ Μίνως Ἀνδρ. Καλοκαιρινοῦ καὶ Μάρκος Καλοκαιρινὸς διὰ τῆς ἀπὸ 20 Φεβρουαρίου 1888 ἐν τῷ τοῦ Πρωτοδικείου Μεσολογγίου ἀγωγῆς κατὰ τῶν Ἰακώβου Ν. Καλοκαιρινοῦ, Ρόζας Ν. Καλοκαιρινοῦ, Ἰωάννου Γ. Μασσέλου, Μαρίας Γ. Μασσέλου, Ἀννης Π. Καρύδη, Ἑλένης χήρας Π. Στόρχη, Ἑλένης Ν. Γιαννακάκη, Γεωργίου Καλοκαιρινοῦ, Ἑλένης Γαβριήλ καὶ Μιχαὴλ Κοσμᾶ Κεντρωτῆ, ἐξέθηκαν ὅτι ὁ ἀποβιώσας θεὸς ἀρχιεπίσκοπος Αἰτωλίας καὶ Ἀκαρνανίας Γεράσιμος Καλοκαιρινὸς οὐτινος κληρονόμοι εἰσὶν οἱ ἐνάγοντες μετὰ τῶν ἐναγομένων, καὶ ὅτι ὁ ἀποβιώσας ἐπέβλεπε τὴν ἐν τῇ ἀγωγῇ καὶ τῇ ἀπογραφῇ περιγραφομένην περιουσίαν συνισταμένην ἐκ χρεωγράφων, μετρητῶν καὶ διαφόρων ἄλλων ἐκτάξεων, ἀλλ' οἱ ἐναγόμενοι καθ' ὃ συγκληρονόμοι καὶ εὐταχῶς εἰρημένον Ἀρχιεπισκόπου δὲν συναινοῦσιν εἰς τὴν διανομὴν αὐτῆς, ὅθεν δέον νὰ διαταχθῇ δικαστικῶς ἡ διανομὴ αὐτῆς.

λόγω περιουσίας ὅπως ἕκαστος αὐτῶν λάβῃ τὴν ἀναλογοῦσαν κλη-
 νονομικὴν μερίδα καὶ ἡτήσαντο νὰ διαταχθῇ ἡ εἰς εἴκοσι ἔν ἑκα-
 τέρη διανομὴ τῆς περιουσίας τοῦ εἰρημένου ἀρχιεπισκόπου ἐπὶ τῷ
 ἔλει νὰ λάβωσιν οἱ μὲν Λυσίμαχος καὶ Μίνως Καλοκαιρινὸς τὰ
 3)21, ὁ Μάρκος Καλοκαιρινὸς τὰ 3)21, τὰ δὲ λοιπὰ 15)21. οἱ
 ἵναγομένοι ὡς ἐξῆς· ὁ μὲν Ἰάκωβος Καλοκαιρινὸς τὸ 1)21 ἡ
 Ρόζα Κατσούλη τὸ 1(21, ἡ Ἑλένη Γιαννακάκη τὸ 1)21, ὁ Γεώρ-
 γιος Καλοκαιρινὸς τὰ 3)21, ἡ Ἑλένη Γαβριήλ τὰ 3)21, ὁ Μιχαήλ
 Κεντρωτᾶς τὸ 1)21, ἡ Ἄννα Π. Καρύδη τὸ 1(21, ἡ Ἑλένη Π.
 Σταθῆ τὸ 1)21, καὶ ὁ Ἰωάννης Μασσέλος καὶ ἡ Μαρία Μασσέλου
 τὰ 3)21, νὰ διορισθῇ Εἰσηγητὴς πρὸς ἐνέργειαν τῆς διανομῆς καὶ
 διαταχθῇ ἡ ἐκποίησης τῆς περιουσίας διὰ πλειστηριασμοῦ, νὰ ὑπο-
 ρεωθῶσιν ἐκ τῶν ἵναγομένων, ὁ μὲν Γεώργιος Καλοκαιρινὸς νὰ
 καταθέσῃ εἰς τὴν διανεμητέαν περιουσίαν 53 δίδραγμα, 527 μονό-
 δραγμα καὶ 135 ἡμίδραγμα, ὁ δὲ Ἰάκωβος Καλοκαιρινὸς 200 δι-
 δραγμα καὶ 100 μονόδραγμα, ἄλλως νὰ ὑπορεωθῶσιν ὁ μὲν Γεώρ-
 γιος Καλοκαιρινὸς νὰ τοῖς ἀποδώσῃ δραχ. 200 καὶ 18)00, ὁ δὲ
 Ἰάκωβος Καλοκαιρινὸς δραχ. 185 καὶ 75(00 ἐντόκως ἀπὸ τῆς
 γωγῆς.

Συζητήσεως γενομένης, τὸ Πρωτοδικεῖον ἐξέδοτο 1) τὴν ὑπ'
 ριθ. 878 (1888) ἀπόφασιν, δι' ἧς δικάσαν ἐρήμην μὲν ἐκ τῶν
 ἵναγομένων τὸν Ἰάκωβον Καλοκαιρινόν, Ρόζαν Κατσούλην, Ἰωάν-
 νην Μασσέλον, Μαρίαν Μασσέλου, Ἄνναν Καρύδη καὶ Ἑλένην
 Σταθῆ, κατ' ἀντιμωλίαν δὲ τῶν λοιπῶν ἵναγομένων ἐδέχθη τὴν
 ροκειμένην ἀγωγὴν καὶ συνετεία ἀνακοπῆς τοῦ ἐρήμην δικάσθεν-
 ὸς Ἰακώβου Ν. Καλοκαιρινοῦ 2) τὴν ὑπ' ἀριθ. 1385 ἰδίου ἔτους,
 δι' ἧς ἀπέριψεν ὡς μὴ βάσιμον τὴν ἀνακοπὴν καὶ ἐπεκύρωσε τὴν
 ρημένην 878 ἀπόφασιν. Τὴν ἀπόφασιν ταύτην ὑπ' ἀριθ. 1385
 ἐκάλεσεν ὁ Ἰάκωβος Καλοκαιρινὸς, τὸ δ' Ἐφετεῖον Πατρῶν ἐξέ-
 δοτο τὰς ἐξῆς ἀποφάσεις : 1) τὴν ὑπ' ἀριθ. 684 (1890), δι' ἧς
 πέριψε τὴν ἔφεσιν, ὅσον ἀφορᾷ τοὺς ἀδελφοὺς Λυσίμαχον καὶ
 Μίνωα Καλοκαιρινόν καὶ Γεώργιον Καλοκαιρινόν, ἐδέχθη δὲ ἐν
 ἑρὶ τὴν αὐτὴν ἔφεσιν ὅσον ἀφορᾷ τοὺς Μάρκον Καλοκαιρινόν, Ἑ-
 λήνην Γιαννακάκη, Ἑλένην Γαβριήλ καὶ Μιχαήλ Κεντρωτᾶν, με-
 τερυθμίσαν ὡς πρὸς αὐτοὺς μόνον τὴν ἐκκληθεῖσαν ἀπόφασιν, καὶ
 ἐεχρέωσεν αὐτοὺς ν' ἀποδείξωσιν ἐγγράφω, προσάγοντες ἀντίγραφα
 ἐν τῇ γεννήσεώς των ληξιαρχικῶν πράξεων ὅτι εἰσὶ τέκνα ἐκ νο-
 μοῦ γάμου, ὁ μὲν Μάρκος Καλοκαιρινὸς τοῦ Θεοδώρου Καλοκαι-
 ρινοῦ, ἡ δὲ Ἑλένη συζυγὸς Ν. Γιαννακάκη τοῦ Νικολάου Καλο-
 καιρινοῦ, ἡ Ἑλένη χήρα Κ. Γαβριήλ τοῦ Παναγ. Καλοκαιρινοῦ καὶ

ὁ Μιχαήλ Κ. Κεντρωτᾶς τῆς Εὐφροσύνης Κηλοκαιρινοῦ συζύγου Κεντρωτᾶ, ἀπάντων τούτων ἀδελφῶν τοῦ κληρονομουμένου Γεωργίου Κηλοκαιρινοῦ ἀρχιεπισκόπου Αἰτωλίας καὶ Ἀκαρνανίας, ἔχον βαπτιστικὸν ὄνομα Ἀντώνιος 2) τὴν ὑπ' ἀριθ. 697 (1891), δι' ἧς δικάσαν ἐρήμην τοῦ Ἰακώβου Κηλοκαιρινοῦ ἀπέρριψε τὴν ἐρώτησιν του καὶ 3) τὴν ὑπ' ἀριθ. 551 (1893), δι' ἧς ἀπέρριψε τὴν ἐρώτησιν καὶ ὡς πρὸς τοὺς λοιποὺς ἐφες βλήτους.

Τῶν ὑπ' ἀριθ. 684 τοῦ 1890 καὶ 551 τοῦ 1893 ἀποφασιστικῶν τοῦ Ἐφετερίου Πατρῶν τὴν ἀναίρεσιν αἰτεῖται ὁ Ἰακώβος Κηλοκαιρινός, διὰ τῆς ἀπὸ 8 Ἰουλίου 1893 αἰτήσεώς του διὰ δικαστικῶν λόγων καὶ ἰδίως διὰ τὸν ἑξῆς :

Διότι ἡ ὑπ' ἀριθ. 684 τοῦ 1890 ἀπόφασις εἶνε ἀναιρετική καθόσον ἐσφαλμένως καὶ κατὰ παρερμηνείαν τῶν σχετικῶν διατάξεων τοῦ Ἀστικοῦ νόμου ἀπεφάνητο ὅτι ἡ περὶ διανομῆς καὶ ἀγωγῆς ἀπευθύνεται καὶ κατ' αὐτῶν ἀκόμῃ τῶν μὴπω ὑπεισέλθοντων νομίμως εἰς τὴν κληρονομίαν, ἐνῷ ἀναγκαῖα προϋποθέσεις ἐνάσκησιν αὐτῆς εἶνε ἡ ἤδη κεκτημένη κληρονομικὴ ιδιότης καὶ τῷ ἐνάγοντι καὶ τῷ ἐναγομένῳ.

Ἀκούσαν τοῦ πληρεξουσίου τοῦ ἀνααιρεσιέοντος ἀναπτύξας καὶ προφορικῶς τοὺς λόγους ἀναίρεσεως καὶ αἰτησαμένου τὴν ἀναίρεσιν τῶν προσβλλομένων ἀποφάσεων, καὶ τοῦ Εἰσαγγελέως ἀφ' ὧν φθὲν κατὰ τὸν νόμον.

Ἐπειδὴ ἡ ἀπὸ 18 Ἀπριλίου 1891 αἴτησις, μὴ ἐκφώνηται διὰ τῆς σειρᾶς τοῦ πινακίου, δὲν συζητεῖται (ἄρθρον 821 Πολ. Δικονομίας).

Ἐπειδὴ, ὡς προκύπτει ἐκ τῶν ἀπὸ 10 καὶ 23 Ἰουλίου 1891 τεσσάρων ἐπιδοτηρίων τῶν παρὰ τοῖς ἐν Ἀθήναις καὶ ἐν Ναυπλίῳ Πρωτοδικαῖς δικαστικῶν κλητῆρων Ἰωάννου Χρόνη καὶ Μαρτυρίου Πετρυχείλου, ἡ προκειμένη αἴτησις ἀναίρεσεως ἐκαινοποιήθη ὡς καὶ προσηκόντως εἰς τοὺς ἀναίρεσιβλήτους, ἥτοι εἰς τὸν Μιχαήλ Κεντρωτᾶν καὶ εἰς τὸν Εἰσαγγελέα τοῦ Ἀρείου Πάγου τοὺς λοιποὺς εἰς τὸ ἐξωτερικὸν κατοικοῦντας. Μὴ ἐμφανιζόμενοι οὗτοι κατὰ τὴν ἐν ἀρχῇ τῆς παρούσης ἀναφερομένην συνέδρῳ νόμιμον δικάσιμον τῆς προκειμένης ὑποθέσεως, δικάζονται ἐν ἐνεφανίσθησαν (ἄρθρον 827 Πολ. Δικονομίας).

Ἐπειδὴ κατὰ τὸν Νομ. 12 Πανδ. 28.7, οἱ ἐκούσιοι κληρονόμοι δὲν ἀποκτῶσι τὴν κληρονομίαν πρὶν δηλώσωσι τὴν περὶ τοῦ δοχῆς ταύτης βούλησιν των· ἐπομένως δεχθὲν τὸ ἐναντίον τῶν ἐκτελούντων διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 684 ἀποφάσεώς του, ψευδῶς ἡρμήνευσεν

ἐφύρμωσε τὸν Νόμον, ὅπερ ἐπάγεται τὴν ἀναίρεσιν τῆς ἀποφάσεως κατὰ τὸ ἄρθρον 807 § 7 τῆς Πολ. Δικονομίας.

Ἐπειδὴ ἀναιρουμένης τῆς ἀποφάσεως ταύτης ἀναιρετέα καθίσταται καὶ ἡ μετ' αὐτὴν ὀριστικὴ ἀπόφασις, καθ' ὃ ἐρείδομεν ἐπὶ ταύτης.

Διὰ ταῦτα

Ἰδὼν καὶ τὰρθρα 838, 839, 210 καὶ 219 τῆς Πολ. Δικονομίας καὶ τὸ ἄρθρον 3 τοῦ ΧΜΖ' Ν.μου.

Ἀναιρεῖ τὰς ὑπ' ἀριθ. 684 (1891) καὶ 551 (1893) ἀποφάσεις τῶν ἐν Πάτραις Ἐφετῶν καὶ

Παραπέμπει τὴν ὑπόθεσιν διὰ τὴν κατάλληλον ἐφαρμογὴν τοῦ Νόμου εἰς τὸ Β' τμήμα τοῦ Ἀρείου Πάγου.

Διατάσσει νὰ γραφῇ ἡ παρούσα ἀπόφασις εἰς τὸ περιθώριον τοῦ πρωτοτύπου τῆς ἀναιρουμένης καὶ δημοσιευθῇ διὰ τοῦ τύπου δαπάνη τῶν ἀναιρεσιβλήτων.

Καταδικάζει τοὺς ἀναιρεσιβλήτους εἰς τὰ ἔξοδα τοῦ αἰτοῦντος ἀμφοτέρων τῶν βαθμῶν, μετριάζόμενα εἰς δραχμὰς ὀγδοήκοντα (80) καὶ εἰς τὰ τέλη καὶ

Δια-άσσει νὰ ἐπιστραφῇ τὸ πρόστιμον.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθῆναις τῇ δεκάτῃ τετάρτῃ (14) Μαρτίου 1898 Ἐδημοσιεύθη δ' αὐτόθι τῇ δεκάτῃ ἕκτῃ (16) Μαρτίου 1898.

Ὁ Πρόεδρος

Κ. Σημαντήρας

Ὁ Γραμματεὺς

Γ. Καστόρχης

Ἀριθ. 33

Τὸ Δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου

Τμήμα Α'.

Συγκείμενον ἐκ τῶν Δικαστῶν Κωνστ. Σημαντήρα, Προέδρου, Χρ. Κόκκορη, Ἀνδρ. Γκιῶν, Παν. Μενελάου, Ἀδχμ. Πετρίτση, Μιλτ. Ἡλιάδου καὶ Ξενοφῶντος Εὐθυμίου παρόντων τοῦ τε Ἀντεισαγγελέως Κωνστ. Μανιάκη καὶ τοῦ Γραμματέως Γ. Ι. Καστόρχη.

Συνεδριάσαν δημοσίᾳ ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ τοῦ καταστήματος αὐτοῦ τὴν ἐνάτην Μαρτίου 1898, ἵνα δικάσῃ ἐπὶ τῇ αἰτήσεως τοῦ Κωνσταντίνου Β. Γιαννοπούλου, κατοικοῦ Πύργου, μηδόλως παρασταθέντος, κατὰ Εὐσταθίου, Ἀναστασίου καὶ Ἰωάννου ἀδελφῶν Δημακοπούλου, κατοίκων ὡσαύτως, παρασταθέντων διὰ τοῦ πληρεξουσίου των Γ. Φιλαρέτου, δικηγόρου, περὶ ἀναιρέσεως τῆς ὑπ' ἀριθ. 378 τοῦ 1891 ἀποφάσεως τοῦ Ἐρετείου Πατρῶν.

Ἀκοῦσαν τοῦ εἰσηγητοῦ Δικαστοῦ Χρ. Κόκκορη, ἐκθέσαντος τὰςδε:

Οἱ Εὐσταθίος, Ἀναστάσιος καὶ Ἰωάννης ἀδελφοὶ Δ. Δημακόπουλοι διὰ τῆς ἀπὸ 25 Φεβρουαρίου 1889, ἐνώπιον τοῦ Πρωτοδικείου Ἡλείας, ἀγωγῆς κατὰ τῶν Κωνσταντίνου καὶ Μιλιτιάδου Β. Γιαννοπούλου ἐξέθηκαν, ὅτι ὡς κληρονόμοι τῆς μητρὸς των Θεῶνης Γιαννοπούλου καὶ ταύτης κληρονόμου τοῦ πατρὸς τῆς Εὐσταθίου καὶ οἱ ἐναγόμενοι ὡς κληρονόμοι τοῦ πατρὸς των Βασιλείου Γιαννοπούλου ἀδελφοῦ τοῦ πάππου αὐτῶν (τῶν ἐναγόντων) κατέχουσι κοινῶς καὶ ἀδιαίρετως ἐν κτῆμα κείμενον εἰς τὸν δῆμον Ὠλένης, συγκείμενον ἀπὸ πεῦκα, σταφιδάμπελους καὶ ἄλλα διάφορα δένδρα, ἐκτάσεως στρεμμάτων 20 χιλιάδων, ἀνήκον κατὰ κυριότητα κατὰ μὲν τὸ ἥμισυ εἰς αὐτοὺς, κατὰ δὲ τὸ ἕτερον ἥμισυ εἰς τοὺς ἐναγομένους. Τὸ κτῆμα τοῦτο περιῆλθεν εἰς τὴν κατοχὴν τῶν ἀδελφῶν Εὐσταθίου καὶ Βασιλείου Γιαννοπούλων παρὰ τῶν προγόνων των, οἵτινες τὸ κατέχον δυνάμει νομίμου τίτλου καλῇ τῇ πίστει καὶ διανοίᾳ κυρίου πρόχρονων καὶ μετὰ τὸν θάνατον αὐτῶν καὶ τῆς μητρὸς των (τῶν ἐναγόντων) περιῆλθεν εἰς αὐτοὺς καὶ τοὺς ἐναγομένους, οἵτινες τὸ κατέχουσι κοινῶς καὶ ἀδιαίρετως μετ' αὐτῶν, μεθ' ὧν δὲν εἶνε ἐπίκτητὴ ἡ ἐκουσία διανομὴ, ἐπομένως δεόν νὰ διαταχθῇ δικαστικὴ διανομὴ εἰς δύο ἰσα μέρη. Καὶ ᾗτήσαντο νὰ διαταχθῇ δικαστικὴ διανομὴ τοῦ ὅλου ἐν τῇ ἀγωγῇ περιγραφομένου κτήματος εἰς δύο ἰσα μερίδια, νὰ διορισθῇ εἰσηγητὴς καὶ πραγματογνώμονες πρὸς κανονισμόν τῶν μεριδίων, νὰ διαταχθῇ, ἵνα μετὰ τὴν ἐπικύρωσιν τῆς πραγματογνωμοσύνης, τὴν ἐξαγωγὴν τῶν κλήρων καὶ τὴν εἰς ἕκαστον τῶν μεριδιούχων λαχοῦσαν μερίδα, ἀναγνωρισθῇ ἡ κυριότης καὶ κατοχὴ των ἐπὶ τοῦ ἡμίσεως διακεκοιμμένου μέρους των, νὰ διαταχθῇ ἡ ἐγκατάστασις των καὶ ἡ ἀπεβολὴ τῶν ἐναγομένων ἀπὸ τοῦτου.

Συζητήσεως γενομένης, τὸ Πρωτοδικεῖον διὰ μὲν τῆς ὑπ' ἀριθ. 657 τοῦ 1889 ἀποφάσεως διέταξε πραγματογνωμοσύνην περὶ τοῦ δυνατοῦ καὶ ἐφικτοῦ τῆς διανομῆς τοῦ ἐν λόγῳ κτήματος, διὰ δὲ τῆς ὑπ' ἀριθ. 1171 τοῦ 1890 ἐπεκύρωσε τὴν ἐκθεσιν τῶν πραγματογνωμόνων καὶ διώρισεν εἰσηγητὴν πρὸς ἐνέργειαν τῆς κληρονομοσύνης τῶν ὑπὸ τῶν πραγματογνωμόνων συνταχθεισῶν μεριδίων καὶ σύνταξιν τῆς προσηκούσης ἐκθέσεως περὶ αὐτῶν.

Ἐκκληθείσης τῆς ὑπ' ἀριθ. 1171 ἀποφάσεως ὑπὸ τῶν ἐναγομένων, τὸ Ἐρετεῖον Πατρῶν ἀπέριψε τὴν ἔφεσιν διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 378 (1891) ἀποφάσεώς του. Ταύτης δὲ τὴν ἀναίρεσιν αἰτεῖται

ἐκ τῶν ἐναγομένων Κωνσταντῖνος Β. Γιαννόπουλος, διὰ τῆς ἀπὸ 15 Ἰουλίου 1891 αἰτήσεως τοῦ διὰ τοὺς ἐν αὐτῇ λόγους.

Ἀκούσαν τοῦ πληρεξουσίου τῶν ἀναιρεσιβλήτων αἰτησάμενον νὰ ἀρνηθῇ τὸ δικαστήριον τὴν συζήτησιν ἐπὶ τῆς προκειμένης αἰτήσεως ἀναίρεσεως καὶ τοῦ Ἀντισταγγελέως· Σκεφθὲν κατὰ τὸν Νόμον

Ἐπειδὴ ἡ ὑπόθεσις ἐξεφωνήθη πρὸς συζήτησιν ἐκ τῆς διὰ τοῦ πινακίου καὶ τοῦ ἐκθέματος κεκανονισμένης σειρᾶς, ὁ δὲ ἀναιρεσιῶν οὔτε ἐνεφανίσθη, οὔτε ἀποδεικνύεται ἐκ τῆς δικογραφίας ὁπωσδήποτε, ὅτι κατέθηκε τὸ νόμιμον παράβολον, ἢ ὅτι ἀπολαμβάνει ἐν τῇ δίκῃ ταύτῃ τὰ τῶν πενήτων δικαιώματα.

Διὰ ταῦτα

Ἰδὼν καὶ τὰρθρα 821, 823 καὶ ἐπομ. τῆς Πολ. Δικονομίας.

Ἀρνεῖται τὴν συζήτησιν ἐπὶ τῆς ἀπὸ 15 Ἰουλίου 1891 αἰτήσεως τοῦ Κωνσταντῖνου Β. Γιαννοπούλου κατὰ τῶν Εὐσταθίου Ἀναστασίου καὶ Ἰωάννου ἀδελφῶν Δημακοπούλων περὶ ἀναίρεσεως τῆς ὑπ' ἀριθ. 378 (1891) ἀποφάσεως τοῦ Ἐφετείου Πατρῶν καὶ

Καταδικάζει τὸν ἀναιρεσιόντα εἰς τὰ τέλη τῆς σημάνσεως καὶ εἰς τὰ ἐκ τῆς δίκης ταύτης ἔξοδα τῶν ἀντιδίκων τοῦ μετριάσθέντα εἰς δραχμὰς τριάκοντα (30).

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις τῇ ἐνδεκάτῃ (11) Μαρτίου 1898. Ἐδημοσιεύθη δ' αὐτόθι τῇ δεκάτῃ ἑκτῇ (16) Μαρτίου 1898.

Ὁ Πρόεδρος
Κ. Σημαντήρας

Ὁ Γραμματεὺς
Γ. Καστόρχης

Ἄριθ. 34

Τὸ Δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου

Τμήμα Α'.

Συγκείμενον ἐκ τῶν Δικαστῶν Κωνστ. Σημαντήρα, Προέδρου, Χρ. Κόκκορη, Ἀνδρ. Γκιῶν, Παν. Μενελάου, Ἀδὰμ. Πετρίτση, Μιλτ. Ἡλιάδου, καὶ Ξεν. Εὐθυμίου· παρόντων τοῦ τε Ἐπισταγγελέως Δημοσθ. Τσιθανοπούλου καὶ τοῦ Γραμματέως Γ. Ι. Καστόρχη.

Συνεδριάσαν δημοσίᾳ ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ τοῦ καταστήματος αὐτοῦ τὴν δευτέραν Μαρτίου 1898, ἵνα δικάσῃ ἐπὶ τῆς αἰτήσεως τοῦ Δημοσίου, ἀντιπροσωπευομένου ὑπὸ τοῦ Ὑπουργοῦ τῶν Οἰκονομικῶν, παρσταθέντος διὰ τοῦ πληρεξουσίου τοῦ Γ. Καρυτινοῦ, Νομικοῦ Συμβούλου, κατὰ τῶν Ἀγγέλου Μ. Λύρη, Ἰωάννου Μ. Λύρη

καὶ Νικολάου Μ. Λύρη κατοίκων Ἀθηνῶν, ὡς κληρονόμων τοῦ πατρὸς των Μιχ. Λύρη καὶ τῆς μητρὸς των Ἑλισάβετ χήρας Μ. Λύρη, κληρονόμου τῶν θυγατέρων τῆς Μαρίας καὶ Στυλιανῆς, κληρονόμων τοῦ πατρὸς των Μιχ. Λύρη, παραπτάντων αὐτοπροσώπως καὶ διορισάντων ἐπ' ἀκροατηρίου πληριξουσίου των τοὺς Γ. Μελισουργόν καὶ Μ. Μινδλερ, δικηγόρους περὶ ἀναιρέσεως τῆς ὑπ' ἀριθ. 777 τοῦ 1894 ἀποφάσεως τοῦ Ἐρετείου Ἀθηνῶν.

Ἀκοῦσαν τοῦ Εἰσηγητοῦ Δικαστοῦ Ἀνδρ. Γκιών, ἐκθέσαντος τὰς:

Τὸ Δημόσιον διὰ τῆς ἀπὸ 9 Ἰουνίου 1854 ἐνώπιον τοῦ Πρωτοδικείου Ναυπλίου ἀγωγῆς, κατὰ τοῦ Μιχ. Λύρη, ὃν ἀποδιώσαντα διαρκούσης τῆς διαδικασίας παριστάνουσι νῦν εἰς ὡς ἀνωτέρω κληρονομαὶ αὐτοῦ, ἐξεθῆκεν ὅτι πρὸ πολλοῦ χρόνου παρὰ τοῦ Δημοσίου συνεπεία τῶν περὶ ἀποκαταστάσεως τῶν Κρητῶν ἐντὸς τῆς ἐλευθέρας Ἑλλάδος εὐεργετικῶν διατάξεων, εἰς τὸν Κρῆτα Ἰωάννην Ἡλιάκην εἶχον παραχωρηθῆ τρία τεμάχια ἐθνικῶν γαιῶν καὶ μένων εἰς τὴν περιφέρειαν Ναυπλίου· τὰς γαίας ταύτας μετὰ τὰς ἐγκαταλελειμμένας ἕνεκα τοῦ κατὰ τὸ ἔτος 1832 θανάτου τοῦ εἰρημένου Ἡλιάκη καὶ διὰ τοῦτο ἐπανελθούσας εἰς τὴν δεσποτείαν τοῦ Δημοσίου, κατέλαβεν οὐτογνωμόνως καὶ ἀνευ δικαιώματος ἐναγόμενος ἀπὸ τοῦ ἔτους 1835 νεμόμενος αὐτὰς ἰδίᾳ αὐτοῦ ὀνόματι ὡσαυτὴ ἦτο κύριος αὐτῶν ὅτι τὸ Δημόσιον κατὰ τὰς περὶ παραχωρήσεως ἐθνικῶν γαιῶν εἰς τοὺς Κρήτας διατάξεις καὶ τὸν περὶ διακρίσεως τῶν κτημάτων Νόμον ἀνεκτίθησας τὴν δεσποτείαν τῶν γαιῶν του, ἀφ' ἧς δι' ἑλλειψιν νομίμων τοῦ δικαιοῦχου κληρονόμου ἔμειναν ἐγκαταλελειμμέναι ὅτι ὁ ἐναγόμενος καταλαβὼν τὰς γαίας ἀνευ δικαιώματος καὶ γνωρίζων ὅτι ἐπιβάλλει χεῖρα ἐπὶ ἀλλοτρίου κτήματος, μηδὲν αὐτῷ ἀνηκόντος, ὑποχρεοῦται οὐ μόνον εἰς ἐπιστροφὴν τῶν διεκδικουμένων ἀγρῶν, ἀλλὰ καὶ εἰς τὴν ἀποδοσιν τῶν καρπῶν καὶ ἤτήσατο νὰ ὑποχρεωθῇ ὁ ἐναγόμενος νὰ παραχωρήσῃ εἰς τὴν κατοχὴν καὶ κυριότητα τοῦ Δημοσίου τὰς εἰρημένας ἐθνικὰς γαίας μετὰ τῶν δυναμένων νὰ παραχθῶσιν ἐξ αὐτῶν καρπῶν ἀπὸ τῆς καταλήψεώς των, διυριζομένων πραγματογνωμόνων περὶ ἐξακρίβωσιν τῶν εἰσυδημάτων.

Συζητήσεως γενομένης τὸ Πρωτοδικεῖον διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 796 (1854) ἀποφάσεως ἐδέχθη τὴν ἀγωγὴν ὑποχρεῶσαν τὸν ἐναγόμενον νὰ παραχωρήσῃ τῷ Δημοσίῳ τὰ ἐπιδικά καὶ τοὺς καρποὺς ἀπὸ τοῦ 1835 κατ' ἐξέυρεσιν πραγματογνωμόνων.

Ἐκκληθείσης τῆς εἰρημένης ἀποφάσεως ὑπὸ τοῦ ἐναγομένου τὸ ἐν Ναυπλίῳ Ἐρετεῖον ἐξέδοτο τὰς ὑπ' ἀριθ. 485 (1855), 348

καὶ 880 (1856) ἀποφάσεις, ας ἐπὶ τῇ αἰτήσῃ τοῦ ἐναγχομένου ὁ Ἄρειος Πάγος διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 206 (1858) ἀποφάσεως ἀήρῃσε παραπέμφας τὴν διαφορὰν πρὸς νέαν συζητήσιν εἰς τὸ Ἐφετεῖον Ἀθηνῶν, τοῦτο δὲ ἐξεδότο τὰς ἐξῆς ἀποφάσεις: α) τὴν ὑπ' ἀριθ. 19830 δι' ἧς δικάσαν ἐρήμην τοῦ ἐναγχομένου ἀπέρριψε τὴν ἔφεσιν του β) τὴν ὑπ' ἀριθ. 504 (1863), δι' ἧς ἐδέχθη τὴν ἔφεσιν καὶ μεταρρυθμίσαν τὴν 728 Πωτόδικον ἀπόφασιν, ὑπεχρέωσε τὸ μὲν Δημόσιον ν' ἀποδείξῃ, ὅτι αἱ ἐπιδικαὶ γαῖαι μετὰ τὴν κατὰ τὸ 1832 ἀποβίωσιν τοῦ Ἡλιάκη, εἰς ὃν εἶχον παραχωρηθῇ, ἔμειναν ἐγκαταλειμμέναι, διότι οἱ νόμιμοι αὐτοῦ κληρονόμοι δὲν κατέλαβον ταύτας καὶ ὅτι ὁ ἐναγόμενος κατέλαβε τὰς γαῖας ἀνευ δικαιώματος· τὸν δὲ ἐναγόμενον, ὅτι τὸ Δημόσιον ἀνεγνώρισεν αὐτὸν ἰδιοκτήτην τῶν γαιῶν καὶ ὁ κληρονομίαν τοῦ Ἡλιάκη, εἰς ὃν αὐτὰν ἀνήκον καὶ ὅτι οἱ νόμιμοι κληρονόμοι τοῦ Ἡλιάκη ἐξεχωρήσαν αὐτῷ τὰ ἐκ τῆς κληρονομίας ἐκείνου δικαιώματα των καὶ γ) μετὰ τὴν δεξαγωγὴν τῶν ἀποδείξεων αὐτοῦ, τὴν ὑπ' ἀριθ. 777 (1894), δι' ἧς ἀπέρριψε τὴν προκειμένην ἀγωγὴν.

Τὴν ἀναίρεσιν τῆς εἰρημίντος 777 τοῦ Ἐφετείου Ἀθηνῶν ἀποφάσεως, αἰτεῖται τὸ Δημόσιον διὰ τὴν ἐν τῇ ἀπὸ 15 Μαρτίου 1894 αἰτήσῃ· ὡς καὶ τοὺς ἐν τῷ ἀπὸ 4 Δεκεμβρίου 1897 προσβέτω δικηγράφῳ περιεχομένου, ὡς ἐξῆς λόγους ἀναιρέσεως:

Α.) Τοὺς ἐν τῷ ἀνααιρετηρίῳ:

Διότι ἀφ' οὗ δὲν ἡμφισβητεῖτο ἡ ἱστορικὴ τῆς ἀγωγῆς τοῦ Δημοσίου βασίς, ὅτι τῷ Ἰω. Ἡλιακῇ δυνάμει τοῦ ΚΔ' ψηφίσματος τοῦ Κυβερνήτου Ἑλλάδος εἶχον παραχωρηθῇ αἱ δικηδικοῦμαι γαῖαι καὶ ὅτι οὗτος ἐν ἔτει 1832 ἀπεβίωσεν, ὡμολογεῖτο δὲ ὑπὸ τῶν ἀναιρεσιβλητῶν διὰ τῶν κατὰ τὴν συζητήσιν ἐφ' ἧς ἐξεδόθη ἡ προσβαλλομένη ἐνόφασις προτάσεων των, ἦτο ἄλλως ἀποδεδειγμένον ὡς δέχεται τὸ Ἐφετεῖον, ὅτι κατὰ τὴν ἀποβίωσιν ἐκείνου ἔζων ἐν Κρήτῃ ἀδελφοὶ αὐτοῦ ἡμιθκληῖς, οἵτινες ὡς δευτέρου βαθμοῦ συγγενεῖς ἐκ πληγίου ἐκχλοῦντο εἰς τὴν κληρονομίαν του προ τοῦ Μιχ. Ἀλρη, ὄντος πρώτου ἐξαδέλφου του καὶ οἱ ὅποιοι οὔτε εἰς τὴν Ἑλλάδα ποτὲ ἦλθον, οὐδὲ κατέλαβον τῆς τῷ Ἰω. Ἡλιακῇ παραχωρηθείσας γαῖας, διότι ὡς δέχεται τὸ Ἐφετεῖον ἰδίῳ ὀνόματι μετὰ τὸν θάνατον ἐκείνου κατέλαβεν, ἐκαρπούτο καὶ διεθετεν αὐτάς, μέχρι τῆς ἀγωγῆς ὁ Μιχ. Ἀλρης οὐδὲ παρητήθησαν τῆς κληρονομίας τοῦ ἀδελφοῦ των, διότι περὶ τούτου οὔτε ἰσχυρισμὸς ὑπεβλήθη ὑπὸ τῶν ἐναγχομένων (ὧν ἀναιρεσιβλητῶν) οὐδ' ἀπὸδείξαι τις σχετικὴ ποτὲ διετάχθη, οὐδὲ δέχεται τὸ Ἐφετεῖον οὕτω

ΑΠΟΦΑΣΕΙΣ ΑΡΕΙΟΥ ΠΑΓΟΥ

19

δὲ αἱ διεκδικούμεναι γαῖαι εἶχον ἐγκαταλειφθῆ ὑπὸ τῶν μόων δικαιουμένων νὰ καταλάβωσι ταύτας ἀδελφῶν τοῦ Ἰω. Ἑλιάκη μέχρι τῆς ἰσχύος τοῦ νόμου τοῦ 1848 περὶ ἀποικισμοῦ τῶν Κρητῶν δυνάμει τοῦ ὁποίου αἱ τοιαῦται γαῖαι περιήρχοντο εἰς τὴν κυριότητα τοῦ Δημοσίου, δικαιουμένου νὰ διαθέσῃ ταύτας ὑπὲρ ἄλλων Κρητῶν, τὸ Ἐφετεῖον ἐπομένως οὐχὶ ὀρθῶς διὰ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεώς του ἐθεώρησεν ἀπορριπτέαν τὴν βάσιν τοῦ Δημοσίου ἀγωγῆς, διότι ἤθελεν αἱ διεκδικούμεναι γαῖαι δὲν θεωροῦνται ἐγκαταλειφθεῖσαι ὑπὸ τῶν δικαιουμένων εἰς τὴν κληρονομίαν τοῦ Ἰω. Ἑλιάκη, καταληφθεῖσαι καὶ καρπούμεναι ὑπὸ τοῦ Μιχ. Λύρη, καίτοι μὴ καλουμένου εἰς τὴν κληρονομίαν ἐκείνου καὶ διότι αἱ κληρονόμοι του ἠθύναντο νὰ διεκδικήσωσι τὰς γαῖας κατὰ τοῦ καταλαβόντος ἀνευ δικαιώματος, μὴ παρελθούσης τριακονταετίας, οὐδὲ θεωροῦνται ἐγκαταλείψαντες αὐτάς, ἀφ' οὗ δὲν ἀπέκτησαν τὴν κληρονομίαν ἐκείνου. παρερμηνεύσαν οὕτω τὰς διατάξεις τοῦ εἰρημένου νόμου, καθ' ὃν ἤρκει μόνη ἢ μὴ κατάληψις καὶ μὴ καλλιέργεια τῶν διὰ τοῦ ψηφίσματος παραχωρηθεῖσων γαιῶν μέχρι τῆς ἰσχύος αὐτοῦ, ὅπερ ἐπάγεται τὴν ἀναίρεσίν της.

Διότι τὸ Ἐφετεῖον ὅπως ὑποστηρίξῃ τὸ διατακτικὸν τῆς ἀποφάσεώς του ἐν τελεί τῆς προτελευταίας αὐτῆς αἰτιολογίας κρίνει ὅτι, καὶ ἂν ὑποτεθῇ ὅτι οἱ ἀδελφοὶ τοῦ Ἰω. Ἑλιάκη ἐγκατέλειπον τὴν κληρονομίαν, τότε νομίμως ὑπεισῆλθεν εἰς αὐτὴν ὁ Μιχ. Λύρης, ὡς ἐγγύτερος μετ' αὐτοὺς συγγενῆς, μὴ ὑπαρχόντων ἀμφισβηλῶν ἀδελφῶν, διότι ἰσχυρίσθη τοῦτο τὸ Δημόσιον οὐδ' ἀπέδειχθη, ὅπερ καὶ δυσνόητον εἶνε καὶ δὲν ἐξηγεῖται ἐκ τῶν παρατεθειμένων διατάξεων τοῦ Πανδέκτου ἀλλ' ἂν ἰννοεῖ τοῦτο ὅτι ὁ Μιχ. Λύρης ὑπεισῆλθεν εἰς τὴν κληρονομίαν τοῦ Ἰω. Ἑλιάκη, διότι παρητήθησαν τῆς κληρονομίας αὐτοῦ οἱ ἀδελφοὶ του καὶ τοιοῦτο δὲν ἰσχυρίσθη τὸ Δημόσιον οὐδ' ἀπέδειχθη, ἢ ἀπόφασις εἶνε ἀνααιρετέα, διότι οὐκ τὸ Δημόσιον ὑπεχρεοῦτο νὰ ὑποβάλῃ τοιοῦτον ἰσχυρισμὸν, ἀλλ' ὁ Μιχ. Λύρης, ὅπως ἀποκρούσῃ τὴν ἀγωγὴν, ὑποστηρίζων ὅτι νομίμως αὐτὸς ὡς κληρονόμος κατέλαβε τὰς γαῖας καὶ δὲν ἐγκατέλειψεν, ἀλλ' οὐδὲ τοιοῦτον ποτὲ αὐτὸς ἐπέβαλεν οὐδὲ διετάχθη περὶ τούτου ἀποδείξεις, ἵνα ἐπὶ ταύτης κρίνῃ τὸ Ἐφετεῖον καὶ δεχθῇ ὅτι δὲν ἀπέδειχθη.

Β') Διὰ τοὺς ἐν τῇ προσθέτῳ δικογράφῳ

Διότι κατὰ τὸν Ρωμ. Νόμον τὰ ἀδεσποτα κτήματα περιέρχονται εἰς τὴν κυριότητα τοῦ πρώτου καταλαβόντος, τοιαῦτα δὲ εἰσὶν οὐ μόνον τὰ μηδέποτε ὑπὸ δεσποτείαν τινὸς ὑπαχθέντα, ἀλλὰ καὶ τὰ ἐφ' ὧν ἐπαυσεν ἡ δεσποτεία τοῦ τέως κυρίου καὶ τελοῦσιν ἀδελ-

σποτα· τὸν κανόνα τοῦτον τοῦ Ρωμ. Δικαίου ἐτροποποίησεν ὁ περὶ διακρίσεως κτημάτων νόμος διὰ τοῦ ἀρθροῦ 16, καθ' ὃ ὅλα τὰ μὴ δεσποζόμενα, ἢ ἄλλα δὴ ὅλα τὰ ἀδέσποτα καὶ τὰ τῶν ἀποθανόντων καὶ ἀκλήρων κτήματα ἢ τὰ ἐγκαταλειμμένα ὑπὸ τῶν κληρονόμων κτήματα εἶνε τοῦ Δημοσίου. Τούτων τιθεμένων, τὸ δικάσαν Ἐφετεῖον ἀποφηνάμενον ὅτι, τὰ ἐπίδικα δὲν ἦσαν ἐγκαταλειμμένα κατὰ τὴν ἐποχὴν τῆς ἐγέρσεως τῆς ἐπιδίκου ἀγωγῆς, διότι μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Ἰω. Ηλίακη ὁ Μιχ. Λύρης, ἑξαδελφός αὐτοῦ, κατέλαβε καὶ ἐκαρπούτο αὐτὰ ὡς κληρονόμος ἐνοικιαζὼν αὐτὰ πρὸς διαφόρους, καίτοι ὑπῆρχον πλησιέστεροι συγγενεῖς, καὶ ἔνεκα τούτου ἀπορρίψαν τὴν ἀγωγὴν τοῦ Δημοσίου, ἐσφαλμένως ἡρμήνευσε καὶ ψευδῶς ἐφῆρμωσε τὸ ἀρθρον 16 τοῦ περὶ διακρίσεως κτημάτων νόμου ἐν συνδυασμῷ πρὸς τὸ ἀρθρον 1 τοῦ ΡΙΔ' περὶ ἀποικισμοῦ τῶν Κρητῶν νόμου, ὅπερ ἐπάγεται ἀναίρεσιν, διότι ἡ κατάληψις κτημάτων ἐγκαταλειμμένων ἀπὸ τοὺς κληρονόμους, ὑπὸ προσώπων τρίτων δὲν αἰρεῖ τὴν ιδιότητα τοῦ ἐγκαταλειμμένου, οὐδὲ στερεῖ τὸ Δημοσίον τῆς ἐπ' αὐτῶν προσδιδομένης αὐτῷ κυριότητος ὑπὸ τοῦ νόμου, ἄλλως ἤθελε ματαιωθῇ ἡ ὑπὲρ τοῦ Δημοσίου διάταξις τοῦ νόμου περὶ τῶν ἐγκαταλειμμένων, ἂν ἡ κατάληψις τούτων ὑπὸ τρίτων, ἐκτὸς τῶν κληρονόμων μετέβαλε τὴν ιδιότητα ταύτην τοῦ κτήματος.

Διότι ἐκτὸς τῆς ἀνωτέρω ἀνασκευαζομένης σκέψεως τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως, ἣτις ἀποτελεῖ τὸ μόνον ἔρεισμα αὐτῆς, ἐν τῇ προτελευταίᾳ αἰτιολογίᾳ τῆς συσσωρεύονται διάφορα ἀντιφατικὰ πρὸς ἄλληλα ἐπιχειρήματα, ἀλλ' οὐκ ἐφ' ἀπάντων αὐτῶν ἑμοῦ, οὐδ' ἐκάστου αὐτῶν κεχωρισμένως λαμβανομένων, δύναται νὰ στηριχθῇ τὸ διατακτικόν τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως, δεκτοῦ γενομένου τοῦ ἐν τῇ προηγουμένη σκέψει λόγου.

Διότι ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις παραδεξαμένη, ὅτι μετὰ τὴν ἐπαγωγὴν καὶ πρὸ τῆς ἀποδοχῆς τῆς κληρονομίας ἐγκατάλειψις δὲν δύναται νὰ λαβῇ χώραν ἂν μὴ παρέλθῃ τριακονταετία ὁλόκληρος, καθ' ἣν δύναται νὰ διεκδικηθῇ τὸ κληρονομιαῖον, ψευδῶς ἡρμήνευσε καὶ ἐσφαλμένως ἐφῆρμωσε τὸ ἀρθρ. 1 τοῦ περὶ ἀποικισμοῦ τῶν Κρητῶν ΡΙΔ' νόμου καὶ τὰς σχετικὰς περὶ ἀδεσπότων ἢ ἐγκαταλειμμένων διατάξεις τοῦ Ρωμαϊκοῦ νόμου, καθ' οὓς ἀδέσποτον ἢ ἐγκαταλειμμένον λογίζεται τὸ ἔρημον κυρίου, εἴτε ὡς μηδέποτε ὑπὸ δεσποτεῖαν ὑποβληθὲν, εἴτε ὡς ἐγκαταλειφθὲν ὑπὸ τοῦ τέως δεσπότη, τῆς ἐγκαταλείψεως ἐπερχομένης ἅμα τῇ ἐκδηλώσει τῆς τοιαύτης θιλήσεως τούτου· καὶ ἔνεκα τοῦ λόγου τούτου ἀναίρετὰ καθίσταται αὕτη.

Διότι, ἂν καὶ διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 504 (1863) ἀποφάσεως δια-
τάχθη ἀποδείξεις, ὅτι αἱ πρὸς τὸν Ἡλιακὴν παραχωρηθεῖσαι ἐπί-
δικοι γαῖαι ἔμειναν ἐγκαταλειμμέναι. διότι οἱ νόμιμοι αὐτοῦ κλη-
ρονόμοι καὶ ποιοὶ οὗτοι δὲν τὰς κατέλαβον ἑκτοτε, ἐν τούτοις τῇ
δικάσαν Ἐφετεῖον χωρὶς νὰ λάβῃ ὑπ' ὄψιν ποσὸς τὰς ἐπὶ τοῦ θέ-
ματος τούτῳ διεξοχθείσας μαρτυρικὰς ἀποδείξεις ἀντιφάσκει πρὸς
ἑαυτὸ, ὅτι μὲν δεχομένου ὅτι ὑπῆρχον ἀδελφοὶ τοῦ Ἰω. Ἡλιακῆ ἐν
Κρήτῃ, ὅτι δὲ ὅτι τὸ Δημοσίον οὐδ' ἰσχυρῶσιν, οὐδ' ἀπέδειξε τοι-
ούτον τι· οὕτως ὅμως ἀποφνηνόμενον κατεστήσεν ἀναίρεσιν τὴν
ἀπόφασίν του 1) λόγῳ ἀντιφάσεων τῶν αἰτιολογικῶν αἰτίας, ὅπερ
ἰσοδυναμεῖ πρὸς παντελῇ αἰτιολογίᾳ ἔλλειψιν ὡς πρὸς τὸν ἰσχυρι-
σμόν τοῦτον τοῦ Δημοσίου, 2) διὰ παραβίασιν τῶν περὶ ἀποδείξεως
διατάξεων τῆς Πολιτ. Δικονομίας καὶ 3) δυνάμει τοῦ ἀρθ. 170
καθόσον δὲν ἔλαβεν ὑπ' ὄψιν τὸ σύνολον τῶν προτάσεων τοῦ Δημοσίου
καὶ ἰδίᾳ τὰς σκεφαὶς αὐτῶν 4, 10, 14 καὶ 28 δι' ὧν ὑπεβλήθησαν
φῶς ὑπὸ τοῦ Δημοσίου ὁ τοιοῦτος ἰσχυρισμὸς αὐτοῦ. Διότι τὸ Δι-
μόσιον διὰ τῶν ἐνώπιον τῶν Ἐφετῶν προτάσεων τοῦ ἰσχυρισθῆναι
οἱ ἀδελφοὶ τοῦ Ἰω. Ἡλιακῆ οὐ μόνον δὲν παρητήθησαν, ἀλλ' ἀπο-
δέχθησαν τὴν κληρονομίαν τούτου τὴν κειμένην ἐν Κρήτῃ, ἐγκατα-
λείψαν δὲ τὴν ἐν Ἑλλάδι· ἐν τούτοις τὸ Ἐφετεῖον δέχεται καὶ
ὑπὲρ τῶν παραίτησιν αὐτῶν ἀπὸ τῆς κληρονομίας· οὕτω δ' ἀποσπῶ-
νόμενον παρέβιασε τὰς περὶ ἀποδείξεως διατάξεις τῆς Πολ. Δικονο-
μίας, ὅπερ ἐπάγει αἱ ἀναίρεσιν.

Ἀκούσαν τοῦ πληρεξουσίου τοῦ ἀνααιρεσέοντος ἀναπτύξαν-
ται καὶ προφορικῶς τοὺς λόγους τῆς ἀναίρεσεως καὶ αἰτησαμένου τῶν
ἀναίρεσιν τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως, τῶν πληρεξουσίων τῶν
ἀνααιρεσιβλήτων αἰτησαμένων τὴν ἀπ' ἑρρίψιν τῆς αἰτήσεως καὶ τῶν
Εἰσαγγελέως σκεφθὲν κατὰ τὸν Νόμον·

Ἐπειδὴ, ὡς ἐξάγεται ἐκ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως, τὸ
Ἐφετεῖον ἐδέξατο ἐν τῇ ἀνεξιλέγη αὐτοῦ ἐξουσίᾳ, ὅτι τὰ ἐπί-
δικα τεμάχια, παραχωρηθέντα δυνάμει τοῦ ΚΔ' τῆς 31 Μαρτίου
1831 ψηφίσματος τοῦ Κυβερνήτου εἰς τὸν Κρήτα Ἡλιακὴν, διὰ
ἐγκατελείφθησαν μετὰ τὸν συμβάντα κατὰ τὸ 1832 θάνατον αὐ-
τοῦ μέχρι τῆς ἀγωγῆς, διότι ἑκτοτε κατέλαβε καὶ ἱκαρῶς αὐτὸς
ὁ δικαιοπρόχος τῶν ἐφεσιβλήτων Μιχ. Δ' ῤης ὡς συγγενὴς καὶ
κληρονόμος τοῦ Ἡλιακῆ, ἂν δὲ ὑπῆρχον τότε ἐγγύτεροι συγγενεῖς
ἢτοι ἀδελφοὶ αὐτοῦ, οἵτινες προτιμῶνται εἰς τὴν κληρονομίαν τῶν
τεμαχίων, οὐδαμῶθεν προκύπτει, ὅτι πρὸς τούτων ἐγκατελείφθη-
σαν· ὅθεν μὴ γενομένης κατὰ ταῦτα ἐγκαταλείψεως τῶν τεμαχίων
αὐτῶν, ἐκ δὲ τοῦ Νόμου ΡΙΔ' τοῦ 1848 περὶ ἀποικισμοῦ τῶν Κρή-

τῶν καὶ τοῦ Νόμου περὶ διακρίσεως κτημάτων οὐδόλως συναγομένου. ὅτι ἡ μὴ κατάληψις οὐδὲ καλλιέργεια γαιῶν, αἵτινες παρεχωρήθησαν εἰς Κρήτας. ἀποτελεῖ ἐγκαταλείψιν αὐτῶν, ὡς ἐπικαλεῖται τὸ ἀναιρεσεῖον Δημόσιον ὡς πρὸς τοὺς ἀδελφοὺς τοῦ 'Ηλιακῆ, ὁρθῶς τὸ τῆς οὐσίας δικαστήριον ἡρμήνευσε τοὺς Νόμους τοῦτους καὶ ἀπεφάνητο μὴ στηριζομένην τὴν ἀγωγὴν, καθόσον αἱ διατάξεις αὐτῶν ἀπαιτοῦσι τοῦ μὲν ἐν ἄρθρῳ 1 ἐγκαταλείψιν τῶν παραχωρηθεισῶν εἰς Κρήτας γαιῶν, ὅπως παραχωρηθῶσιν ἐκ νεοῦ εἰς ἄλλους Κρήτας, ἐπανερχόμεναι εἰς τὸ Δημόσιον. τοῦ δὲ ἐν ἄρθρῳ 16 ἐγκαταλείψιν τῆς κληρονομίας παρὰ τῶν κληρονόμων, ἵνα περιέλθωσιν εἰς τὸ Δημόσιον τὰ κληρονομικὰ πράγματα ὡς ἀδέσποτα, ἀνυπόστατοι δὲ πάντες οἱ στηριζόμενοι ἐπὶ τῆς ἐναντίας προϋποθέσεως λόγοι ἀναιρέσεως.

Ἐπειδὴ στηριζομένης ἐντεῦθεν τῆς ἀποφάσεως οἱ εἰς τὴν ἐτέραν ἐπιβληθητικὴν σκέψιν αὐτῆς ἀναγόμενοι λόγοι ἀναιρέσεως εἰσι μάταιοι.

Ἐπειδὴ ἀντίφασις ἐν τῇ προεκτεθείᾳ σκέψει τοῦ Ἐφετείου περὶ τῆς μὴ ἐγκαταλείψεως τῶν τεμαχίων οὔτε ὑπὸ τοῦ δικαιοπαρόχου τῶν ἀναιρεσιβλήτων, οὔτε ὑπὸ τῶν ἀδελφῶν τοῦ 'Ηλιακῆ οὐδόλως ὑπάρχει, οἱ ἐξετασθέντες δὲ μάρτυρες ἐπὶ τοῦ θέματος τῆς ὑπ' ἀριθ. 504 ἀποφάσεως ἐλήφθησαν ὑπ' ὧν καὶ ἐξετιμήθησαν, ὡς ἐξάγεται ἐκ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως· ὅθεν ἀνυπόστατοι οἱ σχετικοὶ ἀναιρέσεως λόγοι.

Διὰ ταῦτα

Ἰδὼν καὶ τὸ ἄρθρον 830 τῆς Πολ. Δικονομίας·

Ἀπορρίπτει τὴν προκειμένην ἀναιρέσεως αἴτησιν τοῦ Δημοσίου κατὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 777 τοῦ 1894 ἀποφάσεως τοῦ Ἐφετείου Ἀθηνῶν καὶ

Καταδικάζει τὸ ἀναιρεσεῖον Δημόσιον εἰς τὰ δικαστικὰ ἔξοδα τοῦ ἀναιρεσιβλήτου περιοριζόμενα εἰς δραχμὰς πεντήκοντα (50) καὶ εἰς τὰ τῆς σημάσεως τέλη.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθῆναις τῇ ἑκτῇ Μαρτίου 1898. Ἐδημοσιεύθη δὲ τῇ δεκάτῃ ἑκτῇ Μαρτίου 1898

Ὁ Πρόεδρος

Ὁ Γρ. μ. μ. π.

Κ. Σημαντήρας

Γ. Καστόρχης

Ἄρθ. 35

Τὸ Δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου

Τμήμα Α'.

Συγκείμενον ἐκ τῶν Δικαστῶν Κωνστ. Σημαντήρα, Προέδρου, Χρ. Κόκκορη, Ἀνδρ. Γκιῶν. Παν. Μενελάου, Ἀδ. Πετρίτη, Μιχ. Ἡλιάδου καὶ Ξαν. Εὐθυμίου· παρόντων τοῦ τε Ἀντεισαγγελέως Κων Μανιάκη καὶ τοῦ Γραμματέως Γ. Ι. Καστόρχη.

Συνεδριάσαν δημοσίᾳ ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ τοῦ καταστήματος αὐτοῦ τῇ ἐνάτῃ Μαρτίου 1898, ἵνα δικασθῇ ἐπὶ τῆς αἰτίας τῆς αἰτίας τοῦ Δήμου Ἀθηναίων, ἐκπρόσωπουμένου ὑπὸ τοῦ Δημάρχου αὐτοῦ Λάμπρου Καλλιφρονᾶ, κατοίκου Ἀθηνῶν, παρασταθέντος διὰ τοῦ πληρηξουσίου του Ἀντ. Μομφερράτου, δικηγόρου κατὰ τοῦ Σπυρίδωνος Πυρρή, κατοίκου Ἀθηνῶν, παρασταθέντος διὰ τῶν πληρηξουσίων του Σπυρ. Εὐκλείδου καὶ Ἰωάν. Εὐκλείδου, δικηγόρων, περὶ ἀναιρέσεως τῶν ὑπ. ἀριθ. 414 (1889) καὶ 415 (1893) ἀποφάσεων τῶν ἐν Ἀθήναις Ἐφετῶν.

Ἀκούσαν τοῦ Εἰσηγητοῦ Δικαστοῦ Π. Μενελάου, ἐκθέσαντος τὰς:

Ὁ Σπυρ. Πυρρῆς διὰ τῆς ἀπὸ 17 Δεβρίου 1887 ἐνώπιον τοῦ Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν ἀγωγῆς του κατὰ τοῦ Δήμου Ἀθηναίων τὴν ἔθεκεν, ὅτι διὰ δημοπρασίας ἐμφύλασεν ἀπὸ τῆς 1 Ἰανουαρίου μέχρι 31 τέλους Δεβρίου 1875 τον δημοτικὸν δασμὸν τοῦ Δήμου Ἀθηνῶν ὅσοι τὸ δικαίωμα τοῦ φορολογεῖν τὰ εἰσαγόμενα ἐν τῷ Δήμῳ τὰ ἐκτὸς καὶ καταναλισκόμενα ὦνια καὶ κατ' ἐπέκτασιν καὶ τὰ σιτηρὰ καὶ γένει ἀντικείμενα, ἅτινα ἀναφέρονται ἐν τῷ νόμῳ περὶ δημοτικοῦ φόρου τῆς 12 Δεβρίου 1847 καὶ τῷ διάταγματι τῆς 3 Δεβρίου 1874 περὶ ἐπεκτάσεως τοῦ ἐπὶ τῶν ὠνίων δασμοῦ τοῦ ἐκτεθειμένου διὰ τὰς ἀνάγκας τῶν Δήμων καὶ εἰδικῶς πρὸς συντήρησιν τοῦ Νοσοκομείου καὶ Βρεφοκομείου καὶ τῶν ὑδραυλικῶν ὀργάνων, τοιοῦτος δ' ἐνοικιαστὴς ἐγένετο καὶ κατὰ τὰ ἐπόμενα ἔτη 1876 καὶ 1877. Κατὰ τὸ διάστημα τοῦτο τῶν τριῶν ἐτῶν ὅπου ὑπουργεῖον τῶν Στρατιωτικῶν μετεκόμισεν ἐκ τοῦ Τελωνίου Πειραιῶς ὑποκείμενα εἰς δημοτικὸν δασμὸν ἄλεια ἐν ὅλῳ ποσῶς 511,290, ὧν ὁ εἰς αὐτὸν ἀνήκων δασμὸς τῶν 2 0)0 λεπτῶν κατ' ὅσον εἶνε Δρ 5112. 90)00· ἐκτὸς δὲ τῶν ἀλειῶν τούτων εἰσήγαγε πρὸς χρῆσιν τῶν σωμάτων τοῦ στρατοῦ καὶ ἄλλοις ἔξωθεν τοῦ Δήμου εἰδή ἐμπορευμάτων καθ' ὅλον τὸ ἔτος 1877, ὧν ὁ δημοτικὸς δασμὸς ἀνέρχεται εἰς δραχ. 67,818 83)00· ὅτι ἐπὶ τῶν αὐτῶν εἰσπράττεται λόγῳ δασμοῦ ἐπὶ τῇ βάσει τῆς ἰσχυροῦς διατά-

σεως 2 0)0 καὶ ἕτερα 2 0)0 ἐπὶ τῶν ἱμπορευμάτων καὶ σιτηρῶν ὅτι ἐκτός τούτων ἀπὸ τῆς 28 Ἰουνίου 1873 ἄχρι τῆς 3 Δ)βρίου τοῦ αὐτοῦ ἔτους κατὰ διαφόρους ἐποχὰς ἐκ τῆς Κεντρικῆς ἀποθήκης Ναυπλίου πρὸς χρῆσιν τοῦ Ἑλληνικοῦ στρατοῦ ἀπεστάλη καὶ εἰσκομίσθη ἐν Ἀθήναις ἐκτός ἄλλων καὶ ὕλη ἱματισμοῦ ὁκάδ. 6345 παραληφθεῖσα ὑπὸ τῶν ἀρμοδίων ὑπαλλήλων τοῦ Ὑπουργείου τῶν Στρατιωτικῶν, ὑποκειμένη εἰς τὸν ἐνοικιασθέντα αὐτῷ κατὰ τὸ ἔτος ἐκεῖνο φόρον, ὅστις ἀνέρχεται ἐν ὅλῳ εἰς Δραχμὰς 2357 80(00 καὶ ὅστις καθυστερεῖται εἰσέτι· ὅτι κατὰ τὸ ἔτος 1875 τὸ Ὑπουργεῖον τῶν Στρατιωτικῶν ἐκτός ἐτέρων πραγμάτων παρέλαβεν ἐκ τοῦ τελωνείου Πειραιῶς ἱματισμὸν ἀποσταλέντα παρὰ τῆς Κεντρικῆς ἐπιτροπῆς τοῦ ἱματισμοῦ Ναυπλίας ἐκ διαλειμμάτων ἀπὸ τοῦ Ἰανουαρίου 1875 ἄχρι τοῦ Δ)βρίου τοῦ αὐτοῦ ἔτους ἐν ὅλῳ ὁκάδας 11792 καὶ 150)400 οὗ ὁ ἐν ὅλῳ δασμὸς δημοτικὸς εἰς τὸν ὑπόκειται πρὸς λεπτά 37 ἐκάστην ὁκάδ. εἶναι Δρ. 4376. 54)00. Ὅτι κατὰ τὸ αὐτὸ ἔτος 1875 τὸ Ὑπουργεῖον τῶν Στρατιωτικῶν παρέλαβεν ἐκ τοῦ Τελωνείου Πειραιῶς πράγματα προελθόντα ἐκ τῆς Κεντρικῆς ἀποθήκης Ναυπλίου καὶ ὑποκείμενα εἰς δημοτικὸν δασμὸν, ὃν ὁ δημοτικὸς δασμὸς ἀνέρχεται εἰς Δρ. 4937 39)00, ἃς δικαιούται νὰ λάβῃ καὶ οὐδὲν ἐπλήρωσεν αὐτῷ τὸ Δημόσιον· ὅτι κατὰ τὸ αὐτὸ ἔτος 1875 τὸ αὐτὸ Ὑπουργεῖον ἐκτός ἐτέρων, παρέλαβεν ἐκ τοῦ τελωνείου Πειραιῶς πράγματα ὑποκείμενα εἰς δημοτικὸν δασμὸν, ὡς εἰσκομιζόμενα καὶ καταναλισκόμενα ἐν τῷ δήμῳ Ἀθηναίων, ἐξ ὧν δικαιούται νὰ λαβῇ παρὰ τοῦ Δημοσίου διὰ δημοτικὸν δασμὸν Δρχ. 842 22)00 αἵτινες τῷ καθυστεροῦνται εἰσέτι· ὅτι ἐκτός τούτων κατὰ τὸ αὐτὸ ἔτος 1875 ἦτοι ἀπὸ 1 Ἰανουαρίου μέχρι 15 Σεπτεμβρίου 1875 τὸ Βασιλικὸν Στρατιωτικὸν Ὁρτοποιεῖον Ἀθηνῶν ἐκτός ἐτέρων πραγμάτων μετέφερεν ἀπὸ Πειραιῶς εἰς Ἀθήνας ἐκ διαλειμμάτων ἄλλευρα ὁκάδας 249, 150 διὰ τὰς ὁποίας συμφώνως πρὸς τὴν Διατιμῆσιν καὶ τὸν νόμον ὡς εἰσκομιζόμενα καὶ καταναλισκόμενα ἐν τῷ δήμῳ Ἀθηναίων, δικαιούται νὰ λάβῃ φόρον πρὸς 1 λεπτὸν κατ'ὁκάδ. ἡτοι ἐν ὅλῳ Δρ. 2491 50)00 ἃς εἰσέτι δὲν τῷ ἐπλήρωσε τὸ Δημόσιον· ὅτι τὰ ἐν λόγῳ εἰδη ὑπήγοντο κατὰ τὴν πεποιθήσιν τῶν τε δημοτικῶν ἀρχῶν καὶ αὐτοῦ εἰς τὴν κατηγορίαν τῶν πραγμάτων τῶν φορολογουμένων διὰ τοῦ φόρου οὗ ἦτο ἐνοικιαστικῆς, διότι ἐπειθοντο ὅτι καὶ τὰ ἐκ τῆς ἡμεδαπῆς εἰς τὸν Δήμον Ἀθηναίων εἰσαγόμενα ἱμπορεύματα πρὸς ἐνάλωσιν ἐν τῷ δήμῳ, ὑπύκεινται εἰς τὴν δημοτικὴν φορολογίαν, καίτοι μὴ ὑποκείμενα εἰς τελωνιακὸν φόρον, εἶνε δ' ἀναμφίβολον

ὅτι πάντων τῶν εἰς τὸν Δήμον εἰσυχθέντων ἐγένετο ἐν Ἀθῆναις, διότι τὸ Δημόσιον δὲν εἰδοποίησε τὸν ἐκδοχέα τοῦ Δήμου ὅτι θέλει ἀποθέσει αὐτὰ προσωρινῶς ἐν Ἀθῆναις, οὔτε ἀνδείχθη ἢ ἐν τῇ τριῶν μηνῶν ἐξαγωγή αὐτῶν ἐκ τοῦ Δήμου, καὶ ὁ ἐκχωρητὴς Δήμος καὶ αὐτὸς εἶχον τὴν πιποίθησιν ὅτι τὸ Δημόσιον ὑπόκειται εἰς τὴν Δημοτικὴν φορολογίαν διὰ τὰ εἰς τὸν Δήμον Ἀθηναίων ἐκ τῆς ἡμεδαπῆς καὶ τῆς ἀλλοδαπῆς ἐκ γόμενα ἔμπορευμάτα καὶ ὅτι ἐξεχωρήθησαν καὶ αἰκατὰ τοῦ Δημοσίου ἐκ τῆς ἐνασκήσεως τοῦ φορολογικοῦ δικαϊώματος ἀποκρῖναι τῷ Δήμῳ ἀπαιτήσεις, ὡς ἐξάγεται ἐκ διαφόρων ἐγγράφων τοῦ Δημάρχου πρὸς τὸ Δημόσιον περὶ πληρωμῆς ὀφειλομένων ὧν ἕκαστος ἀπὸ ἑνὸς ἀπὸ τῶν ἐμπρεματῶν ἐντεθεν ἐπομένως ἢ πεποιθὲς τοῦ τε ἐκχωρητοῦ Δήμου καὶ αὐτοῦ (νάγοντος) ὅτι ἀντιπροσενεχθέντος ἀνταλλάγματος τῆς κτήσεως τῆς κατὰ τὰς 1875-1877 ἀπαιτήσεως τοῦ Δήμου ἐκ τῶν δημοτικῶν δασμῶν ὁ Δήμος ἡνόει νὰ ἐκχωρήσῃ αὐτῷ καὶ τὰς περὶ δασμοῦ ἐξ ὧν καὶ ἔμπορευμάτων πρὸς χορήσιν τοῦ Στρατοῦ ἀπαιτήσεις τοῦ Δήμου καὶ τοῦ Δημοσίου ὅτι διὰ τελεσιδικίων ἀποφάσεων ἀπερῶσαν μεταξὺ αὐτοῦ (ἐνάγοντος) καὶ τοῦ Δημοσίου ὅτι ὁ Δήμος δὲν κέκτητο τὰς ἀπὸ τῆς ἐξεχωρησιν ἀπαιτήσεις κατὰ τοῦ Δήμου περὶ πληρωμῆς πολλῶν ποσῶν ἐκ φόρου ἔμπορευμάτων πρὸς χορήσιν τοῦ Στρατοῦ ὅθεν κατὰ τὸν Νόμον ὁ Δήμος, καθὼς ἐκχωρήσῃ, εὐθύνεται εἰς ἀποζημιώσεις διὰ τὴν ἐκ τοῦ ἀνυπάρτου ἐκχωρηθείσων κατὰ τοῦ Δημοσίου ἀπαιτήσεων αὐτοῦ προξενήσαν αὐτῷ ζημίαν, ἥτις συνίσταται εἰς τὰ π.σ.δ., ἅπερ ἡρνήθη πληρῶς τὸ Δημόσιον λόγῳ Δημοτικοῦ δασμοῦ τῶν ὡς ὡς ἔμπορευμάτων τῶν εἰσυχθέντων ὑπὸ τῆς Στρατιωτικῆς ὑπηρεσίας εἰς τὸν Δήμον Ἀθηναίων πρὸς χορήσιν αὐτῆς καὶ ἀτινὰ ἀνέβηται εἰς Δρχ. 82, 824 καὶ 28)00 καὶ ἡ ἡσάτο νὰ ὑποχρεωθῇ ὁ Δήμος Ἀθηναίων νὰ τῷ πληρώσῃ Δρχ. 82,824 καὶ 28)00 τόκως.

Τὴν ἀγωγὴν αὐτὴν τὸ Πρωτοδικεῖον μετὰ προηγουμένην ζήτησιν ἀπερρῶσεν ὡς μὴ νόμιμον διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 1 (1888) ἀποφάσεως. Ἐκκληθείσης τῆς ἀποφάσεως ταύτης τοῦ ἐνάγοντος ἐνώπιον τοῦ Ἐφετερίου Ἀθηνῶν, τοῦτο ἐξέδωκε ἐξῆς ἀποφάσεις 1) τὴν ὑπ' ἀριθ. 414 (1889) δι' ἧς μεταρρῶσαν τὴν ἐκκληθεῖσαν ἀπόφασιν τοῦ Πρωτοδικείου ὑπεχρεώσας ἐνάγοντα ν' ἀποδῇ διὰ παντὸς νομίμου μέσου πλὴν μικρῶν ὁποῖα καὶ ὁποῖα εἶδ', ὑποκείμενα εἰς δημοτικὸν δασμὸν εἰς τὸν Δήμον κατὰ τὸ ἔτος 1875 ἐντὸς τοῦ Δήμου Ἀθηνῶν.

ἀπέριψε δὲ τὴν ἔφεσιν ὅσον ἀφορᾷ τὰς ἀπαιτήσεις διὰ τὰ ἔτη 1876 καὶ 1877 καὶ 2) τὴν ὑπ' ἀρ. 2071 (1893) δι' ἧς ἐδέχθη ὡς θάσιμον τὴν ἀγωγὴν καὶ ὑπεχρεώσε τὸν ἐναγόμενον Δῆμον Ἀθηναίων νὰ πληρώσῃ τῷ ἐνάγοντι λόγῳ ἀπυζημιώσεως Δραχ. 7350 ἐντόκως ἀπὸ τῆς ἀγωγῆς, εἰς ὅσον δηλαδὴ ἀναλογοῦσι τὰ εἰσκομισθέντα κατὰ τὸ ἔτος 1875 εἶδῃ παρὰ τοῦ Δημοσίου εἰς τὸν Δῆμον Ἀθηναίων.

Τῶν ἀποφάσεων δὲ τούτων τοῦ Ἐφετείου τὴν ἀναίρεσιν αἰτεῖται ὁ ἐναγόμενος Δῆμος Ἀθηναίων διὰ τε τῆς ἀπὸ 1 Δ)βρίου 1893 αἰτήσεώς του καὶ διὰ τοῦ ἀπὸ 14 Ν)βρίου 1897 προσθέτου δικυγράφου τοῦ διὰ διαφόρους ἐν αὐτοῖς λόγους καὶ ἰδίως διὰ τὸν ἐξῆς :

Διότι καὶ ἂν ἡ σχέσις ἦτο ἐκχώρησις τὸ Ἐφετεῖον δεχεται διὰ τῆς ὑπ' ἀρ. 414 (1888) ἀποφάσεώς του ὅτι τὸ Δημόσιον δὲν ἦτο ἐκ τοῦ νόμου ὑπόχρεων νὰ καταβάλλῃ φόρους Δημοτικούς· εἰάν κατ' ἀκολουθίαν ὁ ἐκλήπτωρ ἀναιρεσίβλητος ἐπλανήθη θεωρήσας ὅτι τὸ Δημόσιον ἤθελε παρὰ νόμῳ καταβάλλει φόρον, ἡ πλάνη αὕτη δὲν ἦτο περὶ γεγονότος ἀλλὰ περὶ τοῦ νόμου πλάνη καὶ δὲν ἤδυνάτο νὰ στηριχθῇ ἀγωγή κατὰ τοῦ Δήμου, διότι ὤφειλε νὰ γινώσκῃ τὸν νόμον ὁ ἀναιρεσίβλητος. Τὸ Ἐφετεῖον ὅμως θεωρεῖ ὅτι ἡ πλάνη αὕτη ἐστρέφετο εἰς γεγονός, διότι τὸ Δημόσιον ἔστερξεν ἄλλοτε ἐκουσίως εἰς καταβολὴν δημοτικοῦ φόρου. Ἀλλὰ καὶ τὸ ἄνευ ὑποχρεώσεως κατέβηκε τὸ Δημόσιον, τοῦτο ἀνάγεται εἰς παράνομον γενναιοδωρίαν, ἣν ὤφειλε νὰ γινώσκῃ ὁ ἀναιρεσίβλητος καὶ ὅτι τὸ Δημόσιον δὲν δωρεῖται τὴν περιουσίαν αὐτοῦ ἄνευ νόμου, καθὼς ἄρα ὡς διατυπύται τὸ γεγονός τῆς πλάνης ἐν τῇ 1ῃ σκέψει τῆς ἀποφάσεως ἐθεωρήθη αὕτη ὡς πραγματικὴ διδοῦσα χώραν εἰς ἀποζημιώσιν κατὰ τοῦ Δήμου, ἐπίσης πλανηθέντος καὶ δῆθεν ὠφεληθέντος.

Ἀκοισαν τοῦ μὲν πληρεξουσίου τοῦ ἀναιρεσίοντος, ἀναπτύξαντος καὶ προφορικῶς τοὺς λόγους ἀναιρέσεως καὶ αἰτησαμένου τὴν ἀναίρεσιν τῶν προσβαλλομένων ἀποφάσεων, τῶν δὲ πληρεξουσίων τοῦ ἀναιρεσίβλητου ἀντικρουσάντων αὐτοὺς καὶ αἰτησαμένων τὴν ἀπόρριψιν τῆς αἰτήσεως, πρὸς δὲ προτεινάντων καὶ ἀπαράδεκτον κατὰ τῆς προκειμένης αἰτήσεως ἀναιρέσεως ἐνεκα παραιτήσεως τοῦ ἀναιρεσίοντος ἀπ' αὐτῆς καὶ ἀποδοχῆς τῶν ἀναιρεσίβαλλομένων ἀποφάσεων, καθ' ὅσον τὴν διὰ τῆς δευτέρας ἀποφάσεως ὑπ' ἀρ. 2071 (1893) ἐπιδικασθεῖσαν εἰς τὸν ἀναιρεσίβλητον ἀπαίτησιν κατὰ τοῦ Δήμου ἐξεχώρησεν ἐν μέρει διὰ

τοῦ ὑπ' ἀριθ. 1471 (1894) συμβολαίου τὸν Συμβολαιογράφον Ἀθηνῶν Τρ. Φορτοῦνα εἰς τὴν Ἀγγελικὴν Δεσποτάκη, τὴν ἀπαιτῶσιν ταύτης τῆς Δεσποτάκης, ἀποτελοῦσαν μέρος τῆς ἐπιδόσεως εἰς αὐτὸν ἀπαιτήσεως, ὡς δὴλον ἐκ τοῦ προσαγομένου ὑπ' ἀριθ. 1471 συμβολαίου τούτου, ἀγεγνώρισεν ὁ ἄλλος Ἀθηναίων διὰ τῆς προσαγομένης ὑπ' ἀριθ. 1183 πράξεως τοῦ Δημοτικοῦ Συμβουλίου, παραδεξάμενος τὴν πληρωμὴν αὐτῆς τοῖς μετρητοῖς ἐπὶ ἐκπτώσει 10 ο/ο, τὴν δὲ πράξιν ταύτην τοῦ Δημοτικοῦ Συμβουλίου ἐνέκρινεν καὶ ὁ Νομάρχης διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 14282 τῆς 6 Μαρτίου 1897 ἐγκριτικῆς διαταγῆς του. Ὁ πληρεξούσιος τοῦ ἀναιρεσιζήτοντος ἀντέκρουσε τὸ ἀπαράδεκτον τοῦ ὡς μὴ βάσιμον καὶ τοῦ Ἀντιστασιασμοῦ σκεφθὲν κατὰ τὸ Νόμον.

Ἐπειδὴ κατὰ τὴν ἐκκρεμοῦς δίκης διὰ σιωπῆρας ἀπὸ τῆς παραιτήσεως δὲν χωρεῖ, διότι κατὰ τὸ ἀρθρον 487 § 2 τῆς Πολ. Δικονομίας, ἡ παραιτήσις πρέπει νὰ προκύπτει ρητῶς καὶ σαφῶς ἐξ ἐγγράφου ὑπογεγραμμένου παρὰ τοῦ παραιτουμένου ἢ ἀδίκου ἢ τοῦ εἰδικοῦ πληρεξουσίου καὶ ἐπιδιδόμενου πρὸς τὸν ἀντίδικον ἢ τὸν ἀντίκλητον αὐτοῦ κατὰ δὲ τὸ ἀρθρον 477 τῆς αὐτοῦ Πολ. Δικονομίας, οὐδὲ διὰ συμβιβασμοῦ καταργεῖται νομίμως ἡ δίκη, ἐὰν δὲν συνταχθῇ περὶ αὐτοῦ ἐκθεσις δικαστικὴ ἢ πρᾶξις συμβολαιογραφικὴ· ἔθεν αἱ περὶ ἀπαράδεκτου τῆς αἰτήσεως ἀναιρεσεως ἐνοστάσεις τοῦ ἀναιρεσιζήτου λόγῳ παραιτήσεως καὶ συμβιβασμοῦ, ἐρειδόμεναι ἐπὶ ἰσχυρισμῶν, ἀντικειμένων εἰς τὴν προεκτεθείσας δικονομικὰς διατάξεις, καθίστανται ἀπορρίπτει ὡς ἀστήρικτοι. Ἄλλ' οὐδὲ τὰ ὑπὸ τοῦ ἀναιρεσιζήτου προτεινόμενα περιστατικὰ περὶ ἀποδοχῆς τῶν ἀναιρεσιβαλλομένων ἀποφάσεων ἐμφαίνουσι τοιαύτην κατὰ τὴν κρίσιν τοῦ δικαστηρίου.

Ἐπειδὴ τὸ δικάσαν Ἐφετεῖον διὰ τῆς πρώτης αἰτιολογίας τῆς 414 (1889) προσβαλλομένης ἀποφάσεώς του, εἰς ἣν ἀναφέρει ὡς αὐτῶς προσβαλλομένην 2071 τοῦ 1893 ἀπόφασιν διὰ τῆς δευτέρας αὐτῆς αἰτιολογίας, τὴν πλάνην τοῦ ἀναιρεσιζήτου, τὰ Δημόσια ἠδύναντο νὰ καταβάλῃ αὐτῷ φόρον, καίτοι μὴ ἔχοντες ὑποχρεῶν ἐκ τοῦ νόμου πρὸς καταβολὴν τοιούτου, ἐχαρακτήρισεν ὡς πλάνην περὶ τὰ πράγματα, ἐνῷ ἡ πλάνη αὕτη εἶνε περὶ τὸ δίκαιον, διότι ἡ πεπλανημένη αὕτη τοῦ νόμου γινώσκουσα ἀποτελεῖ προφανῶς ἄγνοιαν Νόμου, καθ' ὃν τὸ Δημόσιον δὲν ἔχει πόνειται εἰς φόρον, ὡς καὶ τῶν ἀρθρων 59 καὶ 61 τοῦ Συντάγματος, κατὰ τὰ ὁποῖα οὐδεὶς φόρος ἐπιβάλλεται ἄνευ νόμου, οὐδεμίαν δίδεται ἐκ τοῦ Δημοσίου Ταμείου ἀμοιβὴ ἄνευ νόμου.

οὕτω δὲ τὸ Ἐφετεῖον πράξεν καὶ ἐπιδικάσαν τὴν ἀγωγὴν τοῦ ἀναιρεσιζήτου ψευδῶς ἡρμήνευσε καὶ ἐσφαλμένως ἐφήρμωσε τὰς περὶ ἀγνοίας νόμου καὶ ἀγνοίας πράγματος διατάξεις τῶν Πανδεκτῶν (22.6) Ν. 1 § 1—4 καὶ Ν. 9 § 5· ὥστε ἀμφότεραι αἱ προσβαλλόμεναι ἀποφάσεις καθίστανται ἀναιρετέαι κατὰ τὸ ἀρθρον 807 § 7 τῆς Πολ. Δικονομίας.

Διὰ ταῦτα

Ἰδὼν καὶ τὰ ἀρθρα 838, 839 καὶ 210 καὶ ἐπ. τῆς Πολ. Δικον. ὡς καὶ τὸ ἀρθρ. 3 ἐδάφ. β' τοῦ ΧΜΖ' νόμου.

Ἀπορρίπτει τὰς περὶ ἀπαράδεκτου τῆς αἰτήσεως ἀναιρέσεως ἐνοστάσεις τοῦ ἀναιρεσιζήτου.

Ἀναιρεῖ τὰς ὑπ' ἀριθ. 484 τοῦ 1889 καὶ 2071 τοῦ 1893 ἀποφάσεις τῶν ἐνταῦθα Ἐφετῶν. Παραπέμπει τὴν ὑπόθεσιν εἰς τὸ Β' Τμήμα τοῦ Ἀρείου Πάγου διὰ τὴν κατάλληλον ἐφαρμογὴν τοῦ Νόμου.

Διατάσσει τὴν ἀπόδοσιν τοῦ παραβόλου, τὴν καταχώρισιν τῆς παρούσης εἰς τὸ περιθώριον τοῦ πρωτοτύπου τῆς ἀναιρουμένης καὶ τὴν διὰ τοῦ τύπου δημοσίευσιν αὐτῆς. Δαπάνη τοῦ ἀναιρεσιζήτου, δὲν καταδικάζει εἰς τὰ ἐνώπιον τοῦ δικάσαντος Ἐφετείου καὶ τοῦ Ἀρείου Πάγου ἔξοδα τοῦ ἀναιρεσιζήτοντος, μετριάσθεντα εἰς δραχ. (100) ἑκατὸν, καὶ εἰς τὰ τέλη τῆς σημερινῆς. Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθῆναις τῇ δεκάτῃ τρίτῃ (13) Μαρτίου 1898. Ἐδημοσιεύθη δ' αὐτόθι τῇ δεκάτῃ ἑκτῇ (16) Μαρτίου 1898.

Ὁ Πρόεδρος

Κ. Σημαντήρας

Ὁ Γραμματεὺς

Γ. Καστόρχης

Ἀριθ. 36

Τὸ Δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου

Τμήμα Α'.

Συγκείμενον ἐκ τῶν Δικαστῶν Κωνστ. Σημαντήρα, Προέδρου, Κόκκορη, Ἀνδρ. Γκιῶν, Παναγ. Μενελάου, Ἀδ. Πετρίτη, Ἡλιάδου, καὶ Εὐθυμίου· παρόντων τοῦ τε Ἀντιστασιασμοῦ Κωνστ. Μανιάκη καὶ τοῦ Γραμματέως Γ. Καστόρχη. Συνεδρίασαν δημοσίᾳ ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ τοῦ καταστήματος τοῦ ἐνθάδε τὴν ἐνάτην (9) Μαρτίου 1898, ἵνα δικάσῃ ἐπὶ τῆς αἰτήσεως τῶν Εὐγενίς συζύγου Α. Σκελλεμπούλου καὶ Ἑλένης Κυριακοῦ Ζήση, παρὰ σταθεῖσιν αὐτοπροσώπως καὶ διορισά-

σῶν ἐπ' ἀκροατηρίου πληρεξουσίου τῶν τοῦς Ἰωάν. Εὐταξία καὶ Ἀρ. Μεντζελίδην, δικηγόρους, Δημοσθ. Κυρ. Ζήση, παρυστάντος αὐτοπροσώπως καὶ διορίσαντος ἐπ' ἀκροατηρίου πληρεξουσίου δι' ἑαυτὸν καὶ διὰ τὸν Σωτήριον Κυρ. Ζήσην, δυνάμεν τοῦ ὑπ' ἀριθ. 2258 τοῦ 1888 πληρεξουσίου τοῦ Συμβολαιογράφου Ἀταλάντης Γ. Φρέτρα, τὸν Ἰω. Εὐταξίαν δικηγόρον, καὶ Μαριγοῦς Κυρ. Ζήση μηδὲνως παρασταθείσης, κατείκων ἀπάντων Ἀταλάντης, ὡς ἐξ ἀπογραφῆς κληρονόμων τῆς μητρὸς τοῦ Φλωροῦς Κ. Ζήση καὶ τῶν ἀποβιωσάντων ἀδελφῶν τῶν Ζήση καὶ Περικλεοῦς Κ. Ζήση, κατὰ τοῦ Δημοσίου, ἀντιπροσωπευομένου ὑπὸ τοῦ ἐπὶ τῶν Οἰκονομικῶν Ὑπουργοῦ, παρασταθέντος διὰ τοῦ πληρεξουσίου τοῦ Ἐμμ. Λυκούδου, Νομικοῦ Συμβούλου· περὶ ἀναίρεσεως τῆς ὑπ' ἀριθ. 449 τοῦ 1890 ἀποφάσεως τῶν ἐν Ἀθ. ναὶς Ἐφετῶν.

Ἀκοῦσαν τοῦ Εἰσηγητοῦ Δικαστοῦ Ἀδαμ. Πετρίτση ἐκασαντος τάδε :

Αἱ Φλωροῦ Κυριάκου Ζήση — ἣν ἀποβιώσασαν διαρκούσης διαδικασίας, παριστάνουσι νῦν οἱ ὡς ἀνωτέρω κληρονόμοι αὐτῆς καὶ Εὐγενία σύζυγος Ἀναστασίου Σακελλαροπούλου διὰ τῆς 14 Μαΐου 1876, ἐνώπιον τοῦ Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν ἀγωγῆς καὶ τοῦ Δημοσίου ἐξέθηκαν, ὅτι ἀποθανὼν τὴν 16 Ἀπριλίου 1836 Λακεδαιμόνος πατὴρ τῶν Ἀντισυνταγματάρχης τῆς ἐνεργοῦς λαγγος Θεόδωρος Ζαχαρόπουλος κατέλιπεν αὐτὰς ὀρφανὰς καὶ νηλίκους, αἵτινες, ὡς μόναι αὐτοῦ κληρονόμοι μετὰ τὴν ἐνηλικίαν τῶν καὶ μετὰ τὴν ἐκδοσιν τοῦ ἀπὸ 38)βρίου 1849 Νόμου κληρονομικοῦ δικαιώματος τῶν ὀρφανῶν τῶν εἰς προικοδοτικὴν ὑπαγομένων καὶ ἀποβιωσάντων στρατιωτικῶν καὶ ναυτικῶν καὶ τοῦ ΣΗΛ'. ἀπὸ 24 Ἰανουαρίου 1853 Νόμου περὶ συζυγείας τῶν ὀρφανῶν κ. λ. π., ἐζήτησαν τὸ ἐκ Δρχ. 14.000 κοδοτικὸν γραμματίον. ὅπερ ἀνήκει εἰς αὐτάς, καθόσον ἡ μητέρα τῶν Ἑλένη, ἐλθοῦσα ἑκτοτε εἰς δεῦτερον γάμον δὲν ἔχει καίωμα ἐπὶ τοῦ γραμματίου, ἀλλὰ τοῦτο δὲν ταῖς ἐδόθη διότι ὁ πατὴρ τῶν δὲν κατάγεται ἐκ Λακεδαιμόνος ὡς ἐξήρθε ὅμως ἐκ τοῦ Μητρώου τῆς ἐπιτροπῆς τοῦ 1833 καὶ ἐκ τοῦ βηθικῶν πίνακος τοῦ ὡς εὐρετηρίου αὐτοῦ χρησιμεύοντος τοῦ ὀνομαστικοῦ καταλόγου, ὁ ἐν αὐτῷ ἐγγεγραμμένος Θεόδωρος Ζαχαρόπουλος εἶναι ὁ ἐκ Λακεδαιμόνος πατὴρ τῶν, καὶ ἡ μήτηρ νὰ ὑποχρεωθῇ τὸ Δημοσίον 1) νὰ ἐκδώσῃ καὶ παραδώσῃ τὸ ἐκ Δρχ. 14000 ὀφειλόμενον προικοδοτικὸν γραμματίον· 2) πληρῶσθαι τὸ ἐπὶ τοῦ εἰρημένου ποσοῦ ἀπὸ τοῦ Ὀκτω

τοῦ 1849 μέχρι τῆς ἀγωγῆς ὄρχ. 44,730 ἐντόκως ἀπὸ τῆς ἀγωγῆς: 3) νὰ πληρώσῃ τόκον ἐπὶ τοῦ εἰρημένου γραμματίου τῶν ὄρχ. 14.000 ὄρχ. 140 κατὰ μῆνα ἀπὸ τῆς ἀγωγῆς μέχρι παραδόσεως τοῦ γραμματίου ἐντόκως ἀπὸ τοῦ τέλους ἐκάστου μηνὸς μέχρις ἐξοφλήσεως.

Τὴν ἀγωγὴν αὐτὴν μετὰ προηγουμένην συζήτησιν τὸ Πρωτοδικεῖον διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 314 (1877) ἀποφάσεως ἀπέρριψεν ὡς ἀπαράδεκτον λόγῳ παραγραφῆς.

Ἐκκληθεῖσας τῆς ἀποφάσεως ταύτης ὑπὸ τῶν ἐναγούσων τὸ Ἐφετεῖον Ἀθηνῶν ἐξέδοτο τὰς ἐξῆς ἀποφάσεις: 1) τὴν ὑπ' ἀριθ. 322 (1877) δι' ἧς ἀπέρριψε τὴν ἔφασιν δικάσαν ἐρήμην τῶν ἐναγούσων 2) ἐπὶ τῇ ἀνακοπῇ αὐτῶν τὴν ὑπ' ἀριθ. 791 (1884) δι' ἧς διέταξεν ἀποδείξεις 3) τὴν ὑπ' ἀριθ. 877 τοῦ 1888, δι' ἧς ἐπέβαλε ταῖς ἐναγούσαις ὄρκον· 4) τὴν ὑπ' ἀριθ. 2019 (1888) δι' ἧς ἐπέτρεψε νὰ δοθῇ ὁ διὰ τῆς προηγουμένης ὑπ' ἀριθ. 877 ἀποφάσεως ἐπιβληθεὶς ταῖς ἐναγούσαις ὄρκος ἐνώπιον τοῦ Εἰρηνοδικείου τῆς κατοικίας τῶν καὶ 5) μετὰ τὴν δόσιν τοῦ ὄρκου τὴν ὑπ' ἀριθ. 449 (1890), δι' ἧς δεχθὲν ἐν μέρει τὴν προκειμένην ἀγωγὴν ὡς βάσιμον, ὑπεχρέωσε τὸ Δημόσιον νὰ ἐκδώσῃ καὶ παραδώσῃ τῇ Εὐγενίᾳ Α. Σακελλαροπούλου καὶ τοῖς λοιποῖς κληρονόμοις τῆς ἀποβιώσασας ἑτέρας ἐναγούσης Φλωροῦς Ζήσας προικοδοτικὸν γραμματίον ἀξίας δραχ. ὀκτώ χιλιάδων τετρακοσίων· ἀπέρριψε δὲ τὴν περὶ τόκων καὶ εἰσοδημάτων αἰτήσιν ὡς μὴ βάσιμον.

Τὴν ἀναίρεσιν τῶν ὑπ' ἀριθ. 791, 877, 2019 καὶ 449 ὡς ἄνω ἀποφάσεων ἠτήσαντο τὸ Δημόσιον διὰ τῆς ἀπὸ 28 8) ἑβρίου 1890 αἰτήσεώς του, ἣν ὁ Ἄρειος Πάγος διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 380 (1893) ἀποφάσεώς του ἀπέρριψεν· μόνης δὲ τῆς ὑπ' ἀριθ. 449 (1890) ἀποφάσεως τὴν ἀναίρεσιν ἠτήσαντο αἱ ἐναγούσαι, μόνον καθ' ὅσον ἀφορᾷ εἰς τὸν περιορισμὸν τοῦ ἀποδοτέου προικοδοτικοῦ γραμματίου εἰς δρ. 8400 καὶ εἰς τὴν ἀπόρριψιν τῆς αἰτήσεως τῶν περὶ πληρωμῆς τοῦ ὀφειλομένου τόκου ἐπὶ τοῦ ἀποδοτέου γραμματίου, ἢ περὶ τῆς ἀποδόσεως τῶν καρπῶν τῶν γαιῶν ὧς ἤθελον ἀποκτήσῃ διὰ τοῦ προικοδοτικοῦ γραμματίου, ἀφ' οὗτου κατέστη ὑπερήμερον τὸ Δημόσιον μέχρις ἐξοφλήσεως, διὰ τῆς ἀπὸ 24 Δ) ἑβρίου 1890 αἰτήσεώς των διὰ τοὺς ἐν αὐτῇ ὡς ἐξῆς λόγους:

Διότι, ὡς ἰσχυρίσθησαν διὰ τῶν ἐνώπιον τοῦ Ἐφετείου προτάσεών των, ἄληθῶς διὰ τοῦ τελευταίου ἑδαφίου τοῦ νόμου ΡΜΔ' τοῦ 1849 ὀρίζεται, ὅτι: ἡ προικοδότησις τῶν ὀρφανῶν τῶν ἀνωτέρων ἐξιωματικῶν τῆς Φάλαγγος δὲν θέλει ὑπερβαίνει κατὰ μέγιστον ὅρον τὴν ὀρισμένην διὰ τὸν ταγματάρχην τῆς Φάλαγγος

προικοδότησιν, ἀλλὰ τὸ ἑδάφιον τοῦτο κατηργήθη διὰ τοῦ νόμου ΣΑΚ' τῆς 24 Ἰανουαρίου 1853, δι' οὗ ὁρίσθη νὰ δοθῇ εἰς τὰ ὀφρανεῖα ὁλόκληρον τὸ ἀνάλογον τοῦ πραγματικοῦ βαθμοῦ τοῦ ἀποδιδόντος γονέως των, ἐπομένως ὁ Θ. Ζαχαρόπουλος πατὴρ καὶ πάππος των ὡς ἀντισυνταγματάρχης τῆς Φάλαγγος λαμβάνων μισθὸν κατὰ μῆνα δρ. 240 κατὰ τὸν νόμον τῆς 18 7)βρίου 1833 περὶ Φάλαγγος καὶ τὸν ΦΑΣΤ' τῆς 28 Μαΐου 1859, τὸν αὐτὸν σάντα καὶ τὸν μισθὸν τῶν ἀξιωματικῶν τῆς Φάλαγγος, ἐδικαιούνη νὰ λάβῃ γραμματίον δραχ. 14,400 ἢ ἄλλως δραχ. 12,960, διότι κατὰ τὸ ἑδάφιον τελευταῖον τοῦ ἀρθρ. 1 τοῦ νόμου τῆς 1 Ἰανουαρίου 1833 οἱ φαλαγγῖται οἱ λαμβάνοντες πλείοτερον μισθὸν τῶν ἄλλων ἐν τῷ αὐτῷ ἀρθρῷ διαλαμβανόμενων ποσοτήτων τοῦ μηνιαίου μισθοῦ δικαιούνηται νὰ λάβωσι γῆν ἢ κτῆμα φθαρτὸν ἀξίας πενταπλασίας τῇ ποσότητι τοῦ μισθοῦ των· τὸ δὲ πενταπλάσιον τοῦ μισθοῦ τοῦ Θ. Ζαχαροπούλου εἶνε κατὰ μὲν τὸν νόμον τῆς 18 7)βρίου 1833 δρ. 10,800, κατὰ δὲ τὸν νόμον τῆς 28 Μαΐου 1859 δραχ. 14,400 ἢ 12,960 ἄρα τὸ δικάσαν Ἐφετεῖον διὰ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως τοῦ ψευδῶς ἡρμήνευσε καὶ κακῶς ἐφήρμωσε τὸν νόμον περιορίσαν τὸ ἀποδοτέον αὐτοῖς γραμματίον εἰς μόνον δραχ. 840 ἀντὶ 14,400 ἢ 12,960 καὶ ἐπομένως κατὰ τοῦτο εἶναι ἀναιρέτως ἡ ἀπόφασις αὕτη.

Διότι, ὡς ἰσχυρίσθησαν ἐνώπιον τοῦ Ἐφετείου διὰ τῶν προτάσεων των, τὰ φαλαγγιτικὰ γραμματία εἶναι τοκοφόρα ἐπομένως ἐδικαιούνητο νὰ λάβωσι τόκους ἐπὶ τοῦ ἀποδοτέου προικοδοτικῷ γραμματίῳ ἀφ' οὗ κατέστησαν τὸ Δημόσιον ὑπερήμερον ἢ νὰ λάβωσι τοὺς καρποὺς τῶν γαιῶν ὅς ἐμελλον ν' ἀποκτισωσι διὰ τῶν προικοδοτικῶν γραμματίων καὶ τοὺς τόκους τῆς ἀξίας αὐτῶν ἀπὸ τῆς ἐπιδόσεως τῆς ἀγωγῆς μέχρις ἐξοφλήσεως· τὸ Ἐφετεῖον, ἀπορρίψαν τὴν αἰτησίν των περὶ πληρωμῆς τόκων ἢ ἀξίας τῶν εἰσοδημάτων, ψευδῶς ἡρμήνευσε καὶ κακῶς ἐφήρμωσε τὸν νόμον ἐπὶ τοῦ προκειμένου, ἄρα ἀναιρέτως ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις.

Ἀκούσαν τῶν πληρεξουσίων τῶν ἀναιρεσιόντων ἀναπτυξάντων καὶ προφορικῶς τοὺς λόγους τῆς ἀναιρέσεως καὶ αἰτησαμένων τῶν ἀναιρέσιν τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως, τοῦ πληρεξουσίου τοῦ ἀναιρεσιβλήτου Δημοσίου αἰτησαμένου τὴν ἀπορρίψιν τῆς αἰτήσεως καὶ τοῦ Ἀντισαγγελέως Σκεφθὲν κατὰ τὸν Νόμον·

Ἐπειδὴ κατὰ τὸ ἀρθρ. 4 τοῦ ΡΜΘ' τοῦ 1849 νόμου ἡ χορηγούμενη προικοδότησις εἰς τοὺς κληρονόμους τῶν ἀποβιωσάντων φαλαγγιτῶν ἀξιωματικῶν δὲν δύναται νὰ ὑπερβῇ κατὰ μέγιστον ὅρον τὸν

ὁρισμένην διὰ τὸν Ταγματάρχην τῆς Φάλαγγος προικοδότησιν. Ὁ δὲ νόμος ΣΚΑ' τοῦ 1853 δὲν κατήργησε τὴν ἀνωτέρω εἰδικὴν καὶ περιοριστικὴν διάταξιν τοῦ ΡΜΘ' νόμου. Τοῦτο δὲ εἰπὼν τὸ Ἐφετεῖον καὶ χορηγῆσαν τοῖς ἀναιρεσιόνοις κληρονόμοις τοῦ πατρὸς Θ. Ζαχαροπούλου προικοδοτικὸν γραμματίον ἐπὶ τῇ βάσει τοῦ βαθμοῦ τοῦ Ταγματάρχου, καίτοι κατὰ τὸν θάνατον αὐτοῦ ὄντος ἀντισυνταγματάρχου δὲν παρηρμήνευσε τοὺς ρηθέντας νόμους· ἀβάσιμος δ' ὁ ἀντίθετος λόγος ἀναιρέσεως.

Ἐπειδὴ ὁ λόγος ἀναιρέσεως, ὅτι ἔδει νὰ ἐπιδικασθῶσιν ὑπὸ τοῦ Ἐφετείου τόκοι τοῦλάχιστον ἀπὸ τῆς ἐπιδόσεως τῆς ἀγωγῆς, εἶναι ἀπορριπτέος. Διότι κατὰ τὸν νόμον τόκοι χωροῦσιν ἐπὶ ἀπαιτήσεως χρηματικῆς, ὡς τοῦτο ἐξάγεται ἰδίᾳ ἐκ τοῦ νόμου 34 Πανδ. 22.1, ἐν ᾧ ἐπὶ τοῦ προκειμένου τὸ Δημόσιον δὲν ὑποχρεοῦται νὰ καταβάλῃ χρήματα, ἀλλὰ νὰ ἐκδώσῃ προικοδοτικὸν γραμματίον περὶ παραχωρήσεως γαιῶν ἀνταξίων τοῦ ὀρισθέντος ὑπὸ τοῦ Ἐφετείου ποσῶν τῶν 8,400 δραχμῶν.

Ἐπειδὴ ἀπορριπτέος ἐστὶ καὶ ὁ ἕτερος λόγος ἀναιρέσεως περὶ τοῦ ὅτι ἔδει νὰ ἐπιδικασθῶσιν ὑπὸ τοῦ Ἐφετείου οἱ καρποὶ ἐπὶ τῶν παραχωρητησόμενων γαιῶν· διότι κατὰ τὸν νόμον 19 Πανδ. 22.1 οἱ καρποὶ ἀποδίδονται παρὰ τοῦ κατόχου ὁρισμένου κτήματος. Ἀλλ' ἐπὶ τοῦ προκειμένου αἱ ἐνάγουσαι δὲν ζητοῦσι τὴν ἀπόδραμοτικὴν ἀξίαν τοῦ γραμματίου ἐπὶ παραχωρητέων γαιῶν μὴ γνωστῶν.

Διὰ ταῦτα

Ἰδὼν καὶ τὰ ἀρθρα 830 καὶ 210 Πολ. Δικονομίας.

Ἀπορρίπτει τὴν ἀπὸ 24 Δεκεμβρίου 1890 αἰτησίν τῆς Εὐγενεῖς συζύγου Α. Σακελλαροπούλου καὶ τῶν ἀδελφῶν Περικλέους, Ἐλένης, Μαριγούρας, Δημοσθένους καὶ Σωτηρίου Κ. Ζήση, τέκνων κληρονόμων ἐξ ἀπογραφῆς τῆς μητρὸς των Φλωροῦς Κ. Ζήση τοῦ ἀποβιώσαντος ἀδελφοῦ των Ζήση, περὶ ἀναιρέσεως τῆς ἀριθ. 449 τοῦ 1890 ἀποφάσεως τῶν ἐν Ἀθήναις Ἐφετῶν.

Καταδικάζει τοὺς ἀναιρεσιόντας εἰς τὰ δικαστικὰ ἐξόδα τοῦ ἀναιρεσιβλήτου μετριαζόμενα εἰς δραχμὰς τεσσαράκοντα (40) καὶ εἰς τὰ τέλη τῆς σημανσεως καὶ εἰς τὸ κατατεθὲν νόμιμον παράβολον. Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις τῇ δεκάτῃ τρίτῃ (13) Μαρτίου 1898, ἐδημοσιεύθη δὲ τῇ δεκάτῃ ἑκτῇ (16) Μαρτίου 1898.

Ὁ Πρόεδρος
Σημαντήρας

Ὁ Γραμματεὺς
Γ. Καστόρχης

Ἀριθ. 37.

Τὸ Δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου

Τμῆμα Α'.

Συγκείμενον ἐκ τῶν δικαστῶν Κωνστ. Σημαντήρα, Προέδρου, Χρ. Κοκκορη, Ἀνδ. Γκιών, Π. Μενελάου, Ἀδαμ. Πετρίτου, Μιλτ. Ἡλιαδου καὶ Ξεν. Εὐθυμίου· παρόντων τοῦ τε Ἀντεισιγελέως Κων. Μανιάκη καὶ τοῦ Γραμματέως Γ. Ι. Καστόρχη.

Συνεδριάσαν δημοσίᾳ ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ τοῦ καταστήματος αὐτοῦ. τῇ ἐνάτῃ (9) Μαρτίου 1898, ἵνα δικάσῃ ἐπὶ τῆς αἰσεως τοῦ Ἀλεξάνδρου Αὐγερινου, κατοίκου Ἀθηνῶν ὡς δικαστοῦ καὶ ἐκκαθαριστοῦ τῆς ὑπὸ διάλυσιν ἐν Ἀθήναις ἰδρυμένης ἐμπορικῆς Ἑταιρίας «Α. Αὐγερινός καὶ Σα», παρασταθέντος τοῦ πληρεξουσίου του Θρασυβούλου Ἀγγελιοπούλου Ἀθηνῶν δικηγόρου, κατὰ τοῦ Ξενοφώντος Κυριαζῆ, κατοίκου Ἀθηνῶν παρασταθέντος διὰ τοῦ πληρεξουσίου του Παύλου Νικολάρα δικηγόρου, περὶ ἀναιρέσεως τῆς ὑπ' ἀριθ. 70 (1887) ἀποφάσεως ἐν Ἀθήναις Ἐφετῶν.

Ἀκοῦσαν τοῦ Εἰσηγητοῦ Ξενοφ. Εὐθυμίου, ἐκθέσαντος ὅτι Ἡ ἐν Ἀθήναις Ἑταιρία «Α. Αὐγερινός καὶ Σα» διὰ τῆς ἀποφάσεως 25 Ἰουλίου 1884 ἐνώπιον τοῦ Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν ὡς ἐμπαρτιστικῆς δικείου, ἀγωγῆς κατὰ Ξενοφ. Κυριαζῆ ἐξέθηκεν, ὅτι ὁ ἐναγόμενος τῇ ὀφείλει ἐξ ὁπολαίπου ἀλληλοχρέου μεταξὺ τῶν ἀπὸ 11 Ὀκτωβρίου 1883, κλεισθέντος τὴν 31 Δεκεμβρίου 1883 ὡς ἐν τῇ ἀγωγῇ ἐκτίθεται, δραχ. 21,979 καὶ 90)00 καὶ τοσοῦτους αὐτῶν πρὸς 8 0)0 ἀπὸ 1 Ἰανουαρίου 1884 μέχρι τῆς ἀγωγῆς, καὶ ᾗτησατο νὰ ὑποχρεωθῇ ὁ ἐναγόμενος διὰ προσώπου κρατήσεως, ἐμπορικῆς οὐσῆς τῆς διαφορᾶς, νὰ τῷ πληρῶσιν 21,979 καὶ 90)00 ἐντόκως πρὸς 8 0)0 ἐτησίως ἀπὸ 1 Ἰανουαρίου 1884 μέχρι τῆς ἀγωγῆς καὶ πρὸς 9 0)0 ἐτησίως μέχρι τῆς πλήσεως.

Συζητήσεως γενομένης, τὸ Πρωτοδικεῖον διὰ τῆς ἀποφάσεως 3217 (1884) ἀποφάσεως ὑπεχρέωσεν ἀμφοτέρους τοὺς ἐναγόμενους νὰ προσαγάγῃ τὸ καθημερινὸν αὐτῶν ἐμπορικὸν βιβλίον, ἐνῆλθονσαν ν' ἀποδείξῃ καὶ διὰ μαρτύρων τὴν βᾶσιν τῆς ἀγωγῆς. Ἐκκληθείσης τῆς ἀποφάσεως ταύτης ὑπὸ τοῦ ἐναγόμενου τὸ Ἐφετεῖον Ἀθηνῶν ἐξέδοτο τὴν ὑπ' ἀριθ. 946 (1885) ἀποφάσειν, δι' ἧς ἀπέρριψε τὴν ἔφεσιν. Μεθ' οὗ διεξαχθεῖσιν τῶν ἀποφάσεων, τὸ αὐτὸ Πρωτοδικεῖον διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 3240

ἀποφάσεως ἐπέβαλεν εἰς ἀμφοτέρους τοὺς διαδίκους ὄρκους. Ἐκκληθεῖσιν καὶ τῆς ἀποφάσεως ταύτης ὑπὸ τοῦ ἐναγομένου ἐνώπιον τοῦ Ἐφετείου Ἀθηῶν, τοῦτο διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 70 (1887) ἀποφάσεως ἐπέβαλεν ὄρκον εἰς τὸν ἐναγόμενον, μετὰ τὴν δόσιν τοῦ ὁποίου ἀπέρριπτε τὴν ἀγωγὴν. Τῆς τελευταίας δὲ ταύτης ἀποφάσεως τοῦ Ἐφετείου τὴν ἀναίρεσιν αἰτεῖται ὁ Ἀλέξ. Δούγερινός, ὡς διαχειριστῆς καὶ ἐκκαθαριστῆς τῆς ὑπὸ διάλυσιν ἐναγούσης ἐταιρίας, διὰ τῆς ἀπὸ 17 Μαρτίου 1887 αἰτήσεώς του διὰ τοὺς ἐν αὐτῇ ὡς ἐξῆς λόγους:

I. Διότι ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις διὰ τῆς τρίτης αἰτιολογίας αὐτῆς δὲν ἔλαβεν ὑπ' ὄψει τὴν κατάθεσιν τοῦ μάρτυρος Ἀνδρ. Παπαϊωσήφ ἐπὶ τῷ μόνῳ λόγῳ, ὅτι οὗτος εἶχεν ἐξαιρεθῇ δὲ τῆς πρωτοδίκου ἀποφάσεως, καθ' ἧς ὁ ἀναιρεσίῳ δὲν ὑπεβάλε παράπονον.

Διότι τῆς πρωτοδίκου ἀποφάσεως οὕσης ὑπὲρ αὐτοῦ ἀδύνατον ἦτο νὰ ὑποβάλλῃ ἄνευ τοῦ παραμικροῦ συμφέροντος κατ' αὐτῆς παράπονον, ὕπὲρ προφανῶς ἦτο ἀπαράδεκτον. Διότι τὸ νόμιμον καὶ παραδεκτὸν τῶν ἀποδεικτικῶν μέσων καὶ τὸ ἀκουστὸν τῶν μαρτύρων δὲν ἀποτελεῖ ἐνστάσιν ἢ ἰσχυρισμὸν, ἀλλ' ἀπορριφθέντος ὀφείλει, ἐφεσιβλητος μάλιστα ὢν καὶ δικαιοῦμενος εἰς ὑποστήριξιν τῆς ἀποφάσεως, νὰ ὑποβάλλῃ παράπονον εἰς τὸ Ἐφετεῖον, ἀλλ' ἀναγεται εἰς τὴν ἀνατιθεῖσθαι τῷ δικαστῇ ὑπὸ τοῦ νόμου καὶ ἀπὸ τῶν συνομολογιῶν τῶν διαδίκων ἀπηλλαγμένην ἐξουσίαν τῆς ἐκτιμήσεως τῶν ἀποδείξεων, αἵτινες καὶ ἐπεκλήθησαν ὑπὸ τοῦ ἀναιρεσιέοντος, ὢν τὴν νομιμότητα καὶ τὸ παραδεκτὸν ὀφείλει αὐτὸ νὰ ἐξετάσῃ δι' ἰδίας αἰτιολογίας ἢ ἔστω δι' ἀναφορὰς τινος εἰς τὴν ἐν ἄλλῃ ἀποφάσει αἰτιολογίαν, οὐδεποτε δὲ νὰ ἐξαίτησῃ ἀπὸ τοῦ δεδικασμένου ἀκριβῶς τῆς ὑπὸ τὸν ἐλεγχὸν του διὰ τῆς ἐφέσεως τοῦ ἀντιδίκου ὑποβληθείσης πρωτοδίκου ἀποφάσεως.

Διότι τὸ Ἐφετεῖον διὰ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεώς του ετερρῦθμισε καθ' ὁλοκληρίαν τὴν ἐνώπιον του ἐκκληθεῖσαν πρωτοδίκου ἀπόφασιν, τοιαυτρόπως δ' ἐξέλιπε καθ' ὁλοκληρίαν τὸ κατ' αὐτῆς ἐπὶ τῆς ἐξαίρεσεως τοῦ μάρτυρος Α. Παπαϊωσήφ δεδικασμένον, ἐπὶ τῇ βάσει τοῦ ὁποίου ἀνυπάρκτου ὄντος, δὲν ἔλαβεν ὑπ' ὄψει τὴν κατάθεσιν τοῦ μάρτυρος τούτου.

Διότι οὕτως ἀποφνηνόμενον τὸ Ἐφετεῖον, τὸ μὲν ἄνευ αἰτιολογίας, εἴτε δι' ἑλλειψιν ἰδίας ἢ ἀναφορὰς εἰς ἑτέραν, εἴτε διὰ τὸ ἀνυπάρκτιον τοῦ ἐπιβληθέντος δεδικασμένου, ἀπέκλεισεν ἀπὸ τῆς ἐκτιμήσεώς του ἕνα τῶν νομίμων ἐξετασθέντων μαρτύρων, τὸν καὶ

οὐσιωδέστατον, τὸ δὲ καὶ κατ' ἄμεσον συνέπειαν παρεβίασε τὴν ἀποδείξεως διατάξεις τῆς Πολ. Δικονομίας, καθ' ἣς ὅφειλε νὰ καταρτίσῃ τὴν πεποιθήσιν του ἐκ τοῦ συνόλου τῶν ὑποβληθέντων ἀποδείξεων, ἐφ' ὅσον δ.ἂν νομίμου αἰτιολογίας δὲν ἀπέκλειπε τινὰς ἐξ αὐτῶν, καὶ τὸ τρίτον παρεβίασε τὰς οὐσιώδεις διατάξεις τῆς Πολ. Δικονομίας περὶ δύο βαθμῶν δικαιοδοσίας ἐκ τῆσαν τὴν ἀπόφασίν του ἐκ τοῦ δεδικασμένου τῆς πρωτοβάθμιας ἀποφάσεως.

II Διότι τὸ Ἐφετεῖον ἐκτιμήσαν τὴν ἀγωγὴν ὡς στριζομένη ἐπὶ τοῦ συναλλάγματος τοῦ ἀλληλοχρέου λ)σμοῦ ἔβητο τὴν ἀρχὴν, ὅτι σκοπεῖται μόνον ἡ ὑπαρξίς τοῦ ἀλληλοχρέου λ)σμοῦ καὶ οὐχὶ αἱ καθέκαστα συμβάσεις· οὐχ ἥττον ἐν τῇ προσβολῇ μὲν ἀποφάσει βεβαιοῖ ἐν τῇ ἀνεξελέγκτῳ ἐξουσίᾳ του ὡς ἐξομνών τῆς μαρτυρίας τοῦ Ἀνδρέου Καλύβα δύο γεγονότα α) ὅ ἂντιδίκος διετέλει εἰς ἀλληλόχρεων μετὰ τοῦ ἀναιρετείου λ)σμόν β) ὅτι ὁ μάρτυς ἀγνοεῖ ἐὰν ἢ πρὸς ἀγορὰν τῶν ἐν τῷ ἀλληλοχρεῷ τούτῳ λ)σμῷ 1000 Λαυρίων ἐντολὴ ἐδόθη ὑπὸ τοῦ ἀντιδίκου ἀτομικῶς ἢ ὡς ἀντιπροσώπου τῆς ἐταιρίας «Ξ. Κυρία καὶ Σχ».

Διότι τὸ Ἐφετεῖον παρὰ τὴν τεθείσαν ὑπ' αὐτοῦ νόμιμον ἀρχὴν καὶ τὸ ἀνωτέρω κατ' αὐτὸ τὸ ἴδιον ἐξαγόμενον συμπεραίνει ὅτι κατὰ τὸν μάρτυρα τοῦτον ἀμφισβολὸν εἶναι ἐὰν ὁ ἀλληλοχρεῷ λ)σμός ἦτο πρὸς τὸν Ξ Κυριαζὴν ἀτομικῶς ἢ ὡς ἀντιπρόσωπος τῆς ἐταιρίας Ξ Κυριαζῆς καὶ Σχ. ἐνῷ δὲν ἠδύνατο κατὰ τὴν νόμιμον ἀρχὴν νὰ ἐξετάσῃ τὰ καθ' ἑκάστα κονδυλία τοῦ ἀλληλοχρέου λ)σμοῦ καὶ νὰ μεταφέρῃ τὴν κατ' αὐτὴν ταύτην τὴν ἀπόφασιν ἐπὶ τοῦ κονδυλίου τῶν 1000 Λαυρίων ἀμφισβολίαν μάρτυρος Α Κάλυβα ἐπὶ τῆς κατ' αὐτὴν ταύτην αὐτοῦ τῆς ἀποφάσεως ἀμφισβολοῦ περὶ ὑπάρξεως τοῦ πρὸς τὸν ἀντιδίκον ἀλληλοχρέου λ)σμοῦ καταθέσεως τοῦ αὐτοῦ μάρτυρος ἢ τοῦλάχιστον φεῖλεν, ὅπῃ ἀπέσχε νὰ πράξῃ, νὰ ἐκτιμήσῃ ἐν ἰσότητι καὶ καταθέσει τῶν λοιπῶν μαρτύρων ἐπὶ τοῦ εἰδικοῦ κονδυλίου 1000 Λαυρίων, δι' ὧν διελύετο ἡ ἐπ' αὐτοῦ ἀμφισβολία τοῦ μαρτυροῦ Α Κάλυβα τοιοῦτοτρόπως ἀποφηνάμενον τὸ Ἐφετεῖον παρεβίασε τὰς περὶ ἀλληλοχρέου λ)σμοῦ διατάξεις λαβὼν ὅτι τὸ εἰδικὸν ἐν αὐτῷ κονδυλίον καὶ παρεβίασε τὰς περὶ ἀποδείξεως διατάξεις καθ' ἣς ὅφειλε νὰ ἐκτιμήσῃ τὸ σύνολον τῶν ἀποδείξεων περὶ τῶν δύο βαθμῶν δικαιοδοσίας τοῦ ἀντιδίκου καὶ ἐκτίμησιν μόνον τῆς καταθέσεως τοῦ Α Κάλυβα καὶ οὐχὶ καὶ τῶν λοιπῶν μαρτύρων.

III. Διότι διὰ τῆς 4ης αἰτιολογίας τῆς προσβαλλομένης ἀπεφάσκει το Ἐφετεῖον ἡρκέσθη εἰς τὴν ὑπὸ τοῦ Πρωτοδικείου γενομένην ἐκτίμησιν τῶν ἐνώπιον τοῦ Ἐφετείου μὴ προσαχθέντων βιβλίων ἐπὶ τῇ παραδοξῇ λόγῳ ὅτι κατὰ τῆς ἐκτιμήσεως ταύτης δὲν ὑπεβλήτετο παράπονον ὑπὸ τοῦ ἀναιρεσιόντος· ὤφειλε δὲ τὸ Ἐφετεῖον ὡς β' βαθμοῦ δικαστήριον ὑποβληθείσης ὑπὸ τοῦ ἀναιρεσιβλήτου, τῇ ἐφέσει του, ὁλοκλήρου τῆς διαφορᾶς, νὰ ἐκτιμήσῃ τὸ σύνολον τῶν ἀποδείξεων, αἵτινες διετάχθησαν διὰ τῶν προηγουμένων ἀποφάσεων. ἀνηκουσῶν τῇ ἐξουσίᾳ αὐτοῦ καθ' ἃ μὴ δυναμένων νὰ ἐπηρεασθῶσιν ὑπὸ τῆς τοιαύτης ἢ τοιαύτης συνομολογίας τῶν διαδίκων καὶ κατὰ συνέπειαν δὲν ἡδύνατο ν' ἀρκεσθῇ εἰς τὴν ὑπὸ τοῦ Πρωτοδικείου δικαστηρίου γενομένην ἐκτίμησιν ἐπὶ τῇ ἑλλείψει παραπόνου, ἀδυνάτου ὄντος. ἀφ' οὗ ἡ πρωτόδικος ἐκτίμησις ἦτο ὑπὲρ τοῦ ἀναιρεσιόντος, καὶ δὴ ἀποδείξεων μὴ ὑποβληθεισῶν εἰς τὴν ἰδίαν αὐτοῦ ἀντίληψιν, τοσούτω μάλλον ὅσῳ ἡ ὑπὸ τοῦ Πρωτοδικείου δικαστηρίου ἐκτίμησις ἀνέφερετο εἰς τὴν βεβαίωσιν τοῦ ἐδικοῦ κονδυλίου τῶν 1000 Λαυρίων καὶ ὁμοίως εἰς τὴν ὑπαρξιν τοῦ ἀλληλοχρέου λ)σμοῦ καὶ τὸ Ἐφετεῖον ἀτόπως μετέφερε τὴν πρωτοδικὸν ταύτην ἐκτίμησιν ἐπὶ τῆς ἐτέρας αὐτῶν. Κατὰ ταῦτα δὲ τὸ Ἐφετεῖον παρεβίασε τὰς οὐσιώδεις περὶ ἀποδείξεως καὶ περὶ β' βαθμοῦ δικαιοδοσίας διατάξεις.

Ἀκούσαν τοῦ μὲν πληρεξουσίου τοῦ ἀναιρεσιόντος ἀναπτύξαντος καὶ προφορικῶς τοὺς λόγους ἀναιρέσεως καὶ αἰτησαμένου τὴν ἀνίρεσιν τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως, τοῦ δὲ πληρεξουσίου τοῦ ἀναιρεσιβλήτου, ἀντικρούσαντος αὐτοὺς καὶ αἰτησαμένου τὴν ἀπόρριψιν τῆς αἰτήσεως· καὶ τοῦ Ἀντεισαγγελέως Σκεφθὲν κατὰ τὸν νόμον,

Ἐπειδὴ ὁ πρῶτος λόγος ἀναιρέσεως, ὅτι τὸ Ἐφετεῖον μὴ λαβὼν ὑπ' ὄψιν τὴν κατάθεσιν τοῦ μάρτυρος Παπαϊωσήφ, οὗτινος ἡ ἐξαίρεσις ἐγένετο δεκτὴ ὑπὸ τῆς πρωτοδικῆς ἀποφάσεως, παρεβίασε α) τὰς περὶ ἀποδείξεως διατάξεις τῆς Πολ. Δικονομίας μὴ καταρτίσαν τὴν ἀπόφασίν του ἐκ τοῦ συνόλου τῶν πρωτοδικῶν ὑποβληθεισῶν ἀποδείξεων β) ἀναιτιολογήτως ἀπέκλεισεν ἐκ τῆς ἐκτιμήσεώς του τὸν μάρτυρα τοῦτον καὶ γ) τὰς περὶ δύο βαθμῶν δικαιοδοσίας διατάξεις τῆς αὐτῆς δικονομίας, ἐξαρτήσαν τὴν ἀπόφασίν του ἐκ τοῦ περὶ τῆς ἐξαίρέσεως τοῦ μάρτυρος δεδικασμένου τῆς πρωτοδικῆς ἀποφάσεως, ἐνὲ ἀπορριπτέως, διότι κατὰ τὸ ἄρθρον 170 τῆς Πολ. Δικονομομίας τὸ Δικαστήριον ἀποφαρίζει οὐχὶ ἀπεπαιγμένως, ἀλλὰ πάντοτε μετὰ πρότασιν καὶ αἵτησιν τῶν διαδι-

κων, τοιαύτη δὲ πρότασις ἢ αἴτησις, ὡς βεβαίη ἢ προσβαλλομένη ἀπόφασις, περὶ τῆς ἐξαίρεσεως τοῦ μάρτυρος Παπαίου δὲν ὑπεβλήθη παρ' οὐδετέρου τῶν διαδίκων ἐνώπιον τῶν ἐφετών. Ἡδυνάτο δὲ καὶ ὦφειλεν ὁ ἀναιρεσίων συμφώνως πρὸς τὸ ἀρθρ. 747 τῆς Πολ. Δικονομίας, καίτοι ἐφεσιβλήτος, πρὸς ἀπολογία κατὰ τῆς ἐφέσεως, νὰ ἐπαναφέρῃ, ἐάν ἤθελεν, ἐνώπιον τῶν ἐφετών, καὶ ἄνευ ἐφέσεως, προτάσεις ἢ αἰτήσεις γενομένας δεξιᾷ ἐναντίον του ὑπὸ τῆς παρὰ τοῦ ἀντιδίκου του ἐκκληθείσης ἀποφάσεως· ὅθεν τὸ Ἐφετεῖον οὐδένα νόμον παρεβίασε μὴ λαβεῖν ὑπ' ὅψει τὸν ὑπὸ τῆς πρωτοδίκου ἀποφάσεως ἐξαίρεθέντα μάρτυρα, περὶ οὗ οὐδεμία ὑπεβλήθη αὐτῷ πρότασις καὶ αἴτησις.

Ἐπειδὴ διὰ τοὺς αὐτοὺς ἐπίσης λόγους εἶνε ἀποριπτεὺς καὶ ὁ γ' λόγος ἀναίρεσεως, ὅτι τὸ Ἐφετεῖον ὑπέπεσεν εἰς αὐτὰς πραραβιάσεις τῶν διατάξεων τῆς Πολ. Δικονομίας, ἀρκεῖ εἰς τὴν ὑπὸ τοῦ Πρωτοδικείου γενομένην ἐκτίμησιν τῶν βιβλίων τοῦ ἀναιρετείου, διότι ὡς ἀποδεικνύεται ἐκ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως τὸ Ἐφετεῖον ἐδέχθη τὴν ὑπὸ τῆς Πρωτοδικείου ἀποφάσεως γενομένην ὑπὲρ τοῦ ἀναιρετείου ἐκτίμησιν τοῦ περιεχομένου τῶν βιβλίων, διὰ τὸν λόγον, ὅτι οὐδεὶς τῶν διαδίκων ὑπέβαλεν ἐνώπιόν του πρότασιν καὶ αἴτησιν κατ' αὐτῆς. Ἀντὶ τοῦ αὐτοῦ γεγονότος, ὅπερ ἡ πρωτόδικος ἀπόφασις ἐθεώρηται ὡς ἀποδεδειγμένη, τὸ Ἐφετεῖον ἔκρινεν ὅτι ἐξάγονται οὐχὶ ὁ θανόντες, ἀλλ' ὁ σθενὴς μόνον τεκμήρια περὶ τοῦ κυρίως ἀποκτείνου θέματος, ἥτοι τῆς ὑπάρξεως ἀλληλοχρέου. Ἰσμοῦ μετὰ τῶν διαδίκων, ἡ τυχὸν ἐσφαλμένη περὶ τούτου κρίσις τοῦ Ἐφετείου, ἀναγομένη εἰς ἐκτίμησιν πραγμάτων, ἄνευ παραβιάσεως κανόνος τινὸς τοῦ δικαίου, δὲν ἀποτελεῖ κατὰ τὸ ἀρθρ. 747 τῆς Πολ. Δικονομίας, λόγον ἀναίρεσεως.

Ἐπειδὴ ὁ 6' λόγος ἀναίρεσεως, ὅτι τὸ Ἐφετεῖον παρεβίασε τὸ μὲν τὰς περὶ ἀλληλοχρέου ἰσμοῦ διατάξεις, ἐξετάσαντες καθ' ἑκάστα κοινῶς τοῦ μεταξὺ τῶν διαδίκων ἀλληλοχρέου ἰσμοῦ, τὸ δὲ τὰς περὶ ἀποδείξεως τῆς Πολ. Δικονομίας, μετὰ τὴν ἐκτίμησιν τῶν ἀποδείξεων, ἀλλὰ περιορισθὲν, ὅτι τὸ κοινὸν τῶν χιλίων μετοχῶν Ἀσυρίου, εἰς τὴν ἐκτίμησιν ἑνὸς μόνου μάρτυρος τοῦ Καλύβα, οὐχὶ δὲ καὶ τῶν λοιπῶν, ἀποριπτεὺς, τὸ μὲν α'. διότι οὐδεμία ἐν τῇ νόμῳ ὑπάρχουσα διαταγή περὶ ἀλληλοχρέου ἰσμοῦ, τὸ δὲ β'. διότι ὡς ἀποδεικνύεται ἐκ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως τὸ Ἐφετεῖον τὴν περὶ ἀποδεικτέου θέματος πεποιθήσιν του ἐσχημάτισε λαβὼν ὑπὸ καὶ ἐκτεμήσαν ἀπαντὰς ἐν γένει τοὺς μάρτυρας.

Διὰ ταῦτα

Ἰδὼν καὶ τὰ ἀρθρ. 210—219 καὶ 830 Πολ. Δικονομίας·

Ἀπορρίπτει τὴν αἴτησιν τοῦ Ἀλεξάνδρου Αὐγερινου, ὅφ' ἣν παρίσταται ἰδιότητα περὶ ἀναίρεσεως τῆς ὑπ' ἀριθ. 70 τοῦ ἔτους 187 ἀποφάσεως τοῦ ἐν Ἀθήναις Ἐφετείου καὶ

Καταδικάζει αὐτὸν εἰς τὴν δικαστικὴν δαπάνην τοῦ ἀναιρεσιβλήτου ἐκ δραχμῶν τεσσαράκοντα (40) καὶ εἰς τὰ τέλη τῆς σημερινῆς τῆς παρουσίας.

Καταδικάζει τὸν αὐτὸν εἰς τὸ νόμιμον παράβολον ὑπὲρ τοῦ Δημοσίου.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις τῇ ἐνδεκάτῃ (11) Μαρτίου 1898. Ἐδημοσιεύθη δ' αὐτόθι τῇ δεκάτῃ ἑκτῇ (16) Μαρτίου 1898.

Ὁ Πρόεδρος
Κ. Σημαντήρας

Ὁ Γραμματεὺς
Γ. Καστόρχης

Ἀριθ. 38.

Τὸ Δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου

Τμῆμα Α'.

Συγκείμενον ἐκ τῶν Δικαστῶν Κωνστ. Σημαντήρα, Προέδρου, Χρ. Κόκκορη, Ἀνδρ. Γκιών, Παναγ. Μενελάου, Ἀδαμ. Πετρίση, Μιλτ. Ἡλιαδου καὶ Ξενοφ. Εὐθυμίου· παρόντων τοῦ τε Εἰσαγγελέως Δημοσθ. Τσιθανοπούλου καὶ τοῦ Γραμματέως Γεωργ. Καστόρχη.

Συνεδρίασαν δημοσίᾳ ἐν τῇ ἀκροατηρίῳ τοῦ καταστήματος αὐτοῦ τῇ δευτέρᾳ Μαρτίου 1898 ἵνα δικάσῃ ἐπὶ τῆς αἰτήσεως τοῦ Δημοσίου, ἐκπροσωπούμενου ὑπὸ τοῦ Ὑπουργοῦ τῶν Οἰκονομικῶν ἐδρεύοντος ἐν Ἀθήναις, παρασταθέντος διὰ τοῦ πληρεξουσίου του Ἀπ. Λομπεράκη Νομικοῦ Συμβούλου, κατὰ τοῦ Γεωργίου Γκριτσαδόπουλου, κατοικοῦ Χαλκίδος, παραστάντος αὐτοπροσώπως καὶ διορίσαντος ἐπ' ἀκροατηρίου πληρεξουσίου του τὸν Γ. Μελισσοῦργον, δικηγόρον, περὶ ἀναίρεσεως τῆς ὑπ' ἀριθ. 2087 τοῦ 1896 ἀποφάσεως τῶν ἐν Ἀθήναις Ἐφετών.

Ἀκοῦσαν τοῦ εἰσηγητοῦ Δικαστοῦ Ξεν. Εὐθυμίου ἐκθέσαντος τὰς :

Ὁ Γεώργιος Γκριτσαδόπουλος διὰ τῆς ἀπὸ 24 Ἰουλίου 1896 ἐνώπιον τοῦ Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν ἀγωγῆς κατὰ τοῦ Δημοσίου ἐξέθεκεν, ὅτι καταταχθεὶς τῇ 1 Μαρτίου 1865 ὡς ὀπλίτης εἰς τὸ

όπλοστασίον Ναυπλίου, ενεγράφη ἐν τῷ μητρώῳ τοῦ όπλοστασίου ὡς γεννηθεὶς τὴν 3 76ρίου 1850. ἀλλὰ κατὰ τὴν μεταφορὰν τοῦ μητρώου τούτου εἰς τὸ ἐν τῷ Ὑπουργείῳ τῶν Στρατιωτικῶν κρατούμενον μητρῶον ἡλικίας τῶν ἀξιωματικῶν, ἐσημειώθη οὐχὶ ἡ πραγματικὴ αὕτη ἡλικία του, ἀλλ' ἡ Σεπτεμβρίου 1846, ἥτοι κατὰ 4 ἔτη μεγαλειτέρα ὅτι ἐζητήθη τούτου ἕνεκα τὴν διόρθωσιν τῆς ἡλικίας του παρὰ τοῦ Ὑπουργείου τῶν Στρατιωτικῶν, ἀλλὰ τοῦτο ἀπέρριψε τὴν αἰτησίαν ὡς ἐκπρόθεσμον· ὅτι ἡ πράξις αὕτη τοῦ Ὑπουργείου δὲν εἶνε νόμιμος καὶ δεόν νὰ διαταχθῇ ἡ διόρθωσις τῆς ἐν τῷ μητρώῳ τοῦ Ὑπουργείου ἡλικίας του διὰ τῆς ἀληθοῦς τοιαύτης τῆς ἐν τῷ μητρώῳ τοῦ όπλοστασίου, καθόσον θέλει ἀποστρατευθῇ τέσσαρις ἔτη πρὸ τοῦ νομίμου καὶ πραγματικοῦ χρόνου διὰ γραφικὸν λαβὴν παραιοφρήσαν κατὰ τὴν μεταφορὰν τῆς ἡλικίας του ἐκ τοῦ ἐν τῷ μητρώῳ εἰς τὸ ἕτερον, καὶ ἡτήσατο νὰ διαταχθῇ ἡ διόρθωσις τῆς σημειουμένης ἡλικίας του ἐν τῷ μητρώῳ τῷ κρατουμένῳ τῷ Ὑπουργείῳ τῶν Στρατιωτικῶν καὶ ἡ σημείωσις ὡς χρόνον γεννήσεώς του τῆς 3 76ρίου 1850, ἀντὶ τοῦ ἤδη σημειουμένου ἐν τῷ μνησθέντι μητρώῳ 5 76ρίου 1846.

Τὴν ἀγωγὴν ταύτην ἐδέχθη τὸ Πρωτοδικεῖον διὰ τῆς ὑπ' ἀρ. 5613 (1896) ἀποφάσεώς του, ταύτης δὲ ἐκκληθείσης ὑπὸ τοῦ Δημοσίου, τὸ Ἐφετεῖον Ἀθηνῶν ἀπέρριψε τὴν ἔφεσιν διὰ τῆς ὑπ' ἀρ. 2087 (1896) ἀποφάσεως. Τὴν ἀναίρεσιν τῆς διαληφθεῖσης ἀποφάσεως τοῦ Ἐφετείου Ἀθηνῶν, αἰτεῖται τὸ Δικαστικὸν διὰ τῆς ἀπὸ 18 Δεκεμβρίου 1896 αἰτήσεώς του, διὰ τὸν ἐν αὐτῇ λόγον :

Διότι τὸ Ἐφετεῖον ἐσφαλμένως ἡρμήνευσε τὰς διατάξεις τῶν άρθρων 807 καὶ 2 ἐδαφ. τοῦ Α' άρθρου τοῦ ΑΟΕ· Νόμου, ἀποφανθὲν ὅτι αἱ ἀναιρέσεις ἀναφερόμεναι προθεσμίαι δὲν ἀφορῶσι τὴν περίπτωσιν, καὶ ὅτι ἐν τῇ ζητεῖται ἡ διόρθωσις τῆς ἡλικίας ἕνεκεν ἀσυμφωνίας τοῦ μητρώου τοῦ σώματος τῆς ἀρχικῆς κατατάξεως πρὸς τὸ μητρῶον τοῦ Ὑπουργείου τῶν Στρατιωτικῶν ἐκ γραφικῆς παραδρομῆς, ἐν ᾧ προμνησθὲν ἄρθρον οὐδεμίαν ποιεῖται διάκρισιν ἢ ἐξαίρεσιν· καὶ ὅτι χάνει ἄρα ἀναιρετέα κατὰ τὸ ἄρθρον 807 § 7 τῆς Πολ. Δικαστικῆς.

Ἀκοῦσαν τοῦ πληρεξουσίου τοῦ ἀναιρεσειόντος Δημοσίου ἀντιπροέδρου καὶ προφορικῶς τοὺς λόγους ἀναιρέσεως καὶ αἰτησίαν τῆς ἀναίρεσιν τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως καὶ τοῦ πληρεξουσίου τοῦ ἀναιρεσιβλήτου ἀντικρούσαντος αὐτοὺς καὶ αἰτησίαν τῆς ἀπορρίψεως τῆς προκειμένης αἰτήσεως, προτείναν

δὲ καὶ τὸ ἀπαράδεκτον αὐτῆς ἐπὶ λογῷ ὅτι κακῶς αὕτη ἐκοινοποιήθη εἰς τὸν φρούραρχον Χαλκίδος τῇ 27ῃ Δεκεμβρίου 1896, ἐν ᾧ κατὰ τὰς δύο ἡμέρας 26 καὶ 27 Δεκεμβρίου διετέλει ἐν κανονικῇ ἀδείᾳ καὶ τοῦ Εἰσγγελέως Σκεφθὲν κατὰ τὸν νόμον.

Ἐπειδὴ κατὰ τὸ ἀρθρ. 145 ἐδ. 8 τῆς Πολ. Δικονομίας ἐπὶ ἀξιωματικῶν ἐν ἐνεργείᾳ, ἡ ἐπίδοσις γίνεται πρὸς τὸν στρατιωτικὸν διοικητὴν τοῦ τόπου τῆς ἐφεδρείας, ἥτοι τὸν φρούραρχον, καὶ μόνον ἐπὶ στρατιωτικῶν ἀπόντων ἐπ' ἀδείᾳ ἐφαρμόζεται ὁ ἐν τοῖς ἀρθροῖς 143 καὶ 146 ἐδ. 1 γενικὸς κανὼν· ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου ὁ ἀναιρεσιβλήτος ἀξιωματικὸς λαβὼν, ὡς ἰποδεικνύεται ἐκ τοῦ ἐπικαλουμένου ἐγγράφου ἀδείας, ἀδειαν δύο ἡμερῶν διὰ Χαλκίδας καὶ Ἀμπέλια Χαλκίδος, ἥτοι λαβὼν ἀδειαν νὰ διαμῆνῃ ἐντὸς τῆς ἑδρας τοῦ σώματός του, καὶ οὐχὶ ἀδειαν ἀπουσίας, δὲν θεωρεῖται ἀπὼν ἐπ' ἀδείᾳ, ἐπομένως ἐγκύρως ἡ ἐπίδικος αἵτησις ἀναίρεσως ἐκοινοποιήθη πρὸς τὸν Φρούραρχον ἀντ' αὐτοῦ, καὶ ἡ περὶ ἀπαράδεκτου τῆς αἰτήσεως ταύτης ἐνστάσις εἶνε ἀπορριπτή.

Ἐπειδὴ τὸ ἀρθρον 1 τοῦ Α.Ο.Ε. Νόμου, ἐν μὲν τῷ 1 ἐδ. αὐτοῦ ἀναγράφει ὅτι, ὡς βάσις τοῦ ὁρίου ἡλικίας τῶν ἀξιωματικῶν χρησιμεύει τὸ ἐν τῷ Ὑπουργείῳ τῶν Στρατιωτικῶν κρατούμενον Μητρώον, καὶ ὅτι ἡ ἐν αὐτῷ σημειουμένη ἡλικία δύναται, τῇ αἰτησεὶ τοῦ ἀξιωματικοῦ, νὰ μεταβληθῇ μόνον α') εἰὰν ἐν τῷ μητρώῳ τῆς ἀρχικῆς κατατάξεως αὐτοῦ σημειοῦται μικροτέρα ἡλικία τῆς ἐν τῷ μητρώῳ τοῦ Ὑπουργείου καὶ β') εἰὰν ἐξ ἐπισήμου Ληξιαρχικῆς πράξεως ἀποδεικνύεται, ὅτι ἡ ἡλικία τοῦ ἀξιωματικοῦ εἶναι μικροτέρα τῆς ἐν τῷ μητρώῳ τοῦ Ὑπουργείου σημειουμένης· ἐν δὲ τοῖς ἐδαφίοις 2, 3 καὶ 4 διαγράφει τὰς προθεσμίας καὶ διατυπώσεις τῆς περὶ διορθώσεως τῆς ἐν τῷ μητρώῳ τοῦ Ὑπουργείου σημειουμένης ἡλικίας αἰτήσεως, καὶ τῆς, ἐν περιπτώσει ἀπορρίψεως ταύτης, προσφυγῆς ἐνώπιον τῶν Πολιτικῶν Δικαστηρίων, καὶ ὀρίζει, ὅτι ἡ μὲν αἵτησις ὑποβάλλεται ἱεραρχικῶς ἐντὸς ἑξ μηνῶν ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τοῦ νόμου, ἡ δὲ ἀγωγὴ ἐγείρεται ἐντὸς 15 ἡμερῶν ἀπὸ τῆς ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου ἀπορρίψεως τῆς αἰτήσεως, ἡ τῆς ἐπὶ τρίμηνον σιωπῆς αὐτοῦ, καὶ τέλος, ἐν τῷ ἐδαφ. 6, ὀρίζει ρητῶς ὅτι, παρελθουσὼν ἀπράκτων τῶν προθεσμιῶν τούτων, ἡ ἐν τῷ μητρώῳ τοῦ Ὑπουργείου σημειουμένη ἡλικία τοῦ ἀξιωματικοῦ δὲν δύναται πλέον ν' ἀμφισβητηθῇ. Ἐκ τῶν ρητῶν τούτων διατάξεων σαφῶς συναγεται α') ὅτι βάσις τοῦ ὁρίου ἡλικίας τῶν ἀξιωματικῶν εἶνε οὐχὶ τὸ μητρώον τῆς ἀρχικῆς κατατάξεως αὐτῶν, ἀλλὰ τὸ ἐν τῷ Ὑπουργείῳ τῶν

Στρατιωτικῶν κρατούμενον· β') ὅτι ἡ διόρθωσις τῆς ἐν τῷ μητρώῳ τούτῳ ἡλικίας δὲν ἐπιτρέπεται, εἰ μὴ μόνον ὅταν ἡ αὐτῷ σημειουμένη ἡλικία εἶναι πράγματι μικροτέρα, καὶ τοῦ ἀποδεικνύεται ἀποκλειστικῶς καὶ μόνον, εἴτε ἐκ τοῦ μητρώου τῆς ἀρχικῆς κατατάξεως, εἴτε ἐκ ληξιαρχικῆς ἐπισήμου πράξεως καὶ γ') ὅτι πᾶσα αἵτησις, καὶ πᾶσα ἀγωγὴ, περὶ διορθώσεως τῆς ἐν τῷ μητρώῳ τοῦ Ὑπουργείου σημειουμένης ἡλικίας, πρέπει νὰ γίνηται ἐντὸς τῶν ὑπὸ τοῦ νόμου τούτου ὀριζομένων προθεσμιῶν· ἤτοι ἡ μὲν αἵτησις περὶ διορθώσεως τῆς ἐν τῷ μητρώῳ τοῦ Ὑπουργείου τῶν Στρατιωτικῶν σημειουμένης ἡλικίας ἐντὸς ἑξ μηνῶν ἀπὸ τῆς ἐν τῇ «Ἐφημερίδι τῆς Κυβερνήσεως» δημοσιεύσεως τοῦ νόμου, ἡ δὲ ἀγωγὴ ἐντὸς 15 ἡμερῶν μετὰ τὴν συμπλήρωσιν τῶν τριῶν μηνῶν ἀπὸ τῆς ὑποβολῆς τῆς αἰτήσεως, ἡ ἀπὸ τῆς εἰς τὴν αἰτοῦντα κοινοποιήσεως τῆς ὑπὸ τοῦ ὑπουργοῦ τῶν Στρατιωτικῶν ἀπορρίψεως τῆς αἰτήσεώς του. Οὐδεμίαν δὲ, ὡς δέχεται τοῦτο προβαλλομένη ἀπόφασις, διάκρισιν ποιεῖται ὁ νόμος ὡς πρὸς τὴν προθεσμίαν ταύτην, μεταξὺ ἀξιωματικῶν, ὧν ἡ ἀξιουμένη ἡλικία σημειοῦται ἐν τῷ μητρώῳ τῆς ἀρχικῆς κατατάξεως, καὶ ἀξιωματικῶν, ὧν ἡ ἀξιουμένη ἡλικία πρὸς οὐδέτερον τῶν μητρώων συμφωνεῖ, ἀλλὰ περιλαμβάνει ἀδιακριτῶς πάντας τοὺς ἀξιωματικούς, οἵτινες ἀξιοῦντες ὅτι ἡ ἐν τῷ μητρώῳ τοῦ Ὑπουργείου σημειουμένη ἡλικία αὐτῶν εἶναι λανθασμένη, ἐπιδιώκουσι τὴν διόρθωσιν αὐτῆς, ἀλλὰ καθιεροῖ τὸ Μητρώον τῆς ἀρχικῆς κατατάξεως ὡς ἐν τῶν δύο ἀποδεικτικῶν πρὸς τοῦτο μέσων. Ὅθεν κατὰ ταῦτα δεχόμενον τὸ Ἐφετεῖον διὰ τῆς προβαλλομένης ἀποφάσεως τῆς ἀναφερομένης εἰς τὰς σκέψεις τῆς Πρωτοδίκου ὑπ' ἀριθ. 581 ἀποφάσεως, ὅτι αἱ ἐν τῷ νόμῳ ΑΟΕ' προθεσμίαι δὲν ἐφαρμόζονται διὰ τοὺς ἀξιωματικούς ἐκείνους, ὧν ἡ ἀξιουμένη ἡλικία σημειοῦται ἐν τῷ μητρώῳ τῆς ἀρχικῆς αὐτῶν κατατάξεως, καὶ διὰ τούτους αἱ προθεσμίαι αὗται ἄρχονται οὐχὶ ἀπὸ τῆς δημοσίευσως τοῦ Νόμου ἐν τῇ «Ἐφημερίδι τῆς Κυβερνήσεως», ἀλλ' ἀπὸ τῆς γνώσεως αὐτῶν περὶ τῆς λανθασμένης σημειώσεως τῆς ἡλικίας τῶν ἐν τῷ μητρώῳ τοῦ Ὑπουργείου, ἤτοι ἀπὸ χρονικοῦ σημείου, ὅπερ ὁ εἰρημένος νόμος οὐδόλως εἶχεν ὑπ' ὄψιν, ἐσφαλμένως ἐφήρμοσε καὶ ψευδῶς ἡρμήνευσε τὸν νόμον ΑΟΕ' καὶ ἀναίρετον οὕτω κατέστησε τὴν ἀπόφασίν του ταύτην δυνάμει τοῦ ἀρθ. 807 ἐδ. 7 τῆς Πολ. Δικονομίας.

Διὰ ταῦτα

Ἰδὼν καὶ τ' ἀρθρὰ 833, 838, 839, 210—219 Πολ. Δικονομίας καὶ τὸ ἀρθρ. 3 τοῦ ΧΜΖ' νόμου.

Απορρίπτει τὴν περὶ ἀπαράδεκτου τῆς προκειμένης αἰτήσεως
αὖτις τοῦ ἀνακριτοῦ.

Ἀναίρει τὴν ὑπ' ἀριθ. 2087 τοῦ 1896 ἀπόφασιν τοῦ Ἐφε-
του Ἀθηνῶν, καὶ παραπέμπει τὴν ὑπόθεσιν εἰς τὸ Β'. τοῦ Ἀ-
π. Πάγου Τμήμα πρὸς κατάλληλον ἐφαρμογὴν τοῦ νόμου.

Διατάσσει νὰ γραφῇ ἡ παρούσα εἰς τὸ περιθώριον τοῦ πρωτο-
του τῆς ἀνακρουμένης ἀποφάσεως καὶ τυπωθῇ δαπάνῃ τοῦ ἀ-
κριτοῦ. ὃν καταδικάζει καὶ εἰς τὴν δικαστικὴν δαπάνην
Δημοσίου τὴν ἐνώπιον τοῦ Ἐφετερίου καὶ τοῦ Ἀρείου Πάγου
δρ 70 καὶ εἰς τὰ τέλη τῆς σημάσεως τῆς παρούσης.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθῆναις τῇ δεκάτῃ τετάρτῃ (14)
αὐγ. 1898 Ἐδικομειύθη δ' αὐτόθι τῇ δεκάτῃ ἑκτῇ (16)
αὐγ. 1898.

Ὁ Πρόεδρος
Κ. Σημαντήρας

Ὁ Γραμματεὺς
Γ. Καστόρχης

Ἀριθ. 39, 40, 41

(Οὐδὲν ζήτημα λύουσι)

Ἀριθ. 42

Τὸ Δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου

Τμήμα Α'

Συγκείμενον ἐκ τῶν Δικαστῶν Κωνστ. Σημαντήρας, Προέδρου,
δρ Γκιῶν, Παναγ. Μενελάου, Ἰω. Τσάτσου, Ἀδ. Πετρίτση,
τ. Ἡλιάδου, καὶ Ξεν. Εὐθυμίου· παρόντων τοῦ τε Εἰσαγγε-
λ. Δ. Τσιβινοπούλου καὶ τοῦ Γραμματέως Γ. Καστόρχη.

Συνεδριάσαν δημοσίᾳ ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ τοῦ καταστήματος αὐ-
τῇ δεκάτῃ ἑκτῇ (16) Μαρτίου 1898, ἵνα δικάσῃ ἐπὶ τῆς αἰ-
σεως τοῦ Κωνσταντίνου Μαστραντώνη κατοικοῦ Καρύστου, πα-
ρόντος διὰ τοῦ πληρεξουσίου του Α. Λεορνάδου, δικηγόρου
ἐ τοῦ Ἀντωνίου Ζερμαλῖα, κατοικοῦ Ἀθηνῶν, παρασταθέν-
τος διὰ τοῦ πληρεξουσίου του Σπυρίδωνος Γκίνη, δικηγόρου,
ἀντικρίτως τῆς ὑπ' ἀριθ. 2256 (1896) ἀποφάσεως τῶν ἐν
Ἀθῆναις Ἐφετῶν

Ἀκούσαν τοῦ εἰσηγητοῦ Δικαστοῦ Ἀνδρέου Γκιῶν ἐκθέ-
τος τὰςδε : Ὁ Κωνσταντῖνος Μαστραντώνης διὰ τῆς ἀπὸ 6
αὐγ. 1895 ἐνώπιον τοῦ Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν ἀγωγῆς
τοῦ Ἀντωνίου Ζερμαλῖα, καὶ τοῦ τρίτου Ἰωάν. Σπηλιωτάκη
ΠΡΟΦΑΣΕΙΣ ΑΡΕΙΟΥ ΠΑΓΟΥ

ἐξέθηκεν, ὅτι παρὰ τοῦ Ἄντων. Ζερμαλιᾶ, δικαιούται λαμβάνει τῆς ὑπ' ἀριθ. 1721 (1879) ἀποφάσεως τοῦ Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν καὶ τῶν ἀπὸ 28 Ἰανουαρίου 1876 καὶ 19 Ἰουλίου 1876, ἐν αὐτῇ ἀναφερομένων, δύο συναλκῶν, διὰ κεφάλαιον 400000 δραχμῶν καὶ ἐξοδα Δρ. 4353 ἀργυρᾶς μέχρι τῆς ἀγωγῆς καὶ τόκον αὐτῶν ἀπὸ τῆς ἀγωγῆς πρὸς 12 0)0 ἐτησίως, πρὸς ἀσφάλειαν τῶν ὁποίων κατέσχε συντηρητικῶς εἰς χεῖρας τοῦ τρίτου Ἰω. Σπηλιωτάκη Δρ. 2200, ὅς οὗτος ὀφείλει πρὸς τὸν Ζερμαλιᾶν δύο τῆς ὑπ' ἀριθμ. 1655 (1894) ἀποφάσεως τῶν ἐν Ἀθήναις ἐκτελεσθέντων ὅτι ἡ κατάσχες αὕτη εἶνε νόμιμος καὶ ἐπικυρωτήα, καὶ ὡς οὕτως οὐδὲν ἔτι δεῖται ἐπικυρωθῆναι ἢ εἰς χεῖρας τοῦ τρίτου Ἰω. Σπηλιωτάκη ἐπιβληθεῖσα συντηρητικὴ κατάσχεσις καθὼς καὶ ἡ κατὰ τὸν Ἄντ. Ζερμαλιᾶ ἀπάντησις καὶ ὑποχρεωθῇ ὁ τρίτος καὶ δὲ πρὸς τὴν πικρὴν κρατήσεως νὰ τῷ πληρώσῃ τὰς εἰς χεῖρας τοῦ κατασχέσαντος Δρ. 2200, ὅπως συμφηφισθῶσιν αὐταὶ εἰς τὴν ἀπαιτήσιν.

Συζητήσεως γενομένης, τὸ Πρωτοδικεῖον διὰ τῆς ἐπ' ἀριθ. 4051 (1896) ἀποφάσεως ἀπέρριψε τὴν ἀγωγὴν ὡς μὴ βάσιμη καὶ ἠκύρωσε τὴν ἐπιβληθεῖσαν κατάσχεσιν. Ἐκκληθείσης τῆς ἀποφάσεως ταύτης ὑπὸ τοῦ ἐνάγοντος, τὸ Ἐφετεῖον Ἀθηνῶν διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 2256 (1896) ἀποφάσεως ἀπέρριψε τὴν ἐφεστικὴν ἀγωγήν.

Τῆς ἀποφάσεως δὲ ταύτης τοῦ Ἐφετερίου τὴν ἀναίρεσιν αἰτεῖται ὁ ἐνάγων διὰ τῆς ἀπὸ 25 Σεπτεμβρίου 1897 αἰτήσεως τοῦ διὰ τοὺς ἐν αὐτῇ ὡς ἐξῆς λόγους :

Διότι τὸ Ἐφετεῖον διὰ τῆς πρώτης αἰτιολογίας τῆς ἐκτελεσθείσης ἀποφάσεως παραδεχθὲν τοὺς λόγους καὶ τὰς ἀντιρροπὰς τῆς ὑπ' ἀριθ. 4051 (1896) πρωτοδικικοῦ ἀποφάσεως ἐθεωρήθη ἀνατετραμμένη ἢ ὑπ' ἀριθ. 1721 ἐρήμην ἀποφασίσαντα νὰ προσβληθῇ αὕτη δι' ἀνακοπῆς, παρεβίασε καὶ ψευδῶς ἠρώσῃ τὸ ἀρθ. 483 Πολ. Δικον. ὅπερ ρητῶς καὶ σαφῶς ὀρίζει ὅτι μὴ δύναται ἡ ἀνακοπὴ νὰ ἐκτελεσθῇ ἐν ἀντιρροπῇ καὶ ἀνατετραμμένῃ ἀποφάσει ἀνατρεπτικῶς οὐχὶ δὲ καὶ αἱ ἐρήμην, αἵτινες θεωροῦνται ὀριστικαὶ κατὰ τὴν ἐπικρατήσασαν νομολογίαν τοῦ Ἀρείου Πάγου, διότι τῆς ἐρήμην ἀποφάσεων ἀποφασίζεται ὀριστικῶς τὸ ἀντικείμενον τῆς δίκης κατὰ τοῦ ἐρήμην δικασθέντος καὶ ὑπὲρ τοῦ ἐμφανῆς διαδίκου καὶ διὰ τοῦτο ἐκτελοῦνται αἱ ἀποφάσεις αὗται ἐν νόμῳ καὶ ἐν δυνάμει δὲν προσβληθῶσι διὰ τῶν ἐνδίκων τῆς ἀνακοπῆς τῆς ἐφέσεως μέσων κατὰ τὰς ρητὰς διατάξεις τῶν ἀρθρῶν 507, 600 καὶ 869 Πολ. Δικονομίας. Ὡστε ἡ διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 2256 ἀποφάσεως διαταχθεῖσα ἀνατρεπτικὴ τῆς ἐνώπιον τῶν Πρωτοδικείων ἐκκρεμοῦς δῆθεν δίκης, οὐδόλως ἐπηρεάζει τὴν ὀριστικὴν

της ὑπ' ἀριθ. 1721 ἐρήμην ἀποφάσεως, οὔτε ὑφίστατο ἐκκρε-
 μὸς δίκης ἐνώπιον τῶν Πρωτοδικῶν ὑποκειμένη εἰς ἀνατροπὴν, ἐφ'
 ὃν ἀποδεδειγμένως ἡ ἀπόφασις αὕτη ὑπ' ἀριθ. 1721 δὲν προ-
 βλήθη δι' ἀνακοπῆς, εἰς τρόπον ὥστε νὰ καταστήσῃ τὴν ὑπό-
 σιν ἐν ἐκκρεμοδικίᾳ καὶ ὑποκειμένην εἰς νέαν συζήτησιν ἢ εἰς
 ἀνατροπὴν κατὰ τὴν διάταξιν τοῦ ρηθέντος ἀρθροῦ 507· ἐπομέ-
 νως μὴ ὑπαρχούσης ἐκκρεμοῦς ἐν τῷ Πρωτοδικεῖῳ δίκης ὑποκει-
 νῆς εἰς ἀνατροπὴν, ἡ διάταξις τῆς ὑπ' ἀριθ. 805 ἀποφάσεως
 περὶ ἀνατροπῆς τῆς ἐν τῷ Πρωτοδικεῖῳ ἐκκρεμοῦς δῆθεν δίκης
 νει ἄνευ νομίμου ἀποτελέσματος, καθὼς διάταξις ματαία· ὡς ἐπί-
 ρας ἐστὶ ματαία καὶ ἡ περὶ ἀνατροπῆς ἀγωγὴ τοῦ ἀντιδίκου,
 οὐσα ὡς βασὶν τὴν ὑπαρχούσαν δῆθεν ἐκκρεμοδικίαν συνεπεί-
 ρας ἀπὸ 15 Ἰανουαρίου 1877 ἀγωγῆς τοῦ ἀναιρεσειόντος, ὡς μὴ
 γραφεύσης δῆθεν εἰς τὸ πινάκιον οὔτε ἐκδικασθείσης. Ἡ δὲ
 ἐξέφικε τῆς ὑπ' ἀριθ. 4051 πρωτοδικίου ἀποφάσεως, δι' ἧς τὸ
 πρωτοδικεῖον παρεδέχθη ὅτι τὸ ἀρθρον 483 διατάσσει τὴν ἀνα-
 τροπὴν καὶ τῶν ἐρήμην ἀποφάσεων καὶ ὅτι καὶ αὗται δύνανται νὰ
 ἀκληθῶσιν ὑπὸ τοῦ δικάσαντος Δικαστηρίου καὶ ἐπομένως ὑπό-
 νονται καὶ αὗται εἰς ἀνατροπὴν, παρηρμήνευσε καὶ ψευδῶς ἐφῆρ-
 σε τὸ ἀρθρ. 483, διότι αἱ ἐρήμην ἀποφάσεις ἀνακαλοῦνται συνε-
 ρίᾳ ἀνακοπῆς βασιμίου, οὐχὶ δὲ ἄνευ ἀνακοπῆς, οὔτε ἐξ ἐπαγγέλμα-
 ρος, ὡς αἱ προπαρασκευαστικαὶ καὶ αἱ παρεμπύπτουσαι ἀποφάσεις,
 δὲ Ἐφετεῖον στηρίξαν τὴν προσβαλλομένην αὐτοῦ ἀπόφασιν εἰς
 τὴν τοιαύτην τοῦ Πρωτοδικείου ψευδῇ ἐρμηνείαν τοῦ νόμου, παρε-
 κσε τὸ ἀρθρον 483 καὶ ἐπ. Πολ. Δικονομίας διὰ τῆς προσβαλλο-
 νης αὐτοῦ ἀποφάσεως, ἥτις διὰ τοῦτο καθίσταται ἀναιρετέα.
 Διότι τὸ Ἐφετεῖον ἐπίσης διὰ τῆς πρώτης αἰτιολογίας
 τῆς προσβαλλομένης αὐτοῦ ἀποφάσεως παραδεχθὲν ὅτι δὲν
 εἶλε νὰ ἐξετάσῃ καὶ νὰ αἰτιολογήσῃ τὰς ὑποβληθείσας αὐτῷ
 ἐτάσεις τοῦ ἀναιρεσειόντος περὶ τοῦ κύρους καὶ τῆς ματαίας
 ἐτάξεως τῆς ὑπ' ἀριθ. 805 ρηθείσης ἀποφάσεως, ἣν ἐπικαλέσθη
 ἀναιρεσίβλητος πρὸς ἀπόκρουσιν τῆς κατ' αὐτοῦ ἀπὸ 6 Ἀπρι-
 λιοῦ 1895 ἀγωγῆς του, παρεβίασε καὶ ψευδῶς ἡρμήνευσε τὰς
 ἐτάσεις τῶν ἀρθρ. 551 καὶ 552 καὶ ἐπ. Πολ. Δικονομίας, καθ'
 κατ' ἐνστάσιν δικαιοῦται νὰ προσβάλῃ το κύρος καὶ τὴν ἰσχὺν
 οἰήποτε ἀποφάσεως ἡ τίτλου, ἀπερ ὁ ἀναιρεσίβλητος ἐπικα-
 ταὶ κατὰ τοῦ ἀναιρεσειόντος πρὸς ἀπόκρουσιν τῆς ἀγωγῆς του
 τῶν ἰσχυρισμῶν του, καθόσον ἂν ἀποδειχθῶσι πράγματι ἄλη-
 θαι κατὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 805 προταθεῖσαι ἐνστάσεις μου, ἡ
 φάσις αὕτη δὲν ἤθελε κατισχύσει ν' ἀποκρουσθῇ ἡ ἀγωγὴ του.

ἐπομένως τὸ Ἐφετεῖον ὤφειλε νὰ λάβῃ ὑπ' ὄψει τοῦ καὶ λογήσῃ τὰς ρηθείσας ἐνστάσεις τοῦ καὶ ν' ἀποφανθῇ περὶ κύρους καὶ τῆς ἰσχύος τῆς ὑπ' ἀριθ. 805 ἀποφάσεως, εἰς τὰς τάξεις τῆς ὁποίας ἀναιτιολογήτως στηριχθὲν ἀπέρριψε τὴν σίν τοῦ ἀποφανθέν, ὅτι δὲν ὀφείλει νὰ ἐξετάσῃ αὐτὰς, ὡς κύρος καὶ τὴν ἰσχὺν τῆς ὑπ' ἀριθ. 805 ἀποφάσεως, οὕτω δηλωθέντες, παρεβίασε καὶ ψευδῶς ἠρμήνευσε τὰς διατάξεις τῶν ἀρθρῶν 182 § 5 καὶ 183 Πολ. Δικονομίας, αἵτινες συνιστοῦν τὴν ἀναίρεσιν τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως, λόγῳ ἀναίρεσιν γήτου κατὰ τὸ ἀρθρον 807 § 7 Πολ. Δικονομίας.

Διότι τὸ Ἐφετεῖον διὰ τῆς δευτέρας αἰτιολογίας τῆς προσβαλλομένης αὐτοῦ ἀποφάσεως, παραδεχθὲν ὅτι τὴν εἰς χεῖρ τρίτου ἐπιβληθεῖσαν συντηρητικὴν κατάσχεσιν ἐνήργησεν ὡς τῆς ἐρήμην ὑπ' ἀριθ. 1721 καὶ ὅτι διὰ τῆς ἀγωγῆς τοῦ κύρους ἐζήτησεν ὁ ἀναιρεσεῖων τὸ κύρος μόνον τῆς κατασχεύσεως οὐχὶ δὲ καὶ τὸ κύρος τῆς κατὰ τοῦ ἀναιρεσιβλήτου ἀπαλλοτρίωσιν, μετέβαλλε παρανόμως τὴν βᾶσιν τῆς ἀγωγῆς τοῦ ἀπαλλοτρίωτου κατασχετηρίου ἐγγράφου, χωρὶς ποσῶ, νὰ λάβῃ ὑπ' ὄψει τὴν πραγματικὴν καὶ σαφῆ αὐτοῦ βᾶσιν, ἐξ ἧς ἀποδεικνύεται ὅτι ἡ κατάσχεσις ἐνήργηθη δυνάμει τῶν δύο ἐν τῇ ρηθείσῃ ἀριθ. 1721 ἀποφάσει ἀναφερομένων συναλλαγματικῶν καὶ ὅτι ἡ διατετυπωμένη ἐν τῇ ἀγωγῇ τοῦ αἰτήσεως περὶ ἀναίρεσιν καὶ ἐπικυρώσεως τῆς κατὰ τοῦ ἀναιρεσιβλήτου ἀπαιτήσεως τὰς βᾶσεις ταύτας μὴ λαβὼν ὑπ' ὄψιν αὐτοῦ τὸ Ἐφετεῖον παραδεχθὲν ὡς καλῶς ἐνεργηθεῖσαν τὴν κατάσχεσιν, δυνάμει τῶν συναλλαγματικῶν, ἀφ' οὗ ἐθεώρησε τὴν ἐρήμην ὑπ' ἀριθ. 1721 ἀπόφασιν ἀνατετραμμένην, παρεβίασε καὶ ψευδῶς ἠρμήνευσε τὰς διατάξεις τῶν ἀρθρῶν 921, 923, 934 καὶ 935 Πολ. Δικονομίας, ἡ δὲ τοιαύτη ψευδὴς ἐρμηνεία καὶ τὸ πρὸς τὴν ἀληθειᾶν βλάστη ἀγωγῆς τοῦ καὶ τοῦ κατασχετηρίου ἀναιτιολογήτον, συνιστοῦν τὴν ἀναίρεσιν τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως.

Διότι ἐνώπιον τοῦ Ἐφετείου ὑπέβαλε διὰ τῆς ἐφέσεως ἕτερον σπουδαῖον ἰσχυρισμὸν, ὅτι ἡ ἐν τῇ ὑπ' ἀριθ. 805 ἀναφερομένη ὁμολογία τοῦ πληρεξουσίου τοῦ Ντασίου ἐστὶν ἀνυπόγραφη, καὶ ὡς τοιαύτη ἀνακλητέα κατὰ τὸ ἀρθρον 269 Πολ. Δικονομίας, καὶ τὴν νομολογίαν τοῦ Ἀρείου Πάγου καὶ τῆς Πρωτοδικεῖον κακῶς ἀπέρριψε τὸν ἰσχυρισμὸν τοῦ αὐτοῦ, ὡς ἀναιτιολογήτως, λόγῳ τοῦ διδικοσμένου διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 6750 τοῦ 1889 ἀποφάσεως, ἐν ᾗ ἡ ἀπόφασις αὕτη ἐξεδόθη εἰς τὴν μετὰ τὴν Ζερμαλὶα καὶ Ι. Ντασίου, ὡς διαδίκων διαφορὰν καὶ συν

δόλως ἐπηρεάζει τὸν ἀναιρεσίοντα, μὴ λαβόντα μέρος εἰς τὴν δίκαν αὐτὴν, διότι κατὰ τὸν νόμον «τὰ μεταξὺ ἐτέρων κρινόμενα ἄλλους οὐ προκρίνει», τοῦς δὲ ἰσχυρισμούς του αὐτοῦ ἀνέπτυξε καὶ διὰ τῶν ἐνώπιον τῶν Ἐφετῶν προτάσεων του, ἀντίγραφον τῶν ὁποίων ὑπάρχει ἐν τῇ δικογραφίᾳ καὶ τοὺς ὁποίους ἰσχυρισμούς ἐὰν ἐλάμβανεν ὑπ' ὄψει τὸ Ἐφετεῖον, δὲν ἠδύνατο νὰ κατισχύσῃ ἢ ὑπ' ἀριθ. 805 ἀποφάσεις πρὸς ἀπόρριψιν τῆς ἐφέσεώς του, ἀλλὰ τὸ Ἐφετεῖον οὐδόλως περὶ τῶν ἰσχυρισμῶν αὐτῶν ἐποίησε λόγον ἐν τῇ προσβαλλομένῃ αὐτοῦ ἀποφάσει κατὰ παραβίαν τῶν ἀρθρῶν 182. 183 καὶ 274 Πολ. Δικον. Τούτου ἕνεκα ἡ προσβαλλομένη αὐτοῦ ἀπόφασις ἐστὶν ἀναιρετέα διὰ τὸ ἀναιτιολόγητον.

Διότι διὰ τῆς ἐφέσεώς του ἐπεκαλέσθη καὶ ἕτερον σπουδαῖον λόγον, ὅτι καὶ ἐὰν ὑποθεσῇ τις ὡς ἀνατετραμμένην τὴν ὑπ' ἀριθ. 1721 ἐρήμην ἀπόφασιν, τὸ Πρωτοδικεῖον κακῶς ἀπέριψε τὴν ἀγωγὴν του μὴ λαβόν ὑπ' ὄψει του οὔτε αἰτιολογήσαν τὴν ἰσχυρισμὸν του ὅτι ἡ ἀγωγή του δὲν στηρίζεται μόνον ἐπὶ τῆς ἐρήμην ἀποφάσεως, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ τῶν ἐν τῇ ἀποφάσει αὐτῇ ἀναφερομένων δύο συναλλαγματικῶν, δυνάμει τῶν ὁποίων ἐνήργησε τὴν συντηρητικὴν ὡς προεῖρηται κατὰσχέσιν καὶ ἐζήτησεν ὅπως τὸ Δικαστήριον ἐπικυρώσῃ τὴν κατὰ τοῦ ἀναιρεσιβλήτου ἀπαίτησίν του τὴν στηριζομένην εἰς τὰς δύο συναλλαγματικὰς καὶ τὴν δυνάμει αὐτῶν ἐνεργηθεῖσαν κατὰσχέσιν, τὸ δ' Ἐφετεῖον οὐδόλως ἡτιολόγησε τὸν ἰσχυρισμὸν του αὐτὸν δεόντως καὶ ἐπαρκῶς ὡς ὦφ' ἔλε.

Διότι διὰ τῶν ἐνώπιον τῶν Ἐφετῶν προτάσεων του ἰσχυρίσθη ὅτι καὶ ἂν ὑποτεθῇ ἰσχυρὰ ἡ παρὰ τοῦ πληρεξουσίου του γενομένη ὁμολογία, αὕτη κατὰ νομικὸν τεκμήριον, ὑποτίθεται ὅτι ἐγένετο ὑπὸ τὸν ὅρον τοῦ ὅτι ἐν τῷ Πρωτοδικεῖῳ ὑπῆρχε πράγματι ἐκκρεμὴς δίκη μεταξὺ τοῦ ἀναιρεσίοντος καὶ τοῦ ἀναιρεσιβλήτου ὑποκειμένη εἰς ἀνατροπὴν, καὶ ἐφ' ἧς ἐπὶ τριετίαν οὐδεμία νόμιμος πράξις ἐνήργηθη διακόπτουσα τὴν ἀνατροπὴν, διότι οὐδέποτε εἶνε δυνατόν νὰ πιστευθῇ ὅτι ὁ πληρεξουσὸς του ἡ ὁ ἀναιρεσίων ἐν γνῶσει τοῦ ὅτι ἐξεδικάσθη ἐρήμην ἢ κατὰ τοῦ ἀντιδίκου του ἀγωγὴ του καὶ ἐξεδόθη ἐπ' αὐτῆς ἡ ὑπ' ἀριθ. 1721 ρηθεῖσα ἐρήμην ἀπόφασις, ὡμολόγησαν τὴν περὶ ἀνατροπῆς τῆς ἀγωγῆς του αὐτῆς ἀγωγὴν τοῦ ἀναιρεσιβλήτου· ὥστε ἡ ταιαύτη ὁμολογία τοῦ πληρεξουσίου του Ντασίου θεωρεῖται κατὰ νομικὸν τεκμήριον ὅτι ἐγένετο ὑπὸ τὸν ὅρον τοῦ ὅτι ὑπάρχει ἐν τῷ Πρωτοδικεῖῳ ἀληθῶς ἐκκρεμὴς δίκη ὑποκειμένη εἰς ἀνατροπὴν, ὡς ἀναφέρει καὶ ἡ ἀγωγή τοῦ ἀναιρεσιβλήτου, ἥτις ἔχει ὡς βάσιν τὴν δῆθεν ἐκκρεμοδικίαν συνεπείᾳ τῆς ἀπό

15 'Ιανουαρίου 1877 ἀγωγῆς του, ἥτις ὡς ἀναφέρει ὁ ἀναιρεσιβλήτος ἐν τῇ ἀγωγῇ του, οὔτε ἐνεγράφη εἰς τὸ ἀρμόδιον πινάκιον, οὔτε ἐξεδικάσθη· ὥστε ὑπὸ τὸν τοιοῦτον ὅρον τῆς βάσεως τῆς ἀγωγῆς τοῦ ἀναιρεσιβλήτου ἐγένετο ἡ ὁμολογία ὑπὸ τοῦ πληρεξουσίου του, μὴ ὑπάρχοντος δὲ τοῦ τοιούτου ὅρου ἦτοι μὴ ὑφιστάμενης ἐκκρεμοδικίας, ὡς ἐκδικασθείσης, ὡς προεیرهται, ὀριστικῶς τῆς ἀγωγῆς του ἐρήμην τοῦ ἀναιρεσιβλήτου ἢ τοιαύτη τοῦ πληρεξουσίου του ὁμολογία ἢ γενομένη ὑπὸ τοιοῦτον ὅρον, κατ' οὐδὲν δύναται νὰ ἐπηρεάσῃ τὸ ὀριστικῶς δεδικασμένον διὰ τῆς ὑπ' ἀριθμὸν 1721 ἐρήμην ἀποφάσεως· τὸν οὕτω πῶς διατυπωθέντι ἰσχυρισμὸν του οὐδὲως ἔλαβεν ὑπ' ὄψει του, οὔτε ἡτιολόγηκε τὸ 'Εφετεῖον αὐτὸν, ὡς ὤφειλε· ὅθεν δι' ἀπαντας τοὺς ἀνωτέρω λόγους ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις εἶνε ἀναιρετέα.

'Ακοῦσαν τοῦ μὲν πληρεξουσίου τοῦ ἀναιρεσειόντος, ἀνακτῶντος καὶ προφορικῶς τοὺς λόγους ἀναιρέσεως καὶ αἰτησάμενη τὴν ἀναίρεσιν τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως, τοῦ δὲ πληρεξουσίου τοῦ ἀναιρεσιβλήτου, ἀντικρούσαντος αὐτοὺς καὶ αἰτησάμενου τὴν ἀπέρριψιν τῆς αἰτήσεως, καὶ τοῦ Εἰσαγγελέως· Σκεφθὲν κατὰ τὸν νόμον.

'Επειδὴ, ὡς ἐξάγεται ἐκ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως τὸ δικάσαν 'Εφετεῖον ἐν τῇ ἀνεξελέγκτῳ ἐξουσίᾳ αὐτοῦ ἐδοχθῆναι ὅτι ἡ ὑπ' ἀριθ. 1721 τοῦ 1879 ἐρήμην ἀπόφασις τοῦ Πρωτοδικείου 'Αθηνῶν, ἐφ' ἧς στηρίζεται ἡ προκειμένη τοῦ ἀναιρεσειόντος ἀγωγή, ἀνετράπη διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 805 τοῦ 1895 ἀποφάσεως τοῦ αὐτοῦ Πρωτοδικείου, ὅθεν μὴ ὑφισταμένης μετὰ τὴν ἀνατροπὴν ταύτην τῆς ἐρήμην ἀποφάσεως, ἥτις ἀποτελεῖ τὴν βάση τῆς ἀγωγῆς, ὀρθῶς τὸ Δικαστήριον ἀπέρριψεν αὐτὴν ὡς ἀστήρικτον καὶ οὐδέναι παρῆλθε νόμον, οἱ δὲ ἐπὶ τῆς ἐναντίας προϋποθέσεως ἐρειδόμενοι λόγοι ἀναιρέσεως εἰσὶν ἀνυπόστατοι.

'Επειδὴ βᾶσιν, ὡς δέχεται καὶ τὸ 'Εφετεῖον, ἡ αὐτὴ ἀγωγή, ὡς ἐξάγεται ἐξ αὐτῆς, μόνον τὴν ρηθείσαν ἐρήμην ἀπόφασιν οὐχὶ δὲ καὶ τὰς συναλλαγματικὰς περὶ τῶν ἐδικάσεν ἢ ἀπόφασις αὕτη ἐπὶ ἐτέρας περὶ πληρωμῆς αὐτῶν ἀγωγῆς τοῦ ἀναιρεσειόντος, διότι ὡς αἰτήσιν ἡ προκειμένη ἀγωγή περιέχει οὐχὶ τὴν ὑποχρέωσιν τοῦ ἐναγομένου πρὸς πληρωμὴν τοῦ ἀντιτίμου τῶν συναλλαγματικῶν, ἀλλ' ἀπλῶς τὴν ἐπικύρωσιν τῆς ἐπιβληθείσης συντηρητικῆς κατασχέσεως καὶ τῆς ἀπαιτήσεως οὐχὶ ἐκ τοῦ τῶν συναλλαγματικῶν ἀντιτίμου, ἀλλὰ διὰ τὰ ἐπιδικασθὲν ὑπὸ τῆς ἐρήμην ἀποφάσεως ἐκ κεφαλαίου τόκων καὶ ἐξόδων ποσόν· ἀν

πόστατοι ἄρα οἱ λόγοι ἀναιρέσεως περὶ μὴ ἐξετάσεως τῆς τοιαύτης βάσεως καὶ ἑλλείψεως αἰτιολογίας ὡς πρὸς αὐτήν.

Ἐπειδὴ ὁ λόγος ἀναιρέσεως, ὅτι παρελήφθησαν ἀνεξέταστοι αἱ ὑποβληθεῖσαι ἐνστάσεις τοῦ ἀναιρεσεύοντος περὶ τοῦ κύρους τῆς 805 ἀποφάσεως, ἀνεπίδεκτος ἐστὶν ἐκτιμήσεως ὡς ἀόριστος.

Ἐπειδὴ αἱ τοῦ αὐτοῦ ἀναιρεσεύοντος ἐνστάσεις περὶ πλάνης ὡς πρὸς τὴν ἀναφερομένην ἐν τῇ 805 ἀποφάσει ὁμολογίαν τῆς περὶ ἀνατροπῆς ἀγωγῆς, ἐφ' ὅσον δὲν προσεβλήθη δι' ἐνδίκου τινὸς μέσου ἢ ἀποφάσεως αὕτη ἐν ἐκείνῃ τῇ περὶ ἀνατροπῆς δίκῃ, ἀνευ νομίμου ἐπιρροῆς ἐν τῇ δίκῃ ταύτῃ προτείνονται, ὕφισταμένης τῆς ἀπαγγελιάσεως τὴν ἀνατροπὴν ἀποφάσεως, καὶ λόγοι ἀναιρέσεως περὶ τοιούτων ματαιῶν ἐνστάσεων δὲν στηρίζονται, ὅθεν ἀβάσιμοι οἱ περὶ ἑλλείψεως αἰτιολογίας ὡς πρὸς αὐτὰς ἀναιρέσεως λόγοι.

Διὰ ταῦτα,

Ἰδὼν καὶ τὰρθρα 830 τῆς Πολ. Δικονομίας·

Ἀπορρίπτει τὴν προκειμένην ἀναιρέσεως αἴτησιν τοῦ Κωνστ. Μαστραντώνη κατὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 2256 τοῦ 1896 ἀποφάσεως τοῦ Ἐφετερίου Ἀθηνῶν καὶ

Καταδικάζει τὸν ἀναιρεσεύοντα εἰς τὰ δικαστικὰ ἐξόδα τοῦ ἀναιρεσεβλήτου, περιοριζόμενα εἰς δραχμὰς πενήντα (50), εἰς τὰ τέλη τῆς σημάσεως καὶ εἰς τὸ νόμιμον παράβολον.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις τῇ εἰκοστῇ (20) Μαρτίου 1898, ἐδημοσιεύθη δὲ τῇ εἰκοστῇ τρίτῃ (23) Μαρτίου 1898.

Ὁ Πρόεδρος

Κ. Σημαντήρας

Ὁ Γραμματεὺς

Γ. Καστόρχης

Ἀρθ. 43

Τὸ Δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου

Τμήμα Α'.

Συγκείμενον ἐκ τῶν Δικαστῶν Κωνστ. Σημαντήρα, Προέδρου, Χρ. Κόκκορη, Ἀνδρ. Γκιῶν, Παν. Μενελάου, Ἀδαμ. Πετρίτση, Μιλ. Ἡλιάδου καὶ Ξενοφῶντος Εὐθυμίου παρόντων τοῦ τε Ἀντεισαγγελέως Κωνστ. Μανιάκη καὶ τοῦ Γραμματέως Γ. Ι. Καστόρχη.

Συνεδρίασαν δημοσίᾳ ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ τοῦ καταστήματος αὐτοῦ τῇ ἐνάτῃ (9) Μαρτίου 1898, ἵνα δικάσῃ ἐπὶ τῆς αἰτήσεως τοῦ Δήμου Κορθίου, ἐκπροσωπούμενου ὑπὸ τοῦ Δημάρχου αὐτοῦ Περικλέους Καίρη, κατοικοῦ Κορθίου, πρὸς ἀνατροπὴν διὰ τῶν πληρεξουσίων του Σπυρίδωνος Εὐκλείδου, Ἰωάννου Εὐκλείδου καὶ Μιχαήλ Κωττάκη, δικηγόρων, κατὰ τῆς Μαρίας Κοκκίνου, θυγατρὸς Γεωργίου Φραγκοπούλου, κατοικοῦ Ἀθηνῶν, διαμενοῦσης νῦν

ἐν Σμύρνῃ, παρασταθείσης διὰ τοῦ πληρεξουσίου τῆς Ἰωάννου Γ. Φραγκιᾶ, δικηγόρου, διορισθέντος ἐπ' ἀκρεατηρίου ὑπὸ τοῦ Γεωργίου Ν. Φιλαρέτου, δικηγόρου, περὶ ἀναιρέσεως τῆς ὑπ' ἀριθμὸν 1429 (1892) ἀποφάσεως τῶν ἐν Ἀθήναις Ἐφετῶν.

Ἀκούσαν τοῦ Εἰσηγητοῦ Δικαστοῦ Ἀνδρ. Γκιῶν, ἐκθέσαντος τὰδε :

Ὁ Ἰάκωβος Περικλ. Ὀλύμπιος, κηδεμὼν τῶν ἀνηλίκων ὀρφανῶν Ἀναστασίας καὶ Μαριωρίτσας τέκνων Γ. Φραγκοπούλου διὰ τῆς ἀπὸ 28 Σεπτεμβρίου 1836 ἀναφορᾶς τοῦ πρὸς τὸν Διοικητὴν Σύρου, ἐξέθηκεν, ὅτι τὰ διαλειφθέντα ὀρφανὰ ἔχουν δικαίωμα ν' ἀποζημιωθῶσιν ἀπὸ τοὺς κατοίκους τῆς νήσου Ἀνδρου μὲν γρόσια 37,390 καὶ 4000 διστηλα μετὰ τῶν τόκων αὐτῶν διὰ τὴν ἀπολεσθεῖσαν εἰς Ἀνδρον περιουσίαν τοῦ πατρὸς τῶν, καθ' ὅν καιρὸν ἐδυλοφονήθη ἐκεῖ ὑπὸ τῶν κατοίκων τῆς Ἀνδρου κατὰ τὸν Ἰούλιον τοῦ 1827 ἔτους, ζητῶν παρ' αὐτοῦ νὰ εἰδοποιηθῇ ὁ Διοικητὴς Τήνου, ὡς ἀνωτέρα ἀρχὴ καὶ προσκαλέσῃ τοὺς Δημάρχους τῆς Νήσου Ἀνδρου νὰ πληρώσωσι τὰς ἐνωτέρω ποσότητας, ἐκτὸς ἂν προτιμῶσι ν' ἀποπερτωθῇ ἡ διαφορὰ ἐνώπιον τοῦ ἀρμοδίου Δικαστηρίου. Ὁ δὲ Διοικητὴς Σύρου, ὡς ἐμφαίνεται ἐκ τῆς παρὰ πόδας τῆς εἰρημένης ἀναφορᾶς σημειώσεώς του, διηύθυνεν ἀντιγραφὸν αὐτῆς εἰς τὸν Διοικητὴν Τήνου τὴν 1ην Ὀκτωβρίου 1836 μεθ' ὃ εἰσῆχθη ἡ ὑπόθεσις εἰς δικαιοδικτὸν δικαστήριον, συστηθὲν δυνάμει τοῦ 15^{ου} ψηφίσματος τῆς ἐν Ἀργεῖ Ἐθνικῆς Συνελεύσεως, συγκείμενον ἐκ τῶν Ἰωσήφ Κιάπε καὶ Ἰωάν. Κασσαβίτη τοῦ μὲν πρώτου παρὰ τοῦ Διοικητοῦ Ἀνδρου ἐκ μέρους τῶν ἐναγομένων Κοινοτήτων Ἀνδρου, τοῦ δὲ δευτέρου παρὰ τοῦ κηδεμόνος τῶν ἀνηλίκων ὀρφανῶν διορισθέντος.

Μετὰ ταῦτα κηρυχθέντος ἀναρμοδίου τοῦ Δικαιοδικτοῦ Δικαστηρίου διὰ τῆς ἀπὸ 1ης Μαΐου 1839 ἀποφάσεώς του, εἰσῆχθη ἡ ὑπόθεσις ἐνώπιον τοῦ Πρωτοδικείου Σύρου διὰ τῆς ἀπὸ 1ης Μαΐου 1839 ἀγωγῆς τῶν ἀνηλίκων, συζητήσεως δὲ γενομένης ἐξεδόθη ὑπ' αὐτοῦ ἡ ὑπ' ἀριθ. 262 τοῦ 1839 ἀπόφασις δι' ἣν ὑπεχρεώθησαν οἱ Δῆμοι Ἀνδρου, Ἀργης καὶ Κορθίου εἰς ἀποζημιώσεις τῶν εἰρημένων ἐναγόντων ἀνηλίκων τέκνων τοῦ ἐν Ἀνδρῷ κατὰ τὸν Ἰούλιον τοῦ 1827 φονευθέντος Γεωρ. Φραγκοπούλου διὰ τὴν ἐνεκκ. τοῦ φόνου τοῦ ἀπολεσθεῖσαν ἐκεῖ χρηματικὴν καὶ ἄλλην κινήτην περιουσίαν του καθ' ὅσον ἀναλογεῖ αὐτοῖς ἐκ τοῦ ὅλου τῶν ἀποζημιώσεων, ἐπεβλήθη εἰς τὰς ἐναγούσας ἐκτελεστικὸς ὅρκος, ἀπερρίφθη δὲ ἡ αὐτὴ ἀγωγὴ ὡς πρὸς τὴν ἀποζημίωσιν διὰ τὴν Γολέταν καὶ διὰ χρονοτριβὴν καὶ τροφὴν τοῦ κηδε-

Δεμόνος καὶ τῶν ἀνηλίκων ὀρφανῶν Ἐκκληθείσης τῆς ἀποφάσεως ταύτης ὑπὸ τῶν ἐναγομένων καὶ ἀντεκκληθείσης ὑπὸ τῶν ἐναγουσῶν ἐνώπιον τοῦ Ἐφετείου Ἀθηνῶν, τοῦτο διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 1492 τοῦ 1840, ἐρήμην τῶν ἐναγομένων Δήμων, ἀπεφάσιώς του ἱεκεύρωσιν αὐτήν, ἀνσκοπίσης δὲ ταύτης ὑπὸ τῶν ἐρήμην δικασθέντων Δήμων ἐνώπιον τοῦ αὐτοῦ Ἐφετείου, τοῦτο διὰ τῆς ὑπ' ἀριθμ. 1532 τοῦ αὐτοῦ ἔτους ἀποφάσεως ἀπέριψε τὴν ἀνσκοπὸν τῶν Δήμων. Μεθ' ὃ δυνάμεν τῶν ὄρκων ὑπὸ τῶν ἐναγουσῶν, ἐξεδόθη ὑπο τοῦ Πρωτοδικείου Σύρου ἡ ὑπ' ἀριθ. 338 τοῦ 1840 ἀπόφασις ἐρήμην τῶν ἐναγομένων Δήμων, δι' ἧς κατεδικάσθησαν οὗτοι νὰ πληρώσωσιν εἰς τὰς ἐναγούσας γρόσια 30,000, ἧτοι δραχ. 9600, καθ' ὅσον ἀναλίσγει εἰς αὐτοὺς, καὶ κατὰ τὴν ἐννοίαν τῆς ὑπ' ἀριθ. 262 τοῦ 1839 ἀποφάσεως, μετὰ τοῦ νομίμου αὐτῶν τόκου ἀπὸ τῆς 28 Σεπτεμβρίου 1836 μέχρις ἐξοφλήσεως καὶ κατεδικάσθη τοὺς ἐναγομένους Δήμους εἰς τὰ Δικαστικά ἔξοδα καὶ τέλη. Τὴν τελευταίαν ταύτην ἀπόφασιν ἀνέκοψεν ὁ Δήμος Κορθίου διὰ τῆς ἀπὸ 27 Ὀκτωβρίου 1890 ἀνακοπῆς του, ἐφ' ἧς συζητήσεως γενομένης, τὸ Πρωτοδικεῖον Σύρου ἐξέδωτο τὴν ὑπ' ἀριθ. 1862 (1890) ἀπόφασιν του, δι' ἧς ἐρήμην τοῦ ἀνακόψαντος Δήμου Κορθίου, ἀπέριψε τὴν ἀνσκοπὴν. Ἐκκληθείσης καὶ τῆς ἀποφάσεως ταύτης ὑπὸ τοῦ Δήμου Κορθίου, καθὼς καὶ τῆς προεικθεθείσης ὑπ' ἀριθ. 338 (1840) ἀποφάσεως, ἐνώπιον τοῦ Ἐφετείου Ἀθηνῶν, τοῦτο ἐξέδωτο τὴν ὑπ' ἀριθ. 1429 (1892) ἀπόφασιν, δι' ἧς ἀπεφάνθη ἀπαράδικτον τὴν συζήτησιν τῆς ἐφέσεως, ὡς μὴ κοινοποιηθείσης νομίμως.

Τῆς τελευταίας δὲ ἀποφάσεως τοῦ Ἐφετείου ὑπ' ἀριθ. 1429 τοῦ 1892 τὴν ἀναίρεσιν αἰτεῖται ὁ Δήμος Κορθίου διὰ τὴν τῆς ἀπὸ 14 Δεκεμβρίου (1892) αἰτήσεώς του καὶ διὰ τοῦ ἀπὸ 25 Ὀκτωβρίου 1897 προσθέτου δικαγογράφου του διὰ τοὺς ἐν αὐτοῖς λόγους.

Κατὰ τῆς προγουμένης δ' αἰτήσεως ἀναίρεσεως ὁ πληρεξούσιος τῆς ἀναίρεσιβλήτου ἐπρότεινεν ἑστᾶσιν ἀπαρδέντου, στηριζομένην εἰς τὸν λόγον, ὅτι ἡ αἴτησις αὕτη ἀπευθύνεται κατ' ἀποφάσεως μὴ ἔριστικῶς τεμνουσῆς τὴν δίκην, ἀλλὰ μόνον τὴν ἐπίδοσιν τῆς ἐφέσεως κηρυξάσης ἄκυρον τοῦτο δὲ καὶ ὁ ἀναίρεσιών ὁμολόγησις προσβαλὼν διὰ τῆς ἀπὸ 1ης Ἀπριλίου 1896 αἰτήσεως του τὴν μετὰ ταῦτα ἐκδοθεῖσαν ὑπ' ἀριθ. 972 (1896) ἀπόφασιν τοῦ αὐτοῦ Ἐφετείου, ἧτις ὀριστικῶς ἀπεπεράσθη τὴν δίκην.

Ἀκούσαν τῶν μὲν πληρεξουσίων τοῦ ἀναίρεσιέοντος Δήμου, ἐναπυζάντων καὶ προφορικῶς τοὺς λόγους ἀναίρεσεως καὶ αἴτη-

ἐν Σμύρνη, παρασταθείσης διὰ τοῦ πληρεξουσίου τῆς Ἰωάννου Γ. Φραγκιά, δικηγόρου, διορισθέντος ἐπ' ἀκρατηρίου ὑπὸ τοῦ Γεωργίου Ν. Φιλαρέτου, δικηγόρου, περὶ ἀναίρεσεως τῆς ὑπ' ἀριθμὸν 1429 (1892) ἀποφάσεως τῶν ἐν Ἀθήναις Ἐφετῶν.

Ἀκούσαν τοῦ Εἰσηγητοῦ Δικαστοῦ Ἀνδρ. Γκιῶν, ἐκθέσαντος τὰδε :

Ὁ Ἰάκωβος Περικλ. Ὀλύμπιος, κηδεμὼν τῶν ἀνηλίκων ὀρφανῶν Ἀναστασίας καὶ Μαριωρίτσας τέκνων Γ. Φραγκοπούλου διὰ τῆς ἀπὸ 28 Σεπτεμβρίου 1836 ἀναφορᾶς τοῦ πρὸς τὸν Διοικητὴν Σύρου, ἐξέθηκεν, ὅτι τὰ διαλειφθέντα ὀρφανὰ ἔχουν δικαίωμα ν' ἀποζημιωθῶσιν ἀπὸ τοὺς κατοίκους τῆς νήσου Ἀνδρου μὲν γρόσια 37,390 καὶ 4000 διστηλα μετὰ τῶν τόκων αὐτῶν διὰ τὴν ἀπολεσθεῖσαν εἰς Ἀνδρον περιουσίαν τοῦ πατρὸς των, καθ' ὃν καιρὸν ἐδουλοφονήθη ἐκεῖ ὑπὸ τῶν κατοίκων τῆς Ἀνδρου κατὰ τὸν Ἰούλιον τοῦ 1827 ἔτους, ζητῶν παρ' αὐτοῦ νὰ εἰδοποιηθῇ ὁ Διοικητὴς Τήνου. ὡς ἀνωτέρα ἀρχὴ καὶ προσκαλέσῃ τοὺς Δημάρχους τῆς Νήσου Ἀνδρου νὰ πληρώσωσι τὰς ἀνωτέρω ποσότητας. ἐκτὸς ἂν προτιμῶσι ν' ἀποπερτωθῇ ἡ διαφορὰ ἐνώπιον τοῦ ἀρμοδίου Δικαστηρίου. Ὁ δὲ Διοικητὴς Σύρου, ὡς ἐμφαίνεται ἐκ τῆς παρὰ πόδας τῆς εἰρημένης ἀναφορᾶς σημειώσεώς του, διηύθυνεν ἀντίγραφον αὐτῆς εἰς τὸν Διοικητὴν Τήνου τὴν 1ην Ὀκτωβρίου 1836. Μεθ' ὃ εἰσῆχθη ἡ ὑπόθεσις εἰς δικαιοτηρικὸν δικαστήριον, συστηθὲν δυνάμει τοῦ ἐβ' ψηφίσματος τῆς ἐν Ἀργεῖ Ἐθνικῆς Συνελεύσεως, συγκείμενον ἐκ τῶν Ἰωσήφ Κιάπε καὶ Ἰωάν. Κασσαβέτη τοῦ μὲν πρώτου παρὰ τοῦ Διοικητοῦ Ἀνδρου ἐκ μέρους τῶν ἐναγομένων Κοινοτήτων Ἀνδρου, τοῦ δὲ δευτέρου παρὰ τοῦ κηδεμόνος τῶν ἀνηλίκων ὀρφανῶν διορισθέντος.

Μετὰ ταῦτα κηρυχθέντος ἀναρμοδίου τοῦ Δικαιοτητικοῦ Δικαστηρίου διὰ τῆς ἀπὸ 1ης Μαΐου 1839 ἀποφάσεώς του, εἰσῆχθη ἡ ὑπόθεσις ἐνώπιον τοῦ Πρωτοδικείου Σύρου διὰ τῆς ἀπὸ 8 Μαΐου 1839 ἀγωγῆς τῶν ἀνηλίκων, συζητήσεως δὲ γενομένης, ἐξεδόθη ὑπ' αὐτοῦ ἡ ὑπ' ἀριθ. 262 τοῦ 1839 ἀπόφασις δι' ἧς ὑπεχρεώθησαν οἱ Δῆμοι Ἀνδρου, Ἀρνης καὶ Κορθίου εἰς ἀποζημιώσεις τῶν εἰρημένων ἐναγόντων ἀνηλίκων τέκνων τοῦ ἐν Ἀνδρῳ κατὰ τὸν Ἰούλιον τοῦ 1827 φονευθέντος Γεωρ. Φραγκοπούλου διὰ τὴν ἐνικκ. τοῦ φόνου τοῦ ἀπολεσθέντος ἐκεῖ χρηματικὴν καὶ ἄλλην κινητὴν περιουσίαν του καθ' ὅσον ἀνάλογεῖ αὐτοῖς ἐκ τοῦ ὅλου τῶν ἀποζημιώσεων, ἐπεβλήθη εἰς τὰς ἐναγούσας ἐκτιμητικὸς ὅρκος, ἀπερρίφθη δὲ ἡ αὐτὴ ἀγωγή ὡς πρὸς τὴν ἀποζημίωσιν διὰ τὴν Γολέταν καὶ διὰ χρονοτριβὴν καὶ τροφὴν τοῦ κη-

δεμόνος καὶ τῶν ἀνηλίκων ὀρφανῶν. Ἐκκληθείσης τῆς ἀποφάσεως ταύτης ὑπὸ τῶν ἐναγομένων καὶ ἀντεκκληθείσης ὑπὸ τῶν ἐναγουσῶν ἐνώπιον τοῦ Ἐφετείου Ἀθηνῶν, τοῦτο διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 1492 τοῦ 1840, ἐρήμην τῶν ἐναγομένων Δήμων, ἀποφασίως του ἱεκεύρωσεν αὐτήν, ἀνγκοπέσης δὲ ταύτης ὑπὸ τῶν ἐρήμην δικασθέντων Δήμων ἐνώπιον τοῦ αὐτοῦ Ἐφετείου, τοῦτο διὰ τῆς ὑπ' ἀριθμ. 1532 τοῦ αὐτοῦ ἔτους ἀποφάσεως ἀπέρριψε τὴν ἀνγκοπὸν τῶν Δήμων. Μεθ' ὃ δεθέντων τῶν ὀρκῶν ὑπὸ τῶν ἐναγουσῶν, ἐξεδόθη ὑπὸ τοῦ Πρωτοδικείου Σύρου ἡ ὑπ' ἀριθ. 338 τοῦ 1840 ἀπόφασις ἐρήμην τῶν ἐναγομένων Δήμων, δι' ἧς καταδικάσθησαν οὗτοι νὰ πληρώσωσιν εἰς τὰς ἐναγούσας γρόσια 30,000, ἥτοι δραχ. 9600, καθ' ὅσον ἀναλίσγει εἰς αὐτοὺς, καὶ κατὰ τὴν ἐννοίαν τῆς ὑπ' ἀριθ. 262 τοῦ 1839 ἀποφάσεως, μετὰ τοῦ νομίμου αὐτῶν τόκου ἀπὸ τῆς 28 Σεπτεμβρίου 1836 μέχρις ἐξοφλήσεως καὶ καταδικάσει τοὺς ἐναγομένους Δήμους εἰς τὰ Δικαστικὰ ἔξοδα καὶ τελεῖ. Τὴν τελευταίαν ταύτην ἀπόφασιν ἀνέκοψεν ὁ Δήμος Κορθίου διὰ τῆς ἀπὸ 27 Ὀκτωβρίου 1890 ἀνακοπῆς του, ἐφ' ἧς συζητήσεως γενομένη, τὸ Πρωτοδικεῖον Σύρου ἐξέδοτο τὴν ὑπ' ἀριθ. 1862 (1890) ἀπόφασιν του, δι' ἧς ἐρήμην τοῦ ἀνακόψαντος Δήμου Κορθίου, ἀπέρριψε τὴν ἀνακοπὴν. Ἐκκληθείσης καὶ τῆς ἀποφάσεως ταύτης ὑπὸ τοῦ Δήμου Κορθίου, καθὼς καὶ τῆς προεικδιθείσης ὑπ' ἀριθ. 338 (1840) ἀποφάσεως, ἐνώπιον τοῦ Ἐφετείου Ἀθηνῶν, τοῦτο ἐξέδοτο τὴν ὑπ' ἀριθ. 1429 (1892) ἀπόφασιν, δι' ἧς ἀπεφάνθη ἀπαράδεκτον τὴν συζήτησιν τῆς ἐφέσεως, ὡς μὴ κοινοποιηθείσης νομίμως.

Τῆς τελευταίας δὲ ἀποφάσεως τοῦ Ἐφετείου ὑπ' ἀριθ. 1429 τοῦ 1892 τὴν ἀναίρεσιν αἰτεῖται ὁ Δήμος Κορθίου διὰ τε τῆς ἀπὸ 14 Δεκεμβρίου (1892) αἰτήσεώς του καὶ διὰ τοῦ ἀπὸ 25 Ὀκτωβρίου 1897 προσθέτου δικογράφου του διὰ τοὺς ἐν αὐτοῖς λόγους.

Κατὰ τῆς προγουμένης δ' αἰτήσεως ἀναίρεσεως ὁ πληρεξούσιος τῆς ἀναίρεσιβλήτου ἐπρότεινεν ἐνστάσιν ἀπαράδεκτου, στηριζομένην εἰς τὸν λόγον, ὅτι ἡ αἴτησις αὕτη ἀπευθύνεται κατ' ἀποφάσεως μὴ ἔριστικῶς τεμνούσης τὴν δίκην, ἀλλὰ μόνην τὴν ἐπιδίδειν τῆς ἐφέσεως κηρυξάσης ἄκυρον τοῦτο δὲ καὶ ὁ ἀναίρεσιών ὁμολόγησε προσβαλὼν διὰ τῆς ἀπὸ 1ης Ἀπριλίου 1896 αἰτήσεώς του τὴν μετὰ ταῦτα ἐκδοθεῖσαν ὑπ' ἀριθ. 972 (1896) ἀπόφασιν τοῦ αὐτοῦ Ἐφετείου, ἧτις ὀριστικῶς ἀπεπεράτωσε τὴν δίκην.

Ἀκούσαν τῶν μὲν πληρεξουσίων τοῦ ἀναίρεσιέοντος Δήμου, ἐναπυξάντων καὶ προφορικῶς τοὺς λόγους ἀναίρεσεως καὶ αἰτή-

σχμένων τὴν ἀναίρεσιν τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως, τοῦ δὲ πληρεξουσίου τῆς ἀναίρεσιβλήτου, ἀντικρούσαντος αὐτοὺς καὶ αἰτησάμεν-
νου τὴν ἀπόρριψιν τῆς αἰτήσεως· καὶ τοῦ Ἀντισταγγελέως· Σκεφθὲν
κατὰ τὸν νόμον,

Ἐπειδὴ κατὰ τὸ ἄρθρον 812 τῆς Πολιτ. Δικονομίας, αἰτήσεις ἀναίρεσεως εἶνε δεκτὴ μόνον κατὰ τῶν ὀριστικῶν καὶ τελεσιδικῶν ἀποφάσεων, κατὰ τῶν περὶ ἀποδείξεως παρεμπιπτουσῶν, αἱτινες συνεπὶ τῆς ἐφέσεως κυροῦσι παρεμπιπτούσας ἀποφάσεις περὶ ἀποδείξεως, καὶ κατὰ τῶν διὰ κακὴν σύνθεσιν τοῦ Δικαστηρίου ἢ ὑπέρβασιν καθηκόντων προσβαλλομένων, ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου ἢ προσβαλλομένη ἀπόφασις. ὡς ἐξ αὐτῆς ἐξάγεται, οὐδεμίαν περιέχει διάταξιν, εἰ μὴ ὅτι ἀποφαίνεται ἀπαράδεκτον τὴν ἐπὶ τῆς ἐφέσεως συζήτησιν, ὡς μὴ γενομένης νομίμως τῆς κοινοποιήσεως αὐτῆς, οὕτω δὲ ἀποφαινομένη, ἢ ἀπόφασις αὕτη εἰς οὐδεμίαν τῶν κατηγοριῶν τοῦ ρηθέντος 812 ἁρθροῦ δύναται νὰ ὑπαχθῇ, διότι δὲν εἶνε ὀριστικὴ καὶ τελεσιδικος, οὔτε ἐπικυρωτικὴ ἀποφάσεως περὶ ἀποδείξεως, οὐδὲ διὰ κακὴν σύνθεσιν, ἢ ὑπέρβασιν καθηκόντων προσβάλλεται· ὅθεν εἰς ἀναίρεσιν δὲν ὑπόκειται, καὶ ἡ ἀπευθυνομένη κατ' αὐτῆς αἰτήσεις ἀναίρεσεως ἐστὶν ἀπαράδεκτος.

Διὰ ταῦτα

Ἰδὼν καὶ τὸ ἄρθρον 830 τῆς Πολ. Δικονομίας.

Ἀπορρίπτει τὴν προκειμένην ἀναίρεσεως αἰτήσιν τοῦ Δήμου Κορθίου, ἐκπροσωπούμενου ὑπὸ τοῦ Δημάρχου αὐτοῦ Περικλέους Κκίρη κατὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 1429 τοῦ 1892 ἀποφάσεως τοῦ Ἐφετερίου Ἀθηνῶν καί,

Καταδικάζει τὸν ἀναίρεσεύοντα Δῆμον εἰς τὰ δικαστικὰ ἐξόδα τῆς ἀναίρεσιβλήτου περιοριζόμενος εἰς δραχμὰς πενήτην (50), εἰς τὰ τέλη τῆς σημαίνσεως καὶ εἰς τὸ νόμιμον πρᾶξιν.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις τῇ εἰκοστῇ (20) Μαρτίου 1898 Ἐδημοσιεύθη δ' αὐτόν· τῇ εἰκοστῇ τρίτῃ (23) Μαρτίου 1898.

Ὁ Πρόεδρος

Κ. Σημαντήρας

Ὁ Γραμματεὺς

Γ. Καστόρχης

~~~~~
Ἀριθ. 44.

Τὸ Δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου

Τμήμα Α'.

Συγκείμενον ἐκ τῶν δικαστῶν Κωνστ. Σημαντήρα, Προέδρου,
Ἀνδ. Γκιῶν, Π. Μεγέλαου, Ἰωάν. Τσάτσου, Ἀδαμ. Πατρίττη,

Μιλτ. Ἡλιάδου καὶ Ξεν. Εὐθυμίου· παρόντων τοῦ τε Εἰσαγγε-
λέως Δημοσθ. Τσιθανοπούλου καὶ τοῦ Γραμματέως Γ. Καστόρη.

Συνεδριάσαν δημοσίᾳ ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ τοῦ καταστήματος
αὐτοῦ, τῇ δεκάτῃ ἑκτῇ Μαρτίου 1898, ἵνα δικάσῃ ἐπὶ τῆς αἰτά-
σεως τοῦ Μιχαὴλ Κατσιμπαλῆ, κατοικοῦ Ἀθηνῶν, παρασταθέντος
διὰ τοῦ πληρεξουσίου του Γεωρ. Φιλαρέτου, δικηγόρου, κατὰ τῆς
Ἀννης χήρας Α. Σωμάκη, κατοικοῦ Ἀθηνῶν, παρασταθείσης διὰ
τοῦ πληρεξουσίου της Κωνστ. Ρακτιβάν, δικηγόρου, περὶ ἀναιρέσεως
τῆς ὑπ' ἀριθ. 4340 (1895) ἀποφάσεως τῶν ἐν Ἀθήναις Πρωτοδικῶν.

Ἀκούσαν τοῦ εἰσηγῆτοῦ Δικαστοῦ Ξενοφώντος Εὐθυμίου ἐκθέ-
σαντος τὰςδε :

Διὰ τῆς ἀπὸ 9 Φεβρουαρίου 1895 γνωμοδοτήσεως ἡ ἐκθέσεως
τῶν πραγματογνωμόνων Ἰωάν. Ἀργυροπούλου καὶ Βασίλ. Κώττα
ὑπεχρέωθη ἡ Ἄννα χήρα Α. Σωμάκη, ὡς παρόδιος γείτων, ν' ἀπο-
ζημιώσῃ τὸν Μιχ. Κατσιμπαλῆν διὰ ρυμοτομηθὲν γήπεδόν του ἐκ
πήχεων τεκτονικῶν τετραγωνικῶν 82 καὶ 80)00, καταληφθέντων
ὑπο τῆς ὁδοῦ Ἀγίας Εἰρήνης, μὲ δρ. 65 δι' ἑκάστον πῆχυν. Τῆς
γνωμοδοτήσεως ταύτης κηρυχθείσης ἐκτελεστῆς ὑπὸ τοῦ προέδρου
τοῦ Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν, ἐκοινοποίησεν ὁ Μιχαὴλ Κατσιμπαλῆς
πρὸς τὴν Ἄνναν χήραν Α. Σωμάκη ἀντίγραφον ἐξ ἀπογράφου ἐκτε-
λεστοῦ μετ' ἐπιταγῆς πρὸς πληρωμὴν Δεχ. 5382, ἐντόκως ἀπὸ τοῦ
1865.

Τὴν ἐκθεσιν ταύτην τῶν πραγματογνωμόνων μετὰ τῆς ὑπ' αὐ-
τὴν ἐπιταγῆς ἀνέκοψεν ἡ Ἄννα χήρα Α. Σωμάκη διὰ τῆς ἀπὸ 5
Μαΐου 1895 ἐνώπιον τοῦ Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν ἀνακοπῆς της
κατὰ Μιχαὴλ Κατσιμπαλῆ, δι' ἧς ἐξέθηκεν, ὅτι παρανόμως θεω-
ρεῖται ὑπόχρεως διὰ τῆς ἐκθέσεως τῶν πραγματογνωμόνων καὶ
ἐπιτάσσεται παρὰ τοῦ Μιχαὴλ Κατσιμπαλῆ εἰς πληρωμὴν ἐκ ρυ-
μοτομίας, καθ' ὅσον κατὰ τὸν περὶ ὁδοποιίας ΣΕΓ'. νόμον ἡ τοι-
αύτη ὑποχρέωσις βαρύνει τὸν Δῆμον Ἀθηναίων, εἰς οὗ τὴν περιφέ-
ρειαν ὑπάγεται ἡ ὁδὸς Ἀγίας Εἰρήνης. Μεθ' ὃ ὁ Μιχ. Κατσιμπα-
λῆς διὰ τῆς ἀπὸ 16 Μαΐου 1895 ἐνώπιον τοῦ αὐτοῦ Πρωτοδικείου
ἀγωγῆς του κατὰ τῆς Ἀννης χήρας Α. Σωμάκη ἐξέθηκεν, ὅτι διὰ
τοῦ ἀπὸ 14 Μαΐου 1895 κατασχετηρίου του πρὸς ἀσφάλειαν τῆς
ὡς ἄνω ἀπαιτήσεώς του μετὰ τῶν τόκων καὶ ἐξόδων κατέσχε συν-
τηρητικῶς εἰς χεῖρας τῆς ἐν Ἀθήναις ὁμορρυθμοῦ ἐμπορικῆς ἐταιρίας
«Ἀδελφοὶ Χ. Πουλόπουλοι», ὡς τρίτης, τὰ ἐνοίκια τῆς οἰκίας
καὶ τοῦ μαγαζείου των, ἅτινα ὀφείλουσι νὰ δίδωσι τῇ ἐκμισθω-
τρίᾳ ὀφειλέτιδί του ἀπὸ τῆς κατασχέσεως καὶ ἐφεξῆς πρὸς Δρ.
260 κατὰ μῆνα, ἐφ' ὅσον ἐξακολουθοῦσι ποιούμενοι χρῆσιν τῶν μι-

σθωθέντων αὐτοῦ, μαγαζείων καὶ οἰκίας μέχρις ἐξοφλήσεως τῆς ἀπαιτήσεώς του, ἡ δὲ κατάσχσις αὐτῇ ὡς νόμιμος χρήζει δικαστικῆς κυρώσεως, καὶ ἡτήσθη ν' ἀναγνωρισθῇ ἡ ἐνχομὴν ὀφειλῆς τῆς εἰρημένης ἐκ δρ 5382 ἀπαιτήσεώς του ἐντόκως ἀπὸ τοῦ 1865, ἄλλως ἀπὸ τοῦ 1869, νὰ ἐπικυρωθῇ ἡ κατάσχσις καὶ ὑποχρεωθῶσι τὰ μέλη τῆς παρ' ἡ ἡ κατάσχσις ἐταιρίας διὰ προσωπικῆς κρατήσεως νὰ τῷ πληρώσωσι τὰ κατασχεθέντα ἐνοίκια πρὸς Δρ^ο 260 κατὰ μῆνα ἀπὸ τῆς κατασχέσεως μέχρις ἐξοφλήσεως τῆς ἀπαιτήσεώς του μετὰ τῶν τόκων καὶ ἐξόδων.

Το Πρωτοδικεῖον διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ 4340 (1895) ἀποφάσεως ἐδέχθη τὴν ἀνακοπὴν, ἡκύρωσε τὰς δι' αὐτῆς προσβαλλομένας πράξεις, ἀπέριψε τὴν περὶ κύρους κατασχέσεως ἀγωγὴν καὶ ἡκύρωσε τὴν ἐπιβληθεῖσαν κατάσχσιν.

Τῆς ἀποφάσεως ταύτης τὴν ἀναίρεσιν αἰτεῖται ὁ Μ.χ. Κατσιμπαλῆς διὰ τῆς ἀπὸ 26 Σεπτεμβρίου 1895 αἰτήσεώς του διὰ τὸν ἐν αὐτῇ ὡς ἐξῆς λόγον :

Διότι ἐσφαλμένως ἐφῆρμεσε καὶ ψευδῶς ἡρμήνευσε τὰ ἄρθρα 4 καὶ 34 τοῦ Νόμου ΣΕΓ' ἀπὸ 16 Δ)βρίου 1867 περὶ ὁδοποιίας» δεχθεῖσα, ὅτι ὑπόχρεως εἰς ἀποζημίωσιν εἶνε ὁ ἄθμος Ἀθηναίων, ἐνῷ δ' ἀνάμει τοῦ ἄρθρ 22 τοῦ ἀπὸ 9 Ἀπριλίου (1836) Β. Διατάγματος, ὡς συνεπληρώθη διὰ τοῦ ἀπὸ 12 Νοεμβρίου (1836) ἐτέρου Διατάγματος περὶ σχεδίου τῆς πόλεως Ἀθηνῶν, ἀμφοτερον ἰσχυόντων ὡς εἰδικῶν καὶ μὴ καταργηθέντων ὑπὸ τοῦ γενικοῦ περὶ ὁδοποιίας νόμου, ὑπόχρεως πρὸς ἀποζημίωσιν ἦτο ἡ ἀντιδικὸς ὡς παροδία, ὡς τοῦτο ἀποδεικνύεται ἐκ τε τῆς γραμματικῆς καὶ τῆς λογικῆς ἐρμηνείας, ἐπίσης ἐκ τῶν ἐν τῇ Βουλῇ γενομένων συζητήσεων κατὰ τὴν ψήφισιν τοῦ ἄρθρου 34 τοῦ νόμου ΣΕΓ' κατὰ τὴν συνεδρᾶσιν τῆς 9ης Νοεμβρίου 1867. Ὅθεν ἀναιρετέα καθίσταται ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις δυνάμει τοῦ ἄρθρου 807 § 7 Π.λ. Δικονομίας.

Κατὰ τῆς προκειμένης αἰτήσεως ἀναίρεσεως ὁ πληρεξούσιος τῆς ἀναιρεσιβλήτου ἐπρότεινεν ἑστᾶσιν ἀπαρადέκτου, λόγῳ ἐκπροθέσμου, διότι ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις ἐκοινοποιήθη τῇ 5 Αὐγούστου (1895), ἡ δὲ πρὸς ἔφεσιν προθεσμία ἦτο δεκάημερος κατὰ τὸ ἄρθρ. 871 Π.λ. Δικονομίας, διότι ἡ δίκη ἦτο περὶ τὴν ἐκτέλεσιν, ἀφορῶσα ἀνακοπὴν κατ' ἐπιταγῆς καὶ ἐν ἄλματος ἐκτελέσεως, ἣν ἐπιταγὴν ἐπηκολούθησε καὶ κατάσχσις, ἐνεργηθεῖσα δυνάμει τοῦ αὐτοῦ ἐκτελεστοῦ τίτλου καὶ τῆς ἐπιταγῆς, συνεδικάσθη δὲ καὶ τὸ κύρος τῆς κατασχέσεως καὶ διετάχθη ἡ ἀρσις αὐτῆς διὰ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως· ἄρα κατὰ τὴν γενικὴν διάταξιν

τοῦ ἄρθρου 864 ἡ δίκη ἦτο περὶ τὴν ἐκτέλεσιν. Συνεπῶς ἡ προθεσμία τῆς ἰφίσεως ἔληξε τῇ 15 Αὐγούστου, ἡ δὲ τῆς ἀναίρεσως τῇ 14 Σεπτεμβρίου 1895, ἐνῶ ἡ ἐπίδικος ἀναίρεσις ἐκοινοποιήθη τῇ 27 Σεπτεμβρίου καὶ 4 Ὀκτωβρίου 1895.

Ἀκοῦσαν τῶν πληρεξουσίων τῶν διαδίκων, τοῦ μὲν τοῦ ἀναιρεσίοντος, ἀναπτύξαντος καὶ προφορικῶς τὸν λόγον ἀναίρεσως καὶ αἰτησαμένου τὴν ἀναίρεσιν τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως, τοῦ δὲ τῆς ἀναιρεσιβλήτου ἀντικρούσαντος αὐτὸν καὶ αἰτησαμένου τὴν ἀπόρριψιν τῆς αἰτήσεως· καὶ τοῦ Εἰσαγγελέως· Σκιφθὲν κατὰ τὸν νόμον,

Ἐπειδὴ ἡ περὶ ἐκπροθέσμου τῆς αἰτήσεως ἀναίρεσως ἔνστασις τῆς ἀναιρεσιβλήτου, λόγῳ ὅτι τῆς ἀποφάσεως ἀφορώσης δίκην περὶ τὴν ἐκτέλεσιν, ἂν ἐκδοθείσης ἐπὶ ἀνακοπῆς κατὰ ἐπιταγῆς, ἡ ἐπηκολούθησε κατὰσχέσις εἰς χεῖρας τρίτου, ἡ πρὸς ἔφεσιν προθεσμία ἦτο δεκάημερος, ἐπομένως ὅτι ἡ προθεσμία τῆς ἀναίρεσως, ἄρξαμένη τὴν 15 Αὐγούστου, ἔληξε τὴν 14 Σεπτεμβρίου 1895 εἶνε ἀπορριπτέα, διότι κατὰ τὸ ἄρθρον 864 τῆς Πολ. Δικονομίας ἡ περὶ πληρωμῆς διαταγὴ ἀποτελεῖ τὴν ἀρχὴν τῆς περὶ ἐκτελέσεως δίκης μόνον ἐὰν μετ' αὐτὴν ἐπαχθῇ κατὰσχέσις ἢ κράτησις, λεγὼν δὲ ὁ νόμος κατὰσχέσιν ἢ προσωπικὴν κράτησιν, ἐννοεῖ προδήλως ἀναγκαστικὴν ἐκτέλεσιν καὶ οὐχὶ κατὰσχέσιν εἰς χεῖρας τρίτου, ἥτις χρῆζουσα δικαστικῆς κυρώσεως ὡς πρὸς τε τὰ νόμιμα αὐτῆς ἀποτελέσματα καὶ τὸ κύρος τῆς ἀπαιτήσεως, δικάζεται κατὰ τὴν συνοπτικὴν διαδικασίαν (ἄρθρ. 934), καθ' ἣν, μὴ ὀρίζοντος τοῦ νόμου εἰδικὴν προθεσμίαν διὰ τὴν ἔφεσιν, ἐφαρμόζεται ὁ γενικὸς κανὼν τῆς τριακονθημέρου προθεσμίας.

Ἐπειδὴ, ὡς προκύπτει ἐκ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως, ὁ ἀναιρεσίων διὰ τῆς ἀπὸ 27 Ἀπριλίου 1895 ἐπιταγῆς του, ἐπέταξε τὴν νῦν ἀναιρεσιβλήτον, ὡς παρόδιον γείτονα, νὰ πληρώσῃ αὐτῇ λόγῳ ἀποζημιώσεως τὸ ἐν τῇ ἐκθέσει τῶν πραγματογνωμόνων μνημονευόμενον ποσὸν διὰ τὴν ρυμοτομίαν τοῦ γηπέδου του, τὴν δὲ ἐπιταγὴν ταύτην ἀνέκοψεν ἡ ἀναιρεσιβλήτος διὰ τῆς ἀπὸ 5 Μαΐου 1895 ἀνακοπῆς τῆς, ἣν τὸ Πρωτοδικεῖον Ἀθηνῶν διὰ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως του ἰδέχθη καθ' ὁλοκληρίαν, ἀκυρώσαν τὴν ἀνω ἐπιταγὴν ἐκ τοῦ λόγου, ὅτι κατὰ τὸν νόμον ΣΕΓ' περὶ ὁδοποιίας, τὸ ἄρθρον 22 τοῦ νόμου τῆς 12 Νοεμβρίου 1836 κατηργήθη.

Ἐπειδὴ κατὰ τὴν ἐννοίαν τοῦ ΣΕΓ' νόμου, ὡς σαφῶς αὕτη ὤρισθη ὑπὸ τοῦ ΒΥΓ' ἐρμηνευτικοῦ νόμου, ἐπὶ τῶν τμημάτων τῶν ἐν ταῖς πόλεσι καὶ κώμας ὁδῶν πάσης κατηγορίας ἰσχύουσιν ὡς

πρὸς τὴν ἀποζημίωσιν τοῦ καταλαμβανομένου ἐδάφους αἱ γενικαὶ ἀποφάσεις περὶ ρυμοτομίας τῶν πόλεων καὶ κωμῶν διατάξεις, καὶ ἰδίως τὸ ἀρθρὸν 22 τοῦ ἀπὸ 12 Νοεμβρίου 1836 Β. Διατάγματος κατὰ τὸ ἀρθρὸν 4 τοῦ νόμου ΣΚΒ' περὶ ἐκτελέσεως τοῦ σχεδίου τῶν πόλεων καὶ κωμῶν, καθ' ἃς οἱ παράδιοι γείτονες εὐθύνονται εἰς ἀποζημίωσιν διὰ τὰ καταλαμβανόμενα ἰδιωτικὰ γήπεδα ὑπὸ τῶν δημοτικῶν ὁδῶν, ἐν αἷς καὶ αἱ ἐντὸς τῶν πόλεων πλατεῖαι καὶ μὴ ἀποτελοῦσαι συνέχειαν ἐθνικῶν ἢ ἐπαρχιακῶν ὁδῶν.

Ἐπειδὴ κατὰ τὴν διάταξιν τῆς Νεαρᾶς 143 ὁ ἐρμηνευόμενος νόμος ἀποτελεῖ ἐν σῶμα μετὰ τοῦ ἐρμηνευτικοῦ, ἥτοι θεωρεῖται ὡς ἔχων ἅμα τῇ δημοσιεύσει τοῦ τὴν ἐννοίαν, ἣν ὥρισεν αὐτῷ ὁ ἐρμηνευτικὸς νόμος· ἐπομένως ἐφαρμόζεται ἐφ' ὅλων τῶν σχέσεων καὶ θεμάτων, ἐφ' ὧν καὶ ὁ ἐρμηνευτικὸς, μὴ ἐξαιρουμένων καὶ τῶν τελεσιδικῶς δικασθεῖσων σχέσεων, καθόσον ἡ ρηθεῖσα Νεαρά ἀναγράφουσα τὸν κανόνα ἐπὶ τοῦ ἀνωτέρω ἀποτελέσματος τοῦ ἐρμηνευτικοῦ νόμου, δὲν ποιεῖται ἐξαίρεσιν ὡς πρὸς τὴν τελεσιδικίαν ἐφ' ὅσον αὕτη δὲν περιῆλθεν εἰς τὸ ἀμετάκλητον· ἐπομένως καὶ αἱ σχέσεις αὗται κρίνονται κατὰ τὸν ἐρμηνευτικὸν νόμον.

Ἐπειδὴ κατὰ ταῦτα τὸ Πρωτοδικεῖον δεχθὲν διὰ τῆς προβαλλομένης ἀποφάσεώς του τὴν ἀνακοπὴν τῆς ἀναίρεσιβλήτου καὶ ἀκυρώσαν τὴν ἐπιταγὴν τοῦ ἀναίρεσειόντος λόγῳ ὅτι οἱ παράδιοι γείτονες δὲν εὐθύνονται πρὸς ἀποζημίωσιν διὰ τὰ ρυμοτομούμενα οἰκόπεδα, ἀλλ' ὁ Δήμος, παρεβίασεν ἐν τῷ διατακτικῷ αὐτῆς τῆς σαφεῖς διατάξεις τοῦ νόμου ΣΞΓ' περὶ ὁδοποιίας καὶ τὸ ἀπὸ 12 Νοεμβρίου 1836 Β. Διατάγμα, οὕτω δὲ ἀναίρεσίαν, κατὰ τὸν βεβαιωτικὸν ἐντολὴν τοῦ λόγου, κατέστησε τὴν ἀπόφασίν του ταύτην κατὰ τὰ ἀρθρα 807 ἐδ. 7 καὶ 809 τῆς Πολ. Δικονομίας.

Διὰ ταῦτα

Ἰδὼν καὶ τὰ ἀρθρα 210—219, 833, 838 καὶ 839 Πολ. Δικονομίας καὶ τὸ ἀρθρὸν 3 τοῦ ΧΜΖ' νόμου,

Ἀπορρίπτει τὴν περὶ ἐκπροθέσμου τῆς προκειμένης αἰτήσεως ἀναίρεσεως ἔνστασιν τῆς ἀναίρεσιβλήτου

Ἀναίρει τὴν ὑπ' ἀριθ. 4340 τοῦ ἔτους 1895 ἀπόφασιν τοῦ ἐν Ἀθήναις Πρωτοδικῶν καὶ

Παραπέμπει τὴν δίκην ἐνώπιον τοῦ Β'. Τμήματος τοῦ Ἀρείου Πάγου πρὸς κατάλληλον ἐφαρμογὴν τοῦ νόμου.

Διατάσσει νὰ γραφῇ ἡ παρούσα εἰς τὸ περιθώριον τοῦ πρωτοτύπου τῆς ἀναίρουμένης ἀποφάσεως καὶ τυπωθῇ δαπάνῃ τῆς ἀναίρεσιβλήτου, ἣν καταδικάζει καὶ εἰς τὴν δικαστικὴν δαπάνην τοῦ ἀναίρεσειόντος, τὴν ἐνώπιον τῶν Πρωτοδικῶν καὶ τοῦ Ἀρείου Πάγου.

Πάγου ἐκ δραχμῶν ἐβδομήκοντα (ἀριθ. 70) καὶ εἰς τὰ τέλη τῆς σημερινῆς τῆς παρούσης.

Διατάσσει τὴν ἐπιστροφὴν τοῦ προστίμου.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις τῇ εἰκοστῇ πρώτῃ (21) Μαρτίου 1898. Ἐδημοσιεύθη δ' αὐτόθι τῇ εἰκοστῇ τρίτῃ (23) Μαρτίου 1898.

Ὁ Πρόεδρος
Κ. Σημαντήρας

Ὁ Γραμματεὺς
Γ. Καστόρχης

Ἄρθ. 43

Τὸ Δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου

Τμήμα Α'.

Συγκείμενον ἐκ τῶν Δικαστῶν Κωνστ. Σημαντήρα, Προέδρου, Χρ. Κόκκορη, Ἀνδρ. Γκιῶν, Παν. Μενελάου, Ἀδ. Πετρίτση, Μιλτ. Ἡλιάδου καὶ Ξεν. Εὐθυμίου· παρόντων τοῦ τε Ἀντεισαγγελέως Κων Μανιάκη καὶ τοῦ Γραμματέως Γ. Ι. Καστόρχη.

Συνεδριάσαν δημοσίᾳ ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ τοῦ καταστήματος αὐτοῦ τὴν ἐνάτην (9) Μαρτίου 1898, ἵνα δικάσῃ ἐπὶ τῆς αἰτήσεως τοῦ Δημητρίου Ἀντωνιάδου, κατοικοῦ Ἀθηνῶν, παρασταθέντος διὰ τοῦ πληρεξουσίου του Ἀνδρ. Μαριολοπούλου, δικηγόρου, κατὰ τῶν 1) Ἀγγελικῆς χήρας Ν. Τσούχλου, κατοικοῦ Ἀθηνῶν, δι' αὐτὴν καὶ ὡς νομίμου ἐπιτρόπου τῶν ἀνηλίκων τέκνων τῆς Παπαγιώτου, Εὐτυχίας καὶ Ἀθηνᾶς, 2) Σταματίνας Ν. Τσούχλου, κατοικοῦ Ἀθηνῶν, καὶ 3) Αἰμιλίας Ν. Τσούχλου, συζύγου Π. Μητρομάρα, κατοικοῦ Ναυπλίου, παρασταθεισῶν διὰ τοῦ πληρεξουσίου τῶν Θ. Πέρρου, δικηγόρου, περὶ ἀναιρέσεως τῆς ὑπ' ἀριθ. 108, τοῦ 1891 ἀποφάσεως τοῦ Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν.

Ἀκοῦσαν τοῦ Εἰσηγητοῦ δικαστοῦ Ξεν. Εὐθυμίου ἐκθέσαντος καθε :

Οἱ ἀναιρεσίβλητοι διὰ τῆς ἀπὸ 12 Μαΐου 1889 ἐνώπιον τοῦ Β. Βορείου Εἰρηνοδικείου Ἀθηνῶν ἀγωγῆς κατὰ τοῦ Δημητρίου Ἀντωνιάδου ἐξεθῆκαν, ὅτι ὁ σύζυγος καὶ πατὴρ αὐτῶν Ν. Τσούχλος ἀπὸ τοῦ Ἰουλίου 1882 μέχρι τέλους Δεκεμβρίου 1886 παρείχεν ἐπὶ πιστώσει φαγητὸν εἰς τὸ ξενοδοχεῖόν του πρὸς τὸν ἐναγόμενον, ὅστις ἔμεινεν αὐτῷ ὀφειλέτης ἐκ τῆς αἰτίας ταύτης δραχ. 1515, ἃς ἀνεγνώρισε καὶ ὑπεσχέθη νὰ πληρώσῃ· ἀλλὰ ζητηθεὶς νὰ πληρώσῃ ταύτας πρὸς τοὺς κληρονόμους τοῦ Ν. Τσούχλου ἤρνηθη, ὅθεν εἶναι ὑπόχρεως εἰς τὴν πληρωμὴν αὐτῶν, καὶ ᾔτήσαντο

νὰ υποχρεωθῇ ὁ ἐναγόμενος νὰ τοῖς πληρώσῃ δραχμὰς 1515 ἐν-τόκῳ.

Συζητήσεως γενομένης, τὸ Εἰρηνοδικεῖον μετὰ τὴν ὑπ' ἀριθ. 1410 τοῦ 1889 ἐρήμην τοῦ ἐναγομένου ἀπόφασιν, ἐξέδοτο τὴν ὑπ' ἀριθ. 1856 (ιδίου ἔτους), δι' ἧς ἐπέβαλεν εἰς τὸν ἐναγόμενον ὄρκον περὶ τοῦ ὅτι δὲν τῷ παρέσχεν ὁ Ν. Τσοῦχλος τροφήν, οὐδὲ ἔμεινεν ὀφειλέτης εἰς αὐτόν, οὐδὲ ἀνεγνώρισεν, οὐδὲ τῷ ὑπεσχέθη τὴν πληρωμὴν. Τὴν ἀπόφασιν αὐτὴν ἐξεκάλεισεν ὁ ἐναγόμενος, τὸ δὲ Πρωτοδικεῖον Ἀθηνῶν, μετὰ τὴν ὑπ' ἀριθ. 8494 (1889) ἐρήμην αὐτοῦ ἀπόφασιν, ἐξέδοτο τὴν ὑπ' ἀριθ. 2289 τοῦ 1890 ὀριστικὴν, δι' ἧς ἀπέρριψε τὴν ἔφεσιν ὡς μὴ βάσιμον. Μεθ' οὗ, δοθέντος ὑπὸ τοῦ ἐναγομένου τοῦ εἰρημένου ὄρκου, καὶ συζητήσεως γενομένης ἐνώπιον τοῦ Εἰρηνοδικείου, ἐξεδόθη ὑπὸ τούτου ἡ ὑπ' ἀριθ. 2251 (1890) ἀπόφασις, ἣτις ἐκήρυξε τὸν ἐναγόμενον ὡς ἐκπροθέσμως δόντα τὸν ὄρκον καὶ συνεπῶς ἐδέχθη τὴν προκειμένην ἀγωγὴν.

Τὴν ἀπόφασιν αὐτὴν ὡς καὶ τὴν ὑπ' ἀριθ. 1856 τοῦ Εἰρηνοδικείου ἐξεκάλεισεν ὁ ἐναγόμενος, τὸ δὲ Πρωτοδικεῖον Ἀθηνῶν ἀπέρριψε τὴν ἔφεσιν διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 108 (1891) ἀποφάσεώς του. Ταύτης δὲ τὴν ἀναίρεσιν αἰτεῖται ὁ ἐναγόμενος διὰ τῆς ἀπὸ 7 Φεβρουαρίου 1891 αἰτήσεώς του διὰ διαφόρους ἐν αὐτῇ λόγους καὶ ἰδίᾳ διὰ τὸν ἐξῆς:

Διότι ψευδῶς ἐρμηνεύον καὶ κακῶς ἐφαρμόζον τὸ ἀρθρ. 139 Πολ. Δικονομίας τὸ Πρωτοδικεῖον, ἐσκέφθη, ὅτι ἡ συνεπεία ἐφέσεως κατ' ἀποφάσεως ἐπιβαλλούσης ὄρκον ἐκδοθεῖσα ἀπόφασις δύναται νὰ κοινοποιηθῇ νομίμως καὶ εἰς τὸν πληρεξούσιον, ἐν ᾧ κατὰ τὸ ἀρθρὸν 139 Πολ. Δικονομίας πᾶσα ἀπόφασις ἀπαιτοῦσα τὴν αὐτοπρόσωπον παράστασιν τοῦ διαδίκου κοινοποιεῖται εἰς τὸν ἴδιον, ἐπὶ τοῦ προκειμένου δὲ, ἐκδοθείσης τῆς ὑπ' ἀριθ. 1856 (1888) ἀποφάσεως τοῦ Β'. Βορείου Εἰρηνοδικείου Ἀθηνῶν καὶ ἐπιβαλλούσης ὄρκον, ἐξεδόθη κατ' ἔφεσιν αὐτοῦ ἡ ὑπ' ἀριθ. 2289 (1890) ἀπόφασις τοῦ Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν, δι' ἧς ἀπερρίφθη ἡ ἔφεσις καὶ ἐπεκυρώθη ἡ ἀπόφασις 1856, ἡ ἀπόφασις ὅμως αὕτη τοῦ Πρωτοδικείου δὲν ἐκοινοποιήθη εἰς αὐτόν, ἀλλ' εἰς τὸν πληρεξούσιόν του Μαριολόπουλον, ἐν ᾧ καὶ αὕτη εἶδει νὰ κοινοποιηθῇ εἰς αὐτόν (τὸν ἀναίρεσιόντα), καθόσον ἀπὸ τῆς κοινοποιήσεως ταύτης ἤρξατο ἡ πρὸς δῆλωσιν τοῦ ὄρκου προθεσμία καὶ διὰ ταύτης τὸ ζήτημα τοῦ ὄρκου ἐκρίθη ὀριστικῶς, ἀναγκαῖον ὅθεν ἦτο, διὰ νὰ τρέξωσιν αἱ νόμιμοι συνέπειαι; νὰ κοινοποιηθῇ αὕτη εἰς αὐτόν καὶ οὐχὶ εἰς τὸν πληρεξούσιόν του. Τὸ δὲ Πρωτοδικεῖον, σκεφθὲν ἀντιθέτως, ψευδῶς ἠρμήνευσε καὶ ἐσφαλμένως ἐφήρμοσε τὸ ἀρθρὸν 139 Πολ. Δικονομίας.

Ἀκούσαν τοῦ πληρεξουσίου τοῦ ἀναίρεσιόντος ἀναπτύξαντος καὶ προφορικῶς τοὺς λόγους τῆς ἀναίρεσεως καὶ αἰτησαμένου τὴν ἀναίρεσιν τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως, τοῦ πληρεξουσίου τῶν ἀναίρεσιβλήτων αἰτησαμένου τὴν ἀπόρριψιν τῆς αἰτήσεως καὶ τοῦ Ἀντισαγγελέως· Σκεφθὲν κατὰ τὸν Νόμον·

Ἐπειδὴ κατὰ τὸ ἄρθρον 139 τῆς Πολιτ. Δικονομίας, ὅταν ἡ ἐμπάνσις διαδίκου τινὸς εἴνε οὐσιωδῶς ἀναγκαία πρὸς ἀκρόασιν αὐτοῦ, καλεῖται ἐπὶ τούτῳ αὐτοπροσώπως· ἐπομένως, προκειμένου περὶ ὀρκωμοσίας διαδίκου, ἥτις κατὰ τὸ ἄρθρον 362 Πολ. Δικονομίας πρέπει νὰ γίνηται αὐτοπροσώπως, ἡ ἐπιβαλοῦσα τὸν ὅρκον ἀπόφασις, πρέπει νὰ ἐπιδιδῇται εἰς αὐτὸν τὸν διάδικον προσωπικῶς· ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου, γενομένης ἐφέσεως κατὰ τῆς ἐπιβαλλούσης τὸν ἐπακτὸν ὅρκον ὑπ' ἀριθ. 1856 τοῦ ἔτους 1888 ἀποφάσεως τοῦ Εἰρηνοδικείου, καὶ τῆς ἐφέσεως ταύτης ἀπαρριφθείσης διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 2289 τοῦ ἔτους 1890 ἀποφάσεως τοῦ Πρωτοδικείου ὡς Ἐφετείου, ἥτις ἐπεκύρωσε τὴν ἐκκληθεῖσαν ἀπόφασιν, ἔπρεπε καὶ ἡ ἀπόφασις αὕτη νὰ ἐπιδοθῇ προσωπικῶς εἰς τὸν διάδικον, καθόσον ἐκ τῆς ἀποφάσεως ταύτης κυρίως ὁ ὁμόσων θὰ ἐλάμβανε γινῶσιν τῆς ὑποχρεώσεως αὐτοῦ πρὸς παράστασιν ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου καὶ δόσιν τοῦ ὀριστικῶς ἤδη ἐπιβληθέντος αὐτῷ ὅρκου. Ὅθεν τὸ ὡς Ἐφετεῖον δικάσαν Πρωτοδικεῖον, ἀποφανθὲν διὰ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως τοῦ τὸ ἐναντίον, καὶ κηρύξαν ἐκ τούτου ἄκυρον ὡς ἐκπροθέσμως δοθέντα τὸν ὅρκον, παρεβίβασε τὴν οὐσιώδη διάταξιν τοῦ ἄρθρου 139 Πολ. Δικονομίας, ὅπερ κατὰ τὰ ἄρθρ. 807 § 5 καὶ 201 Πολ. Δικονομίας ἐπιφέρει τὴν ἀναίρεσιν τῆς ἀποφάσεως ταύτης.

Διὰ ταῦτα,

Ἰδὼν καὶ τ' ἄρθρα 210—219 καὶ 833, 838 καὶ 839 Πολιτ. Δικονομίας.

Ἀναίρει τὴν ὑπ' ἀριθ. 108 τοῦ ἔτους 1891 ἀπόφασιν τοῦ Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν καὶ παραπέμπει τὴν δίκην πρὸς νέαν συζήτησιν ἐνώπιον τοῦ Πρωτοδικείου Ναυπλίου.

Διατάσσει νὰ γραφῇ ἡ παρούσα εἰς τὸ περιθώριον τοῦ πρωτοτύπου τῆς ἀναιρουμένης ἀποφάσεως καὶ τυπωθῇ δαπάνῃ τῶν ἀναιρεσιβλήτων, οὓς καταδικάζει καὶ εἰς τὴν δικαστικὴν δαπάνην τοῦ ἀναιρεσιόντος τὴν ἐνώπιον τοῦ Πρωτοδικείου καὶ τοῦ Ἀρείου Πάγου ἐκ δρ. ἐβδομήκοντα (70) καὶ εἰς τὰ τέλη τῆς σημάσεως τῆς παρούσης. Διατάσσει τὴν ἐπιστροφὴν τοῦ προστίμου.

ΑΠΟΦΑΣΕΙΣ ΑΡΕΙΟΥ ΠΑΓΟΥ·

24

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις τῇ εἰκοστῇ πρώτῃ (21) Μαρτίου 1898. Ἐδημοσιεύθη δ' αὐτόθι τῇ εἰκοστῇ τρίτῃ (23) Μαρτίου 1898.

Ὁ Πρόεδρος
Κ. Σημαντήρας

Ὁ Γραμματεὺς
Γ. Καστόρχης

Ἄρθ. 46 καὶ 47

(Πρόκειται περὶ διορισμοῦ δικαστικῶν ἀντιπροσώπων εἰς ἐκλογάς)

Ἄρθ. 48

Τὸ Δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου

Τμῆμα Β'.

Συγκείμενον ἐκ τῶν δικαστῶν Μ Διγενῆ, Ἀντιπροέδρου (χω-
λυομένου τοῦ Προέδρου), Ἀν. Μανδραπήλια, Ἰω. Δουβουνιώτου,
Εἰσηγητοῦ, Ἀνδρ. Γκιών, Στ. Ἀνδροπούλου, Β. Παπαδοπούλου,
καὶ Β. Ροντήρη παρόντων τοῦ τε Ἀντισαγγελέως Κωνστ.
Μκινιάκη καὶ τοῦ Ὑπογραμματέως Π. Βαρουζάκη.

Συνεδριάσαν δημοσίᾳ ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ τοῦ καταστήματος
αὐτοῦ τῇ εἰκοστῇ ὀγδόῃ Φεβρουαρίου 1898, ἵνα δικάσῃ ἐπὶ τῆς
ἐξῆς ὑποθέσεως, μετεξῆς:

Τῶν ἐναγόντων 1) Τίτου Φίγαρη καὶ 2) Μάρκου Ἰατρουδάκη,
κατοίκων Καίρου, ὡς προσωρινῶν συνδίκων τῆς πτωχεύσεως Σταύ-
ρου Νικολαΐδου, παρασταθέντων διὰ τοῦ πληρεξουσίου των Γεωργ.
Μίλησι, δικηγόρου, καὶ τῶν ἐναγομένων 1) Φωτεινῆς χήρας Μιχαήλ
Νικολαΐδου, δι' ἐκυτὴν καὶ ὡς φυσικοῦ ἐπιτρόπου τῶν ἀνηλίκων
τέκνων της Εὐφροσύνης, Μαρίας, Καλλιόπης καὶ Αἰκατερίνης, 2)
Δρόσου Νικολαΐδου, 3) Νικολάου Νικολαΐδου, κατοίκων Καίρου,
4) Ἑλένης συζύγου Ἰω. Μιχαήλ, κατοίκου Ἀλεξανδρείας, 5)
Γαρρυφιλίας Λεωνίδου, κατοίκου Λέρου, 6) Ἀραζίνας χήρας Ἰω.
Φραγκίδου, 7) Εὐδοκίας χήρας Σ. Βρουβῆ καὶ 8) Ἀριστοτέλους
Φραγκίδου, ὡς κληρονόμου ἐκ διαθήκης τῆς Κυράνης Γιαγροῦ, ἀ-
δελφῆς τοῦ Βασιλείου Νικολαΐδου, κατοίκων Μίνιας τῆς Αἰγύπτου,
ἀπάντων δὲ ὡς κληρονόμων ἐξ ἀδιαθέτου τοῦ ἀποβιώσαντος Βα-
σιλείου Νικολαΐδου, παρασταθέντων διὰ τοῦ πληρεξουσίου των
Ἰωάν. Εὐταξίου, δικηγόρου.

Οἱ Τίτος Φίγαρης καὶ Μάρκος Ἰατρουδάκης διὰ τῆς ἀπὸ 4
Φεβρουαρίου 1897 ἐνώπιον τοῦ Β' Τμήματος τοῦ Ἀρείου Πάγου

παρεμπιπτούσης αγωγῆς των κατὰ Βασιλείου Νικολαΐδου, ἐξέθη-
καν, ὅτι ὁ ἐναγόμενος Β. Νικολαΐδης, ἤγειρε κατὰ τοῦ Σταύρου
Νικολαΐδου, ὃν πτωχεύσαντα κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς δίκης ἀντι-
προσωπεύουσιν οἱ ἐνάγοντες, ὡς προσωρινοὶ συνδικοὶ τῆς πτωχεύ-
σεως του, τὴν ἀπὸ 23 Μαΐου 1866 ἀγωγὴν του, ἀπευθυνομένην
εἰς τὸ ἐν Καίρῳ Ἑλληνικὸν Προξενικὸν Δικαστήριον, δι' ἧς ἀξίῳν,
ὅτι τὸ ἐν Σαμαλοῦν ἐμπορικὸν κατάστημα καὶ τὰ ἐν Φερσούντ καὶ
Ἀμποακίζ ὑποκαταστήματα τοῦ Σταύρου Νικολαΐδου ἀνήκουσιν
εἰς αὐτόν, ἤτήσατο νὰ τῷ παραδωθῶσι πάντα τὰ ἐν αὐτοῖς ἐμπο-
ρεύματα, χρήματα, χρεωστικά, συμφωνητικά, πλοῖα κλπ. καὶ νὰ
υποχρεωθῇ ὁ ἐναγόμενος νὰ δώσῃ λόγον τῆς διαχειρίσεως του ἀπὸ
τῶν ἀρχῶν Φεβρουαρίου 1863. Τὴν ἀγωγὴν ταύτην ἐδέχθη καθ'
ὀλοκληρίαν τὸ εἰρημένον Προξενικὸν Δικαστήριον διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ.
102 (1866) ὀριστικῆς ἀποφάσεώς του, ἥτις καὶ ἐξετελέσθη προσω-
ρινῶς, ἀφαιρεθέντος τοῦ ἐναγομένου ἀπασαν τὴν περιουσίαν του.
Γενομένης δ' ἐφέσεως, τὸ Ἐφετεῖον Ἀθηνῶν ἐξηφάνισε τὴν πρω-
τοδικὴν ἀπόφασιν καὶ διέταξε τὸν ἐνάγοντα ν' ἀποδώσῃ τῷ ἐνα-
γομένῳ πᾶν ὅ,τι ἔλαβε παρὰ τούτου δυνάμει τῆς πρωτοδικῆς ἀπο-
φάσεως. Ὁ Ἀρεῖος Πάγος ὁμῶς διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 243 τοῦ 1879
ἀποφάσεώς του ἀνῆρσε τὴν τοῦ Ἐφετείου ἀπόφασιν καὶ παρέπεμψε
τὴν διαφορὰν πρὸς νέαν συζήτησιν εἰς τὸ ἐν Πάτραις Ἐφετεῖον,
τοῦτο δὲ, μετὰ τὴν ὑπ' ἀριθ. 112 (1880) ἐρήμην τῶν ἤδη ἐνα-
γόντων συνδίκων ἀποφασίῃ του, ἐξέδοτο τὴν ὑπ' ἀριθ. 246 (1881)
ὀριστικὴν, δι' ἧς ἀπέρριψε τὴν ἀγωγὴν δι' ὃν λόγον καὶ το Ἐφε-
τεῖον Ἀθηνῶν, τουτέστιν ὡς ἀκύρως ἐπιδιοθεῖσαν. Τῆς ἀποφάσεως
ταύτης τοῦ ἐν Πάτραις Ἐφετείου τὴν ἀναίρεσιν ἤτήσατο ὁ ἐναγό-
μενος Βασίλ. Νικολαΐδης διὰ τῆς ἀπὸ 19 Μαΐου 1881 αἰτήσεώς
του, ἥ δὲ ὀλομέλεια τοῦ Ἀρείου Πάγου, εἰς τὴν ὑπεβλήθη ὁ α'. τῆς
ἀναίρεσεως λόγος, ἀναφερόμενος εἰς τὴν τῆς ἀγωγῆς ἐπίδοσιν, ἀπέρ-
ριψε τὸν λόγον τοῦτον διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 198 (1891) ἀποφάσεώς
του καὶ παρέπεμψε πρὸς ἐξέτασιν τοὺς λοιποὺς τῆς ἀναίρεσεως λό-
γους εἰς τὸ Α'. αὐτοῦ τμήμα· ὅτι ἔκτοτε, ἥτοι ἀπὸ τῆς δημοσιεύ-
σεως τῆς ἀνωτέρω ἀποφάσεως τῆς ὀλομελείας τοῦ Ἀρείου Πάγου,
οὐδεμία παρ' οὐδετέρου τῶν διαδίκων ἐγένετο ἔννομος διαδικαστικὴ
πρᾶξις πρὸς ἐξακολούθησιν τῆς δίκης, καὶ ἤτήσαντο νὰ κηρυχθῇ ἡ
κατετραμμένη ἡ ἐνώπιον τοῦ Α'. Τμήματος τοῦ Δικαστηρίου τοῦ
Ἀρείου Πάγου ὀρισταμένη μετὰ τῶν διαδίκων δίκη, συνεπεία
τῆς ἀπὸ 19 Μαΐου 1881 αἰτήσεως τοῦ ἐναγομένου Βασιλείου Νι-
κολαΐδου περὶ ἀναίρεσεως τῆς ὑπ' ἀριθ. 246 (1881) ἀποφάσεως
τῶν ἐν Πάτραις Ἐφετῶν, ἀμετάκλητος δὲ καὶ ἀπρόσβλητος ἡ ἀπό-

φασίς αὕτη καὶ νὰ καταδικασθῇ ὁ ἐναγόμενος Βασίλ. Νικολαΐδης εἰς τὰ ἔξοδα τῆς τε ἀνατρεπομένης δίκης καὶ τῆς παρουσίας.

Ἐπομένως μετὰ τὴν νόμιμον προδικασίαν, εἰσῆχθη ἡ προκειμένη ὑπόθεσις εἰς τὸ ἀκροατήριον τοῦ Δικαστηρίου τούτου κατὰ τὴν ἐν ἀρχῇ τῆς παρουσίας ἀναφερομένην συνεδριάσιν, πρὸς συζήτησιν, καθ' ἣν παρέστησαν οἱ πληρεξούσιοι τῶν διαδίκων, οἵτινες διὰ τῶν ἀναγνωσθεῖσων ἐγγράφων προτάσεών των ᾗτήσαντο, ὁ μὲν τῶν ἐναγόντων νὰ μὴ ληφθῶσι ποσῶς ὑπ' ὄψιν αἱ ἐνστάσεις τῶν ἐναγομένων, τιθεμένων ἐκτὸς τῆς δίκης, ἄλλως ν' ἀπορριφθῶσιν αἱ ἐνστάσεις αὐτῶν ὡς μὴ νόμιμοι καὶ ἀβάσιμοι, νὰ γείνη δεκτὴ ἡ ἀγωγή των μεθ' ὧν τῶν ἐν αὐτῇ αἰτήσεων καὶ καταδικασθῶσιν οἱ ἐναγόμενοι εἰς τὰ ἔξοδα, ὁ δὲ τῶν ἐναγομένων τὴν ἀπόρριψιν τῆς ἀγωγῆς τῶν ἐναγόντων, ὡς ἀπαράδεκτου, ἀβασίμου καὶ ἀνυποστάτου καὶ τὴν καταδίκην αὐτῶν εἰς τὰ ἔξοδα καὶ τέλη.

Ἀκοῦσαν αὐτῶν ἀναπτυξάντων καὶ προφορικῶς τὰς προτάσεις των ταύτας καὶ τοῦ Ἀντεισαγγελέως· Ἰδὼν τὴν δικογραφίαν· Σκεφθὲν κατὰ τὸν νόμον·

Ἐπειδὴ οἱ ἐνάγοντες, ὡς προσωρινοὶ σύνδικοι τῆς πτωχεύσεως Σταύρου Νικολαΐδου, ἀπευθύνουσι τὴν προκειμένην ἀγωγὴν αὐτῶν κατὰ τοῦ ἀρχικοῦ ἀντιδίκου των Βασιλείου Νικολαΐδου, οἱ δὲ νῦν παριστάμενοι ὡς κληρονόμοι τούτου ἰσχυρίζονται, ὅτι ἀποθανόντος τοῦ Βασίλ. Νικολαΐδου, κληρονόμοι αὐτοῦ εἰσὶν οὗτοι, γνωστοποιήσαντες νομίμως τὸν θάνατον τοῦ Βασίλ. Νικολαΐδου ἐνώπιον τῶν μικτῶν δικαστηρίων τῆς Αἰγύπτου.

Ἐπειδὴ οἱ ἐνάγοντες ἀφ' ἑτέρου ἀρνοῦνται, ὅτι οἱ νῦν παριστάμενοι ἔχουσι δικαίωμα παραστάσεως εἰς τὴν προκειμένην δίκην μὴ ὄντες ἐξ ἀδιαθέτου ἢ ἐκ διαθήκης κληρονόμοι τοῦ Βασίλ. Νικολαΐδου, οὔτε καὶ συγγενεῖς αὐτοῦ. Ἀρνοῦνται ὡσαύτως οἱ νῦν ἐνάγοντες τὴν ὁποιάν ἰσχυρίζονται οἱ παριστάμενοι ὡς ἐναγόμενοι γνωστοποιήσιν τοῦ θανάτου τοῦ Βασίλ. Νικολαΐδου.

Ἐπειδὴ κατὰ τὸ ἀρθρον 463 ἐδαφ. 3ον τῆς Πολ. Δικονομίας ὁ θάνατος τοῦ διαδίκου ἐπιφέρει βίαιαν διακοπὴν τῆς δίκης, ἀλλ' ἀπὸ τῆς γνωστοποιήσεως τοῦ θανάτου αὐτοῦ πρὸς τὸν ἀντίδικόν του· ὅθεν ἐπὶ τοῦ προκειμένου δέον ν' ἀποδειχθῇ ἡ γενομένη αὐτῆς γνωστοποίησις, ἀμφισβητουμένη ὑπὸ τῶν ἐναγόντων.

Ἐπειδὴ πρὸ παντός δέον ν' ἀποδειχθῶσιν αἱ δύο αὗται ἐνστάσεις, ἥτοι ἡ τῆς νομιμοποιήσεως τῶν ὡς κληρονόμων παρισταμένων καὶ ἡ τῆς γνωστοποιήσεως ὑπὸ τούτων εἰς τοὺς νῦν ἐνάγοντας τοῦ θανάτου τοῦ Βασίλ. Νικολαΐδου, ἀρνούμεναι, ὡς εἴρηται, ὑπὸ τῶν ἐναγόντων, ἵνα κριθῇ ἤδη τὸ νόμιμον τῆς κοινοποιήσεως τῆς

ἀγωγῆς εἰς τὸν Π. Λυκούρην, ὡς πληρεξούσιον τοῦ Βασιλ. Νικολαίδου, καὶ τῆς παραστάσεως τῶν ὡς κληρονόμων τοῦ Βασιλ. Νικολαίδου παρισταμένων.

Ἐπειδὴ πρὸς ἀποδείξιν τοῦ γεγονότος τοῦ θανάτου τοῦ Βασιλ. Νικολαίδου καὶ τῆς πρὸς αὐτὸν συγγενείας τῶν παρισταμένων ὡς κληρονόμων αὐτοῦ, ἐπιτρεπτέον ἐστὶ καὶ τὸ μέσον τῶν μαρτύρων διὰ τὸ ἀνέφικτον τῆς ἐγγράφου ἀποδείξεως, τὴν δὲ γνωστοποιήσιν τοῦ θανάτου δεόν ν' ἀποδείξωσιν οἱ ὡς κληρονόμοι τοῦ θανόντος τούτου παριστάμενοι ἐγγράφως, τὸ δὲ γεγονός, ὅτι κληρονόμος ἐκ διαθήκης τῆς Κυράννης Γιαγίου εἶνε ὁ Ἀριστοτέλης Φραγκίδης, μόνον διὰ τῆς προσαγωγῆς ἐγκύρου διαθήκης αὐτῆς.

Διὰ ταῦτα

Ἀναβάλλον ν' ἀποφασίσῃ ὀριστικῶς καὶ περὶ τῶν ἐξῴδων. Ὑποχρεοῦ-τούς 1) Ἀρεζιναν χήραν Ἰω. Φραγκίδην, 2) Εὐδοκίαν Βρουθῆ, 3) Ἑλένην Τσαλίκη, 4) Γαρουφαλὶαν Λεωνίδου, 5) Φωτεινὴν Μ. Νικολαίδου δι' ἐαυτὴν καὶ ὡς φυσικὸν ἐπίτροπον τῶν ἀνηλικίων τέκνων τῆς Εὐφροσύνης, Μαρίας, Καλλιόπης καὶ Αἰκατέρης 6) Δρόσον Νικολαίδην, 7) Νικόλαον Νικολαίδην ὡς κληρονόμους τοῦ ἀποβιώσαντος Μιχαὴλ Νικολαίδου, ἀδελφοῦ τοῦ Βασιλ. Νικολαίδου ν' ἀποδείξωσι καὶ διὰ μαρτύρων μὲν ὅτι ὁ Βασιλεῖος Νικολαίδης ἀπέθνε καὶ πότε ὀρισμένως καὶ ὅτι οὗτοι εἰσὶν οἱ ἐγγύτεροι συγγενεῖς αὐτοῦ καὶ εἰς τίνα βαθμὴν, ἐγγράφως δὲ ὅτι ἐγνωστοποίησαν εἰς τοὺς νῦν ἐνάγοντας τὸν θάνατον τοῦ Βασιλείου Νικολαίδου, καὶ διὰ προσαγωγῆς ἐγκύρου διαθήκης, ὅτι ἡ Κυράννα Γιαγίου κληρονόμον αὐτῆς ἐγκατέστησε τὸν Ἀριστοτέλην Φραγκίδην.

Τάσσει προθεσμίαν πρὸς ἐξέτασιν τῶν μαρτύρων δύο μηνῶν ἀπὸ τῆς κοινοποιήσεως τῆς ἀποφάσεως ταύτης.

Διορίζει εἰσηγητὰς πρὸς ἐξέτασιν τῶν μαρτύρων τούτων τοὺς Εἰρηνοδίκας τῆς διαμονῆς των, ἐν Αἰγύπτῳ δὲ, Σμύρνη καὶ Κωνσταντινουπόλει τὸν κατὰ τὸν διορισμὸν νεώτερον Πάρεδρον τῶν αὐτόθι Προξενικῶν Δικαστηρίων.

Ὅρίζει τόπον τὰ δημόσια καταστήματα τούτων καὶ ἡμέρας καὶ ὥρας εἰδικώτερον ὀριστεῖας ὑπὸ τῶν εἰσηγητῶν τούτων ἐντὸς τῆς ἀνω προθεσμίας.

Τὰ δὲ ἐγγραφα νὰ προσαχθῶσιν ἐνώπιον τοῦ Δικαστηρίου τούτου κατὰ τὴν μετ' ἀπόδειξιν συζήτησιν τῆς ὑποθέσεως ταύτης.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις τῇ εἰκοστῇ ἐβδόμῃ (27ῃ)

Μαρτίου 1898, ἐδημοσιεύθη δ' αὐτόθι ἰκτάκτως τῇ τριακοστῇ πρώτῃ Μαρτίου 1898.

Ὁ Ἀντιπρόεδρος
Μιχ. Διγενῆς

Ὁ Ὑπογραμματεὺς
Π. Βαρουξάκης

Ἀριθ. 49

Τὸ Δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου

Τμήμα Α'.

Συγκείμενον ἐκ τῶν Δικαστῶν Κωνστ. Σημανιῆρα, Προέδρου, Ἀνδ. Γκιών, Παναγ. Μενελάου, Ἰωάν. Τσάτου, Ἀδαμ. Πετρίτση, Μιχ. Ἡλιάδου καὶ Ξενοφ. Εὐθυμίου παρόντων τοῦ τε Εἰσαγγελέως Δημοσθ. Τσιβανοπούλου καὶ τοῦ Γρομματέως Γεωργ. Καστόρχη

Συνεδριάσαν δημοσίᾳ ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ τοῦ καταστήματος αὐτοῦ τῇ δεκάτῃ ἑκτῇ Μαρτίου 1898, ἵνα δικάσῃ ἐπὶ τῆς αἰτήσεως τοῦ Ἐμμανουὴλ Γαλανάκη, κατοικοῦ Ἀθηνῶν, ὡς ἐνὸς τῶν ἐκτελεστῶν τῆς δικήκης τοῦ Ἰωάννου Α. Καμπάνη καὶ ἐνὸς τῶν ἀντιπροσώπων τοῦ ἐν Ψυχρῷ τῆς Κρήτης Καμπανείου Σχολείου, ὡς κληρονόμου τοῦ Ἰωάννου Α. Καμπάνη, παραστάντος αὐτοπροσώπως καὶ διορίσαντος ἐπ' ἀκροατηρίου πληρεξουσίου του τὸν Κωνστ. Ρακτιβᾶν, δικηγόρον, κατὰ τοῦ Ἀντωνίου Καμπάνη, κατοικοῦ ὡσαύτως Ἀθηνῶν, παραστάντος αὐτοπροσώπως καὶ διορίσαντος ἐπ' ἀκροατηρίου πληρεξουσίου του τὸν Ἀντ. Μομφερράτον, δικηγόρον, περὶ ἀναιρέσεως τῆς ὑπ' ἀριθ. 1507 (1896) ἀποφάσεως τῶν ἐν Ἀθήναις Ἐφετῶν.

Ἀκοῦσαν τοῦ εἰσηγητοῦ δικαστοῦ Παναγιώτου Μενελάου, ἐκθέσαντας τὰδε :

Ὁ Ἀντώνιος Ι. Καμπάνης διὰ τῆς ἀπὸ 30 Αὐγούστου 1895 ἐνώπιον τοῦ Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν ἀγωγῆς, κατὰ τοῦ Ἐμμανουὴλ Γαλανάκη, ὑπὸ τὴν ρηθεῖσαν ἀνωτέρω ιδιότητά του, ἐξέθηκεν ὅτι δ' ἀποβιώσας πατὴρ του Ἰω. Καμπάνης διὰ διαθήκης του ἐγκατέστησε κληρονόμον του τὸ δι' αὐτῆς ἰδρυθὲν ἐν τῷ χωρίῳ Ψυχρῷ τῆς Ἐπαρχίας Λασιθίου τῆς Κρήτης νομικὸν πρόσωπον ὑπὸ τὸ ὄνομα «Καμπανεῖον Πρακτικὸν τεχνικὸν Σχολεῖον», εἰς αὐτὸν δὲ ὡς φυσικὸν τέκνον του ἐγκατέλιπε κληροδότημα ἐξ 80,000 δραχμῶν ὑπὸ τὸν ὅρον νὰ διαχειρίζωνται ταύτας οἱ ἐκτελεσταὶ τῆς διαθήκης, δαπανῶντες πρὸς ἀνατροφὴν καὶ ἐκπαιδεύσιν του Δρ. 300 κατὰ μῆνα, μετὰ δὲ τὴν ἐνηλικίωσίν του νὰ τῷ καταβάλλωσι τὸ κληροδότημα. Ἀλλ' ἀπὸ τοῦ θανάτου τοῦ διαθέτου (1874) μέχρι

της ἐνηλικιότητος (5 Αὐγούστου 1892) δὲν τῷ κατέβαλον οἱ ἐκτελεσταὶ τῆς διαθήκης πρὸς πλήρωσιν τῆς διαταξέως αὐτῆς τὰς δραχ. 300 μηνιαίως, ἀνερχομένους μέχρι τῆς ἀγωγῆς εἰς Δρχ. 58.800 ὅτι ἐνηλικιωθεὶς τὴν 5 Αὐγούστου 1892, ἀπέκτησε τὸ δικαίωμα νὰ τῷ καταβληθῶσιν αἱ Δρχ. 80.000 ἐντόκως ἔκτοτε, ἄλλως ἀπὸ τῆς ἀγωγῆς ὅτι πρὸς ἀσφάλειαν τῆς ἀπαιτήσεώς του ταύτης κατέσχεν εἰς χεῖρας τοῦ Ἐθνικοῦ Πανεπιστημίου Δρχ. 120.000 ἀνηκούσας εἰς τὴν κληρονομίαν τοῦ διαθέτου, καὶ ἡτήσατο νὰ ὑποχρεωθῇ ὁ ἐναγομένος, ὡς εἰς τῶν ἐκτελεστῶν τῆς διαθήκης, νὰ τῷ καταβάλῃ ὑπὸ τὴν ιδιότητά του 1) Δρχ. 58.800 ἐντόκως πρὸς 8 0/0 ἐτησίως ἀπὸ τῆς ἀγωγῆς καὶ 2) Δρ. 80.000 ἐντόκως πρὸς 8 0/0 ἐτησίως ἀπὸ τῆς ἐνηλικιώσεώς του (5 Αὐγούστου, 1892) ἄλλως ἀπὸ τῆς ἀγωγῆς, νὰ ἐπικυρωθῇ ἡ εἰς χεῖρας τοῦ Ἐθνικοῦ Πανεπιστημίου ἐπιβληθεῖσα κατάσχεσις καὶ ὑποχρεωθῇ τοῦτο νὰ τῷ καταβάλῃ τὸ κατάσχεθέν ποσὸν τῶν Δρχ. 120.000 πρὸς ἐξόφλησιν μέρους τῆς ἀπαιτήσεώς του, ἐκ κεφαλαίου, τόκων καὶ ἐξόδων.

Συζητήσεως γενομένης, τὸ Πρωτοδικεῖον μετὰ τὴν ὑπ' ἀριθ. 6519 (1895) ἐρήμην τοῦ ἐναγομένου ἀπόφασιν, ἐξέδοτο τὴν ὑπ' ἀριθ. 10 157 (1895) κατ' ἀντιμωλίαν δι' ἧς ὑπεχρέωσε τὸν μὲν ἐνάγοντα ν' ἀποδείξῃ καὶ διὰ μαρτύρων τὴν βάσιν τῆς ἀγωγῆς του, τὸν δ' ἐναγόμενον νὰ προσαγάγῃ ἔγγραφον ἀπόδειξιν.

Ἐκκληθείσης τῆς ἀποφάσεως ταύτης ἐκατέρωθεν ἐνώπιον τοῦ Ἐφετερίου Ἀθηνῶν, τοῦτο διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 1507 (1896) ἀποφάσεως, ἀπέρριψε μὲν τὴν ἔφεσιν τοῦ ἐναγομένου, δεχθὲν δ' ἐν μέρει τὴν τοῦ ἐνάγοντος καὶ μεταρρυθμίσαν τὴν ἐκκληθεῖσαν ἀπόφασιν, ὑπεχρέωσε τὸν ἐναγόμενον νὰ πληρώσῃ τῷ ἐνάγοντι Δρ. 80.000 ἐντόκως πρὸς 8 0/0 ἐτησίως ἀπὸ τῆς ἀγωγῆς, ἐπέκυρσε τὴν εἰς χεῖρας τοῦ Ἐθνικοῦ Πανεπιστημίου ἐπιβληθεῖσαν κατάσχεσιν καὶ ὑπεχρέωσε αὐτὸ νὰ πληρώσῃ τῷ ἐνάγοντι Δρχ. 80.000, ἀπέρριψε δὲ κατὰ τὰ λοιπὰ τὴν ἔφεσιν ὡς πρόωρον.

Τῆς ἀποφάσεως ταύτης τῶν Ἐφετῶν τὴν ἀναίρεσιν αἰτεῖται ὁ ἐναγόμενος ὑπὸ τὴν ὡς εἴρηται ιδιότητά του, διὰ τῆς ὑπὸ 9 Ὀκτωβρίου 1896 αἰτήσεώς του, διὰ διαφόρους ἐν αὐτῇ περιεχομένους λόγους καὶ ἰδίᾳ διὰ τὸν ἑξῆς :

Διότι καὶ ὡς πρὸς τὸ προδικαστικὸν αὐτῆς μέρος ἡ ἀπόφασις τοῦ Ἐφετερίου ἐστὶν ἡμαρτημένη, περιορίσασα τὴν ἐρευναν αὐτῆς εἰς μόνους τοὺς λόγους ἐφέσεως τοὺς ἀφορῶντας τὸ βᾶρος τὸ θέμα καὶ τὸ μέσον τῆς ταχθείσης ἀποδείξεως, ἐν ᾧ οὐδέναι τοιοῦτον περιορισμὸν τιθεῖσι τὰ ἀρθρὰ 181, 749 § 1 καὶ 515 § 2 τῆς Πολ. Δικονομίας·

ἐπικυρώσασα δ' ἀποδείξεις μὴ νομίμους, καθόσον μὴ προκειμένου περὶ καταβολῆς χρέους πρὸς τὸν ἀναιρεσιβλήτον ἐν τῇ ἀνηλικιότητι του, ἀλλὰ περὶ τῆς διατροφῆς αὐτοῦ, οὐδεμίαν σημασίαν εἶχεν ἂν ἡ μήτηρ, δι' ἧς ἐχορηγήθησαν αἱ πρὸς διατροφήν δαπάναι, ἐτύγχανεν ἐπίτροπος ἢ οὐ καὶ τέλος ἀναιτιολόγητον παρῆλθε τὴν πρότασιν τοῦ ἀναιρεσειόντος καθ' ἣν πεπλανημένως, διωρίσθη εἰσηγητῆς ὁ Πάρεδρος Μ. Μίνδλερ, διατελὼν πληρεξούσιος τοῦ ἑτέρου ἐναγόμενου Μ. Ρενιέρη, διὰ τοὺς λόγους δὲ τούτους ἀναιρετέα ἀποβαίνει ἡ ἀπόφασις.

Ὁ δὲ πληρεξούσιος τοῦ ἀναιρεσειόντος διὰ τοῦ ἀπὸ 27 Δεκεμβρίου 1897 προσθέτου δικογράφου του προσέθηκε σὺν ἄλλοις καὶ τὴν ἐξῆς λόγον ἀναιρέσεως:

Διότι τὸ δικάσκειν Ἐφετεῖον ἀποφηνάμενον κατὰ πλειοψηφίαν, ὅτι ἡ ἐκκληθεῖσα ὑπ' ἀριθ. 10157 (1895) ἀπόφασις τοῦ Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν ἐτύγχανεν ὀριστικῇ ὡς πρὸς τὸ κεφάλαιον τοῦ ἐκ Δραχ. 80,000 κληροδοτήματος καὶ ὅτι ἀπέρριψεν αὐτὸ διὰ τῆς παντελοῦς περὶ τούτου σιγῆς ἐν τῷ διατακτικῷ, καὶ δεξιόμενον ἐπὶ τῷ λόγῳ τούτῳ τὴν ἔφισιν τοῦ ἀναιρεσιβλήτου, δὲν ἔλαβεν ὑπ' ὄψιν ἐν συνόλῳ αὐτὴν τὴν ὑπ' ἀριθ. 10157 ἀπόφασιν καὶ ὀρισμένως τὸ διατακτικὸν αὐτῆς, ὅπερ φέρει ἐν πάσῃ γενικότητι ὅτι ἀναβάλλει ν' ἀποφασίσῃ ὀριστικῶς καὶ ἀνευ οὐδεμιᾶς διαστολῆς τῶν κεφαλαίων τῆς ἀγωγῆς, ὥστε ἡ ἀναβλητικὴ αὕτη διάταξις τῆς ἀποφάσεως ἐξετείνεται αὐτοδικαίως ἐφ' ὅλης τῆς ἀγωγῆς τοῦ ἀνωτέρω κεφαλαίου τοῦ κληροδοτήματος κατὰ τὸ ὅποῖον ἡ ἀπόφασις ἦτο ἐντελῶς προπαρρησκευαστικὴ καὶ ἀνεπίδεκτος συνεπὶς ἐφέσεως κατὰ τὸ ἄρθρον 181 Πολ. Δικονομίας, παρεμπίπτουσα δὲ περὶ ἀποδείξεως ἐτύγχανε μόνον κατὰ τὸ ἕτερον κεφάλαιον, περὶ οὗ διετάχθησαν ἀποδείξεις. Οὕτω δὲ διὰ τῆς παραδοχῆς τῆς ἐφέσεως τοῦ ἀντιδίκου ἐπὶ τῷ ἐκτεθέντι λόγῳ παρεβιάσθησαν πρὸς ταῖς ἐν τῷ ἀναίρετηρίῳ ἀναφερομέναις δικονομικαῖς διατάξεις ἐν ἰδίᾳ τῶν ἀρθρῶν 18 § 6, 170, 391 καὶ 181 τῆς Πολ. Δικονομίας, πᾶσαι οὐσιώδεις, ἀναιρετέαν καθιστῶσαι τὴν προσβαλλομένην ἀπόφασιν κατὰ τὸ ἄρθρ. 807 § 5.

Ἀκοῦσαν τοῦ μὲν πληρεξουσίου τοῦ ἀναιρεσειόντος, ἀναπτύξαντος καὶ προφορικῶς τοὺς λόγους ἀναιρέσεως καὶ αἰτησαμένου τὴν ἀναίρεσιν τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως, τοῦ δὲ πληρεξουσίου τοῦ ἀναιρεσιβλήτου ἀναιρέσαντος αὐτοὺς καὶ αἰτησαμένου τὴν ἀπόρριψιν τῆς αἰτήσεως· καὶ τοῦ Εἰσαγγελέως· Σκεφθὲν κατὰ τὸν νόμον·

Ἐπειδὴ ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις παραδέχεται διὰ τῆς δευτέρας αὐτῆς αἰτιολογίας, ὅτι τὸ δικόγραφον τῆς τοῦ ἀναιρεσιβλή-

του άγωγής περιέχει δύο άγωγάς, ών ή μὲν πρώτη περί πληρωμῆς Δραχμῶν ογδοήκοντα χιλιάδων, ή δὲ δευτέρα περί πληρωμῆς Δραχμῶν τριακοσίων κατὰ μήνα μέχρι τῆς ἐνηλικιότητος τοῦ ἐνάγοντος.

Ἐπειδὴ ἐκ τῆς ὑπ' ἀριθ. 10157 τοῦ 1895 ἐκκληθείσης ἀποφάσεως τοῦ ἐνταῦθα Πρωτοδικείου προκύπτει, ὅτι τοῦτο, ἀπορρίπτον ἐνστάσεις τινάς, ἀναβάλλει τὴν ὀριστικὴν ἀπόφασίν του, χωρὶς νὰ διακρίνῃ ἂν ἀναβάλλῃ αὐτὴν ὡς πρὸς τὴν πρώτην ἢ ὡς πρὸς τὴν δευτέραν άγωγήν. συνεπῶς δὲ ή ἀναβολή τῆς ὀριστικῆς ἀποφάσεως τοῦ ἀφορᾷ ἀμφοτέρως τὰς άγωγάς· ἔνεκα δὲ τούτου ή διαληφθεῖσα ἀπόφασις εἶναι, ὅσον ἀφορᾷ τὴν πρώτην άγωγήν, προπαρασκευαστικὴ καὶ οὐχὶ ὀριστικὴ. Ὅθεν τὸ δικάσαν Ἐφετεῖον, χάρακτηρίσας διὰ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως τοῦ τὴν διαληφθεῖσαν ἀπόφασιν, ὡς οὖσαν ὀριστικὴν ὡς πρὸς τὴν πρώτην άγωγήν καὶ ἔνεκα τούτου ὡς ὑποκειμένην εἰς ἔφεσιν, λόγῳ ὅτι αὕτη σιωπᾷ ὡς πρὸς τὴν πρώτην άγωγήν, ἐν ᾧ, ὡς προεῖρηται, δὲν σιωπᾷ, ἀλλὰ τὸυναντίον ἀναβάλλει τὴν ὀριστικὴν ἀπόφασίν του, παρεβίασε τὴν οὐσιώδη περί ἀποδείξεως διάταξιν τῶν ἀρθρ. 391 καὶ 252 τῆς Πολ. Δικον. καθ' ἣν τὰ ἐγγραφὰ πρέπει νὰ λαμβάνωνται ὑπ' ὄψει παρὰ τοῦ δικαστοῦ ὁλόκληρα καὶ οὐχὶ ἐν μέρει, τοῦθ' ὅπερ ἐπάγεται κατὰ τὸ ἀρθρον 307 § 5 τῆς αὐτῆς Δικονομίας ἀναίρεσιν.

Ἐπειδὴ ή προσβαλλομένη ἀπόφασις, παραδεξαμένη ὅτι κατὰ τῶν παρεμπιπτουσῶν περί ἀποδείξεως ἀποφάσεων δὲν εἶναι δεκτοὶ ἄλλοι λόγοι ἐφέσεως, πλὴν μόνον τῶν ἀφορώντων τὸ θέμα, τὸ βάρος καὶ τὰ μέσα τῆς ἀποδείξεως, ἐν ᾧ τοιοῦτος περιορισμὸς δὲν γίνεται παρὰ τοῦ ἀρθρου 181 τῆς Πολ. Δικονομίας, οὐδὲ παρ' ἄλλης τινὸς τοῦ νόμου διατάξεως, καὶ ἔνεκα τούτου ἀπορρίψαν τὴν ἔφεσιν τοῦ ἀναιρεσιόντος, παρεβίασε τὴν οὐσιώδη τοῦ προμνησθέντος 181 ἀρθρου διάταξιν, ὅπερ κατὰ τὰ ἀρθρα 807 § 5 καὶ 201 τῆς αὐτῆς Δικονομίας ἐπάγεται ἀναίρεσιν.

Διὰ ταῦτα,

Ἰδὼν καὶ τὰ ἀρθρα 833, 838, 839 καὶ 210 καὶ ἐπ. τῆς Πολ. Δικονομίας.

Ἀναιρεῖ τὴν ὑπ' ἀριθ. 1507 τοῦ 1896 ἀπόφασιν τῶν ἐνταῦθα Ἐφετῶν, ἐφ' ὅσον δι' αὐτῆς παρεδέχθη ή άγωγή τοῦ ἀναιρεσιβλήτου καὶ ἐπεκυρώθη ή εἰς χεῖρας τοῦ Ἐθνικοῦ Πανεπιστημίου ἐπιβληθεῖσα συντηρητικὴ κατάρσεις, ὡς καὶ ἐφ' ὅσον ἀπερρίχθη ή ἔφεσις τοῦ ἀναιρεσιόντος.

Παραπέμπει τὴν δίκην πρὸς νέαν συζήτησιν ἐνώπιον τῶν ἐν Ναυπλίῳ Ἐφετῶν.

ΑΠΟΦΑΣΙΣ ΑΡΕΙΟΥ ΠΑΓΟΥ

25

Διτάσσει τὴν ἀπόδοσιν τοῦ πραραβόλου, τὴν καταχώρισιν τῆς παρούσης εἰς τὸ περιθώριον τοῦ πρωτοτύπου τῆς ἀναιρουμένης καὶ τὴν διὰ τοῦ τύπου δημοσίευσιν αὐτῆς δαπάνη τοῦ ἀναιρεσιβλήτου, ὃν καταδικάζει εἰς τὰ τοῦ ἀναιρεσιβλήτου ἔξοδα, μετριασθέντα δι' ἀμφότερα τὰ βήματα εἰς δραχμὰς ἐβδομήκοντα (70) καὶ εἰς τὰ τέλη τῆς σημερινῆς.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις τῇ εἰκοστῇ πρώτῃ (21) Μαρτίου 1898. Ἐδημοσιεύθη δ' αὐτόθι ἐκτάκτως τῇ τριακοστῇ πρώτῃ (31) Μαρτίου 1898.

Ὁ Πρόεδρος
Κ. Σημαντήρας

Ὁ Γραμματεὺς
Γ. Καστόρχης

Ἄρθ. 50

Τὸ Δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου

Τμήμα Α'.

Συγκείμενον ἐκ τῶν Δικαστῶν Κωνστ. Σημαντήρα, Προέδρου, Χρ. Κόκκορη, Ἀνδρ. Γκιών, Παν. Μενελάου, Ἀδμ. Πετρίση, Μιλτ. Ἡλιάδου, καὶ Εὐν. Εὐθυμίου παρόντων τοῦ τε Ἀντεισαγγελέως Κωνστ. Μανιάκη καὶ τοῦ Γραμματέως Γ. Καστόρχη.

Συνεδρίασαν δημοσίᾳ ἐν τῷ ἀκρατηρίῳ τοῦ καταστήματος αὐτοῦ τῇ εἰκοστῇ τρίτῃ Μαρτίου 1898, ἵνα δικάσῃ ἐπὶ τῆς αἰτήσεως τῆς Ἀποστολιᾶς χήρας Ἰωάν. Καψορράχη, πενήσεως, κατοίκου Ἀθηνῶν, ὡς φυσικοῦ ἐπιτρόπου τῶν ἀνηλίκων τέκνων τῆς Δημητριάδας, Νικολάου, Στυρίδωνος καὶ Ἀναστασίου, κληρονόμων τοῦ ἀποβιώσαντος πατρὸς των Ἰωάννου Καψορράχη, παρασταθείσης διὰ τοῦ πληρεξουσίου της καὶ ἀντικλήτου Κωνστ. Σταυροπούλου, δικηγόρου, κατὰ τοῦ Δημοσίου, ἐκπροσωπούμενου ὑπὸ τοῦ ἐπὶ τῶν Οἰκονομικῶν Ὑπουργοῦ ἐδρευόντος ἐν Ἀθήναις, παρασταθέντος διὰ τοῦ πληρεξουσίου του Ἰωάν. Καμπάκη, δικαστικοῦ ἀντιπροσώπου τοῦ Δημοσίου παρὰ τῇ οἰκονομικῇ ἐφορᾷ Ἀττικῆς, περὶ ἀναιρέσεως τῆς ὑπ' ἀριθ. 726 (1885) ἀποφάσεως τῶν ἐν Σύμφ. Πρωτοδικῶν.

Ἀκοῦσαν τοῦ Εἰσαγγητοῦ Δικαστοῦ Παναγ. Μενελάου, ἐλθέσαντος τὰδε :

Ὁ Ἰωάννης Καψορράχης, ὃν, ἀποβιώσαντα διαρκούσης τῆς δικαστικῆς, παριστᾷ ἡλὴν ἢ σύζυγός του Ἀποστολιᾶ χήρα Ἰωάν. Καψορράχη, ὡς φυσικὸς ἐπίτροπος τῶν ἀνηλίκων τέκνων τῆς Δημητριάδας, Νικολάου, Στυρίδωνος καὶ Ἀναστασίου, κληρονόμων τοῦ ἀποβιώσαντος πατρὸς των Ἰωάννου Καψορράχη, διὰ τῆς ἀπό

3 Φεβρουαρίου 1882 ενώπιον του Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν ἀγωγῆς κατὰ τοῦ Δημοσίου ἐξέθηκεν, ὅτι ὁ οἰκονομικὸς ἐφόρος Ἀττικῆς ἐπικαινοποίησε τὴν ὑπ' ἀριθ. 5267 (1878) ἀπόφασίν του περὶ πληρωμῆς τελῶν, ἣν ἀνέκοψεν οὗτος ἐνώπιον τοῦ Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν, ὅπερ ἐξέδοτο τὴν ὑπ' ἀριθ. 4271 (1878) ἀπόφασιν. Ἀλλ' ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς ἀποφάσεως ταύτης περὶ ἡλθε διάστημα πλεον τῶν τριῶν ἐτῶν χωρὶς νὰ ἐνεργηθῇ δικαστικὴ τις πράξις, κατὰ νόμον δὲ ἡ δίκη αὕτη ἀνετράπη καὶ δέον νὰ κηρυχθῇ δικαστικῶς ἀνατετραμμένη ἡ ὅλη δίκη ἐπὶ τε τῆς ἀποφάσεως τοῦ ἐφόρου καὶ ἐπὶ τῆς ἀποφάσεως τοῦ Πρωτοδικείου, τῆς ἐκδοθείσης ἐπὶ τῆς ἀνακοπῆς του καὶ ἠτήσατο νὰ κηρυχθῇ ἀνατετραμμένη ἡ ὡς ἄνω δίκη. Συζητήτως γενομένης, τὸ Πρωτοδικεῖον μετὰ τὴν ὑπ' ἀριθ. 1804 (1882) ἐρήμην τοῦ Δημοσίου ἀπόφασιν, ἐξέδοτο τὴν ὑπ' ἀριθ. 5031 τοῦ 1882 ἀριστικὴν, δι' ἧς ἐδέχθη τὴν ἀγωγὴν. Ἀλλὰ τὴν ἀπόφασιν ταύτην ὁ Ἀρειὸς Πάγος, ἐπὶ τῇ αἰτήσει τοῦ Δημοσίου, διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 67 (1885) ἀποφάσεως ἀνῆρσε, περαπέμφας τὴν διαφορὰν πρὸς νέαν συζήτησιν εἰς τὸ Πρωτοδικεῖον Σύρου, ὅπερ διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 726 (1885) ἀποφάσεως, δεχθὲν ἐν μέρει τὴν ἀγωγὴν, ἐκήρυξεν ἀνατετραμμένην τὴν ἀπὸ 12 Φεβρουαρίου 1882 ἀνακοπὴν κατὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 5267 ἀποφάσεως τοῦ Οἰκονομικοῦ ἐφόρου Ἀττικῆς καὶ τὴν ἐπὶ τῆς ἀνακοπῆς ταύτης ἐκδοθεῖσαν ὑπ' ἀριθ. 4271 ἀπόφασιν τοῦ Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν, ἀπέριψε δὲ τὴν ἀγωγὴν ὡς πρὸς τὰς λοιπὰς αὐτῆς αἰτήσεις.

Τῆς ἀποφάσεως δὲ ταύτης ὑπ' ἀριθ. 726 τὴν ἀναίρεσιν αἰτεῖται ἡ ἐνάγουσα ὑπὸ τὴν ιδιότητά της διὰ τῆς ἀπὸ 17 Ἰανουαρίου 1886 αἰτήσεώς της, διὰ τὸν ἐν αὐτῇ ὡς ἐξῆς λόγον :

Διότι κατ' ἐσφαλμένην ἢ ψευδῇ ἐρμηνείαν τοῦ νόμου τὸ Πρωτοδικεῖον Σύρου διὰ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεώς του ἀπέριψε τὴν ἐνστασιν τῆς ἀναίρεσιούσης περὶ ἀπαράδεκτου τῆς ἀνακοπῆς τοῦ ἀναίρεσιβλήτου Δημοσίου ὡς ἀδασίμου, ἀφοῦ ἡ μὲν ἐκδικασθεῖσα δίκη περὶ ἀνατροπῆς εἶνε παρεμπίπτουσα τῆς κυρίας, τὸ δὲ ἄρθρον 3 τοῦ νόμου τῆς 18 Δεκεμβρίου 1865 περὶ μεταρρυθμίσεως τοῦ περὶ χαρτοσήμου νόμου ὀρίζει ὅτι κατὰ τῆς ἀποφάσεως τῆς ἐκδιδομένης ἐπὶ τοιαύτης διαφορᾶς οὐδὲν ἐνδίκον μέσον ἐπιτρέπεται. Ἐνδίκον μέσον εἶνε καὶ ἡ ἀνακοπὴ. Καὶ ὁ κατόπιν 2225 νόμος τῆς 22/25 Ἀπριλίου 1880 ἐπέτρεψε μόνον τὸ ἐνδίκον μέσον τῆς ἀναίρεσεως κατὰ τῶν ἐπὶ τοιούτων διχῶν ἐκδιδομένων ἀποφάσεων ὥστε ἡ ψευδὴς ἐρμηνεία τοῦ νόμου καθιστᾷ πλημμελὴ καὶ ἀναιρετέαν τὴν προσβαλλομένην ἀπόφασιν.

Ἀκοῦσαν τοῦ μὲν πληρεξουσίου τῆς ἀναιρεσειούσης ἀναπτύ-
 ξητος καὶ προφορικῶς τὸν ἀνωτέρω λόγον ἀναιρέσεως καὶ αἰτη-
 σαμένου τὴν ἀναίρεσιν τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως πρὸς δι-
 καί νὰ ὑποχρεωθῇ τὸ Δημόσιον νὰ τῷ ἐπιστρέψῃ τὸ καταβληθὲν
 πρὸς ἐκτέλεσιν τῆς ἀναιρεσιβαλλομένης ἀποφάσεως ποσὸν Δρ. 71.
 Τοῦ δὲ πληρ. ξουσίου τοῦ ἀναιρεσιβλήτου Δημοσίου ἀντικρούσαν-
 τος τὸν λόγον ἀναιρέσεως καὶ αἰτησαμένου τὴν ἀπόρριψιν τῆς
 προκειμένης περὶ ἀναιρέσεως αἰτήσεως ὥς καὶ τῆς περὶ ἐπιστροφῆς
 τῶν Δραχ. 71 ἐλλείψει προδικασίας καὶ τοῦ Ἀντισαγγελέως·
 Σκεφθὲν κατὰ τὸν νόμον·

Ἐπειδὴ κατὰ τὸ ὑπὸ τοῦ νόμου ΩΣΔ' τῆς 18 Ἀπριλίου 1880
 τροποποιηθὲν ἔβδομον ἐδάφιον τοῦ ἄρθρου 3 τοῦ νόμου ΡΣΕ' τῆς
 18 Δεκεμβρίου 1865, ἡ παρὰ τῶν κληρονόμων καὶ κληροδόχων
 ἐγειρομένη ἀνακοπὴ κατὰ τῆς ὀρίζουσας τὸ εἰς τὴν κληρονομίαν
 καὶ τὴν κληροδοσίαν ἐπιβάλλον τέλος πράξεως τοῦ Οἰκονομικοῦ
 ἐφόρου δικάζεται ὑπὸ τοῦ ἀρμοδίου Πρωτοδικείου, οὗτινος ἡ ἀπό-
 φασις, ἄνευ διακρίσεως ἂν αὕτη ἀνάγεται εἰς τὴν κυρίαν ἢ εἰς
 παρεμπύπτουσαν ταύτης δίκην, ὑπόκειται μόνον εἰς ἀναίρεσιν.
 Ὅθεν ἡ ἀναιρεσιβαλλομένη ἀπόφασις, παραδειχμένη ὥς ὑποκει-
 μένην εἰς ἀνακοπὴν τὴν ὑπ' ἀριθ. 1804 τοῦ 1882 ἐρήμην ἀπό-
 φασιν τοῦ ἐνταῦθα Πρωτοδικείου, δι' ἧς ἐκηρύχθη ἀνκτετραμμένη
 ἡ ἐγερθεῖσα δίκη διὰ τῆς ἀπὸ 12 Ὀκτωβρίου 1878 ἀνακοπῆς τῆς
 ἀναιρεσειούσης κατὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 5267 τῆς 21 Αὐγούστου τοῦ
 αὐτοῦ ἔτους πράξεως τοῦ Οἰκονομικοῦ ἐφόρου Ἀττικῆς, παρεβίασε
 τὴν δικονομικῆς φύσεως οὐσιώδη διάταξιν τοῦ προμνησθέντος
 ΩΣΔ' νόμου, τοῦθ' ὅπερ ἐπάγεται ἀναίρεσιν κατὰ τὰ συνδ. ἄρθρ.
 807 § 5 καὶ 201 τῆς Πολ. Δικονομίας.

Ἐπειδὴ ἡ ὑπόθεσις μετὰ δευτέραν ἀναίρεσιν, καθίσταται πα-
 ραπεμπτέα εἰς τὸ Β'. Τελῆα κατὰ τὸ ἄρθρον 3 ἐδάφ. β' τοῦ
 ΧΜΖ' νόμου.

Ἐπειδὴ ἡ τῆς ἀναιρεσειούσης αἰτήσεις περὶ ἐπιστροφῆς τῶν
 δυνάμει τῆς ἀναιρουμένης ἀποφάσεως καταβληθεισῶν παρ' αὐτῆς
 εἰς τὸ Δημόσιον Δραχμῶν 71 καθίσταται ἀπαράδεκτος, ὡς μὴ
 στηριζομένη εἰς προδικασίαν.

Διὰ ταῦτα,

Ἰδὼν καὶ τ' ἄρθρα 838, 839 καὶ 210 καὶ ἐπ. τῆς Πολ. Δι-
 κονομίας

Ἀναιρεῖ τὴν ὑπ' ἀριθ. 726 τοῦ 1885 ἀπόφασιν τῶν ἐν Σύμφ.
 Πρωτοδικῶν.

Παραπέμπει τὴν ἐκ νέου συζήτησιν τῆς ὑποθέσεως εἰς τὸ Β' τοῦ Ἀρείου Πάγου Τμήμα.

Ἀπορριπτεῖ ὡς ἀπαράδεκτον δι' ἔλλειψιν προδικασίας τὴν αἴτησιν τῆς ἀναιρεσειούσης περὶ ἐπιστροφῆς δραχμῶν ἐβδομήκοντα καὶ μίᾳς (71).

Διατάσσει τὴν καταχώρισιν τῆς παρούσης εἰς τὸ περιθώριον τοῦ πρωτοτύπου τῆς ἀναιρουμένης καὶ τὴν διὰ τοῦ τύπου δημοσίευσιν αὐτῆς δαπάνη τοῦ ἀναιρεσιβλήτου, εἰς βάρος τοῦ ὁποίου ἐπιβάλλει τὰ ἐνώπιον τοῦ Πρωτοδικείου καὶ τοῦ Ἀρείου Πάγου ἔξοδα τῆς ἀναιρεσειούσης, μετριασθέντα εἰς δραχμὰς ἐξήκοντα (60) καὶ τὰ τέλη τῆς σημάσεως.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις τῇ τριακοστῇ πρώτῃ (31) Μαρτίου 1898. Ἐδημοσιεύθη δ' ἐκτάκτως τῇ τριακοστῇ πρώτῃ Μαρτίου 1898.

Ὁ Πρόεδρος

Ὁ Γραμματεὺς

Κ. Σημαντήρας

Γ. Καστόρχης

Ἀρθ. 51

Τὸ Δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου.

Τμήμα Α'

Συγκείμενον ἐκ τῶν δικαστῶν Κ. Σημαντήρα, Προέδρου, Χ. Κόκκορη, Α. Γκιών, Παν. Μενελάου, Ἀδ. Πετρίτση, Μιλ. Ἡλιάδου καὶ Ξεν. Εὐθυμίου παρόντων τοῦ τε Ἀντεισαγγελέως Κων. Μανιάκη καὶ τοῦ Γραμματέως Γ. Ι. Καστόρχη.

Συνεδριάσαν δημοσίᾳ ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ τοῦ καταστήματος αὐτοῦ, τῇ ἐνάτῃ (9) Μαρτίου 1898, ἵνα δικάσῃ ἐπὶ τῆς αἰτήσεως τῆς Ἑλένης Ν. Λούντζη καὶ τοῦ συζύγου της Κεμίλλου Θ. Μερκάτη, κατοίκων Ζακύνθου, παρασταθέντων διὰ τοῦ πληρεξουσίου τῶν Ἀντ. Μάτση, δικηγόρου, κατὰ τῶν 1) Δημητρίου Ν. Λούντζη Σολωμοῦ, δι' ἑαυτὸν καὶ ὡς κληρονόμον τοῦ πατρὸς του Νικ. Λούντζη καὶ 2) Μαρίας Σεκιάρη, συζύγου Δημητρίου Ν. Λούντζη, κατοίκου ὡσαύτως Ζακύνθου, παρασταθεντων διὰ τῶν πληρεξουσίων τῶν Νικ. Δαμασκηνοῦ καὶ Ξενοφ. Ψαρᾶ, δικηγόρων, περὶ ἀναιρέσεως τῶν ὑπ' ἀριθ. 883 (1889) καὶ 495 (1892) ἀποφάσεων τῶν ἐν Πάτραις Ἐφετῶν.

Ἀκοῦσαν τοῦ εἰσηγητοῦ Δικαστοῦ Μιλτ. Ἡλιάδου, ἐκθέσαντες τὰδε :

Ὁ Κεμίλλος Μερκάτης καὶ ἡ σύζυγός του Ἑλένη Λούντζη

διὰ τῆς ἀπὸ 18 Ἰανουαρίου 1882 ἐνώπιον τοῦ Πρωτοδικείου Ζακύνθου ἀγωγῆς κατὰ τῶν Νικ. Λούντζη, Δημητρίου Λούντζη, καὶ τῆς συζυγοῦ του Μαρίας Σεκιάρη ἐξέθησαν, ὅτι ἡ Ἑλένη, θυγάτηρ Νικ. Λούντζη κατὰ τὸ 19ον ἔτος τῆς ἡλικίας τῆς, συνκινέσει τοῦ πατρὸς τῆς, ἦλθεν εἰς γάμον μετὰ τοῦ Καμίλλου Μερκάτη καὶ κατὰ τὸ ἄρθρον 178, 1322, 1323, Ἰον. Κώδ. δικαιούται νὰ λάβῃ ἀρμοδίαν προίκα, κατὰ δὲ τὰ ἐν Ἑπτανήσῳ ἰσχύοντα ἔθιμα δικαιούται νὰ λάβῃ προίκα οὐχὶ κατωτέρην τῆς νομίμου κληρονομικῆς μερίδος. Ἐπὶ τοῦ προκειμένου δὲ, ὑπαρχόντων τριῶν τέκνων, ὡς νόμιμος μερὶς τῆς ἐναγοῦσης ἐκ τῆς περιουσίας τοῦ πατρὸς τῆς εἶναι τὸ τέταρτον αὐτῆς. Κατὰ τὸν χρόνον τοῦ γάμου τῆς ἐναγοῦσης, ἦτοι κατὰ τὸ 1872 ἡ πατρικὴ τῆς περιουσία κινητὴ καὶ ἀκίνητος ἀνῆρχετο εἰς δραχ. 6,000,000, καὶ ἐν τῇ ἀγωγῇ λεπτομερῶς περιγράφεται ὥστε τὸ τέταρτον αὐτῆς ἀνήκει εἰς τὴν ἐνάγουσαν ὡς ἀνάλογος προίξ· ὅτι διὰ τοῦ προικοσυμφώνου ἔλαβεν ὡς προίκα κατὰ τὸν γάμον τῆς παρὰ τοῦ πατρὸς τῆς κινητὰ καὶ ἀκίνητα ἐν ὅλῳ δραχ. 96.000, ἐπομένως μὴ οὕσης ἀρμοδίας τῆς δωθείσης αὐτῇ προίκος, δικαιούται δυνάμει τοῦ ἁρθροῦ 1326 Ἰον. Κώδ. νὰ ζητήσῃ τὴν συμπλήρωσιν αὐτῆς· ὅτι ἡ ἐν τῷ προικοσυμφώνῳ δήλωσις αὐτῆς, ὅτι ἀποδέχεται ὡς ἀνάλογον τὴν συστηθεῖσαν προίκα καὶ παραιτεῖται πάσης οἰκοδόηποτε ἀπαιτήσεως ἐπὶ τῆς πατρικῆς περιουσίας, εἶναι ἄκυρος α') διότι τότε ἦτο ἀνηλικὸς καὶ δὲν ἠδύνατο ἐγκύρως νὰ παραιτηθῇ· β') διότι ἡ ἀρμοδία προίξ ἐπέχει τόπον νομίμου κληρονομικῆς μερίδος, ἐπὶ τῆς ὁποίας δὲν ἰσχύει παραιτήσεις, οὐδ' ἐπιτρέπεται συμβιβασμὸς μετὰ τοῦ ὀρεῖλοντος αὐτὴν ζώντος (ἄρθρ. 814 Ἰον. Κώδικ.) καὶ γ'). διότι δὲν ὑπάρχει ἐν τῷ προικοσυμφώνῳ ρητὴ παραιτήσις ἀπὸ τῆς ἀπαιτήσεως ἀρμοδίας προίκος, ἦτοι ἀπὸ τῆς ἀγωγῆς· ὅτι ἡ ἀκυρότης τοῦ προικοσυμφώνου λόγῳ τῆς ἀνηλικιότητος τῆς ἐναγοῦσης δὲν καλύπτεται ἐκ τῆς κατὰ τὴν συνομολόγησιν αὐτοῦ παρυστάσεως τοῦ πατρὸς τῆς, διότι ὁ πατήρ τῆς ἦτο συμβαλλόμενον μετ' αὐτῆς μέρος καὶ συνεπῶς εἶχεν ἀντίθετον συμφέρον· ὅτι ἄλλως ἡ παραιτήσις αὐτῆς ἀπὸ τῆς συμπληρώσεως ἀρμοδίας προίκος εἶναι ἄκυρος, ὡς προελθοῦσα ἐκ πλάνης, καὶ ὅσον αὕτη ἡγνῶει τὸ ποσὸν τῆς πατρικῆς περιουσίας· ὅτι οἱ ἐνχαγόμενοι Ν. Λούντζης καὶ Δημ. Λούντζης πρὸς καταδουλείαν τοῦ νόμου καὶ ὑπεκφυγὴν τῆς νομίμου πρὸς τὴν ἐνάγουσαν ὑποχρέωσιν αὐτῶν εἰκονικῶς καὶ δολίως διὰ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 1058 (1875) συμβ. λαίου τοῦ συμβολαιογράφου Δ. Πολίτου συνωμολόγησαν τὴν ὑπὸ τοῦ Ν. Λούντζη παραχώρησιν τῶν ἐν αὐτῇ περιγραφομένων κτημάτων του

ὁν υἱὸν τοῦ Δημήτριον λόγῳ συστάσεως ἰσοβίου προσόδου ἐκ 30,000 κατ' ἔτος καὶ διὰ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 1889 (1877) συμβολίου τοῦ ἰδίου συμβολαιογράφου συνωμολόγησαν ὅτι ἡ σύζυγος τοῦ υἱοῦ Μαρία Σεικιάρη ἔλαβε προίκα ἐκ λιρῶν στερλινῶν 100, ἔσων μὲ δραχ. 393,680 καὶ πρὸς ἀσφάλειαν τῆς ὁποίας ἀφῆσαν ὑποθήκαι ἐφ' ὧν τῶν ἀκινήτων κτημάτων τῶν ὑπὸ Νικολ. Λούντζη πρὸς τὸν υἱὸν τοῦ Δημήτριον ἐπὶ ἰσοβίῳ προ-
 ὥς ἄνω παραχωρηθέντων· ὅτι τὸ συμβόλαιον τοῦτο ὑπ' ἀριθ. 4850 εἶνε ἄκυρον, καθ' ὃ συνωμολογηθὲν πρὸς καταδολίευσιν τῶν ἐρόντων τῶν ἐναγόντων· συζύγων, ἵνα στερηθῇ ἡ ἐνάγουσα νομίμου καὶ δικαίας προικὸς τῆς, καὶ ἐπομένως ἄκυροι καὶ αἱ κρεῖσαι ὑποθήκαι καὶ ῥητήσαντο νὰ κηρυχθῇ ἄκυρον τὸ ὑπ' ἀριθ. 4850 προικοσύμφωνον, νὰ διαταχθῇ ἡ συμπλήρωσις τῆς ἐνάγουσας καὶ προαδιορισθῇ ἡ ἀνήκουσα εἰς τὴν ἐνάγουσαν προίξ, συνισταμένη τοῦλαχιστον εἰς τὸ τέταρτον τῆς περιουσίας τοῦ πατρὸς τῆς, νὰ καταδικασθῇ ὁ Ν. Λούντζης, ὅπως συμπληρώσιν τῆς προικὸς τῆς, ἐκτὸς τῶν δραχ. 96 000 (τῶν προικῶν δοθεισῶν) πληρώσῃ αὐτῇ εἰσέτι δραχ. 1,404,000 ἢ ὡς 6 0)0 ἑτησίως, νὰ κηρυχθῶσιν ἄκυρα τὰ ὑπ' ἀριθμοὺς 1889 καὶ 1889 συμβόλαια καὶ αἱ ἐγγραφαὶ ὑποθηκῶν ἐπὶ τῷ ὅπως τὰ ἀκίνητα ἐλεύθερα παντὸς βάρους συμπεριληφθῶσιν ἐν ὑπολογισμῶν τῆς περιουσίας τοῦ Νικολάου Λούντζη καὶ προαδιορισμῶν τῆς ἀρμοδίας προικὸς τῆς ἐναγουσας τὴν ἀγωγὴν αὐτῇ· ἀπέριψε τὸ Πρωτοδικεῖον διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 143 τοῦ 1882 ἀποφάσεως

Ἐκκληθείσης τῆς ἀποφάσεως ταύτης ὑπὸ τῶν ἐναγόντων ἐνώ-
 τοῦ Ἐφετερίου Πατρῶν. τοῦτο ἐξέδοτο τὰ, ἐξῆς ἀποφάσεις :
 1) τὴν ὑπ' ἀριθ. 678 (1882), δι' ἧς μεταρρυθμίσαν τὴν πρωτὴν ἀποφασιν, ὑπεχρέωσεν τοὺς ἐναγόντας ν' ἀποδείξωσι καὶ διὰ τῶν τῶν βάζειν τῆς ἀγωγῆς τῶν, 2) τὴν ὑπ' ἀριθ. 443 (1884), ἧς περτείνει τὴν διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 678 ἀποφάσεως ταχθεῖσαν διεξαγωγὴν ἀποδείξεων προθεσμίαν ἐπὶ 4 μῆνας, 3) τὴν ὑπ' ἀριθ. 312 (1885) δι' ἧς ἐκηρύχθη ἐπανειλημμένη ἡ προκειμένη διακοπείσα βιαίως ὡς ἐκ τοῦ θανάτου τοῦ ἐναγομένου Νικολάου, 4) τὴν ὑπ' ἀριθ. 883 (1889). δι' ἧς ἐπέβαλλεν ὄρκον τὸν εἰς τὸν ἐναγόμενον Δημ. Λούντζην α') ὅτι κατὰ τὴν ἐπο-
 του γάμου τῆς ἐναγουσας ἡ ἀκίνητος περιουσία τοῦ πατρὸς ἐν ἧτι ἀξίας δραχ. παλ. 2 311,977, ἀλλὰ μόνον 1,600,000, ἐδέχθη ὡς ἀποδεδειγμένον ἐκ τῶν διεξαχθεῖσων ἀποδείξεων ὅσον πλέον τοῦ ποσοῦ τούτου) καὶ β') ὅτι κατὰ τὴν αὐτὴν

ἐποχὴν ὁ πατὴρ των δὲν εἶχε λαμβάνειν ἀπὸ διαφόρους ὀφειλέτας τοῦ ποσὸν ἀνώτερον τῶν δραχ. παλ. 26,540 92)00, ὅπερ ἐπίσης ἐδέχθη ὡς ἀποδεδειγμένον, καὶ ὅτι κατὰ τὴν αὐτὴν ἐποχὴν ὁ πατὴρ των δὲν εἶχε χρηματικὴν περιουσίαν δραχ. Παλ. 250,000 οὐδὲ ἡ ἀξία τῆς ὅλης κινήτης αὐτοῦ περιουσίας ἀνῆρχετο εἰς τὸ ποσὸν τῶν δραχ. παλ. 186,116.50)00 (ὕποχρεωμένου τοῦ ὁμόσποντος νὰ ὀρίσῃ ποῖαν ἕξιαν εἶχεν αὐτὴ ἢ ὅτι δὲν εἶχεν οὐδεμίαν) καὶ 5) τὴν ὑπ' ἀριθ. 495 (1892) ὀριστικὴν, δι' ἧς δεχθὲν ἐν μέρει τὴν ἀγωγὴν, ἐκνύξεν ἄκυρον τὸ προικοσύμφωνον, ὡς ἐτάξε τὴν συμπλήρωσιν τῆς προικὸς τῆς ἐναγοῦσης, προσδιόρισαν τὸ ὅλον ταύτης εἰς δραχ. 200 000. ἐξ ὧν ἀφαιρουμένων δραχ. 120.000 ὡς εἰς προῖκα ἔλαβεν αὐτὴ, ὑπεχρέωσε τὸν ἐναγόμενον Δημήτριον Δούντζην, ἵνα πρὸς συμπλήρωσιν παραδῶσῃ τοῖς ἐνάγουσιν ἀκίνητα κτήματα ἀξίας δραχ. παλ. 80,000 ἢ νέων 71,200, ἐν ἑλλείψει δὲ κτημάτων νὰ συμπληρώσῃ ταύτας διὰ χρημάτων ἐν ὅλῳ ἢ ἐν μέρει, καὶ τοὺς τόκους τῶν δραχ. 80 000 πρὸς 6 ο)ο ἐτησίως, ἀπὸ τῆς κοινοποιήσεως τῆς ἀποφάσεως, ἐν ἣ περιπτώσει δὲν ἤθελεν ἐγκαιρῶς παραδῶσῃ αὐτοῖς τὰ προσδιορισθέν τοῦτο ὑπόλοιπον τῆς προικὸς μέχρι παραδόσεως ἢ ἐξοφλήσεως αὐτοῦ, ἀπέρριψε δὲ τὴν ἀγωγὴν κατὰ τὰ λοιπὰ. Τῶν ὑπ' ἀριθ. 883 καὶ 495 ἀποφάσεων τὴν ἀναίρεσιν αἰτοῦνται οἱ ἐνάγοντες διὰ τε τῆς ἀπὸ 19 Δεκεμβρίου 1892 αἰτήσεως των καὶ διὰ τοῦ ἀπὸ 3 Ἀπριλίου 1897 προσθετοῦ δικογράφου των διὰ τοὺς ἐν αὐτοῖς περιεχομένους ὡς ἐξῆς λόγους ἀναιρέσεως :

I Τοὺς ἐν τῇ αἰτήσει·

Διότι ἀναιτιολογήτως ἡ 883 (1889) ἀπόφασις ἡ ἐκτιμήσασα τὰς διὰ τῆς προηγουμένης ὑπ' ἀριθ. 678 (1882) ἀποφάσεως ἐπιβληθείσας καὶ διεξαχθείσας ἀποδείξεις, παρέτρεξεν, ὡς ἐπίσης καὶ ἡ 495 (1892) περὶ εἰλεψε νὰ δικάσῃ τοὺς ἐκ νέου ὑποβληθέντας ἰσχυρισμούς των ἀναφερομένους ἐν τῇ ἐπιδίκῳ ἀπὸ 18 Ἰανουαρίου 1882 ἀγωγῇ καὶ ταῖς σχετικαῖς προτάσεσι των ὡς πρὸς τὰ ἐν αὐταῖς περιγραφόμενα καὶ ἐκ τῶν δι' αὐτῶν πρὸς αὐτὴν συμβουλευτικῶν ἀποδειχθέντα κτήματα τοῦ πατρός των, ἦτοι τὰ ὑπ' ἀριθ. τῆς ἀγωγῆς των 43, ἀξίας κατὰ τὸ ὑπ' ἀριθ. 4850 τῆς 22 Ἰανουαρίου 1872 τοῦ συμβολαιογράφου Δ Πολίτου προικοσύμφωνον Δραχ. 33,774, —84, ἀξίας ὁμολογηθείσης ἐν μέρει καὶ παρὰ τῶν ἀναιρεσιβλήτων Δραχ. 3,636 —90 ἀξίας Δραχ. 362, —107 ἀξίας Δραχ. 1800, —121, ἀξίας δραχ. 78, —123, ἀξίας Δρ. 900, —124, ἀξίας Δρ. 300, —125, ἀξίας Δρ. 315, —132, ἀξίας Δρ. 500, —133 ἀξίας Δρ. 394, —148, ἀξίας Δρ. 912, —179, ἀξίας

16.020,—194, ἄξιας ὁμολογηθείσης ἐν μέρει καὶ παρὰ τῶν
 ἀρειοβλήτων Δραχ. 1200,—203, ἄξιας ὁμολογηθείσης ὁμοίως
 ἐν μέρει Δραχ. 4.428,—208 ἄξιας ὁμοίως ὁμολογηθείσης ἐν μέρει
 1620,—281, ἄξιας ὁμοίως ὁμολογηθείσης ἐν μέρει Δρ. 630,
 ἐν ὅλῳ ἄξιας Δρ. 70.833.

Διότι ἀναιτιολογήτως 883 ἡ ἀπόφασις δὲν ἔλαβεν ὑπ' ὄψει
 οὐς τοὺς ἰσχυρισμοὺς τῶν ἀναφορικῶς πρὸς τὰ ὑπ' ἀρ. θ.
 21, 22, 23, 24, 25, 29, 31, 35, 36, 37, 47, 50—62, 64,
 73, 89, 97, 98, 99, 101, 101, 111, 116, 118, 122, 139,
 172, 176, 210, 229 (καίτοι ὁμολογούμενον) 235, 236, 238,
 244, 245, 246, 247, 248, 249, 251—252, 254, 256,
 273, 275, 280, 284, 293, 302 καὶ 323 κτημάτα τῆς ἀγω-
 γῆς φέροντα ὅλα ἄξιαν δραχ. 155.849 καὶ ἀπέριψε ταῦτα,
 ἐν 495 ἀπόφασις ἐπίσης παρέλειψεν ἐντελῶς νὰ δικάσῃ ἐπ'
 τῶν. Διότι ἀναιτιολογήτως ἡ 883 ἀπόφασις δὲν ἔλαβεν ἐπίσης
 ὄψει τοὺς ἰσχυρισμοὺς τῶν καὶ ἐντελῶς περιώρισε καὶ ἤλατ-
 τε τὴν ἄξιαν τῶν ἐπιμένων κτημάτων τῆς ἀγωγῆς τῶν κατὰ
 5, 798. 50)00 δραχ. ἤτοι τῶν ὑπ' ἀριθμ. 1) ἄξιας δραχ.
 3.000, προσδιορισθείσης εἰς Δρ. 100,000, 2 3) ἄξιας δραχ.
 854, περιορισθείσης εἰς Δρ. 52,500, 7) ἄξιας δραχ. 33.317,
 10) περιορισθείσης εἰς Δρ. 30,000 8. 9) ἄξιας Δρ. 9956, περι-
 ορισθείσης εἰς Δρ. 6.400, 12) ἄξιας Δρ. 634.319. περιορισθείσης
 Δρ. 450.000, 13) ἄξιας Δρ. 21.342, περιορισθείσης εἰς δραχμὰς
 1000, 14) ἄξιας Δρ. 54.261, περιορισθείσης εἰς Δρ. 24.000,
 15) ἄξιας Δρ. 31.170, περιορισθείσης εἰς Δρ. 23.000, 16) ἄξιας
 14.922, περιορισθείσης εἰς Δρ. 14,000, 17) ἄξιας Δρ. 13.099
 περιορισθείσης εἰς Δρ. 13.000, 18 καὶ 19) ἄξιας Δρ. 192.240,
 περιορισθείσης εἰς Δρ. 170,000, 26, 27, 28, 30, 32, 33, 34,
 71, 72, 74 ἕως 82) ἄξιας ὅλων Δρ. 75.082, περιορισθείσης εἰς
 55.000. 103 105 καὶ 106) ἄξιας Δρ. 6.729, περιορισθείσης
 Δρ. 2.500, 110, 113, 114, 115, 141, 144 146, 147 149,
 156, 158, 159) ἄξιας Δρ. 26.256, περιορισθείσης εἰς Δρ. 18.000,
 16) ἄξιας Δρ. 199.702, περιορισθείσης εἰς Δρ. 35.000, 167, 168,
 173, 174, 175, 177, 178, 180, 181, 182, 183 185 189, 190,
 191) ἄξιας ὅλων Δρ. 61.997 περιορισθείσας εἰς Δρ. 25.000, 195)
 ἄξιας Δρ. 30.600, περιορισθείσας εἰς Δρ. 18.000 198, 202, 205,
 209, 210, 212, 214, 215, 216 219, 223 225 226, 227, 255,
 258, 259, 278, 279, 282, 283) ἄξιας ὅλων Δρ. 41.482 περιορι-
 σθείσης εἰς Δρ. 24.000, 303, 305, 306, 308, 311, 312, 313,

ΑΠΟΦΑΣΙΣ ΑΡΕΙΟΥ ΠΑΓΟΥ

26

315, 316, 318, 319, 322) αξίας δλων δρ. 13,008 περιορισθείσης εις. 12,000 και 324) αξίας δρ. 65,862 περιορισθείσης εις δραχμ. 12,000. Τούς αὐτοὺς δὲ ἰσχυρισμούς των ὑποβληθέντας αὐθις καὶ ἡ 495 ἀπόφασις δὲν ἔλαβε παντάπασιν ὑπ' ὄψει ἄνευ οὐδεμιᾶς αἰτιολογίας.

Διότι ὡς πρὸς τὰ πιστώματα, ἀποτελοῦντα κατὰ τὰς πρὸ αὐτῶν κομισθείσας ἐγγράφους ἀποδείξεις τὸ ποσὸν δρ. 875,646 ἀναιτιολογήτως ἡ 883 ἀπόφασις ἔλαβεν ὑπ' ὄψει ἐλάχιστα μόνον, ἤτοι τὰ ὑπὲρ τῶν ἀνκιρεσιβλήτων ὁμολογηθέντα καὶ φέροντα ἀξίαν δρ. 26 540 χωρὶς νὰ ἐπιληφθῇ τῆς ἐκτεμῆσεως ἰδίᾳ ἐνὸς ἐκαστοῦ δλων αὐτῶν ὡς ἐπίσης καὶ ἡ 495 ἀπόφασις οὐδαμῶς ἔλαβε ταῦτα ὑπ' ὄψει ἄνευ οὐδενὸς αἰτιολογικοῦ.

Διότι καὶ ὡς πρὸς τὴν εἰς χρήματα καὶ εἰς κινητὰ ἐπιπλακτὰ περιουσίαν τοῦ πατρὸς των κατὰ τὸ 1872 ἐπίσης ἀναιτιολογήτως ἡ 883 ἀπόφασις ἀπέριψε τοὺς σχετικοὺς ἰσχυρισμούς των καὶ ὡς περὶ ταῦτα μὴ λαβοῦσα ὑπ' ὄψει οὐδ' αὐτὰ τὰ προικοσύμφωνα. ἐξ ὧν προκύπτει ὅτι εἶχε δώσει εἰς τὰς θυγατέρας του εἰς χρήματα δρ. 24,000 καὶ εἰς πολύτιμα εἶδη κλπ. δρ. 27,204. οὐδαμῶς δὲ καὶ ἡ 495 ἀπόφασις οὐδένα ἐκ τῶν σχετικῶν ὑποβληθέντων ἰσχυρισμῶν των ἔλαβεν ὑπ' ὄψει ἄνευ οὐδεμιᾶς αἰτιολογίας.

Διότι καὶ ἡ 495 ἀπόφασις εἰς τὸν καταλογισμόν τοῦ ποσοῦ τῆς ἀρμαδίας προικὸς δὲν ἔλαβεν ὑπ' ὄψει καὶ δὲν ἠτιολόγησε τοὺς ἰσχυρισμούς των ἀναφορικῶς ὡς πρὸς τὸ ὑπ' ἀριθμ. 4850 τοῦ 1872 τοῦ Συμβουλευτοῦ Δ. Πολίτου προικοσύμφωνον, ἐξ οὗ προκύπτει, ὅτι ἔλαβον μὲν προῖκα ἐξ 120.000 δρ., ἀλλὰ τὸ ποσὸν τοῦτο ἀπετελεῖτο ἐκ τε τῆς ἀτομικῆς περιουσίας τοῦ πατρὸς των ἀξίας δρ. 96,000 καὶ ἐκ τοῦ ἀναλογοῦντος μέρους τῆς προικὸς τῆς μητρὸς τῆς ἀξίας δρ. 24,000 καὶ κατὰ παράβαν των περὶ ἀποδείξεως διατάξεων τῆς Πολ. Δικονομίας ἐσφαλμένως ἐξετίμησε τὸ προικοσύμφωνον τοῦτο δεχθὲν ὅτι ἔλαβε προῖκα ἐκ τῆς πατρικῆς περιουσίας δρ. 120 000 ἀντὶ τῶν πραγμ. κτικῶν 96,000, περιορισθείσης οὕτως ἀναιτιολογήτως τῆς πατρικῆς περιουσίας καὶ κατὰ ἑτέρας δρ. 24.000.

Διότι ἡ αὐτὴ ἀπόφασις δὲν ἀπεφάνθη ἠτιολογημένως ἐπὶ τῶν αἰτημάτων τῆς ἀγωγῆς καὶ τῶν σχετικῶν προτάσεων των τῶν ὁρῶντων τὴν ἀκύρωσιν τῶν συμβολαίων ἰσοβίου προσόδου 15 Νοεμβρίου 1875 ὑπ' ἀριθ. 7,058 καὶ προικοσύμφωνου Μαρίας Σελικιάρη 19 Μαρτίου 1877 ὑπ' ἀριθ. 7889 ἀμφοτέρων τοῦ αὐτοῦ Συμβουλευτοῦ Δ. Πολίτου καὶ τῶν θυγατέρων τούτου ληφθεισῶν ὑπὲρ αὐτῆς ὑποθήκων 19 Μαρτίου 1877 εἰς τόμον ΣΘ' φύλλ. 866.

τοῦ δήμου Ζακυνθίων, αὐθημερὸν εἰς τόμον ΣΕ' φύλλ. 722 τοῦ δήμου Ψωφίδος καὶ 21 Μαρτίου 1877 εἰς τόμον Ε' φύλλ. 272 τοῦ δήμου Θρονίων, ὡς ἔδει, ὅπως, εἴτε ὡς πραγματικοῦ εἴτε καὶ ὡς προσωπικοῦ ἔτι θεωρουμένου τοῦ δικαιώματος αὐτῶν, τὰ ὀρισθέντα πρὸς συμπλήρωσιν ἀκίνητα δοθῶσιν ἅπαντα ἐλεύθερα παντὸς βάρους καὶ υποθήκης καὶ οὐχὶ ἁπλῶς καὶ ἀορίστως ἐναλλακτικῶς καὶ ἐφ' ὅσον σώζονται· τοῦθ' ὅπερ καθίστησιν ἄλλως τε καὶ ἀνεπίδεκτον ἐκτελέσεως τὴν αὐτὴν ἀπόφασιν διὰ τὸ ἐντεῦθεν λίαν ἀόριστον καὶ ἐλλιπὲς τοῦ διατακτικοῦ αὐτῆς — Διότι ἡ αὐτὴ ἀπόφασις δὲν ἀπεφάνθη περὶ τῆς ἀπορρίψεως τῆς κατ' αὐτῶν ἀνακοπῆς 25 Φεβρουαρίου 1884 τῆς Μαρίας Σεκιάρη ὅλως ἀναιτιολογήτως.

Διοτι κατὰ παρερμηνείαν τῆς διατάξεως τοῦ ἀρθροῦ 1325 τοῦ Ἰονίου Κώδικος ἐδέχθη, ὅτι ἡ ἐκ μέρους τῶν ἀναιρεσιόντων ἀκριβεστάτη καὶ λεπτομερεστάτη δι' ἐγγράφων ἀποδείξις τῶν ἀπείρων ἐν τῇ ἀγωγῇ αὐτῶν κτημάτων καὶ πιστωμάτων τῶν ἀποτελοῦντων τὴν περιουσίαν τοῦ πατρὸς των κατὰ τὴν τέλει τοῦ γάμου των, εἰς τὴν εἶχον ὑποχρεωθῇ διὰ τῆς ὡς ἄνω εἰρημένης ὑπ' ἀριθ. 678 (1882) ἀποφάσεως τοῦ Ἐφετείου, εἰς οὐδὲν συμβάλλει καὶ ὅτι ἤρκει ὁ κατὰ προσέγγισιν μόνον προσδιορισμὸς τῆς περιουσίας, καίτοι ἀναγνωρίζον ἐντεῦθεν ὅτι εἰς τὴν ἐξεύρεσιν τῆς ἀξίας τῶν ἀκινήτων τὴν γενομένην ὑπὸ τῆς 883 (1889) ἀποφάσεως τοῦ αὐτοῦ Ἐφετείου πορρυσέφρυσαν λάθῃ, ὧν ἕνεκα ὑπεβιβασθῇ ἡ ἀξία αὐτῇ εἰς μόνον δρ. 1,645,000.

Ἐπὶ τῇ βάσει δὲ τοῦ ἀνεγνωρισμένως ἐπὶ ἑλαττον ποσοῦ τούτου ἐκανόνισεν ἐσφαλμένως ὡς ἀνήκουσαν τοῖς ἀναιρεσεῖοις προῖκα, ἧτις ἐπέχει τόπον οἰονεὶ νομίμου μοίρας, ἀορίστως τὸ εὐτελὲς ποσὸν 200,000 δρ. ἀντὶ ὀρισμένου ποσοστοῦ, ὡς ἔδει κατὰ τὸν νόμον (ἄρθ. 808 καὶ 814 Ἰον. Κώδ.) καὶ κατὰ τὴν σταθερὰν νομολογίαν, ἧτοι, ὑπαρχόντων ἐν προκειμένῳ τριῶν μόνον τέκνων, ἐνὸς ἄρρενος καὶ 2 θηλέων, τοῦ τετάρτου ἢ τοῦλάχιστον τοῦ ἔκτου τῆς ὅλης πατρικῆς περιουσίας.

Διότι ἡ αὐτὴ ἀπόφασις κατὰ παράβασιν τοῦ ἀρθροῦ 1332 τοῦ Ἰονίου Κώδικος καθ' ὃ οἱ τόκοι τῆς προικὸς τρέχουσιν αὐτοδικαίως ἀπὸ τῆς ἡμέρας τῆς τελέσεως τοῦ γάμου, δὲν ἐπεδίκασεν αὐτοῖς ἀπὸ τοῦ γάμου τοιοῦτους, ἀφ' οὗ ἀνεγνώρισεν ὡς ἔκτοτε κερτημένον τὸ πρὸς προικίσιν δικαιώμα των, ἢ ἄλλως τε κακῶς δὲν ἐπεδίκασεν αὐτοῖς τόκους τοῦλάχιστον ἀπὸ τῆς ἀγωγῆς κατὰ παράβασιν τοῦ ἀρθροῦ 156 τῆς Πυλ Δικονομίας καὶ τῶν περὶ ὑπερμερίας διατάξεων τοῦ Ἰονίου Κώδικος, ἀφ' οὗ ἡ διὰ τῆς ἀγω-

γῆς γενομένη ὄχλησις κατέστησεν ἀναμφισβητήτως ὑπερήμερον τὸν ἀναιρεσιβλήτον.

II. Τοὺς ἐν τῷ προσθέτῳ δικογράφῳ

Διότι τὸ Ἐφετεῖον διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 883 ἀποφάσεως τοῦ ἐπέβαλεν ὄρκον ἐκτιμητικὸν εἰς τὸν ἀναιρεσιβλήτον περὶ τῆς ἀξίας τῆς ἀκινήτου περιουσίας τοῦ προικοδότου Νικολάου Λούντζη, τάξασα ὡς κατώτατον ὅριον τὸ ποσὸν δρ. 1,600 000, διότι ἐκ τῆς ἐκτιμήσεως τῶν προσκομισθεισῶν ἀποδείξεων καὶ τῶν ἐκατέρωθεν ἰσχυρισμῶν τῶν διαδίκων τὸ Δικαστήριον ἐπίσθη ὅτι ἡ ἀξία τῆς περιουσίας ταύτης κατ' ἐλάχιστον ὅρον ἦτο 1,600.000 δραχμῶν. Ἀλλ' ὁ ἀναιρεσιβλήτος κατὰ τὴν δόσιν τοῦ ὅρκου κατήλθε κάτω τοῦ ταχθέντος ὑπὸ τῆς ἀποφάσεως ἐλάχιστου ὁρίου βεβαιώσας ὅτι ἡ ἀκίνητος περιουσία τοῦ πατρὸς του κατὰ τὴν ἐποχὴν τοῦ γάμου τῶν ἦτο δραχ. Παλ. μόνον 889,959 30)00.

Ἐν τούτοις τὸ Ἐφετεῖον διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 495 ἀποφάσεώς του, ἀπορρίπτει τὴν σχετικὴν ἐνστάσιν τῶν. παραδέχεται ὅτι ὁ ἀναιρεσιβλήτος διὰ τῆς δόσεως τοῦ ὅρκου δὲν μετέβαλλεν οὔτε τὸν τύπον οὔτε τὴν οὐσίαν τοῦ ἐπιβληθέντος αὐτῷ ὑπὸ τοῦ Ἐφετείου ὅρκου. Οὕτω δὲ καταλήγει εἰς τὸ συμπέρασμα ὅτι ἐν τῷ συνόλῳ αὐτῆς ἦτε ἀκίνητος καὶ κινητὴ τοῦ προικοδότου περιουσία ἀνῆρχετο κατὰ προσέγγισιν εἰς 1.645.000 παλ. δρ. καὶ ἐπὶ τῇ βάσει ταύτῃ ὑπελόγησε τὴν ἀρμόζουσαν προίκα. Ἀλλ' οὕτω προέβλεψαν τὸ Ἐφετεῖον παρεβίασε τὴν οὐσιώδη διάταξιν τοῦ ἀρθροῦ 383 τῆς Πολ. Δικον. μὴ ἀκυρῶσαν κατὰ τὴν ἐνστάσιν τῶν τὸν ὑπὸ τοῦ ἀντιδίκου τῶν δεθέντα ὄρκον, ὃν ἐδέχθη ὡς καλῶς δεθέντα καὶ ἐπὶ τῇ βάσει αὐτοῦ κανονίσαν τὰς συνεπείας τῆς ἀποδοχῆς τῆς ἀγωγῆς τῶν. Διότι τὸ Ἐφετεῖον οὐκ ὀρθῶς ἐπὶ τοῦ προκειμένου ἐφήρμωσε τὰ ἀρθρ. 1325 καὶ 1326 τοῦ Ἰον. Κώδ., διότι ἐκ τοῦ συνδυασμοῦ τῶν ἀρθρῶν τούτων πρὸς τὰ προηγούμενα 1322, 1323 καὶ 1324 ἀδιστακτικῶς προκύπτει ὅτι ὁ νόμος κανονίζει τὰ τῆς συστάσεως ἀρμοδίας προίκας ὑπὸ τοῦ Δικαστηρίου ἐν ἀρνήσει, ἢ δυστροπίᾳ τοῦ προικοδότου πατρὸς ἢ τῶν κληρονόμων του πρὸς τῆς τελέσεως τοῦ γάμου, ὅπερ καθαρῶς ἰδίως προκύπτει ἐκ τῆς διατάξεως τοῦ ἀρθροῦ 1326 καὶ τοῦ Ἰταλικοῦ ἐπισήμου κειμένου αὐτοῦ, καθ' ὃ ἡ διάταξις τοῦ ἀρθροῦ 1325 ἐφαρμόζεται καὶ ἐν ἡ περιπτώσει πρόκειται νὰ κριθῇ ἂν ἦναι ἀρμοδία ἢ διορισθεῖσα προίξ (Dote assegnata), οὐχί ἡ συσταθεῖσα ἤδη; ἀλλ' ἡ ὑπὸ τοῦ πατρὸς ἀποταχθεῖσα. Ὁ νόμος δηλονότι προνοεῖ τὴν περίπτωσιν, καθ' ἣν ὁ πατὴρ ὀρίζει τὴν δοτέαν εἰς τὴν θυγατέρα του προίκα πρὸ τῆς τελέσεως τοῦ γάμου.

καὶ γεννᾶται ἀμφισβήτησις περὶ τοῦ ἐπαρκoῦς καὶ ἀρμοδίου ἢ μὴ αὐτῆς. Ἐν τοιαύτῃ δὲ περιπτώσει γίγνεται προσφυγὴ εἰς τὴν δικαστὴν ἢ καὶ προσδιῶριση ταυτην κατὰ τοὺς ὅρους τοῦ ἀρθροῦ 1325 καὶ τότε ἡ ἀπόφασις τοῦ Δικαστοῦ ἰσοδυναμεῖ μὲ προικοσύμφωνον, ὡς ὁρίζει τὸ αὐτὸ ἀρθρον, διότι τότε τὴν περὶ προικὸς συμφωνίαν ἀντικαθιστᾷ τοῦ δικαστοῦ ἡ ἀπόφασις, ὅπερ προδηλῶς ἀποδεικνύει ὅτι ὁ νομοθέτης ἔχει ὑπ' ὄψει τὰ πρὸ τῆς τελέσεως τοῦ γάμου συμβαίνοντα. Διότι τοῦτο αὐτὸ εἶχε χώραν καὶ κατὰ τὸ προῖσχύσαν ἐν Ἑπτανήσῃ Ἑνετικὸν δίκαιον. Προκειμένου ὅμως περὶ ἀγωγῆς ἐγειρομένης μετὰ τὴν σύστασιν προικὸς καὶ τὴν τέλεσιν τοῦ γάμου, ἐπιδιωκούσης δὲ ὡς ἐπὶ τοῦ προκειμένου τὴν συμπλήρωσιν προικὸς, ἅτε τῆς συσταθείσης μὴ οὐσης ἀρμυδίας καὶ ἐπαρκoῦς, σχετικῶς πρὸς τὴν περιουσίαν τοῦ προικοδότου τὰ ἐν Ἑπτανήσῃ Δικαστήρια ἀνέκαθεν, καὶ τὰ ἐν Ἑλλάδι ἐδέχθησαν ὅτι ἡ ἀγωγή αὕτη εἶνε δεκτὴ, ἀλλ' ἀντικείμενον αὐτῆς δὲν εἶνε πλέον σύστασις ἢ συμπλήρωσις διορθώσεως ἢ ἀποταχθείσης προικὸς, ἀλλ' ἀπαίτησις καθαρᾶ, ἀντικείμενον ἔχουσα τὴν καταβολὴν χρηματικῆς ποσότητος ἀπορρέουσα δ' ἐκ τοῦ νομίμως ἀνεγνωρισμένου κατὰ τ' ἀρθρ. 178 καὶ 631 τοῦ Ἰον. Κωδ. δικαίωματος τῆς θυγατρὸς τοῦ νὰ προικισθῇ ἀναλόγως καὶ ἀρμοδίως παρὰ τοῦ πατρὸς καὶ τῶν κληρονόμων του. τὸ δικαίωμα δὲ τοῦτο εἶνε καθ' ὅσον προσωπικόν ὡς καὶ ὁ Ἄρειος Πάγος ἀπεφάνθη, οὐδὲν δ' ἔχει τὸ ἐμπράγματον, διότι δὲν εἶνε κληρονομικὴ μερίς. οὐδ' ὑφίσταται ἐπὶ κτημάτων ἀκινήτων ἀλλ' ἀπορρέει ἐκ προσωπικῆς τοῦ προικοδότου ὑποχρεώσεως. Τὰς ἀρχὰς δὲ ταύτας καὶ τὰς ἀνωτέρω παρατεθείσας διατάξεις τοῦ νόμου ἐσφαλμένως τὸ Ἐφετεῖον ἠρμήνευσε καὶ κακῶς ἐπὶ τοῦ προκειμένου ἐφήρμοσε, δεχθὲν διὰ τοῦ σκεπτικοῦ καὶ διατακτικοῦ τῆς ἀποφάσεώς του, ὅτι ὑποχρεοῦνται οἱ ἀναρεσεῖοντες νὰ λαβῶσι τὰ ἐν αὐτῇ ὁριζόμενα κτήματα μέχρι ἀξίας δραχ. παλαιῶν 80,000, ἐνῷ οὕτω ἀντὶ νὰ λύσῃ ὡς ὤφειλε τὴν διαφορὰν δι' ἀνεπιδέκτου ἀμφισβήτησεως διαζύγιος, δημιουργεῖ νέαν καὶ βεβαίαν κατὰ τὴν ἐκτέλεσιν δίκην, διότι παρέχει εἰς τὴν ἀναρεσιβλήτον τὸ δικαίωμα, ἐν ἡλείψει τῶν ὑποδεικνυομένων κτημάτων, νὰ δώσῃ ἄλλα κατ' ἐκλογὴν αὐτοῦ, ἐν ἡλείψει δὲ καὶ τούτων, χρήματα μετρητὰ, ὅπερ δημιουργεῖ ἀληθὲς χάος καὶ καθίστασι τὴν ἀπόφασιν αὐτοῦ τὸ Ἐφετεῖον ἀνεπίδεκτον ἐκτελέσεως κατὰ παράβασιν οὐσιωδῶν δικονομικῶν κανόνων.

Διότι εἶνε θεμελιώδης κανὼν, ὅτι οἱ τόκοι ὀρεῖλονται ἀπὸ τῆς ἀχλήσεως. Ἄλλ' ὁ νόμος προκειμένου περὶ προικὸς ποιεῖται ἐξαίρεσιν καθ' ἃπερ προνοεῖ καὶ ἐν τῷ ἀρθρῳ 1067 ὁρίζων, ὅτι οἱ

τόκοι χωροῦσιν αὐτοδικαίως ἀπὸ τῆς τελέσεως τοῦ γάμου καὶ ὁ λόγος εἶνε εὐνόητος, διότι ἀπὸ τοῦ γάμου ὁ ἀνὴρ ὑφίσταται τὰ βάρη αὐτοῦ, πρὸς ἀνακούφισιν τῶν ὁποίων δίδεται ἡ προίξ. Ὁ δὲ λόγος ἐν τῷ Ἐφετεῖον ἐπικαλεῖται ἐρμηνεύον τὸ ἄρθρον 1332 ὅτι δηλ. ὁ νόμος προνοεῖ μόνον τὴν περίπτωσιν καθ' ἣν πρόκειται περὶ προίξ ὑποσχεθείσης ἢ περὶ προίξ συσταθείσης ἤδη, ἣν ὁ πατὴρ δυστροπεῖ νὰ πληρώσῃ, δὲν εἶνε βάσιμος καὶ σύμφωνος τῷ νόμῳ, διότι ἡ ρῆσις τοῦ νόμου: «ἡ τῶν καταδικασθέντων νὰ τὴν πληρώσωσιν» εἶνε γενικὴ περιλαμβάνουσα πᾶσαν περίπτωσιν καὶ ἐπομένως καὶ τὰς περιπτώσεις τῶν ἄρθρων 1322 ἕως 1326, καθ' ἃς τὸ Πρωτοδικεῖον παρεμβαίνει πρὸς προσδιορισμὸν τῆς ἀρμοδίας προίξ, ὅταν εἴτε ὁ πατὴρ δυστροπῇ νὰ συστήσῃ προίκα, εἴτε ἡ διορισθεῖσα δὲν εἶνε ἀρμοδία εἴτε ὅτε μετὰ τὴν σύστασιν ζητεῖται συμπλήρωσις προίξ, ὡς ἐπὶ τοῦ προκειμένου, διότι καὶ τοῦ πρὸς συμπλήρωσιν διδόμενον εἶνε ἐν προίκι, εἶνε δηλ. αὐτὸ τοῦτο προίξ εἰς ἀνακούφισιν τῶν βαρῶν τοῦ γάμου διδόμενον, παρέχον νόμιμον πρὸς ἐγγραφὴν ὑποθήκης τίτλον καὶ μὴ ὑπαγόμενον εἰς τὴν παράφερναν τῆς γυναικὸς πριουσίαν ἐπομένως ἡ διατάξις τοῦ ἄρθρου 1332, καθ' ἣν οἱ τόκοι χωροῦσιν ἀπὸ τῆς τελέως τοῦ γάμου ἔχει πλήρη ἐφαρμογὴν. Ἀπαρτίψαν δὲ τὸ Ἐφετεῖον τὴν σχετικὴν αἵτησιν τῆς ἀγωγῆς, ψευδῶς ἐπὶ τοῦ προκειμένου ἡρμήνευσε καὶ κακῶς ἐφήρμοσε τὰς ἀνωτέρω παρατεθείσας διατάξεις τοῦ Ἰονίου Κώδικος.

Διότι ἐπικουρικῶς, τὸ Ἐφετεῖον παρὰ τὸν θεμελιώδη κανόνα τοῦ ἄρθρ. 156 § 2 Πολ. Δικον μίας καὶ τοῦ ἄρθρ. 1067 Ἰον Κώδικος ἐπιδικάζει τόκους μόνον ἀπὸ τῆς κοινοποιήσεως τῆς ἀποφάσεως του. Ἀλλ' οὕτω πρᾶξαν ὑπέπεσεν εἰς τὰς ἐξῆς παραβάσεις: 1) δέχεται ὅτι ἡ ἀγωγὴ δὲν ἀποτελεῖ ὁλλήσιν, ἐνῶ ρητῶς ὁ νόμος τὸ ἐναντίον ὀρίζει ἐν ταῖς ἀνω διατάξεσιν αὐτοῦ 2) ἡ ἀπόφασις δὲν δημιουργεῖ δικαιώματα, ἀλλ' ἀναγνωρίζει τοιαῦτα ἀνατρέχουσα εἰς τὴν ἀγωγὴν, ἅρα ἐὰν ἔκτοτε ἐδικαιοῦντο νὰ λαβῶσιν τὰ ἐπιδικασθέντα, ἐδικαιοῦν οὐ συγχρόνως καὶ εἰς τὰ παρακολούθημα αὐτῶν, ἥτοι εἰς τοὺς καρποὺς τοὺς φυσικοὺς ἢ πολιτικοὺς τοῦναντίον δ' ἀπεφάνετο τὸ Ἐφετεῖον παραβιάσαν τὸς θεμελιώδεις τούτους κανόνας καὶ διατάξεις 3) ἐπιδίκαξαν τὸ Ἐφετεῖον τόκους μόνον ἀπὸ τῆς κοινοποιήσεως τῆς ἀποφάσεως του καίτοι ἀναγνωρίζον ὅτι ὁ ἀ-αιρεσίβλητος ἦτο ὀφειλέτης πρὸς τοὺς ἀνααιρεσίβλητους, οὐχ ἥτις ἐν κατέστησε τὴν θέσιν αὐτῶν χείρονα, καίτοι πιστωτῶν, διότι δέχεται ὅτι ὁ ἀνααιρεσίβλητος ἠδύνατο νὰ ἰδιοποιηθῇ τοὺς καρποὺς τοὺς τε φυσικοὺς καὶ πολιτικοὺς τοῦ ἀνῆ-

κοντος τοῖς ἀναιρεσεῖουσι κεφαλαίου ἀπὸ τῆς ἀγωγῆς μέχρι τῆς κοινοποιήσεως τῆς ἀποφάσεως, ἐνῷ ἡ ἀγωγή καθίστα αὐτὸν κακῆς πίστεως κάτοχον ὡς πρὸς τὰ ἐπιδικαζόμενα ἀκίνητα καὶ ἐπομένως ὤφειλε ν' ἀποδώσῃ αὐτοῖς τοὺς ἐξαχθέντας καρπούς κατὰ τὸ ἀρθρον 156 § 4 Πολ. Δικονομίας ἢ τοὺς τόκους τοῦ χρηματικοῦ κεφαλαίου.

Ἀκοῦσαν τῶν πληρεξουσίων τῶν διαδίκων, τοῦ μὲν τῶν ἀναιρεσειόντων ἀναπτύξαντος καὶ προφορικῶς τοὺς λόγους ἀναιρέσεως καὶ αἰτησαμένου τὴν ἀναίρεσιν τῶν προσβαλλομένων ἀποφάσεων, τῶν δὲ τῶν ἀναιρεσιβλήτων ἀνικρουσάντων αὐτοὺς καὶ αἰτησαμένων τὴν ἀπόρριψιν τῆς αἰτήσεως καὶ τοῦ Ἀντεισαγγελέως Σκεφθὲν κατὰ τὸν Νόμον·

Ἐπειδὴ τὸ Ἐφετεῖον λαθὼν ὑπ' ὄψει τὰς κομισθείσας ὑπὸ τῶν ἀναιρεσειόντων ἀποδείξεις δυνάμει τῆς ὑπ' ἀριθ. 678 τοῦ 1882 ἀποφάσεώς του, ὡς πρὸς τὴν ἀξίαν τῶν ἐν τῇ ἀγωγῇ κτημάτων καὶ ἐκτιμήσαν ταύτας δὲν ἦτο ὑπόχρεων ν' ἀπαντήσῃ εἰς τὰ ἀρῦόμενα ἐκ τῶν ρηθεισῶν ἀποδείξεων ἐπιχειρήματα αὐτῶν, ἐπομένως ἡ πρὸς ταῦτα ἔλλειψις αἰτιολογίας δὲν καθιστᾷ τὰς προσβαλλομένας ἀποφάσεις ἀναιρέτεας λόγῳ ἀναιτιολογήτου, καὶ ἀπορριπτέαι ἄρα εἰσὶν οἱ ἐπὶ τῶν ἐναντίων προϋποθέσεων ἐρειδόμενοι τρεῖς πρῶτοι λόγοι τῆς αἰτήσεως ἀναιρέσεως.

Ἐπειδὴ ὡς ἀποδεικνύεται ἐκ τῶν προσβαλλομένων ἀποφάσεων (αἰτιολ. 36 ἀποφάσεως 883 τοῦ 1889 εἰς ἣν ἀναφέρεται καὶ ἡ ὑπ' ἀριθ. 495 τοῦ 1892) τὸ Ἐφετεῖον ἔλαβεν ὑπ' ὄψει τὰς κομισθείσας ὑπὸ τῶν ἀναιρεσειόντων ἀποδείξεις περὶ τῶν κατὰ τὴν ἐποχὴν τοῦ γάμου τῆς ἀναιρεσειούσης πιστωμάτων τοῦ πατρὸς αὐτῆς.

Ἐπειδὴ οἱ ἀναιρεσειόντες, ὡς βεβαίοντο τὸ δικάσαν Ἐφετεῖον διὰ τῶν προσβαλλομένων ἀποφάσεων, οὐδεμίαν προσήγαγον ἀποδείξιν περὶ τῆς εἰς χρήματα καὶ κίνητα ἐν γένει περιουσίας τοῦ πατρὸς αὐτῶν κατὰ τὴν τέλει τοῦ γάμου τῶν καὶ τοῦτω τῷ λόγῳ ἀπέρριψε τοὺς σχετικούς αὐτῶν ἰσχυρισμούς ὡς ἀναποδείκτους· ἀπορριπτέος ἄρα ἐστὶν ὡς μὴ βεβαίος ὁ ἐπὶ τῆς ἐναντίας προϋποθέσεως ἐρειδόμενος ὅς ἀναιρέσεως λόγος, ἥτοι ὅτι ἀναιτιολογήτως ἀπέρριψεν αὐτοὺς, τὰ προικισύμφωνα δὲ ἄτινα ἤδη ἐπικαλούνται δὲν ἰσχυρίζονται ὅτι καὶ ἐφεσίμως τὰ ἐπικαλέσθισαν ἐπὶ τούτῳ, ἥτοι πρὸς ἀπόδειξιν τῆς εἰς χρήματα καὶ κίνητα πατρικῆς περιουσίας, ἐπομένως ὁ ἐπὶ τῆς μὴ ἐκτιμήσεως αὐτῶν ἐρειδόμενος λόγος ἀναιρέσεως ἀπαράδεκτός ἐστι κατὰ τὸ ἀρθρ. 811 § 2 Πολ. Δικονομίας.

Ἐπειδὴ ἡ ὑπὸ τοῦ Δικαστηρίου τῆς οὐσίας ἐκτίμησις τοῦ προικοσυμφώνου ὡς πρὸς τὸ δοθὲν τῇ ἀναιρεσειούσῃ ὑπὸ τοῦ πατρὸς αὐτῆς χορηγιακὸν ποσόν, ἀφορῶσα εἰς ἐκτίμησιν πραγμάτων, διαφεύγει τὸν ἑλεγχον τοῦ Ἀρείου Πάγου ὅτε μὴ προσβαλλομένου δι' αὐτῆς κανόνος τινὸς τοῦ Δικαίου - ἄρθρ. 810 § 2 Πολ. Δικονομίας

Ἐπειδὴ, ὡς ἀπ. δεικνύεται ἐκ τῶν προσβαλλομένων ἀποφάσεων, τὸ Ἐφετεῖον ἔλθεν ὑπ' ὅψει τὴν αἵτησιν τῶν ἀναιρεσειόντων καὶ τοὺς σχετικοὺς ἰσχυρισμούς των περὶ ἀκυρότητος τοῦ ὑπ' ἀριθ. 7058 συμβολίου ἰσοβίου προσόδου τῆς Μαρίας Σεικιάρη καὶ ἡτιολογημένως ἀπέρριψεν αὐτοὺς, ἥτοι ὡς ἀλυσιτελεῖς.

Ἐπειδὴ καὶ περὶ τῆς κατὰ τῶν ἀναιρεσειόντων ἀνακοπῆς τῆς Μαρίας Σεικιάρη ἡτιολογημένως ἀπεφάνθη τὸ δικάσαν Ἐφετεῖον (αἰτιολ. 1—4 τῆς ὑπ' ἀριθ. 883 τοῦ 1889 ἀποφάσεως) Ἐπειδὴ κατὰ τὸ ἄρθρον 1325 Ἰον. Κώδικος τὸ Δικαστήριον, λαμβάνον ὑπ' ὅψει τὴν κατὰστασιν τῆς περιουσίας τῶν ὀφειλόντων τὴν προῖκα, τὸν ἀριθμὸν τῶν υἱῶν καὶ θυγατέρων καὶ πάσας τὰς ἄλλας σχετικὰς περιστάσεις, προσδιορίζει τὴν εἰς τὴν θυγατέρα ἀνήκουσαν προῖκα, οὐχὶ καθ' ὅρισμένον ποσοστὸν ἐκ τῆς ρηθείσης περιουσίας, ἀλλ' εἰς ὅσον κρίνει δίκαιον, ὑπ' οὐδενὸς δεσμευόμενον περιορισμοῦ κατὰ τὴν ἐκτίμησιν ταύτην, κατ' ἀκολουθίαν ἐπὶ τοῦ προκειμένου τὸ δικάσαν Ἐφετεῖον, λαθὼν ὑπ' ὅψιν, ὡς ἀποδεικνύεται ἐκ τῶν προσβαλλομένων ἀποφάσεων, πάντα τ' ἀνωτέρω καὶ δὴ τὴν κατὰ τὸν γάμον τῶν ἀναιρεσειόντων πατρικὴν περιουσίαν, συμφώνως πρὸς τὸ κατὰ τὴν κρίσιν τοῦ ἐξαγόμενον τῶν διαξαχθεισῶν ἀποδείξεων καὶ διχθὲν ὅτι ἡ ἀναιρεσειούσα ἔδει νὰ λάβῃ προῖκα 200 χιλ. Παλ. Δραχμῶν καὶ ἐὰν κατὰ τι μεγαλειτέρα ἐτύγχανεν ἡ πατρικὴ περιουσία κατὰ τὸν γάμον ἢ καὶ μικροτέρα τῆς ἀποδειχθείσης, ὀρθῶς τὸ εἰρημένον ἄρθρον ἡρμήνευσεν καὶ ἐφήρμοσεν, μὴ ὄν ὑπόχρεον εἰς ἀκριβέστερον τῆς πατρικῆς περιουσίας προσδιορισμὸν, ἀφοῦ, ὡς δέχεται, αὐτὸς δὲν θὰ ἤσκει ἐπιρροὴν ὡς πρὸς τὸ προσδιοριστέον ποσὸν τῆς προίκας.

Ἐπειδὴ ἡ κρίσις τοῦ Ἐφετείου, ὅτι ὁ δοθεὶς ὑπὸ τοῦ ἀναιρεσιβλήτου ὄρκος ἐδόθη συμφώνως πρὸς τὸ διατυπωθὲν ὑπὸ τῆς ἐπιβαλλούσης αὐτὸν ἀποφάσεως θέμα, τῆς μικρᾶς ὑπὸ τοῦ ἀναιρεσιβλήτου γενομένης τροποποιήσεώς του μὴ μεταβαλλούσης, ὡς δέχεται, αὐτὸ, ἀφορᾷ εἰς ἐκτίμησιν πραγμάτων καὶ κατὰ τὸ ἄρθρον 810 § 2 Πολ. Δικονομ. διαφεύγει τὸν ἑλεγχον τοῦ Ἀρείου Πάγου.

Ἐπειδὴ ὁ λόγος ἀναιρέσεως ὅτι τὸ Ἐφετεῖον ἐσφαλμένως ἐφήρμοσεν τὰ ἄρθρα 1325 καὶ 1326 Ἰον. Κώδ. διχθὲν ὅτι ἐφαρμό-

ζονται και όταν συμπληρωῦται ἡ προῖξ μετὰ τὴν τέλεσιν τοῦ γάμου καὶ ὑποχρεῶσαν ἕνεκα τῆς ἐκδοχῆς ταύτης τὸν ἀναιρεσίβλητον εἰς δόσιν, πρὸς συμπλήρωσιν τῆς προικῆς, οὐχὶ χρημάτων, ἀλλὰ κτημάτων, ἐν ᾧ τὰ ἄρθρα ταῦτα οὐδεμίαν ἔχουσιν ἐφαρμογὴν προκειμένου περὶ συμπληρώσεως ἢ ἐν γένει προσδιορισμοῦ προικὸς μετὰ τὸν γάμον γενομένης. ὁ λόγος οὗτος ἀναιρέσεως ἀπορριπτέος ἐστὶν ὡς μὴ βάσιμος, διότι τὸ ἄρθρον 1326 ὀρίζει ὅτι ἡ διάταξις τοῦ ἁρθρου 1325 ἐφαρμόζεται καὶ ὁσάκις πρόκειται ν' ἀναγνωρισθῇ ἂν εἶνε ἁρμοδία ἢ διορισθεῖσα προῖξ, οὐδεμίαν δὲ διάκρισιν ποιεῖται ὡς πρὸς τὸν χρόνον, καθ' ὃν πρόκειται νὰ γείνη ἡ ἀναγνώρισις τοῦ ἁρμοδίου τῆς διορισθείσης προικὸς, ἂν τούτέστι πρὸ ἢ μετὰ τὸν γάμον.

Ἐπειδὴ τὸ ἄρθρον 1332 Ἰον. Κώδ. ὀρίζει, ὅτι οἱ τόκοι τῆς προικὸς τρέχουσιν αὐτοδικαίως ἀνὰ ἑξέτης ἐκατὸν ἀφ' ἧς ἡμέρας τελεσθῇ ὁ γάμος κατὰ τῶν ὑποσχεθέντων αὐτὴν ἢ τῶν καταδικασθέντων νὰ τὴν πληρώσωσιν οὐδεμίαν δὲ διάκρισιν ποιεῖται ὁ νόμος ὡς πρὸς τοὺς καταδικασθέντας πρὸ ἢ μετὰ τὸν γάμον κατ' ἀκολουθίαν τὸ Ἐφετεῖον καταδικάσαν τὸν ἀναιρεσίβλητον εἰς συμπλήρωσιν τῆς προικὸς τῆς ἀναιρεσειούσης καὶ ὁμῶς ἐπιδικάσαν, διὰ τῆς δευτέρας τῶν προσβαλλομένων ἀποφάσεων, τόκον τοῦ πρὸς συμπλήρωσιν τῆς προικὸς ὀρισθέντος χρηματικοῦ ποσοῦ μόνον ἀπὸ τῆς κοινοποιήσεως τῆς ἀποφάσεώς του, παρεδίκασε τὴν διάταξιν τοῦ ἁρθρου 1332 καὶ κατὰ τὸ ἄρθρον 807 § 7 Πολ. Δικονομίας ἀναιρετικὰν κατέστησεν αὐτὴν ἐν μέρει.

Διὰ ταῦτα,

Ἰδὼν καὶ τ' ἄρθρα 830, 836, 838, 839, 211 Πολιτ. Δικονομίας καὶ ἄρθρον 3ον τοῦ ΧΜΖ' νόμου.

Ἀναιρεῖ τὴν ὑπ' ἀρ.θ. 495 τοῦ 1892 ἀπόφασιν τοῦ Ἐφετείου Πατρῶν μόνον ἐφ' ὅσον δὲν ἐπεδίκασε τόκον τοῖς ἀναιρεσιούουσιν ἀπὸ τῆς τελέσεως τοῦ γάμου αὐτῶν.

Παραπέμπει τὴν ὑπόθεσιν μόνον κατὰ τοῦτο ἐνώπιον τοῦ Βου Τμήματος τοῦ Ἀρείου Πάγου διὰ τὴν κατάλληλον τοῦ νόμου ἐφαρμογὴν.

Διατάσσει νὰ γραφῇ ἡ παροῦσα εἰς τὸ περιθώριον τοῦ πρωτοτύπου τῆς ἀναιρουμένης ταύτης ἀποφάσεως ἐφ' ὅσον ἀναιρεῖ αὐτὴν καὶ νὰ δημοσιευθῇ διὰ τοῦ τύπου δαπάνῃ τῶν ἀναιρεσιβλήτων.

Ἀπορρίπτει κατὰ τὰ λοιπὰ τὴν αἴτησιν ἀναιρέσεως τῆς Ἐλένης Λούντζη καὶ τοῦ συζύγου αὐτῆς Καμίλλου Θ. Μερκάτη κατὰ

ΑΠΟΦΑΣΙΣ ΑΡΕΙΟΥ ΠΑΓΟΥ

27

τῶν ὑπ' ἀριθ. 495 τοῦ 1892 καὶ 883 τοῦ 1889 ἀποφάσεων τοῦ Ἐφετείου Πιπρῶν. Συμψηφίζει τὴν δικαστικὴν δαπάνην μεταξὺ τῶν διαδίκων καθὼς καὶ τὰ τέλη τῆς σημάτων.

Διατάσσει τὴν ἐπιστροφὴν τοῦ παραβόλου τοῖς ἀναιρεσέουσιν.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις τῇ εἰκοστῇ πρώτῃ (21) Μαρτίου 1898. Ἐδημοσιεύθη δ' ἐκτάκτω· τῇ τριακοστῇ πρώτῃ Μαρτίου 1898.

Ὁ Πρόεδρος

Κ. Σημαντήρας

Ὁ Γραμματεὺς

Γ. Καστόρχης

Ἀριθ. 52

Τὸ Δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου

Τμήμα Α'.

Συγκείμενον ἐκ τῶν Δικαστῶν Κωνστ. Σημαντήρα, Προέδρου, Ἀνδρ. Γκιῶν, Παν. Μενελάου, Ἰω. Τσατσοῦ, Ἀδ. Πετρίτση, Μιλτ. Ἡλιάδου καὶ Ξεν. Εὐθυμίου παρόντων τοῦ τε Εἰσαγγελέως Δημοσθ. Τσιθανοπούλου καὶ τοῦ Γραμματέως Γ. Ι. Καστόρχη.

Συνεδρίασαν δημοσίᾳ ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ τοῦ καταστήματος αὐτοῦ τὴν δεκάτην ἑκτὴν (16) Μαρτίου 1898, ἵνα δικάσῃ ἐπὶ τῆς αἰτήσεως τοῦ Γεωργίου Καλλιγωμένου, κατοικοῦ Ἀργους, παραστασθέντος διὰ τοῦ πληρεξουσίου του Γεωργ. Μελισσουργου, δικηγόρου, κατὰ τοῦ Παναγιώτου Κοτσοβοῦ κατοικοῦ Ἀθηνῶν, παραστασθέντος διὰ τοῦ πληρεξουσίου του Ἰω. Εὐταξίου, δικηγόρου, περὶ ἀναιρέσεως τῆς ὑπ' ἀριθ. 409 (1896) ἀποφάσεως τῶν ἐν Ἀθήναις Ἐφετῶν.

Ἀκοῦσαν τοῦ εἰσηγητοῦ Δικαστοῦ Μ. λτ. Ἡλιάδου ἐκθέσαντος τὰδε :

Ὁ Γεώργιος Σ. Καλλιγωμένος διὰ τῆς ἀπὸ 20 Νοεμβρίου 1893 ἐνώπιον τοῦ Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν ἀγωγῆς κατὰ τοῦ Παν. Κοτσοβοῦ, ἐξέθηκεν, ὅτι νυμφευθεὶς οὗτος τὴν ἀδελφὴν τοῦ τὸ ἔτος 1891 ἔλαβε παρ' αὐτοῦ ὡς προῖκα δυνάμει τοῦ ὑπ' ἀριθ. 17,336 τοῦ αὐτοῦ ἔτους· συμβολαίου τοῦ Συμβολαιογράφου Ἀργους Κασάμβρα εἰς μετρητὰ δρ. 10,000 καὶ εἰς ἐνδύματα κλπ. ἐτέρας δρ. 3,000, ὑπὸ τὸν ῥητὸν ὅρον, ἀναπερόμενον ἐν τῷ συμβολαίῳ τούτῳ, νὰ ἐπιστρέφεται καὶ ἀποδίδεται εἰς τὸν προικοδότην ἢ προῖξ αὐτῇ ἐν περιπτώσει διαλύσεως τοῦ γάμου. Διαλυθέντος δὲ τοῦ γάμου ὡς ἐκ τοῦ θανάτου τῆς ἀδελφῆς του κατὰ τὸ ἔτος 1892, ὁ ἐναγόμενος ἀρνεῖται νὰ ἐπιστρέψῃ καὶ παραδῶσῃ αὐτῷ τὴν προῖκα,

καίτοι υπόχρεως πρὸς τοῦτο· καὶ ᾔτησατο νὰ υποχρεωθῇ ὁ ἐναγόμενος νὰ ᾤ πληρώσῃ δρ. 13,000 ἐντόκως ἀπὸ τῆς ἀγωγῆς. Κατόπιν ὁ ἐνάγων πρὸς ἐξασφάλισιν τῆς προκειμένης ἀπαιτήσεώς του κατέσχε συντηρητικῶς εἰς χεῖρας τοῦ ἐναγομένου Π. Κοτσοβοῦ δρ. 13,000 καὶ διὰ παρεμπιπτούσης ἀγωγῆς του ᾔτησατο τὴν ἐπικύρωσιν τῆς κατασχέσεως.

Συζητήσεως γενομένης, τὸ Πρωτοδικεῖον διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 172 (1894) ἀποφάσεως διέταξεν ἀποδείξεις. Ἀπορριφθείσης δὲ τῆς κατὰ τῆς ἀποφάσεως ταύτης τοῦ Πρωτοδικείου Ἐφέσεως τοῦ ἐναγομένου διὰ τῶν ὑπ' ἀριθ. 1401 (1894) καὶ 85 (1895) ἀποφάσεων τοῦ Ἐφετείου Ἀθηνῶν καὶ ἀναπεμφθείσης τῆς διαφορᾶς εἰς τὸ αὐτὸ Πρωτοδικεῖον, τοῦτο ἐξέδοτο τὴν ὑπ' ἀριθ. 3604 (1895) ἀπόφασιν, δι' ἧς ἐπέβαλεν εἰς τὸν ἐνάγοντα ὅρον 1) περὶ τοῦ ὅτι τὸ ὑπ' ἀριθ. 17336 προικοσύμφωνον δὲν ἦτο εἰκονικόν, ἀλλὰ σπουδαῖον καὶ 2) ὅτι ὁ ἐν αὐτῷ ὅρος, τοῦ νὰ ἐπιστρέφῃται ἡ προῖξ εἰς τὸν ἐνάγοντα μετὰ τὴν λύσιν τοῦ γάμου, μόνον διὰ διαζυγίου ἢ θανάτου ἀνεν κατιόντων, δὲν εἶνε ἀληθής. Ἐκκληθείσης τῆς ἀποφάσεως ταύτης ὑπὸ τοῦ ἐναγομένου, τὸ Ἐφετεῖον Ἀθηνῶν διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 409 (1896) ἀποφάσεως ἀπέρριψε τὴν προκειμένην ἀγωγὴν ὡς ἀπαράδεκτον, λόγῳ ὅτι ἡ σύζυγος τοῦ ἐναγομένου ἔτεκε θυγάτριον καὶ ἐπομένως δὲν ὑπάρχει περίπτωσις ἐπιστροφῆς τῆς προικός.

Τῆς ἀποφάσεως ταύτης τοῦ Ἐφετείου ὑπ' ἀριθ. 409 τὴν ἀναίρεσιν αἰτεῖται ὁ ἐνάγων διὰ τε τῆς ἀπὸ 17 Ἀπριλίου 1896 αἰτήσεώς του καὶ διὰ τῶν ἀπὸ 22 Νοεμβρίου 1897 καὶ 4 Φεβρουαρίου 1888 δύο προσθέτων δικογράφων του διὰ τοὺς ἐν αὐτοῖς περιεχομένους ὡς ἐξῆς λόγους :

I. Διὰ τοὺς ἐν τῇ αἰτήσει·

Διότι ἡ ἀναληπτέα προῖξ παρ' ἐξωτικοῦ διδομένη, διαλυομένου τοῦ γάμου ἐν πάσῃ περιπτώσει δὲν παραμένει οὔτε εἰς τὸν σύζυγον οὔτε μεταβαίνει εἰς τὰ τέκνα αὐτοῦ, ἀλλ' ἐπιστρέφεται εἰς τὸν προικοδότην, ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου ἀποβιώσασθαι τῆς συζύγου τοῦ ἀναιρεσιβλήτου δεόν νὰ ἐπιστραφῇ ἡ προῖξ πρὸς αὐτὸν, ὡς συνεφώνησε διὰ τοῦ προικοσυμφώνου, συμφωνίαν οὐ μόνον πρὸς τὸν νόμον μὴ ἀντιβαίνουσαν, ἀλλὰ ταύναντιον ἐπιτρεπομένων παρ' αὐτοῦ ἀδιαστικτῶς· τὸ δ' Ἐφετεῖον διὰ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως δεχθὲν, ὅτι δὲν ὑπάρχει περίπτωσις ἐπιστροφῆς τῆς προικός, διότι ἡ ἀποβιώσασα σύζυγος τοῦ ἀναιρεσιβλήτου, κατέλιπε θυγατέρα, κακῶς ἐφήρμοσε τὸν νόμον καὶ συνεπῶς ἀναιρετέα ἡ ἀπόφασις αὐτοῦ. Διότι πᾶσα προῖξ τὴν ιδιότητα αὐτῆς ταύτην

διατηρεῖ ἐφ' ὅσον διαρκεῖ ὁ γάμος; τούτου δὲ διαλυθέντος, ἢ προῖξ ἀπόλυσι τὴν ιδιότητα αὐτῆς καὶ ἢ ἐπανέρχεται εἰς τὸν προικοδότην ἢ παραμένει εἰς τὴν σύζυγον ἢ μεταβαίνει εἰς τοὺς κληρονόμους τῆς συζύγου κληρονομικῶ δικαιοῦματι, ἐὰν διαλυθῇ ὁ γάμος θανάτῳ αὐτῆς, οὐδέποτε δὲ παραμένει εἰς τὸν σύζυγον καὶ δὴ ὡς διατηροῦσα δῆθεν τὴν προικῶν ιδιότητα τῆς καὶ πέραν τῆς διαλύσεως τοῦ γάμου, ἢ δὲ ἀναληπτέα καὶ παρ' ἐξωτικοῦ προῖξ, λυθέντος τοῦ γάμου, ἀναλαμβάνεται πάντοτε ὑπὸ τοῦ προικοδότου, τὸ δ' Ἐφετεῖον δεχθὲν, τοῦτο μὲν, ὅτι ἡ προῖξ διατηρεῖ τὴν ιδιότητα αὐτῆς ταύτην καὶ μετὰ τὴν λύσιν τοῦ γάμου διὰ τῆς γεννήσεως τέκνων, τοῦτο δὲ, ὅτι δὲν ἀναλαμβάνεται ἢ ἀναληπτέα προῖξ ὑπὸ τοῦ προικοδότου, ψευδῶς ἠρμήνευσε τὸν νόμον, ἐπομένως καὶ διὰ τὸν λόγον τοῦτον ἀναιρετέα τυγχάνει ἡ ἀπόφασις αὐτοῦ.

Διότι ἐνῷ διὰ τῆς ἀγωγῆς ὁ ἀναιρεσίων ἠτήλησεν τὴν ἐπιστροφὴν τῆς προικὸς λόγῳ συμφωνίας ἀναλήψεως αὐτῆς παρ' αὐτοῦ ἐν περιπτώσει λύσεως τοῦ γάμου, τὸ Ἐφετεῖον διὰ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως, θεωρήσαν τὴν ἀγωγὴν του ἀπαράδεκτον, οὐδαμῶς τοῦ σκεπτικοῦ αὐτῆς ποιεῖται λόγον, ἐὰν ἡ ἀναληπτέα προῖξ ἐπιστρέφεται πρὸς τὸν προικοδότην ἢ μὴ καὶ δυνάμει τίνος διατάξεως τοῦ νόμου· οὕτω δὲ πράξαν καὶ τὰς διατάξεις τῆς Πολ. Δικονομίας παρεβίασε καὶ ἀναιτιολόγητον τὴν ἑαυτοῦ ἀπόφασιν κατέλιπε, ἀναιρετέα ἐπομένως καὶ διὰ τὸν λόγον τοῦτον ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις.

Διότι ρητῶς καὶ σαφῶς ἐν τῷ προικοσυμφώνῳ δηλοῦνται, ὅτι ἡ προῖξ θὰ ἐπιστρέφεται καὶ ἀποδίδεται πρὸς τὸν ἀναιρεσίοντα προικοδότην ἐν περιπτώσει διαλύσεως τοῦ γάμου, τὸ δ' Ἐφετεῖον, ἐρμηνεύον τὸν ὅρον τοῦτον παρὰ τὴν ρητὴν καὶ σαφῆ ἔννοιαν αὐτοῦ δέχεται κατὰ προσθήκην ὅπως αὐθαίρετον, ὅτι δῆθεν ἐνόει ὁ ἀναιρεσίων νὰ τῷ ἐπιστραφῇ ἡ προῖξ μόνον ἐν ἡ περιπτώσει ἢ-θ.λε λυθῇ ὁ γάμος ἀνευ κατιόντων τῆς συζύγου τοῦ ἀναιρεσιβλήτου, ἐρμηνεία, ἥτις οὐ μόνον δὲν ἐξάγεται ἐκ τοῦ προικοσυμφώνου, ἀλλὰ τὴν ἀντίαν ἀντικρὺς ἀντίκειται εἰς τε τὸ ρητὸν γράμμα καὶ τὴν ἔννοιαν αὐτοῦ οὕτω δὲ σκεπτόμενον τὸ Ἐφετεῖον κακῶς ἐξετιμήσας καὶ παρηρμήνευσε τὴν ἔννοιαν τοῦ συμβολαίου, δεχθὲν ἀντικρὺς τὸ ἐναντίον τοῦ σαφοῦς καὶ ρητοῦ γράμματος αὐτοῦ καὶ διὰ τὸν λόγον τοῦτον ἀναιρετέα ἡ ἀπόφασις αὐτοῦ.

II. Διὰ τοῦ ἐν τοῖς προσθέτοις δικογράφοις.

Δ ὅτι τὸ Ἐφετεῖον, κακῶς ἐρμηνεύσαν τὸν νόμον καὶ ἐσφαλμένως ἐφαρμόσαν αὐτὸν, πλάσαν ἰδίας διατάξεις καὶ κρίναν κατὰ

τῆς ἰδίας αὐτοῦ ἐπινοίας, ἀπέριψε τὴν ἀγωγὴν, νόμιμον ἰσχυρισμόν, ὁμολογουμένην καὶ ἀποδεδειγμένην οὖσαν, διζάμενον σιν καὶ τοὺς ἰσχυρισμοὺς τοῦ ἀναιρεσιβλήτου, οὔτε νομί- οὔτε βασίμους, οὔτε ἀποδεδειγμένους ὄντας· κατ' ἀκολου- ἀπόφασίς τοῦ ἀναιρετέα

τι ἀνευ ἀποδείξεως καὶ μόνον κατὰ τὴν αὐθαίρετον ἰδίαν κρίσιν περὶ τῆς ἐναντίον τῆς ρητῆς συμφωνίας, ἀντιθέτου ὅς τὴν ἐκπεφρασμένην θέλησιν τῶν συμβαλλομένων, ἐννοίας ὅν τῆς συμβάσεως, τὸ Ἐφετεῖον ἐκ ψευδοῦς καὶ ἀνυποστά- ντης δέθεν περὶ τούτου πείρας εἰς τὰς περὶ δικαίου καὶ κοινᾶς αὐτοῦ σκέψεις, παραγόμενον καὶ ὑφιστάμενον ἰδέ- ντι οἱ συμβαλλόμενοι ἐνόουν νὰ ἐπιστραφῇ ἡ προῖξ ἐὰν ὁ διελύετο ὑπὸ περιστάσεις τοιαύτας, καθ' ἃς θὰ ὑπῆρχε οὐκ ὀρθὸς νόμιμος ἐπιστροφῆς τῆς προικὸς.

τι καὶ οὕτω σκεψάμενον παρελίπε νὰ λάβῃ ὑπ' ὄψει καὶ λογήτως ἀπέριψε τὸν ρητῶς ἀκριβῶς περὶ τούτου ἐναντίον μὸν τοῦ ἀναιρεσειόντος ὅτι τοιαύτην ἀκριβῶς περίπτωσιν ὀργησε ρητῇ, νομιμωτάτῃ πάντως συμφωνίᾳ περὶ ἐπιστροφῆς ἀναιρεσειόντα προικὸς παρ' αὐτοῦ δοθείσης.

τι ἐκτὸς τῆς προφανῶς ἀνυποστάτου, ἀναποδείκτως δ' ἐν ὧς πραγματικῆς ἐκλήφθεισης ὑπὸ τοῦ Ἐφετείου κοινῆς πείρας περὶ μὴ ἐπιστροφῆς τῆς προικὸς, ἀφ' ἧς πείρας ὡς ἰσχύος καὶ κανόνος ἔκρινε τὴν ἀγωγὴν καὶ τὸ κατ' αὐτὴν δι- καιὸν ἐνόησε τὴν περὶ ἀναλήψεως προικὸς σύμβασιν, οὐδεμίαν τοῦ νόμου ἀπηγόρευε καὶ τὴν ἐναντίον τῆς, ἔστω κοινῆς, πείρας συμφωνίαν, (ἰξαιρέσιν ἔστω κατὰ τῆς κοινῆς πεί- ρας ἐκπεφρασμένου νὰ συνάψῃ τοιοῦτον γάμον), οἷαν ρητὴν τοιαύτην εἶτο ὁ ἀναιρεσειών, καὶ ἥτις συμφωνίᾳ ἀποτελεῖ τὴν βᾶσιν ἀγωγῆς. καὶ παρὰ τὴν κοινὴν τοῦ Ἐφετείου πείραν, οἷαν τὴν ἐν ὧς φαίνεται ἐν νῷ, παριδὸν ὡς παράνομον καὶ ἀναιτιο- ὡς ἀπορρίψαν τὸν ἐναντίον ἰσχυρισμόν του. Διότι κατὰ ταῦτα Ἐφετεῖον ἐπλάσσε κανόνα δικαίου ψευδῆ καὶ ἀνύπαρκτον, καθ' ὅσον κρουστικῶς ἐπλάσσε καὶ ἀνῆρσε τὸ κύρος τῆς συμβάσεως ὅν τῆς θεμελιώδους διατάξεως, ὅτι «τὰ μεταξὺ τῶν συμ- μέρων ἐπὶ τῶν ἰδίων συνομολογούμενα ἀποτελοῦσι νόμον με- μύνητων» ἐφ' ὅσον δὲν προσκρούουν εἰς ρητὰς ἐναντίας διατά-ξεις τὴν δημοσίαν τάξιν καὶ τὰ κοινὰ συμφέροντα. οἷόν τι πεκαλέσθη ὁ ἀναιρεσιβλήτος, οὔτε ἀνεῦρε τὸ Ἐφετεῖον, πάσχει ἐν τῷ νόμῳ καὶ τῇ ὑποθέσει.

ὅτι ἐνθά ἡ σύμβασις οὐδεμίαν ἀμφιβολίαν παρέχει ἐκ τοῦ

γράμματος αὐτῆς. ἔνθα ἡ ἔκφρασίς της εἶνε σαφὴς καὶ πλήρης ὡς ἐπὶ τοῦ προκειμένου, δὲν ἐπιτρέπεται ἡ παραχώρησις καὶ ἀναστροφὴ τῆς ἐννοίας αὐτῆς εἰς τὸ ἐναντίον 1) διὰ τῆς ἐφαρμογῆς ἐρμηνευτικοῦ κανόνος μὴ διδομένου ἐκ τοῦ νόμου, ἀλλὰ καὶ ρητῶς ἀπαγορευομένου τοῦ δικάζειν παρὰ τὰ ἀποδεδειγμένα πραγματικὰ γεγονότα διὰ τῆς διαστροφῆς καὶ παρανοήσεως αὐτῶν ἀπὸ θεωρίας καὶ ἀρχῶν πραγματικῆς ἐμπειρίας αὐτεπαγγέλτου γνώσεως ἢ τοῦ Δικαστοῦ ἢ καὶ ψευδοῦς νομικῆς ἐπιστήμης μὴ ἀληθῶν, πάντως δὲ μὴ δικαστικῶς ἀποδεδειγμένων μηδὲ ἀναγνωριζομένων ὑπὸ τοῦ νόμου, 2) δι' ἐναντίου προσδιορισμοῦ τῆς ἐν τῇ συμβάσει ἐκπεφρασμένης καὶ δόλης βουλήσεως ἐξ ὑποτιθεμένης ἄλλης εἰδικωτέρας συμφωνοῦ δῆθεν τῶν συμβαλλομένων. βουλήσεως, τροποποιούσης τῶν ἐκπεφρασμένων, συμφωνίας οὔτε νομίμως ἀποδειχθείσης οὔτε δικαστικῶς ὡς ἀληθοῦς ἐξελεγχθείσης.

Διότι ἐναντίον τοῦ ρητοῦ ἰσχυρισμοῦ του, οὐ μόνον μεδέποτε ἐξελεγχθέντος νομίμως ὡς ἀβασίμου, ἀλλὰ καὶ ἀληθοῦς καὶ ἀποδεδειγμένου ὄντος καὶ ὑπὸ τοῦ Ἐφετείου αὐτοῦ ἀνεγνωρισμένου, ὅτι «κατὰ τὴν ρητὴν συμβασίν τῆς προκειμένης προκρίσεως συνεφωνήθη νὰ ἐπιστραφῇ ἡ προῖξ ἐν περιπτώσει διαλύσεως τοῦ γάμου ἄνευ ὄρου καὶ ἐξαιρέσεως οὐδεμιᾶς, τὸ Ἐφετεῖον παρὰ νόμῳ ἀποφαίνεται ἀπαράδεκτον τὴν ἀγωγὴν, «διότι τεχθέντος θυγατρὶς ὑπὸ τῆς συζύγου, δὲν ὑπάρχει περίπτωσις νόμιμος ἐπιστροφῆς τῆς προκρίσεως». εἴτε ὡς ἀγνωστὴν ὅλως ἢ μὴ θελήσαν νὰ λάβῃ ὑπ' ὄψει τοῦ διόλου τὸν ρητὸν τοῦτον τοῦ ἀναιρεσιέοντος ἰσχυρισμόν, εἴτε παραγνωρίζον τὸ κύρος καὶ τὴν νόμιμον δύναμιν τῆς περὶ ἐπιστροφῆς τῆς προκρίσεως συμβάσεως, νομιμοποιούσης ἐπαρκῶς περίπτωσιν ἐπιστροφῆς καὶν τε γεννηθῇ θυγάτριον καὶν τε μή.

Διότι καὶ ἂν ἦτο ἀληθὲς τὸ ἐκ τῆς πείρας πόρισμα, καθ' ὃ τὸ Ἐφετεῖον ἐξ ἑαυτοῦ τίθησι, καὶ ὡς ἀληθὲς ἀναποδείκτως δέχεται ὅτι «οὐδεὶς συνάπτει γάμον μὲ τὴν ὑποχρέωσιν νὰ ἐπιστρέψῃ τὴν προῖκα ἐν περιπτώσει διαλύσεως τοῦ γάμου διὰ τοῦ θανάτου τῆς γυναικὸς καταλειπούσης τέκνα», οὐδὲν ἐκώλυε τὸν ἀναιρεσιέοντα ἐκ τοῦ νόμου ἐναντίον τοῦ συνήθως γενομένου ἵνα κατ' ἐξαιρέσιν συμφωνήσῃ ἄλλως μετὰ τοῦ ἀναιρεσιβλήτου, ὡς ἐν τῇ ἀγωγῇ ἐκτίθεται καὶ διὰ τοῦ προικοσυμφώνου ἀποδεικνύεται, ἥτοι «νὰ ἐπιστραφῇ εἰς τὸν ἀναιρεσιέοντα ἡ προῖξ ἐν περιπτώσει λύσεως τοῦ γάμου». Διότι ἐξῆ ἡ ἐκκληθῆσα ἀπόφασις 3604 ἦτο προδικαστικὴ, ἐν τούτοις παρὰ τὴν κρατοῦσαν νομολογίαν τοῦ Ἐφετείου καὶ τὴν ἐννοίαν τοῦ νόμου, τὸ Ἐφετεῖον ἐπὶ τῇ ἐφέσει τοῦ ἀναιρεσιβλήτου μεταρρυθμίσαν τὴν ἀπόφασιν ταύτην,

οὐχὶ διὰ τὸ θέμα τῆς ἀπαδείξεως, τὰ μέσα καὶ τὸ βέρος, ἀλλὰ διὰ τὸ νόμιμον καὶ βάσιμον τῆς ἀγωγῆς αὐτῆς, ἐδίκασε κατ' οὐσίαν αὐτὴν τὴν ἀγωγὴν ὀλόκληρον, ἀπορρίψαν αὐτὴν ὡς ἀπαράδικτον καὶ ἀβάσιμον.

Ἀκούσαν τοῦ μὲν πληρεξουσίου τοῦ ἀναιρεσειόντος ἀναπτύξαντος καὶ προφορικῶς τοὺς λόγους ἀναιρέσεως καὶ αἰτησαμένου τὴν ἀναίρεσιν τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως, τοῦ δὲ πληρεξουσίου τοῦ ἀναιρεσιβλήτου, ἀντικρούσαντος αὐτοὺς καὶ αἰτησαμένου τὴν ἀπόρριψιν τῆς αἰτήσεως· καὶ τοῦ Εἰσαγγελέως· Σκεφθέν κατὰ τὸν νόμον·

Ἐπειδὴ τὸ Ἐφετεῖον, τὸ προικοσύμφωνον ἐρμηνεύον, ἐδέχθη, ὅτι κατὰ τὴν ἐν αὐτῷ συμφωνίαν ἢ προῖξ δὲν ἦτο ἐπιστρεπτέα εἰς τὸν προικοδότην ἀναιρεσειόντα ἐν περιπτώσει διαλύσεως τοῦ γάμου διὰ τοῦ θανάτου τῆς γυναικὸς, τέκνα καταλειπούσης, ὁ ἐπὶ τῆς ἐναντίας ἄρα προϋποθέσεως ἐρειδόμενος λόγος ἀναιρέσεως, ἦτοι ὅτι ἐδέχθη τοῦτο τὸν νόμον ἐρμηνεύον, μὴ βάσιμος ἐστίν.

Ἐπειδὴ κατὰ τὸν νόμον 1 § 6 Κώδ. (5, 13) ἡ παρ' ἐξωτικῷ διδομένη προῖξ δὲν ἐπιστρέφεται αὐτῷ ἐν περιπτώσει λύσεως τοῦ γάμου, ἐκτὸς ἂν ρητῶς τοῦτο συνεφωνήθη, κατ' ἀκολουθίαν τοῦ Ἐφετείου ἐκ τοῦ προικοσυμφώνου ἐξαγαγόντος, ὅτι οὐ μόνον δὲν συνεφωνήθη νὰ ἐπιστρέφῃται τῷ ἀναιρεσειόντι ἢ προῖξ ἐν περιπτώσει λύσεως τοῦ γάμου διὰ τοῦ θανάτου τῆς ἀδελφῆς του καὶ ἂν ἐπιζήσῃσι τέκνα ἐκ τοῦ γάμου, ἀλλ' ὅτι τούνκντίον ἐξ αὐτοῦ ἐξάγεται καὶ ὅτι ἰσχυρὰ ἐστὶν ἡ συμφωνία αὕτη, οὐδεμίαν τοῦ νόμου διάταξιν παρεβίασεν· ἡ ἡμαρτημένη δὲ τυχὸν τοῦ συμβολαίου ἐρμηνεῖα, ἀπορῶσα εἰς ἐκτίμησιν ἐγγράφου καὶ μὴ προσβάλλουσα κανόνα τοῦ δικαίου, διαφεύγει τὸν ἔλεγχον τοῦ Ἀρείου Πάγου (ἄρθρ. 810 § 2 Πολ. Δικονομίας), δὲν ἤρτησε δὲ τὸ Ἐφετεῖον, ὡς ἀποδεικνύεται ἐκ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως, τὴν κρίσιν αὐτοῦ ταύτην ἐκ τῆς αἰτιολογίας, ὅτι ἡ προῖξ συνεισφέρει διὰ τὰ βάρη τοῦ γάμου καὶ μετὰ τὴν λύσιν αὐτοῦ, οὔτε ἐκ τῆς κοινῆς πείρας.

Ἐπειδὴ ὡς ἐξάγεται ἐκ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως, ἡ τιμολογημένως τὸ Ἐφετεῖον καὶ οὐχὶ ἄνευ ἀποδείξεως, ἀλλ' ἐκτιμήσαν, κατὰ τὴν ἀνεξέλεγκτον κρίσιν αὐτοῦ (ἄρθρ. 810 § 2 Πολ. Δικονομίας) τὴν ἐν τῷ προικοσυμφώνῳ συμφωνίαν, λαβὼν δ' ὑπ' ἑαυτῆς καὶ τὴν ἀγωγὴν, ἀπέρριψεν αὐτὴν, δεχθὲν ὅτι κατὰ τὴν ἐννοίαν τῆς συμφωνίας ἡ προῖξ δὲν ἦτο ἐπιστρεπτέα εἰς τὸν προικοδότην ἀναιρεσειόντα, ἰὰν ὁ γάμος ἐλύετο διὰ τοῦ θανάτου τῆς γυναικὸς καὶ ἐπέζων τέκνα ἐκ τοῦ γάμου, πάντες ἄρα οἱ ἐπὶ ἐναν-

τίων προϋποθέσεων έρειδόμενοι άναιρέσεως λόγοι ούκ είσι βάσιμοι.

Έπειδή τὸ ἄρθρον 181 Πολ. Δικονομίας, έπιτρέπον κατ'έξαίρεσιν έφεςιν κατὰ τῶν παρεμπιπτουσῶν περί άποδείξεως άποφάσεων, είς οὐδένα τήν έξαίρεσιν ταύτην υποβάλλει περιορισμόν, ἄρα συγχωρεῖται κατ' αὐτῶν έφεςις διά τε τὰς περί άποδείξεως καί τὰς λοιπὰς αὐτῶν διατάξεις, κατ' ακολουθίαν τὸ Έφετεῖον δεχθέν λόγον έφέσεως κατὰ τῆς πρωτοδικου άποφάσεως άσχετον πρὸς τήν διαταχθεῖσαν άπόδειξιν, ὀρθῶς τὸ ρηθέν ἄρθρον ήρμήνευσε καί έφήρμοσε.

Διὰ ταῦτα,

Ίδόν καί τ' ἄρθρ. 830 Πολ. Δικονομίας.

Άπόρρίπτει τήν αίτησιν άναιρέσεως κατὰ τῆς ὑπ' ἀριθ 409 τοῦ 1896 άποφάσεως τῶν ἐν Ἀθήναις Έφετῶν τοῦ Γεωρ. Κελλιωμένου

Καταδικάζει τὸν άναιρεσεῖοντα είς τήν πληρωμήν τῶν δικαστικῶν έξόδων τοῦ άναιρεσιβλήτου, ὀρζομένων είς δραχμὰς τεσσαράκοντα (40) καί τὰ τέλη τῆς σημάνσεως.

Διατάσσει τήν ὑπὲρ τοῦ Δημοσίου ταμείου άπώλειαν τοῦ παρὰ βόλου

Έκρίθη καί άπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις τῇ τριακοστῇ (30) Μαρτίου 1898 Έδημοσιεύθη δ' αὐτίθι: έκτάκτως τῇ τριακοστῇ πρώτῃ Μαρτίου 1898.

Ο Πρόεδρος

Κ. Σημαντήρας

Ο Γραμματεὺς

Γ. Καστόρχης

Άριθ. 53

Τὸ Δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου

Τμήμα Α'

Συγκείμενον ἐκ τῶν δικαστῶν Κ. Σημαντήρα, Προέδρου, Χ. Κόκκορη, Α. Γκιών, Παν Μενελάου, Ἀδ. Πετρίτση, Μιλ. Ἡλιάδου καί Ξεν. Εὐθυμίου· παρόντων τοῦ τε Ἀντεισαγγελέως Κων. Μανιάκη καί τοῦ Γραμματέως Γ. Ι. Καστόρχη.

Συνεδρίασαν δημοσίᾳ ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ τοῦ καταστήματος αὐτοῦ, τήν είκοστὴν τρίτην Μαΐου 1898, ἵνα δικάσῃ ἐπὶ τῆς αίτήσεως τοῦ Δημοσίου άντιπροσωπευομένου ὑπὸ τοῦ Ὑπουργοῦ τῶν Οἰκονομικῶν, πρξισταθέντος διὰ τοῦ πληρεξουσίου του Ἰω. Καμπάνη, δικαστικοῦ άντιπροσώπου τοῦ Δημοσίου παρὰ τῇ Έφορίᾳ Ἀττικῆς, κατὰ τοῦ Χαράλάμπους Καρβούνη, κατοίκου Ἀθηνῶν

μηδόλως παρασταθέντος περί ἀναίρεσεως τῆς ὑπ' ἀριθ. 7957 τοῦ 1893 ἀποφάσεως τοῦ Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν.

Ἀκοῦσαν τοῦ εἰσηγητοῦ Δικαστοῦ Μ. Ἡλιάδου, ἐκθέσαντος τὰδε :

Ὁ Χαράλαμπος Καρβούνης διὰ τῆς ἀπὸ 2 Νοεμβρίου 1891 ἐνώπιον τοῦ Ἀ' Εἰρηνοδικοῦ Βορείου Πλευρᾶς Ἀθηνῶν ἀγωγῆς του, κατὰ τοῦ Δημοσίου, ἠτήσατο νὰ ὑποχρεωθῇ τὸ Δημόσιον νὰ τῷ πληρῶσῃ Δρ 286 17)00 ἐντόκως, προερχομένας ἐκ φόρων ἐπιτηδεύματος, οὓς ἐπλήρωσε περιπλέον εἰς τὸν εἰσπράκτορα Ἰω. Πολυχρόνην κατὰ τὸ ἔτος 1886.

Συζητήσεως γενομένης, τὸ Εἰρηνοδικεῖον ἐξέδοτο τὰς ἐξῆς ἀποφάσεις : 1) τὴν ὑπ' ἀριθ. 3028 (1891) ἐρήλην τοῦ Δημοσίου, 2) τὴν ὑπ' ἀριθ. 1638 (1892), δι' ἧς ὑπεχρέωσε τὸν ἐνάγοντα καὶ τὸ ἐναγόμενον Δημόσιον εἰς ἐγγράφους ἀποδείξεις, 3) τὴν ὑπ' ἀριθ. 3358 (1892), δι' ἧς ὑπεχρέωσε τὸν ἐνάγοντα εἰς προσαγωγὴν ἐγγράφων καὶ ἐπέβαλε τῷ Ὑπουργῷ τῶν Οἰκονομικῶν, ὡς ἀντιπροσώπῳ τοῦ Δημοσίου, ὄρκον. 4) τὴν ὑπ' ἀριθ. 178 (1893) δι' ἧς παρέτεινε τὴν διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 3358 ἀποφάσεως ταχθεῖσαν πρὸς δῆλωσιν ἀποδοχῆς τοῦ ὄρκου προθεσμίαν καὶ 5) τὴν ὑπ' ἀριθ. 1504 (1893) δι' ἧς δεχθὲν ἐν μέρει τὴν ἀγωγὴν, ὑπεχρέωσε τὸ Δημόσιον νὰ πληρῶσῃ τῷ ἐνάγοντι δ.χ. 143 95)00 ἐντόκως πρὸ 8 ο)ο ἐτησίως ἀπὸ τῆς ἀγωγῆς Ἐκκληθεῖσων τῶν ὑπ' ἀριθ. 1638 καὶ 3358 (1892) καὶ 1504 (1893) ἀποφάσεων ὑπὸ τοῦ Δημοσίου, ἐνώπιον τοῦ Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν, τοῦτο διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 7957 τοῦ 1893 ἀποφάσεώς του ἀπέρριψε τὴν ἐφεσιν.

Τῆς ἀποφάσεως ταύτης τοῦ Πρωτοδικείου τὴν ἀναίρεσιν αἰτεῖται τὸ Δημόσιον, διὰ τῆς ἀπὸ 8 Δ)βρίου 1893 αἰτήσεώς του, διὰ τοὺς ἐν αὐτῇ ὡς ἐξῆς λόγους :

Διότι κατὰ τὸ ἀρθ. 151 τῆς Πολ. Δικονομίας, πᾶς ὁ ἔχων δικαίωμα πρὸς διεξαγωγὴν δίκης τινὸς δύναται εἰς ὅλας τὰς πολιτικὰς διαφορὰς, ἐὰν ἰδιαιτέροι νόμιμοι ὁρισμοὶ δὲν διαγράφουσι ρητῶς τὸ ἐναντίον, νὰ ἐπάγῃ ὄρκον εἰς τὸν ἀντίδικον αὐτοῦ ἐνῶ δὲ πάντως ἡ ὑπὸ τοῦ Δημοσίου ἀναγνώρισις ἰδιωτικοῦ χρέους πρέπει νὰ γίνηται ἐγγράφως, εἴτε διὰ τῆς ἐκδόσεως ἐντάλματος πρὸς πληρωμὴν, εἴτε δι' ἄλλου τινὸς τρόπου, τὸ Πρωτοδικεῖον κατὰ παράβασιν τῆς οὐσιώδους ταύτης διατάξεως ἀπεφῆνατο ὡς ὀρθῶς ἐπιβληθέντα ὑπὸ τοῦ Εἰρηνοδικείου εἰς τὸ Δημόσιον τὸν ὄρκον ἂν τοῦτο δὲν ἀνεγνώρισε τὴν ἀπαίτησιν τοῦ ἐνάγοντος διὰ τῆς παρὰ τοῦ ἐφόρου συντάξεως πρωτοκόλλου ἐκπτώσεως περὶ ἐπιστροφῆς

ΑΠΟΦΑΣΕΙΣ ΑΡΕΙΟΥ ΠΑΓΟΥ

28

φόρου ἐπιτηδεύματος, ἐνῶ τὴν ἀναγνώρισιν ταύτην ὤφειλε νὰ φέρῃ ἐγγράφως ὁ ἐνάγων.

Διότι περισσῶς καὶ ἐναντίον τοῦ ἄρθρ. 69 τοῦ Λογιστικοῦ Νόμου διετράχθη τοιαύτη ἀπόδειξις διὰ τῆς ἐπιβολῆς ὅρκου, διότι τὸ ἄρθρον τοῦτο δὲν ἀρκεῖται εἰς μόνην τὴν τοῦ χρέους ἀναγνώρισιν ἐντὸς τῆς πενταετίας, ἀλλ' ἀπαιτεῖ καὶ τὴν ἐξόφλησιν τοῦ χρέους ἐντὸς ταύτης.

Διότι κατὰ προφανῆ παρερμηνείαν τοῦ ἄρθρου τούτου, τὸ Πρωτοδικεῖον ἐδέχθη, ὅτι πρὸς διακοπὴν τῆς πενταετοῦς παραγραφῆς ἀρκεῖ ἡ ἐντὸς ταύτης ὑπὸ τοῦ Δημοσίου ἀναγνώρισις τοῦ χρέους, ἐνῶ ὁ νόμος ρητῶς καὶ σαφῶς ἀπαιτεῖ τρία κεχωρισμένα ἀπ' ἀλλήλων καὶ ἀπαραίτητα πάντα πρὸς διακοπὴν τῆς παραγραφῆς. ἦτοι ν' ἀνεγνωρίσθῃ τὸ χρέος, νὰ διετράχῃ ἡ πληρωμὴ του καὶ νὰ ἐπραγματοποιηθῇ αὕτη· παραδόξως δὲ τὸ Πρωτοδικεῖον, ὅπως δικαιολογήσῃ τὴν ἀπόφασίν του μετέβαλε τὸν συμπλεκτικὸν σύνδεσμον καὶ εἰς διαζευτικὸν ἢ ὅστις δὲν ὑπάρχει ἐν τῷ νόμῳ.

Ἀκοῦσαν τοῦ πληρεξουσίου τοῦ ἀνααιρεσιέοντος Δημοσίου ἀναπτύξαντος καὶ προφορικῶς τοὺς λόγους τῆς ἀναίρεσεως καὶ αἰτησάμενον τὴν ἀναίρεσιν τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως· καὶ τοῦ Ἀντεισαγγελέως Σκεφθὲν κατὰ τὸν νόμον.

Ἐπειδὴ τοῦ ἀντεπαχθέντες καὶ ὑπὸ τοῦ δικάσαντος Πρωτοδικείου ἐπιβληθέντος τῷ ἀνααιρεσιβλήτῳ ὅρκου ἀφορῶντος εἰς τὴν ὑπὸ τοῦ Δημοσίου ἐγγραφὴν ἀναγνώρισιν τῆς ἀπαιτήσεως τοῦ ἀνααιρεσιβλήτου, οὐδεμία διὰ τῆς ἐπιβολῆς αὐτοῦ, τοῦ νόμου διάταξις παρεβιάσθη, διότι δὲν ἀπηγορεύθη ἡ δι' ὅρκου ἀπόδειξις τῆς συντάξεως ἐγγράφου, ἐνθα ὁ νόμος ἀπαιτεῖ ἐγγραφὸν διὰ τὸ κύρος ἐννόμου πράξεως.

Ἐπειδὴ τῆς ἐννοίας τοῦ ἄρθρου 69 τοῦ Λογιστικοῦ Νόμου οὕσης, ὅτι πᾶν χρέος δημόσιον, ἐὰν δὲν πληρωθῇ ἐντὸς πέντε ἐτῶν ἀπὸ τῆς ἀρχῆς τῆς χρήσεως ἢ ἐντὸς τοῦ αὐτοῦ χρονικοῦ διαστήματος, δὲν διετράχῃ ἡ πληρωμὴ αὐτοῦ ἢ δὲν ἀναγνωρίσθῃ, παραγράφεται πρὸς ὄφελος τοῦ Δημοσίου, ἐπεταί, ὅτι καὶ μόνη ἡ ἀναγνώρισις ἀρκεῖ πρὸς διακοπὴν τῆς παραγραφῆς, τοῦτο δὲ εἰπὼν καὶ τὸ δικάσαν Πρωτοδικεῖον ὀρθῶς τὸ εἰρημένον ἄρθρον ἡρμήνευσε καὶ ἐφήρμωσε.

Διὰ ταῦτα,

Ἰδὼν καὶ τὰ ἄρθρα 830 καὶ 210 τῆς Πολ. Δικονομίας·

Ἀπορρίπτει τὴν αἴτησιν ἀναίρεσεως τοῦ Δημοσίου κατὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 7957 τοῦ 1893 ἀποφάσεως τοῦ Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν.

Ἐκρίθη καὶ ἀποφασίσθη ἐν Ἀθήναις τῇ τριακοστῇ (30)

Μαρτίου 1898, ἐδημοσιεύθη δ' ἐκτάκτως τῇ τριακυστῇ πρώτῃ (31)
Μαρτίου 1898.

Ὁ Πρόεδρος
Κ. Σημαντήρας

Ὁ Γραμματεὺς
Γ. Καστόρχης

Ἀριθ. 54

(Οὐδὲν ζήτημα λύει)

Ἀριθ. 55

Τὸ Δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου

Τμήμα Α'.

Συγκείμενον ἐκ τῶν Δικαστῶν Κωνστ. Σημαντήρα, Προέδρου, Χρ. Κόκκορη, Ἀνδρ. Γκιών, Παναγ. Μενελάου, Ἀδαμ. Πετρίτση, Μιλτ. Ἡλιαδου καὶ Ξενοφ. Εὐθυμίου παρόντων τοῦ τε Ἀντεισαγγελέως Κωνστ. Μανιάκη καὶ τοῦ Γραμματέως Γεωργ. Καστόρχη.

Συνεδριάσαν δημοσίᾳ ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ τοῦ καταστήματος αὐτοῦ τὴν εἰκοστὴν τρίτην Μαρτίου 1898, ἵνα δικάσῃ ἐπὶ τῆς αἰτήσεως τοῦ Ἀδελφάτου τῶν Φιλανθρωπικῶν Καταστημάτων Κεφαλληνίας, ἀντ' προσωπευομένου ὑπὸ τοῦ Προέδρου αὐτοῦ Ἀρχιεπισκόπου Γερασίμου Δωρίζα, παρασταθέντος διὰ τοῦ πληρεξουσίου του Α. Μάτση, δικηγόρου, κατὰ τῆς Μονῆς τῶν Κηπουραίων, ἀντιπροσωπευομένης ὑπὸ τοῦ Ἡγουμένου αὐτῆς Δανιὴλ Ἱερομονάχου Γρεγοῦση, κατοίκου ἐν τῇ Μονῇ, κειμένη ἐν τῷ Δήμῳ Ἀνωγητῶν τῆς Κεφαλληνίας, παρασταθέντος διὰ τοῦ πληρεξουσίου του Ἀντ. Μομφερράτου, δικηγόρου· περὶ ἀναιρέσεως τῶν ὑπ' ἀριθ. 74 τοῦ 1891, 51 τοῦ 1892 καὶ 35 τοῦ 1893 ἀποφάσεων τοῦ Ἐφετείου Κερκύρας.

Ἀκοῦσαν τοῦ Εἰσηγητοῦ Δικαστοῦ Ξεν. Εὐθυμίου, ἐκθέσαντος τὰδε :

Τὸ Ἀδελφάτον τῶν Φιλανθρωπικῶν Καταστημάτων Κεφαλληνίας διὰ τῆς ἀπὸ 13 Ἰανουαρίου 1890 ἐνώπιον τοῦ Πρωτοδικείου Κεφαλληνίας ἀγωγῆς, κατὰ τοῦ Ἡγουμένου τῆς ἐν Κεφαλληνίᾳ Μονῆς τῶν Κηπουραίων Δανιὴλ Ἱερομονάχου Γρεγοῦση, ὡς ἀντιπροσώπου τῆς Μονῆς ταύτης, ἐξέθηκεν, ὅτι ἡ πρῶτη διοίκησις τῆς ἐγγωρίου περιουσίας Κεφαλληνίας, ἦν τὸ ἐνάχον Ἀδελφάτον διεδέχθη, ἐξεμίσθωσε τῇ 1)13 Ἰουλίου 1861 διὰ συμβολαίου ἐπὶ

29 ἔτη τὰ εἰς τὴν περιουσίαν αὐτῆς ἀνήκοντα καὶ ἐν τῇ ἀγωγῇ περιγραφόμενα διάφορα κτήματα τῆς κατηργημένης Μονῆς Ταφιοῦ πρὸς τὴν ἐναγομένην Μονὴν, ἀντὶ ἑτησίου μισθώματος διςτῆλων 500, πληρωνομένου εἰς δύο δόσεις κατ' ἔτος. Τὸ μίσθωμα τοῦτο ἡ μισθώτρια Μονὴ ἐπλήρωσε μέχρι τοῦ ἔτους 1884, ἔκτοτε δὲ καθυστερεῖ τὴν πληρωμὴν αὐτοῦ δικαιοῦται δ' ὡς ἐκ τῆς καθυστερήσεως ταύτης νὰ ζητήσῃ τὸ ἀδελφάτοντὴν διάλυσιν τῆς μισθώσεως, τὴν πληρωμὴν τῶν καθυστερουμένων μισθωμάτων καὶ ἀποζημιώσιν διὰ τὴν ἐνδεχομένην μέλλουσαν ὑπερμερίαν· καὶ ἤτήσατο νὰ κηρυχθῇ διαλελυμένη ἡ ὡς εἰρηταιμισθωσις καὶ ὑποχρεωθῇ ἡ ἐναγομένη Μονὴ ἐπὶ ἀπειλῇ χρηματικῆς ποινῆς δραχ. 200,000 νὰ τῷ παραδῶσῃ τὰ ἐνοικιασθέντα αὐτῇ κτήματα, διατασσομένης τῆς εἰς αὐτὰ ἐγκαταστάσεως τοῦ ἐνάγοντος ἐπὶ ἀπειλῇ χρηματικῆς ποινῆς δραχ. 300,000 ἐν περιπτώσει δυστροφίας περὶ τὴν παράληψιν τῆς κατοχῆς, νὰ καταδικασθῇ νὰ τῷ πληρώσῃ τὰ καθυστερούμενα μισθώματα ἀπὸ 1 Ἀπριλίου 1885 μέχρι 1 Νοεμβρίου 1889 δραχ. 3,000 κατ' ἔτος, ἐντόκως καὶ δραχ. 10,000 κατ' ἔτος, λόγῳ ἀποζημιώσεως ἀπὸ τῆς ἀγωγῆς μέχρι παραδόσεως τῶν μισθωθέντων ἐντόκως. Συζητήσεως γενομένης, τὸ Πρωτοδικεῖον διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 574 τοῦ 1890 ἀποφάσεως ὑπεχρέωσε τὴν ἐναγομένην Μονὴν ν' ἀποδείξῃ ἐγγράφως, ὅτι ἐξώφησεν ἅπαντα τὰ ἐπίδικα μισθώματα.

Ἐκκληθείσης τῆς ἀποφάσεως ταύτης ὑπὸ τῆς ἐναγομένης Μονῆς ἐνώπιον τοῦ Ἐφετερίου Κερκύρας, τοῦτο ἐξέδοτο τὰς ἐξῆς ἀποφάσεις: 1) τὴν ὑπ' ἀριθ. 74 (1891), δι' ἧς μεταρρυθμίσαν τὴν ἐκκληθεῖσαν ἀπόφασιν, ὑπεχρέωσε τὸ ἐνάγον ν' ἀποδείξῃ μὲν ἐγγράφως ὅτι κατὰ τὸν χρόνον τῆς μισθώσεως ἦτοι τῇ 1) 13 Ἰουλίου 1861 ἡ Μονὴ Ταφιοῦ εἶχε διαλυθῇ, νὰ προσαγάγῃ δὲ ἀντίγραφα νομίμως κεκυρωμένα τῶν ἐν τῷ μισθωτηρίῳ συμβολαίῳ ἀναφερομένων ἐγγράφων, 2) τὴν ὑπ' ἀριθ. 51 (1892) δι' ἧς ὑπεχρέωσε τὸ ἐνάγον ν' ἀποδείξῃ καὶ διὰ μαρτύρων, ὅτι κατὰ τὸν χρόνον τῆς μισθώσεως ἦτοι τῇ 1) 13 Ἰουλίου 1861 ἡ Μονὴ Ταφιοῦ εἶχεν αὐτομάτως διαλυθῇ καὶ ἐγκαταλειφθῇ καὶ δὲν ὑπῆρχεν ἐν αὐτῇ ἡγούμενος, οἰκονόμος καὶ μοναχοὶ καὶ 3) τὴν ὑπ' ἀριθ. 35 (1893) δι' ἧς ἀπέριψε τὴν ἀγωγὴν ἐλλείψει ἐνεργητικῆς νομιμοποιήσεως.

Ἀπακτῶν δὲ τῶν ἀποφάσεων τοῦ Ἐφετερίου τὴν ἀναίρεσιν αἰτεῖται τὸ ἐνάγον Ἀδελφάτον διὰ τῆς ἀπὸ 11 Μαΐου 1893 αἰτήσεώς του καὶ διὰ τοῦ ἀπὸ 17 Μαρτίου 1898 προσθέτου δικοῦ.

άφου του διὰ διαφόρους ἐν αὐτοῖς λόγους καὶ ἰδίᾳ διὰ τὸν ἦς:

Διότι ἡ ὑπ' ἀριθ. 35 τοῦ 1893 ἀναιρεσιβαλλομένη ὀριστικὴ τήσας, ἐν ᾗ ὡς ἐμφαίνεται ἐκ τῶν ἐνώπιον τοῦ Ἐφετείου ὑποβληθεῖσων ἐγγράφων προτάσεων τοῦ Ἀδελφάτου, ὑποβληθεῖσων ὅς ἀπόδειξιν τοῦ θέματος, τοῦ διαταχθέντος παρὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 1)9139 τοῦ 1892 καὶ εἰς τὸ Ἀδελφάτον ἐπιβληθέντος, ἐκτὸς τοῦ συμβολαίου μισθώσεως ὑπ' ἀριθ. 1319 τῆς 1)13 Ἰουλίου 1861 καὶ τὰ ἐξῆς ἐγγράφα ὑπεβλήθησαν α') τὸ ἀπὸ 21 Μαρτίου (2 Ἀπριλίου) 1860 συμβόλαιον τοῦ συμβολαιογράφου Λαυρεντίου Μολεζίνη, β') ἡ τοῦ ἔτους 1861 ἀναφορὰ πρὸς τὸν ἑπαρχὸν Κεφαλληνίας καὶ τὸ ἐγγώριον Συμβούλιον, γ') ἡ ἀπὸ 30 αἰαίου 1861 ἀπόφασις τοῦ ἐγγωρίου Συμβουλίου, δ') ἡ ἀπὸ 11 αἰαίου 1861 ἀπόφασις τοῦ ἐγγωρίου Συμβουλίου, ἐξ ὧν ἐγγράφων ἀπεδεικνύετο πληρέστατα τὸ εἰς τὸ Ἀδελφάτον ἐπιβληθέν θέμα, συνδυαζομένων τῶν ἐγγράφων τούτων πρὸς τὰς μαρτυρικὰς τοδείξεις, — οὐχ ἦττον ἢ ἀναιρεσιβαλλομένη. ὡς εἴρηται, ἀποφάσεις τοῦ Ἐφετείου κατὰ παραβάσιν τῆς Πολ. Δικονουίας δὲν ἔλαβεν ὑπ' ὄψιν πάντα τὰ ἀποδεικτικὰ μέσα καὶ δὲν ἐξετίμησε προσαχθέντα ἐγγράφα.

Ἀκούσαν τοῦ πληρεξουσίου τοῦ ἀναιρεσεύοντος, ἀναπτύξαντος ἐν προφορικῶς τοὺς λόγους τῆς ἀναιρέσεως καὶ αἰτησαμένου τὴν ἀναίρεσιν τῶν προσβαλλομένων ἀποφάσεων, τοῦ πληρεξουσίου τῆς ἀναιρεσιδλήτου Μονῆς, αἰτησαμένου τὴν ἀπορρίψιν τῆς αἰτήσεως ἐν τῷ τοῦ Ἀντεισαγγελείως Σκεφθὲν κατὰ τὸν Νόμον.

Ἐπειδὴ, ὡς ἀποδεικνύεται ἐκ τῶν κατὰ τὴν τελευταίαν συνεδρίασιν, ἐφ' ἧς ἐξεδόθη ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις, ὑποβληθεῖσων προτάσεων τοῦ ἀναιρεσεύοντος ἀδελφάτου, τοῦτο, πρὸς ἀπόδειξιν τοῦ θέματος τῶν ὑπ' ἀριθ. 74 τοῦ ἔτους 1891 καὶ 51 τοῦ 1892 ἀποφάσεων τοῦ Ἐφετείου, ἐπεκαλέσθη καὶ προσήγαγε τὰ κατὰς προτάσεις ταύταις ἀναφερόμενα ἐγγράφα, ἅτινα ἔλαβε μὲν ὑπ' ὄψει ἡ προεκδοθεῖσα ὑπ' ἀριθ. 51 ἀπόφασις τοῦ Ἐφετείου ἐρκύρας, ἐπεφυλάχθη δὲ νὰ ἐκτιμήσῃ ὀριστικῶς μετὰ τὴν διεξαγωγὴν τῶν δι' αὐτῆς διαταχθεῖσων νέων μαρτυρικῶν ἀποδείξεων ἐν συνδυασμῷ πρὸς ταύτας. Ἐν τούτοις, τὸ Ἐφετεῖον διὰ τῆς προσβαλλομένης ὑπ' ἀριθ. 35 ἀποφάσεώς του, ἀπορρίψαν τὴν ἀγωγὴν τοῦ ἀναιρεσεύοντος ἀδελφάτου λόγῳ ἑλλείψεως ἐνεργητικῆς νομιμοποιήσεως, ἐκτιμᾷ μόνον τὰς περὶ τοῦ θέματος τούτου ἐξαχθείσας μαρτυρικὰς ἀποδείξεις, χωρὶς νὰ λάβῃ ποσῶς ὑπ' ὄψιν καὶ ἐκτιμήσῃ καὶ τὰ πρὸς ἀπόδειξιν τοῦ αὐτοῦ θέματος

ἐπικληθέντα καὶ προσαχθέντα, ὡς ἀνωτέρω, ἐγγράφα. Οὕτω δὲ παρεβίασε τὰς περὶ ἀποδείξεως οὐσιώδεις διατάξεις τῶν ἀρθρῶν 252 καὶ 253 τῆς Πολ. Δικονομίας καὶ ἀναιρετέαν κατέστησε τὴν ἀπόφασίν του ταύτην δυνάμει τοῦ ἀρθρου 807 § 5 τῆς Πολ. Δικονομίας.

Διὰ ταῦτα,

Ἰδὼν καὶ τὰρθρα 210—219, 833, 838 καὶ 839 τῆς Πολ. Δικονομίας.

Ἀναιρεῖ τὴν ὑπ' ἀριθ. 35 τοῦ ἔτους 1893 ἀπόφασιν τοῦ ἐκ Κερκύρας Ἐφετείου καὶ

Παραπέμπει τὴν ὑπόθεσιν πρὸς νέαν συζήτησιν ἐνώπιον τοῦ Ἐφετείου Ἀθηνῶν.

Διατάσσει νὰ γραφῇ ἡ παροῦσα εἰς τὸ περιθώριον τοῦ πρωτοτύπου τῆς ἀναιρουμένης ἀποφάσεως καὶ τυπωθῇ δαπάνῃ τῆς ἀναιρεσιβλήτου Μονῆς, ἣν καταδικάζει εἰς τὴν δικαστικὴν δαπάνην τοῦ ἀναιρεσειόντος ἐνώπιον τοῦ τε Ἐφετείου καὶ τοῦ Ἀρείου Πάγου ἐκδραχμῶν ὀγδοήκοντα (80) καὶ εἰς τὰ τέλη τῆς σημάτων.

Διατάσσει τὴν ἐπιστροφὴν τοῦ παραβόλου.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις τῇ εἰκοστῇ ἐβδόμῃ (27) Μαρτίου 1898, ἐδημοσιεύθη δ' ἐκτάκτως τῇ τριακοστῇ πρώτῃ Μαρτίου 1898.

Ὁ Πρόεδρος
Κ. Σημαντήρας

Ὁ Γραμματεὺς
Γ. Καστόρχης

Ἀριθ. 56

(Πρόκειται περὶ διορισμοῦ δικαστικοῦ ἀντιπροσώπου ἐν δημοτικῇ ἐκλογῇ.)

Ἀριθ. 57

Τὸ Δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου

Τμῆμα Β'.

Συγκείμενον ἐκ τῶν δικαστῶν Μ. Διγενῆ, Ἀντιπροέδρου (καὶ λυομένου τοῦ Προέδρου), Ἀν. Μανδραπήλια, Ἰω. Δουβουνιώτου Στ. Ἀνδροπούλου, Β. Παπαδοπούλου, Εἰσηγητοῦ, Β. Ροντήρη καὶ Ἰω. Τσάτσου παρόντων τοῦ τε Ἀντεισαγγελέως Κωνστ. Μανιάκη καὶ τοῦ Ὑπογραμματέως Π. Βαρουζάκη.

Συνεδριάσαν δημοσίᾳ ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ τοῦ καταστήματος

αὐτοῦ τῇ εἰκοστῇ ὀγδόῃ Φεβρουαρίου 1898, ἵνα δικάσῃ ἐπὶ τῆς ἐξῆς ὑποθέσεως μεταξὺ τοῦ ἐκκαλοῦντος Δημοσίου, ἀντιπροσωπευομένου ὑπὸ τοῦ Ὑπουργοῦ τῶν Οἰκονομικῶν, παρασταθέντος διὰ τοῦ πληρεξουσίου του, Α. Λυμπεράκη, Νομικοῦ Συμβούλου καὶ τοῦ ἐφesiβλήτου Κυριακοῦ Πενέση, κατοίκου Ἀθηνῶν, παρασταθέντος διὰ τοῦ πληρεξουσίου του Ἰω. Ἀραβαντινοῦ, δικηγόρου.

Ὁ Κυριακὸς Πενέσης διὰ τῆς ἀπὸ 27 Σεπτεμβρίου 1883 ἐνώπιον τοῦ Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν ἀγωγῆς κατὰ τοῦ Δημοσίου, ἐξέθηκεν ὅτι συμμορφωθείς μὲ τοὺς Νόμους ΥΛΑ' (1871) καὶ ΨΜΓ' (1878) καὶ ΨΖΗ' (1880) περὶ διαθέσεως καὶ διανομῆς τῆς Ἑθνικῆς γῆς, ἐδήλωσε 40 στρέμματα ἑθνικῶν γαιῶν ξηρικῶν, κειμένων ἐν τῇ θέσει Καραβὰ τοῦ Πειραιῶς, καὶ μετὰ τὴν ἀπόφασιν τῆς ἀρμοδίας ἐπιτροπῆς, ἀποφανθείσης ὅτι αἱ γαῖαι δὲν εἶνε ἐξηρημέναι τῆς διανομῆς, τὸ Ὑπουργεῖον τῶν Οἰκονομικῶν, ἐξέδωκε παραχωρητήριον, θεωρηθὲν καὶ ὑπὸ τοῦ Ἐλεγκτικοῦ Συνεδρίου καὶ κοινοποιηθὲν αὐτῷ (τῷ ἐνάγοντι). Μεθ' οὗ τὸ Ὑπουργεῖον τῶν Οἰκονομικῶν συνεκάλεσε δευτέραν ἐπιτροπὴν, αὕτη δὲ ἀπεφάνθη ὅτι αἱ δηλωθεῖσαι γαῖαι εἶνε ἀνεπίδεκτοι καλλιεργείας, διαφωνήσαντος ὅμως τοῦ ἐνὸς μέλους αὐτῆς συνεκλήθη ἑτέρα, δυνάμει τοῦ ἀρθρου 7 τοῦ Νόμου ΨΜΔ' ἐπιτροπὴ, ἥτις ἐκηρύχθη ἀναρμοδία νὰ δικάσῃ ἀφ' οὗ ἐδίκασεν ἀνεκκλήτως ἡ πρώτη ἐπιτροπὴ, ὅτι καὶ τοὶ ἐκπληρώσαντες αὐτοῦ (τοῦ ἐνάγοντος) τὰς ὑπὸ τοῦ Νόμου διαγραφομένας ὑποχρεώσεις του καὶ γενομένης νομίμως δηλώσεως ὑπὸ τοῦ ἰδίου, τὸ Δημόσιον ἀρνεῖται νὰ παραδώσῃ τὸ περὶ τῶν γαιῶν τούτων παραχωρητήριον, ἐπομένως ὑποχρεοῦται νὰ τῷ παραχωρήσῃ τὰς δηλωθείσας γαῖας ὅτι ἡ δευτέρα ἐπιτροπὴ παρὰ νόμῳ συνήλθε καὶ ἀπεφάσισεν, ἀφ' οὗ εἶχεν ἀποφανθῇ ἀνεκκλήτως ἡ προηγουμένη ὅτι ἄλλως δὲν δύναται νὰ ληφθῇ ὑπ' ὄψιν ἡ πράξις τῆς δευτέρας ἐπιτροπῆς ὡς διαφωνησάσης ταύτης, ἐπομένως μένει ἰσχυρὰ ἡ τῆς πρώτης ἐπιτροπῆς πράξις, ἀφ' οὗ ἡ δυνάμει τοῦ ἀρθρου 7 τοῦ ΨΜΔ' νόμου συνελθοῦσα ἐκηρύχθη ἀναρμοδία, ἄλλως καὶ ἐὰν δὲν ὑπῆρχεν ἡ πράξις τῆς πρώτης ἐπιτροπῆς ἡ κηρύξασα ἐπιδεκτικὰς παραχωρήσεως τὰς δηλωθείσας γαῖας, πάλιν αἱ γαῖαι αὗται, μὴ ἐξαιρεθεῖσαι τῆς διανομῆς πρὸ τοῦ 1880, πρέπει νὰ παραχωρηθῶσιν εἰς αὐτὸν κατὰ τὸ ἀρθρον 12 τοῦ ΨΖΗ' νόμου, καθὼ αὗται καὶ ἐπιδεκτικαὶ καλλιεργείας εἶνε καὶ νὰ παραχωρηθῶσι δύνανται ὅτι ἄλλως, ἐκδοθέντος τακτικοῦ παραχωρητηρίου ὑπὲρ αὐτοῦ (τοῦ ἐνάγοντος), δὲν δύναται πλέον ν' ἀνακληθῇ, καὶ τὸ Δημόσιον ὑποχρεοῦται νὰ παραδώσῃ αὐτὸ εἰς αὐτὸν, ὅστις καὶ τὰς δόσεις τῶν γαιῶν τούτων τακτι-

κῶς μέχρι τοῦδε κατέβαλλε καὶ προσφέρεται εἰς τὸ μέλλον νὰ καταβάλλῃ πᾶν ὅ,τι ὁ νόμος τὸν ὑποχρεοῖ διὰ τὴν παραχώρησιν τῶν γαιῶν. Ἐν ἡ δὲ περιπτώσει ἀρνηθῇ τὸ Δημόσιον νὰ τῷ παραχώρησῃ τὸ ἐκδοθὲν παραχωρητήριον, ὀφείλει αὐτῷ ἀποζημιῶσαι μὲν τὴν ἀξίαν τῶν δηλωθεισῶν γαιῶν ἀνερχομένην εἰς δρχ 100,000 καὶ ἡτήσατο νὰ ὑποχρωθῇ τὸ Δημόσιον ἐπὶ ἀπειλῇ χρηματικῆς ποινῆς 300 δραχμῶν νὰ παραδῶσῃ αὐτῷ τὸ ἐκδοθὲν κατὰ τ' ἀνωτέρω ὑπ' ἀριθ. 76,713 τῆς 3 9)βρίου 1881 παραχωρητήριον περὶ τῶν διαλειφθεισῶν γαιῶν, ἐν ἀπειθείᾳ δὲ νὰ ὑποχρεωθῇ νὰ πληρώσῃ αὐτῷ τὴν ἀξίαν τῶν γαιῶν ἐκ δραχμῶν 100,000 μετὰ τοῦ τόκου αὐτῶν πρὸς 8 ο)ο ἑτησίως ἀπὸ τῆς ἐπιδόσεως τῆς ἀγωγῆς.

Συζητήσεως γενομένης τὸ Πρωτοδικεῖον ἐξέδοτο τὴν ὑπ' ἀριθ. 1352 (1884) ἀπόφασίν του, δι' ἧς ἐδέχθη τὴν ἀγωγὴν καὶ ὑπεχρέωσε τὸ Δημόσιον νὰ παραδῶσῃ τῷ ἐνάγοντι τὸ παραχωρητήριον τῶν περὶ ὧν πρόκειται γαιῶν.

Τὴν ἀπόφασιν αὐτὴν ἐκκληθεῖσαν ὑπὸ τοῦ Δημοσίου, τὸ ἐ' Ἀθῆναις Ἐφετεῖον διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 1251 τοῦ 1884 ἀποφάσεώς του μετερρῦθμισεν ἀπορρίψαν τὴν προκειμένην ἀγωγὴν.

Ἀλλὰ τὴν εἰρημένην τοῦ Ἐφετείου ἀπόφασιν, ἐπὶ τῇ αἰτήσεσι τοῦ ἐνάγοντος, ὁ Ἄρειος Πάγος διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 44 (1895) ἀποφάσεώς του ἀνῆρσε, παραπέμψας τὴν ὑπόθεσιν ἐνώπιον τοῦ Β' Τμήματος τοῦ Δικαστηρίου τούτου διὰ τὴν κατάλληλον ἐφαρμογὴν τοῦ Νόμου. Τοῦτο δὲ μετὰ προηγουμένην συζήτησιν ἐξέδοτο τὴν ὑπ' ἀριθ. 251 (1896) ἀπόφασίν του, δι' ἧς ὑπεχρέωσε τὸ Δημόσιον εἰς προσαγωγὴν ἐγγράφων.

Ἐπομένως καὶ μετὰ τὴν νόμιμον προδικασίαν εἰσῆχθη καὶ αὖθις πρὸς συζήτησιν ἡ προκειμένη ὑπόθεσις εἰς τὸ ἀκροατήριον τοῦ Δικαστηρίου τούτου κατὰ τὴν ἐν ἀρχῇ τῆς παρούσης ἀναφερομένην συνεδρίασιν, καθ' ἣν παρέστησαν οἱ τῶν δικδίκων πληρεξούσιοι, οὔτινες διὰ τῶν ἀναγνωσθεισῶν ἐγγράφων προτάσεών τω ἡτήσαντο, ὁ μὲν τοῦ ἐκκαλοῦντος Δημοσίου νὰ γείνη δεκτὴ ἡ ἀπὸ 10 Ἀπριλίου 1884 ἔφεσις τοῦ Δημοσίου, νὰ ἐξαφανισθῇ ἡ ἐκκαλουμένη ὑπ' ἀριθ. 1352 (1884) ἀπόφασις τῶν ἐν Ἀθῆναις Πρωτοδικῶν, ν' ἀπορριφθῇ ἡ ἀπὸ 27 7)βρίου 1883 ἀγωγὴ τοῦ Κυριακού Πενέση καὶ νὰ καταδικασθῇ οὗτος εἰς τὰ ἐξοδα· ὁ δὲ τοῦ ἐφεσιβλήτου ν' ἀπορριφθῇ ἡ ἔφεσις τοῦ Δημοσίου, νὰ γείνη δεκτὴ ἡ ἀγωγή του καὶ νὰ καταδικασθῇ τὸ Δημόσιον εἰς τὰ ἐξοδα.

Ἀκοῦσαν αὐτῶν ἀναπτυσσάντων καὶ προφορικῶς τὰς προτάσεις των ταῦτας· καὶ τοῦ Ἀντεισαγγελέως Διελθόν τὴν δικογραφίαν Σκεφθὲν κατὰ τὸν Νόμον.

Ἐπειδὴ κατὰ τὸν ΥἸΑ' νόμον τοῦ 1871 περὶ διανομῆς καὶ διαθέσεως τῆς ἐθνικῆς γῆς ὁ ὑποβαλὼν αἴτησιν περὶ παραχωρήσεως ἐθνικῶν γαιῶν, εἴτε εἶνε κάτοχος αὐτῶν εἴτε μὴ, πλὴν τῶν ἄλλων ὑποχρεώσεων, εἰς ἃς ὑποβάλλεται ἵνα δυνήθῃ νὰ μετὰσχῃ τῶν ἀπονεμομένων εἰς τοὺς δηλοῦντας δικαιωμάτων, ὀφείλει προσέτι μετὰ τὴν ἐκπλήρωσιν τούτων νὰ υπογράψῃ κατὰ τὰ ἄρθρα 18 καὶ 25 ἐντὸς εἴκοσιν ἡμερῶν, ἀφ' ἧς προσκληθῇ ὑπὸ τοῦ οἰκονομικοῦ ἐφόρου χρεωστικὴν ὁμολογίαν διὰ τὰς ὀφειλομένας δόσεις τοῦ τιμήματος τῶν παραχωρουμένων γαιῶν καὶ μόνον μετὰ τὴν ἐκπλήρωσιν τῆς διατυπώσεως ταύτης καὶ τὴν ἐγγραφὴν ὑποθήκης ἐπὶ τῶν γαιῶν ἐπὶ σκοπῷ ἐκασφαλίσεως τῆς καταβολῆς τῶν δόσεων ὑποχρεοῦται τὸ Δημόσιον νὰ παραδώσῃ εἰς τὸν δηλώσαντα τὸ ἐκδοθὲν παραχωρητήριον, ἐὰν δὲ δὲν υπογράψῃ τὴν ὁμολογίαν, λογίζεται κατὰ τὸ 19 ἄρθρον παρητημένος παντὸς ἐπὶ τῶν δηλωθεῖσων γαιῶν δικαίωματος.

Ἐπειδὴ κατὰ τὸν νόμον 25 Πανδ. de actione empti (191) καὶ τὴν ἀντιστοιχοῦσαν 25 διάταξιν τῶν Βασιλ. (19. 8) ὁ συμβαλλόμενος, ὅστις δὲν ἐξεπλήρωσε τὰς ὑποχρεώσεις, ὅσας διὰ τινος ἀμφοτεροβαροῦς συμβάσεως ἀνεδέχθη ἢ ὀφείλει κατὰ τὰς κανονιζούσας αὐτὴν διατάξεις τοῦ νόμου νὰ ἐκπληρώσῃ, πρὶν νὰ ἐκπληρώσῃ αὐτὰς δὲν δικαιούται νὰ ἐναγάγῃ τὸν ἑτερον τῶν συμβαλλομένων καὶ ἀπαιτήσῃ παρ' αὐτοῦ τὴν ἐκπλήρωσιν τῶν ἀντιστοιχῶν ὑποχρεώσεων, ἐὰν δὲ πράξῃ τοῦτο, ἀποκρούεται διὰ τῆς ἐνστάσεως τῆς μὴ ἐκπληρωθείσης συμβάσεως (exceptio non adimpleti contractus), ἐκτὸς ἐὰν ἐκ τῶν ὄρων τῆς συμβάσεως ἢ ἐκ τῶν ὁρίσμων τοῦ νόμου συνάγεται, ὅτι ὁ ἐναγόμενος ὀφείλει κατὰ πρῶτον νὰ ἐκπληρώσῃ τὰς ἐπιβαλλομένας αὐτῷ ὑποχρεώσεις.

Ἐπειδὴ ὁ ἐφεσιβλητος, ἐνῶ γενικῶς καὶ ἀορίστως ἀνέφερεν ἐν τῇ ἀγωγῇ αὐτοῦ ὅτι ἐξεπλήρωσε πάσας τὰς ὑπὸ τοῦ νόμου ἐπιβαλλομένας ὑποχρεώσεις, οὕτε διὰ τῶν πρωτοδίκων αὐτοῦ προτάσεων ἰσχυρίσθη, οὐδὲ νῦν ἰσχυρίζεται ὅτι ὑπέγραψε τὴν περὶ πληρωμῆς τῶν δόσεων ὁμολογίαν, ἣν ὀφείλει νὰ υπογράψῃ πρὶν ἢ λάβῃ τὸ περὶ τῶν παραχωρουμένων γαιῶν παραχωρητήριον· ὁρθῶς ἄρα τὸ Δημόσιον ἀντιτάσσει κατὰ τῆς ἀγωγῆς αὐτοῦ, ἥς κύριον ἀντικείμενον εἶναι ἡ ὑποχρέωσις τοῦ Δημοσίου εἰς παράδοσιν τοῦ περὶ τῶν ἐπιδίκων γαιῶν παραχωρητηρίου, τὴν ἐνστάσιν ὅτι ὁ ἐφεσιβλητος, ὥς μὴ ἐκπληρώσας τὴν περὶ υπογραφῆς τῆς ὁμολογίας ὑποχρέωσιν αὐτοῦ, δὲν δικαιούται νὰ ζητήσῃ παρὰ τοῦ Δημοσίου τὴν ἐκπλήρωσιν τῆς ἐπιβαλλομένης αὐτῷ ὑπὸ τοῦ Νόμου ὑποχρεώσεως περὶ πα-

ραδόσεως τοῦ παραχωρητηρίου. Ἀφ' οὗ δὲ ἀρχῆς τὸ Δημόσιον, ὡς δηλοῦται ἐκ τῶν υποβληθεῖσων ὑπ' αὐτοῦ εἰς τὸ Πρωτοδικεῖον προτάσεων, ἠρνήθη τὸν γενικῶς προταθέντα διὰ τῆς ἀγωγῆς ἰσχυρισμὸν τοῦ ἐφesiβλήτου, ὅτι ἐξεπλήρωσε τὰς ὑποχρεώσεις αὐτοῦ, ἀνυπόστατος ἐξελέγχεται ἢ ὑπ' αὐτοῦ προτεινομένη ἀντένστασις κατὰ τῆς ἐνστάσεως τοῦ Δημοσίου περὶ τῆς μὴ ἐκπληρωθείσης συμβάσεως, ὡς δῆθεν ἀπαράδεκτου, καθὼ κατὰ πρῶτον ἤδη προτεινομένης ἀρκούσης δὲ πρὸς ἀπόκρουσιν τῆς ἀγωγῆς τοῦ ἐφesiβλήτου μόνης τῆς ὑπὸ τοῦ Δημοσίου ἀρνήσεως, ὅτι ὑπέγραψεν οὗτος τὴν περὶ τῶν δόσεων ὁμολογίαν, ἀνυπόστατος ἐπίσης ἐξελέγχεται ὁ τοῦ ἐφesiβλήτου ἰσχυρισμὸς, ὅτι ἦτο ὑπόχρεων τὸ Δημόσιον διὰ νὰ ᾔηται πλήρης ἡ ἐνστάσις αὐτοῦ νὰ ἰσχυρισθῇ συγχρόνως καὶ ὅτι προσκληθεὶς ὑπὸ τοῦ Οἰκονομικοῦ Ἐφόρου νὰ ὑπογράψῃ τὴν ὁμολογίαν, ἠρνήθη νὰ πράξῃ τοῦτο.

Ἐπειδὴ ἡ ἀνατρεπτικὴ ἐνστάσις τῆς μὴ ἐκπληρωθείσης συμβάσεως, δεκτὴ γενομένη, καταργεῖ κατὰ τὰ ἀρθρα 551 καὶ 563 τῆς Πολ. Δικονομίας ἐπὶ τοῦ παρόντος τὴν ἀξίωσιν τοῦ ἐφesiβλήτου· ἔχει ἄρα ὡς ἀποτέλεσμα τὴν ἀπόρριψιν ὡς ἀπαράδεκτου τῆς ἀγωγῆς, δι' ἣν ἐπιδιώκεται ἡ τῆς ἀξιώσεως ταύτης ἐπιδίκασις, καὶ ἀνυπόστατα εἶναι ὅσα περὶ τοῦ ἐκνυτίου ἰσχυρίζεται ὁ ἐφesiβλητος· ἐπιζητῶν ὑπὸ ὄρον παραδοχὴν τῆς ἀγωγῆς αὐτοῦ.

Διὰ ταῦτα,

Δέχεται τὴν ἀπὸ 10 Ἀπριλίου 1884 ἔφesiν τοῦ Δημοσίου. Μεταρρυθμίζει τὴν ὑπ' ἀριθ. 1352 τοῦ 1884 ἀπόφασιν τοῦ ἐνταῦθα Πρωτοδικείου.

Ἀπορρίπτει ὡς ἀπαράδεκτον τὴν ἀπὸ 27 Ἰουλίου 1883 ἀγωγὴν τοῦ Κυριακοῦ Πενεση καί.

Καταδικάζει αὐτὸν εἰς τὰ δικαστικὰ ἐξόδα ἀμφοτέρων τῶν βαθμῶν ἐκ δραχμῶν ἐξήκοντα (60) καὶ τὰ τέλη.

Ἐκρίθη καὶ ἀπερασίδθη ἐν Ἀθήναις τῇ τριακοστῇ πρώτῃ (31) Μαρτίου 1898. Ἐδημοσιεύθη δ' ἐκτάκτως τῇ δευτέρᾳ (2) Ἀπριλίου 1898.

Ὁ Ἀντιπρόεδρος
Μιχ. Διγενῆς

Ὁ Γραμματεὺς
Γ. Καστόρχης

Ἄριθ. 58

Τὸ Δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου

Τμήμα Α'.

Συγκείμενον ἐκ τῶν Δικαστῶν Κωνστ. Σημανιτέρα, Προέδρου, Χρ. Κόκκορη, Ἄνδρ. Γκιών, Παν. Μενελάου, Ἀδαμ. Πετρίτση Μιλ. Ἡλιάδου καὶ Ξενοφῶντος Εὐθυμίου παρόντων τοῦ τε Ἀντεισαγγελέως Κωνστ. Μανιάκη καὶ τοῦ Γραμματέως Γ. Ι. Καστόρχη.

Συνεδριάσαν δημοσίᾳ ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ τοῦ καταστήματος αὐτοῦ τὴν εἰκοστὴν τρίτην (23) Μαρτίου 1898, ἵνα δικάσῃ ἐπὶ τῆς αἰτήσεως τοῦ Δημοσίου ἀντιπροσωπευομένου ὑπὸ τοῦ ὑπουργοῦ τῶν Οἰκονομικῶν, παρασταθέντος διὰ τοῦ πληρεξουσίου του Ἑμμ. Λυκούδη, Νομικοῦ συμβούλου, κατὰ τοῦ Δημ. Ἡλ. Σαλταφέρα, κατοικοῦ Πατρῶν, Εὐθ. Ἡλ. Σαλταφέρα, κατοικοῦ Ἀμφίσσης, Φωτεινῆς, συζύγου Εὐθυμίου Καραδήμα, κατοικοῦ Ἀμφίσσης, Αἰκ. συζύγου Ν. Σταματέλου, θυγατρὸς Ἡλ. Σαλταφέρα, κατοικοῦ Ἀμφίσσης, Μαρίας συζύγου Ἐπ. Χρυσάκτιν, θυγατρὸς Ἡλ. Σαλταφέρα, κατοικοῦ Λεβαδείας καὶ Ἀνδρ. Σιδερόπουλου, ὡς ἐνασκούντος τὴν πατρικὴν ἐξουσίαν ἐπὶ τοῦ ἀνηλίκου υἱοῦ του Ἡλία Α. Σιδερόπουλου, κατοικοῦ Ἀμφίσσης, παρασταθέντων διὰ τοῦ πληρεξουσίου των Ἰω. Δαμουλιάνου, δικηγόρου, περὶ ἀναιρέσεως τῶν ὑπ' ἀριθ. 2486 (1893) καὶ 134 (1879) ἀποφάσεων τοῦ Ἐφετερίου Ἀθηνῶν.

Ἀκοῦσαν τοῦ εἰσηγητοῦ Δικαστοῦ Χρ. Κόκκορη ἐκθέσαντος τὰςδε:

Ὁ Δημ. Σαλταφέρας, ὁ Ἀνδρέας Σιδερόπουλος, ὡς ἐπίτροπος τοῦ ἀνηλίκου υἱοῦ του Ἡλία, καὶ ἡ Εὐφροσύνη χήρα Ἡλία Σαλταφέρα, ὡς φυσικὸς ἐπίτροπος τῶν ἀνηλίκων τότε καὶ ἤδη ἐνηλικιωθέντων καὶ παρισταμένων τέκνων τῆς Μαριγοῦς, Φωτεινῆς, Αἰκατερίνης καὶ Εὐθυμίου Ἡλ. Σαλταφέρα, κληρονόμοι ἀπχντες τοῦ Ἡλία Σαλταφέρα, διὰ τῆς ἀπὸ 14 Μαΐου 1873 ἐνώπιον τοῦ Πρωτοδικείου ἀγωγῆς κατὰ τοῦ Δημοσίου ἐξέθηκαν, ὅτι ἐντὸς τῆς πόλεως Ἀμφίσσης ὑπάρχει ἔθνικὸν γήπεδον πρῶην Ὀθωμανοῦ τινος ἐκ μέτρων 692, ἐφ' οὗ ὁ ἀποθανὼν Ἡλίας Σαλταφέρας ἐκτίσε δύο οἰκίας καὶ κατὰ τον εὐεργετικὸν νόμον τοῦ 1855 ἐζήτησε παρὰ τοῦ Δημοσίου νὰ τῷ παραχωρηθῇ κατ' ἐκτίμησιν ὡς ἔθνικόν, ἐφ' ᾧ συνεπείᾳ πραγματογνωμοσύνης, ἐξεδόθη τὸ παραχωρητήριον κατὰ τὸ 1868 ἢ 1869 ἐπ' ὀνόματί του· κατὰ δὲ τὸ ἔτος 1871 συνεπείᾳ προσκλήσεως τοῦ ταμίου Παρνασσίδος, αὗτος ὑπέγραψε τὰς ἀπαιτουμένας

χρεωστικὰς ὁμολογίας καὶ ἐξεδόθη τὸ παραχωρητήριον· ἀλλὰ τὸ Δημόσιον οὐ μόνον ἀρνεῖται νὰ παραδῶσθαι τοῦτο καὶ νὰ ἀναγνωρίσῃ αὐτοὺς κυρίους, ἀλλὰ καὶ μέρος τοῦ οἰκοπέδου ἐκ μέτρων 300 παρεχώρησε διὰ πλειστηριασμοῦ εἰς τὸν Κ. Δερμάνην· ὅτι συμμορφωθέντων αὐτῶν καὶ τοῦ δικαιοπαρέχου αὐτῶν μὲ τὸν Νόμον καὶ διπυραψάντων τὰς προσηκούσας ὁμολογίας, κατηρτίσθη τὸ τῆς ἀγοραπωλησίας συνάλλαγμα, μεταβιβασθέντος πλέον τοῦ ἐπιδίκου γηπέδου εἰς τὴν κυριότητά του· ὅτι κατὰ τῆς ἀρνήσεως ταύτης τοῦ Δημοσίου διαμαρτυρηθέντων ἐγκαίρως, τὸ Δημόσιον δὲν ἀπήντησεν· ἐπομένως εἶναι ὑπόχρεων νὰ τοὺς ἀναγνωρίσῃ ὡς κυρίους τοῦ ἐν λόγῳ κτήματος, καὶ ἡτήσαντο νὰ ὑποχρεωθῇ τὸ Δημόσιον νὰ τοὺς ἀναγνωρίσῃ κυρίους τοῦ ἐν τῇ ἀγωγῇ περιγραφομένου κτήματος καὶ παραδῶσθαι αὐτοῖς τὸ ἐπὶ ταύτῃ ἐκδοθὲν παραχωρητήριον· νὰ ὑποχρεωθῇ νὰ παραχωρήσῃ αὐτοῖς τὸ ἐκποιηθὲν καὶ παραχωρηθὲν μέρος τοῦ αὐτοῦ κτήματος, ἐγκαθιστῶν αὐτοὺς καὶ ἐπὶ ταύτου, ἄλλως νὰ τοῖς πληρώσῃ δρ. 3,000 διὰ τὸ ἐκποιηθὲν καὶ παραχωρηθὲν τοῦτο μέρος.

Συζητήσεως γενομένης τὸ Πρωτοδικεῖον ἐξέδοτο τὰς ὑπ' ἀριθ. 359 (1873) καὶ 57 (1875) περὶ ἀποδείξεως ἀποφάσεις· ἀλλὰ τὸ Ἐφετεῖον Ἀθηναίων ἐπὶ τῇ ἐφέσει τῶν ἐναγόντων, διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 134 (1879) ἀποφάσεως, κηρύξαν ματαίως τὰς ὑπὸ τοῦ Πρωτοδικείου διαταχθείσας ἀποδείξεις, ὑπεχρέωσε τὸ Δημόσιον νὰ προσεγγίξῃ τὴν τε περὶ παραχωρήσεως αἴτησιν τοῦ πρὸς τῶν ἐναγόντων κληρονομηθέντος καὶ τὴν μετ' αὐτὴν γενομένην ἐκθεσιν ἐκτιμήσεως τῶν πραγματογνομόνων· παρέπεμψε δὲ τὴν περαιτέρω ἐκδίκασιν τῆς διαφορᾶς εἰς τὸ αὐτὸ Πρωτοδικεῖον· μεθ' ὃ τοῦτο ἐξέδοτο τὰς ἐξῆς ἀποφάσεις : α') τὴν ὑπ' ἀριθ. 103 (1879), δι' ἧς διέταξε πραγματογνομοσύνην περὶ τοῦ ἂν ἐν τῇ παραχωρηθέντι τοῖς ἐνάγουσιν ὑπὸ τοῦ Δημοσίου οἰκοπέδῳ ἐκ μέτρων 602 περιλαμβανέται καὶ τὸ πρὸς τὸν Δερμάνην παραχωρηθὲν ὑπὸ τοῦ Δημοσίου· β') τὴν ὑπ' ἀριθ. 68 (1883), δι' ἧς ἀνεκάλεσεν ἐν μέρει τὴν ὑπ' ἀριθ. 103 ἀπόφασιν, ἐφ' ὅσον ἐδέχθη ὡς ἀποδεδειγμένον, ὅτι παρεισέφρυσεν γραφικὸν λάθος κατὰ 90 μέτρα εἰς τὴν παραχωρητέαν εἰς τοὺς ἐνάγοντας ἐκτασιν, ἀναβάλων δὲ νὰ ἀποφασίσῃ, ὑπεχρέωσε τὸ Δημόσιον νὰ συμμορφωθῇ πρὸς τὴν διάταξιν τῆς 134 ἀποφάσεως τοῦ Ἐφετείου· καὶ τελευταῖον τὴν ὑπ' ἀριθ. 174 (1888), δι' ἧς ἐπέβαλεν εἰς τοὺς ἐνάγοντας ἀναπληρωτικὸν ὄρκον περὶ τοῦ ὅτι τὸ εἰς τὸν Δερμάνην παραχωρηθὲν ὑπὸ τοῦ Δημοσίου γηπὲδον ἐκτάσεως τριακοσίων μέτρων περιείχετο εἰς τὸ συνεπείᾳ τῆς ἀπὸ 138) ὁρίου 1865 αἰτήσεως τοῦ Ἡλία Σαλταρέρη, παραχωρηθὲν αὐτῷ διὰ τοῦ

ὕπ' ἀριθ. 671 τοῦ 1867 παραχωρητηρίου, καὶ ἄνευ δικαιοῦματος τὸ Δημόσιον τοῖς ἀφῆρεσε τοῦτο καὶ τὸ παρεχώρησεν εἰς τὸν Κ. Δερμάνην· μετὰ τὴν δόσιν τοῦ ὅρκου τούτου, ἐδέχθη τὴν ἀγωγὴν καὶ ὑπεχρέωσε τὸ Δημόσιον, ἵνα παραχωρήσῃ πρὸς τοὺς ἐνάγοντας καὶ δικαιოდόχους τοῦ Ἡλία Σαλταφέρη τὸ γήπεδον τὸ ἐν τῇ ἀγωγῇ καὶ τῷ ὑπ' ἀριθ. 671 τοῦ 1867 παραχωρητηρίῳ περιγραφόμενον, πρὶς δὲ νὰ παραχωρήσῃ αὐτοῖς καὶ τὸ εἰς τὸν Κ. Δερμάνην παραχωρηθὲν μέρος τοῦ ἐπιδίκου γηπέδου· ἄλλως ἐν ἀδυναμίᾳ νὰ τοῖς πληρώσῃ τὴν ἀξίαν τοῦ τεμαχίου τούτου δραχ. χιλίας διακοσίας ἐντόκως ἀπὸ τῆς ἀγωγῆς.

Ἐκκληθείσας τῆς ἀποφάσεως ταύτης ὑπ' ἀριθ. 174 ὑπὸ τοῦ Δημοσίου, τὸ Ἐφετεῖον Ἀθηνῶν ἀπερρίψε τὴν ἔφεσιν διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 2486 (1893) ἀποφάσεως. Ταύτης δὲ ὡς καὶ τῆς προεκδοθείσης 134 τὴν ἀναίρεσιν αἰτεῖται τὸ Δημόσιον διὰ τῆς ἀπὸ 28 Δεκεμβρίου 1893 αἰτήσεως του διὰ τοὺς ἐν αὐτῇ λόγους.

Προκειμένου σήμερον νὰ συζητηθῇ ἡ ἐν λόγῳ αἴτησις τοῦ Δημοσίου, ὁ πληρεξούσιος τῶν ἀναιρεσιβλήτων ἐπρότεινεν ἵστασιν ἀπαρδέκτου αὐτῆς, λόγῳ τοῦ ὅτι δι' αὐτῆς προσβάλλονται αἱ ὑπ' ἀριθ. 134 (1879) καὶ 2486 (1893) ἀποφάσεις, αἵτινες εἰσὶ προδικαστικαὶ περὶ ἀποδείξεως, διότι ἡ ὑπ' ἀριθ. 174 τοῦ 1888 ἀπόφασις τοῦ Πρωτοδικείου Παρνασσίδος θὰ καθίστατο ὀριστικὴ μόνον μετὰ τὴν δόσιν τοῦ δι' αὐτῆς ἐπιβληθέντος τοῖς ἐνάγουσιν ὅρκου, ὅστις δὲν εἶχε δοθῇ οὔτε καθ' ὃν χρόνον ἐφεσιβλήθη ἡ ἀπόφασις αὕτη, οὔτε καθ' ὃν χρόνον ἐξεδόθη ἡ ἀπερρίψασα τὴν ἔφεσιν 2486 τοῦ 1893 ἀπόφασις τοῦ Ἐφετείου Ἀθηνῶν, ἀναίρεσις δὲ ἐπιτρέπεται κατὰ τῶν παρεμπιπτουσῶν περὶ ἀποδείξεων ἀποφάσεων, καθ' ὧν ἐγένεν ἔφεσις, ἥτις ἀπερρίφθη, μόνον ὡς πρὸς τὰς ἀποδείξεις, ἥτοι ὡς πρὸς τὸ βάρος τὰ μέσα καὶ τὸ θέμα τῆς ἀποδείξεως. Ἡ δὲ 2486 ἀπορρίψασα τὴν ἔφεσιν τοῦ Δημοσίου ἐπεκύρωσε τὴν 174 πρωτόδικον ἀπόφασιν, ἥτις εἶνε παρεμπιπτουσα περὶ ἀποδείξεως, καθ' ὅσον ὁ δι' αὐτῆς ἐπιβληθεὶς ὅρκος ἐδόθη τῇ 10 Μαρτίου 1894, ἐνῷ ἡ προκειμένη αἴτησις ἀναίρεσεως ἐπεδόθη τῇ 3, 7 καὶ 8 Ἰανουαρίου 1894.

Ἀκοῦσαν τοῦ πληρεξουσίου τοῦ ἀναιρεσιβλήτου Δημοσίου, ἀναπτύξαντος καὶ προφορικῶς τοὺς λόγους τῆς ἀναίρεσεως καὶ αἰτησάμενου τὴν ἀναίρεσιν τῶν προσβαλλομένων ἀποφάσεων, τοῦ πληρεξουσίου τῶν ἀναιρεσιβλήτων αἰτησάμενου τὴν ἀπόρριψιν τῆς αἰτήσεως καὶ τοῦ Ἀντειπαγγελέως· Σκεφθὲν κατὰ τὸν Νόμον.

Ἐπειδὴ ἡ ὑπ' ἀριθ. 184 ἀπόφασις, διὰ τῆς ὁποίας μετερρυθμίσθη ἡ πρωτόδικος, δι' ἧς διετάσσοντο ἀποδείξεις δὲν ὑπόκειται

εἰς ἀναίρεσιν κατὰ τὸ ἄρθρον 812 § 3 τῆς Πολιτικῆς Δικονομίας.

Ἐπειδὴ ἡ ὑπ' ἀριθμ. 2486 ἐπικυρώσασα τὴν πρωτόδικον ἀπόφασιν, διὰ τῆς ὁποίας ἐπεβλήθη ὄρκος, πρὸ τῆς δόσεως αὐτοῦ δὲν ἦτο ὀριστική, ἐπομένως δὲν ὑπέκειτο εἰς ἀναίρεσιν, εἰ μὴ διὰ τὴν ἀποδείξιν κατὰ τὸ μνησθὲν ἄρθρον, ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου ἀφ' οὗ ἡ αἴτησις ἐκοινοποιήθη τὴν 3, 7 καὶ 8 Ἰανουαρίου 1894, ὃ δὲ ὄρκος ἐδόθη τὴν 10 Μαρτίου τοῦ αὐτοῦ ἔτους, ἡ ἀπόφασις αὕτη καθ' ὃν χρόνον προσεβλήθη δι' ἀναίρεσιν, οὕσα παρεμπίπτουσα περὶ ἀποδείξεως ἀποφασίς, καθ' ἧς παράπονα εἶνε δεκτὰ κατὰ τοῦ θέματος τῆς ἐποδείξεως, κατὰ τῶν μέσων καὶ κατὰ τοῦ βάρους αὐτῆς, δὲν ὑπόκειται εἰς ἀναίρεσιν, διότι τοιαῦτα παράπονα δὲν ὑποβάλλονται.

Διὰ ταῦτα,

Ἀπορρίπτει τὴν αἴτησιν τοῦ Δημοσίου ἐπὶ τῶν ὑπ' ἀριθ. 2486 (1893) καὶ 134 (1879) ἀποφάσεων τοῦ ἐνταῖθξ Ἐφετείου καὶ

Καταδικάζει τὸ Δημόσιον εἰς τὰ ἐξοδα τῶν ἀντιδίκων του μετριάζόμενα εἰς δραχμὰς τεσσαράκοντα πέντε (45)

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις τῇ ὀγδόῃ (8) Ἀπριλίου 1898.

Ὁ Πρόεδρος
Κ. Σημαντήρας

Ὁ Γραμματεὺς
Γ. Καστόρχης

Ἄριθ. 59

Τὸ Δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου

Τμῆμα Α'.

Συγκείμενον ἐκ τῶν Δικαστῶν Κωνστ. Σημαντήρα, Προέδρου, Χρ. Κόκκορη, Ἀνδρ. Γκιών, Παν. Μενελάου, Ἀδαμ. Πετρίτση, Μιλτ. Ἡλιάδου, καὶ Εὐν. Εὐθυμίου παρόντων τοῦ τε Ἀντεισαγγελέως Κωνστ. Μανιάκη καὶ τοῦ Γραμματέως Γ. Καστόρχη.

Συνεδριάσαν δημοσίᾳ ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ τοῦ καταστήματος αὐτοῦ τῇ εἰκοστῇ τρίτῃ Μαρτίου 1898, ἵνα δικάσῃ ἐπὶ τῆς αἰτήσεως τοῦ Κωνστ. Γκολφινόπουλου, κατοικοῦ Πατρῶν, παρασταθέντος διὰ τοῦ πληρεξουσίου του Ἀθ. Βερενίκη, δικηγόρου, κατὰ τῶν 1) Ἀνδρέου Γ. Κωστοπούλου, κατοικοῦ ἐπίσης, παρασταθέντος διὰ τοῦ πληρεξουσίου του Πελ. Σταθακοπούλου, δικηγόρου, 2) Κωνσταντίνου Κανελλοπούλου, ὡς ἐκδοχέως τῶν δικαιωμάτων τοῦ εἰρημένου Ἀνδρ. Κωστοπούλου, κατοικοῦ ἁγίου Βασιλείου καὶ 3) Χρήστου Πετροπούλου, κατοικοῦ Πατρῶν, παραταθέντων διὰ τοῦ πληρεξουσίου

των Κωνστ. Μερκλ, δικηγόρου, περί ἀναίρεσεως τῶν ὑπ' ἀριθ 337 (1885), 122 (1886) καὶ 151 (1887) ἀποφάσεων τῶν ἐν Πάτραις Ἐφετῶν.

Ἀκούσαν τοῦ Εἰσηγητοῦ Δικαστοῦ Ἀνδρέου Γκιῶν ἐκθέσαντος τὰςδε :

Ἐκποιηθέντων ἀναγκαστικῶς τῶν κτημάτων τῶν ὀφειλετῶν Αἰκατερίνης χήρας Βασιλείου Σπανοῦ, ἐκ διαθήκης κληρονόμου τοῦ ἀποβιώσαντος Β. Σπανοῦ καὶ Π. Ἀδαμοπούλου ἐνώπιον τοῦ συμβολαιογράφου Πατρῶν Β. Ἀνδρικοπούλου, συνετάχθη ὑπ' αὐτοῦ ὁ ὑπ' ἀριθ 25,564 (1883) πῖναξ κατατάξεως, ὃν κηρυχθέντα ἐκτελεστέον ὑπὸ τοῦ Προέδρου τῶν ἐν Πάτραις Πρωτοδικῶν, ἀνέκοψαν ἐνώπιον τοῦ αὐτοῦ Συμβολαιογράφου ἐκ τῶν ἀναγγελλέντων δαυνιστῶν οἱ Κ. Γκολφινόπουλος καὶ Χρ. Πετρόπουλος, ὁ μὲν πρῶτος διὰ τῆς ἀπὸ 21 Ὀκτωβρίου 1883 καὶ ὑπ' ἀριθ. 25643 ἀνακοπῆς του, ἀπευθυθείσης ἐνώπιον τοῦ Πρωτοδικείου Πατρῶν καὶ κατὰ τοῦ Κ. Κανελλοπούλου ὡς ἐκδοχέως τῶν δικαιωμάτων τοῦ Ἀνδρ. Κωστοπούλου καὶ Χρ. Πετροπούλου διὰ τοὺς ἐξῆς λόγους : Α'.) διότι τὸ ὑπ' ἀριθ. 24905 συμβόλαιον ἐκχωρήσεως εἶνε εἰκονικόν, γενόμενον ἐκ συνεννοήσεως μεταξὺ τοῦ Α. Κωστοπούλου καὶ Κ. Κανελλοπούλου, καθόσον δὲν καταβλήθη το τμήμα καὶ συνεπῶς ἀποβλητέοι οὗτοι τοῦ πίνακος ὡς μὴ ἔχοντες συμφέρον, Β'.) διότι ἐπίσης τὸ ὑπ' ἀριθ 5437 συμβόλαιον χρεωστικόν πρὸς τὸν Ι. Βαφιοπούλου εἶνε ἐπίσης εἰκονικόν, διότι δὲν ἐμετρήθησαν ὑπ' αὐτοῦ Δρ. 3000 εἰς τοὺς ὀφειλέτας καὶ συνεπῶς ἄκυρον, ἄκυρος δὲ καὶ ἡ ἐγγύησις τῆς Αἰκατερίνης χήρας Β. Σπανοῦ διὰ τοῦ Π. Ἀδαμοπούλου κατὰ τὸ Βαλλιάννειον δόγμα ὡς καὶ ἡ παραίτησις του ἐκ τούτου, Γ'.) διότι τὸ ὑπ' ἀριθ 6334 ἐκχωρητήριον εἶνε ἐπίσης εἰκονικόν, ἄλλως ἐκ δόλου καὶ ἀπάτης συντεταγμένον, διότι ὁ Α. Κωστόπουλος ἐπλήρωσε διὰ χρημάτων τῆς Αἰκατερίνης χήρας Β. Σπανοῦ, ἥτινα ὤφειλεν αὐτῇ ἐκ τοῦ καρποῦ τῆς ἐσοδείας τοῦ 1878 Δ'.) διότι τὸ ὑπ' ἀριθ. 15417 συμβόλαιον τοῦ Συμβολαιογράφου Πατρῶν Ι. Σταυροπούλου, τὸ ὑπ' ἀριθ. 9994 ὅμοιον τοῦ Συμβολαιογράφου Καλαβρύτων Ζ. Νικολοπούλου καὶ τὸ ὑπ' ἀριθ. 21648 ὅμοιον ἐκχωρήσεως ἐπληρώθησαν ὑπὸ τοῦ Α. Κωστοπούλου καὶ ὁλίως οὗτος ἀντὶ ἐξωφλητηρίου συνέταξεν ἐκχωρητήριον καὶ Ε'.) διότι ὅλαι αἱ ἀπαιτήσεις τοῦ Α. Κωστοπούλου καὶ Κ. Κανελλοπούλου καὶ ἰδίως τὰ ὑπ' ἀριθ. 15417, 9994 καὶ 21648 συμβόλαια εἶνε ἐξωφλημένα διὰ σταφιδοκαρποῦ τῆς ὀφειλέτιδος, ἄρα πρέπει ν' ἀποβληθῶσιν οὗτοι τῆς κατατάξεως, ὁ μὲν Κωστόπουλος, ὡς ἐγκαταλείψας τὰς ἀπαιτήσεις του, ὁ δὲ Κανελλόπουλος,

κων καὶ συνεπεία παρεμπιπτούσης ἀγωγῆς τοῦ Κ. Κανελοπούλου, δι' ἧς οὗτος ἡτήσατο ν' ἀπορριφθῇ ἡ ἀνακοπὴ τοῦ Κ. Γκολφινόπουλου κατὰ τοῦ πίνακος κατατάξεως καὶ ὑποχρεωθῇ οὗτος νὰ τῷ πληρώσῃ τοὺς μέχρι τοῦδε τόκους δρ. 2628 ἐντόκως μέχρις ἐξοφλήσεως, ὡς καὶ τοὺς τόκους τοῦ ἀρχικοῦ κεφαλαίου τῶν δρ. 6527. 57)00. τὴν ὑπ' ἀριθ. 151 (1887) ὀριστικὴν, δι' ἧς ἀπέρριψε τὰς κατὰ τοῦ πίνακος ἀνακοπὰς τοῦ Κ. Γκολφινόπουλου καὶ Χρ. Πετροπούλου, ἐπεκύρωσε τὸν πίνακα καὶ ἀπέρριψε τὴν παρεμπιπτούσαν ἀγωγὴν τοῦ Γκολφινόπουλου, ὡς ἀπαράδεκτον.

Ἀπασῶν δὲ τῶν ἀποφάσεων τοῦ Ἐφετείου ὑπ' ἀριθ. 337, 122 καὶ 151 τὴν ἀναίρεσιν ἡτήσατο ὁ Κ. Γκολφινόπουλος διὰ τῆς ἀπὸ 3 Μαΐου 1887 αἰτήσεώς του διὰ τοὺς ἐν αὐτῇ λόγους. Συζητήσεως δὲ γενομένης τὸ δικαστήριον τοῦτο ἐξέδωκε τὴν ὑπ' ἀρ. 434 (1895) ἀπόφασιν, δι' ἧς ὑπεχρέωσε τοὺς ἀναιρεσιβλήτους ν' ἀποδείξωσιν, ἅπαντες μὲν διὰ τῆς προσαγωγῆς τοῦ κοινοποιηθέντος αὐτῆς ἀναιρετηρίου δικογράφου, ὅτι ἐλλείπει ἐξ αὐτοῦ παραγγελία πρὸς ἐπίδοσιν, οἱ δὲ Α. Κωστάπουλος καὶ Κ. Κανελλόπουλος διὰ τῆς προσαγωγῆς τακτικοῦ ἐπίδοτηρίου, ὅτι ἡ προσβαλλομένη ὑπ' ἀριθ. 337 ἀποφασίς ἐκοινοποιήθη νομίμως τῇ 13 Ν)βρίου 1885 εἰς τὸν ἀναιρεσεύοντα.

Ἐπομένως καὶ μετὰ τὴν νόμιμον προδικασίαν εἰσῆχθη καὶ αὖθις ἡ προκειμένη ὑπόθεσις εἰς τὸ ἀκροατήριον τοῦ δικαστηρίου τούτου πρὸς συζήτησιν, κατὰ τὴν ἐν ἀρχῇ τῆς παρουσίας ἀναφερομένην συνεδρίασιν, καθ' ἣν οἱ παραστάντες πληρεξούσιοι τῶν δικάων διὰ τῶν ἀναγνωσθεισῶν ἐγγράφων προτάσεων τῶν ἐδήλωσαν, ὅ μὲν τοῦ ἀναιρεσιβλήτου Α. Κωστοπούλου, ὅτι δὲν ἐμμένει εἰς τὰς περὶ ἀπαράδεκτου τῆς προκειμένης αἰτήσεως ἀναιρέσεως ἐνστάσεις του, περὶ ὧν διετάχθησαν ἀποδείξεις διὰ τῆς προηγουμένης ἀποφάσεως τοῦ Δικαστηρίου τούτου, ὁ δὲ τῶν ἐτέρων ἀναιρεσιβλήτων Κ. Κανελλόπουλου καὶ Χρ. Πετροπούλου, ὅτι ἀντὶ ἄλλης ἀποδείξεως ἐπάγουσιν ὄρκον εἰς τὸν ἀναιρεσεύοντα, ἐὰν τὰ κοινοποιηθέντα αὐτοῖς ἀναιρετήρια εἶχον ἐπ' αὐτῶν παραγγελίαν πρὸς ἐπίδοσιν, καὶ ὁ τοῦ ἀναιρεσεύοντος, ὅτι δέχεται ἀπὸ τοῦδε τὸν ἐπαγόμενον ὄρκον, ἀναπτύξας δὲ καὶ τοὺς λόγους τῆς αἰτήσεώς του, ἡτήσατο τὴν ἀναίρεσιν τῶν προσβαλλομένων ἀποφάσεων, οἱ δὲ πληρεξούσιοι τῶν ἀναιρεσιβλήτων, ἀντικρουσαντες τοὺς λόγους ἀναιρέσεως, ἡτήσαντο τὴν ἀπόρριψιν τῆς αἰτήσεως.

Ἀκούσαν αὐτῶν καὶ προφορικῶς καὶ τοῦ Ἀντεισαγγελέως Σκεφθέν κατὰ τὸν Νόμον.

ΑΠΟΦΑΣΕΙΣ ΑΡΕΙΟΥ ΠΑΓΟΥ

30

Ἐπειδὴ οἱ ἀναιρεσίβλητοι Κ. Κανελλόπουλος καὶ Α. Κωστόπουλος ἐπὶ τῆς ἐνστάσεως περὶ ἀπαράδεκτου τῆς αἰτήσεως ἀναιρέσεως ὡς ἐκπρυθέσμου, ὡς πρὸς τὴν πρώτην τῶν προσβαλλομένων ἀποφάσεων ὑπ' ἀριθ. 337, οὐδεμίαν ἀποδείξιν προσάγουσιν, ὅτι ἐκοινοποιήθη πρὸς τὸν ἀναιρεσεύοντα ἡ ἀπόφασις αὕτη τὴν 13 Νοεμβρίου 1885, καθ' ἣ ἰσχυρίσθησαν ν' ἀποδείξωσι καὶ ὑπεχρεώθησαν διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 434 ἀποφάσεως τοῦ Ἀρείου Πάγου· ὅθεν ἀπορριπτέα ἡ τοιαύτη ἐνστάσις αὐτῶν ὡς ἀναπόδεικτος.

Ἐπειδὴ, ὡς ἐξάγεται ἐκ τῶν προσβαλλομένων ἀποφάσεων, αἱ τελευταῖαι ὑπ' ἀριθ. 122 καὶ 151 οὐδεμίαν διάταξιν περιέχουσιν ὡς πρὸς τὸν ἀναιρεσίβλητον Α. Κωστόπουλον, ἡ δὲ ὑπ' ἀριθ. 337 ἐπὶ λόγῳ ὅτι δὲν ἐκλητεύθη οὗτος πρὸς συζήτησιν τῆς ἀνακοπῆς τοῦ ἀναιρεσεύοντος κατὰ τοῦ προσβληθέντος πίνακος κατατάξεως, καίτοι μὴ κατατεταγμένος ἐν τῷ πίνακι αὐτῷ, ἀπέρριψεν ὡς πρὸς αὐτὸν τὴν ἔφισιν τοῦ ἀναιρεσεύοντος κατὰ τῶν ἐκκληθεισῶν ἀποφάσεων τοῦ Πρωτοδικείου, ὃν ἡ ἑτέρα μόνον ὑπ' ἀριθ. 749 σκέπτεται ἀπλῶς, ὅτι ἐκχωρήσας ὁ Κωστόπουλος τὴν ἀπαίτησιν αὐτοῦ πρὸς τὸν καταταχθέντα ὡς ἐκδοχέα αὐτοῦ Κανελλόπουλον, δὲν δύναται νὰ ὑποχρεωθῇ νὰ μετὰσχῃ τῆς δίκης, ἀλλ' οὕτω μὴ περιέχουσαι διάταξιν τινὰ καὶ μὴ εἶναι ὀριστικαί, οὐδ' ἐπικυρωτικαὶ περὶ ἀποδείξεως αἱ προσβαλλόμεναι ἀποφάσεις, ὡς πρὸς τὸν ἀναιρεσίβλητον Α. Κωστόπουλον, οὐδὲ προσβαλλόμεναι διὰ κακῆς σύνθεσιν τοῦ Δικαστηρίου ἢ ὑπέρβασιν καθηκόντων, δὲν ὑπόκεινται ὡς πρὸς αὐτὸν εἰς ἀναίρεσιν, μὴ ὑπαγόμεναι εἰς οὐδεμίαν τῶν περιπτώσεων τοῦ ἀρθροῦ 812 τῆς Πολ. Δικονομίας, δι' ἧς μόνον κατὰ ρητὴν αὐτοῦ διάταξιν ἡ ἀναίρεσις ἐπιτρέπεται· ὅθεν ἀπορριπτέα ἡ αἴτησις ἀναιρέσεως, ὅσον ἀφορᾷ τὸν Α. Κωστόπουλον.

Ἐπειδὴ οἱ λοιποὶ ἀναιρεσίβλητοι Κανελλόπουλος καὶ Πετρόπουλος ὑπεχρεώθησαν ὑπὸ τῆς ρηθείσης 434 ἀποφάσεως ν' ἀποδείξωσιν ὡς πρὸς τὴν ἑτέραν περὶ ἀπαράδεκτου τῆς αὐτῆς αἰτήσεως ἐνστάσιν διὰ παραγωγῆς τοῦ κοινοποιηθέντος αὐτοῖς ἀναιρετηρίου, ὅτι ἐλλείπει ἐξ αὐτοῦ παραγγελία πρὸς ἐπίδοσιν, ἐπάγουσιν ὁμῶς περὶ τούτου διὰ τοῦ ἀπολογητηρίου καὶ τῶν προτάσεων αὐτῶν ὅρκον ἀντὶ ἄλλης ἀποδείξεως, ὅστις νόμιμός ἐστι κατὰ τὸ ἀρθρον 351 τῆς Πολ. Δικονομίας, ἐπιτρέπον τὸν ὅρκον περὶ παντὸς πράγματος καὶ κατ' αὐτῶν τῶν δημοσίων καὶ ἰδιωτικῶν ἐγγράφων, εἴτε ὑπάρχουσιν ἄλλαι ἀποδείξεις ἢ μὴ· ὅθεν ἐπιβλητέος ὁ ὅρκος οὗτος εἰς τὸν ἀναιρεσεύοντα, δηλοῦντα διὰ τῶν ὑποβαλλομένων προτάσεων του, ὅτι δέχεται αὐτόν.

Διὰ ταῦτα,

Ἰδὼν καὶ τὰ ἀρθρα 210, 219 καὶ 829 τῆς Πολ. Δικονομίας

Ἀπορρίπτει τὴν περὶ ἀπαράδεκτου ἔνστασιν, περὶ ἧς ἡ πρώτη σκέψις.

Ἀπορρίπτει τὴν προκειμένην αἵτησιν ἀναιρέσεως τοῦ Κωνστ. Γκολφινόπουλου κατὰ τῶν ὑπ' ἀριθ. 337 (1885), 122 (1886) καὶ 151 (1887), ἀποφάσεων τοῦ Ἐφετείου Πατρῶν ὅσον ἀφορᾷ τὸν ἀναιρεσιβλήτον Ἀνδρ. Κωστόπουλον· καὶ

Καταδικάζει τὸν ἀναιρεσεύοντα εἰς τὰ δικαστικὰ τούτου ἔξοδα, μετριασθέντα εἰς δραχμὰς πενήκοντα.

Ἀναβάλλον δὲ ν' ἀποφασίσῃ κατὰ τὰ λοιπὰ.

Υποχρεοῖ τὸν ἀναιρεσεύοντα Κωνστ. Γκολφινόπουλον, ἵνα ἐνώπιον τοῦ Πρωτοδικείου Πατρῶν, δημοσίᾳ συνεδριάζοντος, τὴν πρῶτην δικάσιμον μετὰ εἰκοσιν ἡμέρας ἀπὸ τῆς κοινοποιήσεως τῆς παρούσης, δώσῃ ἐπὶ τοῦ Ἱεροῦ Εὐαγγελίου τὸν ἐξῆς ἐπακτὸν ὅρκον :

«Ὁμνῶ εἰδὼς κάλλιστα τὰς εἰς τὴν ψευδορκίαν ἐπιβαλλομένας ποινὰς, ὅτι ὑπὸ τὸ κοινοποιηθὲν πρὸς τοὺς ἀναιρεσιβλήτους Κ. Κανελλόπουλον καὶ Χρ. Πετρόπουλον ἀναιρετήριόν μου κατὰ τῶν ὑπ' ἀριθ. 337 (1885), 122 (1886) καὶ 151 (1887), ἀποφάσεων τοῦ Ἐφετείου Πατρῶν ὑπῆρχε γεγραμμένη παραγγελία μου πρὸς δικαστικὸν κλητῆρα ἀρμόδιον περὶ ἐπιδόσεως τοῦ ἀναιρετηρίου αὐτοῦ πρὸς τοὺς μνησθέντας ἀναιρεσιβλήτους. Οὕτως εἶπα μοι ὁ Θεὸς βοηθός καὶ τὸ Ἱερὸν Αὐτοῦ Εὐαγγέλιον.»

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις τῇ ὀγδόῃ (8) Ἀπριλίου 1898. Ἐδημοσιεύθη τῇ δεκάτῃ τρίτῃ (13) Ἀπριλίου 1898.

Ὁ Πρόεδρος

Ὁ Γραμματεὺς

Κ. Σημαντήρας

Γ. Καστόρχης

Ἀριθ. 60

Τὸ Δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου

Τμῆμα Α'.

Συγκείμενον ἐκ τῶν Δικαστῶν Κωνστ. Σημαντήρα, Προέδρου, Χρ. Κόκκορη, Ἀνδρ. Γκιών, Παναγ. Μενελζού, Ἀδ. Πετρίτση, Μιλτ. Ἡλιάδου, καὶ Ξεν. Εὐθυμίου· παρόντων τοῦ τε Ἀντισταθμάρχου Κωνστ. Μανιάκη, καὶ τοῦ Γραμματέως Γ. Καστόρχη.

Συνεδριάσαν δημοσίᾳ ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ τοῦ καταστήματος αὐτοῦ τὴν εἰκοστὴν τρίτην (23) Μαρτίου 1898, ἵνα δικάσῃ ἐπὶ τῆς αἰτήσεως τοῦ Ἑμμανουὴλ Σαρρῆ, κατοικοῦ Ἀθηνῶν, παρασταθέντος διὰ τοῦ πληρεξουσίου του Κωνστ. Σταυροπούλου, δικηγόρου,

κατὰ τοῦ δήμου Ἀθηναίων, ἀντιπροσωπευομένου ὑπὸ τοῦ Δημάρχου αὐτοῦ, παρασταθέντος διὰ τοῦ πληριξουσίου του Ἀντ. Μομφερράτου, δικηγόρου, περὶ ἀναιρέσεως τῆς ὑπ' ἀριθ. 1399 τοῦ 1890 ἀποφάσεως τῶν ἐν Ἀθήναις Ἐφετῶν.

Ἀκοῦσαν τοῦ Εἰσηγητοῦ Δικαστοῦ Μίλτ. Ἡλιάδου ἐκθέσαντος τὰδε :

Ὁ Ἐμμανουὴλ Σαρρῆς διὰ τῆς ἀπὸ 2 Μαΐου 1886 ἐνώπιον τοῦ Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν ἀγωγῆς κατὰ τοῦ δήμου Ἀθηναίων ἐξέθηκεν, ὅτι συνεπεία ἀποφάσεως τοῦ δημοτικοῦ συμβουλίου, ἐγκριθείσης καὶ ὑπὸ τῆς Νομαρχίας, ἐνηργήθη δημοπρασία, δι' ἧς ἐνεκρίθη ἐπ' ὀνόματί του ὁ καθαρισμὸς τῶν βόθρων τῶν ἐν Ἀθήναις δημοσίων καὶ δημοτικῶν ἀποπάτων τῶν τε ἐν ἐνεργείᾳ καὶ τῶν κατασκευασθησομένων μετὰ τὴν δημοπρασίαν, ὡς καὶ ἡ ἐπιστασία τούτων, ἐπὶ ἀπολαύσει προσόδου ἐκ τούτων, ἀντὶ συμφωνηθέντος μισθώματος δραχμῶν 9 375 τὸ ἔτος, ὑπὸ τοὺς ὅρους τῆς σχετικῆς διακηρύξεως· ὅτι συνεμορφώθη πρὸς τοὺς ὅρους τῆς διακηρύξεως ταύτης καὶ ἔδωκε τὴν ἐκ χιλίων δραχ. προκαταβολὴν καὶ ἀπέναντι τοῦ μισθώματος ἕτερον ποσὸν δραχ. 1360, ἀλλ' ὁ δῆμος Ἀθηναίων οὐκ ἐνεμορφώθη μὲν τὰς ἐκ τῆς διακηρύξεως καὶ τὰς ἐκ τοῦ Νόμου παραγομένας ὑποχρεώσεις, ἥτοι α') δὲν συνέταξε τὸ πρὸς κύρωσιν καὶ ἀπόδειξιν τῆς συμβάσεως συμφωνηθὲν ἐπίσημον συμβολαίον, ἀρκούντων τοῦ δημάρχου νὰ ὑπογράψῃ τὸ ἐπὶ τοῦ ἀναλόγου χαρτοσήμου καὶ συμφωνῶς πρὸς τοὺς ὅρους τῆς διακηρύξεως, γραφέν ὡς συμβολαίον ὑπὸ τοῦ Συμβολαιογράφου β') χωρὶς νὰ τῷ παραδοθῶσιν οἱ ὑπάρχοντες τότε ἀπόπατοι, γ') χωρὶς καὶ νὰ ὀφείλῃ ἐτήσιον μίσθωμα καὶ μάλιστα ὀλόκληρον, ἀφ' οὗ ἡ δημοπρασία ἐγένετο τὴν 16 Ἰανουαρ. 1885, καὶ εἰάν ἐγένετο καὶ ἀπέδινύετο ἡ παράδοσις, ἔπρεπε νὰ μειωθῇ τὸ ἐτήσιον μίσθωμα εἰς ἀνάλογον ποσόν, δ'.) ἐνῶ αἱ ἐν Ἀθήναις Δημοτικαί, Διοικητικαί, στρατιωτικαὶ καὶ ἀστυνομικαὶ ἀρχαὶ ἀπὸ τῆς 1ης 7)βρίου 1885 ἐκ συνεννοήσεως μετὰ τῶν παρεμποδισαν τὴν χρῆσιν καταδαφίσασαι καὶ καταστρέψασαι τὸν ἐν τῇ παλαιᾷ ἀγορᾷ ἀπόπατον καὶ καταλαβοῦσαι ἀπὸ 1 7)βρίου 1885 τὸν ἐν τῇ νεᾷ ἀγορᾷ γενόμενον ἀπόπατον, καὶ ἐστερήθη τῶν βεβαίων εἰσοδημάτων τῶν ἀπὸ 1 7)βρίου 1885 τοῦλάχιστον πρὸς 25 δραχμὰς τὴν ἡμέραν καὶ ε') ἀντὶ νὰ ληφθῇ ὑπ' ὄψιν ἡ ζημία, ἣν ὑπέστη ἕνεκα τῆς μὴ παραδόσεως τῶν ἀποπάτων τούτων καὶ τῆς καταστροφῆς τοῦ ἐν τῇ ἀγορᾷ, ὁ δημοτικὸς εἰσπράκτωρ κοινὸ ποιήσας αὐτῷ τὴν ὑπ' ἀριθ. 74 τῆς 30 Μαΐου 1885 προσηκόντου τὸν ἐπέταξε νὰ τῷ πληρώσῃ δῆθεν ληξιπρόθεσμον χρέος ἐκ τῆς ἄνω αἰτίας ἐκ δραχ. 10590 καὶ 30)00, ἥτοι ἄνωτερον κατὰ

δραχμὰς 1215 καὶ 3000 καὶ αὐτοῦ τοῦ διὰ δημοπρασίας ὀρισθέντος μισθώματος καὶ τὸν κατεδίωξεν εἰς πληρωμὴν καὶ μάλιστα τὸν ἠνάγκασε καὶ κατέβαλλε διὰ τοῦ Ἰω. Σοφianoπούλου δρ. 1110, προσέτι ὅτι κατὰ τὰ ἐκτεθέντα οὐ μόνον μίσθωμα δὲν ὀφείλει ἀλλὰ καὶ πᾶν τὸ καταβληθὲν δεῖον νὰ τῷ ἐπιστραφῇ, ἢ προκαταβολὴ δρ. 1,000 καὶ τὰ ἕτερα δύο κονδύλια δρ. 2370, καταβληθέντα ἀπέναντι τοῦ μισθώματος, ἀπαλλαγῇ τῶν ὑποχρεώσεων διὰ τὸ καταζητούμενον ὑπόλοιπον, λόγῳ τῆς μὴ παραδουσεως ἀπὸ τῆς 1 Ἰανουαρίου 1885 ὡς ἐγένετο ἡ δημοπρασία, καὶ προσέτι ν' ἀποζημιωθῇ μὲ δραχμὰς πέντε χιλιάδες τοῦλάχιστον, ἃς ἤθελε κερδίσει, μετὰ τὴν ἀφαίρεσιν πάσης δαπάνης, ἐὰν δὲν ἤθελε καταστραφῇ ὁ τῆς παλ. ἀγορᾶς ἀπόπατος καὶ δὲν κατελκεμβάνετο ὑπὸ τῆς στρατιωτικῆς ἐξουσίας ἀπὸ 1 Σεπτεμβρίου 1885 καὶ ἐφίξῃς ὁ ἀπόπατος τῆς νέας ἀγορᾶς, ὅστις, ὡς εἴρηται, τῷ παρεδίδθη τὸν Μάρτιον 1885 καὶ ἐὰν τῷ παρεδιδόντο ἀπόπατοι καὶ εἰσέπραττεν ἀπὸ τῆς ἐνάρξεως τῆς ἐνοικιάσεως τὸ ὀρισμένον διὰ τῆς διακηρύξεως δικαίωμα τῶν πέντε λεπτῶν παρ' ἐκάστου προσερχομένου πρὸς ἐκπληρωσιν φυσικῆς ἀνάγκης ἀτόμου, καὶ ἡτήσατο ν' ἀκυρωθῇ ἡ ἄνω σύμβασις καὶ ἐπιταγῇ πρὸς πληρωμὴν νὰ ὑποχρεωθῇ ὁ ἄνθρωπος νὰ τῷ ἐπιστρέψῃ δραχμὰς 3370 ἐντόκως ἀπὸ τῆς αἰτήσεως θεραπείας, ἥτοι ὡς ἄνω εἴρηται τὰ καταβληθέντα αὐτῷ δι' αἰ. ἵαν μὴ ἐπακολουθήσασαν, ἢ ἄλλως νὰ μειωθῇ τὸ μίσθωμα καὶ θεωρηθῇ ὑπόχρεως εἰς τὸ ἔν τρίτον τοῦ μισθώματος τοῦ ἐν τῇ διακηρύξει ἢ κατ' ἐξεύρεσιν εἰδημόνων ἐν πάσῃ ὁμῶς περιπτώσει νὰ ὑποχρεωθῇ ὁ ἄνθρωπος νὰ τῷ πληρώσῃ λόγῳ ἀποζημιώσεως δρ. 5,000 ἐντόκως ἀπὸ τῆς ἐπιδόσεως αἰτήσεως θεραπείας καὶ νὰ καταδικασθῇ ὁ ἄνθρωπος εἰς τὰ ἐξοδα

Συζητήσεως γενομένης τὸ Πρωτοδικεῖον διὰ μὲν τῆς ὑπ' ἀριθ. 3703 (1886) ἀποφάσεως ὑπεχρίωσε τὸν ἐνάγοντα ν' ἀποδείξῃ τὴν βᾶσιν τῆς ἀγωγῆς του, διὰ δὲ τῆς ὑπ' ἀριθ. 10318 (1887) ἐτέρως ἀποφάσεως ἀπέριψε τὴν ἀγωγὴν ἐφ' ὅσον ἀξιοῦται ἡ ἀκύρωσις τῆς συμβάσεως διὰ τὴν μὴ σύνταξιν τοῦ συμβολαιογραφικοῦ ἐγγράφου καὶ ἀποζημιώσιν δρ. 5,000. δεχθὲν δὲ τὴν ἀγωγὴν κατ' ἀρχὴν μόνον ἐφ' ὅσον αἰτεῖται ἡ μείωσις τοῦ μισθώματος, ἐπέβαλλεν εἰς τὸν Δήμαρχον Ἀθηναίων ὅρκον περὶ τοῦ ὅτι, τὰ κατὰ τὴν ἀγωγὴν καὶ τὴν § 5 τῆς ἀπὸ 9 Δεβρίου 1884 συγγραφῆς ὑποχρεώσεων μισθωθέντα τῷ ἐνάγοντι παρεδόθησαν αὐτῷ παρὰ τῆς δημοτικῆς ἀρχῆς ἅμα τῇ ἐγκρίσει τῆς Νομαρχίας καὶ οὐχὶ ὡς οὗτος ἰσχυρίζεται κατὰ Μάρτιον 1885.

Ἐκκληθεῖσάν τῶν εἰρημένων ἀποφάσεων τοῦ Πρωτοδικείου ὑπὸ

του ἐνάγοντος, τὸ Ἐφετεῖον Ἀθηνῶν διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 1399 (1890) ἀποφάσεως ἀπέρριψε τὴν ἔφεσιν ὡς μὴ βásiμον.

Τὴν ἀναίρεσιν δὲ τῆς ἀποφάσεως ταύτης τοῦ Ἐφετείου αἰτεῖται ὁ ἐνάγων διὰ τοὺς εἰς τὸ ἀπὸ 13 Ν)βρίου 1890 ἀνααιρετήριον αὐτοῦ καὶ τὸ ἀπὸ 17 Φεβρουαρίου 1898 πρόσθετον δικόγραφον ἐκτιθεμένους ὡς ἐξῆς λόγους :

I. Τοὺς ἐν τῷ ἀνααιρετηρίῳ.

Διότι ὡς προκύπτει ἐκ τῶν ἐνώπιον τῶν Ἐφετῶν προτάσεων του, ἐφ' ὧν ἐξεδόθη ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις, παραπενοούμενος κατὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 10318 (1887) ὀριστικῆς ἀποφάσεως τῶν ἐν Ἀθῆναις Πρωτοδικῶν, ὡς ἐσφαλμένως ἀπορριψάσης τὴν αἰτησίην του περὶ ἀκυρώσεως τῆς συμβάσεως, ἰσχυρίσθη ὅτι τὸ συμβόλαιον προεκηρύχθη νὰ συνταχθῇ πρὸς κατάρτισιν καὶ κύρωσιν τῆς ἐπιδίκου συμβάσεως καὶ οὐχὶ πρὸς ἀπόδειξιν, ὅτι καὶ ἂν ὑποτεθῇ ὅτι ὁ Νόμος ἐπέτρεψε τὴν σύστασιν τῆς συμβάσεως καὶ ἄνευ δημοσίου συμβολαίου ἐγγράφου πάλιν ἡ σύμβασις ἦτο ἄκυρος, ἀφ' οὗ συνεφωνήθη νὰ καταρτισθῇ διὰ δημοσίου συμβολαίου καὶ ἡ τοιαύτη συμφωνία δὲν ἀντέκειτο εἰς τὴν ἠθικὴν καὶ ἐπιβοηθητικῶς εἰς ἀπόδειξιν τοῦ ἰσχυρισμοῦ του τούτου ἐπήγαγε ὄρκον· ἀλλὰ τὸ Ἐφετεῖον διὰ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεώς του κρίναν ὅτι ἡ τοιαύτη σύμβασις δὲν προκύπτει ἐκ τῆς συγγραφῆς, ὥφειλε νὰ ἐπιβάλλῃ τὸν περὶ τούτου ἰσχυθέντα παρ' αὐτοῦ ὄρκον συμφώνως πρὸς τὸ ἄρθρον 351 Πολ. Δικονομίας, ἀλλὰ καὶ τὸ ἄρθρον τοῦτο παρεβίβασε καὶ τὴν ἀπόφασίν του κατέλιπεν ἀναιτιολόγον μηδένα λόγον ποιησάμενον περὶ τῆς οὐσιώδους ταύτης προτάσεως.

Διότι ἀφ' οὗ δέχεται ὅτι διὰ τῆς ἀγωγῆς του ὡμολόγησε μεταγενεστέραν τοῦ συμφωνηθέντος χρόνου, ἤτοι τὸν Μάρτιον 1885, καὶ μερικὴν παράδοσιν τῶν μισθωθέντων, ἐσφαλμένως ἐδέχθη ὅτι ὀρθῶς τῷ ἐπιβλήθη τὸ βάρος τῆς ἀρνητικῆς ἀποδείξεως διὰ τὸ προηγούμενον χρονικὸν διάστημα, ἤτοι ν' ἀποδείξῃ ὅτι δὲν τῷ παρεδόθησαν τὰ συμφωνηθέντα εἰς τὴν ἀρχὴν τοῦ μισθωθέντος χρόνου.

II Τοὺς ἐν τῷ προσθέτῳ δικογράφῳ.

Διότι ὡς ἀποδεικνύεται διὰ τῆς δευτέρας αἰτιολογίας τῶν προτάσεων του, ἐφ' ὧν ἐξεδόθη ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις, ὑπέβαλεν ἰσχυρισμὸν, ὅτι παρὰ νόμῳ διὰ τῆς 10318 (1887) ἀποφάσεως τῶν πρωτοδικῶν ἡρμηνεύθη ἡ βásiς τῆς ἀγωγῆς του καὶ πλημμελῶς ἀπερρίφθη ἐφ' ὅσον δι' αὐτῆς ἐπιζητεῖ τὴν ἀκύρωσιν τῆς συμβάσεως, ἰσχυρίσθεις ὅτι τὸ συμβόλαιον προεκηρύχθη νὰ συνταχθῇ πρὸς κατάρτισιν καὶ κύρωσιν τῆς ἐπι-

δίκου συμβάσεως καὶ οὐχὶ πρὸς ἀπόδειξιν· ὅτι καὶ ἂν ὑποτεθῇ ὅτι ὁ Νόμος ἐπέτρεψε τὴν σύστασιν τῆς συμβάσεως καὶ ἄντι δὲ δημοσίου συμβολαίου ἐγγράφου, πάλιν ἡ σύμβασις ἦτο ἄκυρος, ἀφ' οὗ συνεφωνήθη νὰ καταρτισθῇ διὰ δημοσίου συμβολαίου καὶ ἡ τοιαύτη συμφωνία δὲν ἀντέκειτο εἰς τὴν ἡθικὴν καὶ ἐπιβοηθητικῶς περὶ τοῦ ἰσχυρισμοῦ τοῦ τούτου ἐπήγαγεν ὄρκον εἰς τὸν Δῆμον Ἀθηναίων, ὅθεν βάσιμος ὁ πρῶτος τοῦ ἀναιρετηρίου λόγος διὰ τὴν παραβίαν τοῦ ἄρθρ. 351 τῆς πολ. δικονομίας, διὰ τὴν ἔλλειψιν παντελοῦς αἰτιολογίας καὶ προσέτι διὰ τὴν παραβίαν τῶν περὶ ἀποδείξεως διατάξεων τῆς Πολ. Δικονομίας, οὐ μόνον διότι δὲν διέταξε τὰς δεύσας ἀποδείξεις περὶ τοῦ οὐσιώδους τούτου ἰσχυρισμοῦ, ἀλλὰ καὶ διότι κατὰ παράβαν τοῦ Νόμου τὸν ἐθεώρησεν ὑπόχρεον εἰς προαπόδειξιν καὶ ἐκτιμῆσαν τὴν σύμβασιν μόνον ἐθεώρησεν ἀπορριπτέον τὸν ἰσχυρισμὸν τοῦ καὶ μὴ ἀποδεικνυόμενον ἐκ ταύτης.

Διότι ἐκ τῶν αὐτῶν προτάσεων ἀποδεικνύεται ὁ ἰσχυρισμὸς τοῦ ὅτι διὰ τῆς προδικαστικῆς ὑπ' ἀριθ. 3703 (1886) ἀποφάσεως τῶν Πρωτοδικῶν ἐσφαλμένως ἐπεβλήθη εἰς αὐτὸν τὸ βάρος τῆς ἀποδείξεως ὡς πρὸς τὴν παράδοσιν τῶν ἀποπάτων καὶ τὴν ἀπόδειξιν τῆς παραδόσεως τοῦ μισθωθέντος, μὴ ἀποδεικνυομένου ἐκ τοῦ πρακτικοῦ, ἢ τοῦ συμβολαίου ἂν συνετάσσετο τοιοῦτο, ὥφειλε ν' ἀποδείξῃ ὁ ἐκμισθωτὴς Δῆμος ἐγγράφως καὶ οὐχὶ αὐτός, καὶ ἀφοῦ μάλιστα δέχεται τὸ Ἐφετεῖον ὅτι διὰ τῆς ἀγωγῆς τοῦ παρ᾽ αὐτοῦ μεταγενεστέρως τοῦ συμφωνηθέντος χρόνου ὡμολόγησε παράδοσιν μέρους τῶν μισθίων· ἐπομένως καὶ τὰς διατάξεις τῆς Πολιτ. Δικονομίας περὶ τοῦ βάρους τῆς ἀποδείξεως καὶ τὰς διατάξεις τοῦ οὐσιαστικοῦ Νόμου, καθ' ὅν ὁ ἐκμισθωτὴς ἐκπληροῖ πρῶτος τὴν σύμβασιν, ἢτοι παρέχει τῷ μισθωτῇ τὴν χρῆσιν τοῦ πράγματος παρεβίωσε καὶ ψευδῶς ἡρμήνευσε, δι' ὅπερ ἀναιρετέα ἡ προβαλλομένη ἀπόφασις, τοσούτῳ μᾶλλον, καθόσον ἐκρίθη ὅτι δὲν ἐκόμισε τὴν τοιαύτην ἀρνητικὴν ἀπόδειξιν καὶ ἐπεβλήθη καὶ ἐδόθη ὑπὸ τοῦ ἀναιρεσιβλήτου ὁ ἐπιβοηθητικὸς παρ' αὐτοῦ ἐπυχθεὶς περὶ τῆς παραδόσεως ὄρκος.

Διότι τὸ Ἐφετεῖον διὰ τῆς προβαλλομένης ἀποφάσεως ἀδεξάμενον ὅτι κατὰ τὴν ἐν τῇ ἀγωγῇ ὡμολογίαν αὐτοῦ, μὴ ἀρνηθέντος τὴν παράδοσιν τῶν μισθίων, ἀλλὰ μόνον δι' ἰσχυρισθέντος ὅτι ἡ παράδοσις ἐγένετο μεταγενεστέρως τοῦ συμφωνηθέντος χρόνου, ἐκ τῆς περιουσίας τῆς ἀγωγῆς του, χωρὶς ἰδίᾳ νὰ παραδοθῶσιν αἱ ὑπάρχοντες ἀπόπατοι κατὰ τὴν ταχθεῖσαν προθεσμίαν καὶ μόνον τῷ παρὰδότησαν τὸν Μάρτιον 1885 1) παρεβίωσε τὰς διατάξεις τῆς

Πολ. Δικονομίας, καθ' ἃς τὰ ἔγγραφα πρέπει νὰ ἐκτιμῶνται ἐν τῷ συνόλῳ καὶ οὐχὶ μόνον περικοπαὶ αὐτῶν, καθόσον ἂν ἐλάβανεν ὑπ' ὄψει τὸ σύνολον τῆς ἀγωγῆς τοῦ φέρον ὑπ' ὀρίθ. 2 ὡς ἐξῆς: «χωρὶς νὰ μοὶ παραδοθῶσιν οἱ ὑπάρχοντες τότε ἀπόπχτο τοῦ Παλαιοῦ θεάτρου, τοῦ Δημοτικοῦ κηπου τοῦ Ὑπουργείου τῶν Οἰκονομικῶν, τοῦ Θεσείου, τῆς ὁδοῦ Βουλῆς, τῶν Ὀλυμπίων καὶ τῆς Ἀγορᾶς κατὰ τὴν ταχθεῖσαν προθεσμίαν (1 Ἰανουαρίου 1885), ὅτινες μοὶ παρεδόθησαν μόνον τὸν Μάρτιον 1885», δὲν ἤθελεν ἐκδεχθῇ τοιαύτην ὁμολογίαν μεταβαλοῦσαν τὸ βάρος τῆς ἀποδείξεως. 2) δὲν ἠτιολόγησε πῶς τὴν τοιαύτην ὡς ἄνω διατυπῶται περὶ μὴ παραδόσεως τῶν μισθίων βάσιν τῆς ἀγωγῆς τοῦ οὐσιώδη κριθεῖσαν. 3) παρεβίασε καὶ ψευδῶς ἡρμήνευσε τὰς περὶ ὁμολογίας διατάξεις τῆς Πολ. Δικονομίας καὶ ἀντὶ νὰ περιορίσῃ τὴν ἀποδεικτέαν δύναμιν εἰς τὸ ὁμολογηθὲν μέρος, ἐπεξέτεινε ταύτην καὶ εἰς τὴν μεταβολὴν τοῦ βάρους τῆς ἀποδείξεως τοῦ μὴ ὁμολογηθέντος μέρους καὶ ἐθεώρησε νόμιμον, ὅτι καλῶς ὑπεχρεώθη ν' ἀποδείξῃ ἄρνητικῶς ὅτι τὸ μισθωθὲν δὲν τῷ παρεδόθη τὴν 1 Ἰανουαρίου 1885.

Ἀκούσαν τοῦ πληρεξουσίου τοῦ ἀναιρεσειόντος ἀναπτύξαντος καὶ προφορικῶς τοὺς λόγους τῆς ἀναιρέσεως καὶ αἰτησαμένου τὴν ἀναιρέσιν τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως, τοῦ πληρεξουσίου τοῦ ἀναιρεσιβλήτου δῆμου αἰτησαμένου τὴν ἀπόρριψιν τῆς προκειμένης αἰτήσεως καὶ τοῦ Ἀντεισαγγελέως. Σκιφθὲν κατὰ τὸν Νόμον.

Ἐπειδὴ κατὰ τὸ ἄρθρον 112 ἰδαφ. α'. Δημοτικοῦ Νόμου πᾶσαι αἱ συμφωνίαι αἱ ἀφορῶσαι ἐνοικιάσεις οἰουδήποτε μέρους τῆς δημοτικῆς περιουσίας γίνονται διὰ δημοσίου πλειστηριασμοῦ, ἄρα αἱ εἰς τὰς ἐνοικιάσεις ταύτας ἀφορῶσαι συμφωνίαι δεόν νὰ ἐμπεριέχωνται καὶ ν' ἀποδεικνύωνται διὰ τῶν περὶ τῆς δημοπρασίας διακηρυξεων τοῦ Δημάρχου, ὁ ἐπυχθεὶς ἐπομένως ὁρκοῦντο ὑπὸ τοῦ ἀναιρεσειόντος περὶ ὑπάρξεως συμφωνίας μεταξὺ αὐτοῦ καὶ τοῦ ἀναιρεσιβλήτου Δήμου, ἀνεξαρτήτως τῶν ὄρων τῆς διακηρύξεως, ἀπαράδεκτος ἐτυχανε, κατὰ τὸ ἄρθρ. 351 Πολ. Δικονομίας, ὡς ἀντιβαίνων εἰς ρητὴν τοῦ νόμου διάταξιν, καὶ τὸ Ἐφετεῖον μὴ ἐπ' βαλὼν αὐτὸν καὶ ἐν σιγῇ παρελθὼν τὴν σχετικὴν πρότασιν, οὔτε τὰς περὶ ἀποδείξεως διατάξεις τῆς Πολ. Δικονομίας παρεβίασε καὶ δὴ τὴν τοῦ ἄρθρ. 351, ὅπερ ρητῶς ἀναγράφει τὴν ῥητὴν ἀπαράδεκτον, αὐδὲ ἀναιρετέαν λόγῳ ἀναιτιολογήτου κατέστησε τὴν ἀπόφασίν του, διότι μόνον οἱ οὐσιώδεις ἰσχυρισμοὶ καὶ προτάσεις τῶν διαδίκων χρήζουσιν εἰδικῆς αἰτιολογίας.

Ἐπειδὴ κατὰ τὰν ὠτέρω τοῦ ἰσχυρισμοῦ τοῦ ἀναιρεσεύοντος, ὅτι συμφωνήθη μεταξὺ τῶν διαδίκων νὰ θεωρηθῇ κατηρητισμένη ἢ ἐν τῇ ἀγωγῇ ἀναφερομένη σύμβασις μόνον μετὰ τὴν σύνταξιν ἐπισήμου συμβολαίου, μὴ δυναμένου ν' ἀποδειχθῇ ἢ διὰ τῆς περὶ τῆς δημοπρασίας διακηρύξεως, ὁρθῶς τὸ Ἐφετεῖον περιωρίσθη εἰς ταύτης μόνης τὴν ἐκτιμῆσιν.

Ἐπειδὴ κατὰ τὸν νόμον (ἄρθρ. 248 Πολ. Δικονομίας) ὁ ἀναιρεσεύων ἔδει ν' ἀποδείξῃ τὸν τὴν βάσιν τῆς ἀγωγῆς τοῦ ἀποτελοῦντα ἰσχυρισμόν, ὅτι τὰ μισθωθέντα δὲν παρεδόθησαν κατὰ τὸν συμφωνηθέντα χρόνον, κατ' ἀκολουθίαν ὁ σχετικὸς λόγος ἀναιρέσεως περὶ μεταβολῆς τοῦ βάρους τῆς ἀποδείξεως ὡς καὶ πάντες οἱ λόγοι ἀναιρέσεως οἱ ἐριζομενοὶ ἐπὶ τῆς προϋποθέσεως ὅτι δὲν ἦτο ὑπόχρεως εἰς ἀπόδειξιν τοῦ ρηθέντος ἰσχυρισμοῦ τοῦ ἀνυπόστατοι εἰσίν.

Διὰ ταῦτα,

Ἰδὼν καὶ τῶν 830 καὶ 210 τῆς Πολ. Δικονομίας·

Ἀπορρίπτει τὴν αἴτησιν ἀναιρέσεως τοῦ Ἐμμανουὴλ Σαρρῆ κατὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 1399 τοῦ 1890 ἀποφάσεως τοῦ Ἐφετείου Ἀθηνῶν καὶ

Καταδικάζει τὸν ἀναιρεσεύοντα εἰς τὴν δικαστικὴν δαπάνην τοῦ ἀναιρεσιβλήτου ὀριζομένην εἰς δραχμὰς τεσσαράκοντα (40) καὶ τὰ τέλη τῆς σημάτων.

Διατάσσει τὴν ὑπὲρ τοῦ Δημοσίου ἀπώλειαν τοῦ παραβόλου.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις τῇ ὀγδόῃ (8) Ἀπριλίου 1898. Ἐδημοσιεύθη δὲ τῇ δεκάτῃ τρίτῃ (13) Ἀπριλίου 1898.

Ὁ Πρόεδρος

Κ. Σημαντήρας

Ὁ Γραμματεὺς

Γ. Καστόρχης

Ἀριθ. 61

Τὸ Δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου

Τμήμα Α'.

Συγκείμενον ἐκ τῶν Δικαστῶν Κωνστ. Σημαντήρα, Προέδρου, Χρ. Κόκκορη, Ἀνδρ. Γκιών, Παναγ. Μενελάου, Ἀδαμ. Πετρίση, Μιλτ. Ἡλιάδου καὶ Ξενοφ. Εὐθυμίου παρόντων τοῦ τε Ἀντεισαγγελέως Κωνστ. Μανιάκη καὶ τοῦ Γραμματέως Γεωργ. Καστόρχη.

Συνεδρίασαν δημοσίᾳ ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ τοῦ καταστήματος
ΑΠΟΦΑΣΕΙΣ ΑΡΕΙΟΥ ΠΑΓΟΥ

αὐτοῦ τὴν εἰκοστὴν τρίτην Μαρτίου 1898, ἵνα δικάσῃ ἐπὶ τῆς αἰτήσεως τοῦ Ἀδελφάτου τῶν Φιλανθρωπικῶν ἰδρυμάτων Κεφαλληνίας, ἀντιπροσωπευομένου ὑπὸ τοῦ προέδρου αὐτοῦ Γερασίμου Δώρζια, Ἀρχιεπισκόπου Κεφαλληνίας, κατοίκου Κεφαλληνίας, παρασταθέντος διὰ τοῦ πληρεξουσίου τοῦ Ἀντ. Μάτση, δικηγόρου, κατὰ τῶν Ἰωάννου, Ἀνδρέου, Γεωργίου, Σπυρίδωνος καὶ Γερασίμου, ἀδελφῶν Γκενταλίνη, ποτὲ Ἰκχώβου, κατοίκων ἐπίσης, παρασταθέντων διὰ τοῦ πληρεξουσίου τῶν Ἀντ. Μομφερράτου, δικηγόρου, περὶ ἀνχιρέσεως τῆς ὑπ' ἀριθ. 108 (1893) ἀποφάσεως τῶν ἐν Κερκύρᾳ Ἐφετῶν.

Ἀκοῦσαν τοῦ εἰσηγητοῦ Δικαστοῦ Ξεν. Εὐθυμίου, ἐκθέσαντος τὰς :

Τὸ Ἀδελφάτον τῶν Φιλανθρωπικῶν ἰδρυμάτων Κεφαλληνίας διὰ τῆς ἀπὸ 10 Ὀκτωβρίου 1891 ἐνώπιον τοῦ Πρωτοδικείου Κεφαλληνίας παρεμπιπτούσης ἀγωγῆς του κατὰ τῶν ἀδελφῶν Γκενταλίνη ἐξέθηκεν, ὅτι διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 350 (1888) ἀποφάσεως τοῦ αὐτοῦ Πρωτοδικείου, ἥτις ἐθεωρήθη ἰσχυρὰ καὶ νομίμως ἐκδοθεῖσα διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 96 τοῦ 1889 ἀποφάσεως τοῦ Ἐφετείου Κερκύρας, καλέσαν αὐτοὺς πρὸς συζήτησιν τῆς ἀπὸ 5 Ὀκτωβρίου 1883 παρεμπιπτούσης ἀγωγῆς του περὶ διορισμοῦ Εἰσηγητοῦ πρὸς ἐξέτασιν τῶν μαρτύρων, καθόσον μετετέθη ὁ διορισθεὶς τοιοῦτος διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 847 (1880) τοῦ Πρωτοδικείου Κεφαλληνίας Πρωτοδίκης Γριμάνης, ἐνέγραψε τὴν ὑπόθεσιν εἰς τὸ πινάκιον πρὸς συζήτησιν, ἀλλ' ἀπ.βίωσεν ὁ Ν. Χωραφᾶς δικηγόρος τῶν ἐναγομένων, εἰς ὃν εἶχε κοινοποιηθῇ ἡ ἀπόφασις, γεγονός ὅπερ ἐπιφέρει νέαν διακοπὴν τῆς δίκης ὅτι ἡ ἐπιτροπὴ ἡ διοικοῦσα τὰ φιλανθρωπικὰ καταστήματα δικαιούται νὰ ἐπαναλάβῃ τὴν δίκην διότι ὁ πρῶτος ἀρχιεπίσκοπος Κεφαλληνίας Γερμανὸς Καλλιγᾶς, ἐπ' ὀνόματι τοῦ ὁποίου εἶχεν ἐπαναληφθῇ ἡ δίκη διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 350 (1888) ἀποφάσεως, μετετέθη ἡ δὲ ὡς Μητροπολίτης Ἀθηνῶν, καὶ νὰ ζητήσῃ ὅπως γείνη δεκτὴ ἡ ἀπὸ 24 Μαρτίου 1887 παρεμπιπτούσα ἀγωγή τοῦ Νομάρχου Κεφαλληνίας, τότε διοικοῦντος τὴν ἐγχώριον περιουσίαν, καὶ ἐπαναληφθῇ ἡ δίκη ἐπ' ὀνόματι τοῦ νῦν ἐνάγοντος δι' ἐκὺν ὡς ἀντιπρόεδρου τῆς ἐπιτροπῆς καὶ μέλους αὐτῆς καὶ ὡς πληρεξουσίου τῶν ἐτέρων μελῶν τῆς ἰδίας ἐπιτροπῆς καὶ διορισθῇ Εἰσηγητὴς ὅπως ἐξετάσῃ τοὺς μάρτυρας πρὸς ἀπόδειξιν τῶν θεμάτων τῆς ὑπ' ἀριθ. 847 (1888) ἀποφάσεως τοῦ αὐτοῦ Πρωτοδικείου ὅτι καὶ ὡς ἐκ τοῦ θανάτου τοῦ Ν. Χωραφᾶ, δικηγόρου, δεόν νὰ κηρυχθῇ ἐπανειλημμένη ἡ δίκη κατὰ τῶν ἐναγομένων, καὶ ἡτήσαστο νὰ κηρυ-

χθῆ ἐπανελημμένη ἡ δίκη, ἀφ' ἐνὸς μὲν ὑπὲρ τῶν Φιλανθρωπικῶν καταστημάτων, παρισταμένων ὑπὸ τοῦ Μιχ. Ζερβου, ἀντιπροέδρου, τῆς Ἐπιτροπῆς, ἀφ' ἑτέρου δὲ κατὰ τῶν ἐναγομένων, βιαίως διακοπείσης ὡς πρὸς αὐτοὺς τῆς δίκης ὡς ἐκ τοῦ θανάτου τοῦ δικηγόρου τῶν Ν. Χωραφᾶ, ἐπὶ τῷ τέλει νὰ διορισθῇ Εἰσηγητὴς πρὸς διεξαγωγὴν τῶν ἀποδείξεων τῶν διαταχθεισῶν διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 847 (1880) ἀποφάσεως, γινομένης δεκτῆς τῆς ἀπὸ 24 Μαρτίου 1887 ἀγωγῆς τοῦ Νομάρχου Κεφαλληνίας, ἣτις ἐπανελήφθη ἐπ' ὀνόματι τῶν Φιλανθρωπικῶν καταστημάτων, παρισταμένων ὑπὸ τοῦ τότε Ἀρχιεπισκόπου Γερμανοῦ διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 350 τοῦ 1888 ἀποφάσεως καὶ τῆς ὁποίας ἤδη αἰτεῖται νὰ ἐπαναληφθῇ ἐπ' ὀνόματί του κατὰ τῶν ἐναγομένων, νὰ καταδικασθῶσι δὲ οὗτοι εἰς τὰ ἐξοδα τῆς δίκης καὶ διαταχθῇ ἡ ἀπόφασις προσωρινῶς ἐκτελεστή.

Τὴν πρεμπίπτουσαν ταύτην ἀγωγὴν ἀπέρριψε τὸ Πρωτοδικεῖον διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 1028 (1891) ἀποφάσεως ὡς ἀβάσιμον.

Ἐκκληθεῖσης τῆς ἀποφάσεως ταύτης ὑπὸ τοῦ Ἀδελφάτου ἐνώπιον τοῦ Ἐφετερίου Κερκύρας, τοῦτο διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 168 (1893) ἀποφάσεως ἀπέρριψε τὴν ἔφεισιν καὶ ἐπεκύρωσε τὴν ἐκκληθεῖσαν ἀπόφασιν.

Τῆς ἀποφάσεως δὲ ταύτης τοῦ Ἐφετερίου τὴν ἀναίρεσιν αἰτεῖται τὸ Ἀδελφάτον τῶν Φιλανθρωπικῶν ἱδρυμάτων Κεφαλληνίας διὰ τε τῆς ἀπὸ 28 Ἰουλίου 1893 αἰτήσεώς του καὶ διὰ τοῦ ἀπὸ 16 Μαρτίου 1898 προσθέτου δικογράφου του διὰ τοὺς ἐν αὐτοῖς ὡς ἐξῆς λόγους :

Ι. Τοὺς ἐν τῇ αἰτήσει.

Διότι τὸ δικάσαν Ἐφετεῖον ἐρμηνεύον τὸ περιεχόμενον τοῦ δικογράφου τῆς ἀγωγῆς τῆς 16 Νοεμβρίου 1861 καὶ ἐκ τούτου καὶ μόνου συναγαγὼν τὸ συμπέρασμα ὅτι ὁ Ἀντεισαγγελεὺς Ληξουρίου ἐκίνησε τὴν ἀγωγὴν ταύτην ὡς ἀντιπρόσωπος τοῦ Ἰονίου Δημοσίου καὶ οὐχὶ ὡς συνήγορος τοῦ ἐγχωρίου Δημοσίου Κεφαλληνίας δὲν ἔλαβεν ὑπ' ὄψιν καὶ ἐπομένως παρεβίασε 1) τὰς διατάξεις τοῦ Ἴον Συντάγματος τοῦ 1817 (κεφ Δ', τομ. Α') περὶ τοπικῶν Κυβερνήσεων συνδυαζομένας καὶ πρὸς τ' ἀρθρ. 1 τίτλον Α' τοῦ ἀπὸ 14)26 Μαΐου 1845, 10 Νόμ. τοῦ Η' Κοινοβουλίου, καθ' ὃς ἐκάστη νῆσος τοῦ Ἰονίου Κράτους ἀπετελεῖ ἰδίαν διοίκησιν, ἐξαρτωμένη μὲν ἀπὸ τῆς Κεντρικῆς ἐξουσίας ἥτοι τῆς Γερουσίας, ἔχουσα ὅμως ἰδίαν κοινοτικὴν περιουσίαν καὶ διαχειρίσιν, ἐν ἣ περιουσίᾳ περιλαμβάνοντο καὶ πάντα τ' ἀστικά καὶ ἀγροτικά κτήματα τὰ ἐν ἐκάστῃ νήσῳ κείμενα, ἄτινα, καίτοι ὡς δημόσια

χαρακτηριζόμενα, θεωρούντο όμως κοινοτικά της νήσου και ως τοιαῦτα καὶ μετὰ τὴν ἔνωσιν τῆς Ἑπτανήσου ἐλογίσθησαν, περιληφθέντα καθόσον ἀφορᾷ τὴν νήσον Κεφαλληνίαν δυνάμει τοῦ ἀρθρ. 1 τοῦ ἀπὸ 9 N (βρίου 1878 Ψ1 νόμου εἰς τὴν διανομὴν τῆς ἐγγωρίου περιουσίας τῆς αὐτῆς νήσου, 2) τὰρθρα 373 καὶ 374 τῆς Ἰον. Πολ. Δικονομίας τοῦ ἔτους 1844, ἐξ ὧν συνδυαζομένων πρὸς τὰς ἀνωτέρω μνημονευθείσας διατάξεις συνάγεται ὅτι ὁ Εἰσαγγελεὺς Ληξουρίου ἐγείρας τὴν ἀπὸ 16 N (βρίου 1861) προμνησθείσαν ἀγωγὴν κατὰ τοῦ πατρὸς τῶν νῦν ἀναιρεσιβλήτων, ἐνήργει ὡς συνήγορος οὐχὶ τῆς Γενικῆς Κυβερνήσεως, ἀλλὰ τῆς Τοπικῆς Κυβερνήσεως Κεφαλληνίας, ἐπὶ διεκδικήσει οἰκοπέδου ἀνήκοντος τῇ ἐγγωρίᾳ δημοσίᾳ διαχειρήσει κατὰ τὴν ἔννοιαν τοῦ προμνησθέντος 10 νόμου τοῦ H' Κοινοβουλίου.

II. Τοὺς ἐν τῷ προσθέτῳ δικογράφῳ.

Διότι ὡς ἐξάγεται ἐκ τῆς ἀπὸ 24 Ἰανουαρίου 1892 ἐφέσεως ρητῶς ἰσχυρίσθη τὸ Ἀδελφάτον, ὅτι δυνάμει τῆς ὑπ' ἀριθ. 96 τοῦ 1889 ἀποφάσεως τοῦ Ἐφετείου Κερκύρας ὑπῆρχε δεδικασμένον τὸ ζήτημα τῆς νομιμοποιήσεως, τῆς δίκης κηρυχθείσης ὀριστικῶς ἐπανεληλυμένη, μεταξὺ τοῦ ἀναιρεσιβλήτου καὶ τῶν ἀναιρεσιβλήτων Ἐπὶ τῆς ἐνστάσεώς του ταύτης δὲν ἀπεφάνθη τὸ Δικαστήριον ἀναιτιολόγητον οὕτω καταστήσαν τὴν ἀπόφασίν του, οὔτε δύναται νὰ θεωρηθῇ ὡς αἰτιολογία ἀφορῶσα τὸν ἰσχυρισμὸν τοῦ δεδικασμένου ἢ πραγματευομένη περὶ τῆς προηγουμένης ἐπαναλήψεως σκέψης τῆς ἀποφάσεως.

Διότι διὰ τῆς αὐτῆς ἐφέσεώς του ἐπεκαλίσθη δεδικασμένον δυνάμει τῶν ἀποφάσεων ὑπ' ἀριθ. 271 τοῦ 1875 τοῦ Ἐφετείου Κερκύρας 182 τοῦ 1875 καὶ 847 τοῦ 1888 τοῦ Πρωτοδικείου Κεφαλληνίας. Καθόσον δ' ἀφορᾷ τοὺς ἰσχυρισμοὺς τούτους οὐδένα ποιεῖται λόγον ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις, καθισταμένη οὕτω ἀνατιολόγητος.

Διότι διὰ τῆς αὐτῆς ἐφέσεως ἰσχυρίσθη ὅτι πάντα τὰ ἐπὶ τῆς νήσου ἀκίνητα ἀνήκον εἰς τὴν ἐγγωρίαν περιουσίαν καὶ ὅτι ὁ Ἀντεισαγγελεὺς Ληξουρίου διεξεδίκει τὰ δικαιώματα τῆς ἐγγωρίου περιουσίας, τὸν ἰσχυρισμὸν τοῦτον, καίτοι χρήζοντ' ἀποδείξεως καὶ ἀναιτιολογήτως καὶ κατὰ παράβασιν τῶν περὶ ἀποδείξεως ἀρχῶν δὲν ἔλαβεν ὑπ' ὄψει ἡ ἀπόφασις.

Διότι ἡ ἀπόφασις παρεβάσε τὰς περὶ διακοπῆς καὶ ἐπαναλήψεως τῆς δίκης οὐσιώδεις διατάξεις τῆς Π.λ. Δικονομίας, τοῦτέστι τὰρθρ. 462 ἔως 474 Κατὰ τὰρθρα ταῦτα, διακοπτομένης τῆς δίκης διὰ τινὰ τῶν ἐν αὐτῷ λόγων, πᾶσα δικαστικὴ πράξις

ειρηθεῖσα πρὸ τῆς ἐπαναλήψεως τῆς δίκης εἶνε ἄκυρος καὶ μὴ (ἄρθρ. 467)· ἡ οὕτω διακοπεῖσα δίκη συνεχίζεται διὰ μόνης ἐπαναλήψεως, μόνον δὲ κατόπιν ταύτης προχωρεῖ τὸ Δικαιολογίον εἰς τὴν συζήτησιν τῆς κυρίας ὑποθέσεως· Ἐν τῇ ὑπὸ κρίσιν πτώσει, ἡ δίκη δυνάμει τῶν προηγουμένων ἤδη ἀποφάσεων κατατρεφόμενης οὐχὶ μεταξὺ τοῦ δικαιωπαρόχου τοῦ ἀναιρεμένου, ἀλλ' αὐτοῦ τούτου καὶ τῶν ἀναιρεσιβλήτων, διεκόπη δὲ τοῦ θανάτου τοῦ δικηγόρου τῶν ἀναιρεσιβλήτων. Οὕτως ὑφιστάμενης τῆς δίκης, ἐν μόνον ζήτημα νομιμοποιήσεως ἦτο ἐξετάσει κατὰ τὴν ἐπαναληψιν, ἥτοι αὐτὸ ἂν τὸ ζητοῦν τὴν ἀναλήψιν ἦτο αὐτὸ τοῦτο τὸ μέχρι τοῦδε διάδικον ἢ τὸ μόνον αὐτοῦ διάδοχον καὶ ἐὰν ἡ καθ' ὧν ἐζητεῖτο ἐπαναλήψις ἦσαν αὐτοὶ οὗτοι οἱ μέχρι τοῦδε διαδικοὶ ἢ οἱ νόμιμοι αὐτοῦ διάδοχοι. Πάντα τὰλλα ζητήματα καὶ δὴ τὸ ζήτημα τῆς ἡ κυρία δίκη νομιμοποιήσεως ὡς νομίμου διαδόχου τοῦ ἀρχιενάγοντος δὲν ἦτο δυνατόν νὰ συζητηθῇ πρὶν ἢ ἐπαναληφθῇ μετὰ τῶν δίκῃ. Κατὰ ταῦτα ἀληθὲς μὲν εἶνε ἡ σκέψις τῆς ἐξέτασεως ὅτι τὸ τῆς νομιμοποιήσεως ἐξετάζεται κατὰ πᾶσαν στάσιν τῆς δίκης, ἐσφζλμένη δὲ καθόσον πρὸ τῆς ἐπαναλήψεως δίκη ὑπῆρχε καὶ ἡ ἐξέτασις τῆς περὶ νομιμοποιήσεως ἐνστάσεως ἀναιρεσιβλήτων προσκρούει εἰς τὴν ρητὴν διαταξιν τοῦ ἄρθρ. 467. Δὲν ἐπρόκειτο περὶ τῆς νομιμοποιήσεως κατὰ τὴν ἀγωγὴν ἐπαναλήψεως, διότι οὐδεμία μεταβολὴ εἶχεν ἐπέλθῃ εἰς τὸν ἀναιρεσθέντα, ἀλλὰ περὶ τῆς νομιμοποιήσεως αὐτοῦ ἀπ' ἀρχῆς δίκης, ὅπερ ἔδει νὰ ἐξετασθῇ μόνον ὑρισταμένης τῆς δίκης μετὰ τὴν ἐπαναλήψιν αὐτῆς.

Διότι τὸ Ἐφετεῖον δεχθὲν ὅτι ὁ Ἀντεισαγγελεὺς Δηξουρίου παρὰ τὴν ἀγωγὴν ὡς ἐκπροσωπῶν ἄλλο δημόσιον παρ' ἐκεῖνο οὐτὶ τὸ ἀναιρεσέτον εἶνε δικαιοδόχος, τούτῃ ἐστὶ τὸ ἐγγώριον Δημό-Κεφαλληνίας, προφανῶς παρεμόρφωσε καὶ νομικῶς καὶ κατ' οὐσίαν τὸ δικόγραφον τῆς ἀγωγῆς, διότι ἀφοῦ κατὰ τὸ ἰσχύον Ἰό-σύνταγμα τοῦ 1817 ἐκάστη νῆσος ἀπετέλει ἰδίαν τοπικὴν ἐρήνησιν καὶ ἴδιον Δημόσιον ὡς πασιφανῶς ἐξάγεται καὶ ἐκ τοῦ ἰστορικοῦ καὶ αὐτοῦ ὀρίζοντος ἐγγωρίους Κυβερνήσεις, ἀφοῦ τὰ ἐκ τῶν ἀνωτά ταῦτα προκύπτουσιν ἐκ τοῦ συνδυασμοῦ τῆς ἀγωγῆς πρὸς τοὺς τότε ἰσχύοντας νόμους καὶ πρὸς τὰς προτάσεις, οὐδὲν στοιχεῖον εἶχε τὸ Ἐφετεῖον, ὅπως ἀποφανθῇ τὴν ἀγωγὴν κινηθεῖσαν ὀνόματι ἄλλου δημοσίου ἢ τοῦ παρὰ τοῦ ἀναιρεσέτοντος ἐκπροσωπούμενου ἐγγωρίου, προφανῶς δὲ παρεμόρφωσε ταύτην.

Διότι ἄλλως, δεχθὲν τὸ Ἐφετεῖον ὅτι ὁ Ἀντεισαγγελεὺς Δη-

ξουρίου ἤγειρε τὴν ἀγωγὴν ὡς ἐκπροσωπῶν τὸ Δημόσιον χωρὶς ν' ἀναφέρῃ ποτὸν Δημόσιον, ἀναιτιολόγητον κατέστησε τὴν ἀπόφασίν του, διότι δὲν ἀναφέρει τοὺς λόγους δι' οὓς τὸ ἀναιρεσεῖον δὲν ἐκπροσωπεῖ δὴθεν αὐτὸ τὸ Δημόσιον. Παρεμόρφωσε δὲ καὶ τοὺς ἰσχυρισμούς του, διότι διατείνεται διὰ τε τῶν προτάσεων καὶ τῆς ἐφέσεώς του ὅτι ἐν μόνον Δημόσιον ὑπῆρχεν ὡς ὑποκείμενον ὑποχρεώσεων καὶ δικαιωμάτων ἐν Κεφαλληνίᾳ, τὸ ἐγγώριον, οὐτινος εἶναι δικαιοδόχον.

Διότι, δεχόμενον τὸ Ἐφετεῖον ὅτι ὁ Ἀντισταγγελεὺς Ληξουρίου ἐξεπροσώπει κατὰ τὴν ἔγερσιν τῆς ἀγωγῆς, δι' ἧς ἐζητεῖτο ἀστικὸν κτῆμα, ἄλλο δημόσιον ἐκτὸς τοῦ ἐγγωρίου Κεφαλληνίας, κακῶς ἠρμήνευσε καὶ ἐσφαλμένως ἐφήρμοσε τὸ σύνταγμα τοῦ 1817 καὶ τοὺς ἐν τῷ ἀναιρετηρίῳ ἀναφερομένους Ἰονίους Νόμους, καθόσον ἡ τότε Ἰόνιος Πολιτεία ἢ φέρουσα δυνάμει τῆς συνθήκης τῶν Παρισίων τὸ ἐπίσημον ὄνομα «Ἐνωμέναι Πολιτεῖαι τῶν Ἰον. Νήσων», οὐδὲν ἄλλο ἢ τὸ ὁμοσπονδία τῶν διαφόρων νήσων, ὧν ἐκάστη εἶχεν ἰδίαν Κυβέρνησιν καὶ τὸ ἔδαφος αὐτῆς ἀποτελεῖ ἰδίαν Κοινοτικὴν περιουσίαν Ἐθνικὴν γαῖαν καὶ ἔθνικὰ κτήματα δὲν ὑπῆρχον, ἀπλῶς ἐκ τοῦ εἰσεδήματος ἐκάστης νήσου ἀφιερούτο πυσσοστὸν χάριν τῶν γενικῶν ἀναγκῶν τῆς συμπολιτείας, ἧς ἡ ἐκτελεστικὴ ἐξουσία εἶχε τὴν ἀνωτέραν ἐποπτεῖαν τῆς διὰ τῶν ἐγγωρίων Κυβερνήσεων συντελουμένης διαχειρίσεως τῶν Ἐθνικῶν κτημάτων ἐκάστης νήσου. Μὴ ὑπάρχοντος λοιπὸν τοιοῦτου γενικοῦ Ἰονικοῦ Δημοσίου ὡς ἰδιοκτήτου κτημάτων κειμένων ἐν ταῖς νήσοις καὶ ἰδίως ἐν Κεφαλληνίᾳ, δὲν ἠδύνατο νὰ ἐγερθῇ ἐκ μέρους αὐτοῦ ἀγωγή.

Διότι ἰσχυριζομένου τοῦ ἀναιρεσειόντος ὅτι οὐχὶ τῆς Κεντρικῆς Κυβερνήσεως, ἀλλὰ τοῦ τοπικοῦ Δημοσίου ἢ τῆς ἐγγωρίου περιουσίας τὴν ἀντιπροσωπεῖαν ἐνήσκει ὁ τότε Ἀντισταγγελεὺς, τὸ Ἐφετεῖον, μὴ διατάξεν περὶ τούτου ἀπόδειξιν, ἀλλὰ κρίναν καὶ μορφῶσαν πεποιθήσιν ἐξ ἰδίας κρίσεως, πρεβίασε τὰς περὶ ἀποδείξεως διατάξεις.

Ἀκούσαν τῶν πληρεξουσίων τῶν διαδίκων, τοῦ μὲν τοῦ ἀναιρεσειόντος ἀναπτύξαντος τοὺς λόγους ἀναιρέσεως καὶ αἰτησάμενου τὴν ἀναίρεσιν τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως, τοῦ δὲ τῶν ἀναιρεσιβλήτων ἀντικρούσαντος αὐτοὺς καὶ αἰτησάμενου τὴν ἀπόρριψιν τῆς αἰτήσεως· καὶ τοῦ Ἀντισταγγελεῶς· Σκεφθὲν κατὰ τὸν Νόμον.

Ἐπειδὴ τὸ Σύνταγμα τοῦ ἔτους 1817 τῆς Ἰονίου Πολιτείας καθιέρωσε, τὸ μὲν, Γενικὴν Κυβέρνησιν, διαχειριζομένην τὸν γενικὸν ὁλοκυρὸν τοῦ Κράτους ἀποτελλομένου ἐκ τοῦ θησαυροῦ ἐκά-

στης νήσου καὶ τὰ κτήματα, ἅτινα ἐχρησίμευον πρὸς τὴν γενικὴν τοῦ Κράτους ὑπηρεσίαν, τὸ δὲ, ἐγγώριον ἐκάστης νήσου διοίκησιν, ἐνασκουμένην ὑπὸ τῶν ἐγγωρίων Συμβουλίων, εἰς ἃ ὑπὸ τὴν ἀμεσον τῆς γενικῆς Κυβερνήσεως ἐπιτήρησιν ἀνετέθη καὶ ἡ διαχείρισις τῆς ἐγγωρίου ἐκάστης νήσου περιουσίας, τὴν ὁποίαν καθώρισε καὶ ἐχώρισε τῆς δημοσίας ὁ νόμος ἰδίως 10ος τοῦ 8ου Κοινοβουλίου. Ἐκ τούτων ἀναγκαίως ἐπεταὶ ὅτι οὐχὶ ἅπασα ἡ ἐν ἐκάστῃ νήσῳ μὴ ἰδιωτικῇ κτήσις ἀνήκει εἰς τὴν ἐγγώριον περιουσίαν, ἀλλὰ μόνον ἐκείνη, ἣν οἱ νόμοι καὶ ἰδίως ὁ Νόμος 10ος τοῦ 8ου Κοινοβουλίου καθώρισε, πᾶσα δὲ ἡ λοιπὴ ἀνήκειν εἰς τὸ Κράτος ὑπὸ τῆς Γενικῆς Κυβερνήσεως διαχειριζομένη. Τοῦτο δὲ σαφῶς συνάγεται ἐκ τῶν ἀρθρῶν 373 καὶ 374 τῆς Ἰονίου Πολιτ. Δικονομίας, καθ' ἃ τὴν γενικὴν Κυβέρνησιν εἰς δίκας ἀφορώσας αὐτὴν ὡς ἐνάγουσαν ἢ ἐναγομένην ἀντιπροσωπεύει ἐνώπιον τῶν Δικαστηρίων ὁ Εἰσαγγελεὺς. Ὅθεν ἐπὶ τοῦ προκειμένου ἐκτιμήσαντο τὸ Ἐφετεῖον ἐν τῇ ἀνεξελέγκτῳ ὑπὸ τοῦ Ἀρείου Πάγου δυνάμει τοῦ ἀρθροῦ 810 Πολ. Δικονομίας ἐξουσίᾳ αὐτοῦ τὸ περιεχόμενον τῆς ἀρχικῆς ἀγωγῆς καὶ ἐκ τούτου πεισθὲν δικανικῶς ὅτι τὴν ἐγωγὴν ταύτην ἡγεῖται ὁ Εἰσαγγελεὺς Ληξουρίου ὡς ἐκπροσωπῶν, οὐχὶ τὸ ἐγγώριον τῆς Κεφαλληνίας Συμβούλιον, ἀλλὰ τὴν γενικὴν Κυβέρνησιν, οὐδένα νόμον παρεβίασε καὶ ὀρθῶς ἀπέρριψε τὴν παρεμπιπτούσαν ἀγωγὴν τοῦ ἀναιρεσειόντος Ἀδελφάτου, δι' ἧς ἐζητεῖτο ἢ εἰς τὸ πρόσωπον αὐτοῦ ἐπαναλήψις τῆς ἀρχικῆς δίκης, ὡς διαδόχου τοῦ ἐγγωρίου Συμβουλίου καὶ οὐχὶ τῆς Κυβερνήσεως, εἰς ἣν ὡς ἐρρέθη ἀνήκειν ἡ δίκη, οὐδεμίαν δ' ἐπὶ τῆς παρεμπιπτούσης ταύτης δίκης εἶχεν ἐπιρροὴν ἢ ἐξέτασις τοῦ ζητήματος ἐὰν τὸ διὰ τῆς κυρίας ἀγωγῆς διεκδικούμενον ἀνήκειν ἢ οὐ κατὰ κυριότητα εἰς τὴν ἐγγώριον περιουσίαν, διότι κατὰ ταύτην ἐπρόκειτο μόνον περὶ τοῦ τίς ἡγεῖται τὴν ἀρχικὴν ἀγωγὴν καὶ ἐπομένως τίς ἐδικαιοῦτο δι' ἐπαναλήψεως νὰ ἐξακολουθήσῃ ταύτην ὡς διάδοχος τοῦ ἀρχικῶς ἐνάγοντος· ἐπομένως ὁ λόγος τῆς αἰτήσεως ἀναιρέσεως καὶ ὁ 3ος, 5ος, 6ος, 7ος καὶ 8ος τῶν προσθέτων εἰσὶν ἀπαρριπτέαι.

Ἐπειδὴ αἱ κηρύξασαι τὴν ἐπαναλήψιν τῆς δίκης εἰς τὸ πρόσωπον τῆς κατὰ τὸ ἀρθρον 11ον τοῦ ΠΝ' νόμου ἐπιτροπῆς, ἣν κατὰ τοὺς νόμους ΨΓ', Ε'Η' καὶ ΑΦΚΖ' διεδέχθη τὸ ἀναιρεσεῖον Ἀδελφάτον. ἀποφάσεις τοῦ τε Πρωτοδικείου Κεφαλληνίας καὶ Ἐφετείου Κερκυράς, μὴ εἶσαι ὀριστικαί, ἥτοι μὴ τερματίζουσιν τὴν ἀπορρῶν, οὐτε ἀποκλύουσιν τὸν δικαστὴν τῆς παραιτέρω ἐπὶ τῆς δίκης ἐξουσίας, δὲν ἀποτελοῦσι κατὰ τὰ ἀρθρα 180 καὶ 274 Πολ.

Δικονομίας, δεδικασμένον Ἐπομένως καὶ ἂν τὸ Ἐφετεῖον
ἐλάβεν ὑπ' ὄψει τὴν περὶ τοιοῦτου δεδικασμένου πρότασιν
ἀναιρεσειόντος, ἢ τοιαύτη παράλειψις, προκειμένου περὶ μὴ οὐ
δους ἰσχυρισμοῦ, δὲν ἀποτελεῖ λόγον ἀναιρέσεως· ὅθεν ὁ 1ος
2ος λόγος ἀναιρέσεως τῶν προσθέτων εἶναι ἀπορριπτέοι.

Ἐπειδὴ, ὡς ἀποδεικνύεται ἐκ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως
τὸ Ἐφετεῖον, ἐπιληφθὲν συμφώνως πρὸς τὸ ἄρθρον 468 καὶ ἐκ
Πολ. Δικονομίας, τῆς ἐκδικάσεως τῆς περὶ ἐπαναλήψεως τῆς
κῆς παρ μπιπτουσης ἀγωγῆς τοῦ ἀναιρεσειόντος Ἀδελφάτου,
ὅως καὶ συμφώνως πρὸς τὰ ἄρθρα 68 καὶ 474 τῆς Πολ. Δικ.
μίας ἀπεφάνθη μόνον περὶ τῆς κατὰ τὴν δίκην ταύτην νομι-
μοποίησης τοῦ Ἀδελφάτου χωρὶς νὰ ἐπιληφθῇ πρὸς τῆς οὐ
δθεν ὁ ἐπὶ τῆς ἐναντίας πρὸς ὑποθέσεως στηριζόμενος 4ος λόγος
αναιρέσεως τῶν προσθέτων εἶναι ἀπορριπτέος.

Διὰ ταῦτα,

Ἰδὼν καὶ τὰ ἄρθρα 210—219, καὶ 833 τῆς Πολ. Δικονομίας

Ἀπορρίπτει τὴν αἴτησιν τοῦ Ἀδελφάτου τῶν Φίλωνθρωπων
ἰδρυμάτων Κεφαλληνίας περὶ ἀναιρέσεως τῆς ὑπ' ἀριθ. 168
ἐτους 1893 ἀποφάσεως τοῦ Ἐφετείου Κερκύρας καὶ

Καταδικάζει τὸ ἀναιρεσεῖον Ἀδελφάτον εἰς τὴν δικαστι-
καπνὴν τῶν ἀναιρεσιβλήτων ἐκ Δρχμῶν ἐβδομήκοντα π.
καὶ εἰς τὰ τέλη τῆς σημερινῆς τῆς περὶ τῆς, καθὼς καὶ εἰς
νόμιμον παράβολον ὑπὲρ τοῦ Δημοσίου.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθῆναις τῇ ὀγδόῃ (8) Ἀπριλίου
1898, ἐδημοσιεύθη δ' αὐτόθι τῇ δεκάτῃ τρίτῃ Ἀπριλίου 1898.

Ὁ Πρόεδρος

Ὁ Γραμματεὺς

Κ. Σημαντήρας

Γ. Καστόρχης

Ἀριθ. 62

(Πρόκειται περὶ διορισμοῦ δικαστικοῦ ἀντιπροσώπου
δημοτικῆ ἐκλογῆς.)

Ἀριθ. 63

Τὸ Δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου

Τμῆμα Β'.

Συγκείμενον ἐκ τῶν δικαστῶν Μ. Διγενῆ, Ἀντιπροέδρου (ἀν-
τιπροσώπου τοῦ Προέδρου), Ἀν. Μανδραπήλια, Ἰω. Δουβουνιώ-
Εἰσηγητοῦ, Στ. Ἀνδροπούλου, Β. Παπαδοπούλου, Β. Ροντογιάννη

καὶ Ἰω. Τσάτσου· παρόντων τοῦ τε Ἀντισταγγελέως Κωνστ. Μανιάκη καὶ τοῦ Ὑπογραμματέως Π. Βαρουζάκη

Συνεδρίασαν δημοσίᾳ ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ τοῦ καταστήματος αὐτοῦ τῇ δεκάτῃ τετάρτῃ Μαρτίου 1898, ἵνα δικασθῇ ἐπὶ τῆς ἐξῆς ὑποθέσεως μεταξὺ :

Τοῦ ἐκκαλοῦντος Βασιλείου Παπανικολάου, κατοίκου Μεσολογίου, παρασταθέντος διὰ τοῦ πληρεξουσίου του Σπυρ. Ψαρᾶ, δικηγόρου, καὶ τοῦ ἐφεισβλήτου Δημάρχου Μεσολογίου, ὡς προέδρου τοῦ ἐν Μεσολογίῳ ἰδρύοντος Νοσοκομείου «Χατζηκώστα», κατοίκου Μεσολογίου, παρασταθέντος διὰ τοῦ πληρεξουσίου του Σπυρ. Βλάχου δικηγόρου.

Ὁ Βασίλ. Παπανικολάου διὰ τῆς ἀπὸ 27 Ἀπριλίου 1894 ἐνώπιον τοῦ Πρωτοδικείου Μεσολογίου ἀγωγῆς κατὰ τοῦ Δημάρχου Μεσολογίου, ὡς προέδρου τοῦ Ἀδελφάτου τοῦ αὐτόθι Νοσοκομείου Χατζηκώστα, καὶ τῶν μελῶν Δημ. Νιαβῆ, Σπυρ. Καρκαβιά καὶ Χαραλ. Γατση, ἐξέθηκεν, ὅτι ἐνεκα διαφόρων ἐργασιῶν καὶ ὀλικῶν τὰ ὅποια παρῆχε διὰ τὴν κατασκευὴν τοῦ κιγκλιδώματος τοῦ Νοσοκομείου Χατζηκώστα, τοῦτο ἐξέδοτο τὸ ὑπ' ἀριθ. 231 (1893) χρηματικὸν ἐντάλμα ἐκ δρ. 7588, ὃς ἐδικαιοῦτο λαμβάνειν δυνάμει πρωτοκόλλου παραλαβῆς τῆς ὡς ἀνω ἐκτελεσθείσης ἐργασίας τοῦ Νοσοκομείου, ἐγκριθείσης καὶ ὑπὸ τῆς Νομαρχίας Αἰτωλοακαρνανίας, ἀλλὰ τὰς δραχμὰς ταύτας ἀρνεῖται νὰ πληρώσῃ τὸ Ἀδελφάτον τοῦ Νοσοκομείου, καὶ ῥητήσατο νὰ ὑποχρεωθῇ τοῦτο νὰ τῷ πληρώσῃ δρ. 7588 ἐντόκως ἀπὸ τῆς αἰτήσεως θεραπείας, ἥτοι ἀπὸ 10 Μαρτίου 1894 μέχρι ἐξοφλήσεως.

Συζητήσεως γενομένης, τὸ Πρωτοδικεῖον ἐξέδοτο τὴν ὑπ' ἀριθ. 762 (1894) ἀπόφασιν, δι' ἧς ἐδέχθη ἐν μέρει τὴν προκειμένην ἀγωγὴν.

Τῆς ἀποφάσεως ταύτης ἐκκληθείσης ὑπὸ τοῦ ἐνάγοντος καὶ ἀντεκκληθείσης ὑπὸ τοῦ ἐναγομένου ἐνώπιον τοῦ Ἐφετερίου Πατρῶν, τοῦτο μετὰ προηγουμένην συζήτησιν ἐξέδοτο τὴν ὑπ' ἀριθ. 1142 (1894) ἀπόφασιν, δι' ἧς δεχθὲν τὴν ἐφεσιν τοῦ ἐνάγοντος καὶ ἀπορρίψαν τὴν ἀντέφεσιν τοῦ Νοσοκομείου, μετερρύθμισε τὴν ἀπόφασιν τοῦ Πρωτοδικείου καὶ ὑπεχρέωσε τὸ Ἀδελφάτον τοῦ Νοσοκομείου νὰ πληρώσῃ τῷ ἐνάγοντι δρ. 4655 ἐντόκως ἀπὸ τῆς αἰτήσεως θεραπείας πρὸς 8 ὀ)ο ἐτησίως. Ἀλλὰ τὴν ἀπόφασιν ταύτην τοῦ Ἐφετερίου ἐπὶ τῇ αἰτήσῃ τοῦ ἐνάγοντος ἀνῆρσεν ὁ Ἄρειος Πάγος διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 439 (1896) ἀποφάσεως μόνον καθ' ἕσαν ἀπέρριψε τὴν πρώτην βᾶσιν τῆς ἀγωγῆς καὶ παρέπεμψεν ὡς πρὸς

τοῦτο τὴν ὑπόθεσιν ἐνώπιον τοῦ Βου τοῦτου τμήματος τοῦ Ἀρείου Πάγου, διὰ τὴν κατάλληλον ἐφαρμογὴν τοῦ νόμου.

Ἐπομένως καὶ μὲν τὰ τὴν νόμιμον προδικασίαν, εἰσῆλθον ἡ προκειμένη ὑπόθεσις εἰς τὸ ἀκροατήριον τοῦ Δικαστηρίου τοῦτου πρὸς συζήτησιν κατὰ τὴν ἐν ἀρχῇ τῆς παρούσης ἀναφερομένην συνεδρίασιν, καθ' ἣν οἱ παραστάντες πληρεξούσιοι τῶν διαδίκων διὰ τῶν ἀναγνωσθεῖσων ἐγγράφων προτάσεων τῶν ἡτῶσαντο, ὁ μὲν τοῦ ἐκκαλοῦντος τὴν παραδοχὴν τῆς ἀπὸ 10 Αὐγούστου 1894 ἐφάσεως τοῦ κατὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 762 ἰδίου ἔτους ἀποφάσεως τῶν ἐν Μεσολογγίῳ Πρωτοδικῶν, τὴν παραδοχὴν τῆς ἀγωγῆς τοῦ καθ' ὁλοκληρίαν, ἐπὶ τῷ τέλει τοῦ νὰ ἐποχρεωθῇ τὸ ἀντιδίκον του νὰ τῷ καταβάλῃ εἰς ἐξόφλησιν τοῦ ἐν αὐτῇ ἀναφερομένου χρηματικοῦ ἐντάλματος ὑπ' ἀριθ. 231 τοῦ 1893 δραχμ. 2,729 95)00 ἐντόκως καὶ πρὸς 8 ο)ο ἐτησίως ἀπὸ τῆς ἐπιδόσεως τῆς περὶ θεραπείας αἰτήσεως καὶ καταδικασθῇ εἰς τὰ ἐξόδα καὶ τέλη τῆς δίκης ἐκ δραχμῶν διακοσίων ἐν ὅλῳ, ὁ δὲ τοῦ ἐφεισιβλήτου τὴν ἀπόρριψιν τῆς ἐφάσεως τοῦ ἀντιδίκου του, τὴν παραδοχὴν τῆς ἀντεφάσεως τοῦ καὶ τὴν ἀπόρριψιν τῆς ἀγωγῆς καὶ τὴν καταδίκην τοῦ ἀντιδίκου του εἰς τὰ ἐξόδα καὶ τέλη ἀμφοτέρων τῶν βημάτων.

Ἀκούσαν αὐτῶν ἀναπτυζάντων καὶ προφορικῶς τὰς προτάσεις τῶν ταύτας καὶ τοῦ Ἀντισταγγελέως.

Ἰδὼν τὴν δικογραφίαν Σκεφθὲν κατὰ τὸν νόμον.

Ἐπειδὴ ἡ προκειμένη ὑπόθεσις εἰσάγεται εἰς τὸ τμήμα τοῦτου τοῦ Ἀρείου Πάγου διὰ τὴν κατάλληλον ἐφαρμογὴν τοῦ νόμου κατὰ παραπομπὴν ὑπὸ τοῦ Α' τμήματος, ἀναίρεσαντος τὴν ὑπ' ἀριθ. 1142 τοῦ ἔτους 1894 ἀπόφασιν τοῦ Ἐφετερίου Πατρῶν ὅθεν ἐξεταστέα ἤδη τυγχάνει ἡ ἀπὸ 10 Αὐγούστου 1894 ἐφesis τοῦ Βασιλείου Παπανικολάου.

Ἐπειδὴ ἡ αἴτησις τοῦ ἐφεισιβλήτου περὶ παραδοχῆς τῆς ἀντεφάσεως αὐτοῦ ἐστὶν ἀπαράδεκτος, διότι αὕτη ἀπερρίφθη ὁριστικῶς ὑπὸ τῆς προμνησθείσης ἀποφάσεως τῶν ἐν Πατρῶσι Ἐφετῶν, ἡ δὲ ἀπορρίψα αὐτὴν ἀπόφασις δὲν ἀνιέρθη ὡς πρὸς τοῦτο, οὕτε καὶ ἐζητήθη κατ' αὐτῆς ἡ ἀναίρεσις διὰ τὴν ἀπόρριψιν τῆς ἀντεφάσεως.

Ἐπειδὴ ἡ περὶ ἀοριστίας τῆς ἀγωγῆς ἐνστάσις τοῦ ἐναγομένου, ἡδὴ ἐφεισιβλήτου, ἐστὶν ἀπορριπτέα, διότι ἡ προκειμένη ἀγωγή στηριζομένη εἰς τὸ ἀπὸ 3 Δεκεμβρίου 1893 καὶ ὑπ' ἀριθ. 231 ἐντάλμα καὶ τὴν πληρωμὴν τοῦτου ἐπιδιώκουσα, ἀρκούντως ὀρισμένη τυγχάνει.

Ἐπειδὴ ἡ περὶ ἐγγυοδοσίας ἐνστάσις τοῦ αὐτοῦ ἐναγομένου Δημάρχου ὑπὸ τὴν ιδιότητά του ἐστὶν ἀπορριπτέα, διότι ἐκ τῆς ἀπὸ 22 Μαρτίου 1894 καὶ ὑπ' ἀριθ. 788 ἐπισήμου πιστοποιήσεως τοῦ Δημάρχου Μεσολογγίου Π. Α. Καψάλη, ἐντὸς τοῦ κύκλου τῆς ἀρμοδιότητός του γενομένης ἐξελέγχεται ἀνυπόστατος ἡ ἐνστάσις αὕτη, τοῦ μνησθέντος Δημάρχου, πιστοποιοῦντας ὅτι οἱ ἀδελφοὶ Παπανικολάου, ἐν οἷς καὶ ὁ Βασίλειος Παπανικολάου, ἤδη ἐκκαλῶν, εἶναι δημόται τοῦ δήμου Μεσολογγίου, ἐγγεγραμμένοι εἰς τὸ Δημοτολόγιον τοῦ Δήμου τούτου ὑπ' αὐξοντας ἀριθμοὺς 6944 καὶ 6945 καὶ 6946.

Ἐπειδὴ ὁ ἐναγόμενος ἤδη ἐφεισβλητός δὲν ἐσχυρίζεται ἐξόφλησιν τῶν προσθέτων ἐργασιῶν, ἀλλὰ τῶν ἄλλων, ἃς δὲν ἀρνεῖται ὁ ἐνάγων, ὅστις καὶ διὰ τῆς ἐφέσεώς του ζητεῖ τὸ ὑπόλοιπον τὸ μὴ πληρωθὲν αὐτῷ, ἦται δρ 3729 ὥστε ἀπορριπτέα ἡ σχετικὴ ἐνστάσις περὶ τούτου τυγχάνει.

Ἐπειδὴ κατὰ μὲν τὸ ἄρθρον 116 τοῦ περὶ Δήμων Νόμου αἱ εἰς τὸ ἄρθρ. 114 διαλαμβανόμεναι ἀρχαὶ (ἐν αἷς καὶ τὰ Ἀδελφάτα) ἔχουν πρὸς τὸ Δημοτικὸν Συμβούλιον τὸν αὐτὸν λόγον, ὃν ἔχει καὶ ὁ Δήμαρχος πρὸς τὸ Δημοτικὸν Συμβούλιον· ὅλα δὲ τὰ περὶ διαχειρίσεως τῆς δημοτικῆς περιουσίας ἐν τῷ νόμῳ ἐκείνῳ κανονισμένα ἐφαρμόζονται ἐξ ἴσου καὶ εἰς τὰ ἀγαθοεργὰ καταστήματα, κατὰ δὲ τὸ ἄρθρον 118 τοῦ αὐτοῦ περὶ Δήμων Νόμου, πᾶσα ἀπόφασις τοῦ Δημοτικοῦ Συμβουλίου, μὴ τροποποιηθεῖσα ὑπὸ τῆς Διοικητικῆς Ἀρχῆς, θεωρεῖται ὡς κύρος ἔχουσα.

Ἐπειδὴ ἐπὶ τοῦ προκειμένου καὶ παρὰ τοῦ Δημοτικοῦ Συμβουλίου, ἐγκρίναντος τὴν δαπάνην, ἐδόθη πληρεξουσιότης, ὡς ἀνωτέρω ὁ νόμος ἀπαιτεῖ· καὶ παρὰ τῆς Διοικητικῆς Ἀρχῆς (τῆς Νομαρχίας Αἰτωλοακαρνανίας) ἐδόθη διαταγὴ πρὸς πληρωμὴν (δρα πρᾶξιν 62 τοῦ Δημοτικοῦ Συμβουλίου καὶ 8018 ἐγγραφον τῆς Νομαρχίας).

Ἐπειδὴ τὸ ἄρθρον 11 τοῦ ἀπὸ 1 Δεκεμβρίου 1896 Βασιλ. Διατάγματος, ὀρίζον ὅτι πᾶσα δαπάνη, γενομένη ἀνεὺ ἀποφάσεως τοῦ Ἀδελφάτου βαρύνει τὸν διατάξαντα αὐτήν, δὲν περιλαμβάνει τὴν περίπτωσιν, καθ' ἣν τὸ Δημοτικὸν Συμβούλιον ἐνέκρινε τὴν δαπάνην, ἡ δὲ διοικητικὴ ἀρχὴ διέταξε τὴν πληρωμὴν αὐτῆς. Διότι ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει τὸ ψήφισμα τοῦ Δημοτικοῦ Συμβουλίου καὶ ἡ διαταγὴ τῆς Διοικητικῆς ἀρχῆς ἀναπληροῦσι τὴν ἀπόφασιν τοῦ Ἀδελφάτου.

Ἐπειδὴ ἐκ τούτων ἐπεταὶ ὅτι ἡ προκειμένη ἔρεσις τοῦ Βασιλείου Παπανικολάου κατὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 762 τοῦ ἔτους 1894 ἀποφάσεως τῶν ἐν Μεσολογγίῳ Πρωτοδικῶν, καθίσταται δεκτὴ καὶ

ἐπὶ τούτῳ μεταρρυθμιστέα ἢ ἐκκαλουμένη ἀπόφασις, καθόσον δὲν ἐπεδίκασε καὶ ἀντίτιμον τῶν προσθέτων ἐργασιῶν.

Ἐπειδὴ διὰ τῶν προτάσεων τοῦ νῦν ὁ ἐκκαλὼν ὀρίζει τὸ ποσὸν τοῦτο εἰς δραχμὰς 2,729,95)00 ὅσας τὸ Συμβούλιον ἔχει ἐγκρίνει.

Διὰ ταῦτα,

Ἀπορρίπτει τὰς ἐν τῷ σκεπτικῷ ὡς ἀπορριπτέας κρινομένας ἐνστάσεις καὶ προτάσεις.

Δέχεται τὴν ἀπὸ 10 Αὐγούστου 1894 ἔφειν τοῦ Βασιλείου Παπανικολάου κατὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 762 τοῦ αὐτοῦ ἔτους 1894 ἀποφάσεως τῶν ἐν Μεσολογγίῳ Πρωτοδικῶν καὶ

Μεταρρυθμίζον κατὰ τὰ ἐκτεθέντα τὴν ἐκκαλουμένην ἀπόφασιν, Ὑποχρεοῖ τοὺς ἐναγομένους, νῦν ἐφεισιβλήτους, ὑπὸ τὴν ιδιότητά των νὰ πληρώσωσιν εἰς τὸν ἐκκαλοῦντα Βασίλ. Παπανικολάου δραχμὰς δύο χιλιάδας ἑπτακοσίας εἰκοσιεννέα καὶ 95(00 (ἀριθ. 2729 95) ἐντοκῶς πρὸς 8 0(0 κατ' ἔτος ἀπὸ τῆς ἀγωγῆς μέχρι ἐξοφλήσεως καὶ τὰ τῆς παρούσης δίκης ἐξοδα, μετριαζόμενα εἰς δραχμὰς πεντήκοντα (50) καὶ τὰ τέλη.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις τῇ δεκάτῃ τετάρτῃ (14) Ἀπριλίου 1898. Ἐδημοσιεύθη δ' αὐτόθι τῇ δεκάτῃ ὀγδόῃ (18) Ἀπριλίου 1898.

Ὁ Πρόεδρος

Κ. Σημαντήρας

Ὁ Γραμματεὺς

Γ. Καστόρχης

Ἀριθ. 64

Τὸ Δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου

Τμήμα Β'.

Συγκείμενον ἐκ τῶν Δικαστῶν Μιχ. Διγενῆ, Ἀντιπροέδρου (κωλυομένου τοῦ προέδρου) Ἀνδρ. Μανδραπήλια, Ἰω. Δουβουνιώτου, Στ. Ἀνδροπούλου, Ι. Παπαδοπούλου, Β. Ροντήρη Εἰσηγητοῦ καὶ Ἰω. Τσάτσου παρόντων τοῦ τε Ἀντεισαγγελέως Κωνστ. Μανιάκη καὶ τοῦ ὑπογραμματέως Π. Βαρουζάκη.

Συνεδριάσαν δημοσίᾳ ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ τοῦ καταστήματος αὐτοῦ τὴν ἐβδόμην Μαρτίου 1898, ἵνα δικάσῃ ἐπὶ τῆς ἐξῆς ὑποθέσεως μεταξὺ

Τοῦ ἐκκαλοῦντος Εὐγενίου Βιάρ, κατοικοῦ τέως Ἀθηνῶν καὶ νῦν Παρισιῶν, δι' ἑαυτὸν καὶ ὡς διευθυντοῦ τῆς ἐν Παρίσι εἰς ἐδρευούσης ἐμπορικῆς ἐταιρίας ὑπὸ τὴν ἐπωνυμίαν «Μορέλ καὶ Βιάρ», παρασταθέντος διὰ τοῦ πληρεξουσίου τοῦ Ἰω. Ἀραβαντινοῦ, δικηγόρου καὶ τοῦ ἐφεισιβλήτου Φράγκου Τσώτση, κατοικοῦ Ἀθηνῶν,

πρασταθέντος διὰ τῶν πληρεξουσίων του Ἰω. Εὐταξία καὶ Γ. Κονοπούλου, δικηγόρων.

Ὁ Εὐγένιος Βιάρ ὑπὸ τὴν ἀνω ἐκτεθείσαν ἰδιότητά του δυνάμει τῆς ἀπὸ 11 Ἀπριλίου 1894 διαιτητικῆς ἀποφάσεως καὶ τοῦ ἀ 25 ἰδίου μηνὸς καὶ ἔτους ἐντάλματος τοῦ προέδρου τῶν ἐνταῦθα Πρωτοδικῶν, δι' οὗ ἐκηρύχθη αὕτη ἐκτελεστὴ κατὰ τοῦ ἀγκου Τσώτση, δι' ἐπιταγῆς ἐπέταξεν αὐτὸν ἵνα τῷ πληρώσῃ ὅλῳ δραχμὰς 33,225 καὶ 5)00 δι' ἐπιδικασθέντα αὐτῷ ποσὰ ἢ ποινικὴν ρήτρην. Τὴν εἰρημένην ἀπόφασιν ὡς καὶ τὸ ἐντάλμα ἐκοψεν ἐνώπιον τοῦ Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν ὁ διαληφθεὶς Φράγκος ὥτσης διὰ τῆς ἀπὸ 28 Ἀπριλίου 1894 ἀνακοπῆς του, ἀπευθυνθεὶς κατὰ τοῦ εἰρημένου Εὐγενίου Βιάρ ὑπὸ τὴν ἰδιότητά του διὰ δια-
ρους ἐν αὐτῇ λόγους ἐν οἷς καὶ ὁ ἐξῆς : Διότι μετὰ τὸν διορισμὸν ὃ δῆθεν ἐπιδιαιτητοῦ ἔπρεπε νὰ κληθῶσιν οἱ διάδικοι ἐκ νέου πρὸς ζήτησιν τῆς ὑποθέσεως ἐνώπιον τοῦ ἐπιδιαιτητοῦ, ἐπὶ ποινῇ ὑρότητος τῆς ἀποφάσεως, ἀφ' οὗ ἐπὶ διαιτυσίας εἶνε τηρητέα, ἐὰν
ν συνεφωνήθη ἄλλο τι, ἡ διαδικασία ἡ ἐνώπιον τοῦ Εἰρηνοδι-
ίου, καὶ ῆτήσατο ν' ἀκυρωθῇ ἡ ἀνακοπτομένη ἀπὸ 11 Ἀπριλίου
94 διαιτητικῇ ἀπόφασιν ὡς καὶ τὸ ἀπὸ 25 ἰδίου μηνὸς καὶ ἔ-
ους ἐντάλμα ἐκτελέσεως αὐτῆς τοῦ Προέδρου τῶν ἐνταῦθα Πρωτο-
κῶν.

Συζητήσεως γενομένης, τὸ Πρωτοδικεῖον μετὰ τὴν ὑπ' ἀριθ. 44 τοῦ 1894 ἐρήμην τοῦ ἀνακόπτοντος ἀπόφασιν του, ἐξέδοτο
τ' ἀνακοπὴν αὐτῆς κατ' ἀντιμωλίαν τὴν ὑπ' ἀριθ. 4181 (1894)
στικτὴν, δι' ἧς ἐδέχθη τὴν προκειμένην ἀνακοπὴν καὶ ἠκύρωσε
ν τα ἀπόφασιν τῶν διαιτητῶν ὡς καὶ τὸ ἐντάλμα ἐκτελέσεως τῆς
οφάσεως ταύτης τοῦ Προέδρου τῶν ἐνταῦθα Πρωτοδικῶν. Ἀλλὰ
ν ἀπόφασιν αὐτὴν τοῦ Πρωτοδικείου ὑπ' ἀριθ. 4181 ἐπὶ τῇ ἐφέ-
ου καθ' οὗ ἡ ἀνακοπὴ Εὐγενίου Βιάρ, τὸ ἐνταῦθα Ἐφετεῖον
τῆς ὑπ' ἀριθ. 1212 τοῦ 1895 ἀποφάσεώς του μετερρύθμισε
ὲ ἀπέριψε τὴν προκειμένην ἀνακοπὴν ὡς ἀπαράδεκτον, λόγῳ τοῦ
τὰ διάδικα μέρη διὰ τοῦ συνυποσχετικοῦ παρητήθησαν ἀπὸ τοῦ
δίκου μέσου τῆς ἀνακοπῆς καὶ ἐφέσεως.

Τὴν ἀπόφασιν αὐτὴν τοῦ Ἐφετερίου, ἐπὶ τῇ αἰτήσῃ τοῦ ἀνακό-
οντος Φράγκου Τσώτση, ὁ Ἄρειος Πάγος διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 21
ῦ 1897 ἀποφάσεώς του ἀνῆρσε, παραπέμψας τὴν ὑπόθεσιν ἐνώ-
ον τοῦ Β'. Τμήματος τοῦ Ἀρείου Πάγου πρὸς κατάλληλον τοῦ
όμου ἐφαρμογὴν.

Ἐπομένως καὶ μετὰ τὴν νόμιμον προδικασίαν εἰσῆχθη εἰς
ἀκροατήριον τοῦ Δικαστηρίου τούτου (τμ. Β') πρὸς συζήτησιν

ἡ προκειμένη ὑπόθεσις κατὰ τὴν ἐν ἀρχῇ τῆς παρούσης ἀναφερομένην συνεδρίᾳσιν, καθ' ἣν παρέστησαν οἱ τῶν διαδίκων πληρεξούσιοι, οἵτινες διὰ τῶν ἀναγνωσθεισῶν ἐγγράφων προτάσεων των ᾗτησαντο, ὁ μὲν τοῦ ἐκκαλοῦντος ὅπως ἀποφανθῇ τὸ Δικαστήριον ἀπαράδεκτον τὴν ἀνακοπὴν τοῦ ἀντιδίκου του, ἄλλως νὰ παραπεμφθῇ ἡ ὑπόθεσις ἐνώπιον τῶν ἐν Ἀθῆναις Ἐφετῶν πρὸς περαιτέρω ἐκδίκασιν, ἐπιβοηθητικῶς δὲ νὰ γείνη δεκτὴ ἡ ἔφεσις του ἐπὶ τῷ τέλει, ἐξαφνιζομένης τῆς ὑπ' ἀριθ. 4181 τοῦ 1894 ἀποφάσεως τοῦ Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν ν' ἀπορριφθῇ ἡ ἀνακοπὴ τοῦ ἀντιδίκου κατὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 2444 τοῦ 1894 ἀποφάσεως τῶν ἐν Ἀθῆναις Πρωτοδικῶν, ἄλλως ν' ἀπορριφθῇ ἡ ἀνακοπὴ τοῦ ἀντιδίκου του κατὰ τῆς ἀπὸ 11 Ἀπριλίου 1894 διαιτητικῆς ἀποφάσεως καὶ τοῦ ἀπὸ 25 Ἀπριλίου 1894 ἐντάλματος ἐκτελέσεως αὐτῆς, ὡς ἀπαράδεκτος, ἀβάσιμος καὶ ἀνυπόστατος, ν' ἀπορριφθῇ πασαὶ αἱ αἰτήσεις καὶ προτάσεις τοῦ ἀντιδίκου του καὶ νὰ καταδικασθῇ οὗτος εἰς τὴν δικαστικὴν δαπάνην· οἱ δὲ τοῦ ἐφεσιβλήτου ν' ἀπορριφθῇ ἡ ἔφεσις τοῦ ἐκκαλοῦντος ὡς ἀπαράδεκτος, ἀβάσιμος καὶ ἀνυπόστατος καὶ νὰ καταδικασθῇ οὗτος εἰς τὰ δικαστικὰ ἐξόδα.

Ἀκοῦσαν αὐτῶν, ἀναπτυξάντων καὶ προφορικῶς τὰς προτάσεις των ταύτας· καὶ τοῦ Ἀντεισαγγελέως· Διελθὼν τὴν δικυγραφίαν· Σκεφθέν κατὰ τὸν Νόμον.

Ἐπειδὴ καὶ τὸ Β' τμήμα συμφωνεῖ τῷ Α' εἰς τὸ νομικὸν ζήτημα ὅτι οἱ διάδικοι δὲν ἠδύναντο ἐπὶ τοῦ προκειμένου νὰ παραιτηθῶσιν ἐκ τῶν προτέρων διὰ τοῦ συνυποσχετικοῦ ἢ καὶ ἄλλως τοῦ δικαιώματος τοῦ νὰ προσβάλωσι δι' ἀνακοπῆς ὡς ἄκυρον τὸ περὶ ἐκτελέσεως τῆς διαιτητικῆς ἀποφάσεως ἐντάλμα τοῦ Προέδρου τῶν Πρωτοδικῶν, δι' οὗς λόγους ἐκτιθησὶ τὸ Α' τμήμα ἐν τῷ ὑπ' ἀριθ. 21 π. ἔ. ἀποφάσει του, εἰς ἣν τὸ Β' ἀναφέρεται.

Ἐπειδὴ ἡ τοῦ Ἐφετείου ἀπόφασις ἀνῆρέθη δι' ἐσφαλμένην ἐφαρμογὴν καὶ ψευδῇ ἐρμηνείᾳ τοῦ νόμου καὶ διετάχθη νὰ γείνη ἐκ νέου συζήτησις ἐπὶ τῆς οὐσίας τῆς ὑποθέσεως, παραπεμφθείσης ἐπὶ τούτῳ εἰς τὸ Β' τμήμα συμφώνως πρὸς τὸ ἀρθρ. 830 τῆς Πολ. Δικονομίας καὶ τὸ ἀρθρ. 3 τοῦ ΧΜΖ' νόμου τοῦ 1877. Ὅθεν νομίμως ἐπιλαμβάνεται τὸ Β' τμήμα τῆς περαιτέρω κατ' οὐσίαν ἐξετάσεως τῆς ὑποθέσεως, μὴ ὑποχρεούμενον εἰς παραπομπὴν αὐτῆς πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον εἰς τὸ Ἐφετεῖον, ὡς οὐχὶ ὀρθῶς ἰσχυρίζεται ὁ καθ' οὗ ἡ ἀνακοπὴ Βιάρ.

Ἐπειδὴ αἱ ἐν ταῖς 2 καὶ 4 σκέψεσι τῆς ἐκκαλουμένης ἀποφάσεως ἀναφερομέναις ἐνστάσεις τοῦ καθ' οὗ ἡ ἀνακοπὴ ὀρθῶς ἀπερ-

ρίφθησαν διὰ τούς αὐτόθι ἐκτιθεμένους λόγους, εἰς οὓς καὶ τὸ δικαστήριον τοῦτο ἀναφίρεται.

Ἐπειδὴ κατὰ τὸ ἀρθρ. 114 τῆς Πολ. Δικονομίας ἰὰν οἱ διάδικοι ἐν τῷ συνυποσχετικῷ δὲν ἀπεφάσισαν ἄλλως, ἢ μὲν ἀπόφασις (τῶν διαιτητῶν) γίνεται κατὰ τούς ὑφ' ἑστώτας πολιτικούς νόμους, ἢ δὲ διαδικασία κατὰ τούς περὶ Εἰρηνοδικῶν διαγεγραμμένους τύπους. Ἐκ δὲ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 20292 τῆς 4 Μαρτίου 1894 συνυποσχετικοῦ, ἐνώπιον τοῦ ἐνταῦθα συμβολαιογράφου Πυθ. Σφοῖνη συνταχθέντος, προκύπτει ὅτι οἱ διάδικοι, διορίσαντες πρὸς λύσιν τῆς ἐνώπιον τῶν τακτικῶν δικαστηρίων ἐκκριμοῦς ὑπαρχούσης διαφορᾶς των δύο διαιτητᾶς, ἀνὰ ἓνα ἐκάτερος, σὺν τῷ δικαίωματι τοῦ διορίζειν αὐτούς ἐπιδιαιτητὴν ἐν περιπτώσει διαφωνίας καὶ ἐφ' ὧσιν ἤθελον διαφωνῆσαι ἀποφαινόμενον ὀριστικῶς, δὲν ὥρισαν ἰδιαιτέρον τρόπον ἐκδόσεως τῆς ἀποφάσεως αὐτῶν καὶ ἰδίαν πρὸς τοῦτο διαδικασίαν, οὐδὲ τὴν μετὰ τὴν διαφωνίαν τῶν διαιτητῶν τηρητέαν τοιαύτην κατὰ τὴν ὑπὸ τοῦ ἐπιδιαιτητοῦ μόνου ἢ μετὰ τῶν διαιτητῶν ἐπὶ τῆς ὑποθέσεως συζήτησιν καὶ ἀπόφασιν· ὁ δὲ ἰσχυρισμὸς τοῦ καθ' οὗ ἡ ἀνταγοπή, ὅτι ἀπεφασίσθησαν ἄλλως ταῦτα διὰ τῶν ὑπ' ἀριθ. 2, 3, 8 καὶ 9 ὧρων τοῦ συνυποσχετικοῦ δὲν εἶνε βῆσιμος, διότι ὁ μὲν ὑπ' ἀριθ. 2 ἀφορᾷ εἰς τὸν διορισμὸν τῶν διαιτητῶν καὶ τοῦ ἐπιδιαιτητοῦ καὶ εἰς τὴν πρὸς ἀπόφασιν ἐπὶ τῆς ὑποθέσεως διδομένην αὐτοῖς ἐξουσίαν· ὁ δὲ ὑπ' ἀριθ. 3 ἀφορᾷ εἰς τὴν κατὰ χρόνον διάρκειαν τῆς ἐξουσίας αὐτῶν ταύτης· ὁ δὲ ὑπ' ἀριθμὸν 8 ὀρίζει τὸ ἀντικείμενον τῆς διαφορᾶς, ὅτι ἐστὶ τὸ ἐν τῇ ἀγωγῇ καὶ τῇ ἀνταγωγῇ ὀριζόμενον, καὶ χορηγεῖ αὐτοῖς δικαίωμα νὰ προβῶσιν εἰς ἐκτελέσιν τῆς διαιτησίας καὶ ἂν δὲν ἤθελον ὑποβάλλῃ τις τῶν διαδίκων ὑπόμνημα, ὡς ὠρίσθη ἐν τῷ συνυποσχετικῷ, καὶ ὁ ὑπ' ἀριθ. 9 ὅτι θὰ ἐκτιμῆσουν τὰ ὑποβληθέντα ἔγγραφα κατὰ συνειδήσιν, δικαιοῦμενοι νὰ ἐξετάσωσι καὶ νέους μάρτυρας ἐκτὸς τῶν ἐπὶ τῆς ἀποφάσεως τοῦ Πρωτοδικείου ἐξετασθέντων ἥδη· ὥστε τηρητέα κατὰ τὰ λοιπὰ διαδικασία κατὰ τὴν διαιτησίαν ταύτην ἦτο ἡ τῶν Εἰρηνοδικεῶν.

Ἐπειδὴ κατὰ τὰ συνδυασμένα ἀρθρα 110, 115 καὶ 179 τῆς Πολ. Δικονομίας, ὑπαρχούσης ἰσοψηφίας μετὰ τῶν διαιτητῶν καὶ ὄντος νομίμως διωρισμένου ἐπιδιαιτητοῦ, λαμβάνει οὗτος μέρος εἰς τὴν διαιτησίαν, ὅτε ὅμως συζητῆται ἐκ νέου ἢ ὑπόθεσις ἐνώπιον αὐτῶν· ἐκ δὲ τῆς προσβαλλομένης διαιτητικῆς ἀποφάσεως, καθ' ἣν ἔλαβον μέρος πρὸς ἐκδίκασιν τῆς διαφορᾶς καὶ ἀπόφασιν οἱ τε διαιτηταὶ καὶ ὁ νομίμως ὑπ' αὐτῶν διορισθεὶς ἐπιδιαιτητής, προκύπτει ὅτι μετὰ τοιαύτην αὐτῶν διαφωνίαν καὶ τὴν συμμετοχὴν τοῦ ἐπιδιαι-

τητοῦ ἐν τῇ διαιτησίᾳ, δὲν ἔγινεν ἐνώπιον αὐτῶν νέα συζήτησις ὡς ἔδει κατὰ τὰ ἀρθρ. 170, 179, 499 καὶ 501 τῆς Πολ. Δικονομίας καλουμένων ἐπὶ τούτῳ τῶν διαδίκων, ἀλλὰ προσέβησαν οἱ διαιτηταὶ καὶ ὁ ἐπιδιαιτητὴς εἰς τὴν ἀπόφασιν ἀνευ τῶν οὐσιωδῶν τούτων διατυπώσεων τῶν ἐπιτακτικῶς ὑπὸ τοῦ νόμου ὀριζομένων, ὡς πρὸς τὰς ὁποίας εὐδεμία ἐγένετο τροποποιήσεως διὰ τοῦ συνυποσχετικοῦ ὥστε διὰ τοὺς λόγους τουτοὺς καὶ διὰ τοὺς ἐν τῇ ἐκκαλουμένῃ ἀποφάσει (8) ἐκτιθεμένους, εἰς οὓς καὶ τὸ δικαστήριον τοῦτο ἀναφέρεται, ἢ τε διαιτητικὴ ἀπόφασις καὶ τὸ ἐπ' αὐτῆς τεθὲν ὑπὸ τοῦ Προέδρου τῶν Πρωτοδικῶν ἐκτελεστικὸν ἐντάλμα εἶνε ἄκυρα διὰ μὴ τήρησιν τῶν διαγεγραμμένων τύπων τῆς διαδικασίας, ὅπερ ἀποτελεῖ ὑπερβάσιν τῶν ὁρίων τῆς ἐξουσίας τῶν διαιτητῶν καὶ φέρει ἀκυρότητα τῆς ἀποφάσεως καὶ τοῦ ἐντάλματος κατὰ τὰ ἀρθρὰ 122 § 2 καὶ 123 Πολ. Δικονομίας· ὁρθῶς ἄρα ἐγένετο δεκτὴ ἡ ἀνακοπὴ καὶ ἡκυρώθησαν τὰ ἔγγραφα ταῦτα διὰ τῆς ἐκκαλουμένης ἀποφάσεως καὶ τὸ περὶ τοῦ ἐναντίου παράπονον τοῦ ἐκκαλοῦντος εἶνε ἀπρριπτέον ὡς μὴ βάσιμον.

Ἐπειδὴ τούτων οὕτως ἐχόντων ἀπορριπτέα ὡς μὴ βάσιμος ἀποβαίνει ἡ ἐπιδίκος ἔφεσις τοῦ καθ' οὗ ἡ ἀνακοπὴ.

Διὰ ταῦτα,

Ἰδὼν καὶ τὸ ἀρθρον 210 τῆς Πολ. Δικονομίας.

Ἀπορίπτει τὴν κατὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 4181 τοῦ 1894 ἐπου ἀποφάσεως τῶν ἐνταῦθα Πρωτοδικῶν ἀπευθυνομένην ἔφεσιν τοῦ καθ' οὗ ἡ ἀνακοπὴ Εὐγ. Βιδρ ὑφ' ἣν παρίσταται ἰδιότητα ὡς μὴ βάσιμον.

Καταδικάζει αὐτὸν ὑπὸ τὴν ἰδιότητά του εἰς τὰ κατὰ τὴν ἐνώπιόν του συζήτησιν γινόμενα ἔξοδα τοῦ ἀνακόπτοντος ἐφesiβλήτου ἐκ δραχμῶν τεσσαράκοντα (40) καὶ εἰς τὰ τέλη τῆς σημάτων πληρωτέα εἰς τὸν καταβαλόντα αὐτά.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις τῇ τριακοστῇ (30) Μαρτίου 1898. Ἐδημοσιεύθη δὲ τῇ δεκάτῃ ὀγδόῃ Ἀπριλίου 1898.

Ο Ἀντιπρόεδρος

Μιχ. Διγενῆς

Ο Ὑπογραμματεὺς

Π. Βαρουξάκης

Ἄριθ. 65

Τὸ Δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου

Τμήμα Β'

Συγκείμενον ἐκ τῶν Δικαστῶν Μιχ. Διγενῆ, Ἀντιπροέδρου (κωλυομένου τοῦ προέδρου) Ἀν. Μανδραπήλια, Ἰω. Δουβουνιώτου

Στ. Ἀνδροπούλου, Β. Παπαδοπούλου, Β. Ροντήρη καὶ Ἰωάν. Τσιτσου, Εἰσηγητοῦ, παρόντων τοῦ τε Ἀντεισαγγελέως Κωνστ. Μανιάκη καὶ τοῦ Ὑπογραμματέως Π. Βαρουξάκη.

Συνεδριάσαν δημοσίᾳ ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ τοῦ καταπτήματος αὐτοῦ, τὴν δεκάτην τετάρτην Μαρτίου 1898, ἵνα δικάσῃ ἐπὶ τῆς ἐξῆς ὑποθέσεως μεταξύ :

Τῆς ἐκκαλούσης Κυράτσης χήρας Πέτρου Βερροιοπούλου, ὡς ἐκ διεθῆκης κληρονόμου τοῦ θεοῦ της Ἀνάστου Βερροιοπούλου, κατοικοῦ Ζατούνης, περυσταθείσης διὰ τοῦ πληρεξουσίου τῆς Ἰω Ἀραβαντινοῦ, δικηγόρου καὶ τοῦ ἐφεισιβλήτου Δαυίδ Σιλδ, κατοικοῦ Βιέννης, παρασταθέντος διὰ τοῦ πληρεξουσίου του Κ. Ἑσλιν, δικηγόρου.

Ὁ Δαυίδ Σιλδ ἔμπορος ἐν Βιέννῃ καὶ αἱ ἐν Καλάμκς ἐδρεύουσαι ἔμπυρκαὶ ἐταιρίαι «Κοτσομητόπουλος καὶ Δημόπουλος» καὶ οἱ Ἀδελφοὶ Γ. Μπαλῆ διὰ τῆς ἀπὸ 16 Μαΐου 1890 ἐνώπιον τοῦ Πρωτοδικείου Καλαμῶν αἰτήσεώς των, δανεισταὶ τοῦ Ἀνάστου Βερροιοπούλου δυνάμει διαφόρων ληξιπροθέσμων Συναλλαγματικῶν, ᾗτήσαντο ἵνα κηρυχθῇ εἰς κατάστασιν πτωχεύσεως ὁ ἀποδιώσας Ἀνάστος Βερροιοπούλος, διαταχθῶσι ὅσα ὀρίζει τὸ ἀρθρον 440 τοῦ Ἑλπορ Νόμου καὶ ὀρισθῇ ἡμέρα τῆς πύσεως τῶν πληρωμῶν αὐτοῦ ἡ πρώτη Νοεμβρίου 1889. καθ' ἣν οὗτος ἀπεδίωσεν.

Συζητήσεως γενομένης, τὸ Πρωτοδικεῖον ἐξέδοτο τὴν ὑπ' ἀριθ. 696 τοῦ 1890 ἀπόφασιν, δι' ἧς ὑπεχρέωσε τοὺς αἰτοῦντας ν' ἀποδεῖξωσι καὶ διὰ μαρτύρων, ὅτι αἱ ὑπάρχουσαι ὑπογραφαὶ τοῦ Ἀνάστου Βερροιοπούλου ἐν ταῖς ἐπιδίκοις συναλλαγματικαῖς καὶ γραμματαῖς εἶνε γνήσiai ὑπογραφαὶ αὐτοῦ.

Ἐκκληθείσης τῆς ἀποφάσεως ταύτης ὑπὸ τῆς Κυράτσης Βερροιοπούλου, τὸ Ἐφετεῖον Ναυπλίου ἐξέδοτο α) τὴν ὑπ' ἀριθ. 551 τοῦ 1891 ἀπόφασιν, δι' ἧς δικάσαν ἐρήμην τῆς Κυράτσης Βερροιοπούλου. ἀπέρριψε τὴν ἐφείν της καὶ 2) ἐπὶ τῇ ἀπὸ 28 Ὀκτωβρίου 1891 ἀνακοπῇ αὐτῆς, τὴν ὑπ' ἀριθ. 528 τοῦ 1892 ὀριστικὴν, δι' ἧς ἀπέρριψε τὴν προκειμένην αἴτησιν περὶ πτωχεύσεως ὡς ἀπαράδεκτον, λόγῳ τοῦ ὅτι ἐντὸς ἐνὸς ἔτους ἀπὸ τοῦ θανάτου τοῦ Βερροιοπούλου ἔπρεπεν οὐ μόνον νὰ αἰτηθῇ ἡ πτώχευσις αὐτοῦ, ἀλλὰ καὶ νὰ κηρυχθῇ αὕτη ὑπὸ τοῦ Πρωτοδικείου. Ἀλλὰ τὴν ἀπόφασιν αὐτὴν τοῦ Ἐφετείου, ὁ Ἀρεῖος Πάγος τῇ αἰτήσει τοῦ Δαυίδ Σιλδ διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 318 τοῦ 1895 ἀποφάσεώς του ἀνῆρσε παραπέμψας τὴν διαφοράν εἰς τὸ Β'. τοῦτο Τμῆμα τοῦ Ἀρείου Πάγου πρὸς κατ' ἀλλήλον ἐφαρμογὴν τοῦ Νόμου.

Ἐπομένως καὶ μετὰ τὴν νόμιμον προδικασίαν εἰσῆχθη ἡ προ-
ΑΠΟΦΑΣΕΙΣ ΑΡΕΙΟΥ ΠΑΓΟΥ

κειμένη υπόθεσις πρὸς συζήτησιν εἰς τὸ ἀκροατήριον τοῦ δικαστηρίου τούτου, κατὰ τὴν ἐν ἀρχῇ τῆς παρούσης ἀναφερομένην συλλογιστικὴν, καθ' ἣν παρέστησαν οἱ τῶν διαδίκων πληρεξούσιοι, οἱ δὲ διὰ τῶν ἀνεγνωσθεῶν ἐγγράφων προτάσεων των ᾗτήσαντο ὁμοῦ τῆς ἐκκαλοῦσης τὴν παραδουχὴν τῇ· ἐφέσεώς της, τὴν ἀπόρριψιν τῆς αἰτησεως περὶ πτωχεύσεως καὶ τὴν καταδίκην τοῦ ἀντιδίκου της εἰς τὰ ἐξόδα· ὁ δὲ τοῦ ἐφισβλήτου ν' ἀπορριφθῇ ἡ ἀνακοπὴ ἄλλως ἢ ἐφισις τῆς ἀντιδίκου του, ἐπὶ τῷ τελεί τοῦ νὰ ἐπιβληθῇ ἡ ἀνακοπτομένη, ἄλλως ἢ ἐκκαλουμένη ἀπόφασις, νὰ γίνῃ δεκτὴ ἢ ἀπὸ 16 Μαΐου 1890 αἰτησίς του καθ' ὅλοκληρίαν ἢ νὰ καταδικασθῇ ἢ ἐκκαλοῦσα εἰς τὰ ἐξόδα.

Ἀκούσαν αὐτῶν ἀναπτυξάντων καὶ προφορικῶς τὰς προτάσεις των ταύτας καὶ τοῦ Ἀντεισαγγελέως· Διελθὼν τὴν δικογραφίαν Σκεφθὲν κατὰ τὸν νόμον.

Ἐπειδὴ διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 318 τοῦ 1896 ἀποφάσεως τοῦ τμήματος τοῦ δικαστηρίου τούτου, ἀναιρεθείσης τῆς ὑπ' ἀριθ. 5 τοῦ 1892 ἀποφάσεως τῶν ἐν Ναυπλίῳ Ἐφετῶν καὶ παραπειμφθείσης τῆς υποθέσεως εἰς τὸ Β' τμήμα διὰ τὴν κατάλληλον τοῦ νόμου ἐφαρμογὴν, ἐξεταστέα ἐστὶν αὕτη μετὰ τὴν ἀνακοπὴν τῆς Κυβερνήσεως Βερροιοπούλου κατὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 551 τοῦ 1891 ἐρήμην ἀποφάσεως τῶν ἐν Ναυπλίῳ Ἐφετῶν.

Ἐπειδὴ διὰ τῆς προσηκόντως γενομένης ἀνακοπῆς ἐπέρχεται νέα τῆς υποθέσεως ἐξέτασις, ἀνακαλουμένης τῆς ἀνακοπτομένης ἀποφάσεως, πλὴν τῆς περὶ τῶν ἐξόδων διατάξεώς της, ἥτις εἰσὶν βάρος τῇ ἀνακοπούσης, νομιμῶς δικασθείσης ἐρήμην, ἀνακαλουμένης δὲ τῆς ἀνακοπτομένης ἀποφάσεως, ἐξεταστέα καθίσταται ἐφεσις τῆς αὐτῆς ἀνακοπούσης κατὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 696 τοῦ 1896 ἀποφάσεως τῶν ἐν Καλάμαις Πρωτοδικῶν.

Ἐπειδὴ ὁ ἐφισβλήτης προτείνει ἐνστάσιν ἀπαρἀδέκτου τῆς ἐφεσεως διὰ τὸν λόγον ὅτι ἀκύρως ἐπεδόθη αὕτη εἰς τὸν δικηγόρον Δ. Βόττην, μὴ ἔχοντα τὸ δικαίωμα τοῦ παραλαμβάνειν δικογραφίαν διὰ τὴν κατ' ἐφεσιν δίκην ἐπομένως, ὅπως κριθῇ τὸ βέβαιον τῆς ἐνστάσεως τούτης, δεόν νὰ υποχρεωθῇ ὁ ἐφισβλήτης, πρὸς ὑποστήριξιν τῆς ἐνστάσεως του, νὰ προσάξῃ τὸ σχετικὸν πληρεξούσιον ἐγγράφον.

Ἐπειδὴ κατ' ἀντένστασιν ἢ ἐκκαλοῦσα ἰσχυρίζεται ὅτι ἡ ἐν προσηγουμένην σκεψὶ ἐνστάσις τοῦ ἐφισβλήτου εἶναι ἀπαρἀδεκτὴ ὡς μὴ προταθεῖσα κατὰ τὴν πρώτην συζήτησιν τῆς ἐφεσεως, ἢ· ἐξεδόθη ἢ ὑπ' ἀριθ. 551 (1891) ἀπόφ. ἐρήμην τῆς ἐκκαλοῦσας τῆς συζήτησεως θεωρεῖται πρώτη διὰ τὸν ἐφισβλήτον, ὅστις ἐνεργήσας καὶ ὑπέβλεπεν εἰς τὸ Δικαστήριον τὰς προτάσεις του, ἐφ'

ἐρήμην τῆς ἐκκαλούσης ἐξεδόθη ἡ ρηθεῖσα ἀπόφασις· τὸν ἰσχυρισμὸν ὅμως τοῦτον ἀντικρούει ὁ ἐφεσίβλητος, ἰσχυριζόμενος ὅτι καὶ τότε ἐπρότεινε τὴν περὶ ἀκυρότητος τῆς ἐπιδότως τῆς ἐφέσεως ἐνστασίν του, ἐπομένως ἀνάγκη παρίσταται ὅπως ὑποχρεωθῇ εἰς προσαγωγὴν τῶν σχετικῶν προτάσεων του, μὴ ὑπαρχουσῶν ἐν τῇ δικογραφίᾳ.

Διὰ ταῦτα,

Ἰδὼν καὶ τὰρθρα 248 ἐπὶ μ. 507 ἐπὶ μ. Πολ. Δικονομίας·

Δέχεται τὴν ἀπὸ 28 Ὀκτωβρίου 1891 ἀνακοπὴν τῆς Κυράτσης Βερροιοπούλου καὶ ἀνακαλεῖ τὴν ἀνακοπτομένην ἀπόφασιν (ὑπ' ἀριθ. 551 τοῦ 1891) πλὴν τῆς περὶ τῶν ἐξόδων καὶ τελῶν διατάξεώς της.

Ἀναβάλλον δὲ τὴν ὁριστικὴν ἀπόφασίν του.

Ὑποχρεοῖ τὸν Ἐφεσίβλητον νὰ προσάξῃ κατὰ τὴν ἐπομένην διακείμενον τῆς ὑποθέσεως μετὰ εἰκοσιν ἡμέρας ἀπὸ τῆς κοινοποιήσεως τῆς παρούσης νομίμως κεκυρωμένον ἀντίγραφον τοῦ πρὸς τὸν δικηγόρον Διονύσιον Βότσην πληρεξουσίου ἐγγράφου, καθ' ὃ δὲν ἐχορηγήθη αὐτῷ ὑπὸ τούτου δικαίωμα τοῦ παραλαμβάνειν καὶ τὰ κατ' ἐφείν δικόγραφα, καὶ προσέτι ἀντίγραφον νομίμως κεκυρωμένων τῶν προτάσεων αὐτοῦ, ἃς ὑπέβαλεν εἰς τὸ Δικαστήριον κατὰ τὴν συζήτησιν ἐφ' ἧς ἐξεδόθη ἡ ἀνακοπτομένη ἀπόφασις καὶ

Ἐπιφυλάττεται περὶ τῶν ἐξόδων.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις τῇ ἐνάτῃ (9) Ἀπριλίου 1898. Ἐδημοσιεύθη δ' αὐτόθι τῇ δεκάτῃ ὁγδόῃ Ἀπριλίου 1898.

Ὁ Ἀντιπρόεδρος

Ὁ Ὑπογραμματεὺς

Μιχ. Διγενῆς

Π. Βαρουξάκης

~~~~~
Ἀριθ. 66

Τὸ Δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου

Τμήμα Α'.

Συγκείμενον ἐκ τῶν Δικαστῶν Κωνστ. Σημαντήρα, Προέδρου, Χρ. Κόκκορη, Ἀνδρ. Γκιών, Β. Παπαδοπούλου, Ἰωάν. Τσατσοῦ, Μιλτ. Ἡλιάδου καὶ Σεν. Εὐθυμίου· παρόντων τοῦ τε Ἀντεισαγγελέως Κωνστ. Μανιάκη καὶ τοῦ Γραμματέως Γ. Ι. Καστόρχη.

Συνεδρίασαν δημοσίᾳ ἐν τῷ ἑκροατηρίῳ τοῦ καταστήματος αὐτοῦ τὴν δεκάτην τρίτην Ἀπριλίου 1898, ἵνα δικάσῃ ἐπὶ τῆς αἰτήσεως τοῦ Ἰωάννου Καραλῆ, κατοικοῦ Νέας Κορίνθου, παρασταθέντος διὰ τοῦ πληρεξουσίου του Ἰωάν. Ἀραβαντινοῦ, δικηγόρου, κατὰ τοῦ Κωνσταντίνου Θ. Γεωργίου, κατοικοῦ Περαιῶνας, παρασταθέντος διὰ τοῦ πληρεξουσίου του Ἀντ. Μομφερράτου, δικηγό-

ρου, περί ἀναίρεσως τῆς ὑπ' ἀριθ. 1011 τοῦ 1891 ἀποφάσεως τῶν ἐν Ναυπλίῳ Ἐφετῶν.

Ἀκοῦσαν τοῦ Εἰσηγητοῦ Δικαστοῦ Χρήστου Κόκκορη, ἐκθέσαντες ταδε:

Ὁ Ἰωάννης Καραλῆς διὰ τῆς ἀπὸ 20 Αὐγούστου 1887 ἐνώπιον τῶν ἐν Ναυπλίῳ Πρωτοδικῶν ἀγωγῆς του, κατὰ τοῦ Κωνσταντίνου Θ. Γεωργίου, ἐξέθηκεν, ὅτι δυνάμει ὀριστικῆς καὶ τελεσιδικίου ἀποφάσεως τοῦ Πρωτοδικείου Ναυπλίου καταδικάσθη μετὰ τοῦ ἐναγομένου ἀλληλεγγύως νὰ πληρώσῃ πρὸς τὴν Γαρούφων Χατζῆ λόγῳ ἀποζημιώσεως, δι' εἰσοδήματα μιᾶς ἀμπελῶν τῆς, κατασχεθείσης παρ' αὐτοῦ ἀναγκαστικῶς, κατακυρωθείσης δ' ἐπ' ὀνόματι τοῦ ἐναγομένου, ὅστις τὴν ἔλαβεν εἰς τὴν κατοχὴν του καὶ ἐνεμήθη τὰ εἰσοδήματα ἐπὶ πέντε ἔτη, ἥτοι μέχρι τοῦ 1878, ὅτε ἀκυρωθείσης τῆς κατασχέσεως καὶ τοῦ πλειστηριασμοῦ, τὴν παρεχώρησε πρὸς τὴν εἰρημένην Γαρούφω Χατζῆ, εἰς τὴν συνεπείᾳ ἀνακοπῆς τῆς ἐπεδικάσθη ἡ κυριότης καὶ κατοχὴν, πρὸς δὲ διὰ τὴν ἄξιαν ἀμυγδαλεῶν, ἃς ὁ ἐναγόμενος ἀπέκοψε, δραχμὰς 360 ἐντόκως ἀπὸ τῆς 27 Μαΐου 1880, καθόσον ἀπὸ κοινοῦ ἐνεμήθησαν τὰ εἰσοδήματα τῆς ἀμπελῶν καὶ ἀπέκοψαν τὰς ἀμυγδαλέας πρὸς ἐξόφλησιν τῆς πρὸς τὴν εἰρημένην Γαρούφω Χατζῆ ἐπιδικασθείσης ἀπαίτησεως, καταδιωχθεὶς ἐπλήρωσε πρὸς τοὺς κληρονόμους αὐτῆς δραχμὰς 659 τῆς 25 Ἀπριλίου 1884, ὡς προκύπτει ἐκ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 7023 συμβολαίου τοῦ Συμβολαιογράφου Κορίνθου Ἰω. Δασίου· ὅτι ὁ ἐναγόμενος νεμηθεὶς μόνος τὸ εἰσόδημα τῆς ἀμπελῶν καὶ μόνος ἐκρίζωσας τὰς ἐν αὐτῇ ἀμυγδαλέας, εἶνε ὑπόχρεως νὰ τῷ πληρώσῃ τὰς εἰρημένους δραχμὰς 659, ἢ ἄλλως εἶνε ὑπόχρεως νὰ τῷ πληρώσῃ τὸ ἥμισυ τῶν εἰρημένων δραχμῶν, ἃς ἀλληλεγγύως μετ' αὐτοῦ καταδικάσθη νὰ πληρώσῃ καὶ καταδιωχθεὶς ἐπλήρωσε μόνος καὶ ἤτήσατο νὰ ὑποχρεωθῇ ὁ ἐναγόμενος νὰ τῷ πληρώσῃ δραχμὰς 659, ἄλλως δραχμὰς 329 καὶ 50(00) ἐντόκως ἀπὸ τῆς 25 Ἀπριλίου 1884.

Συζητήσεως γενομένης, τὸ Πρωτοδικεῖον μετὰ τὴν ὑπ' ἀριθ. 609 τοῦ 1888 ἐρήμην τοῦ ἐναγομένου ἀπόφασιν, ἐξέδοτο τὴν ὑπ' ἀριθ. 2036 (1889) ἀπόφασιν, δι' ἧς ὑπεχρέωσε τὸν μὲν ἐάγοντα ν' ἀποδείξῃ, ὅτι ὁ ἐναγόμενος ἀπέκοψε τὰς ἀμυγδαλέας καὶ συνέλεξε τοὺς καρπούς, τὸν δ' ἐναγόμενον ὅτι τὸ ὑπ' ἀριθ. 7023 συμβόλαιον εἶνε εἰκονικόν, διότι ὁ ἐνάγων δὲν κατέβαλε δρ. 659, ἀλλὰ μόνον 300. Ἐκκληθείσης τῆς ὑπ' ἀριθ. 1011 τοῦ 1891 ἀποφάσεως, τὸ Ἐφετεῖον ἀπέρριψε τὴν προκειμένην ἀγωγὴν.

Τῆς ἀποφάσεως ταύτης τοῦ Ἐφετείου τὴν ἀναιρεῖσιν αἰτεῖται ὁ

ἐνάγων διὰ τὰς ἐν τῇ ἀπὸ 20 Φεβρουαρίου 1892 αἰτήσῃ καὶ τοὺς ἐν τῇ ἀπὸ 10 Δεκεμβρίου 1897 προσθέντῳ δικογράφῳ περιεχομένους λόγους ἐν οἷς καὶ ὁ ἐξῆς:

Διότι κατὰ τὸ ἀρθρ. 52 τοῦ Νόμου ΑΧΚΕ'. «περί χαρτοσήμου ἀνακοπῆ κατ' ἐρήμην ἀποφάσεων καὶ Ἐφέσεις ἐνώπιον τῶν Πρωτοδικείων καὶ τῶν Ἐφετείων εἶνε ἔπαράδεκτοι πρὸς συζήτησιν, ἂν μὴ ἐγγραφῶσιν ἐν τῷ βιβλίῳ τῶν ἀνακοπῶν ἢ τῶν ἐφέσεων τοῦ ἀρμοδίου δικαστηρίου ἐντὸς δύο μηνῶν ἀπὸ τῆς ἐπιδόσεως», ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου ὡς προκύπτει ἐκ τῆς πρώτης αἰτιολογίας τῶν ἀπὸ 6 Ὀκτωβρίου 1891 προτάσεων του, ἃς ὑπέβαλεν ἐνώπιον τῶν ἐν Ναυπλίῳ Ἐφετῶν κατὰ τὴν συζήτησιν, ἐφ' ἧς ἐξεδόθη ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις, αὐτὸς ἀπέκρουσε τὴν ἔφεσιν τοῦ ἀναίρεσιβλήτου ὡς ἔπαράδεκτον, ἅτε μὴ ἐγγραφεῖσαν εἰς τὸ βιβλίον ἐφέσεων· ἀλλὰ τὸν οὐσιώδη τοῦτον ἰσχυρισμόν του τὸ Ἐφετεῖον δὲν ἔλαβεν ὑπ' ὄψει οὐδ' ἠτιολόγησεν ὡς πρὸς αὐτὸν τὴν ἀπόφασιν του· ὅθεν ἀναίρετέα ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις ὡς ἀνατιολόγητος.

Ἀκοῦσαν τοῦ πληρεξουσίου τοῦ ἀναιρεσιόντος ἀναπτύξαντος καὶ προφορικῶς τοὺς λόγους τῆς ἀναίρεσως καὶ αἰτησαμένου τὴν ἀναιρεῖσιν τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως, τοῦ πληρεξουσίου τοῦ ἀναίρεσιβλήτου αἰτησαμένου τὴν ἀπόρριψιν τῆς προκειμένης αἰτήσεως καὶ τοῦ Ἀντεισαγγελέως Σκεφθὲν κατὰ τὸν Νόμον.

Ἐπειδὴ, ἐνῶς ὡς ἀποδεικνύεται ἐκ τῶν ἐγγράφων προτάσεων τοῦ αἰτούντος, ἐφ' ὧν ἐξεδόθη ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις, αὐτὸς ἤτήσατο ν' ἀπορριφθῇ ἡ ἔφεσις ὡς ἔπαράδεκτος, καθὼς μὴ ἐγγραφεῖσα εἰς τὸ βιβλίον τῶν Ἐφέσεων, τὸ δ' Ἐφετεῖον ἐπὶ τῆς αἰτησεως ταύτης, οὐσιώδους κατὰ τὸ ἀρθρ. 52 τοῦ Νόμου ΑΧΚΕ', ὡς ἐτροποποιήθη ὑπὸ τοῦ Νόμου ΑΨΦΒ', κατὰ τὸ ὅποιον ἡ ἔφεσις δὲν δύναται νὰ εἰσαχθῇ πρὸς συζήτησιν ὑπὸ τοῦ ἐκκαλοῦντος, ἐὰν κατὰ τὴν συζήτησιν τὸ βραδύτερον δὲν ἐπισυνάπτεται πιστοποιητικὸν τοῦ γραμματέως τοῦ δικαστηρίου, ὅτι εἶνε ἐγγεγραμμένη ἐν τῷ ἀρμοδίῳ βιβλίῳ μετὰ καταβολῆς τοῦ νομίμου προστίμου, ἐπὶ δὲ καὶ τοῦ κατὰ τὸ ἀρθρ. 53 ἐλαχίστου προστίμου, ἐν ᾗ περιπτώσει, ἐνεργήσῃ μετὰ παρέλευσιν δύο μηνῶν ἀπὸ τῆς ἐπιδόσεως, δὲν ἔλαβεν ὑπ' ὄψει τὴν αἴτησιν ταύτην, ἔπερ κατὰ τὸ ἀρθρ. 807 § 6 Πολ. Δικονομίας ἐπιφέρει τὴν ἀναιρεῖσιν τῆς ἀποφάσεως.

Διὰ ταῦτα,

Ἰδὼν καὶ τ' ἀρθρα 833, 210, 219 τῆς Πολ. Δικονομίας.

Ἀναιρεῖ τὴν ὑπ' ἀριθ. 1011 (1891) ἀπόφασιν τοῦ Ἐφετείου Ναυπλίας καὶ παραπέμπει τὴν δίκην πρὸς νέαν συζήτησιν εἰς τὸ ἐνταῦθα Ἐφετεῖον.

Διατάσσει νὰ γραφῇ ἡ παροῦσα ἀπόφασις εἰς τὸ περιθώριον τοῦ πρωτοτύπου τῆς ἀναιρουμένης καὶ δημοσιευθῇ διὰ τοῦ τύπου δαπάνῃ τοῦ ἀναιρεσιβλήτου

Καταδικάζει τὸν καθ' οὗ ἡ αἰτησις εἰς τὰ ἐξόδα τοῦ αἰτούντος τοῦ τε Ἐφετείου καὶ Ἀρείου Πάγου μετριαζόμενα εἰς δραχμὰς ἐβδομήκοντα πέντε (75) καὶ εἰς τὰ τέλη.

Διατάσσει νὰ ἐπιστραφῇ τὸ πρόστιμον.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθῆναις τῇ δεκάτῃ ὀγδόῃ (18) Ἀπριλίου 1898. Ἐδημοσιεύθη δὲ τῇ εἰκοστῇ Ἀπριλίου 1898.

Ὁ Πρόεδρος

Κ. Σημαντήρας

Ὁ Γραμματεὺς

Γ. Καστόρχης

Ἀριθ. 67

Τὸ Δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου

Τμήμα Α'.

Συγκείμενον ἐκ τῶν Δικαστῶν Κωνστ. Σημαντήρας, Προέδρου, Χρ. Κόκκορη, Ἀνδ. Γκιῶν, Παναγ. Μενελάου, Ἀδαμ. Πετρίτση, Μιλ. Ἡλιάδου καὶ Ξενοφ. Εὐθυμίου· παρόντων τοῦ τε Ἀντεισαγγελέως Κωνστ. Μανιάκη καὶ τοῦ Γραμματέως Γεωργ. Καστόρχη.

Συνεδριάσαν δημοσίᾳ ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ τοῦ καταστήματος αὐτοῦ τῇ εἰκοστῇ τρίτῃ (23) Μαρτίου 1898, ἵνα δικάσῃ ἐπὶ τῆς αἰτήσεως τοῦ Γεωργίου Λάμπρου, κατοικοῦ Λαμίας, παρασταθέντος διὰ τοῦ πληρεξουσίου του Ἰωάν. Εὐταξίου, δικηγόρου, κατὰ τῶν 1) τῆς ἐν Μασσαλίᾳ ἐδρευούσης ὑπὸ διάλυσιν ἑτερορρυθμοῦ ἑταιρίας ὑπὸ τὴν ἐπωνυμίαν «Θ. Νικολαΐδης καὶ Σα», ἀντιπροσωπευμένης ὑπὸ τοῦ ἐκκαθαριστοῦ αὐτῆς Θ. Νικολαΐδου, κατοικοῦ Μασσαλίας, παρασταθέντος διὰ τῶν πληρεξουσίων του Νικολ. Δημαρεῶ καὶ Νικολ. Μοσχοβάκη, δικηγόρων καὶ 2) Ἐμμανουὴλ Χρ. Νικολαΐδου, κατοικοῦ Ἐρμουπόλεως, παρασταθέντος διὰ τοῦ πληρεξουσίου του Νικολ. Μοσχοβάκη, δικηγόρου, περὶ ἀναιρέσεως τῆς ὑπ' ἀριθ. 1795 (1892) ἀποφάσεως τῶν ἐν Ἀθῆναις Ἐφετῶν.

Ἀκοῦσαν τοῦ Εἰσηγητοῦ Δικαστοῦ Ἀνδρ. Γκιῶν, ἐκθέσαντος τὰςδε :

Ὁ Γεώρ. Λάμπρου διὰ τῆς ἀπὸ 24 Ἀπριλίου 1891 ἐνώπιον τοῦ Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν ἀγωγῆς κατὰ τῶν 1) Ἐμμαν. Νικολαΐδου καὶ 2) τῆς ἐν Μασσαλίᾳ ὑπὸ ἐκκαθάρισιν ἑτερορρυθμοῦ ἑταιρίας «Θ. Νικολαΐδης καὶ Σα» ἐξέθηκεν, ὅτι ἐπισπεύδουσα τῆς ὑπὸ διάλυσιν ἑταιρίας «Θ. Νικολαΐδης καὶ Σα», κατεκυρώθησαν δυ-

νάμει τῆς ὑπ' ἀριθ. 37335 (1891) ἐκθέσεως ἀναγκαστικοῦ πλειστηριασμοῦ, γενομένου ἐνώπιον τοῦ Συμβολαιογράφου Πειραιῶς Ν. Βουτυρά ἐπ' ὀνόματι τοῦ Ἐμμ. Νικολαΐδου, αἱ ἐν Πειραιεὶ οἰκίαι του, κείμεναι ἐντὸς τῆς πλεως, πλησίον τῆς Μουνυχίας, ἐκτάσεως πλέον τῶν 2700 πήχεων, κατὰ τὰ ἐν τῇ ἀγωγῇ ὄρια. Τὰς οἰκίας ταύτας κατέλαβεν ὁ Ἐμμ. Νικολαΐδης αὐθαιρέτως. Ἀλλ' ὁ πλειστηριασμός οὗτος καὶ ἡ κατακύρωσις, ὡς καὶ ὅλη ἡ διαδικασία τῆς ἐκτελέσεως εἶνε ἄκυρος διὰ τοὺς ἐξῆς λόγους: 1) ἡ ἐπισπεύδουσα δὲν εἶχεν ἐκκαθαρισμένην ἀπαιτήσιν, ἅτε τοῦ ὑπ' ἀριθ. 40924 (1889) συμβολαίου τοῦ Συμβολαιογράφου Ἀθηνῶν Ἡλ. Γλυκοφρύδου, δυνάμει τοῦ ὁποῦ ἐνῆργησε τὴν ἐκτέλεσιν, μὴ ὄντος ἐκτελεστοῦ, τῆς δ' ἐν αὐτῷ περιεχομένης ἀπαιτήσεως μὴ οὐσης ὀρισμένης καὶ βεβαίας, διότι τὸ κύρος τοῦ συμβολαίου τούτου προσεβλήθη ὑπ' αὐτοῦ δι' ἀγωγῆς ἐκκρεμοῦς ἔτι οὐσης ἐνώπιον τοῦ Ἐφετείου Ἀθηνῶν καὶ διότι καὶ αὐτὴ ἡ ἐπισπεύδουσα, ἐν ἐπιγνώσει τοῦ μὴ ἐκτελεστοῦ τίτλου τῆς, ἤγειρεν ἀγωγὴν ἐνώπιον τοῦ Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν, ἐκκρεμῇ ἔτι οὖσαν, ὅπως ἐκδοθείσης ὀριστικῆς καὶ τελεσιδικίου ἀποφάσεως, κτήσεται τίτλον ἐκτελεστὸν ἐναντίον του, 2) διότι ἡ ἐπισπεύδουσα δὲν εἶχεν ἀπαιτήσιν ἐναντίον του, καθότι ἡ ἐκ τοῦ προμνησθέντος συμβολαίου συναγομένη ἀπαιτήσις εἶνε ἀνυπαρκτος, προερχομένη ἐξ ἀλληλοχρέου λ)σμοῦ, ἀλλὰ κατὰ τὸν λογαριασμόν τούτον εἰσέφρυσαν κατὰ πλάνην αὐτοῦ καὶ ἐκ δόλου τῆς ἐπισπευδούσης λάθῃ, ἀλλοιοῦντα τὸ πόρισμα τούτου, διότι ἐὰν προστεθῶσιν εἰς τὸ λαβεῖν ὅσα ἐπὶ ἑλαττον ἀφῆρει ἐκ τῆς ἀξίας τῶν ἀποσπευδόμενων ἐμπορευμάτων καὶ ἀφαιρεθῶσιν ἐκ τοῦ δοῦναι ὅσα τὸν ἐχρέωσεν ἐπὶ πλέον, ἀποδεικνύεται ἡ ἐπισπεύδουσα ὀφειλέτις αὐτοῦ πολλῶν χιλ. δραχμῶν, 3) διότι καὶ ἡ ἐπισπεύδουσα εἶχε παραιτηθῇ τῆς ἐνεργηθείσης κατασχέσεως καὶ τῆς ἐκτελέσεως. α') διότι ὡς ἐκ τῆς ἐπελευθύνσεως μετὰ τὴν κατάσχασιν πυρκαϊᾶς, αἱ κατεσχημέναι οἰκίαι του ὑπέστησαν σπουδαίαν καταστροφήν, οὐσῶν δὲ τῶν οἰκιῶν τούτων ἡσφαλισμένων εἰς τὴν Ἑταιρίαν τῶν Γενικῶν Ἀσφαλειῶν τῆς Τεργέστης, ἡ ἐπισπεύδουσα ἐνῆργησε συντηρητικὴν κατάσχασιν τῆς ὀφειλομένης παρὰ τῆς ἑταιρίας ἀποζημιώσεως καὶ ἤγειρε καὶ ἀγωγὴν περὶ κύρους κατασχέσεως, ἐκκρεμῇ ἔτι οὖσαν ἐνώπιον τοῦ Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν, συγχρόνως δὲ παρενέβη καὶ εἰς τὴν ἐκκρεμῇ μετὰ αὐτοῦ καὶ τῆς ἀσφαλιστικῆς ἑταιρίας δίκην περὶ ἀποζημιώσεως καὶ β') ἐμπρόκτως διὰ τῆς ἀπὸ 28 Ἰανουαρίου 1891 ἀγωγῆς αὐτῆς ἐνώπιον τοῦ Πρωτοδικείου Σύρου, ἐκκρεμῇ ἔτι οὖσης, 4) διότι ἡ περιγραφὴ τῶν κατασχεθεισῶν οἰκιῶν δὲν εἶναι ἀκριβὴς κατ' ἐκτασιν καὶ διαμερίσματα, 5) διότι

καταστραφείσων τῶν οἰκιῶν ἐκ τῆς πυρκαϊᾶς, ἡ ἐκθεσις τῆς κατασχέσεως, δυνάμει τῆς ὁποίας ἐπισπεύδεται ἡ ἐκτέλεσις, κατέστη ἄκυρος, καθότι ἡ ἐν αὐτῇ περιγραφὴ δὲν ἀνταπεκρίνετο πλέον εἰς τὰ πρῶματα καὶ ἔδει νὰ ἐπαναληφθῇ· 6) διότι καὶ ἂν ἐν τῇ ἐπαναληπτικῇ δηλοποιήσῃ τοῦ πλειστηριασμοῦ ἀναφέρεται, ὅτι τὰ λείψανα τῆς πυρκαϊᾶς ἐκτιθενται εἰς πλειστηριασμόν, ἡ τοιαύτη δηλοποίησις δὲν ἀναπληροῖ τὴν ἐκθεσιν κατασχέσεως. Ἀλλῶς καὶ αὐταὶ αἱ ἐν τῇ δηλοποιήσῃ σημειώσεις ἀποδεικνύονται ἀνακριβεῖς, καθότι παρελείφθησαν πλείστα οὐσιωδέστατα τῶν οἰκοδομῶν στοιχεῖα, διασωθέντα ἐκ τῆς πυρκαϊᾶς καὶ μεγάλην ἔχοντα ἐπὶ τῆς ἀξίας αὐτῶν ἐπιρροήν· καὶ 7) διότι δὲν ἐτηρηθῆσαν αἱ νόμιμοι προθεσμίαι ὡς πρὸς τὴν τελευταίαν ἰδίαν δηλοποίησιν, ἥτις δὲν ἐγένετο 8 ἡμέρας μέχρι 15 πρὸ τοῦ πλειστηριασμοῦ, ὡς ὀρίζει ὁ νόμος ὅτι διὸν ἀναιρουμένου τοῦ πλειστηριασμοῦ, νὰ διαταχθῇ ἡ ἀποβολὴ τοῦ ὑπερθεματιστοῦ καὶ ἡ ἐγκατάστασις αὐτοῦ ἐν τοῖς ἐπιδίκοις· καὶ ἡτήσαστο ν' ἀκυρωθῇ ὁ γενόμενος πλειστηριασμός καὶ διαταχθῇ ἡ ἀποβολὴ τοῦ Ἑμ. Νικολαΐδου ἐκ τῶν ἐπιδίκων οἰκιῶν καὶ ἡ ἐγκατάστασις τοῦ ἐνάγοντος ἐν αὐταῖς, ἀπαγγελλομένης πρὸς ἐκτέλεσιν καὶ προσωπικῆς κρατήσεως.

Τὴν ἀγωγὴν αὐτὴν ἐπέρριψε τὸ Πρωτοδικεῖον διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 1226 τοῦ 1892 ἀποφάσεως, ἐκκληθείσης δὲ ταύτης ὑπὸ τοῦ ἐνάγοντος ἐνώπιον τοῦ Ἐφετείου Ἀθηνῶν, τοῦτο διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 1795 τοῦ 1892 ἀποφάσεως, ἀπέριψε τὴν ἐφεσιν.

Τῆς ἀποφάσεως δὲ ταύτης τοῦ Ἐφετείου τὴν ἀντίρρυσιν αἰτείταται ὁ ἐνάγων διὰ τῆς ἀπὸ 22 Ἰανουαρίου 1893 αἰτήσεώς του διὰ τοὺς ἐν αὐτῇ ὡς ἐξῆς λόγους :

Διότι οὐχὶ ὀρθῶς ἡ ἀναιρεσιβχλομένη ἀπόφασις ἐν σκέψει γ' ἔδεχθη ὅτι τὸ ὑπ' ἀριθ. 40924 τοῦ 1887 συμβολαῖον τοῦ συμβολαιογράφου Ἀθηνῶν Ἡλίας Τσου ᾧ περιεῖχεν ἐκκαθαρισμένην ἀπαίτησιν, διότι ἐν τοῖς συμβολαίοις, δι' ὧν ἀναγνωρίζεται λογαριασμός, ἐγκλείται ἐκ τοῦ νόμου ἡ ἀῖρεσις καὶ ἄνευ ρητῆς ἐπιφυλάξεως : μὴ ὑποκειμένου λαθους προελθόντος ἐκ τοῦ δόλου τοῦ ἀντιδίκου ἢ καὶ ἐξ ἀμελείας, ἀλλ' ὁ ἀναιρεσιῶν τῶντι ποιήσας χρῆσιν τοῦ ἐκ τοῦ νόμου παρεχομένου αὐτῷ δικαιώματος δι' ἀγωγῆς ἐκκρεμοῦς ἐνώπιον τοῦ Ἐφετείου Ἀθηνῶν, περὶ ἧς διετάχθησαν ἀποδείξεις, προσέβαλε τὸν ἀναγνωρισθέντα λογαριασμόν ὡς λελανθασμένον. Ἐκκρεμοῦς λοιπὸν ὄντος τοῦ ζητήματος ἐνώπιον τοῦ Δικαστηρίου ἢ ἐκ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 40924 συμβολαίου ἀπαίτησις ἔπρεπε νὰ θεωρηθῇ ὡς ὑπὸ ἀῖρεσιν καὶ τοῦτ' ἐπὶ λόγῳ ἀνεκκαθαριστος. Τὸ ἐναντίον δὲ ἀποφρηνάμενον τὸ Ἐφετεῖον, παρέβιασε τὴν οὐσιωδὴν τοῦ ἀρθρου 854 τῆς Πολ. Δικο-

νομίας διάταξιν, ὅπερ συνεπάγεται τὴν ἀναίρεσιν τῆς ἀποφάσεως.

Διότι ἀναιτιολογήτως ἀπέρριψε τὴν ἑνστάσιν τοῦ ἀναιρεσιένοντος ὅτι αὐτοὶ οἱ ἀντίδικοί του ἀνεγνώρισαν τὸ ἀνεκκαθάριστον τῆς ἀπαίτησεως καὶ εἰσηγάγον ἕνεκα τούτου ἀγωγὴν περὶ ἐκκαθαρίσεως τοῦ χρέους ἐνώπιον τοῦ Πρωτοδικείου Σύρου, ἐκκρεμῇ ὅτι οὕσαν ἐνώπιον τοῦ Ἐφετείου Ἀθηνῶν.

Διότι οὐχὶ ὀρθῶς ἡ ἀναιρεσιβαλλομένη ἐν σκέψει δ' ἀπέρριψε καὶ τὸν λόγον τῆς ἀγωγῆς περὶ ἀνυπάρκτου τῆς ὀφειλῆς δι' ἣν ἐγένετο ἡ ἐκτίλaxis, ὡς ἀβάσιμον ἐπὶ τῇ αἰτιολογίᾳ ὅτι τὸ ζήτημα τοῦτο εἶνε ἐκκρεμὲς δι' ἄλλης ἀγωγῆς ἐνώπιον τοῦ Δικαστηρίου, διότι καὶ ἂν τὸ ζήτημα τοῦτο εἶνε ἐκκρεμὲς ἐνώπιον τοῦ Δικαστηρίου δι' ἄλλης ἀγωγῆς τοῦτο δὲν ἦτο λόγος ἀναιρέσεως τοῦ λόγου τούτου τῆς ἀγωγῆς ἀλλ' ἀναβολῆς ἕως οὗ τὰ Δικαστήρια ἀποφανθῶσι τελεσιδικῶς ἐπὶ τῆς ἄλλης ἀγωγῆς τὸ ἐναντίον ἀρα ἀποφηνάμενον τοῦ Ἐφετείου καὶ κακῶς ἡρμηνεύσε τιν νόμον καὶ ἀναιτιολογήτως ἀπέρριψε τὴν βῆσιν ταύτην τῆς ἀγωγῆς του.

Διότι παρεβίασε τὴν οὐσιώδη διάταξιν τοῦ ἀρθρου 957 τῆς Πολ. Δικονομίας ἡ ἀναιρεσιβαλλομένη ἀπόφασις, δεχθεῖσα ἐν σκέψει ὅτι καὶ ἀφ' οὗ διὰ τῆς καταστροφῆς τῆς κατασχεθείσης οἰκίας διὰ τῆς πυρκαϊᾶς ἡ γενομένη ἐν τῇ ἐκθέσει κατασχέσεως περιγραφὴ δὲν ἐπλήρου τοῦς ὅρους δι' οὓς δικτάσσεται ἡ ἐκτίλaxis περιγραφὴ τῶν κατεσχημένων, ἡ ἐκθέσις τῆς κατασχέσεως δὲν ἔπρεπε νὰ θεωρηθῇ ὡς ἀκυρωθεῖσα, οὐδὲ ὡς ἐπανακληπτέα ὅπως περιγραφῇ ἡ οἰκία ἐν τῇ πραγματικῇ αὐτῆς καταστάσει.

Διότι ἀναιτιολογήτως ἀπέρριψε τὴν ἑνστάσιν τοῦ ἀναιρεσιένοντος περὶ ἀκυρότητος τοῦ δευτέρου προγράμματος τοῦ πλειστηριαμοῦ, ὡς γενομένου ἐπὶ τῇ βῇ ἐκθέσεως κατασχέσεως περιγραφῆς τὰ κατασχεθέντα ὅπως δὲν ὑπάρχον πλέον καὶ ἐπὶ τῇ βῇ περιγραφῆς μὴ συναδούσης πρὸς τὴν τῆς ἐκθέσεως κατασχέσεως.

Διότι ἡ ἀναιρεσιβαλλομένη ἀπόφασις παρεβίασε καὶ τὴν οὐσιώδη διάταξιν τοῦ ἀρθρου 913 τῆς Πολ. Δικονομίας, καθ' ἣν, ἐὰν διὰ τινος παρεμπιπτοντος παρεμβληθῇ κοινοποίησις τις, προσδιορίζεται νέα ἡμέρας πρὸ πλειστηριασμοῦ, τοῦ ὁποίου προηγείται καὶ κοινοποίησις ἐντὸς τῶν νομίμων προθεσμιῶν, θεωρήσασα ὡς μὴ ἐπικυρωμένην τὴν αὐτὴν κοινοποίησιν.

Ἀκούσαν τῶν πληρεξουσίων τῶν διαδίκων, τοῦ μὲν τοῦ ἀναιρεσιένοντος, ἀναπτύξαντος τοὺς λόγους ἀναιρέσεως καὶ αἰτησαμένου τὴν ἀναίρεσιν τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως, τῶν δὲ τῶν

κατὰ τοῦ Δημοσίου, ἀντιπροσωπευομένου ὑπὸ τοῦ Ὑπουργοῦ τῶν Οἰκονομικῶν, παρασταθέντος διὰ τοῦ πληρεξουσίου τοῦ Ἀπ. Λυμπεράκη, Νομικοῦ Συμβούλου περὶ ἀναίρεσως τῆς ὑπ' ἀριθ. 575 (1893) ἀποφάσεως τοῦ Ἐφετείου Ἀθηνῶν.

Ἀκοῦσαν τοῦ Εἰσηγητοῦ δικαστοῦ Μιλ. Ἡλιάδου, ἐκθέσαντος τὰς τὰς.

Ὁ Δημήτριος Καζής, διὰ τῆς ἀπὸ 11 Ἀπριλίου 1890, ἐνώπιον τοῦ Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν ἀγωγῆς κατὰ τοῦ Δημοσίου ἐξεθῆκεν ὅτι, ὁ Δημήτρ. Χαρισιάδης ἠγόρασε παρὰ τοῦ Δημοσίου γήπεδον στρεμμάτων Βασιλικῶν 14 κείμενον εἰς Παλαιὸν Φάληρον, ἐξ οὗ μέρος, ἤτοι στρέμματα 5 δυνάμει τοῦ ὑπ' ἀριθ. 25077 τοῦ 1879 συμβολαίου τοῦ Συμβολαιογράφου Ἀθηνῶν Ἀφεντάκη, ἐπώλησε πρὸς αὐτὸν ἀντὶ δραχμῶν 6442 85 00, ὅστις τὸ ἔλαβεν εἰς τὴν κατοχὴν τοῦ διανοίᾳ κυρίου καὶ καλῇ τῇ πίστει· ἀλλὰ τὸ Δημόσιον ἀνευ νομίμου δικαιώματος καὶ πρὶν ἄλλως τῷ καταβάλῃ τὴν νόμιμον καὶ δικαίαν ἀποζημίωσιν, διὰ Βασιλικῆς Διατάγματος ἀπὸ 24 Σεπτεμβρίου 1880, διέταξε καὶ κατελήφθη τὸ οἰκόπεδόν του τοῦτο, διὰ παρανόμου ἐκτελέσεως γενομένης κατὰ τὸ ἔτος 1882 διαπλάτυναν τὴν ἐκεῖθεν διερχομένην ἰδὼν ὅτι τὸ οἰκόπεδον τοῦτο συνιστάμενον ἐκ στρεμμάτων τεσσάρων, καθόσον τὸ ἐναπομείναν αὐτῷ εἶνε ἐν μόνον στρέμμα, δικαιούται νὰ τὸ διεκδικῇ κατὰ τοῦ Δημοσίου, τοῦ παρανόμως καταλαβόντος καὶ κατέχοντος διὰ τῆς ἐπαρχιακῆς ὁδοῦ τῆς ἐνοῦσης τοῦ Παλαιὸν Φάληρον μετὰ τοῦ Νέου Φαλήρου, μετὰ τῶν εἰσοδημάτων του, ἅπερ διὰ κηλιεργείας καὶ διὰ καταλλήλου χρήσεως τῆς ιδιοκτησίας του ἤθιλε λαμβάνει ἐκ δραχμῶν χιλίων κατ' ἔτος. ἡ ἄλλως κατ' ἐξουρεσιν εἰδημόνων ἐν ἀποτυχίᾳ δικαιούται νὰ ζητήσῃ τὴν ἀποζημίωσίν του πρὸς δραχμὰς 20 τὸν πῆχυν καὶ ἤτῃσας ν' ἀναγνωρισθῇ ἡ ἐπὶ τοῦ εἰρημένου ἀκινήτου κυριότης του, νὰ διαταχθῇ ἡ ἐκ τούτου ἀποβολὴ τοῦ Δημοσίου, καὶ ἡ ἐν αὐτῷ ἐγκατάστασις του, νὰ τῷ πληρῶσῃ τὸ Δημόσιον λόγῳ ἀποζημιώσεως τῶν εἰσοδημάτων δραχμὰς 1000 ἐντόκως ἀπὸ τῆς καταλήψεως (1882) ἄλλως τὴν ἀξίαν αὐτῶν ἐκ δραχ. 20 τοῦ πῆχυν, ἤτοι ἐν ὅλῳ δραχμὰς 140.800 ἐντόκως ἀπὸ τοῦ 1822.

Συζητήσεως γενομένης, τὸ Πρωτοδικεῖον διὰ μὲν τῆς ὑπ' ἀριθ. 5907 (1890) διέταξε πραγματογνωμοσύνην, διὰ δὲ τῆς ὑπ' ἀριθ. 1416 (1891) ἐτέρας ἀποφάσεως ἐδέχθη τὴν προκειμένην ἀγωγὴν. Ἀλλὰ τὸ Ἐφετεῖον ἐπὶ τῇ τοῦ ἐνάγοντος ἐφέσει διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 575 (1893) ἀποφάσεως, μεταρρυθμίσαν τὴν ἀπόφα-

σιν τοῦ Πρωτοδικείου 1416, ἀπέριψε τὴν ἀγωγὴν κατ' ἀμφοτέρας τὰς ἐν αὐτῇ βάσεις.

Τῆς ἀποφάσεως ταύτης τὴν ἀναίρεσιν ἠτήσατο ὁ Δημήτριος Καζής, διὰ τῆς ἀπὸ 19 Ἰουνίου 1893 αἰτήσεως καὶ τοῦ ἀπὸ 19 Μαρτίου 1898 πρὸςθετου δικογράφου του, διὰ τοὺς ἐν αὐτῇ περιεχομένους λόγους καὶ ἰδίως διὰ τὸν ἐξῆς.

Διότι ἡ κυρία βᾶσις τῆς ἀγωγῆς του εἶνε ὅτι τὸ Δημόσιον, ὅπερ εἶνε ὁ πωλητὴς πρὸ αὐτοῦ τῆς ἐν τῇ ἀγωγῇ ἐκτάσεως, κατέλαβεν ἀνευ νομίμου δικαιώματος καὶ ἀνευ προηγουμένης κατὰ τὸ Συντάγμα ἀποζημιώσεως τὴν ἐκτασιν ταύτην καὶ ἐπὶ τῇ βάσει τῶν γεγονότων τούτων διεκδίκησεν ὡς κύριος τὸν χώρον τοῦτον καὶ ἤτῃσας ν' ἀναγνωρισθῇ ἡ κυριότης του, νὰ διαταχθῇ ἡ ἐν αὐτῷ ἐγκατάστασις του καὶ ἡ ἐκ τούτου ἀποβολὴ τοῦ κατὰ τὴν ἐπίδυσιν τῆς ἀγωγῆς του κατόχου Δημοσίου, ὅθεν καὶ ἂν ὑποτεθῇ ἀληθὲς ὅτι ἠμφισβήτησε τὴν ἐπὶ τούτου κατοχὴν διὰ τῆς ἐπαρχιακῆς ὁδοῦ, περιεχομένης τῆς τοιαύτης ἀμφισβήτησεως εἰς τὴν πρότασίν του περὶ τοῦ ὅτι ἡ ὁδὸς αὕτη εἶνε δημοτικὴ, καὶ ἂν κριθῇ ὀρθὸς ὁ νομικὸς χαρακτηρισμὸς τῆς ὁδοῦ ταύτης ὅτι εἶνε δημοτικὴ καὶ οὐχὶ ἐπαρχιακὴ, ἐσφαλμένως ἐθεώρησεν ἐκ τούτων ἀπορριπτέαν τὴν διεκδικητικὴν ἀγωγὴν του, ἀφοῦ καὶ τὸ Ἐφετεῖον διὰ τῆς ἀνω ἀποφάσεώς του δὲν δέχεται ὡς ἀποδειγμένον ὅτι ὁ ἀναίρεσις ἀπηλλοτριώθη τῶν τῆς ιδιοκτησίας του δικαιωμάτων κατὰ νόμιμον τρόπον καὶ οὗτος ἐν τῇ ἀγωγῇ του καὶ ταῖς ἀπὸ 5 Μαρτίου 1893 προτάσενί του ἰσχυρίσθη ὅτι οὐδέποτε προηγήθη διὰ τὴν κατασκευὴν δημοτικῆς ὁδοῦ νόμιμος ἀφαίρεσις οὔτε ψήφισμα τοῦ Δημοτικοῦ Συμβουλίου καὶ ἐγκρίσις τούτου ὑπὸ τῆς διοικητικῆς ἀρχῆς, ὡς διατάσσει αὐτὸς ὁ Νόμος ΣΕΓ'. οὔτε ἡ διαδικασίς διὰ τὴν ἐξουρεσιν τῆς ἀποζημιώσεως του ἐτηρήθη οὔτε πρὸ τῆς ἀφαίρεσεως προηγήθη νόμιμος ἀποζημίωσις κατ' ἀτὸ ἀρθρ. 17 τοῦ Συντάγματος κατισχύον παντὸς προϋπάρχοντος καὶ ἐπελθόντος Νόμου. ἵνα στερηθῇ ἄκων τῆς ιδιοκτησίας του καὶ στερηθῇ τῶν ὑπὸ τοῦ Νόμου πρὸς προστασίαν τῆς ιδιοκτησίας του χορηγουμένων ἀγωγῶν ὅθεν τὸ Ἐφετεῖον ψευδῶς ἡμῆνευσε τὸν Νόμον καὶ ἐθεώρησε τὴν ἀγωγὴν του ἀπορριπτέαν στηριχθὲν εἰς τὸν νομικὸν καθορισμὸν τῶν ὁδῶν καὶ ἀναίρετέα ἡ ἀπόφασίς του. Διότι ἐπρότεινεν ὅτι τὸ Διάταγμα τὸ ἀφορῶν τὴν ἀφαίρεσιν τῆς ιδιοκτησίας του ἀνευ προηγουμένης ἀποζημιώσεως εἶνε κατ' οὐσίαν ἄκυρον καὶ ἀνίσχυρον ὡς ἀντικείμενον εἰς τὸν θεμελιώδη Νόμον καὶ μὴ νομιμοποιούν ἔνστασιν κατὰ τῆς ἀγωγῆς, καὶ ἐναντίον δὲ τοῦ Νόμου χαρακτηρίσαν τὸ Ἐφετεῖον διὰ τῆς προσβαλλομένης.

νης απόφασίως του, τὴν ὁδὸν ὡς δημοτικὴν καὶ δεξιόμενον ὡς κατεχομένην νομικῶς ὑπὸ τοῦ Δήμου, ἀπέριψε τὴν κατὰ τοῦ πραγματικοῦ κατόχου τοῦ πράγματος, τοῦ Δημοσίου, διεκδικητικὴν ἀγωγὴν του, ἡ δὲ τοιαύτη ψευδὴς ἐρμηνεία τοῦ Νόμου ἐπάγεται τὴν ἀναίρεσιν τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως ἀφοῦ μάλιστα ἰσχυρίσθη προσέτι ὅτι οὐ μόνον δὲν ἀντέταξεν, ὅτι δὲν κατέχεται ὑπὸ τοῦ Δημοσίου διὰ τῆς ἐπαρχιακῆς ὁδοῦ, ἀλλὰ καὶ ἐν τῇ ἀναμφισβητήτῃ γεγονότι ὅτι ὁ χῶρος περὶ οὗ ἡ ἀγωγὴ ἀπετέλεσεν ἐπαρχιακὴν ὁδὸν τοῦ Δήμου, ὅπερ ἀληθῶς κατέλαβε διὰ τῆς ὁδοῦ ταύτης παρὰ τὸν Νόμον τὴν ἰδιοκτησίαν του, δικαιούται εἰς διεκδικήσιν, ὃν περ ἰσχυρισμόν, ἀνεῖ ἀποδείξεως καὶ κατὰ παραβίασιν τῶν περὶ ἀποδείξεως διατάξεων τῆς Πολ. Δικονομίας ἀπέριψεν. Ὅθεν ἀναιρετέα ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις.

Ἀκούσαν τῶν πληρεξουσίων τῶν διαδίκων καὶ τοῦ Ἀντεισγγελέως Σκεφθὲν κατὰ τὸν Νόμον.

Ἐπειδὴ ὡς ἀποδεικνύεται ἐκ τῆς ἀγωγῆς, τὸ πρὸς διεκδικήσιν τοῦ ἐν τῇ ἀγωγῇ ἀναφερομένου γηπέδου δικαίωμα του ἐστήριξεν ὁ ἀναιρεσιῶν εἰς τὰ πραγματικὰ γεγονότα, ὅτι εἶναι κύριος ἐξ ἀγοραπωλησίας τοῦ ἐπιδίκου καὶ ὅτι κατελήφθη πρᾶγματι καὶ κατέχεται ὑπὸ τοῦ Δημοσίου, ὅτι δὲ τοιαύτην βᾶσιν ἔχει ἡ ἀγωγὴ καὶ τὸ δικάσαν Ἐφετεῖον δέχεται, ὡς ἀποδεικνύεται ἐκ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως, καὶ προσέτι δέχεται ὅτι τὸ Δημοσίον ἡμφισβήτησε τὸ ἕτερον τῶν στοιχείων τῆς ἀγωγῆς, ἥτοι τὴν ὑπ' αὐτοῦ κατοχὴν τοῦ διεκδικουμένου.

Ἐπειδὴ κατὰ ταῦτα, τὸ Ἐφετεῖον, συνφθὰ τοῖς ἀρθροῖς 244, 284 Πολ. Δικονομίας ὥφειλεν, ἀμφισβητηθέντος τοῦ περὶ κατοχῆς οὐσιώδους ἰσχυρισμοῦ, νὰ διατάξῃ περὶ τούτου ἀποδείξιν καὶ οὐχὶ λαβὼν ὑπ' ὄψιν τὸ ἐπεισοδιακὸς ἐν τῇ ἀγωγῇ ἀναφερόμενον ὅτι τὸ Δημοσίον κατέχει τὸ διεκδικούμενον διὰ τῆς ἐπαρχιακῆς ὁδοῦ τῆς ἐνούσης τὸ Παλαιὸν καὶ Νέον Φάληρον ν' ἀπορρίψῃ ταύτην ἐπὶ τῷ λόγῳ δὲν ὀρίζονται τὰ νόμιμα στοιχεῖα τὰ ἀπαρτιζόντα τὴν ἐπαρχιακὴν ὁδὸν, ἐνῶ τοῦτο δὲν ἦτο οὐσιώδες, κατ' ἀκολουθίαν τὸ Ἐφετεῖον παρεβίασε τὰς οὐσιώδεις διατάξεις τῶν ἀρθρῶν 244 καὶ 248 Πολ. Δικονομίας καὶ κατὰ τὰ ἀρθρ. 807 § 5 Πολ. Δικονομίας ἀναιρετέαν κατέστησε τὴν ἀπόφασίν του.

Διὰ ταῦτα.

Ἰδὼν καὶ τ' ἀρθρ. 833, 838, 839, 210 Πολ. Δικονομίας

Ἀναιρετὴ τὴν ὑπ' ἀριθ. 575 τοῦ 1893 ἀπόφασιν τοῦ Ἐφετείου Ἀθηνῶν καὶ

Παραπέμπει τὴν ἀπόφασιν πρὸς νέαν συζήτησιν ἐνώπιον τοῦ Ἐφετείου Πατρῶν.

Διατάσσει νὰ γραφῇ ἡ παροῦσα εἰς τὸ περιθώριον τοῦ πρωτοτύπου τῆς ἀναιρουμένης ἀποφάσεως καὶ νὰ δημοσιευθῇ διὰ τοῦ τύπου δαπάνῃ τοῦ ἀναιρεσιβλήτου, ὃν καταδικάζει εἰς τὰ δικαστικὰ ἔξοδα τοῦ ἀναιρεσειόντος ἐνώπιον τοῦ Ἀρείου Πάγου καὶ τοῦ Ἐφετείου, ὀριζόμενα εἰς δραχ. ὀγδοήκοντα.

Διατάσσει τὴν ἐπιστροφὴν τοῦ παραβόλου τῷ ἀναιρεσειόντι.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις τὴν δεκάτην ὀγδὴν (18) Ἀπριλίου 1898, ἰδημοσιεύθη τῇ εἰκοστῇ (20) Ἀπριλίου 1898.

Ὁ Πρόεδρος

Ὁ Γραμματεὺς

Κ. Σημαντήρας

Γ. Καστόρχης

Ἄριθ. 69

Τὸ Δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου

Τμῆμα Α'.

Συγκείμενον ἐκ τῶν Δικαστῶν Κωνστ. Σημαντήρα, Προέδρου, Χρ. Κόκκορη, Ἀνδρ. Γκιῶν, Β. Παπαδοπούλου, Ἰωάν. Τσάτσου, Μιλτ. Ἡλιάδου, καὶ Ξεν. Εὐθυμίου παρόντων τοῦ τε Ἀντεισαγγελέως Κωνστ. Μανιάκη καὶ τοῦ Γραμματέως Γ. Καστόρχη.

Συνεδρίασαν δημοσίᾳ ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ τοῦ καταστήματος αὐτοῦ τῇ δεκάτῃ τρίτῃ Ἀπριλίου 1898, ἵνα δικάσῃ ἐπὶ τῆς αἰτήσεως τοῦ Δημοσίου, ἐκπροσωπούμενου ὑπὸ τοῦ ὑπουργοῦ τῶν Οἰκονομικῶν, ἐδρεύοντος ἐν Ἀθήναις, παρασταθέντος διὰ τοῦ πληρεξουσίου του Ἀπ. Λυμπεράκη, Νομικοῦ Συμβούλου, κατὰ τοῦ Ἡλία Ρωμανίδου, κατοίκου Πειραιῶς, παρασταθέντος διὰ τοῦ πληρεξουσίου του Δημ. Χαριτάκη, δικηγόρου, περὶ ἀναιρέσεως τῶν ὑπ' ἀριθ. 2173 (1894) καὶ 138 (1896) ἀποφάσεων τῶν ἐν Ἀθήναις Ἐφετῶν.

Ἀκοῦσαν τοῦ Εἰσηγητοῦ Δικαστοῦ Ξενοφ. Εὐθυμίου ἐκθέσαντος τὰς ἀδελφές :

Ὁ Ἡλίας Ρωμανίδης διὰ τῆς ἀπὸ 15 Φεβρουαρίου 1893 πρὸς τὸ Πρωτοδικεῖον Ἀθηνῶν ἀγωγῆς του κατὰ τοῦ Δημοσίου ἐξέθηκεν, ὅτι διὰ Β. Διατάγματος καὶ ἐπὶ τῇ βάσει τοῦ Νόμου ΠΕΓ' τοῦ 1882 διορισθεὶς ἐρμηνεὺς τῆς Τουρκικῆς γλώσσης ἐν τῷ Πρωτοδικείῳ Ἀρτης, διετέλεσε τοιοῦτος μέχρι τοῦ Ἰουνίου 1891, ὅτε ἐναντίον τοῦ εἰρημένου νόμου ἀπελύθη, ἥτοι ἀνευ προτάσεως τῆς ὀλομελείας τοῦ Πρωτοδικείου Ἀρτης ὅτι μετὰ τὴν ἀπόλυσίν του

πάντοτε προσεφέρθη εἰς τὴν ἐκτέλεσιν τῶν ἔργων του, ἀλλὰ δὲ εἰσηκούσθη ὅτι ἕνεκα τῆς παρανόμου καὶ αὐθαιρέτου ταύτης ἀπολύσεως δικαιούται νὰ ζητήσῃ παρὰ τοῦ Δημοσίου τοὺς μισθοὺς του καὶ τοὺς τοκοὺς αὐτῶν· καὶ ᾔτησατο νὰ ὑποχρεωθῇ τὸ Δημόσιον νὰ τῷ πληρώσῃ 1) λόγῳ μὲν τῶν μέχρι τῆς ἀγωγῆς καθυστερημένων μισθοδοσιῶν του πρὸς δρ. 170 κατὰ μῆνα δρ. 3,315 ἐντόκῳ ἀπὸ τῆς ἀγωγῆς· 2) λόγῳ δὲ τῆς στερήσεως τῶν ἐκ μεταφράσεων τουρκικῶν ἐγγράφων νομιμῶν ὠφελειῶν του, ἀπὸ 1 Ἰουλίου 1891 μέχρι τῆς ἀγωγῆς δρ. 2,925 ἐντόκῳ· 3) λόγῳ τῶν πληρωτέων μισθοδοσιῶν του ἀπὸ τῆς ἀγωγῆς καὶ ἐφεξῆς δραχ. 170 κατὰ μῆνα ἐντόκῳ ἀπὸ τῆς λήξεως ἐκάστου μηνός· 4) λόγῳ τῶν πληρωτέων νομιμῶν ὠφελειῶν του, τῶν ἐκ μεταφράσεων τουρκικῶν ἐγγράφων δραχ. ἑκατὸν πεντήκοντα κατὰ μῆνα ἀπὸ τῆς ἀγωγῆς καὶ ἐφεξῆς ἐντόκῳ ἀπὸ τῆς λήξεως ἐκάστου μηνός.

Συζητήσεως γενομένης τὸ Πρωτοδικεῖον Ἀθηνῶν διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 4461 (1893) ἀποφάσεώς του ἐδέχθη ἐν μέρει τὴν ἀγωγὴν Ἐκκληθείσης τῆς ἀποφάσεως ταύτης ὑπὸ τοῦ Δημοσίου ἐνώπιον τοῦ Ἐφετερίου Ἀθηνῶν, τοῦτο ἐξέδοτο τὰς ἐξῆς ἀποφάσεις 1) ὑπ' ἀριθμὸν 2975 (1893), δι' ἧς διέταξεν ἀποδείξιν περὶ τῆς κατοικίας τοῦ ἐνάγοντος, 2) τὴν ὑπ' ἀριθμὸν 2173 (1894), ἧς ἀπέρριψε τὴν ἐνστάσιν τοῦ ἐνάγοντος περὶ ἀκυρότητος τῆς ἐπιδόσεως τῆς ἐφέσεως, μεταρρυθμίσαν δὲ τὴν ἐκκληθεῖσαν ἀπόφασιν, καθόσον ἐδέχθη τὴν ἀγωγὴν, ἀπέρριψεν αὐτὴν ὡς ἀπαράκλητον διὰ τοὺς μετὰ τὴν ἀγωγὴν αἰτούμενους μισθοὺς, ἀναβαλὼν δὲ κατὰ τὰ λοιπὰ ν' ἀποφασίσῃ, ὑπεχρέωσε τὸ Δημόσιον ν' ἀποδείξῃ, ὅτι ὁ ἐνάγων καθ' ὅλον τὸ διάστημα τῆς ἀπολύσεώς του μέχρι τῆς ἀγωγῆς εἰργάζετο εἰς ἰδιωτικὰς ὑπηρεσίας, ἀναλαμβάνων μεταφράσεις ἐκ τῆς Τουρκικῆς πρῶτον μὲν ἐν Ἀρτῇ κατόπιν δ' ἐν Ἀθῆναις, διοριζόμενος, ἐξωδίκως ἢ ἐπὶ Δικαστηρίου πραγματογέμων ἐξ οὗ ἐκέρδανε δρ. 150 κατὰ μῆνα, 3) τὴν ὑπ' ἀριθ. 12 (1895) δι' ἧς διέταξεν ἐτέρας ἀποδείξεις καὶ 4) μετὰ τὴν διεκδικητικὴν ἀγωγὴν τῶν ἀποδείξεων, τὴν ὑπ' ἀριθ. 138 (1896), δι' ἧς ἐπέταλεν εἰς τὸν ἐνάγοντα ὄρκον, μετὰ τὴν δόσιν τοῦ ὁποίου ἐδέχθη ἐν μέρει τὴν ἀγωγὴν καὶ ὑπεχρέωσε τὸ Δημόσιον νὰ πληρώσῃ τῷ ἐνάγοντι τοὺς μισθοὺς του ἀπὸ τῆς ἀπολύσεως του (1 Ἰουλίου 1891) μέχρι τῆς ἀγωγῆς (22 Φεβρουαρίου) 1893) πρὸς δραχ. 1 κατὰ μῆνα, ἥτοι ἐν ὅλῳ δραχ. 3,354 65)00 ἐντόκῳ.

Τῶν ὑπ' ἀριθ. 2173 καὶ 138 ἀποφάσεων τοῦ Ἐφετερίου ἀνὰ ἑρμῇ αἰτεῖται τὸ Δημόσιον διὰ τῆς ἀπὸ 29 Μαΐου 1896 τῆσεώς του διὰ τοὺς ἐν αὐτῇ ὡς ἐξῆς λόγους.

Διότι ἐσφαλμένως τὸ Ἐφετεῖον ἔκρινεν ὅτι δὲν δύναται ἡ νομοθετικὴ ἐξουσία νὰ καταργῇ θέσεις διὰ τῆς ἀπαλείψεως ἀπὸ τοῦ προϋπολογισμοῦ τῆς ἀναγκαίας διὰ ταύτας πιστώσεως καὶ ὅτι κατ' ἀκολουθίαν καίτοι μὴ ἀναγραφάντος τοῦ προϋπολογισμοῦ τοῦ Κράτους τῶν ἐτῶν 1891 καὶ 1892 τὴν ἀναγκαίαν διὰ τὴν θέσιν τοῦ ἀναιρεσιβλήτου ὡς ἐρμηνέως τῆς Τουρκικῆς γλώσσης παρὰ τῷ Πρωτοδικεῖῳ Ἄρτης δαπάνην, ἐδικαιούτο οὗτος νὰ ζητήσῃ τὴν πληρωμὴν μισθοῦ οὕτω δὲ ἀποφανθὲν τὸ Ἐφετεῖον παρεβίασε τὴν διάταξιν τοῦ Ἀστικοῦ δικαίου καθ' ἣν ὁ μεταγενέστερος νόμος καταργεῖ τὸν προηγούμενον (Νόμ 4 Πανδ 1.4)

Διότι ἐσφαλμένως τὸ αὐτὸ Ἐφετεῖον ἐπὶ οὐδενὸς στηριχθὲν νόμου ἔκρινεν ὅτι ὁ προϋπολογισμὸς τοῦ κράτους δὲν ἔχει κύρος, εἰμὴ ἐφ' ὅσον στηρίζεται ἐπὶ τῶν κειμένων νόμων, ἐν ᾧ αὐτὸς οὗτος ὁ προϋπολογισμὸς ἐστὶ νόμος εὐ ἢ ἰσχύς ὑπ' οὐδενὸς ὅρου ἐξήρηται

Συζητήσεως γενομένης, τὸ Δικαστήριον τοῦτο ἐξέδιδε τὴν ὑπ' ἀριθ. 330 (1896) ἀπόφασιν, δι' ἧς ὑπεχέωσε τὸν ἀναιρεσιβλήτον Ἡλῖαν Ρωμανίδην ν' ἀποδείξῃ διὰ παντός νομίμου μέσου καὶ μαρτύρων, ὅτι διαμένει διαρκῶς εἰς Πειραιᾶ καὶ ἰδίως κατὰ τὴν 15 Ἰουνίου 1896 διυμενεν ἐν τῷ ξενοδοχείῳ τοῦ «Καίου Κόσμου» ἐν Πειραιεῖ. ἡ δὲ διαμονὴ τοῦ αὐτοῦ καθὼς καὶ τὸ εἶκημα ἐν ᾧ διέμενεν ἦσαν κοινῶς γνωστά.

Διεξαχθειῶν τῶν ἀποδείξεων τούτων καὶ μετὰ τὴν νόμιμον προδικασίαν, εἰσήχθη καὶ αὐτίς ἡ προκειμένη ὑπόθεσις εἰς τὸ ἀπραιρήριον τοῦ Δικαστηρίου τούτου πρὸς συζητήσιν κατὰ τὴν ἐν ἀρχῇ τῆς παρούσης ἀναφερομένην συνεδριάσιν, καθ' ἣν ὁ πληρεξούσιος τοῦ ἀναιρεσιβλήτου ἐνέμεινεν εἰς τὴν ἀπὸ τῆς προηγούμενης συζητήσεως προταθεῖσαν ἔνστασιν περὶ ἀκρώσεως τῆς ἐπιδόσεως τῆς προκειμένης αἰτήσεως ἀναιρέσεως. ὁ δὲ πληρεξούσιος τοῦ ἀναιρεσιβλήτου Δημοσίου ἀντικρούσας τὴν ἔνστασιν ταύτην, ἤτήσατο τὴν ἀπόρριψιν οὗτης, ἀναπτύξας δὲ τοὺς λόγους τῆς αἰτήσεώς του ἤτήσατο τὴν ἀναιρέσιν τῶν προσβαλλομένων ἀποφάσεων τοῦ ἀναιρεσιβλήτου ἀντικρούσαντος τοὺς λόγους ἀναιρέσεως, καὶ αἰτησαμένου τὴν ἀπόρριψιν τῆς αἰτήσεως

Ἀκοῦσαν αὐτῶν καὶ προφορικῶς καὶ τοῦ Ἀντεισαγγελέως Σκεφθὲν κατὰ τὸν νόμον·

Ἐπειδὴ ἐκ τῶν ἐξετασθέντων μαρτύρων καὶ τῶν λοιπῶν ἐν τῇ δικουγραφίᾳ ἐγγράφων ἐπιδεικνύεται κατὰ τὴν κρίσιν τοῦ Δικαστηρίου, ὅτι κατὰ τὸν χρόνον τῆς ἐπιδόσεως τῆς προκειμένης αἰ-

τήσεως ἀναιρέσεως, ἦτε κατοικία καὶ ἡ διαμονὴ τοῦ ἀναιρεσιβλήτου ἦτο ἄγνωστος, διότι ὡς ἀποδεικνύεται ἰδίως ἐκ τῶν ἐγγράφων τῆς δικογραφίας, ὁ μὲν ἀναιρεσιβλήτος καθ' ὅλον τὸ στάδιον τῆς μετὰ τοῦ Δημοσίου δίκης παρίστατο ὡς κάτοικος Ἀθηνῶν, οὐδέποτε δηλώσας μεταβολὴν κατοικίας, τὸ δὲ Δημόσιον, καίτοι καταβαλὼν πᾶσαν προσπάθειαν διὰ τῆς ἀστυνομίας, ὅπως ἀνεύρη τὴν κατοικίαν ἢ διαμονὴν τοῦ ἀντιδίκου του, ἀπέτυχεν ἕνεκα τῆς μεταβολῆς τῆς διαμονῆς του, ἣν κατέστησεν ἄγνωστον ἐπομένως ἡ ἔνστασις τοῦ ἀναιρεσιβλήτου περὶ ἀκυρότητος τῆς εἰς τὸν Εἰσαγγελέα ἐπιδόσεως τῆς αἰτήσεως ἀναιρέσεως δι' αὐτὸν ὡς ἄγνωστου διαμονῆς καθίσταται ἀπορριπτέα ὡς ἀναπόδεικτος.

Ἐπειδὴ τὸ ἄρθρον 2 τοῦ Ἀστικοῦ Νόμου καθιεροῖ τὸν κανόνα ὅτι ὁ νόμος διατηρεῖ τὴν ἰσχὺν αὐτοῦ ἐν ὅσῳ δὲν καταργήσῃ αὐτὸν ἕτερος νόμος ρητῶς ἢ σιωπηρῶς. Ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου ὁ Νόμος ΠΕΓ' περὶ ἐρμηνέων τῆς Τουρκικῆς γλώσσης, μὴ καταργηθεὶς παρ' οὐδενὸς νόμου δὲν δύναται νὰ θεωρηθῇ ὡς καταργηθεὶς σιωπηρῶς ὅτε τοῦ νόμου τοῦ κυροῦντος τὸν προϋπολογισμόν τοῦ Κράτους, διὰ μόνον τὸν λόγον, ὅτι ὁ προϋπολογισμὸς οὗτος δὲν ἀνέγραψε τὴν πίστωσιν τὴν ἀναγομένην εἰς τὴν ὑπὸ τοῦ νόμου τούτου δημιουργηθεῖσαν θέσιν τοῦ ἐρμηνέως. Τοῦτο δὲ εἰπὼν καὶ τὰ Ἐφετεῖον διὰ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεώς του οὐδένα νόμον παρεβίβασεν ὅθεν οἱ λόγοι ἀναιρέσεως ἐπὶ τῆς ἐναντίας στηριζόμενοι ἐκδοχῆς εἰσὶν ἀπορριπτέοι.

Διὰ ταῦτα,

Ἰδὼν καὶ τὰρθρα 210, 211, καὶ ἐπ. καὶ 830 τῆς Πολ. Δικονομίας

Ἀπορρίπτει τὴν περὶ ἀκυρώσεως τῆς ἐπιδόσεως τῆς αἰτήσεως ἀναιρέσεως ἔνστασιν τοῦ ἀναιρεσιβλήτου

Ἀπορρίπτει τὴν αἵτησιν τοῦ Δημοσίου περὶ ἀναιρέσεως τῶν ὑπ' ἀριθ. 2173 τοῦ 1894 καὶ 138 τοῦ 1896 ἀποφάσεων τοῦ Ἐφετείου Ἀθηνῶν καὶ

Καταδικάζει τὸ Δημόσιον εἰς τὸ ἥμισυ τῆς δικαστικῆς δαπάνης τοῦ ἀναιρεσιβλήτου ἐκ δραχμῶν τεσσαράκοντα συμψηφίζον αὐτὴν κατὰ τὰ λοιπὰ.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις τῇ δεκάτῃ πέμπτῃ (15) Ἀπριλίου 1898 Ἐδημοσιεύθη δ' αὐτόθι τῇ εἰκοστῇ (20) Ἀπριλίου 1898.

Ὁ Πρόεδρος

Κ. Σημαντήρας

Ὁ Γραμματεὺς

Γ. Καστόρχης

ΣΤΑΤΟΛΟΓΙΟΝ

Ἀριθ. 70

(Οὐδὲν ζήτημα ἔχει)

Ἀριθ. 71

Τὸ Δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου

Τμήμα Β'.

Συγκείμενον ἐκ τῶν δικαστῶν Μ. Διγενῆ, Ἀντιπροέδρου (χω-
λυομένου τοῦ Προέδρου), Ἀν. Μανδραπήλια, Εἰσηγητοῦ, Ἰω.
Δουβουνιώτου, Στ. Ἀνδροπούλου, Β. Παπαδοπούλου, Β. Ροντήρη
καὶ Ἰω. Τσάτσου· παρόντων τοῦ τε Ἀντεισαγγελέως Κωνστ.
Μανιάκη καὶ τοῦ Ὑπογραμματέως Π. Βαρουζάκη.

Συνεδριάσαν δημοσίᾳ ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ τοῦ καταστήματος
αὐτοῦ τὴν δεκάτην τετάρτην Ἀπριλίου 1898, ἵνα δικάσῃ ἐπὶ
τῆς ἐξῆς ὑποθέσεως μεταξύ :

Τοῦ αἰτοῦντος Γερασίμου Κομποθέκτα Τζαμαρία, κατοικοῦ
Ἀργοστολίου, παραταθέντος διὰ τοῦ πληρεξουσίου του Ν. Δα-
μασκηνοῦ, δικηγόρου καὶ τοῦ καθ' οὗ ἡ αἴτησις Γερασίμου Κούπα,
κατοικοῦ Ἀθηνῶν, παρασταθέντος διὰ τῶν πληρεξουσίων του Ἀλκ.
Κρασσᾶ καὶ Κωνστ. Κωνσταντοπούλου, δικηγόρων.

Ὁ Γεράσιμος Κομποθέκτας διὰ τῆς ἀπὸ 3 Φεβρουαρίου 1898
πρὸς τὸ Δικαστήριον τοῦτο αἰτήσεώς του ἐξέθηκεν, ὅτι ἐπὶ διαφο-
ρᾷ μεταξύ αὐτοῦ καὶ τοῦ Γερ. Κούπα ἐξεδόθησαν ὑπὸ τοῦ τμή-
ματος τούτου τοῦ Ἀρείου Πάγου, συνεπεῖα παραπομπῆς ἐκ τοῦ
Α'. Τμήματος, ἀνέρεσαντος τὴν ὑπ' ἀριθ. 162 τοῦ 1886 ἀπόφα-
σιν τοῦ Ἐφετείου Κερκύρας, διάφοροι παρεμπόπτουσαι ἀποφάσεις
περὶ ἀποδείξεως, τελευταίον δὲ ἡ ὑπ' ἀριθ. 64 τοῦ 1897 ἀπόφα-
σις ἐπιβαλοῦσα αὐτῷ τὸν ἐν α' τῷ διατυπούμενον ἐπακτὴν ὄρκον,
ὃν ἐμπροσθέντως ἐδήλωσιν ὅτι ἀποδίδεται διὰ τῆς ἀπὸ 24 Ἀπρι-
λίου 1897 δηλώσεώς του. Μετὰ δὲ τὴν ἀνω ἀπόφασιν καὶ δήλωσιν
του ὁ Ἀρειος Πάγος ἐπὶ τῇ αἰτήσει του, ἐξέδοτο τὴν ὑπ' ἀριθ.
108 τοῦ 1897 ἀπόφασιν του, παρατείνουσαν τὴν προθεσμίαν ἐπὶ
εἴκοσιν ἡμέρας ἀπὸ τῆς κοινοποιήσεως τῆς ἀποφάσεως, ὁρίσας εἰσ-
ηγητὴν, ὅπως δεχθῇ τὸν ὄρκον τὸ Πρωτοδικεῖον Ἀργοστολίου δη-
μοσίᾳ συνεδριάζον· ἡ ἀπόφασις αὕτη τῷ κοινοποιήθη τῇ 23
Ἰανουαρίου 1898· ὅτι αὐτὸς μένων δύο ὥρας μακρὰν τῆς ἑδρας
τοῦ Δικαστηρίου τῷ εἶνε ἀδύνατον ἀπολύτως ἄνευ προφανοῦς κιν-
δύνου τῆς ζωῆς του νὰ προσέλθῃ εἰς τὸ ἀκροατήριον τοῦ Δικα-

στηρίου καὶ δώσῃ ἐνώπιον αὐτοῦ δημοσίᾳ συνεδριάζοντος τὸν ὄρκον, διότι, ὡς ἐξάγεται ἐκ τῆς ἐνόρκου βεβαιώσεως δυο ἐπιστημόνων ἱατρῶν γεν. μένης ἐνώπιον τοῦ Εἰρηνοδίκου Ἀργυστολίου ὑπ' ἀριθ. 73 τοῦ 1897, πάσχει ἀπὸ πολλοῦ ἐκ παραπληγίας καὶ ἀμαυρώσεως ἀποτόκου τῆς κινητικῆς ἀταξίας ὡς ἐκ τούτου δ' εἶνε ἐντελῶ, παράλυτος καὶ τυφλὸς ἀδυνατῶν νὰ ἐκτελέσῃ καὶ τὴν ἐλαχίστην κίνησιν, οὐδὲ νὰ μετακινήθῃ ἐκ τῆς κλίνης ἐν ᾗ κατὰκειται, οὐδὲ νὰ μεταφερθῇ ἐν τῷ αὐτῷ μαλίστα ὥρᾳ τοῦ ἔτους, δέον ἔθεν ἔνεκα τῆς προφ. νοῦς ταύτης ἀδυναμίας του πρὸς μετάβασιν εἰς τὸ ἀκροατήριον τοῦ Πρωτοδικείου νὰ διαταχθῇ τὸ Πρωτοδικεῖον Κεφαλληνίας ἢ ὁ Εἰρηνοδικὴς Ἀργυστολίου μετὰ τοῦ Γραμματέως νὰ ὑπάγῃ εἰς τὸν οἶκόν του καὶ δεχθῇ τὸν ὄρκον του, ἀναλαμβάνοντος αὐτοῦ πᾶσαν σχετικὴν δαπάνην· ὅτι ἡ αἰτησίς του εἶνε τόσῳ μᾶλλον νόμιμος καὶ δέον νὰ γίνῃ δεκτὴ καθόσον ἡ ὑπ' ἀριθ. 108 ἀπόφασις τοῦ Δικαστηρίου τούτου δὲν ἐρρίζει σαφῶς τὸ Δικαστήριον, ὅπερ δέον νὰ δεχθῇ τὸν ὄρκον, μὴ ὑπάρχοντος Πρωτοδικείου Ἀργυστολίου, ἀλλὰ Πρωτοδικείου Κεφαλληνίας· ὅτι δέον νὰ παραταθῇ ἡ πρὸς δόσιν τοῦ ὄρκου προθεσμία ἐπὶ 40 ἑτ. ἡμέρας, καθόσον ἔχει ἀνάγκην τῆς μικρᾶς ταύτης προθεσμίας, διότι ἐν τῇ προθεσμίᾳ ταύτῃ δέον νὰ γίνῃ καὶ ἀπόφασις τοῦ εἰσηγητοῦ κοινοποιηθεῖσῃ τῷ ἀντιδίκῳ του καὶ ῥητήσῃτο νὰ ἐπιτραπῇ τῷ ὡς εἰσηγητῇ διοριζομένῳ Πρωτοδικεῖῳ Κεφαλληνίας, ἢ καὶ τῷ Εἰρηνοδικεῖῳ Ἀργυστολίου, νὰ μεταβῇ παρὰ τῷ διόσκοντι καὶ εἰς τὸν οἶκον αὐτοῦ, ἔνεκα τῆς ἀπολύτου ἀδυναμίας πρὸς προσέλευσιν εἰς τὸ ἀκροατήριον καὶ δεχθῇ τὸν ὄρκον τῆς ὑπ' ἀριθ. 64 (1897) ἀποφάσεως τοῦ Ἀρείου Πάγου, νὰ παραταθῇ ἡ διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 108 τοῦ 1897 ἀποφάσεως τοῦ Ἀρείου Πάγου ταχθεῖσα προθ. σμία πρὸς δόσιν τοῦ ὄρκου ἐπὶ τεσσαράκοντα ἑτ. ἡμέρας ἀπὸ τῆς κοινοποιήσεως τῆς ἐκδοθησομένης ἀποφάσεως καὶ νὰ ἐπιφυλαχθῶσι τὰ ἑξῆς.

Ἐπομένως καὶ μετὰ τὴν νόμιμον προδικασίαν, εἰσῆχθη πρὸς συζήτησιν ἡ προκειμένη ὑπόθεσις εἰς τὸ ἀκροατήριον τοῦ Δικαστηρίου τούτου, κατὰ τὴν ἐν ἀρχῇ τῆς παρούσης ἀντιφερομένην συνεδρίαν, καθ' ἣν παρεστήσαν οἱ τῶν διεδικῶν πληρ. ξουσίαι, αἵτινες διὰ τῶν ἀναγνωσθεῖσων ἐγγράφων προτάσεων τῶν ἡγήσαντο, ὁ μὲν τοῦ αἰτούντος νὰ γίνῃ δεκτὴ ἡ ἀπὸ 3 Φεβρουαρίου 1898 αἰτησίς του, νὰ ἐπιτραπῇ τῷ Εἰσηγητῇ νὰ ὑπάγῃ παρ' αὐτῷ καὶ δεχθῇ τὸν ὄρκον τὸν διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 64 τοῦ 1897 ἀποφάσεως τοῦ Ἀρείου Πάγου ἐπιβληθέντα αὐτῷ, νὰ παραταθῇ ἡ προθεσμία τῶν ὑπ' ἀριθ. 64 καὶ 108 (1897) ἀποφάσεων τοῦ

Ἀρείου Πάγου ἐπὶ τεσσαράκοντα ἔτι ἡμέρας καὶ νὰ ἐπιφυλαχθῶσι τὰ ἔξοδα, οἱ δὲ τοῦ καθ' οὗ ἡ αἵτησις ν' ἀπορριφθῇ ἢ αἵτησις τοῦ ἀντιδίκου τοῦ ὡς ἀπαράδεκτος ἀβάσιμος καὶ ἀνυπόστατος καὶ νὰ καταδικασθῇ οὗτος εἰς τὰ ἔξοδα καὶ τέλη.

Ἀκοῦσαν αὐτῶν ἀναπτυσσάντων καὶ προφορικῶς τὰς προτάσεις τῶν αὐτῶν καὶ τοῦ Ἀντεισαγγελέως· Διελλθὼν τὴν δικογραφίαν· Σχεφθὲν κατὰ τὸν Νόμον.

Ἐπειδὴ συνομολογουμένου τοῦ ἐμπροθέσμου τῆς προκειμένης αἰτήσεως, θεωρεῖται ἀνακληθεῖσα ἡ περὶ ἐκπροθέσμου αὐτῆς προβεβλημένη ἔνστασις.

Ἐπειδὴ ἡ περὶ δεδικασμένου ἀντιτασσομένη ἑτέρα ἔνστασις ἐλέγχεται ἀνυπόστατος, καθόσον ἡ προεκδοθεῖσα ὑπ' ἀριθ. 108 ἀπόφασις τοῦ Δικαστηρίου τούτου ἐδίκασεν ἐπὶ διαφόρου αἰτήσεως, ἡ δὲ ὑπ' ἀριθ. 132 π. ε. ἀπόφασις τῶν ἐν Κεφαλληνίᾳ Πρωτοδικῶν, ἀπορρίψασα ὡς ἀπαράδεκτον ἀπλῶς τὴν προκειμένην αἵτησιν, καὶ μηδολῶς ἐπιληφθεῖσα τῆς κατ' οὐσίαν ἐξετάσεως αὐτῆς, δὲν δύναται ν' ἀποτελέσῃ τελεσιδικίαν.

Ἐπειδὴ ἐκ τῆς διαταξέως τοῦ ἄρθρου 377 τῆς Πολ. Δικονομίας, καθ' ἣν ὅταν ὑπάρχῃ προσηκόντως βεβαιωμένον κώλυμα, ἡ ἀπέχη μακρὰν ὁ ὁμόσων, δύναται νὰ ἐπιτραπῇ εἰς δικαστὴν τινα ἢ εἰς ἄλλο δικαστήριον νὰ λάβῃ τὸν ὅρκον, ἐξάγεται προφανῶς, ὅτι συγχωρεῖται νὰ δοθῇ ὅρκος καὶ ἐν τῷ οἴκῳ τοῦ ὁμόσοντος, ἐὰν οὗτος ἔνεκεν ἀσθενείας ἀδυνατῇ νὰ μεταβῇ παρὰ τῷ ἀρμοδίῳ δικαστηρίῳ. Τὰ δὲ ἐν τῇ αἰτήσῃ διαλαμβανόμενα περιστατικά, ὅτινα πιστοῦνται διὰ τῆς προσαγομένης ὑπ' ἀριθ. 44 ἐνόρκου καταθέσεως δύο ἱατρῶν, βεβαιοῦντα ἀποχρώντως τοιαύτην ἀδυναμίαν, δικαιολογοῦσι τὴν ἀξίωσιν τοῦ αἰτούντος, ὅπως δώσῃ οἴκου τὸν ἐπιβληθέντα αὐτῷ ὅρκον.

Διὰ ταῦτα,

Ἰδὼν καὶ τὸ ἄρθρον 375 τῆς Πολ. Δικονομίας.

Ἐπιτρέπει νὰ δοθῇ ὁ διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 64 π. ε. ἀποφάσεως τοῦ Δικαστηρίου τούτου ἐπιβληθεὶς ὅρκος ἐν τῷ οἴκῳ τοῦ αἰτούντος καὶ ἐνώπιον τοῦ ἐπὶ τούτῳ διοριζομένου Εἰσηγητοῦ ἀρχαιότερου Πρωτοδίκου τῶν ἐν Κεφαλληνίᾳ Πρωτοδικῶν ἐντὸς προθεσμίας εἰκοσι πέντε ἡμερῶν ἀπὸ τῆς νομίμου κοινοποιήσεως τῆς παρούσης εἰς ἡμέραν καὶ ὥραν ὁριστέαν παρὰ τοῦ Εἰσηγητοῦ καὶ

Ἐπιφυλάσσεται περὶ τῶν ἐξόδων ἐν τῇ ὁριστικῇ.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις τῇ εἰκοστῇ τεταρτῇ (24)

Ἀπριλίου 1898. Ἐδημοσιεύθη δὲ τῇ εἰκοστῇ πέμπτῃ (25) Ἀπριλίου 1898.

Ο Ἀντιπρόεδρος
Μιχ. Διγενῆς

Ὁ Ὑπογραμματεὺς
Π. Βαρουξάκης

Ἀριθ. 72

(Οὐδὲν ζήτημα λύει

Ἀριθ. 73

Τὸ Δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου

Τμῆμα Β'.

Συγκείμενον ἐκ τῶν Δικαστῶν Μιχ. Διγενῆ, Ἀντιπροέδρου (κωλυομένου τοῦ προέδρου), Ἀνδρ. Μανδραπήλια, Ἰω. Δουβουνιώτου, Στ. Ἀνδροπούλου, Ι. Παπαδοπούλου, Εἰσηγητοῦ, Β. Ροντήρη καὶ Ἰω. Τσάτσου· παρόντων τοῦ τε Ἀντεισαγγελέως Κωνστ. Μανιάκη καὶ τοῦ υπογραμματέως Π. Βαρουξάκη.

Συνεδριάσαν δημοσίᾳ ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ τοῦ καταστήματος αὐτοῦ τὴν δεκάτην τετάρτην Μαρτίου 1898, ἵνα δικάσῃ ἐπὶ τῆς ἐξῆς ὑποθέσεως, μεταξὺ

Τῆς ἀντιλεγούσης Ἀσπασίας χήρας Στεφάνου Γαλάτη, κατοικοῦ Ἀθηνῶν, παρισταθείσης διὰ τῶν πληρεξουσίων τῆς Δημ. Χαριτάκη, Εὐν. Ψαρρᾶ καὶ Κωνστ. Ρακτιβάν, δικηγόρων καὶ τῆς καθ' ἧς αἱ ἀντιρρήσεις Δεσποίνης χήρας Γεωργίου Λούθη, κατοικοῦ Ἐρμουπόλεως, παρισταθείσης διὰ τῶν πληρεξουσίων τῆς Ἰω. Ἀραβαντινοῦ καὶ Ἡλ. Ποταμιάνου, δικηγόρων.

Συνεπεῖα τῆς ἀπὸ 20 Σεπτεμβρίου 1883 ἐνώπιον τοῦ Πρωτοδικείου Σύρου ἀγωγῆς τῆς Ἀσπασίας χήρας Στεφάνου Γαλάτη, κατὰ τῆς Δεσποίνης χήρας Γ. Λούθη, ὡς μόντης ἐκ διαθήκης κληρονόμου τῆς Μπατοῦς (Ὑπατίας) χήρας Μιχ. Γαλάτη, δι' ἧς ἠτήσατο νὰ ὑποχρεωθῇ ἡ ἐναγομένη νὰ τῇ πληρώσῃ λίρας χρυσοῦ Ἀγγλίας 1500, ἥτοι δραχμὰς Νέας 42,975 ὑπολογιζομένης τῆς ἀξίας ἐκάστης λίρας πρὸς δραχμὰς νέας 28 καὶ 65(00, ἐπιφυλαττομένου τοῦ δικιωμάτός της νὰ ζητήσῃ καὶ τὴν διαφορὰν τῆς μείζονος τυχὸν ἀξίας τῆς Ἀγγλικῆς λίρας σχετικῶς πρὸς τὴν δραχμὴν κατὰ τὴν ἐποχὴν τῆς καταβολῆς ἐντόκως πρὸς 8 0)0 ἑτησίως ἀπὸ τοῦ θανάτου τῆς Μπατοῦς Γαλάτη, ἥτοι ἀπὸ τῆς 28 Αὐγούστου 1883 μέχρις ἐξοφλήσεως, ἐξεδόθησαν διάφοροι ἀποφά-

σεις τοῦ Πρωτοδικαίου, τοῦ Ἐφετερίου καὶ τοῦ Ἀρείου Πάγου, τελευταῖον δὲ ἡ ὑπ' ἀριθ. 9 ε. ε. ἀπόφασις τοῦ Δικαστηρίου τούτου, ἥτις ἐπέβαλλε τῇ ἐφεσιβλήτῃ Δεσποίνῃ Λούβῃ τιν ἐξῆς ἀναπληρωτικὸν ὄρκον. «Ὁμνῶ εἰδυῖα κάλλιστα τὰς εἰς τὴν ψευδορκίαν ἐπιβαλλομένας ποινὰς ὅτι ἡ ἐκκαλοῦσα Ἀσπασία Γαλάτῃ, μαθοῦσα, ὅτι ἡ Ὑπατία Γαλάτῃ μεταβάσα εἰς Ἀθήνας τῷ 1876 ἀνεκάλεσε τὸ ἐκ χιλίων πεντακοσίων λίρῶν κληροδοτήμα ὑπὲρ ὃ σύζυγος αὐτῆς Μιχαὴλ Γαλάτης εἶχε καταλίπει εἰς τὴν ἐκκαλοῦσαν ὑπὸ τὸν ὄρον τῆς ἐγκρίσεως τῆς Ὑπατίας Γαλάτῃ, διετίθη δυσμενῶς κατ' αὐτῆς καὶ ἤρχισε νὰ ἐξυβρίζῃ αὐτὴν διὰ διαφόρων ὀνειδιστικῶν λέξεων, ἀς καὶ ἡ ὑβριζομένη ἀνταπέδιδεν· ἐντεῦθεν δ' ἐγεννήθη σφοδρὸν μίσος καὶ δεινὴ ἐχθρὰ μεταξὺ αὐτῶν, ἥτις διήρκεσεν ἀδιαλείπτως μέχρι τοῦ συμβαδάντος τὸ 1883 θανάτου τῆς Ὑπατίας Γαλάτῃ χωρὶς νὰ ἐπέλθῃ ἐν τῷ μεταξὺ χρόνῳ συνδιαλλαγὴ. Οὕτως εἶπα μοι ὁ Θεὸς βουηθὴς καὶ τὸ ἱερὸν αὐτοῦ Εὐαγγέλιον». Τοῦ ὅρκου τούτου διδομένου, ἀπερρίπτει τὴν ἐφῆσιν τῆς Ἀσπασίας Γαλάτῃ καὶ ἐπικίρου τὴν ὑπ' ἀριθ. 709 τοῦ 1888 ἀπόφασιν τοῦ ἐν Σύρῳ Πρωτοδικείου, δι' ἧς ἀπερρίφθη ἡ προκειμένη ἀγωγὴ ὡς νόμῳ ἀβάσιμος. Κοινοποιηθείσης τῆς εἰρημένης ὑπ' ἀριθ. 9 ἀποφάσεως μετὰ δηλώσεως περὶ ἀποδοχῆς τοῦ δι' αὐτῆς ἐπιβληθέντος ὅρκου εἰς τὴν Δέσποιναν Λούβῃ, ἡ Ἀσπασία Γαλάτῃ ἐπέδωκε τὰς ἀπὸ 2 Μαρτίου 1898 ἀντιρρήσεις τῆς κατὰ τῆς ὀρκοδοσίας, δι' ὧν ἐζήτησε νὰ κηρυχθῇ ἄκυρος ἡ γενομένη πρὸς τε αὐτὴν καὶ τὸν πληρεξούσιον αὐτῆς δικηγόρον ἐπίδοσις τῆς ἐπιβαλλούσης τὸν ὄρκον ἀποφάσεως τοῦ Ἀρείου Πάγου ὑπ' ἀριθ. 9 τοῦ 1898 καὶ τῆς ἀπὸ 26 Φεβρουαρίου τοῦ αὐτοῦ ἔτους δηλώσεως τῆς Δεσποίνης Λούβῃ καὶ ἐπομένως ἀπαγορευθῇ εἰς αὐτὴν νὰ δώσῃ τὸν ὄρκον ἐν τῇ ἐπέβαλεν ἡ εἰρημένη ἀπόφασις, ἐζήτησε δ' ἐπίσης ν' ἀνακληθῇ ἡ ἀπόφασις αὕτη τοῦ Ἀρείου Πάγου ὡς κακῶς ἐκτιμήσασα τὰς καταθέσεις τῶν μαρτύρων ἐπὶ τοῦ θεματος ὅπερ εἶχε ταῖς ἡ προηγουμένη ἀπόφασις ὑπ' ἀριθ. 1 τοῦ 1896 καὶ προσέτι διότι, ὡς ἀπεφαισεν ἡδὴ τὸ δικαστήριον, ἡ Ὑπατία Γαλάτῃ ἀνεκάλεσε τὴν γενομένην ὑπ' αὐτῆς ἀνάκλησιν τοῦ κληροδοτήματος διὰ μεταγενεστέρως διαθήκης· ἄλλως δὲ τὸ Δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου ὑπεχρέωσε τὴν Δέσποιναν Λούβῃ ν' ἀποδείξῃ ἐγγράφως ὅτι ἐδήλωσε τὴν περὶ ἀνακλήσεως πρόθεσιν τῆς εἰς διαφορά πρόσωπα, ἀλλὰ τοιαύτην ἀπόφασιν δὲν ἔφερεν ἡ Δέσποινα Λούβῃ· ὥστε δὲν ἀρκεῖ μόνον ν' ἀποδείξῃ τὸ ἀδιάλλακτον μῖσος ὅπερ, ὡς ἰσχυρίσθη, ἐγεννήθη μεταξὺ τῆς Ἀσπασίας Γαλάτῃ καὶ

της Ὑπατίας Γαλάτη, ἀλλὰ πρέπει συγχρόνως ν' ἀποδείξῃ καὶ ὅτι ἐδῆλωσεν ἡ Ὑπατία Γαλάτη τὴν ἀνάκλησιν τοῦ κληροδοτήματος· ὅθεν εἶνα μάταιος ὁ ὅρκος τὸν ὁποῖον ἐπέβαλεν ἡ προηγουμένη ἀποφασίς τοῦ Ἀρείου Πάγου. Ἀλλὰ καὶ ἂν πάντα ταῦτα δὲν πείσωσι τὸ Δικαστήριον ν' ἀνακαλέσῃ τὴν προεκδοθεῖσαν ἀπόφασιν του, εἶνε αὕτη πάλιν ἀνακλητέα διὰ τὸν λόγον ὅτι αἱ διατάξεις τῶν νόμων ἂς επικαλεῖται ἡ ἀπόφασις ἔχουσιν ὑπ' ὄψει τὸν διαθέτην καὶ ὄχι τὸν κληρονόμον· ἡ δὲ ὑβρισθεῖσα δὲν εἶνε διαθέτης, ἀλλὰ τοιοῦτος εἶνε ὁ Μίνως Γαλατῆς, ὅστις οὔτε ὑβρίσθη οὔτε περιφρονήθη ὑπὸ τῆς ἐναγούσης οὔτε ἰσχυρίσθη αὕτη τοιοῦτόν τι. Τέλος δὲ κατὰ τὴν διατάξιν 4 πανδ. (34.4) ἐὰν πάλιν ἐπανεέλθῃ τὴν φιλίαν καὶ μετενόησεν ὁ διαθέτης, ἡ καταληφθεῖσα κληρονομία ἀνανεοῦται. Ἐπομένως ἐξ ὧν τούτων προκύπτει ἀδιστακτως ὅτι ἡ ἀνάκλησις πρέπει ν' ἀποδεικνύεται ἐγγράφως, ἐκτὸς μόνον τῆς περιπτώσεως ὅταν μετὰ τὸν θάνατον τοῦ διαθετοῦ ἀνακαλυφθῇ ὅτι κατεμνησθῇ ψευδῶς ὑπὸ τοῦ κληροδόχου — καὶ ἠτήσατο ν' ἀπαγορευθῇ τῇ Δεσποίνῃ Λούβῃ ἡ δόσις τοῦ ὅρκου τῆς ὑπ' ἀριθ. 9 ε. ε. ἀποφάσεως τοῦ Δικαστηρίου τούτου δι' ἑλλειψιν νομίμου κλητευσέως τῆς καὶ ἐπιδόσεως πρὸς αὐτὴν (τὴν Ἀσπασίαν Γαλάτη) τῆς περὶ τούτου δηλώσεως καὶ τῆς ἀποφάσεως· νὰ μὴ ἐπιτραπῇ ἄλλως ἢ δόσις αὐτοῦ ἕως ἐκδοτῆς ἀποφάσεως κατ' οὐσίαν τῶν ἀντιρρήσεων τῆς, ὡν γενομένων δεκτῶν, ν' ἀνακληθῇ ἡ ὑπ' ἀριθ. 9 ε. ε. ἀπόφασις τοῦ Δικαστηρίου τούτου, ὡς καὶ ἡ ὑπ' ἀριθ. 1 (1896) ὁμοία ἐν μέρει ν' ἀπορριφθῇ πᾶσαι αἱ περὶ ἀνακλήσεως καὶ ἀκυρώσεως τοῦ ἐπιδίκου κληροδοτήματος ἐνστάσεις τῆς Δεσποίνης Λούβῃ ὡς νόμῳ ἀβάσιμοι, ὡς ἀπαράδεκτοι καὶ ἀνυπόστατοι, ὡς καὶ πᾶσα ἄλλη πρότασις καὶ ἐνστάσις αὐτῆς· νὰ γίνῃ δεκτὴ ἡ ἐφεσίς τῆς κατὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 709 (1888) ἀποφάσεως τῶν ἐν Σύρῳ Πρωτοδικῶν· νὰ γίνωσι δεκταὶ καθ' ὅλην κληρίαν ἡ τε κυρία καὶ παρεμπιπτούσα ἀγωγαί τῆς.

Προκειμένου κατὰ τὴν συνεδρίαν τῆς 7 Μαρτίου 1898 νὰ δοθῇ ὁ ἐν λόγῳ ὅρκος, ὅτε συνέπιπτεν ἡ πρὸς δόσιν τοῦ ὅρκου προθεσμία, οἱ πληρεξούσιοι τῆς Ἀσπασίας Γαλάτη ἠτήσαντο νὰ μὴ δοθῇ ὁ ὅρκος πρὶν ἢ ἐκδικασθῶσι αἱ εἰρημέναι ἀντιρρήσεις· τὸ δὲ Δικαστήριον διὰ τῆς αὐθωρεῖ ἐκδοθείσης ὑπ' ἀριθ. 24 ε. ε. ἀποφάσεώς του, ἐπέτρεψε τῇ Δεσποίνῃ Γ. Λούβῃ νὰ δώσῃ διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 9 ε. ε. ἀποφάσεως τοῦ Ἀρείου Πάγου ἐπιβληθέντα αὐτῇ ὅρκον, τυχαίως ὑπὸ τὸν ὅρον νὰ ἐκδικασθῶσι αἱ ἀντιρρήσεις καὶ ἐνστάσεις περὶ ἀκυρότητος τὴν προσεχῇ συνεδρίαν,

ἢ τοὶ τὴν δεκάτην τετάρτην Μαρτίου 1898. Ἐπομένως, δοθέντος τοῦ ὅρκου τούτου καὶ μετὰ τὴν νόμιμον προδικασίαν, εἰσῆχθησαν αἱ ἐν λόγῳ ἀντιρρήσεις εἰς τὸ ἀκροατήριον τοῦ Δικαστηρίου τούτου πρὸς συζήτησιν κατὰ τὴν ἐν ἀρχῇ τῆς παρούσης ἀναφερομένην συνιδρίασιν, καθ' ἣν παρέστησαν οἱ τῶν διαδίκων πληρεξούσιοι, οἵτινες διὰ τῶν ἀναγνωσθεισῶν ἐγγράφων προτάσεων τῶν ᾗτήσαντο· οἱ μὲν τῆς ἀντιλεγούσης τὴν παραδοχὴν τῶν ἀπὸ 2 Μαρτίου 1898 ἀντιρρήσεων τῆς, τὴν παραδοχὴν τῆς ἀπὸ 22 Ιουλίου 1888 ἐφέσεώς τῆς, τὴν ἀπόρριψιν τῆς ἀπὸ 20 Ἀπριλίου 1890 ἀνακοπῆς τῆς ἀντιδίκου τῆς κατὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 406 (1890) ἀποφάσεως τῶν ἐν Ἀθήναις Ἐφετῶν, τὴν παραδοχὴν τῆς ἀπὸ 20 Ἰουλίου 1883 ἀγωγῆς τῆς, τὴν παραδοχὴν τῆς ἀπὸ 1 Δεβρίου 1883 παρεμπιπτούσης ἀγωγῆς τῆς, τὴν ἀπόρριψιν ἐκπῶν τῶν προτάσεων καὶ ἐνστάσεων τῆς ἀντιδίκου τῆς, ὡς ἀπαράδεκτων, καθὼς δεδικασμένων, ἄλλως ὡς ἀνυποστάτων, τὴν ἀπόρριψιν τῆς προτάσεως τῆς ἀντιδίκου τῆς περὶ ἀνακλήσεως τοῦ κληροδοτήματος λόγῳ μίσους ἢ ἔχθρας, ὡς ἀπαράδεκτου δι' ἑλλειψιν προδικασίας, ὡς το πρῶτον ἐνωπιον τοῦ Ἀρείου Πάγου γενομένης καὶ ὡς ἀνυποστάτου καὶ τὴν καταδίκην τῆς ἀντιδίκου τῆς εἰς τὴν ἐξοδα· οἱ δὲ τῆς καθ' ἣς αἱ ἀντιρρήσεις νὰ ἀπορριφθῶσι αἱ ἀντιρρήσεις τῆς ἀντιδίκου τῆς, εἴτε ὡς ἀπαράδεκτοι, εἴτε ὡς ἀβάσιμοι καὶ ἀνυπόστατοι, ἄλλως ν' ἀπορριφθῶσι ἢ τε ἐφεσίς καὶ ἀγωγὴ τῆς Ἀσπασίας Γαλάτη, ν' ἀπορριφθῶσι πᾶσαι αἱ ἐνστάσεις καὶ αἰτήσεις τῆς αὐτῆς καὶ νὰ καταδικασθῇ αὕτη εἰς τὴν ἐξοδα.

Ἀκούσαν αὐτῶν ἀναπτύξαντων καὶ προφορικῶς τὰς προτάσεις τῶν ταύτας καὶ τοῦ Ἀντεισαγγελέως. Διελθὼν τὴν Δικογραφίαν. Διεφθὲν κατὰ τὸν Νόμον.

Ἐπειδὴ, ὡς προκύπτει ἐκ τῆς ὑπ' ἀριθ. 24 ε. ε. ἀποφάσεως τοῦ Δικαστηρίου, ἐπιτρέπη εἰς τὴν ἐφεσίβλητον Δεσποίναν Λούβῃ νὰ δώσῃ τὸν διὰ τῆς προηγουμένης ἀποφάσεως τοῦ Δικαστηρίου τούτου ἐπιβληθέντα ὅρκον, ἐξ οὗ ἐξηρτήθη ἡ ἀριστικὴ λύσις τῆς μεταξὺ τῶν διαδίκων διαφορᾶς τυχαίως, ἢ τοὶ ὑπὸ τὸν ὅρον τῆς προηγουμένης ἐκδικάσεως τῶν ὑποβληθεισῶν κατὰ τῆς ἀποφάσεως αὐτοῦ ὑπὸ τῆς ἐκκαλούσης Ἀσπασίας Γαλάτη ἀντιρρήσεων· δὲν κωλυεταὶ ἄρα τὸ Δικαστήριον νὰ ἐξετάσῃ ἤδη, οὐ μόνον τὰς ἀντιταχθείσας ὑπὸ τῆς ἐκκαλούσης ἐνστάσεις καὶ τοῦ κύρους τῶν γενομένων εἰς αὐτὴν ἐπιδόσεων τῆς ἐπιδιαιρέσεως τὸν ὅρκον ἀποφάσεως καὶ τῆς περὶ τῆς δόσεως

αὐτοῦ δηλώσεως τῆς ἐφεισιβλήτου, ἀλλὰ καὶ τοὺς ἐπαναλαμ-
νομένους ὑπὸ τῇ ἐκκαλοῦσας ἰσχυρισμοὺς, δι' ὧν ζητεῖται ἡ ἀ-
θεωρησις τῶν διατάξεων τῆς προηγουμένης ἀποφάσεως τοῦ Δ.
στηρίου. ἥτις, ὡς προερρεθῇ, καίπερ περιέχουσα καὶ τὰς συνεπα-
τοῦ ἐπιβληθέντος ὅρκου δὲν ἐγένετο ἐτι ὁριστικὴ καὶ ὑπόκει-
ὡς τοιαύτη εἰς ἀνάκλησιν κατὰ τὸ ἄρθρον 180 τῆς Πολ. Δικ.
μίας παρὰ τοῦ ἐκδόντος αὐτὴν δικαστηρίου καὶ ἡ περὶ τοῦ ἐν-
τίμου ἔνστασις τῆς ἐφεισιβλήτου Λούθη ἐξελεγχεται ἀνυ-
στατος.

Ἐπειδὴ ἐπιληφθὲν τὸ Δικαστήριον δυνάμει τῆς ἐφέσεως, ἡ
ἐκκαλοῦσα ἀπηύθυνε κατὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 709 τοῦ 1888 ὁρι-
στῆς ἀποφάσεως τοῦ ἐν Σύμφ. Πρωτοδικ. τοῦ τῆς ἑλλης παραπεμφθε-
εἰς αὐτὸ ὑπὸ τῆς ἀναιρετικῆς ἀποφάσεως τοῦ Α' Τμήματος π.
νέαν κατ' οὐσίαν ἐξέτασιν ὑποθέσεως, ἐδικαιούτο πρὸς ὁρθὴν φ.
μογὴν τοῦ νόμου καὶ πρὸς ἐξακριβωσιν τῆς ἀληθείας νὰ λάβῃ
ὄψιν καὶ ἐξετάσῃ πᾶσαν τὴν γένει πρότερον τῶν διαδίκων, εἰς
ἐλθασιν αὐτῆς ἔχουσιν πειροτὴν, ἀρα καὶ τὸν ἰσχυρισμὸν τῆς
σιβλήτου, ὅτι τὸ κληροδοτήμα, ὅπερ ἀπῆται διὰ τῆς ἀγωγῆς
ἡ ἐκκαλοῦσα, ἀνεκλήθη σιωπηρῶς, καὶ νὰ διατάξῃ τὰς δεον-
περὶ τῆς ἀνακλήσεως τούτου ἀποδείξεις καὶ μετὰ τὴν διεξα-
γὴν αὐτῶν κρίνῃν ὡς ἀπαιτεῖται τὴν ἀγωγὴν, ἐπικυρώσῃ αὐ-
ἐπὶ ἄλλῃ λογῇ τὴν ἀπορρίψασαν τὴν ἀγωγὴν ἀποφασίῃ τοῦ
τοδικείου, καὶ ὅσα ἰσχυρίζεται περὶ τοῦ ἐναντίου ἡ ἐκκαλο-
εἰς ἀνυπόστατα.

Ἐπειδὴ ἡ εἰρημένη ἀπόδειξις ἔχουσιν ἀντ' αὐτὸν τὴν ἀ-
κλησιν τοῦ ἐπιδίκου κληροδοτήματος καὶ οὐχὶ τὸ κύριον αὐτοῦ π.
οὐ ἀπεφῆκετο ἡ ἀπόφασις τῆς Ὀλομελείας, δὲν ἀντίκειται εἰς
τὴν, ὡς ἐσφαλμένως ἰσχυρίζεται ἡ ἐκκαλοῦσα, τὸ δὲ περὶ αὐ-
τῆς θέμα ἀποδείξεως διευτυπώθη συμφώνως πρὸς τοὺς ἰσχυ-
ρισμοὺς τῶν διαδίκων περιλαβόν πάντα τὰ γεγονότα ἐξ ὧν συν-
γίνεται κατὰ τὰς διατάξεις τῶν ἐν τῇ προηγουμένη ἀποφάσει παρ-
τεθειμένων νόμων ἡ σιωπηρὰ ἀνάκλησις τῶν κληροδοτημάτων.
ἦτο δὲ ἀνάγκη νὰ τεθῇ ἴδιον θέμα, ὡς ἀξιοῦ νῦν ἡ ἐκκαλοῦ-
περὶ τοῦ ἰσχυρισμοῦ αὐτῆς ὅτι ἡ Ὑπατία Γαλάτη ἐξεδήλω-
τὴν πρόθεσιν τοῦ νὰ δώσῃ εἰς αὐτὴν τὸ κληροδοτήμα, διότι
ἀπόδειξιν αὐτοῦ, ἀποτελοῦντος ἀρνησιν τῶν περὶ τῆς σιωπῆς
αὐτοῦ ἀνακλήσεως ἀντιθέτων ἰσχυρισμῶν τῇ ἐφεισιβλήτου,
καί οὖτο νὰ φέρῃ ἀνταποδεικτικῶς καὶ ἀνεῖ ἐπὶ τούτῳ δικαστι-
ἐπιταγῆς κατὰ τὸ ἄρθρον 251 τῆς Πολ. Δικονομίας.

Ἐπειδὴ, ὡς ὁρθῶς ἐσκέφθη ἡ ὑπ' ἀριθ. 339 τοῦ 1896 ἀπο-

φαις τοῦ δικαστηρίου, πᾶν ὅ τι ἐν τοῖς προειρημένοις νόμοις ἀναφύεται περὶ τῆς μεταξὺ κληροδόχου καὶ διαθέτου ἀναφύσεως ἔχθρας, ἐξ ἧς τεκμαίρεται σιωπηρὰ ἀνάκλησις τῶν κληροδοτημάτων, εἶνε ἐξ ἀνολογίας ἐφαρμοστέον διὰ τὴν ταυτότητα τοῦ νομικοῦ λόγου καὶ ἐπὶ τῆς μεταξὺ τ.υ. λαβόντος ρητῶ: παρὰ τοῦ διαθέτου τοῦ δικαιώμα τῆς κατ' ἰδίαν κρίσιν ἀνακλήσεως τοῦ ἀφαιέντος ὑπ' αὐτοῦ κληροδοτήματος κληρονόμου. ὡς ἐπὶ τοῦ προκειμένου, καὶ τοῦ κληροδόχου ἀναφύσεως ἔχθρας καὶ τῆς τοῦ τελευταίου πρὸς τὴν πρῶτον ὀριστικῆς συμπεριφορᾶς καὶ ὁ περὶ τοῦ ἐναντίου ἰσχυρισμὸς τῆς ἐκκαλοῦσης ἐξελέγχεται ἀνυπόστατος.

Ἐπειδὴ ὁρθῶς ἀπενόηθη διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 1 τοῦ 1896 ἀποφάσεως τοῦ Δικαστηρίου ἡ καὶ ἤδη πεναλαμβανομένη ἐνστάσις τῆς ἐκκαλοῦσης περὶ ἀπαράδεκτου τοῦ ἰσχυρισμοῦ τῆς ἐφεισβλήτου περὶ σιωπηρᾶς ἀνακλήσεως τοῦ κληροδοτήματος, καὶ αἱ λοιπαὶ σχετικαὶ ἐνστάσεις τῆς ἐκκαλοῦσης

Ἐπειδὴ οὐδένα λόγον εὐρίσκει τὸ δικαστήριον, ἵνα ἀπαιτηθῇ τῆς διὰ τῆς προηγουμένης αὐτοῦ ἀποφάσεως γενομένης ἐκτιμήσεως τῶν προσαχθεῶν ἀποδείξεων· τὰ δὲ ἤδη κατὰ πρῶτον προσαγόμενα ὑπὸ τῆς ἐκκαλοῦσης ἔγγραφ, καίτοι μὴ ὄντα ἀπαράδεκτα, κατὰ τὸ ἄρθρον 746 τῆς Πολ. Δικονομίας, καθ' ὅ νῆα νομικὰ ἐπιχειρήματα καὶ νῆα ἀποδεικτικὰ μέσα πλὴν μαρτυρῶν ἐπιτρέπεται νὰ ὑποβληθῶσιν ἐφεσίμως ὡς ἀναφερόμενα ὁμῶς εἰς χρόνον προγενέστερον τῆς ὁρισθείσης διὰ τῆς προηγουμένης ἀποφάσεως ἐνάρξεως τῆς ἀναφύσεως μεταξὺ Ὑπατίας Γαλάτῃ καὶ ἐκκαλοῦσης ἔχθρας καὶ τῆς ὀριστικῆς συμπεριφορᾶς τῆς τελευταίας πρὸς τὴν πρῶτην, ἐξ ἧς τὸ δικαστήριον συνήγαγε τὴν σιωπηρὰν ἀνάκλησιν τοῦ ἐπιδίκου κληροδοτήματος, δὲν δύνανται νὰ συντελέσωσιν εἰς ἀναίρεσιν ἢ ἐξασθένησιν τῶν ὑπὸ τῶν μαρτύρων κατατεθέντων γεγονότων, ὅτινα ἐξετιμήθησαν ὑπὸ τῆς προηγουμένης ἀποφάσεως τοῦ δικαστηρίου ὡς καθιστῶντα σφοδρὰ πιθανοὺς τοὺς περὶ τῆς μεταξὺ Ὑπατίας Γαλάτῃ καὶ ἐκκαλοῦσης εἰρηθῆς ἔχθρας ἰσχυρισμοὺς τῆς Ἐφεισβλήτου εἰ καὶ ἡδυνάτο τις ἵσταν ὅτι ἔπρεπε νὰ ἐπιβληθῇ ὅρκος ἀπαλλακτικὸς εἰς τὴν ἐκκαλοῦσαν.

Ἐπειδὴ οὐδαμῶς δεῖσται νὰ συναχθῇ ἐκ τῆς συνταχθείσης τὴν 10 Αὐγούστου 1883 ἐνωπίον τοῦ ἐν Σίρῳ Συμβολαιογράφου Πολυδώρου δημοσίας διαθήκης τῆς Ὑπατίας Γαλάτῃ ὅτι συγχωρήσασα τὰς πρὸς αὐτὴν ὕβρεις τῆς ἐκκαλοῦσης συνδιηλλάγη μετ' αὐτῆς καὶ ἐνέκρινε νὰ δοθῇ εἰς αὐτὴν τὸ κληροδοτήμα.

Ἐπειδὴ ὁ τὴν ἐπίδοσιν τῆς τε ἀποφάσεως τῆς ἐπ βαλλούσης

συνεπεία αίτησεως τῆς ἐναγομένης, ἡ δὲ ἐγκαταληφθεῖσα εἰς αὐτὴν ἀκίνητος περιουσία συνίσταται ἐκ τῆς πρώτης ὁροφῆς τριῶν μαγαζιῶν καὶ ἀποθήκης τῆς ἐν Κερκύρᾳ τετραωροφου μετὰ κατοικησίου ὑπο στέγην οἰκίας του καὶ ἐκ τοῦ εἰς Κασσώπην κτήματος· ὅτι τῇ ἐναγομένῃ δυστροπεῖ νὰ τῷ ἐγκαταλείψῃ τὴν εἰς αὐτὸν ἀνήκουσάν καὶ παρ' αὐτῆς καταχομένην κινητὴν καὶ ἀκίνητον περιουσίαν τοῦ θεοῦ του, ἐκ τῆς δυστροπίας δὲ ταύτης τὸ ἐν Κερκύρᾳ Καπνοπωλεῖον του μένει κεκλεισμένον καὶ ζημιεῖται ἐκ τῆς φθορᾶς τοῦ εἰς αὐτὸ καὶ εἰς τὰς ἀποθήκας ὑπάρχοντος καπνοῦ ἀξίας δραχμῶν 7865 κατὰ τὴν ἀπογραφὴν ὡς καὶ ἐκ τῶν διαφευγόντων κερδῶν τοῦ αὐτοῦ καταστήματος δραχμῶς (50) καθ' ἑκάστην· ὅτι τὰ παρὰ τοῦ αὐτοῦ θεοῦ του ἐγκαταλειφθέντα καὶ ἄ τρίτων πιττωμάτα, ὧν τὰ δικογραφεῖ κατέχει ἡ ἐναγομένη, ἀνέρχονται εἰς δραχμὰς 90,000 καὶ ἐνεκα τῆς ἀδυναμίας αὐτοῦ τοῦ νὰ ἐκτελέσῃ παραγράφονται οἱ τόκοι αὐτῶν καὶ δικαιοῦται ν' ἀποζημιωθῇ διὰ τὴν ζημίαν ταύτην· ὅτι ἡ ἐναγομένη μὴ παραδίδουσα αὐτῷ τὴν κλεῖδα τοῦ καπνοπωλείου του καὶ τὴν κατοχὴν αὐτοῦ τὸν ἐκθέτει εἰς πληρωμὴν τῶν ἐνοικίων ἀπὸ τοῦ θανάτου τοῦ θεοῦ του ἐκ δραχμῶν 96 κατὰ μῆνα δι' 2 ὀφείλει νὰ τὸν ἀποζημιώσῃ, καὶ ἡτήσαστο ν' ἀναγνωρισθῇ δυνάμει τῆς εἰρημένης διαθήκης κληρονόμος τοῦ ἀποβιῶσαντος Κωνστ. Γκενέ καὶ νὰ ὑποχρεωθῇ ἡ ἐναγομένη νὰ τῷ παραδῶσιν σύμπασαν τὴν κληρονομικὴν περιουσίαν, ἥτοι νὰ ὑποχρεωθῇ αὕτη νὰ τῷ ἐγκαταλείψῃ τὴν πρώτην ὁροφὴν καὶ ἅπαντα τὰ ἐπ' αὐτὴν μαγαζεῖα καὶ ἀποθήκην τῆς οἰκίας (ἐν τῇ ἀγωγῇ περιγραφομένης) καὶ τὸ ἐν τῇ αὐτῇ διαθήκῃ περιγραφόμενον κτῆμα ἐπὶ ἀπειλῇ χρηματικῆς ποινῆς δραχμῶν 40,000, νὰ διαταχθῇ ἡ βία ἐξωσῆς τῆς ἐναγομένης καὶ ἡ ἐγκατάστασις του εἰς τὴν κατοχὴν τῶν κτημάτων, νὰ ὑποχρεωθῇ ἡ ἐναγομένη νὰ τῷ παραδῶσιν ἅπαντα τὰ ἐν τῇ γενομένῃ ἀπογραφῇ περιγραφόμενα ἐμπορεύματα, ἐπιπλα, σκευὴ, πιστώματα καὶ βιβλία ἐπὶ ἀπειλῇ χρηματικῆς ποινῆς δραχ. 100,000, νὰ ὑποχρεωθῇ ἐπίσης νὰ τὸν ἀποζημιώσῃ διὰ τὴν φθορὰν τῶν ἐμπορευμάτων καὶ διὰ τὰ διαφεύγοντα κέρδη τοῦ καπνοπωλείου μὲ δραχμὰς 50 καθ' ἑκάστην ἀπὸ τοῦ θανάτου τοῦ Κωνστ. Γκενέ· ἥτοι ἀπὸ τῆς 17 Ἀπριλίου 1892 μέχρι παραδόσεως αὐτῶν, νὰ τῷ παραδῶσῃ τὰς κλεῖδας τοῦ καπνοπωλείου καὶ τῶν ἀποθηκῶν καὶ τὴν κατοχὴν αὐτῶν ἐπὶ ἀπειλῇ χρηματικῆς ποινῆς δραχμῶν χιλίων, νὰ τῷ πληρώσῃ λόγῳ ἀποζημιώσεως διὰ τὰ ἐνοίκια τοῦ ἐργαστηρίου καὶ ἀποθηκῶν ἀπὸ τοῦ θανάτου τοῦ Κ. Γκενέ μέχρι παραδόσεως τῶν αὐτῶν κτημάτων δραχ. 96 κατὰ μῆνα ἐντόκως 10 0)0 ἀπὸ τῆς λήξεως ἐκάστου μηνός.

Συζητήσεως γενομένης τὸ Πρωτοδικεῖον ἐξέδοτο τὴν ὑπ' ἀριθ. 1289 τοῦ 1892 ἀπόφασιν, δι' ἣς ἀπέρριψε τὴν ἀγωγὴν ὡς ἀβάσιμον· παρέπεμψε δὲ εἰς ἰδιαιτέραν συζήτησιν τὴν τῆς λογοδοσίας ἀνταγωγικὴν αἴτησιν. Ἐκκληθείσης τῆς ἀποφάσεως ταύτης ὑπὸ τοῦ ἐνάγοντος, τὸ Ἐφετεῖον Κερκυρας διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 92 (1893) ἀποφάσεως ἀπέρριψε τὴν ἔφεσιν. Τῆς ἀποφάσεως ταύτης τοῦ Ἐφετείου τὴν ἀναίρεσιν αἰτεῖται ὁ ἐνάγων διὰ τοὺς ἐν τῇ ἀπὸ 20 Μαΐου 1893 αἰτήσεϊ του διαφόρους λόγους καὶ ἰδίως διὰ τὸν ἑξῆς :

Διότι ναὶ μὲν κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ ἀρθροῦ 807 τοῦ Ἰονίου Ἀστικοῦ Κώδικος «ὁ ὑπὴρξας Ἰόνιος δύναται νὰ διαθέσῃ ὑπὲρ ἁλλοδαποῦ ἂν μεταξὺ τῶν δύο ἐθνῶν ὑπάρχῃ δικαίωμα ἀμοιβαίότητος», πλὴν κατὰ τὸ ἀρθρον 2 τοῦ PN νόμου διατηροῦσιν ἐν Ἐπτανήσῳ τὸ κύρος αὐτῶν μόνον αἱ διατάξεις τοῦ Ἰονίου Ἀστικοῦ Κώδικος αἱ κανονίζουσαι ἀντικειμένα, περὶ ὧν δὲν προνοοῦσιν οἱ λοιποὶ νόμοι τοῦ Βασιλείου ἐν τῇ προκειμένῃ ὁμῶς περιπτώσει περὶ τῆς διαδοχῆς τῶν ἁλλοδαπῶν προνοεῖ τὸ ἀρθρ 13 τοῦ ἀπὸ 26 Ὀκτωβρίου 1856 ἑλληνικοῦ Ἀστικοῦ Νόμου, καθ' ὃ «ὁ ἁλλοδαπὸς ἀπολαύει ἐν Ἑλλάδι τῶν ἀστικῶν δικαιωμάτων» ἐδιακρίτως καὶ ἀπεριορίστως· οὐδὲ ἡ ἐν τῷ εἰρημένῳ ἀρθρῳ ρήτρα «ἐκτὸς ἂν Νόμοι τοῦ Κράτους, μὴ τροποποιούμενοι διὰ συνθηκῶν, ἀποδίδουσιν ἀστικόν τι δικαίωμα εἰς μόνους τοὺς ἡμεδαποὺς» δύναται νὰ στερήσῃ τὸν ἐν Ἐπτανήσῳ Ἕλληνα νὰ γράψῃ διαθέτην ὑπὲρ ἁλλοδαποῦ· διότι ἡ ἐξαίρεσις τοῦ ἀρθροῦ 13 τοῦ ἀπὸ 26 Ὀκτωβρίου 1856 νόμου ὁρᾷ γενικὰ συμφέροντα τοῦ Κράτους, ὡς ὀρθότατα παρατηρεῖ καὶ ἡ μειοψηφία τῶν Ἐρετῶν Κερκύρας, καὶ ἄρα δὲν ἔχει σχέσιν μὲ τὸ ἀρθρον 807 τοῦ Ἰονίου Ἀστικοῦ Νόμου, τοῦ μηδὲνως καθιερωόντος τὴν ἀπόλυτον ἀρχὴν τοῦ μὴ διαθέτειν ὑπὲρ ἁλλοδαποῦ καὶ μηδὲνως ἀποδίδοντος τὸ δικαίωμα τοῦ κληρομεῖν ἀπεριορίστως καὶ ἀποκλειστικῶς εἰς τοὺς ἡμεδαποὺς.

Μετὰ τὴν καινοποίησιν τῆς αἰτήσεως ἀναίρεσεως ἀπεβίωσεν ἡ Μαρία Νίκα χήρα Κ. Γκενέ ἀνι' αὐτῆς δὲ παρίστανται οἱ ὡς ἀνω κληρονόμοι αὐτῆς, οἵτινες ἐδήλωσαν ὅτι ἐπαναλαμβάνουσιν ἐκουσίως τὴν προκειμένην δίκην ἐπ' ὀνόματί των. Εἰς τὴν ἐπανάληψιν ταυτὴν συνῆλθε καὶ ὁ ἀναίρεσειων.

Ἀκοῦσαν τοῦ πληρεξουσίου τοῦ ἀναίρεσειωντος ἀναπτύξαντες καὶ προφορικῶς τοὺς λόγους ἀναίρεσεως καὶ αἰτησάμενοι τὴν ἀναίρεσιν τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως, τοῦ πληρεξουσίου τῶν ἤδη ἀναίρεσειβλήτων αἰτησάμενοι τὴν ἀπόρριψιν τῆς αἰτήσεως· καὶ τοῦ Ἀντεισαγγελέως Σκεφθὲν κατὰ τὸν Νόμον

Ἐπειδὴ, ἄφ' οὗ διὰ τοῦ ἀρθροῦ 2 τοῦ PN νόμου ἡ ἰσχὺς εἰς

τὰς Ἰονίους Νήσους τοῦ διατάγματος τῆς 23 Φεβρουαρίου 1835 περὶ πολιτικοῦ νόμου δὲν ἐπεξετάθη, διατηροῦσι δὲ προσωρινῶς αὐτοὶ τὸ κύρος αἱ διατάξεις τοῦ Ἰονίου Κώδικος αἱ κανονίζουσαι ἀντικείμενα περὶ ὧν δὲν προνοοῦσιν οἱ λοιποὶ νόμοι τοῦ Βασιλείου διὰ δὲ τοῦ ἀρ. 13 τοῦ νόμου τῆς 29 Ὀκτωβρίου 1856 προνοοῦντος; ὅτι ὁ ἀλλοδαπὸς ἀπολαύει ἐπίσης τῶν ἀστικῶν δικαιωμάτων ἐν Ἑλλάδι, ἐκτὸς ἂν νόμοι τοῦ κράτους, μὴ τροποποιούμενοι διὰ συνθηκῶν, ἀποδίδωσιν ἀστικόν τι δικαίωμα εἰς μόνους τοὺς ἡμεδαποὺς, τοιοῦτος δὲ νόμος δὲν ὑπάρχει, ὁ δὲ διὰ τοῦ ἀρθ. 807 τοῦ Ἀστικοῦ Ἰονίου Κώδικος κατηργήθη διὰ τῆς ἀνωτέρω διατάξεως τοῦ ΠΝ' νόμου, ἐσφαλμένως τὸ Ἐφετεῖον ἐφῆρμωσε καὶ ψευδῶς ἡρμήνευσε τὸν νόμον, ὅπερ κατὰ τὸ ἀρθρον 807 § 7 Πολ. Δικονομίας, ἐπάγεται ἀναίρεσιν τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως.

Διὰ ταῦτα,

Ἰδὼν καὶ τὰ ἀρθρα 838, 839, 210 καὶ 219 τῆς Πολ. Δικονομίας καὶ τὸ ἀρθρον 3 τοῦ ΧΜΖ' νόμου.

Ἀναίρει τὴν ὑπ' ἀριθ. 92 (1893) ἀπόφασιν τοῦ Ἐφετείου Κερκύρας.

Παραπέμπει τὴν ὑπόθεσιν διὰ τὴν κατάλληλον ἐφαρμογὴν τοῦ νόμου εἰς τὸ Β' Τμήμα τοῦ Ἀρείου Πάγου.

Διατάσσει νὰ γράφῃ ἡ παρούσα ἀπόφασις εἰς τὸ περιθώριον τοῦ πρωτοτύπου τῆς ἀναιρουμένης καὶ δημοσιευθῇ διὰ τοῦ τύπου δαπάνῃ τῶν ἀναιρεσιβλήτων.

Καταδικάζει τοὺς καθ' ὧν ἡ αἴτησις εἰς τὰ ἐξόδα τοῦ αἰτούντος ἀμφοτέρων τῶν βαθμῶν μετριαζόμενα εἰς δραχμὰς (80) ὀγδοήκοντα καὶ εἰς τὰ τέλη

Διατάσσει τὴν ἐπιστροφὴν τοῦ προστίμου.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθῆναις τῇ εἰκοστῇ πέμπτῃ (25) Ἀπριλίου 1898. Ἐδημοσιεύθη δὲ τῇ εἰκοστῇ ἐβδόμῃ (27) Ἀπριλίου 1898.

Ὁ Πρόεδρος
Κ. Σημαντήρας

Ὁ Ὑπογραμματεὺς
Π. Βαρουξάκης

~~~~~
Ἀριθ. 78

Τὸ Δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου

Τμήμα Α'.

Συγκείμενον ἐκ τῶν Δικαστῶν Κωνστ. Σημαντήρα, Προέδρου,

Χρ. Κόκκορη, Ἀνδρ. Γκιών, Β. Παπαδοπούλου, Ἰωάν. Τσάτσου, Μιλτ. Ἡλιαδου καὶ Σεν. Εὐθυμίου παρόντων τοῦ τε Ἀντεισαγγελέως Κωνστ. Μανιάκη καὶ τοῦ Γραμματέως Γ. Ι. Καστόρχη.

Συνεδρίασαν δημοσίᾳ ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ τοῦ καταστήματος αὐτοῦ τῇ δεκάτῃ τρίτῃ Ἀπριλίου 1898, ἵνα δικάσῃ ἐπὶ τῆς αἰτήσεως τοῦ Ἰωάννου Γ. Φραγκιά, κατοικοῦ Ἀθηνῶν, παρασταθέντος αὐτοπροσώπως καὶ διορίσαντος ἐπ' ἀκροατηρίου πληρεξουσίου του τὸν Ἰω. Ἀραβαντινίν, δικηγόρον, κατὰ τῆς ἐν Ἀθήναις ἐδρευούσης ἀνωνύμου ἐταιρίας ὑπὸ τὴν ἐπωνυμίαν «Γενικὴ Ἐταιρία Ἐργοληψιών», ἐκπροσωπούμενης ὑπὸ τοῦ ἐτέρου τῶν διευθυντῶν αὐτῆς Νικολάου Βλάχκαλη, κατοικοῦ Ἀθηνῶν, παρασταθείσης διὰ τοῦ πληρεξουσίου τῆς Ἠλίας Ποταμιάνου, δικηγόρου, περὶ ἀναίρεσεως τῆς ὑπ' ἀριθ. 2966 τοῦ 1893 ἀποφάσεως τῶν ἐν Ἀθήναις ἐφετῶν.

Ἀκούσαν τοῦ Εἰσηγητοῦ Δικαστοῦ Ἀνδρ. Γκιών, ἐκθεσάντος τάδε :

Ὁ Ἰωάννης Γ. Φραγκιάς διὰ τῆς ἀπὸ 9 Σεπτεμβρίου 1891 ἑνώπιον τοῦ Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν ἀγωγῆς κατὰ τῆς Γενικῆς ἐταιρίας Ἐργοληψιών ἐξέθηκεν, ὅτι κατὰ Ἰανουάριον 1889 συνφωνήσαν μετὰ τῆς ἐναγομένης δι' ἀλληλογραφίας διαμειφθείσης μεταξὺ Ἐρμουπόλεως καὶ Ἀθηνῶν, ὅπως αὐτὴ μὲν προτείνει εἰς τὸν δῆμον Ἐρμουπόλεως ν' ἀναλάβῃ τὸν ἐπὶ 50 ἔτη φωτισμὸν τῆς Ἐρμουπόλεως καὶ τοῦ λιμένος τῆς διὰ 500 ἡλεκτρικῶν λαμπτήρων κατασκευάζουσα αὐτῇ ἰδίᾳ δαπάνη τὰ ἀπαιτούμενα πρὸς τοῦτο ἔργα καὶ λαμβάνουσα παρὰ τοῦ δήμου τούτου ὀρισμένην ἀμοιβὴν κατ' ἔτος καὶ κατὰ λαμπτήρα καὶ ἐν γένει καθ' ὅς ὁρους ἤθελε καταρτισθῇ μετὰ τοῦ δήμου καὶ τῆς ἐναγομένης ἢ συμβάσεως, ὁ δ' ἐνάγων μεσολαβῶν μετὰ τοῦ δήμου καὶ τοῦ δήμου ὑποστηρίξῃ τὰς προτάσεις τῆς ἐταιρίας ταύτης καὶ διεξαγάγῃ τὰς διαπραγματεύσεις μέχρι τῆς ὀριστικῆς αὐτῶν παραδοχῆς καὶ τοῦ καταρτισμοῦ τῆς περὶ αὐτῶν συμβάσεως, συνφωνήθη δὲ μετὰ τοῦ ἐνάγοντος καὶ τῆς ἐναγομένης ὡς ἀμοιβὴ του διὰ τὴν ὅλην ταύτην ἐργασίαν δρ. 5000 νέαι Βασιλ. διατιμῆσεως, ἥτοι δρ. 3000 διὰ τὸν φωτισμὸν τῆς πόλεως καὶ δρ. 2000 διὰ τὸν τοῦ λιμένος, ρητῶς ὀρισθεῖσα αὐτῷ διὰ τῆς ἀπὸ 26 Φεβρουαρίου 1889 πρὸς αὐτὸν ἐπιστολῆς τῆς ἐναγομένης, ἣν οὗτος ἀπεδέχθη. Συνεπεί τῆς τοιαύτης σαφοῦς καὶ ὀρισμένης συμβάσεως, ἤρξατο ἀμέσως καὶ ἐξηκολούθησεν ἀδικοκῶπως ἐνεργῶν πρὸς ἱποστηρίξιν τῶν πρὸς τὸν δῆμον Ἐρμουπόλεως εἰρημίων προτάσεων τῆς ἐναγομένης, ὡς μόνον προφορικῶς πρὸς τὰ μέλη τοῦ δημοτικοῦ συμβουλίου, ἀλλὰ

ΑΠΟΦΑΣΕΙΣ ΑΡΕΙΟΥ ΠΑΓΟΥ

38

φετεῖον ὅτι τῷ ὄντι πάντες οἱ μάρτυρες βεβαιοῦσιν ὅτι ἡ δικαία αὐτῇ ἀποζημίωσις τῶν εἰρημένων ἐργασιῶν εἶνε τὸ ποσὸν Δραχ. 10,000, ἐν τούτοις παρὰ τὴν τοιαύτην ἀποδείξιν, ἐξ ἧς καὶ μόνης τῇ Ἐφετεῖον ὀφείλει νὰ σχηματίσῃ τὴν πεποιθησὶν του, ὥρισεν αὐθαίρετως ἀντ' αὐτῆς τὸ ποσὸν τῶν Δρ. 2000-ὡς δῆθεν συναγαγὸν ταῦτο ἐκ τοῦ συνόλου, οὐχὶ μαρτυρικῶν ἀποδείξεων, ὡς ὀφείλειεν, ἀλλὰ τῶν ἐργασιῶν, λαβὼν οὕτω θέσιν πραγματογνώμονος καὶ ἐκτιμήσας τὰς ἐργασίας οἰκοθεν, ἀνευ πραγματογνωμοσύνης καὶ καθ' ὁμολογημένην ἐν αὐτῇ τῇ ἀποφάσει ἀντίθεσιν πρὸς τὰς καταθέσεις τῶν μαρτύρων, ἐνῷ ἀφ' ἑτέρου οὐδόλω; ὀρίζει τὸν λόγον τῆς ἀντιθέσεως ταύτης, οὐδὲ θεωρεῖ ἀναξιοπίστους τοὺς μάρτυρας, οὐδὲ ἄλλον τινα λόγον νόμιμον τῆς τοιαύτης διαφοράς ἐκτιμήσεως ὀρίζει ὡς ὀφείλειεν. Ἐπομένως ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις εἶνε ἀναιρετέα οὐ μόνον διὰ παραβάσιν τῶν περὶ ἀποδείξεως οὐπωδῶν διατάξεων τῶν ἀρθρῶν 244 καὶ 248 Πολ. Δικονομίας, ἀλλὰ καὶ λόγῳ ἀναιτιολογήτου τῆς ὡς πρὸς τὸ ὑπόλοιπον ποσὸν ἀπορρίψεως τῆς ἀγωγῆς (Πολ. Δικονομίας ἀρθρ. 807 § 5 καὶ 6).

Διότι ἄλλως τε ἡ αὐτὴ προσβαλλομένη ἀπόφασις παρεβίβασε τὴν οὐσιώδη διατάξιν τοῦ ἀρθροῦ 351 τῆς Πολ. Δικονομίας, καθ' ἣν ὁ δικαστὴς ὀφείλει νὰ ἐπιβάλῃ τοὺς ἐπαγομένους ὑπὸ τῶν διαδίκων ὅρκους, ὅσους οὐ οἱ ἐπάγονται ἐπὶ τοῦ θέματος τῶν διαταχθεῖσων ἀποδείξεων. ἐπάγονται δὲ κατὰ πάσας στάσεις τῆς δίκης, εἴτε ὑπάρχουσιν εἴτε μὴ ἄλλαι ἀποδείξεις· ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου καίτοι διὰ τῶν ἐγγράφων του προτάσεων ἐνώπιον τοῦ Ἐφετερίου κατὰ τὴν συζήτησιν ἐφ' ἧς ἐξεδόθη ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις, ρητῶς ἐπήγαγεν ὁ ἀναιρεσίῳ τῷ ἀντιδίκῳ του ὅρκον ἐπὶ τοῦ θέματος τῆς ὑπ' ἀριθ. 1756 (1892) προηγουμένης ἀποφάσεως τοῦ αὐτοῦ Ἐφετερίου ὡς πρὸς τὸ ζητούμενον ποσὸν τῆς ἀποζημιώσεώς του, ἐὰν καὶ ἐφ' ὅσον ἤθελε τοῦτο θεωρηθῇ μὴ ἀποδειχθὲν, ἐν τούτοις τὸ Ἐφετεῖον παρέλιπε καὶ δὴ ἀναιτιολογήτως νὰ ἐπιβάλῃ τῷ ἀναιρεσιβλήτῳ τὸν ἐπαχθέντα αὐτῷ ὑπὸ τοῦ ἀναιρεσιβλήτου ὅρκον ὡς πρὸς τὸ ὑπόλοιπον ποσὸν τῶν Δρ. 8000, ὅπερ ἐθεώρησεν ὡς δῆθεν μὴ ἀποδειχθὲν· ἐπομένως ἡ ἀπόφασις ἀποβαίνει ἀναιρετέα (Πολ. Δικ. ἀρ. 807 § 5 καὶ 6).

Διότι διὰ μὲν τῆς ὑπ' ἀριθ. 731 (1893) προηγουμένης ἀποφάσεώς του τὸ Ἐφετεῖον, δικάζον ἐν ἡμῇ τῆς ἀναιρεσιβλήτου, ὑπεχρέωσεν αὐτὴν εἰς τὰ ἕως τότε ἐξοδα τῆς δίκης Δρ. 105 καὶ εἰς τὰ τέλη, ἐπὶ τῇ ἀνακοπῇ δὲ τῆς ἀναιρεσιβλήτου ἐρήμην τοῦ ἀναιρεσιβλήτου, συζητηθεῖσα διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 1137 (1893) ἀποφάσεώς του, ἀνεκάλεσε τὴν ρηθείσαν ὑπ' ἀριθ. 731 (1893) ἀπόφασίν του.

όλοσχερῶς ἄρα καὶ ὡς πρὸς τὴν περὶ ἐξόδων διάταξιν· ἐπὶ τῇ ἀνακοπῇ δὲ τοῦ ἀναιρεσεύοντος κατὰ τῆς ρηθείσης ὑπ' ἀριθ. 1137 (1893) ἀποφάσεως, ἐξεδόθη ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις, ἣτις ἀνέκαλεσε μὲν καὶ αὐτὴν τὴν ἐρήμην ὑπ' ἀριθ. 1137 ἀπόφασιν, ἀλλ' οὐχὶ ὡς πρὸς τὰ ἐξόδα τῆς ἐρήμην δίκης, ἀλλὰ ρητῶς ἐμετρίασεν αὐτὰ εἰς δρ. 30 ὑπὲρ τῆς ἀναιρεσιβλήτου μόνον. Οὕτω δὲ ἀναιτιολογήτως ἀπέρριψε τὴν αἰτήσιν του, ὅπως ὑποχρεωθῇ ἡ ἀναιρεσίβλητος εἰς τὰ ἐξόδα καὶ τέλη τῆς ἐρήμην αὐτῆς συζητήσεως· ἐπομένως εἶναι ἀναιρετέα (Πολ. Δ. 807 § 7).

Διότι κατὰ παραβίασιν τοῦ ἀρθρου 1ου τοῦ νόμου ΕΞΕ' περὶ τόκου ὑπερρημερίας ὑπεχρέωσε τὴν ἀναιρεσίβλητον εἰς πληρωμὴν τόκου ὑπερρημερίας πρὸς 8 ο)ο ἐτησίως, ἐνῶ κατὰ τὸν ρηθέντα νόμον ἐπὶ ἐμπορικῶν χρεῶν, οἷον τὸ περὶ οὗ πρόκειται, ὁ νόμιμος τόκος ὑπερρημερίας εἶναι 9 ο)ο ἐτησίως, τοιοῦτος δὲ τόκος ἐζητεῖτο καὶ διὰ τῆς ἀγωγῆς, τὸ δὲ χρέος εἶναι ἐμπορικόν, ὡς ὀρίζεται ἐν τῇ ἀγωγῇ, προκειμένου περὶ ἐμπορικῆς ἐπιχειρήσεως τῆς ἀναιρεσιβλήτου· ὡς τοιαύτη δὲ εἰσήχθη καὶ συνεζητήθη κατὰ τὴν ἐμπορικὴν διαδικασίαν ἡ προκειμένη ἀγωγή ἐνώπιον τοῦ τε Πρωτοδικείου καὶ τοῦ Ἐφετείου· οὐδόλως δὲ ἠτιολόγησε τὸ Ἐφετεῖον διὰ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως τοῦ τὸν τοιοῦτον περιορισμὸν τοῦ τόκου. Ἐπομένως καὶ διὰ τοῦτο ἀναιρετέα εἶναι ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις διὰ ψευδῆ ἐρμηνείαν καὶ κακὴν ἐφαρμογὴν τοῦ νόμου, προσέτι δὲ καὶ ὡς ἀναιτιολόγητος (Πολ. Δικον. ἀρθρ. 807 § 2 6 καὶ 7).

Διότι οὐδεὶς νόμιμος λόγος ὑπῆρχε πρὸς συμψηφισμὸν τῆς δικαστικῆς δαπάνης· παρεβιάσθησαν δὲ αἱ οὐσιώδεις διατάξεις τῶν ἀρθρῶν 210 καὶ 211 τῆς Πολ. Δικονομίας.

Ἀκοῦσαν τῶν πληρεξουσίων τῶν διαδίκων, τοῦ μὲν τοῦ ἀναιρεσεύοντος, ἀναπτύξαντος καὶ προφορικῶς τοὺς λόγους ἀναερέσεως καὶ αἰτησαμένου τὴν ἀναίρεσιν τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως, τοῦ δὲ τῆς ἀναιρεσιβλήτου, ἀντικρούσαντος αὐτοὺς καὶ αἰτησαμένου τὴν ἀπόρριψιν τῆς αἰτήσεως, πρὸς δὲ προτείναντος καὶ ἀπαράδεκτον ἐναντίον τῆς προκειμένης αἰτήσεως ἐπὶ λόγῳ ὅτι ὁ ἀναιρεσεύων, οὐ μόνον ἐδέχθη καὶ ἔδωκε τὸν ὄρκον ὡς ἐπέβαλεν αὐτὸν ἡ προσβαλλομένη ὑπ' ἀριθ. 2966 ἀπόφασις, ἀλλὰ καὶ ἐπέταξε δυνάμει αὐτῆς καὶ εἰσέπραξε τὸ ἐπιταχθέν· οὕτω δ' ἀπεδέχθη τὴν προσβαλλομένην ἀπόφασιν· καὶ τοῦ ἀντισταγγελέως· Σκεφθὲν κατὰ τὸν νόμον.

Ἐπειδὴ ὡς ἀποδεικνύεται ἐκ τῶν ἀπὸ 12 καὶ 28 Ἰανουαρίου 1894 ἐπιδοτηριῶν τοῦ δικαστικοῦ κλητῆρος Α. Παπαθανασοπούλου καὶ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 7768 συμβολαίου τοῦ συμβολαιογράφου Ἀθηνῶν

Γ. Ἀφεντάκη, ὁ ἀναιρεσείων μετ' ἐπιφυλάξεως τοῦ τῆς ἀναιρέσεως δικαιώματος ἐδέχθη τὸν ἐπιβληθέντα αὐτῷ διὰ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως ὅρκον, καὶ ἐκοινοποίησεν αὐτὴν μετὰ τὴν δόσιν τοῦ ὅρκου, ἐπιτάξας τὴν πληρωμὴν τῶν ἐπιδικασθεισῶν δραχ. 2000, καὶ εἰσέπραξε τὸ ποσὸν αὐτό· ὅθεν ἡ περὶ ἀπαράδεκτου τῆς αἰτήσεως ἀναιρέσεως λόγῳ ἀποδοχῆς τῆς ἀποφάσεως διὰ τῆς δόσεως τοῦ ὅρκου καὶ τῆς ἐκτελέσεως αὐτῆς ἔνστασις τῆς ἀναιρεσιβλήτου ἀβάσιμος.

Ἐπειδὴ διὰ τῶν προτάσεων αὐτοῦ ὁ ἀναιρεσείων, ἐφ' ὧν ἐξεδόθη ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις ἐπήγαγεν ἐπιβοηθητικῶς ὅρκον, ὡς ἐξ αὐτῶν ἐξάγεται, ἐὰν ἤθελε θεωρηθῇ μὴ ἀποδεδειγμένον τὸ ἐπιβληθὲν αὐτῷ θέμα τῆς ὑπ' ἀριθ. 1756 ἀποφάσεως τῶν Ἐφετῶν, περὶ τῶν περασθεισῶν ὑπ' αὐτοῦ ἐργασιῶν πρὸς τὴν ἀναιρεσιβλήτον καὶ τῆς ὀφειλομένης ἐξ αὐτῶν ἀντιμισθίας ἐκ δρ. 10000, τὸ δικάσαν ὅμως Ἐφετεῖον κρίναν περιοριστέαν τὴν ὀφειλομένην πρὸς τὸν ἀναιρεσεῖοντα ἐκ τῶν ἐργασιῶν τούτων ἀποζημιῶσιν εἰς δραχ. 2000, ἐπέβαλε τὸν ἐπαχθέντα ὅρκον ὑπὸ τῆς ἀναιρεσιβλήτου μέχρι μόνον τοῦ ποσοῦ αὐτοῦ, καὶ ὡς πρὸς τοῦτο μόνον μετὰ τὴν δόσιν τοῦ ὅρκου ἐπέδίκασε τὴν ἀγωγὴν, παρέλιπε δὲ νὰ ἐπιβάλλῃ διὰ τὸ ὑπόλοιπον τῆς ὅλης ἀπαιτήσεως τῶν δραχ. 8,000 τὸν ἐπαχθέντα ὡς εἴρηται ὅρκον ὑπὸ τοῦ ἀναιρεσεῖοντος, καὶ προβὰν ἀπέριψεν ὡς πρὸς αὐτὸ τὴν ἀγωγὴν· ἀλλ' οὕτω τὸ Ἐφετεῖον ἀποφηνάμενον, χωρὶς νὰ ἐπιβάλλῃ τὸν ὅρκον αὐτόν, παρεβίασε τὴν οὐσιώδη τοῦ ἀρθρ. 351 τῆς Πολ. Δικονομίας διάταξιν, καθ' ἣν ὁρκος ἐπάγεται περὶ παντὸς πράγματος εἴτε ὑπάρχουσιν ἄλλαι ἀποδείξεις, ἢ μὴ, τοῦτο δὲ κατὰ τὰρθρα 201 καὶ 807 § 5 τῆς Πολ. Δικονομίας ἐπιφέρει ἀναίρεσιν.

Ἐπειδὴ ἡ ἀπόφασις τῶν Ἐφετῶν ὑπ' ἀριθ. 1137, δι' ἧς ἐξηφανίσθη ἡ ἐρήμην τῆς ἀναιρεσιβλήτου 731 ἀπόφασις καὶ ὡς πρὸς τὰ ἐξοδα τῆς ἐρημοδικίας, δὲν προσβάλλεται διὰ τῆς προκειμένης αἰτήσεως ἀναιρέσεως· ὅθεν ὁ περὶ ἀναιτιολογήτου ὡς πρὸς τὰ ἐξοδα ταῦτα λόγος ἀναιρέσεως ἀπαράδεκτος.

Ἐπειδὴ εἰς οὐδεμίαν τῶν περιπτώσεων τοῦ νόμου περὶ ἀρμοδιότητος τῶν ἐμποροδικῶν δύναται νὰ ὑπαχθῇ, ἵνα θεωρηθῇ ἐμπορικῆς φύσεως ἡ ἐπιδικὸς ἐνοχικὴ σχέσις, ὡς ἐκτίθεται ἐν τῇ ἀγωγῇ, καὶ δέχεται αὐτὴν ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις, ὥστε ὁρίσαν τὸ Ἐφετεῖον ἐπὶ τῶν ἐπιδικασθεισῶν δραχ. 2000 τόκον πρὶν δρ. 8 ο)ο ἐτησίως, καὶ οὐχὶ ἐμπορικὸν πρὸς δρ. 9 ο)ο, οὐδένα παρεβίασε νομὸν· ἀβάσιμος δὲ ὁ περὶ τούτου λόγος ἀναιρέσεως.

Διὰ ταῦτα,

Ἰδὼν καὶ τὰριθμὰ 211, 833 καὶ ἐπ. τῆς Πολ. Δικονομίας.
 Ἀπορρίπτει τὴν περὶ ἀπαρადέκτου τῆς αἰτήσεως ἔνστασιν.
 Ἀναιρεῖ τὴν ὑπ' ἀριθ. 2966 τοῦ 1893 ἀπόφασιν τοῦ Ἐφετείου
 ἡνὼν καθόσον ἀπέρριψε τὴν ἀγωγὴν ὡς πρὸς τὰς ὀκτὼ χιλιά-
 δραχμὰς ἐκ τῆς ἐπιδόκου ἀπαιτήσεως καὶ
 Παραπέμπει τὴν ὑπόθεσιν μόνον ὡς πρὸς τὸ μέρος τοῦτο εἰς τὸ
 ἐτεῖον Ναυπλίου πρὸς νέαν συζήτησιν.
 Διατάσσει νὰ γραφῇ ἡ παροῦσα εἰς τὸ περιθώριον τοῦ πρωτο-
 του τῆς ἀναιρουμένης ἀποφάσεως καὶ δημοσιευθῇ διὰ τοῦ τύπου
 ἀνῆρ τῆς ἀναιρεσιβλήτου.
 Ἀπορρίπτει κατὰ τὰ λοιπὰ τὴν προκειμένην ἀναιρέσεως αἴτη-
 κατὰ τῆς αὐτῆς ἀποφάσεως.
 Συμφηφίζει τὸ ἐν τρίτον τῶν δικαστικῶν ἐξόδων καὶ τελῶν
 ἐξὺ τῶν διαδίκων.
 Καταδικάζει τὴν ἀναιρεσιβλήτον εἰς τὰ ἕτερα δύο τρίτα τῶν
 τιῶν τοῦ Ἐφετείου καὶ τοῦ Ἀρείου Πάγου δικαστικῶν ἐξόδων
 ἀναιρεσειόντος, περιοριζόμενα εἰς δραχμὰς ἐξήκοντα πέντε
 (θ. 65) καὶ εἰς τὰ δύο τρίτα τῶν τελῶν τῆς σηµάνσεως καὶ
 Διατάσσει τὴν ἐπιστροφὴν τοῦ παραβόλου.
 Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις τῇ δεκάτῃ ἐβδόμῃ (17)
 Ἀπριλίου 1898. Ἐδημοσιεύθη δ' αὐτόθι τῇ εἰκοστῇ ἐβδόμῃ Ἀ-
 πριλίου 1898.

Ὁ Πρόεδρος
Σημαντήρας

Ὁ Γραμματεὺς
 Γ. Καστόρχης

Ἀριθ. 76

Τὸ Δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου

Τμήμα Α'.

Συγκείμενον ἐκ τῶν Δικαστῶν Κωνστ. Σημαντήρα, Προέδρου,
 Δουβουνιώτου, Χ. Κόκκορη, Ἀνδ. Γκιών, Παναγ. Μενελάου,
 Ἡλιάδου καὶ Ξενοφ. Εὐθυμίου παρόντων τοῦ τε Ἀντεισαγ-
 γ. Κωνστ. Μανιάκη καὶ τοῦ Γραμματέως Γεωργ. Καστόρχη.
 Συνεδριάσαν δημοσίᾳ ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ τοῦ καταστήματος
 οὗ εἰκοστὴν (20) Ἀπριλίου 1898, ἵνα δικάσῃ ἐπὶ τῆς αἰ-
 τήσεως τοῦ Δημοσίου, ἀντιπροσωπευομένου ὑπὸ τοῦ ὑπουργοῦ τῶν

Οικονομικῶν, παρασταθέντος διὰ τοῦ πληρεξουσίου τοῦ Ἀρι. Γλα-
ράκη, Νομικοῦ Συμβούλου, κατὰ τῶν 1) Ἑλένης χήρας Γ. Ἄρτη,
δι' ἐαυτὴν καὶ ὡς ἐπίτροπον τῶν ἀνηλίκων τέκνων τῆς Σπυρίδω-
νος. Ἰωάννου, Εἰρήνης, Ἀγγελικῆς καὶ Νικολάου Γ. Ἄρτη καὶ
2) Μαρ:γαῦς Γ. Ἄρτη, ἐνηλίκου, ἰδίῳ αὐτῶν δικαιώματι καὶ ὡς
κληρονόμων τοῦ ἀποβιώσαντος Γ. Ἄρτη, κατοίκων Μεσολογγίου,
μηδόλως παραβλαθεῖσων καὶ 3) Πάνου Μανωλίδου, ὡς ἐκδοχέως
τῶν δικαιωμάτων τῶν ἀνωτέρω κληρονόμων κατὰ τὸ ἥμισυ, κα-
τοίκου Ἀθηνῶν, μηδόλως παρασταθέντος, περὶ ἀναιρέσεως τῆς ὑπ'
ἀριθ. 536 τοῦ 1891 ἀποφάσεως τοῦ Ἐφετερίου Ἀθηνῶν

Ἀκοῦσαι τοῦ Εἰσηγηταῦ Δικαστοῦ Παν. Μενελάου ἐκθέσαντος
τάδε :

Ἡ Ελένη χήρα Γ. Ἄρτη, δι' ἐαυτὴν καὶ ὡς ἐπίτροπος τῶν
τέκνων τῆς Σπυρίδωνος, Ἰωάννου, Εἰρήνης, Ἀγγελικῆς καὶ Νικο-
λάου καὶ ἡ ἐνῆλιξ Μαρ:γὰ Γ. Ἄρτη, κληρονόμοι ἅπαντες τοῦ
ἀποβιώσαντος Γ. Ἄρτη, διὰ τῆς ἀπὸ 13 Νοεμβρίου 1881 ἐνώ-
πιον τοῦ Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν ἀγωγῆς κατὰ τοῦ Δημοσίου ἐξε-
θηκαν, ὅτι ὁ κατὰ τὸ 1874 ἀποβιώσας Γ. Ἄρτης ἔχων ὑπηρε-
σίαν στρατιωτικὴν κατὰ τὸν ὑπὲρ ἀνεξαρτησίας ἀγῶνα ἀπὸ τοῦ
1821 μέχρι τέλους 1834, 28 ἐτῶν, λογιζομένων διπλῶν τῶν ἐτῶν
τῆς ἐπαναστάσεως καὶ τῶν ἐτῶν τῆς αἰχμαλωσίας του ἀπὸ τοῦ
1826 μέχρι τοῦ 1834, ὅτε ἀπηλευθερώθη, πολιτικὴν δ' ὑπηρε-
σίαν δώδεκα ἐτῶν, 2 μηνῶν καὶ 27 ἡμερῶν, ἦτοι ἐν ὅλῳ ὑπηρε-
σίαν 40 ἐτῶν, 2 μηνῶν καὶ 27 ἡμερῶν καὶ δικαιούμενος εἰς σύν-
ταξιν κατὰ τὸν ΡΝΒ' τοῦ 1861 νόμον περὶ συντάξεως τῶν πολ.
ὑπαλλήλων, διὰ τῆς ἀπὸ 14 Ὀκτωβρίου 1870 αἰτήσεώς του πρὸς
τὸ Ὑπουργεῖον τῆς Δικαιοσύνης ᾗτήσατο νὰ κανονισθῇ καὶ τῇ
ἀποδοθῇ ἡ ὀφειλομένη αὐτῷ σύνταξις ἐκ δραχμῶν 200 κατὰ μῆνα·
ἀλλὰ τὸ Ἐλεγκτικὸν Συνέδριον ἐγνωμοδότησε ν' ἀπορριφθῇ ἡ αἰ-
τήσεις του καὶ οὕτω δὲν προεκλήθη ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τὸ ἀνῆλ-
κον διάτηγμα περὶ χορηγήσεως συντάξεως· ὅτι εἰς αὐτὰς ὡς κλη-
ρονόμους, αὐτοῦ ὀφείλεται ἀπὸ τῆς 14 Ὀκτωβρίου 1870 μέχρι
τέλους Φεβρουαρίου 1874, ὅτε ἀπεβίωσε, σύνταξις, ἣτις ὑπολογι-
ζομένη ἐπὶ τῇ βάσει τοῦ τελευταίου μισθοῦ του καὶ ἀναλόγως
τῆς ὑπηρεσίας του εἰς δραχμὰς 200 κατὰ μῆνα, ἀναβαίνει εἰς δρχ.
8,100· ὅτι οἱ λόγοι δι' οὓς ἀπερρίφθη ἡ αἰτήσις τοῦ Γ. Ἄρτη
εἶνε ἀβάσιμοι, διότι ἡ ὑπηρεσία αὐτοῦ κατὰ τὸν ἀγῶνα πρέπει
νὰ ὑπολογισθῇ ἀπὸ τῆς συμπληρώσεως τοῦ 17ου ἔτους, ἦτοι ἀπὸ
τοῦ 1821 καὶ ὄχι ἀπὸ τοῦ 1822 καὶ διότι καὶ ἐὰν ὑπολογισθῇ ἡ
κατὰ τὸν ἀγῶνα στρατιωτικὴ ὑπηρεσία καὶ αἰχμαλωσία, ὑπερβαί-

νει τὰ 18 ἔτη, ἃ προστιθέμενα εἰς τὴν πολιτικὴν ὑπηρεσίαν του, ἀποτελοῦσι τριακονταετὴ ὑπηρεσίαν καὶ ἂν ὑπολογισθῶσι μέχρι τέλους 1827, τὰ ἔτη τοῦ ἀγῶνος καὶ τῆς αἰχμαλωσίας ὑπερβαίνουσι τὰ 26 ἔτη ὑπηρεσίας· χρηματίσαντος ἄλλως καὶ ἀξιωματικοῦ τοῦ ἀγῶνος, ἀρκεῖ καὶ εἰκοσαετὴς ὑπηρεσία πρὸς ἀπόκτησιν δικαιώματος συντάξεως· καὶ ἠτήσατο νὰ ὑποχρεωθῇ τὸ Δημόσιον νὰ ταῖς πληρῶσῃ δραχμὰς 8.100, ἐντόκως ἀπὸ τῆς ἀγωγῆς των. Αἱ ἐνάγουσαι ἄνευ τῆς ιδιότητος τῶν κληρονόμων, ἐκτὸς τῶν ἄνω λόγων τῆς ἀγωγῆς προσέθηκαν καὶ τοὺς ἐξῆς· ὅτι μετὰ τὴν γνωμοδότησιν τοῦ Ἐλεγκτικοῦ Συνεδρίου κατὰ τὸν θάνατον τοῦ Γ. Ἀρτη, διὰ τῆς ἀπὸ 17 Ἀπριλίου 1874 αἰτήσεώς των, πρὸς τὸ ὑπουργεῖον τῆς Δικαιοσύνης, ἠτήσαντο ἐπὶ τῇ βάσει τῆς ὑπηρεσίας αὐτοῦ καὶ τῶν δικηολογητικῶν ἐγγράφων νὰ κανονισθῇ ἡ σφειλομένη αὐταῖς συντάξις εἰς δραχμὰς 150 κατὰ μῆνα, ἀλλ' ἡ αἰτήσις των αὐτὴ ἀπερρίφθη δι' οὓς λόγους εἶχεν ἀπορριφθῇ καὶ ἡ τοῦ Γ. Ἀρτη, διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 14 καὶ ἀπὸ 4 Φεβρουαρίου 1874 γνωμοδοτήσεως τοῦ Ἐλεγκτικοῦ Συνεδρίου, ἀλλ' οἱ λόγοι οὗτοι εἶνε ἀβάσιμοι καὶ ἠτήσαντο νὰ ὑποχρεωθῇ τὸ Δημόσιον νὰ πληρῶσῃ αὐταῖς διὰ καθυστερούσας συντάξεις ἀπὸ 1 Μαρτίου 1874 μέχρι τῆς ἀγωγῆς, πρὸς δραχμὰς 150 κατὰ μῆνα δραχμὰς 13,950 ἐντόκως, ἀπὸ τῆς ἀγωγῆς καὶ δραχμὰς 150 κατὰ μῆνα ἀπὸ τῆς ἀγωγῆς καὶ ἐφ' ἑξῆς ἐντόκως ἀπὸ τῆς λήξεως ἐκάστου μηνὸς μέχρι ἐξοφλήσεως.

Συζητήσεως γενομένης ἐξεδόθησαν ἐπὶ μὲν τῆς πρώτης ἀγωγῆς αἱ ὑπ' ἀριθ. 2345 (1883) καὶ 6993 (1887) ἀποφάσεις τοῦ Πρωτοδικείου καὶ ἡ ὑπ' ἀριθ. 1385 (1886) ὁμοία τοῦ Ἐφετείου Ἀθηνῶν, δι' ὧν ἐπεβλήθησαν ἀποδείξεις εἰς τὰς ἐναγούσας.

Ἐκκληθειςὼν τῶν ὑπ' ἀριθ. 6993 (1887) καὶ 6994 (1887) ἀποφάσεων ὑπὸ τῶν ἐναγουσῶν, τὸ ἐν Ἀθήναις Ἐφετεῖον ἐξέδοτο τὴν ὑπ' ἀριθ. 138 τοῦ 1889 ἀπόφασιν δι' ἣν ἀπέρριψε τὰς ἐφέσεις.

Μετὰ τὴν διεξαγωγὴν τῶν διαταχθεисὼν διὰ τὴν ὑπ' ἀριθ. 6993 καὶ 6994 μνημονευθεισῶν ἀποφάσεων ἀποδείξεων, τὸ Πρωτοδικεῖον Ἀθηνῶν ἐξέδοτο τὴν ὑπ' ἀριθ. 10,409 τοῦ 1889 ἀπόφασιν, δι' ἣς ἐπέτρεψε τὴν συνεκδίκασιν τῶν προκειμένων ἀγωγῶν, ἐπέβαλε δὲ ὄρκον εἰς τὰς ἐναγούσας, οὗ διδομένου, ἐδέχετο ἐν μέρει τὰς ἄνω ἀγωγὰς.

Τὰς ὑπ' ἀριθ. 2344 καὶ 2345 τοῦ 1883 καὶ 10,409 τοῦ 1889 ἀποφάσεις ἐξεκάλεσε τὸ Δημόσιον ἐνὸπιον τοῦ Ἐφετείου Ἀ-

θηνων, ὅπερ διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 536 τοῦ 1891 ἀποφάσεως τοῦ ἀπεργίψε τὴν ἐφεσιν τοῦ Δημοσίου ὡς καὶ τὴν διὰ τῶν προτάσεων ἀντέφεσιν τῶν ἐναγουσῶν κατὰ τῆς τελευταίας ὡς ἄνω ἀποφάσεως τοῦ Πρωτοδικείου

Τῆς ὑπ' ἀριθ. 536 τοῦ 1891 ἀποφάσεως τοῦ Ἐφετείου Ἀθηνων τὴν ἀναίρεσιν αἰτεῖται τὸ Δημοσίον διὰ τῆς ἀπὸ 16 Μαΐου 1891 αἰτήσεως τοῦ διὰ τοὺς ἐν αὐτῇ ὡς ἐξῆς λόγους.

Διότι παρὰ τὸν νόμον ἐδέχθη, ὅτι τὸ διάταγμα τοῦ 1866, ἐξεδόθη καθ' ὑπέρβασιν τῆς νομοθετικῆς ἐντολῆς, ὡς δῆθεν ἐφ' ἅπαξ μόνον χορηγηθείσης τῆς τοιαύτης ἐξουσίας ὑπὸ τοῦ νόμου, ἐνησκήθη δ' αὕτη καὶ ἐξηντλήθη διὰ τοῦ προγενεστέρου διατάγματος τοῦ 1861· ἐνῷ οὐδὲ ἐν αὐτῷ τῷ περὶ συντάξεων νόμῳ, οὐδ' ἐν τῷ Συντάγματι κεῖται τοιοῦτος περιορισμός, οὐδὲ ἐκ τῶν γενικῶν ἀρχῶν τοῦ Δικαίου προκύπτει

Διότι παρὰ τὸν νόμον ἐπίσης ἐδέχθη, ὅτι καὶ ἰσχυρὸν λογιζόμενον τὸ Διάταγμα τοῦ 1866 δὲν εἶνε ἐφαρμοστέον ἐνταῦθα ὡς μεταγενέστερον τῆς γεννήσεως τοῦ ἀμφισβητουμένου δικαιώματος· ἐνῷ ὁ κανονισμὸς τοῦ τρόπου τῆς ἀποδείξεως ἀνάγεται εἰς τὴν διαδικασίαν, πρὸς ἐφαρμογὴν δὲ δικαστικῶν νόμων λογίζεται ὁ χρόνος οὐχὶ τῆς γεννήσεως τοῦ δικαιώματος, αἱ δὲ προκείμεναι ἀγωγαὶ ἡγέρθησαν κατὰ τὸ 1881, τοῦτέστι πολὺ βραδύτερον τοῦ δευτέρου διατάγματος.

Ἀκοῦσαν τοῦ πληρεξουσίου τοῦ ἀναιρεσειόντος, ἀναπτύξαντος καὶ προφορικῶς τοὺς ἄνω λόγους ἀναιρέσεως καὶ αἰτησαμένου τὴν ἀναίρεσιν τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως· καὶ τοῦ Ἀντεισαγγελέως· Σκεφθὲν κατὰ τὸν νόμον.

Ἐπειδὴ ἐκ τῶν ἀπὸ 21 Μαΐου 1891 δύο ἀποδεικτικῶν τοῦ κλητῆρος τῶν ἐνταῦθα Πρωτοδικῶν Ἰω. Α. Τούλη καὶ τῶν ἀπὸ 23 τοῦ αὐτοῦ μηνὸς καὶ ἑτὺς ἐτέρων δύο ἀποδεικτικῶν τοῦ κλητῆρος τῶν ἐν Μεσολογίᾳ Πρωτοδικῶν Ἀποστ. Καψάλη προκύπτει, ὅτι προσηκόντως ἐκλητεύθησαν ἅπαντες οἱ ἀναιρεσίβλητοι καὶ ἐπομένως μὴ ἐμφανισθέντες οὗτοι δικάζονται ὡσανεὶ ἐνεφανίσθησαν.

Ἐπειδὴ ἐκ τῆς δευτέρας παραγράφου τοῦ ἀρθροῦ 21 τοῦ περὶ συντάξεως τῶν πολιτικῶν υπαλλήλων νόμου τῆς 4 Αὐγούστου 1861 προκύπτει, ὅτι ἀπεριόριστος ἐδόθη ὑπὸ τῆς νομοθετικῆς ἐξουσίας εἰς τὴν ἐκτελεστικὴν ἐντολὴν περὶ ὀρίσμου τῶν καταλλήλων ἀποδεικτικῶν μέσων, ἐφ' ὧν πρέπει νὰ στηρίζεται ἡ τῆς συντάξεως αἴτησις· ἐντεῦθεν δ' ἔπεται ὅτι ἡ ἐκτελεστικὴ ἐξουσία ἡδύνατο οὐ μόνον ἀρχικῶς νὰ ὀρίσῃ τὰ διαλειφθέντα μέσα

διὰ Β. Διατάγματος, ἀλλὰ καὶ εἰς συμπλήρωσιν ἢ καὶ τροποποίησιν αὐτῶν νὰ προβῇ διὰ μεταγενεστέρου Διατάγματος· ὅθεν τὸ δικάσαν Ἐφετεῖον, ἀποφηνάμενον τὸ ἐναντίον διὰ τῆς τετάρτης αἰτιολογίας τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεώς του, ψευδῶς ἡρμήνευσε καὶ ἐσφαλμένως ἐφήρμυσε τὸ προμνησθὲν 21 ἄρθρον τοῦ περὶ συντάξεως τῶν πολιτικῶν ὑπαλλήλων νόμου, ὅπερ ἐπάγεται ἀναίρεσιν κατὰ τὸ ἄρθρον 807 § 7 τῆς Πολ. Δικονομίας.

Ἐπειδὴ ἐκ τῆς ἐν τῷ Β. Διατάγματι τῆς 4 Ἰουνίου 1866 ὑπαρχούσης ἐκφράσεως «θέλοντες νὰ προλάβωμεν τὰς συμβεβηκυίας καταχρήσεις περὶ τὴν βεβίωσιν τῶν παρεχουσῶν δικαίωμα συντάξεως ὑπηρεσιῶν», ὡς καὶ ἐκ τοῦ συνόλου τοῦ περιεχομένου αὐτοῦ, ἰδίως δὲ τοῦ 2 ἁρθρου αὐτοῦ, συνάγεται σαφῶς, ὅτι ὑπὸ τὸ κράτος αὐτοῦ ἐσκοπεῖτο νὰ ὑποβληθῶσι καὶ ὑπεβλήθησαν καὶ αἱ πρὸ τῆς ἐκδόσεως αὐτοῦ παραχθεῖσαι σχέσεις. Ὅθεν τὸ δικάσαν Ἐφετεῖον, ἀποφηνάμενον τὸ ἐναντίον διὰ τῆς πέμπτης αἰτιολογίας τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεώς του, παρεβίβασε τὰς οὐσιώδεις καὶ δικονομικῆς οὔσας φύσεως διατάξεις περὶ ἀποδείξεως τοῦ ἁρθρου 2 τοῦ προμνησθέντος ἐκτελεστικῷ Διατάγματι τῆς 4 Ἰουνίου 1866, ὅπερ κατὰ τὸ ἄρθρον 807 § 5 τῆς Πολ. Δικονομίας ἐπάγεται ἀναίρεσιν.

Διὰ ταῦτα,

Ἰδὼν καὶ τὰ ἄρθρα 833, 838, 839 καὶ 210 καὶ ἐπ. τῆς Πολ. Δικονομίας.

Ἀναιρεῖ τὴν ὑπ' ἀριθ. 536 τοῦ 1891 ἀπόφασιν τῶν ἐνταῦθα Ἐφετῶν.

Παραπέμπει τὴν δίκην πρὸς νέαν συζήτησιν εἰς τὸ δικαστήριον τῶν ἐν Ναυπλίῳ Ἐφετῶν.

Διατάσσει τὴν καταχώρησιν τῆς παρούσης εἰς τὸ περιθώριον τοῦ πρωτοτύπου τῆς ἀναιρουμένης καὶ τὴν διὰ τοῦ τύπου δημοσίευσιν αὐτῆς δαπάνη τῶν ἀναιρεσιβλήτων, οὓς καταδικάζει εἰς τὰ τοῦ ἀναιρεσιέοντος ἔξοδα, μετριασθέντα δι' ἑκάτερον τὰ βήματα εἰς δραχμὰς ὀγδοήκοντα (80) καὶ εἰς τὰ τέλη τῆς σημερινῆς.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις τῇ εἰκοστῇ τετάρτῃ (24) Ἀπριλίου 1898. Ἐδημοσιεύθη δ' αὐτόθι τῇ εἰκοστῇ ἐβδόμῃ (27) Ἀπριλίου 1898.

Ὁ Πρόεδρος
Κ. Σημαντήρας

Ὁ Γραμματεὺς
Γ. Καστόρχης

Ἄριθ. 77

Τὸ Δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου

Τμῆμα Α'

Συγκείμενον ἐκ τῶν Δικαστῶν Κωνστ. Σημαντήρα, Προέδρου, Ἄνδρ. Γκιῶν, Παναγ. Μενελάου, Ἰωάν. Τσάτσου, Ἀδ. Πετρίτση, Μιλτ. Ἡλιόδου, καὶ Εὐν. Εὐθυμίου· παρόντων τοῦ τε Εἰσαγγελέως Δημοσθ. Τσιβανοπούλου καὶ τοῦ Γραμματέως Γ. Καστόρχη.

Συνεδριάσαν δημοσίᾳ ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ τοῦ καταστήματος αὐτοῦ, τὴν δεκάτην ἑκτην Μαρτίου 1898, ἵνα δικάσῃ ἐπὶ τῆς αἰτήσεως τοῦ Ἰωάννου Κωλέττη, ἐκδοχέως τῶν δικαιωμάτων τοῦ Δημοτηρίου Τοσίτσα, κατοίκου Ἀθηνῶν, παρασταθέντος διὰ τοῦ πληρεξουσίου του Α. Μομφερράτου, δικηγόρου, διορίσαντος συμπληρεξουσίου του ἐπ' ἀκροατηρίου καὶ τὸν δικηγόρον Ε. Ψαράν, κατὰ τῶν Σωτηρίου Κούστα κατοίκου Ἀθηνῶν, καὶ Δημοτηρίου Κούστα, κατοίκου Νέας Κορίνθου, παρασταθέντων διὰ τῶν πληρεξουσίων των Ἀθ. Βερενίκη καὶ Ἰω. Ἀραβαντινοῦ, δικηγόρων, περὶ ἀναίρεσεως τῆς ὑπ' ἀριθ. 904 (1896), ἀποφάσεως τοῦ Ἐφετερίου Ἀθηνῶν.

Ἀκοῦσεν τοῦ εἰσηγητοῦ δικαστοῦ Ἀδ. Πετρίτση, ἐκθέσαντας τάδε :

Δυνάμει τοῦ ὑπ' ἀριθ. 1916 τοῦ 1863 συμβολαίου τοῦ Συμβολαιογράφου Ἀθηνῶν Καρκούλια, ὁ Γεώργιος Δ. Κούστας ἡγόρασε παρὰ τοῦ Δημοτ. Τοσίτσα, ἐν οἰκῷ πεδον κείμενον ἐν Ἀθῆναις κατὰ τὴν ἐνορίαν τῆς Ζωοδόχου Πηγῆς, ἀντὶ δραχμῶν 23573 20)00, ἐκ τῶν ὁποίων δραχμὰς 15,000 ἐπλήρωσεν ἀμέσως, τὰς δὲ ὑπολοίπους συνωμολογήθη νὰ πληρώσῃ τὴν 31 Αὐγούστου 1893 ἐντόκως, καὶ ἐπὶ ὑποθήκῃ τοῦ ἰδίου οἰκοπέδου· διὰ τοῦ αὐτοῦ δὲ συμβολαίου συνωμολογήθη προσέτι ὅτι ὁ πωλητὴς εὐθύνεται ἀπέναντι τοῦ ἀγοραστοῦ διὰ πᾶσαν ὑποχρέωσιν ἀπορρέουσάν ἐκ τῆς ἐφαρμογῆς τοῦ σχεδίου τῆς πόλεως Ἀθηνῶν καὶ ἐκ τοῦ κανονισμοῦ τῆς πλατείας τοῦ Ναοῦ τῆς Ζωοδόχου Πηγῆς καὶ τῆς ρυμοτομίας οἰαδήποτε καὶ ἂν εἴναι· ἂν δὲ μέχρι τέλους Μαΐου 1893 ὁ Τοσίτσας δὲν κανονίσῃ τὰ τῆς ρυμοτομίας καὶ τοῦ κανονισμοῦ τῆς ὥς εἴρηται πλατείας καὶ πληρώσῃ πᾶσαν ἐξ αὐτῶν ἀπορρέουσάν ὑποχρέωσίν του, ὁ ἀγοραστὴς δὲν ὑποχρεοῦται εἰς πληρωμὴν τόκου ἀπὸ τῆς 1 Ἰουνίου 1893 μέχρι τῆς ἡμέρας τοῦ κανονισμοῦ τῆς ρυμοτομίας καὶ τῆς πλατείας καὶ τῆς πραγματοποιήσεως τοῦ ἰσχύοντος σχεδίου τῆς πόλεως κατὰ τὸ

μέρος εκείνο· τὰ ἐκ τῆς προκειμένης κλήσεως δικαιώματά του, ὁ Τοσίτσας ἐξεχώρησε πρὸς τὸν Ἰω. Κωλέττην, ὅστις διὰ τῆς ἀπὸ 7 Σεπτεμβρίου 1893 ἐπιταγῆς πρὸς πληρωμὴν ἐκαινοποίησε πρὸς τὸν Γ. Κούσταν τὸ εἰρημένον 1916 συμβόλαιον καὶ τὴν ἀπὸ 13 Ν)βρίου 1893 ἐκθεσιν ἀναγκαστικῆς κατασχέσεως. Τὴν ἐπιταγὴν ταύτην καὶ τὴν κατάσχυσιν ὁ Γ. Κούστας ἀνέκυψε διὰ τῆς ἀπὸ 27 Δεκεμβρίου 1893 ἀνακοπῆς του, ἀπευθυνθείσης κατὰ τοῦ Ἰω. Κωλέττη, ὡς ἐκδοχέως τῶν δικαιωμάτων τοῦ Δ. Τοσίτσα, ἐνώπιον τοῦ Πρωτοδ. Ἀθηνῶν, ἐκθέσας ὅτι ὁ ὅρος τοῦ εἰρημένου συμβολαίου δὲν ἐξῆλθεν εἰσέτι, διότι τὸ ἀπὸ 13 Αὐγούστου 1891 Β. Διάταγμα, ὅπερ ἐνέκρινε διάγραμμα τῆς πόλεως τῶν Ἀθηνῶν, προσδιορίζον διὰ πλατεῖαν καθ' ὁλοκληρίαν τὸ πρὸς τὸ μεσημβρινὸν τοῦ Ναοῦ μέρος δὲν ἐξετελέσθη εἰσέτι, ὡς προκύπτει ἐκ τοῦ ἀπὸ 29 Ὀκτωβρίου 1893 πιστοποιητικοῦ τοῦ Νομομηχανικοῦ τῆς πόλεως Ἀθηνῶν· ὅθεν τὸ συμβόλαιον εἶνε ἀνεπίδεκτον ἐκτελέσεως, καθόσον ἢ ἐν αὐτῷ ἀναφερομένη ἀπαίτησις ἐξαρτᾶται ἐξ ὅρου, ὅστις δὲν ἐξῆλθεν εἰσέτι, ἄκυρος δὲ διὰ τοῦτο εἶνε ἢ τε ἐπιταγὴ καὶ ἡ κατάσχυσις· ὅτι ἂν καὶ δὲν ἀναγνωρίζει ἑαυτὸν ὀφειλέτην ἀπέναντι ποσοῦ πρὸ τῆς ἐξόδου τοῦ ἀνωτέρω ὅρου τοῦ συμβολαίου, ἐν τούτοις προσήνεγκε πρὸς τὸν Ἰω. Κωλέττην τὰ ἔξοδα τῆς ἐπιταγῆς καὶ τῆς κατασχέσεως καὶ τοὺς τόκους τοῦ ὀφειλομένου ποσοῦ ἀπὸ 6 Ἀπριλίου μέχρι τέλους Μαΐου 1893, τὰ ὅποια οὗτος ἡντήθη νὰ πηραλάβῃ, διὸ καὶ κατέθεσε παρὰ τῷ Γραμματεῖ τοῦ Πρωτοδικείου· καὶ ἠτήσατο ν' ἀκυρωθῶσιν ἢ τε ἀνακοπτομένη ἐπιταγὴ καὶ ἡ ἐκθεσις κατασχέσεως, νὰ κηρυχθῇ ἀνεπίδεκτον ἀναγκαστικῆς ἐκτελέσεως τὸ 1916 συμβόλαιον πρὸ τῆς ἐξόδου τοῦ ἐν αὐτῷ διαλαμβανομένου ὅρου, ἐν πάσῃ δὲ περιπτώσει νὰ ἀνασταλῇ ὁ ἐπισπευδόμενος πλειστηριασμός μέχρι τῆς ἐκδόσεως τῆς ὀριστικῆς ἀποφάσεως ἐπὶ τῆς ἀνακοπῆς. Τὴν ἀνακοπὴν αὐτὴν ἀπέρριψε τὸ Πρωτοδικεῖον μετὰ προηγουμένην συζήτησιν διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 416 (1896) ἀποφάσεως. Ἀλλὰ τὸ Ἐφετεῖον Ἀθηνῶν διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 904 (1896) ἀποφάσεως, μεταρρυθμίσαν τὴν ἀπόφασιν τοῦ Πρωτοδικείου, ἐδέχθη τὴν ἀνακοπὴν, ἠκύρωσε τὴν ἐπιταγὴν καὶ τὴν συνεπείᾳ αὐτῆς ἐνεργηθεῖσαν κατάσχυσιν καὶ ἐκήρυξεν ἀνεπίδεκτον ἀναγκαστικῆς ἐκτελέσεως τὸ ὑπ' ἀριθμ. 1916 (1893) συμβόλαιον τοῦ Συμβολαιογράφου Ἀθηνῶν Καρκούλια πρὸ τῆς ἐξόδου τοῦ ἐν λόγῳ διαλαμβανομένου ὅρου.

Τῆς ἀποφάσεως ταύτης τὴν ἀναίρεσιν ἠτήσατο ὁ Ἰω. Κωλέττης, διὰ τῆς ἀπὸ 15 Ἰουνίου 1896 αἰτήσεως καὶ τοῦ ἀπὸ 9

Ἰανουαρίου 1898 προσθέτον δικογράφου του, διὰ τοὺς ἐν αὐτοῖς περιεχομένους λόγους καὶ ἰδίως διὰ τὸν ἐξῆς.

Διότι ἐνῷ κατὰ τὰς σκέψεις τοῦ Ἐφετείου τὸ ἐκτελούμενον συμβόλαιον ἔφερεν ὡς ὅρον «ὅτι πᾶσα ὑποχρέωσις ἀπορρέουσα ἐκ τῆς ἐφخرμογῆς τοῦ σχεδίου τῆς πόλεως, ἐπομένως τὰ τοῦ κανονισμοῦ τῆς πλατείας τοῦ ναοῦ τῆς Ζωοδόχου Πηγῆς καὶ τῆς ρυμοτομίας, ὅπωςδῆποτε καὶ ἂν εἴνε, βαρύνει τὸν Δημ. Τοσίτσας, ἂν δὲ μέχρι τέλους Μαΐου 1893 οὗτος ὁ Δημ. Τοσίτσας δὲν κανονίσῃ τὰ τῆς ρυμοτομίας καὶ τοῦ κανονισμοῦ τῆς ὡς εἴρηται πλατείας καὶ πληρώσῃ πᾶσαν ἐξ αὐτοῦ ἀπορρέουσιν ὑποχρεώσεις του, ὁ ἀγοραστής δὲν ὑποχρεοῦται εἰς πληρωμὴν τόκου ἀπὸ 1 Μαΐου 1893 μέχρι τῆς ἡμέρας τοῦ κανονισμοῦ τῆς ρυμοτομίας καὶ τῆς πλατείας καὶ τῆς πραγματοποιήσεως τοῦ ἰσχύοντος σχεδίου τῆς πόλεως κατὰ τὸ μέρος ἐκεῖνο», ἐνῷ δὲ ρητῶς διὰ τῶν ἐγγράφων προτάσεων τοῦ ἀπὸ 9 Ἀπριλίου 1896 ἰσχυρίσθη ρητῶς τὰδε: «ἀπλῶς ἠγνόησαν οἱ δι' αὐτοῦ (τοῦ συμβολαίου) συμβληθέντες, ὅπως ρυθμισθῶσιν αἱ περὶ ἀποζημιώσεως λόγῳ ρυμοτομίας διενέξεις μέχρι τέλους Μαΐου 1893, ὅπερ καὶ ἐγένετο», ὁ ὅρος δὲ οὗτος (ἵνα ὁ Δ. Τοσίτσας κανονίσῃ τὰ τῆς ρυμοτομίας), καὶ ἂν ὑποτεθῇ ὅτι ἐκ ταύτης παρεκωλύετο ἡ ὑποχρέωσις τοῦ ἀντιδίκου πρὸς πληρωμὴν τόκων ἀπὸ 1 Ἰουνίου 1893, ἐξῆλθε πρὸ τοῦ χρόνου τούτου καὶ δὴ πρὸ τῆς εἰς αὐτὸν γενομένης ἐκχωρήσεως, διότι τὰ τῆς ρυμοτομίας, ἀναφορικῶς πρὸς τὸ πωληθὲν εἰς τὸν ἀντίδικον γῆπεδον, ἐκανονίσθησαν ὑπὸ τούτου, ὁ δὲ ἀντίδικος οὐδεμίαν ἐκ τῆς ρυμοτομίας ὑποχρέωσιν ἀπέναντι τρίτου δύναται νὰ ἔχῃ, οὐδὲ τρίτος τις ἠνώχλησεν αὐτὸν κτλ.», «ὁ τοιοῦτος δὲ περιορισμὸς ἐξελίπει, διότι ἐξετελέσθη παρὰ τοῦ δικαιοπαρόχου τοῦ ἐντός τοῦ συνομολογηθέντος χρόνου, καὶ πᾶσα τυχὸν ὑποχρέωσις βαρύνει τοῦτον ἀπέναντι τοῦ ἀντιδίκου καθόσον ὁ δικαιοπάροχος τοῦ ἐξετέλεσε πρὸ τοῦ τέλους Μαΐου 1893 πᾶσαν τυχὸν ὑποχρέωσιν», ἐν τούτοις τὸ Ἐφετεῖον ἀντὶ νὰ διατάξῃ ἀποδείξεις ἐπὶ τοῖς ἰσχυρισμοῖς τούτοις, ἠκύρωσε καὶ ἐπιταγὴν καὶ κατὰσχεσιν ἐπὶ τῇ βάσει πιστοποιητικοῦ τοῦ μηχανικοῦ τῆς πόλεως ἀπὸ 29 Ὀκτωβρίου 1893, ἐξ οὗ ἐξάγεται ὅτι ὁ Τοσίτσας ἦτο ὑπαίτιος τοῦ κωλύματος τῆς μὴ πραγματοποιήσεως καὶ ἐξόδου τοῦ ὅρου, ὡς μὴ ἀποζημιώσας τοὺς κυρίους τῶν καταλαμβανομένων ὑπὸ τῆς Πλατείας γηπέδων κατὰ τὸ ἄρθρον 17 τοῦ Συντάγματος. Ἀλλὰ ὁ μηχανικὸς τῆς πόλεως δὲν ἠδύνατο νὰ βεβαιώσῃ, οὐδ' ἐβεβαίωσεν ἂν τρίτοι καὶ τίνες ἀπεζημιώθησαν, διότι ταῦτο εἶναι ζήτημα ἀποδείξεως, ἧς τὸν ἀπέκλεισε τὸ Ἐφετεῖον. Τὸν ἀπέκλεισε δὲ τῆς

ἀποδείξεως, διότι δὲν ἀπέκρουσεν, ἀλλ' ὡμολόγησε τὸν ἰσχυρισμὸν τοῦ ἀντιδίκου, ἐνῷ ὡς ἐκ τῶν ἀνωτέρω παρατεθειμένων χωρίων τῶν προτάσεων τοῦ καὶ γενικῶς ἐξ αὐτῶν προδήλως τὸ ἐναντίον ἐξάγεται, ὅτι ἡρνήθη σαφῶς καὶ ρητῶς, ὅτι κώλυμα τῆς ἐξόδου τοῦ ὄρου ὑπῆρξεν ὁ Τοσίτσας, ἀντιτάξας, ὅτι ὁ Τοσίτσας ἐξεπλήρωσε πᾶσας τὰς ἐαυτοῦ ὑποχρεώσεις ἢ ἀπόφασις ἄρα τοῦ Ἐφετείου δὲν ἔλαβεν ὑπ' ὄψει τὰς προτάσεις τοῦ καὶ τοὺς ἰσχυρισμούς τοῦ καὶ παρῆλθε τὸν περὶ ἀποδείξεως νόμους ἐναντίον τῶν ἀρθρῶν 170, 248 ἐπομ. 807 § 6 Πολ. Δικονομ. Μετὰ τὴν κοινοποίησιν τῆς προκειμένης αἰτήσεως ἀναιρέσεως, ὁ ἀναιρεσιβλητὸς Γεώργιος Κούστας ἀπεβίωσεν, ἀντ' αὐτοῦ δὲ παρίστανται οἱ ἐν ἀρχῇ τῆς παρούσης ἀναφερόμενοι Σωτήριος Κούστας καὶ Δημήτριος Κούστας, κληρονόμοι ἐκ διαθήκης αὐτοῦ, οὔτινες καὶ ἐπ' ἀνέλαβον τὴν δίκην ἐπ' ὀνόματί των, συναινέσαντος καὶ τοῦ ἀναιρεσειόντος, δυνάμει τοῦ ὑπ' ἀριθ. 51 (1897) πρακτικοῦ τοῦ δικαστηρίου τούτου.

Ἀκοῦσαν τῶν πληρεξουσίων τῶν διαδίκων καὶ τοῦ Εἰσαγγελέως· Σκεφθὲν κατὰ τὸν νόμον.

Ἐπειδὴ ὡς ἐξάγεται ἐκ τῶν ἐνώπιον τοῦ Ἐφετείου προτάσεων τοῦ ἀναιρεσειόντος, οὗτος ἰσχυρίσθη, ὅτι ὁ δικαιοπάροχος αὐτοῦ ἐξεπλήρωσε πᾶσας τὰς ὑποχρεώσεις αὐτοῦ τὰς ἀπορροεῦσας ἐκ τοῦ σχεδίου τῆς πόλεως καὶ δὴ τὰ τοῦ κανονισμοῦ τῆς πλατείας τοῦ ναοῦ τῆς Ζωοδόχου Πηγῆς καὶ τῆς ρυμοτομίας, καὶ ὅτι ταῦτα ἐγένοντο πρὸ τῆς ἐκτελέσεως τοῦ ὑπ' ἀριθ. 1916 συμβολαίου, καὶ ὅτι ἐπομένως ἐξῆλθεν ὁ ὄρος ὁ ἐν τῷ συμβολαίῳ τούτῳ ἀναφερόμενος, ὁ ἀναγόμενος εἰς τὴν ρηθεῖσαν ὑποχρέωσιν, ὅπερ ἔνεκα τούτου κατέστη ἐκτελεστὸν κατὰ τὸ ἀρθρον 854 Πολ. Δικονομ. Ἐν τούτοις τὸ Ἐφετεῖον δὲν ἔλαβεν ὑπ' ὄψει τὸν ἰσχυρισμὸν τοῦτον, ἀλλ' ἀπεφάνητο, ὅτι ὁ ἀναιρεσειὼν ὡμολόγησε τὴν μὴ ἐκπλήρωσιν τῶν ἐαυτοῦ ὑποχρεώσεων καὶ οὕτω ἐδίκασε παρὰ τὰς προτάσεις τοῦ ἀναιρεσειόντος, παραβάν τὴν οὐσιώδη διάταξιν τοῦ ἀρθρου 170 Πολ. Δικον., ἔνεκα δὲ τούτου ἀναιρετέα ἐστὶν ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις αὐτοῦ κατὰ τὸ ἀρθρον 807 ἐδαφ. 5 αὐτῆς συμφώνως πρὸς τὸν περὶ τούτου λόγον ἀναιρέσεως

Διὰ ταῦτα,

Ἰδὸν καὶ τὰρθρ. 833, 838, 839 καὶ 210 τῆς Πολ. Δικονομίας.

Ἀναιρεῖ τὴν ὑπ' ἀριθ. 904 τοῦ 1896 ἀπόφασιν τῶν ἐν Ἀθῇ-αἰς ἐφετῶν.

Παραπέμπει τὴν δίκην ἐνώπιον τῶν ἐν Πάτραις ἐφετῶν πρὸς τὴν συζήτησιν.

Καταδικάζει τοὺς Σωτήριον Κούσταν καὶ Δημήτριον Κούσταν, ὡς ἐκ διαθήκης κληρονόμους τοῦ ἀναιρεσιβλήτου Κ. Κούστα, εἰς τὰ δικαστικὰ ἔξοδα τοῦ ἀναιρεσειόντος τῆς τε ἐνώπιον τοῦ Ἐφετείου καὶ τῆς παρούσης δίκης μετριάζόμενα εἰς δραχ. 75 καὶ εἰς τὰ τέλη τῆς σημάτων.

Διατάττει τὴν εἰς τὸν ἀναιρεσειόντα ἀπόδοσιν τοῦ νομίμου παραβόλου.

Διατάσσει νὰ γραφῇ ἡ παρούσα εἰς τὸ περιθώριον τοῦ πρωτοτύπου τῆς ἀναιρουμένης καὶ δημοσιευθῇ διὰ τοῦ τύπου δαπάνη τοῦ ἀναιρεσιβλήτου.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις τὴν εἰκοστὴν πέμπτην (25) Ἀπριλίου 1898, ἐδημοσιεύθη δὲ τῇ εἰκοστῇ ἐβδόμῃ (27) Ἀπριλίου 1898.

Ὁ Πρόεδρος
Κ. Σημαντήρας

Ὁ Γραμματεὺς
Γ. Καστόρχης

Ἀριθ. 78

Τὸ Δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου

Τμήμα Α'.

Συγκείμενον ἐκ τῶν Δικαστῶν Κωνστ. Σημαντήρα, Προέδρου, Χρ. Κόκκορη, Ἀνδρ. Γκιῶν, Παν. Μενελάου, Ἀδὰμ Πετρίτση, Μιλτ. Ἡλιάδου, καὶ Ξεν. Εὐθυμίου παρόντων τοῦ τε Ἀντεισαγγελέως Κωνστ. Μανιάκη καὶ τοῦ Γραμματέως Γ. Καστέρχη.

Συνεδριάσαν δημοσίᾳ ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ τοῦ καταστήματος αὐτοῦ τὴν εἰκοστὴν τρίτην Μαρτίου 1898, ἵνα δικάσῃ ἐπὶ τῆς αἰτήσεως τοῦ Δημοσίου, ἀντιπροσωπευομένου ὑπὸ τοῦ ὑπουργοῦ τῶν Οἰκομικῶν, παρασταθέντος διὰ τοῦ πληρεξουσίου του Ἰω. Καμπάνη, δικαστικοῦ ἀντιπροσώπου παρὰ τῇ Ἐφορίᾳ Ἀττικῆς, κατὰ τῶν 1) Δημητρίου Καψῆ, κατοικοῦ Ἀθηνῶν καὶ 2) Νικολάου Β. Νικολάου, κατοικοῦ ὠσαύτως, παρασταθέντων διὰ τῶν πληρεξουσίων των Κ. Σταυροπούλου καὶ Στ. Νικολοπούλου, δικηγόρων· περὶ ἀναιρέσεως τῶν ὑπ' ἀριθ. 1691 (1892) καὶ 2421 (1893) ἀποφάσεων τοῦ Ἐφετείου Ἀθηνῶν.

Ἀκοῦσαν τοῦ Εἰσηγητοῦ Δικαστοῦ Ἀδ. Πετρίτση ἐκθέσαντος τὰδε :

Οἱ Δημήτριος Καψῆς καὶ Νικόλαος Β. Νικολάου, διὰ τῆς ἀπὸ 8 Ἰανουαρίου 1891, ἐνώπιον τοῦ Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν, ἀγωγῆς

κατὰ τοῦ Δημοσίου ἐξέθησαν, ὅτι κατὰ τοῦ Δημοσίου ἡγεῖραν τὴν ἐπὶ 26 Μαΐου 1884 ἐνώπιον τοῦ αὐτοῦ Πρωτοδικείου πρόκλησιν εἰς ἀγωγὴν, δι' ἧς καὶ διὰ τοὺς ἐν αὐτῇ λόγους προσεκάλεσαν τὸ Δημοσίον νὰ ἐγείρῃ, οἷαν ἔχει ἀγωγὴν, εἴτε πραγματικὴν, εἴτε προσωπικὴν ἐπὶ τοῦ ἐν αὐτῇ ἀναφερομένου οἰκοπέδου των ἐντὸς τριάκοντα ἡμερῶν ἀπὸ τῆς κοινοποιήσεώς της, ἄλλως ἀπράκτου παρερχομένης τῆς προθεσμίας ταύτης, νὰ κηρυχθῇ ἀπεσβεσμένον πᾶν δικαίωμα τοῦ Δημοσίου ἐπὶ τοῦ ἐν τῇ ρηθείσῃ προκλήσει περιγραφομένου οἰκοπέδου των, εἴτε πραγματικὸν εἴτε προσωπικόν, καὶ πᾶσα ἀγωγὴ αὐτοῦ, εἴτε πραγματικὴ, εἴτε προσωπικὴ· ὅτι καίτοι ἔκτοτε ἐκκαιοποιήθη ἡ ρηθεῖσα πρόκλησις, τὸ δημοσίον δὲν ἡγεῖρεν ἀγωγὴν περὶ τοῦ ἐν τῇ προκλήσει των μνημονευομένου καὶ περιγραφομένου οἰκοπέδου, ἐπομένως δέον νὰ κηρυχθῇ ἀπεσβεσμένον πᾶν δικαίωμα εἴτε προσωπικόν, εἴτε πραγματικόν, ὡς καὶ πᾶσα ἀγωγὴ τοῦ Δημοσίου, εἴτε προσωπικὴ, εἴτε πραγματικὴ ἐπὶ τοῦ ἐν τῇ προκλήσει ἀναφερομένου οἰκοπέδου καὶ νὰ καταδικασθῇ τὸ Δημοσίον εἰς πάντα τὰ ἔξοδα.

Συζητήσεως γενομένης τὸ Πρωτοδικεῖον ἐξέδοτο τὴν ὑπ' ἀριθ. 1379 (1891) ἀπόφασιν, δι' ἧς ἀπέριψε τὴν ἀγωγὴν.

Ἐκκληθείσης τῆς ἀποφάσεως ταύτης ὑπὸ τῶν ἐναγόντων, τὸ ἐν Ἀθῆναις Ἐφετεῖον ἐξέδοτο τὰς ἐξῆς ἀποφάσεις, 1) τὴν ὑπ' ἀριθ. 1691 τοῦ 1892 δι' ἧς διέταξε τὴν παραγωγὴν τῆς ἀγωγῆς τῆς προκλήσεως καὶ τῆς διεκδικητικῆς ἀγωγῆς καὶ 2) τὴν ὑπ' ἀριθ. 2421 τοῦ 1893, δι' ἧς ἐδέχθη τὴν ἀγωγὴν.

Τῶν ἀποφάσεων τούτων τοῦ Ἐφετείου Ἀθηνῶν τὴν ἀναίρεσιν αἰτεῖται τὸ Δημοσίον διὰ τῆς ἀπὸ 11 Ἰανουαρίου 1894 αἰτήσεώς του, διὰ τοὺς ἐν αὐτῇ ὡς ἐξῆς λόγους·

Διότι τὸ Δημοσίον προέβαλε τὸν ἰσχυρισμὸν, ὅτι οἱ ἀναιρέσι-βλητοὶ ἀπεδέχθησαν τὰς ἐπὶ τῆς ἀγωγῆς του, τῆς συνεπειᾶς τῆς προκλήσεως των ἐγερθείσης ἀποφάσεις τοῦ Πρωτοδικείου, κοινοποιήσαντες ταύτας ἀνεπιφυλάκτως εἰς αὐτό, παρὰστάντες κατὰ τὰς μαρτυρικὰς ἀποδείξεις καὶ τὴν διεξαγωγὴν τῶν πραγματογνωμοσυνῶν καὶ λαβόντες συντηρητικὰ μέτρα κατὰ τοῦ δικαιοπαρόχου των Α. Μωραΐτου, τὸ δ' Ἐφετεῖον παρέλειπε νὰ αἰτιολογήσῃ κατὰ τοῦτο τὴν ἀποφασίν του.

Διότι ἀφ' οὗ τὸ Δημοσίον ἐπρότεινεν ὅτι ἡγεῖρεν ἀγωγὴν κατὰ τῶν ἀναιρεσιβλήτων, ἣν αὐτοὶ ὑπεχρεώθησαν καὶ προσήγαγον ἐνώπιόν του, διετέλει δ' αὕτη ἐκκρεμὴς ἐνώπιόν του συνεπειᾶ ἐφέσεως τοῦ Δημοσίου, ὡφελεῖ ν' ἀπορρίψῃ τὴν ἀγωγὴν τῶν

ἀνααιρεσιβλήτων. ὡς μὴ ἀρμόδιον ν' ἀποφανθῇ εἰς τὴν προκειμένην δίκην περὶ τοῦ ἀν τὸ Δημόσιον ἡγείρε τὴν προσήκουσαν ἢ ἄλλην ἀγωγὴν, περὶ οὗ ζητήματος ἔδει νὰ ἐπιφυλαχθῇ ν' ἀποφασίσῃ ὅταν ἐφθάνεν ἐνώπιόν του ἡ συζήτησις τῆς ἀγωγῆς τοῦ Δημοσίου. καὶ ὁρθῶς ἔπραξε τὸ Πρωτοδικεῖον, διότι τὸ ἄρθρον 87 Πολ. Δικονομίας ρητῶς διαλαμβάνει, ἐὰν ὁ προκαλούμενος δὲν κάμῃ ἐνστάσιν κατὰ τῆς παραδοχῆς τῆς προκλήσεως καὶ δὲν δώσῃ ἀγωγὴν, τὸ Δικαστήριον ἀποφασίζει κατὰ πρότασιν τοῦ προκαλοῦντος ὅτι ἡ ἀγωγή ἀπεσβέσθη· ἀφ' οὗ ὅθεν τὸ Δημόσιον εἶχεν ἐγείρῃ ὅπως δῆποτε τὴν ἀγωγὴν του, συνεπεία τῆς προκλήσεως τῶν ἀνααιρεσιβλήτων, μόνον ἐνώπιον τοῦ δικάζοντος τὴν ἀγωγὴν Δικαστηρίου, ἡδύνατο νὰ προταθῇ τὸ ἀπαράδεκτον αὐτῆς, καὶ οὐχὶ δι' ἰδίας τῶν ἀνααιρεσιβλήτων καὶ δὴ παρεμπιπτούσης ἀγωγῆς ἐγερθείσης μετὰ πενταετίαν ἀπὸ τῆς προκλήσεως· τοῦναντίον δὲ τούτων ἀποφηνάμενον τὸ Ἐφετεῖον παρεβίασε τὴν ἀνωτέρω αὐσιώδη διάταξιν τῆς Πολ. Δικονομίας καὶ ἀναιρετέα τὴν ἀπόφασίν του κατέστησε.

Διότι τὸ Δημόσιον ἐπρότεινεν ἐνώπιον τοῦ Ἐφετείου, ὅτι τὸ ζήτημα τῆς ταυτότητος τοῦ διεκδικουμένου οἰκοπέδου πρὸς τὸ τῆς προκλήσεως εἶχε λυθῇ ὀριστικῶς καὶ τελεσιδίκως ὑπὸ τοῦ Πρωτοδικείου καὶ τοῦ Ἐφετείου κατὰ τὴν συζήτησιν τῆς κατὰ τῶν ἀνααιρεσιβλήτων διεκδικητικῆς ἀγωγῆς του, ἀλλὰ τὸ Ἐφετεῖον σιγῇ καὶ τὴν πρότασιν ταύτην παρῆλθεν, ἀναιτιολόγητον κατελείπον τὴν ἀπόφασίν του.

Διότι τὸ Δημόσιον πρὸς ὑποστήριξιν τῆς ταυτότητος τοῦ διεκδικουμένου οἰκοπέδου πρὸς τὸ τῆς προκλήσεως τῶν ἀνααιρεσιβλήτων ἐπεκαλέσθη τὰς διεξαχθείσας πραγματογνωμοσύνας καὶ τὰ σχεδιαγράμματα τῶν πραγματογνωμόνων, τὰ ὅποια οὐδὲν ὥς ἐλαβεν ὑπ' ὄψιν του τὸ Ἐφετεῖον, περιορισθὲν εἰς τὴν ἀντιπαραβολὴν τῶν ὁρίων τῆς ἀγωγῆς τοῦ Δημοσίου πρὸς τὰ τῆς προκλήσεως τῶν ἀνααιρεσιβλήτων ἄτινα ἡδύνατο καὶ νὰ μεταβληθῶσιν ἐν τῷ μεταξύ.

Διότι ἡ παρεμπιπτούσα τῷ ἀνααιρεσιβλήτων ἀγωγῇ ἦν ἀπ' ἀρχῆς ἀπαράδεκτος ὡς δικονομικῶς ἄκυρος, καθ' ὅσον ἀγωγὴ παρεμπιπτούσα ἐγείρεται τότε μόνον, ὅταν, ὑφισταμένης κυρίας δίκης μετὰξὺ δύο ἢ πλείονων διαδίκων, ἐγείρεται παρεμπιπτόν ζήτημα, τὸ ὅποτον χρησιμεύει νὰ διευκολύνῃ τὴν λύσιν τῆς κυρίας ὑποθέσεως. ἐνῷ δὲ τῆς ἀγωγῆς των οἱ ἀνααιρεσιβλήτοι ἐπέδωκον τὴν κατάργησιν τῆς κυρίας δίκης τῆς ὑφισταμένης ἐκκρεμοῦς, συνεπεία ἀγωγῆς τοῦ Δημοσίου κατ' αὐτῶν, ἐπὶ τῷ λόγῳ, ὅτι δὲν ὑπάρ-

χει παντάπασιν τοιαύτη ἄγωγή ὅθεν παρεβιάσθησαν οἱ δικονομικοὶ κανόνες καὶ ἡ τάξις τῶν ὑποθέσεων ἐν τοῖς δικαστηρίοις, ὅπερ ἀφορᾷ τὴν δημοσίαν τάξιν καὶ καθιστᾷ ἀναιρετέαν τὴν παρὰδεχόμενην τοιαύτας παρατυπίας ἀποφάσειν.

Ἀκοῦσαν τοῦ πληρεξουσίου τοῦ ἀναιρεσειόντος Δημοσίου, ἀναπτύξαντος καὶ προφορικῶς τοὺς λόγους τῆς ἀναιρέσεως καὶ αἰτησαμένου τὴν ἀναίρεσιν τῶν προσβαλλομένων ἀποφάσεων, τῶν πληρεξουσίων τῶν ἀναιρεσειβλήτων αἰτησασμένων τὴν ἀπόρριψιν τῆς προκειμένης αἰτήσεως, ἔτι δὲ καὶ τὸ ἀπκράδεκτον αὐτῆς λόγῳ δεδικασμένου, καὶ ὡς ἀλυσιτελοῦς, δυνάμει τῆς ὑπ' ἀριθ. 2061 (1893) ἀποφάσεως τοῦ Ἐφετείου Ἀθηνῶν, δι' ἧς ἀπερρίφθη ἡ συνεπεία τῆς ἐπιδίκου προκλήσεως ἐγερθεῖσα ἄγωγή τοῦ Δημοσίου, ἡ δὲ ὑπ' ἀριθ. 2061 (1893) ἀπόφασις τοῦ Ἐφετείου Ἀθηνῶν κατέστη ἀμετάκλητος, παραιτηθέντος τοῦ Δημοσίου τῆς κατ' αὐτῆς αἰτήσεώς του, κατὰ τὰ ὑπ' ἀριθ. 38 τῆς 3 Ἰουνίου 1896 πρακτικὰ τοῦ Ἀρείου Πάγου καὶ τοῦ Ἀντισυγγενλέως. Σκεφθέν κατὰ τὸν Νόμον.

Ἐπειδὴ τὸ Ἐφετεῖον, ὡς ἀποδεικνύεται ἐκ τῆς αἰτιολογίας τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως αὐτοῦ δέχεται ὅτι τὸ ἀναιρεσεῖον Δημοσίον ὡμολόγησεν ὅτι δὲν ἤγειρεν ἄγωγήν περὶ τοῦ ἐν τῇ προκειμένῃ διαφορᾷ ἀναφερομένου οἰκοπέδου δι' ὃ προεκλήθη εἰς ἄγωγήν ὑπὸ τῶν ἀναιρεσειβλήτων καὶ συνάμα ὅτι ὡμολόγησε κυρίους τοὺς ἀναιρεσειβλήτους ἐπ' αὐτοῦ· στηριχθέντος δὲ τοῦ Ἐφετείου ἐπὶ τῆς ρηθείσης ὁμολογίας δὲν εἶνε ληπτέοι ὑπ' ὅψιν οἱ λόγοι ἀναιρέσεως ὅτι τοῦτο παρέλιπε νὰ διατάξῃ ἑτέρας ἀποδείξεις ἐπὶ τοῦ ἀνωτέρω γεγονότος, ὡς καὶ περὶ τοῦ τῆς ταυτότητος τοῦ οἰκοπέδου ἰσχυρισμοῦ καὶ ἐν γένει ὅτι δὲν ἐλήφθησαν ὑπ' ὅψιν ὑπὸ τοῦ Ἐφετείου ἔγγραφα ὅτι ἠγέρθη ἐπὶ τοῦ ἐν λόγῳ οἰκοπέδῳ ἄγωγή.

Ἐπειδὴ ἀφ' οὗ κατὰ τὰ ἀνωτέρω τὸ Ἐφετεῖον ἀπεφάνητο ὅτι δὲν ἠγέρθη ὑπὸ τοῦ προκληθέντος Δημοσίου ἄγωγή ὡς πρὸς τὸ ἐν λόγῳ οἰκοπέδον, ὀρθῶς ἐπὶ τῇ αἰτήσῃ τῶν ἀναιρεσειβλήτων καὶ συμφώνως πρὸς τὸ ἄρθρον 87 Πολ. Δικονομίας, ἐκήρυξεν ἀπισθεσμένον τὸ τῆς ἄγωγῆς δικαίωμα τοῦ Δημοσίου. Ἀπορριπτεῖ δὲ πάντες οἱ ἀντίθετοι λόγοι ἀναιρέσεως.

Διὰ ταῦτα,

Ἰδὼν καὶ τὰς θὰς 839 καὶ 210 τῆς Πολ. Δικον. μίας.

Ἀπορρίπτει τὴν ἀπὸ 11 Ἰανουαρίου 1894 αἴτησιν τοῦ Δημοσίου περὶ ἀναιρέσεως τῶν ὑπ' ἀριθ. 1691 (1892) καὶ 2421 (1893) ἀποφάσεων τῶν ἐν Ἀθήναις Ἐφετῶν.

Καταδικάζει τὸ ἀναίρεσεῖον Δημόσιον εἰς τὰ δικαστικὰ ἐξόδα τῶν ἀναίρεσιβλήτων μετριαζόμενα εἰς δραχμὰς τεσσαράκοντα πέντε (45).

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις τῇ εἰκοστῇ πέμπτῃ (25) Ἀπριλίου 1898. Ἐδημοσιεύθη δ' αὐτόθι τῇ εἰκοστῇ ἐβδόμῃ (27) Ἀπριλίου 1898.

Ὁ Πρόεδρος
Κ. Σημαντήρας

Ὁ Γραμματεὺς
Γ. Καστόρχης

Ἄρθ. 79

Τὸ Δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου

Τμῆμα Α'.

Συγκείμενον ἐκ τῶν Δικαστῶν Κωνστ. Σημαντήρα, Προέδρου, Ἰω. Δουδουνιώτου, Χρ. Κόκκορη, Ἀνδρ. Γκιών, Παν. Μενελάου, Μιλτ. Ἡλιάδου καὶ Ξενοφ. Εὐθυμίου· παρόντων τοῦ τε Ἀντεσαγγελέως Κωνστ. Μανιάκη καὶ τοῦ Γραμματέως Γεωργ. Καστόρχη.

Συνεδριάσαν δημοσίᾳ ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ τοῦ καταστήματος αὐτοῦ τὴν εἰκοστὴν (20) Ἀπριλίου 1898, ἵνα δικάσῃ ἐπὶ τῆς αἰτήσεως τοῦ Ἡλία Σταμπολτζή, κατοικοῦ Καλαμῶν, ὡς ἐκδοχέως τῶν δικαιωμάτων τῆς ἐν Καλάμαις ἐμπορικῆς ἐταιρίας ὑπὸ τὴν ἐπωνυμίαν «Ἀδελφοὶ Σταμπολτζή», παρασταθέντος διὰ τοῦ πληρεξουσίου του Δημητρ. Χαριτάκη, δικηγόρου, διορισθέντος τοιοῦτου ἐπ' ἀκροατηρίου ὑπὸ τοῦ πληρεξουσίου τοῦ ἀναίρεσειόντος Γρηγ. Μαυρομαρᾶ, δικηγόρου, κατὰ τῶν 1) Φιλοστράτου Στρούμπου, κατοικοῦ Καλαμῶν, ὡς μέλους, ἀντιπροσώπου καὶ διευθυν. τοῦ τῆς ἐν Καλάμαις ἐταιρίας «Καπερνακόπουλος καὶ Στροῦμπος», παρασταθέντος διὰ τοῦ πληρεξουσίου του Γεωργίου Μελισσουργοῦ, δικηγόρου, 2) Σταύρου Γ. Καπερνακοπούλου καὶ Αἰκατερίνης Γ. Καπερνακοπούλου, κατοίκων Καλαμῶν, ὡς κληρονόμων τοῦ πατρὸς των Γεωργίου Καπερνακοπούλου, μέλους τῆς Ἑταιρίας «Καπερνακόπουλος καὶ Στροῦμπος», παρασταθέντων διὰ τοῦ πληρεξουσίου των Γεωργ. Μελισσουργοῦ δικηγόρου, περὶ ἀναίρεσεως τῆς ὑπ' ἀριθ. 784 τοῦ 1890 ἀποφάσεως τῶν ἐν Ναυπλίῳ Ἐφετῶν.

Ἀκοῦσαν τοῦ Εἰσηγητοῦ δικαστοῦ Μιλτ. Ἡλιάδου, ἐκθέσαν-
τάδε :

Ἐκπλειστηριασθείσης ἀναγκαστικῶς ἐν Καλάμαις μιᾶς οἰκίας
ὀφειλέτου Ἀναστασίου Πιτσούλη τῇ ἐπισπεύσει τοῦ δανει-
τοῦ Φιλοστράτου Στρούμπου, δι' ἐαυτὸν καὶ ὡς διευθυντοῦ τῆς
Καλάμαις Ἑταιρίας «Καπερνακόπουλος καὶ Στροῦμπος», συνε-
βη ὑπὸ τοῦ ἐν Καλάμαις Συμβολαιογράφου Παναγ. Χαριτο-
λίου ὁ ὑπ' ἀριθρ. 17569 τοῦ 1887 πίναξ κατατάξεως τὸν πί-
να τοῦτον ἀνέκοψαν οἱ Φιλόστρατος Στροῦμπος καὶ Γεώργιος
περνακόπουλος, ὁ μὲν πρῶτος δι' ἐαυτὸν, ἀμφότεροι δὲ ὡς
ἡ τῆς ἐν Καλάμαις ἑταιρίας «Καπερνακόπουλος καὶ Στροῦμ-
πος» διὰ τῆς ὑπ' ἀριθρ. 17719 τῆς 4 Δεκεμβρίου 1887 ἀνακοπῆς
αὐτῶν, συνταχθείσης ἐνώπιον τοῦ αὐτοῦ Συμβολαιογράφου καὶ ἀ-
ποφαινομένης ἐνώπιον τοῦ Πρωτοδικείου Καλαμῶν καὶ κατὰ τῶν
ἐν Καλάμαις Σταμπολιτῆ, Νικ. Βλαντασοπούλου καὶ Ἰω. Χ. Κολοκο-
νή, καὶ Πολίτως Κυριατζόγλου συζύγου Χρ. Κολοκοτρώνη, ὡς
ἀποφάσας τῶν δικαιωμάτων τῆς Ἑλένης Μανωλοπούλου, δι' ἧς
ἐβλήθησαν ὅτι οὐχὶ ὀρθῶς ἀπεβλήθησαν τῆς κατατάξεως ἐπὶ λόγῳ
δὲν προσήγαγον τὰ ἐπιδοτήρια τῶν ἀναγγελιῶν των, ἀφ' οὗ
οἱ εἰς ἡμφισβήτησε τὴν νόμιμον κοινοποίησιν ταύτην, πρὸς τε τὸν
Συμβολαιογράφον, τὸν ὀφειλέτην καὶ τὸν ἐπισπεύδοντα· ἄλλως
δὲν ἦτο ἀναγκασία καὶ ἡ ὑπαρξίς ἀναγγελτηρίων, ἀφ' οὗ ὁ
ἐκπλειστηριασμός ἐγένετο τῇ ἐπισπεύσει αὐτῶν καὶ οὕτω ἐγένοντο
ἡ ἀπαιτήσεις τῶν καὶ τὰ δικαιώματά των, ὡς ἐνυποθήκων δανειστῶν
τοῦ ὀφειλέτου, νὰ ἐνεργήσωσι τὸν πλειστηριασμόν καὶ ἱκανοποι-
ῶσιν ἐκ τοῦ ἐκπλειστηριασμοῦ· ἄλλως ἢ μὴ προσαγωγή τῶν
ἐπιδωτηρίων προῆλθεν ἐξ ἀδυναμίας δεδικαιολογημένης
ἐν τῇ ἀντιρροίᾳ αὐτῶν ἀπολεσθέντων ὑπὸ τῶν πληρεξουσίων
ἐν τῇ οὐχὶ ὀρθῶς κατετάχθησαν ἐπὶ τοῦ ἐκπλειστηριασμοῦ
καθ' ὧν ἡ ἀνακοπὴ ἀφοῦ οὗτοι οὐδεμίαν κατὰ τοῦ ὀφειλέτου
εὐσιν ἀπαίτησιν, οὐδ' ἐποίησάν ποτε ἔγκυρον ἀναγγελίαν καὶ
πρόθεσμον, οὔτε ἔχουν ἐγγράψῃ ἐπὶ τοῦ ἐκποιηθέντος ἔγκυρον
ἐν τῇ νόμιμον προσημειώσιν ἢ ὑποθήκην, οὔτε μετετρέπη εἰς ὑπο-
θήκην πᾶσα τοιαύτη ἐγγραφείσα προσημείωσις, οὔτε πᾶσα τοι-
αύτη ἐγγραφὴ εἶνε προγενεστέρα τῆς ἰδικῆς των ὑποθήκης· ἄλ-
λως δὲ πᾶσα ἀπαίτησις αὐτῶν ἐξωφλήθη καὶ ἤττήσαντο νὰ μεταρ-
θμισθῇ ὁ ἀνακοπόμενος πίναξ ἐπὶ τῇ τέλει τοῦ ν' ἀποβληθῶσι
ἐκ τῆς κατατάξεως οἱ καθ' ὧν ἡ ἀνακοπὴ καὶ καταχθῶσιν οἱ ἀνα-
κοπόντες δι' ὅλην τὴν ἀπαίτησίν των, τοὺς τόκους καὶ τὰ ἐξόδα.

Συζητήσεως γενομένης τὸ Πρωτοδικεῖον ἐξέδoto τὰς ἑξῆς ἀποφάσεις 1) Τὴν ὑπ' ἀριθ. 813 (1888) ἐρήμην τοῦ Ἡλία Σταμπολτζή, 2) Τὴν ὑπ' ἀριθ. 1189 (1888), δι' ἧς ἀπέρριψε κατὰ τῆς ἐρήμην ἀποφάσεως ἀνακοπὴν τοῦ Ἡλ Σταμπολτζή ἐπέβαλεν εἰς τὴν ἀνακόπτουσαν ἑταιρίαν ἐπακτοὺς ὄρκους 1) τὰ συμβόλαια δυνάμει τῶν ὑποίων ζητεῖ νὰ καταταχθῇ δὲν εἰκονικὰ, ἀλλὰ σπουδαῖα. 2) Ὅτι ταῦτα δὲν ἀφορῶσιν εἰς ἐν τὸ αὐτὸ ποσὸν καὶ 3) ὅτι ὁ ὀφειλέτης οὐδέποτε ἐπλήρωσε τὰ τοῖς συμβολαίοις ποσὸν καὶ ὑπεχρέωσε τὸν Νικόλ. Βλαντασόπουλον εἰς προσαγωγὴν ἐγγράφων. Ἐκκληθείσης τῆς ἀποφάσεως τοῦ τῆς ὑπὸ τοῦ Ἡλία Σταμπολτζή ἐνώπιον τοῦ Ἐφετείου Ναυπλίου τοῦτο μετὰ τὴν ὑπ' ἀριθ. 27 (1889), ἐρήμην τοῦ Ἡλία Σταμπολτζή ἀπόφασιν, ἐξέδoto τὴν ὑπ' ἀριθ. 784 (1890) κατ' ἀντιμωλίαν, δι' ἧς ἀπέρριψε τὴν ἔφεσιν.

Τῆς ἀποφάσεως δὲ ταύτης ὑπ' ἀριθ. 784 τὴν ἀναίρεσιν αἰτῶνται ὁ Ἡλίας Σταμπολτζή· ὑπὸ τὴν ιδιότητά του διὰ τῆς ἀπὸ Φεβρουαρίου 1891 αἰτήσεώς του καὶ διὰ τοῦ ἀπὸ 24 Ἰανουαρίου 1898 προσθέτου δικογράφου του διὰ διαφόρους ἄλλους λόγους ἰδίως διὰ τὸν ἑξῆς :

Διότι ἐνῷ ἐδέχθη τὸ Ἐφετεῖον, ὅτι χωρεῖ ἐκ τοῦ νόμου παρὰ τὰς τῆς πρὸς τροπὴν τῆς προσημειώσεως εἰς ὑποθήκην προσημίας, λόγῳ ἀποστάσεως, περιώριτεν ὅμως αὐτὴν εἰς δεκαπέντε μηνὸν ἡμέρας χωρὶς νὰ διατάξῃ ἀποδείξιν περὶ τοῦ πόσῃ εἶνε ἡ ἀπόστασις ἀπὸ Ναυπλίου εἰς Καλάμας καὶ χωρὶς νὰ αἰτιολογήσῃ τὴν ἀπόφασίν του, δεχθὲν τὴν δεκαπενθήμερον παράτασιν λόγῳ ἀποστάσεως· τοιοῦτοτρόπως καὶ τὰς περὶ ἀποδείξεως οὐσιώδεις διατάξεις παρεβίασε καὶ ἀναιτιολόγητον ἀφῆκε τὴν ἀπόφασίν του, ἀπὸ τοῦ δίδουσι χώραν εἰς ἀναίρεσιν αὐτῆς.

Ἀκούσαν τοῦ μὲν πληρεξουσίου τοῦ ἀναιρεσειόντος, ἀναπαύσαντος καὶ προφορικῶς τοὺς λόγους ἀναιρέσεως καὶ αἰτησαμένου τὴν ἀναίρεσιν τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως, τοῦ δὲ πληρεξουσίου τῶν ἀναιρεσιβλήτων ἀντικρούσαντος αὐτοὺς καὶ αἰτησαμένου τὴν ἀπόρριψιν τῆς αἰτήσεως, πρὸς δὲ δηλώσαντος ἅμα ὅτι τὰ πρὸς τὸν Γεωργίου Καπερνακοπούλου Σταῦρος καὶ Αἰκατερίνην, αἱ ἐξεπρωσώπει μέχρι τοῦδε ἡ μήτηρ αὐτῶν Ἀγγελικὴ Φ. Καπερνακοπούλου, ὡς νόμιμος αὐτῶν ἐπίτροπος, ἐνηλικιωθέντα ἤδη, παύσονται καὶ ἐπαναλαμβάνουσιν ἐκουσίως καὶ ἐξακολουθοῦσιν ἐπὶ ὀνοματί των τὴν προκειμένην δίκην, ἀναγνωρίζοντος τοῦτο καὶ τὸ πληρεξουσίου τοῦ ἀναιρεσειόντος· καὶ τοῦ Ἀντεισαγγελέως· Συμφωνῶν κατὰ τὸν Νόμον.

Ἐπειδὴ, ὡς ἀποδεικνύεται ἐκ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως, ἔφειτον ἐδέχθη, ὅτι ἡ ἀπὸ Ναυπλίου μέχρι Καλαμῶν λόγῳ τῆς προθεσμίας εἶνε δεκαπέντε ἡμερῶν, ἐδέχθη δὲ τοῦτο δικαστικῆς τινος ἀποδείξεως καὶ οὕτω παραβιάσαν τὰς οὐκ ἐπὶ ἀποδείξεως διατάξεις τῶν ἀρθρῶν 244, 245, 247 καὶ τῆς Πολ. Δικονομίας, καθ' ἧς ὁ δικαστὴς χρεωστεῖ πρὸς διαφοράς τῆς διαφορᾶς νὰ ἐρεῖδῃται μόνον εἰς ὅσας ἐκ τῶν ἀποδείξεων λαμβάνει γνώσεις, ἀναιρετέαν κατέστησε τὴν ἀπόφασιν τοῦ κατὰ τὸ ἀρθρον 807 § 5 Πολ. Δικονομίας.

Διὰ ταῦτα,

δὸν καὶ τὰρθρ. 833, 838, 839 καὶ 210 τῆς Πολ. Δικονομίας. ἀναιρεῖ τὴν ὑπ' ἀριθ. 784 τοῦ 1890 ἀπόφασιν τῶν ἐν Ναυ-
 Ἐφειτῶν καὶ

ἀρραπέμπει τὴν ὑπόθεσιν πρὸς νέαν συζήτησιν ἐνώπιον τῶν ἐν αἰς Ἐφειτῶν.

κατατάσσει νὰ γραφῇ ἡ παρούσα ἀπόφασις εἰς τὸ περιθώριον πρωτοτύπου τῆς ἀναιρουμένης καὶ δημοσιευθῇ διὰ τοῦ τύπου τῶν ἀναιρεσιβλήτων, οὓς καταδικάζει εἰς τὰ δικαστικὰ τοῦ ἀναιρεσεύοντος ἐνώπιον τοῦ Ἀρείου Πάγου καὶ τοῦ Ἐ-
 ου, ἐριζόμενα εἰς δραχμὰς ὀγδοήκοντα (80) καὶ τὰ τέλη τῆς σεως.

κατατάσσει τὴν ἐπιστροφὴν τοῦ παραβόλου τῷ ἀναιρεσεύοντι.

ἀκρίβη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις τῇ εἰκοστῇ πέμπτῃ (25)
 αἰοῦ 1898. Ἐδημοσιεύθη δ' αὐτόθι τῇ εἰκοστῇ ἐβδόμῃ (27)
 αἰοῦ 1898.

Ὁ Πρόεδρος

Ὁ Γραμματεὺς

Σημαντήρας

Γ. Καστόρχης

Ἀριθ. 80

Τὸ Δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου

Τμήμα Α'.

συγκείμενον ἐκ τῶν Δικαστῶν Κωνστ. Σημαντήρα, Προέδρου, Ἀνδρ. Γκιῶν, Β. Παπαδοπούλου, Ἰωάν. Τσατσοῦ, Ἡλιαδου, καὶ Εὐν. Εὐθυμίου παρόντων τοῦ τε Ἀντεισαγγε-
 Κωνστ. Μανιάκη καὶ τοῦ Γραμματέως Γ. Καστόρχη.

ἀνεδρίασαν δημοσίᾳ ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ τοῦ καταστήματος αὐ-
 τῶν δεκάτῃ τρίτῃ Ἀπριλίου 1898, ἵνα δικάσῃ ἐπὶ τῆς αἰτή-
 τοῦ Ὑπουργοῦ τῶν Οἰκονομικῶν, ὡς ἀντιπροσώπου τοῦ Δη-

μοσίου, καὶ τοῦ Ταμίου Αἰγιαλείας ἐθρεύοντος ἐν Αἰγίῳ, παρὰ
θέντων διὰ τοῦ πληρεξουσίου των Ἑμμ. Λυκούδη, Νομικοῦ Συμ-
βούλου, κατὰ τῆς Σμαράγδας χήρας Χ. Λιάρη, δι' ἐαυτὴν καὶ
κληρονόμου τοῦ υἱοῦ της Ἀλεξάνδρου συγκληρονόμου καὶ τοῦ
τοῦ πατρός του Χ. Λιάρη, κατοικοῦ Αἰγίου, παρασταθείσης
τοῦ πληρεξουσίου της Θεραπυεῦς Ἀγγελοπούλου Ἀθανά-
κλητοῦ, περὶ ἀναιρέσεως τῆς ὑπ' ἀριθ. 1111 τοῦ 1893 ἀ-
φάσεως τοῦ Ἐφετερίου Πατρῶν.

Ἀκούσαν τοῦ Εἰσηγητοῦ δικαστοῦ Μιλτ. Ἡλιάδου ἐκθέ-
τος τὰςδε :

Ὁ Ταμίας Αἰγιαλείας ὡς ἀντιπρόσωπος τοῦ Δημοσίου διὰ
ἀπὸ 27 Μαΐου 1888 ἐνώπιον τοῦ Πρωτοδικείου Πατρῶν ἀγων-
ισαὶ κατὰ τῆς Σμαράγδας χήρας Χαράλ. Λιάρη δι' ἐαυτὴν καὶ ὡς
τρόπου τοῦ ἀνηλίκου τέκνου της Ἀλεξάνδρου, τέκνου καὶ κλη-
ρονόμου τοῦ ἀποβιώσαντος πατρός του Χαράλ. Λιάρη, καὶ νομι-
μοσύνης καὶ πρὸς τὸν τρίτον Συμβολαιογράφον Αἰγίου Γ. Μανού-
σου καὶ πρὸς τὸν ἴδιον Ταμίαν Αἰγιαλείας ἐξεβήκεν, ὅτι ὁ ἀποβί-
ος σύζυγος τῆς ἐναγομένης Χαρ. Λιάρης ὀφείλει πρὸς τὸ Δημό-
σιον ἐκ προσωρινῶν ἐτησίων δόσεων γαιῶν τοῦ Δημοσίου
δηλωθέντων παρ' αὐτοῦ συμφώνως τῇ Νόμῳ, ὡς οἱ χρημα-
τικὰ καταλόγοι ἐμφαίνουσιν, ὅλκων χρηματικὸν πᾶσιν ληξασῶν δό-
σεων χρημάτων ἀπὸ τοῦ ἔτους 1880 μέχρι τέλους 1887 δρ. 2
60)00 μετὰ τῶν τόκων των ἀπὸ τῆς 1 Ὀκτωβρίου 1880 με-
τὰ τοῦ π. λους 1887· ὅτι τὰς εἰρημένας δραχμὰς ἡ ἐναγομένη ὑπὸ
ιδιότητά της εἶνε ὑπόχρεως νὰ πληρώσῃ πρὸς τὸ Δημόσιον
μείον Αἰγιαλείας πρὸς ἐξασφάλισιν δι' τῆς ἀπαιτήσεως ταύτης
Δημοσίου κατέσχε συντηρητικῶς εἰς χεῖρας τρίτων, ἥτοι τοῦ Συμ-
βολαιογράφου Αἰγίου Γ. Μανούσου, ὡς θεματοφύλακος, καὶ
Ταμίου Αἰγιαλείας δραχ. 3500, ἐξ ἐκπληστηρίασματος ἐκ δρ.
5,000, ὅς ὁ Χ. Λιάρης, ἡ ἡ ἐναγομένη ὑπὸ τὴν ιδιότητά
ἔχει λαμβάνειν καὶ ἡτήσατο νὰ ὑποχρεωθῇ ἡ ἐναγομένη ὑπὸ
ιδιότητά της νὰ πληρώσῃ καὶ καταβάλῃ πρὸς τὸ Δημόσιον
μείον Αἰγιαλείας δρ. 2475 καὶ 60)00 ἐντόκως ἀπὸ τῆς λήξεως
στης χρήσεως καὶ δόσεως, ἥτοι ἀπὸ τῆς 1 8)βρίου τοῦ ἔτους 1
μετὰ τοῦ χαρτοσήμου ἐξοφλήσεως, νὰ ἐπικυρωθῇ ἡ εἰς χεῖρας
τρίτων ἐπιβληθεῖσα συντηρητικὴ κατάσχεσις ἐπὶ δραχμῶν 3,500
νὰ ὑποχρεωθῶσιν οἱ τρίτοι, τὸσον ὁ Συμβολαιογράφος Αἰγίου
Μανούσος καθὼς καὶ ὁ Ταμίας Αἰγιαλείας, ὡς θεματοφύλακος
πληρώσῃ καὶ καταβάλῃ πρὸς τὸ Δημόσιον Ταμεῖον Αἰγιαλείας
ἐκ τῶν κατασχεθεισῶν εἰς χεῖρας τῶν δρ. 3500 ἀνηκουσῶν εἰς

ρειλότην ἐξ ἐκπλειστηριάσματος καὶ παρ' αὐτοῖς κατατεθεισῶν ὅσον ὅσον ἄρκει πρὸς ἐντελῇ ἐξόφλησιν καὶ πληρωμῇ τῆς ἀπαιτήσεως τοῦ δημοσίου κεφαλαίου, τόκων καὶ ἐξόδων καὶ τοῦ χαρτοσήμου ἐξοφλήσεως καὶ διὰ προσωπικῆς κρατήσεώς των. Μεθ' οὗ ἡ ἐναγομένη πρὸ τὴν ιδιότητά της ἀνεκοίνωσε τὴν δίκην πρὸς τοὺς Ἀνδρ. Δημόουλον καὶ τοὺς συνδίκους τῆς πτωχεύσεως Π. Παπαφιλίππου, ὡς ἀντιπροσώπων, ὅτι οὗτοι κατασταθέντες κύριοι κατὰ τὸ ἥμισυ ἕκαστος τῶν γαιῶν τῶν δηλωθεισῶν ὑπὸ τοῦ Χ Διάρη, εἶνε ὑπόχρεοι ἅ πληρώσωσι τῇ δημοσίῳ τὰς καθυστερουμένας δόσεις· καὶ ἡτήσατο ν' ἀπορριφθῇ ἡ προκειμένη ἀγωγὴ, ν' ἀκυρωθῇ ἡ κατάσχεσις καὶ νὰ ὑποχρεωθῇ τὸ Δημόσιον νὰ τῇ πληρώσῃ τοὺς τόκους τῶν κατασχεθεισῶν δραχμῶν 3500, ν' ἀναλάβωσιν οἱ προσπερικαλούμενοι τὴν δίκην καὶ ὑποχρεωθῶσιν εἰς τὴν πληρωμὴν τῶν δρ. 3 500 ἐντόμως ἀπὸ τῆς κατασχεύσεως καὶ ὅσα τυχὸν ὑποχρεωθῇ νὰ πληρώσῃ πρὸς τὸ δημόσιον.

Συζητήσεως γεν. μένης τὸ Πρωτοδικεῖον μετὰ τὰς ὑπ' ἀριθ. 4432 (1888) καὶ 346 (1890), περὶ ἀποδείξεως ἀποφάσεις, ἐξέδοτο τὴν ὑπ' ἀριθ. 1740 (1891) ὁριστικὴν, δι' ἧς ἀπέρριψε τὴν ἀγωγὴν τοῦ Ταμίου καὶ ἐκήρυξεν ἀκύρους τὰς ἐπιβληθείσας κατασχέσεις καὶ ἀπέσπριψε τὴν αἵτησιν τῆς ἐναγομένης περὶ πληρωμῆς τόκου τοῦ κατασχεθέντος ποσοῦ.

Ἐκκληθείσης τῆς ἀποφάσεως ταύτης ὑπὸ τοῦ Ταμίου Αἰγιαλείας τὸ ἐν Πάτραις Ἐφετεῖον ἐξέδοτο 1) τὴν ὑπ' ἀριθ. 567 (1892) ἀπόφασιν, δι' ἧς μεταρρυθμίσαν τὴν ἀπόφασιν τοῦ Πρωτοδικείου, ὑπέχρεωσε τὴν ἐναγομένην ν' ἀποδείξῃ α') διὰ κεκυρωμένου ἀντιγράφου τῆς γνωμοδοτήσεως τοῦ κατὰ τὰ ἄρθρα 3 καὶ 4 τοῦ ΑΚΑ' Νόμου τῆς 22 Ἰουνίου 1882 περὶ νομικῶν Συμβούλων συγκροτηθέντος γνωμοδοτικοῦ συμβουλίου, ὅτι τοῦτο ὁμοφώνως ἀπεφάνθη ὅπως ἀπαλλαγῇ ἡ ἐναγομένη δι' ἑαυτὴν καὶ ὑπὸ τὴν ιδιότητά της πάσης ὑποχρέωσιν ἐκ τῆς ἐν τῇ ἀγωγῇ ἀναφερομένης ἀπαιτήσεως τοῦ Δημοσίου καὶ β') διὰ διπλοτύπων τοῦ Ταμίου Αἰγιαλείας ἀντιπροσωπεύοντος τὸ Δημόσιον, ὅτι ἡ ἐπίδικος ἀπαίτησις, ἢ ἐκ τῶν ἐν τῇ ἀγωγῇ ἀναφερομένων δόσεων πηγάζουσα, ἐπληρωθῇ παρὰ τοῦ Ταμίου ἀποδοχῆς τῶν δηλωθεισῶν γαιῶν Π. Παπαφιλίππου καὶ 2) τὴν ὑπ' ἀριθ. 1111 τοῦ 1893, δι' ἧς ἀπέρριψε τὴν ἔφεσιν τοῦ Δημοσίου.

Τῆς ἀποφάσεως ταύτης ὑπ' ἀριθ. 1111 τὴν ἀναίρεσιν αἰτεῖται τὸ Δημόσιον διὰ τῆς ἀπὸ 19 Φεβρουαρίου 1894 αἰτήσεώς του διὰ τὴν ἐν αὐτῇ ὡς ἐξῆς λόγον.

ΑΠΟΦΑΣΙΣ ΑΡΕΙΟΥ ΠΑΓΟΥ

40

Διότι κατὰ τὸν νόμον ΑΚΑ' τοῦ 1882 περὶ Νομικῶν Συμβούλων (ἄρθρ. 4), πᾶσα ἀναγνώρισις ἢ οἰκδήποτε συμβιβαστικὴ λύσις ἐκ τῶν ἀνωτέρων διαφορῶν γενομένη ἀνευ τῆς ὁμοφώνου γνωμοδοτήσεως τοῦ κατὰ τὰ προεκτεθέντα καταρτιζομένου συμβουλίου εἶνε αὐτοδικαίως ἄκυρος· ὅθεν ἰσχυρισμένης τῆς ἀναίρεσιβλήτου, ὡς προκύπτει ἐκ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως, ὅτι τὸ Ὑπουργεῖον ἀνεγνώρισε τὴν ἐπίδικον ἀπαίτησίν της χωρὶς νὰ προσθέσῃ ὅτι ἡ ἀναγνώρισις τοῦ Ὑπουργοῦ, ἀνευ γνωμοδοτήσεως τοῦ Συμβουλίου εἶνε αὐτοδικαίως ἄκυρος, τὸ Ἐφετεῖον οὐχὶ ὀρθῶς ἐθεώρησεν αὐτὴν ἰσχυρὰν λόγῳ τοῦ ὅτι τὸ Δημόσιον δὲν ἰσχυρίσθη εἰς τὴν πρώτῃν συζήτησιν ἀντιθέτως, ὅτι δὲν ὑπῆρξε γνωμοδότησις τοῦ Νομικοῦ Συμβουλίου· διότι δὲν ἦτο ἀνάγκη ἐνστάσεως τοῦ Δημοσίου, ἵνα θεωρηθῇ, ὡς ἐκ τοῦ νόμου ἀνίσχυρος ἡ ἀναγνώρισις ἢ ἡ ἀντιδικὸς του δὲν ἐπικαλέσθη τὰ κατὰ νόμον στοιχεῖα· ἄλλως πρόκειται περὶ ἄκυρότητος δημοσίων τάξεως προβαλλομένης κατὰ πᾶσαν στάσιν τῆς δίκης καὶ αὐτεπαγγέλτως· κατ' ἀκολουθίαν ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις εἶνε ἀναίρετὰ, ἔνεκα ψευδοῦς ἐρμηνείας καὶ ἐφαρμογῆς τοῦ νόμου περὶ Νομικῶν Συμβούλων καὶ τῶν περὶ ἄκυρότητος τῶν νομικῶν πράξεων γενικῶν ἀρχῶν τοῦ δικαίου πρὸς δὲ διὰ παραβίασιν τῶν οὐσιωδῶν διατάξεων τῶν ἀρθρῶν 155 καὶ 160 τῆς Πολ. Δικονομίας.

Ἀκοῦσαν τοῦ πληρεξουσίου τῶν ἀναίρεσιόντων, ἀναπτύξαντος καὶ προφορικῶς τοὺς λόγους τῆς ἀναίρεσεως καὶ αἰτησαμένου τὴν ἀναίρεσιν τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως, τοῦ πληρεξουσίου τῆς ἀναίρεσιβλήτου αἰτησαμένου τὴν ἀπόρριψιν τῆς αἰτήσεως· καὶ τοῦ Ἀντεισαγγελέως· Σκεφθέν κατὰ τὸν Νόμον.

Ἐπειδὴ ὁ ἐναγόμενος ἐν ταῖς ἐνστάσεσιν ἐνάγων ἐστι (νομ. Βασιλ. 19 (22.1) ἄρθρ. 551, 552 § 1, 533 § 3 Πολ. Δικονομίας), δεόν ἄρα ἡ ἐστasis νὰ περιέχῃ ὡς πᾶσα ἐπιθετικὴ πράξις, ἐκθεσιν τῶν πραγματικῶν γεγονότων, ἅτινα κατὰ τὸν νόμον εἰσὶν ἀναγκαῖα αὐτῆς προϋπόθεσις, ἄλλως καὶ ἐξ ἐπαγγέλματός ἐστίν ἀπορριπτέα καὶ ὡς νόμῳ μὴ ὑποστατὴ.

Ἐπειδὴ κατὰ τὸ ἄρθρ. 3 τοῦ ΑΚΑ τοῦ 1882 περὶ Νομικῶν Συμβούλων, οἱ νομικοὶ σύμβουλοι ἐξετάζωσι πᾶσας τὰς δικαστικὰς καὶ τὰς μὴπω εἰσαχθεῖσας ἐνώπιον τῶν δικαστηρίων ὑποθέσεις τοῦ δημοσίου ἢ τῆς περιουσίας τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ ταμεῖου, γνωμοδοτοῦσι δὲ προσέτι καὶ περὶ τῶν καταργητέων διαφορῶν, ἐξωδίκων ἢ δικαστικῶν κτλ. δι' ἀναγνώρισεως τῶν ἀπαιτήσεων κτλ., κατὰ δὲ τὸ ἄρθρον 4ον πᾶσα ἐπὶ τῶν ἀνωτέρω διαφορῶν ἀναγνώρισις γενομένη ἀνευ τῆς ὁμοφώνου γνωμοδοτήσεως τοῦ νομικοῦ συμβουλίου εἶνε

αὐτοδικαίως ἄκυρος, τὰ δὲ παρὰ τοῦ δημοσίου ἢ ἀπὸ τὴν περιουσίαν τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ ταμείου καταβληθέντα, ἀποδίδονται κατ' ἄκολουθίαν ἢ ἐνστάσις τῆς ἐναγομένης ἢ ἀντιταχθεῖσα κατὰ τῆς ἀγωγῆς τοῦ Δημοσίου περὶ πληρωμῆς τοῦ χρηματικῆς ποσοῦ δι' ἑξίαν δηλωθεῖσων ἐθνικῶν γαιῶν, ἥτοι ὅτι ἡ κατ' αὐτῆς ἀπαίτησις τοῦ δημοσίου κατηργήθη. ἀναγνωρίσαντος ὀφειλέτην του τὸν ἐκδοχὰς τῶν δικαιωμάτων καὶ ὑποχρεώσεων Παπαφιλίππου, ὑπὲρ οὗ καὶ τὸ πασαχωρητήριον τῶν δηλωθεῖσων γαιῶν ἐξεδώκε καὶ ἀπῆλλαξεν αὐτὴν πάσης ἐκ τῶν δηλώσεων ὑποχρεώσεως, ἀπορριπτέα ἐτύγχανε καὶ ἐξ ἐπαγγέλματος, μὴ γενομένης ἐν αὐτῇ μνείας, ὅτι τῆς ἀναγνωρίσεως καὶ καταργήσεως ταύτης προηγήθη ἡ κατὰ τὸ ἄρθρ. 4ον τοῦ ρηθέντος νόμου γνωμοδότησις τοῦ νομικοῦ συμβουλίου, ἥτις ἀποτελεῖ ἀναγκασίαν κατὰ τὸν νόμον προϋπόθεσιν τοῦ ἐγκύρου αὐτῆς τὸ δικάσαν ἄρα Ἐφετεῖον, τοῦναντίον ἀποφηνάμενον, παρεβίασε τὸ ἄρθρον 4ον τοῦ ΑΚΑ νόμου καὶ τὰς 551, 552 § 1 Πολ. Δικονομίας, ἀναιρετέαν δ' οὕτω κατέστησε τὴν ἀπόφασίν του κατὰ τὸ ἄρθρον 807 § 5 Πολ. Δικονομίας.

Διὰ ταῦτα,

Ἰδὼν καὶ τ' ἄρθρ 833, 210, 838, 839, Πολ. Δικονομίας.

Ἀναιρεῖ τὴν ὑπ' ἀριθ. 1111 τοῦ 1893 ἀπόφασιν τοῦ Ἐφετείου Πατρῶν καὶ

Παραπέμπει τὴν ὑπόθεσιν πρὸς νέαν συζήτησιν ἐνώπιον τοῦ Ἐφετείου Ἀθηνῶν.

Διατάσσει νὰ γραφῇ ἡ παρούσα ἀπόφασις εἰς τὸ περιθώριον τοῦ πρωτοτύπου τῆς ἀναιρουμένης καὶ δημοσιευθῇ διὰ τοῦ τύπου δαπάνῃ τῆς ἀναιρεσιβλήτου ἢν καταδικάζει εἰς τὰ δικαστικὰ ἐξοδα τοῦ δημοσίου ἐνώπιον τοῦ Ἀρείου Πάγου καὶ τοῦ Ἐφετείου, ὀριζόμενα εἰς δραχμὰς ὀγδοήκοντα (80) καὶ τὰ τέλη τῆς σημερινῆς.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις τῇ εἰκοστῇ πέμπτῃ (25) Ἀπριλίου 1898. Ἐδημοσιεύθη δ' αὐτόθι τῇ εἰκοστῇ ἐβδόμῃ (27) Ἀπριλίου 1898.

Ὁ Πρόεδρος
Κ. Σημαντήρας

Ὁ Γραμματεὺς
Γ Καστόρχης

Ἄρθ. 81

Τὸ Δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου

Τμῆμα Α'.

Συγκείμενον ἐκ τῶν Δικαστῶν Κωνστ. Σημαντήρα, Προέδρου, Γ. Δουβουνιώτου, Χ. Κόκκορη, Ἀνδ. Γκιῶν, Παναγ. Μενελάου,

Μιλ. Ἡλιαδου καὶ Ξενοφ. Εὐθυμίου· παρόντων τοῦ τε Ἀντισταγ-
λέως Κωνστ. Μανιάκη καὶ τοῦ Γραμματέως Γεωργ. Καστόρχη

Συνεδριάσαν δημοσίᾳ ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ τοῦ καταστήματος
αὐτοῦ εἰκοστὴν (20) Ἀπριλίου 1898, ἵνα δικασθῇ ἐπὶ τῆς αἰ-
τήσεως τοῦ Δημοσίου, ἀντιπροσωπευομένου ὑπὸ τοῦ ὑπουργοῦ τῶν
Οἰκονομικῶν, ἐδρεύοντος ἐν Ἀθήναις, παρασταθέντος διὰ τοῦ πλη-
ρεξουσίου του Ἑμμανουὴλ Λοκούδη, Νομικοῦ Συμβούλου κατὰ Οὐ-
ρανίας Ἐλαιῶν, χήρης Μάρκου Καίσαρη, ὡς νομίμου Ἐπιτρόπου
τῆς ἀνηλίκου θυγατρὸς τῆς Μαρίας κληρονόμου τοῦ πατρὸς τῆς Μ.
Καίσαρη, κατοικοῦ Κερκύρας, παρασταθείσης διὰ τοῦ πληρεξουσίου
τῆς Α. Μάττη, δικηγόρου, περὶ ἀναίρεσιως τῆς ὑπ' ἀριθ. 225 τοῦ
1893 ἀποφάσεως τῶν ἐν Κερκύρᾳ ἐφετῶν.

Ἀκούσαν τοῦ εἰσηγητοῦ δικαστοῦ Ε. Εὐθυμίου ἐκθέσαντος τὰς δει-

Τὸ Δημόσιον διὰ τῆς ἀπὸ 27 Σεπτεμβρίου 1891 ἐνώπιον τοῦ
Πρωτοδικείου Κερκύρας ἀγωγῆς κατὰ τοῦ Μάρκου Καίσαρη ὃν ἀ-
ποθανόντα, διαρκύσεως τῆς διαδικασίας, παριστάνουσιν οἱ ὡς ἀνω-
τέρῳ κληρονόμοι αὐτοῦ, ἐξέθηκεν, ὅτι δυνάμει τοῦ ὑπ' ἀριθ. 8899
τοῦ 1880 συμβολαίου τοῦ συμβολαιογράφου Κερκύρας Σ. Ἀλαμάνου
ὁ Ἀλέξανδρος Κοέρου πρὸς τὸν ἐναγόμενον ἐγκατέλειπε καὶ μετεβί-
βασε λόγῳ ἰσοβίου προσόδου τὴν κυριότητα, κατοχὴν καὶ νομὴν τῆς
περιουσίας του, συνισταμένης ἐκ δύο οἰκιῶν ἐν τῇ πόλει Κερκύρας,
ἐκ ταλλήρων 24 ἐτησίως ἀπὸ ἐνοίκιον ἀμπελωνων καὶ οἰκίας ἐν-
ρισκομένων ἐν τῇ περιοχῇ Ποταμοῦ, 30 ἑλαιοδένδρων ἐν θέσει Τερ-
πλόνι κειμένων καὶ ἐκ δανείου μετὰ τῶν τόκων πρὸς τὸν Ἀντώνιον
Καίσαρην, ὀρισθείσης τῆς ἀξίας ἀπάντων εἰς δραχμὰς 18,000· ὅτι
διὰ τοῦ αὐτοῦ συμβολαίου ὁ ἐναγόμενος ὑπεχρεώθη νὰ χρηγῇ τῷ
Κοέρῳ ἐφ' ὅρου ζωῆς του, τροφὴν, ἐνδυμασίαν, ἱματισμὸν, ὑπηρε-
σίαν, φάρμακα, ἰατροὺς καὶ πᾶν ἄλλο πρὸς τὴν ζωὴν ἀναγκαζοῦν ἐν
γένει καὶ πάντα ταῦτα κατὰ τὴν κοινωνικὴν θέσιν τοῦ Κοέρου, ὃν ἡ
θελε θεωρεῖ ὡς ἐαυτὸν καὶ ἀναπόσπαστον μέρος τῆς οἰκογενείας του,
δρ. 15 κατὰ μῆνα διὰ τὰς ψυχαγωγίας καὶ διασκεδάσεις του, πρὶς
ἀσφάλειαν δὲ τοῦ Κοέρου συνωμολογήθη, ἵνα ἅπαντα τὰ κτήματα
ταῦτα μένουσιν ὑποθήκευμένα ὑπὲρ αὐτοῦ καὶ ἐξουσιοδοτήθη νὰ
λάβῃ τὴν σχετικὴν ὑποθήκην καὶ ἐν τέλει νὰ εἰσπράττῃ ὁ Κοέρος
ἐφ' ὅρου ζωῆς τὰ ἐνοίκια τῆς 1ης ὁροφῆς καὶ τῶν ὑπογείων τῆς μιᾶς
οἰκίας καὶ ὅτι ἐὰν παραλείψῃ τὰς ὑποχρεώσεις του ταύτας ὁ ἐνα-
γόμενος, τὸ ἐν λόγῳ συμβόλαιον νὰ ἐννοῇται καὶ διαλελυμένον αὐ-
τοδικαίως καὶ ἄνευ ἀποτελέσματος, νὰ ἐπανέρχεται δὲ ὁ Κοέρος εἰς
τὴν ἀπόλυτον καὶ ἀποκλειστικὴν νομὴν καὶ κυριότητα τῶν κτημά-
των του· ὅτι ἀπὸ τῆς συνωμολογήσεως τοῦ συμβολαίου τούτου (22

αβρίου 1880), ὁ ἐναγόμενος κατέλαβε καὶ νέμεται τὴν εἰρη-
ν περιουσίαν τοῦ Κοέρου, ὅστις ἀπεβίωσε μετὰ δύο περίπου
ἐκπὸ τῆς συνομολογήσεως, ἦτοι τὴν 28 Ἰανουαρίου 1883· ὅτι ὁ
ὅς ἀπεβίωσε χωρὶς νὰ καταλίπη εὐδέναν νόμιμον κληρονόμον,
ἐνῶς ἡ περιουσία αὐτοῦ καθὼ ἀδέσποτος περιέρχεται καὶ ἀνή-
κει τὸ Δημόσιον· ὅτι τὸ ἐν λόγῳ παραχωρητήριον συμβόλαιον
εἶνε ἔγκυρον, καθόσον ὁ Κοέρος ἀπεπλανήθη ὑπὸ τοῦ ἐναγομέ-
κατὰ τὴν συνομολόγησιν, πάσχων τότε τὰς φρένας καὶ ἐν
ὧδαι διατελῶν καταστάσει καὶ παραφροσύνῃ, μὴ ἔχων συναί-
ων τῶν ἐαυτοῦ πράξεων, συνομολογήθη δὲ διὰ δόλου καὶ μη-
ρραφίας τοῦ ἐναγομένου· ὅτι τὸ αὐτὸ συμβόλαιον εἶνε αὐτοδι-
ς διαλελυμένον καὶ ἀναποτελεσματικὸν κατὰ τὴν ρήτραν αὐτοῦ,
ὅτι ὁ ἐναγόμενος παρέλιπε καὶ δὲν ἐξέτελεσε τὰς ὑποχρεώσεις του
ὅποιας ἐπὶ ποινῇ ἀκυροῦντος καὶ διαλύσεως τοῦ συμβολαίου
αἴθε, διότι οὔτε συνέζησε μετ' αὐτοῦ ὁ Κοέρος, οὔτε ἦτο σεβα-
εἰς τὸν ἐναγόμενον, οὔδ' ἐθεώρησεν αὐτὸς ὡς ἐαυτὸν καὶ
τότ' παστοῦ τῆς οἰκογενείας του μέλος, ἐξ ἐναντίας δὲ τὸν ἐγ-
λιπεν ἐντελῶς ἀπροστατευτον καὶ οὐδέποτε ἐχορήγησε τὰς 15
μὰς ὅς ὑπεχρεώθη νὰ χορηγῇ κατὰ μῆνα, οὔδ' εἰσέπραξεν ὁ
ὅς ποτὲ τὰ ἐναίκια περὶ ὧν ἀναφέρει τὸ συμβόλαιον, ἀλλ' ὁ
όμενος· ὅτι τὸ δημόσιον δικαιοῦται νὰ ζητήσῃ τὴν ἀκύρωσιν
συμβολαίου τούτου, ὁ δὲ ἐναγόμενος εἶνε ὑπόχρεως οὐ μόνον
ποδῶσθαι ἀπασαν τὴν παρ' αὐτοῦ καταληφθεῖσαν περιουσίαν τοῦ
ξ. Κοέρου ἀκίνητον καὶ κινήτην, ἀλλὰ καὶ τὰς ἐπικαρπίας καὶ
ὅς ἀφ' ἧς τὴν κατέλαβε, ἀνερχομένους μέχρι τοῦδε εἰς δραχμὰς
100, ἄλλως κατὰ διάγνωσιν πραγματογνωμόνων, καὶ ἡτήσατο
ναγνωρισθῇ τὸ ἐπὶ τῆς περιουσίας τοῦ ἀποβιώσαντος τὴν 28
αυαρίου Ἀλεξ. Κοέρου κληρονομικὸν δικαίωμα τοῦ δημοσίου,
κηρυχθῇ ἄκυρον καὶ μὴ ὑπάρχον τὸ ὑπ' ἀριθ. 8899 τῆς 22
εμβρίου 1880 συμβόλαιον, νὰ ὑποχρεωθῇ ὁ ἐναγόμενος νὰ πα-
ωρήσῃ καὶ ἐγκαταλείψῃ εἰς τὸ Δημόσιον τὴν κατοχὴν τῶν ἐν
συμβολαίῳ ἀκινήτων κτημάτων καὶ εἰς τὴν παράδοσιν τῶν πι-
μάτων, νὰ διαταχθῇ ἡ ἐξ αὐτῶν βιαία ἐξωσις τοῦ ἐναγομένου
ἡ ἐγκατάστασις τοῦ Δημοσίου νὰ προστατευθῇ τούτο κατὰ
τῆς διαταρᾶξεως ἐπὶ ἀπειλῇ χρηματικῆς ποινῆς δραχ. 10,000
υποχρεωθῇ αὐτὸς καὶ διὰ προσωπικῆς κρατήσεως νὰ πληρώσῃ
ἐπικαρπιῶν καὶ τόκων τῆς αὐτῆς περιουσίας δραχ. 20,000,
τῆς καταλήψεως μέχρι τῆς ἀγωγῆς, ἄλλως κατὰ διάγνωσιν
γματογνωμόνων, καὶ τὸν νόμιμον τόκον ταύτης ὑπολογιζομένης

εις κεφάλαιον δραχ. 30,000 από τοῦδε μέχρις ἀποδόσεως καὶ ἐγκαταστάσεως.

Συζητήσεως γενομένης τὸ Πρωτοδικεῖον ἐξέδοτο τὴν 827 (1892) ἀπόφασιν, δι' ἧς ἐπέβαλεν ἀποδείξεις εἰς ἀμφοτέρους τοὺς διαδίκους.

Ἐκκληθείσης τῆς ἀποφάσεως ταύτης ὑπὸ τῶν κληρονόμων τοῦ ἐναγομένου, τὸ Ἐφετεῖον Κερκύρας διὰ τῆς 225 (1893) ἀποφάσεως, δεχθὲν τὴν ἔφεσιν, ἀπέριψε τὴν ἀγωγὴν ὡς ἀπαράδεκτον. Τῆς ἀποφάσεως ταύτης τὴν ἀναίρεσιν αἰτεῖται τὸ δημόσιον διὰ τῆς ἀπὸ 8 Ὀκτωβρίου 1893 αἰτήσεώς του, διὰ τοὺς ἐν αὐτῇ ὡς ἐξῆς λόγους.

Διότι τὸ Ἐφετεῖον, ἀπορρίψαν ὡς ἀπαράδεκτον τὴν ἀγωγὴν τοῦ Δημοσίου, δι' ἧς, ὡς καὶ τοῦτο παρὰδέχεται, τὸ Δημόσιον ὡς κληρονόμος τοῦ Α. Κοέρου κυρίως ἐζήτησε τὴν ἀκύρωσιν τῆς εἰς τὸν ἀνααιρεσίβλητον παραχωρήσεως τῆς περιουσίας ὑπὸ τοῦ ρηθέντος λόγῳ ἰσοβίου προσόδου ἐπὶ τῇ σκέψει ὅτι τὸ Δημόσιον δὲν ἔχει ἀγωγὴν, ἐὰν μὴ πρῶτον ζητήσῃ καὶ λάβῃ τὴν διακατοχὴν τῆς κληρονομίας, ψευδῶς ἡρμήνευσε καὶ ἐφήρμοσε τὸν νόμον, καὶ ἰδίως τὰς ἀρθρὰς 606 καὶ 658 τοῦ Ἰονίου Αστικοῦ Κώδικος, διότι κατὰ τὰς ἀρθρὰς ταῦτα οἱ ἀνώμαλοι κληρονόμοι, πρὶν ἢ ἐγκατασταθῶσιν εἰς τὴν διακατοχὴν τῆς κληρονομίας, δὲν δύνανται ν' ἀσκήσωσι κατὰ τρίτων ἀγωγὰς περὶ κατὰ μέρος κληρονομικῶν πραγμάτων, δὲν ἀπαιτεῖται ὅμως εἰδικὴ διαδικασία ἐγκαταστάσεως, ὡς αἰετὶ πρόκειται περὶ ἀκυρώσεως μεταβιβάσεως ἀφορώσης εἰς ὅλην τὴν κληρονομικὴν περιουσίαν, ἀλλ' ἐπὶ ταύτης ἡ ἰδιότης τοῦ κληρονόμου δύναται νὰ βεβαιωθῇ ἐν τῇ αὐτῇ δίκῃ ἀπέναντι τοῦ πρὸς ὃν ἡ παραχωρήσις ἄλλως αἰ εἰρημέναι διχτάξεις προϋποτιθεῖσι τὴν ὑπαρξίν δικονομικοῦ ὅρισμοῦ καθιεροῦντος διὰ τὴν λήψιν τῆς διακατοχῆς εἰδικὴν διαδικασίαν, ὅποια δὲν ὑπάρχει, ἀφοῦ ἡ σχετικὴ διάταξις τῆς Ἰονίου Δικονομίας κατηργήθη ὑπὸ τῆς ἡμετέρας, ἐπομένως τὸ Ἐφετεῖον παρεβίασε τὰς ἀνωτέρω διατάξεις τοῦ Ἰονίου Αστικοῦ Κώδικος καὶ ἡ ἀπόφασις αὐτοῦ εἶνε ἀνααιρετέα.

Ἀκούσαν τοῦ μὲν πληρεξουσίου τοῦ ἀνααιρεσιέντος ἀναπτύξαντος καὶ προφορικῶς τοὺς λόγους ἀναίρεσεως καὶ αἰτησάμενου τὴν ἀναίρεσιν τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως, τοῦ δὲ πληρεξουσίου τῆς ἀνααιρεσίβλητου ἀντικρούσαντος τοὺς λόγους ἀναίρεσεως καὶ αἰτησάμενου τὴν ἀπόρριψιν τῆς αἰτήσεως καὶ τοῦ Ἀντεισαγγελέως Σκεφθὲν κατὰ τὸν νόμον.

Ἐπειδὴ κατὰ τὸ ἀρθρον 2 τοῦ PN νόμου ἡ μὲν ἰσχὺς τοῦ ἀπὸ 23 Φεβρουαρίου 1835 Β. Διατάγματος περὶ πολιτικοῦ νόμου δὲν

ἐπεκτείνεται ἐν Ἑπτανήσῳ, διατηροῦσι δ' αὐτόθι τὸ κύρος αἱ διατάξεις τοῦ Ἰονίου Ἀστικοῦ κώδικος, αἱ κανονίζουσαι ἀντικείμενα, περὶ ὧν δὲν προνοοῦσιν οἱ λοιποὶ νόμοι τοῦ Βασιλείου, ἐκ τούτου δ' ἐπεταὶ ὅτι αἱ διατάξεις τοῦ Ἰονίου Κώδικος οὐδεμίαν ἔχουσιν ἰσχὺν ἐπὶ ἀντικειμένων, περὶ ὧν προνοοῦσιν οἱ νόμοι τοῦ Βασιλείου. Ὅθεν ἐπὶ τοῦ προκειμένου, τοῦ νόμου τῆς 21 Ἰουνίου 1837 «περὶ διακρίσεως κτημάτων» ὀρίζοντος, ὅτι ὅλα τὰ κτήματα τῶν ἀκλήρως ἀποθανόντων ἀνήκουσιν εἰς τὸ Δημόσιον καὶ οὐδεμίαν ἐπιβάλλοντος πρὸς τοῦτο διατύπωσιν ἢ περιορισμὸν, ἥτοι προνοοῦντος περὶ ἀντικειμένων, ἅπερ κανονίζουσιν ὡς πρὸς τὸ Δημόσιον τὰ ἄρθρα 606 καὶ 658 τοῦ Ἰονίου Ἀστικοῦ Κώδικος, ἐπεταὶ ἐντεῦθεν, ὅτι τα ἄρθρα ταῦτα οὐδὲν ἔχουσι κύρος, καὶ ὅτι ἐπομένως τὸ Δημόσιον ἐδικαιοῦτο, χωρὶς νὰ συμμορφωθῇ πρὸς τὰς διατάξεις τῶν ἄρθρων τούτων, ἥτοι χωρὶς νὰ ζητήσῃ τὴν δικαστικὴν παραπομπὴν εἰς τὴν διακατοχὴν τῆς περιουσίας τοῦ ἀκλήρου, νὰ ἐνῶσθαι τοὺς τρίτους ὡς καθολικὸς διάδοχος αὐτοῦ. Τὸ ἐναντίον δὲ τούτων εἰπόν τὸ Ἐφετεῖον καὶ ἀπορρίψαν τὴν ἀγωγὴν τοῦ ἀναιρεσιέντος ἐπὶ τῇ βάσει τῆς ἰσχύος τῶν ἄρθρων 606 καὶ 658 τοῦ Ἰονίου Ἀστικοῦ Κώδικος, παρεβίασε καὶ ψευδῶς ἡρμήνευσε τοὺς ἀνωτέρω νόμους, καὶ ἀναιρετέαν οὕτω κατέστησε τὴν ἀπόφασιν τοῦ δυνάμει τοῦ ἄρθρου 807 ἐδ. 7 τῆς Πολ. Δικονομίας.

Διὰ ταῦτα,

Ἰδὼν καὶ τ' ἄρθρα 210—219, 833, 838—839 Πολ. Δικονομίας καὶ τὸ ἄρθρ. 3 τοῦ ΧΜΖ' νόμου.

Ἀναιρεῖ τὴν ὑπ' ἀριθ. 225 τοῦ ἔτους 1893 ἀπόφασιν τοῦ Ἐφετείου Κερκύρας.

Καὶ παραπέμπει τὴν ὑπόθεσιν ἐνώπιον τοῦ Β'. Τμήματος τοῦ Ἀρείου Πάγου πρὸς κατάλληλον ἐφαρμογὴν τοῦ Νόμου. Διατάσσει νὰ γραφῇ, ἢ παροῦσα εἰς τὸ περιθώριον τοῦ πρωτοτύπου τῆς ἀναιρουμένης ἀποφάσεως καὶ τυπωθῇ δαπάνῃ τῆς ἀναιρεσιβλήτου, ἢ καταδικάζει καὶ εἰς τὴν δικαστικὴν δαπάνην τοῦ ἀναιρεσιέντος Δημοσίου τὴν ἐνώπιον τῶν Ἐφετῶν καὶ τοῦ Ἀρείου Πάγου, ἐκ ὀργάνων ὀγδοήκοντα (80) καθὼς καὶ εἰς τὰ τέλη τῆς σήμάνσεως τῆς παρούσης.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις τὴν εἰκοστὴν τετάρτην (24) Ἀπριλίου 1898. Ἐδημοσιεύθη δὲ τὴν εἰκοστὴν ἐβδόμην (27) Ἀπριλίου 1898.

Ὁ Πρόεδρος
Κ. Σημαντήρας

Ὁ Γραμματεὺς
Γ. Καστόρχης

Ἄριθ. 82

Τὸ Δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου

Τμήμα Α'.

Συγκείμενον ἐκ τῶν Δικαστῶν Κωνστ. Σημαντήρα, Προέδρου, Χρ. Κόκκορη, Ἀνδρ. Γκιών, Β. Παπαδοπούλου, Ἰωάν. Τσάτσου, Μιλτ. Ἡλιάδου καὶ Ξεν. Εὐθυμίου παρόντων τοῦ τε Ἀντεισαγγελέως Κωνστ. Μανιάκη καὶ τοῦ Γραμματέως Γ. Ι. Καστόρχη.

Συνεδριάσαν δημοσίᾳ ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ τοῦ καταστήματος αὐτοῦ τῇ δεκάτῃ τρίτῃ Ἀπριλίου 1898, ἵνα δικάσῃ ἐπὶ τῆς αἰτήσεως τοῦ Βασιλείου Γάτου, κατοίκου Ἀμφίσσης, παρασταθέντος διὰ τοῦ πληρεξουσίου του Σπ. Βλάχου, δικηγόρου, κατὰ 1) Παναγῇ Δελμούζου, κατοίκου ἐπίσης, παρασταθέντος διὰ τοῦ πληρεξουσίου του Θεοδώρου Παπαγιαννοπούλου, δικηγόρου, 2) Εὐγενίας Γ. Δελμούζου, κατοίκου Ἀθηνῶν καὶ 3) Ἰωάννου Δελμούζου, κατοίκου Ἀθηνῶν, παραστάντος αὐτοπροσώπως ἐπ' ἀκροατηρίου καὶ διορίσαντος δι' ἐκυτὸν καὶ ὧς πληρεξουσίου τῆς Εὐγενίας Γ. Δελμούζου πληρεξουσίων των τὸν Θ. Παπαγιαννόπουλον, δικηγόρον, περὶ ἀναιρέσεως τῆς ὑπ' ἀριθ. 1736 (1893) ἀποφάσεως τῶν ἐν Ἀθηναῖς Ἐφετῶν.

Ἀκούσαν τοῦ εἰσηγητοῦ Δικαστοῦ Ξ. Εὐθυμίου, ἐκθέσαντος τὰδε :

Ἐκπλειστηριασθείσης ἀναγκαστικῶς ἐν Ἀμφίσσῃ μιᾶς οἰκίας τῶν ὀφειλετῶν Ἀθ. καὶ Κωνστ. Ζωτογιάννη ἀντὶ δρ. 5500, συνετάχθη ὑπο τοῦ συμβολαιογράφου Ἀμφίσσης Εὐθ. Κολοκυνάκη ὁ ὑπ' ἀριθ. 55 (1885) πίναξ κατατάξεως, ὃν ἀνέκοψαν οἱ Λ. Δελμούζος, Ἰω. Δελμούζος καὶ Εὐσταθία Γ. Δελμούζου ὡς ἐπίτροποι τῶν τέκνων τῆς Εὐγενίας καὶ Ζωίτσας Δελμούζου διὰ τῆς ἀπὸ 22 Αὐγούστου 1885 ἀνακοπῆς των, συνταχθείσης ἐνώπιον τοῦ αὐτοῦ συμβολαιογράφου καὶ ἀπευθυνομένης ἐνώπιον τοῦ Πρωτοδικείου Πιερνασσίδος, δι' ἣ ἐξέθηκαν, ὅτι ἐσφχλμένως ἐπροτιμήθη καὶ κατετάχθη ὁ Ἀλ. Γάτος, ἀφοῦ οὗτοι ἔχουσι πρώτην ὑποθήκην τῆς πλειστηριασθείσης οἰκίας, διότι αὕτη μετὰ τοῦ εἰκοπέδου κτλ. ἀνῆκεν εἰς τὴν μητέρα τῶν ὀφειλετῶν Σωσάνναν Ζωτογιάννη, ἥτις διὰ τοῦ ὑπ' ἀριθμὸν 2104 τοῦ 1871 συμβολαίου ὑποθήκευσεν αὐτὰ εἰς αὐτοὺς διὰ χρέος τῶν υἱῶν της, ἐν ᾧ ὅτε ἐνεγράφη ὑπὲρ τοῦ δικαιοπαρόχου τοῦ Βασιλείου Γάτου ὑποθήκη οἱ ὀφειλέται δὲν ᾔσαν κύριοι τῶν ὑποθηκευθέντων καὶ οὐδὲ νὰ τὰ ὑποθηκεύσωσιν ἡδύναντο· ὅτι ποσῶς δὲν ἐλήφθησαν ὑπ' ὄψει διὰ τοῦ πίνακος αἱ ἀντιρρήσεις των 1) ὅτι ἡ ἐκχώρησις τῆς ἀπαιτήσεως τοῦ Πιερνασσιᾶσι πρὸς τὸν Σαράτσην καὶ τούτου πρὸς τὸν ἐπισπεύδοντα εἶνε εἰκονικὴ, μηδενὸς καταβαλόντος οὐδ' ὀβολὸν εἰς

ἀγοράν, ταύτης 2) ὅτι ἡ ἀπαίτησις τοῦ ἐπισπεύδοντος ἐξωφλήθη καὶ 3) ὅτι ἐν πάσῃ περιπτώσει ἔδει νὰ καταταχθῇ ὁ ἐπισπεύδων οὐχὶ δι' ἅπαντας τοὺς τόκους, ἀλλὰ δι' ἑνὸς ἑτοῦς τοιούτους· καὶ ᾔτησαντο τὴν μεταρρύθμισιν τοῦ πίνακος ἐπὶ τῷ τέλει τοῦ νὰ προτιμηθῇ ἡ ἀπαίτησις ὡς πρώτη ἐνυπόθηκος.

Συζητήσεως γενομένης τὸ Πρωτοδικεῖον, μετὰ τὴν ὑπ' ἀριθ. 344 (1886) ἀπόφασιν, διατάξασαν προσαγωγὴν ἐγγράφων, ἐξέδοτα, τὴν ὑπ' ἀριθ. 94 (1887) ὀριστικὴν, δι' ἧς δεχθὲν τὴν ἀνακοπὴν μεταρρύθμισι τὸν ἀνακοπέντα πίνακα ἐπὶ τῷ τέλει τοῦ νὰ προτιμηθῇ ἡ ἀπαίτησις τῶν ἀνακοπτόντων καὶ καταταχθῇ ἐν τῷ πίνακι πρὸς τῆς τοῦ καθ' οὗ ἡ ἀνακοπὴ ἀπαιτήσεως.

Ἐκκληθεῖσάν τῶν ἀποφάσεων τούτων ἐνώπιον τοῦ Ἐρετείου Ἀθηνῶν, τοῦτο μετὰ τὰς ὑπ' ἀριθ. 1429 (1888) καὶ 217 (1892) προδικαστικὰς περὶ ἀποδείξεως ἀποφάσεις ἐξέδοτα τὴν ὑπ' ἀριθ. 1736 (1893) ὀριστικὴν, δι' ἧς ἀπέρριψε τὴν ἔφεσιν.

Τῆς τελευταίας δὲ ταύτης ὑπ' ἀριθ. 1736 ἀποφάσεως τὴν ἀναίρεσιν αἰτεῖται ὁ καθ' οὗ ἡ ἀνακοπὴ Β. Γάτος διὰ τε τῆς ἀπὸ 5 Δεβρίου 1893 αἰτήσεώς του καὶ διὰ τοῦ ἀπὸ 6 Φεβρουαρίου 1898 προσθέτου δικογράφου του διὰ τοὺς ἐν αὐτοῖς ὡς ἐξῆς λόγους.

Ι. Τοὺς ἐν τῇ αἰτήσει.

Διότι κατὰ τὴν ἀπόφασιν ταύτην ὁ ἀνααιρεσίων ἐνήργησε κατὰσχέσιν καὶ πλειστηριασμὸν ἐπὶ τῆς ἐπιδόκου οἰκίας ὡς ἀνηκούσης εἰς τοὺς ἀδελφούς Κωνστ. καὶ Ἀθανάσιον Ζωτογιάννη πρὸς ἐξωφλήσιν τοῦ πρὸς αὐτὸν ὑποθηκικοῦ χρέους τῶν, αἱ δ' ἀνααιρεσιβλητοὶ παρακαλουθοῦντες τὴν ὑποθήκην του, ἐνέγραψαν μετ' αὐτὸν ὑποθήκην ἐπὶ τῇ αὐτῆς οἰκίᾳ πρὸς πληρωμὴν τοῦ πρὸς αὐτοὺς χρέους τῶν αὐτῶν ὀφειλετῶν, ἀνηγγέλθησαν δὲ ὡς δανεισταὶ αὐτῶν, ἐπικαλούμενοι τὴν ἐγγραφὴν τῶν ταύτην, ὅπως καταταχῶσι κατὰ προτίμησιν αὐτοῦ ἐπὶ τοῦ ἐκπλειστηριασμοῦ τῆς πλειστηριασθείσης οἰκίας τῆς ἀνηκούσης εἰς τοὺς κοινούς ὀφειλέτας· ἐνῷ δ' αὕτη ἦν ἡ βᾶσις τῆς περὶ τὴν ἐκτέλεσιν ταύτης δίκης, τὸ Ἐρετεῖον διέταξε τὴν κατὰ προτίμησιν πληρωμὴν τῶν ἀνααιρεσιβλητῶν ἐκ τοῦ ἀναφερομένου ἐκπλειστηριασμοῦ, καίτοι ἔχόντων μεταγενεστέραν τοῦ ἀνααιρεσίου ὑποθήκην πρὸς ἀσφάλειαν τῆς ἀπαίτησεώς των, λόγῳ ὅτι ἡ πλειστηριασθεῖσα οἰκία ἀνῆκεν εἰς τὴν μητέρα τῶν ὀφειλετῶν, ἀλλὰ διὰ τοῦ τρόπου τούτου μετέβαλε τὴν βᾶσιν τῆς δίκης καὶ ἀνέτρεψε τὸν τρόπον τῆς διαδικασίας τῆς ἀρμοζούσης εἰς τὰς περὶ τὴν ἐκτέλεσιν δίκης καὶ οὕτως ἡ ἀπόφασις

ΑΠΟΦΑΣΙΣ ΑΡΕΙΟΥ ΠΑΓΟΥ

του εἶνε ἀναιρετέα ὡς παραβιάζουσα τὰς διατάξεις τῆς Πολ. Δικον. τὰς διαγραφούσας τὴν διαδικασίαν τῆς ἀναγκαστικῆς ἐκτελέσεως ὡς καὶ τὴν τοῦ ἄρθρου 158 Πολ. Δικονομίας.

Διότι διὰ τῶν ἐνώπιον τοῦ Ἐφρετείου ἐγγράφων προτάσεων τοιαύτων κατὰ τὴν συζήτησιν, ὅτε ἐξεδόθη ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις, ἰσχυρίσθη, ὅτι οἱ ἀναιρεσιβλήτοι στηρίζουσι τὴν ἀπὸ 23 Φεβρουαρίου 1885 ἀναγγελίαν των ἐπὶ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 2104 (1871) δανειστικοῦ συμβολαίου ἀπευθύνοντες ταύτην κατὰ τοῦ ἀναιρεσειόντος ὡς ἐπισπεύδοντος δανειστοῦ καὶ κατὰ τῶν καθ' ὧν ἡ ἐκτέλεσις ὀφειλετῶν του, ἤτοι ἀξιοῦσι τὴν κατὰ προτίμησιν πληρωμὴν τῆς ἀπαιτήσεως των δυνάμει τῆς ἐγγραφῆς τῆς ὑποθήκης των ἐπὶ τῆς ἐπιδίκου οἰκίας ὡς ἀνηκούσης εἰς τοὺς μνημονευθέντας ὀφειλέτας των, τὴν δὲ κατὰ τοῦ πίνακος ἐπιδίκου ἀνακοπὴν των στηρίζουσιν εἰς τὸ ἐκ τοῦ αὐτοῦ δανειστικοῦ συμβολαίου συνομολογούμενον μεταξὺ τῶν ὀφειλετῶν, τῆς μητρὸς των καὶ τῶν ἀναιρεσιβλήτων, ὅτι τὸ ἔδαφος ἐφ' οὗ κεῖται ἡ πλειστηριασθεῖσα οἰκία ἀνήκει εἰς τὴν μητέρα των, ἰσχυρίσθη δ' ὁ ἀναιρεσειών, ὅτι δι' αὐτῶν μεταβάλλεται ἡ βάση τῆς ἀναγγελίας των, ὅπερ ταύτῃν μὲ μεταβολὴν βάσεως ἀγωγῆς, καὶ ἐν τούτοις τὸ Ἐφρετεῖον ἐξ ἐπαγγέλματος παρακάμπτον ταῦτα διὰ τοῦ ἰσχυρισμοῦ, ὅτι οἱ ἀναιρεσιβλήτοι ἐζήτησαν τὴν προνομίακὴν των κατατάξιν ἐπὶ τοῦ ἐκπλειστηριασματος οὐχὶ ὡς δανειστὴς τῆς μητρὸς των ὀφειλετῶν, ἀλλ' αὐτῶν τῶν ὀφειλετῶν, δικαιολογεῖται, ὅτι ἡ μήτηρ, εἰς ἣν ἀνήκεν ἡ πλειστηριασθεῖσα οἰκία, εἶχεν ἀποδιώσει κατὰ τὴν ἐποχὴν τῆς ἀναγγελίας καὶ εἰς τὰ τέκνα τῆς, κληρονομήσαντα ταύτην, συνέπιπτεν ἡ ιδιότης τοῦ πρωτοφειλέτου καὶ τοῦ ἐγγυητοῦ, ἀφίνει δὲ νὰ νοηθῇ ἐκ τούτου τὸ Ἐφρετεῖον τὸ συμπέρασμα, ὅτι ἡ ἀναγγελία τῶν ἀναιρεσιβλήτων καίτοι ἀτομικῶς κατὰ τῶν ὀφειλετῶν ἀπευθυνομένη, λογίζεται μὲν ταῦτα ὡς ἀπευθυνομένη κατ' αὐτῶν ὡς κληρονόμων τῆς μητρὸς των τοιοῦτοτρόπως ὅμως τὸ Ἐφρετεῖον, τὸ κείμενον τῶν δικογράφων τῆς ἀναγγελίας καὶ τῆς ἀνακοπῆς τῶν ἀναιρεσιβλήτων παρεμόρφωσεν εἰς τρόπον, ὥστε δὲν ἐξετίμησεν ὁλοκλήρως τὰ δικόγραφα ταῦτα· προσέτι μετεχειρίσθη καὶ πράγματα μὴ προσβληθέντα ὑπὸ τῶν διαδίκων· ἐκτὸς δὲ τούτου παρέλιπε νὰ ἐκτιμῇ τὸν ἰσχυρισμὸν του, ὅτι οἱ ἀναιρεσιβλήτοι ὡμολόγησαν διὰ τῆς ἀναγγελίας των, ὅτι ἡ πλειστηριασθεῖσα οἰκία ἀνήκεν εἰς τοὺς ὀφειλέτας ἀδελφούς καὶ οὐχὶ τῇ μητρί των καὶ ὅτι κατ' αὐτῶν καὶ οὐχὶ κατὰ τῆς μητρὸς των ἐνεγράφη ἡ ὑποθήκη πρὸς ἀσφάλειαν τῆς ἐπιδίκου ἀπαιτήσεως των· ἐν ταιαύτῃ δὲ περιπτώσει ἡ ἀπόφασις εἶνε ἀναι-

ρετέα ὡς παραβιάζουσα ἀρθρὰ 391, 182, 155 καὶ 170 τῆς Πολ. Δικον. καὶ λόγῳ ἀναιτιολογήτου.

Διότι ἐπὶ τῆς ἐνστάσεώς του περὶ μεταβολῆς τῆς βάσεως τῆς ἀναγγελίας τῶν ἀναίρεσιβλήτων διὰ τῆς κατὰ τοῦ πίνακος ἀνακοπῆς των, τὸ Ἐφετεῖον ἀπαντᾷ διὰ τοῦ ἰσχυρισμοῦ, ὅτι ἡ ἀναγγελία καὶ ἡ ἀνακοπὴ στηρίζεται ἐπὶ τοῦ ὑπ' ἀρθρ. 2104 συμβολαίου, δι' οὗ βεβαιοῦται καὶ τὸ χρέος τῶν ὀφειλετῶν καὶ ἡ ἐγγύησις τῆς μητρὸς των, ὡς καὶ ἡ παρ' αὐτῆς παραχώρησις τῆς ὑποθήκης πρὸς ἐκπλήξιαν τῆς ἐγγυήσεως, καὶ ὅτι ταῦτα προεβλήθησαν ἐνώπιον τοῦ ἐπὶ τοῦ πλειστηριασμοῦ ὑπαλ-ήλου· ἀλλὰ διὰ τοῦ ἰσχυρισμοῦ τούτου δὲν ἐξασθενεῖται ἡ ἐνστάσις τοῦ ἀναίρεσειόντος περὶ μεταβολῆς τῆς βάσεως τῆς ἀναγγελίας στηριζομένης ἐπὶ ἐγγραφῆς γενομένης ἐπὶ τῆς πλειστηριασθείσης οἰκίας ὡς ἀνηκούσης εἰς τοὺς ὀφειλέτας ἀδελφοὺς πρὸς ἐκπλήξιαν τῆς κατ' αὐτῶν ἀπαιτήσεώς· καὶ οὐχὶ τῆς κατὰ τῆς μητρὸς των· ἀρὰ ἡ ἀπόφασις διὰ τὸν προεκτεθέντα λόγον καὶ ἔνεκα παραβιάσεως τῶν ἀρθρ. 158, 708 καὶ 984 Πολ. Δικονομίας εἶνε ἀναιρετέα.

Διότι ἰσχυρίσθη διὰ τῶν αὐτῶν προτάσεών του, ὅτι οὔτε ἡ συγκατάθεσις τῆς μητρὸς τῶν ὀφειλετῶν πρὸς ἐγγραφὴν ὑποθήκης ἐπὶ τῆς πλειστηριασθείσης οἰκίας ὑπὲρ τῶν ἀναίρεσιβλήτων, διὰ τὸ πρὸς αὐτοὺς χρέος, οὔτε ἡ κυριότης αὐτῆς ἐπ' αὐτῆς, ἀρκοῦσιν, ὥστε νὰ ᾖ πλήρης ἡ γενομένη παρὰ τῶν ἀναίρεσιβλήτων ἐγγραφὴ τῆς ὑποθήκης κατὰ τῶν ὀφειλετῶν καὶ οὐχὶ κατὰ τῆς μητρὸς των καὶ νὰ προσδῶσιν δικαίωμα προτεραιότητος εἰς τὴν πληρωμὴν τοῦ ἐκπλειστηριασμοῦ πρὸς τοὺς ἀναίρεσιβλήτους καὶ ἰὰν ὁ πλειστηριασμός ἐγένετο κατὰ τούτων καὶ οὐχὶ κατὰ τῆς μητρὸς. Τὸ Ἐφετεῖον ὁμῶς εὐρίσκει τὴν ἐφ' ἐγγραφὴν τούτων πλήρη, φέρουσαν νόμιμα ἀποτελέσματα, ἀλλ' οὕτω παραβιάζει τὴν διάταξιν τοῦ νόμου περὶ ὑποθηκῶν, καθ' ἣν ἐπὶ ἐγγραφῆς ὑποθήκης, στηριζομένης εἰς ἰδιωτικὴν θέλησιν, δὲν ἀρκεῖ ἡ βεβαίωσις τῆς θελήσεως ταύτης, ἀλλ' ἀπαιτεῖται καὶ συμφωνος ἐγγραφὴ εἰς τὰ βιβλία τῶν ὑποθηκῶν· ἐνταῦθα δὲ ἰσχυρίσθη ὁ ἀναίρεσειών, ὅτι ὑπῆρξε μὲν ἡ θέλησις τῆς μητρὸς πρὸς ἐγγραφὴν ὑποθήκης ἐπὶ τοῦ κτήματός της, ἀλλ' ἡ ἐγγραφὴ ἐγένετο ὑπὲρ τῶν ἀναίρεσιβλήτων καὶ οὐχὶ κατὰ τῆς μητρὸς, ἀλλὰ κατὰ τῶν ὀφειλετῶν, μὴ δόντων τὴν πρὸς τοῦτο συγκατάθεσιν των· ἐπομένως ἡ ἀπόφασις εἶνε ἀναιρετέα ὡς παραβιάζουσα τὸν περὶ ὑποθηκῶν Νόμον.

Διότι ἰσχυρίσθη ὁ ἀναίρεσειών ὅτι ἡ παρὰ τῶν ἀναίρεσιβλήτων ἐπικυλουμένη διὰ τῆς ἀναγγελίας των ἐγγραφὴ τῆς ὑποθήκης ὑπὲρ αὐτῶν καὶ κατὰ τῶν ὀφειλετῶν ἐπὶ τῇ βάσει τοῦ 2104 συμβολαίου

λαίου πρὸς ἀσφάλειαν ἀπαιτήσεως των εἶνε ἄκυρος δι' ἔλλειψιν τῆς πρὸς τοῦτο συγκαταθέσεως τῶν ὀφειλετῶν τούτων, χορηγησάντων δικαίωμα πρὸς ἐγγραφὴν ὑποθήκης ἐπὶ τῆς οἰκοδομῆς μόνον τῆς ἐπιδίκου οἰκίας, οὐχὶ δὲ καὶ ἐπὶ τῆς οἰκίας ταύτης· καὶ ὁμῶς δὲν ἀπαντᾷ τὸ Ἐφετεῖον ἐπὶ τοῦ οὐσιώδους τούτου ἰσχυρισμοῦ του, ὅτι ἡ οἰκία ἀνῆκεν εἰς τοὺς ὀφειλέτας τούτους καὶ οὐχὶ εἰς τὴν μητέρα των, ἐπομένως εἶνε ἀναιρετέα ἡ ἀπόφασις αὕτη δι' ἀναιτιολόγητον.

Διότι ἰσχυρίσθη ἐπίσης ὅτι ἄνευ συμφέροντος προβάλλουσιν οἱ ἀναιρεσιβλήτοι τὸ δικαίωμα τῆς κυριότητος τῆς μητρὸς τῶν ὀφειλετῶν ἐπὶ τῆς ἐπιδίκου οἰκίας, ἀφοῦ δύνανται καὶ μετὰ τὸν πλειστηριασμόν νὰ διεκδικήσωσι καθ' ὃ εἰδικοί διαδοχοὶ ἐκείνης τὴν οἰκίαν ταύτην· ὥστε εἶνε ἀναιρετέα λόγῳ ἀναιτιολογήτου ἡ ἀπόφασις μὴ ἀπαντῶσα ἐπὶ τοῦ ἰσχυρισμοῦ τούτου.

II. Τοὺς ἐν τῷ προσθέτῳ δικογράφῳ.

Διότι διὰ τῆς ὀγδόης αἰτιολογίας τῆς ἀποφάσεως ταύτης τὸ Ἐφετεῖον ἔκρινεν ἄνευ ἐνστάσεως τῶν ἀναιρεσιβλήτων, τοῦτέστιν ἐξ ἐπαγγέλματος, ὅτι οἱ ἰσχυρισμοὶ τοῦ ἀναιρεσιβλήτου περὶ τοῦ ὅτι εἰκονικῶς καὶ δολίως συνωμολογήθη διὰ τοῦ 2104 συμβολαίου ἡ ἐν αὐτῷ κυριότης τῆς μητρὸς τῶν ὀφειλετῶν, εἰσὶν ἀπαράδεκτοι ὡς μὴ προταθέντες ἐνώπιον τοῦ Συμβολαιογράφου· ὥστε παρεβιάσθη οὕτω ἡ διάταξις τοῦ ἀρθρ. 170 Πολ. Δικονομίας ἡ δὲ παραβίασις αὕτη ἐπάγεται τὴν ἀναιρεσιν τῆς ἀποφάσεως. Διότι ἡ ἐτέρα κρίσις τῆς ἀποφάσεως ἡ διὰ τῆς αὐτῆς αἰτιολογίας ἐκφερομένη ὅτι καὶ ἐὰν κατὰ τοῦτο τὸ μέρος εἶνε δόλιον καὶ εἰκονικόν τὸ 2104 συμβόλαιον, ἡ δυνάμει τοῦ προγενεστέρου συμβολαίου ὑπ' ἀριθ. 2281 κτηθεῖσα κυριότης τῆς μητρὸς οὐδόλως ἐπηρεάζεται, εἶνε ἀόριστος ὁμοιάζουσα πρὸς παντελῆ ἔλλειψιν αἰτιολογίας· ὥστε ἄνευ αἰτιολογίας ἀπέρριψε τὸ Ἐφετεῖον τὸν ἄνω οὐσιώδη ἰσχυρισμόν του περὶ τοῦ εἰκονικοῦ καὶ δολίου τοῦ ὑπ' ἀριθ. 2104 συμβολαίου ὡς πρὸς τὴν κυριότητα τῆς μητρὸς τῶν ὀφειλετῶν· ἐπομένως εἶνε ἀναιρετέα τῷ λόγῳ τούτῳ ἡ ἀπόφασις· ἄλλως ἐξ ἐπαγγέλματος ἔκρινε τὸ Ἐφετεῖον, ὅτι ἡ κυριότης τῆς μητρὸς τῶν ὀφειλετῶν ἐπὶ τῆς ἐπιδίκου οἰκίας ἐκτήθη διὰ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 2281 συμβολαίου καὶ ὅτι δὲν ἐπηρεάζεται τοῦτο ἐκ τοῦ εἰκονικοῦ καὶ δολίου τοῦ μεταγενεστέρου συμβολαίου ὑπ' ἀριθ. 2104 ὡς πρὸς τὴν κυριότητα ταύτην· οὕτω δ' ἀποφασίσαν τὸ Ἐφετεῖον παρεβιάσθη τὸ ἀρθρ. 170 Πολ. Δικονομίας, ἡ δὲ παραβίασις αὕτη ἐπιφέρει ἀναιρεσιν.

Διότι διὰ τῆς 9ης αἰτιολογίας τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως

το Ἐφετεῖον σκέπτεται ὡς ἐξῆς : « Ἐπειδὴ ὁ τρίτος λόγος τῆς ἀφάσεως, ὁ ἀφορῶν τὴν γενικωτέραν προσβολὴν τοῦ ὑπ' ἀριθ. 2104 συμβολαίου ὡς εἰκονικοῦ καὶ δολίου, εἶνε ἀπαράδεκτος, μὴ προταθῆναι ἐνώπιον τοῦ τὸν πίνακα συντάξαντος συμβολαιογράφου ». Διὰ τοῦ τρόπου τούτου ὅμως καταφωρᾶται ὅτι ἐξ ἐπαγγέλματος, ἤτοι ἐκ ἐνστάσεως τῶν ἀναιρεσιβλήτων, ἀφ' οὗ δὲν βεβαίως τὸ ἐναντιοῦν ἢ ἀπόφασις, ἔκρινεν ὅτι ὁ ἰσχυρισμὸς τοῦ ἀναιρεσειόντος περὶ τοῦ εἰκονικοῦ καὶ δολίου τοῦ ὑπ' ἀριθ. 2104 συμβολαίου, ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ οἱ ἀναιρεσιβλήτοι στηρίζουσι τὴν ἐπιδίκον ἀναγγελίαν των, τὴν ἀπαράδεκτον μὴ προταθεῖς ἐνώπιον τοῦ τὸν πίνακα συντάξαντος ὑπαλλήλου, καὶ οὕτω παρεβιάσθη ἡ διάταξις τοῦ άρθρου 70 τῆς Πολ. Δικονομίας, τοῦθ' ὅπερ ἐπάγεται τὴν ἀναιρεσιν τῆς ἀφάσεως ταύτης.

Ἀκούσαν τῶν πληρεξουσίων τῶν διαδίκων, τοῦ μὲν τοῦ ἀναιρεσειόντος ἀναπτύξαντος καὶ προφορικῶς τοὺς λόγους ἀναιρέσεως καὶ αἰτησαμένου τὴν ἀναιρεσιν τῆς προσβαλλομένης ἀφάσεως, τοῦ δὲ τῶν ἀναιρεσιβλήτων ἀντικρούσαντος αὐτοὺς καὶ αἰτησαμένου τὴν ἀπόρριψιν τῆς αἰτήσεως καὶ τοῦ Ἀντεισαγγελέως Σκεπέν κατὰ τὸν νόμον.

Ἐπειδὴ, ὡς ἀποδεικνύεται ἐκ τῆς προσβαλλομένης ἀφάσεως, Ἐφετεῖον δέχεται ὅτι τὸ ὅλον πλειστηριασθὲν ἀκίνητον ἀνῆκεν ἐν τὴν κυριότητα τῆς μητρὸς τῶν ὀφειλετῶν, ἡτις διὰ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 2104 δανειστικοῦ συμβολαίου παρέσχεν εἰς τοὺς ἀναιρεσιβλήτους δανειστὰς τὸ δικαίωμα νὰ ἐγγράψωσιν ἐπὶ τοῦ ἀκινήτου αὐτοῦ ὑποθήκην πρὸς ἀσφάλειαν τῆς κατὰ τῶν ὀφειλετῶν ἀπαιτήσεως των, ἡτις καὶ νομίμως ἐνεγράφη καὶ ὅτι καθ' ὃν χρόνον ἐκοινοποιήθη ἡ ἀναγγελία τῶν ἐνυποθήκων τούτων δανειστῶν, ἡ κυρία τοῦ ἐνυποθήκου τούτου ἀκινήτου εἶχεν ἀποθανεῖ, κληρονομηθεῖσα ἀπὸ αὐτῶν ταύτων τῶν ὀφειλετῶν, οἵτινες ἕνεκα τούτου ἐγένοντο τότε κύριοι τοῦ ἐνυποθήκου, καθ' ὃν ὡς τοιούτων ἀπηυθύνθη ἡ ἐκποιτική διχδικασία τῆς ἐκτελέσεως καὶ ἡ ἀναγγελία τῶν δανειστῶν, ἡτις στηρίζεται ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ καὶ ἡ ἀνακοπὴ κατὰ τοῦ πίνακος τῆς κατατάξεως λόγου, ἡτοι τοῦ ὑπ' ἀριθ. 2104 συμβολαίου. Αὐτὰ δὲ πάντα ὡς ἀποδεικνυόμενα δεχθὲν τὸ Ἐφετεῖον καὶ ἀπορρίψας ὅτι ἡ ὑποθήκη τῶν ἀναιρεσιβλήτων ἦτο ἐπικρατεστέρα τῆς τοῦ ἀναιρεσειόντος, ἡτις ἐνεγράφη κατὰ τῶν αὐτῶν ὀφειλετῶν, καὶ εἰς χρόνον, καθ' ὃν αὐτοὶ δὲν ἦσαν κύριοι τοῦ εἰς ὑποθήκην ὑποθέντος, ἅτε ζωσῆς ἔτι τῆς μητρὸς αὐτῶν, εἰς ἣν κατὰ κυριότητα ἀνῆκεν, καὶ ἄνευ τῆς συναινέσεως αὐτῆς, ὀρθῶς μὲν τοὺς νόμους ἐρμήμοσεν, οὐδὲ ὅλως δὲ οὔτε τὴν βᾶσιν τῆς ἀναγγελίας ἢ τῆς ἀνα-

κοπῆς μετέβαλεν, οὔτε εἰς ἀναιτιολόγητον περιέπεσε, τὸνναντίον δὲ, ὡς ἀποδεικνύεται ἐκ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως, τὸ Ἐφετεῖον ἔλαβεν ὑπ' ὄψει καὶ ἐξετίμησεν ἅπαντας τοὺς ἰσχυρισμοὺς καὶ τὰς ἀντιρρήσεις τοῦ ἀναιρεσεύοντος τοὺς ἐν τοῖς λόγοις τῆς αἰτήσεως ἀναιρέσεως ἐκτεθειμένους καὶ ἡτιολογημένως ἀπέρριψεν αὐτούς· ὅθεν ἅπαντες οἱ λόγοι οὗτοι ἀναιρέσεως εἰσὶν ἀπορριπτέοι.

Ἐπειδὴ, ὡς ἀποδεικνύεται ἐκ τῆς αὐτῆς ἀποφάσεως, τὸν ἰσχυρισμὸν τοῦ ἀναιρεσεύοντος, ὅτι τὸ ὑπ' ἀριθ. 2104 συμβολαῖον, δι' οὐ ὁμολογεῖται ἡ κυριότης τῆς μητρὸς τῶν ὀφειλετῶν ἐπὶ τοῦ ἐνυποθήκου ἀκινήτου, εἶνε εἰκονικὸν καὶ δόλιον, τὸ Ἐφετεῖον ἀπέρριψεν οὐ μόνον ὡς ἀπαράδεκτον, ἀτε μὴ προταθέντα ἐνώπιον τοῦ ἐπὶ τοῦ πλειστηριασμοῦ ὑπαλλήλου, ἀλλὰ καὶ ὡς ἄνευ ἐπιρροῆς εἰς τὴν ἐπιδικὸν διαφορὰν, διὰ τὸν λόγον, ὅτι ἡ κυριότης τῆς μητρὸς ἀπεδεικνύετο ἐκ τοῦ προγενεστέρου ὑπ' ἀριθ. 2281 συμβολαίου· τὸ δεῦτερον δὲ τοῦτο ἔρεισμα τῆς ἀποφάσεως ἀρκεῖ καὶ μόνον πρὸς ὑποστήριξιν τοῦ διατακτικοῦ αὐτῆς, καθόσον ὁ κατ' αὐτοῦ ὑποβαλλόμενος λόγος, ὅτι ἡ περὶ τούτου αἰτιολογία εἶνε ἀόριστος καὶ ὁμοιάζει πρὸς παντελῆ ἔλλειψιν αἰτιολογίας εἶνε ἀπορριπτέας, διότι ἡ αἰτιολογία αὕτη τῆς ἀποφάσεως οὐδεμίαν πάσχει ἀοριστίαν, οὔσα σαφὴς καὶ πλήρης. Ἐπομένως ὁ λόγος ἀναιρέσεως ὁ κατὰ τοῦ πρώτου ἐρείσματος τῆς ἀποφάσεως ὑποβαλλόμενος δὲν εἶνε ἐξεταστέος· ὁ δὲ πρόσθετος λόγος, ὅτι ἄνευ προτάσεως τῶν ἀναιρεσιβλήτων τὸ Ἐφετεῖον ἔκρινεν ὡς ἀποδεδειγμένην τὴν κυριότητα τῆς μητρὸς ἐπὶ τοῦ ἐνυποθήκου ἐκ τοῦ ὑπ' ἀριθμὸν 2281 συμβολαίου ἀποδεικνύεται μὴ ἀληθὴς ἐκ τῶν ὑπὸ τοῦ ἀναιρεσεύοντος προσαγομένων ἐγγράφων προτάσεων τῶν ἀναιρεσιβλήτων, ἐξ ὧν ἀποδεικνύεται, ὅτι οὗτοι ρητῶς ὑπέβαλον ἐνώπιον τοῦ Ἐφετείου τὸν ἀνωτέρω ἰσχυρισμὸν.

Ἐπειδὴ καὶ ὁ τελευταῖος λόγος ἀναιρέσεως τῶν προσθέτων, ὅτι το Ἐφετεῖον ἐξ ἐπαγγέλματος καὶ ἄνευ προτάσεως τῶν ἀναιρεσιβλήτων ἀπέρριψεν, ὡς μὴ προταθέντα ἐνώπιον τοῦ ἐπὶ τοῦ πλειστηριασμοῦ ὑπαλλήλου, τὸν ἰσχυρισμὸν, ὅστις ἀποτελεῖ τὸν τρίτον λόγον τῆς ἐφέσεως τοῦ ἀναιρεσεύοντος περὶ γενικωτέρας προσβολῆς τοῦ ὑπ' ἀριθ. 2104 συμβολαίου ὡς εἰκονικοῦ καὶ δολίου, εἶνε ἐπίσης ἀπορριπτέος, διότι, ὡς ἀποδεικνύεται ἐκ τῶν αὐτῶν ἐγγράφων προτάσεων τῶν ἀναιρεσιβλήτων, οὗτοι ρητῶς ἐπρότειναν τὸ ἀπαράδεκτον τοῦτο ἐνώπιον τῶν Ἐφετῶν, κατὰ τὴν συζήτησιν, ἐφ' ἧς ἐξεδόθη ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις.

Διὰ ταῦτα,

Ἰδὼν καὶ τὰρθρα 210—219 καὶ 830 Πολ. Δικονομίας·

Ἀπορρίπτει τὴν αἴτησιν τοῦ Βασιλ. Κ. Γάτου περὶ ἀναίρεσεως τῆς ὑπ' ἀριθ. 1736 τοῦ ἔτους 1893 ἀποφάσεως τοῦ ἐν Ἀθήναις Ἐφετείου.

Καὶ καταδικάζει τὸν ἀναιρεσείοντα εἰς τὴν δικαστικὴν δαπάνην τῶν ἀναιρεσιβλήτων ἐκ δραχμῶν ὀγδοήκοντα (80) καθὼς καὶ εἰς τὰ τέλη τῆς σημαίνσεως τῆς παρούσης.

Καταδικάζει τὸν αὐτὸν εἰς τὸ νόμιμον ὑπὲρ τοῦ Δημοσίου παράβολον.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις τῇ δεκάτῃ ἐβδόμῃ (17) Ἀπριλίου 1898, ἐδημοσιεύθη δ' αὐτόθι τῇ εἰκοστῇ ἐβδόμῃ (27) Ἀπριλίου 1898.

Ὁ Πρόεδρος
Κ. Σημαντήρας

Ὁ Ὑπογραμματεὺς
Π. Βαρουξάκης

~~~~~  
**Ἀριθ. 83 καὶ 84**

(Οὐδὲν ζήτημα λύουσι)

~~~~~  
Ἀριθ. 85

Τὸ Δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου

Τμῆμα Α'

Συγκείμενον ἐκ τῶν Δικαστῶν Κωνστ. Σημαντήρα, Προέδρου, Χρ. Κόκκορη, Ἀνδρ. Γκιών, Παναγ. Μενελάου, Ἀδ. Πετρίτση, Μιλτ. Ἡλιάδου, καὶ Ξεν. Εὐθυμίου παρόντων τοῦ τε Εἰσαγγελέως Δημοσθ. Τσιθανοπούλου καὶ τοῦ Ὑπογραμματέως Π. Βαρουξάκη.

Συνεδριάσαν δημοσίᾳ ἐν τῇ ἀκροατηρίῳ τοῦ καταστήματος αὐτοῦ, τῇ εἰκοστῇ ἐβδόμῃ Ἀπριλίου 1898, ἵνα δικάσῃ ἐπὶ τῆς αἰτήσεως τῶν 1) Νικολάου Τσατσομοίρου, 2) Μαρουλιῶς Ἀθανασιάδου, 3) Χαρικλείας Γ. Μπάλλα, 4) Μαριόγκας Π. Ζωγράφου, κατοίκων Ἀνδρου καὶ 5) Εὐανθίας Δ. Δαζέκη, κατοίκου Ἀθηνῶν, παρασταθέντων διὰ τῶν πληρεξουσίων τῶν Ξεν. Ψαρρᾶ καὶ Μιχ. Κωττάκη, δικηγόρων, κατὰ Ἰωάννου Γουλανδρῆ καὶ Εἰρήνης χήρας Ἰωάννου Σιώτου, κατοίκων Ἀθηνῶν, παρασταθέντων διὰ τοῦ πληρεξουσίου τῶν Φωτίου Καστόρχη δικηγόρου, περὶ ἀναίρεσεως τῆς ὑπ' ἀριθ. 2452 (1896) ἀποφάσεως τῶν ἐν Ἀθήναις Ἐφετῶν.

Ἀκοῦσαν τοῦ εἰσηγητοῦ δικαστοῦ Χρ. Κόκκορη, ἐκθέσαντος ταδε :

Ὁ Ἰωάννης Γουλανδρῆς καὶ ἡ Εἰρήνη χήρα Ἰω. Σιώτου, ἔχον-

τες λαμβάνειν δυνάμει συμβολαίου Δρ. 3000 ὀφειλομένης παρὰ τοῦ πατρός τῶν ἀναιρεσιόντων πρὸς τὸν Ἰωάν. Γουλανδρῆν καὶ ἐκχωρηθείσας πρὸς τὴν μητέρα τῶν ἀναιρεσιβλήτων Μαρίαν Γουλανδρῆ, ἥς τὰ δικαιώματα ἀσκοῦσιν οἱ ἀναιρεσιβλήτοι ὡς κληρονόμοι αὐτῆς, κατέσχον ἀναγκαστικῶς διὰ τῆς ὑπ' ἀρ. 98 τῆς 22 Αὐγούστου 1891 ἐκθέσεως τοῦ κλητῆρος Ἰω. Ματθαίου τὴν ἐν αὐτῇ περιγραφομένην οἰκίαν τῶν ἀναιρεσιόντων, κειμένην ἐντὸς τῆς πόλεως Ἀνδρου μετὰ τῶν παραρτημάτων καὶ τμημάτων αὐτῆς. Τὴν ἀναγκαστικὴν ταύτην κατάσχεσιν, ἀνέκοψαν οἱ ἀναιρεσιόντες διὰ τῆς ἀπὸ 21 Φεβρουαρίου 1891 ἐνώπιον τοῦ Πρωτοδικείου Σύρου ἀνακοπῆς τῶν κατὰ τῶν ἀναιρεσιβλήτων διὰ τοὺς ἐξῆς λόγους :

Διότι ἡ Μόσχα Γουλανδρῆ καὶ ἡ Φλωρέντζα Κωττάκη κατέσχον τὴν 2 Ἰανουαρίου 1860 διὰ κατασχετηρίου εἰς χεῖρας τοῦ πατρός των Ἀγγελῆ Τσατσμούρου Δρ. 2700 μετὰ τῶν τόκων τῶν ὡς ὀφειλομένης αὐτοῖς ὑπὸ τοῦ Ἰω. Γουλανδρῆ καὶ ὡς ἔχοντος τούτου λαμβάνειν παρὰ τοῦ πατρός των τὸ ἐν τῷ ὑπ' ἀριθ. 1068 συμβολαίῳ χρηματικὸν ποσόν, ἔνεκα τοῦ ὁποίου ἐνηργήθη ἡ κατάσχεσις, καὶ ἐγερθείσης τῆς περὶ κύρους κατασχέσεως καὶ ἀπαιτήσεως ἀγωγῆς ἐξεδόθη ἡ ὑπ' ἀριθ. 65 (1860) ἀπόφασις τοῦ Πρωτοδικείου Σύρου, δι' ἧς ἐπεκυρώθη ἡ κατάσχεσις καὶ κατεδικάσθη ὁ ἐναγόμενος Ἰω. Γουλανδρῆς εἰς πληρωμὴν, ὑπεχρεώθη δὲ ὁ τρίτος πατὴρ τῶν ἀνακοπτόντων Ἀγγελῆς Τσατσμούρις νὰ πληρώσῃ ταῖς ἐναγοῦσαις καὶ κατασχούσαις Δρ. 1663. Τὴν ἀπόφασιν αὐτὴν, ἐρήμην ἐκδοθείσαν τοῦ ἐναγομένου Ἰω. Γουλανδρῆ, ἀνέκοψεν οὗτος, ἐπὶ δὲ τῇ ἀνακοπῇ του ἐξεδόθη ἡ ὑπ' ἀριθ. 167 (1860) ἀπόφασις τοῦ Πρωτοδικείου Σύρου ἐπιβαλοῦσα ὅρκον ταῖς κατασχούσαις, διδομένου τοῦ ὁποίου ἀπερρίπτετο ἡ ἀνακοπὴ καὶ ἐπεκυροῦτο ἡ ἀνακοπείσα ἀπόφασις, ὁ ὅρκος δὲ οὗτος ἐδόθη ὡς προκύπτει ἐκ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 130 τῆς 19 Σεπτεμβρίου 1860 πρακτικοῦ. Τὴν ἀπόφασιν ταύτην ἐπὶ τῇ ἐφέσει τοῦ ἐναγομένου τότε Ἰω. Γουλανδρῆ ἐπεκύρωσε τὸ Ἐφετεῖον Ἀθηνῶν διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 20140 (1863) ἀποφάσεως. Ἐπομένως οὐδὲν ὀφείλουσιν οἱ ἀνακόπτοντες πρὸς τοὺς καθ' ὧν ἡ ἀνακοπὴ, ἀφοῦ ἡ ἐπίδικος ἀπαίτησις κατεσχέθη εἰς χεῖρας τοῦ πατρός των, ὅστις ἔνεκα τῆς κατασχέσεως δὲν ἠδύνατο νὰ καταβάλῃ τὸ κατασχεθὲν ποσόν, οὔτε πρὸς τὸν πιστωτὴν Ἰω. Γουλανδρῆν, οὔτε πρὸς τὴν μητέρα του, πρὸς ἣν ἐκχωρήθη ἡ ἀπαίτησις αὕτη, ἀφοῦ ἡ γνωστοποίησις τῆς ἐκχωρήσεως ἐγένετο μετὰ τὴν κατάσχεσιν, καθόσον ἡ μὲν κατάσχεσις ἐγένετο τῇ 2 Ἰανουαρίου 1860, ἡ δὲ ἐκχώρησις ἐγένετο τῇ 3 Ἰανουαρίου 1860, ἐγνωστοποιήθη δὲ τῇ 20 Ἀπριλίου 1890.

Διότι συνεπεία τῆς κατασχέσεως καὶ τῆς ἐπικυρώσεως αὐτῆς ὁ Λεωνίδας Κωττάκης πληρεξούσιος τῆς συζύγου του Φλωρέντζας θυγατρὸς Ι. Ἑμπεϊρίκου καὶ διὰ τὴν ἐγγχειρήσῃ τὸ ἀναλογοῦν εἰς τὰ ὀρφανὰ τέκνα τῆς Μόσχας Γουλανδρῆ, ἔλαβε παρὰ τοῦ ἐτέρου τῶν ἀνακοπτόντων Ν. Τσατσομοίρου, δι' ἐαυτὸν καὶ ὡς ἐπιτρόπου τῶν λοιπῶν ἀνακοπτουσῶν δρ. 1663, τοὺς τόκους αὐτῶν 12 οἱ ἔτησίως ἀπὸ 16 Ἰουνίου 1856 καὶ τὰ δικαστικὰ ἔξοδα κτλ καὶ οὕτως ἐξώφλησεν ὁ λαβὼν Κωττάκης τὸν ἀρχικῶς ὀφειλέτην Ἀγγελῆν Τσατσομοίρον καὶ τοὺς κληρονόμους αὐτοῦ (ἀνακοπτόντας). Ἐκ δὲ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 613 (1865) συμβολαίου, συνταχθέντος μεταξὺ τοῦ Ἰω. Γουλανδρῆ καὶ τῶν Λεων. Κωττάκη καὶ Ν. Γουλανδρῆ ἀποδεικνύεται, ὅτι ὁ Ἰω. Γουλανδρῆς ἀνεγνώρισε 1) ὅτι ἐπέβληθη κατάσχεσις, 2) ὅτι ἐξεδόθησαν αἱ τρεῖς μνησθεῖσαι ἀποφάσεις, καὶ 3) ὅτι ὁρθῶς οἱ ἀνακόπτοντες κατεβαλον πρὸς τοὺς Φλωρέντζαν Κωττάκην καὶ Μόσχαν Γουλανδρῆ τὸ πρὸς αὐτὸν (Ἰω. Γουλανδρῆν) ὀφειλόμενον ὑπὸ τοῦ πατρὸς τῶν ἀνακοπτόντων ποσόν, διὰ τοῦ αὐτοῦ δὲ συμβολαίου ὁ πληρεξούσιος τῶν κατασχουσῶν ἐκήρυξεν ἐξωφλημένον τὸν Ἰω. Γουλανδρῆν διὰ τε τὰ κεφαλαιον, τόκους καὶ ἔξοδα, ἀκύρως δ' οἱ καθ' ὧν ἡ ἀνακοπὴ ἀπατατοῦσι τὴν πληρωμὴν χρέους, ἐφ' οὗ οὐδὲν ἔχουσι δικαίωμα, οὐδὲν δ' ὀφειλόντων τῶν ἀνακοπτόντων, ἄκυρος ἐστὶν ἡ ἀνακοπτομένη κατάσχεσις.

Διότι ἄλλως οἱ τόκοι τοῦ ἐπιδίκου χρέους ἐξωφλήθησαν μέχρι τῆς 26 Φεβρουαρίου 1863, ὡς τοῦτο ὀριστικῶς καὶ τελεσιδικῶς ἀπεφασίσθη διὰ τῆς 177 (1886) ἀποφάσεως τοῦ Πρωταδικείου Σύρου, ἀποδεικνύεται δ' ἄλλως ἐξ ἐπισήμου συμβολαίου ἐπομένως οἱ ἀνακόπτοντες ὤφειλον τῷ Ἰω. Γουλανδρῆ δρ. 300] ἐντόκως ἀπὸ 26 Φεβρουαρίου 1863, πρὸς δὲ ὁ Ἰω. Γουλανδρῆς ὤφειλε τὴν ἰδίαν ἡμέραν πρὸς τὰς κατασχούσας 1) δρ. 1663, 2) τόκον αὐτῶν 12 οἱ ἔτησίως ἀπὸ 16 Ἰουνίου 1856 μέχρι 26 Φεβρουαρίου 1863 δρ. 1334, ἐν ὧν δρ. 2997, εἰς τὰς προστιθεμένων καὶ τῶν ἔξόδων ἀποτελεῖται ποσόν δρ. 3218, ὅπερ ὤφειλεν ὁ Ἰω. Γουλανδρῆς πρὸς τὰς κατασχούσας μέχρις 26 Φεβρουαρίου 1863, καὶ ὅπερ ποσόν κκετεδιδόσθη τελεσιδικῶς τὴν πληρωσὴν αὐταῖς ὁ πατήρ τῶν ἀνακοπτόντων, ὅστις καὶ ἐπλήρωσεν αὐτό, ἅρα ἡ ἀπαίτησις τῶν καθ' ὧν ἡ ἀνακοπὴ εἶνε ἐξωφλημένη καὶ ἡτήσαντο τὴν πληρωμὴν ἄκυρος ἡ κατάσχεσις καὶ ἡ κάτωθι τοῦ 1068 συμβολαίου ἐπιταγή τῷ καθ' ὧν ἡ ἀνακοπὴ, καὶ ἀνεπίδεκτον ἐκτελέσεως τὸ ἐξηκόμενον συμβόλκιον καὶ ἐξωφλημένη ἡ ἐν αὐτῷ ἀπαίτησις.

Τὸ Πρωτοδικεῖον διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 972 (1891) ἀποφάσεως ἀπέρριψε τὴν ἀνακοπὴν ὡς ἀπαράδεκτον, λόγῳ ἐκκρεμοδικίας, ἀλλὰ τὸ Ἐφετεῖον Ἀθηνῶν ἐπὶ τῇ ἐφέσει τῶν ἀνακοπτόντων διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 1060 (1895) ἀποφάσεως, μεταρρυθμίσάν τὴν ἀπόφασιν τοῦ Πρωτοδικείου, ἀπέρριψε τὴν περὶ ἀπαράδεκτου τῆς ἀνακοπῆς ἔνστασιν τῶν καθ' ὧν ἡ ἀνακοπὴ, καὶ παρέπεμψε τὴν περαιτέρω τῆς διαφορᾶς ἐκδίκασιν εἰς τὸ Πρωτοδικεῖον, ὅπερ μετὰ προηγουμένην συζήτησιν ἐξέδοτο τὴν ὑπ' ἀριθ. 459 (1896) ἀπόφασιν, δι' ἧς ἐδέχθη τὴν ἀνακοπὴν καὶ ἐκήρυξεν ἄκυρον τὴν κατάσχασιν ὡς καὶ πᾶσαν ἑτέραν σχετικὴν πράξιν ἐκτελέσεως.

Ἐκκληθείσης τῆς ἀποφάσεως ταύτης ὑπὸ τῶν καθ' ὧν ἡ ἀνακοπὴ ἐνώπιον τοῦ Ἐφετείου Ἀθηνῶν, τοῦτο διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 2452 (1892) ἀποφάσεως, δεχθὲν τὴν ἔφασιν καὶ ἀνακαλέσαν τὴν προεκδοθεῖσαν ὑπ' ἀριθ. 1060 (1895) ἀπόφασιν του, μετερρυθμίσει τὴν ὑπ' ἀριθ. 459 (1896) ἀπόφασιν τοῦ Πρωτοδικείου καὶ ἀπέρριψε τὴν ἀνακοπὴν.

Τῆς ἀποφάσεως δὲ ταύτης τοῦ Ἐφετείου ὑπ' ἀριθ. 2452 (1896) τὴν ἀναίρεσιν αἰτοῦνται οἱ ἀνακόπτοντες διὰ τε τῆς ἀπὸ 1 Φεβρουαρίου 1897 αἰτήσεώς των καὶ διὰ τοῦ ἀπὸ 23 Ἀπριλίου 1898 προσθέτου δικογράφου των διὰ διαφόρους ἐν αὐταῖς περιεχομένους λόγους καὶ ἰδίᾳ διὰ τὸν ἐξῆς :

Διότι ἐνῷ κατὰ τὸν νόμον ΒΣΚΕ' τοῦ 1894 ἐπέκτασις τῶν προθεσμιῶν λόγῳ ἀποστάσεως χωρεῖ μόνον κατὰ τὰς ἐν τῷ νόμῳ ὡρισμένας περιπτώσεις, ἀλλ' ἐν αὐτῷ δὲν περιλαμβάνεται καὶ ἡ πρὸς ἔφασιν δεκαήμερος προθεσμία ἐπὶ ἀποφάσεως τῆς περὶ τὴν ἐκτέλεσιν δίκης, διότι τὸ σχετικὸν ἄρθρον 871 Πολ. Δικονομίας οὐδὲν ὀρίζει περὶ ἀποστάσεως κατ' ἀντίθεσιν τοῦ ἁρθροῦ 753 ὅπερ ἐπιβάλλει τὴν ἐπέκτασιν τῆς συνήθους εἰς ἔφασιν τριακονθημέρου προθεσμίας, καὶ τοῦτο διότι ἡ περὶ τὴν ἐκτέλεσιν δίκης ὡς ἰδιαζόντως ἐπείγουσα ὑπαγορεύει τὴν ὡς αἰὸν τε ταχέϊαν διεξαγωγὴν αὐτῆς, τὸ Ἐφετεῖον οὐχ ἤττον ἀπέρριψε τὴν ἔνστασιν τῶν ἀναιρεσιόντων περὶ ἐκπροθέσμιον τῆς ἐφέσεως τῶν ἀναιρεσιβλήτων, λόγῳ δὴθεν ὅτι αὕτη καίτοι νόμῳ δεκαήμερος ἔδει ἐν τούτοις νὰ ἐπεκταθῇ ἕνεκεν ἀποστάσεως καὶ οὕτω παρεβίβασε τὰς ἀνωτέρω οὐσιώδεις διαταξεις τῆς Πολ. Δικονομίας, τοῦθ' ὅπερ ἐπάγεται τὴν ἀναίρεσιν τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως.

Ἀκούσαν τῶν πληρεξουσίων τῶν διαδίκων, τῶν μὲν τῶν ἀναιρεσιόντων, ἀναπτύξαντων καὶ προφορικῶς τοὺς λόγους ἀναιρέσεως καὶ αἰτησαμένων τὴν ἀναίρεσιν τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως, τοῦ δὲ τῶν ἀναιρεσιβλήτων, ἀντικρούσαντος αὐτοῦ καὶ αἰτησα-

μέν υ τὴν ἀπόρριψιν τῆς αἰτήσεως· καὶ τοῦ Εἰσαγγελέως· Σκεφθὲν κατὰ τὸν Νόμον.

Ἐπειδὴ κατὰ τὸ ἄρθρ. 195 τῆς Πολ. Δικονομίας, ὡς μετερρυθμίσθη ὑπὸ τοῦ νόμου ΒΣΚΕ' τῆς 11 Φεβρουαρίου 1894, παρέκτασις τῶν νομίμων προθεσμιῶν λόγῳ ἀποστάσεως, χωρεῖ μόνον κατὰ τὰς πρὸς τοῦ νόμου ρητῶς ὁρισμέναις περιπτώσεις· ἐπομένως τὸ Ἐφετεῖον, παραδεχόμενον διὰ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως ὅτι χωρεῖ λόγῳ ἀποστάσεως παρέκτασις τῆς ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 871 τῆς Πολ. Δικονομίας ὁριζομένης δεκαημέρου προθεσμίας, καίτοι δι' αὐτοῦ οὐδεμία περὶ τοιαύτης παρέκτάσεως γίνεται μνεία, παρεβίασε τὴν οὐσιώδη ταύτην διάταξιν τῆς Πολ. Δικονομίας, ὅπερ κατὰ τὸ ἄρθρον 807 § 5 καὶ 201 ἐπάγεται ἀναίρεσιν.

Διὰ ταῦτα,

Ἰδὼν καὶ τὰ ἄρθρα 210—219 καὶ 833 τῆς Πολ. Δικονομίας.

Ἀναιρεῖ τὴν ὑπ' ἀριθ. 2452 (1896) ἀπόφασιν τῶν ἐταῦθα Ἐφετῶν, καὶ

Παραπέμπει τὴν δίκην πρὸς νέαν συζήτησιν εἰς τὸ Ἐφετεῖον Ναυπλίας.

Διατάσσει νὰ γραφῇ ἡ παροῦσα εἰς τὸ περιθώριον τοῦ πρωτοτύπου τῆς ἀναιρουμένης ἀποφάσεως καὶ δημοσιευθῇ διὰ τοῦ τύπου δαπάνῃ τῶν ἀναιρεσιβλήτων, καὶ

Καταδικάζει τοὺς καθ' ὧν ἡ αἴτησις εἰς τὰ ἐξόδα τῶν αἰτούντων, μετριαζόμενα εἰς δραχμὰς ὀγδοήκοντα καὶ εἰς τὰ τέλη.

Διατάσσει τὴν ἐπιστροφὴν τοῦ προστίμου.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθῆναις τῇ τετάρτῃ (4) Μαΐου 1898, ἐδημοσιεύθη δ' αὐτοῖσι ἐκτάκτως τῇ τετάρτῃ (4) Μαΐου 1898.

Ὁ Πρόεδρος

Κ. Σημαντήρας

Ὁ Γραμματεὺς

Γ. Καστόρχης

Ἄριθ. 86

Τὸ Δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου

Τμῆμα Α'.

Συγκείμενον ἐκ τῶν δικαστῶν Κωνστ. Σημαντήρα, προέδρου, Χρ. Κόκκορη, Ἀνδρ. Γκιῶν, Β. Παπαδοπούλου, Ιωάν. Τσάτσου, Μιλτ. Ἡλιάδου καὶ Εὐθυμίου· παρόντων τοῦ τε Ἀντεισαγγελέως Κωνστ. Μανιάκη καὶ τοῦ Γραμματέως Γ. Καστόρχη.

Συνεδριάσαν δημοσίᾳ ἐν τῇ ἐκροατηρίῳ τοῦ καταστήματος αὐτοῦ τὴν δεκάτην τρίτην Ἀπριλίου 1898, ἵνα δικάσῃ ἐπὶ τῆς

αίτησεως τοῦ Δημοσίου, ἀντιπροσωπευομένου ὑπὸ τοῦ ἐπὶ τῶν Οἰκονομικῶν Ὑπουργοῦ, παρκαταθέντος διὰ τοῦ πληρεξουσίου τοῦ Ἀποστόλου Λυμπεράκη, Νομικοῦ Συμβούλου, κατὰ τοῦ Γεωρ. Πολυγένη, κατοικοῦ Ἀθηνῶν, παρκαταθέντος διὰ τοῦ πληρεξουσίου τοῦ Κ. Σταυροπούλου, δικηγόρου, περὶ ἀναίρεσιν, τῆς ὑπ' ἀριθ. 1993 τοῦ 1893 ἀποφάσεως τοῦ Ἐφετερίου Ἀθηνῶν.

Ἀκοῦσαν τοῦ Εἰσηγητοῦ Δικαστοῦ Ἀνδρ. Γκιῶν, ἐκθέσαντος τὰδε :

Τὸ Δημοσίον διὰ τῆς ἀπὸ 25 Μαΐου 1891 ἐνώπιον τοῦ Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν ἀγωγῆς κατὰ τοῦ Γεωργίου Πολυγένη ἐξεθίκεν, ὅτι συνεπέλα διακηρύξεως τῆς ἐν Ἀθήναις διευθύνσεως τοῦ Ὑλικοῦ Πολέμου ἐξετέθη εἰς δημοπρασίαν ἡ ἐκποίησις 22,753,979 καψυλλίων ὀπισθογόμενου ὅπλου, λογισθητομένων εἰς ὀκάδας καὶ εὐρισκυμένων καθ' ὀρισμένα ἐν τῇ διακηρύξει ποσὰ εἰς τὰς ἐφορίας Ὑλικοῦ πολέμου Ἀθηνῶν, Πειραιῶς, Βουλ., Ρίου, Καρβασαρά, Κερκύρας, Λαμίας, Λευκάδος καὶ Ναυπλίου, ὑποχρεωμένου τοῦ ἀγοραστοῦ νὰ παραλάβῃ ταῦτα ἐκ τῶν ἀνωτέρω τόπων ἐντὸς 40 ἡμερῶν ἀπὸ τῆς συντάξεως τοῦ περὶ τοῦτου συμβολαίου καὶ ὅσαι δὴποτε ἂν ὦσιν αἱ ὀκάδες αὐτῶν, νὰ καταθέσῃ ὁ ἀγοραστής εἰς τὸ Οἰκονομικὸν Συμβούλιον δρ. 3,000 ὡς ποινικὴν ρήτραν ἥτις νὰ μεταβαίνει εἰς ὄφελος τοῦ Δημοσίου ἐν περιπτώσει ἀθετήσεως οἰουδήποτε ὅρου τῆς διακηρύξεως, καὶ ἅμα τῇ ὑπογραφῇ τοῦ Συμβολαίου νὰ καταβάλλῃ ἐνώπιον τοῦ Συμβολαιογράφου εἰς χεῖρας τοῦ ὡς ἐν προσώπου τοῦ Δημοσίου παρκατάντος ἀξιωματικοῦ ἀπασαν τὴν ποσότητα τοῦ τιμήματος τῶν ἀγορασθέντων καψυλλίων. Τελευταῖος πλειοδότης τῶν ἐκποιτηθέντων καψυλλίων ἀνεδείχθη ὁ ἐναγόμενος πρὸς δρ. 2, 0 1)00 κατ' ὀκτανῶστας καὶ κατέθεσε καὶ τὴν τρ. σχιλιόδραχμον ποινικὴν ρήτραν. Ἐγκριθέσης τῆς δημοπρασίας ταύτης ὑπὸ τοῦ ὑπουργείου τῶν Στρατιωτικῶν συνετάχθη τὸ ὑπ' ἀριθ. 21758 τῆς 14 Ἰουλίου 1888 συμβολαῖον τοῦ Συμβολαιογράφου Ἀθηνῶν Ἰω. Βουτυρά, κατὰ τὴν σύνταξιν τοῦ ὁποίου μετὰ προηγουμένην ζύγισιν χιλίων καψυλλίων προὔπελογίσθη ἐν τῷ συμβολαίῳ τὸ ὅλον ποσὸν εἰς 5944 ὀκάδας καὶ οὕτω πλὴν τῶν 3 000 δρ. τῆς ποινικῆς ρήτρας, κατέβαλε πρὸς συμπλήρωσιν καὶ ἑτέρας δρ. 8947, ὅπως ἀπαρτίσθη τὸ ποσὸν δρ. 11947 ἀποτελουσῶν τὸ ἀντίτιμον τῶν 5944 ὀκάδων, ρητῶς δὲ ὑπ. χρεώθη ὁ ἀγοραστής ἐναγόμενος νὰ παραλάβῃ ἀπὸ ἑκάστον τόπον ὅλα τὰ πωληθέντα καψυλλία ὅσαι δὴποτε καὶ ἂν ὦσιν αἱ ὀκάδες αὐτῶν ὁ ἐναγόμενος ὅμως παρέλαβεν ἐξ ὅλων τῶν ἐφοριῶν πλὴν τῶν Ἀθηνῶν καὶ Καρβασαρά τὰ ἐν αὐταῖς καψυλλία ἀνελθόντα εἰς ὀκάδας 9231.

ὁ συμπεφωνημένον ἀντίτιμον ἀνέρχεται εἰς δρ. 18,554,30)00, εἶναι ὅμως, καίτοι ἐπανειλλημένως προσκληθεῖς, νὰ πληρώσῃ τὸ στερουμένον τίμημα τῶν παραληφθέντων καὶ νὰ παραλάβῃ ἐνόντα εἰσέτι ἐν ταῖς ἐφορίαις Ἀθηνῶν καὶ Καρθασαρά κα-
 ια· ὅτι ὁ ἐναγόμενος, καταβαλὼν ἀπέναντι τοῦ τιμήματος μό-
 δραχμᾶς 8947 ὑποχρεοῦται νὰ πληρώσῃ τῷ Δημοσίῳ τὸ ὑπό-
 ὄν ἐκ δραχμῶν 9607, 30)00 ἐντόκως ἀπὸ 14 Ἰουλίου 1888,
 ἣν συνετάχθη τὸ συμβόλαιον καὶ ἔδει νὰ καταβληθῇ ὁλό-
 ὄν τὸ τίμημα· ὅτι πλὴν τούτου δεόν νὰ καταπέσῃ εἰς ὄφελος
 Δημοσίου καὶ ἡ ἐκ δραχμῶν 3000 ποινικὴ ρήτρα, διότι πα-
 ὁ ἐναγόμενος τοὺς ὅρους τῆς διακηρύξεως καὶ ἡτήσατο νὰ
 ρεωθῇ ὁ ἐναγόμενος νὰ πληρώσῃ τῷ Δημοσίῳ διὰ προσωπικῆς
 τήσεως δρ. 9607, 30)00 ἐντόκως 8 ο)ο ἐτησίως ἀπὸ 14 Ἰου-
 1888 καὶ νὰ καταπέσῃ εἰς ὄφελος τοῦ Δημοσίου ἡ ὑπὸ τοῦ
 γομένου κατατεθεῖσα τρισχιλιοδραχμὸς ποινικὴ ρήτρα.

Μετὰ τὴν κοινοποίησιν τῆς ἀγωγῆς ταύτης ὁ ἐναγόμενος διὰ
 ἀπὸ 13 Ἰουλίου 1891, ἐνώπιον τοῦ αὐτοῦ Πρωτοδικείου ἀπο-
 ητηρίου του κατὰ τοῦ Δημοσίου ἐξέθηκεν, ὅτι τοῦτο ἀρνεῖται
 τῷ παραδῶσι ὑπόλοιπον καψύλλων 2,174,148 καὶ τῷ ἐπι-
 ψῇ τὸ ἀνάλογον ἐκ τοῦ καταβληθέντος ἐκ δραχμῶν 11,947
 ἡματος ποσὸν διὰ τὰ καθυστερούμενα ἐκ δραχμῶν 1141 ἐντό-
 ἀπὸ τῆς καταβολῆς (14 Ἰουλίου 1888)· ὅτι τὰ καψύλλια εὐ-
 σσαν βαρύτερα τῶν προϋπολογισθέντων κατὰ ὀκάδας 3,287, τὸ
 πόλοιπον βάρος τὸν ἐζημίωσε δρ. 1057 40)00 διὰ μεταφορὰν,
 πωσιν, ναῦλον, ἐκφόρτωσιν καὶ δημοτικὸν φόρον, ἅς τὸ Δημό-
 ὑποχρεοῦται νὰ τῷ πληρώσῃ· καὶ ἡτήσατο ν' ἀπορριφθῇ ἡ
 γῇ τοῦ Δημοσίου καὶ ὑποχρεωθῇ τὸ Δημόσιον ἀνταγωγικῶς
 νὰ τῷ παραδῶσι καὶ τὰ ὑπόλοιπα 2,174,143 καψύλλια ἡ τῷ
 ρώσῃ τὴν ἀξίαν αὐτῶν ἐκ δρ. 1141 ἐντόκως ἀπὸ τῆς 14 Ἰου-
 1888 καὶ 2) Δρ. 1057 ἐντόκως ἀπὸ 1 Σεπτεμβρίου 1888.
 Συζητήσεως γενομένης τὸ Πρωτοδικεῖον διὰ τῆς ὑπ' ἀριθμὸν
 17 (1892) ἀποφάσεως ἐδέχθη ἐν μέρει τὴν ἀγωγὴν καὶ ὑπε-
 ὤσε τὸν ἐναγόμενον νὰ πληρώσῃ τῷ δημοσίῳ δρ. 6607, 30)00,
 ῖριψε δὲ κατὰ τὰ λοιπὰ τὴν ἀγωγὴν τοῦ Δημοσίου ὥς καὶ τὰς
 αγωγικὰς ἀπαιτήσεις τοῦ ἐναγομένου.

Ἐκκληθείσης τῆς ἀποφάσεως ταύτης ἐκατέρωθεν ἐνώπιον τοῦ
 μετείου Ἀθηνῶν, τοῦτο διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 1993 (1893) ἀπο-
 σεως, ἀπέρριψε τὴν Ἐφεσιν τοῦ Δημοσίου, δεχθὲν δ' ἐν μέρει
 τοῦ ἐναγομένου καὶ μεταρρυθμίσαν τὴν ἐκκληθεῖσαν ἀπόφα-
 , ἀπέρριψε τὴν ἀγωγὴν τοῦ Δημοσίου.

Τῆς ἀποφάσεως δὲ ταύτης τοῦ Ἐφετείου τὴν ἀναίρεσιν αἰτεῖται τὸ Δημόσιον διὰ τῆς ἀπὸ 15 Ἰανουαρίου 1894 αἰτήσεώς του διὰ διαφόρους ἐν αὐτῇ λόγους καὶ ἰδίᾳ διὰ τὸν ἐξῆς.

Διότι δεχόμενον τὸ Ἐφετεῖον διὰ τῆς ἀναίρεσιβαλλομένης ἀποφάσεώς του, ὅτι ἡ προκηρυχθεῖσα ὑπὸ τοῦ ὑπουργείου τῶν Στρατιωτικῶν διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 5046 τῆς 26 Μαΐου 1888 διακηρύξεως τῆς ἐν Ἀθήναις διευθύνσεως τοῦ Ὑλικοῦ Πολέμου καὶ ἐπ' ὀνόματι τοῦ ἀναίρεσιβλήτου κατακυρωθεῖσα πώλησις τῶν καψυλλίων, ἐγένετο κατ' ἀριθμὸν αὐτῶν καὶ οὐχὶ κατ' ὅκλιν, δὲν ἔλαβεν ὑπ' ὄψιν τὴν ρηθεῖσαν διακηρύξιν ἐν τῷ συνόλῳ αὐτῆς, καθὼς ὁ πωληθησόμενος μόλυβδος εἰς σφαῖρας ὡς καὶ τὰ τεμάχια καψυλλίων λογισθῆσονται εἰς ὁκάδας ἢ παρεμόρφωσι τὴν ἔννοιαν τῆς διακηρύξεως αὐτῆς.

Ἀκούσαν τοῦ πληρεξουσίου τοῦ ἀναίρεσεύοντος δημοσίου, ἀναπτύξαντος καὶ προφορικῶς τοὺς λόγους τῆς ἀναίρεσεως καὶ αἰτησαμένου τὴν ἀναίρεσιν τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως, τοῦ πληρεξουσίου τοῦ ἀναίρεσιβλήτου, αἰτησαμένου τὴν ἀπορρίψιν τῆς αἰτήσεως· καὶ τοῦ Ἀντεισαγγελέως· Σκεφθέν κατὰ τὸν νόμον.

Ἐπειδὴ ὡς ἐξάγεται ἐκ τῆς 5046 διακηρύξεως, ἐπὶ τοὺς ὄρους τῆς ὁποίας ἐγένετο ἡ ἐπίδικος πώλησις καψυλλίων, ἡ διακηρύξις αὕτη φέρει ἐπὶ λέξεσιν ἀκτιθεταὶ εἰς διαγωνισμὸν πλειοδοτικῆς δημοπρασίας ἢ ἱκανοποιήσις 22,753,978 τεμαχίων καψυλλίων εἰς ὁκάδας λογισθησομένων, εὐρισκομένων εἰς τὰς ἐξῆς ἐφορίας Ὑλικοῦ πολέμου, τὸ δικάσαν ὁμῶς Ἐφετεῖον, ἐκτιμῆσαν τὴν διακηρύξιν αὐτὴν κατὰ τὸ συνταχθὲν μετὰ τὴν δημοπρασίαν περὶ αὐτῆς συμβόλαιον, εἰδέχθη, ὅτι ἡ ἐξεύρεσις τῶν ὁκάδων ὧν τῶν πωληθέντων καψυλλίων ὠρίσθη νὰ γίνῃ, οὐχὶ διὰ σταθμίσεως τοῦ Ὑλικοῦ αὐτῶν ἀριθμοῦ, ἀλλὰ δι' ὑπολογισμοῦ ἐπὶ τῇ βάσει τοῦ θάρους ἀριθμοῦ τινος ἐξ αὐτῶν, προβὰν δὲ, ἀπέρριψεν ὡς ἀβάσιμον τὴν ἀγωγὴν τοῦ Δημοσίου, ἀξιούντος δι' αὐτῆς τὴν διαφορὰν τοῦ τιμήματος ἐκ τῆς κατὰ βάρος καὶ οὐχὶ καθ' ὑπολογισμὸν καὶ ἀριθμῶσιν πωλήσεως τῶν καψυλλίων· ἀλλ' οὕτω δεχθὲν καὶ ἀποφηνάμενον τὸ Ἐφετεῖον, δὲν ἔλαβε προδήλως ὑπ' ὄψιν ἐν τῷ συνόλῳ αὐτῆς τὴν μνησθεῖσαν διακηρύξιν· μετὰ τοῦ ἐν αὐτῷ ὅρου περὶ τῆς κατ' ὅκλιν πωλήσεως τῶν καψυλλίων, καὶ κατὰ παράβασιν τῶν οὐσιωδῶν περὶ ἀποδείξεως διατάξεων τῶν ἀρθρῶν 252 καὶ 391 τῆς Πολ. δικον. εἰδίκασε, ταῦτο δὲ κατὰ τὰ ἀρθρα 201 καὶ 807 § 5 τῆς αὐτῆς δικονομίας ἐπιφέρει ἀναίρεσιν.

Ἐπειδὴ ὡς πρὸς τὸ ἔτερον περὶ ποινικῆς ρήτρας κεφάλαιον τῆς ἀγωγῆς, ἀπορριφθεῖσης καὶ κατὰ τοῦτο διὰ τῆς προσβαλλ.

οιμένης ἀποράσεως, λόγος ἀναιρέσεως κατ' αὐτῆς διὰ τῆς προ-
ειμένης αἰτήσεως οὐδεις ὑποβάλλεται. Ὅθεν ἀπορρίπτεται ὡς πρὸς
τοῦτο ἡ αἴτησις ἀναιρέσεως.

Διὰ ταῦτα,

Ἰδὼν καὶ τᾶρθρα 211, 833 καὶ ἐπὶ. τῆς Πολ. Δικονομίας.
'Αναίρει τὴν ὑπ' ἀριθ. 1993 τοῦ 1893 ἀπόφασιν τοῦ Ἐφε-
τείου Ἀθηνῶν, καθόσον ἀπέρριψε τὴν ἀγωγὴν ὡς πρὸς τὸ κεφά-
λαιον αὐτῆς περὶ ὑπολοίπου τοῦ τιμήματος τῶν πωληθέντων καὶ
παραδοθέντων καψυλλίων καὶ

Παραπέμπει μόνον κατὰ τὸ μέρος τοῦτο τὴν ὑπόθεσιν πρὸς
νέαν συζήτησιν εἰς τὸ Ἐφετεῖον Ναυπλίου.

Διατάσσει νὰ γραφῇ ἡ παρούσα εἰς τὸ περιθώριον τοῦ πρω-
τοτύπου τῆς ἀναιρουμένης ἀποφάσεως καὶ δημοσιευθῇ διὰ τοῦ
τύπου δαπάνη τοῦ ἀναιρεσιβλήτου.

Ἀπορρίπτει τὴν αἴτησιν ἀναιρέσεως κατὰ τῆς αὐτῆς ἀποφά-
σεως ὅσον ἀφορᾷ τὸ περὶ ποιν. ρήτρας κεφάλαιον τῆς ἀγωγῆς

Συμφηρίζει μετὰ τῶν διαδίκων τὸ ἐν τρίτον τῶν ἐξόδων
καὶ τελῶν καὶ

Καταδικάζει τὸν ἀναιρεσιβλήτον εἰς τὰ ἕτερα δύο τρίτα τῶν
ἐνώπιον τοῦ Ἐφετείου καὶ τοῦ Ἀρείου Πάγου δικαστικῶν ἐξόδων
τοῦ ἀναιρεσιβλήτου Δημοσίου, περιοριζόμενα εἰς δραχμὰς πεντή-
κοντα πέντε (55) καὶ εἰς τὰ δύο τρίτα τῶν τελῶν τῆς σημαίν-
σεως

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις τῇ εἰκοστῇ ἐννάτῃ (29)
'Απριλίου 1898. Ἐδημοσιεύθη δ' ἐκτάκτως τῇ τετάρτῃ (4) Μαΐου
1898

Ὁ Πρόεδρος
Κ. Σημαντήρας

Ὁ Ὑπογραμματεὺς
Π. Βαρουξάκης

Ἀριθ. 87

Τὸ Δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου

Τμήμα Α'.

Συγκείμενον ἐκ τῶν δικαστῶν Κωνστ. Σημαντήρα, Προέδρου,
Πω. Δουβουνιώτου, Χρ. Κόκκορη, Ἀνδ. Γκιών, Π. Μενελάου,
Μιλτ. Ἡλιάδου καὶ Ξεν. Εὐθυμίου παρόντων τοῦ τε Ἀντεισαγγε-
λέως Κωνστ. Μανιάκη καὶ τοῦ Γραμματέως Γεωργ. Καστόρχη.

Συνεδρίασαν δημοσίᾳ ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ τοῦ καταστήματος αὐ-
τοῦ τῇ εἰκοστῇ Ἀπριλίου 1898, ἵνα δικάσῃ ἐπὶ τῆς αἰτήσεως

τῶν 1) Νικολάου Σταμέλου, κατοίκου Ξηροχωρίου, παραστάντος αὐτοπροσωπῶς καὶ διορισάντος ἐπ' ἀκροατηρίου πληρεξουσίου του τοὺς Γεώρ. Φιλάρετον καὶ Ἰωάν. Ἀραβαντινὸν, δικηγόρους, καὶ 2) Ἰωάννου Σταμέλου, κατοίκου ἐπίσης, παρασταθέντος διὰ τοῦ πληρεξουσίου του Γεωργ. Φιλάρετου, δικηγόρου, διορίσαντος ἐπ' ἀκροατηρίου συμπληρεξουσίων του καὶ τὸν Ἰωάν. Ἀραβαντινὸν δικηγόρον, κατὰ τῶν 1) Δημοσίου ἀντιπροσωπευομένου ὑπὸ τοῦ Ὑπουργοῦ τῶν Οἰκονομικῶν, ἐδρεύοντος ἐν Ἀθήναις, παρασταθέντος διὰ τοῦ πληρεξουσίου του Ἀρ. Θεοδωρίδου, Νομικοῦ Συμβούλου καὶ 2) τῆς ἐν τῷ Δήμῳ Αἰδηψίων τῆς ἐπικρατίας Ξηροχωρίου κειμένης Μονῆς ἁγίου Ἡλίας, ἐκπροσωπουμένης ὑπὸ τοῦ Ἡγουμένου αὐτῆς Γερμανοῦ Παναγιωτοπούλου, κατοίκου ἐν τῇ εἰρημένῃ Μονῇ. μηδόλως παρασταθείσης· περὶ ἀναιρέσεως τῆς ὑπ' ἀριθ. 2086 τοῦ 1893 ἀποφάσεως τῶν ἐν Ἀθήναις Ἐφετῶν.

Ἀκοῦσαν τοῦ Εἰσηγητοῦ Δικαστοῦ Ἀνδρέου Γκιῶν, ἐκθέσαντος τὰδε :

Οἱ Νικόλαος Σταμέλος καὶ Ἰωάννης Σταμέλος διὰ τῆς ἀπὸ 1 Ἀπριλίου 1875 ἐνώπιον τοῦ Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν ἀγωγῆς κατὰ τοῦ Δημοσίου καὶ τῆς ἐν Ξηροχωρίῳ Μονῆς ἁγίου Ἡλίας ἐξέθηκαν ὅτι παρὰ τῆς ἐναγομένης Μονῆς ἐνφύκασαν διὰ συμβολαίου ἐκ τῶν ἐλαιῶνων τῆς τμημά τι, καλούμενον τῶν Τεξιάρχων, δι' ἐν ἔτος λήγον τὸν Ἰούλιον 1875, ἀντὶ δραχ. 7000 διὰ τὸν ἐλαιοκαρπὸν καὶ δρ 1000 διὰ τὴν βοσκήν μετὰ τὴν εἰς αὐτοὺς παράδοσιν τοῦ κτήματος ἐτέθησαν εἰς τὴν φυσικὴν κατοχὴν αὐτοῦ καὶ ἤρχισαν τὴν ἐπιδιόρθωσιν τῶν ἐλαιοτριβείων ἀποθηκῶν κλπ. καὶ τὴν προμήθειαν τῶν ἀναγκαίων ὀργάνων, ἵππων, ἐργατῶν κλπ. καὶ προέβησαν εἰς τὴν συλλογὴν τοῦ πεσόντος ἐλαιοκαρποῦ, θέσαντες τὸ ἔλαιον εἰς δοχεῖα, ἀλλὰ τὸ Ὑπουργεῖον τῶν Ἐκκλησιαστικῶν ἠκύρωσε τὴν μίσθωσιν καὶ προέβη εἰς νέαν δημοπρασίαν ὁλοκλήρου τοῦ ἐλαιῶνος, διατάξεν τὴν διὰ βίας ἀποβολὴν αὐτῶν ἐκ τῆς κατοχῆς, ὅπερ καὶ ἐγένετο κατὰ Φεβρουάριον 1874, ἐπελθόντος τοῦ ἐπάρχου Ξηροχωρίου μετ' ἐνόπλου στρατιωτικῆς δυνάμεως βοηθούντων καὶ τῶν μοναχῶν τῆς Μονῆς· καὶ οὕτω διὰ βιαιοπραγιῶν ἠτάγκασαν αὐτοὺς ἀποχωρῆσαι τοῦ μισθωθέντος καὶ ζημιωθῶσι τὴν ἀρπῶσιν αὐτοῦ ὅτι κακῶς ἀπεβλήθησαν τῆς κατοχῆς καὶ τῆς χρήσεως τοῦ ἐνοικιασθέντος, διότι δὲν ἠδύναντο οὐτε ὁ Ὑπουργὸς οὐτε ἡ Μονὴ ν' ἀκυρώσωσιν αὐτοβούλως τὸ συνάλλαγμα, ἥδη δὲ καθίσταται ἀδύνατος πλέον ἡ ἀποκατάστασις αὐτῶν εἰς τὴν κατοχὴν τοῦ κτήματος, διότι παρῆλθεν ὁ χρόνος τῆς συγκομιδῆς, συγκομισθέν

τος ἤδη τοῦ ἐλαιοκάρπου, ἐπομένως διὰ τὴν παράνομον ταύτην πράξιν τοῦ Ὑπουργείου, ἦτοι τὸν σφετερισμὸν ξένων καθηκόντων, δι' ἧς τοὺς ἀπέβαλεν ἐκ τῆς κατοχῆς καὶ διὰ τὴν ἀποστέρησιν τῆς καρπώσεως ὑποχρεοῦται τὸ Δημόσιον ἀλληλεγγύως μετὰ τῆς Μονῆς, ἡ ὁποία καὶ ὡς ἐκ τοῦ συναλλάγματος ἦτο ὑπόχρεως νὰ τοῖς χορηγήσῃ τὴν ὕλην ἐπικάρπωσιν καὶ χρῆσιν καὶ ν' ἀποκρούσῃ πᾶν κώλυμα ὅθεν δῆποτε προερχόμενον, ν' ἀποζημιώσῃ αὐτοὺς μὲ τὸ διαφέρον, ἦτοι εἰς τὴν ἐπανόρθωσιν ὧν τῶν ζημιῶν ὡς καὶ τῆς στερήσεως ὧν τῶν ὠφελειῶν· ὅτι ἐκ μὲν τοῦ ἐλαιῶνος ἤθελον παραγάγει καὶ συγκομίσαι ἐλαίον 30,000 ὀκάδων, ἀξίας δραχμῶν 23,000, ἐκ δὲ τῆς βοσκῆς ἤθελον ὠφελῆθῃ δρ. 40 000, προσέτι δ' ἐζημιώθησαν ἐκ προμηθείας τροφῆς κλπ. δρ. 3000· καὶ ἤτησαντο νὰ ὑποχρεωθῇ τὸ Δημόσιον μετὰ τῆς Μονῆς νὰ τοὺς ἀποζημιώσῃ μὲ δρ. 30,000, ἄλλως κατ' ἐξέυρεσινπραγματογνομῶν.

Μεθ' ὃ ἡ Μονὴ Ἠλεία διὰ τῆς ἀπὸ 8 Σεπτεμβρίου 1875 ἐνώπιον τοῦ αὐτοῦ Πρωτοδικείου ἀνακοινώσεως τῆς μετὰ προσεπικλήσεως κατὰ τοῦ Δημοσίου, κοινοποιηθείσης καὶ πρὸς τοὺς ἐνάγοντας ἐξέθηκεν, ὅτι ἡ ἀγωγή τῶν ἐναγόντων εἶνε ἀπορριπτέα ὡς ἀβάσιμος καὶ ἀνυπόστατος καθ' ὅσον αὕτη (ἡ Μονὴ) εἶχεν ἐκ τοῦ Νόμου τὸ δικαίωμα νὰ ἐνοικίῃ εἰς μονοετῆ ἐνοικασιν τὰ κτήματα τῆς ἄνευ δημοπρασίας καὶ ἐγκρίσεως ἐκ μέρους τοῦ Ὑπουργείου, αὐθαίρετως δὲ τὸ Ὑπουργεῖον ἄνευ δικαιώματος διέλυσε διὰ τῆς βίας τὴν γενομένην μίσθωσιν καὶ συνῆψεν ἑτέραν τὴν εὐθύνην δὲ τῆς πράξεως ταύτης δέον νὰ φέρῃ τὸ Δημόσιον, καθ' ὃ μόνον ὑπαιτιὸν τῆς ζημίας τῶν ἐναγόντων καὶ ἤτησατο ν' ἀπορριφθῇ ἡ ἀγωγή τῶν ἐναγόντων, ἄλλως νὰ καταδικασθῇ τὸ Δημόσιον νὰ τῇ πληρώσῃ πᾶν ὅ,τι ἤθελον ὑποχρεωθῇ αὕτη νὰ πληρώσῃ εἰς τοὺς ἐνάγοντας ἐντόκως.

Συζητήσεως γενομένης τὸ Πρωτοδικεῖον ἐξέδοτο τὰς ἐξῆς ἀποφάσεις 1) Τὴν ὑπ' ἀριθ. 4287 (1875), δι' ἧς ὑπεχρέωσε τοὺς ἐνάγοντας ν' ἀποδείξωσι καὶ διὰ μαρτύρων τὴν βᾶσιν τῆς ἀγωγῆς των, διέταξε δὲ καὶ πραγματοποιησύνῃ πρὸς ἐξέυρεσιν τῆς ζημίας των, 2) τὴν ὑπ' ἀριθ. 120 (1877), δι' ἧς διέταξε τὴν προσαγωγήν τῶν μαρτυρικῶν ἐκθέσεων καὶ 3) τὴν ὑπ' ἀριθ. 1358 (1878), δι' ἧς ἐκήρυξεν ἄκυρον τὴν ἐκθεσιν τῆς ἰζητάσεως τῶν μαρτύρων καὶ διέταξε τὴν ἐκ νέου ἐξέτασιν τῶν μαρτύρων.

Ἐκκληθεισῶν τῶν ὑπ' ἀριθ. 4287 καὶ 1358 ἀποφάσεων τοῦ Πρωτοδικείου ὑπὸ τοῦ Δημοσίου, τὸ Ἐφετεῖον Ἀθηνῶν ἐξέδοτο τὰς ἐξῆς ἀποφάσεις 1) τὴν ὑπ' ἀριθ. 547 (1883) ἐρήμην τῆς Μονῆς

Ἡλεία καὶ τοῦ Δημοσίου καὶ 2) τὴν ὑπ' ἀριθ. 327 τοῦ 1887, δι' ἧς ἐρήμην τῆς Μονῆς Ἡλεία, ἐδέχθη τὴν ἐφεσιν τοῦ Δημοσίου καὶ ἐξηφάνισε τὴν 1358 πρωτοδικὸν ἀπόφασιν, μεταρρυθμίσαν δὲ τὰς διατάξεις τῆς 4287 ἀποφάσεως, παρέπεμψε τὴν διαφορὰν εἰς τὸ Πρωτοδικεῖον, ὅπερ ἐξέδοτο. 4) Τὴν ὑπ' 11534 (1888) ἀπόφασιν δι' ἧς διέταξεν ἀποδείξει διὰ μαρτύρων περὶ τοῦ ὅτι ἡ μεταξὺ τῶν ἐναγόντων καὶ τῆς Μονῆς σύμβασις κατηρτίσθη δολίως ἐπὶ ζημίᾳ τῆς Μονῆς συμφωθέντος ὡς ἐνυκίου ποσοῦ πολὺ κατωτέρου καὶ τῆς συνήθους κατωτέρας ἐσοδείας καὶ τῆς φανεράς τοῦ ἔτους ἐκεῖνου ἐσοδείας καὶ 5) τὴν ὑπ' ἀριθ. 874 (1892) ὁριστικὴν, δι' ἧς ἐδέχθη ἐν μέρει τὴν ἀγωγὴν τῶν ἐναγόντων διὰ δρχ. 10,000 καὶ ἀπέρριψεν αὐτὴν καθ' ὃ μέρος ἀπευθύνεται κατὰ τῆς Μονῆς, ἀπέρριψε δὲ καὶ τὴν ἀνακοίνωσιν τῆς Μονῆς κατὰ τοῦ Δημοσίου.

Ἐκκληθεῖσιν ἀπασῶν τῶν ἀποφάσεων τοῦ Πρωτοδικείου ὑπὸ τοῦ Δημοσίου, τῆς δὲ τελευταίας ὑπὸ μόνων τῶν ἐναγόντων, τὸ Ἐφετεῖον Ἀθηνῶν διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 2086 (1793) ἀπέρριψε μὲν τὴν ἐφεσιν τῶν ἐναγόντων, δεχθὲν δὲ τὴν τοῦ Δημοσίου καὶ μεταρρυθμίσαν τὰς ἐκκληθείσας ἀποφάσεις, ἀπέρριψε τὴν ἀγωγὴν τῶν ἐναγόντων ὡς μὴ νόμῳ βάσιμον. Τῆς τελευταίας δὲ ταύτης ἀποφάσεως τοῦ Ἐφετείου τὴν ἀναίρεσιν αἰτοῦνται οἱ ἐνάγοντες διὰ τε τῆς ἀπὸ 31 Δεκεμβρίου 1893 αἰτήσεώς των καὶ διὰ τοῦ ἀπὸ 18 Φεβρουαρίου 1898 προσθέτου δικογράφου των διὰ διαφόρους ἐν αὐτοῖς περιεχομένους λόγους καὶ ἰδίᾳ διὰ τοὺς ἐξῆς :

Διότι ἐσφαλμένως τὸ Ἐφετεῖον διὰ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεώς του ἐφήρμοσε κατὰ τῶν ἀναιρεσειόντων τὴν διάταξιν καθ' ἣν ὁ κύριος καὶ οὐχὶ ὁ μισθωτὴς ἔχει τὴν περὶ ἀποβολῆς ἀπὸ τῆς νομῆς ἀγωγὴν, διότι οὐδαμῶς προέκειτο περὶ νομῆς ἐν τῇ προκειμένῃ δίκῃ, ἀλλὰ περὶ ἀποζημιώσεως διὰ τὴν βιάσαν ἀπὸ τῶν ἀναιρεσειόντων ὑπὸ τοῦ Δημοσίου συνεργούσης καὶ τῆς Μονῆς ἀπειστέρησιν τῆς χρήσεως τοῦ μισθωθέντος αὐτοῖς κτήματος καὶ τὴν ἀπώλειαν τῶν καρπῶν τῶν εἰς αὐτοὺς ἀνηκόντων· κατὰ δὲ τὸν νόμον εἰς τὸν μισθωτὴν ἐπιτρέπονται κατὰ τρίτων οὐ μόνον τὸ παράγγελμα βιά ἢ λάθρα, ἀλλὰ καὶ ἡ περὶ φόβου ἀγωγὴ καὶ ἡ περὶ δόλου καὶ ἡ περὶ κλοπῆς· ἐπομένως τὸ Ἐφετεῖον παριδὼν τὰς διατάξεις ταύτας ψευδῶς ἡρμήνευσε καὶ κακῶς ἐφήρμοσε τὸν νόμον, διό καὶ ἀναιρετέα εἶνε ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις.

Διότι ἡ ἀγωγὴ τῶν ἀναιρεσειόντων ὡς σαφῶς προκύπτει ἐκ τοῦ συνόλου τοῦ δικογράφου αὐτῆς οὔτε διεκδικητικὴ τῆς κυριότητος οὔτε περὶ διατηρήσεως ἢ ἀνακτήσεως νομῆς εἶνε, οὔτε ἐμπεριέχει αἵτησιν, ὅπως ἀναγνωρισθῶσι κύριοι ἢ κάτοχοι τοῦ ἐν

αὐτῇ περιγραφομένου κτήματος. Ἀλλὰ διὰ τῆς ἀγωγῆς τῶν ζητουσὶ νὰ ὑποχρεωθῇ τὸ Δημόσιον νὰ τοὺς ἀποζημιώσῃ, διότι τὰ ὄργανα αὐτοῦ, ἦτοι κατ' ἐντολὴν τοῦ Ὑπουργείου τῶν Ἐκκλησιαστικῶν ὁ ἑπαρχος Ἐπρωχωρίου μετὰ στρατιωτικῆς δυνάμεως, ἐνευ δικαιώματος ἐξεδίωξαν αὐτοὺς τοῦ ἐνοικιασθέντος κτήματος καὶ δὲν τοῖς ἐπέτρεψαν νὰ συλλέξωσι τοὺς καρπούς καὶ νὰ καρπωθῶσι τὰς βοσκὰς, ἅτινα νομίμως καὶ ἐγκύρως εἶχον παρχωρηθῇ εἰς αὐτοὺς ὑπὸ τῆς ἀναιρεσιβλήτου Μονῆς διὰ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 147 τῆς 21 Ἰουλίου 1874 συμβολαίου. Τὴν προσωπικὴν δὲ ἀγωγὴν ταύτην περὶ ἀποζημιώσεως διὰ τοὺς καρπούς οὐ μόνον ἔχουσιν οἱ ἀναιρεσιόντες δυνάμει ἐιδικῆς, διατάξεως (N. 27 § Πανδ. ad legem Aquiliam 9 2), ἀλλὰ καὶ δυνάμει τῆς γενικῆς διατάξεως τῆς § 16 ἐν τέλει Εἰσηγήσεων de lege Aquilia 4. 3, καθ' ἣν ἔχουσι τὴν in factum actio ἐκ τοῦ Ἀκουϊλείου Νόμου πρὸς ἐπιδόξιν τῆς ἀποζημιώσεως τῶν ζημιῶν, ὅς διὰ τῆς ἐκνόμου ἐνεργείας τῶν οἰ ἀπάλληλοι τοῦ Δημοσίου ἐπροξένησαν εἰς αὐτοὺς (Προβλ. τὴν § 16 ἐν τέλει τῶν Εἰσηγήσεων τοῦ Θεοφίλου Δ'. γ'. «Εἰ δὲ μὴδὲ σῶματι τις ἔβλαψεν, οὐδὲ σῶμα ἐστὶ τὸ ἀδικηθῆν, ζημία δὲ τις προσέγονεν ἡμῖν, ἀργοῦντος τοῦ διρέκτου. ἐπειδὴ οὐκ ἀπὸ σώματος κατ' οὐτιλίῳ δὲ διὰ τὸ μὴ ἀδικηθῆναι σῶμα, ἤρεσε τὸν ζημιώσαντα ὑποπίπτειν τῇ in factum»). Τούτων οὕτως ἔχόντων, οὐ μόνον τοὺς ἀνωτέρω νόμους ψευδῶς ἡρμήνευσε καὶ ἐσφαλμένως ἐφήρμοσε τὸ Ἐφετεῖον, δεχθὲν ὅτι οἱ ἀναιρεσιόντες δὲν ἔχουσιν ἀγωγὴν, διότι στεροῦνται τοιαύτης ὡς μισθωταί, ἀφοῦ δὲν τοῖς ἐξέχωρήθησαν ὑπὸ τῆς Μονῆς, ἀλλὰ καὶ τὰς περὶ προδικασίας οὐσιώδεις διατάξεις τῆς Πολ. Δικονομίας παρεβίβασε, διότι προφανῶς μετέβαλε τὴν βᾶσιν τῆς ἀγωγῆς τῶν, τοῦθ' ὅπερ καὶ ἐξ ἐπαγγέλματος ἐξετάζουσι τὰ Δικαστήρια. Ἐνεκα τῶν λόγων ταύτων ἀναιρετέα τυγχάνει ἡ ἀπόφασις κατὰ τὰρθρα 807 § 2 5 καὶ 7, 201 ἐπ. τῆς Πολ. Δικονομίας.

Ἀκοῦσαν τῶν πληρεξουσίων τῶν διαδίκων τῶν μὲν τῶν ἀναιρεσιόντων ἀναπτυσσάντων καὶ προφορικῶς τοὺς λόγους ἀναιρέσεως καὶ αἰτησάμενων τὴν ἀνάρεσιν τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως, τοῦ δὲ τοῦ ἀναιρεσιβλήτου Δημοσίου ἀντικρούσαντος αὐτοὺς καὶ αἰτησάμενου τὴν ἀπόρριψιν τῆς αἰτήσεως· καὶ τοῦ Ἀντεισαγγελέως· Σκεφθὲν κατὰ τὸν Νόμον.

Ἐπειδὴ ἡ αἴτησις ἀναιρέσεως καὶ οἱ πρόσθετοι λόγοι, ὡς ἀποδεικνύεται ἐκ τῶν ἀπὸ 12 Ἰανουαρίου 1894 καὶ 23 Φεβρουαρίου 1898 ἐπιδοτηρίων τῶν δικαστικῶν κλητῆρων Ἀθ. Καρέτση καὶ Εὐ. Κοντινικολάου, ἐπεδόθησαν νομίμως πρὸς τὴν μὴ ἐμφανίζο-

μένην ἀναιρεσιβλήτον Μονήν· ὅθεν κλητευθεῖσα αὕτη προσήκων-
τως, δικάζεται ὡς ἀνείνεφενίσθη (ἄρθρ. 827 Πολ. Δικονομίας).

Ἐπειδὴ, ὡς ἐξίγεται ἐκ τοῦ περιεχομένου τῆς ἀγωγῆς, οἱ ἐνάγοντες νῦν ἀναιρεσιόοντες ἐκτιθεῖσιν ἐν αὐτῇ, ὅτι δι' ἐπισήμου συμβολαίου ἐμίσθωσαν δι' ἑν ἔτος, λήγον τὸν Ἰούλιον 1875, παρὰ τῆς ἀναιρεσιβλήτου Μονῆς ἐκ τῶν ἐλαίωνων αὐτῆς τὸ τμήμα Ταξιάρχων, κατελθόν δ' αὐτὸ συνεπεία τῆς μισθώσεως, παρὰ τοὺς ὑπὸ τῆς Μονῆς, καὶ ἤρξαντο τὴν περισυλλογὴν τῶν ἐλαίων, παρὰ σκευασθέντες πρὸς κάρπωσιν τοῦ μισθωθέντος, ἀλλὰ κατὰ Φ. βρουαρίου τοῦ 1874 ἐπῆλθεν ἐν αὐτῷ ὁ ἑπαρχος Ἐπρωχωρίου μετὰ ἐνό-
πλου δυνάμεως καὶ τῶν μοναχῶν τῆς Μονῆς καὶ διὰ βιαιοπρα-
γιῶν ἐπιτεθέντες κατὰ τῶν ἀναιρεσιόντων, καὶ ἀπειλοῦντες κα-
κώσεις κατ' αὐτῶν, αἱ δὲν ἀπεμακρύνοντο, ἠνάγκασαν αὐτοὺς ἐκ φόβου ἕνεκα τῶν βιαιοπραγιῶν καὶ τῶν ἀπειλουμένων καὶ ἐπικει-
μένων κακώσεων ν' ἀποχωρήσωσι τοῦ μισθωθέντος καὶ ζημιωθῶσι τὴν κάρπωσιν αὐτοῦ, ἐντεῦθεν δ' ἐνέχονται τὸ τε Δημόσιον ἐκ τῆς πράξεως τῆς εἰρημένης ἀρχῆς, καὶ ἡ Μονὴ ὡς συμπράξασα, καὶ ὀφείλουσα τὴν αἰτουμένην παρὰ τῶν ἀναιρεσιόντων διὰ τῆς ἀγωγῆς ταύτης ἀποζημίωσιν.

Ἐπειδὴ οὕτω ἡ ἀγωγή διατυπούμενη, ἐστὶν ἡ περὶ φόβου ἀγωγή, ὡς περιέχουσα πλήρη τῆς τῆς αὐτῆς ἀγωγῆς τὰ στοιχεῖα, κατὰ δὲ τοὺς νόμους Πανδ. 3. 21 § 6. 4. 2 καὶ Β' I 6'. 21 καὶ τοῦ φόβου ἀγωγή ἀνήκει τῷ μισθωτῇ, καὶ δύναται νὰ ἐνασκηθῇ καὶ ὑπὸ τούτου ἰδιῷ ὀνόματι κατὰ παντὸς προξενούντος τὸν φόβον, καὶ ἐκ τούτου ζημιῶντος αὐτὸν ἐν τῇ χρήσει καὶ καρπῶσι τοῦ μισθωθέντος, τὸ δὲ δικάσαν Ἐφετεῖον ἄλλοιαν δεχθὲν τῆς ἀγω-
γῆς βάσιν, ἤτοι ὅτι περιέχει καὶ ἀποτελεῖ αὕτη τὸ περὶ ἀποβλή-
του παράγγελμα, προέβη ἐπὶ τῇ προϋποθέσει ταύτῃ καὶ ἀπέρριψε τὴν ἀγωγήν ἐπὶ τῷ λόγῳ, ὅτι δὲν ἐξιχωρήθη πρὸς τοὺς ἐνάγοντας μισθωτὰς τὸ τοιοῦτον παράγγελμα ὑπὸ τῆς ἐκμισθωσάσης Μονῆς, ἀλλ' οὕτω τὸ Δικαστήριον τῆς οὐσίας ἀποφηνάμενον, μετέβλε-
πὲν τὴν βᾶσιν τῆς ἀγωγῆς ταύτης καὶ κατὰ παράβασιν τῶν οὐσιω-
δῶν διατάξεων τῶν ἄρθρ. 158 καὶ 170 τῆς Πολ. Δικονομίας ἰδί-
κασε, τοῦτο δὲ κατὰ τὰ ἄρθρ. 201 καὶ 807 § 5 τῆς αὐτῆς Δικο-
νομίας ἐπιφέρει ἀναίρεσιν.

Διὰ ταῦτα,

Ἰδὼν καὶ τᾶρθ. 210, 219, 833, καὶ ἐπὶ μ. τῆς Πολ. Δικονομίας.

Ἀναιρεῖ τὴν ὑπ' ἀριθ. 2086 τοῦ 1893 ἀπόφασιν τοῦ Ἐφε-
τείου Ἀθηνῶν καὶ παρὰ πᾶν τὴν ὑπόθεσιν πρὸς νέαν συζήτησιν
εἰς τὸ Ἐφετεῖον Πατρῶν.

Διατάσσει δὲ νὰ γραφῇ ἡ παροῦσα εἰς τὸ περιθώριον τοῦ πρωτοτύπου τῆς ἀναιρουμένης ἀποφάσεως καὶ δημοσιευθῇ διὰ τοῦ τύπου δαπάνη τῶν ἀναιρεσιβλήτων.

Καταδικάζει αὐτοὺς εἰς τὰ ἐνώπιον τοῦ Ἐφετείου καὶ τοῦ Ἀρείου Πάγου δικαστικὰ ἐξόδα τῶν ἀναιρεσειόντων περιοριζόμενα εἰς δραχμας ὀγδοήκοντα πέντε (ἀριθ. 85), καὶ εἰς τὰ τέλη τῆς σημερινῆς καὶ,

Διατάσσει τὴν ἐπιστροφὴν τοῦ παραβόλου.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις τῇ εἰκοστῇ τετάρτῃ (24) Ἀπριλίου 1898. Ἐδημοσιεύθη δ' αὐτόθι ἐκτάκτως τῇ τετάρτῃ (4) Μαΐου 1898.

Ὁ Πρόεδρος
Κ. Σημαντήρας

Ὁ Γραμματεὺς
Γ. Καστόρχης

Ἄρθ. 88

Τὸ Δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου

Τμῆμα Α'.

Συγκείμενον ἐκ τῶν Δικαστῶν Κωνστ. Σημαντήρα, Προέδρου, Χρ. Κόκκορη, Ἀνδρ. Γκιῶν, Παναγ. Μενελάου, Ἀν. Πετρίδου, Μιλτ. Ἡλιαδου καὶ Ξεν. Εὐθυμίου· παρόντων τοῦ τε Εἰσαγγελέως Δ. Τσιθανοπούλου καὶ τοῦ Ὑπογραμματέως Π. Βαρουξάκη.

Συνεδριάσαν δημοσίᾳ ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ τοῦ καταστήματος αὐτοῦ τῇ εἰκοστῇ ἐβδόμῃ Ἀπριλίου 1898, ἵνα δικάσῃ ἐπὶ τῆς αἰτήσεως τῶν 1) Χρήστου Κωνσταντίνου καὶ Εἰρήνης Εὐθ. Χατζηπέτρου, κληρονόμων ἐξ ἀπογραφῆς τοῦ ἀποβιώσαντος ἀδιαθέτως πατρὸς των Εὐθυμίου Χατζηπέτρου, 2) Αἰκατερίνης χήρας Εὐθ. Χατζηπέτρου, κατοίκων ἀπάντων Ἀθηνῶν, παρασταθέντων διὰ τῶν πληρεξουσίων των Φωτίου Καστόρχη καὶ Ξεν. Ψαρά, δικηγόρων, κατὰ τοῦ Δημοσίου, ἀντιπροσωπευομένου ὑπὸ τοῦ ἐπὶ τῶν Οἰκονομικῶν Ὑπουργοῦ, παρασταθέντος διὰ τοῦ πληρεξουσίου του Γ. Κρυτινοῦ, Νομικοῦ Συμβούλου, περὶ ἀναιρέσεως τῆς ὑπ' ἀριθ. 2399 (1896) ἀποφάσεως τῶν ἐν Ἀθήναις Ἐφετῶν.

Ἀκούσαν τοῦ Εἰσηγητοῦ δικαστοῦ Ἀνδρ. Γκιῶν, ἐκθέσαντος τὰδε :

Ὁ Εὐθύμιος Χατζηπέτρος, ὃν ἀποβίωσαντα διαρκούσης τῆς διαδικασίας περὶ τῶν αὐτοῦ ὡς ἄνω κληρονόμοι αὐτοῦ, διὰ τῆς ἀπὸ 30 Μαΐου 1888 ἐνώπιον τοῦ Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν ἀγωγῆς κατὰ τοῦ Δημοσίου ἐξέθηκεν, ὅτι ἔχων λαμβάνειν παρὰ τῶν κλη-

ρονόμων Κωνστ. Λεβίδου, δυνάμει αποφάσεως τοῦ Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν, κατέσχε πρὸς πληρωμὴν τῆς ἀπαιτήσεώς του παρὰ τῷ Κεντρικῷ Ταμίᾳ Δρ. 68,771, ἃς κατεδικάσθη τὸ Δημόσιον νὰ πληρώσῃ αὐτῷ δυνάμει τῆς ὑπ' ἀριθ. 817 (1876) αποφάσεως τοῦ Ἐφετείου Ἀθηνῶν, ἡ δὲ κατάσχες αὕτη ἐπεκυρώθη τελεσιδίκως διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 4029 (1876) αποφάσεως τοῦ Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν, κοινοποιηθείσης νομίμως ἔκτοτε τῷ Κεντρικῷ Ταμίᾳ. Ἡ πληρωμὴ τοῦ ἄνω ποσοῦ ἀνεβλήθη ἐκ παρανόμου πράξεως τοῦ Ὑπουργείου τῶν Οἰκονομικῶν, παραγγέλλοντος τὸν ἐνταῦθα Συμβολαιογράφον Ἀντωνιάδην νὰ συντάξῃ πίνακα κατατάξεως τῶν ἀναγγεληθέντων δανειστῶν. Τὸν πίνακα τοῦτον ἀνέκοψαν οἱ δανεισταὶ καὶ μετὰ μακρὸν δικαστικὸν ἀγῶνα ἡκυρώθη ἡ ἐνώπιον τοῦ Συμβολαιογράφου γενομένη διαδικασία καὶ ὁ συνταχθεὶς πίναξ διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 259 (1887) αποφάσεως τοῦ Ἐφετείου Ναυπλίου, δικάσαντος κατὰ παραπομπὴν μετ' ἀναίρεσιν τῆς ὑπ' ἀριθ. 899 τοῦ 1883 αποφάσεως τοῦ Ἐφετείου Ἀθηνῶν. Ἐπανελθόντων δ' οὕτω τῶν πραγμάτων εἰς τὴν ἀρχικὴν αὐτῶν στάσιν, τὰ κατασχεθέντα χρήματα μένουσι παρὰ τῷ Κεντρικῷ Ταμίᾳ ὅτι ἡ ἐπικυρώσασα τὴν κατάσχῃσιν ὑπ' ἀριθ. 4029 ὡς ἄνω ἀποφασίς ἐγένετο τελεσιδίκως πρὸς τῆς κατασχέσεως τῶν ἄλλων δανειστῶν· ἐπομένως πρῶτος καὶ κατὰ προτίμησιν τῶν ἄλλων δανειστῶν πρέπει νὰ πληρωθῇ, ἀλλ' ὁ ἐπιταχθεὶς ταμίᾳ ἐξακολουθεῖ μέχρι τοῦδε ἀρνούμενος· ὅτι διὰ τῆς ρηθείσης αποφάσεως τὸ Δημόσιον καὶ ὁ Κεντρικὸς Ταμίᾱς κατεδικάσθησαν νὰ τῷ πληρώσωσι τὰς κατασχεθείσας Δρ. 68,771 διὰ κεφάλαιον καὶ τόκους μέχρι τῆς κατασχέσεως, ὅθεν ὀφείλουσιν οὗτοι νὰ πληρώσωσι ταύτας κατὰ τὸ ἀρθρ. 935 Πολ. Δικονομίας· ὅτι τὸ Δημόσιον καὶ ὁ Κεντρικὸς Ταμίᾱς ἐγένοντο παρὰίτιοι τῆς μέχρι τοῦδε καθυστερήσεως, ἐπομένως τὸ Δημόσιον τῷ ὀφείλει καὶ ἀποζημιώσιν, ἥτις συνίσταται τοῦλάχιστον εἰς τὴν πληρωμὴν τόκου τοῦ κατασχεθέντος καὶ ὀφειλομένου ποσοῦ ἀπὸ τῆς 1 Δεκεμβρίου 1879 μέχρι καταβολῆς καὶ ἡτήσατο νὰ ὑποχρεωθῇ τὸ Δημόσιον νὰ τῷ πληρώσῃ τὰς εἰς χεῖρας τοῦ Κεντρικοῦ Ταμίᾱς κατασχεθείσας Δραχ. 68,771 ἐντόκως ἀπὸ 1 Δεκεμβρίου 1879 μέχρι πληρωμῆς πρὸς 12 0/0 ἐτησίως.

Συζητήσεως γενομένης· τὸ Πρωτοδικεῖον ἐξέδοτο τὴν ὑπ' ἀριθ. 10682 (1888) ἀπόφασιν δι' ἧς ἐρήμην τοῦ Δημοσίου ἐδέχθη τὴν ἀγωγὴν. Τὴν ἀπόφασιν, αὐτὴν ἀνέκοψε τὸ Δημόσιον. Μεθ' ὃ παρενόθησαν εἰς τὴν δίκην ταύτην διὰ τῆς ἀπὸ 5 Ἰανουαρίου 1889 κυρίας παρεμβάσεώς των ἐνώπιον τοῦ Πρωτοδικείου οἱ 1) Μιχ. Α.

Χριστόπουλος, 2) Ἀγγελικὴ χήρα Κωνστ. Βοζίκη, ὡς κληρονόμοι τοῦ Χαραλάμπους Χριστοπούλου καὶ δικαιοδόχοι τῆς Ἰφιγενείας Γικανικεση καὶ 3) Δημήτρ. Γ. Χρηστοπούλος, Χαράλ. Γ. Χριστοπούλος καὶ Αἰκατερίνη Γ. Χριστοπούλου, σύζυγος Γ. Καζακοπούλου, ἅπαντες κληρονόμοι τοῦ Γ. Χριστοπούλου, κληρονόμον τοῦ Χαραλάμπους Χριστοπούλου καὶ δικαιοδόχοι τοῦ Γ. Λάππα, δι' ἧς ἐξέθηκαν, ὅτι οἱ δικαιοπάροχοι των ἔχουσιν ἐπιβάλλει πρὸ τοῦ Εὐθυμ. Χατζηπέτρου κατάσχεσιν ἐπὶ τῆς εἰς χεῖρας τοῦ Δημοσίου ἀπαιτήσεως τῶν κληρονόμων Κωνστ. Λεβίδου, ἥτις κατάσχεσις ἐπικυρώθη δυνάμει τελεσιδικίων ἀποφάσεων τοῦ Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν, καὶ ἡτήσαντο ν' ἀπορριφθῇ ἡ ἀγωγὴ τοῦ Εὐθυμ. Χατζηπέτρου καὶ ὑποχρεωθῇ τὸ Δημόσιον νὰ πληρώσῃ πρὸς αὐτοὺς ὡς πρωτοδανειστὰς δρ. 49266 ἐντόκως. Ἡ Εὐφροσύνη Σκουμπουρδῆ παρενέβη καὶ αὕτη εἰς τὴν προκειμένην δίκην διὰ τῆς ἀπὸ 5 Φεβρουαρίου 1889 παρεμβάσεώς της, δι' ἧς ἐξέθηκεν, ὅτι ὡς δανειστρία τοῦ Κων. Λεβίδου διὰ τελεσιδικίων ἀποφάσεων ἔχει ἐπιβάλλει κατάσχεσιν εἰς χεῖρας τοῦ Κεντρικοῦ Ταμῖα ἐπὶ ὀρισμένου χρηματικοῦ ποσοῦ ἀνηκοντος εἰς τοὺς κληρονόμους Κωνστ. Λεβίδου πρὶν ἢ ἐπικυρωθῇ τελεσιδικίως ἡ κατάσχεσις τοῦ Εὐθ. Χατζηπέτρου, καὶ ἡτήσατο νὰ ὑποχρεωθῇ ὁ Κεντρικὸς Ταμίας νὰ τῇ πληρώσῃ δρ. 40000 ἐντόκως, ἄλλως νὰ καταταχθῇ συμμέτρως.

Συζητήσεως γενομένης, τὸ Πρωτοδικεῖον ἐξέδοτο τὴν ὑπ' ἀριθ. 4093 (1889) ἀπόφασιν, δι' ἧς ἐρήμην τοῦ Εὐθ. Χατζηπέτρου ἀπέρριψε τὴν ἀγωγὴν αὐτοῦ. Τὴν ἀπόφασιν αὐτὴν ἀνέκοψαν τὰ τέκνα τοῦ Εὐθ. Χατζηπέτρου ὡς ἐξ ἀπογραφῆς κληρονόμοι του. Διατελούσης δ' ἐκκρεμοῦς τῆς ἀνακοπῆς ταύτης, ἡ Αἰκατερίνη χήρα Χατζηπέτρου Εὐθ. διὰ τῆς ἀπὸ 30 Ἰανουαρίου 1890 ἀγωγῆς της κατὰ τῶν τέκνων της ὡς κληρονόμων τοῦ πατρὸς των Εὐθ. Χατζηπέτρου γνωστοποιηθείσης καὶ πρὸς τὸν ὑπουργὸν τῶν Οἰκονομικῶν, ὡς ἀντιπρόσωπον τοῦ Δημοσίου, ἐνώπιον τοῦ Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν, ἐξέθηκεν ὅτι ὁ Εὐθ. Χατζηπέτρος ἔλαβε παρὰ τοῦ πατρὸς της Ν. Λεβίδου λόγῳ προικὸς μετρητὰς μὲν δρ. 50 000, πράγματα δὲ ἀξίας δρ. 6000, ἀποθανόντος δὲ τούτου καὶ κληρονομηθέντος ὑπὸ τῶν ἐναγομένων τέκνων αὐτοῦ, δικαιούται αὕτη ν' ἀπαιτήσῃ παρ' αὐτῶν τὴν προίκα της ἐντόκως ἀπὸ τῆς λύσεως τοῦ γάμου (8 Ἰανουαρίου 1890) ὅτι πρὸς ἐξασφάλισιν τῆς ἀπαιτήσεώς της ταύτης κατέσχεν εἰς χεῖρας τοῦ ὑπουργοῦ τῶν Οἰκονομικῶν ὡς ἀντιπρόσωπου τοῦ Δημοσίου δρ. 68,771 ἐντόκως 12 0)0 ἀπὸ 1 Δεκεμβρίου 1879 καὶ ἡτήσατο νὰ ὑποχρεωθῶσιν οἱ ἐναγόμενοι νὰ τῇ καταβάλωσι συμμέτρως δρ. 54285 ἐντόκως 8 0)0 ἐτησίως

ἀπὸ τῆς ἀγωγῆς, νὰ ἐπικυρωθῇ ἡ κατασχέσις καὶ ὑποχρεωθῇ τὸ Δημόσιον νὰ τῇ καταβάλῃ τὰς κατασχεθείσας Δρ. 68771 ἐντόκως 12 0(0) ἐτησίως ἀπὸ 1 Δεκεμβρίου 1879.

Τὸ Πρωτοδικεῖον διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 836 (1891) ἀποφάσεως ἐρήμην τῆς ἐναγομένης ἐδέχθη τὴν ἀγωγὴν τῆς ἐναγούσης. Ἐπὶ τῆς κατασχέσεως δὲ ταύτης τῆς Αἰκατερίνης χήρας Εὐθ. Χατζηπέτρου, τὸ Δημόσιον διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 78 (1891) δηλώσεώς του ἐνώπιον τοῦ Γραμματέως τοῦ Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν ἐδήλωσεν, ὅτι οὐδεμίᾳ ἀπαιτήσει τῶν κληρονόμων Εὐθ. Χατζηπέτρου κατὰ τοῦ Δημοσίου ὑφίσταται, καθ' ὅσον τὸ Δημόσιον διὰ τελεσιδίκου ἀποφάσεως ἐξώρλησε πᾶσαν ἀπαιτήσιν τοῦ Κωνστ. Λεβίδου. Τὴν δὴλῳσιν ταύτην ἀνέκοψεν ἡ Αἰκατερίνη χήρα Εὐθ. Χατζηπέτρου διὰ τῆς ἀπὸ 4 Μαρτίου τοῦ 1891 ἀνακοπῆς τῆς ἐνώπιον τοῦ Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν καὶ ᾗτήσατο νὰ κηρυχθῇ ἄκυρος καὶ μὴ ἀληθὴς ἡ δὴλῳσις.

Συζητήσεως δὲ γενομένης, τὸ Πρωτοδικεῖον διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 5372 (1891) ἀποφάσεως διέταξε τὴν συνεκδικασιν τῶν δύο δικῶν, ἥτοι τῆς ἀγωγῆς τοῦ Χατζηπέτρου καὶ τῆς προηγηθείσης ἐπὶ τῇ ἀνακοπῇ τῆς Αἰκατερίνης Χατζηπέτρου κατὰ τῆς δηλώσεως τοῦ Δημοσίου. Κατόπιν ἡ Αἰκατερίνη χήρα Εὐθ. Χατζηπέτρου διὰ τῆς ἀπὸ 1 Ὀκτωβρίου 1891 παρεμβάσεώς της παρενέβη εἰς τὴν δίκην καὶ ᾗτήσατο τὴν παραδοχὴν τῆς ἀγωγῆς τοῦ Εὐθ. Χατζηπέτρου καὶ τῆς κατὰ τῆς δηλώσεως τοῦ Δημοσίου ἀνακοπῆς της. Τὸ Πρωτοδικεῖον διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 965 (1892) ἀποφάσεως ἀπέρριψε τὴν ἀγωγὴν τοῦ Εὐθ. Χατζηπέτρου. Τὴν ἀπόφασιν ταύτην ἐξεκάλεσαν οἱ κληρονόμοι τοῦ Εὐθ. Χατζηπέτρου καὶ ἡ Αἰκατερίνη χήρα Εὐθ. Χατζηπέτρου ἐνώπιον τοῦ Ἐφετείου Ἀθηνῶν. Τὸ δὲ Δημόσιον διὰ τῆς ἀπὸ 6 Ἀπριλίου 1893 ἀνακοινώσεως μετὰ προσεπικλήσεως κατὰ Εὐφροσύνης Σκουμπουρδῆ καὶ τῶν ἐξ ἀδιαθέτου κληρονόμων τέκνων τοῦ Σωτηρίου Σκουμπουρδῆ, ἐνώπιον τοῦ Ἐφετείου Ἀθηνῶν, ᾗτήσατο ἵνα ἐν περιπτώσει ἀπορρίψεως τῆς ἐφέσεως τῶν κληρονόμων Χατζηπέτρου, γείνη δεκτὴ ἡ κατ' αὐτῶν πρωτοδικὴς ἀπευθυνθεῖσα ἀνακοίνωσις του μετὰ προσεπικλήσεως. Τὸ Ἐφετεῖον διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 1537 (1893) ἀποφάσεως ἐδέχθη τὴν ἐφεσιν τῶν κληρονόμων Χατζηπέτρου καὶ παρέπεμψε τὴν περαιτέρω ἐκδικασιν τῆς ὑποθέσεως εἰς τὸ Πρωτοδικεῖον, ὅπερ ἐξέδοτο 1) τὴν ὑπ' ἀριθ. 3259 (1894) ἀπόφασιν δι' ἧς διέταξε προσαγωγὴν ἐγγράφων καὶ 2) τὴν ὑπ' ἀριθ. 9439 (1895), δι' ἧς δεχθὲν τὴν ἀγωγὴν τοῦ Χατζηπέτρου ὑπεχρέωσε τὸ Δημόσιον νὰ πληρώσῃ πρὸς τοὺς κληρονόμους αὐτοῦ Δρ. Πχλ. 45,800 ἢ νέας 40,762 ἐντόκως 8 0(0) ἐτη-

σίως ἀπὸ τῆς ἀγωγῆς, δεχθὲν δὲ καὶ τὴν κατ' αὐτῶν ἀγωγὴν τῆς Αἰκατερίνης Χατζηπέτρου, ὑπεχρέωσε τούτους νὰ τῇ πληρώσωσι δρ. 54285 ἐντόκως 8 ο)ο ἐτησίως ἀπὸ 3' Ιανουαρίου 1891 καὶ ἐπεκυρώσῃ τὴν παρ' αὐτῆς ἐπιβληθεῖσαν παρὰ τῷ Δημοσίῳ κατάσχεσιν.

Ἐκκληθείσης τῆς ἀποφάσεως ταύτης ἐνώπιον τοῦ Ἐφετείου Ἀθηνῶν ὑπὸ τοῦ Δημοσίου, ἐξεδόθη ἡ ὑπ' 1326 (1895) ἀπόφασις δι' ἧς ἀπερρίφθη ἡ ἔφεσις. Τὴν αὐτὴν ἀπόφασιν ὑπ' ἀριθ. 9439 (1895) ἐξεκάλεσαν καὶ οἱ κληρονόμοι Χατζηπέτρου καὶ ἡ Αἰκατερίνη Χατζηπέτρου ἐνώπιον τοῦ Ἐφετείου Ἀθηνῶν, ἐξαιτούμενοι νὰ μεταρρυθμισθῇ ἡ ἐκκαλουμένη ἀπόφασις καὶ ἐπιδικασθῶσιν αὐτοῖς καὶ τόκοι πρὸς 12 ο)ο ἐτησίως.

Συζητήσεως γενομένης, τὸ Ἐφετεῖον διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 2399 (1896) ἀποφάσεως ἀπέριψε τὴν ἔφεσιν. Τῆς ἀποφάσεως δε ταύτης ὑπ' ἀριθ. 2399 (1896) τὴν ἀναίρεσιν αἰτοῦνται οἱ κληρονόμοι Χατζηπέτρου καὶ ἡ Αἰκατερίνη Χατζηπέτρου διὰ τῆς ἀπὸ 17 Φεβρουαρίου 1897 αἰτήσεώς των καὶ διὰ τοῦ ἀπὸ 10 Μαρτίου 1898 προσθέτου δικογράφου των διὰ τοὺς ἐν αὐτοῖς ὡς ἐξῆς λόγους.

1. Τοὺς ἐν τῇ αἰτήσῃ :

Διοτι διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 4029 (1876) ἀποφάσεως τοῦ Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν τὸ Δημόσιον κατεδικάσθη νὰ πληρώσῃ τῷ Εὐθ. Χατζηπέτρῳ ἅπασαν τὴν παρ' αὐτῷ κατασχεθεῖσαν χρηματικὴν ποσότητα τὴν ὀφειλομένην ὑπ' αὐτοῦ τῷ Κ. Λεβιδῇ ὡς καὶ ὅλους τοὺς τόκους αὐτῆς μέχρι ἐξοφλήσεως καὶ οὐχὶ ὡς πεπλανημένως τὸ Ἐφετεῖον ἀπεφώνησεν τὸ κεφάλαιον καὶ τοὺς μέχρι τῆς ἐπιβολῆς τῆς κατασχέσεως καθυστερουμένους τόκους. Οὕτω δ' ἀποφηνάμενον προφανῶς παρεμόρφωσε τὸ περιεχόμενον τῆς εἰρημένης ἀποφάσεως καὶ οὕτω παρεβίασε τὰς περὶ ἀποδείξεως καὶ δεδικασμένου διατάξεις τοῦ δικαίου ψευδῶς ἐρμηνεύσαν αὐτάς (ἄρθρ. 807 καὶ 810 Πολ. Δικονομίας)· διότι παρὰ τὰς ἀρχὰς τοῦ δεδικασμένου παρεδέξατο τὸ Ἐφετεῖον ὅτι οἱ ἀπὸ τῆς κατασχέσεως τόκοι ἔδει νὰ ζητηθῶσι δι' ἀγωγῆς, διότι, ὡς εἴρηται, οὗτοι ἔχουσιν ἐπιδικασθῇ τελεσιδίκως διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 4029 ἀποφάσεως καὶ τὴν τελεσιδικὸν ταύτην ἐπιβεβαίωσε καὶ αὐτὸ τὸ Ἐφετεῖον διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 1326 (1895) ἀποφάσεώς του, ἀπορρίψαν τὴν ἐπὶ ἀντιθέτου λόγου στηριχθεῖσαν ἔφεσιν τοῦ Δημοσίου κατὰ τῆς 9420 (1894) ἀποφάσεως τοῦ Πρωτοδικείου, ἐπίσης ἀποφηνάμενον ὅτι τὸ Δημόσιον κατέστη ἤδη διὰ τῆς ρηθείσης 4029 ἀποφάσεως τελεσιδίκως ὑπόχρεον εἰς πληρωμὴν τόκων ἀπὸ τοῦ 1879· ἀφοῦ ὅθεν ὑπάρχουν

ΑΠΟΦΑΣΕΙΣ ΑΡΕΙΟΥ ΠΑΓΟΥ

44

ἐπιδεδικασμένοι αἱ τόκοι τελεσιδίκως, ἤρκει μόνη ἡ ἐπιταγή, καὶ ἄνευ ἀγωγῆς. ἵνα καταστῇ τὸ Δημόσιον ὑπερήμερον καὶ δὴ ὑπόχρεων εἰς ἀποζημίωσιν ἐσφαλμένως ἄρα ἡρμήνευσε καὶ κακῶς ἐφῆρμος τὸ Ἐφετεῖον τὰς περὶ ὑπερβάσεως διατάξεις τοῦ νόμου.

Διότι ρητῶς διὰ τῶν ἐνώπιον τῶν Ἐφετῶν ὑποβληθεῖσων προτάσεων τῶν ἐπεκαλέσθησαν πρὸς ὑποστήριξιν τῆς περὶ πληρωμῆς τόκων ἀπὸ τοῦ 1879 εὐθύνης τοῦ Δημοσίου λόγῳ δεδικασμένου καὶ τὰς ἀνωτέρω μνημονευομένας ἀποφάσεις 1326 (1895) τοῦ Ἐφετείου καὶ 9430 (1894) τοῦ Πρωτοδικείου, ἀλλὰ τὸ Ἐφετεῖον παρειδεν ἐντελῶς τὸν οὐσιώδη τοῦτον ἰσχυρισμὸν τῶν, καταλιπόν ἀναιτιολόγητον τὴν ἀπόφασιν αὐτοῦ.

Διότι ἡ ἀγωγή τοῦ Εὐθ. Χατζηπέτρου, ἀποζημίωσιν ἐπιδιώκουσα, στηρίζεται οὐ μόνον ἐπὶ τῆς 4029 ἀποφάσεως καὶ τῆς σχετικῆς ἐπιταγῆς καὶ δὴ τῆς τελεσιδικίας αὐτῆς, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ τῆς διὰ τῶν ἀπὸ 18 Ὀκτωβρίου 1879 καὶ 1 Δεκεμβρίου 1879 ἐγγράφων τοῦ Δημοσίου προκληθείσης παρανόμου διαδικασίας παραταθείσης μέχρι τῆς ἐγέρσεως τῆς ἀγωγῆς ἐξ ὑπαιτιότητος τοῦ Δημοσίου, τῶν ἀναιρεσιόντων καθ' ὅλα τὰ στάδια αὐτῆς διαμαρτυρομένων καὶ σαφῶς διατυπούντων κατὰ τοῦ Δημοσίου τὴν περὶ ἀποζημιώσεως αὐτῶν εὐθύνην του. Ἐν τούτοις τὸ Ἐφετεῖον παρειδεν ἐντελῶς τὴν τοιαύτην βάσιν τῆς ἀγωγῆς, καταλιπόν ἀναιτιολόγητον τὴν ἀπόφασιν του.

Διότι ἀναιτιολόγητον οὐχ ἦττον κατέλιπε τὴν ἀπόφασιν του τὸ Ἐφετεῖον, ἅτε μηδὲν λαβὼν ὑπ' ὄψιν τὸν περὶ ἐπιδικασέως μείζονος τοῦ ἐπιδικασθέντος αὐτοῖς τόκου λόγον ἐφέσεως, στηρίζόμενον ἐπὶ τῆς σχετικῆς αἰτήσεως τῆς ἀγωγῆς, ἥτοι πρὸς 12 0)0 ἐτησίως. Διότι ἐπιδικαστέος ἦν τοιοῦτος τόκος πρὸς 12 0)0 ἐτησίως ὡς ἐπιδεδικασμένος διὰ τελεσιδικίου ἀποφάσεως.

II. Τοὺς ἐν τῷ προσθέτῳ.

Διότι διὰ τῆς ἀγωγῆς του ὁ δικαιοπάρχος τῶν ἀναιρεσιόντων Εὐθ. Χατζηπέτρος, ἰσχυρισθεὶς ὅτι τὸ Δημόσιον τελεσιδίκως κατεδικάσθη νὰ τῷ πληρώσῃ τὸ κατασχεθὲν ποσὸν τῶν δρ. 68771 διὰ κεφάλαιον καὶ τόκους μέχρι τῆς κατασχέσεως, ἠτήσατο τὴν πληρωμὴν τοῦ ἐπιδικασθέντος αὐτῷ, ὡς εἰρηται, ποσοῦ καὶ τοὺς τόκους ἀπὸ 1 Δεκεμβρίου 1879. Τὴν περὶ τόκων δὲ ταύτην αἰτησίαν του ἐστήριξεν ἐπὶ ὑπερημερίας τοῦ Δημοσίου, οὐχὶ ἀπλῶς ἐξ ἐπιταγῆς, ἀλλ' ἐξ ἀδίκου πράξεως τῶν ἰδίων του ἀντιπροσώπων, ἥτοι ἐκ τῆς ὑπ' αὐτῶν προκληθείσης παρανόμου διαδικασίας ἧς ἕνεκα καθυστερήθη ἡ πρὸς τὸν ἐνάγοντα πληρωμὴ τῶν 68,771 δραχμῶν Ἡ τοιαύτη δ' ὑπερημερία στηρίζεται ἐπὶ τῶν νόμων, βαρύνουσα καὶ

τὰ νομικὰ πρόσωπα ἐν οἷς καὶ τὸ Δημόσιον, ὡς ἐπὶ τοῦ προκειμένου ὁ ἀντιπρόσωπος αὐτοῦ παρενόμησεν ἐν δικαιοπραξίᾳ ἀφορώσῃ εἰς τὸ νομικὸν πρόσωπον καὶ ἄδικον οὕτω ἐπρόξενησεν.

Διότι τὸ Ἐφετεῖον ἐξέλαβεν, ὅτι τοὺς αἰτηθέντας ἀπὸ 1 Δεκεμβρίου 1888 τόκους ἐστήριξεν ὁ ἐνάγων διὰ τῆς ἀγωγῆς αὐτοῦ ἐπὶ ἀπλῆς ἐπιταγῆς πρὸς πληρωμὴν αὐτοῦ ὡς τελεσιδίκως δῆθεν ἐπιδικασθέντων ἐνφ' ἑαυτῷ τῆς σχετικῆς περὶ τόκων αἰτήσεως ἀπὸ τῆς ἐποχῆς ἐκείνης ἣν ἡ ἐξ ἁδικήματος εὐθύνῃ πρὸς πληρωμὴν τόκων ὑπερμερίας· οὕτω δὲ καὶ τὴν βάσιν τῆς ἀγωγῆς μετέβαλε κατὰ τοῦτο καὶ τοὺς ἀνωτέρω νόμους παρεβίβασε, ἐντεῦθεν δὲ πρέπει ν' ἀναιρεθῇ ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις.

Ἀκοῦσαν τῶν μὲν πληρεξουσίων τῶν ἀναιρεσειόντων, ἀναπτύξαντων καὶ προφορικῶς τοὺς λόγους ἀναιρέσεως καὶ αἰτησαμένων τὴν ἀναίρεσιν τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως, τοῦ δὲ πληρεξουσίου τοῦ ἀναιρεσιβλήτου Δημοσίου, ἀντικρούσαντος αὐτοὺς καὶ αἰτησαμένου τὴν ἀπόρρηψιν τῆς αἰτήσεως· καὶ τοῦ Εἰσαγγελέως· Σκεφθὲν κατὰ τὸν Νόμον.

Ἐπειδὴ, ἐκτιμήσαν τὸ δικάσαν Ἐφετεῖον τὴν τοῦ Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν ὑπ' ἀριθ. 4029 τοῦ 1876 ἀπόφασιν, ἐν τῇ ἀνεξελέγκτῳ αὐτοῦ ἐξουσίᾳ ἐδέχθη, ὅτι διὰ τῆς ἀποφάσεως αὐτῆς δὲν ἐπιδικάζονται τόκοι ἐπὶ τῆς ἐπιδίκου ἀπαιτήσεως ἀπὸ 1 Δεκεμβρίου 1879 πρὸς 12 ο)ο μέχρι τῆς ἀγωγῆς, ὡς δι' αὐτῆς αἰτοῦνται· ἀβάσιμοι ἄρα οἱ περὶ τοῦ δεδικασμένου τούτου ἐκ τῆς ἀποφάσεως αὐτῆς λόγοι ἀναιρέσεως.

Ἐπειδὴ, ὡς ἐξάγεται ἐκ τῶν ἐφεισίων προτάσεων τῶν ἀναιρεσειόντων, διὰ τῆς § 4 αὐτῶν δὲν ἐπικαλοῦνται οὗτοι, ὡς νῦν προσβάλλουσι, δεδικασμένον περὶ τῶν αὐτῶν τόκων ἐκ τῶν ὑπ' ἀριθ. 9430 καὶ 1326 τοῦ Πρωτοδικείου καὶ Ἐφετείου Ἀθηνῶν ἀποφάσεων, ἀλλ' ἀπλῶς ἐπικαλοῦνται αὐτὰς ὡς δεχομένας ὑπερμερίαν τοῦ Δημοσίου, χωρὶς νὰ προτείνωσιν, ὅτι καὶ ἐπιδικάζουσι τόκους ὀριστικῶς καὶ τελεσιδίκως· ὅθεν ὁ λόγος ἀναιρέσεως, ὅτι παρ-εἶδε τὸ Ἐφετεῖον καὶ ἀνακτιολόγητον κατέλιπε τοιαύτην περὶ δεδικασμένου πρότασιν, στερεῖται βάσεως.

Ἐπειδὴ, καὶ ἂν περιέχεται ὡς βάσις ἐν τῇ ἀγωγῇ, ὅτι εὐθύνεται τὸ Δημόσιον διὰ τοὺς εἰρημένους τόκους ἐξ ὑπερθέσεως, διότι ὑπαίτιως ἐνήργησε ματαίαν διαδικασίαν καταταξέως καὶ δὲν κατέβαλεν εἰς τοὺς ἀναιρεσειόντας τὴν ἀπαιτήσιν ζημιωθέντας ἐκ τούτου τοὺς τόκους, οὐχ ἥττον στηρίζεται νόμῳ τῷ διατακτικῷ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως ἐπιδικασάσης τόκους μόνον ἀπὸ τῆς ἀγωγῆς καὶ τούτους πρὸς 8 ο)ο, οὐδεμίαν δὲ ἔχει ἐπιρροὴν ἢ μὴ

εξέτασις τῆς βάσεως αὐτῆς, ὡς καὶ τῆς αἰτήσεως τῆς ἀγωγῆς περὶ τόκων πρὸς 12 ο)ο, καὶ λόγοι ἀναιρέσεως δὲν δύνανται ἐντεῦθεν νὰ στηριχθῶσι, διότι κατὰ τὸν νόμον ΧΛ' τῆς 27 'Ιουνίου 1897 ὁ ἐξ ὑπερμερίας νόμιμος τόκος πάσης τοῦ Δημοσίου ὀφείλῃς ἄρχεται ἀπὸ τῆς ἐπιδόσεως τῆς ἀγωγῆς, καὶ ὁρίζεται πρὸς δρ. 8 ο)ο, ἐκτὸς ἂν ὠρίσθῃ ἄλλως διὰ συμβάσεως ἢ εἰδικῶν νόμων, ἢ ὑπάρχει τελεσιδίκος ἀπόφασις, ἀλλὰ τῶν ἐξαιρετικῶν τούτων περιπτώσεων οὐδεμία ἐπὶ τοῦ προκειμένου συντρέχει· ὅθεν ἀνυπόστατοι οἱ ἀντίθετοι λόγοι ἀναιρέσεως.

Διὰ ταῦτα,

Ἰδὼν καὶ τὰρθρ. 210, 219 καὶ 830 τῆς Πολ. Δικονομίας.

Ἀπορρίπτει τὴν προκειμένην ἀναιρέσεως αἴτησιν τῶν 1) Χρήστου, Κωνσταντίνου καὶ Εἰρήνης Εὐθυμ. Χατζηπέτρου, ἐξ ἀπογραφῆς κληροϊόμεν τοῦ Εὐθυμίου Χατζηπέτρου, καὶ 2) Αἰκατερίνης χήρας Εὐθυμίου Χατζηπέτρου κατὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 2399 τοῦ 1896 ἀποφάσεως τῶν ἐν Ἀθήναις Ἐφετῶν καὶ καταδικάζει τοὺς ἀναιρεσιένοντας εἰς τὰ οἰκαστικὰ ἐξόδα τοῦ ἀναιρεσιβλήτου Δημοσίου περιοριζόμενα εἰς δρ. πενήντα (ἀρ. 50), εἰς τὰ τέλη τῆς σημάνσεως καὶ εἰς τὸ νόμιμον παράβολον.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις τῇ τετάρτῃ (4) Μαΐου 1898, ἐδημοσιεύθη δ' ἐκτάκτως τῇ τετάρτῃ (4) Μαΐου 1898.

Ὁ Πρόεδρος

Ὁ Ὑπογραμματεὺς

Κ. Σημαντήρας

Π. Βαρουξάκης

Ἀριθ. 89

Τὸ Δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου

Τμῆμα Α'

Συγκείμενον ἐκ τῶν Δικαστῶν Κωνστ. Σημαντήρα, Προέδρου, Χρ. Κόκκορη, Στ. Ἀνδροπούλου, Παναγ. Μενελάου, Ἀδ. Πετρίτση, Μιλτ. Ἡλιάδου, καὶ Ξεν. Εὐθυμίου· παρόντων τοῦ τε Εἰσαγγελέως Δημοσθ. Τσιβανοπούλου καὶ τοῦ Γραμματέως Γ. Καστόρχη.

Συνεδριάσαν δημοσίᾳ ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ τοῦ καταστήματος αὐτοῦ, τῇ εἰκοστῇ ἐβδόμῃ Ἀπριλίου 1898, ἵνα δικάσῃ ἐπὶ τῆς αἰτήσεως τῶν 1) Ἑλένης χήρας Δ. Μαλέα δι' ἑαυτὴν καὶ ὡς ἐπιτρόπου τοῦ ἀνηλίκου υἱοῦ τῆς Κλεάρχου, 2) Κιάρης Δ. Μαλέα, 3) Μιχαήλ Δ. Μαλέα, κατοίκων Εἰδυλλίας, ὡς κληρονόμων τοῦ Δημητρίου Μαλέα, ἐκδοχέως τῶν δικαιωμάτων τοῦ Ἰωάννου Μαυρομάτη καὶ κληρονόμων ἐπίσης τοῦ ἀποβιώσαντος Σπυρίδωνος Μαλέα, κληρονόμου καὶ τούτου τοῦ Δημητρίου Μαλέα, παρασταθέντων διὰ τῶν πληρεξουσίων τῶν Ἰωάν. Ἀραβαν.

νοῦ καὶ Κωνστ. Κολοκοτρώνη, δικηγόρων, διορισθέντων τοιούτων
 ἑκροατηρίου ὑπὸ τοῦ Φωτίου Καστόρχη, δικηγόρου, πληρεξου-
 ρίου τῶν ἄνω ἀναιρεσιόντων, 4) Δημητρίου Δήμα, ὡς ἐνασκοῦντος
 τὴν πατρικὴν ἐξουσίαν ἐπὶ τοῦ ἀνηλίκου υἱοῦ τοῦ Χαρικλείδου, κλη-
 ρονόμου τῆς ἀποβιώσασας μητρός του Χαρικλείας Δ. Δήμα, θυγα-
 τρός Δημ. Μαλέα καὶ 5) Γεωργίου Γηλιάτη, ὡς ἐνασκοῦντος τὴν
 πατρικὴν ἐξουσίαν ἐπὶ τῆς ἀνηλίκου θυγατρὸς του Σοφίας, κληρονό-
 μου τῆς μητρός της Σοφίας Γ. Γηλιάτη, θυγατρὸς Δημ. Μαλέα, κα-
 τοίκου Μάνδρας τῆς Ἐλευσίνας καὶ κληρονόμων τοῦ Δημ. Μαλέα,
 ἐκδοχέως τῶν δικαιωμάτων τοῦ Ἰωάν. Μαυρομμάτη καὶ κληρονόμων
 πίσης τοῦ ἀποβιώσαντος Σπυρίδωνος Δ. Μαλέα, κληρονόμου καὶ
 οὗτου τοῦ Δημ. Μαλέα, μηδόλως παρασταθέντων κατὰ τοῦ Γεωρ-
 γίου Δ. Μπερδελη, κατοίκου Μεγάρων, παραστάντος αὐτοπροσώπως
 καὶ διορίσαντος ἐπ' ἑκροατηρίου πληρεξουσίου του τοὺς Σπυρ. Εὐ-
 κλείδην, Κων. Κολοκοτρώνην καὶ Ἰωάν. Εὐκλείδην, δικηγόρους·
 περὶ ἀναιρέσεως τῶν ὑπ' ἀριθ. 2459 (1893) καὶ 356 (1895) ἀπο-
 κρίσεων τῶν ἐν Ἀθήναις Ἐφεσῶν.

Ἀκοῦσαν τοῦ εἰσηγητοῦ δικαστοῦ Π. Μενελάου, ἐκθέσαντος τὰδε:
 Οἱ ὡς ἄνω ἀναιρεσιόντες, ὡς κληρονόμοι τοῦ Δημ. Μαλέα, ἐκδο-
 χέως τῶν δικαιωμάτων τοῦ Ἰωάν. Μαυρομμάτη, ἔχοντες λαμβάνειν
 κατὰ τοῦ Δ. Μπερδελη δυνάμει τῆς ὑπ' ἀριθ. 448 (1861) ἀπο-
 κρίσεως τοῦ Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν ἐκοινοποίησαν πρὸς τὸν Γεώρ.
 Μπερδελην, ὡς κληρονόμον τοῦ ὀφειλέτου πατρός του, τὴν εἰρημένην
 ἀπόφασιν μετ' ἐπιταγῆς πρὸς πληρωμὴν δρ. ἐν ὄλφ 7808. Τὴν ἐπι-
 ταγὴν αὐτὴν ὁ Γεώργ. Μπερδελης ἀνέκοψεν ἐνώπιον τοῦ Πρωτοδικείου
 Ἀθηνῶν διὰ τῆς ἀπὸ 8 Ὀκτωβρίου 1887 ἀνακοπῆς του, ἀπευθυ-
 νείσης κατὰ τῶν εἰρημένων κληρονόμων τοῦ Δημ. Μαλέα διὰ τοὺς
 ἑξῆς λόγους.

Διότι οἱ καθ' ὧν ἡ ἀνακοπὴ οὐδὲν δικαίωμα ἔχουσι νὰ ἐπιτά-
 σωσιν, ὡς μὴ ὄντες ἐκδοχεῖς τῶν δικαιωμάτων τοῦ Ι. Μαυρομμάτη,
 οἱ δὲ οὐδὲν κατέβαλεν ὁ ὑπ' αὐτῶν κληρονομηθεὶς Δημ. Μαλέας,
 ὁ δὲ ἐκχώρησις εἶναι εἰκονικὴ, γενομένη ἐκ συμπαίγνιας μεταξὺ τοῦ
 Δ. Μαλέα καὶ τοῦ Ι. Μαυρομμάτη πρὸς περιγραφὴν τῶν δικαιωμά-
 των τοῦ πατρός του, πληρωθεῖσων τῷ Μαυρομμάτῃ μόνον δρ. 200,
 οἱ δὲ καὶ μόνον δύναται νὰ θεωρηθῇ ἰσχυρὰ ἡ ἐκχώρησις.

Διότι οὐδέποτε ὑπῆρξε κληρονόμος τοῦ πατρός του παραιτηθεὶς
 τῆς κληρονομίας, ἐπομένως οὐδεμίαν ὑποχρέωσιν δύναται νὰ ἔχη
 κατὰ τῆς ὀφειλῆς αὐτοῦ.

Διότι ἄλλως οἱ μὲν ἀντίδικοι του δὲν εἶνε οἱ μόνοι κληρονόμοι
 τοῦ Δ. Μαλέα καὶ δὲν δικαιοῦνται εἰς ὁλόκληρον τὸ ὀφειλόμενον

ποσόν, αὐτὸς δὲ ἐπίσης, μὴ ὦν μόνος κληρονόμος τοῦ πατρὸς του, ἀλλὰ μετὰ ἑξ ἄλλων ἀδελφῶν του, δὲν ὑποχρεοῦται εἰμὴ κατὰ τὸ ἐν ἔβδομον τῆς ὀφειλῆς, προκειμένου περὶ χρέους διαιρετοῦ, δι' ὅπερ οἱ κληρονόμοι εὐθύνονται συμμετρως.

Διότι ἄλλως τε τὸ χρέος, περὶ οὗ ἡ ἐπιταγὴ, ἐξωφλήθη παρὰ τοῦ ἐτέρου συνοφειλέτου Γ. Μ. Μαλέα πρὸς τὸν Ἰωάν. Μαυρομμάτην, ὅστις, καθ' ὃ πληρωθεὶς τὴν ἀπαίτησιν ὀλόκληρον, δὲν εἶχε δικαίωμα μετὰ τὴν ἀπόσβεσιν τοῦ χρέους νὰ ἐκχωρήσῃ ταύτην.

Διότι ἄλλως ὁ πατὴρ του ἐκ διαλειμμάτων καὶ κατὰ διαφόρους ἐποχὰς ἐπλήρωσε πρὸς τὸν Μαυρομμάτην καὶ τὸν Δ. Μαλέαν τὸ χρέος του· καὶ ἠτήσατο ν' ἀκυρωθῇ ἡ ἐπιταγὴ καὶ κηρυχθῇ ἀνεπίδεκτος ἐκτελέσεως ἡ ἐκτελουμένη ἀπόφασις, ἄλλως νὰ γείνη δεκτὴ ἡ ἐπιταγὴ μόνον εἰς ὅσον μέρος δικαιούνται οἱ ἀντίδικοί του καὶ ἐφ' ὅσον μέρος αὐτὸς ἐνέχεται ὡς κληρονόμος.

Συζητήσεως γενομένης τὸ Πρωτοδικεῖον διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 4762 (1888) ἀποφάσεως 1) ὑπεχρέωσε τοὺς καθ' ὧν ἡ ἀνακοπὴ ν' ἀποδείξωσι καὶ διὰ μαρτύρων, ὅτι ὁ ἀνακόπτων κατὰ τὴν 30 Σεπτεμβρίου 1883, ἦν ἀνήλικος ἢ ὅτι ἐνήλικος ὦν κατὰ τὸν θάνατον τοῦ πατρὸς του ἀνέμιχθη εἰς τὴν κληρονομίαν αὐτοῦ καὶ ὠρισμένως τίνας πράξεις, τὴν ἀνάμιξιν αὐτοῦ ἐμπαινούσας, ἐνήγγησεν, ἐγγράφως δὲ ὅτι οἱ ἀδελφοὶ τοῦ ἀνακόπτοντος παρητήθησαν τῆς πατρικῆς τῶν κληρονομίας καὶ 2) ὑπεχρέωσε τὸν ἀνακόπτοντα ν' ἀποδείξῃ καὶ διὰ μαρτύρων, ὅτι τὸ ὑπ' ἀριθ. 10044 (1884) ἐκχωρητήριον τοῦ Συμβολαιογράφου Ἀθηνῶν Ἀργ. Πέπα εἶνε εἰκονικόν καὶ ὅτι ὁ πατὴρ αὐτοῦ ἄφῃκε καὶ ἄλλα πέντε τέκνα συγκληρονομοῦντα αὐτῷ, πλὴν δὲ μαρτύρων, ὅτι ἡ ἐπίδικος ἀπαίτησις ἐξωφλήθη· εἴτε παρὰ τοῦ συνοφειλέτου Γ. Μαλέα, εἴτε παρὰ τοῦ πατρὸς του Δ. Μπερδεληῆ, εἴτε ἀπὸ αὐτοῦ τοῦτον καὶ ὠρισμένως ποτε καὶ διὰ τίνων καταβολῶν, Διεξαχθεῖσάν τῶν ἀποδείξεων, ἐξεδόθη ἡ ὑπ' ἀριθ. 2685 (1890) ἀπόφασις τοῦ αὐτοῦ Πρωτοδικείου, ἥτις ἐκτιμήσασα τὰς ἀποδείξεις, ἐπέβαλε τῷ ἀνακόπτοντι ἀπαλλακτικὸν ὄρκον, ὅτι δὲν εἶνε ἀληθὴς, ὅτι ἀνέμιχθη εἰς τὴν κληρονομίαν τοῦ πατρὸς του. Ἐπὶ δὲ τῇ ἐφέσει τῶν καθ' ὧν ἡ ἀνακοπὴ τὸ Ἐφετεῖον Ἀθηνῶν διὰ τῆς 2459 (1893) ἀποφάσεως ἐξετίμησε τὰς ἀποδείξεις καὶ ἠκύρωσε τὴν ἐπιβαλοῦσαν τὸν ὄρκον ἀπόφασιν. Ἐπανελθούσης τῆς διαφορᾶς εἰς τὸ Πρωτοδικεῖον, τοῦτο διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 4087 (1894) ἀποφάσεως ἐδέχθη τὴν ἀνακοπὴν καὶ ἠκύρωσε τὴν ἐπιταγὴν. Γενομένης ἐφέσεως ὑπὸ τῶν καθ' ὧν ἡ ἀνακοπὴ, τὸ Ἐφετεῖον Ἀθηνῶν διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 356 (1895) ἀποφάσεως ἀπέρριψε τὴν ἔφεσιν. Ἀμφοτέρων τῶν ἀποφάσεων τοῦ Ἐφετείου ὑπ'

ἀριθ. 2459 καὶ 356 τὴν ἀναίρεσιν αἰτοῦνται οἱ καθ' ὧν ἡ ἀνακοπὴ διὰ τῆς ἀπὸ 15 Ἀπριλίου 1895 αἰτήσεως των διὰ τοὺς ἐν αὐτῇ λόγους.

Μεθ' οὗ οἱ ἀνααιρεσιόντες ἐκοινοποίησαν τῷ ἀνααιρεσιβλήτῳ τὴν ἀπὸ 20 Μαρτίου 1897 δῆλωσιν καὶ κλήσιν, δι' ἧς ἐδήλωσαν αὐτῷ ὅτι ἀπεβίωσεν ὁ πατὴρ τῆς ἀνααιρεσιούσης ἀνηλίκου Σοφίας, ὡς κληρονόμου τῆς μητρὸς τῆς, Γεώργιος Γκλιᾶτης, ὅστις, ὡς ἐνασκῶν τὴν πατρικὴν ἐξουσίαν ἐπὶ τῆς θυγατρὸς του ταύτης, ἀντιπροσώπευσεν αὐτὴν ἐν τῇ προκειμένῃ δίκῃ καὶ ἀνέλαβε τὴν ἐπιτροπείαν τῆς ἀνηλίκου ἢ ἐκ πατρὸς αὐτῆς μάμμη Ἑλένη χήρα Χρήστου Γκλιᾶτη, ἐκ τῆς μεταβολῆς δὲ ταύτης τοῦ ἀντιπροσώπου τῆς ἀνηλίκου, ἐπὶ πᾶσι βιαία διακοπὴ τῆς δίκης, ἣν ἐπαναλαμβάνουσιν ἐκουσίως καὶ ἐξακολουθοῦσιν ἐπ' ὀνόματί των. Εἶτα οἱ αὐτοὶ ἀνααιρεσιόντες ἐκοινοποίησαν τῷ ἀνααιρεσιβλήτῳ τὸ ἀπὸ 20 Μαρτίου 1897 δικόγραφον προσθέτων λόγων ἀναίρεσεως, ἐν οἷς περιέχεται καὶ ὁ ἐξῆς :

Διότι κατ' ἀμφοτέρας τὰς ἐνώπιον τοῦ Ἐφετερίου συζητήσεις ἐπὶ τῶν ὁποίων ἐξεδόθησαν αἱ ἀνααιρεσιβαλλόμεναι ἀποφάσεις ἐπεκαλέσθησαν καὶ ἄλλα ἀποδεικτικὰ μέσα : ἦτοι ὅτι, ὡς προκύπτει ἐκ τῆς 18 αἰτιολογίας τῶν τῆς πρώτης συζητήσεως τοῦ Ἐφετερίου ἀπὸ 10 Νοεμβρίου 1893 προτάσεων των καὶ ἐκ τῆς 14 αἰτιολογίας τῶν τῆς τελευταίας συζητήσεως τοῦ Ἐφετερίου ἀπὸ 23 Νοεμβρίου 1894 προτάσεων των, ἰσχυρίσθησαν τὰ ἐξῆς :

« Ἐπειδὴ ἐκτὸς τῶν ἀνωτέρω καὶ τῶν λοιπῶν καταθέσεων τῶν μαρτύρων των, τὸ Δικαστήριον ὡς τεκμήριον δύναται νὰ λάβῃ καὶ τὴν καταθεσιν τοῦ μάρτυρος Χρ. Οἰκονομοπούλου, ἐξετασθέντος ἐπὶ ὁμοίας ὑποθέσεως κατὰ τῆς ἀντιδίκου του Εὐφρυσύνης χήρας Σαρδέζης, ἥτοι περὶ ἀναμίξεως τοῦ ἀντιδίκου των εἰς τὴν κληρονομίαν τοῦ πατρὸς του, ἣν κατάθεσιν προσάγομεν καὶ ἐν ἡ ρητῶς πλὴν ἄλλων ὁ μάρτυς οὗτος καταθέτει ὅτι ὁ ἀντίδικος μετὰ τὸν θάνατον τοῦ πατρὸς του παρέλαβεν ὡς κληρονόμος του καὶ ἐφόρει τὰ ἐνδύματά του ἁξίας Δρ. 300. » Κατὰ τὴν σαφῆ διάταξιν τοῦ ἀρθρ. 276 Πολ. Δικονομίας, ἀφοῦ ἐπετράπη ἡ διὰ μαρτύρων ἀπόδειξις, ἐδικαιοῦντο νὰ ἐπικαλεσθῶσι καὶ δικαστικὰ τεκμήρια. Αἱ καταθέσεις μαρτύρων ἐξετασθέντων ἐν ἄλλῃ δίκῃ, ἀποτελοῦσι δικαστικὰ τεκμήρια, στηριζόμενα ἐπὶ ἐγγράφων, τὰ ὅποια ὀφείλει νὰ λάβῃ ὑπ' ὄψιν καὶ ἐκτιμήσῃ ὁ Δικαστής. Ἐπομένως ὁ πεχρεῶτο, τὸ Ἐφετεῖον νὰ λάβῃ ὑπ' ὄψιν καὶ ἐκτιμήσῃ καὶ τὸ ἀποδεικτικὸν τοῦτο μέσον, ἀφοῦ ἐπεκαλέσθησαν ὡς δικαστικὸν τεκμήριον τὴν κατάθεσιν μάρτυρος ἐν ἐτέρᾳ δίκῃ μεταξὺ τοῦ ἀνααιρεσιβλήτου καὶ ἄλλου ἀντιδίκου τοῦ ἐξετασθέντος ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ θέ-

ματος και προσήγαγον την περί της εξετάσεως αὐτοῦ ἔκθεσιν, μὴ λαβὼν δ' ὑπ' ὄψει μὴδ' ἐκτιμήσαν πάντα τὰ ἐπικαλεσθέντα καὶ προσαχθέντα ἀποδεικτικὰ μέσα τῶν ἀναιρεσειόντων, προφανῶς παρεβίασε τὸ Ἐφετεῖον τὰς περὶ ἀποδείξεως οὐσιώδεις διατάξεις τῆς Πολ. Δικονομίας καὶ κατέστησε τὰς ἀποφάσεις του ἀναιρετέας διὰ τοῦτο.

Ἀκοῦσαν τῶν πληρεξουσίων τῶν ἀναιρεσειόντων, ἀναπτυσάντων τοὺς λόγους τῆς ἀναιρέσεως καὶ αἰτησαμένων τὴν ἀναίρεσιν τῶν προσβαλλομένων ἀποφάσεων, τῶν δὲ πληρεξουσίων τοῦ ἀναιρεσιβλήτου ἀντικρουσάντων αὐτοὺς καὶ αἰτησαμένων τὴν ἀπόρριψιν τῆς αἰτήσεως, πρὸς δὲ προτεινάντων καὶ ἀπαράδεκτον κατὰ τῆς προκειμένης αἰτήσεως ἐπὶ τῷ λόγῳ, ὅτι οἱ ἀναιρεσειόντες ἀπεδέχθησαν καθ' ὁλοκληρίαν τὰς ἀναιρεσιβαλλομένας ἀποφάσεις καὶ ἰδίᾳ τὴν τελευταίαν, συναινέσαντες ἀνεπιφυλάκτως διὰ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 106 (1896) συμβολαίου τοῦ Συμβολαιογράφου Ἐλευσίνος Ἑμμ. Ρίσθη, ὅπως ἐξαλειφθῇ ἡ δυνάμει τίτλου ἀφορῶντος τὸν πατέρα τοῦ ἀναιρεσιβλήτου ἐγγραφεῖσα ὑποθήκη ἐπὶ ἰδιοκτητίων αὐτοῦ κτημάτων, ἣτις ἐνεγράφη κατ' αὐτοῦ ὡς κληρονόμου τοῦ πατρὸς του. Συναινέσαντες δ' ἀνεπιφυλάκτως εἰς τὴν ἐξάλειψιν ταύτην ἀνεγνώρισαν ὡς ὀρθὰς, τελεσιδίκους καὶ ἀμετακλήτους τὰς προσβαλλομένας ἀποφάσεις, καὶ ρητῶς καὶ σιωπηλῶς παραιτηθέντες ἀπὸ τῆς περὶ ἀναιρέσεως αἰτήσεως αὐτῶν. Ἐκτὸς δὲ τούτων οἱ ἀναιρεσειόντες πληρώσαντες τῷ ἀναιρεσιβλήτῳ πάντα τὰ ἐπιδικασθέντα αὐτῷ διὰ τῶν προσβαλλομένων ἀποφάσεων ἔξοδα ἀνεπιφυλάκτως, ἀπεδέχθησαν ταύτας καὶ παρητήθησαν τῆς αἰτῆς εἰς τὸν καὶ τοῦ Βίσαγγελέως Σκεφθὲν κατὰ τὸν Νόμον.

Ἐπειδὴ προελθούσης τῆς ὑποθέσεως πρὸς συζήτησιν συμφώνως πρὸς τὴν ἀπὸ 7 Μαρτίου π. ἔ. καὶ ὑπ' ἀριθ. 16 περὶ προτιμήσεως πρᾶξιν τοῦ Προέδρου τοῦ Δικαστηρίου τούτου καὶ κατὰ τεθέντος παραβόλου, οἱ μὴ ἐμφανισθέντες ἐκ τῶν ἀναιρεσειόντων δικάζονται ὡσανεὶ ἐνεφανίσθησαν (ἄρθρ. 823 καὶ 827 Πολ. Δικονομίας)

Ἐπειδὴ προκύπτει μὲν ἐκ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 106 τῆς 25 Ἰανουαρίου 1896 συμβολαίου τοῦ συμβολαιογράφου Ἐλευσίνος Ἑμμ. Ρίσθη, ὅτι οἱ ἀναιρεσειόντες συνήνεσαν νὰ ἐξαλειφθῇ ἡ παρ' αὐτῶν ἐγγραφεῖσα ὑποθήκη ἐπὶ κτημάτων τοῦ ἀναιρεσιβλήτου, ὡς κληρονόμου τοῦ ἀρχικοῦ ὀφειλέτου πατρὸς αὐτοῦ Δημητρίου Μπερδελη, ἀλλὰ δὲν δύναται ἐντεῦθεν νὰ ὑποστηριχθῇ, ὡς οὐκ ὀρθῶς ἔξισι ὁ ἀναιρεσιβλήτος, ἀποδοχὴ τῶν ἀναιρεσιβαλλομένων ἀποφάσεων, ἀφοῦ ταύτας εἶχον ἤδη προσβάλλει ὡς μὴ ὀρθὰς οἱ ἀναι-

προσεύχοντες διὰ τῆς προκειμένης περὶ ἀναίρεσεως αἰτήσεως αὐτῶν τῇ 15 Ἀπριλίου 1895, κοινοποιηθείσης τῷ ἀναίρεσιβλήτῳ τὴν 24 τοῦ αὐτοῦ μηνὸς καὶ ἔτους, ὡς ἀποδεικνύεται ἐκ τοῦ τῆς αὐτῆς ἡμερομηνίας ἀποδεικτικοῦ τοῦ κλητῆρος τῶν ἐν Ἀθήναις Πρωτοδικῶν Μ. Α. Οἰκονομοπούλου, παραίτησις δὲ ἀπὸ τῆς διαληθρείας περὶ ἀναίρεσεως δίκης σιωπηλὴ μὲν δὲν χωρεῖ κατὰ τὸ ἄρθρον 487 § 2 τῆς Πολ. Δικονομίας, ἔγγραφος δὲ, ὡς ὁ ἀναίρεσιβλήτος ἰσχυρίζεται, ὅτι ἐγένετο διὰ τοῦ προμνησθέντος συμβολαίου, δὲν προκύπτει ἐξ αὐτοῦ ὡς λαβοῦσα χώραν ὅθεν ἀβάσιμος ἔστιν ἡ περὶ ἀπαρადέκτου τῆς ἀναίρεσεως ἔνστασις τοῦ ἀναίρεσιβλήτου.

Ἐπειδὴ οὖσων ἀνγκαστικῶς ἐκτελεστῶν τῶν ἀναίρεσιβαλλομένων ἀποφάσεων, ἡ πληρωμὴ τῶν ἐπιδικασθέντων δι' αὐτῶν δικαστικῶν ἐξόδων, γενομένη μάλιστα, κατὰ τὸν μὴ εἰδικῶς καὶ ρητῶς ἀμφισβητούμενον ἰσχυρισμὸν τῶν ἀναίρεσειόντων, μετὰ τὴν κοινοποιηθεῖσαν πρὸς αὐτοῦ, ἐπιταγὴν πρὸς πληρωμὴν τῶν διαληθθέντων ἐξόδων, οὐδόλως ἐμφαίνει ἀποδοχὴν τῶν προμνησθεισῶν ἀποφάσεων. Ὅθεν ἀβάσιμος ἔστιν ἡ περὶ τοῦ ἐναντίου ἔνστασις τοῦ ἀναίρεσιβλήτου.

Ἐπειδὴ κατὰ τὸ ἄρθρ. 276 τῆς Πολ. Δικονομίας, ὁσάκις ἐπιτρέπεται ἡ διὰ μαρτύρων ἀπόδειξις, ἐπιτρέπονται καὶ τὰ δικαστικὰ τεκμήρια, ὥστε ὁ δικαστὴς ὀφείλει ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει νὰ λαμβάνῃ ὑπ' ὄψει καὶ ἐκτιμᾷ τὰ ὑποβαλλόμενα αὐτῷ τοιαῦτα τεκμήρια. Ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου κατὰ τὴν συζήτησιν. ἐφ' ἧς ἐξεδόθη ἡ πρώτη τῶν ἀναίρεσιβαλλομένων ἀποφάσεων 2459 τοῦ 1893, οἱ ἀναίρεσειόντες ὑπέβαλον εἰς τὸ δικάσαν Ἐφετεῖον διὰ τῆς δευτέρας ὁγδοῆς αἰτιολογίας τῶν ἐγγράφων προτάσεων των τὰ ἐξῆς:

Ἐπειδὴ, ἐκτὸς τῶν ἀνωτέρω καὶ τῶν λοιπῶν καταθέσεων τῶν μαρτύρων μας, τὸ Δικαστήριον ὡς τεκμήριον δύναται νὰ λάβῃ καὶ τὴν καταθεσιν τοῦ μάρτυρος Χρ. Οἰκονομοπούλου, ἐξετασθέντος ἐπὶ ὁμοίᾳς ὑποθέσει κατὰ τῆς ἀντιδίκου Εὐφροσύνης χήρας Χρ. Σαρδέλλης, ἥτοι περὶ ἀναμίξεως τοῦ ἀντιδίκου εἰς τὴν κληρονομίαν τοῦ πατρὸς του, ἣν κατὰθεσιν προσάγομεν καὶ ἐν ἡ ρητῶς πλὴν ἄλλων ὁ μάρτυς αὗτος καταθέτει, ὅτι ὁ ἀντιδικὸς μετὰ τὸν θάνατον τοῦ πατρὸς του παρέλαβεν ὡς κληρονόμος του καὶ ἐφόρει τὰ ἐνδύματα τοῦ πατρὸς του ἀξίας τριακοσίων δραχμῶν. Τὸ δὲ Ἐφετεῖον, ἐκτιμήσαν διὰ τῆς τετάρτης αἰτιολογίας τῆς, ὡς εἰρηται, προσβαλλομένης ἀποφάσεως 2459 τοῦ 1893 τὰς διαταχθείσας καὶ διεξαχθείσας μαρτυρικὰς ἀποδείξεις περὶ ἀναμίξεως

ἡ μὴ τοῦ ἀναιρεσιβλήτου εἰς τὴν κληρονομίαν τοῦ πατρὸς του, δὲν ἔλαβεν ὑπ' ὄψει οὐδ' ἐξετίμησε τὴν ὡς δικαστικὸν τεκμήριον ὑπὸ τῶν ἀναιρεσιόντων ὑποβληθεῖσαν αὐτῷ, ὡς προεῖρηται, μαρτυρίαν τοῦ Χρ. Οἰκονομοπούλου. κατὰ παραβίασιν τῶν οὐσιωδῶν διατάξεων τῶν ἀρθρ. 276 καὶ 252 τῆς Πολ. Δικονομίας· ἐπομένως κατὰ τὰ συνδ. ἀρθρ. αὐτῆς 807 § 5 καὶ 201 ἀναιρετέα καθίσταται ἡ διαληφθεῖσα 2459 τοῦ 1893 προσβλλομένη ἀπόφασις αὐτοῦ, ὡς καὶ ἡ ἐπὶ ταύτης στηριζομένη καὶ ὡσαύτως προσβαλλομένη 356 τοῦ 1895.

Διὰ ταῦτα,

Ἰδὼν καὶ τὰρθρα 833, 838, 839 καὶ 210 καὶ ἐπ. τῆς Πολ. Δικονομίας.

Ἀπορρίπτει τὰς περὶ ἀπαρδέκτου τῆς αἰτήσεως ἀναιρέσεως ἐνστάσεις τοῦ ἀναιρεσιβλήτου.

Ἀναιρεῖ τὰς ὑπ' ἀριθ. 2459 τοῦ 1893 καὶ 356 τοῦ 1895 ἀποφάσεις τῶν ἐνταῦθα ἐφετῶν.

Παραπέμπει τὴν δίκην εἰς νέαν συζήτησιν ἐνώπιον τῶν ἐν Ναυπλίῳ ἐφετῶν.

Διατάσσει τὴν ἀπόδοσιν τοῦ παραβόλου, τὴν καταχώρησιν τῆς παρούσης εἰς τὸ περιθώριον τοῦ πρωτοτύπου τῶν ἀναιρουμένων καὶ τὴν διὰ τοῦ τύπου δημοσίευσιν αὐτῆς δαπάνη τοῦ ἀναιρεσιβλήτου, ὃν καταδικάζει εἰς τὰ τῶν ἀναιρεσιόντων ἔξοδα, μετριασθέντα δι' ἀμφοτέρα τὰ βήματα εἰς δραχ. ἑκατὸν (100) καὶ εἰς τὰ τέλη τῆς σημερινῆς,

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις τῇ τετάρτῃ (4) Μαΐου 1898. Ἐδημοσιεύθη δ' αὐτόθι ἐκτάκτως τῇ τετάρτῃ (4) Μαΐου 1898.

Ὁ Πρόεδρος

Κ. Σημαντήρας

Ὁ Γραμματεὺς

Γ. Καστόρχης

Ἀριθ. 90

Τὸ Δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου

Τμῆμα Α'.

Συγκείμενον ἐκ τῶν Δικαστῶν Κωνστ. Σημαντήρα, Προέδρου, Χρ. Κόκκορη, Ἀνδρ. Γκιών, Παν. Μενελάου, Ἀδμ. Πετρίτση, Μιλτ. Ἡλιάδου, καὶ Ξαν. Εὐθυμίου παρόντων τοῦ τε Ἀντεισαγγελέως Κωνστ. Μανιάκη καὶ τοῦ Γραμματέως Γ. Καστόρχη.

Συνεδρίασαν δημοσίᾳ ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ τοῦ καταστήματος αὐτοῦ τῇ εἰκοστῇ τρίτῃ Μαρτίου 1898, ἵνα δικάσῃ ἐπὶ τῆς αἰτήσεως τοῦ Χαριλάου Γκίμου, κατοίκου Ἀθηνῶν, διαμένοντος ἐν

ύμη, παρασταθέντος διὰ τῶν πληρεξουσίων του Θρακυβ. Ἀγ-
ελοπούλου Ἀθανάτου καὶ Ἠλία Ποταμιάνου, δικηγόρων, κατὰ
ασιλείου Καλογεροπούλου, κατοίκου Ἀθηνῶν, παρασταθέντος
διὰ τοῦ πληρεξουσίου του Νικολ. Καλογεροπούλου, δικηγόρου,
ἐπὶ ἀναιρέσεως τῆς ὑπ' ἀριθ. 1706 (τοῦ 1889) ἀποφάσεως τῶν
Ἀθηναίων Ἐφετών.

Ἀκούσαν τοῦ Εἰσηγητοῦ Δικαστοῦ Ἀδαμ. Πετρίτση, ἐκθέ-
ντος τὰς :

Ὁ Βασιλεὺς Καλογερόπουλος διὰ τῆς ἀπὸ 6 Νοεμβρίου 1887
ἐνόμιον τοῦ Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν ἀνακοπῆς του κατὰ Χρυσιῶ
Γκίμου, ὡς ἐκδοχέως τῶν δικαιωμάτων τοῦ Χρήστου Κακωντᾶ
καὶ κατὰ τῆς ἀπὸ 21 Ὀκτωβρίου 1887 ἐπὶ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 36266
(1885) συμβολαίου τοῦ Συμβολαιογράφου Ἀθηνῶν Ἠλία Γλυ-
κοφρύδου ἐπιταγῆς πρὸς πληρωμὴν Δρ. 5085, 70)00 ἐξέθηκεν,
ὅτι ἀνακόπτει τὴν ἐπιταγὴν ταύτην διὰ τοὺς ἐξῆς λόγους : 1)
ἐπειδὴ ἐνῶ διὰ τοῦ ὡς ἔνω ὑπ' ἀριθ. 36266 τῆς 21 Φεβρουαρίου
1885 συμβολαίου, ὁ ἐκχωρητὴς τοῦ καθ' οὗ ἡ ἀνακοπὴ Χρ. Κα-
κωντᾶς τῷ ἐπώλησε τὴν ἐν αὐτῷ ὀριζομένην ἀμπελον μετὰ τοῦ
συνεχομένου ἀγροῦ, ἥς ζητεῖται ἤδη τὸ τίμημα, ἐλευθέραν πυν-
δὸς χρέους καὶ ὑποθήκης καὶ τρίτου ἐκνικήσεως καὶ ρητῶς τῷ
ἐπισχέθη ταῦτα, παραστήσας αὐτῷ δολίως καὶ ἐν γνώσει ὅτι οὐ-
δεμία ὑποθήκη ἐβάρυνε τὸ ἀκίνητον, οὐδὲ χρέος τι, καὶ παραπεί-
σας αὐτὸν οὕτω, ἐν τούτοις ὑπῆρχον ἐγγεγραμμέναι δύο ὑποθή-
και ἐπὶ τοῦ ρηθέντος κτήματος, ἡ μὲν ὑπὲρ τοῦ πατρὸς τοῦ καθ'
τοῦ ἡ ἀνακοπὴ Ἀθ. Γκίμου διὰ χρέος τοῦ πωλητοῦ Δρ. 8000 καὶ
τοῦς ἀπὸ 4 Μαΐου 1884 τόκους πρὸς 10 0)0 δυνάμει τοῦ ὑπ'
ἀριθ. 12067 τοῦ 1883 συμβολαίου τοῦ Συμβολαιογράφου Θ.
Κροντηρᾶ, ἡ δὲ ὑπὲρ τοῦ Π. Βλάχου δι' ἕτερον χρέος του ἐκ Δρ.
1500 περίπου καὶ δυνάμει τῆς πρώτης ὑποθήκης καὶ τοῦ ἐκτελε-
στοῦ δανειστικοῦ συμβολαίου 12067, ὁ καθ' οὗ ἡ ἀνακοπὴ, ὡς
μόνος δικαιოდόχος τοῦ πατρὸς του καὶ κληρονόμος. ἐνασχῶν τῇ
δικαιώματά αὐτοῦ, ἐνήργησεν ἐπὶ τοῦ πωληθέντος κτήματος ἀναγ-
καστικὴν κατάσχεσιν διὰ τῆς ἀπὸ 12 καὶ 13 Μαρτίου 1885 ἐκθέ-
σεως τοῦ δικαστικοῦ κλητῆρος Ἠλία Κουτροπούλου καὶ ἐνέγραψεν
ἐκτοτε ταύτην εἰς τὰ βιβλία τῶν κατασχεσίων, ἐξέπλειστηρίασε
δὲ ἀναγκαστικῶς μετὰ τὰς ἀπὸ 13 Μαρτίου 1885 καὶ 24 Αὐ-
γούστου 1887 δημοποιήσεις καὶ τὸ πωληθὲν τῷ ἀνακόπτοντι
κτῆμα τῇ 27 Σεπτεμβρίου 1887 καὶ κατεκυρώθη τοῦτο ἐπ' ὀνό-
ματι τοῦ τελευταίου ὑπερθεματιστοῦ Στεφ. Στεφαννάκη, κατὰ
τὴν ὑπ' ἀριθ. 4269 ἐκθεσιν ἀναγκαστικοῦ πλειστηριασμοῦ καὶ

4349 τῆς 19 Ὀκτωβρίου 1887 περίληψιν κατακυρωτικῆς ἐκθέσεως τοῦ συμβολαιογράφου Ἀθηνῶν Πυθαγ. Σφοῖνη, νομίμως μεταγραφείσαν τῇ 20 Ὀκτωβρίου 1887 εἰς τὰ εἰκεία βιβλία, ἥς δυνάμει ἐγένετο κύριος καὶ κάτοχος τοῦ πωληθέντος τῷ ἀνακόπτοντι ὁ εἰρημένος Στέφ. Στεφανάκης. 2) Διότι τὸ πωληθὲν αὐτῷ κτῆμα, ὑπερδοσίως παρεστάθη ὑπὸ τοῦ πωλητοῦ δικαιοπαρόχου τοῦ καθ' οὗ ἡ ἀνακοπὴ ἐλεύθερον παντὸς βάρους καὶ χρέους καὶ ὑποθήκης, ἦτο ὑπ' αὐτοῦ βεβαρτημένον, ὡς εἴρηται, καὶ ἐνεκα τούτου κατασχέθη ἀπὸ τῆς 12 Μαρτίου 1885 ὑπ' αὐτοῦ τοῦ καθ' οὗ ἡ ἀνακοπὴ καὶ ἀφῆρθη τελείως ἀπὸ τῆς κατοχῆς τοῦ ἀνακόπτοντος δυνάμει κατακυρώσεως καὶ ἀναγκαστικοῦ πλειστηριασμοῦ πρὸς ἐκτέλεσιν χρέους αὐτοῦ τοῦ πωλητοῦ, ὥστε οὐ μόνον τίμημα αὐτοῦ δὲν ὀφείλει ὁ ἀνακόπων τῷ ἐκχωρητῇ τοῦ ἀντιδίκου του, ἀλλὰ καὶ εἰς ἀποζημίωσιν οὗτος εὐθύνεται διὰ τὴν τοιαύτην πώλησιν κτήματος βεβαρτημένου καὶ τὴν ἀφαίρεσιν του ἐξ ὑπαιτιότητος τοῦ πωλητοῦ, ὥστε ἄκυρος ἡ κατ' αὐτοῦ ἐπιταγὴ πρὸς πληρωμὴν τιμήματος κτήματος, οὗ δὲν τῷ παρεσχέθη διαρκῆς ἡ σχολαία νομῇ, ἀλλὰ καὶ τῷ ἀφῆρθη, ὡς εἴρηται, πρὸ τῆς ἐπιταγῆς πρὸς πληρωμὴν. 3) Διότι μετὰ τὴν γενομένην κατάσχεσιν ἐδικοιοῦτο κατὰ νόμον νὰ κρατήσῃ τὸ τίμημα τοῦ πωληθέντος, μέχρις οὗ ἀρθῇ ἡ κατάσχεσις καὶ αἱ ὑποθήκαι τοῦ καθ' οὗ ἡ ἀνακοπὴ καὶ τοῦ Π. Βλάχου, καὶ δὲν ἠδύνατο ὁ πωλητής, οὔτε ὁ καθ' οὗ ἡ ἀνακοπὴ, ἀσκῶν τὰ δικαιώματα τοῦ πωλητοῦ, ν' ἀξιώσῃ τὴν πληρωμὴν τοῦ τιμήματος, οὐδὲ νὰ ἐπιτάξῃ τοιαύτην. Ἀφοῦ δὲ μετὰ ταῦτα δὲν ἤρθη τὸ βῆρος τῆς κατασχέσεως, οὐδὲ παρητήθη αὐτῆς ὁ κατασχών, ἀλλὰ προῦχώρησεν εἰς ἐκτέλεσιν καὶ πλειστηριασμὸν καὶ ἐξεπλειστηρίασε τὸ κτῆμα, ἐδικοιοῦτο καὶ δικαιοῦται ὁ ἀνακόπων νὰ ζητήσῃ ἀποζημίωσιν διὰ τὴν ζημίαν του καὶ κατ' οὐδέναν λόγον δύναται νὰ τῷ ζητηθῇ τίμημα, νομίμως παρακρατηθὲν εἰς χεῖράς του. 4) Διότι διὰ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 5643 τῆς 25 Μαΐου 1887 ἐκχωρητηρίου συμβολαίου τοῦ Συμβολαιογράφου Ἀθηνῶν Ἰωάν. Πέπα, καὶ ἂν ὑποτεθῇ σπουδαῖον, οἷον δὲν εἶνε, καὶ ἂν ὑποτεθῇ τύποις ἔγκυρον, πάλιν οὐδὲν δικαίωμα μετεβιβασθῇ ἢ ἠδύνατο νὰ μεταβιβασθῇ τῷ καθ' οὗ ἡ ἀνακοπὴ, καθόσον τὸ ἐκχωρηθὲν τίμημα δὲν ὤφειλετο πλέον τῇ 25 Μαΐου 1887 καὶ δὲν ἠδύνατο νὰ παραχωρηθῇ τὸ μὴ ὀφειλόμενον, ἀλλῶς ἢ κατάσχεσις ἦν ἀπὸ τῆς 13 Μαρτίου 1885 εἶχεν ἐπιβάλλει ὁ Χ. Γκιμός, οὐδέποτε ἤρθη, οὐδὲ δι' ἄλλης τινὸς πράξεως, ἢ ἡδὲ μάλιστα διετηρήθη, ὑφίστατο δ' ἄλλως πλὴν αὐτῆς καὶ ἡ ὑποθήκη τοῦ Π. Βλάχου, καὶ ἠπειλεῖτο δυνάμει αὐτῆς, ἀφαίρεσις ἀναγκ-

καστική τοῦ κτήματος, ἥς ἀπειλῆς ἕνεκα δὲν ἠδύνατο ν' ἀπαιτηθῇ παρὰ τοῦ ἀνακόπτοντος τίμημα, ὅπερ ἤθελεν εἶσθαι ἀπαιτητόν, ἂν ἦτο ἐλευθερόν τὸ κτῆμα τῇ 21 Φεβρουαρίου 1885. 5) Διότι τὸ ὑπ' ἀριθ. 5643 ὡς ἄνω ἐκχωρητήριον, μὴ περιέχον τίμημα βεβαίον ἐκχωρήσεως, μὴδ' ἄλλοιῶσαν τὰ δίκαια τοῦ δανειστοῦ Χ. Γκίμου, κατὰ τοῦ πωλητοῦ, εἴτε τὴν ὑποθήκην καὶ τὴν κατάσχεσιν αὐτοῦ, δὲν ἠδύνατο νὰ προσδώσῃ δικαίωμα τι τῷ Χ. Γκιμῷ, οὐδὲ ν' ἀπαλλάξῃ τὸν πωλητὴν τῶν ἐκτεθεισῶν ὑποχρεώσεων τοῦ πρὸς τὸν ἀνακόπτοντα. Ἄλλως τὸ συμβόλαιον τοῦτο καὶ τύποις ἔγκυρον ἂν θεωρηθῇ, εἶναι εἰκονικόν καὶ δὲν ἐγένετο σπουδαίως πρὸς σκοπὸν μεταβιβάσεως τῆς ἀπαιτήσεως τοῦ Χ. Κακαντᾶ πρὸς τὸν καθ' οὗ ἡ ἀνακοπή, ἀλλὰ μόνον ἵνα δυνηθῶσιν ἀμφοτέροι ἐν συμπαιγνίᾳ καὶ δόλῳ συστάντες νὰ περιγραφῶσι τὴν ὑποχρέωσιν τοῦ πωλητοῦ καὶ ἐκχωρητοῦ, ἣν ἐκ τοῦ πωλητηρίου καὶ ἐκ τοῦ νόμου εἶχε πρὸς τὸν ἀνακόπτοντα καὶ νὰ ματαιώσωσι δολίως τὸ ἐκ τοῦ νόμου κεκτημένον δικαίωμα τοῦ νὰ ἀρνηθῇ τὴν πληρωμὴν τοῦ τιμήματος, καὶ παρακρατῇ αὐτὸ ἕως οὗ ἀρθῶσιν ὅλα τὰ ἐπ' αὐτοῦ βάρη, ἅτινα δὲν ἤρθησαν ἄλλως ἢ ἀφ' αἱρέσεως ὑφ' ἣν ἐγένετο ἡ δῆθεν ἐκχωρητικὴ διὰ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 5643 συμβολαίου τοῦ Ἄντ. Πέπα, δὲν ἐξῆλθε καὶ δὲν ἀπέκτησε κατὰ τοῦ ἀνακόπτοντος δικαίωμα τι ὃ δῆθεν ἐκδοχέυε. οὐδὲ ἠδύνατο νὰ ἐπιτάξῃ διὰ τὸ ποσὸν τῶν δρ. 5085 οὐδὲ δι' ἄλλο τι. 6) Διότι ἄλλως κακῶς ἐπιτάσσεται διὰ τόκους δρ. 1146, ἐνῷ τοιοῦτοι δὲν ὀφείλονται κατὰ τὸ συμβόλαιον καὶ κατὰ τ' ἄνω ἐκτεθέντα καὶ ἄκυρος ἡ ἐπιταγὴ περιλαμβάνουσα ποσὸν μὴ ὀφειλόμενον, — καὶ ἡτήσατο, νὰ κηρυχθῇ ἄκυρος, ἀνίσχυρος καὶ ἄνευ ἀποτελέσματος ἡ ἀνακοπτομένη ἐπιταγὴ καὶ πᾶσα ἐπακολουθοῦσα αὐτῇ διαδικαστικὴ πράξις, νὰ κηρυχθῇ ἀνεπίδεκτον ἐκτελέσεως τὸ ὑπ' ἀριθ. 36266 (1885) συμβόλαιον τοῦ συμβολαιογράφου Ἀθηνῶν Ἡλ. Γλυκοφρύδου καὶ ἀνυπόστατος πᾶσα κατὰ τοῦ ἀνακόπτοντος ἀξίωσις τοῦ καθ' οὗ ἡ ἀνακοπή. — Συζητήσεως γενομένης, τὸ Πρωτοδικεῖον διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 12295 (1887) ἀποφάσεως δεχθὲν ἐν μέρει τὴν ἀνακοπὴν καὶ ἄκυρῶσαν τὴν ἐπιταγὴν ἐφ' ὅσον διὰ ταύτης ζητεῖται πλέον τῶν δρ. 5031, ἀπέρριψε τὴν ἀνακοπὴν κατὰ τὰ λοιπὰ. Ἐκκληθείσης τῆς ἀποφάσεως ταύτης ὑπὸ τοῦ ἀνακόπτοντος ἐνώπιον τοῦ Ἐφετερίου Ἀθηνῶν, τοῦτο διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 1706 (1889) ἀποφάσεως, δεχθὲν τὴν ἔφεισιν καὶ μεταρρυθμίσαν τὴν ἐκκληθείσαν 12295 ἀπέφασιν, ἐδέχθη τὴν ἀνακοπὴν καὶ ἐκήρυξεν ἄκυρον τὴν ἐπιταγὴν καὶ ἀνεπίδεκτον ἐκτελέσεως τὸ ὑπ' ἀριθ. 36266 συμβόλαιον τοῦ Συμβολαιογράφου Ἀθηνῶν Ἡλίας Γλυκοφρύδου.

Τῆς ἀποφάσεως δὲ ταύτης τοῦ Ἐφετείου ὑπ' ἀριθ. 1706 τὴν ἀναίρεσιν αἰτεῖται ὁ καθ' οὗ ἡ ἀνακοπὴ διὰ τε τῆς ἀπὸ 3 Φεβρουαρίου 1890 αἰτήσεως του καὶ διὰ τοῦ ἀπὸ 3 Νοεμβρίου 1897 προσθέτου δικογράφου του διὰ τοὺς ἐν αὐτοῖς περιεχομένους ὡς ἐξῆς λόγους.

I Τοὺς ἐν τῇ αἰτήσῃ :

Διότι κατὰ τὸν Νόμον καὶ ἰδίως L K. 3 de rei ven (4. 44). τελειωθείσης τῆς ἀγοραπωλησίας, δὲν δύναται αὕτη νὰ διαρρηχθῇ δι' ὑπάρχοντα βάρη, ὡς ἐσφαλμένως ἐφαρμόζουσα τὸν νόμον καὶ ψευδῶς ἐρμηνεύουσα αὐτὸν, ἀπεφάνητο ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις.

Διότι ἀναιτιολόγητον ἀφῆκε τὸν ἰσχυρισμὸν του, ὅτι ὁ ἀναιρεσιβλήτος διετάλει ἐν γνῶσει τῶν βαρῶν ἡ ἐσφαλμένως ἀπεφάνητο, ὅτι ἡ γνῶσις τοῦ ἀναιρεσιβλήτου ἦτο ἀλυσιτελής.

Διότι παρανόμως ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις ἐδέξατο τὴν ἐκ δικαιώματος τρίτου ἔνστασιν τοῦ ἀναιρεσιβλήτου, ὅτι ἐπὶ τοῦ πλειστηριασμοῦ ἐξεποιήθη ὁλόκληρον τὸ ὑπὸ τοῦ X. Κακαντζᾶ ἐκποιηθὲν αὐτῷ.

II Τοὺς ἐν τῷ προσθέτῳ δικογράφῳ :

Διότι συνωμολογεῖτο ὑπὸ τοῦ ἀναιρεσιβλήτου καὶ ἐγένετο δεκτὸν ὑπὸ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως, ὅτι πρὸ τοῦ πλειστηριασμοῦ τοῦ ἀφαίρεσαντος τὸ ἀκίνητον ἀπὸ τοῦ ἀγοραστοῦ ἀναιρεσιβλήτου ἐκοινοποιήθη αὐτῷ τὸ πρὸς τὸν ἀναιρεσιβλήτοντα ὑπ' ἀριθ. 5643 ἐκχωρητήριον τοῦ X. Κακαντζᾶ, δι' οὗ κατὰ τὸν περὶ τούτου ἰσχυρισμὸν του καὶ ἐπικλήσιν τοῦ ἐκχωρητηρίου τούτου συνεψηφίζετο τὸ πρὸς αὐτὸν χρέος τοῦ X. Κακαντζᾶ, τὸ ἐνυπόθηκον, ἐπὶ τοῦ τῷ ἀναιρεσιβλήτῳ πωληθέντος ἀκινήτου πρὸς τὸ ὑπ' αὐτοῦ τῷ X. Κακαντζᾶ ἐκ τῆς ἀγοραπωλησίας ὀφειλόμενον. Περιπλέον δ' ἰσχυρίσατο ἐνώπιον τῶν Ἐφετῶν καὶ δέχεται ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις, ὅτι μετὰ τοῦ δις κοινοποιηθέντος τῷ ἀναιρεσιβλήτῳ ἐκχωρητηρίου τῇ 26 Μαΐου 1887 καὶ 26 Σεπτεμβρίου 1887 καὶ ἐπικληθέντος ὑπὸ τοῦ ἀναιρεσιβλήτοντος, ὁμοίας χρονολογίας ἐπιδοτηρίου τοῦ κλητῆρος Ριζοπούλου, προσηνέχθη τῷ ἀναιρεσιβλήτῳ, ὅπερ καὶ ἐπερίττευε πλέον μετὰ τὸν ἐν τῇ ἐκχωρήσει συμφητισμὸν, νὰ ἐξαλείψῃ πᾶσαν ὑποθήκην ἐπὶ τῇ καταβολῇ μόνον τοῦ ἐπιταχθέντος καὶ ἐκχωρηθέντος ποσοῦ. Διὰ τῶν οὕτω δὲ διὰ τῆς ἀποφάσεως βεβαιουμένων καὶ γενομένων δεκτῶν δεδομένων ἀπεσβέσθη τὸ ἐνυπόθηκον χρέος τοῦ X. Κακαντζᾶ καὶ ἐξέλιπεν πᾶν τὸ ἐπὶ τοῦ πωληθέντος τῷ ἀναιρεσιβλήτῳ βᾶρος καὶ συνεπῶς τὸ δικαίωμα του τοῦ δι' αὐτὸ παρακρατῆσαι ἢ μὴ καταβαλεῖν τὸ ἀντίτιμον, ἀπέμενε δὲ μόνον τὸ πρὸς τὸν ἐκχωρητὴν καὶ

διὰ τῆς ἐκχωρήσεως πρὸς τὸν ἀναιρεσιβλήτου χρόνος τοῦ ἀναιρεσιβλήτου ἀπλοῦν καὶ καθαρὸν καὶ δι' ὃ μόνον πλέον ἐγένετο ἢ ἀπαλλοτριώσις τοῦ ἐκποιηθέντος αὐτῷ ἀκινήτου, διότι δὲν συνεμορφώθη πρὸς τὴν ὑπ' οὐδενὸς λόγου κωλυομένην ἐκ τῆς ἀγοραπωλησίας ὑποχρέωσιν του. Ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις, καίτοι βεβαιούσα πάντα ταῦτα, οὐχ ἦττον δέχεται ὅτι ὁ διὰ τὴν μὴ ἐκ λόγου τινὸς πλέον παρεμποδιζομένην καταβολὴν τοῦ ἰδίου αὐτοῦ ἐκ τῆς ἀγοραπωλησίας χρέους γενόμενος πλειστηριασμός τοῦ ἐκποιηθέντος αὐτῷ ἀκινήτου, ἀπαλλάσσει αὐτὸν τῆς καταβολῆς τοῦ τιμήματος, διότι κατὰ τὸν νόμον δῆθεν εἶχε τὴν ἔνστασιν non-adimpleti contractus (οὐ τὴν πλήρωσιν βεβαιῶν ἐν τούτοις ἢ ἀποφάσις), ἥτις ἔνστασις βασιζέται κατ' αὐτὴν ταύτην τὴν ἀπόφασιν εἰς μόνην τὴν μὴ διαγραφὴν τῆς, κατὰ τὰ δεδομένα τῆς ἀποφάσεως, ἐσθισμένης ὑποθήκης, οὕτω δὲ περιτλῆθεν εἰς ὀρμαθὸν σφαλμάτων.

Διότι πρὸ παντὸς ἡ ἀπόφασις ἐρευνήσασα μόνον τὰ ἀποτελέσματα τῆς πρὸς ἐξάλειψιν τῶν ὑποθηκῶν προσφοράς τοῦ ἀναιρεσιβλήτου, οὐχὶ δὲ καὶ τὰς νομίμους συνεπείας τῆς ἐν τῇ πρὸς αὐτὸν ἐκχωρήσει διὰ τοῦ συμφητισμοῦ ἐξοφλήσεως καὶ τῆς ἐκ ταύτης νόμῳ ἐπελθούσης ἄρσεως τοῦ ἐνυποθήκου βάρους καὶ τὴν ἐνεκα τούτων πάντων δι' ἴδιον τοῦ ἀναιρεσιβλήτου χρέους ἀπαλλοτριώσιν τοῦ ἐκποιηθέντος αὐτῷ, σιωπήσασα ἐπὶ τοῦ σχετικοῦ τούτου ἰσχυρισμοῦ του, παρέλειψε ν' ἀποφασίσῃ ἐπὶ τοῦ οὐσιώδους τούτου ἰσχυρισμοῦ του καὶ νὰ λάβῃ ὑπ' ὄψιν καὶ ἐκτιμήσῃ τὸ περιεχόμενον τοῦ ὑποβληθέντος καὶ ἐπικληθέντος πρὸς τοῦτο ὑπ' ἀριθ. 5643 ἐκχωρητηρίου, ὅπερ καθιστᾷ αὐτὴν ἀναιρετέαν.

Διότι ἐπὶ πλέον (ἐν ἀνυπαρξίᾳ τοῦ ἀνωτέρω ἀναιτιολογήτου) δεχθεῖσα ὅτι καὶ μετ' αὐτὴν τὴν διὰ τοῦ ἐν τῇ ἐκχωρήσει συμφητισμοῦ ἐξοφλήσιν τοῦ ἐπὶ τοῦ ἀκινήτου ἐνυποθήκου χρέους καὶ δὴ καὶ μετὰ τὴν πρὸς τοῦτο προσφορὰν του, ἥ ἡ ἀπόφασις δὲν φιλονεικεῖ τὸ σπουδαῖον, ἡ ἄρνησις τοῦ ἀναιρεσιβλήτου τοῦ καταβαλεῖν τὸ τίμημα δὲν ἀποτελεῖ ὑπαιτιότητα αὐτοῦ καὶ ἰδικαίου αὐτὸν εἰς παρακράτησιν τοῦ τιμήματος, διότι ἀπηρτίετο καὶ ἡ διαγραφὴ τῆς ὑποθήκης, ψευδῶς ἡρμύνευσε καὶ κακῶς ἐφήρμοσε α) τὴν διάταξιν τοῦ νόμου, καθ' ὃν ὁ ἀγοραστής δικαιούται νὰ παρακρατῇ τὸ τίμημα μέχρι παροχῆς ἐγγυήσεως ἐπὶ ὑπάρξει βάρους, ἀλλ' ὅπερ ἐπὶ τοῦ προκειμένου ἦτο ἀνύπαρκτον διὰ τῆς κατ' αὐτὴν τὴν ἀπόφασιν πρὸς τὸν ἀντιδίκον του δηλωθείσης συναινέσεως τοῦ ἀναιρεσιβλήτου πρὸς ἄρσιν τῆς βαρυνούσης τὸ ἐκποιηθὲν ὑποθήκης β) τὰς διατάξεις τῶν νόμων καθ' οὓς ὁ ἀγοραστής ὀφείλει τὸ

τίμημα, μὴ υπάρχοντος κωλύματός τινος κατὰ τὴν βεβαίωσιν τῆς ἀποφάσεως, γ) τὰς διατάξεις τῶν νόμων περὶ τοῦ υποχρεωτικοῦ τοῦ συμφητισμοῦ καὶ τῆς πρὸς καταβολὴν δυνάμεώς του καὶ τῶν ἐννόμων αὐτοῦ σινεπειῶν, δ) τὰς διατάξεις περὶ τῶν ἐννόμων σινεπειῶν τῆς νομίμως δηλωθείσης συναινέσεως καὶ ἰδίως τῆς τοῦ ἀρθροῦ 50 § 2 καὶ 4 τοῦ περὶ ὑποθηκῶν νόμου, καθ' ἃς ἡ ὑποθήκη ἀποσβέννυται δι' ἐξοφλήσεως ἢ διὰ συναινέσεως, οἷαι ἀφότεραι ὑπάρχον, ἡ μὲν ἐν τῷ διὰ τῆς ἐκχωρήσεως συμφητισμῷ, ἡ δὲ ἐν τῇ πρὸς ἄρσιν τῆς ὑποθήκης δηλωθείσῃ συναινέσει τοῦ ἀναιρεσιέντος. Ἀρθέντος δ' οὕτω τοῦ βάρους, ἡτοι μὴ ὑπαρχούσης πλέον τῆς περιπτώσεως τοῦ νόμου τῆς δι' ὑπαρξίν βάρους ἀπαιτήσεως ἐγγυήσεως, ἢ ἀρνήσεως καταβολῆς, ἀλλὰ τῆς περιπτώσεως τοῦ νόμου, καθ' ἣν ὁ ἀγοραστής ὀφείλει τὸ τίμημα μὴ υπάρχοντος κωλύματος κατὰ τὴν βεβαίωσιν τῆς ἀποφάσεως, ὥφειλεν ὁ ἀναιρεσιβλήτος καταβαλεῖν, αὐτὸς μόνος γενόμενος ὑπαίτιος ἢ ὑπόλογος τῆς ἐκ τοῦ ἐπελθόντος πλειστηριασμοῦ ἀπαλλοτριώσεως δι' ἴδιον ἑαυτοῦ τοῦ λοιποῦ χρέους.

Δ ὅτι ἐκτὸς τῶν ἄλλων ἰσχυρίσατο διὰ τῶν προτάσεων του καὶ δεχεται καὶ ἡ ἀπόφασις, ὅτι ὁ ἀναιρεσιβλήτος διετέλει κατὰ τὴν πρὸς αὐτὸν ἀγοραπωλησίαν ἐν γνώσει τῶν βαρυνουσῶν τὸ ἐκποιτηθὲν αὐτῷ ἀκίνητον βαρῶν, πρὸς τοῦτο κρατήσας εἰς χεῖρας του ἐπικλήρον τὸ τίμημα, ἡ προσβαλλομένη ὁμως ἀπόφασις ἀπορρίπτει τὸν ἰσχυρισμὸν τοῦτον, ὅτι διὰ τῆς ἀνακοπῆς τοῦ ἀναιρεσιβλήτου δὲν διώκεται τὸ διαφέρον, ἀλλ' ἀποκρούεται ἡ πρὸς πληρωμὴν τοῦ τιμήματος ἀξιώσις, ταῦτα δὲ δεξαμένη ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις παρεβίβασε, α) τὸν νόμον καθ' ὃν ὁ ἐν γνώσει τῶν βαρῶν ἀγοράζων, εἰς δὲν συνωμολόγησέ τι περὶ ἐκνικήσεως, δὲν δύναται ν' ἀαζητήσῃ τὸ τίμημα. Ἄρα ὀφείλει αὐτό, προφανῶς ἀνατρεψάσα αὐτὸν καὶ ἐφαρμόσασα ἀντιθέτως κατὰ τοῦ πωλητοῦ β) τὸν νόμον καθ' ὃν ὁ οἰκείῳ ἀμαρτήματι ζημιούμενος οὐ δοκεῖ ζημιωθῆναι.

Ιὸτι διὰ τῶν ἐνώπιον τῶν Ἐφετῶν προτάσεων του, ἰσχυρίσατο ὅτι δὲν ἐξεποιήθη κατὰ τὸν πλειστηριασμὸν ὁλόκληρον τὸ τῷ ἀντιδικῷ ἐκποιτηθὲν ὑπὸ τοῦ Χ. Κακαντιᾶ κτῆμα καὶ ὅτι ἡ ἐπιταγὴ ἤτο ἰσχυρὰ, τοῦλάχιστον διὰ τὸ μὴ ἐκποιτηθὲν μέρος ἀπεδείκνυε δὲ τὸν ἰσχυρισμὸν τοῦτον διὰ τῆς ἐπιλήσεως, α) τοῦ ὑπ' ἀρ θ 36 266 πωλητηρίου συμβολαίου, δι' οὗ ἐπωλήθη τῷ ἀναιρεσιβλήτῳ ὑπὸ τοῦ Χ. Κακαντιᾶ ἀμπελος καὶ ἀγρὸς ἐκ στρεμμάτων 21 καὶ μέτρων 201, β) τῆς ὑπ' ἀριθ. 4349 ἐκθέσεως κατακυρώσεως τοῦ Συμβολαιογράφου Π. Σφοῖνης, δι' ἧς κατεκυρώθη

σαν τῷ Σ Στεφανᾶκη ἐπὶ τῷ κατὰ στρέμμα συμφωνηθέντι τιμή-
ματι, ἀμπέλου μὲν στρέμματα 25 καὶ μέτρα 511, ἀγροῦ δὲ στρέμ-
ματα 10 καὶ μέτρα 298 καὶ ἐπληρώθησαν αὐτὰ καὶ μόνα ἐπὶ τῇ
βάσει τῆς κατὰ μονάδα ὀρισθείσης τιμῆς ἀντὶ Δρ. 3659 20)00.
Τὸν ἰσχυρισμὸν τοῦτον ἀπέριψεν ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις ἐπὶ
τῇ ἐνστάσει τοῦ ἀναιρεσιβλήτου καὶ ἐπὶ τῷ λόγῳ ὅτι ἡ πώλησις
τοῦ ἀκινήτου, οὐ τὸ τίμημα ἐζητεῖτο διὰ τῆς ἐπιταγῆς, ἐγένετο
καθ' ὅρια καὶ οὐχὶ κατὰ μέτρον καὶ ὅτι ἐπὶ τοῦ τοιούτου κτή-
ματος οὕτω προσδιορισθέντος ἦτο ἐγγεγραμμένη ἡ περὶ ἧς πρόκει-
ται ὑποθήκη καὶ τὰ ὅρια ταῦτα περιλαμβάνονται ἐν τῇ ἐκθέσει
κατασχέσεως καὶ τῇ περιλήψει κατακυρωτικῆς ἐκθέσεως.

Ταῦτα δ' ἀποφανθεῖσα ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις παρεβίβασε
α') τὸν νόμον κατὰ τὸν ὁποῖον θεωρεῖται ἐπικρατέστερος ὁ καθ'
ὅρια προσδιορισμὸς καὶ δὲν εἶναι δυνατὴ ἡ διεκδικησις τοῦ πλεονά-
ζοντος, ἀλλ' οὐχ ἥττον ὀφείλεται τὸ τίμημα τούτου, ὅπερ
ἐζητεῖτο διὰ τῆς ἀνακοπτομένης ἐπιταγῆς. β') τοὺς περὶ ἀπο-
δείξεως κανόνες τῆς Π.λ.ι.τ. Δικονομίας, διότι παρὰ τὸν σαφῆ
περὶ τούτου ἰσχυρισμὸν τοῦ ἀναιρεσιβλήτου περὶ τῆς ἐκνικήσεως
μέρους τοῦ πωληθέντος, ἐδέχθη τὸ ἐναντίον, οὐχὶ ἐκ διαταχθείσης
ἀποδείξεως ἢ ἐκ προσχωγῆς ἐγγράφων, ἀλλ' ἐκ τῆς ἐσφαλμένης
ὡς εἴρηται, ἐρμηνείας τοῦ νόμου 74 Ἀρμ. Γ' γ'. ὡς ἀφορῶντος ἐν
τῇ καθ' ὅρια καὶ μετρῶ ἀπαλλοτριώσει εἰς ἀπαγόρευσιν καὶ διεκ-
δικήσεως καὶ ἀπαιτησεως τοῦ τιμήματος τοῦ πλεονάζοντος, γ') καὶ
ἀν' τυχόν ἤθελε θεωρηθῇ, ὅτι τὴν περὶ τούτου πεποιθῆσιν του
ἡρυσθῇ ἐκ τῶν ἐπικαλουμένων ἐγγράφων, τότε προφανῶς δὲν ἔλα-
βεν αὐτὰ ἐν συνόλῳ ὅπ' ὀφεί, ἀφοῦ ἐν τῇ περιλήψει τῆς κατακυ-
ρωτικῆς ἐκθέσεως ἀναγράφεται καὶ δείκνυται, ὅτι ἐπωλήθησαν
μόνον στρέμματα 6 καὶ μέτρα 511 ἀμπέλου, στρέμματα δὲ 10 καὶ
μέτρα 298 ἀγροῦ, καὶ ἐπὶ τῷ προσδιορισμῷ τούτῳ κατεβλήθη ἐν
μαθηματικῇ ἀκριβείᾳ τὸ τίμημα ἐκ Δρ. 3659 20)00, ἀντὶ τῶν
κατὰ τὸν ἰσχυρισμὸν τοῦ ἀναιρεσιβλήτου πρὸς τὸν ἀναιρεσιβλήτον
ἐκποιτηθέντων 21 στρεμμάτων καὶ 200 μέτρων.

Διότι κατὰ τῆς κατὰ τοῦ ἰσχυρισμοῦ τοῦ περὶ περιορισμοῦ τῆς
ἐπιταγῆς του ἐπὶ τοῦ μὴ διὰ τοῦ πλειστηριασμοῦ ἐκποιτηθέντος ἐν-
στάσεως τοῦ ἀναιρεσιβλήτου, ἐπρόβαλε τὸ ἀπαρξάμενον, ὅτι αὕτη
ἦν ἐκ δικαιώματος τρίτου, ἀήκουσα τῷ ἀγρᾷ καὶ οὐχὶ αὐτῷ,
ἀλλ' ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις ἀντιπαρῆλθεν ἀναιτιολόγητον τὸν
περὶ τούτου ἰσχυρισμὸν τοῦ καταστήσαν οὕτω αὐτὴν ἀναιρετέαν.

Ἀκοῦσαν τῶν μὲν πληρεξουσίων τοῦ ἀναιρεσιβλήτου ἀναπτύ-

ζάντων καὶ προφορικῶς τοὺς λόγους τῆς ἀναίρεσεως καὶ αἰτησαμένων τὴν ἀναίρεσιν τῆς προσβαλλομένης ἀπηφάσεως, τοῦ πληρεξουσίου τοῦ ἀνααιρεσιδλήτου, ἀντικρούσαντος αὐτοὺς καὶ αἰτησαμένου τὴν ἀπόρριψιν τῆς αἰτήσεως καὶ τοῦ Ἀντεισαγγελέως Σκεφθὲν κατὰ τὸν Νόμον.

Ἐπειδὴ κατὰ τοὺς Νόμους 2, 5 καὶ 25 Πανδ. 19. 1 καὶ 1. (19. 4) ἐκ τῆς ἀγοραπωλησίας πηγάζει ἡ ὑποχρέωσις τοῦ πωλητοῦ τοῦ νὰ προσπορίσῃ τῷ ἀγοραστῇ τὴν σχολαίαν νομὴν τοῦ πράγματος. Ἐφ' ὅσον δὲ ὁ πωλητὴς δὲν ἐκπληροῖ τὴν ὑποχρέωσιν του ταύτην, δὲν δύναται ν' ἀπαιτήσῃ τὸ τίμημα παρὰ τοῦ ἀγοραστοῦ, προτείνοντος τὴν ἔνστασιν τῆς μὴ ἐκπληρωθείσης συμβάσεως. Ἀφοῦ δὲ τὸ Ἐφετεῖον δέχεται, ὅτι ὁ πωλητὴς δὲν ἐξεπλήρωσε τὴν ὑποχρέωσιν του ταύτην, διότι τὸ πωληθέν κτῆμα ἦτο βεβαρνημένον δι' ὑποθήκης καὶ ὡς τοιοῦτον ἐπλειστηριάσθη, κατακυρωθὲν εἰς τὸν ὑπερβηματιστὴν, ἐνῶ μάλιστα ὑπεσχέθη αὐτὸ ἐλεύθερον παντὸς βάρους ὑποθήκης, ὁρθῶς καὶ συμφώνως πρὸς τοὺς ἀνωτέρω νόμους ἀπεφάνητο, ὅτι δὲν δικαιούται ὁ ἀνααιρεσιεὼν ν' ἀπαιτῇ τὸ τίμημα τοῦ πωληθέντος.

Ἐπειδὴ ἐκ τῶν ἀριθ 50 καὶ 77 τοῦ περὶ ὑποθηκῶν Νόμου σαφῶς ἐξάγεται, ὅτι πρὸς κατάργησιν τῆς ὑποθήκης ἀπαιτεῖται πρὸς τῇ ἀποσβέσει αὐτῆς καθ' ἓνα τῶν ἐν τῷ ἀρθρ. 50 τρόπων καὶ ἡ ἐξάλειψις αὐτῆς· πρὸς ἐξάλειψιν δὲ αὐτῆς δεόν νὰ συναίνεσθ ὁ ἐνυπόθηκος δανειστής διὰ συμβολαιογραφικοῦ ἐγγράφου γνωστοποιουμένου τῷ ὑποθηκοφύλακι. Ἀφοῦ δὲ τὸ Ἐφετεῖον δέχεται, ὅτι δὲν ἐξεπλήρωσεν ὁ ἀνααιρεσιεὼν τὸν ὕρον τοῦτον τῆς ἐξάλειψεως τῆς ὑποθήκης, ὁρθῶς ἀπεφάνητο, ὅτι ἡ ἀπλῆ δήλωσις αὐτοῦ, ὅτι θέλει διαγράψῃ τὴν παρ' αὐτοῦ ἐγγραφείσαν ὑποθήκην δὲν δικαιοῖ αὐτὸν ν' ἀπαιτήσῃ τὸ συμφωνηθὲν τίμημα. Διὰ τοὺς αὐτοὺς λόγους ὁρθῶς δὲν ἐθεωρήθη ὡς ἔχουσα ἐννομον ἀποτέλεσμα ἡ προσφορά τοῦ ἀνααιρεσιέοντος περὶ ἐξοφλήσεως τοῦ ἐνυποθήκου χρέους διὰ συμφηφισμοῦ, ἀφοῦ ὡς εἴρηται τὸ Ἐφετεῖον ἐδέχθη, ὅτι δὲν ἐξηλείφθη ἡ ὑποθήκη· ὥστε οἱ λόγοι οὗτοι ὡς καὶ οἱ εἰς τὴν ἐναντίαν προϋπόθεσιν ἐρειδόμενοι δὲν εἶνε βάσιμοι.

Ἐπειδὴ κατὰ τοὺς νόμους 27 Κώδ. 8. 45 καὶ 25 Βασ. 19. 19, τότε μόνον ὁ ἐν γνώσει τῶν βαρῶν τοῦ κτήματος ἀγοράζων ὀφείλει τὸ τίμημα, ὅταν μὴδὲν περὶ τῆς ἐκνικήσεως συνεφωνήθῃ. Ἀλλὰ τὸ Ἐφετεῖον δέχεται, ὅτι ὁ πωλητὴς τοῦ ἐν λόγῳ κτήματος ὑπεσχέθη, ὅτι τὸ πωλούμενον εἶνε ἐλεύθερον παντὸς βάρους ὑποθήκης ἐπομένως ἡ τυχὸν γειῶσις τοῦ ἀγοραστοῦ περὶ τοῦ βάρους τῆς ὑποθήκης δὲν ὠφελεῖ τὸν πωλητὴν, ἀφοῦ οὗτος διὰ τῆς συμβάσεως ρητῶς ἀνεδέχθη τὴν ἐκ τῆς ἐκνικήσεως ὑποχρέωσιν, ἄρα ὁρθῶς τὸ

Ἐφετεῖον, εἰ καὶ δι' ἄλλον λόγον, ἀπέρριψεν ὡς ἀλυσιτελῆ τὸν ἰσχυρισμὸν τοῦ ἀναιρεσειόντος, ὅτι ὁ ἀγοραστὴς διετέλει ἐν γνῶσει τοῦ βάρους τῆς ὑποθήκης.

Ἐπειδὴ κατὰ τοὺς νόμους 74 Ἀρμ. Γ' γ' καὶ Ν. 45 Πανδ. 21. 2, ὅταν ἡ πώλησις κτήματος γίνεται καθ' ὅρια καὶ κατὰ μέτρον ἐπὶ ἐνὶ τμήματι, ἐπικρατέστερος εἶναι ὁ καθ' ὅρια προσδιορισμός, τοῦ κατὰ μέτρον προσδιορισμοῦ θεωρουμένου τυχαίου. Ἐν τοιαύτῃ δὲ περιπτώσει, γενικῆς οὐσῆς τῆς διατάξεως τοῦ νόμου, οὐ μόνον ἡ διεκδίκησις ἀπαγορεύεται, ἀλλ' οὐδὲ τμήμα ὀφείλεται. Ἀφοῦ δὲ τὸ Ἐφετεῖον δέχεται κατὰ τὴν ἀνεξέλεγκτον αὐτοῦ κρίσιν, ὅτι ἡ πώλησις τοῦ περὶ οὗ πρόκειται κτήματος, τοῦ ὁποίου τὸ συμφωνηθὲν τμήμα ζητεῖται, ἐγένετο οὐχὶ κατὰ μέτρον, ἀλλὰ καθ' ὅρια, ἐπὶ τοιούτου δὲ κτήματος καθ' ὅρια προσδιορισθέντος ἦτο ἐγγεγραμμένη ἡ ὑποθήκη καὶ τὰ ὅρια ταῦτα ἐμπεριλαμβάνονται ἐν ταῖς ἐκτελεστικαῖς πράξεσιν, ὁρθῶς, ἐπὶ τῇ βάσει τῶν ἀνωτέρω νόμων, ἀπεφάνητο, ὅτι ὁλόκληρον τὸ κατασχεθὲν κτῆμα ἐξεποιήθη ἀναγκαστικῶς, καὶ ἀπέρριψε τὸν ἀντιθετον ἰσχυρισμὸν τοῦ ἀναιρεσειόντος.

Ἐπειδὴ ἡ ἔνστασις κατὰ τοῦ ἀνωτέρω ἰσχυρισμοῦ ἰσχυρῶς προτείνεται ὑπὸ τοῦ ἀναιρεσιβλήτου, παρ' οὗ ζητεῖται τὸ τμήμα πρὸς ἀπλλαγὴν τοῦ ἀπὸ τῆς καταβολῆς αὐτοῦ διὰ τὸν ἄνω λόγον τῆς ἐκνικήσεως· ὥστε τὸ προτεινόμενον ἀνιτιολόγητον, ὅτι τὸ Ἐφετεῖον δὲν ἀπήντησεν εἰς τὸν ἰσχυρισμὸν τοῦ ἀναιρεσειόντος, ὅτι ἡ ἔνστασις τοῦ ἀναιρεσιβλήτου, ὅτι ἐπὶ τοῦ πλειστηριασμοῦ, ἐξεποιήθη ὁλόκληρον τὸ ὑπὸ τοῦ Κακκαντᾶ ἐκποιήθην κτῆμα, εἶναι ἐκ δικαιώματος τρίτου, εἶναι ἀνευ ἀξίας.

Διὰ ταῦτα,

Ἰδὸν καὶ τᾶρθρ. 830 καὶ 210 Πολ. Δικονομίας.

Ἀπορρίπτει τὴν ἀπὸ 3 Φεβρουαρίου 1890 αἴτησιν τοῦ Χαριλάου Γκίμου περὶ ἀναιρέσεως τῆς ὑπ' ἀριθ. 1706 τοῦ 1889 ἀποφάσεως τῶν ἐν Ἀθήναις Ἐφετῶν.

Καταδικάζει τὸν ἀναιρεσειόντα εἰς τὰ δικαστικὰ ἔξοδα τοῦ ἀναιρεσιβλήτου, μετριαζόμενα εἰς δρχμὰς τεσσαράκοντα πέντε (45) καὶ εἰς τὰ τέλη τῆς σημάσεως καὶ εἰς τὸ νόμιμον παράβολον.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις τῇ τετάρτῃ (4) Μαΐου. 1898. Ἐδημοσιεύθη δ' αὐτόθι ἐκτάκτως τῇ τετάρτῃ (4) Μαΐου 1898.

Ὁ Πρόεδρος
Κ. Σημαντήρας

Ὁ Ὑπογραμματεὺς
Π. Βαρουξάκης

Ἀριθ. 91

Τὸ Δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου

Τμῆμα Α'.

Συγκείμενον ἐκ τῶν δικαστῶν Κωνστ. Σημυντήρα, προέδρου, Χρ. Κόκκορη, Ἄνδρ. Γκιών, Παν. Μενελαίου, Ἀδαμ. Πετρίτση, Μίλτ. Ἡλιάδου καὶ Ξεν. Εὐθυμίου· παρόντων τοῦ τε Εἰσαγγελέως Δημοσθ. Τσιβνοπούλου καὶ τοῦ Ὑπογραμματέως Π. Βαρουξάκη.

Συνεδριάσαν δημοσίᾳ ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ τοῦ καταστήματος αὐτοῦ τὴν εἰκοστὴν ἐβδόμην Ἀπριλίου 1898, ἵνα δικάσῃ ἐπὶ τῇ αἰτήσεως τοῦ Κων. Π. Ἀγαθοκλέους, κατοίκου Στυλίδος δι' ἐαυτὸν καὶ ὡς διευθυντοῦ τῆς ἐν Στυλίδι ἐταιρίας ὑπὸ τὴν ἐπωνυμίαν «Κωνστ. Π. Ἀγαθοκλῆς καὶ Σα», παρασταθέντος διὰ τοῦ πληρεξουσίου του Μιχ. Κωτσάκου, δικηγόρου, κατὰ τοῦ Μιχθ. Μαρκίδου, κατοίκου ὠσαύτως, παρασταθέντος διὰ τοῦ πληρεξουσίου του Σπ. Βλάχου, δικηγόρου περὶ ἀναιρέσεως τῶν ὑπ' ἀριθ. 2074 τοῦ 1894 καὶ 2251 τοῦ 1896 ἀποφάσεων τοῦ Ἐφετερίου Ἀθηνῶν.

Ἀκούσαν τοῦ εἰσηγητοῦ Δικαστοῦ Μιλ. Ἡλιάδου ἐκθέσαντος τὰς:

Ὁ Ματθαῖος Μαρκίδης διὰ τῆς ἀπὸ 30 Νοεμβρίου 1884 ἐνώπιον τοῦ Πρωτοδικείου Λαμίας ἀγωγῆς του κατὰ τοῦ Κωνσταντίνου Ἀγαθοκλέους, δι' ἐαυτὸν καὶ ὡς διευθυντοῦ τῆς ἐταιρίας «Κ. Π. Ἀγαθοκλῆς καὶ Σα» ἐξέθηκεν, ὅτι αὐτός, ὁ Ἀθαν. Λάμπρου δι' ἐαυτὸν καὶ ὡς διευθυντῆς τῆς ἐταιρίας «Ἀδελφοὶ Θ. Λάμπρου» καὶ ὁ ἐναγόμενος ἀτομικῶς καὶ ὑπὸ τὴν ἰδιότητά του, τῇ 19 Ἀπριλίου 1881 συνέστησαν ἐταιρίαν, εἰς ἣν ὁ μὲν ἐναγόμενος ἐνείχετο κατὰ τὰ 2)3, αὐτὸς δὲ καὶ ὁ Λάμπρου ὑπὸ τὴν ἰδιότητά του κατὰ τὸ 1)3, ἥτοι αὐτὸς ἐνείχετο κατὰ τὸ 1)6 τῆς ἐταιρίας, ἥς τὸ ἀντικείμενον ἦτο ἡ χορήγησις διπυρίτου καὶ νωποῦ ἄρτου εἰς τὰ κατὰ τὴν Φθιώτιδα καὶ Εὐρυτανίαν εὐρισκόμενα κατ' ἐκείνην τὴν ἐποχὴν Ἑλληνικὰ στρατεύματα παντὸς ὅπλου πλὴν τῆς χωροφυλακῆς· ὅτι τῆς ἐταιρίας ταύτης διαχειριστῆς, ταμίας καὶ διευθυντῆς ἦτο ὁ ἐναγόμενος καὶ ὡς τοιοῦτος ἐχορήγησεν ἀπὸ τῆς 21 Ἀπριλίου 1881 μέχρι τῆς 8 Αὐγούστου ἰδίου ἔτους 1,054,858 μερίδας, αἵτινες ἀφῆκαν κέρδος καθαρὸν δρ. 90,000, ἐξ ὧν ἀνήκουσιν αὐτῷ (τῷ ἐνάγοντι) δραχμαὶ 15,000, ἔτι ὁ ἐναγόμενος εἶναι ὑπόχρεος νὰ δώσῃ λογοδοσίαν τῆς διαχειρίσεως του ταύτης· καὶ ᾗτήσατο νὰ

υποχρεωθῇ ὁ ἐναγόμενος νὰ δώσῃ λογοδοσίαν τῆς διαχειρίσεως τῆς εἰρημένης ἐταιρίας ἀπὸ 21 Ἀπριλίου μέχρι 8 Αὐγούστου 1881· νὰ θεωρηθῇ ὡς εἰκαζόμενον ἔλλειμμα ἡ ποσότης δρ 15 000 νὰ διαταχθῇ ἡ κατασχέσις καὶ ἐκποιήσις τῆς περιουσίας του· ἄλλως νὰ τῷ πληρῶσῃ τὸ 1)6 τῶν εἰρημένων κερδῶν, ἧτοι δραχ. 15,000 ἐντόκως ἀπὸ τῆς 8 Αὐγούστου 1881

Συζητήσεως γενομένης, τὸ Πρωτοδικεῖον ἐξέδοτο τὰς ὑπ' ἀριθ. 75 καὶ 449 (1887), 98, 333 καὶ 535 (1888), 672 (1889), 687 (1891) ἀποφάσεις, δι' ὧν διέταξεν ἀποδείξεις καὶ τελευταῖαν τὴν ὑπ' ἀριθ. 948 (1893), δι' ἧς ἐπέβαλεν εἰς τοὺς διαδίκους ὄρκους, μετὰ τὴν δόσιν τῶν ὁποίων ὑπεχρέου τὸν ἐναγόμενον νὰ προσαγάγῃ τὰ ἐμπορικὰ του βιβλία τὰ ἀφορῶντα τὴν δικαζομένην διαφορὰν.

Ἐκκληθεῖσιν τῶν δύο τελευταίων ἀποφάσεων ὑπ' ἀριθ. 687 καὶ 948 ὑπὸ τοῦ ἐνάγοντος, τοῦ ἐν Ἀθήναις Ἐφετεῖον ἐξέδοτο τὴν ὑπ' ἀριθ. 2074 (1894) ἀπόφασιν, δι' ἧς μετερρῦθμισε τὰς εἰρημένας ἀποφάσεις καθόσον ἐπέτρεψαν μαρτυρικὰς ἀποδείξεις, ὑπεχρέωσε τοὺς διαδίκους νὰ δώσωσιν ὄρκους, ὁ μὲν ἐνάγων, 1) περὶ τοῦ ὅτι τὰ χορηγηθέντα ὑπὸ τῆς ἐταιρίας ἄλευρα διὰ τὴν ἀναληφθεῖσαν τροφοδοσίαν ἐτιμῶντο, ὅτε ἐχορηγοῦντο πρὸς 47 λεπτὰ κατ' ὁκάν, 2) ὅτι ἐκάστη μερίς ἔβαρύνθη διὰ δαπάνης κατασκευῆς 4 λεπτῶν· 3) ὅτι δὲν ἐφθάρησαν σάκκοι κατὰ τὴν μεταφορὰν τοῦ χορηγουμένου ἄρτου καὶ διφυρίτου καὶ 4) ὅτι καθ' ὅλην τὴν τετράμηνον διάρκειαν τῆς ἐταιρικῆς τροφοδοσίας δὲν ὑπῆρχε παρακαταθήκη ἐφοδίων ἁλεύρου καὶ διφυρίτου ἄξιαις δραχ. 200,000. Ὁ δὲ ἐναγόμενος περὶ τοῦ ὅτι, 1) ἡ γενομένη δαπάνη διὰ τὴν μεταφορὰν τῶν ἁλεύρων καὶ διφυρίτου ἦτο διὰ τὴν Λαμῖαν 1 λεπτὸν κατ' ὁκάν, διὰ τὴν Βαρυμπόπην 4, διὰ τὸ Καρπενήσιον 7, διὰ τὸ Γαρδικίον 1)2 καὶ διὰ τὴν Νέαν Μιζέλην 1 λεπτὸν καὶ 2) ὅτι οἱ Ἰω. Ράμμος, Τρ. Γαλάνης, Ἀθ. Τραγωδάρας, Δημ. Κανδύλας, Δούκας Τερτίπης καὶ Ἀρ. Ἀγαθοκλῆς, δὲν ἀπετέλουν μέρος τῆς ἐταιρίας καὶ παρέσχον ἐργασίας κατὰ τὴν ἐκτέλεσιν τῆς τροφοδοσίας, δι' αἷς δικαιοῦνται εἰς ἀμοιβήν. Δοθέντων τῶν ὀρκίων τούτων, τὸ αὐτὸ Πρωτοδικεῖον ἐξέδοτο τὴν ὑπ' ἀριθ. 694 (1895), δι' ἧς ἐδέχθη τὴν προκειμένην ἀγωγὴν καὶ ὑπεχρέωσε τὸν ἐναγόμενον νὰ πληρῶσῃ τῷ ἐνάγοντι τὸ 1)6 τῶν κερδῶν τῆς ἐταιρίας, ἀνερχομένων εἰς δραχ. ἐν ὅλῳ 137,105 καὶ 10)00 ἧτοι δραχ. 22,850 καὶ 85 ἐντόκως ἀπὸ τῆς ἐπιδόσεως τῆς ἀγωγῆς. Τὰς ὑπ' ἀριθ. 687 (1891), 948 (1893) καὶ 694 (1895) ἐξεκάλεσεν ὁ ἐναγόμενος, μόνον δὲ τὴν 694 ὁ ἐνάγων ἐνώπιον τοῦ

Ἐφετείου Ἀθηνῶν, ὕπερ ἐξέδοτο τὴν ὑπ' ἀριθ. 2251 (1896) ἀπόφασιν, δι' ἧς μεταρρυθμίσαν τὴν ὑπ' ἀριθ. 694 ἀπόφασιν ὑπεχρέωσε τὸν μὲν ἐναγόμενον, ἵνα ἀποδείξῃ καὶ διὰ μαρτύρων, 1) ὅτι ἑκατὸν ὀκάδες ἀλεύρου ἀπέδιδον 140 ὀκάδας ἄρτου, 2) ὅτι ἀπωλέσθησαν κατὰ τὴν μετακόμισιν ἄρτου καὶ διπυρίτου εἰς τὰ διάφορα σημεῖα τῆς στρατοπεδεύσεως σάκκοι καὶ πόσοι καὶ ποσὰς ἀξίας. Τὸν δὲ ἐνάγοντα, ἵνα δώσῃ τὸν ἐξῆς ἐπακτὸν ὄρκον, 1) ὅτι ἢ ἐκ 200,000 δραχμῶν κατατεθειμένη ἐγγύησις διὰ τὴν ἐπίδικον ἐπιχείρησιν δὲν ἐβράδυνεν ἐπὶ δύο ἔτι μῆνας ἀπὸ τῆς λήξεως τῶν ἐργασιῶν τῆς ἐταιρίας νὰ ἐπιστραφῇ αὐθαίρετως τῷ ἐναγομένῳ, ἀλλ' ἀρῆκεν αὐτὴν αὐτὸς ἐπὶ τὸ περιπλέον τοῦτο διάστημα ὡς ἐγγύησιν δι' ἐτέραν ἐπιχείρησιν καὶ 2) ὅτι αἱ δαπάναι πρὸς μεταφορὰν τοῦ ἄρτου καὶ διπυρίτου ὡς καὶ ὁ Δημοτικὸς φόρος δὲν ὑπερέβη τὸ ποσὸν τῶν 26,370 καὶ 50)00 ἢ ποσὸν ἐπὶ πλεόν τοῦ ποσοῦ τοῦτου ἐδαπανήθη. Ἀνεγνώρισε δὲ τὰ ἐξῆς κονδύλια, 1) ὅτι τὰ ἄλευρα ἡγοράσθησαν πρὸς 47 λεπτὰ κατ' ὀκάν, 2) διὰ κατασκευὴν ἄρτου καὶ διπυρίτου, δι' ἀγορὰν καυσίμου ὕλης, ἁλατος κλπ. πρὸς 4 λεπτὰ δι' ἑκάστην ὀκάν ἄρτου τὸ ὅλον δραχ. 30,205 καὶ 72)00 (ἦτοι 755,143 ὀκάδας διπυρίτου καὶ ἄρτου πρὸς 4 λεπτὰ), 3) διὰ τελεῖα χαρτοσήμου καὶ κηρύκεια δικαιώματα δραχ. 2847 καὶ 50)00, 4) τόκον τεσσάρων μηνῶν διακοσίων χιλιάδων δραχμῶν πρὸς 4 0)0 ἐτησίως δρ. 2884 καὶ 40)00, 5) δι' ἐξόδα προσωπικοῦ διὰ τὰ διάφορα σημεῖα τῆς παραδόσεως τοῦ ἄρτου καὶ διπυρίτου δραχ. 10,000· ἀπέριψε δὲ πλὴν τοῦ ἐκ δρ. 10 000 κονδυλίου, ἀπορριφθέντος διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 687 (1891) ἀποφάσεως τοῦ Πρωτοδικείου. δι' ἀμοιβὴν τοῦ ἐναγομένου λόγῳ προσωπικῆς ἐργασίας καὶ τὸ ἐκ 12,000 δραχ. διὰ τόκον τῆς ἐκ δραχ. 200,000 ἀξίας τῶν ἐφοδίων καὶ ἐπεφυλάχθη νὰ ἀποφανθῇ ἐπὶ τῆς ἀντεφέσεως τοῦ ἐνάγοντος. Τῶν ὑπ' ἀριθ. 2074 (1894) καὶ 2251 (1896) ἀποφάσεων τοῦ Ἐφετείου τὴν ἀναίρεσιν αἰτεῖται ὁ ἐναγόμενος Κ. Π. Ἀγαθοκλῆς, διὰ τοὺς ἐν τῇ ἀπὸ 4 Ἰανουαρίου 1897 αἰτήσῃ καὶ τοὺς ἐν τῇ ἀπὸ 27 Δεκεμβρίου 1897 προσθέτῳ δικογράφῳ περιεχομένους ὡς ἐξῆς λόγους.

Ι. Τοὺς ἐν τῷ ἀνααιρετηρίῳ.

Διότι διὰ τῆς πρώτης τῶν προσβαλλομένων ἀποφάσεων ὑπ' ἀριθ. 2074, δι' ἧς τὸ Ἐφετεῖον ἀπεφάνετο ὀριστικῶς, ὅτι ἡ ἀξία τοῦ ὑπ' αὐτοῦ καταβληθέντος πρὸς ἐκτέλεσιν τῆς ἐταιρικῆς ἐπιχειρήσεως ἀλεύρου ἦτο λεπτὰ 47 κατ' ὀκάν, παρεβίασε τὰς οὐσιώδεις διατάξεις τῶν ἀρθρ. 170, 256 καὶ 276 τῆς Πολ. Δικονομίας καὶ ἀφῆκεν ὅλως ἀναιτιολόγητον τὴν ἀπόφασίν του, καθ' ὅσον ἔλαβεν

ὕπ' ὅψει καὶ ἐξετίμησε μόνον τὰς ληφθείσας μαρτυρικὰς ἐπὶ τοῦ θέματος τούτου ἀποδείξεις, παρέλιπε δὲ ἐντελῶς νὰ λάβῃ ὕπ' ὅψει καὶ ἐκτιμήσῃ ἐν συνδυασμῷ ἢ καὶ ἀνεξαρτήτως πρὸς ταύτας τὰ παρ' αὐτοῦ ἐπικαλεσθέντα διὰ τῶν ὑποβληθεισῶν ἐνώπιόν του προτάσεων αὐτοῦ εἰς ἀπόδειξιν τῆς ἀξίας τοῦ ἀλεύρου καὶ προσαχθέντα ἔγγραφα, ἥτοι πρῶτον τὸ μεταξὺ αὐτοῦ καὶ τοῦ Δημοσίου συνταχθὲν ἐργολαβικὸν συμβόλαιον ὑπ' ἀριθ. 27,464, δεύτερον τὰ βιβλία του, τρίτον τὰς ἀπὸ 27 καὶ 29 Ἀπριλίου καὶ 6 Ἰουνίου 1881 ἐπιστολὰς τῆς ἐταιρίας « Ἀδελφοὶ Λάμπρου », μεθ' ἧς εἶχεν ἐταιρικῶς τὴν μετοχὴν του ὁ ἀναιρεσιβλήτος ἐπὶ τοῦ 1)3 εἰς τὴν προκειμένην ἐπιχείρησιν καὶ τέταρτον τὸ ὑπὸ τοῦ ἀναιρεσιβλήτου ἐπικληθὲν καὶ προσαχθὲν καὶ συνεπῶς κοινὸν μέσον ἀποδείξεως καταστὰν ὑπ' ἀριθμὸν 926 (1881) συμβόλαιον τοῦ Συμβολαιογράφου Καυλάνη, οὕτω δὲ κατέστησεν ἀναιρετέαν τὴν ἀπόφασίν του.

Διότι κατὰ παράβασιν τῶν αὐτῶν ἄρθρων ἢ αὐτὴ ἀπόφασις εἰς ἐκτίμησιν τῶν διαταχθεισῶν ἀποδείξεων ἐπὶ τοῦ θέματος ὅτι καθ' ὅλον τὸ τετράμηνον διάστημα τῆς ἐταιρικῆς ἐπιχειρήσεως ἔμενε παραταθῆκη ἀλεύρου καὶ διπυρίτου ἀξίας 200,000 δραχ. τοῦτο μὲν δὲν ἔλαβεν ὕπ' ὅψιν τὸ ἐργολαβικὸν ὑπ' ἀριθ. 27464 συμβόλαιον, ὅπερ ἐπεκαλέσθη αὐτὸς, καὶ τὰς προσκομισθείσας μαρτυρικὰς καταθέσεις, ἀλλὰ μόνον τὴν ἀπὸ 4 Ἰουνίου 1881 ἐπιστολὴν τοῦ Μ. Μαρκίδου καὶ τὸ ὑπ' ἀριθ. 27,750 συμβόλαιον τοῦ συμβολαιογράφου Γλυκοφρυδίου, τοῦτο δὲ καὶ τὰ ἔγγραφα ταῦτα δὲν ἔλαβεν ὕπ' ὅψιν ὁλόκληρα, ἀλλ' ἐν μέρει, εἰς τρόπον, ὥστε ἐν τῇ ἐκτιμήσει αὐτῶν παρεμόρφωσεν ἐντελῶς τὸ περιεχόμενον των.

Διότι κατὰ παράβασιν τῶν ἄρθρ. 349, 351 καὶ 352 Πολ. Δικονομίας ἢ αὐτὴ ἀπόφασις ἐπέβαλεν εἰς τὸν ἀναιρεσιβλήτον ἀπαλλοκτικὸς ὅρκους, ἐν ᾧ ἔδει νὰ ἐπιβάλλῃ τοὺς ὑπ' αὐτοῦ ἐπαχθέντας ὅρκους περὶ ὧν τῶν θεμάτων.

Διότι ἡμαρτημένη καὶ κατὰ παράβασιν τῶν ἀνω διατάξεων ἢ δευτέρα τῶν προσβαλλομένων ἀποφάσεων δὲν ἀνεκάλεσε τὴν πρώτην.

Διότι κατὰ παραβίαν τοῦ ἄρθρ. 22 ἐδ. ε'. τοῦ ἀπὸ 16 Ἰουλίου 1836 περὶ χαρτοσήμου νόμου, ἰσχύοντος κατὰ τὴν ἐν τῇ ἀγωγῇ ἐποχὴν, δέχεται ἢ ὑπ' ἀριθ. 2251 ἀπόφασις ὅτι ἀφ' οὗ ἀπαξ κατεβλήθη τὸ ἀνχολογικὸν τέλος τῆς ἐπιχειρήσεως, δὲν ὑποχρεοῦται ὁ ἐργολάβος εἰς τὴν καταβολὴν ἐτέρου τέλους διὰ τὴν ἐξόφλησιν τῶν ὑπ' ὀνόματί του κατόπιν ἐκδιδομένων ἐνταλμάτων διὰ τὴν λήψιν ποσῶν ἐκ τῆς ἐπιχειρήσεως ταύτης.

Διότι κατὰ παραβάσιν τῶν περὶ τελεσιδικίας διατάξεων τοῦ νόμου ἡ αὐτὴ ἀπόφασις ἐδέχθη ὅτι τὸ ἐκ Δρ 12,000 κονδύλιον τῆς λογοδοσίας του τὸ ἀφορῶν τὴν ἀμειβὴν τῆς προσωπικῆς του ἐργασίας ἀπερίφθη διὰ τῆς 687 ἀποφάσεως, καταστάσης τελεσιδικίου, ἐνῶ ἐν τῷ διατακτικῷ τῆς ἡ ἀπόφασις αὕτη οὐδεμίαν περιέχει ὁριστικὴν διάταξιν περὶ τοῦτου.

II Τὸς ἐν τῷ προσθέτῳ δικογράφῳ.

Διότι τὸ Ἐφετεῖον διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 2074 ἀποφάσεώς του, λαβὼν ὑπ' ὄψει καὶ ἐκτιμήσαν μόνον τὰς ληφθείσας συνεπείας τῆς προδικαστικῆς ἀποφάσεως μαρτυρίας περὶ τῆς ἀξίας τοῦ ὑπ' αὐτοῦ καταβληθέντος πρὺς ἐκτέλεσιν τῆς ἐταιρικῆς ἐπιχειρήσεως ἀλεύρου, καὶ ἐπὶ τῇ βάσει τούτων μόνον ἀποφηνάμενον, ὅτι ἡ ἀξία τοῦ ἀλεύρου ἦτο 47 λεπτὰ κατ' ὁκτὼν, παραλιπὼν δ' ἐντελὼς νὰ λάβῃ ὑπ' ὄψει καὶ ἐκτιμήσῃ ἐν συνδυασμῷ ἢ καὶ ἀνεξαρτήτως πρὸς τὰς μαρτυρίας τὰ παρ' αὐτοῦ ἐπικαλεσθέντα καὶ προσαχθέντα ἔγγραφα, ἥτοι: 1) τὸ μεταξὺ αὐτοῦ καὶ τοῦ Δημοσίου συνταχθέν ἐργολαβικὸν συμβολαῖον ὑπ' ἀριθ. 27464· 2) τὰ νομίμως συνταχμένα ἐμπορικὰ βιβλία του, καὶ 3) τὰς ἀπὸ 27 καὶ 29 Ἀπριλίου καὶ 6 Ἰουνίου 1881 ἐπιστολάς τῆς ἐταιρίας «Ἀδελφοὶ Λάμπρου», παρὲβίβασεν οὕτω τὰς περὶ ἀποδείξεως οὐσιώδεις διατάξεις τῶν ἀρθρῶν 252, 256 καὶ 276 Πολ. Δικονομίας, ἀρῆσαν ὅλως ἀναιτιολόγητον περὶ τούτων τὴν ἀπόφασιν, ἐνῶ ἂν ἐλάμβανεν ὑπ' ὄψει καὶ ἐξετίμα τὰ ἀνωτέρω ἔγγραφα, βεβαίως εἰς ἄλλοιον ἀποτέλεσμα ἐκτιμήσεως θὰ κατέληγεν καὶ ἤθελεν ἐκτιμήσῃ τὴν ἀξίαν τῶν ἀλεύρων συμφώνως πρὸς τοὺς ἰσχυρισμούς του εἰς 54 λεπτὰ κατ' ὁκτὼν καὶ οὐχὶ 47.

Διότι ἡ αὐτὴ 2074 ἀπόφασις κατὰ παράβασιν τῶν αὐτῶν περὶ ἀποδείξεως οὐσιωδῶν διατάξεων τῆς Πολ. Δικονομίας καὶ τῶν ἀρθρ 180, 182, 202, 203, 351, 352, 391, 383 καὶ 807 Πολ. Δικονομίας, προκειμένου νὰ ἐκτιμήσῃ ἐπὶ τῇ ἐφίσει τοῦ Μ. Μαρκίδου τὰς ληφθείσας συνεπείας τῆς ὑπ' ἀριθ. 687 προδικαστικῆς ἀποφάσεως τοῦ Πρωτοδικείου Λαμίας μαρτυρικὰς καὶ ἄλλας προσκομισθείσας ἀποδείξεις ἐπὶ τοῦ θέματος, «ὅτι καθ' ὅλον τὸ τετράμηνον διάστημα τῆς ἐταιρικῆς ἐπιχειρήσεως εἶχε παρακαταθήκην ἢ ἐφόδιον ἀλεύρων καὶ διπυρίτου ἄρτου ἀξίας δραχ. 200, 000», κατὰ τὴν ἐκτίμησιν ταύτην, ὡς ἀποδεικνύεται ἐκ τῆς σκέψεως θῆς τῆς ἀποφάσεως ταύτης, τὸ Ἐφετεῖον δὲν ἔλαβεν ὑπ' ὄψει οὐδ' ἐξετίμησε ποσῶς, ὡς ὀφείλε, τὰς ληφθείσας, ὡς εἴρηται, μαρτυρίας, ἃς ἐπεκαλέσθη διὰ τῶν ἀπὸ 20 Μαρτίου 1894 προτάσεων του (σκ. 15), ἀφ' ἐν οὕτως ὅλως ἀναιτιολόγητον τὴν ἀπό-

φασίν του, ἐν ᾧ ἐκ τῶν ληφθεισῶν μαρτυριῶν ἀποδεικνύεται πλημμελὲστατα ὅτι διατήρει τὸ εἰρημένον ἐφόδιον ἐξ ἀλεύρου καὶ διπυρίτου ἄρτου, ὅπερ εἶχε τὴν ὑποχρέωσιν νὰ διατηρῇ κατὰ τὸν δέκατον ἕκτον ὅρον τοῦ ὑπ' ἀριθ. 27,464 ἐργολαβικοῦ συμβολαίου, ἢ ὅλον τὸν χρόνον τῆς ἐταιρικῆς ἐπιχειρήσεως, 2) διότι στηρίχθην τὸ Ἐφετεῖον μόνον εἰς τὰ ὑπὸ τοῦ ἀναιρεσιβλήτου ἐπικαλεσθέντα ἔγγραφα, ἥτοι τὸ ὑπ' ἀριθ. 27,750 συμβολαῖον καὶ τὴν ἀπὸ 4 Ἰουνίου 1881 ἐπιστολὴν του (τοῦ ἀναιρεσιβλήτου) δὲν ἔλαβε ὑπ' ὄψει οὐδ' ἐξετίμησε ταῦτα καθ' ὅλοκληρίαν καὶ ἐν τῷ συνόλῳ τὸ περιεχόμενον αὐτῶν συμφώνως πρὸς τὰ ἐν ταῖς ἐνώπιον οὐτοῦ ὑποβληθείσας προτάσεις του ἀναπτυχθέντα, ἄλλως ἢ ἤθελεν ἄλλως ἀποφασίσαι, ἢ οὐ διὰ μὲν τοῦ ὑπ' ἀριθ. 27,750 συμβολαίου οὐδὲ ἄλλως ἀπαλλάσσεται τῆς πρὸς διατήρησιν ἐφοδίου ὑποχρέσεως ἣν ἀνέλαβε διὰ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 27,464 συμβολαίου, τοῦτο μὲν διότι διὰ τοῦ τοῦ ὁρου τοῦ συμβολαίου 27,750 ἀπλῶς τὸ Δημόσιον ἀπαλλάσσεται τῆς ὑποχρέσεως πληρωμῆς ἀποζημιώσεως διὰ τὴν διατήρησιν τοῦ ἐφοδίου καὶ οὐδὲ ὅλως καταργεῖ τὴν ὑποχρέωσιν του περὶ διατήρησεως τούτου, τοῦτο δὲ, διότι τὸ συμβολαῖον 27,750 δὲν ἀφορᾷ τὴν ἐταιρικὴν μετὰ τοῦ νῦν ἀναιρεσιβλήτου ἐπιχειρήσιν, ἀλλ' ἄλλην πρόσθετον, εἰς ἣν οὐδὲ ὅλως ἐνίχετο ὁ ἀναιρεσιβλήτος, ἥτοι τὴν τροφοδοσίαν τοῦ στρατοῦ τοῦ προσωρισμένου διὰ τὴν κατάληψιν τῆς Ἡπείρου καὶ Θεσσαλίας, ἐκ δὲ τῆς ἀπὸ 4 Ἰουνίου 1881 ἐπιστολῆς του πρὸς τοὺς συνεταίρους τοῦ ἀναιρεσιβλήτου ἀδελφούς Λάμπρου, ἤθελε πεισθῇ ὡσαύτως προδήλως, ὅτι ὅχι μόνον δὲν ἀππλάγησαν τῆς διατηρήσεως ἐφοδίου, ἀλλὰ τὸναντίον γίνεται λόγος περὶ τῆς προμηθείας καὶ ἀποταμιεύσεως αὐτοῦ.

Διότι κατὰ παραβάσιν τῶν ἀρθρῶν 349, 351, 352 καὶ 353 Πολ. Δικονομίας τὸ Ἐφετεῖον διὰ τῆς αὐτῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως τοῦ 2074 ἐπέβαλεν εἰς τὸν ἀντιδικόν του (ἀναιρεσιβλήτον) τοὺς ἐν αὐτῇ διατυπωμένους ἀπαλλακτικούς ὅρκους περὶ τῶν ἐξῆς θεμάτων ἥτοι 1) περὶ τῆς ἀξίας τῶν ὑπ' αὐτῶν χορηγηθέντων ἀλεύρων διὰ τὴν ἀναληφθεῖσαν ἐταιρικῶς τροφοδοσίαν τοῦ στρατοῦ διὰ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 27,464 συμβολαίου, 2) περὶ τῆς δαπάνης τῆς κατασκευῆς τοῦ χορηγηθέντος ἄρτου καὶ 3) περὶ τῆς διατηρήσεως ἐν ἀποθήκαις ἀλεύρου καὶ διπυρίτου ἄρτου ὡς ἐφοδίου ἀξίας δραχμῶν 200,000, ἐν ᾧ διὰ τῶν ὑποβληθεισῶν ἀπὸ 20 Μαρτίου 1894 προτάσεων του (σκ. 19) ρητῶς ἐπήγαγεν εἰς τὴν νῦν ἀναιρεσιβλήτον ὅρκον περὶ πάντων τῶν ἐπιβληθέντων αὐτῷ (τῷ ἀναιρεσιβλήτῳ) θεμάτων ἀποδείξεως διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 687 (1891) προδικαστικῆς

ΑΠΟΦΑΣΕΙΣ ΑΡΕΙΟΥ ΠΑΓΟΥ

ἀποφάσεως τῶν ἐν Λαμίᾳ Πρωτοδικῶν, ἐν ᾗ περιπτώσει δὲν ᾔθελον θεωρηθῇ τὰ θέματα ἀποδεδειγμένα τελείως διὰ τῶν ληφθεισῶν μαρτυριῶν καὶ τῶν προσαχθέντων ἐγγράφων ἢ δὲν συνήγοντο ἐκ τούτου σπουδαίαι πιθανότητες ὥστε νὰ ἐπιβληθῇ αὐτῷ (τῷ ἄνω ρευσέοντι) ἀναπληρωτικός ὄρκος. Ἐπομένως τὸ Ἐρετεῖον μὴ ἐπιβλὼν τοὺς ὑπ' αὐτοῦ, ὡς εἶρηται, ἐπαχθέντας ὄρκους, οὓς κατὰ προτίμησιν εἶδει νὰ ἐπαγάγῃ, παρεβίασε τὸν νόμον καὶ κατέστησε διὰ τὸν λόγον τοῦτον ἀναιρετέαν τὴν ἀπόφασίν του.

Διότι κατ' ἐσφαλμένην ἐρμηνείαν καὶ ἐφαρμογὴν τῶν περὶ χαρτοσήμων νόμων, τὸ Ἐρετεῖον διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 2251 προσβαλλομένης ἀποφάσεώς του ἐδέχθη, ὅτι ἀφ' οὗ ἀπαξ κατεβλήθη τὸ ἀνάλογον χαρτόσημον κατὰ τὴν σύνταξιν τοῦ συμβολαίου 27,464 δι' οὗ ἀνέλαβε τὴν χορήγησιν νωποῦ καὶ διπυρίτου ἄρτου εἰς τὸν στρατόν, δὲν ὑπεχρεοῦτο εἰς τὴν πληρωμὴν τέλους χαρτοσήμου διὰ τὰς διαφόρους ἀποδείξεις τὰς διδομένας πρὸς ἐξόφλησιν τῶν ἐκδιδόμενων ἐνταλμάτων περὶ διαφόρων ποσῶν ἀξίας χορηγηθέντων ἄρτων, ἐνῷ κατὰ τὰς ἄνω μνησθείσας διατάξεις, οἱ εἰς χωριστὸν φύλλον διδόμενα ἀποδεικτικὰ πληρωμῆς ποσότητος ἐπέκεινα τῶν 10 δραχμῶν καὶ ἐπὶ τῶν ὁτοιῶν ἐφθασε νὰ προπληρωθῇ τὸ χαρτόσημον ἀξίας ὑπόκεινται εἰς τέλος λεπτῶν 50. Ἐπομένως ἐσφαλμένως ἐθεωρήθη ὡς μὴ νόμιμος ἡ γενομένη πληρωμὴ χαρτοσήμου διὰ τὰς ἄνω ἀποδείξεις καὶ ἀπερρίφθη κατὰ τὸ πλείστον τὸ ἐκ δρ. 6,329 καὶ 15)00 κονδύλιον τῆς λογοδοσίας του γενομένου δεκτὸν μόνον διὰ δραχμὰς 2,874 καὶ 50)00 διὰ τὴν πληρωμὴν τῆς ἀξίας τοῦ χαρτοσήμου τοῦ συμβολαίου καὶ τῶν κηρυκείων δικαιοματίων, ἐν ᾧ εἶδει νὰ διαταχθῇ καὶ περὶ τοῦ ἀπορριφθέντος μέρους ἡ προσήκουσα ἀπόδειξις.

Διότι κατὰ παράβασιν τῶν περὶ ἀποδείξεως καὶ τελεσιδικίας διατάξεων τοῦ νόμου, τὸ Ἐρετεῖον διὰ τῆς 2251 ἀποφάσεως αὐτοῦ ἐδέχθη ὡς τελεσιδικίως ἀπερριμένον τὸ ἐκ δραχ. 12,000 κονδύλιον τῆς λογοδοσίας του τὸ ἀφορῶν τὴν ἀμοιβὴν του τῆς προσωπικῆς του ἐργασίας διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 687 (1891) ἀποφάσεως τοῦ Πρωτοδικείου Λαμίας, μὴ λαβὼν ὑπ' ὄψιν οὐδ' ὀλοκληρωτικῶς ἐκτιμήσαν τὴν ἀπόφασιν ταύτην καὶ παραμορφῶσαν ἐπομένως τὸ περιεχόμενον αὐτῆς, ἧς τὸ διατακτικὸν οὐδὲως περιέχει ὀριστικὰς διατάξεις, οὐδ' ἀποφαίνεται ὀριστικῶς περὶ ἀπορρίψεως τοῦ κονδυλίου τούτου, ὅπερ κατὰ τὸν νόμον ἀποτελεῖ ἰδίαν ἀγωγὴν καὶ εἶδει περὶ αὐτοῦ ὀριστικῶς ν' ἀποφαίνηται περὶ τῆς παραδοχῆς ἢ ἀπορρίψεώς του.

Ἀκοῦσαν τοῦ πληρεξουσίου τοῦ ἀναιρεσεύοντος ἀναπτύξαντος καὶ προφορικῶς τοὺς λόγους τῆς ἀναιρέσεως καὶ αἰτησάμενου τὴν

ἀναιρέσιν τῶν προσβαλλομένων ἀποφάσεων, τοῦ πληρεξουσίου τοῦ ἀναιρεσιβλήτου, αἰτησαμένου τὴν ἀπόρριψιν τῆς προκειμένης περὶ ἀναιρέσεως αἰτήσεως, ἔτι δὲ καὶ τὸ ἀπαραδέκτον αὐτῆς, ἀπευθυνομένης κατὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 2074 (1894) ἀποφάσεως τοῦ Ἐφετείου Ἀθηνῶν, ἣτις εἴτε χαρακτηρισθῇ ὡς παρεμπόπτουσα περὶ ἀποδείξεως καὶ μὴ ὑποκειμένη εἰς ἀναιρέσιν κατὰ τὸ ἄρθρον 812 § 3 Πολ. Δικονομίας, εἴτε θεωρηθῇ αὕτη ὡς ὀριστική, οὐχ ἥττον ἢ αἰτησις εἶνε ἐκπρόθεσμος, διότι ἡ ἀπόφασις ἐκοινοποιήθη πρὸς τὸν ἀναιρεσιόντα ἐν Ἀκμῇ τὴν 25 8)βρίου 1894, ἡ δὲ προκειμένη αἰτησις κατ' αὐτῆς ἐκοινοποιήθη εἰς αὐτὸν (τὸν ἀναιρεσιβλήτον) ἐν Στυλίδι 21 Ἰανουαρίου 1897, ἥτοι μετὰ παρέλευσιν διετίας περίπου, ὥστε ἡ αἰτησις εἶνε ἀπαράδεκτος λόγῳ ἐκπροθέσμου· καὶ τοῦ Εἰσπαγγελέως· Σκεφθὲν κατὰ τὸν Νόμον.

Ἐπειδὴ ἡ ὑπ' ἀριθ. 2251 τοῦ 1896 ἀπόφασις τοῦ Ἐφετείου Ἀθηνῶν, ἐφ' ὅσον ἀναγνωρίζει ἡ ἀπορρίπτει κεφάλαια τῆς λογοδοσίας, ὀριστικῇ ἐστὶ, καίπερ μὴ ἐκκαθαρίζουσα τὸν ὅλον λ)σμόν, διότι ὡς πρὸς ταῦτα διὰ τῆς ρηθείσης ἀποφάσεως ὀρίζεται τελειωτικῶς ἂν καὶ κατὰ πόσον δεόν νὰ συμπεριληφθῶσιν ἐν τῇ λογοδοσίᾳ καὶ δὲν δύνανται νὰ ἐξετασθῶσιν ἐκ νέου ὑπὸ τοῦ τῆς οὐσίας Δικαστηρίου, κατὰ τῶν διατάξεων ἐπομένως τούτων τῆς ρηθείσης ἀποφάσεως συγχωρεῖται κατὰ τὸ ἄρθρ. 812 § 2 Πολ. Δικον. αἰτήσις ἀναιρέσεως, συγχωρεῖται δ' ἐπίσης, καίπερ παρελθόντος τριακονθήμερου ἀπὸ τῆς ἐπιδόσεώς της, καὶ κατὰ τῆς προεκδοθείσης σχετικῆς περὶ ἀποδείξεως ὑπ' ἀριθ. 2074 τοῦ 1894 ὅτε προσβαλλομένης συγχρόνως μετὰ τῆς ὀριστικῆς ἄρθρ. 812 § 1 Πολ. Δικονομίας, κατ' ἀκολουθίαν ἡ περὶ ἀπαραδέκτου τῆς αἰτήσεως ἀναιρέσεως ἔνστασις τοῦ ἀναιρεσιβλήτου ἀπορριπτέα ἐστὶ ὡς μὴ βέσιμος.

Ἐπειδὴ ὁ ἀναιρεσιών, ὡς ἀποδεικνύεται ἐκ τῶν ἀπὸ 20 Μαρτίου 1894 ἐγγράφων προτάσεων του, τῶν ὑποβληθεισῶν ἐνώπιον τοῦ δικάσαντος Ἐφετείου, κατὰ τὴν συζήτησιν ἐφ' ἧς ἐξεδύθη ἡ πρώτη τῶν προσβαλλομένων ἀποφάσεων ὑπ' ἀριθ. 2074, ἐπήγαγεν ἐπιβοηθητικῶς τῷ ἀναιρεσιβλήτῳ ὅρκον ἐπὶ τῶν θεμάτων ἀποδείξεως τῆς ὑπ' ἀριθ. 687 τοῦ 1891 ἀποφάσεως τοῦ Πρωτοδικείου Ἀκμίας, μεταξὺ τῶν ὁποίων περιλαμβάνοντο καὶ τὰ ἀφορῶντα εἰς τὴν τιμὴν τοῦ ἀλεύρου, εἰς τὴν δαπάνην τῆς κατασκευῆς τοῦ ἄρτου καὶ εἰς τὴν ἐπὶ τετράμηνον διατήρησιν παρακαταθήκης ἐφοδίων ἀλεύρου καὶ διφυρτίου ἀξίας δραχμῶν 200,000, τὸ δ' Ἐφετεῖον, ὡς ἀποδεικνύεται ἐκ τῆς ρηθείσης ὑπ' ἀριθ. 2074 ἀποφάσεώς του, ἀντὶ τοῦ ἑακτοῦ ἐπέβαλεν ἀπαλλακτικὸν ὅρκον τῷ ἀναιρεσιβλήτῳ, ἡ δὲ μετ' αὐτὴν ἐκδοθεῖσα ὑπ' ἀριθ. 2251, δι' ἧς τὸ

Ἐφετεῖον ὀριστικῶς ἀπεφάνθη ἐπὶ τῶν κεφαλαίων τούτων τῆς λογοδοσίας, ἐστηρίχθη ἐπὶ τοῦ δοθέντος ὑπὸ τοῦ ἀναιρεσιβλήτου ἀπαλλοτρίωτου τούτου ὅρκου, κατ' ἀκολουθίαν τὸ δικάσαν Ἐφετεῖον, μὴ ἐπιβαλὼν τὴν ἐπακτὸν ὅρκον, παρεβίασε τὰς περὶ ἐπαγωγῆς ὅρκου οὐσιώδεις διατάξεις τῆς Πολ. Δικονομίας (ἄρθρον 351) καθ' ἃς, ὁ ἐπακτὸς ὅρκος ἐπιβάλλεται εἴτε ὑπάρχουσιν, εἴτε δὲν ὑπάρχουσιν ἄλλαι ἀποδείξεις καὶ ἀναιρετέας οὕτω κατέστησεν ἐν μέρει ἀμφοτέρως τὰς ἀποφάσεις του.

Ἐπειδὴ κατὰ τὸ ἄρθρον 22 ἐδ. 5 τοῦ νόμου τῆς 14 Αὐγούστου 1836 καὶ τὸ ἄρθρ. 2 τοῦ ΧΙΔ' νόμου τοῦ 1877 ἀπασαίρει εἰς χωριστὸν φύλλον διδόμεναι ἐξοφλητικαὶ ἀποδείξεις ὑποβάλλονται εἰς τέλος χαρτοσήμου λεπτῶν 50, τοῦτο δὲ καὶ ἂν ἔχη ἡδὴ πληρωθῇ τὸ ἀναλογικὸν τέλος διὰ τὴν κατάρτισιν τῆς συμβάσεως, τὸ δικάσαν ἄρα Ἐφετεῖον, τούναντίον διχθὲν διὰ τῆς δευτέρας τῶν προσβαλλομένων ἀποφάσεών του, παρεβίασε τὰς μνημονευθείσας διατάξεις τῶν περὶ χαρτοσήμου νόμων καὶ ἀναιρετέαν καὶ κατὰ τοῦτο κατέστησε τὴν ρηθεῖσαν ἀπόφασίν του κατὰ τὸ ἄρθρον 807 § 7 Πολ. Δικονομίας.

Ἐπιδὴ, ὡς ἀποδεικνύεται ἐκ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως ὑπ' ἀριθ. 2251, τὸ Ἐφετεῖον ἔλαθεν ὑπ' ὄψιν ἐν συνόλῳ τὴν ὑπ' ἀριθ. 687 τοῦ 1891 ἀπόφασιν τοῦ Πρωτοδικείου Λαμίας καὶ ἔκρινεν ὅτι ὀριστικῶς ἀπερρίφθη ἡ ἀξίωσις τοῦ ἀναιρεσιβλήτου περὶ προσωπικῆς ἀμοιβῆς του, ἡ ἐκτίμησις δὲ τοῦ περιεχομένου ἐγγράφου διαφεύγει κατὰ τὸ ἄρθρ. 310 § 2 Πολ. Δικονομίας τὸν ἐλεγχὸν τοῦ Ἀρείου Πάγου, ἀπορρίπτει ἄρα εἰσὶν οἱ σχετικοὶ ἀναιρέσεις λόγοι.

Διὰ ταῦτα,

Ἰδὼν καὶ τ' ἄρθρ. 833, 838, 839, 210, 211 Πολ. Δικονομίας

Ἀπορρίπτει τὴν περὶ ἀπαραδέκτου τῆς αἰτήσεως ἀναιρέσεως ἔνστασιν.

Ἀναιρεῖ ἐν μέρει τὰς ὑπ' ἀριθ. 2074 τοῦ 1894 καὶ 2251 τοῦ 1896 ἀποφάσεις τοῦ Ἐφετείου Ἀθηνῶν, ἡτοί μόνον, 1) καθ' ὅσον ἀπερρίφθη τὸ πλεόν τῶν 47 λεπτῶν κατ' ὅκαν αἰτούμενον ποσὸν ὑπὸ τοῦ ἀναιρεσιβλήτου διὰ τὰ ἀγορασθέντα ἀλευρά, 2) ἐφ' ὅσον ἀπερρίφθη τὸ πλεόν τῶν 4 λεπτῶν ἐφ' ἐκάστης ὁκτὸς ἄρτου καὶ διπυρίτου αἰτούμενον ποσὸν ὑπὸ τοῦ ἀναιρεσιβλήτου διὰ τὴν κατασκευὴν ἄρτου καὶ διπυρίτου, διὰ τὴν ἀγορὰν κτυσίμου ὕλης, ἄλευρος κλπ., 3) καθ' ὅσον ἀπερρίφθη τὸ ἐκ δραχμῶν 12.000 κονδύλιον τοῦ ἀναιρεσιβλήτου τὸ ἀναγραφόμενον ἐν τῇ λογοδοσίᾳ διὰ τὸ

κους τῆς ἐκ δραχ. 200,000 ἀξίας τῶν ἐφοδίων, ἤτοι ἀποθέματος ἀλεύρου καὶ διπυρίτου.

Ἀναιρεῖ τὴν αὐτὴν ὑπ' ἀριθ. 2251 ἀπόφασιν τοῦ Ἐφετείου Ἀθηνῶν καὶ ἐφ' ὅσον ἀπέρριψε τὸ πλεόν τῶν δραχ. 2847 καὶ 50)00 αἰτούμενον ποσὸν διὰ τέλη χαρτοσήμου καὶ κηρύκεια δικαιώματα.

Παραπέμπει τὴν ὑπόθεσιν πρὸς νέαν συζήτησιν μόνον ὡς πρὸς τὰ κεφάλαια ταῦτα τῆς λογοδοσίας ἐνώπιον τοῦ Ἐφετείου Πατρῶν.

Διατάσσει νὰ γραφῇ ἡ παροῦσα ἀπόφασις εἰς τὸ περιθώριον τῶν πρωτοτύπων τῶν ἀναιρουμένων καὶ δημοσιευθῇ διὰ τοῦ τύπου δαπάνῃ τοῦ ἀναιρεσιβλήτου, ὃν καταδικάζει εἰς τὰ $3\frac{1}{4}$ τῶν δικαστικῶν ἐξόδων τοῦ ἀναιρεσεύοντος ἐνώπιον τοῦ Ἀρείου Πάγου καὶ τοῦ Ἐφετείου, ὀριζόμενα εἰς Δραχ. ἐξήκοντα (60), συμψηφίζει δὲ τὸ ἕτερον $1\frac{1}{4}$ μεταξὺ τῶν διαδίκων,

Καταδικάζει τὸν ἀναιρεσιβλήτην εἰς τὰ τέλη τῆς σημάσεως.

Διατάσσει τὴν ἀπόδοσιν τοῦ παραβόλου τῷ ἀναιρεσεύοντι.

Ἀπορρίπτει κατὰ τὰ λοιπὰ τὴν αἴτησιν ἀναιρέσεως τοῦ Κ. Ἀγαθοκλέους.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις τῇ τετάρτῃ (4) Μαΐου 1898, ἐδημοσιεύθη δ' ἐκτάκτως τῇ τετάρτῃ (4) Μαΐου 1898.

Ὁ Πρόεδρος

Ὁ Ὑπογραμματεὺς

Κ. Σημαντήρας

Π. Βαρουξάκης

Ἄριθ. 92

Τὸ Δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου

Τμήμα Α'.

Συγκείμενον ἐκ τῶν Δικαστῶν Κωνστ. Σημαντήρα, Προέδρου, Χρ. Κόκκορη, Ἀνδρ. Γκιῶν, Παναγ. Μενελάου, Ἀδ. Πετρίτση, Μιλτ. Ἡλιάδου καὶ Ξεν. Εὐθυμίου· παρόντων τοῦ τε Εἰσαγγελέως Δ. Τσιβχοπούλου καὶ τοῦ Γραμματέως Γ. Καστόρχη.

Συνεδριάσαν δημοσίᾳ ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ τοῦ καταστήματος αὐτοῦ τὴν εἰκοστὴν ἐβδόμην Ἀπριλίου 1898, ἵνα δικάσῃ ἐπὶ τῆς αἰτήσεως τοῦ Γεωργίου Μπουγιουκλοπούλου, κατοίκου Ἀθηνῶν, ὡς ἐκδοχέως τῶν δικαιωμάτων τοῦ Σταμ. Τριχούζη, παρασταθέντος διὰ τοῦ πληρεξουσίου του Ν. Τριανταφυλλάκου, δικηγόρου, κατὰ τοῦ Νικολάου Παύλοβιτς, κατοίκου Ἀθηνῶν, παρασταθέντος διὰ τῶν πληρεξουσίων του Θ. Παναγούλη, Ε. Ψαρρά καὶ Χαρ. Ἀγγελάκη, δικηγόρων, περὶ ἀναιρέσεως τῆς ὑπ' ἀριθ. 35 τοῦ 1897 ἀποφάσεως τῶν ἐν Ἀθήναις Ἐφετῶν.

Ἀκοῦσαν τοῦ Εἰσηγητοῦ Δικαστο Εὐθυμίου, ἐκθέσαντος τὰδε:

Ὁ Γεώργιος Μπουγιουκλόπουλος, διὰ τῆς ἀπὸ 12 Ἰουλίου 1890

ενώπιον τοῦ Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν ἀγωγῆς, κατὰ τοῦ Νικ. Παυλοβιτς, ἐξέθηκεν, ὅτι δυνάμει συμβολαίου πρὸς τὸν Σταμ. Τρικούζην ὁ ἐναγόμενος ἐπώλησεν ἐν κτῆμα κείμενον ἐν Κέα ἀντὶ δραχ. 1,500, ὑποσχίθεις αὐτὸ ἐλεύθερον παντὸς βάρους, υποθήκης ἢ κατασχέσεως ἢ ἐκνικήσεως· ἀλλὰ κατόπιν τὸ κτῆμα τοῦτο ἀνεκαλύφθη, 1) ὅτι εἶχε κατασχεθῇ πρὸ τῆς πώλησεως καὶ ἐξηκολούθει ἡ κατάσχεςις ὕρισταμένη καὶ κατὰ τὴν πώλησιν καὶ 2) ὅτι εἶχε πωληθῇ πρότερον εἰς ἄλλον δυνάμει συμβολαίου, οὕτω δὲ δὲν κατῴρωντο ὁ ἀγοραστής Τρικούζης νὰ παραλάβῃ τὸ πωληθὲν, οὔτε ἡδύνατο νομίμως νὰ θεωρηθῇ ἀγοραστής κτήματος ἀλλοτρίου καὶ ὑπὸ κατάσχεσιν διατελοῦντος· ὅτι ὁ ἀγοραστής ἔχει δικαίωμα νὰ ζητήσῃ τὴν ἐπιστροφὴν τοῦ καταβληθέντος τιμήματος μετὰ τῶν τόκων τοῦ ἀνερχομένου μέχρι τοῦδε εἰς Δραχ. 2,500 ἤτοι δραχ. ἐν ὄλῳ 4000, ὅτι τὴν ἀπαίτησίν του ταύτην ὁ Τρικούζης ἐξεχώρησε δυνάμει συμβολαίου πρὸς αὐτόν· ὅθεν ὁ ἐναγόμενος εἶνε ὑπόχρεος νὰ τῷ πληρώσῃ τὸ εἰρημένον ποσὸν καὶ διὰ προσωπικῆς κρατήσεως λόγῳ τῆς ἀπάτης· καὶ ἡτήσατο νὰ ὑποχρεωθῇ ὁ ἐναγόμενος καὶ διὰ προσωπικῆς κρατήσεως νὰ τῷ πληρώσῃ δραχμὰς τετρακισχιλίας ἐντόκως.

Συζήτησεως γενομένης τὸ Πρωτοδικεῖον ἀπέρριψε τὴν ἀγωγὴν διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 2169 (1893) ἀποφάσεώς του. Μεταρρυθμισθείσης τῆς ἀποφάσεως ταύτης διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 376 τοῦ 1894 ἀποφάσεως τοῦ Ἐφετερίου Ἀθηνῶν καὶ ἀναπεμφθείσης τῆς διαφορᾶς εἰς τὸ αὐτὸ Πρωτοδικεῖον, τοῦτο διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 5139 (1896) ἀποφάσεως, ἀπέρριψε καὶ αὐτὴς τὴν ἀγωγὴν ὡς νόμῳ ἀβάσιμον.

Τὴν ἀπόφασιν αὐτὴν ἐκκληθεῖσαν ὑπὸ τοῦ ἐνάγοντος, τὸ Ἐφετεῖον Ἀθηνῶν ἐπεκύρωσεν αὐτὴν διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 35 (1897) ἀποφάσεως. Ταύτης δὲ τὴν ἀναίρεσιν αἰτεῖται ὁ ἐνάγων διὰ τῆς ἀπὸ 27 Φεβρουαρίου 1897 αἰτήσεώς του, διὰ τοὺς ἐν αὐτῇ ὡς ἑξῆς λόγους. 1) Διότι ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις, ὅπως φθάσῃ εἰς ἀπορριψὴν τῆς ἀγωγῆς του, παρεδέχθη, ὅτι δὲν ἐπεκαλέσθη οὔτε ἐπρότεινεν, ὅτι ὁ ὀφειλέτης εἰδοποιήθη περὶ τῆς κατασχέσεως καὶ ὅτι δὲν προσήγαγε σχετικὴν ἀπόδειξιν· ἀλλ' οὕτως ἀποφρηναμένη παρέβιασε τὸν νόμον καὶ παρεμόρφωσε τὰς προτάσεις του α'.) διότι ρητῶς σαφῶς καὶ ἐπανειλημμένως διὰ τῶν ἐφ' ὧν ἐξεδόθη αὕτη ὑποβληθεῖσάν προτάσεων του ἰσχυρίσθη, ὅτι ὁ ὀφειλέτης Ἰωάννης Τρικούζης οὐ μόνον ἔλαβεν νομίμως γινῶσιν τῆς κατασχέσεως τοῦ κατόπιν πωληθέντος κτήματος, κοινοποιηθείσης αὐτῷ τῆς κατασχέσεως, ἀλλὰ καὶ ἀνέκοψε τὴν κατάσχεσιν ταύτην πολὺ πρὸ τῆς ἐκποίσεως τοῦ κατασχεθέντος, καὶ ὅτι ἐπὶ τῆς ἀνακοπῆς του ταύτης

ἐξεδόθη ἡ ὑπ' ἀριθ. 1518 (1896) ἀπόφασις τοῦ Ἐφετείου Ἀθηνῶν ἀπορρίψασα αὐτήν, β') διότι ἰσχυρισθεὶς τὴν πρὸς τὸν ὀφειλέτην νόμιμον κοινοποίησιν τῆς κατασχέσεως δὲν ἦτο ὑπόχρεως εἰς προαπόδειξιν τοῦ γεγονότος τούτου ἀνευ διατάξεως σχετικοῦ θέματος, ἄλλως τε δὲ ἐπεκαλέσθη καὶ προσήγαγεν ἐνώπιον τοῦ τε Ἐφετείου καὶ τοῦ Πρωτοδικείου τὴν κοινοποιηθεῖσαν τῇ Σπ. Τρικούζη κατασχετήριον ἐκθεσιν· θεωρήσασα ὅθεν ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις, ὅτι δὲν ἐπεκαλέσθη τὰ κατὰ τὴν κρίσιν τῆς πρὸς ὑποστήριξιν τῆς ἀγωγῆς του ἀπαιτούμενα γεγονότα, ἐν ᾧ ἐσφαλμένως ἐπρότεινε ταῦτα καὶ ἐπὶ τῇ ἑλλείψει δέχθεν ταύτη ἀπορρίψασα τὴν ἀγωγὴν του, καθίσταται ἀναιρετέα· ὁ δὲ πληρεξούσιος αὐτοῦ διὰ τοῦ ἀπὸ 13 Μαρτίου 1898 προσθέτου δικογράφου προσέθηκε καὶ τοὺς ἐξῆς λόγους.

α') Διότι ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις ἀπορρίπτει τὴν ἀπὸ 20 Ἰουλίου 1890 ἀγωγὴν του ὡς νόμῳ ἀστήρικτον ἐπὶ τῇ αἰτιολογίᾳ, ὅτι ἡ δικαιοπραξία πωλήσεως κατεσχημένου πράγματος δὲν εἶνε ἄκυρος, ἐπομένως ὁ ἐκχωρητὴς του ἀγοραστὴς εἶχε τὴν ἀγωγὴν ἐκ τῆς ἀγοραπωλησίας, ὅπως ἐξανγκνᾷ τὸν πωλητὴν πρὸς παροχὴν σχολαίας νομῆς ἐπὶ τοῦ πραθέντος, ἐν ἀδυναμίᾳ δὲ τῆς τοιαύτης ἀγωγῆς ἡδύνατο τότε καὶ μόνον ν' ἀσκήσῃ ἀγωγὴν περὶ ἀποζημιώσεως, ἀλλ' οὕτως ἡ ἀπόφασις ἀποφηνάμενη παρεβίασε τὴν οὐσιωδὴ καὶ ἐπὶ ποινῇ αὐτοδικαίως ἐπερχομένης ἀκυρότητας κειμένην διάταξιν 963 τῆς Πολ. Δικονομίας, δι' ἧς καθιεροῦται ἐκ τοῦ νόμου ἀπαγόρευσις ἀπαλλοτριώσεως κατεσχημένου πράγματος. Πᾶσα δὲ συμβασις κατὰ παραβασιν τῆς ἀπαγορευτικῆς διατάξεως τοῦ νόμου περὶ ἀπαλλοτριώσεως γενομένη εἶνε ἄκυρος· οὐδὲ διακρίνει ὁ νόμος, ὡς ἡ ἀπόφασις διακρίνει, μεταξὺ συμβάσεως ὑπ' αὐτοῦ τοῦ ὀφειλέτου τοῦ κατεσχημένου πράγματος γενομένης καὶ τοιαύτης καταρτισθείσης ὑπὸ τοῦ μετὰ τὴν κατάσχεσιν ἀγοράσαντος παρὰ τοῦ ὀφειλέτου εἰδικυῦ διαδόχου του· τὸ ἐναντίον δ' ἀποφηνάμενη ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις εἶνε ἀναιρετέα.

β') Διότι ἀκύρου οὐσης λόγῳ τῆς ἀπαγορευτικῆς διατάξεως τοῦ νόμου, τῆς δικαιοπραξίας τῆς πωλήσεως δὲν ἡδύνατο ὁ ἀγοραστὴς ἐκχωρητὴς του νὰ ἐγείρῃ ἀγωγὴν πρὸς ἐκτέλεσιν τῆς συμβάσεως (παράδοσιν ἐλευθέραν τοῦ πραθέντος), διότι ἡ ἐνάσκησις τοιαύτης ἀγωγῆς προϋποτίθησιν ἐγκυρον δικαιοπραξίαν, ἀλλ' εἶχεν ἀγωγὴν ἐπὶ τὸ ἀρνητικὸν ἐκ τῆς συμβάσεως διαφέρον, ὅπερ συνίστατο εἰς τοῦτο· τὸ σύνολον τῆς περιουσίας τοῦ ἀγοραστοῦ νὰ ἐπανέλθῃ εἰς τὴν αὐτὴν κατὰστασιν εἰς οὗαν ἤθελεν εἰσβαῖν, ἐὰν ἡ ἄκυρος σύμβασις δὲν ἐγένετο, ἐν τῇ προκειμένῃ ἄρα περιπτώσει, ἐὰν ἡ δικαιο-

πραξία δὲν ἐγίνετο, δὲν ἤθελε καταβληθῇ τῷ πωλητῇ ἐναγομένῳ τὸ τίμημα οὐδ' ἤθελε στερηθῇ τὸν τόκον τούτου ὁ ἀγοραστής· τὸ ἀρνητικὸν ἄρα ἐκ τῆς συμβάσεως διαφέρειν ὀρθῶς διευτυπώθη ἐν τῇ ἀγωγῇ του ὡς ἐκδοχίως τοῦ ἀγοραστοῦ διὰ τῆς αἰτήσεως ἐπιστροφῆς τοῦ τε τιμήματος καὶ τῶν τόκων αὐτοῦ· ἐναντία δ' ἀποφηνάμενη ἢ προσβαλλομένη ἀπόφασις, εἶνε ἀναιρετέα.

γ'). Διότι τεθέντος ὅτι ἡ σύμβασις περὶ ἀγορᾶς κατεσχημένου πράγματος εἶνε ἔγκυρος ὡς ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις δέχεται, πάλιν δὲν εἶχεν ἀγωγὴν πρὸς ἐκτέλεσιν τῆς συμβάσεως ὡς ἐσφαλμένως ἢ ἀπόφασις δέχεται, ἀλλὰ τῆς παρυχῆς τοῦ ἀντικειμένου τῆς συμβάσεως μὴ δυνάμενης νὰ ἐκτελεσθῇ λόγῳ τῆς ἀπαγορεύσεως τοῦ νόμου ἢ ἐκ τῆς δικαιοπραξίας ἐνοχῇ μετατρέπεται κατ' ἀνάγκην εἰς τὸ διαφέρειν, τούτεστιν ὁ ἀγοράσας κτῆμα, οὐτ' οὖν ἡ ἀπαλλοτριώσις εἶνε ἀπηγορευμένη, μόνον ἀποζημιώσειν δύναται νὰ αἰτήσῃ, οὐχὶ δὲ καὶ ἐκτέλεσιν τῆς συμβάσεως, ἥτοι παράδοσιν τοῦ πράγματος· καὶ διὰ τὸν λόγον τοῦτον ἡ ἀπόφασις εἶνε ἀναιρετέα.

δ'). Διότι καφ' ὅς ἐκτεθειμένου τοῦ πραγματικοῦ μέρους ἐν τῇ ἀγωγῇ, ὅτι τὸ πωληθὲν εἰς αὐτὸν ἦτο κατεσχημένον καὶ πλὴν τούτου εἶχε προπωληθῇ εἰς ἄλλον προμεταγράψαντα, καὶ ἐπὶ τοιούτων γεγονότων διατυπῶν ὡς αἰτήσιν τὴν ἐπιστροφὴν τοῦ τιμήματος μετὰ τῶν τόκων, νομικῶς ἄρτίαν εἰσήγαγεν εἰς τὸ δικαστήριον ἀγωγὴν· διότι δὲν ἦτο ὑπόχρεως οὐδ' ἐπίσημον χαρακτηρισμὸν νὰ δώσῃ εἰς τὴν ἀγωγὴν του (καλῶν ταύτην ἀγωγὴν ἀποζημιώσεως), οὐδὲ νόμους νὰ ἐπικαλεσθῇ, ὀφείλοντος τοῦ δικαστοῦ ἐπὶ τῶν πραγματικῶν γεγονότων νὰ ἐφαρμόσῃ τὸν νόμον· ἐπομένως ἀπορρίψασα ἢ προσβαλλομένη ἀπόφασις τὴν ἀγωγὴν του ἐπὶ τῷ λόγῳ, ὅτι ἐν ταύτῃ δὲν λέγει ρητῶς, ὅτι ζητεῖ τὴν ἐπιστροφὴν τοῦ τιμήματος λόγῳ ἀποζημιώσεως, εἴτε διότι δὲν ἐπικαλεῖται ὠρισμένον νόμον ἐν τῇ ἀγωγῇ του, παρεβιάσει ρητὴν διάταξιν τοῦ ἀστικοῦ Νόμου Ν. 43 Β (8 1) καὶ τὴν οὐσιώδη διάταξιν 170 Πολ. Δικονομίας.

ε'). Διότι τὴν βάσιν τῆς ἀγωγῆς του, ὅτι τὸ πωληθὲν πρᾶγμα εἶχε πρότερον πωληθῇ ὑπὸ τοῦ πωλητοῦ πρὸς ἄλλον πρὸ αὐτοῦ μεταγράψαντα νομίμως, ἀπ' ὀρίπτει ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις διὰ τῆς 3ης αὐτῆς αἰτιολογίας, λίαν συγκεχυμένης, ἐπὶ τῇ ἀορίστῳ αἰτιολογίᾳ «δυνατὸν καὶ ἀλλότρια πιπράσκειν», ἀλλὰ δὲν πρόκειται περὶ τούτου καθόσον αὐτὴς ἰσχυρίσθη, ὅτι κατὰ τὸν νόμον λόγῳ ἐκνίκησεως τοῦ πωληθέντος πράγματος ἐνέχεται ὁ πωλητὴς εἰς ἀποζημίωσιν· καὶ εἶνε μὲν ἀληθές, ὅτι ἡ ἐκνίκησις προϋποτίθησι κατὰ τὸν νόμον ἀφαιρέσιν τοῦ πράγματος ἐκ τῆς νομῆς αὐτοῦ διὰ δικαστικῆς ἀποφάσεως· ἀλλὰ καὶ ἐὰν ὁ ἀγοραστὴς εἴτε ἐκουσίως παραδῶσῃ

τὸ πρᾶγμα εἰς ἄλλον εἶτε ἀναγνώριση ἐπ' αὐτοῦ τὴν κυριότητα ἀνευ ἀποφάσεως δύναται νὰ ἐνάσκησῃ κατὰ τοῦ πωλητοῦ τὴν ἐκ τῆς συμβάσεως τῆς ἀγοραπωλησίας ἀγωγὴν περὶ ἀποζημιώσεως. ἀποδεικνύων, ὅτι τὸ ἀλλότριον δικαίωμα ἐπὶ τοῦ πράγματος ἦτο φανερόν καὶ ὁ δικαστικός ἀγὼν ἦτο περιττός· τοῦτο δὲ ἰσχυρίσθη καὶ ἀπέδειξε διὰ τῆς προσαγωγῆς τοῦ ὑπ' ἀριθ. 2931 (1877) συμβολαίου τοῦ Συμβολαιογράφου Ν. Κοζαδίνου· ἐπὶ τοῦ οὐσιώδους δὲ τούτου ἰσχυρισμοῦ τοῦ οὐδεμίαν δίδει ἀπάντησιν ἢ προσβαλλομένη ἀπόφασις· ἐπομένως δι' ἀναιτιολόγητον εἶνε ἀναιρετέα.

5.) Διότι ἀφ' οὗ ἰσχυρίσθη, ὅτι ὁ ἀντιδικός του ἐν γνώσει, αὐτοῦ (τοῦ ἀναιρεσιέοντος) ἀγνοοῦντος, ἐπώλησεν εἰς αὐτόν (τὸν ἀναιρεσιέοντα) πρᾶγμα ἄλλότριον (λόγῳ ἀπάτης,) εἶδει τὸ δικαστήριον νὰ ἐξετάσῃ τὴν περὶ ἐπιστροφῆς τοῦ τιμήματος μετὰ τῶν τόκων λόγῳ ἀποζημιώσεως ἀγωγὴν του, τούναντίον δὲ πρᾶξαν κατέλιπε τὴν ἀπόφασιν αὐτοῦ ἀναιτιολόγητον καὶ παρεβίβασε ρητὴν καὶ σαφῆ διάταξιν τοῦ ἀστικοῦ δικαίου.

Ἀκουῶσαν τοῦ πληρεξουσίου τοῦ ἀναιρεσιέοντος, ἀναπτύξαντος καὶ προφορικῶς τοὺς λόγους τῆς ἀναιρέσεως καὶ αἰτησαμένου τὴν ἀναίρεσιν τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως, τῶν πληρεξουσίων τοῦ ἀναιρεσιδλήτου αἰτησαμένων τὴν ἀπόρριψιν τῆς αἰτήσεως· καὶ τοῦ Εἰσαγγελέως· Σ. ἐφθὲν κατὰ τὸν Νόμον.

Ἐπειδὴ τὸ ἄρθρον 963 τῆς Πολ. Δικονομίας ρητῶς ὀρίζει, ὅτι ἀπὸ τῆς ἡμέρας τῆς κατὰ τὸ ἄρθρον 959 γνωστοποιήσεως τῆς κατασχέσεως ὁ ὀφειλέτης στερεῖται τοῦ δικαιώματος τῆς ἐλευθέρως διαθέσεως τοῦ κατασχεθέντος πράγματος καὶ πᾶσα παρ' αὐτοῦ γενομένη ἔκτοτε ἀπαλλοτριώσις εἶνε ἄκυρος καὶ μὴ οὔσα. Ἐκ τῆς διατάξεως δὲ ταύτης ἀναγκαίως ἔπεται, ὅτι ἡ ἀπαλλοτριώσις, γενομένη πρὸ τῆς τοιαύτης γνωστοποιήσεως τῆς κατασχέσεως, εἶνε ἔγκυρος. Ὅθεν ἐπὶ τοῦ προκειμένου δεχόμενον τὸ Ἐφετεῖον, ὅτι ἡ κατάσχεσις τοῦ πωληθέντος ἀκινήτου οὐδὲν εἶχε γνωστοποιηθῆ εἰς τὸν ὀφειλέτην καὶ ἀποφηνάμενον ὅτι ἐν τοιαύτῃ περίπτώσει ἡ ἀπαλλοτριώσις δὲν ἦτο ἄκυρος, ὀρθῶς ἠρμήνευσε καὶ ἐφήρμοσε τὰ ἄρθρα 963 καὶ 959 Πολ. Δικονομίας. Ἐπομένως οἱ λόγοι ἀναιρέσεως πρῶτος τῆς αἰτήσεως καὶ πρῶτος, δεύτερος καὶ τρίτος τῶν προσθέτων, ἐπὶ τῆς ἐναντίας στηριζόμενοι ἐκδοχῆς, ἦτοι τῆς ἀκυρότητος τῆς ἀπαλλοτριώσεως, εἰσὶν ἀπορριπτέοι.

Ἐπειδὴ ὁ δεύτερος λόγος τῆς αἰτήσεως ἀναιρέσεως, ὅτι τὸ Ἐφετεῖον, δεχόμενον ὅτι ὁ ἀναιρεσιέων δὲν ἰσχυρίσθη, ὅτι ἡ κατάσχεσις ἐγνωστοποιήθη εἰς τὸν ὀφειλέτην, οὐδὲν ὑπ' ὅσων

τὰς ἐγγράφους προτάσεις του, ἐν αἷς ρητῶς ὑπέβαλε τὸν ἰσχυρισμὸν τοῦτον, εἶναι ἀπορριπτέος, διότι τῆς ἀκυρότητος τῆς ἀπαλλοτριώσεως τοῦ κατασχεθέντος ἐξαρτωμένης, κατὰ τὸ ἄρθρον 963 Πολιτικῆς Δικονομίας ἐκ τοῦ γεγονότος τῆς γνωστοποιήσεως τῆς κατασχέσεως, τὸ γεγονὸς τοῦτο ἀποτελεῖ τὴν βάσιν τῆς ἀκυρότητος τῆς ταιαύτης ἀπαλλοτριώσεως, ἐφ' ἧς ἡ ἀγωγή εἶδει νὰ στηρίζηται, ἐπομένως ἔπρεπε κατὰ τὸ ἄρθρον 533 τῆς Πολιτικῆς Δικονομίας νὰ περιέχεται ἐν αὐτῇ τῇ δικογράφῳ τῆς ἀγωγῆς· ἐν τῇ ἐπιδικῇ δὲ ἀγωγῇ τὸ γεγονὸς τοῦτο οὔτε καὶ σιωπηλῶς ἢ ἐκ πλαγίου ἀναφέρεται. Ὅθεν τῆς ἐν ταῖς προτάσεσιν ἀναφορᾶς τοῦ γεγονότος τούτου οὔσης ἀνευ σημασίας οὐδόλως ἤμαρτε τὸ Ἐφετεῖον μὴ λαβὼν τοῦτο ὑπ' ὄψιν. Διὰ τοὺς αὐτοὺς δὲ λόγους εἶναι ἀπορριπτέος καὶ ὁ ἕτερος λόγος, ὅτι τὸ Ἐφετεῖον παρὰ τὸν νόμον ἀπήτησε τὴν προαποδείξιν τὸν ἰσχυρισμοῦ τούτου, ἀφ' οὗ αὐτός μὴ ἀναφερόμενος, ἐν τῇ ἀγωγῇ, δὲν ἠδύνατο νὰ ληφθῇ ὑπ' ὄψιν παρ' αὐτοῦ.

Ἐπειδὴ οἱ τέταρτος, πέμπτος καὶ ἕκτος λόγοι ἀναιρέσεως τῶν προσθέτων, οἱ ἀναγόμενοι εἰς τὴν ἀπόρριψιν τῆς δευτέρας βάσεως τῆς ἀγωγῆς, τῆς στηριζομένης εἰς τὸν λόγον, ὅτι τὸ πωληθὲν ἀκίνητον εἶχε πωληθῇ πρότερον εἰς ἄλλον, καὶ ἕνεκα τούτου ὁ κατόπιν ἀγοράσας ἀναιρεσεῖων δὲν κατῴρθωσε νὰ παραλάβῃ αὐτό, εἰσὶν ἀπορριπτέοι ὡς ἀναπόδεικτοι, διότι τὸ Ἐφετεῖον, ὡς ἀποδεικνύεται ἐκ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεώς του, τὴν δευτέρα ταύτην βάσιν τῆς ἀγωγῆς ἀπορρίπτει οὐ μόνον ἐκ τοῦ ἐπὶ τοῦ νόμου στηριζομένου λόγου ὅτι ἡ πώλησις ἀλλοτρίου πράγματος δὲν εἶναι ἄκυρος, καθ' οὗ, ὡς ἐκφέρεται, δὲν ὑποβάλλεται λόγος ἀναιρέσεως, ἀλλὰ καὶ διὰ τοὺς λόγους τῆς ἐκκαλουμένης Πρωτοδίκου ἀποφάσεως, εἰς τὰς αἰτιολογίας τῆς ὁποίας ρητῶς ἀναφέρεται· τὴν ἀπόφασιν δὲ ταύτην δὲν προσάγει ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου τούτου, ὡς ὑπεχρεῶτο (ἄρθρ. 829 Πολ. Δικονομίας) ὁ ἀναιρεσεῖων, ὅπως ἐξελεγχθῇ, τὸ βάσιμον ἢ μὴ τῶν ὡς ἀνωτέρω ὑποβαλλομένων λόγων ἀναιρέσεως.

Διὰ ταῦτα,

Ἰδὼν καὶ τὰρθρα 210 — 219 καὶ 830 τῆς Πολ. Δικονομίας.

Ἀπορρίπτει τὴν αἵτησιν τοῦ Γεωργίου Μπουγιουκλοπούλου περὶ ἀναιρέσεως τῆς ὑπ' ἀριθ. 35 τοῦ ἔτους 1897 ἀποφάσεως τοῦ ἐν Ἀθῆναις Ἐφετείου.

Καὶ καταδικάζει τὸν ἀναιρεσεῖοντα εἰς τὴν δικαστικὴν δαπάνην τοῦ ἀναιρεσιβλήτου ἐκ δραχμῶν τεσσαράκοντα πέντε (45) καὶ εἰς τὰ τέλη τῆς σημερινῆς τῆς παρούσης.

Καταδικάζει τὸν αὐτὸν εἰς τὸ νόμιμον ὑπὲρ τοῦ Δημ.
ράβδον.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις τῇ εἰκοστῇ ἐννάτῃ
Ἀπριλίου 1898. Ἐδημοσιεύθη δ' ἐκτάκτως τῇ τετάρτῃ (4) Μαΐου
1898.

Ὁ Πρόεδρος
Κ. Σημαντήρας

Ὁ Γραμματεὺς
Γ. Καστόρχης

Ἀριθ. 93 καὶ 94

(Πρόκειται περὶ διορισμοῦ δικαστικῶν ἀντιπροσώπων ἐν
ἐκλογῇ.)

Ἀριθ. 95

Τὸ Δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου

Τμῆμα Β'.

Συγκείμενον ἐκ τῶν δικαστῶν Μ. Διγενῆ, Ἀντιπροέδρου (κω-
λυομένου τοῦ Προέδρου), Ἀν. Μανδραπήλια, Εἰσηγητοῦ, Ἰω.
Δουβουνιώτου, Στ. Ἀνδροπούλου, Β. Παπαδοπούλου, Β. Ροντήρη
καὶ Ἰω. Τσάτσου· παρόντων τοῦ τε Ἀντεισαγγελέως Κωνστ.
Μανιάκη καὶ τοῦ Ὑπογραμματέως Π. Βαρουζάκη.

Συνεδριάσαν δημοσίᾳ ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ τοῦ καταστήματος
αὐτοῦ τὴν εἰκοστὴν πέμπτην Ἀπριλίου 1898, ἵνα δικάσῃ ἐπὶ
τῆς ἐξῆς ὑποθέσεως, μεταξύ: Τοῦ ἐκκαλοῦντος Δημητρίου Οἰκο-
νομίδου, πέννητος, κατοίκου Λεβαδείας παρασταθέντος διὰ τοῦ
πληρεξουσίου καὶ ἀντικλήτου του Κ. Κωνσταντοπούλου, δικη-
γόρου, καὶ: Τῶν ἐφesiδλῆτων 1) Βενετσάνας Γ. Φόρτη, 2) Πο-
σειδῶνος Γ. Φόρτη, 3) Παναγιού χήρας Ἀντωνίου Γ. Φόρτη,
ὡς ἐπιτρόπου τῶν ἀνηλίκων τέκνων της Γεωργίου καὶ Εὐθυμίας
κληρονόμων τοῦ Ἀντωνίου Γ. Φόρτη, κατοίκων ἀπάντων Λεβαδείας
καὶ 4) Σπυρίδωνος Γ. Φόρτη, κατοίκου Ἀθηνῶν, παραστάντος
ἀντιπροσώπου καὶ διορίσαντος ἐπ' ἀκροατηρίου δι' ἑαυτὸν καὶ ὡς
πληρεξουσίου τῶν λοιπῶν ὁμοδίκων του πληρεξουσίου καὶ τὸν Ἰω.
Ἀραβαντινὸν δικηγόρον.

Ὁ Δημήτριος Οἰκονομίδης διὰ τῆς ἀπὸ 22 Φεβρουαρίου 1864
ἐνώπιον τῶν ἐν Ἀθήναις Πρωτοδικῶν ἀγωγῆς κατὰ τοῦ Γεωργίου
Φόρτη, ἀποβιώσαντος διαρκούσης τῆς διαδικασίας καὶ κληρονομη-
θέντος ὑπὸ τῶν ἤδη παρισταμένων κληρονόμων του, ἐξέθηκεν, ὅτι ἡ

ἀποθανοῦσα μήτηρ του Ἀσήμε Δ. Οικονομίδου εἶχεν εἰς τὴν κατοχὴν καὶ κυριότητά της ἐν τεμάχιον γαιῶν ἐνὸς στρεμμάτων Τουρκικῶν ἐξήκοντα, κειμένων εἰς θέσιν Τσαγκάλι τῆς περιφέρειας τοῦ χωρίου Γρανίτσας τοῦ Δήμου Λεβαδείας, τὰς δὲ γαῖας ταύτας κατεῖχεν αὕτη καὶ ἐνέμετο διανοίᾳ κυρίου ἀνενοχλήτως καὶ ἀταράχως μέχρι τοῦ θανάτου της, ὅτε ὁ ἐναγόμενος ἐν ἀπουσίᾳ τοῦ ἐνάγοντος καὶ τοῦ ἀδελφοῦ του Ἀναστασίου, ἀνηλίκων τότε ὄντων, κατέλαβε ταύτας αὐθαιρέτως καὶ παρανόμως καὶ κατέχει ὑπὸ τὴν αὐτὴν πάντοτε αἰτίαν, ἀποστερῶν αὐτὸν τὸν ἀληθῆ κύριον, τῆς ἰδιοκτησίας του καὶ τῶν ἐξ αὐτῆς ὠφελειῶν. ὅτι τὰ ἐπὶ τοῦ ἀγροῦ τούτου κληρονομικὰ δικαιώματα ὁ ἀδελφός του Ἀναστάσιος μετεβίβασε εἰς αὐτὸν διὰ συμβολαίου καὶ συνεπῶς δικαιούται αὐτός νὰ διεκδικήσῃ ὅλοκληρον τὸν ἀγρὸν τοῦτον μετὰ τῶν εἰσοδημάτων αὐτοῦ. ὅτι ὁ ἐναγόμενος ὀφείλει νὰ τῷ παραχωρήσῃ τὸν ἀγρὸν τοῦτον μετὰ τῶν εἰσοδημάτων του ἂν ἢ ἐποχῆς τὸν κατέλαβε, καθὼς κακῆς πίστεως κάτοχος, ἐκ δραχμῶν 300 κατ' ἔτος ἢ κατ' ἐκτίμησιν πραγματογνωμόνων, ἢ δὲ πρὸς συμβιβασμὸν ἀπόπειρα ἀπέβη ἄνευ ἀποτελέσματος· καὶ ἠτήσατο νὰ ὑποχρεωθῇ ὁ ἐναγόμενος νὰ τῷ παραχωρήσῃ τὸν εἰρημένον ἀγρὸν μετὰ τῶν εἰσοδημάτων αὐτοῦ ἀπὸ τοῦ ἔτους 1849 ἀνὰ δραχμὰς 300 κατ' ἔτος ἢ κατ' ἐκτίμησιν πραγματογνωμόνων καὶ διαταχθῇ ἢ ἐπ' αὐτοῦ ἐγκαταστάσῃς του.

Συζητήσεως γενομένης, τὸ ρηθὲν Πρωτοδικεῖον ἐξέδοτο τὴν ὑπ' ἀριθ. 705 τοῦ 1864 ἀπόφασιν, δι' ἧς ὑπεχρέωσεν ἀμφοτέρους τοὺς διαδίκους εἰς ἀποδείξεις.

Ἐκκληθεῖσης τῆς ἀποφάσεως ταύτης ὑπὸ τῶν κληρονόμων Γ. Φόρτη, τὸ Ἐφετεῖον Ἀθηνῶν διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 971 (1867) ἀποφάσεως δεχθὲν τὴν ἔφασιν ἐπέβαλεν εἰς ἀμφοτέρους τοὺς διαδίκους ἀποδείξεις καὶ παρέπεμψε τὴν ὑπόθεσιν εἰς τὸ αὐτὸ Πρωτοδικεῖον, ὅπερ ἐξέδοτο, 1) τὴν ὑπ' ἀριθ. 2075 τοῦ 1872 ἀπόφασιν, δι' ἧς διετάχθη ἡ προσαγωγὴ δικαστικῶν ἀποφάσεων καὶ 2) τὴν ὑπ' ἀριθ. 3899 (1872) ἐτέραν ἀπόφασιν, δι' ἧς ἀπέρριψε μὲν ὡς ἀνυπόστατον τὴν ἀγωγὴν, ὡς ἀγωγὴν περὶ κληρονομίας, ἀναβαλὼν δὲ ν' ἀποφασίσῃ ἐπ' αὐτῆς ὡς διεκδικητικῶς, ὑπεχρέωσε τοὺς κληρονόμους Γ. Φόρτην εἰς προσαγωγὴν τῶν ἐγγράφων αὐτοῦ προτάσεων τῆς πρώτης ἐπὶ τῆς ἀγωγῆς των συζητήσεως.

Ἐκκληθεῖσης τῆς τελευταίας ταύτης ἀποφάσεως ὑπ' ἀμφοτέρων τῶν διαδίκων μερῶν, τὸ Ἐφετεῖον Ἀθηνῶν ἐξέδοτο τὴν ὑπ' ἀριθ. 1316 (1875) ἀπόφασιν, δι' ἧς ἀπέρριψε μὲν τὴν ἔφασιν τοῦ ἐνάγοντος, δεχθὲν δὲ τὴν τοῦ ἐναγομένου, ἐξηφάνισε τὰς διατάξεις τῆς

ἐκκληθείσης ἀποφάσεως τὰς δεξαμένας ὡς περιεχομένην ἐν τῇ ἀγωγῇ καὶ βάσιν διεκδικητικὴν καὶ ἐπιβαλλούσας ἀποδείξεις καὶ ἀπεφάνθη ὅτι ἡ ἀγωγή δὲν περιέχει τοιαύτην βάσιν.

Ἀλλὰ τὴν ἀπόφασιν ταύτην τοῦ Ἐφετείου ἐπὶ τῇ αἰτήσει τοῦ Δημ. Οἰκονομίδου, ἀνῆρσεν ὁ Ἄρειος Πάγος διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 86 (1882) ἀποφάσεως, παραπέμψας τὴν ὑπόθεσιν εἰς τὸ Ἐφετεῖον Νεωπλίου.

Μεθ' ὃ κοινοποιηθείσης τῆς ἀποφάσεως τοῦ Ἀρείου Πάγου καὶ παραιτηθέντος τοῦ Δ. Οἰκονομίδου ἀπὸ τῆς κατὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 3899 Πρωτοδικίου ἀποφάσεως ἐφέσεως αὐτοῦ, εἰσῆχθη ἡ ὑπόθεσις εἰς τὸ αὐτὸ Πρωτοδικεῖον Ἀθηνῶν, ὅπερ ἐξέδοτο τὴν ὑπ' ἀριθ. 341 (1884) ἀπόφασιν, δι' ἧς ἀνακαλέσαν τὴν 3899 ἀπόφασιν τοῦ ἀπέρριψε τὴν ἀγωγήν καὶ ὡς πρὸς τὴν διεκδικητικὴν αὐτῆς βάσιν ὡς ἀπαράδεκτον.

Ἐκκληθείσης τῆς ἀποφάσεως ταύτης ὑπὸ τοῦ ἐνάγοντος, τὸ Ἐφετεῖον Ἀθηνῶν ἐξέδοτο τὴν ὑπ' ἀριθ. 346 (1885) ἀπόφασιν, δι' ἧς ἀπέρριψε τὴν ἔφεσιν. Ἀλλὰ καὶ τὴν ἀπόφασιν ταύτην τοῦ Ἐφετείου ἐπὶ τῇ αἰτήσει τοῦ Δ. Οἰκονομίδου ὁ Ἄρειος Πάγος ἀνῆρσεν διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 257 (1893) ἀποφάσεως καὶ παρέπεμψε τὴν ὑπόθεσιν εἰς τὸ Β' τμήμα τοῦ Ἀρείου Πάγου, ὅπερ διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 91 (1894), ἀποφάσεώς του, διαφωνήσαν πρὸς τὴν γνώμην τοῦ Α' τμήματος τοῦ Ἀρείου Πάγου, παρέπεμψεν εἰς τὴν Ὀλομέλειαν τὴν λύσιν τοῦ δικονομικοῦ ζητήματος «ἂν ἡ ἀγωγή, ἣν ἐπὶ τοῦ προκειμένου ἤγειρεν ὁ Δ. Οἰκονομίδης κατὰ τοῦ Γ. Φόρτη καὶ ἐν ἣ ἀναφέρεται, «ὅτι ὁ ἐνάγων ὡς κληρονόμος τῆς μητρὸς του εἰς τὴν ἀνήκεν ἡ κυριότης τοῦ διεκδικουμένου κτήματος δικαιουται νὰ διεκδικήσῃ αὐτὸ» ἔχει τὰ προσόντα, ἅτινα ἀπαιτεῖ τὸ ἀρθρ. 533 τῆς Πολ. Δικονομίας, ἵνα θεωρηθῇ ἡ ἀγωγή τελεία καὶ πλήρης.» Μεθ' ὃ ἡ Ὀλομέλεια τοῦ Ἀρείου Πάγου διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 72 τοῦ 1897 ἀποφάσεως, ἀπεφάνθη, ὅτι ἡ ἀγωγή, ἣν ἐπὶ τοῦ προκειμένου ἤγειρεν ὁ Δημήτριος Οἰκονομίδης κατὰ τοῦ Γεωργίου Φόρτη, καὶ ἐν ἣ ἀναφέρεται, «ὅτι ὁ ἐνάγων ὡς κληρονόμος τῆς μητρὸς του, εἰς τὴν ἀνήκεν ἡ κυριότης τοῦ διεκδικουμένου κτήματος, δικαιουται νὰ διεκδικήσῃ αὐτό,» ἔχει τὰ προσόντα, ἅτινα ἀπαιτεῖ τὸ ἀρθρ. 533 τῆς Πολ. Δικονομίας, ἵνα θεωρηθῇ ἡ ἀγωγή τελεία καὶ πλήρης.

Ἐπομένως καὶ μετὰ τὴν νόμιμον προδικασίαν εἰσῆχθη ἡ προκειμένη ὑπόθεσις πρὸς συζήτησιν εἰς τὸ ἀκροατήριον τοῦ Δικαστηρίου τούτου (Τμ. Β'). κατὰ τὴν ἐν ἀρχῇ τῆς παρούσης ἀναφερομένην συνεδρίαν, καθ' ἣν παρέστησαν οἱ τῶν διαδίκων πληρεξούσιοι, οἵτινες διὰ τῶν ἀναγνωσθεισῶν ἐγγράφων προτάσεων τῶν ἡτῆ-

σαντο· ὁ μὲν τοῦ ἐκκαλοῦντος νὰ γείνη δεκτὴ ἡ ἔφεσις τοῦ καὶ ἡ ἀγωγή του, νὰ τῷ ἐπιτραπῇ πᾶσα ἀνγκαιὰ ἀποδείξεις τῶν ἰσχυρισμῶν του καὶ ν' ἀπορριφθῇ πᾶσα ἐνστάσις, πρότασις, αἵτησις καὶ ἰσχυρισμὸς τῶν ἐφesiβλήτων ὡς ἀπαράδεκτος καὶ ἀνυπόστατος.

Ὁ δὲ τῶν ἐφesiβλήτων· ν' ἀπορριφθῇ ἡ ἔφεσις καὶ ἡ ἀγωγή τοῦ ἀντιδίκου τῶν, νὰ γείνωσι δεκταὶ αἱ ἐνστάσεις καὶ προτάσεις τῶν καὶ ν' ἀπορριφθῶσιν αἱ τοῦ ἀντιδίκου τῶν.

Ἀκοῦσαν αὐτῶν, ἀναπτυξάντων καὶ προφορικῶς τὰς προτάσεις τῶν ταύτας· καὶ τοῦ Ἀντεισαγγελέως· Διελθὼν τὴν Δικογραφίαν· Σκεφθὲν κατὰ τὸν Νόμον.

Ἐπειδὴ μετὰ τὴν ὑπ' ἀριθ. 72 π. ε. ἀπόφασιν τῆς Ὀλομελείας τοῦ Ἀρείου Πάγου, ἣτις ἀπεφάνετο, ὅτι ἡ προκειμένη ἀγωγή, λαμβανομένη ὑπ' ὄψιν ὡς διεκδικητικὴ, περιέχει τὰ προσόντα, ἅπερ ἀπαιτεῖ τὸ ἄρθρον 533 τῆς Πολ. Δικονομίας, ἵνα θεωρηθῇ τελεία καὶ πλήρης βάσιμος καθίσταται ἡ κατὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 341, τοῦ 1884 ἀποφάσεως τῶν ἐνταῦθα Πρωτοδικῶν ἔφεσις, καὶ ἐξαφανιστέα ἡ ἀπόφασις αὕτη, ἐπὶ τῷ τέλει τοῦ ν' ἀπορριφθῶσιν ὡς ἀνυπόστατοι οἱ κατὰ τῆς ἀγωγῆς ἀντιτασσόμενοι ἰσχυρισμοί, ὅτι δὲν περιέχει παντάπασιν διεκδικητικὴν βάσιν, ἣ περιέχει τοιαύτην ἀτελῶς καὶ ἀορίστως.

Ἐπειδὴ ἡ περὶ ἀπαράδεκτου τῆς ἀγωγῆς ἐνστάσις, λόγῳ, ὅτι δὲν περιέχει τὸ ἀπαραίτητον στοιχεῖον τῆς διεκδικητικῆς ἀγωγῆς, τὴν καλῇ πίστει νομὴν τοῦ ἐνάγοντος, δὲν στηρίζεται εἰς τὸν Νόμον, καθ' ὃν ἀρκεῖ νὰ ἐπικαλῆται ὁ διεκδικῶν νόμιμον τρόπον κτήσεως τῆς κυριότητος ἀνεξαρτήτως πάσης νομῆς «Ὅθενδὴποτε νέμεται ὁ ἐναγόμενος, ἅπερ ἀποδείξω ἐμὸν εἶναι, καταδικάζεται, εἰ μὴ τινα παραγραφὴν ἀντιθῇ» (Βασιλ. XV. 1, 9).

Ἐπειδὴ καὶ ἡ προτεινομένη ἑτέρα περὶ ἀοριστίας τῆς ἀγωγῆς ἐνστάσις, λόγῳ, ὅτι δὲν ἀναφέρει τὸν χρόνον τῆς παρὰ τοῦ ἐναγομένου καταλήψεως τοῦ διεκδικουμένου ἀγροῦ, ἐλέγχεται οὐχ' ἥττον ἀστήρικτος, καθόσον δὲν ἀπρτεῖτο κατὰ νόμον εἰμὴ ν' ἀναφέρῃ αὕτη, ὅτι ὁ ἀγρὸς κατεῖχετο παρὰ τοῦ ἐναγομένου κατὰ τὸν χρόνον τῆς ἐγέρσεώς της.

Ἐπειδὴ, ἵνα κριθῇ περαιτέρω ἡ ὑπόθεσις ἐν γένει, καὶ ἰδίως τὸ παραδεκτὸν ἢ μὴ τῶν λοιπῶν κατὰ τῆς ἀγωγῆς ὑποβαλλομένων ἀντιρρήσεων καὶ ἐνστάσεων, ἐπάνανγκες παρίσταται νὰ προσαχθῇ ἀντίγραφον ἐπικυρωμένον τῆς ὑπ' ἀριθ. 3899 τοῦ 1872 πρωτοδίκου ἀποφάσεως, ἣτις ἐξετίμησε τὰς δυνάμει τῆς ὑπ' ἀριθ. 705 τοῦ 1864 πρωτοδίκου ἐπίσης ἀποφάσεως διαξαχθείσας ἀποδείξεις,

καθώς και αἱ ἔγγραφοι προτάσεις τῶν ἐφισιβλήτων, ἐφ' αἷς ἐξεδόθησαν αἱ δύο αὐταὶ ἀποφάσεις.

Διὰ ταῦτα,

Ἰδὼν καὶ τὰρθρα 776 καὶ ἐπόμε. τῆς Πολ. Δικονομίας.

Δέχεται τὴν ἐφείσιν, καὶ ἐξαφανίζει τὴν ἐκκαλουμένην ἀπόφασιν,

Ἀπορρίπτον δὲ τοὺς εἰς τὸ σκεπτικὸν τῆς παρούσης ὡς ἀπορριπτέους κρινομένους ἰσχυρισμούς, καὶ ἀναβάλλον ν' ἀποφασίσῃ κατὰ τὰ λοιπὰ καὶ περὶ τῶν ἐξόδων, ὑποχρεοῖ τοὺς διαδίκους νὰ προσ-αγάγῃσιν ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου τούτου, δημοσίᾳ συνεδριάζον-τος τὴν πρώτην δικόσιμον πολιτικῶν ὑποθέσεων, μετὰ παρέλευσιν εἰκοσιν ἡμερῶν ἀπὸ τῆς νομίμου κοινοποιήσεως τῆς παρούσης, ὁ μὲν ἐκκαλὼν ἀντίγραφον τῆς μνησθείσης ἀποφάσεως, οἱ δὲ ἐφεσί-βλητοι τὰς διαληφθείσας Πρωτοδίκους προτάσεις των.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις τῇ πέμπτῃ (5) Μαΐου 1898. Ἐδημοσιεύθη δὲ τῇ ἐνάτῃ (9) Μαΐου 1898.

Ὁ Ἀντιπρόεδρος

Ὁ Ὑπογραμματεὺς

Μιχ. Διγενῆς

Π. Βαρουξάκης

Ἀριθ. 96

Τὸ Δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου

Τμῆμα Β'.

Συγκείμενον ἐκ τῶν Δικαστῶν Μιχ. Διγενῆ, Ἀντιπροέδρου (κωλυομένου τοῦ προέδρου), Ἀνδρ. Μανδραπήλια, Ἰω. Δουβουνιώ-του, Στ. Ἀνδροπούλου, Β. Παπαδοπούλου, Εἰσηγητοῦ, Β. Ροντήρη καὶ Ἰω. Τσάτσου· παρόντων τοῦ τε Ἀντεισαγγελέως Κωνστ. Μα-νιάκη καὶ τοῦ ὑπογραμματέως Π. Βαρουξάκη.

Συνεδριάσαν δημοσίᾳ ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ τοῦ καταστήματος αὐ-τοῦ τῇ εἰκοστῇ πέμπτῃ Ἀπριλίου 1898, ἵνα δικάσῃ ἐπὶ τῆς ἐξῆς ὑποθέσεως, μεταξύ

Τοῦ αἰτοῦντος Μιλτιάδου Νεγρεπόντη, κατοίκου Ἀθηνῶν, ὡς ἐξ ἀπογραφῆς κληρονόμου τοῦ ἀποβιώσαντος πατρός του Μενελάου Νεγρεπόντη, παρασταθέντος διὰ τῶν πληρεξουσίων του Σπυρ. Εὐ-κλείδου καὶ Ἰω. Εὐκλείδου, δικηγόρων, καὶ

Τῶν καθ' ὧν ἡ αἵτησις Ἀριστομένους Μ. Γερούση καὶ [Λυσι-μάχου Μ. Γερούση, κατοίκων Πατρῶν, δι' ἑαυτοὺς καὶ ὡς κληρο-νόμων τοῦ ἀποβιώσαντος ἀδελφοῦ των Θεμιστοκλέους Μ. Γερούση, παρασταθέντων διὰ τῶν πληρεξουσίων των Ἐσν. Ψαρρᾶ καὶ Σπ. Βελέντζα δικηγόρων.

Ὁ Μιλτιάδης Νεγρεπόντης διὰ τῆς ἀπὸ 9 Ἀπριλίου 1898, ἐνώπιον τοῦ δευτέρου τούτου τμήματος τοῦ Ἀρείου Πάγου αἰτήσεώς του κατὰ τῶν Ἀριστομένους καὶ Λυσιμέχου Μ. Γερούση ἐξέθηκεν, ὅτι ὁ Ἀρειος Πάγος διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 91 (1897), ἀποφάσεως τοῦ Β'. αὐτοῦ τμήματος ἐπέβαλεν αὐτῷ καὶ τοῖς ἀντιδίκοις τὰ ἐν τῷ διατακτικῷ αὐτῆς θέματα ἀποδείξεως, ὀρίσασα Εἰσηγητὰς κ.λ.π. καὶ τάξασα προθεσμίαν πρὸς διεξαγωγὴν αὐτῆς ἡμερῶν 50, ἀρχομένων ἀπὸ τῆς κοινοποιήσεως τῆς ἀποφάσεως ταύτης· ὅτι ἡ ἀπόφασις αὕτη ἐκοινοποιήθη αὐτῷ τῇ 19 Φεβρουαρίου 1898, ἡ δὲ προθεσμία λήγει τῇ 10 Ἀπριλίου 1898· ὅτι δὲν κατωρθώθη νὰ ἐξετάσῃ ἐντὸς τῆς ταχθείσης ταύτης προθεσμίας τῶν 50 ἡμερῶν τοὺς μάρτυρας, οὓς εἶχε περὶ τοῦ θέματος τοῦ ἐπιβληθέντος αὐτῷ καὶ τοὺς πρὸς ἀνταπόδειξιν τοῦ θέματος τοῦ ἐπιβληθέντος τοῖς καθ' ὧν ἡ αἰτήσις, διότι τὰ θέματα ταῦτα εἰσὶ πολὺπλοκα καὶ διότι ἡρνήθη τὴν ἐξέτασιν τῶν μαρτύρων ὁ Εἰσηγητὴς καθ' ὃ ἐπαχθέντος ὑπὸ τῶν καθ' ὧν ἡ αἰτήσις εἰς τὸν αἰτοῦντα ὄρκου περὶ τῶν θεμάτων· ὅτι διὰ τοῦτο δίκαιον εἶνε νὰ παραταθῇ ἡ ταχθεῖσα προθεσμία πρὸς ἀπόδειξιν καὶ ἀνταπόδειξιν τῶν ἐν λόγῳ θεμάτων τῆς ὑπ' ἀριθ. 91 (1897) ἀποφάσεως τοῦ Δικαστηρίου τούτου ἐπὶ ἡμέρας 60· καὶ ᾗτήσατο νὰ παραταθῇ ἡ πρὸς ἀπόδειξιν καὶ ἀνταπόδειξιν προθεσμία τῆς ὑπ' ἀριθ. 91 (1897) ἀποφάσεως τοῦ Β' Τμήματος τοῦ Ἀρείου Πάγου ἐπὶ ἡμέρας ἐξήκοντα, ἀρχομένας ἀπὸ τῆς νομίμου ἐπιδόσεως τῆς ἐκδοθησομένης ἀποφάσεως.

Μετὰ τὴν νόμιμον προδικασίαν, εἰσήχθη ἡ προκειμένη ὑπόθεσις εἰς τὸ ἀκροατήριον τοῦ Δικαστηρίου τούτου πρὸς συζήτησιν, μετὰ τὴν ἐν ἀρχῇ τῆς παρούσης ἀναφερουμένην συνεδρίασιν, καθ' ἣν οἱ παραστάντες, πληρεξούσιοι τῶν διαδίκων, διὰ τῶν ἀναγνωσθεῖσων ἐγγράφων προτάσεων των, ᾗτήσαντο οἱ μὲν τοῦ αἰτοῦντος νὰ γείνη δεκτὴ ἡ ἀπὸ 9 Ἀπριλίου 1898 αἰτήσις αὐτοῦ, περὶ παρατάσεως προθεσμίας, νὰ παραταθῇ ἡ πρὸς ἀπόδειξιν καὶ ἀνταπόδειξιν προθεσμία τῆς ὑπ' ἀριθ. 91 (1897) ἀποφάσεως τοῦ Β'. τμήματος τοῦ Ἀρείου Πάγου ἐπὶ ἡμέρας ἐξήκοντα, ἀρχομένας ἀπὸ τῆς νομίμου ἐπιδόσεως τῆς ἐκδοθησομένης ἀποφάσεως καὶ νὰ τῷ ἐπιδικασθῇ ἡ δικαστικὴ δαπάνη, οἱ δὲ τῶν καθ' ὧν ἡ αἰτήσις ν' ἀπορριφθῇ ἡ ἀπὸ 9 Ἀπριλίου 1898, αἰτήσις τοῦ αἰτοῦντος, ὡς ἀπαράδεκτος καὶ ἀνυπόστατος καὶ καταδικασθῇ οὗτος εἰς τὰ ἐξόδα ἐκ Δρ. 40.

Ἀκοῦσαν αὐτῶν ἀναπυξάντων καὶ προφορικῶς τὰς προτάσεις των ταύτας καὶ τοῦ Ἀντεισαγγελλέως· Ἰδὼν τὴν δικογραφίαν· Σκεφθὲν κατὰ τὸν νόμον.

Ἐπειδὴ κατὰ τῆς υποβληθείσης ὑπὸ τοῦ ἐφesiβλήτου Μιλτιάδου Νεγρεπόντη αἰτήσεως περὶ παρατάσεως τῆς ταχθείσης ὑπὸ τῆς προηγούμενης ὑπ' ἀριθ. 91 τοῦ 1897 ἀποφάσεως τοῦ Δικαστηρίου πρὸς ἀποδείξιν τῶν ἐν αὐτῇ ὀριζομένων θεμάτων προθεσμίας ἀντιτάσσουσιν οἱ ἐκκαλοῦντες τὴν ἔνστασιν, ὅτι ἡ συζήτησις αὐτῆς εἶνε ματαία, ἐπὶ τῷ λόγῳ ὅτι ἐπὶ πάντων τῶν θεμάτων, ὧν τὴν ἀπόδειξιν ἡ εἰρημένη ἀπόφασις ἐπέβαλεν εἰς ἀμφοτέρα τὰ διαδίκια μέρη, ἐπήγαγον ἀντὶ πάσης ἄλλης ἀποδείξεως ὅρκον εἰς τὸν αἰτοῦντα ἐφesiβλήτον καὶ ὅτι τὸν τοιοῦτον ὅρκον ἐπάγουσι καὶ ἤδη εἰς αὐτόν.

Ἐπειδὴ κατὰ τὸν νόμον (ἄρθρα 351 καὶ 346 τῆς Π.λ. Δικονομίας) ἕκαστος διαδίκος δικαιούται κατὰ πᾶσαν στάσιν τῆς δίκης· νὰ ἐπάγῃ εἰς τὸν ἀντιδικὸν αὐτοῦ ὅρκον περὶ παντὸς πράγματος, εἴτε ὑπάρχουσι περὶ αὐτοῦ ἄλλαι ἀποδείξεις εἴτε μὴ, καὶ νὰ ἀναρτᾷ ἐπομένῳ, ἐκ τοῦ ὅρκου τούτου τὴν καθόλου ἢ ἐν μέρει λύσιν τῆς ὑφισταμένης μετὰ αὐτοῦ καὶ τοῦ ἀντιδικοῦ του διαφορᾶς. στάσις δὲ τῆς δίκης εἴτε ἐν τῷ πρώτῳ, εἴτε ἐν τῷ δευτέρῳ βαθμῷ κατὰ τὴν ὀρθὴν ἔννοιαν τοῦ νόμου εἶνε ὁσάκις τὸ Δικαστήριον ἐπιλαμβάνεται ὅπως δὴποτε τῆς ἐκδικάσεως τῆς ὑποθέσεως, ἐφ' ἣ· ἐπάγεται ὁ ὅρκος, πρὸ τῆς ἐκδόσεως τῆς ὀριστικῆς αὐτοῦ ἀποφάσεως, ἄρα καὶ ὅταν καλεῖται· ν' ἀποφαιθῇ ἐπὶ τῇ υποβαλλομένης εἰς τὴν κρίσιν αὐτοῦ αἰτήσεως περὶ παρατάσεως τῆς ταχθείσης πρὸς ἀπόδειξιν προθεσμίας, δύναται ἐπίσης νὰ ἐπαχθῇ ὅρκος περὶ τῶν ἀποτελούντων τὸ ἀντικείμενον αὐτῆς ἰσχυρισμῶν τῶν διαδίκων.

Ἐπειδὴ ἐπὶ τοῦ προκειμένου οἱ καθ' ὧν ἡ αἰτήσις ἀδελφοὶ Γερούση, οὐ μόνον διὰ τῆς ἐν τῇ δικογραφίᾳ ὑπὸ ἡμερομηνίαν 3 Μαρτίου ἐ. ἔ. δηλώσεως αὐτῶν, νομίμως κοινοποιηθείσης τῷ αἰτοῦντι, ὡς δηλοῦται ἐκ τοῦ προσεγομένου ἐπιδοτηρίου τοῦ κλητῆρος Γεωρ. Κ. Δανιήλ, ἐδήλωσαν, ὅτι πρὸς ταχύτεραν λύσιν τῆς μετὰ αὐτῶν καὶ τοῦ ἐφesiβλήτου διαφορᾶς ἐπάγουσιν εἰς αὐτόν ὅρκον πρὸς ἀπόδειξιν τῶν ἐπιβληθέντων εἰς τε αὐτοὺς καὶ εἰς ἐκείνον θεμάτων, ἧτοι τῶν τιμῶν τοῦ σταφιδοκάρτου κατὰ τὰ ἐν τῇ προεκδοθείσῃ ἀποφάσει ἀναφρόμενα ἔτη καὶ τῶν δαπανῶν πρὸς πρᾶγωγὴν αὐτοῦ, ἀλλὰ καὶ ἤδη διὰ τῶν προτάσεων αὐτῶν δηλοῦσιν ἐπίσης, ὅτι περὶ πάντων τῶν θεμάτων τούτων, αἰνῶν ἀποτελοῦσι τὸ ἀντικείμενον τῆς διαταχθείσης ἀποδείξεως, ἐπάγουσιν ὅρκον εἰς τὸν ἐφesiβλήτον, θέλοντες ἐξ αὐτοῦ ν' ἀναρτήσωσι τὴν ἐκβασιν τῆς μετὰ αὐτῶν ὑφισταμένης διαφορᾶς.

Ἐπειδὴ ρητῶς καὶ ἀνεπιφυλάκτως δηλοῦσιν οἱ ἐκκαλοῦντες

ΑΠΟΦΑΣΙΣ ΑΡΕΙΟΥ ΠΑΓΟΥ

49

διὰ τῶν προτάσεων αὐτῶν, ὅτι περὶ ὅλων τῶν ἐπιβληθέντων αὐτοῦς καὶ εἰς τὸν ἐφεσιβλητον θεμάτων ἀποδείξεως ἐπάγου ὄρκον, ἄρα καὶ περὶ τῆς προσόδου τοῦ ἐπιδίκου κτήματος, καὶ ἐσφαλμένως ἰσχυρίζεται ὁ ἐφεσιβλητος, ὅτι ὁ ἐπαγόμενος ὄρκος εἶνε ἀόριστος, ὥς μὴ περιλαμβάνων πάντας τοὺς πραγματικούς καὶ χυρισμίδες, περὶ ὧν ἐτάχθη διὰ τῆς προηγουμένης ἀποφάσεως τὸ Δικαστηρίου ἐμμέρτυρος ἀπέδειξας ἢ ἐπάγεται μετ' ἐπιφυλάξεως.

Ἐπειδὴ ἄρα, νομίμως ἐπαγομένου τοῦ ὄρκου τούτου, ἀντὶ τῆς αὐτῆς ἀποδείξεως, ἢ ὑπὸ συζήτησιν αἰτήσις περὶ παρατάσεως αὐτῆς καθίσταται ἀπορριπτέα ἄνευ ἐξετάσεως, ὥς ματαία καὶ ἀσκοπος.

Διὰ ταῦτα,

Ἀπορρίπτει τὴν ἀπὸ 9 Ἀπριλίου 1898 αἰτησιν τοῦ Μιλτιάδου Νεγρεπόντη περὶ παρατάσεως τῆς ταχθείσης διὰ τῆς ὑπ' ἀρ. 91 τοῦ 1897 ἀποφάσεως τοῦ Δικαστηρίου τούτου προθεσμίας καὶ ἐπιβάλλει εἰς αὐτὸν ὅφ' ἣν παρίσταται ἰδιότητα τοῦ ἐξ ἀπογραφῆς κληρονόμου τοῦ πατρὸς τοῦ Μενελάου Νεγρεπόντη τοὺς ἐξ ἐπακτοῦς ὄρκους καὶ ὀρίζει πρὸς δῆλωσιν μὲν ἀποδεχῆς ἢ ἀνταπαγωγῆς αὐτῶν προθεσμίαν εἴκοσιν (20) ἡμερῶν, ἀρχομένην ἀπὸ τῆς κοινοποιήσεως τῆς παρούσης, πρὸς δόσιν δὲ αὐτῶν τὴν πρὸς τὴν δικασίμον τοῦ τμήματος τούτου μετὰ τρεῖς ἡμέρας ἀπὸ τῆς δηλώσεως. «Ὁμνῶ εἰδῶς καλλίστα τὰς εἰς τὴν ψευδορκίαν ἐπιβαλλομένας ποινὰς, ὅτι τὸ ἐπιδίκον κτῆμα δὲν παρήγε κατ' ἐπίστασιν ἀπὸ τοῦ 1893 μέχρι σήμερον, οὔτε ἐξακολουθεῖ νὰ παράγῃ πρὸς σταφιδοκάρπου ἐκ λιτῶν ἐνετικῶν διακροσίων εἴκοσι χιλιάδας ἀλλ' ὀλιγώτερον καὶ πόσον ὀρισμένως (ὀρισθησάμενον διὰ τοῦ ἐφεσιβλήτου) καὶ ὅτι ἡ ἀξία τοῦ σταφιδοκάρπου μὴ ὄντις πρῶτης ποιότητος, δὲν συνίστατο καθ' ὅλα τὰ ἔτη ταῦτα εἰς δραχμὰς ἐκτὼς τὸν πεντήκοντα (150) κατὰ χιλιάδα, ἀλλ' εἰς ὀλιγωτέρας καὶ πόσας (ὅς θὰ ὀρίσῃ ὁ ὁμώσων). Οὕτως εἴη μοι ὁ Θεὸς βοηθὸς καὶ τὸ Ἱερὸν Αὐτοῦ Εὐαγγέλιον».

«Ὁμνῶ εἰδῶς καλλίστα τὰς εἰς τὴν ψευδορκίαν ἐπιβαλλομένας ποινὰς, ὅτι αἱ ἀναγκαῖαι δαπάναι πρὸς παραγωγὴν τῶν καρπῶν τοῦ ἐπιδίκου κτήματος συνίστανται εἰς δραχμὰς δώδεκα χιλιάδας ἐξακοσίας ἐνενηήκοντα τέσσαρας (12 694) τῷ 1894, εἰς δραχμὰς ὀκτὼ χιλιάδας ἑκατὸν ἐβδομήκοντα ἑξ (8,176) τῷ 1895 καὶ εἰς τὸ αὐτὸ πᾶν κατὰ τὰ ἐπόμενα ἔτη μέχρι σήμερον. Οὕτως εἴη μοι ὁ Θεὸς βοηθὸς καὶ τὸ Ἱερὸν Αὐτοῦ Εὐαγγέλιον».

Δοθέντων ἢ μὴ τῶν ὄρκων τούτων, ἐπιφυλάσσεται ν' ἀποφασίσῃ περὶ τῶν συνεπειῶν αὐτῶν καὶ τῶν ἐξόδων.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις τῇ ἐβδόμῃ (7) Μαΐου.
1898. Ἐδημοσιεύθη δ' αὐτόθι τῇ ἐνάτῃ (9) Μαΐου 1898.

Ο Ἀντιπρόεδρος
Μιχ. Διγενῆς

Ο Ὑπ. γραμματεὺς
Π. Βαρουζάκης

~~~~~  
**Ἀριθ. 97**

(Οὐδὲν ζήτημα λύει)

~~~~~  
Ἀριθ. 98

Τὸ Δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου

Τμήμα Α'.

Συγκείμενον ἐκ τῶν Δικαστῶν Κωνστ. Σημαντήρα, Προέδρου, Ἰω. Δουδουνιώτου, Χρ. Κόκκορη, Ἀνδρ. Γκιών, Βασ. Ροντήρη, Μιλτ. Ἡλιάδου καὶ Ξενοφ. Εὐθυμίου· παρόντων τοῦ τε Ἀντεισαγγελέως Κωνστ. Μανιάκη καὶ τοῦ Γραμματέως Γεωργ. Κατσόρχη.

Συνεδριάσαν δημοσίᾳ ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ τοῦ καταστήματος αὐτοῦ τῇ τετάρτῃ Μαΐου 1898, ἵνα δικάσῃ ἐπὶ τῆς αἰτήσεως τοῦ Μιλτιάδου Ματθῆα, κατοίκου Αἰγίου, παρασταθέντος διὰ τοῦ πληρεξουσίου του Γεωργ. Μελισουργοῦ, δικηγόρου, κατὰ Ἀνδρέου Παπαγεωργίου, κατοίκου Σελιανίτικα τοῦ Αἰγίου, παρασταθέντος διὰ τῶν πληρεξουσίων του Ἀθαν. Βερενίκη καὶ Ἰωάν. Θανοπούλου, δικηγόρων· περὶ ἀναίρεσεως τῆς ὑπ' ἀριθ. 623 (1893) ἀποφάσεως τοῦ Ἐφετείου Πατρῶν.

Ἀκοῦσαν τοῦ Εἰσηγητοῦ Δικαστοῦ Μιλτιάδου Ἡλιάδου, ἐκθέσαντος τὰδε :

Ὁ Ἀνδ. Παπαγεωργίου διὰ τῆς ἀπὸ 16 Μαρτίου 1890 ἐνώπιον τοῦ Πρωτοδικείου Πατρῶν ἀγωγῆς κατὰ τοῦ Μιλτιάδου Ματθῆα, ἐξέθηκεν, ὅτι πρὸς τοῦ ἐναγομένου, μετερχομένου τὸν σταφιδέμπορον ἐν Αἰγίῳ, ἰδανείσθη δυνάμει συμβολαίου τῇ 30 8) ἐρίου 1886 δρ 9,000, πληρωτέας τῇ 1 Ὀκτωβρίου 1887 ἀτόκως· παρέρχουμένης δὲ τῆς προθεσμίας ταύτης ἐντόκως πρὸς 15 0)0 ἀλλὰ συνεφωνήθη, ὅτι ἐφ' ὅσον ἤθελε παραδίδει αὐτῷ σταφιδόκαρπον, ὁ τόκος θὰ περιωρίζετο εἰς 12 0)0 μόνον, πρὸς ἐξασφάλισιν δὲ τοῦ δανείου τούτου ὑπεσχέθη νὰ παρχωδῶσιν αὐτῷ τὸν Αὐγούστον 1887 λίτρας 15,000 σταφιδόκαρπου, τὸ ἀντίτιμον τῶν ὁποίων

συμφωνήθη νὰ συμφηφισθῇ κατὰ τὴν τρέχουσαν ἐν Αἰγίῳ ἀξίαν
 αὐτοῦ ἀπέναντι τοῦ εἰρημένου δανείου, τῷ παρέδωκε δὲ κατὰ τὸ
 εἰρημένον ἔτος 12 ἕως 13,000 λίτρας σταφιδοκάρπου, τὸ ἀντίτι-
 μον τῶν ὁποίων δὲν ὑπελόγισεν ὁ ἐναγόμενος εἰς τὸ δάνειον, ἀλλὰ
 τὸ ἐμέτρησεν εἰς τὸν ἐνάγοντα πρὸς δρχ. 280 τὴν χιλιάδα καθα-
 ρὰς ἐξόδων καὶ οὕτως ὁ ἐνάγων ἔμεινεν ὀφειλέτης ὁλοκλήρου τοῦ
 δανείου καὶ τῶν τόκων ἀπὸ τοῦ Ὀκτωβρίου 1887 καὶ ἐφεξῆς, τὸν
 δὲ Αὐγούστου 1888 παρέδωκεν εἰς τὸν ἐναγόμενον 13,000 λίτρας
 σταφιδοκάρπου, ὑπολογίσας αὐτὸν πρὸς δρ. 270 τὴν χιλιάδα κα-
 θαρὰς ἐξόδων καὶ τὸ ἀντίτιμον τούτων συνεψήφισεν εἰς τὸ δάνειον
 καὶ τ. ὤς τόκους καὶ οὕτω περιωρίσθη τὸ χρέος κατὰ τὴν 1 Ὀκτω-
 βρίου 1888 εἰς δρ. 7,500 ἐντόκως πρὸς 12 0)0 τὸν Αὐγούστου τοῦ
 1889 παρέδωκεν εἰς τὸν ἐναγόμενον 16 642 λίτρας σταφιδοκάρ-
 που ἀρίστης ποιότητος μετὰ τὴν συμφωνίαν νὰ πληρωθῇ ταύτας
 πρὸς δρ. 280 τὴν χιλιάδα, ὅσον ἐπληρόνοντο καὶ οἱ λοιποὶ στα-
 φιδοκτῆμονες τῆς περιφερείας Σελιανίτικα, ὁ ἐναγόμενος ὁμῶς
 ἤξιον νὰ πληρώσῃ αὐτάς πρὸς δρ. 180 τὴν χιλιάδα, προφασιζό-
 μενος, ὅτι συνεφωνήθη νὰ τὸν πληρώσῃ, ὅσον ἤθελε πωληθῇ ἐν
 Ἀγγλίᾳ, ὅπου δῆθεν ἐπωλήθη πρὸς δρ. 180 τὴν χιλιάδα. Τούτῳ
 δὲ τῷ λόγῳ ἠρνήθη νὰ τῷ δώσῃ λογαριασμὸν τῆς μεταξύ των
 δοσοληψίας, καὶ τοι προσεκάλεσεν αὐτὸν ἐπισήμως, διὰ καὶ ἡναγ-
 κάσθῃ νὰ καταστρώσῃ μόνος του τὸν λογαριασμὸν, ὅτι ἡ ἀξία
 τοῦ τελευταίου σταφιδοκάρπου ἀνῆρχετο εἰς δρχ. 4,658, 76)00,
 ἐξ αὐτῶν δ' ἀφῆρεσε διάφορα ποσά, ἅτινα ἐν τῷ μεταξύ ἔδανεί-
 οθη καὶ ὤφειλεν εἰς τὸν ἐναγόμενον, ἀνερχόμενα εἰς δρχ. 1579 καὶ
 08)00, τὸ δὲ ὑπόλοιπον ἐκ δρχ. 3078 ἀφῆρσιν ἐκ τοῦ διὰ τοῦ
 ὡς ἄνω συμβολαίου χρέους του, ἀνερχιμένου κατὰ τὴν 1 Σεπτεμ-
 βρίου 1889 μετὰ τῶν τόκων εἰς δρχ. 8,325, τὸ δὲ ὑπόλοιπον ἐκ
 δρχ. 5579 09)00 κατέθεσεν εἰς τὸν Γραμματεῖα τοῦ Πρωτοδι-
 κείου Πατρῶν, προσκαλέσας τὸν ἐναγόμενον νὰ παρελάβῃ ταύτας,
 ἀφοῦ ἐξοφλήσῃ τὸ συμβόλαιον καὶ τῷ ἐπιστρέψῃ τὰ εἰς χεῖράς του
 γραμμάτια, ἀλλ' ὁ ὕτος ἀρνεῖται νὰ πράξῃ τοῦτο· ὅτι κατὰ τ' ἄνω-
 τέρω τὸ τε συμβόλαιον καὶ πᾶσα ἄλλη δοσοληψία μετὰ τοῦ ἐνα-
 γομένου εἶνε ἐξωφλημένη καὶ δεόν νὰ κηρυχθῇ δικαστικῶς ἐξω-
 φλημένον τὸ συμβόλαιον καὶ ὑποχρεωθῇ ὁ ἐναγόμενος νὰ τῷ ἐπι-
 στρέψῃ τὰ εἰς χεῖράς του γραμμάτια, ὡς ἐντελὸς ἐξωφληθέντα· καὶ
 ἤτήσατο νὰ κηρυχθῇ ἐξωφλημένον τὸ ὑπ' ἀριθ. 18.343 τοῦ 1886
 συμβόλαιον τοῦ Συμβολαιογράφου Αἰγίου Ἰωάν. Παναγιώτου καὶ
 ὑποχρεωθῇ ὁ ἐναγόμενος διὰ προσωπικῆς κρατήσεως νὰ τῷ πορα-

δῶσι τὰ ἀπὸ 7 καὶ 17 Μαΐου 1889 γραμμάτια εἰς διαταγὴν ὡς ἐξωφλημένα.

Συζητήσεως γενομένης, τὸ Πρωτοδικεῖον ἐξέδοτο τὰς ἐξῆς ἀποφάσεις, 1) τὴν ὑπ' ἀριθ. 1723 (1890), δι' ἧς ὑπεχρέωσε τὸν μὲν ἐνάγοντα ν' ἀποδείξῃ τὴν βάσιν τῆς ἀγωγῆς του, τὸν δ' ἐναγόμενον νὰ προσαγάγῃ τὰ ἐμπορικά του βιβλία, 2) τὴν ὑπ' ἀριθ. 2214 (1891), δι' ἧς ἐπέβαλεν ὅρκους εἰς ἀμφοτέρους τοὺς διαδίκους καὶ 3) τὴν ὑπ' ἀριθ. 512 (1892), δι' ἧς ἀπέρριψε κατὰ τὸ πλεῖστον τὴν ἀγωγὴν, δεχθὲν δ' αὐτὴν ἐν μέρει, ὑπεχρέωσε τὸν ἐναγόμενον νὰ ἐπιστρέψῃ τῷ ἐνάγοντι τὰ ἀπὸ 7 καὶ 17 Μαΐου 1889 γραμμάτια. Τὴν τελευταίαν ταύτην ἀπόφασιν ἐξεκάλεσεν ὁ ἐνάγων, ἀπάσας δὲ ὁ ἐναγόμενος ἐνώπιον τοῦ Ἐφετείου Πατρῶν, ὑπερ διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 623 (1893) ἀποφάσεως, δεχθὲν τὴν ἔφεισιν τοῦ ἐνάγοντος, ἐν μέρει δὲ καὶ τὴν τοῦ ἐναγομένου, μετερρῆθμισε τὰς ἐκκληθείσας ἀποφάσεις καὶ δεχθὲν καθ' ὁλοκληρίαν τὴν ἀγωγὴν, ἐκήρυξεν ἄκυρον τὸ συμβόλαιον ὡς καὶ τὰ εἰς διαταγὴν γραμμάτια.

Τῆς ἀποφάσεως δὲ ταύτης τοῦ Ἐφετείου τὴν ἀναίρεσιν αἰτεῖται ὁ ἐναγόμενος διὰ τε τῆς ἀπὸ 23 Ἰουλίου 1893 αἰτήσεώς του καὶ διὰ τοῦ ἀπὸ 30 Μαρτίου 1898 προσθέτου δικογράφου του, διὰ διαφόρους ἐν αὐτοῖς λόγους καὶ ἰδίᾳ διὰ τὸν ἐξῆς.

Διότι οἰκδηπότε καὶ ἂν ἦτο ἡ κατὰ τὴν κρίσιν καὶ τὴν ἐρμηνείαν τοῦ Ἐφετείου ἔννοια τῆς ἐν τῇ ἀγωγῇ ἐκπεφρασμένης ἡ καὶ τῆς πραγματικῆς θελήσεως τοῦ ἀναιρεσιβλήτου, ὁ ἀναιρεσιῶν ρητῶς ἰσχυρίσθη καὶ ἐπεκαλεσθῇ, ὅτι ὁ ἀντίδικός του τὰ τελευταῖα δάνεια (ἐκ δραχ. 1579) τὰ ἔλαβε μὲ τὴν ρητὴν συμφωνίαν, ἵνα πρὸς ἐξόφλησιν αὐτῶν συμφηφίσῃ εἰς αὐτὰ ὁ ἀναιρεσιῶν τὸ τίμημα τοῦ παραδοθησομένου αὐτῷ σταφιδοκάρπου ὥστε τοῦ συμφηφισμοῦ χωροῦντος αὐτοδικαίως, τὸ τίμημα αὐτοῦ δὲν ἔμενε πλεόν ἀκέραιον εἰς τὴν ἐλευθέραν αὐτοῦ διάθεσιν, ἵνα κατὰ τὴν ἰδίαν βούλησιν (εἴτε ἀρχικὴν εἴτε ἐκ μεταμελείας, εἴτε ρητὴν καὶ σαφῇ εἴτε καὶ ὑπονοουμένην τοιαύτην) τὸ διαθέσῃ εἰς ἐξόφλησιν τοῦ ἐπιδίκου δανείου (καὶ τῆς συμφωνίας ταύτης πρόδηλος καὶ σύμφωνος ἐκτελέσεσις ἦτο ὁ ἐν τῇ ἀγωγῇ σύμφωνος ὑπολογισμός του πρὶν ἀνακαλυφθῇ ὑπὸ τοῦ Δικαστηρίου ἡ ὑπονοουμένη αὐτοῦ καὶ ἄγνωστος αὐτῷ ἕως τότε θέλησις). Ἀλλὰ τὸν ἰσχυρισμὸν τοῦτον τὸ Ἐφετεῖον παρεῖδεν ἀνεξέταστον ὅλως καὶ ὡς ἀβάσιμον ἀπέρριψεν.

Ἀκοῦσαν τῶν πληρεξουσίων τῶν διαδίκων, τοῦ μὲν τοῦ ἀναιρεσιῶντος ἀναπτύξαντος καὶ προφορικῶς τοὺς λόγους ἀναιρέσεως

καὶ αἰτησαμένου τὴν ἀναίρεσιν τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως· τῶν δὲ τοῦ ἀναιρεσιβλήτου, ἀντικρουσάντων αὐτοὺς καὶ αἰτησαμένων τὴν ἀπόρριψιν τῆς αἰτήσεως· καὶ τοῦ Ἀντεισαγγελέως· Σκεφθὲν κατὰ τὸν Νόμον.

Ἐπειδὴ ὁ ἀναιρεσιβλήτων, ὡς ἀποδεικνύεται ἐκ τῶν ἀπὸ 15 Ἀπριλίου 1893 ἐγγράφων προτάσεων του, ἰσχυρίσθη ἐνώπιον τοῦ δικάσαντος Ἐφετείου κατὰ τὴν συζήτησιν, ἐφ' ἧς ἐξεδόθη ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις, ὅτι «ὁ ἀναιρεσιβλήτης ἔλαβε τὸ πᾶν τῶν Δραχ. 1579.08)00, ἵνα συμψηφισθῇ ἀπέναντι τοῦ τιμήματος τοῦ σταφιδοκάρπου, ὃν ὑπεσχέθη νὰ τῷ παραδώσῃ καὶ διὰ τοῦτο καὶ εἰς τὰς παραμονὰς τῆς παραδόσεώς του τὸ ἔλαβε παρ' αὐτοῦ. ἦτοι τὴν 3 Αὐγούστου», τὸν οὐσιώδη δὲ τοῦτον ἰσχυρισμὸν κατὰ τὴν σαφῆ τοῦ ὁποίου ἐννοίαν δυνάμει συμφωνίας μεταξὺ τῶν διαιδίκων, τὸ τίμημα τοῦ παραδοθησομένου σταφιδοκάρπου ἔπρεπεν ἐν πρώτοις νὰ καταλογισθῇ πρὸς ἐξόφλησιν τῶν ἐκτὸς τοῦ ὑπ' ἀριθ. 18 343 συμβολαίου χρεῶν τοῦ ἀναιρεσιβλήτου πρὸς τὸν ἀναιρεσιβλήτον, ἀνερχομένων ἐν ὅλῳ εἰς Δραχ. 1579 καὶ 08)00, τὸ Ἐφετεῖον, ὡς ἀποδεικνύεται ἐκ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεώς του, οὐδόλως ἔλαβεν ὑπ' ὄψιν καὶ κατὰ τὸ ἀρθρ. 807 § 6 Πολ. Δικονομίας, ἀναιρετέαν κατέστησεν αὐτὴν ὡς ἀναιτιολόγητον.

Διὰ ταῦτα,

Ἰδὼν καὶ τὰ ἀρθρὰ 833, 838, 839 καὶ 210 Πολ. Δικονομίας.

Ἀναιρεῖ τὴν ὑπ' ἀριθ. 623 τοῦ 1893 ἀπόφασιν τοῦ Ἐφετείου Πατρῶν.

Παραπέμπει τὴν ὑπόθεσιν πρὸς νέαν συζήτησιν ἐνώπιον τοῦ Ἐφετείου Ἀθηνῶν.

Διατάσσει νὰ γραφῇ ἡ παρούσα ἀπόφασις εἰς τὸ περιθώριον τοῦ πρωτοτύπου τῆς ἀναιρουμένης καὶ νὰ δημοσιευθῇ διὰ τοῦ τύπου δαπάνη τοῦ ἀναιρεσιβλήτου, ὃν καταδικάζει εἰς τὰ τοῦ ἀναιρεσιβλήτου δικαστικὰ ἐξόδα ἐνώπιον τοῦ Ἀρείου Πάγου καὶ τοῦ Ἐφετείου, ὀριζόμενα εἰς Δραχμὰς ὀγδοήκοντα (80) καὶ τὰ τέλη τῆς σημερινῆς.

Διατάσσει τὴν ἐπιστροφὴν τοῦ παραβόλου τῷ ἀναιρεσιβλήτοντι.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις τῇ ὀγδόῃ (8) Μαΐου 1898. Ἐδημοσιεύθη δ' αὐτόθι τῇ ἐνδεκάτῃ (11) Μαΐου 1898.

Ὁ Πρόεδρος

Κ. Σημαντήρας

Ὁ Γραμματεὺς

Γ. Καστόρχης

Ἀριθ. 99

Τὸ Δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου

Τμῆμα Α'.

Συγκείμενον ἐκ τῶν δικαστῶν Κωνστ. Σημαντήρα, Προέδρου, Ἰω. Δουβουνιώτου, Χρ. Κόκκορη, Ἀνδ. Γκιών, Β. Ροντήρη, Μιλτ. Ἡλιάδου καὶ Ξεν. Εὐθυμίου· παρόντων τοῦ τε Ἀντισταγγελέως Κωνστ. Μανιάκη καὶ τοῦ Γραμματέως Γεωργ. Καστόρχη.

Συνεδριάσαν δημοσίᾳ ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ τοῦ καταστήματος αὐτοῦ τὴν τετάρτην Μαΐου 1898, ἵνα δικάσῃ ἐπὶ τῆς αἰτήσεως τοῦ Ἰακώβου Μάγερ, κατοίκου Κωνσταντινουπόλεως, παρασταθέντος διὰ τοῦ πληρεξουσίου του Θρ. Ἀγγελοπούλου Ἀθανάτου, δικηγόρου, διορίσαντος συμπληρεξουσίαν του ἐπ' ἀκροατηρίου καὶ τὸν δικηγόρον Ἰω. Ἀραβαντινὸν, κατὰ τοῦ δημοσίου, ἀντιπροσωπευομένου ὑπὸ τοῦ ὑπουργοῦ τῶν Οἰκονομικῶν, παρασταθέντος διὰ τοῦ πληρεξουσίου του Ἀναστ. Στούπη, νομικοῦ συμβούλου· περὶ ἀκαίρεσεως τῆς ὑπ' ἀριθ. 2008 (1892) ἀποφάσεως τῶν ἐν Ἀθήναις Ἐφετῶν.

Ἀκοῦσαν τοῦ εἰσηγητοῦ δικαστοῦ Μιλτ. Ἡλιάδου, ἐκθέσαντος τὰδε·

Ὁ Ἰακώβος Μάγερ διὰ τῆς ἀπὸ 19 Ὀκτωβρίου 1887 ἐνώπιον τοῦ Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν ἀγωγῆς κατὰ τοῦ Δημοσίου, ἐξέθηκεν, ὅτι κάτοχος ὢν 426 ὁμολογιῶν τοῦ Ἐθνικοῦ δανείου τῶν 25 ἑκατομμυρίων ἐγγραφεισὼν ἐν τῷ ἐξωτερικῷ, προσήλθε παρὰ τῷ κεντρικῷ ταμίᾳ, ἵνα πληρωθῇ τὸ ἀντίτιμον αὐτῶν κατὰ τὸν τελευταῖον περὶ τούτου ψηφισθέντα νόμον, ἐν τούτοις ὁ ταμίας ἄλλως ἡρμήνευσε τὴν διατάξιν τοῦ ἀρθρου 8 τοῦ Νόμου ΣΖ' τοῦ 1867 τὴν ἐπιβάλλουσαν τῷ Δημοσίῳ τὴν πληρωμὴν τῆς διαφορᾶς μεταξὺ ἐγγυρίου καὶ ξένου νομίσματος· ὅτι εἴτε ἐν τῇ κανονικῇ καταστάσει τοῦ νομίσματος, εἴτε ἐν ἀμφοτέραις ταῖς ἐπιελθούσαις ἀναγκαστικαῖς κυκλοφοριαῖς αὐτὴ αὕτη ἡ Ἑλληνικὴ κυβέρνησις ἐπλήρωνε τοὺς ἐν τῷ ἐξωτερικῷ ὁμολογιούχους πάντοτε εἰς χρυσὸν τοὺς τε τόκους καὶ τὰ χρεώγραφα καὶ κατὰ τὴν ἐπίσημον ἐν τῇ Βουλῇ διαβεβαίωσιν τοῦ Προέδρου τῆς Κυβερνήσεως καὶ ἐπὶ τῶν Οἰκονομικῶν ὑπουργοῦ περὶ τῆς ἐννοίας τοῦ νόμου τοῦ διατάξαντος τὴν ἀντικατάστασιν τοῦ δανείου τῶν 25 ἑκατομμυρίων, ἥτοι τῆς εἰς χρυσὸν πληρωμῆς τοῦ ἀντιτίμου τῶν ἐν τῷ ἐξωτερικῷ ἐγγραφεισὼν ὁμολογιῶν τοῦ δανείου τούτου, ἥτις διαβεβαίωσις ἔλαβε καὶ θετικώτερον ἐξωτερικεύσεως καὶ πραγματοποιήσεως

χαρακτήρα διὰ τῆς ἐν τῇ Ἑρμερίδι τῆς Κυβερνήσεως δημοσιεύσεως τῶν ἀριθμῶν τῶν ἐν τῷ ἐξωτερικῷ ἐγγραφειῶν ὁμολογιῶν ὑπὲρ ὧν αὕτη ἀποτελεῖ καὶ ὁλοκληρωτικὸν τοῦ ψηφισθέντος νόμου μέρος καὶ ἐπίσημον ἐρμηνείαν αὐτοῦ καὶ ἐπίσημον αὐτὴν καθ' ἑαυτὴν ὑποσχέσιν τῆς Ἑλληνικῆς Κυβερνήσεως ὅτι διαμαρτυρηθεὶς διὰ τὴν παράνομον ταύτην ἐνέργειαν τοῦ ταμίου, ἔλαβε μὲν παρ' αὐτοῦ τὸ ἀντίτιμον τῶν ὁμολογιῶν μετὰ τοῦ ὀφειλομένου τόκου εἰς χαρτονομίσματα τῆς ἀναγκαστικῆς κυκλοφορίας ἐκ δρ. 256 66(00, δι' ἐκάστην, ἥτοι δραχ. 109 337 16(00, τῷ ὀφείλεται δὲ ἢ κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς πληρωμῆς, ἥτοι τῆς 2 Σεπτεμβρίου 1887 διαφορὰ τῆς τιμῆς τοῦ χρυσοῦ ἀπὸ τῶν τραπεζογραμματίων τῆς ἀναγκαστικῆς κυκλοφορίας, εἰς ὃ ἐπληρώθη, ἀνερχομένη εἰς 25 ο(ο ἐπὶ ἐκάστης τοῦ ὁμολογίας, ἥτοι δρ. 64, 16(00, ἐπὶ δὲ τοῦ ὅλου ποσοῦ τῶν 426 ὁμολογιῶν δραχ. 27.329.16 ἐντόκως 8 ο(ο καὶ ῥητήσατο νὰ ὑποχρεωθῇ τὸ Δημόσιον νὰ τῷ πληρώσῃ τὰς δραχμὰς ταύτας ἐντόκως ἀπὸ τῆς αἰτήσεως θεραπείας.

Τὸ Πρωτοδικεῖον μετὰ τὰς ὑπ' ἀριθ. 4577, 11,769 (1888) 6209 καὶ 8357 (1889) παρεμπιπτούσας ἀποφάσεις, ἐξέδοτο τὴν ὑπ' ἀριθ. 474 τοῦ 1891 ὀριστικὴν, δι' ἧς ἐδέχθη τὴν ἀγωγὴν καὶ ὑπεχρέωσε τὸ Δημόσιον νὰ πληρώσῃ τῷ ἐνάγοντι δρ. 25,559. 85(00 ἐντόκως ἀπὸ τῆς ἀγωγῆς.

Ἀλλὰ τὸ Ἐφετεῖον Ἀθηνῶν ἐπὶ τῇ ἐφέσει τοῦ Δημοσίου, διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 2008 τοῦ 1892 ἀποφάσεώς του, μεταρρυθμίσαν τὴν τελευταίαν ἀπόφασιν τοῦ Πρωτοδικείου, ἀπέρριψε τὴν προκειμένην ἀγωγὴν.

Τίς ἀποφάσεως ταύτης τῶν Ἐφετῶν τὴν ἀναίρεσιν ῥητήσατο ὁ Ἰάκωβος Μάγερ διὰ τῆς ἀπὸ 2 Μαρτίου 1893 αἰτήσεώς του διὰ τοὺς ἐν αὐτῇ ὡς ἐξῆς λόγους.

Διότι ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις προφανῶς παρεβίασε τὸ ἀρθρ. 8 τοῦ νόμου ΣΖ' τῆς 12 Ἀπριλίου 1867, δι' οὗ ἐπεβλήθη τῷ Δημοσίῳ ἡ πληρωμὴ τοῖς ἐν τῷ ἐξωτερικῷ ἐγγραφείοις ὁμολογιούχοις τοῦ δανείου τῶν 25 ἐκατομμυρίων τῆς διαφορᾶς τοῦ συναλλαγήματος, καὶ ἐποίησεν ἐν αὐτῷ διακρίσεις πόρρω καὶ τοῦ γράμματος καὶ τοῦ πνεύματος αὐτοῦ ἀπεχούσας καὶ πρὸς τὰς ὁποίας οὐδεμίαν ἔχει σχέσιν ὁ περὶ ἀναγκαστικῆς κυκλοφορίας νόμος.

Διότι ὅχι μόνον ἡ ρητὴ τοῦ ἀρθρου 8 τοῦ νόμου ΣΖ' διάταξις παρεβιάσθη, ἀλλὰ καὶ οἱ νόμοι ΑΥΑ' καὶ ΑΥΟΔ', ἡ ἐρμηνεία τῶν ὁποίων κατὰ τὰς ἐν τῷ Κοινοβουλίῳ συζητήσεις καὶ δηλώσεις τοῦ εἰσαγαγόντος αὐτοὺς ὑπουργοῦ τῶν Οἰκονομικῶν εἶνε

σύμφωνος πρὸς τὴν κατὰ τὸ ἄρθρον 8 τοῦ νόμου ΣΖ'. ὑποχρέωσιν τοῦ Δημοσίου.

Ἀκούσαν τῶν πληρεξουσίων τῶν διαδικῶν καὶ τοῦ Ἀντιστασι-
γελῆως. Σκεφθὲν κατὰ τὸν νόμον.

Ἐπειδὴ κατὰ τὴν σαφῆ ἔννοιαν τοῦ ἄρθρου 8 τοῦ ΣΖ'. νόμου τοῦ 1867 περὶ δανείου 25 ἑκατομμυρίων φράγκων. προκειμένης πληρωμῆς τῶν τόκων ἢ τῆς ὀνομαστικῆς ἀξίας τῶν ὁμολογιῶν τοῦ δανείου τούτου, ἡ διαφορὰ ἐκ τοῦ συναλλάγματος καὶ τοῦ νομί-
ματος δὲν βαρύνει τοὺς ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ κατόχους ὁμολογιῶν τοῦ ρηθέντος δανείου, εἰς τὴν ἀλλοδαπὴν ἐγγραφεισῶν, ἀλλὰ τὸ Ἑλ-
ληνικὸν Δημόσιον, ἡ δὲ ἀτάξις δ' αὕτη οὔτε ρητῶς, οὔδ' ἐσιωπηρῶς
κατηγγήθη διὰ τοῦ Νόμου ΑΥΟΔ' τοῦ 1887 περὶ συνομολογή-
σεως δανείου 150 ἑκατομμυρίων εἰς χρυσόν, προσρισθέντος ἀπο-
κλειστικῶς διὰ τὰς ἀντικαταστάσεις καὶ ἐξοφλήσεις τὰς ἐν ἄρθρῳ
2φ τοῦ νόμου ὀριζομένης καὶ τὴν ἐν ἐδαφίῳ δ' τοῦ αὐτοῦ ἄρθρου
ἀπόσβεσιν τοῦ ὀφειλομένου κεφαλαίου ἐκ τῶν δανείων τῶν 25 καὶ
4 ἑκατομμυρίων, διατηρήθη ἄρα ἐν ἰσχύϊ· οὔδ' δύναται, ὡς δέχε-
ται τὸ Ἐφετεῖον, νὰ συναχθῇ καταργησις ἐκ τῶν διατάξεων τοῦ
ἐδαφ. 6'. τοῦ ἄρθρου 3 τοῦ νόμου ΑΥΟΔ'. καὶ τοῦ ἄρθρ 1 τοῦ
Νόμου ΑΥΑ', καθ' ὅς ἡ ἐξοφλήσις τῶν ρηθεισῶν ὁμολογιῶν γί-
νεται ἐν τῷ ἐσωτερικῷ λαμβανημένων ἐν συνδυασμῷ τῶν διατά-
ξεων τούτων πρὸς τοὺς Νόμους ΑΣΟΓ', ΑΣΟΔ' καὶ ΑΣΟΕ'. τοῦ
1885 περὶ ἀναγκαστικῆς ἐν τῷ ἐσωτερικῷ κυκλοφορίας τῶν τρα-
πεζικῶν γραμματίων τῆς Ἑθνικῆς Τραπεζῆς, τῆς Ἰονικῆς Τρα-
πεζῆς, καὶ τῆς Τραπεζῆς Ἡπειροθεσσαλίας, διότι κατὰ τὴν ὀρθὴν
ἐρμηνείαν τῶν ρηθέντων περὶ ἀναγκαστικῆς κυκλοφορίας Νόμων,
ὑπαρχούσης συμφωνίας, κατὰ μείζονα δὲ λόγον, ὡς ἐπὶ τοῦ προ-
κειμένου, ὑπάρχοντος νόμου περὶ καταβολῆς τοῦ χρέους εἰς μεταλ-
λικὸν νόμισμα, εἰσὶ μὲν καὶ τὰ τραπεζογραμματῖα ὑποχρεωτικῶς
δεκτὰ πρὸς ἐξοφλήσιν χρεῶν, ἀλλὰ κατὰ τὴν σχετικὴν αὐτῶν
ἀξίαν πρὸς τὸ μεταλλικὸν νόμισμα· ὅτι δὲ δὲν κατηγγήθη το ἄρ-
θρον 8 τοῦ ΣΖ'. νόμου διὰ τῶν περὶ ἀναγκαστικῆς κυκλοφορίας,
νόμων, συνάγεται καὶ ἐκ τοῦ καταργηθέντος ἄρθρου 2 ἐξ. α' τοῦ
ΑΥΑ' νόμου, μεταγενεστέρου τῶν περὶ ἀναγκαστικῆς κυκλοφορίας,
ὑπερ ἄρθρον 2 τοῦ ΑΥΑ'. Νόμου ὡς ἐπιβλαβὴ συνέπειαν τῆς μὴ
ἐμπροθέσμου προσαγωγῆς τῶν ὁμολογιῶν πρὸς ἐξοφλήσιν ἀναγρά-
φει τὴν ἀπώλειαν τῶν ἐκ τοῦ ἄρθρ. 8 τοῦ ΣΖ'. νόμου δικαιωμά-
των, προϋποθέτει ἄρα αὐτὸ ἰσχύον, ἣν ὁμῶς ἐπιβλαβὴ συνέπειαν
δὲν ἐπανελαβεν ἐν τῷ Νόμῳ ΑΥΟΑ', διότι κατ' αὐτὸν ἡ ἐμπρό-

ΑΠΟΦΑΣΙΣ ΑΡΕΙΟΥ ΠΑΓΟΥ

50

θεσμος προσαγωγή τῶν ὁμολογιῶν ἐστὶν ὑποχρεωτικὴ
δυνητικὴ ὡς ἐν τῷ Νόμῳ ΑΥΑ'.

Ἐπειδὴ κατὰ ταῦτα, τὸ Ἐφετεῖον διὰ τῆς προ-
ἀποφάσεώς του, δεχθὲν, ὅτι τὸ Δημόσιον δικαιούται νὰ
τῷ ἀναιρεσεῖν πρὸς ἐξόφλησιν τῶν προσαχθεισῶν
ὁμολογιῶν τοῦ δανείου τῶν 25 ἑκατομμυρίων, εἰς τὰ
ἐγγραφεισῶν, τραπεζικὰ γραμμάτια τῶν μνημονευθε-
ζῶν, ἐπὶ τῇ ὀνομαστικῇ αὐτῶν ἀξίᾳ, οὐχὶ δὲ καὶ τὰ
μεταξὺ αὐτῶν καὶ τοῦ μεταλλικοῦ νομίσματος, ψευδῶς
τὸ ἄρθρον 80ν τοῦ ΣΖ' νόμου, καὶ ἐσφαλμένως ἐφαρ-
μὰς περὶ ἀναγκαστικῆς κυκλοφορίας μνημονευθέντας νόμους
ἀναιρετέαν κατέστησε τὴν ἀπόφασίν του κατὰ τ' ἄρθρον
Πολ. Δικονομίας.

Διὰ ταῦτα,

Ἰδὼν καὶ τὰ ἄρθρ. 8 36, 838, 839 καὶ 210 Πολιτ.
καὶ ἄρθρ. 3 τοῦ ΧΜΖ' Νόμου,

Ἀναιρεῖ τὴν ὑπ' ἀριθ. 2008 τοῦ 1892 ἀπόφασιν
τείου Ἀθηνῶν καὶ

Παραπέμπει τὴν ὑπόθεσιν εἰς τὸ Β' τοῦ Ἀρείου Πά-
δος διὰ τὴν κατάλληλον τοῦ Νόμου ἐφαρμογὴν.

Διατάσσει νὰ γραφῇ ἡ παρούσα ἀπόφασις εἰς τὸ
τοῦ πρωτοτύπου τῆς ἀναιρουμένης ἀποφάσεως καὶ νὰ
διὰ τοῦ τύπου, δαπάνῃ τοῦ ἀναιρεσιβλήτου Δημοσίου,
δικάζει εἰς τὰ δικαστικὰ ἐξόδα τοῦ ἀναιρεσεύοντος ἐν
Ἀρείῳ Πάγῳ καὶ τοῦ Ἐφετείου, ὀριζόμενα εἰς δραχ-
μὰς (80).

Διατάσσει τὴν ἐπιστροφὴν τοῦ παραβόλου τῷ ἀναι-
ρουμένῳ.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθῆναις τὴν ἐνάτην
1898, ἐδημοσιεύθη δὲ τὴν ἐνδεκάτην (11) Μαΐου 1899.

Ὁ Πρόεδρος

Κ. Σημαντήρας

Ὁ Γραμματεὺς

Γ. Καστόρος

Ἄρθ. 100

Τὸ Δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου

Τμῆμα Α'.

Συγκείμενον ἐκ τῶν δικαστῶν Κωνστ. Σημαντήρας,
Χρ. Κόκκορη, Ἰωάν. Δουβουνιώτου, Ἀνδρ. Γκιών, Βασ.
Μιλτ. Ἡλιάδου, καὶ Ξεν. Εὐθυμίου παρόντων τοῦ τε
πρ. Κωνστ. Μανιάκη καὶ τοῦ Γραμματέως Γ. Καστόρος.

Συνεδριάσαν δημοσίᾳ ἐν τῇ ἀκροατηρίῳ τοῦ καταστήματος αὐτοῦ τῇ τετάρτῃ Μαΐου 1898, ἵνα δικάσῃ ἐπὶ τῆς αἰτήσεως τοῦ Ἀνδρέου Γ. Δινάρδου, κατοικοῦ Διακοπτοῦ, παρασταθέντος διὰ τοῦ πληρεξουσίου του Ἀντ. Μομφεράτου, δικηγόρου, κατὰ τῆς ἐν Πάτραις ἐδρευούσης ἐμπορικῆς ἐταιρίας ὑπὸ τὴν ἐπωνυμίαν «Ἀδελφοὶ Κολλύρου», παρασταθείσης διὰ τῶν πληρεξουσίων τῆς Σπ. Εὐκλείδου καὶ Ἰωάν. Εὐκλείδου, δικηγόρων, περὶ ἀνζιρέσεως τῶν ὑπ' ἀριθ. 716 (1884), 234 (1886), 747 (1887), 1074 (1889), καὶ 890 (1890) ἀποφάσεων τῶν ἐν Πάτραις Ἐφετῶν.

Ἀκοῦσαν τοῦ Εἰσηγητοῦ Δικαστοῦ Ξεν. Εὐθυμίου, ἐκθέσαντος τὰςδε :

Ἡ ἐταιρία «Ἀλεξανδρόπουλος καὶ Κολλύρος» καὶ τ' ἀποτελοῦντα αὐτὴν μέλη Ἰωάν. Ἀλεξανδρόπουλος καὶ Παναγ. Κολλύρος διὰ τῆς ἀπὸ 23 Νοεμβρίου 1879 ἐνώπιον τοῦ Πρωτοδικείου Πατρῶν, ὡς Ἐμποροδικείου, ἀγωγῆς των κατὰ Ἀνδρ. Δινάρδου ἐξέθηκαν, ὅτι ἐμπορευόμενοι ἐταιρικῶς ὡς ὁμόρρυθμοὶ συνεταῖροι, ὑπὸ τὴν ἐπωνυμίαν «Ἀλεξανδρόπουλος καὶ Κολλύρος» ἐν Πάτραις ἀπὸ πολλῶν ἐτῶν, ἔχοντες δ' ἐν Ἀγγλίᾳ ὑποκατάστημα διὰ τὰς ἐμπορικὰς ἐργασίας των καὶ διαμένοντες πρὸς τοῦτο καὶ ἐγκατεστημένου ἐν Ἀγγλίᾳ τοῦ ἑτέρου τῶν μελῶν Παναγ. Κολλύρου, διητύθηνε τὰς ἐν Πάτραις ἐμπορικὰς συναλλαγὰς ὁ ἕτερος τῶν συνεταίρων Ἰωάν. Ἀλεξανδρόπουλος μετὰ τοῦ ὑπαλλήλου αὐτοῦ Βασιλείου Κολλύρου, ὄντος καὶ πληρεξουσίου αὐτῶν. Ὁ ἐναγόμενος μετερχόμενος τὸν ἔμπορον κατὰ τὸ 1877 καὶ ἔχων ἀνάγκην χρημάτων, χάριν ἐμπορίου σταφιδοκάρπου, ἐζήτησε καὶ ἔλαβε παρ' αὐτῆς χρηματικὰς προκαταβολὰς εἰς μετρητὰ καὶ εἰς συνάλλαγμα ἐπὶ Ἀγγλίας ἀπὸ 6 Ἰουλίου 1877 μέχρι 3 Σεπτεμβρίου ἰδίου ἔτους ἐν ὅλῃ λίρας στερλίνας 382, σελίνια 9 καὶ 1 πένναν, ἀπέναντι τῶν ὁποίων ἀπέστειλεν εἰς τὸν ἕτερον τῶν συνεταίρων Παν. Κολλύρον μικρὰ σταφιδοφορτία πρὸς πώλησιν διὰ λογαριασμὸν του, ἐκ τῆς πώλησεως τῶν ὁποίων ἔλαβεν ἡ ἐνάγουσα ἐταιρίξ ἐν ὅλῃ λίρας στερλίνας 212, σελίνια 3 καὶ πέννας 4 καὶ οὕτω κατὰ τὸν ἀλληλόχρεον τῆς 10)22 Ἀπριλίου 1879 μεταξὺ των λογαριασμὸν, εἰς τὸν ὁποῖον ἐνεγράφησαν καὶ οἱ ἀμοιβῆτοι τόκοι πρὸς 6 0)0 ἑτησίως, ἐχρεώθη ὁ ἐναγόμενος πρὸς ἐξόφλησιν τῆς ὡς ἀνω ληψυδοσίας, μὲ λίρας στερλίνας 196, σελίνια 2 καὶ πέννας 4, αἵτινες κατὰ τὴν τρέχουσαν ἀξίαν τῆς λίρας πρὸς δρ 29 80)00 ἀνέρχονται εἰς δραχ. 5844 28)00, 2: δυστροπεῖ νὰ πληρωσῇ καὶ ᾗτήσαντο νὰ ὑποχρεωθῇ ὁ ἐναγόμενος διὰ προσωπικῆς κρατήσεως

νά τοις πληρώσῃ δραχ. 5.844 28)00 ἐντόκως 12 0)0 κατ' ἔτος ἀπὸ 10)22 Ἀπριλίου 1879.

Μεθ' ὃ ἡ ἐταιρία Ἀδελφοὶ Κολλύρου διὰ τῆς ἀπὸ 20 Μαρτίου 1883 ἐνώπιον τοῦ αὐτοῦ Πρωτοδικείου, ὡς Ἐμποροδικείου, ἀγωγῆς παρεμπιπτούσης κατὰ τοῦ ἐναγομένου Ἀνδρ. Γ. Λινάρδου, ἐξέθηκεν, ὅτι ἡ ἐταιρία «Ἀλεξανδρόπουλος καὶ Κολλύρος» διελύθη καὶ ὁ Ἰωάν. Ἀλεξανδρόπουλος, ὡς μέλος ταύτης, παρεχώρησε λόγῳ διανομῆς εἰς τὸν Παναγ. Κολλύρον, ἅπαντα τὰ ἐκ τῆς ἐταιρίας δικαιώματα καὶ ἀπαιτήσεις τοῦ κατὰ τρίτων· οὕτω δὲ ὁ Π. Κολλύρος, τὸ μὲν ὡς μέλος τῆς διαλυθείσης ἐταιρίας, τὸ δὲ ὡς ἐκδοχεὺς τοῦ ἐτέρου μέλους αὐτῆς, γενόμενος κύριος τῆς ἐπιδιδίκου κατὰ τοῦ ἐναγομένου ἀπαιτήσεως καὶ συστήσας ὁμόρρυθμον μετὰ τοῦ ἀδελφοῦ τοῦ Βασιλείου Κολλύρου ἐταιρίαν ὑπὸ τὴν ἐπωνυμίαν «Ἀδελφοὶ Κολλύρου», κατέθηκεν εἰς τὴν ἐταιρίαν ταύτην μεταξὺ ἄλλων καὶ τὴν κατὰ τοῦ ἐναγομένου ἀπαιτήσιν, συνεπῶς ἡ ἐταιρία αὕτη δικαιοῦται νὰ ἐπιδιώξῃ τὴν εἰσπραξίν της, κατὰ νόμον δὲ δικαιοῦται ν' ἀπαιτήσῃ καὶ τόκους ἐπὶ τῶν δεδουλευμένων μέχρι τῆς παρεμπιπτούσης ταύτης ἀγωγῆς τόκων, ἀνερχομένων εἰς δραχμὰς 2766 καὶ ἡτήσατο νὰ ὑποχρεωθῇ ὁ ἐναγόμενος καὶ διὰ προσωπικῆς κρατήσεως, πλὴν τοῦ ἐν τῇ κυρίᾳ ἀγωγῇ ποσοῦ καὶ τῶν τόκων αὐτοῦ, νὰ τῇ πληρώσῃ καὶ τόκον τῶν μέχρι τῆς παρεμπιπτούσης ταύτης ἀγωγῆς δεδουλευμένων τόκων, συμποσομένων εἰς δραχ. 2766 πρὸς 12 0)0 ἐτησίως.

Συζητήσεως γενομένης, τὸ Πρωτοδικεῖον ἐξέδοτο τὰς ἐξῆς ἀποφάσεις, 1) τὴν ὑπ' ἀριθ. 495 (1883), δι' ἧς ὑπεχρέωσε τὸν ἐναγόμενον ν' ἀποδείξῃ καὶ διὰ μαρτύρων ὅτι τὰ συμβολαία ὑπ' ἀριθ. 36650 τοῦ Συμβολαιογράφου Πατρῶν Ν. Θωμοπούλου καὶ 280 τοῦ Συμβολαιογράφου Πατρῶν Ἀθηναῶν Σωτηριάδου εἶνε εἰκονικὰ καὶ ὅτι ἡ ἐν τῷ καταστατικῷ τῆς ἐταιρίας «Ἀδελφοὶ Κολλύρου» ἀναφερομένη κατάθεσις τῆς ἐπιδίκου ἀπαιτήσεως ἐκ μέρους τοῦ Π. Κολλύρου εἰς τὴν ἐταιρίαν ταύτην ἐγένετο εἰκονικῶς, 2) τὴν ὑπ' ἀριθ. 125 (1884), δι' ἧς ἐπέβαλεν ὄρκον εἰς τὴν ἐνάγουσαν ἐταιρίαν, καὶ 3) τὴν ὑπ' ἀριθ. 657 (1884), δι' ἧς ὑπεχρέωσεν ἀμφοτέρους τοὺς διαδίκους εἰς τὰς ἐν αὐτῇ ἀποδείξεις.

Ἐκκληθεῖσιν τῶν ἀποφάσεων τούτων ὑπὸ τοῦ ἐναγομένου ἐνώπιον τοῦ Ἐφετείου Πατρῶν, τοῦτο ἐξέδοτο τὰς ἐξῆς ἀποφάσεις, 1) τὴν ὑπ' ἀριθ. 716 (1884), δι' ἧς, μεταρρυθμίσαν τὴν 657 ἀπόφασιν τοῦ Πρωτοδικείου, ὑπεχρέωσε τὴν ἐνάγουσαν ν' ἀποδείξῃ καὶ διὰ μαρτύρων, ὅτι μόνοι οἱ δικαιοπάροχοι αὐτῆς συνήψαν μετὰ τοῦ ἐναγομένου τὴν ἐν τῇ ἀγωγῇ σύμβασιν ὑπὸ τὸ ὄνομα

«Αλεξανδρόπουλος καὶ Κολλύρος» καὶ εἰς τούτους ἀνῆκον τὰ χρήματα, ἅτινα ἐδόθησαν τῷ ἐναγομένῳ καὶ ὅτι οὗτος ἀπεδέχθη τὰς ἐκκαθαρίσεις τῆς πωλήσεως τοῦ σταφιδοκάρπου, καὶ ὅτι κατ' ἐμπορικὴν συνήθειαν ἐπὶ ἀλληλοχρέων λογαριασμῶν, ἐπὶ ἐκάστης καταβολῆς τρέχει τόκος ἀφ' οὗτου κατεβλήθη καὶ ποῖος, 2) τὴν ὑπ' ἀριθ. 234 (1886), δι' ἧς εἰς ἀποδείξιν τῆς διὰ τῆς προηγουμένης ἀποφάσεως ταχθείσης ἀποδείξεως, ἐπέβαλεν εἰς τὴν ἐνάγουσαν ἀναπληρωτικὸν ὅρκον, 3) τὴν ὑπ' ἀριθ. 747 (1887), δι' ἧς ὑπεχρέωσε τὴν ἐνάγουσαν ν' ἀποδείξῃ καὶ διὰ μαρτύρων, ὅτι ἡ τρέχουσα ἐν τῇ ἀγορᾷ ἀξία τῆς λίρας κατὰ τὴν 12—14 Αὐγούστου 1877 ἦν πρὸς δραχ. 28, 10) 00 δι' ἐκάστην, 4) τὴν ὑπ' ἀριθ. 9 (1889) ἐρήμην τοῦ ἐναγομένου, 5) τὴν ὑπ' ἀριθ. 1074 (1889) δι' ἧς ἀντὶ τοῦ ἀναπληρωτικοῦ, ἐπέβαλεν εἰς τὰ μέλη τῆς ἐναγούσης ἐταιρίας ἐπακτὸν ὅρκον ὅτι ἡ ἀξία ἐκάστης λίρας ἐν τῇ ἀγορᾷ Πατρῶν κατὰ τὴν 12—14 Αὐγούστου 1877 ἦτο δρ 28 10(00, καὶ 6) τὴν ὑπ' ἀριθ. 890 (1890) ὀριστικὴν, δι' ἧς ἐδεχθη τὴν τε κυρίαν ἀπὸ 23 Νοεμβρίου 1879 ὡς καὶ τὴν παρεμπιπτουσαν ἀπὸ 20 Μαρτίου 1883 ἀγωγὴν καὶ ὑπεχρέωσε τὸν ἐναγόμενον διὰ προσωπικῆς κρατήσεως νὰ πληρῶσῃ τῇ ἐναγούσῃ ἐταιρίᾳ 1) Δρ. Παλ. 5844 ἐντόκως 12 ο) ἀπὸ τῆς ἀγωγῆς μέχρις ἐξοφλήσεως, 2) τοὺς τόκους τῶν τόκων τοῦ ὡς ἀνωτέρω κεφαλαίου τῶν μέχρι τῆς δευτέρας ἀγωγῆς, ἧτοι τοὺς τόκους τῶν δρ. 2085 ἐντόκως 9 ο) ἀπὸ ἐτησίως ἀπὸ 4 Ἰανουαρίου 1883 μέχρις ἐξοφλήσεως.

Τῶν ὑπ' ἀριθ. 716 (1884), 234 (1886), 747 (1887), 1074 (1889) καὶ 890 (1890) ἀποφάσεων τοῦ Ἐφετερίου τὴν ἀναίρεσιν αἰτεῖται ὁ ἐναγόμενος Ἀνδρ. Γ. Λινάρδος διὰ τε τῆς ἀπὸ 10 Ἰανουαρίου 1891 αἰτήσεώς του καὶ διὰ τοῦ ἀπὸ 11 Ἀπριλίου 1898 προσθέτου δικολογίου του διὰ τοῦ ἐν αὐτοῖς περιεχομένου ὡς ἐξῆς λόγους ἀναίρεσεως.

I. Τοὺς ἐν τῇ αἰτήσῃ.

Διότι ὁ ἰσχυρισμὸς τῆς ἀναίρεσιβλήτου περὶ ἀποδοχῆς τῶν ἐκκαθαρίσεων καὶ τοῦ λ)σμοῦ οὐχὶ ὀρθῶς ἐγένετο δεκτὸς καὶ διετάχθησαν περὶ αὐτοῦ ἀποδείξεις, ἀραὺ δὲν περιέχεται εἰς τὴν ἀγωγὴν καὶ μεταβάλλει τὴν βάσιν αὐτῆς.

Διότι ἀνυπόστατος εἶνε ὁ αὐτὸς ἰσχυρισμὸς, οὐ μόνον διότι ἀποκρούεται ὑπ' αὐτῆς τῆς ἀγωγῆς, ἀλλὰ καὶ δὲν ἀπεδείχθη παντάπασιν ἡ ἀποδοχὴ αὕτη διὰ τῶν προσαχθεισῶν ἐνώπιον τοῦ Ἐφετερίου μαρτυρικῶν καταθέσεων, προδήλως παραμορφωθείσων ὑπὸ τῶν προσβαλλομένων ἀποφάσεων, ἀφοῦ διὰ τούτων τὰ περιστατικὰ τῆς

ἀποδοχῆς συναγονται ἐκ περιστατικῶν ἐναγομένων εἰς χρόνον προγενέστερον τῆς συντάξεως τῶν λ)σμῶν καὶ αὐτῶν ἐτι τῶν πωλήσεων.

Διότι ἀπὸ τῆς περαιοώσεως τῆς ἐντολῆς μέχρι τῆς ἐγέρσεως τῆς ἀγωγῆς τῆς ἀναιρεσιβλήτου δὲν ἐμεσολάβησε χρόνος ἰκανός· οὐδ' ἐπῆλθον περιστατικὰ δυνάμενα νὰ διαρῆξωσι τὴν σιωπηρὰν ἀποδοχὴν τοῦ ἀναιρεσιόντος, ἣν ἐπεκαλέσθη ἡ ἀναιρεσιβλήτος ἀπαραδέκτως ἐπὶ τῶν λογαριασμῶν τῆς.

Διότι ρητῶς καὶ ὠρισμένως ἰσχυρίσθη ὁ ἀναιρεσιών καθ' ὅλας τὰς συζητήσεις, ἐφ' ὧν ἐξεδόθησαν αἱ προσβαλλόμεναι ἀποφάσεις, ὅτι κατὰ σταθερὸν ἔθιμον ἐπικρατοῦν καὶ ἐφαρμοζόμενον ἀδιακώπως πρὸ τριακονταετίας καὶ πλέον ἐν Πάτραις καὶ ἐν Αἰγίῳ καὶ ἐν αὐτῷ τῷ τόπῳ τῆς καταναλώσεως, ἐν Ἀγγλίᾳ, ἐπὶ σταφιδοκαποστολῆς ἢ ἐγκρίσεως ἢ ἀποδοχῇ τῶν ἐκκαθαρίσεων καὶ λ)σμοῦ τοῦ παραγγελιοδόχου καὶ διαχειρισμοῦ σταφιδοκαρποῦ, ὡς ἦτο ὁ ἀναιρεσιβλήτος, γίνεται ἐγγράφως διὰ τῶν ρητῶν φράσεων: «Καλῶς ἔχει», καὶ ἐπὶ τοῦ ἰσχυρισμοῦ τούτου οὐδόλως ἐσκέφθησαν αἱ προσβαλλόμεναι ἀποφάσεις.

Διότι ἄλλως παρεδιάσθησαν αἱ διατάξεις τοῦ ἄρθρ. 695 καὶ ἐπ. Πολ. Δικονομίας, καθ' ὅσον παρεδέχθησαν αἱ προσβαλλόμεναι ἀποφάσεις λογοδοσίαν τῆς ἀντιδίκου στηριζομένην ἐπὶ ἰδιωτικῶν ἐγγράφων αὐτῆς καὶ μὴ συνοδευομένην μὲ τὰς ἀναγκαίαις ἀποδείξεις τὰς ἐπιβαλλομένας ὑπὸ τοῦ εἵδους τῆς διαχειρίσεως.

Διότι ὑπέβλεπεν ἐνώπιον τοῦ Ἐφετερίου τὸν ἰσχυρισμὸν τοῦ δόλου. ὃν ἡ ἀναιρεσιβλήτος κατὰ τὴν ἐνέργειαν τῆς προκειμένης ἐντολῆς καὶ κατὰ τὴν διαχείρισιν μετῆλθε κατὰ τοῦ ἀναιρεσιόντος, καὶ τὸν ἰσχυρισμὸν τοῦ τούτου αἱ προσβαλλόμεναι ἀποφάσεις ὡς ἀναιτιολογήτως καὶ κατὰ πρόδηλον παραμόρφωσιν τῶν προτάσεων τοῦ ἀπέρριψαν. Ἐκ τῶν λόγων δὲ τούτων προκύπτει παραβίασις τῶν ἄρθρ. 807 ἐδ. 6 καὶ 7 Πολ. Δικονομίας, ἐνεκα τῆς ὁποίας καθίστανται ἀναιρετέαι αἱ προσβαλλόμεναι ἀποφάσεις.

II. Τοὺς ἐν τῷ προσθέτῳ δικογράφῳ :

Διότι ἐνώπιον τοῦ Ἐφετερίου προέτεινεν ὁ ἀναιρεσιών τὸν ἰσχυρισμὸν, ὅτι κατὰ σταθερὸν ἔθιμον ἐπικρατήσαν πρὸ τεσσαρακονταετίας καὶ πλέον καὶ ἐφαρμοζόμενον ἐν Αἰγίῳ καὶ ἐν Πάτραις ἐπὶ σταφιδοκαποστολῶν ἢ ἀποδοχῇ τῶν ἐκκαθαρίσεων καὶ τοῦ ἐκ τούτου λογαριασμοῦ συνειθίζεται νὰ γίνηται ὑπὸ τῶν ἐμπορευμένων Πατρῶν καὶ Αἰγίου διὰ τῆς ἐγγράφου φράσεως «καλῶς ἔχει», ἐπὶ τοσούτῳ δὲ μᾶλλον ἐρρίζωτε τὸ ἔθιμον τούτου καὶ κατέστη ὑποχρεωτικόν, ὥστε οἱ παραγγελιοδόχοι μετὰ τὸ πέρασ τῆς παραγγελίας, ἀποστέλλοντες τὸν ἐκ ταύτης λογαριασμὸν εἰς τοὺς παραγ-

γελεῖς καὶ ἀποστολεῖς, γράφουσιν αὐτοῖς ὑποχρεωτικῶς τὰ ἐξῆς: εὐαρεστηθῆτε ν' ἀποδεχθῆτε τὸν λ)σμὸν μὲ τὸ καλῶς ἔχειν. Παραδείγματα τούτου τοῦ ἔθιμου καὶ ἐφαρμογῆς αὐτοῦ ἐπροτείναν καὶ προτείνομεν τοὺς πρὸ τεσσαρακονταετίας ἐν Αἰγίῳ καὶ ἐν Πάτραις σταφιδοπυστολεῖς 1) Θεοφ. Γκοφόπουλον, καὶ ἤδη τοὺς υἱοὺς τοῦ Θεοδώρου καὶ Κωνσταντῖνον Θ. Γκόφα, 2) Π. Πετρόπουλον, 3) Ἰωάν. Πετρόπουλον, 4) Διομ. Πολυχρονιάδην, 5) Ἀθ. Φαραζουλήν, 6) Λεων. Μπιτσάκον, 7) Σεν. Σταυρόπουλον, 9) Γ. Κανελλόπουλον, 10) οἶκον Σ. Παναγιωτοπούλου, 11) οἶκον Ἀδελφοῦ Μεσσηνέζη, κατοίκους πάντας Αἰγίου, 12) Κ. Μπομπόκον, 13) Ἀναγνώστην Μιχαλακόπουλον, 14) Βασίλειον Κολοβόν, κατοίκους Διακοπτοῦ, 15) Σπήλιον Μιχαλακόπουλον, 16) Νικόλαον Φακῆν, 17) οἶκον Ἀδελφῶν Παπαγιάννη καὶ 18) οἶκον ἀδελφῶν Φραγκοπούλων καὶ πάντας τοὺς ἐμπορευομένους ἐν Αἰγίῳ καὶ ἐν Πάτραις σταφιδοπυστολεῖς, οἵτινες ὑπὸ τὸν τύπον τοῦ ἔθιμου τούτου ἐγκρίνουσι καὶ ἀποδέχονται τοὺς ἀμοιβαίους λ)σμούς των. Τῷ ἰσχυρισμῷ μας τούτου ὀρισμένως προταθέντος εἰς πάσας τὰς προηγουμένας συζητήσεις καὶ οὐδέποτε ἀποκρουσθέντος ὡς ἀπαράδεκτου, εὐλόγως παραπονούμεθα, ὅτι δὲν διετάχθησαν ἀποδείξεις, τοσοῦτον μάλλον, ὅσον ἄλλως τε καθιστῶσιν ἄνευ τινὸς ἀξίας τὸν ἰσχυρισμὸν τῶν ἀντιδίκων περὶ σιωπηρᾶς ἀποδοχῆς, ἥτις ἄλλως τε καὶ εἰς τὸν περὶ χαρτοσήμου νόμον ἀντίκειται. Διὰ τοῦτο ζητοῦμεν ἤδη νὰ διαταχθῶσιν ἀποδείξεις περὶ τοῦ ἔθιμου τούτου.

Τὸ Ἐφετεῖον ὁμῶς διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 747 (1887) ἰδίᾳ ἀποφάσεώς του ἀπεφῆνατο, ὅτι καὶ ἂν ὑπάρχῃ τοιοῦτον ἔθιμον, δὲν δεσμεύει τοὺς συναλλαττομένους νὰ ἐκφράσωσιν καὶ δι' ἄλλου ἀναμφισβητήτου καὶ σαφοῦς τρόπου τὴν ἐγκρίσιν, ἥτις ἀποδεικνύεται διὰ τοῦ δοθέντος ὑπὸ τῆς ἀναιρεσιβλήτου ὅρκου. Τὴν τοιαύτην ἀπόφασιν υἱοθέτησε καὶ ἡ ὀριστικὴ καὶ τελευταία ἀπόφασις τοῦ Ἐφετείου ὑπ' ἀριθ. 890 (1890). Αἱ τοιαῦται ὁμῶς ἀποφάσεις εἰσὶν ἀναιρετέαι, 1) Διότι τὸ ἔθιμον ὡς διευτυπώθη προτείνεται ὡς νομικὸς ὀρισμὸς ἀποκλείων πᾶν ἄλλο ἀποδεικτικὸν μέσον ὅτι ἐγκρίσιν ἀλληλοχρέου λ)σμοῦ, ἵνα ἔχει ἀποτέλεσμα καὶ ὑποχρεωτικὴν δυνάμιν ὡς πρὸς τὸ περιεχόμενον αὐτοῦ ἀπαιτεῖται ἡ ἐγγράφος δῆλωσις «καλῶς ἔχει». Τὸ Ἐφετεῖον ὤφειλε νὰ διατάξῃ ἀπόδειξιν, ἂν τοιοῦτον ἔθιμον πράγματι ἰσχύῃ. Διέχεται δὲ, ὅτι καὶ ἂν ἰσχύῃ τοιοῦτον ἔθιμον, δὲν ἀποκλείεται ἄλλος τρόπος ἐγκρίσεως, ἀλλὰ τοῦτο εἶνε ἄρνησις τοῦ ἔθιμου ἄνευ ἀποδείξεως διὰ τὸν ἀπλούσιον λόγον, ὅτι ἂν ἰσχύῃ τὸ ἔθιμον, ὡς διευτυπώθη, ἀπε-

κλείετο πᾶσα διὰ μαρτύρων ἀπόδειξις περὶ σιωπηρᾶς ἐγκρίσεως. Ἐ-
 δει λοιπὴν νὰ διαταχθῇ ἀπόδειξις περὶ τοῦ περιεχομένου τοῦ ἐθίμου·
 οὕτωδὲ παρεβιάσθησαν αἱ περὶ ἀποδείξεως οὐσιώδεις ἀρχαὶ καὶ ἀναι-
 τιολόγηται κατεστησαν αἱ ἀποφάσεις του. 2) Διότι τὸ Ἐφετεῖον ἀπέ-
 φυγε νὰ διατάξῃ ἀπόδειξιν ἐπὶ τοῦ ἐθίμου, ὃ ἐπεκαλέσθη ὁ ἀναι-
 ρεσιῶν, διότι διὰ τοῦ ὅρκου, ὃν ἔδωκεν ἡ ἀναιρεσιβλήτος, ἀπεδεί-
 χθη ἡ ἐγκρισίς. Ἀλλ' ὁ ὅρκος ἐπεβλήθη ἐπὶ θέματος ἐναντίον τοῦ
 περιεχομένου τοῦ ἐθίμου σιωπηρᾶς ἐγκρίσεως. Ὁ ἀναιρεσιῶν ἰσχυ-
 ρίσθη, ὅτι κατ' ἐθίμον ἐν Αἰγίῳ καὶ Πάτραις ἐπὶ σταφιδάποστολῶν
 ἡ ἀποδοχὴ τῶν ἐκκαθαρίσεων καὶ τοῦ λ)σμοῦ γίνεται μόνον ἐγ-
 γράφως διὰ τῆς δηλώσεως «καλῶς ἔχει». Τὸ Ἐφετεῖον διέταξεν
 ἀποδείξιν ἐμμέλτηρον ἢ σιωπηρῶς ἐνέκρινεν ὁ ἀναιρεσιῶν καὶ ἐπὶ
 τοῦ θέματος τούτου ἐπεβλήθη τῇ ἐναγοῦσῃ ὅρκος ἀναπληρωτικός.
 Τὸν ὅρκον τούτον τὸ Ἐφετεῖον ἐθεώρησεν ἀποκλείοντα τὸν περὶ
 ἐθίμου ἰσχυρισμόν. Ἀλλ' οὕτω παρεβιάσθη τὸ ἄρθρον 357 Πολ.
 Δικονομίας, καθ' ὃ, ὅρκος ἀποτελεῖ ἀπόδειξιν ὡς πρὸς τὸ θέμα ἐφ'
 οὐ ἐπιβλήθη οὐχὶ ὅμως καὶ ἐπὶ ἀνεξαρτήτων καὶ θεμελιωδῶν ἰσχυ-
 ρισμῶν, περὶ ὧν δὲν ἐτάχθη καὶ ἀπόδειξις. Ὁ δοθεὶς ὅρκος ἔστω
 ἀπέδειξεν, ὅτι ὑπῆρξε σιωπηρὰ ἐγκρισίς, ἀλλὰ τὸ ἐθίμον ἀποδει-
 κνύμενον ἤθελεν ἀνατρέψῃ καὶ ἀπαρδεκτον καὶ ἀλυσίτελῃ κατα-
 στήσῃ τοιοῦτον τρόπον ἐγκρίσεως.

Διότι δ' αὖ τῶν ἐγγράφων προτάσεών του, ὡς καὶ ἡ ὑπ' ἀριθ.
 747 (1887) ἀπόφασις δέχεται, ἐγκαίρως ἐπρότεινεν ἔνστασιν ἐξο-
 φλήσεως καὶ ἀνταγωγῆν. Ἀλλ' οὔτε ἡ ἀπόφασις αὕτη, οὔτε αἱ
 προηγούμεναι, οὔτε αἱ μεταγενεστεραὶ ἐξετίμησαν τὴν ἔνστασιν
 ταύτην καὶ τὴν ἀνταγωγὴν του οὐδὲ ἀπόδειξιν τινα διέταξαν·
 οὕτω δὲ ἡ τε ὑπ' ἀριθ. 747 καὶ πᾶσαι αἱ τοῦ Ἐφετείου ἀπο-
 φάσεις εἰσὶν ἀναιρεταίαι ὡς ἀναιτιολόγηται καὶ παραβιάσαι τὰ
 ἄρθρα 244 καὶ 807 καὶ 6 Πολ. Δικονομίας.

Διότι ὡς ἐξάγεται ἐκ τῶν ἐγγράφων προτάσεών του ἐνώπιον
 τοῦ Ἐφετείου ἐπεκαλέσθη τὴν ἀπὸ 27 Ὀκτωβρίου 1877 ἐπιστο-
 λὴν. ἐξ ἧς προέκυπτεν, ὅτι ἔλαβε παρὰ τῶν ἐκχωρητῶν τῆς ἀναι-
 ρεσιβλήτου δρ. 7953 ἀπέναντι τῆς ἀξίως τοῦ διὰ διαφορῶν ἀτ-
 μοπλοίων κατ' Αὐγούστον καὶ Ὀκτώβριον 1877 ἀποσταλέντος
 σταφιδοκάρπου 96 000 λιτρῶν ἐνετικῶν, προσέθηκε δὲ τὰ ἐξῆς:
 «Ἡ ἐν τῇ ἐπιστολῇ μου δὲ ταύτῃ καὶ ἐν ἐτέρᾳ πρὸς τοὺς
 ἀναιρεσιβλήτου, τῆς αὐτῆς χρονολογίας λέξις «ἀπέναντι» ἀποδει-
 κνύει, ὅτι οἱ ἐκχωρηταὶ τῆς ἀναιρεσιβλήτου παρεδέχθησαν νὰ ὑ-
 πολογίσωσι τὸν σταλέντα αὐτοῖς εἰς Λιθερπούλ σταφιδόκακον
 κατὰ τὰς τρεχοῦσας μέχρι τῆς ἐποχῆς ἐκείνης (27 Ὀκτωβρίου

τοῦ Δημοσίου σύμβασίς του ἀφεώρα εἰς τὸν στρατὸν καὶ οὐχὶ εἰς τὸν τόπον ἔνθα οὗτος διέμενε κατὰ τὴν σύναψιν τῆς συμβάσεως, ὅτε οὗτος θὰ ἐδικαιοῦτο καὶ δι' ἐπαγωγῆς ὅρκου ἢ καὶ δι' ἄλλων ἐγγράφων νὰ ἀποδείξῃ αὐτὸν, καθ' ὅσον δὲν ὑπεχρεοῦτο εἰς προαποδείξιν, τοῦτο δὲ διότι διὰ τεκμηρίου μὴ ἐπιτρεπομένου ἐν τῇ προκειμένῃ διαφορᾷ (Πολ. Δικονομίας ἄρθρον 376 καὶ 300) καὶ εἰλημμένου ἐκ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 27.750 συμβολαίου, οὗ δὲν μετέσχεν οὗτος, συνεπλήρωσεν ἀνταποδείξιν κατὰ τῆς ἀγωγῆς του.

Διότι κατὰ παραβίαν καὶ παρερμηνείαν τῶν σαφῶν διατάξεων τοῦ Ἄστ. Νόμου, καθ' ὅς οὐδεὶς δύναται ἐκ τοῦ ἰδίου αὐτοῦ δόλου καὶ τῶν ἰδίων αὐθαιρέτων πράξεων νὰ ὠφελῇ, συνήγαγε κατ' αὐταῦ ἀποδείξιν ἐκ τοῦ ρηθέντος ὑπ' ἀριθ. 27.750 συμβολαίου ὅπερ τὸ Δημοσίον δολίως συνῆψε μετ' ἄλλου, ἐπὶ τῷ σκοπῷ τοῦ νὰ ὑπεκφυγῇ τὰς πρὸς τὸν ἀναιρεσεῖοντα ὑπεχρεώσεις του διὰ προμηθείας ἀλεύρων ὑπὸ μορφὴν διπυρίτου.

Διότι ἐπ' οὐδενὸς νομίμου ἀποδεικτικῷ μέσου ἐστήριξεν ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις τὸ ἐν τῇ V καὶ VI αἰτιολογία αὐτῆς αὐθαίρετον συμπέρασμα, ἄλλως τε ἄσχετον καὶ ξένον πρὸς τὴν προκειμένην διαφορὰν, ὅτι καὶ παρὰ τὴν σύμβασιν του μετὰ τοῦ Δημοσίου ἀπέκειτο δῆθεν εἰς τὸ δημόσιον ἢ κρίσις νὰ δεχθῇ καὶ ποιησῇται ἢ μὴ χρῆσιν τῶν ὑπ' αὐτοῦ ὑποχρεωτικῶς χορηγηθέντων ἀλεύρων, ἐπὶ τῷ λόγῳ ὅτι τῇ Κυβερνήσει ἀπέκειτο ἢ τῶν μέσων τῆς τροφοδοσίας τοῦ στρατοῦ ἐκλογὴ, διότι τοιοῦτος ὅρος οὔτε περιέχεται ἐν τῷ συμβολαίῳ, οὔτε ἄλλως ἀπεδείχθη καὶ διότι καὶ μὲν ἡ Κυβέρνησις ὡς τοιαύτη οὐδέποτε ἐπιβάλλει τὸ δικαίωμα τῆς ἐκλογῆς ταύτης, ἀλλ' ὅταν τὸ Δημοσίον ὑπὲρ ἐν ταῖς ἐνοχαῖς αὐτοῦ εἶνε ἄσχετον πρὸς τὴν Κυβέρνησιν, συνάψῃ μετ' ἰδιωτῶν, ἀκριβῶς συνεπεία τῆς τοιαύτης Κυβερνητικῆς ἐκλογῆς καὶ κρίσεως συμβάσεις, ὑποχρεούσας αὐτὸ νὰ δέχεται τὴν προμήθειαν ὠρισμένου εἶδους τροφῆς τοῦ στρατοῦ, ὑπέχει πάσας τὰς ἐκ τῆς ἀθετήσεως αὐτῶν ἀστικὰς εὐθύνας ἀνεξαρτήτως τοῦ εἰρημένου δικαιώματος τῆς Κυβερνήσεως, ἀναιρετέα ἄρα καὶ διὰ τοῦτο ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις (Πολ. Δικονομίας ἄρθρ. 807 § 5).

Ἀκούσαν τῶν πληρεξουσίων τῶν διαδίκων καὶ τοῦ Ἀντισταγγελίως Σκεφθὲν κατὰ τὸν Νόμον.

Ἐπειδὴ, ἀφ' οὗ διὰ τοῦ Νόμου ΠΛΖ'. τῆς 11 Μαρτίου 1882 ἢ μετὰξὺ Ἑλλάδος καὶ Τουρκίας συνομολογηθεῖσα τὴν 20 Ἰουνίου 1881 σύμβασις ὡς καὶ τὸ παράρτημα αὐτῆς ἔχουσι πλήρη καὶ νόμιμον ἰσχὺν, ὅπως τὸ Ἐφετεῖον ἡμῆνευσε τὸν Νόμον, δεχθὲν, ὅτι ἡ μετὰξὺ τῶν διαδίκων συνομολογηθεῖσα προμήθεια ἀλεύρων

τὴν 21 Μαΐου 1881 ἐγένετο καθ' ὃν χρόνον ἡ Ἄρτα δὲν ἀπετέλει μέρος τῆς Ἑλληνικῆς Ἐπικρατείας, ὡς γενομένης τῆς συμβάσεως τῆς προμηθείας τοῦ ἀλεύρου πρὸ τοῦ Νόμου καὶ τῆς συμβάσεως, διὰ τῆς ὁποίας προσηρτᾶτο εἰς τὴν Ἑλλάδα ἡ Ἄρτα.

Ἐπειδὴ, ἀφοῦ τὸ Ἐφετεῖον ἐδέχθη, ὅτι κατὰ τὸ συμβόλαιον τῆς συμβάσεως, ἡ ἐταιρία μόνον ἄλευρα εἶχε δικαίωμα νὰ χορηγῇ, τὸ δὲ δημόσιον δὲν ὑπεχρεοῦτο νὰ μὴ προμηθεύηται διπυρίτην παρ' οἰουδήποτε, ἀναιτιολογήτως δὲν ἀπερρίφθη ἡ περὶ ἀποζημιώσεως αἰτήσις, ἂν δὲ παρηρμηνεύθη τὸ συμβόλαιον, ἡ παρερμηνεία δὲν ὑπόκειται εἰς τὴν ἐξέλεγχιν τοῦ Ἀρείου Πάγου.

Ἐπειδὴ, ἀφοῦ τὸ Ἐφετεῖον δέχεται, ὅτι τὸ κέρδος τοῦ ἐφοδίου πρὸς 8 0)0 δυνάμει τοῦ ἀρθροῦ 11 τῆς συμβάσεως δικαιούται νὰ λάβῃ ἡ ἐταιρία μόνον ἐὰν ἡ Κυβέρνησις διέλυε τὴν σύμβασιν πρὸ τῆς 31 Δεκεμβρίου, ἐπὶ τοῦ προκειμένου ὅμως ἡ ἀγωγή δὲν στηρίζεται εἰς τὴν μονομερῆ διάλυσιν τῆς συμβάσεως, ἀλλὰ τούναντίον εἰς τὴν ἐξακολούθησιν αὐτῆς, ἀναιτιολογήτως ἡ περὶ τούτου αἰτήσις δὲν ἀπερρίφθη, οὐδὲ ὀρίζει ὁ αἰτῶν τίνας πρὸταθέντων ἰσχυρισμῶν του δὲν ἔλαβεν ὑπ' ὄψει τὸ δικαστήριον, ἵνα ἐκτιμῇσθαι αὐτούς.

Ἐπειδὴ, ἀφοῦ ὡς πρὸς τὰ ἀπορριφθέντα κεφάλαια τῆς ἀγωγῆς ἐδέχθη τὸ Ἐφετεῖον, ὅτι ἐκ τοῦ συμβολαίου τῆς συμβάσεως ἡ ἀγωγή ἀποδεικνύεται μὴ βάσιμος, οὐδεμίαν δικονομικὴν διάταξιν παρεβίασε μὴ διατάξαν μαστυρικῶς ἀποδείξεις.

Ἐπειδὴ, ἀφοῦ τὸ Ἐφετεῖον διὰ τῆς πέμπτης αἰτιολογίας τῆς ἀποφάσεώς του ἐδέχθη, ἐρμηνεύον τὸ συμβόλαιον τῆς συμβάσεως, ὅτι ἡ ἐταιρία ἀνέλαβε τὴν προμήθειαν τοῦ ἀλεύρου εἰς τὸν κατὰ τὴν Δυτικὴν Ἑλλάδα στρατὸν τὸν εἰς Λευκάδα καὶ Ἀμβρακικὸν κόλπον ὑπάρχοντα καὶ ὅτι ἡ Ἄρτα κατὰ τὴν ἐποχὴν τῆς συμβάσεως δὲν ἀπετέλει μέρος τῆς Δυτικῆς Ἑλλάδος, ἐξήγαγε δὲ ἐκ τοῦ συμβολαίου, ὅτι δὲν συνεφωνήθη ἡ προμήθεια ἀλεύρων νὰ ἐξακολουθῇ παρεχομένη ὑπὸ τῆς ἐταιρίας καὶ ὅταν ὁ αὐτὸς στρατὸς ᾔθελε μεταβῇ ἀλλαχοῦ ἐκτὸς τῶν τότε ὁρίων τῆς Δυτικῆς Ἑλλάδος, ἡ αἰτήσις ὅτι ἡ προμήθεια ἀλεύρου κατὰ τὴν σύμβασιν θὰ ἐγένετο ἀσχέτως πρὸς τοὺς τόπους ἐνθα ὁ στρατὸς διέμενε, εἴτε ἐν τῇ προτέρᾳ Ἡπειρωτικῇ χώρᾳ, εἴτε καὶ ἐν τῇ καταληπτίᾳ, ἀναιτιολογήτως δὲν ἀπερρίφθη.

Ἐπειδὴ, ὡς προκύπτει ἐκ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως, τὸ Ἐφετεῖον τὴν ἀπόφασίν του, ὡς πρὸς τ' ἀπορριφθέντα κεφάλαια τῆς ἀγωγῆς, ἐστήριξεν εἰς τὸ τῆς συμβάσεως συμβόλαιον, ἀφοῦ δὲ ἔκρινεν, ὅτι οἱ ὅροι τοὺς ὁποίους ἰσχυρίζετο ὁ αἰτῶν ὅτι παρεβιά-

χορηγίαν ἀλεύρου εἰς τὸν στρατὸν τὸν ἀπελθόντα εἰς τὰς νέας ἐπαρχίας καὶ τὴν ὁποίαν ἡ Κυβέρνησις ἀνέθηκεν εἰς ἄλλον· ἀπέριψε δὲ κατὰ τὰ λοιπὰ τὰς ἐφέσεις.

Τὴν ἀναίρεσιν τῆς εἰρημένης τοῦ Ἐφετείου ἀποφάσεως αἰτεῖται ὁ ἐνάγων διὰ τοὺς εἰς τὸ ἀπὸ 14 Ὀκτωβρίου 1890 ἀναιρετηρίον του καὶ τὸ ἀπὸ 1 Μαΐου 1898 πρόσθετον δικόγραφον περιεχόμενος ὡς ἐξῆς λόγους.

Ι Τοὺς ἐν τῷ ἀναιρετηρίῳ.

Διότι ἡ ὑπ' ἀριθ. 967 τοῦ 1889 ἀπόφασις τοῦ Ἐφετείου Ἀθηνῶν εἶνε ἀναιρετέα, διότι ἐσφαλμένως ἐφήρμοσε καὶ ψευδῶς ἡρμήνευσε τὰς διατάξεις τοῦ Ἀστικοῦ Νόμου καὶ προπάντων τὰς μεταξὺ τῶν δυνάμεων καὶ τῆς Ἑλλάδος καὶ Τουρκίας συνθήκας ἰδίως, δὲ τὸ ΙΓ'. πρωτόκολλον τῆς Βερολινείου συνθήκης τοῦ 1878, τὰ σχετικὰ διπλωματικὰ ἔγγραφα καὶ τὰς διαμειφθείσας μεταξὺ Ἑλληνικῆς καὶ Τουρκικῆς Κυβερνήσεως πράξεις ἀπὸ τοῦ ἔτους 1880, δυνάμει τῶν ὁποίων παρεχωρήθη τῇ Ἑλλάδι ὀριστικῶς ἡ Ἡπειρωθεσσαλικὴ λωρίς (ἄρθρ. 807 ἰδ. 7 Πολ. Δικονομίας), διότι τὸ ὑπ' ἀριθ. 11060 συμβόλαιον συνωμολεγήθη τὴν 21 Μαΐου 1881 μεταξὺ τοῦ Διευθυντοῦ τοῦ Ἐπιμελητηρίου τοῦ κατὰ τὴν Δυτικὴν Ἑλλάδα στρατοῦ καὶ τῆς ἐταιρίας «Κ. Παπαδάτος καὶ Σα», μεθ' ἧς ἐνεκρίθη ἡ προμήθεια τοῦ ἀναγκαιοῦντος ἀλεύρου μέχρι τέλους ἰδίου ἔτους εἰς τὸν κατὰ τὴν Δυτικὴν Ἑλλάδα στρατὸν, ἥτοι διὰ τὸν εἰς Λευκάδα καὶ Ἀμβρακικὸν κόλπον ὑπάρχοντα στρατὸν, ἐπομένως Δυτικὴ Ἑλλάς (ἐν ἣ συμπεριλαμβάνεται καὶ ἡ Ἄρτα) ἦτο καὶ ἡ Ἡπειρωτικὴ λωρίς ἡ παρὰ τῆς Βερολινείου συνθήκης παραχωρηθεῖσα, ἦτο δὲ πασίγνωστον, ὅτι τὴν 12 Ἀπριλίου 1881 οἱ ἐν Κωνσταντινουπόλει πρέσβεις ὑπεχρέωσαν τὴν Πύλην, ἥτις ἐδέχθη τὴν παραχώρησιν, ἐπομένως καὶ οὗτος ἐγνώριζεν, ὅτι ὁ ὑπὸ τὰ ὅπλα κληθεὶς στρατὸς θὰ συνεκεντροῦτο καὶ εἰς τὴν Ἡπειρωτικὴν λωρίδα, καὶ δι' αὐτὸ ὑπεβλήθη εἰς βαρεῖας ὑποχρεώσεις, ἐπομένως τὸ δημόσιον παραχωρήσαν εἰς ἄλλον τὴν προμήθειαν ταύτην ἠθέτησε τὰ συμπεφωνημένα καὶ ἰδεῖ ἡ ἀπόφασις τοῦ Ἐφετείου ἐρμηνεύουσα ἀληθῶς τὸν Νόμον, καὶ τὰς συνθήκας νὰ μὴ ἀπορρίψῃ τὴν ἀγωγὴν του ὡς πρὸς τὸ τέταρτον αὐτῆς κεφάλαιον.

Διότι ἀναιτιολογήτως ἀπέριψεν ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις τὸ δεύτερον μέρος τοῦ δευτέρου κεφαλαίου τῆς ἀγωγῆς αὐτοῦ (δρ α σκέψ. βη ἀποφάσεως), διότι οὗτος νομίμως ἐδικαιοῦτο νὰ ζητήσῃ ἀποζημίωσιν διὰ τὴν παρὰ τοῦ Δημοσίου ἐκ Πειραιῶς ἀποστολὴν ἀλεύρων καὶ διπυρίτου παρὰ τὰ συμπεφωνημένα, ἐπομένως οὗτος ἀπώλεσε κέρδος, δι' ὃπερ ἐζήτει ἀποζημίωσιν, ἀλλὰ τὸ Ἐφετεῖον

πάντη ἀναιτιολογήτως ἐρμηνεύσαν τὸ συμβόλαιον, ἐσκέφθη, ὅτι οὗτος δὲν ἐζημιώθη, ἔνεκα τῆς παρανόμου ἀποστολῆς διπυρίτου εἰς τὸν ἐν Λευκάδι καὶ τὸν Ἀμβρακικὸν κόλπον στρατὸν.

Διότι ὡσαύτως λίαν ἀναιτιολογήτως ἡ αὐτὴ ἀπόφασις ἀπέρριψε τὸ κεφάλαιον τῆς ἀγωγῆς, δι' οὗ ἐζητεῖτο ἡ ποσότης δραχ. 16.000 διὰ τὸ κέρδος πρὸς 8 ο)ο ἐπὶ τῆς ἀξίας τοῦ ἐν τῷ ἄρθρῳ 5 τῆς συμβάσεως ἐφοδίου. Ἐνῶ ἂν ἐλάμβανεν ὑπ' ὄψει τοὺς προταθέντας ἰσχυρισμοὺς αὐτοῦ, θὰ κατέληγεν εἰς ἀντίθετα συμπεράσματα καὶ δὲν θὰ ἀπέρριπτε τὸ κεφάλαιον τοῦτο τῆς ἀγωγῆς του.

Διότι ἡ αὐτὴ ἀπόφασις παρεβίβασεν οὐσιώδεις δικονομικὰς διατάξεις μὴ διατάξασα μαρτυρικὰς ἀποδείξεις, ὡς πρὸς τ' ἀπορριφθέντα κεφάλαια τῆς ἀγωγῆς του.

II Τοὺς ἐν τῷ προσθέτῳ δικογράφῳ.

Διότι ἡ εἰρημένη ἀπόφασις ἀναιτιολογήτως ἀπέρριψε τὸν ρητὸν καὶ αὐτοτελῆ ἰσχυρισμὸν του, ὅτι διὰ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 11.060 συμβολαίου ἀνέλαβε τὴν προμήθειαν ἀλεύρων κλπ. εἰς τὸν στρατὸν τῆς Δυτικῆς Ἑλλάδος, οὐχὶ ἐν ὧσιν οὗτος ἐξηκολούθησε διαμμένων ἐν τῇ Δυτικῇ Ἑλλάδι, ὡς ἐξέλαβε τὸ Πρωτοδικεῖον, παραμορφῶσαν οὕτω τὴν βᾶσιν τῆς ἀγωγῆς αὐτοῦ καὶ τὰς προτάσεις του, ἄλλ' ἀσχετῶς πρὸς τοὺς τόπους, ἐνθα οὗτος ἐκάστοτε ἔμελλε νὰ διαμένῃ, εἴτε ἐν τῇ προτέρᾳ Δυτικῇ Ἑλλάδι, εἴτε καὶ ἐν τῇ καταληπτέᾳ Ἑπειρωτικῇ χώρᾳ, ἀφ' οὗ δὲ τὸ Ἐφετεῖον δέχεται ἐν τῇ προσβαλλομένῃ ἀποφάσει του ἐρμηνεύον τὸ ὑπ' ἀριθ. 11.060 συμβόλαιον, ὅτι ἐξ αὐτοῦ συνάγεται σαφῶς, ὅτι οὗτος ἀνέλαβε τὴν προμήθειαν ἀλεύρου εἰς τὸν (κατὰ τὸν χρόνον τῆς συντάξεως τῆς συμβάσεως), διατελοῦντα ἐν τῇ Δυτικῇ Ἑλλάδι στρατὸν, καὶ οὐχὶ ὅτι ἡ ὑποχρέωσις αὐτοῦ αὕτη, ἡ τὸ δικαίωμα περιωρίζετο μόνον ἐντὸς τῶν τόπων, ἐνθα διετέλει ὁ ἐν τῇ Δυτικῇ Ἑλλάδι ὑπάρχων στρατός, ἐπεται, ὅτι ἄνευ ἀντιλογίας ἀπέρριψε τὸν περὶ τούτου οὐσιώδη αὐτοῦ ἰσχυρισμὸν καὶ διὰ τοῦτο εἶνε ἀναιρετία.

Διότι ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις κατὰ προφανῆ παραβίασιν τῆς οὐσιώδους διατάξεως τοῦ ἄρθρου 400 Πολ. Δικονομίας συνήγαγεν ἐκ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 27,750 συμβολαίου συναφθέντος μεταξὺ τοῦ δημοσίου καὶ τρίτου τινὸς ἀπόδειξιν κατὰ τοῦ ἀναιρεσειῶντος μὴ συμβληθέντος δι' αὐτοῦ, καὶ μὴ ἐπικαλεσθέντος τὸ συμβόλαιον τοῦτο, εἰμὴ μόνον ὡς ἀπόδειξιν τῆς ὑπὸ τοῦ Δημοσίου ἀθετήσεως τῆς συμβάσεως (Πολ. Δικονομίας ἄρθρ. 807 § 5).

Διότι κατὰ παραβίασιν τῶν περὶ ἀποδείξεως οὐσιωδῶν διατάξεων τῶν ἄρθρων 244 καὶ 250 Πολ. Δικονομίας τοῦτο μὲν παρέλιπε νὰ διατάξῃ ἀπόδειξιν περὶ τοῦ ἰσχυρισμοῦ του, ὅτι ἡ μετὰ

συνομολογηθέντα, ἐθεώρησε μέχρι τέλους τὰς πρὸς αὐτὴν ὑπο-
 τῶν ἰσχυρὰς, χωρὶς ὁμῶς νὰ ἐπιτελέσῃ τὰς ἰδικὰς τῆς καὶ
 αὐτὸ τὸ ἐφόδιον, ἀνερχόμενον εἰς 27 000 κοιλὰ σίτου καὶ
 ἐν ταῖς ἀποθήκαις των καὶ ἐκ 10 000 κοιλῶν σίτου καθ'
 ἡν ἐποχὴν ἐκείνην, νὰ παραλάβῃ ὡς προσεκληθῇ, διὸ καὶ ὑπο-
 κει νὰ τοῖς ἀποδώσῃ ὅλην τὴν ζημίαν, ἣν ἐκ τῶν πράξεων
 καὶ τῶν ὑπαλλήλων τῆς ὑπέστησαν καὶ νὰ τοῖς πληρώσῃ τὸ
 οὐ διὰ τῆς ἀθετήσεως τῶν συμπεφωνημένων ἐστερήθησαν,
 δὲ δικαιούται νὰ ὠφεληται μὲ ζημίαν τοῦ ἄλλου· ὅτι ἡ πρὸς
 ὀφειλομένη ἀποζημίωσις ἀποτελεῖται Δ'.) ἐκ τῆς βλάβης
 ἐστησαν διὰ τὴν μὴ παραλαβὴν τῶν παραγγελλόντων καὶ στα-
 εῖς Καρβασαράν 1000 σάκκων ἀλεύρου, συμποσομένης
 μίας ταύτης εἰς δραχ. 10.000 ἀναλυομένης ὡς ἐξῆς 1) διὰ
 μεταφορὰς δραχ. 1000, 2) δι' ὑποτίμησιν κατὰ 10 λε-
 ῖον ὁκτὼν δρ. 7500, 3) δι' ἐνοίκιον ἀποθήκης εἰς Λευκάδα, ἐν
 ὁποταμιεύθῃ τὸ πωληθὲν ἄλευρον δρ. 310, 4) δι' ἐκφορτωτικὰ
 ἐκκῶν ἐν Λευκάδι δρ. 350, 5) δι' ἀχθοφορικὰ ἀπὸ προκυμαίας
 οθήκη ἐν Λευκάδι δρ. 310 καὶ 6) διὰ μεσιτείαν δρ. 1400,
 ὅλῳ δρ. 10,870, αἱ περιορίζουσιν εἰς δρχ. 10.000 μόνον.
 τῆς ζημίας, ἣν ὑπέστησαν διὰ τῆς παρὰ τῆς Κυβερνήσεως
 λῆς ἐκ Πειραιῶς τῶν μὲν 150,000 ὁκάδων ἀλεύρου δραχ.
 00, τῶν δὲ 55 226 ὁκάδων διπυρίτου δραχ. 4000, ἥτοι ἐν
 αχ. 10,000. Γ'.) ἐκ τῆς ζημίας, ἣν ὑπέστησαν ἐκ τῆς φθο-
 ῆς εἰς ἀργίαν καταδικασθέντος 20,000 κοιλῶν σίτου ἐφοδίου,
 χρεοῦντο νὰ διατηρῶσιν, ἡναγκάσθησαν δὲ κατὰ μέγα μέρος
 ἡμιμένον εἰς ἄλευρα νὰ κρατῶσιν εἰς τὰς ἀποθήκας των χω-
 δυνηθῶσι νὰ ἐξυδεύσωσιν αὐτὰ, συμποσομένης τῆς ζημίας
 λόγῳ μὲν ἀπωλείας ἐκ σήψεως κοιλῶν 1500 πρὸς δραχ. 10
 ν δρχ. 15 000, λόγῳ δὲ τῆς εἰς ὑποτίμησιν πωλήσεως, τρῦ
 εἰφθέντος σίτου καὶ ἐκπτώσεως τῆς τιμῆς εἰς ἣν εἶχον ἀγο-
 αὐτὸν δραχ. 20.000. Δ'.) ἐκ τῆς ζημίας καὶ τῆς στερήσεως
 ῥθους ἥτις ἐπῆλθεν εἰς αὐτοὺς λόγῳ τῆς διὰ τῶν παρὰ τοῦ
 αθοκλέους προμηθειῶν καταναλώσεως 400 κοιλῶν σίτου καθ'
 ἡμέραν πρὸς τροφοδοσίαν σύμπαντος τοῦ κατὰ τὴν Δυτι-
 ἀλαδρα στρατοῦ ἐπὶ 199 ἡμέρας πρὸς δραχ. 600 καθ' ἐκά-
 πρὸς 1 50)00 τὸ κοιλὸν δρ. 119 400, προσέτι δὲ διὰ τὸ κέρ-
 ν 8 ο)ο ἐπὶ τοῦ ἐξ 20 000 κοιλῶν σίτου ἐφοδίου ἐτέρας δραχ.
 0. Ε'.) Ἐκ τῆς ζημίας ἣν ὑπέστησαν ἐκ τῆς παρ' αὐτῶν
 γελίας καὶ ἄγορᾶς ἐκ τῆς Ἀκρας τῆς Συρίας ὁλοκλήρου φορ-
 10.000 κοιλῶν σίτου, ἵνα ἐγκαίρως φθάσῃ πρὸς ἐκπλήρω-

σιν τῶν ὄρων τοῦ συμβολαίου, τὸ ὁποῖον ὡς ἐκ τῆς συγχρόνου προσφορᾶς μεγάλων ποσοτήτων ἐν μικραῖς ἀγοραῖς ἠναγκάσθησαν νὰ μεταπωλήσωσιν καὶ ἐζημιώθησαν πρὸς δραχ. 1. 50)00 δι' ἕκαστον κοιλὸν δρ. 15 000. ΣΤ') Ἐκ τῆς ὑπὸ τῶν ὑπαλλήλων τοῦ δημοσίου παρακρατήσεως 940 σάκκων, ὧν ἡ ἀξία ἀνέρχεται εἰς δραχ. 1.200. Ἐπομένως τὸ δημόσιον ὀφείλει αὐτοῖς ἐν ὅλῳ δρ. 206,000 ἐντόκως ἀπὸ τῆς 8 Ἰουνίου 1882, ὅτε ἐκοινοποιήθη ἡ τελευταία αὐτῶν αἴτησις θεραπείας, ἄλλως ἀπὸ τῆς ἀγωγῆς. Ὅτι ἐκτὸς τῶν ἀνωτέρω καὶ διότι ἐξετέλεσαν ἀπάσας τὰς ὑποχρεώσεις των, παρήλθε δὲ καὶ ἡ ταχθεῖσα τῆς συμφωνίας των προθεσμία, δεόν νὰ διαταχθῇ καὶ ἡ ἐξάλειψις τῶν ἐπὶ τῶν κτημάτων των ὑποθηκῶν καὶ ἀπαλλαγῇ τῆς ἐγγυήσεως ὁ Ν. Λειβαδάς. Ὅτι ἐπὶ τῆς ἀπο 20 Ἀπριλίου 1883 ἀγωγῆς τῆς Ἑταιρίας (Κ. Μ. Παπαδάτος καὶ Σα), κατὰ τοῦ Δημοσίου καὶ τῆς ἀπὸ 12 Μαΐου 1883 παρεμβάσεως τῶν μελῶν τῆς ἑταιρίας ταύτης ἐξεδόθη ἡ ὑπ' ἀριθ. 3950 (1883) ἀπόφασις τοῦ Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν, ἥτις ἀπέρριψε τὴν ἀγωγὴν των λόγῳ δῆθεν μὴ ἐκπληρώσεως τῶν ὑπὸ τοῦ ἀρθροῦ 42 Ἐμπορ. Νόμου διατασσομένων εἰς τὰς ἐμπορικὰς ἑταιρίας διατυπώσεων. Κατὰ τῆς ἀποφάσεως αὐτῆς ἐκοινοποιήθη ἔφεσις ἐκκρεμῆς οὕσα ἐνώπιον τοῦ Ἐφετερίου Ἀθηνῶν. Ἐν ταύτοις ὅλως ἐπιβουλητικῶς ἐν ἡ περιπτώσει ἤθελεν ἀπορριφθῇ ἡ ἀγωγὴ τῆς ἑταιρίας ἐπομένως καὶ ἡ παρέμβασίς του, δικαιουῖται ἕκαστος τῶν ἑταίρων νὰ ζητήσῃ τὸ ἀναλογοῦν αὐτῷ ἥτοι δραχμὰς 68,866 65)00 καὶ ταύτας ζητεῖ νὰ πληρωθῇ ἐπιβουλητικῶς ὡς εἰς τῶν ἑταίρων ἡ μελῶν τῆς κοινοπραξίας καὶ ἠτήσατο νὰ καταδικασθῇ τὸ δημόσιον νὰ τῷ πληρώσῃ δρ. 68,866 ἐντόκως ἀπὸ 8 Ἰουνίου 1882, νὰ διαταχθῇ ἡ ἐξάλειψις τῶν ἐπὶ τῶν κτημάτων των ἐγγραφεισῶν ὑποθηκῶν καὶ ν' ἀπαλλαγῇ τῆς ἐγγυήσεως ὁ Ν. Λειβαδάς.

Συζητήσεως γενομένης, τὸ Πρωτοδικεῖον διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 4300 (1887) ἀποφάσεως ἀπέρριψε τὴν ἀγωγὴν ὡς πρὸς τινὰ κεφάλαια αὐτῆς, διέταξε δὲ ἀποδείξειν ὡς πρὸς ἄλλα κεφάλαια αὐτῆς. Ἐκκληθείσης τῆς ἀποφάσεως ταύτης ἐκατέρωθεν, τὸ Ἐφετεῖον Ἀθηνῶν ἐξέδοτο τὴν ὑπ' ἀριθ. 967 (1889) ἀπόφασιν, δι' ἧς ἐδέχθη ἐν μέρει τὰς ἐφέσεις καὶ μετερρίθμισε τὴν πρωτόδικον ἀπόφασιν διὰ τὰ ἐξῆς μόνον· ἀπέρριψε τὴν ἀγωγὴν, ὅσον ἀφορᾷ α') τὸ δεύτερον μέρος τοῦ δευτέρου κεφαλαίου τῆς ἀγωγῆς τὸ ἀφορῶν ἀποζημιῶσιν ἐκ δραχ. 4,000 λόγῳ ἀπωλείας κέρδους διὰ τὸν πρὸς διατροφὴν τοῦ στρατοῦ ἀποσταλέντα ὑπὸ τῆς Κυβερνήσεως διπυρρίτην ἐξ ὁκάδων 55,336 καὶ 6') τὸ κεφάλαιον τὸ περιλαμβανόν τὴν ἀποζημιῶσιν ἐκ δραχ. 119.400 διὰ τὴν μὴ γενομένην παρ' αὐτῶν

Ἀριθ. 104

Τὸ Δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου

Τμήμα Α'.

Συγκείμενον ἐκ τῶν Δικαστῶν Κωνστ. Σημαντήρα, Προέδρου, Χ. Κόκκορη, Ἀνδ. Γκιών, Παναγ. Μενελάου, Β. Παπαδοπούλου, Ι. Τσάτσου, Μ. Ἡλιαδου, καὶ Ξεν. Εὐθυμίου· παρόντων τοῦ τε ἀντεισαγγελέως Κων. Μανιάκη καὶ τοῦ Γραμματέως Γ. Καστόρχη.

Συνεδριάσαν δημοσίᾳ ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ τοῦ καταστήματος αὐτοῦ τὴν ἐνδεκάτην Μαΐου 1898, ἵνα διακρίσῃ ἐπὶ τῆς αἰτήσεως τοῦ Μιχ. Μελιδώνη, κατοικοῦ Ληξουρίου τῆς Κεφαλληνίας, παρασταθέντος διὰ τοῦ πληρεξουσίου του Γ. Φιλαρέτου, δικηγόρου, κατὰ τοῦ Δημοσίου ἀντιπροσωπευομένου ὑπὸ τοῦ ὑπουργοῦ τῶν Οἰκονομικῶν, ἐδρεύοντος ἐν Ἀθήναις, παρασταθέντος διὰ τοῦ πληρεξουσίου του Α. Λυμπερακῆ, Νομικοῦ Συμβούλου· περὶ ἀναιρέσεως τῆς ὑπ' ἀριθ. 967 τοῦ 1889 ἀποφάσεως τῶν ἐν Ἀθήναις Ἐφετῶν.

Ἀκοῦσαν τοῦ εἰσηγητοῦ Δικαστοῦ Χρ. Κόκκορη, ἐκθέσαντος τὰςδε :

Ὁ Μιχαὴλ Μελιδώνης διὰ τῆς ἀπὸ 1 Ἀπριλίου 1894 ἐνώπιον τοῦ Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν ἐπιβοηθητικῆς ἀγωγῆς κατὰ τοῦ Δημοσίου ἐξέθηκεν, ὅτι κατὰ τὰς ἀρχὰς Μαΐου 1881 ἡ Ἑλληνικὴ Κυβέρνησις, παρασκευαζομένη καὶ καταρτιζουσα στρατὸν, ὅπως καταλάβῃ τὰς Ἑπαιρωτικὰς ἐπαρχίας, διεταξέ καὶ ἐνήργησεν δημοπρασίαν περὶ προμήθειας τοῦ ἀναγκαζιοῦντος ἀλεύρου εἰς ἅπαντα τὸν Ἑλληνικὸν στρατὸν τῆς Δυτικῆς Ἑλλάδος, ἥτοι οὐ μόνον ἐν Λευκάδι, ἀλλὰ καὶ διὰ τὸν ἐν τῷ Ἀμβρακικῷ κόλπῳ, ἐξ οὗ ἤθελε προχωρήσῃ ὁ τῆς κατοχῆς τῶν Ἑπαιρωτικῶν ἐπαρχιῶν στρατός, ἐγκριθέσαν ὑπὸ τοῦ ὑπουργείου τῶν Στρατιωτικῶν ἐπ' ὀνόματι τῆς εταιρίας «Κ. Μ. Παπαδάτος καὶ Σα» ἀποτελουμένης ἐκ τῶν Κ. Μ. Παπαδάτου, Γεωργ. Μελιδώνη καὶ τοῦ ἐνάγοντος, συνετάχθη δὲ συμβόλαιον, δι' οὗ ἀνεδείχθησαν οἱ ὠφελιμώτεροι μειοδότης καὶ ἀνέλαβον καὶ ὑπεχρεώθησαν ἀπὸ τῆς ἡμέρας ταύτης (31 Μαΐου 1881) μέχρι 31 Δεκεμβρίου 1881 εἰς τὴν προμήθειαν τοῦ ἀναγκαζιοῦντος ἀλεύρου δι' ἅπαντα τὸν Ἑλληνικὸν στρατὸν, ὅστις ἤθελεν εὑρίσκειται ἐν τῷ διαστήματι τούτῳ καθ' ὅλην τὴν Δυτικὴν Ἑλλάδα, ἥτοι ἐκτὸς τοῦ ἐν Λευκάδι, καὶ δι' ὅλον τὸν ἐν τῷ Ἀμβρακικῷ κόλπῳ στρατὸν, ἀντὶ δὲ λεπτῶν 48 κατ' ὅκῳ διὰ εἰς τὸ πᾶν ἄλλο μέρος ἐκτὸς τοῦ Ἀμβρακικοῦ κόλπου παραδιδόμενον ἄλευρον. Ὑπεχρεώθησαν δὲ νὰ ἔχωσιν εἰς τὰς ἀποθήκας τῶν διαρκῶς ἐφόδιον

τουλάχιστον 20,000 κοιλῶν σίτου, ἵνα μὴ καθυστερῶσιν εἰς τὰς δυνάμει ἐντολῶν τοῦ ἐπιμελητηρίου ἀποστολὰς ἀλεύρου, δυνάμει δὲ τοῦ μνησθέντος συμβολαίου οἱ ἀπαρτιζόντες τὴν ἐνάγουσαν ἐταιρίαν ἔδωκαν κτηματικὴν ἐγγύησιν 120,000 δρ. προσέτι προσωπικὴν ἐγγύησιν ἰσοῦ ποσοῦ ὁ Ν. Δ. Λιβανίδης.

Ἀναδεχθέντες δὲ τήσων βαρεῖας ὑποχρεώσεις, καὶ ὅπως ὦσιν ἐνήμεροι, προέβησαν εἰς μεγέθυνσιν τοῦ ἐν Ληξουσίῳ ἀτμοκινήτου αὐτῶν ἀτμομύλου δαπανήσαντες μεγάλα ποσά. Ἐπὶ τῇ θάσει δὲ τῆς τοιαύτης συμβάσεως ἤρξατο ἀπὸ τῆς 24 Μαΐου 1881 ἡ ἐργασία τοῦ ἀλεύρου, ἐφ' ᾧ καὶ παρέδωκαν χιλίους σάκκους ἀλεύρου, ἦτοι 75,000 ὀκάδας εἰς Καρβασαράν, διετάρχθησαν δὲ νὰ ἐτοιμάσωσι καὶ παραδώσωσιν ἑτέρους χιλίους ἄρτους, οὓς ἠτοίμασαν, ἐφόρτωσαν καὶ μετέφερον διὰ πλοίου εἰς Καρβασαράν. Ἄλλ' αἰφνης ἐκοινοποιήθη αὐτοῖς τὸ ἀπὸ 17 Ἰουνίου 1881 ἐγγραφον τοῦ Ἐπιμελητηρίου τῆς Δυτικῆς Ἑλλάδος, δι' οὗ διετάρχθησαν νὰ παύσωσι τὴν ἀποστολὴν ἀλεύρου μέχρι νεωτέρας εἰδοποιήσεως, ἐφ' ᾧ καὶ διεμαρτυρήθησαν κατὰ τοῦ Δημόσιου. Ἐκ τούτων δὲ λαβόντες ἀφορμὴν ἠρεύνησαν καὶ ἐβεβαιώθησαν, ὅτι ἡ Κυβέρνησις ἀθετοῦσα τὰ συνομολογηθέντα, ἀπέστειλεν ἐκ Πειραιῶς τὴν 24 Μαΐου 1881 πρὸς τροφодότησιν τοῦ κατὰ τὴν Δυτικὴν Ἑλλάδα στρατοῦ 3000 σάκκους ἀλεύρου, ἦτοι ὀκάδας 150,000 καὶ ἀπὸ 1 μέχρι 19 Ἰουνίου 1881, 55,366 ὀκάδας διπυρίτου εἰς Λευκάδα, ἐκείθεν δὲ εἰς Καρβασαράν, Ἀράπην καὶ Μενίδι, αἱ δὲ ἀποστολαὶ αὗται ἦσαν οὐ μόνον δι' αὐτοὺς, ἀλλὰ καὶ διὰ τὸ Δημόσιον ἐπιζήμιοι, καθ' ὅσον τὸ περ' αὐτῶν προμηθευόμενον ἄλευρον ἦτο εὐθυνότερον. Κατὰ τὰς ἀρχὰς δὲ Ἰουνίου 1881 ἀνευ μάλιστα δημοπρασίας, καίτοι ὑφισταμένης τῆς μετ' αὐτῶν συμφωνίας, τὸ Δημόσιον διὰ τοῦ ὑπ' ἀριθμὸν 27 750 τῆς 13ης Ἰουνίου 1881 συμβολαίου τοῦ Συμβολαιογράφου Ἀθηνῶν Ἡλίου Γλυκοφρύδου, συνωμολόγησεν ἐπὶ ὅροις βαρυτάτοις δι' αὐτὸ μετὰ τοῦ Κωνστ. Ἀγαθοκλέους σύμβασιν, δι' ἧς παρεχώρησεν εἰς αὐτὸν ὅλην τὴν τροφодοσίαν τοῦ εἰς τὰς νέας ἐπαρχίας εἰσερχομένου τότε στρατοῦ, ὅστις ὅμως ἦν ὁ τῆς Δυτικῆς Ἑλλάδος στρατός, ὅπου κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην ἦτο κυρίως συγκεντρωμένος καὶ διὰ τὴν τροφодοσίαν τοῦ ὁποίου εἶχαν οὗτοι κεκτημένον δικαίωμα, ὑποστάντες πρὸς τοῦτο κολυσιαίᾳ δαπάνᾳ· οὕτω δὲ αὐτογνωμόνως καὶ διὰ τρόπον οὐχὶ νομίμου, στερηθέντες τῶν δικαιωμάτων, τὰ ὁποῖα ἀπέκτησαν διὰ τοῦ εἰρημένου 11060 συμβολαίου καὶ μὴ παραληφθέντων οὐδὲ τῶν παραγγελθέντων χιλίων σάκκων ἀλεύρου, ἐπαθον καὶ ἐτι μείζον κακὸν, καθόσον ἡ Κυβέρνησις, μὴ ἔχουσα λόγον ν' ἀποκηρύξη τὰ μεταξὺ αὐτῆς καὶ

Ἀριθ. 104

Τὸ Δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου

Τμῆμα Α'.

Συγκείμενον ἐκ τῶν Δικαστῶν Κωνστ. Σημαντήρα, Προέδρου, Χ. Κόκκορη, Ἀνδ. Γκιών, Παναγ. Μενελάου, Β. Παπαδοπούλου, Ι. Τσάτσου, Μ. Ἡλιάδου, καὶ Ξεν. Εὐθυμίου· παρόντων τοῦ τε ἀντεισαγγελέως Κων. Μανιάκη καὶ τοῦ Γραμματέως Γ. Καστόρχη.

Συνεδριάσαν δημοσίᾳ ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ τοῦ καταστήματος αὐτοῦ τὴν ἐνδεκάτην Μαΐου 1898, ἵνα δικάσῃ ἐπὶ τῆς αἰτήσεως τοῦ Μιχ. Μελιδώνη, κατοίκου Ληξουρίου τῆς Κεφαλληνίας, παρασταθέντος διὰ τοῦ πληρεξουσίου του Γ. Φιλαρέτου, δικηγόρου, κατὰ τοῦ Δημοσίου ἀντιπροσωπευομένου ὑπὸ τοῦ ὑπουργοῦ τῶν Οἰκονομικῶν, ἐδρεύοντος ἐν Ἀθήναις, παρασταθέντος διὰ τοῦ πληρεξουσίου του Α. Λυμπεράκη, Νομικοῦ Συμβούλου· περὶ ἀναιρέσεως τῆς ὑπ' ἀριθ. 967 τοῦ 1889 ἀποφάσεως τῶν ἐν Ἀθήναις Ἑφετών.

Ἀκούσαν τοῦ εἰσηγητοῦ Δικαστοῦ Χρ. Κόκκορη, ἐκθέσαντος τὰςδε :

Ὁ Μιχαὴλ Μελιδώνης διὰ τῆς ἀπὸ 1 Ἀπριλίου 1894 ἐνώπιον τοῦ Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν ἐπιβοηθητικῆς ἀγωγῆς κατὰ τοῦ Δημοσίου ἐξέθηκεν, ὅτι κατὰ τὰς ἀρχὰς Μαΐου 1881 ἡ Ἑλληνικὴ Κυβέρνησις, παρασκευαζομένη καὶ καταρτιζοῦσα στρατὸν, ὅπως καταλάβῃ τὰς Ἡπειρωτικὰς ἐπαρχίας, διεταξέ καὶ ἐνήργησεν δημοπρασίαν περὶ προμήθειας τοῦ ἀναγκαιοῦντος ἀλεύρου εἰς ἅπαντα τὸν Ἑλληνικὸν στρατὸν τῆς Δυτικῆς Ἑλλάδος, ἥτοι οὐ μόνον ἐν Λευκάδι, ἀλλὰ καὶ διὰ τὸν ἐν τῷ Ἀμβρακικῷ κόλπῳ, ἐξ οὗ ἤθελε προχωρήσει ὁ τῆς κατοχῆς τῶν Ἡπειρωτικῶν ἐπαρχιῶν στρατός, ἐγκριθείσαν ὑπὸ τοῦ ὑπουργείου τῶν Στρατιωτικῶν ἐπ' ὀνόματι τῆς εταιρίας «Κ. Μ. Παπαδάτος καὶ Σα» ἀποτελουμένης ἐκ τῶν Κ. Μ. Παπαδάτου, Γεωργ. Μελιδώνη καὶ τοῦ ἐνάγοντος, συνετάχθη δὲ συμβόλαιον, δι' οὗ ἀνεδείχθησαν οἱ ὠφελιμώτεροι μειοδότης καὶ ἀνέλαβον καὶ ὑπεχρεώθησαν ἀπὸ τῆς ἡμέρας ταύτης (31 Μαΐου 1881) μέχρι 31 Δεκεμβρίου 1881 εἰς τὴν προμήθειαν τοῦ ἀναγκαιοῦντος ἀλεύρου δι' ἅπαντα τὸν Ἑλληνικὸν στρατὸν, ὅστις ἤθελεν εὐρίσκειται ἐν τῷ διαστήματι τούτῳ καθ' ὅλην τὴν Δυτικὴν Ἑλλάδα, ἥτοι ἐκτὸς τοῦ ἐν Λευκάδι, καὶ δι' ὅλον τὸν ἐν τῷ Ἀμβρακικῷ κόλπῳ στρατὸν, ἀντὶ δὲ λεπτῶν 48 κατ' ὅκω διὰ εἰς τὸ πᾶν ἄλλο μέρος ἐκτὸς τοῦ Ἀμβρακικοῦ κόλπου παραδιδόμενον ἄλευρον. Ὑπεχρεώθησαν δὲ νὰ ἔχωσιν εἰς τὰς ἀποθήκας τῶν διαρκῶς ἐφοδίων

ΑΠΟΦΑΣΕΙΣ ΑΡΕΙΟΥ ΠΑΓΟΥ

52

τοῦλάχιστον 20,000 κοιλῶν σίτου, ἵνα μὴ καθυστερῶσιν δυνάμει ἐντολῶν τοῦ ἐπιμελητηρίου ἀποστολὰς ἀλεύρου, δυνάμει τοῦ μνησθέντος συμβολαίου οἱ ἀπαρτιζόντες τὴν ἐνάγουσαν ῥίαν ἔδωκαν κτηματικὴν ἐγγύησιν 120,000 δρ. προσέτι πρὸς ἐγγύησιν ἰσοῦ ποσοῦ ὁ Ν. Δ. Λιβαδάς.

Ἀναδεχθέντες δὲ τὴν βαρεῖαν ὑποχρεώσας, καὶ ὅπως ἐνήμεροι, προέβησαν εἰς μεγέθυνσιν τοῦ ἐν Ληξουρίῳ ἀτμοαὐτῶν ἀτμομύλου δαπανήσαντες μεγάλα ποσά. Ἐπὶ τῇ τῆς τοιαύτης συμβάσεως ἤρξατο ἀπὸ τῆς 24 Μαΐου 1881 σία τοῦ ἀλεύρου, ἐφ' ᾧ καὶ παρέδωκαν χιλίους σάκκους ἤτοι 75,000 ὀκάδας εἰς Καρβασαράν, διετάχθησαν δὲ νὰ σῶσι καὶ παραδώσωσιν ἑτέρους χιλίους ἄρτους, οὓς ἠτοίμασάν τε φόρτωσαν καὶ μετέφερον διὰ πλοίου εἰς Καρβασαράν. Ἀλλ' ἐκκοινοποιήθη αὐτοῖς τὸ ἀπὸ 17 Ἰουνίου 1881 ἐγγραφὸν τοῦ ἐπιμελητηρίου τῆς Δυτικῆς Ἑλλάδος, δι' οὗ διετάχθησαν νὰ σῶσι τὴν ἀποστολὴν ἀλεύρου μέχρι νεωτέρας εἰδοποιήσεως καὶ διεμαρτυρήθησαν κατὰ τοῦ Δημόσιου. Ἐκ τούτων δὲ λανθάνουσα ἀφορμὴν ἠρεύνησαν καὶ ἐβεβαιώθησαν, ὅτι ἡ Κυβέρνησις ἀνὰ τὰ συνομολογηθέντα, ἀπέστειλεν ἐκ Πειραιῶς τὴν 24 Μαΐου πρὸς τροφοδότησιν τοῦ κατὰ τὴν Δυτικὴν Ἑλλάδα στρατοῦ σάκκους ἀλεύρου, ἤτοι ὀκάδας 150,000 καὶ ἀπὸ 1 μέχρι 1 Ἰουνίου 1881, 55,366 ὀκάδας διπυρίτου εἰς Λευκάδα, ἐκεῖθεν Καρβασαράν, Ἀράπην καὶ Μενίδι, αἱ δὲ ἀποστολαὶ αὗται ἦσαν μόνον δι' αὐτοὺς, ἀλλὰ καὶ διὰ τὸ Δημόσιον ἐπιζήμιοι, καὶ τὸ παρ' αὐτῶν προμηθευόμενον ἄλευρον ἦτο εὐθυνότερον. Κατὰ ἀρχὰς δὲ Ἰουνίου 1881 ἀνευ μάλιστα δημοπρασίας, καίτοι ἐν μένῃ τῆς μετ' αὐτῶν συμφωνίης, τὸ Δημόσιον διὰ τὴν ἀριθμὸν 27 750 τῆς 13ης Ἰουνίου 1881 συμβολαίου τοῦ συμβολαιογράφου Ἀθηνῶν Ἡλία Γλυκοφρύδου, συνωμολόγηται ὅροις βαρυτάτιος δι' αὐτὸ μετὰ τοῦ Κωνστ. Ἀγαθοκλέους, σιν, δι' ἧς παρεχώρησεν εἰς αὐτὸν ὅλην τὴν τροφοδοσίαν τὰς νέας ἐπαρχίας εἰσερχομένου τότε στρατοῦ, ὅστις ὁμοῦ τῆς Δυτικῆς Ἑλλάδος στρατός, ὅπου κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην κυρίως συγκεντρωμένοι καὶ διὰ τὴν τροφοδοσίαν τοῦ ὁποιοῦν οὗτοι κεκτημένον δικαίωμα, ὑποστάντες πρὸς τοῦτο κολασίαν πάντας· οὕτω δὲ αὐτογνωμόνως καὶ διὰ τρόπον οὐχὶ νομίμως ῥηθέντες τῶν δικαιωμάτων, τὰ ὁποῖα ἀπέκτησαν διὰ τοῦ εἰς 11060 συμβολαίου καὶ μὴ παραληφθέντων οὐδὲ τῶν παραγερῶν χιλίων σάκκων ἀλεύρου, ἔπαθον καὶ ἔτι μείζον κακόν, ἢ ἡ Κυβέρνησις, μὴ ἔχουσα λόγον ν' ἀποκηρύξη τὰ μεταξὺ αὐτῶν

υπομολογηθέντα, ἐθεώρησε μέχρι τέλους τὰς πρὸς αὐτὴν ὑπο-
των ἰσχυρὰς, χωρὶς ὅμως νὰ ἐπιτελέσῃ τὰς ἰδικὰς τῆς καὶ
αὐτὸ τὸ ἐφοδίου, ἀνερχόμενον εἰς 27 000 κοιλὰ σίτου καὶ
ἐν ταῖς ἀποθήκαις των καὶ ἐκ 10 000 κοιλῶν σίτου καθ'
ἐποχὴν ἐκείνην, νὰ παραλάβῃ ὡς προσεκλήθη, διὸ καὶ ὑπο-
εἰ νὰ τοῖς ἀποδώσῃ ὅλην τὴν ζημίαν, ἣν ἐκ τῶν πράξεων
καὶ τῶν ὑπαλλήλων τῆς ὑπέστησαν καὶ νὰ τοῖς πληρώσῃ τὸ
οὐ διὰ τῆς ἀθετήσεως τῶν συμπεφωνημένων ἐστρεβήσαν,
δὲ δικαιοῦται νὰ ὠφεληται μὲ ζημίαν τοῦ ἄλλου· ὅτι ἡ πρὸς
ὀφειλομένη ἀποζημίωσις ἀποτελεῖται Α'.) ἐκ τῆς βλάβης
τῆς διὰ τὴν μὴ πασάλαβὴν τῶν παραγγελλέντων καὶ στα-
εἰς Κερθασαράν 1000 σάκκων ἀλεύρου, συμποσομένης
αἰας ταύτης εἰς δραχ. 10.000 ἀναλυομένης ὡς ἐξῆς 1) διὰ
μεταφορᾶς δραχ. 1000, 2) δι' ὑποτίμησιν κατὰ 10 λε-
ὸν ὅκων δρ. 7500, 3) δι' ἐνοίκιον ἀποθήκης εἰς Λευκάδα, ἐν
σταμειύθῃ το πωληθὲν ἄλευρον δρ. 310, 4) δι' ἐκφορτωτικὰ
κκων ἐν Λευκάδι δρ. 350, 5) δι' ἀχθοφορικὰ ἀπὸ προκυμαίας
θήκην ἐν Λευκάδι δρ. 310 καὶ 6) διὰ μεσιτείαν δρ. 1400,
ὅλῳ δρ. 10,870, ἃς περιορίζουσιν εἰς δρχ. 10.000 μόνον.
τῆς ζημίας, ἣν ὑπέστησαν διὰ τῆς παρὰ τῆς Κυβερνήσεως
τῆς ἐκ Πειραιῶς τῶν μὲν 150,000 ὁκάδων ἀλεύρου δραχ.
00, τῶν δὲ 55 226 ὁκάδων διπυρίτου δραχ. 4000, ἥτοι ἐν
αχ. 10,000. Γ'.) ἐκ τῆς ζημίας, ἣν ὑπέστησαν ἐκ τῆς φθο-
εἰς ἀρχίαν καταδικασθέντος 20,000 κοιλῶν σίτου ἐφοδίου,
χρεοῦντο νὰ διατηρῶσιν, ἠναγκάσθησαν δὲ κατὰ μέγα μέρος
τημένον εἰς ἄλευρα νὰ κρατῶσιν εἰς τὰς ἀποθήκας των χω-
δυνηθῶσι νὰ ἐξυδεύσωσιν αὐτὸ, συμποσομένης τῆς ζημίας
λόγῳ μὲν ἀπωλείας ἐκ σήψεως κοιλῶν 1500 πρὸς δραχ. 10
δρχ. 15 000, λόγῳ δὲ τῆς εἰς ὑποτίμησιν πωλήσεως τοῦ
ειφθέντος σίτου καὶ ἐκπτώσεως τῆς τιμῆς εἰς ἣν εἶχαν ἀγο-
αὐτὸν δραχ. 20.000. Δ'.) ἐκ τῆς ζημίας καὶ τῆς στέρησεως
δους ἥτις ἐπῆλθεν εἰς αὐτοὺς λόγῳ τῆς διὰ τῶν παρὰ τοῦ
αθοκλέους προμηθειῶν καταναλώσεως 400 κοιλῶν σίτου καθ'
ν ἡμέραν πρὸς τροφοδοσίαν σύμπαντος τοῦ κατὰ τὴν Δυτι-
λλάδα στρατοῦ ἐπὶ 199 ἡμέρας πρὸς δραχ. 600 καθ' ἐκά-
πρὸς 1 50)00 τὸ κοιλὸν δρ. 119 400, προσέτι δὲ διὰ τὸ κέρ-
8 ο)ο ἐπὶ τοῦ ἐξ 20 000 κοιλῶν σίτου ἐφοδίου ἐτέρας δραχ.
0. Ε'.) Ἐκ τῆς ζημίας ἣν ὑπέστησαν ἐκ τῆς παρ' αὐτῶν
ελίας καὶ ἀγορᾶς ἐκ τῆς Ἀκρᾶς τῆς Συρίας ὁλοκλήρου φορ-
10.000 κοιλῶν σίτου, ἵνα ἐγκαίρως φθάσῃ πρὸς ἐκπλήρω-

σιν τῶν ὄρων τοῦ συμβολαίου, τὸ ὁποῖον ὡς ἐκ τῆς συγχρόνου προσφορᾶς μεγάλων ποσοτήτων ἐν μικραῖς ἀγοραῖς ἠναγκάσθησαν νὰ μεταπωλήσωσιν καὶ ἐζημιώθησαν πρὸς δραχ. 1. 50)00 δι' ἕκαστον κοιλὸν δρ. 15 000. ΣΤ') Ἐκ τῆς ὑπὸ τῶν ὑπαλλήλων τοῦ δημοσίου παρακρατήσεως 940 σάκκων, ὧν ἡ ἀξία ἀνέρχεται εἰς δραχ. 1.200. Ἐπομένως τὸ δημοσίον ὀφείλει αὐτοῖς ἐν ὄλῳ δρ. 206,000 ἐντόκως ἀπὸ τῆς 8 Ἰουνίου 1882, ὅτε ἐκοινοποιήθη ἡ τελευταία αὐτῶν αἰτήσεις θεραπείας, ἄλλως ἀπὸ τῆς ἀγωγῆς. Ὅτι ἐκτὸς τῶν ἀνωτέρω καὶ διότι ἐξετέλεσαν ἀπάσας τὰς ὑποχρεώσεις των, παρήλθε δὲ καὶ ἡ ταχθεῖσα τῆς συμφωνίας των προθεσμία, δεόν νὰ διαταχθῇ καὶ ἡ ἐξάλειψις τῶν ἐπὶ τῶν κτημάτων των ὑποθηκῶν καὶ ἀπαλλαγῇ τῆς ἐγγυήσεως ὁ Ν. Λειβαδάς. Ὅτι ἐπὶ τῆς ἀπο 20 Ἀπριλίου 1883 ἀγωγῆς τῆς Ἑταιρίας (Κ. Μ. Παπαδάτος καὶ Σα), κατὰ τοῦ Δημοσίου καὶ τῆς ἀπὸ 12 Μαΐου 1883 παρεμβάσεως τῶν μελῶν τῆς ἐταιρίας ταύτης ἐξεδόθη ἡ ὑπ' ἀριθ. 3950 (1883) ἀπόφασις τοῦ Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν, ἣτις ἀπέρριψε τὴν ἀγωγὴν των λόγῳ δῆθεν μὴ ἐκπληρωσεως τῶν ὑπὸ τοῦ ἀρθρου 42 Ἐμπορ. Νόμου διατασσομένων εἰς τὰς ἐμπορικὰς ἐταιρίας διατυπώσεων. Κατὰ τῆς ἀποφάσεως αὐτῆς ἐκοινοποιήθη ἔφεσις ἐκκρεμῆς οὕσα ἐνώπιον τοῦ Ἐφετείου Ἀθηνῶν. Ἐν τούτοις ὅλως ἐπιβουλητικῶς ἐν ἡ περιπτώσει ἤθελεν ἀπορριφθῇ ἡ ἀγωγὴ τῆς ἐταιρίας ἐπομένως καὶ ἡ παρέμβασίς του, δικαιούται ἕκαστος τῶν ἐταίρων νὰ ζητήσῃ τὸ ἀναλογοῦν αὐτῷ ἥτοι δραχμὰς 68,866 65)00 καὶ ταύτας ζητεῖ νὰ πληρωθῇ ἐπιβουλητικῶς ὡς εἰς τῶν ἐταίρων ἡ μελῶν τῆς κοινοπραξίας καὶ ἡτήσατο νὰ καταδικασθῇ τὸ δημοσίον νὰ τῷ πληρώσῃ δρ. 68,866 ἐντόκως ἀπὸ 8 Ἰουνίου 1882, νὰ διαταχθῇ ἡ ἐξάλειψις τῶν ἐπὶ τῶν κτημάτων των ἐγγραφεισῶν ὑποθηκῶν καὶ ν' ἀπαλλαγῇ τῆς ἐγγυήσεως ὁ Ν. Λειβαδάς.

Συζητήσεως γενομένης, τὸ Πρωτοδικεῖον διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 4300 (1887) ἀποφάσεως ἀπέρριψε τὴν ἀγωγὴν ὡς πρὸς τινὰ κεφάλαια αὐτῆς, διέταξε δὲ ἀποδείξειν ὡς πρὸς ἄλλα κεφάλαια αὐτῆς. Ἐκκληθείσης τῆς ἀποφάσεως ταύτης ἐκατέρωθεν, τὸ Ἐφετεῖον Ἀθηνῶν ἐξέδοτο τὴν ὑπ' ἀριθ. 967 (1889) ἀπόφασιν, δι' ἧς ἐδέχθη ἐν μέρει τὰς ἐφέσεις καὶ μετερρίθμισε τὴν πρωτόδικον ἀπόφασιν διὰ τὰ ἐξῆς μόνον· ἀπέρριψε τὴν ἀγωγὴν, ὅσον ἀφορᾷ α') τὸ δευτέρον μέρος τοῦ δευτέρου κεφαλαίου τῆς ἀγωγῆς τὸ ἀφορῶν ἀποζημιώσιν ἐκ δραχ. 4,000 λόγῳ ἀπωλείας κέρδους διὰ τὸν πρὸς διατροφὴν τοῦ στρατοῦ ἀποσταλέντα ὑπὸ τῆς Κυβερνήσεως διπυρίτην ἐξ ὁκτῶν 55,336 καὶ β') τὸ κεφάλαιον τὸ περιλαμβάνον τὴν ἀποζημιώσιν ἐκ δραχ. 119.400 διὰ τὴν μὴ γενομένην παρ' αὐτῶν

ἀλεύρου εἰς τὸν στρατὸν τὸν ἀπελθόντα εἰς τὰς νέας καὶ τὴν ὁποίαν ἡ Κυβέρνησις ἀνέθηκεν εἰς ἄλλον· ἀπέρχεται τὰ λοιπὰ τὰς ἐφέσεις.

ἀναίρεσιν τῆς εἰρημένης τοῦ Ἐφετείου ἀποφάσεως αἰτεῖται διὰ τοὺς εἰς τὸ ἀπὸ 14 Ὀκτωβρίου 1890 ἀνααιρετήριόν το ἀπὸ 1 Μαΐου 1898 πρόσθετον δικόγραφον περιεχόμενους λόγους.

ὡς ἐν τῷ ἀνααιρετηρίῳ.

ἡ ὑπ' ἀριθ. 967 τοῦ 1889 ἀπόφασις τοῦ Ἐφετείου Ἀθη-
ἀναίρετέα, διότι ἐσφαλμένως ἐφήρμοσε καὶ ψευδῶς ἡρμή-
διατάξεις τοῦ Ἀστικοῦ Νόμου καὶ προπάντων τὰς με-
δυνάμειων καὶ τῆς Ἑλλάδος καὶ Τουρκίας συνθήκας ἰδίως,
πρωτόκολλον τῆς Βερολινείου συνθήκης τοῦ 1878, τὰ
διπλωματικά ἔγγραφα καὶ τὰς διαμειφθείσας μεταξὺ Ἑλ-
καὶ Τουρκικῆς Κυβερνήσεως πράξεις ἀπὸ τοῦ ἔτους 1880,
τῶν ὁποίων παρεχωρήθη τῇ Ἑλλάδι ὀριστικῶς ἡ Ἡπειρο-
ῆ λωρίς (ἀρθρ. 807 ἐδ. 7 Πολ. Δικονομίας), διότι τὸ ὑπ'
060 συμβόλαιον συνωμολεγήθη τὴν 21 Μαΐου 1881 με-
ὑ Διευθυντοῦ τοῦ Ἐπιμελητηρίου τοῦ κατὰ τὴν Δυτικὴν
στρατοῦ καὶ τῆς ἐταιρίας «Κ. Παπαδάτος καὶ Σα», μεθ'
ἡ ἡ προμήθεια τοῦ ἀναγκαιοῦντος ἀλεύρου μέχρι τέλους
ους εἰς τὸν κατὰ τὴν Δυτικὴν Ἑλλάδα στρατὸν, ἥτοι
εἰς Λευκάδα καὶ Ἀμβρακικὸν κόλπον ὑπάρχοντα στρατὸν,
Δυτικὴ Ἑλλὰς (ἐν ἣ συμπεριλαμβάνεται καὶ ἡ Ἄρτα)
ἡ Ἡπειρωτικὴ λωρίς ἡ παρὰ τῆς Βερολινείου συνθήκης
ηθείσα, ἦτο δὲ πασίγνωστον, ὅτι τὴν 12 Ἀπριλίου 1881
νισταντενουπόλει πρέσβεις ὑπεχρέωσαν τὴν Πύλην, ἥτις
ἦν παραχώρησιν, ἐπομένως καὶ οὗτος ἐγνώριζεν, ὅτι ὁ ὑπὸ
κληθεὶς στρατὸς θὰ συνεκεντροῦτο καὶ εἰς τὴν Ἡπειρωτι-
δα, καὶ δι' αὐτὸ ὑπεβλήθη εἰς βαρεῖας ὑποχρεώσεις, ἐπο-
δημόσιον παραχωρήσαν εἰς ἄλλον τὴν προμήθειαν ταύτην
τὰ συμπεφωνημένα καὶ ἔδει ἡ ἀπόφασις τοῦ Ἐφετείου ἐρ-
α ἀληθῶς τὸν Νόμον, καὶ τὰς συνθήκας νὰ μὴ ἀπορρίψῃ
γὴν του ὡς πρὸς τὸ τέταρτον αὐτῆς κεφάλαιον.

ἀναιτιολογήτως ἀπέρριψεν ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις τὸ
μέρος τοῦ δευτέρου κεφαλαίου τῆς ἀγωγῆς αὐτοῦ (δρα
ἀποφάσεως), διότι οὗτος νομίμως ἰδκαίουτο νὰ ζητήσῃ
οσιν διὰ τὴν παρὰ τοῦ Δημοσίου ἐκ Πειραιῶς ἀποστολὴν
καὶ διπυρίτου παρὰ τὰ συμπεφωνημένα, ἐπομένως οὗτος
κέρδος, δι' ὅπερ ἐζήτει ἀποζημιώσιν, ἀλλὰ τὸ Ἐφετεῖον

πάντη ἀναιτιολογήτως ἐρμηνεύσαν τὸ συμβόλαιον, ἐσκέφθη, ὅτι οὗτος δὲν ἐζημιώθη, ἔνεκα τῆς παρανόμου ἀποστολῆς διπυρίτου εἰς τὸν ἐν Λευκάδι καὶ τὸν Ἀμβρακικὸν κόλπον στρατὸν.

Διότι ὡσαύτως λίαν ἀναιτιολογήτως ἡ αὐτὴ ἀπόφασις ἀπέριψε τὸ κεφάλαιον τῆς ἀγωγῆς, δι' οὗ ἐζητεῖτο ἡ ποσότης δραχ. 16.000 διὰ τὸ κέρδος πρὸς 8 ο)ο ἐπὶ τῆς ἀξίας τοῦ ἐν τῷ ἄρθρῳ 5 τῆς συμβάσεως ἐροδίου. Ἐνῶ ἂν ἐλάμβανεν ὑπ' ὄψει τοὺς προαθéntας ἰσχυρισμοὺς αὐτοῦ, θὰ κατέληγεν εἰς ἀντίθετα συμπεράσματα καὶ δὲν θὰ ἀπέριπτε τὸ κεφάλαιον τοῦτο τῆς ἀγωγῆς του.

Διότι ἡ αὐτὴ ἀπόφασις παρεβίβασεν οὐσιώδεις δικονομικὰς διατάξεις μὴ διατάξασα μαρτυρικὰς ἀποδείξεις, ὡς πρὸς τ' ἀπορριφθέντα κεφάλαια τῆς ἀγωγῆς του.

II Τοὺς ἐν τῷ προσθέτῳ δικογράφῳ.

Διότι ἡ εἰρημένη ἀπόφασις ἀναιτιολογήτως ἀπέριψε τὸν ρητὸν καὶ αὐτοτελῆ ἰσχυρισμὸν του, ὅτι διὰ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 11.060 συμβολαίου ἀνέλαβε τὴν προμήθειαν ἀλεύρων κλπ. εἰς τὸν στρατὸν τῆς Δυτικῆς Ἑλλάδος, οὐχὶ ἐν ὅσῳ οὗτος ἐξηκολούθησε διαμένων ἐν τῇ Δυτικῇ Ἑλλάδι, ὡς ἐξέλαβε τὸ Πρωτοδικεῖον, παραμορφῶσαν οὕτω τὴν βᾶσιν τῆς ἀγωγῆς αὐτοῦ καὶ τὰς προτάσεις του, ἀλλ' ἀσχέτως πρὸς τοὺς τόπους, ἔνθα οὗτος ἐκάστοτε ἐμελλε νὰ διαμένῃ, εἴτε ἐν τῇ προτέρᾳ Δυτικῇ Ἑλλάδι, εἴτε καὶ ἐν τῇ καταληπτίᾳ Ἑπειρωτικῇ χώρᾳ, ἀφ' οὗ δὲ τὸ Ἐρετεῖον δέχεται ἐν τῇ προσβαλλομένῃ ἀποφάσει του ἐρμηνεύον τὸ ὑπ' ἀριθ. 11.060 συμβόλαιον, ὅτι ἐξ αὐτοῦ συνάγεται σαφῶς, ὅτι οὗτος ἀνέλαβε τὴν προμήθειαν ἀλεύρου εἰς τὸν (κατὰ τὸν χρόνον τῆς συντάξεως τῆς συμβάσεως), διατελοῦντα ἐν τῇ Δυτικῇ Ἑλλάδι στρατὸν, καὶ οὐχὶ ὅτι ἡ ὑποχρέωσις αὐτοῦ αὕτη, ἡ τὸ δικαίωμα περιωρίζετο μόνον ἐντὸς τῶν τόπων, ἔνθα διετέλει ὁ ἐν τῇ Δυτικῇ Ἑλλάδι ὑπάρχων στρατός, ἔπεται, ὅτι ἄνευ ἀντιλογίας ἀπέριψε τὸν περὶ τούτου οὐσιώδη αὐτοῦ ἰσχυρισμὸν καὶ διὰ τοῦτο εἶνε ἀναιρετία.

Διότι ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις κατὰ προφανῆ παραβίασιν τῆς οὐσιώδους διατάξεως τοῦ ἄρθρου 400 Πολ. Δικονομίας συνήγαγεν ἐκ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 27,750 συμβολαίου συναφθέντος μεταξὺ τοῦ δημοσίου καὶ τρίτου τινὸς ἀπόδειξιν κατὰ τοῦ ἀναιρεσειόντος μὴ συμβληθέντος δι' αὐτοῦ, καὶ μὴ ἐπικαλεσθέντος τὸ συμβόλαιον τοῦτο, εἰμὴ μόνον ὡς ἀπόδειξιν τῆς ὑπὸ τοῦ Δημοσίου ἀθετήσεως τῆς συμβάσεως (Πολ. Δικονομίας ἄρθρ. 807 § 5).

Διότι κατὰ παραβίασιν τῶν περὶ ἀποδείξεως οὐσιωδῶν διατάξεων τῶν ἄρθρων 244 καὶ 250 Πολ. Δικονομίας τοῦτο μὲν παρέλιπε νὰ διατάξῃ ἀπόδειξιν περὶ τοῦ ἰσχυρισμοῦ του, ὅτι ἡ μετὰ

τοῦ Δημοσίου σύμβασίς του ἀφώρα εἰς τὸν στρατὸν καὶ οὐχὶ εἰς τὸν τόπον ἔνθα οὗτος διέμενε κατὰ τὴν σύναψιν τῆς συμβάσεως, ὅτε οὗτος θὰ ἐδικαιοῦτο καὶ δι' ἐπαγωγῆς ὅρκου ἢ καὶ δι' ἄλλων ἐγγράφων νὰ ἀποδείξῃ αὐτὸν, καθ' ὅσον δὲν ὑπεχρεοῦτο εἰς προαποδείξιν, τοῦτο δὲ διστὶ διὰ τεκμηρίου μὴ ἐπιτρεπομένου ἐν τῇ προκειμένῃ διαφορᾷ (Πολ. Δικονομίας ἄρθρον 376 καὶ 300) καὶ εἰλημμένου ἐκ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 27.750 συμβολαίου, οὐ δὲν μετέσχεν οὗτος, συνεπλήρωσεν ἀνταποδείξιν κατὰ τῆς ἀγωγῆς του.

Διότι κατὰ παραβίασιν καὶ παρερμηνείαν τῶν σαφῶν διατάξεων τοῦ Ἀστ. Νόμου, καθ' ἃς οὐδεὶς δύναται ἐκ τοῦ ἰδίου αὐτοῦ δόλου καὶ τῶν ἰδίων αὐθαιρέτων πράξεων νὰ ὠφεληθῇ, συνήγαγε κατ' αὐτοῦ ἀποδείξιν ἐκ τοῦ ρηθέντος ὑπ' ἀριθ. 27.750 συμβολαίου ὅπερ τὸ Δημόσιον δολίως συνῆψε μετ' ἄλλου, ἐπὶ τῷ σκοπῷ τοῦ νὰ ὑπεκφύγῃ τὰς πρὸς τὸν ἀναιρεσεύοντα ὑπεχρεώσεις του διὰ προμηθείας ἀλεύρων ὑπὸ μορφὴν διφυρίτου.

Διότι ἐπ' οὐδενὶς νομίμου ἀποδεικτικῷ μέσου ἐστήριξεν ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις τὸ ἐν τῇ V καὶ VI αἰτιολογία αὐτῆς αὐθαίρετον συμπέρασμα, ἄλλως τε ἄσχετον καὶ ξένον πρὸς τὴν προκειμένην διαφορὰν, ὅτι καὶ παρὰ τὴν σύμβασίν του μετὰ τοῦ Δημοσίου ἐπίκειτο δῆθεν εἰς τὸ δημόσιον ἢ κρίσις νὰ δεχθῇ καὶ ποιήσῃται ἢ μὴ χρῆσιν τῶν ὑπ' αὐτοῦ ὑποχρεωτικῶς χορηγηθέντων ἀλεύρων, ἐπὶ τῷ λόγῳ ὅτι τῇ Κυβερνήσει ἀπέκειται ἡ τῶν μέσων τῆς τροφοδοσίας τοῦ στρατοῦ ἐκλογὴ, διότι τοιοῦτος ὅρος οὔτε περιέχεται ἐν τῷ συμβολαίῳ, οὔτε ἄλλως ἀπεδείχθη καὶ διότι καὶ μὲν ἡ Κυβέρνησις ὡς τοιαύτη οὐδέποτε ἐπιβάλλει τὸ δικαίωμα τῆς ἐκλογῆς ταύτης, ἀλλ' ὅταν τὸ Δημόσιον ὅπερ ἐν ταῖς ἐνοχαῖς αὐτοῦ εἶνε ἄσχετον πρὸς τὴν Κυβέρνησιν, συνάψῃ μετ' ἰδιωτῶν, ἀκριβῶς συνεπιεία τῆς τοιαύτης Κυβερνητικῆς ἐκλογῆς καὶ κρίσεως συμβάσεις, ὑποχρεούσας αὐτὸ νὰ δέχεται τὴν προμήθειαν ὠρισμένου εἴδους τροφῆς τοῦ στρατοῦ, ὑπέχει πάσας τὰς ἐκ τῆς ἀθετήσεως αὐτῶν ἀστικὰς εὐθύνας ἀνεξαρτήτως τοῦ εἰρημένου δικαιώματος τῆς Κυβερνήσεως, ἀναιρετέα ἄρα καὶ διὰ τοῦτο ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις (Πολ. Δικονομίας ἄρθρ. 807 § 5).

Ἀκούσαν τῶν πληρεξουσίων τῶν διαδίκων καὶ τοῦ Ἀντεισαγγελέως· Σκεφθὲν κατὰ τὸν Νόμον.

Ἐπειδὴ, ἂν οὐ διὰ τοῦ Νόμου ΠΛΖ'. τῆς 11 Μαρτίου 1882 ἢ μετὰξὺ Ἑλλάδος καὶ Τουρκίας συνομολογηθεῖσα τὴν 20 Ἰουνίου 1881 σύμβασις ὡς καὶ τὸ παράρτημα αὐτῆς ἔχουσι πλήρη καὶ νόμιμον ἰσχύον, ὁρθῶς τὸ Ἐφετεῖον ἡρμήνευσε τὸν Νόμον, δεχθὲν, ὅτι ἡ μετὰξὺ τῶν διαδίκων συνομολογηθεῖσα προμήθεια ἀλεύρων

τὴν 21 Μαΐου 1881 ἐγένετο καθ' ὃν χρόνον ἡ Ἄρτα δὲν ἀπετέλει μέρος τῆς Ἑλληνικῆς Ἐπικρατείας, ὡς γενομένης τῆς συμβάσεως τῆς προμηθείας τοῦ ἀλεύρου πρὸ τοῦ Νόμου καὶ τῆς συμβάσεως, διὰ τῆς ὁποίας προσηρτάτο εἰς τὴν Ἑλλάδα ἡ Ἄρτα.

Ἐπειδὴ, ἀφοῦ τὸ Ἐφετεῖον ἐδέχθη, ὅτι κατὰ τὸ συμβόλαιον τῆς συμβάσεως, ἡ ἔταιρία μόνον ἄλευρα εἶχε δικαίωμα νὰ χορηγῇ, τὸ δὲ δημόσιον δὲν ὑπεχρεοῦτο νὰ μὴ προμηθεύηται διπυρίτην παρ' οἰουδήποτε, ἀναιτιολογήτως δὲν ἀπερρίφθη ἡ περὶ ἀποζημιώσεως αἵτησις, ἂν δὲ παρηρμηνεύθη τὸ συμβόλαιον, ἡ παρερμηνεία δὲν ὑπόκειται εἰς τὴν ἐξέλεγχιν τοῦ Ἀρείου Πάγου.

Ἐπειδὴ, ἀφοῦ τὸ Ἐφετεῖον δέχεται, ὅτι τὸ κέρδος τοῦ ἐφοδίου πρὸς 8 0)0 δυνάμει τοῦ ἀρθροῦ 11 τῆς συμβάσεως δικαιουται νὰ λάβῃ ἡ ἔταιρία μόνον ἐὰν ἡ Κυβέρνησις διέλυσεν τὴν σύμβασιν πρὸ τῆς 31 Δεκεμβρίου, ἐπὶ τοῦ προκειμένου ὁμῶς ἡ ἀγωγή δὲν στηρίζεται εἰς τὴν μονομερῆ διάλυσιν τῆς συμβάσεως, ἀλλὰ τούναντίον εἰς τὴν ἐξακολούθησιν αὐτῆς, ἀναιτιολογήτως ἡ περὶ τούτου αἵτησις δὲν ἀπερρίφθη, οὐδὲ ὀρίζει ὁ αἰτῶν τίνας τῶν προταθέντων ἰσχυρισμῶν του δὲν ἔλαβεν ὑπ' ὄψει τὸ δικαστήριον, ἵνα ἐκτιμήσῃ αὐτούς.

Ἐπειδὴ, ἀφοῦ ὡς πρὸς τὰ ἀπορριφθέντα κεφάλαια τῆς ἀγωγῆς ἐδέχθη τὸ Ἐφετεῖον, ὅτι ἐκ τοῦ συμβολαίου τῆς συμβάσεως ἡ ἀγωγή ἀποδεικνύεται μὴ βάσιμος, οὐδεμίαν δικονομικὴν διατάξιν παρέβιασε μὴ διατάξαν μαοτυρικῶς ἀποδείξεις.

Ἐπειδὴ, ἀφοῦ τὸ Ἐφετεῖον διὰ τῆς πέμπτης αἰτιολογίας τῆς ἀποφάσεώς του ἐδέχθη, ἐρμηνεύον τὸ συμβόλαιον τῆς συμβάσεως, ὅτι ἡ ἔταιρία ἀνέλαβε τὴν προμήθειαν τοῦ ἀλεύρου εἰς τὸν κατὰ τὴν Δυτικὴν Ἑλλάδα στρατὸν τὸν εἰς Λευκάδα καὶ Ἀμβρακικὸν κόλπον ὑπάρχοντα καὶ ὅτι ἡ Ἄρτα κατὰ τὴν ἐποχὴν τῆς συμβάσεως δὲν ἀπετέλει μέρος τῆς Δυτικῆς Ἑλλάδος, ἐξήγαγε δὲ ἐκ τοῦ συμβολαίου, ὅτι δὲν συνεφωνήθη ἡ προμήθεια ἀλεύρων νὰ ἐξακολουθῇ παρεχομένη ὑπὸ τῆς ἔταιρίας καὶ ὅταν ὁ αὐτὸς στρατὸς ἤθελε μεταβῇ ἀλλαχοῦ ἐκτὸς τῶν τότε ὀρίων τῆς Δυτικῆς Ἑλλάδος, ἡ αἵτησις ὅτι ἡ προμήθεια ἀλεύρου κατὰ τὴν σύμβασιν θὰ ἐγένετο ἀσχέτως πρὸς τοὺς τόπους ἐνθα ὁ στρατὸς διέμενε, εἴτε ἐν τῇ προτέρᾳ Ἡπειρωτικῇ χώρᾳ, εἴτε καὶ ἐν τῇ καταληπτίᾳ, ἀναιτιολογήτως δὲν ἀπερρίφθη.

Ἐπειδὴ, ὡς προκύπτει ἐκ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως, τὸ Ἐφετεῖον τὴν ἀπόφασίν του, ὡς πρὸς τ' ἀπορριφθέντα κεφάλαια τῆς ἀγωγῆς, ἐστήριξεν εἰς τὸ τῆς συμβάσεως συμβόλαιον, ἀφοῦ δὲ ἔκρινεν, ὅτι οἱ ὅροι τοὺς ὁποίους ἰσχυρίζετο ὁ αἰτῶν ὅτι παρέβια-

σθησαν, δὲν περιείχοντο εἰς τὴν σύμβασιν, ἐδέχθη, ὅτι δὲν παρεβιάσθησαν ἀνυπάρχοντες ὅροι αὐτῆς, τὸ δὲ ὑπ' ἀριθ. 27,750 συμβόλαιον μεταξὺ τοῦ Δημοσίου καὶ τρίτων, διὰ προμήθειαν διπυρίτου, ὅπερ ὁ αἰτῶν ἐπεκαλέσθη, ἔλαβεν ὑπ' ὅψει καθόσον ἐπεκαλείτο τοῦτο ὁ αἰτῶν πρὸς ἀπόδειξιν τῆς παραβάσεως ὅρων ἀνυπάρχτων τῆς συμβάσεως, ἐπομένως οὐδεμία παράβασις τοῦ ἀρθρ. 400 Πολ. Δικον. ἐπῆλθεν, ὥστε ἀπορριπτέος ἐστὶν ὁ σχετικὸς λόγος ὡς μὴ βάσιμος.

Ἐπειδὴ, ἀφοῦ τὸ Ἐφετεῖον ἐδέχθη, ὅτι μόνον ἐκ τοῦ προσαχθέντος ἐγγράφου συμβολαίου τῆς συμβάσεως, οὐχὶ δὲ καὶ ἐκ τεκμηρίων, δὲν ἀπεδεικνύοντο τ' ἀπορριφθέντα κεφάλαια τῆς ἀγωγῆς, δὲν ὑπεχρεοῦτο νὰ διατάξῃ ἄλλην ἀπόδειξιν κατὰ τὰ ἀρθρα 250 καὶ 538 Πολ. Δικονομίας, προκειμένου περὶ ἰσχυρισμῶν ἀποδεικνυμένων μόνον ἐγγράφως.

Ἐπειδὴ τὸν περὶ δόλου ἰσχυρισμὸν ὁ αἰτῶν δὲν ὀρίζει, ὅτι ὑπέβηκεν ἐνώπιον τοῦ τῆς οὐσίας δικαστηρίου, ἐπομένως κατὰ τὸ ἀρθρον 811 τῆς Πολ. Δικονομίας, ὁ λόγος οὗτος εἶνε ἀπορριπτέος ὡς ἀπαράδεκτος.

Ἐπειδὴ, ὡς ἐκτίθενται ἐν τῇ προηγουμένη σκέψει, τὸ Ἐφετεῖον τὴν ἀπόφασίν του ἐστήριξεν εἰς τὸ συμβόλαιον τῆς συμβάσεως καὶ οὐχὶ εἰς αὐθαίρετα συμπεράσματα ἄσχετα εἰς τὴν διαφορὴν, ἐπομένως ὁ λόγος ἀνχιρέσεως ὁ εἰς ἀντίθετον προϋπόθεσιν στηριζόμενος εἶνε ἀπορριπτέος.

Διὰ ταῦτα,

Ἀπορρίπτει τὴν αἴτησιν ἀναίρέσεως τοῦ Μιχαὴλ Μελιδῶνη κατὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 967 τοῦ 1889 ἀποφάσεως τοῦ ἐνταίθια Ἐφετείου καὶ

Καταδικάζει τὸν αἰτοῦντα εἰς τὰ ἐξῆς τοῦ Δημοσίου μετρίζοντα εἰς δρ. (45) τεσσαράκοντα πέντε, τὰ τέλη καὶ τὸ πρόστιμον.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις τῇ δεκάτῃ ἑκτῇ (16) Μαΐου 1898, ἐδημοσιεύθη δὲ τὴν δεκάτην ὀγδόην (18) Μαΐου 1898.

Ὁ Πρόεδρος

Κ. Σημαντήρας

Ὁ Γραμματεὺς

Γ. Καστόρχης

Ἄρθ. 103

Τὸ Δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου

Τμήμα Α'.

Συγκείμενον ἐκ τῶν δικαστῶν Κωνστ. Σημαντήρα, προέδρου,
ΑΠΟΦΑΣΕΙΣ ΑΡΕΙΟΥ ΠΑΓΟΥ

Ἰωάν. Δουβουνιώτου, Χρ. Κόκκορη, Ἀνδρ. Γκιών, Β. Ροντήρη, Μιλτ. Ἡλιάδου, καὶ Σεν. Εὐθυμίου· παρόντων τοῦ τε Ἀντεισαγγελέως Κωνστ. Μανιάκη καὶ τοῦ Γραμματέως Γ. Καστόρχη.

Συνεδρίασεν δημοσίᾳ ἐν τῇ ἀκροατηρίῳ τοῦ καταστήματος αὐτοῦ τῇ τετάρτῃ Μαΐου 1898. ἵνα δικάσῃ ἐπὶ τῆς αἰτήσεως τοῦ Δημοσίου, ἀντιπροσωπευομένου ὑπὸ τοῦ ἐπὶ τοῦ Οἰκονομικῶν Ὑπουργοῦ, ἰδρεύοντος ἐν Ἀθήναις, παρασταθέντος διὰ τοῦ πληρεξουσίου του Γεωργ. Καρυτινοῦ, Νομικοῦ Συμβούλου, κατὰ τῆς Λουίζης Σταμ. Ψωμά, συζύγου Δ. Βάλβη, κατοίκου Ἀθηνῶν, παρασταθείσης διὰ τοῦ πληρεξουσίου τῆς Γεωρ. Μαυρομαρᾶ, δικηγόρου, περὶ ἀναιρέσεως τῶν ὑπ' ἀριθ. 853 (1889), 1943 (1891) καὶ 1853 (1893) ἀποφάσεων τῶν ἐν Ἀθήναις Ἐφετῶν.

Ἀκοῦσαν τοῦ εἰσηγητοῦ δικαστοῦ Χρ. Κόκκορη, ἐκθέσαντος τὰςδε·

Ἡ Λουίζα Σταμ. Ψωμά· σύζυγος Δ. Βάλβη; διὰ τῆς ἀπὸ 1 Σεπτεμβρίου 1865, ἐνώπιον τοῦ Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν ἀγωγῆς κατὰ τοῦ Δημοσίου ἐξέθηκεν, ὅτι ἀποβιάσαντος ἐν Κωνσταντινουπόλει κατὰ τὸ ἔτος 1835 τοῦ ἐξ Ἀνδρου ἱερέως Νικοδήμου Ψωμά, ἡ αὐτόθι Ἑλληνικὴ Πρεσβεία παρέλαβεν ἅπασαν τὴν κινητὴν αὐτοῦ περιουσίαν, συνισταμένην εἰς γρόσια μὲν 2225 καὶ 10)40 καὶ εἰς τιμαλφῇ εἶδη καὶ ἱερὰ ἀμφια ἀξίας δρ. 1600, ἵνα ἀποσταλῶσιν ἀρμοδίως καὶ δοθῶσιν εἰς τοὺς κληρονόμους αὐτοῦ, ἀλλὰ καίτοι τούτων ἔτων παρελθόντων, δὲν ἀπεδόθησαν μέχρι τοῦδε, καίτοι ζητηθέντα παρ' αὐτῆς, ὡς νομίμου κληρονόμου τοῦ ἀποβιάσαντος· ὅτι καὶ ἂν ὑποτεθῇ, ὅτι τὰ ἐν λόγῳ κινητὰ διεβιβάσθησαν εἰς τὴν ἀρμοδίαν δικαστικὴν ἀρχήν, ἢ τὸ Πρωτοδικεῖον Σύρου, οὐχ ἦτον τὸ Δημόσιον εὐθύνεται εἰς τὴν ἀπόδοσιν αὐτῶν καὶ ἤτήσατο νὰ ὑποχρεωθῇ τὸ Δημόσιον νὰ τῇ ἀποδώσῃ τὰ ἐν λόγῳ τιμαλφῇ εἶδη καὶ ἱερὰ ἀμφια ἢ τὴν ἀξίαν αὐτῶν δρ. 1600 καὶ τὸ ἀντίτιμον τῶν 2225 γροσίων δρ. 560 ἐντόκως.

Συζητήσεως γενομένης, τὸ Πρωτοδικεῖον—μετὰ τὰς ὑπ' ἀριθ. 1325 (1867) ἐρήμην τοῦ ἐναγομένου Δημοσίου καὶ 2926 (1868) ἐρήμην τῆς ἐναγούσης ἀποφάσεις—ἐξέδοτο τὴν ὑπ' ἀριθ. 1514 (1876) δι' ἧς ἀπέριψε τὴν ἀγωγὴν ὡς πρὸς τὰ ζητούμενα χρήματα, ὡς πρὸς δὲ τὰ λοιπὰ πράγματα ὑπεχώρισε τὸ Δημόσιον ν' ἀποδείξῃ καὶ διὰ μαρτύρων κατὰ τίνα ἐποχὴν ἀπέβιασεν ὁ Νικοδήμος Ψωμάς καὶ ἡ Ἑλληνικὴ Πρεσβεία παρέλαβε τὴν περιουσίαν του

Ἐκκληθείσης τῆς τελευταίας ἀποφάσεως ἐκατέρωθεν ἐνώπιον τοῦ Ἐφετείου Ἀθηνῶν, τοῦτο ἐξέδοτο τὰς ὑπ' ἀριθ. 694 (1872).

1586 (1873), 746 (1874), 1361 (1878), αποφάσεις περί ἀποδείξεως ὡς καὶ τὴν ὑπ' ἀριθ. 1164 τοῦ 1881, δι' ἧς ὑπεχρεώθη τὸ Δημόσιον ν' ἀποδώσῃ αὐτούσια τὰ περιγραφόμενα εἰς τὴν ἀγωγὴν ἀντικειμένα, ἢ τὴν ἀξίαν αὐτῶν, ἐν περιπτώσει δὲ μὴ αὐτούσιου παραδόσεως αὐτῶν, ὑπεχρέωσι τὴν ἐνάγουσαν ν' ἀποδείξῃ καὶ διὰ μαρτύρων τὴν ἀξίαν τῶν. Τὴν ἀπόφασιν δὲ ταύτην ἐπεκύρωσε καὶ ὁ Ἄρειος Πάγος διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 227 (1890) ἀποφάσεως. Ἔτα τὸ Ἐφετεῖον ἐξέδοτο καὶ τὰς ἐξῆς ἀποφάσεις 1) τὴν ὑπ' ἀριθ. 853 (1889), δι' ἧς ὑπεχρέωσε τὴν ἐνάγουσαν ν' ἀποδείξῃ καὶ διὰ πραγματογνωμοσύνης τίς ἡ ἀξία τῶν ἐν τῇ ἀγωγῇ τῆς περιγραφομένων ἀντικειμένων, 2) τὴν ὑπ' ἀριθ. 1943 (1891) παρεμπίπτουσιν, δι' ἧς παρέτεινε τὴν διὰ τῆς προηγουμένης ὑπ' ἀριθ. 853 (1883) ἀποφάσεως ταχθεῖσαν πρὸς διεξαγωγὴν τῆς πραγματογνωμοσύνης προθεσμίαν καὶ 3) τὴν ὑπ' ἀριθ. 1853 (1893), δι' ἧς ἐπέβαλεν ὄρκον εἰς τὴν ἐνάγουσαν περὶ τοῦ ὅτι «τὰ ἐν τῇ ἀγωγῇ τῆς ἀναφερόμενα κινητὰ πράγματα, καθ' ὃν χρόνον παρελήφθησαν ὑπὸ τῆς ἐν Κωνσταντινουπόλει Ἑλληνικῆς Πρεσβείας, εἶχον ἀξίαν 1500 δραχμῶν» μετὰ τὴν δόσιν τοῦ ὄρκου τούτου, ὑπεχρέωσε τὸ Δημόσιον νὰ πληρῶσῃ τῇ ἐναγοῦσῃ δραχ. 1500 ἐν-τόκως ἀπὸ τῆς ἀγωγῆς.

Τῶν τελευταίων ἀποφάσεων τοῦ Ἐφετείου ὑπ' ἀριθ. 853, 1943 καὶ 1853 τὴν ἀναίρεσιν αἰτεῖται τὸ Δημόσιον, διὰ τε τῆς ἀπὸ 18 Ἰανουαρίου 1894 αἰτήσεώς του καὶ διὰ τοῦ ἀπὸ 20 Φεβρουαρίου 1898 προσθέτου δικογράφου του, διὰ τοὺς ἐν αὐτοῖς περιεχομένους ὡς ἐξῆς λόγους.

Ι Τοὺς ἐν τῇ αἰτήσει.

Διότι κατὰ τὸ ἄρθρον 297 § 2 τῆς Πολ. Δικονομίας ὁσάκις δὲν εἶνε δυνατὴ ἡ θεωρήσις τοῦ ἀντικειμένου τῆς πραγματογνωμοσύνης, ὑποβάλλεται εἰς τοὺς πραγματογνώμονας ἡ νομίμως εἰς τὴν δικογραφίαν περιελθοῦσα περιγραφή αὐτοῦ μετὰ τῶν ἀναγκαιῶν ὁδηγιῶν, πλὴν ἐπὶ τοῦ προκειμένου, καίπερ μὴ οὕσης δυνατῆς τῆς θεωρήσεως τῶν ἀντικειμένων τῆς πραγματογνωμοσύνης, τὸ δικάσαν Ἐφετεῖον, χωρὶς νὰ ἐξακριβώτῃ ἐκ τῆς δικογραφίας τὴν περιγραφὴν αὐτῶν, οὐδὲ νὰ παράσχῃ τὰς ἀναγκαίας τοῖς πραγματογνώμοσι ὁδηγίας, ἔταξεν ἀόριστον τὸ θέμα αὐτοῖς, οὔτινες οὕτω ἐγένοντο ἀνώτεροι τοῦ δικαστοῦ ταμόντες αἰθαιρέτως καὶ κατὰ τὸ δοκοῦν αὐτοῖς τὸ Δίκαιον· οὕτως ὅμως ἀποφηνάμενον τὸ τῆς οὐσίας Δικαστήριον, κατέστησε τόσον τὴν πρώτην τῶν προσβαλλομένων ἀποφάσεων, ὅσον καὶ τὰς ἐπὶ ταύτης στηριζόμενας δύο ἐπομένως ἀναιρετέας ἐπὶ παραβιάσει τῆς οὐσιώδους δι-

ατάξεως τοῦ ἄρθρου 297 τῆς Πολ. Δικονομίας (ἄρθρ. 807 § 5 Πολ. Δικονομίας)

Διότι ἐπὶ πλέον τὴν ἀορίστως ὅπως ὑποβληθεῖσαν ὑπὸ τῆς ἀναιρεσιβλήτου περιγραφῆς τῶν ἀντικειμένων τῆς πραγματογνωμοσύνης ἠμφισβήτησε τὸ Δημόσιον, ἐν τούτοις τὸ Ἐφετεῖον χωρὶς νὰ διατάξῃ ἀποδείξιν πρὸς ἐξακρίβωσιν τῆς ἀμφισβητηθείσης περιγραφῆς τῶν ἀντικειμένων τῆς πραγματογνωμοσύνης, ἐξ ἧς ἤρτητο ὁ προσδιορισμὸς τῆς ἀποζημιωτέας ἀξίας, ἔταξε τὸ θέμα ὡς ἡξίου ἢ ἀναιρεσιβλήτος, οὕτως ὅμως ἀποφηνάμενον τὸ δικάσαν Ἐφετεῖον παρεβίασε τὰς περὶ ἀποδείξεως οὐσιώδεις τῆς Πολ. Δικονομίας διατάξεις καὶ ἔνεκα τούτου κατέστησεν ἀναιρετέας τὰς προσβαλλομένας ἀποφάσεις.

II. Τοὺς ἐν τῷ προσθέτῳ

Διότι κατὰ τὸ ἄρθρον 261 Πολ. Δικονομίας εἰς πᾶσαν ἐκτὸς ἢ ἐντὸς τοῦ ἀκροατηρίου γινομένην περὶ ἀποδείξεως πράξιν, καλοῦνται ἐπὶ τούτῳ οἱ διαδικοί, ἐὰν δὲν παρευρέθησαν ἐκδιδομένης τῆς πρὸς ἀπόδειξιν πράξεως· τούτου τιθεμένου καὶ τῆς ἀποφάσεως ταύτης παραδεχομένης διὰ τῆς τρίτης αὐτῆς αἰτιολογίας, ὅτι τὸ Δημόσιον οὕτε παρίστατο κατὰ τὴν δημοσίευσιν τῆς διατάξεως τὴν πραγματογνωμοσύνην ἀποφάσεως, οὔτε ἐκλήτεύθη κατὰ τὴν διεξαγωγὴν τῆς δι' αὐτῆς διαταχθείσης πραγματογνωμοσύνης, τὸ δικάσαν Ἐφετεῖον κατὰ παραβίασιν τῆς ἀνωτέρω παρατεθείσης οὐσιώδους δικονομικῆς διατάξεως διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 1853 (1893) ἀποφάσεώς του ἐθεώρησε περιττὴν τὴν κλήτευσιν τοῦ Δημοσίου κατὰ τὴν διεξαγωγὴν τῆς πραγματογνωμοσύνης ἐπὶ τῷ λόγῳ ὅτι αὐτὸ τὸ Δημόσιον ἐκοινοποίησε τῷ ἀναιρεσιβλήτῳ τὴν διατάξασαν τὴν πραγματογνωμοσύνην ὑπ' ἀριθ. 853 (1889) ἀπόφασιν, ἐν ᾗ ὠρίζετο ἡ ἡμέρα καὶ ὥρα τῆς διεξαγωγῆς αὐτῆς· οὕτως ὅμως ἀποφηνάμενον κατέστησε τὴν ἀπόφασιν ταύτην ἀναιρετέαν ἐπὶ παραβάσει τῆς οὐσιώδους διατάξεως τοῦ ἄρθρ. 261 τῆς Πολ. Δικονομίας.

Ἀκοῦσαν τῶν πληρεξουσίων τῶν διαδικίων, τοῦ μὲν τοῦ ἀναιρεσειόντος ἀναπτύξαντος καὶ προφορικῶς τοὺς λόγους ἀναιρέσεως καὶ αἰτησάμενου τὴν ἀναίρεσιν τῶν προσβαλλομένων ἀποφάσεων, τοῦ δὲ τῆς ἀναιρεσιβλήτου, ἀντικρούσαντος αὐτοὺς καὶ αἰτησάμενου τὴν ἀπόρριψιν τῆς αἰτήσεως· καὶ τοῦ Ἀντεισαγγελέως Σκεφθὲν κατὰ τὸν Νόμον.

Ἐπειδὴ, ἀφ' οὗ δὲν ἦτο δυνατὴ ἡ θεώρησις τοῦ ἀντικειμένου τῆς πραγματογνωμοσύνης, ὑπεβλήθη πρὸς τοὺς πραγματογνώμονας κατὰ τὸ ἄρθρον 297 Πολ. Δικονομίας ἡ ἐκ τῆς δικογραφίας

περιελθούσα περιγραφὴ τῶν πραγμάτων, ἐκ τῶν ὁποίων ἐξηρτάτο ἡ γνωμοδότησις, οἵτινες λαβάντες ὑπ' ὄψει τὴν τε ἀγωγὴν καὶ τὴν τελεσιδικίαν ὑπ' ἀριθ. 1164 ἀπόφασιν τοῦ Ἐφετείου ἐγνωμοδότησαν· ἐπομένως μὴ βάσιμος ὁ ἐναντίος λόγος τῆς αἰτήσεως.

Ἐπειδὴ, ἀφοῦ τὸ Δημόσιον ὑπεχρώθη διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 1164 ἀποφάσεως τοῦ Ἐφετείου, ν' ἀποδώσῃ αὐτούσια τὰ περιγραφόμενα εἰς τὴν ἀγωγὴν ἀντικείμενα καὶ ἐν ἀρνήσει τὴν ἀξίαν αὐτῶν, τὸ Ἐφετεῖον ἀποφανθὲν τελεσιδικῶς καὶ ἀμετακλήτως περὶ τῆς ἀκριβοῦς περιγραφῆς τῶν διὰ τῆς ἄνω ρηθείσης ἀποφάσεως, δὲν ὤφειλε νὰ διατάξῃ κατὰ τὴν διεξαγωγὴν τῆς ἀποδείξεως περὶ τῆς ἀξίας αὐτῶν ἀποδείξιν περὶ τῆς ἀκριβοῦς περιγραφῆς αὐτῶν, ἀφοῦ ἐδέχθη τὴν ἐν τῇ ἀγωγῇ τελεσιδικίαν· ἐπομένως μὴ βάσιμος καὶ ὁ σχετικὸς λόγος τῆς αἰτήσεως.

Ἐπειδὴ κατὰ τὸ ἄρθρον 261 τῆς Πολ. Δικ. εἰς πᾶσαν ἐντὸς καὶ ἐκτὸς τοῦ ἀκροατηρίου διεξαγωγὴν ἀποδείξεων, ἔχουν ἐλευθέραν εἰσόδον πάντες οἱ διάδικοι, ἀλλὰ καλοῦνται πρὸς τοῦτο παρὰ τοῦ ἀντιδίκου αὐτῶν, ἐὰν δὲν παρευρέθησαν εἰς τὸ ἀκροατήριον κατὰ τὴν δημοσίευσιν τῆς παρεμπιπτούσης περὶ ἀποδείξεως ἀποφάσεως, ὥστε, ὅταν παρευρίσκωνται εἰς τὸ ἀκροατήριον δημοσιευομένης τῆς ἀποφάσεως ταύτης, δὲν εἶνε ἀναγκαῖα ἡ κλήτεσις αὐτῶν, ἀλλ' ὀφείλουσιν αὐτόκλητοι νὰ παρασταθῶσιν, ἐὰν θέλωσιν, εἰς τὴν διεξαγωγὴν τῆς ἀποδείξεως· ὁ δὲ προφανὴς τῆς τοιαύτης διαφορᾶς λόγος εἶνε, ὅστις καὶ ἐκ τοῦ ἄρθρου 129 Πολ. Δικονομίας ἀποδεικνύεται, ὅτι ὁ μὴ παρὼν ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ κατὰ τὴν δημοσίευσιν τῆς ἀποφάσεως, ἀγνοεῖ τὸν τε τόπον καὶ τὸν χρόνον τῆς διεξαγωγῆς τῶν ἀποδείξεων καὶ δὲν δύναται διὰ τοῦτο νὰ κάμῃ χρῆσιν τοῦ δικαιώματος, ὅπερ ἔχει, τοῦ νὰ παρασταθῇ εἰς τὰς ἀποδείξεις, ἅρα ἡ κλήτεσις του, τὴν ὁποίαν τὸ ἄνω μνησθὲν ἄρθρον 261 Πολ. Δικονομίας διατάσσει, δὲν εἶνε ἄλλο εἰμὴ γνωστοποίησις τοῦ τόπου καὶ τοῦ χρόνου τῆς διεξαγωγῆς τῶν ἀποδείξεων· ἐπομένως ἐπὶ τοῦ προκειμένου, κοινοποιῆσαν κατὰ τὴν προσβαλλομένην ὑπ' ἀριθ. 1853 ἀπόφασιν τὸ Δημόσιον εἰς τὴν ἀνααιρεσίβλητον τὴν παρεμπιπτούσαν ἀπόφασιν, ἐν ἣ ἀναφέρεται ἡ ἡμέρα, ὥρα καὶ ὁ τόπος τῆς διεξαγωγῆς τῆς πραγματογνωσύνης καὶ ἐξ ἰδίας αὐτοῦ πράξεως, τῆς κοινοποιήσεως τῆς ἀποφάσεως γνωρίσαν τὸν τε τόπον καὶ τὸν χρόνον τῆς διεξαγωγῆς τῆς πραγματογνωμοσύνης, ὤφειλε νὰ παρασταθῇ εἰς αὐτὴν κατὰ τὴν ὀρισθεῖσαν προθεσμίαν, ἐὰν ἔκρινεν ἀναγκάσιον, χωρὶς ἄλλης τίνος κλητεύσεως ἐπομένως καὶ ὁ σχετικὸς λόγος τῆς αἰτήσεως μὴ βάσιμος καθίσταται.

Διὰ ταῦτα,

Ἀπορρίπτει τὴν αἴτησιν ἀναιρέσεως τοῦ Δημοσίου κατὰ τῶν ὑπ' ἀριθ. 853 (1889), 1943 (1891) καὶ 1853 (1893) ἀποφάσεων τοῦ ἐνταῦθα Ἐφετερίου καὶ

Καταδικάζει αὐτὸ εἰς τὰ ἐξοδα τῆς ἀντιδίκου του, μετριάζόμενα εἰς δραχμὰς τεσσαράκοντα (40).

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις τῇ δεκάτῃ πέμπτῃ (15) Μαΐου 1898. Ἐδημοσιεύθη δ' αὐτόθι τῇ δεκάτῃ ὀγδόῃ (18) Μαΐου 1898.

Ὁ Πρόεδρος
Κ. Σημαντήρας

Ὁ Γραμματεὺς
Γ. Καστόρχης

Ἄρθ. 106

Τὸ Δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου

Τμῆμα Α'.

Συγκείμενον ἐκ τῶν δικαστῶν Κωνστ. Σημαντήρα, Προέδρου Χρ. Κόκκορη, Ἀνδ. Γκιών, Β. Παπαδοπούλου, Ἰωάν. Τσάτσου, Μιλτ. Ἡλιάδου καὶ Ξεν. Εὐθυμίου· παρόντων τοῦ τε Ἀντισαγγελέως Κωνστ. Μανιάκη καὶ τοῦ Γραμματέως Γεωργ. Καστόρχη.

Συνεδριάσαν δημοσίᾳ ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ τοῦ καταστήματος αὐτοῦ τῇ ἐνδεκάτῃ Μαΐου 1898, ἵνα δικάσῃ ἐπὶ τῆς αἰτήσεως τῆς Ἑλένης θυγατρὸς Ἀδὰμ Δούκα, συζύγου Ἡρακλέους Γαζέπη, κατοικοῦ Χαλκίδος, παρασταθείσης διὰ τοῦ πληρεξουσίου τῆς Ξεν. Ψαρᾶ, δικηγόρου, κατὰ Ἡρακλέους Γαζέπη, κατοικοῦ Χαλκίδος, παρασταθέντος διὰ τοῦ πληρεξουσίου του Σπυρ Βλάχου, δικηγόρου· περὶ ἀναιρέσεως τῆς ὑπ' ἀριθ. 918 τοῦ 1897 ἀποφάσεως τῶν ἐν Ἀθήναις Ἐφετῶν

Ἀκοῦσαν τοῦ Εἰσηγητοῦ Δικαστοῦ Ἀνδρ. Γκιών, ἐκθέσαντος τὰδε :

Ὁ Ἡρακλῆς Γαζέπης, διὰ τῆς ἀπὸ 17 Ἰανουαρίου 1894 ἐνώπιον τοῦ Πρωτοδικείου Χαλκίδος ἀγωγῆς κατὰ τῆς συζύγου του Ἑλένης θυγατρὸς Ἀδὰμ Δούκα ἐξέθηκεν, ὅτι μετὰ τῆς ἐναγομένης ἐτέλεσε νόμιμον γάμον ἡν 24 Ἰουλίου 1881, ἀλλ' αὕτη ἀνεδείχθη ἀναξία σύζυγος, καθόσον πολλάκις παρεβίβασε τὴν συζυγικὴν πίστιν σκανδαλωδῶς μοιχευομένη, διὸ ἐζήτησε δι' ἀναφορᾶς του ἐνώπιον τῆς ἐν Χαλκίδι ἐκκλησιαστικῆς ἀρχῆς τὴν ὑπὸ τοῦ Νόμου ὀριζομένην ἀπόπειραν πρὸς ἔνωσιν, ἀλλ' ἀποτυχοῦσης τῆς ἀποπείρας ταύτης, ὡς ἐκ τῆς μὴ ἐμφανίσεως τῆς ἐναγομένης, καὶ παρελθόντος ἀπράκτου τοῦ τριμήνου πρὸς τοῦτο χρονικοῦ διαστή-

σε δι' ἀναφοράς του παρὰ τοῦ Πρωτοδικείου Χαλκίδος
πιτρέψη τὴν δημοσίευσιν καὶ τοιχοκόλλησιν τῆς ἀνα-
φύτης. Τηρηθεῖσων δ' ἀπασῶν τῶν νομίμων διατυπώ-
σεως ἐκτοτε τῆς τριακονθημέρου προθεσμίας, δι-
γείρη τὴν προκειμένην ἀγωγὴν, ἥτις στηρίζεται εἰς
τὴν καὶ ἀδιάκοπον σχεδὸν διὰ μοιχείας τῆς ἐναγο-
τοῦ Κωνστ. Θεοδοσίου ἢ Παπαγιαννίου παράβασιν
γάμου πιστεως ἀπὸ τοῦ Μαΐου 1891 μέχρι τῆς ἀγω-
γῆς μοιχείας συντελουμένη παράβασις τῆς συζυγικῆς
ἐλεῖ κατὰ νόμον λόγον διαζυγίου, δέον ἐπομένως νὰ
ἐκτελεσθῇ ὁ μεταξὺ αὐτοῦ καὶ τῆς ἐναγομένης συζύ-
γου γάμος καὶ ἡτήσατο νὰ κηρυχθῇ διαλελυμένος ὁ
καὶ τῆς ἐναγομένης συζύγου του ὑφιστάμενος γάμος.
ὡς γενομένης. τὸ Πρωτοδικεῖον ἐξέδοτο τὰς ἐξῆς ἀπο-
φάσεις ὑπ' ἀριθ. 240 (1894), ἐρήμην τῆς ἐναγομένης,
αριθ. 446 (1894). δι' ἧς ὑπεχρέωσε τὸν μὲν ἐνάγοντα
καὶ διὰ μαρτύρων τὴν βρῆσιν τῆς ἀγωγῆς του, τὴν δ'
ἐπίσης διὰ μαρτύρων, ὅτι ὁ ἐνάγων σύζυγός της μετὰ
ἀπαλλαγῆς τῶν πράξεων τῆς μοιχείας (ἢ αὕτη ἀρνεῖ-
ται εἰς αὐτὴν συγγνωμὴν καὶ ὅτι συμφιλιωθέντες, συγ-
γινὸς συνέζων ἐν τῇ αὐτῇ οἰκίᾳ εἰρηνικῶς καὶ μέχρι τινος
ὀχλῆς.

ἰσχύος τῆς τελευταίας ταύτης ἀποφάσεως ὑπὸ τῆς ἐνα-
γόμενης κληθείσης ὑπὸ τοῦ ἐνάγοντος ἐνώπιον τοῦ Ἐφε-
τιοῦ, τοῦτο ἐξέδοτο τὰς ἐξῆς ἀποφάσεις 1) τὴν ὑπ' ἀριθ.
145 (1895), δι' ἧς ἐρήμην τῆς ἐναγομένης ἀπέρριψε τὴν ἐφε-
τιοῦ δὲ τὴν ἀντέφεισιν τοῦ ἐνάγοντος καὶ μεταρρυθ-
κτικῶς ἀπόφασιν, ἀντικατέστησε τὸν δι' αὐτῆς
ἐισηγητὴν πρὸς ἐξέτασιν τῶν ἐν Χαλκίδι μαρτύρων,
ἐκτινάζοντας τοὺς Εἰρηνοδικὰς τῆς κατοικίας τῶν ἀλλοχοῦ
μαρτύρων καὶ παρέτεινε τὴν προθεσμίαν ἐπὶ τρεῖς
μήνας, 2) τὴν ὑπ' ἀριθ. 145 (1895) ἐρήμην τῆς αὐτῆς
δι' ἧς ἀπέρριψε τὴν κατὰ τῆς 2823 ἀποφάσεως ἐνα-
γομένης καὶ 3) τὴν ὑπ' ἀριθ. 1189 (1895), δι' ἧς
ἐπὶ παρατάσεως τῆς διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 2823 (1894)
ἐπαχθείσης προθεσμίας αἵτησιν τῆς ἐναγομένης
ἐπὶ ἐνάγομένη διὰ τῆς ἀπὸ 16 Μαρτίου 1895 ἐνώπιον
Πρωτοδικείου ἀγωγῆς περὶ ἀποδοκιμάσεως κατὰ τῶν
ἐκδοδούλου καὶ Ἐμμ. Στεφανίδου, πληρεξουσίων της
καὶ κατὰ τοῦ συζύγου της Ἡρακλέους Γαζέπη, ἐξέθη-

κέν, ὅτι οἱ δύο πρῶτοι τῶν ἐναγομένων Κ. Χριστοδούλου καὶ Ἑμμαν. Στεφανίδης, παρασταθέντες ὡς πληρεξούσιοι αὐτῆς κατὰ τὴν συζήτησιν ἐφ' ἧς ἐξεδόθη ἡ ὑπ' ἀριθ. 446 (1894) ἀπόφασις τοῦ Πρωτοδικείου Χαλκίδος, πρῶτον μὲν ὑπερέβησαν τὴν ὅρια τῆς δοθείσης αὐτοῖς ρητῆς ἐντολῆς, ἵνα προσβάλλωσιν ὡς πλαστὸν τὸ ἀπὸ 18 Ἰανουαρίου 1894 ἀποδεικτικὸν τοῦ κλητῆρος Π. Σακελλαροπούλου, περιορισθέντες νὰ προτείνωσιν ἀπλῶς ἀκυρότητα τοῦ ἐπιδοτηρίου αὐτοῦ, ἐνῷ ἐν αὐτῷ βεβαιοῦται ψευδῶς ὅτι ὁ κλητὴρ εὔρεν αὐτὴν τὴν ἐνάγουσαν εἰς τὴν οἰκίαν, ἐνθα ἐτοιχοκόλλησε τὴν ἀγωγὴν, ἐνῷ αὕτη δὲν κατῴκει, οὐδὲ διέμενε ἐν αὐτῇ. ἀποδεικνυομένης δὲ τῆς πλαστότητος, ἤθελεν ἀκυρωθῆ ἡ ἐπίδοσις τῆς ἀγωγῆς καὶ δὲν θὰ ὑφίστατο ἡ 446 ἀπόφασις. Ἄλλως δὲ, προβλέπουσα ἡ ἐνάγουσα, ὅτι οἱ πληρεξούσιοί της οὐ τοὶ δὲν ἤθελον τηρήσει τὴν ἐντολὴν της, ἀνεκάλεσε κατὰ Μάϊον 1894, ἥτοι πρὸ τῆς συζητήσεως τῆς ἀνακοπῆς της κατὰ τῆς 240 (1894) ἀποφάσεως, τὴν πληρεξουσιότητα, ἣν εἶχε δώσει αὐτοῖς τὸν ν' ἀντιπροσωπεύωσιν αὐτὴν ἐνώπιον δικαστηρίου καὶ διώρισεν ἀντὶ αὐτῶν πληρεξούσιόν της τὸν δικηγόρον Χαλκίδος Μιχ. Παπαχατζῆν καὶ ἐγνωστοποίησε τοῦτο εἰς τοὺς παυθέντας πληρεξουσίου της καὶ εἰς τὸν σύζυγόν της καὶ συνεπῶς ἄκυρος ἡ συζήτησις καὶ ἡ ἐπακολουθήσασα ὑπ' ἀρ. 446 ἀπόφασις· καὶ ᾗτησατο νὰ κηρυχθῶσιν ἀποδοκιμαστέοι οἱ εἰρημένοι πληρεξούσιοί της καὶ κηρυχθῇ ἄκυρος ἡ συζήτησις τῆς κατὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 240 (1894) ἐρήμην ἀποφάσεως τοῦ Πρωτοδικείου Χαλκίδος ἀνακοπῆς της καὶ ἡ ἐπὶ ταύτης ἐκδοθεῖσα ὑπ' ἀριθ. 446 (1894) ἀπόφασις τοῦ ἰδίου δικαστηρίου, διαταχθῇ δὲ ἡ ἐπανάληψις τῆς συζητήσεως τῆς ἀνακοπῆς της.

Τὸ Πρωτοδικεῖον, μετὰ τὴν ὑπ' ἀριθ. 435 (1895), ἐρήμην τῆς ἐναγούσης ἀπόφασιν, ἐξέδοτο τὴν ὑπ' ἀριθ. 888 (1895) δι' ἧς ἀπέρριψε τὴν περὶ ἀποδοκιμασίας ἀγωγὴν. Ἐκκληθείσης τῆς ἀποφάσεως ταύτης ὑπὸ τῆς ἐναγούσης, τὸ Ἐφετεῖον Ἀθηνῶν κατὰ τὴν ὑπ' ἀριθ. 564 (1896) ἐρήμην τῆς ἐναγούσης ἀπόφασιν, ἐξέδοτο τὴν ὑπ' ἀρ. 1624 (1896), δι' ἧς ἀπέρριψε τὴν ἔφεσιν. Ἐπὶ τῇ αἰτήσῃ δὲ τῆς ἐναγομένης περὶ παρατάσεως προθεσμίας, τὸ Πρωτοδικεῖον ἐξέδοτο τὴν ὑπ' ἀριθ. 887 (1895) ἀπόφασιν, δι' ἧς ἀπέρριψε τὴν αἴτησιν. Ἐκκληθείσης τῆς ἀποφάσεως ταύτης ὑπὸ τῆς αἰτούσης, τὸ Ἐφετεῖον Ἀθηνῶν—μετὰ τὴν ὑπ' ἀρ. 562 (1894) ἐρήμην τῆς αἰτούσης ἀπόφασιν—ἐξέδοτο τὴν ὑπ' ἀριθ. 1424 (1896) δι' ἧς ἀπέρριψε τὴν ἔφεσιν. Εἵτα τὸ Πρωτοδικεῖον μετὰ τὴν ὑπ' ἀριθ. 124 (1896) ἀπόφασιν ἐρήμην τῆς ἐναγομένης, ἐξέδοτο τὴν ὑπ' ἀριθ. 124 (1897) ὀριστικὴν, δι' ἧς ἐδέχθη τὴν ἀγωγὴν καὶ ἐκλή-

διαλελυμένον τὸν μεταξὺ τοῦ ἐνάγοντος καὶ τῆς ἐναγομένης
 γαμου τὸν ὑφιστάμενον γάμον. Ἐκκληθείσης τῆς ἀποφάσεως
 τῆς, τὸ Ἐφετεῖον Ἀθηνῶν μετὰ τὴν ὑπ' ἀριθ. 470 (1897)
 τῆς ἐναγομένης ἀπόφασιν, ἐξέδοτο τὴν ὑφ' ἀριθ. 918
 (1897), δι' ἧς ἀπέρριψε τὴν ἔφεσιν. Τῆς τελευταίας ταύτης ὑπ'
 918 ἀποφάσεως τοῦ Ἐφετείου τὴν ἀναίρεσιν αἰτεῖται ἡ ἐνα-
 γομένη διὰ τε τῆς ἀπὸ 20 Ἰανουαρίου 1898 αἰτήσεως τῆς καὶ
 τοῦ ἀπὸ 9 Μαΐου 1898 προσθέτου δικογράφου τῆς διὰ τοὺς ἐν
 τῇ περιεχομένους ὡς ἐξῆς λόγους :

I. Τοὺς ἐν τῇ αἰτήσει.

Διότι κατὰ τὴν ρητὴν διάταξιν τοῦ ἀρθροῦ 463 ἐδ. 6 τῆς
 Π. Δικον. ἡ ἔγερσις τῆς περὶ ἀποδοκιμασίας ἀγωγῆς ἐπιφέρει
 αὐτὴν διακοπὴν τῆς δίκης. Πρὸς δὲ κατὰ μὲν τὸ ἀρθρον 465
 ἐδ. 3 Πολ. Δικονομίας πρέπει ν' ἀναβῇ ἡ κυρία δίκη
 τῆς περὶ ἀποδοκιμασίας ὁριστικῆς ἀποφάσεως. Κατὰ δὲ τὸ
 467 τῆς Πολ. Δικον. πᾶσα δικαστικὴ πράξις, ἐπιχειρηθεῖσα
 πρὶν τῶν ἐν τῷ ἀρθρῷ 463 Πολ. Δικον. ὠρισμένων διακοπῶν
 ἀκύρος καὶ μὴ οὖσα μέχρι τῆς ἐπαναλήψεως τῆς δίκης. Ἐπο-
 μὲν δὲ τοῦ ἐν τῷ ἀρθρῷ 463 Πολ. Δικον. ὠρισμένων διακοπῶν
 τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως τοῦ παραδέχεται, ὅτι πρὸ
 20ης Μαρτίου 1895, ἡμέρας ἐνάρξεως τῆς ἐξετάσεως τῶν
 ἀκύρων ἐπὶ τοῦ θέματος τῆς ὑπ' ἀριθ. 446 τοῦ 1897 ἀποφά-
 σεως τοῦ Πρωτοδικείου Χαλκίδος, ἤγειρε καὶ ἐκοινοποίησε τὴν
 16 Μαρτίου 1895 ἀγωγὴν τῆς ἐνώπιον τοῦ Πρωτοδικείου
 Χαλκίδος περὶ ἀποδοκιμασίας τῶν δικηγόρων τῆς Κωνσ. Χριστο-
 φίδου καὶ Ἐμμ. Στεφανίδου, τὸ δικάσαν Ἐφετεῖον ὥφειλε νὰ
 ἐπὶ τὴν προταθεῖσαν σχετικὴν πρὸς ταῦτα ἐνστάσιν τῆς, καθό-
 ὃς ἐλθούσης βιαίας διακοπῆς τῆς δίκης καὶ ἀκύρων οὐσῶν πασῶν
 μετ' αὐτὴν ἐνεργηθεῖσων πράξεων, ὥς ἔδει καὶ ν' ἀκυρώσῃ.
 Ὁ ἀντίον ὅμως δεχθὲν, ἦτοι ὅτι οὐχὶ ἡ ἀπλὴ ἔγερσις τῆς ἀγωγῆς
 ἐπιφέρει τὴν διακοπὴν ἀλλ' ἡ ὁριστικὴ ὑπὸ τοῦ Δικαστηρίου πα-
 ραβολὴ αὐτῆς, ἔσφαλε παραβιάσαν τὰ ἀνω ἀναφερόμενα ἀρθρα τῆς
 Π. Δικονομίας, ἀνεπίδεκτα ὡς ἐκ τῆς σαφηνείας τῶν πάσης ἐρ-
 ρυαίας, κατέστησε δὲ ἀναιρετέαν τὴν ἀπόφασίν του.

II. Τοὺς ἐν τῷ προσθέτῳ δικογράφῳ.

Διότι ἐνῷ ἐκ τοῦ συνδυασμοῦ τῶν ἀρθρῶν 463 ἐδ. 6 καὶ
 465 ἐδ. 3 τῆς Πολ. δικ. συνάγεται ἀδιστακτικῶς ὅτι ἡ δίκη δια-
 ρεσσεται βιαίως ὅμα τῇ ἐπιδόσει ἀγωγῆς περὶ ἀποδοκιμασίας
 τοῦ πληρεξουσίου, ἀνεξαρτήτως τοῦ βεβήτου ἢ ἀβεβήτου αὐτῆς,

ΑΠΟΦΑΣΕΙΣ ΑΡΕΙΟΥ ΠΑΓΟΥ

διότι ὁ νόμος οὐδεμίαν ποιεῖται τοιαύτην διάκρισιν, ἐντεῦθεν δὲ καὶ οἱ ἐρμηνευταὶ τοῦ ἀντιστοιχοῦ ἄρθρου 357 τῆς Γαλλικῆς Δικονομίας, διδάσκουσιν ὅτι ἡ ἀποδοκιμάσις, *quoique non fondée*, καίτοι ἀβάσιμος, ἀναβάλλει τὴν κυρίαν δίκην, τὸ Ἐφετεῖον οὐχ ἤττον, ἀντιθέτως ἀποφηνάμενον καὶ δεχθὲν ὅτι ἡ προκείμενη περὶ ἀποδοκιμάσεως ἀγωγὴ τῆς ἀναιρεσειούσης κατὰ τῶν πληρεξουσίων τῆς εἰς ἀβάσιμος, οὐ μόνον διότι τελεσιδικῶς εἶχεν ἀπορριφθῆ ὡς τοιαύτη, ἀλλὰ καὶ διότι σιωπηρῶς εἶχεν ἐγκρίνει ἡ ἀναιρεσεύουσα τὰς ἀποδοκιμασθείσας πράξεις αὐτῶν. ἀπέρριψε τὴν ἀκυρωτικὴν ἐνστασιν τῆς κατὰ τῆς διαδικασίας, ἥτις ἐπηκολούθησε μετὰ τὴν ἐπίδοσιν αὐτῆς μέχρι τῆς ἀπορρίψεως τῆς εἰρημένης περὶ ἀποδοκιμάσεως ἀγωγῆς τῆς, λόγῳ δέθεν ὅτι δὲν εἶχε διακοπῇ ἡ δίκη βιαίως συνεπίει τῆς ἀπλῆς ἐπιδόσεως αὐτῆς κατὰ παραβάσιν τῶν εἰρημένων ἄρθρων καὶ τοῦ ἄρθρ. 467 τῆς Πολ. Δικονομίας.

Διότι τὸ Ἐφετεῖον ἐξέλαβεν ὅτι ἡ κατ' οὐσίαν ἀπόρριψις τῆς περὶ ἀποδοκιμάσεως ἀγωγῆς ὡς ἀβάσιμου ἀνατρέπει τὸ ἐκ τῆς ἐπιδόσεως αὐτῆς ἀποτέλεσμα τῆς βιαίας διακοπῆς τῆς κυρίας δίκης δυνάμει δέθεν τοῦ ἄρθρου 157 τῆς Πολ. Δικονομίας, ἐνῷ τὸ ἄρθρον τοῦτο ὁρᾷ μόνως τὰς ἐν τῷ προηγουμένῳ ἄρθρῳ ἀναφερομένας συνεπίει τῆς ἐπιδόσεως τῆς ἀγωγῆς, αἵτινες οὐδεμίαν ἀπολύτως ἔχουσι σχέσιν πρὸς τὸ προκείμενον τῆς περὶ ἀποδοκιμάσεως ἀγωγῆς, ἥς ἡ ἀπόρριψις οὐδεμίαν ἄλλην ἔχει ἐννομον συνέπειαν παρὰ μόνον τὴν καταδίκην τοῦ ἐνάγοντος εἰς ἀποζημιώσιν καὶ τὴν πληρωμὴν τῶν ἐξόδων κατὰ τὸ ἄρθρ. 466 ἐδ. 2 τῆς Πολ. Δικονομίας· ὥστε ἐνεκα παραβάσεως τοῦ ἄρθρ. τοῦτου καὶ κακῆς ἐφαρμογῆς τοῦ ἄρθρ. 157 τῆς Πολ. Δικονομίας, ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις πρέπει ν' ἀναιρεθῇ.

Ἀκούσαν τῶν πληρεξουσίων τῶν διαδίκων, τοῦ μὲν τῆς ἀναιρεσειούσης, ἀναπτύξαντος καὶ προφορικῶς τοὺς λόγους ἀναιρέσεως καὶ αἰτησαμένου τὴν ἀναίρεσιν τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως, τοῦ δὲ τοῦ ἀναιρεσιβλήτου ἀντικρούσαντος αὐτοὺς καὶ αἰτησαμένου τὴν ἀπόρριψιν τῆς αἰτήσεως· καὶ τοῦ Ἀντεισαγγελέως· Σκέφθεν κατὰ τὸν Νόμον.

Ἐπειδὴ κατὰ τὰ ἄρθρ. 464 καὶ 466 τῆς Πολ. Δικονομίας τὰς ἀποδοκιμαστέας πράξεις δικηγόρου, ἐνεργήσαντος αὐτὰς ὡς πληρεξουσίου, δύναται ν' ἀναγνωρίσῃ ὁ διάδικος, ὃν οὗτος ἀντεπροσωπεύσεν, ἢ νὰ προσβάλλῃ ὡς ἀκύρους διὰ τῆς περὶ ἀποδοκιμάσεως ἀγωγῆς, ἐν περιπτώσει δ' ἀναγνωρίσεως θεωροῦνται ὡς κεκυρωμένοι αἱ πράξεις καὶ ἀγωγὴ περὶ ἀποδοκιμάσεως δὲν εἶναι δεκτὴ· ὅθεν δεχθὲν τὸ Ἐφετεῖον, ὡς ἐξάγεται ἐκ τῆς προσβαλλο-

μένης ἀποφάσεως, ἐν τῇ ἀνεξελέγκτῳ αὐτοῦ ἐξουσίᾳ, ὅτι αἱ ἀποδοκιμαζόμεναι διὰ τῆς παρεμπιπτούσης ἀγωγῆς τῆς ἀναιρεσειούσης πράξεις τῶν παρασταθέντων ὡς πληρεξουσίων αὐτῆς δικηγόρων ἐν τῇ κυρίᾳ δίκῃ περὶ διαζεύξεως, ἀνεγνωρίσθησαν. ἐγκριθεῖσαι σιωπηρῶς διὰ τῆς κατόπιν παραστάσεως αὐτῆς διὰ τῶν πληρεξουσίων τούτων δικηγόρων ἐν τῇ αὐτῇ δίκῃ, ἐπὶ αἰτήσεως περὶ παρατάσεως τῆς προθεσμίας τῶν προεκδοθεῖσων ἀποφάσεων, ὀρθῶς ἀπεφάνητο, ὅτι δὲν διεκόπη ἡ κυρία δίκη ἐκ τῆς περὶ ἀποδοκιμάσεως ἀγωγῆς καὶ ἀπέρριψε τὴν περὶ ἀκυρώσεως τῆς μετ' αὐτὴν διαδικασίας ἐνστάσιν, διότι γενομένης ἀναγνωρίσεως τῶν ἀποδοκιμαζομένων πράξεων, θεωροῦνται αὐταὶ ὡς ἐπικυρωθεῖσαι καὶ ἀγωγή περὶ ἀποδοκιμάσεως δὲν εἶνε δεκτὴ, ἐντεῦθεν δὲ προδήλως ἀνευ ἐπιρροῆς ἀποδίδει ἐγερθεῖσα ἡ τοιαύτη ἀγωγή καὶ κατὰ τὴν ὀρθὴν ἐννοίαν τοῦ ἀρθρ. 463 § 6 τῆς Πολ. Δικονομίας, ἐνίσχυρος ἐστὶ νὰ διακόψῃ τὴν κυρίαν δίκην, ἀνυπόστατοι δὲ οἱ ἀντίθετοι λόγοι ἀναιρέσεως.

Ἐπειδὴ ἐκ τούτων στηρίζεται ὡς ὀρθὸν τὸ διατακτικὸν τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως, καὶ ἂν τὸ ἕτερον ἐπιβοηθητικὸν αὐτῆς ἔρεισμα εἶνε ἐσφαλμένον, ὅθεν μάταιον ἐστὶ νὰ ἐξετασθῶσιν οἱ ἀναγόμενοι εἰς τὸ ἔρεισμα αὐτὸ λοιποὶ λόγοι ἀναιρέσεως.

Διὰ ταῦτα,

Ἰδὼν καὶ τὰ ἀρθρ. 211 καὶ 830 τῆς Πολ. Δικονομίας.

Ἀπορρίπτει τὴν προκειμένην ἀναιρέσεως αἴτησιν τῆς Ἑλένης Ἀδάμ Δούκα, συζύγου Ἡρακλέους Γαζέπη, κατὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 918 τοῦ 1897 ἀποφάσεως τοῦ Ἐφετείου Ἀθηνῶν.

Συμφησιάζει μετὰ τῶν διαδίκων τὰ δικαστικὰ ἐξόδα καὶ τὰ τῆς σημανσεως τέλη καὶ

Καταδικάζει τὴν ἀναιρεσειούσαν εἰς τὸ νόμιμον παρόβολον.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις τῇ δεκάτῃ πέμπτῃ (15) Μαΐου 1898. Ἐδημοσιεύθη δ' αὐτόθι τῇ δεκάτῃ ὀγδόῃ (18) Μαΐου 1898.

Ὁ Πρόεδρος

Ὁ Γραμματεὺς

Κ. Σημαντήρας

Γ. Καστόρχης

Ἀριθ. 107

Τὸ Δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου

Τμῆμα Α'.

Συγκείμενον ἐκ τῶν Δικαστῶν Κωνστ. Σημαντήρα, Προέδρου, Ἰω. Δουβουνιώτου, Χρ. Κόκκορη, Ἀνδρ. Γκιών, Βασ. Ροντήρη, Μιλτ. Ἡλιάδου καὶ Ξενοφ. Εὐθυμίου παρόντων τοῦ τε Ἀντει-

σαγγελέως Κωνστ. Μανιάκη και του Γραμματέως Γεωργ. Κ. Στόρχη.

Συνεδριάσαν δημοσίᾳ ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ τοῦ καταστήματος αὐτοῦ, τὴν τετάρτην Μαΐου 1898, ἵνα δικάσῃ ἐπὶ τῆς αἰτήσεως τοῦ Δημοσίου, ἀντιπροσωπευομένου ὑπὸ τοῦ ἐπὶ τῶν Οἰκονομικῶν Ὑπουργοῦ, παρασταθέντος διὰ τοῦ πληρεξουσίου του Α. Γλαροπούλου, Νομικοῦ Συμβούλου, κατὰ τῆς Ἑλένης Ρεβελιώτου συζύγου Ἀναστασίου Κυριακίδου, κατοίκου Ἀθηνῶν καὶ ἤδη Πειραιῶς, ἀρρασταθείσης διὰ τοῦ πληρεξουσίου τῆς Ἰωάν. Ἀραβαντινοῦ, δικηγόρου, περὶ ἀναίρεσεως τῆς ὑπ' ἀριθ. 2479 τοῦ 1893 ἀποφάσεως τοῦ Ἐφετερίου Ἀθηνῶν.

Ἀκοῦσαν τοῦ Εἰσηγητοῦ δικαστοῦ Ἀνδρ. Γκιῶν ἐκθέσει τὰς δὲ :

Ἡ Ἑλένη Ρεβελιώτου, σύζυγος Ἀναστασίου Κυριακίδου, τῆς ἀπὸ 21 Φεβρουαρίου 1890 ἐνώπιον τοῦ Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν ἀγωγῆς κατὰ τοῦ Δημοσίου ἐξέθηκεν, ὅτι δυνάμει συμβολῆς τοῦ Δημοσίου ἀνέλαβε τὴν ὑποχρέωσιν νὰ πληρώσῃ αὐτῇ δρ. 10,000 πληρωτέας τὰς μὲν 50,000 ἐκ τοῦ προϋπολογισμοῦ τοῦ 1886 ἀνευ τόκου, τὰς δὲ ἑτέρας 50,000 ἐκ τοῦ προϋπολογισμοῦ τοῦ 1887 μέχρι τέλους Ἀπριλίου 1887 ἀτόκως καὶ ἐπὶ καθυστέρησεως ἐντόκως 8 ο)ο ἐτησίως ἀπὸ τῆς ἐποχῆς ταύτης ὅτε τῶν 100,000 δραχμῶν τὸ Δημόσιον ἐπλήρωσε δραχ. 50,000 τοῦ προϋπολογισμοῦ τοῦ 1886 καὶ 40,000 δραχμῶν ἐκ τοῦ προϋπολογισμοῦ τοῦ 1887, δὲν ἐπλήρωσεν ὅμως τὰς ὑπολειπόμενας 10,000 δραχ. ἐπὶ τῷ λόγῳ ὅτι ἡ Διαμάντω χήρα Ἰωάννου Παπαζαφειροπούλου ὡς ἐπίτροπος τῶν ἀνηλίκων τέκνων τῆς, ἀγωγῆς τῆς ἡξίου, ὅτι αἱ δραχμαὶ αὗται ἀνήκον εἰς αὐτὴν ὡς ἰδιωτικοῦ ἐκχωρητηρίου ἔγγραφον· ὅτι ἡ ἀγωγή αὕτη τῆς Παπαζαφειροπούλου ἐστηρίζεται ἐπὶ ἰδιωτικοῦ ἐκχωρητηρίου ἔγγραφον κατὰ τὸ ὅποιον αὕτη (ἡ ἐναγούσα) ἐξεχώρει εἰς αὐτὴν ὑπὸ ἰδιότητά της δραχμὰς μὲν 10,000 ἐκ τῆς κατὰ τοῦ Δημοσίου ἀπαιτήσεώς της, ἂν ἤθελε λάβει συμβιβαστικῶς παρὰ τοῦ Δημοσίου διὰ μόνον τὰ εἰσοδήματα τῶν γαιῶν (περὶ ὧν ἡ συμβολὴ σθεῖσα δίκη) δραχ. 5 κατὰ στρέμμα ἐτησίως, δραχμὰς δὲ 8 ἂν ἤθελε λάβῃ κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον δραχ. 4 καὶ 50)00 ἑκάστον στρέμμα ἐτησίως καὶ τέλος δραχ. 4,000, ἂν ἤθελε λάβῃ δραχ. 4 κατὰ στρέμμα ἐτησίως· ὅτι ἕνεκα τῆς ἀγωγῆς τῆς τῆς Παπαζαφειροπούλου, τὸ Δημόσιον ἠρνήθη νὰ πληρῶσῃ τὰς ἐν λόγῳ δραχμὰς 10,000 καὶ οὕτω ἠναγκάσθη νὰ παρῇ εἰς τὴν μεταξὺ αὐτοῦ καὶ τῆς Παπαζαφειροπούλου δίκην καὶ

συμβιβασθῇ μετ' αὐτῆς, καταργηθείσης τῆς ἐν λόγῳ δίκης, ἐνῷ τὸ Δημόσιον ἐγίνωσκεν, ὅτι ἡ ἐκχώρησις ἦτο ἄκυρος, καθόσον αὕτη δὲν ἔλαβε παρ' αὐτοῦ οὔτε 5 δραχ. κατὰ στρέμμα, οὔτε 4.50, οὔτε 4 δρ. ἀλλὰ πολὺ ὀλιγωτέρας· ὅτι καταργηθείσης τῆς δίκης, τὸ Δημόσιον ἐξέδοτο ἑνταλμα περὶ πληρωμῆς τῶν ὑπολειπομένων δρ. 10,000, ἀρνήθην νὰ ἐκδώσῃ τοιοῦτον καὶ περὶ πληρωμῆς τῶν ὀφειλομένων τόκων ἀπὸ τοῦ τέλους Ἀπριλίου 1886 μέχρι τέλους Ἰουνίου 1889. ὅτε ἐγένετο ἡ πληρωμὴ ἀνερχομένων εἰς δραχ. 2.533 ἐπομένως τὸ Δημόσιον εἶνε ὑπόχρεον νὰ πληρώσῃ αὐτῇ τὰς δραχμὰς ταύτας, ἀφοῦ οἱ τόκοι εἶνε συμπεφωνημένοι· ἄλλως τὸ Δημόσιον ἀνευ κατασχέσεως καὶ ἐν γνώσει τοῦ ἀνυποστάτου τῶν ἀξιώσεων τῆς εἰρημένης Παπαζαφειροπούλου ὑπὸ τὴν ἰδιότητά της, ἐκράτησεν εἰς χεῖράς του τὸ εἰρημένον ποσὸν τῶν 10,000 δραχ. καὶ ἠτήσατο νὰ ὑποχρεωθῇ τὸ Δημόσιον νὰ τῇ πληρώσῃ δραχ. 2.533 ἐντόκως 8 ο)ο ἐτησίως ἀπὸ τῆς ἀγωγῆς. Τὴν ἀγωγὴν αὐτὴν τὸ Δημόσιον ἀνεκοίνωσε πρὸς τὸν τότε ταμίαν Π. Γρηγοράκη προσεπικαλέσας αὐτὸν εἰς τὴν δίκην, καὶ αἰτησάμενον ἵνα ὑποχρεωθῇ ὁ ταμίης αὗτος νὰ καταβάλλῃ πρὸς τὸ Δημόσιον, ὅτι τοῦτο ἤθελεν ὑποχρεωθῇ νὰ καταβάλλῃ τῇ ἐναγούσῃ, καθόσον διατελῶν κεντρικὸς ταμίης καὶ διαταχθεὶς ἐγκαιρῶς ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου νὰ καταθέσῃ τὰς 10,000 δραχμὰς παρὰ τῷ γραμματεῖ τοῦ Πρωτοδικείου, δὲν ἐξετέλεσεν τὴν διαταγὴν ταύτην, ἡ ὁποία, ἐὰν ἐξετελεῖτο, δὲν ἤθελεν ὑποχρεωθῇ τὸ Δημόσιον εἰς πληρωμὴν τόκου.

Συζητήσεως γενομένης τὸ Πρωτοδικεῖον ἀπέρριψε τὴν ἀγωγὴν διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 6042 (1890) ἀποφάσεώς του. Ἀλλὰ τὸ Ἐφετεῖον Ἀθηνῶν, ἐπὶ τῇ ἐφέσει τῆς ἐναγούσης, διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 2.479 (1893) ἀποφάσεως, μεταρρυθμίσαν τὴν Πρωτόδικον ἀπόφασιν, ἐδέχθη ἐν μέρει τὴν ἀγωγὴν καὶ ὑπεχρέωσε τὸ Δημόσιον νὰ πληρώσῃ τῇ ἐναγούσῃ ἐντόκως 8 ο)ο ἀπὸ τῆς ἀγωγῆς δραχ. 1711 καὶ 11)00.

Τῆς ἀποφάσεως ταύτης τοῦ Ἐφετερίου τὴν ἀναίρεσιν αἰτεῖται τὸ Δημόσιον, διὰ τοὺς ἐν τῇ ἀπὸ 25 Ἰανουαρίου 1894 αἰτήσῃ ὡς καὶ τοὺς ἐν τῇ ἀπὸ 17 Ἀπριλίου 1898 προσθέτω δικηγόρω περιεχομένους λόγους καὶ ἰδίᾳ διὰ τὸν ἐξῆς :

Διότι τὸ Δημόσιον δὲν συνεβλήθη πρὸς τὴν ἀναίρεσιν αἰτήσαντος τοκοφόρου δανείου, ἀλλὰ περὶ καταβολῆς χρέους μετὰ προθεσμίας καὶ τόκου αὐτοῦ ἐν ὑπερῃμερίᾳ· μέρος δὲ τοῦ χρέους πρὸ τῆς λήξεως ἐξεχωρήθη εἰς τρίτους, οἵτινες τὴν τε ἐκχώρησιν ἐκοινοποίησαν τῷ Δημοσίῳ καὶ ἀγωγὴν ἤγειραν, ἀπαιτοῦντες τὸ ἐκχωρηθὲν,

ἀντέκρουσε δὲ αὐτοὺς ἡ ἀναιρεσιβλήτος, ἀντιτάξασα τὸ ἄκυρον τῆς ἐκχωρήσεως καὶ πρόωρον τῆς ἀπαιτήσεως. Ἐνεκα δὲ τῆς ἀμφισβήτησεως ταύτης τὸ Δημόσιον ἠναγκάσθη ν' ἀναστείλῃ τὴν καταβολὴν, μέχρις οὗ ἤρετο τὸ πρόσκομμα, ἡ δὲ ἀναιρεσιβλήτος ἀναγνώρισασα τὸ ἀνυπέρβλητον τοῦ προσκόμματος ὑπὸ τοῦ Δημοσίου, ἐφρόντισε περὶ ἄρσεως αὐτοῦ διὰ συμβιβασμοῦ πρὸς τοὺς ἐκδοχεῖς, μεθ' ὧν καὶ κατεβλήθη ἡ ἀπαίτησις. Ταύτων τεθειμένων ἡ βραδύτης τῆς καταβολῆς ἐπῆλθεν εἰς πράξεις τῆς ἀναιρεσιβλήτου, ἥτις οὐδ' ὑπὲρ ἑαυτῆς τὴν ἀπαιτησὶν διετήρησεν, ἀλλὰ μετεβίβασεν εἰς τρίτους, οὐδὲ πάλιν συνήνει νὰ καταβληθῶσι τὰ χρήματα εἰς αὐτοὺς, ἀλλ' ἀπῆτει ταῦτα ὑπὲρ ἑαυτῆς ἐπομένως οὐδ' ὑπερήμερον τὸ Δημόσιον κατέστη, μὴ εὐθυνόμενον διὰ τὰς πράξεις τῆς ἀναιρεσιβλήτου, οὐδὲ τόκου δικαίωμα ἐγεννήθη· δεχομένη ὅθεν ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις ρητῶς ἀπάσας τὰς ἀνωτέρω πραγματικὰς συνθήκας, ἅμα δὲ λογίσασα τὸ Δημόσιον ὑπόχρεων εἰς καταβολὴν τόκου, παρεβίβασεν ἀριδῆλως τοὺς περὶ εὐθύνης καὶ πταίσματος καὶ ὑπερημερίας κανόνας τοῦ ἀστικοῦ Δικαίου.

Ἀκοῦσαν τοῦ πληρεξουσίου τοῦ ἀναιρεσιβλήτου Δημοσίου, ἀναπτύξαντος καὶ προφορικῶς τοὺς λόγους τῆς ἀναιρέσεως καὶ αἰτησάμενου τὴν ἀναιρεσὶν τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως, τοῦ πληρεξουσίου τῆς ἀναιρεσιβλήτου, αἰτησαμένου τὴν ἀπόρριψιν τῆς αἰτήσεως καὶ τοῦ Ἀντισταγγελέως Σκεφθὲν κατὰ τὸν Νόμον.

Ἐπειδὴ κατὰ τοὺς νόμους Πανδ. 24 (22. 1) 63 (50. 17) καὶ Βασιλ. 24 (23. 3) ὑπέρθεσιν οὐ ποιεῖ ὁ μὴ καταβαλὼν ἐξ εὐλόγου αἰτίας, ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου, σκεφθὲν τὸ δικάσαν Ἐφετεῖον, ὡς ἐξάγεται ἐκ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως, ὅτι δὲν δικαιολογεῖται τὸ Δημόσιον, ἂν ἔνεκα τῆς ἀοριστίας καὶ τῶν ἐλλείψεων τοῦ ἐκχωρητηρίου ἀμφέβαλεν εἰς τίνα ὥφειλε νὰ καταβάλῃ τὴν ἐκχωρηθεῖσαν ἀπαίτησιν, πρὸς τὴν ἀρχικὴν δηλονότι δικαιοῦχον. ἐνάγουσαν νῦν ἀναιρεσιβλήτον, ἢ πρὸς ἣν ἐξεχωρήθη παρ' αὐτῆς, ἀποφαίνεται, ὅτι ἐπῆλθεν ὑπέρθεσις αὐτοῦ, διότι παρέλιπε νὰ καταθέσῃ τὴν ἀπαίτησιν, ὡς ὥφειλε, παρὰ τῷ γραμματεῖ τοῦ δικαστηρίου, ἵνα λάβῃ αὐτὴν ὁ δικαιούμενος· οὕτως ὁμοῦ τὸ Ἐφετεῖον ἀποφηνάμενον, ἐνῷ δέχεται, ὡς εἴρηται, ὅτι εἶχεν ἀμφισβολίαν τὸ Δημόσιον περὶ τοῦ δικαιουμένου ν' ἀπαιτήσῃ καὶ λάβῃ τὴν πληρωτέαν ἀπαίτησιν, ἥτοι εὐλογον αἰτίαν τῆς μὴ καταβολῆς, καὶ καταδικάσαν τὸ Δημόσιον ἔνεκεν ὑπερθέσεως εἰς τὴν πληρωμὴν τῶν ἐπιδίκων τόκων, ψευδῶς ἡρμήνευσε καὶ ἐσφαλμένως ἐφῆρμοςε τὰς προπαρατεθείσας διατάξεις, τοῦτο δὲ κατὰ τὸ ἄρθρ. 807 § 7 τῆς Πολ. Δικονομίας ἐπιφέρει ἀναιρεσιν.

Διὰ ταῦτα,

Ἰδὼν καὶ τὰρθρα 210, 219 καὶ 836 καὶ ἐπὶ. τῆς Πολ. Δικονομίας.

Ἀναιρεῖ τὴν ὑπ' ἀριθ. 2399 τοῦ 1893 ἀπόφασιν τοῦ Ἐφετείου Ἀθηνῶν, καὶ

Παραπέμπει τὴν ὑπόθεσιν πρὸς κατάλληλον ἐφαρμογὴν τοῦ Νόμου εἰς τὸ Β'. Τμῆμα τοῦ Ἀρείου Πάγου.

Διατάσσει δὲ νὰ γραφῇ ἡ παρούσα εἰς τὸ περιθώριον τοῦ πρωτοτύπου τῆς ἀναιρουμένης ἀποφάσεως, καὶ δημοσιευθῇ διὰ τοῦ τύπου δαπάνῃ τῆς ἀναιρεσιβλήτου, τὴν ὁποίαν καταδικάζει εἰς τὰ ἐνώπιον τοῦ Ἐφετείου καὶ τοῦ Ἀρείου Πάγου δικαστικὰ ἔξοδα τοῦ ἀναιρεσιδόντος δημοσίου, περιοριζόμενα εἰς δραχ. ὀγδοήκοντα πέντε (85) καὶ εἰς τὰ τέλη τῆς σημάσεως.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις τῇ ἐννάτῃ (9) Μαΐου 1898. Ἐδημοσιεύθη δὲ τῇ δεκάτῃ ὀγδῷ (18) Μαΐου 1898.

Ὁ Πρόεδρος

Ὁ Γραμματεὺς

Κ. Σημαντήρας

Γ. Καστόρχης

Ἀριθ. 108

Τὸ Δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου

Τμῆμα Α'.

Συγκείμενον ἐκ τῶν Δικαστῶν Κωνστ. Σημαντήρα, Προέδρου, Ἰω. Δουβουνιώτου, Χρ. Κόκκορη, Α. Γκιών, Β. Ροντήρη, Μιλ. Ἡλιάδου καὶ Ε. Εὐθυμίου, παρόντων τοῦ τε Ἀντεισαγγελέως Κωνστ. Μανιάκη καὶ τοῦ Γραμματέως Γ. Καστόρχη.

Συνεδρίασαν δημοσίᾳ ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ τοῦ καταστήματος αὐτοῦ τῇ τετάρτῃ Μαΐου 1898, ἵνα δικάσῃ ἐπὶ τῆς αἰτήσεως τῆς ἐν Ἀθήναις ἐδρευούσης Ἐθνικῆς Τραπεζῆς τῆς Ἑλλάδος, διοικουμένης ὑπὸ τοῦ διοικητοῦ αὐτῆς Στεφ. Στρέϊτ, κατοίκου Ἀθηνῶν, παρασταθείσης διὰ τοῦ πληρεξουσίου της Ἰωάν. Εὐταξίου, δικηγόρου, κατὰ τῶν 1) Διονυσούλας χήρας Γεωρ. Μπούκουρα, κατοίκου Πύργου καὶ 2) Μᾶκη Κουρῆ, κατοίκου ὡσαύτως, ὡς κηδεμονος τῆς σχολαζούσης περιουσίας τοῦ ἀποβιώσαντος Γεωργίου Μπούκουρα, μηδὲν παρὰ τῶν περὶ ἀναιρέσεως τῶν ὑπ' ἀριθ. 695 καὶ 1130 (1893) ἀποφάσεων τῶν ἐν Πατρᾷς Ἐφετῶν.

Ἀκοῦσαν τοῦ Εἰσηγητοῦ Δικαστοῦ Ἀνδρ. Γκιών, ἐκθέσαντος τὰδε :

Ἡ Διονυσούλα χήρα Γ. Μπούκουρα διὰ τῆς ἀπὸ 27 Σεπτεμ-

βρίου 1891, ενώπιον τοῦ Πρωτοδικείου Ἡλείας ἀγωγῆς κατὰ τοῦ Πάκη Κουρῆ, κηδεμόνος τῆς σχολαζούσης περιουσίας τοῦ Γεωργ. Μπούκουρα, ἀνακρινωθείσης καὶ πρὸς τὴν Ἑθνικὴν Τράπεζαν τῆς Ἑλλάδος, ἐξέθηκεν, ὅτι δυνάμει τοῦ ὑπ' ἀριθ. 3561 (1871) προικοσυμβολαίου τοῦ Συμβολαιογράφου Πύργου Κ. Καλογεροπούλου καὶ πρὸς ἐξασφάλισιν προικῶς ἀπαιτήσεώς της ἐκ δραχ. 23.930, κατὰ τοῦ συζύγου της Γ. Μπούκουρα, ἐνέγραψεν ὑποθήκην ἐπὶ μιᾷ σταφιδαμπέλου αὐτοῦ, κειμένης ἐν τῇ περιφερείᾳ Κριεκουκίου τῆς Ἡλείας, ἀλλὰ δι' ἑτέρου συμβολαίου, συνήνεσε, συνεστῶτος τοῦ γάμου, καὶ ἐξηλείφθη αὕτη, ἐνέγραψε δ' ἐπὶ τῆς ἰδίας σταφιδαμπέλου ὑποθήκην ἢ Ἑθν. Τράπεζα κατόπιν ἐκποιήσεως ὑπὸ τῆς ἐναγούσης, ὡς ἐνυποθήκου δανειστρίας τῆς σταφιδαμπέλου, κατεκυρώθη αὕτη ἐπ' ὀνόματί της, ἥτις λαβοῦσα περίληψιν, δὲν κατέθεσε τὸ ἐκπληστηρίασμα· ὅτι ἡ ἐξαλειψίς τῆς ὑποθήκης εἶνε ἀπολύτως ἄκυρος· 1) διότι ἀντὶ τῆς δοθείσης εἰς ὑποθήκην σταφιδαμπέλου ἀντικαθίσταται αὕτη δι' ἄλλης ὑποθήκης κτημάτων τοῦ συζύγου της, ἥται δύο οἰκιῶν, ἀλλὰ τὰ κτήματα ταῦτα δὲν ὑφίστανται ποσῶς, ἐπομένως οὐδεμία ἐγένετο ἀντικαταστάσις ὑποθήκης· ἄλλως δὲ τὰ κτήματα ταῦτα εἶνε εὐτελεστατης ἀξίας, μὴ ὑπερβαίνουσας τὰς δρ. 1000, πλὴν δὲ τούτοις εἰσὶ βεβαρημένα δι' ὑποθηκῶν πρὸς ἀσφάλειαν χρεῶν τοῦ συζύγου της πλέον τῶν δρ. 40,000, 2) διότι ἡ σύζυγος δὲν δύναται νὰ παραιτηθῇ ἐγγεγραμμένης ὑποθήκης, ἐξασφαλιζούσης· προικῶς ἀπαιτήσιν, ὅθεν μὴ γενομένης πραγματικῆς ἀντικαταστάσεως, ὑποθήκη θεωρεῖται ὡς μὴ ἐξαλειφθεῖσα· ὅτι οἱ ἐξ ἀδιαθέτου κληρονόμοι τοῦ συζύγου της παρητήθησαν τῆς κληρονομίας, προσωρινὸς δὲ κηδεμὼν αὐτῆς διωρισθὴ ὁ ἐναγόμενος Π. Κουρῆς· καὶ ἡ τήσατο ν' ἄκυρωθῇ ἡ ἐξαλειψίς τῆς ἐγγραφείσης ὑποθήκης πρὸς ἐξασφάλισιν τῆς προικὸς της ἐκ δρ. 23.930 καὶ προγαμιαίας δωρεᾶς ἐκ δρ. 3000 καὶ διαταχθῇ ἡ διαγραφὴ τῆς ἐνεργηθείσης ἐξαλειψείας. Τὸ Πρωτοδικεῖον, μετὰ τὴν ὑπ' ἀριθ. 154 (1891) περὶ ἀπιδείξεως ἀπόφασιν, ἐξέδοτο τὴν ὑπ' ἀριθ. 1269 (1892), δι' ἣν ἐδέχθη τὴν ἀγωγὴν.

Ἐκκληθεῖσιν τῶν ἀποφάσεων τούτων ὑπὸ τῆς Ἑθνικῆς Τράπεζας ἐνώπιον τοῦ Ἐφετερίου Πατρῶν, τοῦτο ἐξέδοτο τὰς ἐξῆς ἀποφάσεις· 1) τὴν ὑπ' ἀριθ. 408 (1893) ἐρήνην τῆς ἐναγούσης κατὰ τοῦ ἐναγομένου Π. Κουρῆ· 2) τὴν ὑπ' ἀριθ. 695 (1893), δι' ἣν ἐπέβαλεν ὄρκον εἰς τὴν ἐνάγουσαν, ὅτι δὲν τῇ ἐπεδόθησαν προγράμματα πλειστηριασμοῦ τῆς περὶ ἣς πρόκειται σταφιδαμπέλου οὐδὲ συνετάγησαν περὶ τῆς ἐπιδόσεως αὐτῶν ἔγκυρα ἐπιδότηρι

καὶ 3) τὴν ὑπ' ἀριθ. 1130 (1893), δι' ἧς ἀπέρριψε τὴν ἔφεισιν.

Τῶν ὑπ' ἀριθ. 695 καὶ 1130 ἀποφάσεων τοῦ Ἐφετερίου τὴν ἀναίρεσιν αἰτεῖται ἡ Ἐθνικὴ Τράπεζα διὰ τῆς ἀπὸ 25 Ἰανουαρίου 1894 αἰτήσεώς της διὰ διαφόρους ἐν αὐτῇ λόγους καὶ ἰδίᾳ διὰ τὸν ἑξῆς : Διότι ἐσφαλμένως καὶ κατὰ ψευδῆ ἐρμηνείαν τοῦ νόμου, ἀφοῦ ἡ Τράπεζα ἰσχυρίσθη, ὅτι ἡ ἐπὶ τοῦ ἐκποιηθέντος κτήματος ἐξαλειφθεῖσα ὑποθήκη μετεφέρθη ἐπὶ ἄλλων κτημάτων ἰσαξίων τῆς ἐκποιθήσεως σταφιδάμπेलου καὶ ἐλευθέρων παντὸς βάρους καὶ ὑποθήκης, ἀπέρριψε τὸν ἰσχυρισμὸν τοῦτον στηριχθεῖσα εἰς πιστοποιητικὸν τοῦ ὑποθηκοφύλακος ἐπὶ τῷ λόγῳ, ὅτι ἡ ὑποθήκη δὲν ἐνεγράφη ἐπὶ τῶν ἄλλων κτημάτων, ἐνῷ τὸ πιστοποιητικὸν τοῦτο, ἀπλοῦν ὃν ἐκμαρτύριον, δὲν ἠδύνατο νὰ ληθῇ παντάπασιν ὑπ' ὅφει, ἀλλ' ἔδει νὰ διαταχθῇ ἡ προσαγωγή ἀντιγράφου ἐκ τῆς οἰκείας μερίδος τοῦ βιβλίου τῶν ὑποθηκῶν, ἀφοῦ ρητῶς διὰ τῶν προτάσεων της ἡ ἀναίρεσις αὐτῆς ἰσχυρίσθη, ὅτι τὸ πιστοποιητικὸν τοῦ Εἰρηνοδικοῦ Ὀλυμπίων καὶ ἐκεῖνο τὸ τοῦ Κλείτορος — Μολάοντος, οὐδεμίαν ἀξίαν ἔχουσιν, ὡς μὴ βεβαιοῦνται ἀληθῶς τὰ ἐν τοῖς βιβλίοις τῶν ὑποθηκῶν σημειούμενα, καὶ οὕτως αἱ προσβαλλόμεναι ἀποφάσεις παρεβίβασαν καὶ τὰς περὶ ἀποδείξεως διατάξεις τῆς Πολ. Δικονομίας. Κατὰ ταῦτα δὲ εἶνε ἀναιρετέαι αἱ προσβαλλόμεναι ἀποφάσεις καὶ ἐφηρμοστέος ὁ νόμος.

Ἀκούσαν τοῦ πληρεξουσίου τῆς ἀναίρεσιούσης, ἀναπτύξαντος καὶ προφορικῶς τοὺς λόγους ἀναίρεσεως καὶ αἰτησάμενου τὴν ἀναίρεσιν τῶν προσβαλλομένων ἀποφάσεων καὶ τοῦ Ἀντεισαγγελέως. Σκεφθὲν κατὰ τὸν Νόμον.

Ἐπειδὴ, ὡς ἀποδεικνύεται ἐκ τοῦ ἀπὸ 5 Φεβρουαρίου 1894 ἐπιδιοτηρίου τοῦ δικαστικοῦ κλητῆρος Β. Χρυσανθακοπούλου, ἡ αἵτησις ἀναίρεσεως ἐκοινοποιήθη νομίμως πρὸς ἀμφοτέρους τοὺς ἀναίρεσιβλήτους· ὅθεν κλητευθέντες οὗτοι προσηκόντως, δικάζονται ὡσάνει ἐνεφανίσθησαν.

Ἐπειδὴ κατὰ τὰ ἀρθρ. 425 καὶ 426 § 1 τῆς Πολ. Δικονομίας ἀντίγραφα καὶ αὐτὰ τὰ ἀντιπεφωνημένα, δὲν ἀρκοῦσι πρὸς σύστασιν ἐντελοῦς ἀποδείξεως, εἰ μὴ ἂν δεχθῶσιν ταῦτα οἱ διαδικοί ὡς ἔχοντα ἰσχὺν ἀποδείξεως, ἡ μετεχειρίσθησιν αὐτὰ ὑπὲρ αὐτῶν πρὸς ἀπόδειξιν, κατὰ δὲ τὰρθρα 86 καὶ 92-95 τοῦ περὶ ὑποθηκῶν νόμου ὁ ὑποθηκοφύλαξ παρέχει τῷ αἰτοῦντι ἀπλοῦν ἀποδεικτικὸν περὶ τῆς μὴ ὑπάρξεως ἐν τοῖς βιβλίοις τῶν ὑποθηκῶν ὑποθήκης ἢ προσημειώσεως ἐπιωρισμένου κτήματος, ἢ περιλήψιν τῶν βχρυνουσῶν αὐτὸ ὑποθηκῶν καὶ προσημειώσεων, ἀλλ' ὀφείλει οὐχ

ήττον νά δώσῃ τῷ αἰτοῦντι καί ἀντίγραφον πιστόν ἐκ τοῦ βιβλίου τῶν ὑποθηκῶν, περιέχον πλήρες καί ὁλοσχερές τοῦ σχετικοῦ αὐτῶν μέρους ἀντίγραφον, τῶν ἐγγεγραμμένων δηλονότι ὑποθηκῶν καί προσημειώσεων μεθ' ὧν τῶν ἐπ' αὐτῶν σημειώσεων καί αὐτῶν προσέτι τῶν γενομένων ἐξαλείψεων, ἂν καί τὸ τελευταῖον αὐτὸ ζητήσῃ ὁ ἐνδιαφερόμενος, πρόδηλος δὲ τούτου σκοπός ἐστι νά ἐμφαίνωνται ἐν τῷ ἀντιγράφῳ ὡς ἐν τῷ πρωτοτύπῳ πᾶσαι ἐν γένει αἱ περιεχόμεναι ἐν τοῖς βιβλίοις πράξεις, ἄνευ οὐδεμιᾶς παραλείψεως, καί παρέχωσι πληρεστέραν τοῦ ἀποδεικτικοῦ ἢ τῆς περιλήψεως ἀπόδειξιν τὰ ἀντίγραφα ταῦτα.

Ἐπειδὴ, ὡς ἐξάγεται ἐκ τῶν προτάσεων τῆς ἀναιρεσειούσης Ἑθνικῆς Τραπεζῆς, ἐφ' ὧν ἐξεδόθη ἡ προσβαλλομένη 1130 ἀπόφασις, ρητῶς δι' αὐτῶν ἀντέταξεν ἡ Τράπεζα, ὅτι ἐπὶ ἐτέρων κτημάτων τοῦ συζύγου τῆς ἐναγοῦσης, νῦν ἀναιρεσιβλήτου, ἐνεγράφη ὑποθήκη ὑπὲρ τῆς προικὸς αὐτῆς ἀσφαλῆς, τὰ δὲ προσαγόμενα ὑπὸ τῆς ἀναιρεσιβλήτου πιστοποιητικᾷ ὑποθηκοφύλακος, περὶ μὴ ὑπάρξεως τοιαύτης ἐγγραφῆς ἐν τῷ οἰκείῳ τῶν ὑποθηκῶν βιβλίῳ, δὲν βεβαιοῦσιν ἀληθῶς τὰ ἐν τῷ βιβλίῳ τούτῳ ἐν γένει σημειούμενα καί δέον νά ἐπιτραπῇ καί προσαχθῇ πλήρες καί πιστόν τοῦ σχετικοῦ αὐτῶν μέρους ἀντίγραφον· τὸ δικάσαν ὁμῶς Ἐφετεῖον, ἐκτιμῶσαν τὰ ρηθέντα πιστοποιητικὰ, ἤτοι ἀποδεικτικὰ τοῦ ὑποθηκοφύλακος, καί ἐπ' αὐτῶν στηριχθὲν, ἐδέχθη, ὅτι δὲν ἀποδεικνύεται ἡ ἐγγραφὴ τῆς ὑποθήκης, ἣν ἐπικαλεῖται ὡς εἴρηται ἡ ἀναιρεσείουσα, τούτῳ δὲ τῷ λόγῳ ἐπέδικασε τὴν τῆς ἀναιρεσιβλήτου ἀγωγὴν περὶ τῆς ἰσχύος τῆς ἐπὶ τοῦ πλειστηριασθέντος κτήματος ὑποθήκης ὑπὲρ τῆς αὐτῆς προικὸς, ἀλλ' οὕτω τὸ Ἐφετεῖον ἀποφηνάμενον, χωρὶς νά διατάξῃ τὴν προσαγωγὴν τοῦ πρωτοτύπου βιβλίου τῶν ὑποθηκῶν, ἡ ὁλοσχεροῦς καί πιστοῦ ἐξ αὐτοῦ ἀντιγράφου, ὅπερ ἡ ἀναιρεσείουσα ἐπικαλέσθη, παρεβίβασε τὰς οὐσιώδεις περὶ ἀποδείξεως διατάξεις τῶν προπαρτεθέντων ἀρθρῶν καί τῶν ἀρθρῶν 244, 248 καί 252 τῆς Πολ. Δικονομίας; τοῦτο δὲ κατὰ τὰ ἀρθρα 201 καί 807 § 5 τῆς αὐτῆς Δικονομίας ἐπιφέρει ἀνάρισιν.

Ἐπειδὴ, ἀναιρουμένης τῆς ὀριστικῆς 1130 ἀποφάσεως, μάταιόν ἐστι νά ἐξετασθῇ ἡ αἵτησις ἀναιρέσεως ὡς πρὸς τὴν προηγουμένην 695 ἀπόφασιν, δυναμένην ὡς μὴ ὀριστικὴν ν' ἀνακληθῇ ὑπὸ τοῦ δικαστηρίου τῆς παραπομπῆς.

Διὰ ταῦτα,

Ἰδὼν καί τὰρθ. 210, 219, 833, καί ἐπόμε. τῆς Πολ. Δικονομίας.

Ἀναίρει τὴν ὑπ' ἀριθ. 1130 τοῦ 1893 ἀπόφασιν τοῦ Ἐφετείου Πατρῶν, καί·

Παραπέμπει τὴν ὑπόθεσιν πρὸς νέαν συζήτησιν εἰς τὸ Ἐφετεῖον Ἀθηνῶν.

Διατάσσει δὲ νὰ γραφῇ ἡ παροῦσα εἰς τὸ περιθώριον τοῦ πρωτοτύπου τῆς ἀναιρουμένης ἀποφάσεως καὶ δημοσιευθῇ διὰ τοῦ τύπου δαπάνη τῶν ἀναιρεσιβλήτων, τοὺς ὁποίους καταδικάζει εἰς τὰ ἰνώπιον τοῦ Ἐφετείου καὶ τοῦ Ἀρείου Πάγου δικαστικά ἐξόδα τῆς ἀναιρεσειούσης, περιοριζόμενα εἰς δραχ. ὀγδοήκοντα πέντε (85) καὶ εἰς τὰ τέλη τῆς σημερινῆς.

Διατάσσει δὲ καὶ τὴν ἐπιστροφὴν τοῦ παραβόλου.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθῆναις τῇ ἐνάτῃ (9) Μαΐου 1898. Ἐδημοσιεύθη δ' αὐτόθι τῇ δεκάτῃ ὀγδοῇ (18) Μαΐου 1898.

Ὁ Πρόεδρος
Κ. Σημαντήρας

Ὁ Γραμματεὺς
Γ. Καστόρχης

Ἀριθ. 109

Τὸ Δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου

Τμῆμα Α'.

Συγκείμενον ἐκ τῶν Δικαστῶν Κωνστ. Σημαντήρα, Προέδρου, Χ. Κόκκορη, Ἀνδ. Γκιών, Β. Παπαδοπούλου, Ι. Τσάτσου, Μιλτ. Ἡλιάδου, καὶ Ξεν. Εὐθυμίου· παρόντων τοῦ τε ἀντεισαγγελέως Κων. Μανιάκη καὶ τοῦ Γραμματέως Γ. Καστόρχη.

Συνεδριάσαν δημοσίᾳ ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ τοῦ καταστήματος αὐτοῦ τὴν ἑνδεκάτην Μαΐου 1898, ἵνα δικάσῃ ἐπὶ τῆς αἰτήσεως τοῦ Δημοσίου, ἀντιπροσωπευομένου ὑπὸ τοῦ ἐπὶ τῶν Οἰκονομικῶν ὑπουργοῦ, παρασταθέντος διὰ τοῦ πληρεξουσίου του Ἰωάν. Καμπάνη, δικαστικοῦ ἀντιπροσώπου τοῦ Δημοσίου παρὰ τῇ Ἐφορίᾳ Ἀποκατάστασης, κατὰ τοῦ Δημητρίου Παπαβασιλοπούλου, κατοικοῦ Πατρῶν, παρασταθέντος διὰ τοῦ πληρεξουσίου του Δημοσθένους Λαπουσιᾶδου, δικηγόρου· περὶ ἀναιρέσεως τῆς ὑπ' ἀριθ. 9487 τοῦ 1893 ἀποφάσεως τοῦ Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν.

Ἀκοῦσαν τοῦ εἰσηγητοῦ δικαστοῦ Μιλτ Ἡλιάδου ἐκθέσαντος τὰδε·

Ὁ Δημήτριος Παπαβασιλόπουλος διὰ τῆς ἀπὸ 22 Ἰουλίου 1893 ἰνώπιον τοῦ Α'. Εἰρηνοδικείου Βορείου Πλευρᾶς Ἀθηνῶν ἀγωγῆς κατὰ τοῦ Δημοσίου ἐξέθηκεν, ὅτι διὰ διαταγῆς τῆς Διευθύνσεως τῶν Ταχυδρομείων καὶ Τηλεγράφων· διετάχθη ἵνα ἐκ τοῦ Τηλεγραφείου Αἰτωλικοῦ μεταβῇ εἰς Μεγαλοῦπολιν καὶ τὴν 13ην Ἰουλίου 1891 παρέδωκε τὴν ὑπηρεσίαν εἰς τὸν ἀναπληρώσαντα αὐτόν, τὴν 16 μετέβη οἰκογενειακῶς εἰς Μεσολόγγιον καὶ τὴν 18ην

εις Τουρλίδα, ἵνα ἐπιβιβασθῇ διὰ Μεγαλούπολιν, ἀλλὰ μὴ προσεγγισαντος τοῦ ἀτμοπλοίου, ἠναγκάσθη νὰ ἐπανέλθῃ εἰς Μεσολόγιον, μὴ ὑπαρχούσης ὅμως ἐτέρας εὐκαιρίας, ὅπως ἀναχωρήσῃ ἀμέσως, ἠναγκάσθη νὰ μεταβῇ τὴν 20 τοῦ αὐτοῦ μηνὸς εἰς Πάτρας, ἐνθα παρέμεινεν ἐπὶ τρεῖς ἡμέρας πρὸς τακτοποίησιν τῆς οἰκονομίας του καὶ ἐκ Πατρῶν μετέβη εἰς Ἀθήνας καὶ παρέμεινεν ἐπὶ πέντε ἡμέρας, ὅπως ἐπιτύχῃ πλησιεστέραν μετὰθεσιν, καθόσον τῷ ἦτο δύσκολον νὰ μεταβῇ εἰς Μεγαλούπολιν διὰ λόγους ὑγείας· ὅτι ἡ Διευθύνσις λαβοῦσα τ' ἀνωτέρω ὑπ' ὄψιν, τὸν ἱστοποθέτησεν εἰς Ἀστακὸν ὅπου καὶ μετέβη τὴν 30 Ἰουλίου 1891 καὶ παρέλαβε τὴν ὑπηρεσίαν του· ὅτι ὑπέβαλεν αἴτησιν θεραπείας πρὸς τὸ Ὑπουργεῖον τῶν Οἰκονομικῶν, δι' ἧς ἐζήτησε νὰ τῷ ἀποδοθῶσι δρα. 105 καὶ 30)00, ἥτοι ἡ κρατηθεῖσα μισθοδοσία 18 ἡμερῶν, ἐξ ὧν αἱ μέχρι τῆς ἐν Ἀθήναις μεταβάσεώς του 13 ἐδαπανήθησαν ἐξ ἀδυναμίας φυσικῇ τοῦ νὰ μεταβῇ εἰς Μεγαλούπολιν, αἱ δὲ λοιπαὶ 5 ἡμέραι σιωπηρῶς ἐνεκρίθησαν παρὰ τῆς Διευθύνσεως, ἥτις τὸν μετέθεσεν εἰς Ἀστακὸν ἐνθα μετέβη, ἀλλ' ἡ αἴτησις του δὲν ἐλήφθη ὑπ' ὄψιν παρὰ τοῦ ἀρμοδίου Ὑπουργείου· καὶ ἤτήσατο νὰ ὑποχρεωθῇ τὸ Δημόσιον νὰ τῷ πληρώσῃ δραχ. 105 καὶ 30)00 ἐντόκως.

Συζητήσεως γενομένης τὸ Εἰρηνοδικεῖον ἐξέδοτο τὴν ὑπ' ἀριθ. 2449 (1893) ἀπόφασιν, δι' ἧς ἐδέχθη τὴν προκειμένην ἀγωγὴν Ἐκκληθείσης τῆς ἀποφάσεως ταύτης ὑπὸ τοῦ Δημοσίου, τὸ Πρωτοδικεῖον Ἀθηνῶν ἐξέδοτο τὴν ὑπ' ἀριθ. 9487 τοῦ 1893 ἀπόφασιν, δι' ἧς ἀπέρριψε τὴν ἔφεσιν.

Τῆς ἀποφάσεως ταύτης τοῦ Πρωτοδικείου τὴν ἀναίρεσιν αἰτεῖται τὸ Δημόσιον διὰ τῆς ἀπὸ 15 Φεβρουαρίου 1894 αἰτήσεώς του, διὰ τοὺς ἐν αὐτῇ ὡς ἐξῆς λόγους.

Διότι οὐχὶ ὀρθῶς τὸ Πρωτοδικεῖον ἀνεφέρθη εἰς τὰς σχέσεις τοῦ Εἰρηνοδικείου καὶ ἀπέρριψε τὴν ἔφεσιν τοῦ Δημοσίου κατὰ τῆς ἀποφάσεως τοῦ Εἰρηνοδικείου, χωρὶς νὰ αἰτιολογήσῃ τὸν ἰσχυρισμὸν τοῦ Δημοσίου τὸν καὶ πρωτοδικῶς προβληθέντα, ὅτι ὁ ἐνάγων ὁμολογεῖ διὰ τῆς ἀγωγῆς του, ὅτι δὲν μετέβη μετατεθεὶς εἰς τὴν θέσιν του, ἀλλ' ἦλθεν εἰς Ἀθήνας ζητῶν βελτίωσιν τῆς θέσεώς του.

Διότι ἀφ' οὗ ἐν τῇ ἀγωγῇ ὑπῆρχεν ὁμολογημένον, ὅτι καθ' ὅλον τὸν Ἰούλιον μῆνα δὲν εἰργάσθη ὁ ἀναίρεσίβλητος, ἀλλ' ἔμενεν ἐν Ἀθήναις δι' ἰδίας του ὑποθέσεις, ἡ ἀγωγὴ ἦτο ἀπαραδέκτος δυνάμει τοῦ ἀρθροῦ 33 τοῦ Λογιστικοῦ Νόμου. Διότι σκοπὸς τοῦ Νόμου χορηγοῦντος εἰς τὸν μετατιθέμενον ὑπάλλληλον ἀπὸ θέσεως εἰς θέσιν ὀλιγοήμερον ἀπουσίαν εἶνε ὅπως λάβῃ καιρὸν καὶ προί-

τοιμασθῇ διὰ τὴν νέαν του θέσιν, οὐχὶ δὲ καὶ ὅπως διασκεδάξῃ ἐν τῷ μεταξῷ, ἐνῷ ἡδύνατο νὰ μεταβῇ καὶ ἐργασθῇ ὑπὲρ τοῦ Κράτους, ὅπερ πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον μισθοδοτεῖ τὸν ὑπάλληλον· παραδεχθὲν δὲ τὸ Πρωτοδικεῖον τὴν σκέψιν τοῦ Εἰρηνοδικείου, ὅτι δὲν ἦσαν πολλαὶ αἱ δέκα καὶ ὀκτὼ ἡμέραι διὰ τὴν μετάβασιν τοῦ ἀναιρεσιβλήτου ἀπὸ τῆς μιᾶς θέσεως εἰς τὴν ἑτέραν, ἐναντίον τῶν ἰσχυρισμῶν τοῦ Δημοσίου, ὅτι τὰς ἡμέρας ταύτας διέμενεν ἐν Ἀθῆναις ζητῶν βελτίωσιν τῆς θέσεώς του, καὶ τὸ περιεχόμενον τῆς ἀγωγῆς παρηρμήνευσε καὶ τὸν σκυπὸν τοῦ Νόμου καὶ τὰς περὶ ἀποδείξεως διατάξεις τῆς Πολ. Δικονομίας, μὴ διατάξαν ἀποδείξεις.

Ἀκούσαν τοῦ πληρεξουσίου τοῦ ἀναιρεσιβλήτου, ἀναπτύξαντος καὶ προφορικῶς τοὺς λόγους τῆς ἀναιρέσεως καὶ αἰτησαμένου τὴν ἀναίρεσιν τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως, τοῦ πληρεξουσίου τοῦ ἀναιρεσιβλήτου, αἰτησαμένου τὴν ἀπόρριψιν τῆς αἰτήσεως· καὶ τοῦ Ἀντεισαγγελέως· Σκεφθὲν κατὰ τὸν Νόμον.

Ἐπειδὴ τὸ πρωτοδικὸς δικάσαν Εἰρηνοδικεῖον, ὡς ἀποδεικνύεται ἐκ τῆς ἀποφάσεώς του, εἰς τὰς αἰτιολογίας τῆς ὁποίας ἀναφέρεται τὸ ὡς Ἐφετεῖον δικάσαν Πρωτοδικεῖον ἐν τῇ προσβαλλομένῃ ἀποφάσει του, ἔλαβεν ὑπ' ὄψιν τὸν ἰσχυρισμὸν τοῦ ἀναιρεσιβλήτου, ὅτι ὁ ἀναιρεσιβλήτος δὲν μετέβη εἰς τὴν θέσιν του καὶ ἀπέρριψεν αὐτὸν ὡς μὴ βάσιμον.

Ἐπειδὴ, ὡς ἀποδεικνύεται ἐκ τοῦ δικογράφου τῆς ἀγωγῆς, δὲν ἐμπεριέχεται ἐν αὐτῇ ὁμολογία τοῦ ἀναιρεσιβλήτου, ὅτι δὲν εἰργάσθη καθ' ὅλον τὸν μῆνα Ἰούλιον.

Ἐπειδὴ τὸ δικάσαν Πρωτοδικεῖον δέχεται, ὡς ἀποδεικνύεται ἐκ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως, ἀναφερομένης, ὡς εἴρηται, εἰς τὰς αἰτιολογίας τῆς ἀποφάσεως τοῦ Εἰρηνοδικείου, ὅτι τὸ Δημόσιον δὲν ἡμφισβήτησε τὸν ἰσχυρισμὸν τοῦ ἀναιρεσιβλήτου, ὅτι 18 ἡμέραι ἀπητοῦντο ἵνα μεταβῇ ἐξ Αἰτωλικοῦ εἰς Μεγαλοῦπολιν καὶ ἐκείθεν εἰς Ἀστακόν, ἐνθὰ τελευταῖον μετέβη, κατ' ἀκολουθίαν δὲν ἦτο ὑπόχρεων νὰ διατάξῃ περὶ τούτου ἀπόδειξιν, διότι ἀπόδειξις διατάσσεται μόνον ἐπὶ τῶν ἀμφισβητουμένων ἰσχυρισμῶν (ἄρθρ. 244, 245 § 1 Πολ. Δικονομίας).

Ἐπειδὴ κατὰ ταῦτα πάντες οἱ ἐπὶ τῶν ἐναντίων προϋποθέσεων ἐρεϊδόμενοι ἀναιρέσεως λόγοι μὴ βάσιμοι εἰσίν.

Διὰ ταῦτα,

Ἰδὼν καὶ τὰρθρα 833 καὶ 210 Πολ. Δικονομίας.

Ἀπορρίπτει τὴν αἴτησιν ἀναιρέσεως τοῦ Δημοσίου κατὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 9487 τοῦ 1893 ἀποφάσεως τοῦ Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν.

Καταδικάζει τὸ Δημόσιον εἰς τὴν δικαστικὴν δαπάνην τοῦ ἀναιρεσιβλήτου ὀριζομένην εἰς δραχ. (40) τεσσαράκοντα.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις τῇ δεκάτῃ τρίτῃ (13) Μαΐου 1898, ἐδημοσιεύθη δὲ τῇ δεκάτῃ ὀγδόῃ (18) Μαΐου 1898.

Ὁ Πρόεδρος
Κ. Σημαντήρας

Ὁ Γραμματεὺς
Γ. Καστόρχης

~~~~~  
**Ἀριθ. 110**

(Πρόκειται περὶ διορισμοῦ ἀντιπροσώπων ἐν ἐκλογαῖς)

~~~~~  
Ἀριθ.

111	}	Τμήμα Β'.
112		
113		
114		

(Ἐρήμην ἐναγομένων, οὐδὲν λύουσι ζήτημα)

~~~~~
Ἀριθ. 115

Τὸ Δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου

Τμήμα Β'.

Συγκείμενον ἐκ τῶν Δικαστῶν Μιχ. Διγενῆ, Ἀντιπροέδρου (κωλυομένου τοῦ προέδρου), Ἀνδρ. Μανδραπήλια, Εἰσηγητοῦ, Ἰω. Δουβουνιώτου, Στ. Ἀνδροπούλου, Β. Παπαδοπούλου, Β. Ροντήρη καὶ Ἰω. Τσάτσου· παρόντων τοῦ τε Ἀντεισαγγελέως Κωνστ. Μανᾶκη καὶ τοῦ ὑπογραμματέως Π. Βαρουξάκη.

Συνεδριάσαν δημοσίᾳ ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ τοῦ καταστήματος αὐτοῦ τῇ δεκάτῃ ἑκτῇ Μαΐου, ἵνα δικάσῃ ἐπὶ τῆς ἐξῆς ὑποθέσεως μεταξὺ

Τοῦ ἐκκαλοῦντος Παναγῆ Παπαῶ, κατοικοῦ Ἐλευσίνος, παρασταθέντος διὰ τοῦ πληρεξουσίου του Κων. Σταυροπούλου, δικηγόρου, καὶ

Τοῦ ἐφesiβλήτου Σπυρίδωνος Π. Βασίλη, κατοικοῦ ἐπίσης, παρασταθέντος διὰ τοῦ πληρεξουσίου του Ἰωάν. Εὐταξία, δικηγόρου.

Ὁ Σπυρ. Π. Βασίλης διὰ τῆς ἀπὸ 8 Ἰουλίου 1883 ἐνώπιον τοῦ Εἰρηνοδικοῦ Ἐλευσίνος ἀγωγῆς κατὰ τοῦ Παναγῆ Παπαῶ ἐξέθηκεν ὅτι εἰς τὴν πεδιάδα Ἐλευσίνος, μετὰ τῶν ἀδελφῶν Γεωργίου καὶ Κωνσταντίνου Α. Πανταζῆ καὶ Παναγῆ Σ. Πανταζῆ, ἔχει εἰς τὴν ἀποκλειστικὴν κυριότητά του ἥμισυ ζευγαρίου γῆς, ἥτοι ἀγροὺς

ἐκ στρεμμάτων 80· ὅτι ἐκ τῶν ἀγρῶν τούτων ὁ ἐναγόμενος ἔσπειρε σίτον ἐπὶ 45 στρεμμάτων ἄνευ τῆς συναινέσεώς του, ἤτοι ἔσπειρεν ἐπὶ 15 στρεμμάτων ἀγροῦ ἀνηκόντων εἰς αὐτὸν κατ' ἀναλογίαν, ὃν καὶ ἐθέρισεν· ἐπομένως ἐζημίωσεν αὐτὸν Δρ. 250 ἀς ὑπόχρεως ἐστὶ νὰ τῷ πληρώσῃ καὶ ἤτῃσασα νὰ ὑποχρεωθῇ ὁ ἐναγόμενος καὶ διὰ προσωπικῆς κρατήσεως νὰ τῷ πληρώσῃ Δρ. 250 ἐντόκως.

Συζητήσεως γενομένης τὸ Εἰρηνοδικεῖον ἐξέδοτο τὰς ἐξῆς ἀποφάσεις 1) τὴν ὑπ' ἀριθ. 428 (1883), δι' ἧς ὑπεχρέωσε τοὺς διαδίκους ν' ἀποδείξωσιν, ὁ μὲν ἀναγόμενος, ὅτι ὁ ἐνάγων συνήνεσεν, ὥπως σπεύρῃ ὁ ἐναγόμενος τοὺς ἐν τῇ ἀγωγῇ ἀγροὺς κοινούς καὶ ἀδιαιρέτους τυγχάνοντας μετὰ τῶν ἀδελφῶν Γ. καὶ Κ. Πανταζῆ, παρὰ τῶν ὁποίων ἐνοικίασε τούτους, ὁ δ' ἐνάγων καὶ διὰ μαρτύρων, πόσα στρέμματα ἐκ τῶν ἐν τῇ ἀγωγῇ ἀγρῶν ἔσπειρεν ὁ ἐναγόμενος, πόσον ποσὸν σίτου παρήγαγε καὶ ποία ἢ κατ' ὅκαν ἄξια τοῦ σίτου τούτου, 2) τὴν ὑπ' ἀριθ. 694 (1883), δι' ἧς ἐπέβαλεν ἐπαχτὸν ὄρκον εἰς τὸν ἐνάγοντα, ὅτι δὲν συνήνεσεν εἰς τὴν σποράν τῶν ἐν τῇ ἀγωγῇ ἀγρῶν, καὶ ὅτι οἱ σπαρέντες οὗτοι ἀγροὶ εἰσὶν ἐκτάσεως 45 στρεμμάτων καὶ 3) τὴν ὑπ' ἀριθ. 452 (1884), δι' ἧς μετὰ δόσιν ὄρκου ὑπὸ τοῦ ἐνάγοντος, περὶ τοῦ ὅτι τὰ σπαρέντα 45 στρέμματα ἀγροῦ παρήγαγον 80 κοιλὰ σίτου, ἐδέχθη τὴν ἀγωγὴν καὶ ὑπεχρέωσε τὸν ἐναγόμενον νὰ πληρώσῃ τῷ ἐνάγοντι τὸ ἐν τρίτον τοῦ παραχθέντος ἐκ τῶν 45 στρεμμάτων ἀγροῦ σίτου πρὸς Δρ. 6 60)00 τὸ κοιλὸν, ἤτοι λεπτὰ 30 τὴν ὅκαν ἐντόκως ἀπὸ τῆς ἀγωγῆς. Ἐκκληθεῖσάντων ἀποφάσεων τούτων ὑπὸ τοῦ ἐναγομένου, τὸ Πρωτοδικεῖον Ἀθηνῶν διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 3142 (1885) ἀποφάσεως, μεταρρυθμίσαν αὐτὰς, ἀπέριψε τὴν ἀγωγὴν. Ἀλλὰ τὴν ἀπόφασιν ταύτην τοῦ Πρωτοδικείου ἐπὶ τῇ αἰτήσει τοῦ ἐνάγοντος, ἀνῆρσεν ὁ Ἄρειος Πάγις διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 65 (1896) ἀποφάσεως καὶ παρέπεμψε τὴν ὑπόθεσιν διὰ τὴν κατάλληλον ἐφαρμογὴν τοῦ νόμου εἰς τὸ Β' αὐτοῦ τμήμα.

Ἐπομένως καὶ μετὰ τὴν νόμιμον προδικασίαν, εἰσῆχθη ἡ προκειμένη ὑπόθεσις εἰς τὸ ἀκροατήριον τοῦ Δικαστηρίου τούτου πρὸς συζήτησιν κατὰ τὴν ἐν ἀρχῇ τῆς παρούσης ἀναφερομένην συνεδρίασιν, καθ' ἣν οἱ παραστάντες πληρεξούσιοι τῶν διαδίκων διὰ τῶν ἀναγνωσθεῖσάντων ἐγγράφων προτάσεων των, ἤτῃσαντο ὁ μὲν τοῦ ἐκκαλούντος τὴν παραδοχὴν τῆς ἐφέσεως, τὴν ἐξαφάνισιν τῶν ἐκκαλουμένων ἀποφάσεων, τὴν ἀπόρριψιν τῆς ἀγωγῆς καὶ τὴν καταδίκην τοῦ ἀντιδίκου τοῦ εἰς τὰ ἐξόδα καὶ τέλη, ὁ δὲ τοῦ ἐφεισιβλήτου, τὴν ἀπόρριψιν τῆς ἐφέσεως καὶ τὴν καταδίκην τοῦ ἀντιδίκου τοῦ εἰς τὰ ἐξόδα καὶ τέλη.

Ἀκούσαν αὐτῶν ἀναπτυζάντων καὶ προφορικῶς τὰς προτάσεις των ταύτας· καὶ τοῦ Ἀντεισαγγελέως· Ἰδόν τὴν δικογραφίαν· Σκεφθὲν κατὰ τὸν νόμον.

Ἐπειδὴ, ὡς ἀπεφάνητο καὶ τὸ Α' τμήμα διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 65 τοῦ 1896 ἀποφάσεώς του, κατ' οὐδεμίαν τοῦ νόμου διάταξιν παρέχεται εἰς τὸν κοινωνὸν ἀπεριόριστον δικαίωμα νὰ ἐκμισθῇ τὸ κοινὸν πρᾶγμα αὐτοβούλως καὶ ἄνευ τῆς συναινέσεως τῶν συγκοινωνῶν, ἐξαιρετικῶς δὲ μόνον ἐπιτρέπεται νὰ πράξῃ τοῦτο, ὡσάκις εὐρίσκεται εἰς ἀδυναμίαν νὰ διοικήσῃ κατ' ἰδίαν τὸ ἐπιβάλλον αὐτῷ μέρος, ἢ συντρέχουσιν αἱ προϋποθέσεις τῆς διαχειρίσεως τῶν ἄλλοτρίων· οὐδετέρα ὁμῶς τῶν περιπτώσεων τούτων συμπίπτει ἐν προκειμένῳ, αἱ δὲ ἔνεκα τοῦ ἀδιαιρέτου τῶν ἰδανικῶν μεριδίων τῶν κοινωνῶν ἀναφυόμεναι δυσχέρειαι περὶ τὴν διοίκησιν τῶν κοινῶν πραγμάτων οὐκ εἰσὶ καθ' ἑαυτὰς ἀποχρῶσαι, ὅπως διακασιολογήσωσι μονομερεῖς καὶ αὐτοβούλους ἐκμισθώσεις αὐτῶν, ἀφοῦ ἕκαστος τῶν συγκοινωνῶν δύναται νὰ ἐκμισθώσῃ κατ' ἰδίαν τὸ ἀναλογοῦν αὐτῷ ἰδανικὸν μερίδιον, ὑποκαθιστῶν εἰς τὰ ἑαυτοῦ δίκαια τὸν μισθωτὴν, δικαιούμενον κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς μισθώσεως νὰ συνεννοῇται μετὰ τῶν λοιπῶν κοινωνῶν περὶ τῆς διοικήσεως τοῦ μισθωθέντος, ὡς ὄφειλε νὰ πράξῃ καὶ αὐτὸς ὁ συγκοινωνός, ὀρθῶς ἄρα αἱ ἐκκαλούμεναι ἀποφάσεις ἐθεώρησαν ἄλυσιτελῆ τὴν ὑπὸ τοῦ ἐκκαλοῦντος ἀντιταχθεῖσαν μονομερῆ ἐκμίσθωσιν τῶν κοινῶν ἁγρῶν, καὶ τὸ ἐκ τοῦ ἐναντίου παράπονον αὐτοῦ δὲν ἔχεται βασιμότητος.

Ἐπειδὴ ἡ ἀγωγή, καθ' ἣ συνάγεται ἐκ τοῦ συνόλου αὐτῆς, βάσιν ἔχει διατάραξιν κατοχῆς, ἐξ ἧς γεννᾶται κατὰ νόμον (lex. 3 § 11 Πανδ. 43.17) καὶ δικαίωμα πρὸς ἀποζημίωσιν «*quanti interest possessionem retinere*», δυνάμενον, ὡς πᾶν κεκτημένον ἰδιωτικὸν δικαίωμα, νὰ ἐνασκηθῇ συνωδᾶ τῷ ἄρθρῳ 1 τῆς Πολιτ. Δικονομίας καὶ δι' ἰδίας προσωπικῆς ἀγωγῆς, καθὼς ἐπὶ τοῦ προκειμένου, ἀνεξαρτήτως τοῦ τὴν παῦσιν τῆς περαιτέρω διαταράξεως ἐπιδιώκοντος κατοχικοῦ παραγγέλματος· ἀμφισβητήσαντος ὁμῶς τοῦ ἐκκαλοῦντος κατὰ τὴν πρώτην ἐνώπιον τοῦ εἰρηνοδικοῦ συζήτησιν, καθ' ἣς προκύπτει ἐκ τῶν προσεγομένων σχετικῶν πρακτικῶν, τὴν ἀναλογίαν τῆς ἐνοχῆς τοῦ ἐφεισβλήτου ἐπὶ τῶν ἀξιουμένων ὑπ' αὐτοῦ ὡς κατεχομένων ἀδιαιρέτως κοινῶν ἁγρῶν, ἡμαρτημένως ἢ πρώτῃ τῶν ἐκκαλουμένων ἀποφάσεων ἐξέλαβεν ὡς μὴ ἀμφισβητηθὲν τὸ στοιχεῖον τοῦτο τῆς βάσεως τῆς ἀγωγῆς, καὶ παρέλιπε νὰ ἀποφανθῇ ἐπὶ τῆς ἐγερθείσης ἀμφισβητήσεως αὐτοῦ· βάσιμον ἐπομένως τὸ σχετικὸν παράπονον καὶ μετερρυθμιστέα κατὰ τοῦτο ἡ ἀπόφασις ἐπὶ τῷ τέλει νὰ ὑποχρεωθῇ προσέτι ὁ ἐφεισβλητὸς ν' ἀποδείξῃ καὶ

μυρτύρων, οὔτης ἀνεφίκτου τῆς ἐγγράφου ἀποδείξεως, ὅτι κατεῖ-
αιρέτως, διανοίᾳ κυρίου ὡς συγκοινωνὸς κατὰ τὸ ἐν τρίτον
ν τῇ ἀγωγῇ περιγραφομένους ἀγροῦς.

πειδὴ ἐπάναγκες παρίσταται ν' ἀναβληθῇ ἡ περαιτέρω τῆς ὁ-
πως ἐξέτασις μέχρι τῆς προσαγωγῆς καὶ τῆς ἀποδείξεως τὰς

Διὰ τεῦτα,

ὄν καὶ τ' ἄρθρα 776 καὶ ἐπομ. καθῶ; καὶ τ' ἄρθρ. 248 καὶ
τῆς Πολ. Δικονομίας.

εχόμενον τὴν ἔφισιν καὶ
εταρρυθμίζον ἐν μέρει κατὰ τὰ ἐν τῷ σκεπτικῷ τὴν πρώτην
καλουμένων ἀποφάσεων.

ἀναβῆλλον δὲ ν' ἀποφασίσῃ κατὰ τὰ λοιπὰ καὶ περὶ τῶν ἐξό-

ποχρεοὶ τὸν ἐφεσίβλητον ν' ἀποδείξῃ καὶ διὰ μυστύρων ἐντὸς
μίας εἰκοσίν (20) ἡμερῶν ἀπὸ τῆς νομίμου κοινοποιήσεως τῆς
σης, ὅτι κατεῖχεν ἀδαιρέτως, διανοίᾳ κυρίου, καὶ ἐνέμετο ὡς
κωνὸς κατὰ το ἐν τρίτον 1)3 τοὺς ἐν τῇ ἀγωγῇ περιγραφομέ-
εγροῦς, καθ' ὃν χρόνον ἀναφέρεται ἐν αὐτῇ, ὅτι ἐσπάρησαν ὑπὸ
καλουῦντος.

ορίζει Εἰσηγητὴν τὸν Εἰρηνοδίκην Ἐλευστίνος, ὅστις θέλει ἐ-
εἰ τοὺς μέρτυας ἐν τῷ Εἰρηνοδικειακῷ καταστήματι καὶ ἐν-
τῆς ἀνωτέρω προθεσμίας εἰς ἡμέραν καὶ ὥραν παρ' αὐτοῦ ὀρι-

ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις τῇ εἰκοστῇ ἑκτῇ Μαΐου
Ἐδημοσιεύθη δ' αὐτόθι τῇ τριακοστῇ (30) Μαΐου 1898.

Ο Ἀντιπρόεδρος Ὁ Ὑπογραμματαὺς

Μιχ. Διγενῆς

Π. Βαρουξάκης

Ἄρθ. 116

Τὸ Δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου

Τμήμα Β'.

συγκείμενον ἐκ τῶν Δικαστῶν Μιχ. Διγενῆ, Ἀντιπροέδρου (κω-
νίου τοῦ προέδρου) Σ. Ἀνδροπούλου, Β. Παπαδόπουλου, Β.
ήρη καὶ Ἰω. Τσάτσου παρόντων τοῦ τε Ἀντεισαγγελέως Κ.
άκη καὶ τοῦ Ὑπογραμματοῦς Π. Βαρουξάκη.

Ὑνεδριάσαν δημοσίᾳ ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ τοῦ καταστήματος αὐ-

ΑΠΟΦΑΣΕΙΣ ΑΡΕΙΟΥ ΠΑΓΟΥ

56

τοῦ τὴν δεκάτην ἔκτην Μαΐου 1898, ἵνα δικάσῃ ἐπὶ τῆς ἐξῆς ὑποθέσεως μεταξὺ

Τοῦ καλοῦντος Κ. Σταυροπούλου, κατοικοῦ Ἀθηνῶν, ὡς ἐκδοχέως τῶν δικαιωμάτων τῆς Ἀννέζης, χήρας Γεωργίου Γρυπαίου, κληρονόμου τοῦ ἀποβιώσαντος Βασιλείου Κριεζῆ, παρασταθέντος αὐτοπροσώπως καὶ διορίσαντος ἐπ' ἀκροατηρίου πληρεξουσίου τοῦ τὸν δικηγόρον Θρ. Ἀγγελόπουλον Ἀθάνατον, καὶ τοῦ καθ' οὗ ἡ κλῆσις Δημοσίου, ἀντιπροσωπευομένου ὑπὸ τοῦ Ὑπουργοῦ τῶν Οἰκονομικῶν, ἐδρεύοντος ἐν Ἀθήναις, παρασταθέντος διὰ τοῦ πληρεξουσίου τοῦ Α. Θεοδωρίδου Νομικοῦ Συμβούλου.

Ὁ Κωνστ. Σταυρόπουλος διὰ τῆς ἀπὸ 22 Ἀπριλίου 1898 κλήσεώς του ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου τούτου κατὰ τοῦ Δημοσίου ἐξέθηκεν, ὅτι διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 36 (1896) ἀποφάσεως τοῦ δικαστηρίου τούτου καὶ συμφώνως πρὸς τὸν διὰ ταύτης ἐπιβληθέντα τῷ Β. Κριεζῇ, τὸν δεθέντα παρ' αὐτοῦ, ὡς ἐκδοχέως τῆς κληρονόμου του, ὄρκον δυνάμει τῆς ἐτέρας ὑπ' ἀριθ. 162 (1897) ἀποφάσεως τοῦ δικαστηρίου τούτου, καθ' ἃ προκύπτει ἐκ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 39 τῆς 18 Ἰανουαρίου 1888 πρακτικοῦ, τὸ δημόσιον ὑπεχρεώθη ὀριστικῶς, τελεσιδίκως καὶ ἀμετακλήτως νὰ τῷ παραδώσῃ αὐτοῦσιον τὸ ἐν τῇ ἀγωγῇ τοῦ δικαιοπαρόχου του Β. Κριεζῇ καὶ τῇ ἀπὸ 11 Νοεμβρίου 1886 τοῦ Εἰρηνοδίκου καὶ Δημάρχου Σουλινᾶ ἐκθέσει ἀπογραφῆς ἀναφερόμενον δίκανον ὄπλον Λεφοσεῖ, ἐν καλῇ καταστάσει μετὰ τῆς φυσιογισθῆκης αὐτοῦ καὶ ἐν κυτίον μετὰ τῶν πρὸς καθαρισμόν του χρησίμων, ὅπερ παρέλαβε μετὰ τῆς λοιπῆς ἀπογραφείσης περιουσίας τοῦ Στ. Κριεζῆ ὃ ἐν Σουλινᾷ ὑποπρόξενος τῆς Ἑλλάδος Ν. Κουτσαλέζης· ὅτι, καίτοι ἐκοινοποίησεν αὐτῷ τὰς ἄνω ἀποφάσεις μετὰ τοῦ πρακτικοῦ καὶ μετ' ἐπιταγῆς ὅπως οὖν τοῖς ἄλλοις τῷ ἀποδώσῃ τὰ ἄνω ἐπιδικασθέντα αὐτῷ κινητὰ, ἅτινα τὴν 11 Νοεμβρίου 1886 παρέλαβε δυνάμει τῶν συνθηκῶν διὰ τοῦ προξένου του, ὅπως τὰ παραδώσῃ εἰς τὸν κληρονόμον τοῦ ἀποβιώσαντος, οὐχ ἦττον δὲν ἐξετέλεσεν ἔμπροσθεν τῆς ἀποφάσεως ταύτης, ἥτοι ἄχρι τοῦδε δὲν τῷ παρέδωκεν τὰ ἐπιδικασθέντα αὐτοῦσια· ὅτι τὸ δικαστήριον τοῦτο εἶνε ἀρμόδιον νὰ ἐκκαθαρίσῃ τὴν πληρωτέαν αὐτῷ ἀποζημίωσιν διὰ τὴν ἀξίαν τῶν ἄνω κινητῶν, ἅτινα τὸ δημόσιον καίτοι ὃν θεματοφύλαξ, δὲν τῷ παρέδωκεν αὐτοῦσια, ἐξαφανισθέντα ὑπὸ τῶν ἐκπροσωποῦντων αὐτὰ ὑπαλλήλων του, εἰς αὐτὸν δ' ἔνεκεν τῆς ὑπερθέσεως ταύτης τοῦ ἀδικήσαντος δημοσίου δίδεται τὸ δικαίωμα νὰ ζητήσῃ τὸν προσδιορισμὸν τῆς ἀξίας των καὶ ταύτην ζητεῖ, ὅλα ἦτο κατὰ τὴν ἐποχὴν τῆς παραλαβῆς πρὸς πράξεις τῶν πραγμάτων του, ἥτις συμ-

πίπτει καὶ μὲ τὴν ἐποχὴν τῆς ἐξαφανίσεως, ἦτοι τὸν Νοέμβριον τοῦ 1886, ὅτε τὰ τοιαῦτα κινητὰ εἶχον ἀξίαν 500 ἕως χιλίων δραχμῶν, καὶ τὸ ποσὸν τοῦτο τῶν δραχμῶν 800 ζητεῖ νὰ ἐκκαθαρίσῃ καὶ προσδιορίσῃ τὸ δικαστήριον εἰς ἐκτέλεσιν τῆς διατάξεώς του περὶ αὐτουσίᾳς παραδόσεως τῶν πραγμάτων του, ἣν δὲν ἐξέτελεσεν, οὐδὲ δύναται νὰ ἐκτελέσῃ τὸ ἀντιδίκον, ἐξαφνισθέντων τῶν ἐπιδικασθέντων αὐτῷ παρὰ τὸν νόμον ὑπὸ τοῦ ἀντιδίκου θεματοφύλακος καὶ ἤτήσατο νὰ προσδιορίσῃ τὸ δικαστήριον τὴν δοτέαν αὐτῷ ὑπὸ τοῦ δημοσίου ἀξίαν τῶν περὶ ὧν πρόκειται κινητῶν πραγμάτων ἐκ δραχ. 800, ἃς ἤξιζον ταῦτα κατὰ τὸν Νοέμβριον τοῦ 1886, ὅτε παρελήφθησαν καὶ ὅτε ὑπεξηρέθησαν, ἐντόκως ἀπὸ τῆς ἀγωγῆς καὶ νὰ τὸ καταδικάσῃ πρὸς τούτοις εἰς τὰ ἐξόδα καὶ τέλη.

Ἐπομένως καὶ μετὰ τὴν νόμιμον προδικασίαν, εἰσῆχθη ἡ προκειμένη ὑπόθεσις εἰς τὸ ἀκροατήριον τοῦ δικαστηρίου τούτου πρὸς συζήτησιν κατὰ τὴν ἐν ἀρχῇ τῆς παρούσης ἀναφερομένην συνεδριάσιν, καθ' ἣν πρέσθησαν ἀμφότεροι οἱ τῶν διαδίκων πληρεξούσιοι, οἵτινες διὰ τῶν ἀνχρησθεισῶν ἐγγράφων προτάσεων των, ἤτησαντο :

Ὁ μὲν τοῦ καλοῦντος Κ. Σταυροπούλου, νὰ προσδιορίσῃ τὸ δικαστήριον τὴν δοτέαν αὐτῷ ὑπὸ τοῦ Δημοσίου ἀξίαν τῶν περὶ ὧν πρόκειται κινητῶν πραγμάτων εἰς δραχ. 800, ἃς ἤξιζον ταῦτα κατὰ τὸν Νοέμβριον τοῦ 1886, ὅτε παρελήφθησαν καὶ ὅτε ὑπεξηρέθησαν, ἐντόκως ἀπὸ τῆς ἀγωγῆς καὶ νὰ τὸ καταδικάσῃ πρὸς τούτοις εἰς τὰ ἐξόδα καὶ τέλη,

Ὁ δὲ τοῦ καθ' οὗ ἡ κλήσις Δημοσίου, τὴν ἀπόρριψιν τῆς κλήσεως ὡς ἀναρμόδιως εἰσαγομένης ἐνώπιον τοῦ Ἀρείου Πάγου, καὶ τὴν καταδικὴν τοῦ ἀντιδίκου εἰς τὰ ἐξόδα καὶ τέλη

Ἀκούσαν αὐτῶν ἀνχπτουζάντων τὰς προτάσεις των ταύτας, καὶ τοῦ Ἀντεισαγγελέως· Σκεφθὲν κατὰ τὸν Νόμον.

Ἐπειδὴ τὸ Δικαστήριον τοῦτο διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 336 τοῦ ἔτους 1896 ἀποφάσεώς του ἐδίκασεν ὀριστικῶς ὑπὸ τὸν ὅρον τῆς δόσεως τοῦ ἐν αὐτῷ διατυπουμένου ὅρκου, καὶ τοῦ ὅρκου τούτου δοθέντος ὑπὸ τοῦ νῦν καλοῦντος Κ. Σταυροπούλου, ὡς προκύπτει ἐκ τοῦ κοινοποιηθέντος εἰς τὸ δημόσιον σχετικοῦ πρακτικοῦ, ἀπέξεδύθη πάσης νομίμου δικαιοδοσίας αὐτοῦ ἐπὶ τῆς προκειμένης διαφορᾶς τὸ δικαστήριον τοῦτο· κατ' ἀκολουθίαν ἡ προκειμένη κλήσις τοῦ ἐνάγοντος δι' ἧς ζητεῖται ὁ προσδιορισμὸς τῆς ἀξίας τοῦ ἐπιδικασθέντος ὅπλου ὡς μὴ δυνάμενου νὰ ἀποδοθῇ αὐτουσίως, ἀποβίνει

ἀπαράδεκτος, τοῦ δικαστηρίου τούτου μὴ ἔχοντος πλὴν δικαιοδοσίαν νὰ δικάσῃ ἐπ' αὐτῆς.

Διὰ ταῦτα,

Καὶ ἰδὼν τᾶριθ. 210 καὶ ἐπεμ. Πολ. Διοικονομίας.

Ἀπορρίπτει ὡς ἀπαράδεκτον τὴν ἀπὸ 22 Ἀπριλίου 1898 κλησιν τοῦ Κ. Σταυροπούλου.

Ἐπιβάλλει τούτῳ τὰ τῆς παρούσης δίκης ἔξοδα τοῦ Δημοσίου μετριάζόμενα εἰς δραχμὰς τριάκοντα (30) καὶ τὰ τέλη.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις τὴν εἰκοστὴν ἑκτὴν (26) Μαΐου 1898, ἐδημοσιεύθη δὲ τὴν τριακοστὴν (30) Μαΐου 1898.

Ὁ Ἀντιπρόεδρος

Μιχ. Διγενῆς

Ὁ Ὑπεγραμματοεὺς

Π. Βαρουξάκης

Ἀριθ. 117

Τὸ Δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου

Τμήμα Β'.

Συγκείμενον ἐκ τῶν δικαστῶν Μ Διγενῆ, Ἀντιπροέδρου (κωλυομένου τοῦ Προέδρου), Ἀν. Μανδραπήλια, Ἰω. Δουβουνιώτου, Στ. Ἀνδροπούλου, Εἰσηγητοῦ, Β. Παπαδοπούλου, Β. Ροντήρη καὶ Ἰω. Τσάτσου· παρόντων τοῦ τε Ἀντεισαγγελέως Κωνστ. Μανιάκη καὶ τοῦ Ὑπογραμματοεὺς Π. Βαρουξάκη.

Συνεδριάσαν δημοσίᾳ ἐν τῇ ἀκροατηρίῳ τοῦ καταστήματος αὐτοῦ τὴν εἰκοστὴν πέμπτην Ἀπριλίου 1898, ἵνα δικάσῃ ἐπὶ τῆς ἐξῆς ὑποθέσεως, μεταξὺ τοῦ ἐνάγοντος Ἰωάν. Τσουκάτου κατοικοῦ Ἀθηνῶν, παρασταθέντος διὰ τοῦ πληρεξουσίου του Ἰωακείμ Ἰωσὴφ, δικηγόρου· καὶ

Τῆς ἐναγογένης ἐταιρείας τῶν Μεταλλουργείων Λαυρίου, ἔδρουσος ἐν Ἀθήναις, ἐκπροσωπούμενης ὑπὸ τοῦ Προέδρου τοῦ διοικητικοῦ Συμβουλίου αὐτῆς Β. Κάββα, παρασταθέντος διὰ τοῦ πληρεξουσίου του Γ. Μίληση δικηγόρου. Ὁ Ἰωάννης Τσουκάτος διὰ τῆς ἀπὸ εἰκοστῆς δευτέρας Ἰανουαρίου 1884 ἐνώπιον τοῦ Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν ἀγωγῆς του, κατὰ τῆς διαληφθείσης ἐταιρείας τῶν Μεταλλουργείων Λαυρίου, ἐξέθηκεν, ὅτι δυνάμει τοῦ ΑΜΖ. τῆς 22 Ἰουνίου 1882 νόμου, ἐπεκυρώθη ἡ ἀπὸ 4 Μαΐου ἰδίου ἔτους σύμβασις μεταξὺ τῆς Κυβερνήσεως καὶ τῆς εἰρημένης ἐταιρείας, δι' ἣς παρεχωρήθη αὐτῇ ἡ κατασκευὴ τοῦ ἀπ' Ἀθηνῶν εἰς Λαύριον σιδηροδρόμου καὶ ὠρίσθη μεταξὺ τῶν ἄλλων, ὅτι αἱ ὑπ' αὐτοῦ κα-

ταλαμβανόμεναι ιδιόκτητοι γαῖαι υπάγονται εἰς τὴν κατηγορίαν τῆς δημοσίας ἀνάγκης καὶ ἀποζημιοῦνται κατὰ τὰς τοῦ περι ὁδοποιίας ΣΕΓ' τοῦ 1867 νόμου διατάξεις· συνεπεία τούτων ἀρξαμένης τῆς κατασκευῆς τοῦ σιδηροδρόμου, ἡ εἰρημένη ἐταιρία κατέλαβε τὸ ἐν τῇ θέσει Θυμαράκια τῶν Ἀθηνῶν κείμενον καὶ ἐν τῇ ἀγωγῇ ὀριζόμενον γῆπεδόν του, ἐκτάσεως μέτρων γαλλικῶν 4830 καὶ 58)00, τὸ ἥμισυ τοῦ ὁποίου ἐξ ἀδιαιρέτου εἶχεν εἰς τὴν κυριότητα καὶ ἀναμφισβήτητον κατοχὴν του, τοῦ ἐτέρου ἡμίσεως ἐξ ἀδιαιρέτου ἀνήκοντος εἰς τὸν συγκυρίον του Μιχ. Σάμιον, περιελθὼν εἰς αὐτοὺς ἐξ ἀγορᾶς παρὰ τῆς Σοφίας χήρας Μερτίκαλη, δυνάμει συμβολαίου· ἐκ τοῦ γηπέδου τούτου ἡ ἐναγομένη ἐταιρία τὸν εἰδοποίησεν, ὅτι καταλαμβάνει μέτρα 3886 καὶ 31)00 καὶ τὸν προσεκάλεσεν, ὅπως πληρωθῇ τὴν ἀξίαν αὐτῶν συμφώνως μετὰ τὴν γενομένην ἐκτίμησιν τῆς διοικητικῆς ἐπιτροπῆς, ἥτοι πρὸς δραχμὰς 5 καὶ 50)00 ἕκαστον μέτρον, μὴ δεχθέντος δὲ τοῦ ἐνάγοντος τὴν ἐκτίμησιν ταύτην, προέβησαν εἰς τὴν κατὰ νόμον πραγματοποιημοσύνην· ἀλλὰ καὶ οἱ διορισθέντες πραγματογνώμονες δὲν συμφώνησαν μεταξύ των· ἐπομένως δέον τὸ Δικαστήριον ν' ἀποφασίσῃ περὶ τῆς ἀξίας, νὰ ὀρίσῃ ταύτην εἰς δραχ. 9 δι' ἕκαστον μέτρον, ἀνερχομένης ἐν ὅλῳ εἰς δραχ. 34 977, ὧν τὸ ἥμισυ ἐκ δρ. 17.488 καὶ 50)00 ἀνήκει εἰς αὐτὸν· καὶ ᾗτήσατο νὰ υποχρεωθῇ ἡ ἐναγομένη ἐταιρία νὰ τῷ πληρώσῃ διὰ τὸν ὑπ' αὐτῆς καταληφθέντα ὥρον πρὸς δραχ. 9 δι' ἕκαστον μέτρον, δραχ. 17.488 καὶ 50)00 ἀξίαν τοῦ ἡμίσεως χώρου τῶν 3886 καὶ 31)00 μέτρων, ἐντόκως ἀπὸ τῆς πρὸς αὐτὴν εἰδοποιήσεως.

Συζητήσεως γενομένης τὸ Πρωτοδικεῖον ἐξέδοτο τὴν ὑπ' ἀριθ. 3414 τοῦ 1884 ὀριστικὴν ἀπόφασίν του, δι' ἧς ἐδέχθη τὴν προκειμένην ἀγωγὴν τοῦ ἐνάγοντος Ἰωάν. Τσουκάτου καὶ ὑπεχρέωσε τὴν ἐναγομένην ἐταιρίαν νὰ πληρώσῃ αὐτῷ δρ. 7 1)2 δι' ἕκαστον μέτρον, ἥτοι διὰ τὸ ἀναλογοῦν αὐτῷ ἥμισυ τοῦ γηπέδου δραχ. 14573 καὶ 78)00 ἐντόκως πρὸς 8 0)0 κατ' ἔτος ἀπὸ τῆς καταλήψεως, ἥτοι ἀπὸ τῆς 22 Ἰουλίου 1883 μέχρι ἐξοφλήσεως.

Ἀλλὰ τὴν ἀπόφασιν αὐτὴν τοῦ Πρωτοδικείου ὁ Ἄρειος Πάγος ἐπὶ τῇ αἰτήσῃ τῆς ἐναγομένης ἐταιρίας, διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 411 τοῦ 1894 ἀποφάσεώς του ἀνῆρσε παραπέμψας τὴν ὑπόθεσιν διὰ τὴν κατάλληλον ἐφαρμογὴν τοῦ νόμου εἰς τὸ Β' αὐτοῦ τμήμα.

Ἐπομένως συνεπεία κλήσεως καὶ μετὰ τὴν νόμιμον προδικασίαν, εἰσῆχθη ἡ προκειμένη ὑπόθεσις εἰς τὸ ἀκροατήριον τοῦ Δικαστηρίου τούτου (Τμ. Β'.) πρὸς συζήτησιν κατὰ τὴν ἐν ἀρχῇ τῆς παρούσης ἀναφερομένην συνεδρίαν, καθ' ἣν παρέστησαν οἱ τῶν

διαδίκων πληρεξούσιοι, οἵτινες διὰ τῶν ἀναγνωσθεισῶν ἐγγράφων προτάσεων τῶν, ἠτήσκητο ὁ μὲν τοῦ ἐνάγοντος τὴν παραδοχὴν τῆς ἀγωγῆς του, τὴν παραδοχὴν παντὸς ἰσχυρισμοῦ του, τὴν ἀπόρριψιν τῶν ἰσχυρισμῶν τῆς ἐναγομένης ἐταιρίας καὶ τὴν καταδίκην αὐτῆς εἰς τὰ ἐξοδα· ὁ δὲ τῆς ἐναγομένης ἐταιρίας τὴν ἀπόρριψιν τῆς ἀγωγῆς τοῦ ἐνάγοντος ὡς καὶ πασῶν τῶν ἐνστάσεων καὶ ἰσχυρισμῶν αὐτῆς ὡς ἀνυποστάτων καὶ ἀπαράδεκτων καὶ νὰ ὑποχρεωθῇ ὁ ἐνάγων νὰ τῇ ἐπιστρέψῃ δραχ. 4695 καὶ 90)οο ἐντόκως καὶ νὰ καταδικασθῇ οὗτος εἰς τὰ ἐξοδα.

Ἀκούσαν αὐτῶν ἀναπτυξάντων καὶ προφορικῶς τὰς προτάσεις τῶν ταύτας· καὶ τοῦ Ἀντισαγγελέως· διελθὼν τὴν δικογραφίαν· σκεφθὲν κατὰ τὸν νόμον.

Ἐπειδὴ ἀναιρεθείσης τῆς ὑπ' ἀριθ. 3414 τοῦ 1884 ἀποφάσεως τῶν ἐνταῦθα Πρωτοδικῶν ὑπὸ τοῦ Α' τμήματος, παρεπέμφθη ἡ προκειμένη δίκη ἐνώπιον τοῦ Δικαστηρίου τούτου διὰ τὴν κατ'ἀλλήλον τοῦ νόμου ἐφαρμογὴν.

Ἐπειδὴ κατὰ τὸν Νόμον ΣΕΓ'. τοῦ 1867 περὶ ὁδοποιίας (ἄρθρ. 34), εἰς δὲν τὸ περὶ οὗ ἡ δίκη ἀντικείμενον παραπέμπει ἡ διὰ τοῦ νόμου ΑΜΖ'. κυρωθεῖσα σύμβασις περὶ κατασκευῆς τοῦ ἀπ' Ἀθηνῶν εἰς Λαζύριον σιδηροδρόμου (ἄρθρ. 7), ἡ ἐκτίμησις τῶν καταλαμβανομένων γαιῶν καὶ κτημάτων γίνεται ἐπὶ τῇ βάσει τῆς ἀξίας αὐτῶν, ἣν εἶχον πρὸ τῆς συστάσεως τῆς ὁδοῦ.

Ἐπειδὴ ἐπὶ τοῦ προκειμένου τὸ δικάσαν Πρωτοδικεῖον παρερμηνεύσαν τὸν εἰρημένον νόμον, ἔλαβεν ἐσφαλμένως ὡς βάσιν τῆς ἐκτιμήσεως τοῦ γηπέδου τοῦ ἐνάγοντος τὴν κατὰ τὴν σύστασιν τῆς περὶ ἧς ὁ λόγος σιδηροδρομικῆς γραμμῆς ἀξίαν αὐτοῦ καὶ οὐχὶ τὴν προ αὐτῆς.

Ἐπειδὴ ἡ σύστασις τῆς σιδηροδρομικῆς ὁδοῦ ἐξ Ἀθηνῶν εἰς Λαζύριον ἐγένετο ἅμα ἐνεκρίθη ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῶν Ἐσωτερικῶν τὸ τῆς ὁδοῦ ταύτης διάγραμμα· ἐνεκρίθη δὲ τὸ διάγραμμα αὐτῆς τῇ 10 Δεκεμβρίου 1882, ὅπερ δὲν ἀμφισβητεῖται ὑπὸ τῶν διαδίκων· ἄρα ἡ ἐκτίμησις τοῦ ἐπιδίκου γηπέδου τοῦ ὑπὸ τῆς ὁδοῦ καταληφθέντος, δεόν νὰ γείνη κατὰ τὰ ἄνω εἰρημένα, ἐπὶ τῇ βάσει τῆς ἀξίας, ἣν εἶχε πρὸ τῆς 10 Δεκεμβρίου 1882.

Ἐπειδὴ οἱ κατὰ τὰς σχετικὰς διατάξεις τῶν μνησθέντων νόμων διορισθέντες ὑφ' ἑκατέρου τῶν διαδίκων πραγματογνώμονες, ὅπως ἀποφυνθῶσι περὶ τῆς ἀξίας τοῦ ἐπιδίκου γηπέδου, διεφώνησαν πρὸς ἀλλήλους, ὡς τοῦτο προκύπτει ἐκ τῶν ἐν τῇ δικογραφίᾳ ἐκθεσεῶν τῶν, τοῦ μὲν ἐνάγοντος ὀρίσαντος τὴν ἀξίαν αὐτοῦ πρὸς δραχ.

9 καθ' ἑκάστον τετραγωνικὸν μέτρον, τοῦ δὲ τῆς ἐναγομένης ἐταιρείας πρὸς δρ. 4.

Ἐπειδὴ ἐπομένως, διαφωνησάντων τῶν πραγματογνωμόνων περὶ τῆς ἀξίας τοῦ γηπέδου, ἔπρεπε κατὰ τὸ τελευταῖον ἰδίῳ τοῦ ἀρθρ. 34 τοῦ ΣΕΓ' νόμου, εἰς ὃ παραπέμπει τὸ ἀρθρον 3 τοῦ νόμου ΨΙΒ, νὰ ὀρίσῃ ταύτην ἀνακκλήτως τὸ Πρωτοδικεῖον· ἀναιρεθείσης ὁμῶς, κατὰ τὰ ἄνω εἰρημένα, τῆς μνησθείσης ἀποφάσεώς του, δεόν νὰ ὀρίσῃ αὐτὴν τὸ δικαστήριον τοῦτο.

Ἐπειδὴ τὸ Δικαστήριον, λαμβάνον ὑπ' ὄψει τὰς εἰρημένας ἐκτιμήσεις τῶν πραγματογνωμόνων καὶ τὰ παρ' ἀμφοτέρων τῶν δικῶν προσαγόμενα συμβόλαια τὰ πρὸ τῆς 10 Δεκεμβρίου 1882 συνταχθέντα, ἅτινα ἀφορῶσιν εἰς γήπεδα, ὧν ἡ ἀξία λογίζεται κατὰ τεκτονικοὺς πῆχεις καὶ οὐχὶ εἰς μέτρα τετραγωνικὰ ἐξ ὧν ἀποτελεῖται τὸ ἐπιδίκον, ὧν ἡ ἔκτασις μείζων οὕσα τοῦ τεκτονικοῦ πῆχεως, ἔχει προδήλως καὶ μείζονα τούτου ἀξίαν, κρίνει, ὅτι ἡ ἀξία τοῦ περὶ οὗ ὁ λόγος γηπέδου τοῦ ἐνάγοντός ἐστι πρὸς δραχ. 7 καὶ 50)οο κατὰ μέτρον.

Ἐπειδὴ τσκος ὀφείλεται ἀπὸ τῆς καταλήψεως τοῦ γηπέδου, διότι ἔκτοτε ἐστερήθη ὁ ἐνάγων τῆς χρήσεως αὐτοῦ.

Ἐπειδὴ ἐπομένως δεκτὴ ἐν μέρει ἐστὶν ἡ ἀγωγὴ τοῦ ἐνάγοντος, ὑπόχρεως δὲ ἡ ἐναγομένη ἐταιρεία νὰ πληρώσῃ αὐτῷ δραχ. δέκα τέσσαρας χιλιάδας πεντακοσίας ἐβδομήκοντα τρεῖς καὶ 75)οο ἐντόκως πρὸς 8ο)ο κατ' ἔτος ἀπὸ τῆς καταλήψεως, λόγῳ τῆς ἀξίας τοῦ ἡμίσσεως ἐξ ἀδιαίρετου καταληφθέντος ὑπὸ τῆς ἐταιρείας γηπέδου ἐκ μέτρων τετραγωνικῶν 3.886 καὶ 31)00.

Ἐπειδὴ ὁμῶς ἡ ἐναγομένη ἐταιρεία κατέβαλε τῷ ἐνάγοντι ἅπαν τὸ ἐπιδικαζόμενον αὐτῷ ἤδη ποσὸν μετὰ τῶν δικαστικῶν ἐξόδων κλπ. καὶ τῶν τόκων ἀπὸ τῆς καταλήψεως, γενομένης τῇ 20 Ἰουλίου 1883, ἥτοι δραχ. 15383, 28)οο, ὡς ταῦτα προκύπτουσιν καὶ ὑμολογοῦνται ἐκ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 23.978 τῆς 17 Ἰουλίου τοῦ 1884 συμβολαίου τοῦ Συμβολαιογράφου Ἀθηνῶν Α. Γαϊτάνου, ὁ δὲ ἐνάγων ἐδήλωσεν, ὅτι οὐδεμίαν ἄλλην ἀπαίτησιν ἔχει κατὰ τῆς ἐταιρείας.

Ἐπειδὴ κατ' ἀκολουθίαν ἡ αἴτησις τῆς ἐναγομένης ἐταιρείας περὶ ἀποδόσεως εἰς αὐτὴν δραχ. 4695 καὶ 90)00 ἐντόκως ἀπὸ τῆς ληψέως των, ἧς ὁ ἐνάγων εἶχε λάβει παρὰ τῆς ἐταιρείας πρὸς συμπλήρωσιν τῆς ἐπιδικασθείσης ἀξίας τοῦ γηπέδου, ἐκτελέσας τὴν πρωτόδικον ἀπόφασιν κατ' αὐτῆς, καὶ τὴν ἐπιστροφὴν τῶν ὁποίων διέταξεν ἡ ἀναιρετικὴ ἀπόφασις, ἐστὶν ἀπορριπτέα ὡς μὴ βάσιμος, διότι ἐπιδικιμαζομένου καὶ ἤδη ὑπὸ τοῦ Δικαστηρίου τούτου τοῦ

αὐτοῦ ποσοῦ, ὅπερ καὶ τὸ Πρωτοδικεῖον ἐπέδικασεν, οὐδεὶς νόμιμος λόγος ὑπάρχει, δικαιολογῶν τὴν παραδοχὴν τῆς τοιαύτης αἰτήσεως.

Ἐπειδὴ καταβληθέντος, ὡς ἄνω εἴρηται, τοῦ ὅλου ποσοῦ τῆς ἀπαιτήσεως παρὰ τῆς ἐναγομένης ἐταιρίας πρὸς τὸν ἐνάγοντα, δηλώσαντα, ὅτι δὲν ἔχει οὐδεμίαν ἄλλην ἀπαίτησιν κατ' αὐτῆς, ἡ προκειμένη ἀγωγή αὐτοῦ, ὡς μὴ ἔχουσα πλέον ἀντικείμενον, ἀπορριπτέα καθίσταται.

Ἐπειδὴ τὰ ἔξοδα δέον νὰ συμψηφισθῶσι μεταξὺ τῶν διαδίκων, ὡς ἐν μέρει νικῶντων καὶ ἡττωμένων.

Διὰ ταῦτα,

Ἰδὸν καὶ τὰρθρ. 210 καὶ 211 τῆς Πολ. Δικονομίας.

Ἀπορριπτει τὰ ὡς ἀπορριπτέα κρινόμενα ἐν τῷ αἰτιολογικῷ τῆς παρούσης.

Δεχεται ἐν μέρει τὴν ἀγωγήν τοῦ ἐνάγοντος ὡς πρὸς τὸ διαληφθὲν ποσόν, ὅπερ θεωρεῖ ἐξωφλημένον διὰ τῆς γινομένης καταβολῆς, ὡς ἐξετέθη ἐν τῷ σκεπτικῷ.

Συμψηφίζει τὰ ἔξοδα μεταξὺ τῶν διαδίκων,

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις τῇ εἰκοστῇ ἑκτῇ (26) Μαΐου 1898. Ἐδημοσιεύθη δὲ τῇ τριακοστῇ (30) Μαΐου 1898.

Ο Ἀντιπρόεδρος

Μιχ. Διγενῆς

Ὁ Ὑπογραμματεὺς

Π. Βαρουξάκης

Ἀριθ. 118

Τὸ Δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου

Τμῆμα Β'.

Συγκείμενον ἐκ τῶν Δικαστῶν Μιχ. Διγενῆ, Ἀντιπροέδρου, (κωλυομένου τοῦ Προέδρου) Ἀνδρ. Μαγδραπήλια, Στ. Ἀνδροπούλου, Εἰσηγητοῦ, Β. Παπαδοπούλου, Β. Ροντήρη, Ἰωάν. Τσάτσου, καὶ Ξεν. Εὐθυμίου, παρόντων τοῦ τε Ἀντεισαγγελέως Κωνστ. Μανιάκη καὶ τοῦ Ὑπογραμματέως Π. Βαρουξάκη.

Συνεδρίασαν δημοσίᾳ ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ τοῦ καταστήματος αὐτοῦ τὴν εἰκοστὴν τρίτην Μαΐου 1898, ἵνα δικάσῃ ἐπὶ τῆς ἐξῆς ὑποθέσεως μεταξὺ :

Τοῦ αἰτούντος Ἀλεξάνδρου Τριάντη, κατοικοῦ Ἀθηνῶν, παρασταθέντος διὰ τοῦ πληρεξουσίου του Πηλ. Σταθακοπούλου, δικηγόρου, καὶ τοῦ καθ' οὗ ἡ αἴτησις Νικολάου Ι. Παπαϊωάννου κατοικοῦ Ἀθηνῶν, ἐνεργούντος ὡς δικαστικοῦ ἐπιτρόπου τῆς ἀπηγο-

ρευμένης Παναγιούς θυγατρὸς Γιαννάκη Ποπαϊωάννου, μάνης δῆθεν κληρονόμου ἐξ ἀδιαθέτου τοῦ ἀποβιωσαντος πατρὸς αὐτῆς Γιαννάκη Παπαϊωάννου, παραστάντος αὐτοπροσώπως.

Διὰ τῆς ἐπὶ 26 Μαρτίου 1898 πρὸς τὸ δικαστήριον τοῦτο αἰτήσεώς του κατὰ τοῦ Νικολάου Ι. Παπαϊωάννου, ὑπὸ τὴν ὡς ἄνω ιδιότητά του, ὁ Ἀλέξανδρος Τριάντης ἐξέθηκεν, ὅτι διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 138 (1897) ἀποφάσεως τοῦ Ἀρείου Πάγου (Τμ. Α'.) ὑπεχέωθη εἰς ἀποδείξεις καὶ διὰ μαρτύρων ὅτι ὡς ἐκ τῆς ἀποστάσεως μεταξὺ Ἀθηνῶν καὶ Λεβαδείας καὶ τῶν ἐπικειμένων ἐορτῶν τοῦ Πισχά καὶ τῆς παύσεως τῶν ἐργασιῶν τοῦ Εἰρηνοδικείου κατὰ τὰς ἐορτὰς ἀποβίνει δυσχερὲς ἡ ἐξέτασις τῶν ἐν Λεβαδείᾳ οἰκούντων μαρτύρων· ἐπομένως νόμιμον εἶναι, ὅπως παραταθῇ ἡ διὰ τῆς ἐιρημένης ἀποφάσεως ταχθεῖσα πρὸς διεξαγωγὴν τῶν ἀποδείξεων προθεσμία ἐπὶ πεντήκοντα εἰσέτι ἡμέρας ἀπὸ τῆς κοινοποιήσεως τῆς ἐκδοθησομένης ἀποφάσεως· καὶ ᾗτήσατο νὰ παραταθῇ ἡ διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 138 (1897) ἀποφάσεως τοῦ Ἀρείου Πάγου ταχθεῖσα προθεσμία πρὸς ἀπόδειξιν τοῦ εἰς αὐτὸν ἐπιβληθέντος θέματος, ἐπὶ πεντήκοντα εἰσέτι ἡμέρας ἀπὸ τῆς κοινοποιήσεως τῆς ἐκδοθησομένης ἀποφάσεως.

Ἐπομένως καὶ μετὰ τὴν νόμιμον προδικασίαν, εἰσῆχθη ἡ προκειμένη ὑπόθεσις εἰς τὸ ἀκροατήριον τοῦ Δικαστηρίου τοῦτου πρὸς συζήτησιν, κατὰ τὴν ἐν ἀρχῇ τῆς παρούσης ἀναφερομένην συνεδριάσιν, καθ' ἣν πρέσβησαν ὁ πληρεξούσιος τοῦ αἰτούντος καὶ ὁ καθ' οὗ ἡ αἴτησις, οὔτινες διὰ τῶν ἀναγνωσθεισῶν ἐγγράφων προτάσεων τῶν ᾗτήσαντο· ὁ μὲν πληρεξούσιος τοῦ αἰτούντος νὰ παραταθῇ ἡ διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 138 (1897) ἀποφάσεως τοῦ Α'. τμήματος τοῦ Ἀρείου Πάγου ταχθεῖσα προθεσμία πρὸς ἀποδείξιν τοῦ εἰς αὐτὸν ἐπιβληθέντος θέματος· ἐπὶ πεντήκοντα εἰσέτι ἡμέρας ἀπὸ τῆς κοινοποιήσεως τῆς ἐκδοθησομένης ἀποφάσεως· ὁ δὲ καθ' οὗ ἡ αἴτησις ν' ἀπορριφθῇ ἡ προκειμένη περὶ παρατάσεως προθεσμίας αἴτησις τοῦ αἰτούντος.

Ἀκοῖσαν αὐτῶν ἀναπτυσσάντων καὶ προφορικῶς τὰς προτάσεις τῶν αὐτῶν καὶ τοῦ Ἀντεισαγγελέως· Διελθὼν τὴν δικυγραφίαν· Σκεφθὲν κατὰ τὸν Νόμον

Ἐπειδὴ κατὰ τὰς σχετικὰς διατάξεις τῆς Πολ. Δικονομίας (ἄρθρ. 244 καὶ ἐπομ.) τὸ Δικαστήριον, ὅπερ διέταξε τὴν ἀποδείξιν, ἔταξε τὸ ἀποδεικτέον θέμα καὶ ὥρισε τὸν χρόνον τῆς διεξαγωγῆς αὐτῆς, εἶναι ἀρμόδιον νὰ ἀποφανθῇ καὶ περὶ ἐπεκτάσεως τῆς ταχθείσης προθεσμίας (ἄρθρ. 197 καὶ 198 Πολ. Δικονομίας).

ΑΠΟΦΑΣΕΙΣ ΑΡΕΙΟΥ ΠΑΓΟΥ

57

ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου, ὡς ἐξάγεται ἐκ τῆς προσαγομένης ὑπ' ἀριθ. 138 τοῦ 1897 ἀποφάσεως, τὸ Α'. τμήμα τοῦ Δικαστηρίου τούτου ὑπεχρέωσεν ἀμφοτέρους τοὺς νῦν διαδίκους εἰς ἀπόδειξιν τῶν ἐν τῇ ἀποφάσει ταύτῃ διαλαμβανομένων θεμάτων καὶ ὥρισε προθεσμίαν πρὸς διεξαγωγὴν τῶν ταχθεῖσων ἀποδείξεων ἐπομένως ἀρμόδιον πρὸς ἐκδίκασιν τῆς προκειμένης περὶ παρατάσεως τῆς προθεσμίας αἰτήσεως εἶνε τὸ Α'. τμήμα τοῦ Ἀρείου Πάγου, καθὰ ἀνωτέρω εἴρηται καὶ οὐχὶ τὸ τμήμα τοῦτο, ἅτε προκειμένου περὶ θέματος ἀποδείξεως, ἀφορῶντος εἰς τὸ παραδεκτὸν ἢ μὴ τῆς περὶ ἀναιρέσεως αἰτήσεως, περὶ οὗ ἀρμόδιον εἶνε ν' ἀποφανθῇ τὸ Α'. τμήμα τοῦ Δικαστηρίου τούτου. Ὅθεν τὸ Δικαστήριον ἀπέχει ν' ἀποφανθῇ ἐπὶ τῆς προκειμένης αἰτήσεως.

Διὰ ταῦτα,

Ἀπέχει ν' ἀποφανθῇ ἐπὶ τῆς προκειμένης αἰτήσεως τοῦ Ἀλεξάνδρου Τριάντη καὶ

Ἐπιβάλλει τὰ ἔξοδα τῆς καθ' οὗ ἡ αἴτησις εἰς βάρος τοῦ αἰτούντος, μετριάζόμενα εἰς δραχμὰς εἴκοσιν (20) καὶ τὰ τέλη τῆς σημάτων

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις τὴν εἰκοστὴν ἑκτὴν (26) Μαΐου 1898. Ἐδημοσιεύθη δὲ τὴν τριακοστὴν (30) Μαΐου 1898

Ὁ Ἀντιπρόεδρος

Μιχ. Διγενῆς

Ὁ Ὑπεγραμματοῦς

Π. Βαρουξάκης

Ἀριθ. 119

Τὸ Δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου

Τμήμα Β'.

Συγκείμενον ἐκ τῶν Δικαστῶν Μιχ. Διγενῆ, Ἀντιπροέδρου (κωλυομένου τοῦ προέδρου), Ἀνδρ. Μανδραπήλια, Ἰω. Δουβουνιώτου, Στ. Ἀνδροπούλου, Β. Παπαδοπούλου, Β. Ροντήρη Εἰσηγητοῦ, καὶ Ἰω. Τσάτσου· παρόντων τοῦ τε Ἀντεισαγγελέως Κωνστ. Μανιάκη καὶ τοῦ ὑπογραμματοῦς Π. Βαρουξάκη.

Συνεδρίασαν δημοσίᾳ ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ τοῦ καταστήματος αὐτοῦ τῇ εἰκοστῇ πέμπτῃ Ἀπριλίου 1898, ἵνα δικάσῃ ἐπὶ τῆς ἐξῆς ὑποθέσεως μεταξύ

Τοῦ ἐκκαλοῦντος Βασιλείου Στυλ. Χρυσομάλη, κατοίκου Καλαμών, ὡς κληρονόμου τοῦ ἀποβιώσαντος πατρὸς του Στυλ. Χρυσομάλη, παρισταθέντος διὰ τοῦ πληρεξουσίου του Σίμου Μπαλζα-

νου, δικηγόρου· καὶ τοῦ ἐφ' ἐπισβλήτου Γεωργίου Γεωργαντάκη, κατοικοῦ ὡσαύτως, ὡς ἐκδοχέως τῶν δικαιωμάτων τοῦ Ἀνδρέου Καρέλη, παρασταθέντος διὰ τοῦ πληρεξουσίου του Ἰωάννου Ἀραβαντινοῦ, δικηγόρου.

Ὁ Γ. Γεωργαντάκης ὑπὸ τὴν ἐκτιθεῖσαν ιδιότητά του διὰ τῆς ἀπὸ 20 Μαΐου 1887 ἐνώπιον τοῦ Πρωτοδικείου Καλαμῶν ἀγωγῆς κατὰ τοῦ Στ. Χρυσομάλη, ὃν ἀποβίωσαντα δικηκούσης τῆς διαδικασίας, ἐκληρονόμησεν ὁ παριστάμενος ἤδη υἱὸς του Βασίλειος Χρυσομάλης, ἐξέθηκεν, ὅτι ἡ ἀνώγειος οἰκία τοῦ ἐναγομένου μετὰ τῆς περιοχῆς τῆς, κειμένη ἐντὸς τῆς πόλεως Καλαμῶν καὶ συνορευομένη κατὰ τὰ ἐν τῇ ἀγωγῇ ὅρια, συνεπέει κατατχέσεως, πλειστηριασθεῖσα ἐνώπιον τοῦ Συμβολαιογράφου Καλαμῶν Π. Σταρουνιάδου, κατεκυρώθη εἰς τὸν Ἀνδρέαν Καρέλην, τελευτῶν ὑπερβ. ματιστὴν, ἀντὶ δραχ. 2,400, τούτου δι' ἀποβ. ὡσαντος, τὰ τέκνα καὶ κληρονόμοι αὐτοῦ διὰ τοῦ εἰς τὸν ἐναγόμενον κοινοποιηθέντος, ὑπ' ἀριθ. 27034 (1883) συμβολαίου τοῦ Συμβολαιογράφου Καλαμῶν Β. Κοκκίνου, τὰ ἐκ τῆς κατακυρώσεως τούτης δικαιώματά των, τὴν προκείμενην περὶ παραιτήσεως τῆς ἐπιδίκου οἰκίας ἀγωγὴν κλπ. ἐξέχωρησαν εἰς τὸν ἐνάγοντα 1) ἀντὶ ὧν εἶχεν λαμβάνειν παρ' αὐτῶν ὡς ἐκδοχέως τῶν δικαιωμάτων τοῦ Α. Παρασκευοπούλου δυνάμει συμβολαίου καὶ 2) ἀντὶ τῆς καταργήσεως τῆς κατ' αὐτῶν καὶ τοῦ Ν. Μελάρδου ἀγωγῆς ἐκ κρεμοῦ, ἐνώπιον τοῦ Ἐφετείου Νευπλίου περὶ ἀπαίτησεως ἐκ μέρου, τούτου τοῦ ἐκχωρητοῦ συνεπῶς δὲ ὑπὸ τὴν ιδιότητά του ταύτην ὁ ἐνάγων κατέβαλε τὸ ἄνω ἐκπλειστηρίασμα ἐκ Δρ 2400, ἔλαβε τὴν περὶ κατακυρωτικῆς ἐκθέσεως περίληψιν τὴν ὁποῖαν μεταγράψας νομίμως καὶ γενόμενος πλήρης κύριος ἐκοινοποίησεν εἰς τὸν ἐναγόμενον μεθ' ὀλοκλήρου τῆς κατακυρωτικῆς ἐκθέσεως, προσκαλὼν αὐτὸν συνάμα νὰ παραιτήσῃ τὴν διακατοχὴν τῆς εἰρημένης οἰκίας· ὅτι ὁ ἐναγόμενος μεθ' ὅλα ταῦτα δὲν παραιτεῖ ἐκουσῶς τὴν διακατοχὴν τῆς οἰκίας, κατοικῶν ἐν αὐτῇ οικογενειακῶς, δεόν συνεπῶς νὰ διατχθῇ ἡ βιαία ἀποβολὴ μετὰ παντός ἄλλου καὶ διὰ προσωπικῆς κρατήσεως καὶ ἡ ἐν αὐτῇ ἐγκατάστασις τοῦ ἐνάγοντος· καὶ ἡτήσατο νὰ ὑποχρεωθῇ ὁ ἐναγόμενος καὶ διὰ προσωπικῆς κρατήσεως νὰ παραιτήσῃ οικογενειακῶς τὴν διακατοχὴν τῆς οἰκίας, διατχσομένης τῆς ἐν αὐτῇ ἐγκαταστάσεως τοῦ ἐνάγοντος.

Συζητήσεως γενομένης, τὸ Πρωτοδικεῖον διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 1272 (1887) ἀποφάσεως, ἐδέχθη τὴν ἀγωγὴν, τὸ δ' Ἐφετεῖον Νευπλίου ἐπὶ τῇ ἐφέσει τοῦ ἐναγομένου διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 482

(1888) απόφασεως, μεταρρυθμίσαν τὴν πρωτόδικον ἀπόφασιν πέρριψε τὴν ἀγωγὴν.

Ἀλλὰ τὴν ἀπόφασιν αὐτὴν τοῦ Ἐφετείου ἐπὶ τῇ αἰτήσει ἐνάγοντος, ὁ Ἀρείος Πάγος διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 24 (1890) φάσεως ἀνῆρσε, παρπέμψας τὴν ὑπόθεσιν πρὸς νέαν συζήτησιν εἰς τὸ Ἐφετεῖον Ἀθηνῶν, ὅπερ μετὰ προηγουμένην συζήτησιν ἐξέδοτο τὴν ὑπ' ἀριθ. 1315 (1891) ἀπόφασίν του, δι' ἧς ἀρίψε τὴν ἔφασιν τοῦ ἐναγομένου. Ἀλλὰ καὶ τὴν ἀπόφασιν αὐτὴν τοῦ Ἐφετείου Ἀθηνῶν ἐπὶ τῇ αἰτήσει τοῦ ἐνάγοντος ἀνῆρσε ὁ Ἀρείος Πάγος διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 151 (1897) απόφασεως, παρπέμψας τὴν διαφορὰν εἰς τὸ Β'. τοῦτο τμήμα τοῦ Ἀρείου Πάγου πρὸς κατάλληλον ἐφαρμογὴν τοῦ νόμου.

Οὕτω καὶ μετὰ τὴν νόμιμον προδικασίαν εἰσῆχθη ἡ προδικασμένη ὑπόθεσις εἰς τὸ ἀκροατήριον τοῦ Δικαστηρίου τούτου συζήτησιν κατὰ τὴν ἐν ἀρχῇ τῆς παρούσης ἀναφερομένην ἀποφάσιν, καθ' ἣν παρέστησαν οἱ τῶν διαδίκων πληρεξούσιοι, οἱ ὅτι οἱ ἀνὰ τὴν ἀναγνωσθεῖσαν ἐγγράφω προτάσεων των ἡτῆσαν, ὁ μὲν τοῦ ἐκκαλοῦντος τὴν ἀπόρριψιν τῆς ἀγωγῆς καὶ τὴν κατάδίκην τοῦ ἐφισβλήτου εἰς τὰ ἐξόδα καὶ τέλη, ὁ δὲ τοῦ ἐφισβλήτου τὴν ἀπόρριψιν τῆς ἐφέσεως τοῦ ἀντιδίκου του, ἄλλως παραδοχὴν τῆς ἀγωγῆς του καὶ τὴν κατάδίκην τοῦ ἐκκαλοῦντος εἰς τὰ ἐξόδα καὶ τέλη.

Ἀκούσαν αὐτῶν ἀναπιυξάντων καὶ προφορικῶς τὰς προτάσεων των καὶ τοῦ Ἀντεισαγγελέως Ἰδὼν τὴν δικογραφίαν Σκεφθὲν κατὰ τὸν Νόμον.

Ἐπειδὴ ἀναιρεθείσης τῆς ὑπ' ἀριθ. 1315 τοῦ 1891 ἀπόφασεως τῶν ἐν Ἀθήναις Ἐφετῶν καὶ παρπέμψείσης τῆς ὑποθέσεως εἰς τὸ Β' τμήμα διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 151 τοῦ 1897 ἀπόφασεως τοῦ Α', ἐξεταστέα ἐστὶν ἡ ὑπόθεσις περαιτέρω ὑπὸ τοῦ τμήματος τοῦ Δικαστηρίου τούτου.

Ἐπειδὴ ἐπὶ δημοσίῳς πλειστηριαζομένων ἀκινήτων, ἐὰν περθευματιστὴς δολίως ἀπομακρύνῃ τοὺς πλειοδοτοῦντας, ὅπως ἐλάττωσα τιμὴν κατακυρωθῇ εἰς αὐτὸν τὸ πλειστηριαζόμενον ἐπέρχεται ἀκύρωσις τοῦ πλειστηριασμοῦ, διότι οὔτε ἡ Πολ. Δικονομία, ἡ ὀρίζουσα τὰς διατυπώσεις καὶ τὸν τρόπον τῆς ἐνεργείας τῶν δημοσίων πλειστηριασμῶν, οὔτε ὁ Ποιν. νόμος, ὁ τιμωρὸς τὴν ἐπιτηδὲς γενομένην ἀπ' ἀμαρτυρίας τῶν πλειοδοτῶν, προνοεῖ τι, οὐδὲ διατάττουσιν ἐπὶ τοιαύτης περιπτώσεως, ἐνῶ ἐν ἀλλοίᾳ διατάττουσιν ἀκύρωσιν, ἀλλὰ χορηγεῖται τῷ ἐντεῦθεν ζημιωμένῳ ἀγωγὴ πρὸς συμπλήρωσιν καὶ ἀπόδοσιν τοῦ ἐπὶ πλέον τιμήματος.

εἰς ὃ ἡδύνατο νὰ κατακυρωθῇ τὸ κτῆμα, εἰς δὲν ἀπεμακρύνοντο οὕτως οἱ πλειοδότες, κατὰ τὰς σχετικὰς περὶ ἀγοραπωλησίας διατάξεις τοῦ Ἀστικοῦ νόμου (Lex 13 § 5 Πανδ. 19. 1). Ἀλλ' οὕτω σκεπτόμενον τὸ Β' τμήμα, διαφωνεῖ πρὸς τὸ Α' ἀποφανθὲν διὰ τῆς εἰρημένης ὑπ' ἀριθ. 151 ἀποφάσεώς του, ὅτι ἐπὶ τοιοῦτο-τρόπως ἐνεργηθέντος πλειστηριασμοῦ ἐπέρχεται ἀκύρωσις αὐτοῦ ἔνεκα οὐσιώδους δόλου τοῦ ὑπερθεματιστοῦ, κατὰ τὰς ἐν αὐτῇ παρατιθεμέναις διατάξεις τοῦ Ἀστικοῦ νόμου ὅθεν παραπεμπτέον ἐστὶν τὸ νομικὸν τοῦτο ζήτημα, περὶ οὗ ἡ διαφωνία, εἰς τὴν ὁλομέλειαν τοῦ δικαστηρίου, συμφώνως πρὸς τὰ ἀρθρα 3 β' καὶ 4 δ' τοῦ ΧΜΖ' νόμου.

Διὰ ταῦτα,

Παραπέμπει τὴν λύσιν τοῦ ἐν τῷ σκεπτικῷ ὀριζομένου νομικοῦ ζητήματος, περὶ οὗ διαφωνοῦσι τὰ τμήματα, εἰς τὴν ὁλομέλειαν τοῦ δικαστηρίου τοῦ Ἀρείου Πάγου.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις τῇ εἰκιστῇ ἑκτῇ (26) Μαΐου 1898. Ἐδημοσιεύθη δὲ τῇ τριακοστῇ (30) Μαΐου 1898.

Ο Ἀντιπρόεδρος
Μιχ. Διγενῆς

Ο Ὑπογραμματεὺς
Π. Βαρουξάκης

Ἀριθ. 120

Τὸ Δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου

Τμήμα Α'.

Συγκείμενον ἐκ τῶν Δικαστῶν Κωνστ. Σημαντήρα, Προέδρου, Χρ. Κόκκορη, Ἀνδρ. Γκιών, Στ. Ἀνδροπαύλου, Β. Ροντήρη, Μιλτ. Ἡλιαδου καὶ Ξεν. Εὐθυμίου παρόντων τοῦ τε Ἀντεισαγγελέως Κωνστ. Μανιάκη καὶ τοῦ Γραμματέως Γ. Καστόρχη.

Συνεδριάσαν δημοσίᾳ ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ τοῦ καταστήματος αὐτοῦ τὴν δεκάτην ὀγδόην Μαΐου 1898, ἵνα δικάσῃ ἐπὶ τῆς αἰτήσεως τοῦ Δημοσίου, ἀντιπροσωπευομένου ὑπὸ τοῦ ὑπουργοῦ τῶν Οἰκονομικῶν, παρασταθέντος διὰ τοῦ πληρεξουσίου του Ἐμμ. Λυκούδη, Νομικοῦ Συμβούλου, κατὰ τοῦ Δημητρίου Βογιατζῆ, ὡς διευθυντοῦ τοῦ ἐν Πειραιεὶ ὑποκαταστήματος τῆς Ἑθνικῆς Τραπεζῆς τῆς Ἑλλάδος, κατοίκου Πειραιῶς, παρασταθέντος διὰ τοῦ πληρεξουσίου του Ἰω. Μάνου, δικηγόρου περὶ ἀναιρέσεως τῆς ὑπ' ἀριθ. 2071 τοῦ 1893 ἀποφάσεως τοῦ Ἐρετείου Ἀθηνῶν.

Ἀκοῦσαν τοῦ εἰσηγητοῦ δικαστοῦ Χρ. Κόκκορη, ἐκθέσαντος τὰςδε:

‘Ο Α’ ὑποταμίας Πειραιῶς, ἀξιῶν, ὅτι τὸ Δημόσιον ἔχει λαμβάνειν παρὰ τῶν κληρονόμων Α. Μέρμηγγα δρ. 603 καὶ 30)00 ἐκ φόρων οἰκοδομῶν χρήσεως 1888, κατέσχεν εἰς χεῖρας τοῦ ἐνοικιαστοῦ Γ. Πιπινέλη δρ. 800 ἐκ τῶν ἐνοικίων, τὰ ὅποια οὗτος ὀφείλει εἰς τὴν Ἐθνικὴν Τράπεζαν. Τὴν κατάσχεσιν ταύτην ἀνέκοψεν ὁ Δ. Βογιατζῆς, ὡς διευθυντὴς τοῦ ἐν Πειραιεὶ ὑποκαταστήματος τῆς Ἐθνικῆς Τραπεζῆς τῆς Ἑλ. ἀδος διὰ τῆς ἀπὸ 8 Μαΐου 1893 ἐνώπιον τοῦ Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν ἀνακοπῆς του κατὰ τοῦ ὑπουργοῦ τῶν Οἰκονομικῶν καὶ τοῦ Α’ ὑποτμήτου Πειραιῶς, κοινοποιουμένης καὶ πρὸς τὸν τρίτον Γ. Πιπινέλην διὰ τοῦς ἐξῆς λόγους: 1) διότι ἡ Ἐθνικὴ Τράπεζα οὐδένα φόρον ὀφείλει· 2) διότι ἂν τυχόν οἱ κληρονόμοι Μέρμηγγα ὀφείλουσι φόρους, ἔδει ὁ ὑποταμίας νὰ στραφῇ κατ’ αὐτῶν καὶ κατάσχη ἀτομικὴν τῶν περιουσιᾶν καὶ οὐχὶ περιουσίαν τῆς Τραπεζῆς· 3) διότι ἡ Τράπεζα γενομένη κυρία τοῦ κτήματος διὰ τοῦ πλειστηριασμοῦ κατὰ τὸ 1889 οὐδαμῶς εἶνε ὑπόχρεως νὰ πληρώσῃ φόρους οἰκοδομῶν τοῦ ἔτους 1888, διότι ἂν τὸ Δημόσιον εἶχε τοιαύτην ἀξίωσιν ὀφείλει κατὰ τὸν πλειστηριασμὸν καὶ τὸν πίνακα τῆς κατατάξεως ν’ ἀνγγεληθῇ καὶ προβῇ τὰς ἀξιώσεις, ἀφοῦ μάλιστα ἐκοινοποιήθη τῷ Δημοσίῳ πρόσκλησις· 4) διότι διὰ τοῦ Δημοσίου πλειστηριασμοῦ καὶ τῆς διαδικασίας τοῦ πίνακος κατατάξεως πᾶσα ὑποθήκη καὶ πᾶν προνόμιον ἀποσβέννεται καὶ τὸ κτῆμα περιέρχεται ἐλεύθερον εἰς τὸν τελευταῖον ὑπερθεματιστὴν, ἐπομένως οὐδαμῶς δικαιούται ἤδη τὸ δημόσιον νὰ κατάσχη περιουσίαν τῆς Τραπεζῆς, ἥτις οὐδόλως εἶνε ὀφειλέτης· 5) διότι ἄλλως τὸ Δημόσιον κατὰ τὸν πίνακα κατατάξεως, ἀνγγεληθῇ καὶ κατετάχθη καὶ ἐπληρώθη ἅπαντας τοῦς καθυστερουμένους φόρους οἰκοδομῶν καὶ δεόν ἐπομένως νὰ ἀκυρωθῇ ἡ κατάσχεσις καὶ ἡτήσατο νὰ ἀκυρωθῇ ἡ εἰς χεῖρας τοῦ Γ. Πιπινέλη ἐπιβληθεῖσα κατάσχεσις.

Τὸ Πρωτοδικεῖον διὰ τῆς ὑπ’ ἀριθ. 5453 (1893) ἀποφάσεως ἀπέριψε τὴν ἀνακοπὴν. Ἀλλὰ τὸ Ἐφετεῖον Ἀθηνῶν ἐπὶ τῇ ἐφέσει τοῦ ἀνακόποντος διὰ τῆς ὑπ’ ἀριθ. 2701 (1893) ἀποφάσεως, μεταρρυθμίσαν τὴν ἐκκληθεῖσαν πρωτόδικον ἀπόφασιν, ἐδέχθη τὴν ἀνακοπὴν καὶ ἠκύρωσε τὴν ἀνακοπτομένην κατάσχεσιν.

Τῆς ἀποφάσεως ταύτης τοῦ Ἐφετείου τὴν ἀναίρεσιν αἰτεῖται τὸ Δημόσιον διὰ τῆς ἀπὸ 8 Μαρτίου 1894 αἰτήσεώς του καὶ διὰ τοῦ ἀπὸ 28 Ἀπριλίου 1895 προσθέτου δικογράφου του διὰ διαφόρους ἄλλους λόγους καὶ ἰδίᾳ διὰ τὸν ἐξῆς:

Διότι ἀφοῦ τὸ ζήτημα, ὃ ἀπατέλει τὴν βάσιν τῆς μεταξὺ τοῦ Δημοσίου καὶ τοῦ ἀναιρεσιβλήτου διαφορᾶς ἐνώπιον τῶν τακτικῶν

ων, ἦτο ἂν ὑπεχρεοῦτο εἰς τὴν καταβολὴν τοῦ φόρου μὲν ἀπὸ τοῦ 1887, ὅτε ἔσχυσεν ὁ ΑΥΓ νόμος μέχρι τῆς ἀγορᾶς τῆς οἰκίας ἐπὶ ἀναγκαστικοῦ πλειστηρια- τῆς Ἐθνικῆς Τραπεζῆς τῆς Ἑλλάδος, κατὰ τὴν διάτα- θρου 1 τοῦ νόμου τούτου, εἴτε ἡ ἀγοράσασα ἦτο ἐγγε- ἔν τῷ ὀριστικῷ φορολογικῷ καταλόγῳ τοῦ δήμου Πει- ε ὁ πρὶν ιδιοκτῆτης ἐν ὀνόματι τοῦ ὁποίου ἐγένετο ἡ ἀ- ἡ πωλησις, δὲν ἦσαν ἀρμόδια τὰ τακτικὰ δικαστήρια ὧσι κατὰ τὸ ΣΤ'. ψήφισμα τῆς Ἐθνικῆς συνελεύσεως προκειμένου οὕτω περὶ ἀμέσων φόρων.

σαν τοῦ πληρεξουσίου τοῦ ἀνααιρεσέοντος Δημοσίου, ἀνα- καὶ προφορικῶς τοὺς λόγους ἀναιρέσεως καὶ αἰτησαμέ- ναίρεσιν τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως, τοῦ πληρεξου- κναίρεσιβλήτου αἰτησαμένου τὴν ἀπόρριψιν τῆς αἰτή- τοῦ Ἀντεισαγγελέως. Σκεφθὲν κατὰ τὸν νόμον.

ἡ ἀφοῦ κατὰ τὸ ἐδ β' τοῦ ἀρθρου 4 τοῦ νόμου ΧΜΖ'. Πάχος δικάζει ἐν ὁλομελείᾳ ἕνεκα ὑπερβάσεως τῆς περὶ σίαν ἐξουσίας, κατὰ τὸ ἐδ. 1 τοῦ ἀρθρ. 808 Πυλ. Δικο- λόγος ἀναιρέσεως, ὅτι ἡ ἀμφισβήτησις περὶ τῆς πλη- φόρου τῶν οἰκοδομῶν ἀπὸ τὸν τελευταῖον ιδιοκτήτην, εἰσῆχθη εἰς τὰ πολιτικὰ δικαστήρια, ἐνῶ ἀρμόδια εἶνε τικὰ, ὑπάγεται εἰς τὴν ὁλομέλειαν τοῦ Ἀρείου Πάγου.

Διὰ ταῦτα,

ἐμπει εἰς τὴν ὁλομέλειαν τοῦ Ἀρείου Πάγου τὴν προ- ἴτησιν ἀναιρέσεως.

καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις τῇ εἰκοστῇ ἑκτῇ (26) Μαΐου δημοσιεύθη δὲ τῇ πρώτῃ (1) Ἰουνίου 1898.

Πρόεδρος
ἀντὶ τῆς

Ὁ Γραμματεὺς
Γ. Καστόρχης

Ἄριθ. 121

Τμήμα Α'.

ὡς ὁμοία τῇ προηγουμένη, μεταξὺ τῶν αὐτῶν διαφέροντος μόνον τοῦ ἔτους, δι' ὃ ζητεῖται ὁ φό- ομῶν).

Ἀριθ. 122

Τὸ Δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου

Τμῆμα Α΄

Συγκείμενον ἐκ τῶν Δικαστῶν Κωνστ. Σημαντήρα, Προέδρου, Χ. Κόκκορη, Ἀνδ. Γκιών, Στ. Ἀνδρουπλου, Β. Ροντήρη, Μιλτ. Ἡλιάδου, καὶ Ξεν. Εὐθυμίου· παρόντων τοῦ τε Ἀντεισαγγελέως Κων. Μανιάκη καὶ τοῦ Γραμματέως Γ. Καστόρχη

Συνεδριάσαν δημοσίᾳ ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ τοῦ καταστήματος αὐτοῦ τὴν δεκάτην ὁγδόην Μαΐου 1898, ἵνα δικάσῃ ἐπὶ τῆς αἰτήσεως τῆς Ἀργυρῆς χήρας Εὐστρατίου Σίμου, πενήσσης, κητοίκου Ἀθηνῶν, παρασταθείσης διὰ τοῦ πληρεξουσίου καὶ ἀντικλήτου τῆς Ν. Δαμσκηνοῦ, δικηγόρου, κατὰ τοῦ Δημοσίου ἀντιπροσωπευομένου ὑπὸ τοῦ ὑπουργοῦ τῶν Οἰκονομικῶν, παρασταθέντος διὰ τοῦ πληρεξουσίου τοῦ Α. Λυμπεράκη, Νομικοῦ Συμβούλου, περὶ ἀντιρρίσεως τῆς ὑπ' ἀριθ. 378 τοῦ 1893 ἀποφάσεως τοῦ Ἐφετερίου Ἀθηνῶν.

Ἀκοῦσαν τοῦ εἰσηγητοῦ Δικαστοῦ Ἀνδρ. Γκιών ἐκθέσαντος τὰδε :

Ἡ Ἀργυρὴ χήρα Εὐστρατίου Σίμου διὰ τῆς ἀπὸ 7 Φεβρουαρίου 1891 ἐνώπιον τοῦ Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν ἀγωγῆς τῆς, κατὰ τοῦ Δημοσίου ἐξέθηκεν, ὅτι συνεπεία αἰτήσεώς της τὸ Ἐλεγκτικὸν Συνέδριον ἀπεφάνθη ν' ἀπονεμηθῇ αὐτῇ μηνιαία σύνταξις ἐκ δραχ. 21 καὶ 50)00 πληρωτὰ ἀπὸ τῆς 7 Αὐγούστου 1888 λόγῳ τῆς ὑπηρεσίας τοῦ ἀποβιώσαντος συζύγου της, διατελέσαντος ἀστυνομικοῦ κλητῆρος παρὰ τῇ Διοικητικῇ Ἀστυνομίᾳ Ἀθηνῶν καὶ Πειραιῶς ἀπὸ τῆς 11 Μαρτίου 1858 μέχρι τῆς 6 Νοεμβρίου 1888, καὶ ἔχοντος ἐξήκοντα ἑτῶν ἡλικίαν, ἀλλὰ τὸ Δημοσίον ἀρνεῖται νὰ ἐκτελέσῃ τὴν ἀπόφασιν ταύτην προφασίζόμενον, ὅτι ἡ εἰς τοὺς ἀστυνομικοὺς κλητῆρας ἀπονεμομένη σύνταξις εἶνε προσωπικὴ καὶ ἐπομένως δὲν μεταβαίνει εἰς τὰς χήρας καὶ τὰ ὀρφανὰ τὸ ἐκ ταύτης πηγάζον δικαίωμα· ὅτι ἡ ἐν λόγῳ ἀπόφασις τοῦ Ἐλεγκτικοῦ Συνεδρίου εἶνε ἀπόφασις δικαστικὴ καὶ ἐκτελεστή, ἡ δὲ γνώμη εἴτε τοῦ ὑπουργοῦ τῶν Ἐσωτερικῶν, εἴτε τοῦ Νομικοῦ Συμβούλου, δὲν δύναται ν' ἀναιρέσῃ τὸ δεδικασμένον ὅτι ἄλλως κατὰ τὸ ἀρθρ. 19 τοῦ ΑΡΙΘ' νόμου οἱ ἀστυνομικοὶ κλητῆρες δικαιοῦνται εἰς σύνταξιν κατὰ τοὺς νόμους περὶ συντάξεων, συνυπολογιζομένου καὶ τοῦ πρὸ τοῦ Νόμου τούτου χρόνου τῆς ὑπηρεσίας αὐτῶν· Ἐπομένως ἀφ' οὗ δὲν ὀρίζεται οὐδὲν εἰδικώτερον, δεῖον νὰ ἐφαρμοσθῶσιν οἱ γενικοὶ κανόνες περὶ ἀπονυμῆς συντάξεως· εἰς τὰς χήρας καὶ τὰ

ὄρφανὰ τῶν δικαιουμένων εἰς σύνταξιν· κατὰ δὲ τὰ ἀρθρ. 21 καὶ 22 τοῦ αὐτοῦ νόμου αἱ χήραι καὶ τὰ ὄρφανὰ τῶν ἐν τῇ ὑπηρεσίᾳ καὶ ἔνεκα ταύτης ἀποθνησκόντων ἀστυνομικῶν κλητῆρων δικαίωσιν εἰς σύνταξιν, ὃ δὲ σύζυγός τῆς ἀπεβίωσεν ἐν τῇ ἐκτελέσει ἐπιβεβλημένης αὐτῇ ὑπηρεσίας ἐκ ψύξεως· καὶ ἡτήσατο νὰ υποχρεωθῇ τὸ Δημόσιον νὰ τῇ πληρώσῃ δραχμὰς 903 διὰ τὴν ἐπιδικασθεῖσαν ὑπὸ τοῦ Ἑλεγκτικοῦ Συνεδρίου σύνταξιν ἀπὸ 7 Αὐγούστου 1888 μέχρι τοῦδε καὶ ἀπὸ τοῦδε ἐφ' ὅλου τοῦ βίου τῆς εἰς τὸ τέλος ἐκάστου μηνὸς νὰ τῇ πληρώσῃ δρ. 21 καὶ 50(00 καὶ ταύτας ἐντόκως ἀπὸ τῆς ἀγωγῆς.

Συζητήσεως γενομένης, τὸ Πρωτοδικεῖον διὰ μὲν τῆς ὑπ' ἀριθ. 3564 (1881) ἀποφάσεως, ἐρήμην τῆς ἐναγούσης ἐκδοθείσης, ἀπέρριψε τὴν ἀγωγὴν, διὰ δὲ τῆς ὑπ' ἀριθ. 8931 (1891) ἑτέρας ἀποφάσεως ἐπέβαλε τῇ ἐναγούσῃ μαρτυρικὰς ἀποδείξεις καὶ μετὰ τὴν διεξαγωγὴν τῶν ἀποδείξεων διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 3100 (1892) ὁμολίας, ἐδέχθη τὴν ἀγωγὴν καὶ ὑπεχρέωσε τὸ Δημόσιον νὰ πληρώσῃ τῇ ἐναγούσῃ δρ. 630 ἐντόκως ἀπὸ τῆς ἀγωγῆς καὶ δρ. 21 50)00 κατὰ μῆνα ἀπὸ τῆς ἀγωγῆς μέχρι τοῦ θανάτου τῆς ἐναγούσης, πληρωτέας εἰς τὸ τέλος ἐκάστου μηνὸς μετὰ τοῦ νομίμου τόκου τῶν λογιζομένου ἀπὸ τῆς ἀγωγῆς μέχρι τῆς πληρωμῆς τῶν δεδουλευμένων μηνιαίων καταβολῶν τῆς συντάξεώς τῆς.

Ἐκκληθεῖσάν τῶν δυο τελευταίων ἀποφάσεων τοῦ Πρωτοδικείου ὑπὸ τοῦ Δημοσίου, τὸ Ἐρετεῖον Ἀθηνῶν διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 378 τοῦ 1893 ἀποφάσεως τοῦ ἀπέρριψε τὴν προκειμένην ἀγωγὴν ὡς μὴ βάσιμον.

Τῆς ἀποφάσεως ταύτης τὴν ἀναίρεσιν αἰτεῖται ἡ ἐνάγουσα διὰ τῆς ἀπὸ 4 Μαΐου 1893 αἰτήσεώς τῆς διὰ τοὺς ἐν αὐτῇ ὡς ἐξῆς λόγους.

Διότι ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις ψευδῶς ἡρμήνευσε τὸν Νόμον ΑΡΠΘ' τοῦ 1884 καὶ ἀπεδέχθη, ὅτι τὸ πρὸς σύνταξιν δικαίωμα τῶν ἀστυνομικῶν κλητῆρων τὸ ἀπονεμόμενον αὐτοῖς δυνάμει τοῦ Νόμου τούτου εἶναι προσωπικόν, μὴ μεταβαῖνον εἰς τὰς χήρας καὶ τὰ ὄρφανὰ τοῦ ἀποκτήσαντος ἤδη τὸ τοιοῦτον δικαίωμα ἀστυνομικοῦ κλητῆρος καὶ ἐπὶ τοῦ λόγου τούτου στηριχθεῖσα ἀπέρριψε τὴν ἀγωγὴν τῆς ὡς ἀβάσιμον, καθόσον ἐν τῇ μνησθέντι νόμῳ οὐδεὶς τοιοῦτος περιορισμὸς ἀναγράφεται, τοῦναντίον μάλιστα ρητῶς διατάσσεται, ὅτι τὸ πρὸς σύνταξιν δικαίωμα τῶν ἀστυνομικῶν κλητῆρων διέπεται ἀπὸ τὰς γενικὰς διατάξεις τοῦ περὶ συντάξεως τῶν πολιτικῶν ὑπαλλήλων νόμου. Συνεπῶς ἐφ' ὅσον

ΑΠΟΦΑΣΕΙΣ ΑΡΕΙΟΥ ΠΑΓΟΥ

58

διὰ τοῦ νόμου ΑΡΠΘ' δὲν τροποποιεῖται ὁ γενικὸς νόμος περὶ συντάξεως τῶν πολ. ὑπαλλήλων, ἡ δὲν τίθενται ὅροι εἰδικοί ἢ περιπτώσεις ἐξαιρετικαὶ ἀπονομῆς συντάξεως ἐφαρμοστέος ἐστὶν ὁ νόμος ἐκεῖνος καθ' ὅλας αὐτοῦ τὰς διατάξεις, τὰς μὴ ἀποκλειομένας ὑπὸ τοῦ νόμου ΑΡΠΘ', ἀφ' οὗ ὅθεν κατὰ τὸν νόμον ΧΝΒ' ἄρθρ. 10, δικαίωμα εἰς σύνταξιν ἔχει ἡ χήρα τοῦ κεκτημένου ἤδη τὸ πρὸς σύνταξιν δικαίωμα, καὶ ἀφ' οὗ εἶναι ἀποδεδειγμένον, ὅτι ὁ ἀποβιώσας σύζυγός της εἶχεν ἤδη κεκτημένον τὸ πρὸς σύνταξιν δικαίωμα, δικαιούται αὕτη, ὡς χήρα αὐτοῦ, συμφώνως πρὸς τὰς διατάξεις τοῦ ΧΝΒ' νόμου, εἰς ὃ παραπέμπει ὁ εἰδικὸς νόμος ΑΡΠΘ', νὰ λάβῃ σύνταξιν· τὰ δὲ ἄρθρα 11 καὶ 22 τοῦ νόμου ΑΡΠΘ', ἐξ ὧν ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις συνάγει, ὅτι τὸ πρὸς σύνταξιν δικαίωμα εἶναι προσωπικόν, οὐδεμίαν σχέσιν ἔχουσι πρὸς τὸ ἀμφισβητούμενον δικαίωμά της· καθόσον ταῦτα προνοοῦσι περὶ ἐξαιρετικῆς περιπτώσεως, καθ' ἣν ἡ σύνταξις ἀπονέμεται εἰς τοὺς ἀστυνομικοὺς κλητῆρας ἢ τὰς χήρας καὶ ὁφφανά ἀδιαφόρως ἂν ὁ λαμβάνων σύνταξιν ἔχει συμπληρωμένον τὸν χρόνον ἢ τοὺς ἄλλους ὅρους τοῦ Νόμου· τοῦτο δὲ διότι ὁ νομοθέτης διὰ τῆς διατάξεως ταύτης ἠθέλησε ν' ἀμείψῃ τὴν πρὸς τὸ καθήκον ἀφοσίωσιν τῶν ἀστυνομικῶν κλητῆρων, οἵτινες ὡς ἐκ τῆς φύσεως τῶν καθηκόντων αὐτῶν εἰσὶν ἐκτεθειμένοι εἰς ἰδιάζοντας κινδύνους εἰς τοὺς ὁποίους δὲν ὑπόκεινται οἱ λοιποὶ πολιτικοὶ ὑπάλληλοι.

Διότι ἐσφαλμένως ἠρμήνευσε τὸ ἄρθρ. 22 τοῦ νόμου ΑΡΠΘ', ἀποδεχθεῖσα, ὅτι διὰ τῆς ἐν τῷ νόμῳ λεξέως «φόνος», ἐννοεῖται ὁ συνεπείᾳ τραύματος ἐπερχόμενος θάνατος, καὶ ὅτι ἐπομένως ἀπαράδεκτός ἐστὶν ἡ ἀγωγή της κατὰ τὴν ἐτέραν αὐτῆς βᾶσιν, ὡς μὴ στηριζομένη ἐπὶ τοιαύτης περιπτώσεως, καθόσον κατὰ τὴν σαφῆ ἐννοίαν τοῦ νόμου, ἐν τῇ λέξει «φόνος», ὁ νομοθέτης ἐσκόπει νὰ περιλάβῃ πάσας τὰς περιπτώσεις, καθ' ὅς ὁ θάνατος προέρχεται ἐξ ἐπιδράσεως γεγονότος ἐξωτερικοῦ, ὅπερ ἐπῆλθεν ὡς ἄμεσος συνεπεία τῆς ἐκπληρώσεως τῆς ὑπηρεσίας.

Ἀκοῦσαν τοῦ πληρεξουσίου τῆς ἀναίρεσιούσης ἀναπτύξαντος καὶ προφορικῶς τοὺς λόγους τῆς ἀναίρεσεως καὶ αἰτησαμένου τὴν ἀναίρεσιν τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως. τοῦ πληρεξουσίου τοῦ ἀναίρεσιβλήτου Δημοσίου αἰτησαμένου τὴν ἀπόρριψιν τῆς αἰτήσεως· καὶ τοῦ Ἀντισταγγελέως Σκεφθὲν κατὰ τὸν Νόμον.

Ἐπειδὴ ὁρίσας ὁ νόμος ΑΡΠΘ' τοῦ 1884 περὶ διοικητικῆς ἀστυνομίας Ἀθηνῶν ἐν ἄρθρῳ 20, ὅτι οἱ ἀστυνομικοὶ κλητῆρες ἀπολαύουσι τοῦ δικαιώματος τῆς συντάξεως ὑπὸ τοὺς ὅρους τοῦ περὶ συντάξεως τῶν πολιτ. ὑπαλλήλων νόμου μετὰ εἰκοσιπενταετῇ ὑ-

ἐννοεῖ ν' ἀπονεῖμῃ δικαίωμα συντάξεως ὑπὸ τοὺς ὅρους τοῦ
 αὐτοῦ μόνον εἰς τοὺς ἀστυνομικοὺς κλητῆρας τοὺς ἔχοντας
 ταετῇ ὑπηρεσίαν. οὐχὶ δὲ καὶ εἰς τὰς χήρας καὶ τὰ ὀρ-
 φῶν, διότι διάταξιν περὶ ἰσχύος τῶν ὀρφῶν τοῦ περὶ συντά-
 ξιν πολιτικῶν ὑπαλλήλων Νόμου καὶ ὡς πρὸς τὰς χήρας καὶ
 τὰ τῶν ἀστυνομικῶν κλητῆρων οὐδεμίαν περιέχει ὁ ρηθεὶς
 Νόμος. οὔτε συνάγεται τοιοῦτος σκοπὸς ἐκ τῶν ἐν γένει
 τῶν αὐτοῦ καὶ ἰδίως τῶν ἀρθρῶν 11 καὶ 21, καθ' ὃ παρέ-
 ρχεται τὰς ἐν αὐτοῖς περιπτώσεις εἰς τοὺς ἀστυνομικοὺς κλη-
 τῆρας μόνον σύνταξις· τούναντίον δὲ ἐν τῇ ἐπομένῳ ἀρ-
 θρῷ ὁρίζεται, ὅτι δικαίωμα συντάξεως κατὰ τοὺς ὅρους τοῦ
 Νόμου τῶν πολιτικῶν ὑπαλλήλων Νόμου ἔχουσι καὶ αἱ
 τὰ ὀρφανὰ τῶν ἐνεκεν ὑπηρεσίας φονευομένων ἀστυνομι-
 κῶν, ἐκ τούτων δὲ ἀριθῶνως συνάγεται, ὅτι ἐξαιρετι-
 μόνον εἰς τοιαύτην περίπτωσιν διδωσιν ὁ Νόμος δικαίωμα
 εἰς τὰς χήρας καὶ ὀρφανὰ τῶν ἀστυνομικῶν κλητῆρων·
 ὁ δὲ τούτοις καὶ τὸ Δικαστήριον τῆς οὐσίας ἐφήρμοσε τὸν
 ἀβάσιμος δὲ ὁ ἀντιθετος λόγος ἀναιρέσεως
 ἰδὴ ἐν τῇ μνησθείσῃ διατάξει τοῦ ἀρθροῦ 22 δὲν δύναται
 ἡ, ὅτι συμπεριλαμβανεται, καθὰ καὶ τὸ Ἐφετεῖον ἐδέξατο,
 ἀρρίπτωσις θανάτου τοῦ ἀστυνομικοῦ κλητῆρος ἐκ ψύξεως,
 λείπεται ἡ ἀναιρεσεύουσα, προελθούσης ἐκ τῆς ἐκτελέσεως
 ἐκείνης, διότι ἡ διὰ τῆς λέξεως «φονευομένων» σαφὴς ἐκ-
 τοῦ Νόμου ἀποκλείει ἐντελῶς τὴν ἐννοίαν ταύτην· ἀβάσι-
 καὶ ὁ περὶ τούτου λόγος ἀναιρέσεως.

Διὰ ταῦτα

καὶ τὰρθρα 210, 219, 824 καὶ 830 τῆς Πολ. Δικονομίας.
 ἀρρίπτει τὴν προκειμένην ἀναιρέσεως αἰτησιν τῆς Ἀργυ-
 ρίας Εὐστρατίου Σίμου κατὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 378 τοῦ 1893
 ὡς τοῦ Ἐφετείου Ἀθηνῶν καὶ
 ἐδικάζει τὴν ἀναιρεσεύουσαν εἰς τὰ δικαστικὰ ἐξοδα τοῦ
 πληττοῦ Δημοσίου περιοριζόμενα εἰς δραχμὰς τεσσαράκον-
 τας καὶ τὰ νόμιμα τῆς πενίας τέλη.

ἔσθῃ καὶ ἀπεφασίσθῃ ἐν Ἀθήναις τῇ εἰκοστῇ ἑκτῇ (26)
 1898, ἐδημοσιεύθῃ δὲ τῇ πρώτῃ (1) Ἰουνίου 1898.

πρόεδρος
 κλητῆρας

Ὁ Γραμματεὺς
 Γ. Καστόρχης

Ἀριθ. 123

Τὸ Δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου

Τμήμα Α'.

Συγκείμενον ἐκ τῶν δικαστῶν Κωνστ. Σημαντήρα, Προέδρου, Χρ. Κόκκορη, Ἀνδ. Γκιών, Β. Παπαδοπούλου, Ἰωάν. Τσατσου, Μιλτ. Ἡλιάδου καὶ Ξεν. Εὐθυμίου· παρόντων τοῦ τε Ἀντεισαγγελέως Κωνστ. Μανιάκη καὶ τοῦ Γραμματέως Γεωργ. Καστόρχη.

Συνεδριάσαν δημοσίᾳ ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ τοῦ καταστήματος αὐτοῦ τὴν ἐνδεκάτην Μαΐου 1898, ἵνα δικάσῃ ἐπὶ τῆς αἰτήσεως τῆς Ἑλένης Καμαρινίτζα, κατοίκου Κάμπου, πενήσεως, παρασταθείσης διὰ τοῦ πληρεξουσίου καὶ ἀντικλήτου τῆς Ἀθ. Κατρινιθάνου, δικηγόρου, κατὰ τοῦ Ἀθανασίου Καβάθη, κατοίκου ὠσαύτως, παρασταθέντος διὰ τοῦ πληρεξουσίου του Γ. Μελισουργοῦ, δικηγόρου, περὶ ἀναιρέσεως τῆς ὑπ' ἀριθ. 63 (1882) ἀποφάσεως τῶν ἐν Ναυπλίῳ Ἐφετῶν.

Ἀκούσαν τοῦ Εἰσηγητοῦ δικαστοῦ Ἀνδρ. Γκιών ἐκθέσαντος τάδε :

Ἐκποιηθέντων τῶν κτημάτων τῆς ὀφειλετρίας Ἑλένης χήρας Σαράντου Σαραντιά, ὡς ἐπιτρόπου τῶν τέκνων τῆς, τῇ ἐπισπεύσει τῆς Ρουμπίνας Θ. Γαργαλίδου, ὡς νομίμου ἐπιτρόπου τοῦ ἀνηλίκου υἱοῦ τῆς Παναγιώτου, ὃ ἐπὶ τοῦ πλειστηριασμοῦ ὑπάλληλος Εἰρηνοδίκης Ἀβίας συνέταξε τὸν ὑπ' ἀριθ. 326 τῆς 29 Ἰανουαρίου 1880 πίνακα κατὰτάξεως, ὃν ἐκήρυξεν ἐκτελεστὸν ὁ πρόεδρος τῶν ἐν Καλάμαις Πρωτοδικῶν. Τὸν πίνακα ταῦτον ἀνέκοψεν ἡ ὡς ἄνω ἐπισπεύδουσα διὰ τῆς ἀπὸ 18 Φεβρουαρίου 1880 ἀνακοπῆς τῆς. Τὸν αὐτὸν πίνακα ἀνέκοψε διὰ τῆς ἀπὸ 17 Φεβρουαρίου 1880 ἰδίας ἀνακοπῆς καὶ ἡ Ἑλένη Καμαρινίτζα, ἐπὶ λόγοις, ὅτι ἐσφαλμένως δὲν κατετάχθη αὐτὴ κατὰ προτίμησιν παντὸς ἄλλου καὶ πρώτη ἐνυπόθηκος ἐπὶ τῶν ἐκπλειστηριασθέντων, ἐν ᾧ οὐδεὶς τῶν λοιπῶν δανειστῶν ἔχει ἀνώτερον αὐτῆς προνόμιον ἢ προτίμησιν· ἐναντίον δὲ τοῦ νόμου κατετάχθη ὁ Ἀθανάσιος Καβάθης, ὅστις οὐδὲ νὰ λαμβάνῃ τι ἔχει, οὐδὲ δικαίωμα νὰ καταταχθῇ, οὐδὲ προνόμιον ἢ ὑπόθηκην ἰσχυρὰν καὶ νόμιμον καὶ ἐν γένει δὲν εἶνε μηδόλως κατατακτικός, ἦτιστατο δὲ τὴν μεταρρυθσιν τοῦ πίνακος ἐπὶ τῷ τέλει τοῦ νὰ καταταχθῇ αὐτὴ πρώτη καὶ νὰ πληρωθῇ κατὰ προτίμησιν παντὸς ἄλλου δανειστοῦ τὰς ἀπαίτησεις τῆς, ν' ἀπορριφθῇ ἢ κατὰτάξις τοῦ Ἀθαν. Καβάθη καὶ παντὸς ἄλλου δανειστοῦ ὡς παράνομοι καὶ νὰ μεταρρυθμισθῇ ὁ αὐτὸς πίναξ καὶ ὡς πρὸς τὴν κατὰτάξιν τῶν ἐξόδων ἐν γένει.

Τὸ Πρωτοδικεῖον Καλαμῶν, εἰς ᾧ εἰσῆχθησαν αἱ ἀνακοπαί, διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 865 τοῦ 1880 ἀποφάσεως ἀπέρριψεν τὴν ἀνακοπὴν τῆς Ρουμπίνας χήρας Γαργαλίδου, ἐδέχθη δὲ τὴν τῆς Ἑλένης Καμαρινίτζα καὶ μεταρρυθμίσαν τὸν ἀνακοπτόμενον πίνακα κατέταξεν αὐτὴν μετὰ τὴν ἀφαίρεσιν τῶν ἐξόδων ἐκ δραχμῶν 163 ὡς ἐνυπόθηκον δανειστριαν ἐπὶ τοῦ ὑπολοίπου τοῦ ἐκπλειστηριάσματος ἐκ δραχ. 594.

Ἐκκληθεῖσης τῆς ἀποφάσεως ταύτης ὑπὸ τῆς Ρουμπίνας χήρας Γαργαλίδου καὶ τοῦ Ἀθανασίου Καβάθη, τὸ Ἐφετεῖον Ναυπλίου διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 63 τοῦ 1882 ἀποφάσεώς του, δικάσαν ἐρήμην μὲν τῆς εἰρημένης Ρουμπίνας χήρας Γαργαλίδου ἀπέρριψε τὴν ἔφεσιν αὐτῆς, κατ' ἀντιμωλίαν δὲ τῆς Ἑλένης Καμαρινίτζα, ἐδέχθη τὴν ἔφεσιν τοῦ Ἀθανασίου Καβάθη καὶ ἐπεκύρωσε τὸν πίνακα τῆς κατατάξεως καθ' ἣν ἐμφαίνεται τάξιν ἐν αὐτῷ, ὁ Ἀθανάσιος Καβάθης κατετάχθη ὡς πρὸς τὸ κεφάλαιον τῆς ἀπαιτήσεως του καὶ τὰ ἔξοδα.

Τῆς ἀποφάσεως ταύτης τοῦ Ἐφετείου Ναυπλίου, τὴν ἀναίρεσιν αἰτεῖται ἡ Ἑλένη Καμαρινίτζα, διὰ τῆς ἀπὸ 5 Ἰουνίου 1882 αἰτήσεώς της διὰ διαφόρους ἄλλους λόγους καὶ ἰδίᾳ διὰ τὸν ἐξῆς.

Διότι οὔτε νομίμως ἐνεγράφη ἡ προσημείωσις τοῦ ἀναιρεσιβλήτου, οὔτε νομίμως καὶ ἐμπροθέσμως μετετράπη αὕτη εἰς ὑποθήκην, ἐπομένως παρὰ τὸν νόμον ἐθεωρήθη ἐνυπόθηκος δανειστής, ἄλλως δὲ προτιμωμένου τοῦ τίτλου αὐτῆς τοῦ τίτλου τοῦ ἀναιρεσιβλήτου, ὡς ἐχούσης δικαίωμα νὰ ἐγγράφη ὑποθήκην, αὐτοῦ δὲ θεωρουμένου ἐγγχειρογράφου, ἔπρεπε νὰ προτιμηθῇ αὕτη εἰς τὴν κατατάξιν ἢ ἄλλως νὰ καταταχθῶσι συμμέτρως καὶ ἐν γένει οὐχὶ ὀρθῶς καὶ νομίμως κατετάχθη ὁ ἀναιρεσιβλήτος καὶ κατὰ τὰ πλείστα μένει ἀναιτιολόγητος ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις.

Ἀκούσαν τοῦ πληρεξουσίου τῆς ἀναιρεσειούσης ἀναπτύξαντος καὶ προφορικῶς τοὺς λόγους τῆς ἀναιρέσεως καὶ αἰτησαμένου τὴν ἀναίρεσιν τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως, τοῦ πληρεξουσίου τοῦ ἀναιρεσιβλήτου αἰτησαμένου τὴν ἀπόρριψιν τῆς αἰτήσεως καὶ τοῦ Ἀντεισαγγελέως Σκιαθὲν κατὰ τὸν Νόμον.

Ἐπειδὴ κατὰ τὸ ἀρθρον 38 τοῦ Νόμου περὶ ὑποθηκῶν ἡ μετατροπὴ τῆς προσημείωσεως εἰς ὑποθήκην δυνάμει τελεσιδικίου ἀποφάσεως γίνεται ἐντὸς τριάκοντα ἡμερῶν ἀπὸ τῆς τελεσιδικίας, προστιθεμένης παρατάσεως καὶ διὰ τὴν ἀπόστασιν, ἀπράκτου δὲ τῆς προθεσμίας ταύτης παρελθούσης, ἡ προσημείωσις ἐξαλείφεται, ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου τὸ δικάσαν Ἐφετεῖον, καίτοι δεχθὲν,

ὡς ἐξάγεται ἐκ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως, ὅτι ἡ προσημείωσις τοῦ ἀναιρεσιβλήτου μετετράπη εἰς ὑποθήκην μετὰ παρέλευσιν τῆς τριακονθημέρου προθεσμίας ἀπὸ τῆς τελεσιδικίας, χωρὶς νὰ ποιῇται λόγον καὶ περὶ ἀποστάσεως, ἀπεφάνητο οὐχ ἥττον ἔγκυρον τὴν μετατροπὴν ταύτην, καὶ κατέταξε τὸν ἀναιρεσιβλήτον κατὰ προτίμησιν ἐπὶ τοῦ ἐκπλειστηριάσματος διὰ τὴν ἀπαίτησιν αὐτοῦ, ὡς ἔχοντα ὑποθηκικὸν δικαίωμα· ἀλλ' οὕτω τὸ Ἐφετεῖον ἀποφηνάμενον, ἐνῶ δεχεται, ὅτι ἡ μετατροπὴ ἐγένετο μετὰ τὰς τριάκοντα ἀπὸ τῆς τελεσιδικίας ἡμέρας, ὅτε κατὰ τὴν προεκτεθεῖσαν διάταξιν οὐδὲν ἐννομον ἀποτέλεσμα συνεπάγεται πρὸς ἀπόκτησιν ὑποθήκης, ψευδῶς ἡρμήνευσε καὶ ἐσφαλμένως τὴν διάταξιν αὐτὴν ἐφήρμοσε, τοῦτο δὲ κατὰ τὸ ἀρθρ. 807 § 7 τῆς Πολ. Δικονομίας ἐπιφέρει ἀναιρέσιν.

Διὰ ταῦτα

Ἰδὼν καὶ τὰρθρα 210, 219 καὶ 836 καὶ ἐπόμε. τῆς Πολ. Δικονομίας.

Ἀναιρεῖ τὴν ὑπ' ἀριθ. 63 τοῦ 1882 ἀπόφασιν τοῦ Ἐφετείου Ναυπλίου ὡς πρὸς τὰς διατάξεις αὐτῆς τὰς ὁρώσας τὴν ἀναιρεσιεύσαν καὶ τὸν ἀναιρεσιβλήτον· καί,

Παραπέμπει κατὰ τοῦτο τὴν ὑπόθεσιν πρὸς κατάλληλον ἐφαρμογὴν τοῦ νόμου εἰς τὸ Β' τμήμα τοῦ Ἀρείου Πάγου.

Διατάσσει δὲ νὰ γραφῇ ἡ παρούσα εἰς τὸ περιθώριον τοῦ πρωτοτύπου τῆς ἀναιρουμένης ἀποφάσεως καὶ δημοσιευθῇ διὰ τοῦ τύπου δαπάνη τοῦ ἀναιρεσιβλήτου, τὸν ὁποῖον καταδικάζει εἰς τὰ ἐνώπιον τοῦ Ἐφετείου καὶ τοῦ Ἀρείου Πάγου δικαστικὰ ἔξοδα τῆς ἀναιρεσιεύσεως, περιοριζόμενα εἰς δραχ. ὀγδοήκοντα πέντε (85) καὶ εἰς τὰ τῆς σημανσεως τέλη.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις τῇ εἰκοστῇ ἑκτῇ Μαΐου 1898. Ἐδημοσιεύθη δὲ τῇ πρώτῃ (1) Ἰουνίου 1898.

Ὁ Πρόεδρος
Κ. Σημαντήρας

Ὁ Γραμματεὺς
Γ. Καστόρχης

Ἀριθ. 124

Τὸ Δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου

Τμήμα Α'.

Συγκείμενον ἐκ τῶν Δικαστῶν Κωνστ. Σημαντήρα, Προέδρου, Χρ. Κόκκορη, Ἀνδρ. Γκιών, Στ. Ἀνδροπούλου, Βασ. Ροντήρη,

Μιλτ. Ἡλιάδου καὶ Σεινοφ. Εὐθυμίου· παρόντων τοῦ τε Ἀντεισαγγελέως Κωνστ. Μανιάκη καὶ τοῦ γραμματέως Γ. Καστόρχη.

Συνεδριάζαν δημοσίᾳ ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ τοῦ καταστήματος αὐτοῦ τῇ δεκάτῃ ὀγδόῃ Μαΐου 1898, ἵνα δικάσῃ ἐπὶ τῆς αἰτήσεως τοῦ Γαβριὴλ Κατσίχτη, κατοικοῦ Καλαμῶν, παρασταθέντος αὐτοπροσώπως καὶ διορίζαντος ἐπ' ἀκροατηρίου πληρεξουσίων του τὸν Γεώργ. Μελισουργόν, δικηγόρον, κατὰ τοῦ Δημοσίου, ἀντιπροσωπευομένου ὑπὸ τοῦ ὑπουργοῦ τῶν Οἰκονομικῶν, ἐδρεύοντος ἐν Ἀθήναις, παρασταθέντος διὰ τοῦ πληρεξουσίου του Ἀρ. Γλαράκη, Νομικοῦ συμβούλου περὶ ἀναίρεσεως τῆς ὑπ' ἀριθ. 1572 (1891) ἀποφάσεως τῶν ἐν Ἀθήναις Ἐφετῶν.

Ἀκούσαν τοῦ Εἰσηγητοῦ δικαστοῦ Ἀνδρ. Γκιῶν, ἐκθέσαντος τὰδε :

Ὁ Γαβριὴλ Κατσίχτης διὰ τῆς ἀπὸ 5 Δεκεμβρίου 1889 ἐνώπιον τοῦ Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν ἀγωγῆς κατὰ τοῦ Δημοσίου ἐξέθηκεν, ὅτι κατὰ τὸ ἔτος 1885, ὅτε τὸ Α' Σύνταγμα τοῦ Ἱππικοῦ ἠδρευεν ἐν Τυρνάβῳ, ὁ διαχειριστὴς αὐτοῦ Δημ. Παπακυριαζῆς ὑπολογαχὸς ἔλαβε δυνάμει ἀποδείξεως ἐκ τοῦ ταμείου τοῦ ἐκεῖ τότε ἐδρεύοντος Γ' πεζικοῦ συντάγματος, οὗ διατέλει ὁ ἐνάγων διαχειριστὴς, δρ. 622 διὰ τὰς ἀνάγκας τῆς ὑπηρεσίας τοῦ σώματος του. Ἀρνηθέντος δὲ τοῦ Δημητρ. Παπακυριαζῆ νὰ καταβάλῃ τὰς διαχμὰς ταύτας, ἀναγκάζεται νὰ καταβάλῃ ταύτας ἐξ ἰδίων του· ὁ ἐνάγων συνεπείᾳ διαταγῆς τοῦ ὑπουργείου τῶν Στρατιωτικῶν, ἀλλὰ μετὰ τὴν καταβολὴν, τὸ ὑπουργεῖον διὰ διαταγῆς του κατελόγισεν εἰς βάρος τοῦ Δ. Παπακυριαζῆ τὰς δραχμὰς ταύτας καὶ διέταξε τὸ Α' Σύνταγμα τοῦ Ἱππικοῦ νὰ κρατῇ τὸ ἥμισυ τοῦ μηνιαίου μισθοῦ τοῦ Δ. Παπακυριαζῆ μέχρι ἐξοφλήσεως τῶν δρ. 622, ἀς ν' ἀποδώσῃ εἰς τὸν ἐνάγοντα, ἀλλὰ μέχρι τῆς ἀγωγῆς τὸ ρηθὲν Σύνταγμα δὲν τῷ ἀπέδωκεν αὐτάς· ὅτι τὸ Δημοσίον διὰ τῆς προμνησθείσης διαταγῆς τοῦ ὑπουργείου τῶν Στρατιωτικῶν, ἀναγνωρίσαν, ὅτι εὐθύνεται διὰ τὴν πρὸς τὸ ταμεῖον τοῦ Γ' Πεζ. Συντάγματος ὀφειλὴν ὁ Δ. Παπακυριαζῆς καὶ ὅτι ὁ ἐνάγων δικαιούται νὰ λάβῃ τὰς ὑπ' αὐτοῦ καταβληθείσας δραχ. 622 διὰ χρεὸς τοῦ Δ. Παπακυριαζῆ, εἶνε ὑπόχρεων νὰ τῷ πληρώσῃ ταύτας ἐντόκως ἀπὸ τῆς καταβολῆς, εἴτε εἰσέπραξεν αὐτάς εἴτε μὴ ἐξ ἀμελείας τοῦ Α' Ἱππικοῦ Συντάγματος, ἢ ἐξ οἰουδήποτε ἄλλου λόγου, ὥς εὐθυνόμενον διὰ τὰς παραλείψεις τῶν ὑπαλλήλων του· καὶ ᾔτησας νὰ ὑποχρεωθῇ τὸ Δημοσίον νὰ τῷ πληρώσῃ δραχμ. 622 ἐντόκως ἀπὸ τῆς καταβολῆς, ἥτοι ἀπὸ τοῦ ἔτους 1887.

Τὴν ἀγωγὴν αὐτὴν ἐδέχθη τὸ Πρωτοδικεῖον διὰ τῆς ὑπὸ 1044 (1890) ἀποφάσεως, ἀλλὰ τὸ Ἐφετεῖον Ἀθηνῶν ἐπίφρασει τοῦ Δημοσίου διὰ τῆς ὑπὸ ἀριθμ. 1572 (1891) ἀποφάσεως μεταρρυθμίσαν αὐτὴν, ἀπέρριψεν ὡς μὴ βάσιμον τὴν ἀγωγὴν.

Τῆς ἀποφάσεως διὰ ταύτης τοῦ Ἐφετείου τὴν ἀναίρεσιν αἰτῶνται ὁ ἐνάγων διὰ τε τῆς ἀπὸ 25 Ἀπριλίου 1892 αἰτήσεως καὶ διὰ τῶν ἀπὸ 23 Ἰανουαρίου καὶ 25 Μαρτίου 1898 δύο θέτων δικογράφων τοῦ διὰ τοὺς ἐν αὐτοῖς ὡς ἐξῆς λόγους.

I. Τοὺς ἐν τῇ αἰτήσει.

Διότι τὸ Ἐφετεῖον διὰ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως παραβιάσιν τοῦ νόμου, μετέβαλε τὴν βᾶσιν τῆς ἀγωγῆς, διότι αὕτη στηρίζεται ἐπὶ τῆς ὑπο τοῦ Δημοσίου ἀναγνωρίσεως ἐπιδίκου ἀπαιτήσεως, ἐνῶ αὕτη ἐρείδεται ἐπὶ τοῦ λόγου, ὅτι ὁ Δ. Παπακυριαζῆς διὰ τοῦ ἐν αὐτῇ μνημονευομένου ἐγγράφου τοῦ ὑπο τῶν Στρατιωτικῶν ἀναγνώρισεν, ὅτι ὁ Δ. Παπακυριαζῆς ἀπὸ τοῦ ταμείου τοῦ Γ' Πεζ. Συντάγματος δρ. 622 δι' ἀνάγκας τῆς ὑπηρεσίας τῆς τέως Α' Ἱππαρχίας ἡς διαχειριστὴς ἦτο καιοῦται ἐπομένως ὁ ἀναίρεσίων ν' ἀναλάβῃ τὰς ἄς ἡναγκάσθη καταβάλλει εἰς τὸ ταμεῖον τοῦ Γ' Πεζ. Συντάγματος διὰ χρέος τοῦ Δ. Παπακυριαζῆ δρ. 622.

Διότι ἐκτός τούτου τὸ Ἐφετεῖον παρενόρφησεν ἐντελῶς περιεχόμενον τοῦ ἐγγράφου, ἐφ' οὗ στηρίζεται ἡ ἀγωγὴ, διότι δι' αὐτοῦ ἀναγνωρίζεται ρητῶς καὶ σαφῶς, ὅτι ὁ Δ. Παπακυριαζῆς ἔλαβε τὰ χρήματα ταῦτα ἐκ τοῦ Ταμείου τοῦ Γ' Πεζικοῦ Συντάγματος δι' ἀνάγκας τῆς ὑπηρεσίας τῆς τέως πρώτης Ἱππαρχίας, διαχειριστῆς, τὸ Ἐφετεῖον ἐδέχθη ἐναντίον τοῦ σαφοῦς καὶ γραμματικῶς τοῦ ἐγγράφου αὐτοῦ, ὅτι δῆθεν ἐξ αὐτοῦ προκύπτει ὁ ἀναίρεσις, ἐπειδὴ ὁ Δ. Παπακυριαζῆς διετέλει ἐλλείπων πρὸς τὴν τέως Α' Ἱππαρχίαν, θέλων νὰ συντρέξῃ αὐτὸν ποσοδῶς τὴν κατ' αὐτοῦ ἀπειλουμένην καταδιώξιν, ἔλαβε νόμως ἐκ τοῦ ταμείου τοῦ Γ' Πεζ. Συντάγματος, οὗ ἦτο διαχειριστὴς καὶ ἔδωκεν αὐτῷ δραχ. 622, καὶ κατ' ἀκολουθίαν αὐτὴν τὴν ἀγωγὴν τοῦ ὡς ἀβάσιμον. Οὕτω δὲ κακῶς ἡρμήνευσε τὸν νόμον καὶ ἐσφαλμένως ἐφήρμοσεν αὐτὸν, παρέλιπε δὲ νὰ λάβῃ ὅψει καὶ ἀναιτιολογητῶς ἀπέρριψε τοὺς ἰσχυρισμούς του, ἐν οὐσιώδῃ ἐπιτροπῇ εἰς τὴν ἔλθαι τῆς δίκης.

II Τοὺς ἐν τοῖς προσθέτοις δικογραφοῖς.

Διότι τὸ Ἐφετεῖον διὰ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως, ρυθμίσαν τὴν πρωτόδικον ἀπόφασιν, ἀπέρριψε τὴν ἀγωγὴν λέγων ὅτι ἐκ τοῦ ἐν αὐτῇ μνημονευομένου ἐγγράφου τοῦ ὑπο

των Στρατιωτικῶν δὲν ἀποδεικνύεται ἡ ἀναγνώρισις τῆς ἐπιδίκου ἀπαιτήσεως, ὡς ἐδέχθη δῆθεν ἡ πρωτόδικος ἀπόφασις, ἐφ' οὔτε τὸ Δημόσιον ὑπέβαλε τοιοῦτον παράπονον, εὔτε ἡ ἀγωγή του στηρίζεται ἐπὶ τοιοῦτου λόγου καὶ εὔτε ἡ πρωτόδικος ἀπόφασις ἐδέχθη, ὅτι ἐκ τοῦ ἐγγράφου αὐτοῦ ἀποδεικνύεται ἡ ἀναγνώρισις τῆς ἐπιδίκου ἀπαιτήσεως, ἀλλ' ἀπεφάνθη, ὅτι ἐκ τοῦ ἐγγράφου αὐτοῦ ἀποδεικνύεται, ὅτι τὸ ὑπουργεῖον ἀνεγνώρισεν, ὅτι τὰ ὑπὸ τοῦ ἀναιρεσιόντος καταβληθέντα χρήματα εἰς τὸν διαχειριστὴν τοῦ Δ' Συντάγματος τοῦ Ἰππικίου ἐχρησίμευσαν εἰς τὰς ἀνάγκας τοῦ σώματος αὐτοῦ, ὅπερ ἀποτελεῖ τὴν βᾶσιν τῆς ἀγωγῆς του· οὕτω δ' ἀπορηνόμενον τὸ Ἐφετεῖον, οὐ μόνον ἀνεπλήρωσεν ἐξ ἐπαγγέλματος γεγονότος μὴ προταθὲν ὑπὸ τοῦ Δημοσίου καὶ παρεμόρφωσε τὴν τε πρωτόδικον ἀπόφασιν καὶ τὴν βᾶσιν τῆς ἀγωγῆς του, ἀλλὰ καὶ ἐξάγει, ὅτι δὲν ἔλαβε ποσῶς ὑπ' ὄψει αὐτὰς κατὰ παραβάσιν τῆς εὐσιώδους διατάξεως τοῦ ἄρθρου 170 Πολ. Δικονομίας τοῦ ἐρμηνευτικοῦ κανόνος 25 § 1 Π. 32, καθ' ὃν ἅμα τὸ γράμμα εἶνε σαφές, δὲν ἐπιτρέπεται ἑτέρα ἐρμηνεία, καὶ τῆς Γενικῆς Ἀρχῆς, καθ' ἣν ὁ δικαστὴς ὀφείλει πρωτίστως νὰ λαμβάνῃ ὑπ' ὄψει τὸ εἰσγωγικὸν τῆς δίκης δικόγραφον.

Διότι, ἀφοῦ κατὰ τὴν διάταξιν τοῦ ἄρθρου 250 Πολ. Δικονομίας οὐδεὶς διαδίκος ὑποχρεοῦται εἰς προσπάδειξιν, ὥφειλε τὸ Ἐφετεῖον, θεωρήσαν ἐσφαλμένην τὴν πρωτόδικον ἀπόφασιν, νὰ διατάξῃ ἀποδείξεις πρὸς ἀπόδειξιν τῆς βᾶσεως τῆς ἀγωγῆς καὶ οὐχὶ ν' ἀπορρίψῃ αὐτήν.

Διότι ὅλως ἀναιτιολόγητον κατέλιπεν ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις τὴν πρότασιν τοῦ ἀναιρεσιόντος, ὅτι τὸ Δημόσιον εἰσέπραξεν ἐκ τῆς κρατήσεως τῆς μισθοδοσίας τοῦ Δ. Παπακυριαζῆ τὴν ἐπιδίκον ἀπαίτησιν.

Διότι τὸ Ἐφετεῖον χωρὶς νὰ κρίνῃ ἐκ πραγματικῶν γεγονότων νομίμως ἀποδεδειγμένον περὶ τοῦ παρανόμου ἢ μὴ τῆς διαθέσεως τῶν χρημάτων τοῦ Γ' Συντάγματος, θεωρήσαν αὐτὴν ἄνευ νομίμου λόγου ὡς παρανόμως γενομένην καὶ τούτω τῷ λόγῳ ἀπορρίψαν τὴν ἀγωγήν, παρεβάσε τὰς περὶ ἀποδείξεως διατάξεις τῆς Πολ. Δικονομίας.

Διότι καὶ δεδομένου, ὅτι πράγματι τὰ χρήματα παρατύπως ἐδόθησαν εἰς τὸ Δ' Σύνταγμα, τὸ Δημόσιον δὲν ἦτο διὰ τοῦτο ὀλιγώτερον ὑπόχρεον εἰς ἀπόδοσιν, ἀφοῦ ὁμολογεῖται καὶ ἀναγνωρίζεται, καθ' ἣ καὶ τὸ Ἐφετεῖον δέχεται, ὅτι ταῦτα ἐδόθησαν δι' ἀνάγκας τῆς ὑπηρεσίας τοῦ Δ' Ἰππικίου Συντάγματος, ἔ-

νάγκας, ὥς κατὰ νόμον ὑπόχρεων ἦτο νὰ θεραπεύσῃ τὸ Δημόσιον, ἐθεραπεύθησαν δὲ διὰ χρημάτων παρὰ τοῦ ἀναιρεσιόντος πρὸς τοῦτο καταβληθέντων καὶ ἀφοῦ τὴν θεραπείαν ταύτην οὐ μόνον δὲν ἤρ-
νῆθη τὸ Δημόσιον, ἀλλὰ καὶ ὡμολόγησεν, ἀναγνώρισαν τὴν τε ἀ-
ναγκαιότητα αὐτῆς καὶ τὴν χρησιμότητα τῆς δαπάνης ταύτης, τάναντία δὲ τούτων ἀποφηνάμενον τὸ Ἐφετεῖον καὶ ὧ, ἀβάσιμον ἀπορρίψαν τὴν ἀγωγὴν, τὸν τε νόμον παρηρμήνευσε καὶ ἀνατιο-
λογήτως παρῆδε τοὺς οὐσιώδεις τούτους ἰσχυρισμοὺς τοῦ ἀναιρε-
σιόντος.

Διότι ἀνακοινῶσαν τὸ Δημόσιον τῷ ἀναιρεσιόντι τὴν ἀναγνώρι-
σιν τῆς ὀφειλομένης αὐτῷ ἀποδόσεως τῶν διὰ τὰς ἀνάγκας τοῦ Α'
Συντάγματος καταβληθέντων παρ' αὐτοῦ εἰς τὸ Ταμεῖον τοῦ Γ'
Συντάγματος, τῷ ἀνεκοίνωσε προσέτι ὅτι καὶ ἀνέλαβε, παρακρατοῦν
μέρος τοῦ μισθοῦ τοῦ κυρίου ὀφειλέτου καὶ ὑπολόγου, νὰ τῷ ἀπο-
δώσῃ ταῦτα. Ἀληθῶς δὲ καὶ παρεκράτησε 400 δραχμὰς. Ἀλλὰ τὸ
Ἐφετεῖον παρὰ τὸν νόμον ἀπέρριψε τὴν ἀπαίτησίν του ἐπὶ τῷ νόμῳ
ἀβάσιμῳ λόγῳ, ὅτι δῆθεν ἡ παρακράτησις αὕτη ἐγένετο παρανόμως,
κακῶς καὶ παρανόμως σκεφθὲν οὕτω, καθότι ἀπέναντι τοῦ ὀφειλέ-
του τούτου ὁ λόγος, δι' ὃν ἡ παρακράτησις ἐγένετο διὰ χρήματα
ληφθέντα κατὰ τὴν ἰδίαν τοῦ ὑπολόγου αὐτοῦ ὁμολογίαν ἐκ τοῦ
ταμείου τοῦ Γ' Συντάγματος, καίπερ πληρωθέντα παρὰ τοῦ ἀναι-
ρεσιόντος, ἦτο νομιμωτάτη διὰ τὸ Δημόσιον, στηριζόμενον ἐπὶ τῆς
διαχειρίσεως ὑπαλλήλου προϊσταμένου ἤδη ὑπ' αὐτοῦ τοῦ Δημο-
σίου· ἄλλως δὲ τὰ ἐπ' ὀνόματι τοῦ ἀναιρεσιόντος εἰσπραχθέντα
παρὰ τοῦ Δημοσίου ἀπὸ τὸν ὑπόλογον καὶ ὀφειλέτην του χρήματα
διὰ λ)σμόν του, ἀναδεχθὲν ἀπαξ αὐτορρητον τὸ Δημόσιον τὴν πρὸς
τὸν ἀναιρεσιόντα ὑπηρεσίαν ταύτην καὶ κατέχον ταῦτα ἢ διαθέσαν
ἄλλως εἴτε εἰς ἴδια ἑαυτοῦ συμφέροντα, εἴτε ὑπὲρ ἄλλου, ἢ τοῦ ὑποχρεῶν
εἰς ἀπόδοσιν· ἀλλὰ τὸ Ἐφετεῖον παρῆδ' καὶ τοὺς ἰσχυρισμοὺς
του τούτους καὶ ἐσφαλμένως ὡς παράνομον τὴν παρακράτησιν θεω-
ρῆσαν, ἀπέρριψε τὴν ἀγωγὴν.

Ἀκοῦσαν τοῦ πληρεξουσίου τῶν διαδίκων τοῦ μὲν τοῦ ἀναι-
ρεσιόντος ἀναπτύξαντος καὶ προφορικῶς τοὺς λόγους ἀναιρέσεως καὶ
αἰτησάμενον τὴν ἀναίρεσιν τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως, τοῦ
δὲ τοῦ ἀναιρεσιβλήτου Δημοσίου, ἀντικρούσαστος αὐτοὺς καὶ αἰτη-
σάμενον τὴν ἀπόρριψιν τῆς αἰτήσεως, καὶ τοῦ Ἀντεισαγγελέως
Σκεφθὲν κατὰ τὸν νόμον

Ἐπειδὴ βᾶσιν ἔχει ἡ ἀγωγὴ, ὡς ἐξάγεται ἐκ τοῦ περιεχομέ-
νου αὐτῆς, ὅτι ὁ ἐνάγων νῦν ἀναιρεσιῶν ἐχορήγησεν ὡς διαχει-
ριστῆς τοῦ τρίτου Πεζικοῦ Συντάγματος δραχμὰς 622 πρὸς τὸν

Δ. Παπακυριαζήν, ὡς διαχειριστὴν τοῦ πρώτου Ἰππικοῦ Συντάγματος, τὸ δὲ Δημόσιον ἀνεγνώρισε τὴν τοιαύτην ἀπαιτήσιν, ἐντεταλμένον δι' ἐγγράφου τοῦ Ὑπουργείου τῶν Στρατιωτικῶν τὸν πρῶτον Ἰππικὸν Σύνταγμα νὰ πληρωσῇ τὸ ποσὸν ἀπὸ τῶν ἀναιρεσιόντι διὰ παρακρητῆσεως ἐκ τῶν μηνιαίων μισθῶν τοῦ Παπακυριαζῆ, ἐντεῦθεν δὲ ἐνέχεται τὸ Δημόσιον, μὴ γενομένης τῆς πληρωμῆς, ν' ἀποδώσῃ τὸ ποσὸν τοῦτο τῶν ἀναιρεσιόντι, εὐθυνόμενον καὶ ἂν δὲν εἰσεπράχθῃ ἐκ παραλείψεων τῶν ὑπλληλῶν αὐτοῦ· δεχθὲν ἄρα καὶ ἐξετάσαν τὸ δικάσαν Ἐρετεῖον ὡς τοιαύτην τὴν βᾶσιν τῆς ἀγωγῆς, οὐδ' ὅλως αὐτὴν μετέβλεν, ἀνυπόστατος δὲ ὁ ἀντίθετος ἀναιρέσεως λόγος.

Ἐπειδὴ ἱερίδομένης τῆς ἀγωγῆς ἐπὶ τῆς βάσεως αὐτῆς, ὀρθόν ἐστὶ, στηριζόμενον νόμῳ, τὸ διατακτικὸν τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως τῆς ἀπορριψάσης τὴν ἀγωγὴν ταύτην, διότι κατὰ τ' ἄρθρα 3 καὶ 4 τοῦ ΑΚΑ νόμου τοῦ 1882, οἱ νομικοὶ Συμβούλοι ἐξετάζουσι πάσας τὰς δικαστικὰς καὶ τὰς μὴ πω εἰσαχθεῖσας ἐνώπιον τῶν Δικαστηρίων ὑποθέσεις τοῦ Δημοσίου, καὶ γνωμοδοτοῦσι περὶ τῶν καταργητέων διαφορῶν ἐξωδίκων ἢ δικαστικῶν δι' ἀναγνώρισεως τῶν ἀπαιτήσεων, πᾶσα δὲ ἐπὶ τῶν διαφορῶν αὐτῶν ἀναγνώρισις, ἄνευ τοιαύτης γνωμοδοτήσεως εἶναι αὐτοδικαίως ἄκυρος, καὶ τὰ καταβληθέντα παρὰ τοῦ Δημοσίου ἀποδίδονται· οὕτω δὲ ἀναγκαιῶς προϋποθέσεως οὗσης τῆς γνωμοδοτήσεως ταύτης διὰ τὸ κύρος τῆς ἀναγνώρισεως, ἢ ἐπικαλουμένη παρὰ τοῦ ἀναιρεσιόντος διὰ τῆς ἀγωγῆς αὐτοῦ ἀναγνώρισις τῆς ἐπιδίκου ἀπαιτήσεως δι' ἐγγράφου τοῦ Ὑπουργείου τῶν Στρατιωτικῶν, ἄνευ γνωμοδοτήσεως τοῦ Νομικοῦ Συμβούλου, οὐδὲν ἔννομον ἀποτέλεσμα ὡς ἄκυρος συνεπάγεται καὶ ἀνίσχυρός ἐστι νὰ στηρίξῃ τὴν ἀγωγὴν, πάντες δ' οἱ ἐνζυντίαν προϋποθέσιν ἔχοντες λόγοι ἀναιρέσεως εἰσὶν ἀνυπόστατοι.

Ἐπειδὴ οἱ προσβαλλόμενοι παρὰ τοῦ ἀναιρεσιόντος ἰσχυρισμοί, ὅτι ἐπ' ὀνόματι αὐτοῦ εἰσπράξεν τὸ Δημόσιον ἐκ τῶν μισθῶν τοῦ Παπακυριαζῆ τὸ ρηθὲν ποσόν, ὀφείλει ν' ἀποδώσῃ αὐτὸ, ἄλλως δὲ ἐνέχεται πρὸς τοῦτο ὡς ὠφεληθὲν διὰ τῆς χρήσεως αὐτοῦ εἰς τὰς ἀνάγκας τοῦ πρώτου Ἰππικοῦ συντάγματος, δὲν λαμβάνονται ὑπ' ὄψιν, καὶ λόγοι ἀναιρέσεως περὶ ἀνατιυλογίτου, ἢ μὴ ἐξετάσεως αὐτῶν, δὲν δύνανται νὰ στηριχθῶσι, διότι στεροῦνται προδικασίας οἱ ἰσχυρισμοὶ οὗτοι, μὴ ἔχουσης, ὡς προεξετέθη, τῆς ἀγωγῆς καὶ τοιαύτας βᾶσεις· ἀνυπόστατοι δὲ οἱ σχετικοὶ λόγοι ἀναιρέσεως.

Διὰ τῶν

Ἰδὼν καὶ τὰς 210, 219, καὶ 830 τῆς Πολιτ. Δικονομίας.

Ἀπορρίπτει τὴν προκείμενην ἀναίρεσιν αἰτησιν τοῦ Γαβριήλ Κετσίχτη κατὰ τῆς ὑπ' ἀριθ 1572 τοῦ 1891 ἀποφάσεως τοῦ Ἐφετείου Ἀθηνῶν καὶ

Καταδικάζει τὸν ἀναίρεσίν τε εἰς τὰ δικαστικὰ ἐξόδα τοῦ ἀναίρεσιβλήτου Δημοσίου, περιοριζόμενα εἰς δραχμὰς πενήκοντα (ἀρ. 50), εἰς τὰ τέλη τῆς σημαίνουσας καὶ εἰς τὸ νόμιμον παράβολον.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθῆναις τῇ εἰκοστῇ ἔκτῃ Μαΐου 1898. Ἐδημοσιεύθη δ' αὐτόθι τῇ πρώτῃ Ἰουνίου 1898.

Ὁ Πρόεδρος

Ὁ Γραμματεὺς

Κ. Σημαντήρας

Γ. Καστόρχας

Ἀριθ. 123

Τὸ Δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου

Τμήμα Α'.

Συγκείμενον ἐκ τῶν Δικαστῶν Κωνστ. Σημαντήρα, Προέδρου, Χρ. Κόκκορη, Α. Γκιών, Σ. Ἀνδροπούλου, Β. Ροντήρη, Μ. Ἡλιάδου καὶ Ε. Εὐθυμίου, παρόντων τοῦ τε Ἀντεισαγγελέως Κ. Μανιάκη καὶ τοῦ Γραμματέως Γ. Καστόρχη

Συνεδριάσαν δημοσίᾳ ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ τοῦ καταστήματος αὐτοῦ τῇ δεκάτῃ ὀγδοῇ Μαΐου 1898, ἵνα δικάσῃ ἐπὶ τῆς αἰτήσεως τοῦ Ἰωάννου Ζαχαριάδου, κατοικοῦ Ἀθηνῶν, παρασταθέντος διὰ τοῦ πληρεξουσίου του Θεοδ. Παπαγιαννοπούλου, δικηγόρου, διορίσαντος ἐπ' ἀκροατηρίου συμπληρεξούσιόν του καὶ τὸν Στυρ. Εὐκλείδην, δικηγόρον, κατὰ τοῦ Νικολάου Ξανθάκη, κατοικοῦ ἐπίσης, μηδὲν παρασταθέντος· περὶ ἀναίρεσεως τῶν ὑπ' ἀριθ 6309 (1892) καὶ 2731 (1893) ἀποφάσεων τῶν ἐν Ἀθῆναις Πρωτοδικῶν.

Ἀκοῦσαν τοῦ Εἰσηγητοῦ Δικαστοῦ Ξεν. Εὐθυμίου ἐλθίσαντος τάδε: Ὁ Νικόλαος Ξανθάκης διὰ τῆς ἀπὸ 21 Αὐγούστου 1892 ἐνώπιον τοῦ Β' Εἰρηνοδικείου Βορείου πλευρᾶς Ἀθηνῶν ἀγωγῆς κατὰ Ἰωάννου Ζαχαριάδου καὶ Ἀναστασίας Ζαχαριάδου ἐξέθηκεν, ὅτι οἱ ἐναγόμενοι τὸν Σεπτέμβριον 1890 τῷ παρήγγειλαν τὴν κατασκευὴν ἐκ τεχνικῶν ὀδόντων μιᾶς ὀδοντοστοιχίας τῆς ἀνω καὶ κάτω σιαγόνος πρὸς χρῆσιν τῆς ἐτέρας τῶν ἐναγομένων Ἀναστασίας Ζαχαριάδου, συζύγου τοῦ Ἰωάννου Ζαχαριάδου, ἀντὶ δραχ. 400, ἀλλὰ καίτοι κατεσκεύασεν ὁ ἐνάγων καθ' ὅλους τοὺς κανό-

νας τῆς τέχνης καὶ παρέδωκεν, ἡ δ' ἐναγομένη ἐποιήσατο χρῆσιν αὐτῆς, δὲν τῷ ἐπλήρωσαν ὁμῶς τὸ συμφωνηθὲν ἀντίτιμον, ἀλλὰ τοῦ ἔδωκαν μόνον δρ. 100 καὶ ἔμεινεν ὀφειλόμενον ὑπόλοιπον δρ. 300, μετὰ πάροδον δ' ἐνὸς καὶ πλέον ἔτους καὶ ἔφου κατὰ τὸ διάστημα τοῦτο ἐποιήσατο χρῆσιν αὐτῆς ἡ ἐναγομένη, τῷ ἐπέστρεψαν τὴν ὀδοντοστοιχίαν ἐπὶ τῇ προφάσει, ὅτι δὲν ἐφηρμόζετο αὕτη καλῶς· ὅτι οἱ τὴν πληρωμὴν δὲ τοῦ ὑπολοίπου ἐκ δρ. 300 εἶναι ἀλληλεγγύως ὑπεύθυνοι οἱ ἐναγόμενοι, ἡ μὲν ὡς ποιησαμένη χρῆσιν τῆς ὀδοντοστοιχίας, ὁ δὲ ὡς παραγγεῖλας καὶ ὑποσχεθεὶς τὴν πληρωμὴν· ὅτι ἄλλως ἡ ἀξία αὐτῆς εἶναι δρ. 400, ὥστε καὶ ἀνεξαρτήτως τῆς συμφωνίας ὑποχρεοῦνται οἱ ἐναγόμενοι εἰς τὴν πληρωμὴν τοῦ ποσοῦ αὐτοῦ· καὶ ἡτήσατο νὰ ὑποχρεωθῶσιν οἱ ἐναγόμενοι νὰ τῷ πληρώσωσι δρ. 300 ἀλληλεγγύως καὶ ἐντόκως ἀπὸ τῆς ἀγωγῆς.

Συζητήσεως γενομένης, τὸ Εἰρηνοδικεῖον διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 3140 (1892) ἀποφάσεως ὑπεχρέωσε τὸν ἐνάγοντα ν' ἀποδείξῃ πλὴν μαρτύρων τὴν βάσιν τῆς ἀγωγῆς του.

Ἐκκληθεῖσης τῆς ἀποφάσεως ταύτης ὑπὸ τοῦ ἐναγομένου Ἰω. Ζαχαριάδου ἐνώπιον τοῦ Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν, τοῦτο διὰ μὲν τῆς ὑπ' ἀριθ. 6309 (1892) ἀποφάσεως, μεταρρυθμίσαν τὴν ἐκκληθεῖσαν ἀπόφασιν, διέταξε πραγματογνωμοσύνην, ὅπως ἐξετασθῇ καὶ ὁρισθῇ, ἂν ἡ ὀδοντοστοιχία κατεσκευάσθῃ κατὰ τοὺς κανόνας τῆς τέχνης καὶ δύναται νὰ γείνη χρῆσις αὐτῆς, διὰ δὲ τῆς ὑπ' ἀριθ. 2731 (1893) ὁριστικῆς, δεχθὲν ἐν μέρει τὴν ἀγωγὴν, ὑπεχρέωσε τὸν ἐναγόμενον νὰ πληρώσῃ τῷ ἐνάγοντι δραχμὰς διακοσίας ἐντόκως ἀπὸ τῆς ἀγωγῆς.

Τῆς ἀποφάσεως δὲ ταύτης τοῦ Πρωτοδικείου τὴν ἀναίρεσιν αἰτεῖται ὁ ἐναγόμενος Ἰω. Ζαχαριάδης διὰ τῆς ἀπὸ 12 Ἰουνίου 1893 αἰτήσεώς του καὶ διὰ τοῦ ἀπὸ 10 Ἀπριλίου 1898 προσθέτου δικογράφου του διὰ διαφόρους ἄλλους λόγους ἐν οἷς καὶ ὁ ἔξῃς :

Διότι ἀορίστως τὸ Πρωτοδικεῖον διὰ τῆς πρώτης τῶν προσβαλλομένων ἀποφάσεων αὐτοῦ διέτύπωσε τὸ θέμα καὶ τὸ ἀντικείμενον τῆς διαταχθείσης πραγματογνωμοσύνης, διότι οὔτε εἰς τίνα ἐπιβάλλεται ἡ διεξαγωγὴ αὐτῆς ὥρισεν, οὔτε τὰ πραγματικὰ περιστατικὰ τὰ κατὰ τοὺς κανόνας τῆς τέχνης ἐξεταστέα ἐν σχέσει πρὸς τὴν δικαζομένην διαφορὰν, ἐκ τῆς ἀληθείας τῶν ὁποίων ἐληρτᾷτο ἡ ἐπιδίκασις τῆς ἀγωγῆς τοῦ ἀναιρεσιβλήτου (τίς ἡ κατεσκευασθεῖσα ὀδοντοστοιχία παρὰ τοῦ ἐνάγοντος καὶ παρὰ τίνος δύναται νὰ γείνη χρῆσις αὐτῆς) οὔτε χρόνον, καὶ τόπον ἐπιδεί-

ξίως τοῦ ἀντικειμένου τῆς πραγματογνωμοσύνης κατὰ προφανή παραβίασιν τῶν περὶ ἀποδείξεως διατάξεων τῶν ἀρθρῶν 249, 293 καὶ 297 τῆς Πολ. Δικονομίας

Ἀκούσαν τῶν πληρεξουσίων τοῦ ἀναιρεσιόντος, ἀναπτυξάντων καὶ προφορικῶς τοὺς λόγους ἀναιρέσεως καὶ αἰτησάμενων τὴν ἀναίρεσιν τῶν προσβαλλομένων ἀποφάσεων καὶ τὴν ὑποχρέωσιν τῆς ἀναιρεσιβλήτου εἰς ἀπόδοσιν τῶν δυνάμει τῶν προσβαλλομένων ἀποφάσεων εἰσπραχθέντων ποσῶν καὶ τοῦ Ἀντισαγγελέως Σκεφθὲν κατὰ τὸν νόμον.

Ἐπειδὴ ὡς προκύπτει ἐκ τῶν ἀπὸ 14 Ἰουνίου 1893 καὶ 11 Ἀπριλίου 1898 δύο ἐπιδοτηρίων τοῦ Δικαστικοῦ κλητῆρος τῶν ἐν ταῦθα Πρωτοδικῶν Δημ. Παπαντωνοπούλου, ἡ προκειμένη αἴτησις ἀναιρέσεως καὶ οἱ πρόσθετοι λόγοι ἐκοινοποιήθησαν νομίμως καὶ προσηκόντως τῷ ἀναιρεσιβλήτῳ, μὴ ἐμφανιζόμενος δὲ οὗτος κατὰ τὴν ἐν ἀρχῇ τῆς παρούσης ἀναφερομένην συνεδρίσιν, νόμιμον τῆς προκειμένης ὑποθέσεως δικάσιμον, δικάζεται ὡςανεὶ ἐνεφανίσθη (ἀρθρον 827 τῆς Πολ. Δικονομίας)

Ἐπειδὴ ἐκ τῆς ἐπιτακτικῆς διατάξεως τοῦ ἀρθρου 293 τῆς Πολ. Δικονομίας, καθ' ἣν ἡ περὶ τῆς πραγματογνωμοσύνης παρεμπιπτούσα ἀπόφασις πρέπει νὰ περιέχῃ καὶ τὸν τόπον τῆς δι' ἐμπειροτεχνῶν δοκιμασίας, συνάγεται ὅτι ἡ παράλειψις τοῦ προσδιορισμοῦ τοῦ τόπου καθιστᾷ ἄκυρον τὴν πραγματογνωμοσύνην, διότι ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει ὁ διάδικος, ἀγνοῶν τὸν τόπον τῆς ἐνεργείας αὐτῆς, δὲν δύναται νὰ παρασταθῇ κατ' αὐτὴν καὶ ἐπιφέρει τὰς παρατηρήσεις του· ὅθεν ἐπὶ τοῦ προκειμένου τῆς παρεμπιπτούσης ὑπ' ἀριθ. 6309 ἀποφάσεως τοῦ ὡς Ἐφίτελου δικάσαντος Πρωτοδικείου οὐδόλως περιεχούσης τὸν τύπον τῆς δι' ἐμπειροτεχνῶν δοκιμασίας καὶ τῆς ὑπὸ τοῦ Εἰσηγητοῦ ἀποδείξεως τοῦ ἀντικειμένου αὐτῆς, ἡ ὑπ' ἀριθ. 2731 ὀριστικὴ ἀπόφασις, ἐπὶ τῇ βάσει αὐτῆς δεχθεῖσα τὴν ἀγωγὴν τοῦ ἀναιρεσιβλήτου καὶ ἀπορρίψασα σιωπηρῶς τὴν ἐπὶ τῆς ἐλλείψεως ταύτης στηριζομένην ἔνστασιν τοῦ ἀναιρεσιόντος περὶ ἀκυρότητος τῆς πραγματογνωμοσύνης, παρέβιασε τὰς οὐσιώδεις διατάξεις τῶν ἀρθρῶν 249, 293 καὶ 297 τῆς Πολ. Δικονομίας καὶ ἀναιρετέας οὕτω κατίστησε τὰς ἀποφάσεις του ταύτας δυνάμει τῶν ἀρθρῶν 807 § 5 καὶ 201 τῆς Πολ. Δικονομίας.

Ἐπειδὴ ἀναιρουμένης τῆς ὀριστικῆς ὑπ' ἀριθ. 2731 ἀποφάσεως, οἱ διάδικοι συμφῶνως τῷ ἀρθρῷ 834 Πολ. Δικονομίας ἐπανέρχονται εἰς ἣν ἦσαν πρὸ αὐτῆς στάσιν, ὅθεν βásiμός ἐστιν ἡ αἴτησις τοῦ ἀναιρεσιόντος τοῦ νὰ ὑποχρεωθῇ ὁ ἀναιρεσιβλήτος

νὰ τῷ ἀποδώσῃ ὅσα εἰσέπραξε δυνάμει τῆς ἀναιρεθείσης ἀποφάσεως, κατὰ τὴν περὶ τοῦτου προσαγομένην ἀπόδειξιν ἐξοφλήσεως, ἥτοι δραχ. διακοσίας ἐβδομήκοντα ἑννέα καὶ λεπτὰ ἐξήκοντα (ἀρ. 279 καὶ 60)00) μετὰ τοῦ νομίμου αὐτῶν τόκου ἀπὸ τῆς κοινοποιήσεως τῆς παρούσης.

Διὰ ταῦτα

Ἰδὼν καὶ τ' ἄρθρα 833, 834, 838, 839, 110—119 τῆς Πολ. Δικονομίας.

Ἀναιρεῖ τὰς ὑπ' ἀριθ. 6309 τοῦ 1892 καὶ 2731 τοῦ 1893 ἀποφάσεις τοῦ ἐν Ἀθήναις Πρωτοδικείου καὶ

Παραπέμπει τὴν δίκην πρὸς νέαν συζήτησιν ἐνώπιον τοῦ Πρωτοδικείου Ναυπλίου.

Ὑποχρεοῖ τὸν ἀναιρεσιβλήτον Νικόλαον Ξανθάκην ν' ἀποδώσῃ τῷ ἀναιρεσεύοντι τὰς δυνάμει τῆς ἀναιρεθείσης ὑπ' ἀριθ. 2731 ἀποφάσεως τοῦ Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν εἰσπραχθείσας διακοσίας ἐβδομήκοντα ἑννέα δραχμὰς καὶ λεπτὰ ἐξήκοντα (ἀριθ. 279.60)00) μετὰ τοῦ νομίμου αὐτῶν τόκου ἀπὸ τῆς κοινοποιήσεως τῆς παρούσης.

Διατάσσει νὰ γραφῇ ἡ παρούσα ἀπόφασις εἰς τὸ περιθώριον τοῦ πρωτοτύπου τῆς ἀναιρουμένης ὀριστικῆς ἀποφάσεως καὶ τυπωθῇ δαπάνῃ τοῦ ἀναιρεσιβλήτου, ὃν καταδικάζει καὶ εἰς τὴν δικαστικὴν δαπάνην τοῦ ἀναιρεσεύοντος, τὴν ἐνώπιον τῶν Πρωτοδικῶν καὶ τοῦ Ἀρείου Πάγου ἐκ δραχμῶν ἐβδομήκοντα (ἀριθ. 70) καὶ εἰς τὰ τέλη τῆς σηµάνσεως τῆς παρούσης.

Διατάσσει τὴν ἐπιστροφὴν τοῦ προστίμου.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις τῇ εἰκοστῇ τρίτῃ Μαΐου 1898. Ἐδημοσιεύθη δ' αὐτόθι τῇ πρώτῃ Ἰουνίου 1898.

Ὁ Πρόεδρος

Κ. Σημαντήρας

Ὁ Γραμματεὺς

Γ. Καστόρχης

Ἀριθ. 126

Τὸ Δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου

Τμῆμα Α'.

Συγκείμενον ἐκ τῶν δικαστῶν Κ. Σημαντήρα, προέδρου, Χρ. Κόκκορη, Α. Γκιών, Β. Πιπταδοπούλου, Ἰω. Τσατσοῦ, Μ. Ἡλιάδου, καὶ Ε. Εὐθυμίου, παρόντων τοῦ τε Ἀντεισαγγελέως Κ. Μανιάκη καὶ τοῦ Γραμματέως Γ. Καστόρχη,

Συνεδριάσαν δημοσίᾳ ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ τοῦ καταστηµατος αὐ-

τοῦ τῇ ἐνδεκάτῃ Μαΐου 1898. ἵνα δικάσῃ ἐπὶ τῆς αἰτήσεως Αἰμιλίας Φραγκίσκας Μαρίας Μπράν, κατοίκου Ἀθηνῶν καὶ Παρισίων, παρασταθείσης διὰ τοῦ πληρεξουσίου τῆς Γεωργίου λαρέτου, δικηγόρου, κατὰ τῶν 1) Ἀδριανοῦ Τουφερῆ, κατοικοῦ Ἀθηνῶν, ὡς προσωρινοῦ κηδεμόνος καὶ διαχειριστοῦ τῆς σχολαστικῆς περιουσίας τοῦ ἀποβιώσαντος Αὐγούστου Βεϋρὲ, παραστατοῦ διὰ τοῦ πληρεξουσίου τοῦ Δημητρίου Τσατίτσου, δικηγόρου Λουδοβίκου Μάρκ, Προξένου τῆς Γαλλίας ἐν Ἀθήναις, ὡς κηδεμόνος καὶ τούτου ἐκ τοῦ νόμου καὶ διαχειριστοῦ τῆς σχολαστικῆς περιουσίας τοῦ αὐτοῦ ἀποβιώσαντος Αὐγούστου Βεϋρὲ καὶ 3) Γεωργίου Δεσενιέ, κατοίκου Ἀθηνῶν, μηδὲν παρὰσταθέντων, ἀναίρεσεως τῆς ὑπ' ἀριθμ. 1284 (1893) ἀποφάσεως τοῦ Ἐφετῆ Ἀθηνῶν.

Ἀκοῦσαν τοῦ Εἰσηγητοῦ Δικαστοῦ Σ. Εὐθυμίου, ἐκθέσαντος τὰς :

Ὁ Ἰούλιος Δεσενιέ διὰ τῆς ἀπὸ 20 Ἰουλίου 1889 ἐνώπιον Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν ἀγωγῆς κατὰ τοῦ Ἀδριανοῦ Τουφερῆ Λουδοβίκου Μάρκ ὑπὸ τὴν ἐκτεθείσαν ἰδιότητά των, γνωστοποιήσεως καὶ πρὸς τὸν τρίτον Ἀντ. Καλλέργην, ἐξέθηκεν ὅτι ὁ Παπαγιαννοπούλος ἐξέδοτο ἐν Πειραιεὶ τὴν ἀπὸ 1 Ὀκτωβρίου 1884 συναλλαγματικὴν δρ. 2000, πληρωτέαν ἐν Ἀθήναις εἰς διαταγὴν τοῦ μετὰ ἓνα μῆνα ἀπὸ τῆς ἐκδόσεως εἰς βάρος τοῦ δεχθέντος ταύτην, ἀνθ' ὧν ἔλαβε τοῖς μετρητοῖς Αὐγούστου Βεϋρὲ. Τὴν συναλλαγματικὴν ταύτην μετεβίβασεν ὁ ἐκδότης ἐν Ἀθήναις διὰ τακτικῆς ὁπισθογραφήσεως εἰς τὴν κυριότητα καὶ κατέβαλεν τὴν τοῦ Γεωρ. Χορμόβιχ, οὗτος δὲ εἰς τὴν τοῦ ἐνάγοντος ἀνθ' ὧν ἔλαβεν εἰς λογαριασμόν, ἀλλὰ κατὰ τὴν λήξιν τῆς δὲν πληρωθῆναι ὑπὸ τοῦ Αὐγούστου Βεϋρὲ, καίτοι ὑποχρεοῦν εἰς τοῦτο καὶ διὰ τὴν ἀποβίωσιν τοῦ κρατήσεως ὅτι ὁ αὐτὸς Αὐγ. Βεϋρὲ τῷ ὀφείλει δυνάμει τοῦ ἀπὸ 8) 20 Ἰουλίου 1884 χρεωστικοῦ ὁμολόγου φρ. 3,500, ἀπὸ τῷ ἰδανίσαι, ὅπως τῷ χρησιμεύσωσιν εἰς ἐπιχειρήσιν τινα ἐργασιῶν, ἐκ τῆς πωλήσεως τῶν ὁποίων ἐκάστοτε θὰ τῷ κατέβαλεν ταύτας, ἀλλὰ μέχρι τῆς ἀγωγῆς οὐδὲ λεπτόν τῷ κατέβαλεν ἀποβιώσαντος τοῦ Αὐγούστου Βεϋρὲ, κηδεμόνες καὶ διαχειριστοὶ τῆς περιουσίας αὐτοῦ εἰσὶν οἱ ἐναγόμενοι, ὁ μὲν πρῶτος ὡς δὲ ὁ δεύτερος ὡς ἐκ τοῦ νόμου, ὅθεν ὀφείλουσιν ἀποπληρῶσαι τὴν ἀπὸ τῷ καταβάλλωσι τὸ ἄνω ποσὸν τῶν δραχμ. 5. ἐντόκως 9 ο)ο ἰτησίως, ἀρνοῦνται δὲ νὰ πράξωσι τοῦτο, καὶ πολλὰκις ἐζητήθησαν ὅτι πρὸς ἐξασφάλισιν τῆς ἀπαιτήσεως ταύτης κατέσχε συντηρητικῶς εἰς χεῖρας τοῦ Ἀντ. Καλλέργη.

6,500 εκ τῶν εἰς τὰς χεῖρας τοῦ εὐρισκομένων καὶ εἰς τὸν ἀποδιώσαντα Αὐγούστον Βεϋρὲ ἀνηκόντων χρημάτων καὶ ἤτήσατο νὰ ὑποχρεωθῶσιν οἱ ἐναγόμενοι ὑπὸ τὴν ιδιότητά των νὰ τῷ πληρώσωσιν ἀλληλεγγύως α') δρ. 2000 ἐντόκως 9 ο)ο ἐτησίως ἀπὸ 1 Νοεμβρίου 1884 καὶ β') δρ. 3500 ἐντόκως 9 ο)ο ἐτησίως ἀπὸ 8)20 'Ιουλίου 1884, ἄλλως ἀπὸ τῆς ἀγωγῆς, νὰ ἐπικυρωθῇ ἡ εἰς χεῖρας τοῦ τρίτου ἐπιβληθεῖσα συντηρητικὴ κατάσχεσις καὶ ὑποχρεωθῇ οὗτος διὰ προσωπικῆς κρατήσεως νὰ τῷ καταβάλῃ τὰς καταγεθείσας δραχ. 6500 πρὸς ἐξόφλησιν τῆς ἀπαιτήσεώς του.

Συζητήσεως γενομένης, τὸ Πρωτοδικεῖον μετὰ τὰς ὑπ' ἀριθ. 9591 (1889), 6111 (1890), 8663 (1890) καὶ 378 (1891) παρεμπιπτούσας ἀποφάσεις, ἐξέδοτο τὴν ὑπ' ἀριθ. 4565 (1891), δι' ἧς ἐπέβαλεν ὄρκον εἰς τὸν ἐνάγοντα, ὅτι ἡ ἐν τῇ ἐπιδίκῳ συναλλαγματικῇ φαινομένη ὑπογραφή τοῦ ἀποδέκτου Αὐγούστου Βεϋρὲ εἶνε γνησία αὐτοῦ ὑπογραφή καὶ ὅτι ἡ συναλλαγματικὴ αὕτη δὲν ἐξεδόθη ἐκ ἐντικατάστασιν ἢ ἀνανέωσιν τοῦ ἀπὸ 20 'Ιουλίου 1884 χρεωστικοῦ ὁμολόγου, ἀλλ' ὀφείλονται ἀμφότερα τὰ χρέη.

Μεθ' ὃ ἡ Αἰμιλία Μπράν διὰ τῆς ἀπὸ 4 'Ιουλίου 1891 ἐνώπιον τοῦ Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν παρεμβάσεως κατὰ τῶν εἰρημένων ἐναγομένων ὑπὸ τὴν ιδιότητά των παρεμβάσα εἰς τὴν προκειμένην δίκην, ἐξέθηκεν, ὅτι ἡ ἐπιδίκος ἀπαίτησις ἐξεχωρήθη εἰς αὐτὴν παρὰ τοῦ ἐνάγοντος 'Ιουλίου Δεσενιὲ δυνάμει τοῦ ὑπ' ἀριθ. 43937 (1891) ἐκχωρητηρίου τοῦ συμβολαιογράφου Ἀθηνῶν Ἀντ. Γαϊτάνου, ὅπερ ἰκοινοποιήθη προσηκόντως τοῖς ἐναγομένοις τῇ 6 'Ιουνίου 1891, καὶ ἤτήσατο, ὅπως ἀνγνωρισθῇ κυρία τῆς ἐπιδίκου ἀπαιτήσεως καὶ γίνεῃ δεκτὴ ἡ κατὰ τῶν ἐναγομένων ἀγωγή τοῦ 'Ιουλίου Δεσενιὲ μεθ' ὧν τῶν ἐν αὐτῇ αἰτήσεων καὶ ὑποχρεωθῶσιν οἱ ἐναγόμενοι καὶ ὁ τρίτος νὰ τῇ πληρώσωσι τὸ διὰ τῆς ἀγωγῆς αἰτούμενον ποσόν.

Ἐκκληθείσης τῆς ὑπ' ἀριθ. 4565 ἀποφάσεως ὑπὸ τῶν ἐναγομένων ἐνώπιον τοῦ Ἐφετερίου Ἀθηνῶν, τοῦτο διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 1459 (1891) ἀποφάσεως ἀπέρριψε τὴν ἔφεσιν. Ἐἵτα τὸ Πρωτοδικεῖον ἐξέδοτο τὴν ὑπ' ἀριθ. 636 (1892) ἀπόφασιν, δι' ἧς δεχθ' ἐν τὴν ἀγωγὴν τοῦ 'Ιουλίου Δεσενιὲ καὶ τὴν παρέμβασιν τῆς Αἰμιλίας Μπράν ὑπεχρέωσε τοὺς ἐναγομένους νὰ πληρώσωσι τῇ παρεμβαινούσῃ α) δραχ. 2,000 καὶ β) δρ. 1750 ἐντόκως 9 ο)ο ἐτησίως ἀπὸ τῆς ἀγωγῆς καὶ ἐπεχύρωσε τὴν κατάσχεσιν.

Ἐκκληθείσης τῆς ἀποφάσεως ταύτης ὑπὸ τῆς παρεμβάσεως ἐνώπιον τοῦ Ἐφετερίου Ἀθηνῶν, τοῦτο μετὰ τὴν ὑπ' ἀριθ. 2229

(1892) ἰρήμην τῶν ἐναγομένων ἀπόφασιν ἐξέδοτο τὴν ὑπ' ἀριθ. 1284 (1893) δι' ἧς ἀπέρριψε τὴν ἔφεισιν τῆς παρεμβάσεως καὶ τὴν ἀντέφεισιν τῶν ἐναγομένων ὡς ἀπαράδεκτον.

Τῆς τελευταίας ταύτης ἀποφάσεως τοῦ Ἐφετείου τὴν ἀναίρεισιν αἰτεῖται ἡ παρεμβάσα Αἰμιλία Μπαρὺν, διὰ τε τῆς ἀπὸ 27 Αὐγούστου 1893 αἰτήσεώς της καὶ διὰ τοῦ ἀπὸ 30 Ἰανουαρίου 1898 προσθέτου δικογράφου της διὰ τοὺς ἐν αὐτοῖς ὡς ἐξῆς λόγους.

Ι. Τοὺς ἐν τῇ αἰτήσει..

Διότι ἐσφαλμένως τὸ Ἐφετεῖον δὲ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως τοῦ ἀπέρριψε τὴν ἔφεισιν τῆς ἀναιρεσιούσης ἀποφηνάμενον ὅτι τὰ μέλη μετοχικῆς ἐμπορικῆς ἐταιρίας συμβαλλόμενα ὁμοῦ φανερώς καὶ ρητῶς πρὸς τρίτους χάριν τῶν ἐταιρικῶν αὐτῶν ἐργασιῶν δὲν ἀναλαμβάνουσιν ἀλληλέγγυον πρὸς αὐτοὺς ὑποχρέωσιν καὶ στηρίζαν τὴν ἐσφαλμένην ταύτην λύσιν ἐπὶ τοῦ ἀρθρ. 48 τοῦ Ἐμπορικοῦ Νόμου, ὅπερ ἀφορᾷ εἰς μόνας τὰς μεταξὺ τῶν μετοχικῶν ἐταίρων συμβάσεις πρὸς ἀλλήλους, οὐχὶ δὲ καὶ εἰς τὰς μεταξὺ αὐτῶν καὶ τῶν τρίτων· ὅσχετοι δ' ὅλως εἶνε αἱ ἐν τῇ αἰτιολογικῇ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως διατάξεις τοῦ Ρωμ. Δικαίου, καὶ ἃς οἱ συμβληθέντες ἐνέχον· αἱ συμμέτρως. Καὶ ναὶ μὲν οἱ μετοχικοὶ ἐταῖροι ἐφ' ὅσον εἶνε πρὸς τοὺς τρίτους ἀγνωστοὶ δὲν ἐνέχονται, εἰμὴ διὰ πλαγίας ἀγωγῆς τοῦ τρίτου, ἐνασχοῦντας κατ' αὐτῶν τὰ δικαιώματα τοῦ διαχειριστοῦ ἐταίρου καὶ ἐπομένως συμμέτρως ἐνάγοντος αὐτοὺς ἀναλόγως τῇ ἐταιρικῇ μερίδι· τοῦτο δὲ εἶνε ἀπλοῦν ἀποτέλεσμα τῆς ἀρχῆς, ὅτι ἐν τῇ μετοχικῇ ἐταιρίᾳ μόνος γνωστός καὶ ὑπεύθυνος πρὸς τοὺς τρίτους εἶνε ὁ διαχειριστής καὶ ἰδίᾳ ὀνόματι συμβαλλόμενος ἐταῖρος, ὁπότεν ὁμοῦς πάντες οἱ μετοχικοὶ ἐταῖροι φανερώς καὶ αὐτοπροσώπως συμβάλλονται μετὰ τρίτου τινὸς ὑπὲρ τοῦ ἐταιρικοῦ πράγματος, κατ' οὐδὲν διαφέρουσι τῶν ὁμορρύθμων καὶ ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει πάντες οὗτοι ἀναλαμβάνουσι κοινὴν καὶ ἀδιαίρετον εἰς ὁλόκληρον ὑποχρέωσιν πρὸς αὐτὸν κατ' ἀναλογίαν τῶν περὶ ὁμορρύθμων ἐταιριῶν διατάξεων τοῦ ἐμπορικοῦ νόμου, ἀφοῦ μάλιστα πρόκειται περὶ ἐμπορικῆς ὑποχρεώσεως, οὕτω δὲ πλειστάκις ἀπεφάνετο καὶ ὁμοιομόρφως πάντοτε ὁ Ἄρειος Πάγος· ἐπομένως ἀναιρετέα ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις διὰ ψευδῆ ἐρμηνείαν τοῦ νόμου (Πολ. Δικονομία, ἀρθρ. 807 § 7).

Διότι ἐπίσης ἐσφαλμένως ἡροήνευσε τὸν νόμον ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις ἀπορρίψασα τὴν ἔφεισιν τῆς ἀναιρεσιούσης ὡς πρὸς τοὺς ἀπὸ τῆς λήξεως τοῦ ἐπιδίκου γραμματίου τόκους, ἀφοῦ ἡ ρητὴ

ἐν αὐτῇ ὀριζομένη ἡμέρα τῆς λήξεως τοῦ γραμματίου ἀνεπλήρου τὴν τε διαμαρτυρίαν καὶ τὴν ὀχλήσιν.

II. Τοὺς ἐν τῇ προσθέτῃ :

Διότι ἐκ τῶν ἐν τῇ προσβαλλομένῃ ἀποφάσει ἀναφερομένων συγγραφῶν καὶ πηγῶν δὲν συνάγεται τὸ συμπέρασμα τῆς ἀποφάσεως, ὅτι δηλαδὴ πάντοτε ἐπὶ μετοχικῆς ἐταιρίας δὲν ὑποχρεοῦνται ἀλληλεγγύως εἰς τὴν πληρωμὴν οἱ μετοχικοὶ ἐταῖροι, τοῦναντίον δ' ἐξ αὐτῶν καὶ ἐξ ἄλλων μὴ μνημονευθέντων ἀποδεικνύεται, ὅτι μεγάλη ἐγένετο σύγχυσις τῆς θεωρίας καὶ περιστάσεων ὅπως ἐσχέτων πρὸς τὴν συγκεκριμένην περίπτωσιν, διότι ἐκ τε τῆς ἀγωγῆς καὶ ἐξ ὧν τῶν ὑποβληθεισῶν προτάσεων τῆς ἀναμφισβήτητος ἀποδεικνύεται ὁ οὐδέποτε ἀμφισβητηθεὶς καὶ δὴ συνομολογηθεὶς ἰσχυρισμὸς τῆς, ὅτι ἡ ἐκ δραχ. 3500 ἀπαίτησίς τῆς ἀποδεικνύεται ἐκ τοῦ ἀρχικῶς προσαχθέντος καὶ ἤδη εὐρισκομένου ἐν τῇ δικογραφίᾳ ἐν τε τῇ πρωτοτύπῳ καὶ ἐν τῇ ἐπισήμως γενομένῃ μεταφράσει δυνάμει τῆς ὑπ' ἀριθ. 9591 ἀποφάσεως τοῦ Πρωτοδικίου Ἀθηνῶν ἀπὸ 8)20 Ἰουλίου 1884 ἐγγράφου, ἐν τῇ ὁποίᾳ βδαιούται, ὅτι τὸ ποσὸν τοῦτο ἔλαβον παρὰ τοῦ Ἰουλίου Δεσπινῆ οἱ ἐναγόμενοι ἵνα πληρωσῶσιν αὐτὸ ἐκ τοῦ ἀντιτίμου τῆς πωλσεως ἐμπορευμάτων κατασκευασθέντων ἢ κατασκευασθησομένων (δηλαδὴ τοῦβλων) καὶ τὸ ὅποιον ἐγγράφον ὑπεγράφη παρ' ἀμφοτέρων τῶν ἐταίρων (Βεῦρὲ καὶ Παπαγιαννοπούλου) τῆς μετοχικῆς ἐταιρίας ἐν Ἀλιβερίῳ ἐδρευούσης, ὡς εἶχον ὑπογράψει οἱ ἴδιοι καὶ τὴν ἀπὸ 1 Ὀκτωβρίου 1884 συναλλαγματικὴν. Ἀλλὰς λέξεις προέκειται περὶ μετοχικῆς ἐταιρίας, ἥς τὰ δύο φανερὰ μέλη ὁ Βεῦρὲ καὶ ὁ Παπαγιαννόπουλος ἀνέλαβον διὰ κοινοῦ ἐγγράφου τὴν ὑποχρέωσιν τῆς πληρωμῆς χρέους ἐταιρικοῦ, ὅπερ ἐχρησίμευσεν εἰς τὴν ἐταιρικὴν τῶν ἐπιχειρήσεων τῆς κατασκευῆς τοῦβλων, ἥτοι δι' ἐπιχειρήσεων χειροτεχνίας καὶ μεταποίησιν ἀκατεργάστου ὕλης εἰς κατεργασμένα ἐμπορεύματα, ἥτοι διὰ πρᾶξιν ἐμπορικῆν, καὶ τοῦτο δὲν ἠμφισβήτησαν οἱ ἀναιρεσιβλήτοι (δρα β' σκέψιν τῶν ἐνώπιον τοῦ Ἐφετερίου ὑποβληθεισῶν ἀπὸ 23 Ἀπριλίου 1893 καὶ 1 Ἰουνίου 1893 προτάσεων τῆς ἀναιρεσιβλήτου). Ὅθεν κατὰ ταῦτα ἀμφότεροι οἱ συμβληθέντες μετοχικοὶ ἐταῖροι, ρητῶς διὰ τὴν ἐμπορικὴν τῶν ἐπιχειρήσεων δανεισθέντες, ὑπόκεινται ἀλληλεγγύως καὶ εἰς ὁλόκληρον πρὸς τὸν δανειστὴν αὐτῶν, οὗτινος τὰ δικαιώματα ἐξχωρήθησαν τῇ ἀναιρεσιβλήτῃ τούτων δ' οὕτως ἐχόντων, ἐσφελμένως ἡρμηνεύθη ὁ Ν. 27 Βασιλ. 12 § 1 «τὰ συστάνα χρεὴ τῇ καιρῷ τῆς κοινωνίας ἐκ τοῦ κοινοῦ δέδονται... Οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ ὁ ἕτερος κανὼν τοῦ Ἐμπορικοῦ Δικαίου παρεβιάσθη, ὅτι

«ἐπὶ ἐμπορικῶν ὑποθέσεων πάντες οἱ ἐν αὐτῇ συνυπόχρεοι εὐθύνονται ἀλληλεγγύως ἐκτὸς ἐναντίας συμφωνίας».

Διότι κατὰ τὴν ὁρθὴν καὶ ἀναμφισβήτητον ἔννοιαν (ὡς καὶ ἐνώπιον τοῦ Ἐφετείου ὑπεστήριξεν ἡ ἀναιρεσίουςα) τῶν περὶ μετοχικῆς ἐταιρίας διατάξεων τοῦ Ἐμπορικοῦ νόμου ὁσάκις πάντες οἱ ἀποτελοῦντες μετοχικὴν τινὰ ἐταιρίαν ἐταῖροι συμβάλλονται μετὰ τρίτων περὶ τοῦ ἐταιρικοῦ πράγματος, ὑποχρεοῦνται οὐχὶ συμμέτρως, ἀλλ' ἀλληλεγγύως καὶ εἰς ὁλόκληρον πρὸς τοὺς μεθ' ὧν συνεβλήθησαν τρίτους, καθόσον καὶ μὲν ἐν τῇ μετοχικῇ ἐταιρίᾳ κατὰ τὴν συνηθεστέραν περίπτωσιν πρὸς τοὺς τρίτους ὑποχρεοῦται μόνος ὁ μετ' αὐτῶν συναλλαχθεὶς ἐταῖρος, διότι πρὸς τοὺς τρίτους οἱ λοιποὶ εἶνε ἄγνωστοι, ὁσάκις ὅμως οὐ μόνον ὁ διαχειριστὴς τῆς ἐπιχειρήσεως τῆς ἐταιρικῆς ἀλλὰ καὶ αὐτοὶ οἱ συνεταῖροί του συμβλήθωσι μετὰ τῶν τρίτων, ἐν τῇ ρητῇ δηλώσει, ὅτι ἀγοράζουσιν ἢ δανείζονται δι' αὐτὴν ταύτην τὴν ἐμπορικὴν αὐτῶν ἐταιρικὴν ἐπιχείρησιν (ὡς ἐπὶ τοῦ προκειμένου ἐγένετο), ἐκλείπει ὁ λόγος ὁ ἀποκλείων τὴν εἰς ὁλόκληρον ὑποχρέωσιν αὐτῶν, καθ' ὅσον συνδεόμενοι ρητῶς καὶ ρανερῶς ἀπέναντι τῶν τρίτων διὰ τοῦ ἐνιαίου καὶ κοινοῦ αὐτῶν ἐμπορικοῦ συμφέροντος ἐξομοιοῦνται ἐν τῇ εἰδικῇ ταύτῃ περιπτώσει πρὸς ὁμορρυθμοὺς ἐταίρους καὶ ὑποκείνται βεβαίως εἰς ὁλόκληρον λόγῳ τοῦ ρητῶς ἰκφρασθέντος ἀδικαιρέτου αὐτῶν συμφέροντος Ἡ Γαλλικὴ μάλιστα νομολογία προχωρεῖ διδουσα ἀγωγὴν καὶ κατὰ τῶν μὴ συμβληθέντων μετόχων ἐν περιπτώσει καθ' ἣν ἐνέκριναν καὶ μακρόθεν τὸ γενόμενον δάνειον. Κατὰ τὰ ἄνω δ' ἐκτεθέντα οὐ μόνον δυνάμει τῆς μνημονευθείσης διατάξεως τῶν Βασιλικῶν, ἀλλὰ καὶ κατὰ τὴν εἰς τὰς περὶ μετοχικῶν ἐταιριῶν ἰσχυοῦσας διατάξεις δοθεῖσαν ἐρμηνείαν ὑφ' ὧν ἀναιξαίρετως τῶν συγγραφέων τοῦ Γαλλικοῦ Ἐμπορικοῦ Δικαίου, ὅπερ παρ' ἡμῖν ἰσχύει ἀπαράλλακτον, ἡ ἀλληλεγγυότης τῶν συμβληθέντων ἐταίρων τῆς μετοχικῆς ἐταιρίας εἶνε ἀναμφισβήτητος. Τοιαύτη δὲ ὑπῆρξε πάντοτε καὶ ἡ γνώμη τῆς Νομολογίας τοῦ Ἀρείου Πάγου. Οἱ λόγοι δὲ οὗτοι ἀναιρέσεως εἶνε νόμιμοι καὶ βάσιμοι, δὲν πρόκειται δὲ περὶ ἰσχυρισμοῦ ἔθιμου, ἀλλὰ περὶ παραβάσεως κανόνος τοῦ Ἐμπορ. Δικαίου ἐρειδομένου εἰς τὰς γενικὰς ἀρχάς, καθ' ἃς ἐπὶ πάσης ἐμπορικῆς ὀφειλῆς ὑπάρχει ἀλληλεγγύη τῶν ὀφειλετῶν.

Ἀκοῦσαν τῶν πληρεξουσίων τῶν διαδίκων, τοῦ μὲν τῆς ἀναιρεσιούσης ἀναπτύξαντος καὶ προφορικῶς τοῦς λόγους ἀναιρέσεως καὶ αἰτησαμένου τὴν ἀναίρεσιν τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως τοῦ δὲ τοῦ ἀναιρεσιβλήτου Ἀδριανοῦ Τουφερῆ, ἀντικρούσαντος καὶ

αίτησαμένου τὴν ἀπόρριψιν τῆς αἰτήσεως· καὶ τοῦ Ἀντεισπραγγε-
λῆως· Σκεφθὲν κατὰ τὸν νόμον.

Ἐπειδὴ οὐδεμία διατάξις τοῦ Ἐμπορικοῦ νόμου καθιεροῖ, ὡς
ἡ ἀναραιοῦσα ἰσχυρίζεται, νομικὸν κανόνα, καθ'ὃν οἱ περὶ πάσης
ἐμπορικῆς πράξεως ἀπὸ κοινοῦ συμβαλλόμενοι μετὰ τρίτων εὐθύνον-
ται ἀλληλεγγύως· τούναντίον τὴν ἀλληλεγγυότητα ὁ Ἐμπορ. νόμος,
εἰς ὅσας περιπτώσεις ἠθέλησε νὰ καθιερώσῃ, ἀναγράφει ρητῶς, ὅπως
ἐπὶ ὁμορρύθμων ἐταιριῶν ἐπὶ συναλλαγματικῶν καὶ τῶν τοιούτων.
Ἐπομένως ἐπὶ μετοχικῆς ἐταιρίας, τοῦ Ἐμπορικοῦ Νόμου ἐξαρτῶν-
τος τὰς σχέσεις τῶν ἐταίρων ἐπὶ τῆς μεταξύ των συμφωνίας, καὶ
μὴ καθιεροῦντος εἰς τὰς πρὸς τοὺς τρίτους σχέσεις αὐτῶν τὴν ἀλ-
ληλεγγυότητα, ἥτις ἀποτελοῦσα ἐξάίρεσιν τοῦ γενικοῦ κανόνος, καθ'
ὃν πλείονες ἀπὸ κοινοῦ συμβαλλόμενοι μόνον συμμέτρως ἐνέχον-
ται, πρέπει στενῶς νὰ ἐφαρμόζεται, οὐδένα νόμον παρεβιάσε τὸ Ἐ-
φετεῖον, ἀποφηνάμενον διὰ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεώς του,
ὅτι οἱ ἐν μετοχικῇ ἐμπορικῇ ἐταιρίᾳ ἐταῖροι, συμβαλλόμενοι ἀπὸ
κοινοῦ πρὸς τρίτους, εὐθύνονται, μὴ ὑπαρχούσης ἄλλης συμφωνίας,
συμμέτρως καὶ οὐχὶ εἰς ὁλόκληρον· ὅθεν ὁ ἐπὶ τῆς ἐναντίας ἐκδο-
χῆς στηριζόμενος λόγος ἀναιρέσεως εἶνε ἀπορριπτέος.

Ἐπειδὴ ἐκ τῆς διατάξεως τοῦ ἀρθροῦ 148 τοῦ Ἐμπορικοῦ νό-
μου, καθ' ἣν ὁ τόκος τῶν κεφαλαίων τῆς συναλλαγματικῆς, κατὰ
τῆς ὁποίας ἐγένετο διαμαρτυρία ἐπὶ μὴ πληρωμῇ, λογίζεται ἀπὸ τῆς
ἡμέρας τοῦ διαμαρτυρικοῦ, ἔπεται ἀναγκαίως, ὅτι δὲν ἀρκεῖ ἡ ἐν τῇ
συναλλαγματικῇ ἢ τῇ ἐμπορικῇ γραμματίᾳ δῆλη ἡμέρα τῆς πληρω-
μῆς, ὅπως ὁ ὀφειλέτης ὑποχρεωθῇ εἰς τόκους ὑπερῆμερίας, ἀλλ' ἀπαι-
τεῖται πρὸς ἐναρξιν αὐτῶν ὀχλησις τοῦ ὀφειλέτου, τοῦτο δ' εἰπὸν καὶ
τὸ Ἐφετεῖον διὰ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεώς του καὶ μὴ ἐπιδικά-
σαν τόκους ἀπὸ τῆς ἡμέρας τῆς λήξεως τοῦ γραμματίου, ὁρθῶς τὸν
νόμον ἡρμήνευσε καὶ ἐφήρμοσε καὶ ὁ ἐπὶ τοῦ ἐναντίου στηριζόμενος
λόγος ἀναιρέσεως εἶνε ἀπορριπτέος.

Διὰ ταῦτα,

Ἰδὼν καὶ τ' ἀρθρα 210, 219 καὶ 830 Πολιτικῆς Δικονομίας.

Ἀπορρίπτει τὴν αἴτησιν τῆς Αἰμιλίας Φραγκίσκας Μαρίας
Μπαρὼν περὶ ἀναιρέσεως τῆς ὑπ' ἀριθ. 1284 τοῦ ἔτους 1893 ἀπο-
φάσεως τοῦ Ἐφετείου Ἀθηνῶν καὶ

Καταδικάζει τὴν ἀναραιοῦσαν εἰς τὴν δικαστικὴν δαπάνην
τοῦ ἀναραιοῦσιντος Ἀδριανοῦ Τουφερῆ ἐκ δραχμῶν τεσσαράκοντα
(40), εἰς τὰ τέλη τῆς σημάσεως τῆς παρουσίας καὶ εἰς τὸ νόμιμον
παράβολον.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις τῇ εἰκοστῇ ἔκτῃ Μαΐου 1898. Ἐδημοσιεύθη δ' αὐτόθι τῇ πρώτῃ Ἰουνίου 1898.

Ὁ Πρόεδρος
Κ. Σημαντήρας

Ὁ Γραμματεὺς
Γ. Καστόρχης

Ἀριθ. 127

Τὸ Δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου

Τμήμα Β'.

Συγκείμενον ἐκ τῶν δικαστῶν Μιχ. Διγενῆ, Ἀντιπροέδρου, (κωλυομένου τοῦ προέδρου) Ἀντ. Μανδραπήλια, Ἰωάν. Δουβουνιώτου, Σταύρου Ἀνδροπούλου, εἰσηγητοῦ, Β. Παπαδοπούλου, Β. Ροντήρη καὶ Ἰω. Τσάτσου, παρόντων τοῦ τε Ἀντεισαγγελέως Κωνστ. Μανιάκη καὶ τοῦ υπογραμματέως Π. Βαρουξάκη.

Συνεδριάσαν δημοσίᾳ ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ τοῦ καταστήματος αὐτοῦ τῇ τριακοστῇ Μαΐου 1898, ἵνα δικάσῃ ἐπὶ τῆς ἐξῆς ὑποθέσεως μεταξὺ·

Τῶν ἐναγόντων 1) Ἀντωνίου Θ. Ἡπίτου, 2) Δημητρίου Θ. Ἡπίτου, 3) Ἰωάννου Θ. Ἡπίτου καὶ 4) Μαρίας θυγατρὸς Θ. Ἡπίτου, συζύγου Κωνστ. Βάρναλη, κατοίκων Ἀθηνῶν, ὡς κληρονόμων τοῦ ἀποβιώσαντος πατρὸς των Θ. Ἡπίτου καὶ τῆς ἀποβιώσας μητρὸς των Ἑλένης Θ. Ἡπίτου, παρασταθίντων διὰ τοῦ πληρεξουσίου των Δημ. Χαριτάκη, δικηγόρου, καί·

Τοῦ ἐναγομένου Δήμου Ἀθηναίων, ἀντιπροσωπευομένου ὑπὸ τοῦ Δημάρχου αὐτοῦ Λάμπρου Καλλιφρονά, κατοίκου Ἀθηνῶν, παρασταθέντος διὰ τοῦ πληρεξουσίου του Ἀντων. Μομφερράτου, δικηγόρου.

Οἱ Ἀντών. Θ. Ἡπίτης, Δημήτρ. Θ. Ἡπίτης καὶ Ἑλένη χήρα Θ. Ἡπίτου δι' ἐαυτὴν καὶ ὡς νόμιμος ἐπίτροπος τῶν ἀνηλίκων τέκνων τῆς Ἰωάννου καὶ Μαρίας Θ. Ἡπίτου, τέκνων καὶ κληρονόμων ἀπέναντων τοῦ πατρὸς των Θεοδ. Ἡπίτου διὰ τῆς ἀπὸ 10 Αὐγούστου 1891 ἐνώπιον τοῦ Δικαστηρίου τούτου ἀγωγῆς κατὰ τοῦ Δήμου Ἀθηναίων ἐξέθηκαν, ὅτι ὁ ἐναγόμενος διὰ τῆς ἀπὸ 13 Ἰουλίου 1888 αἰτήσεως τοῦ ἐνώπιον τοῦ Ἀρείου Πάγου καὶ κατ' αὐτῶν ᾗτήσατο τὴν ἀναίρεσιν τῆς ὑπ' ἀριθ. 6223 τοῦ 1888 ἀποφάσεως τῶν ἐν Ἀθήναις Πρωτοδικῶν, ἀλλ' ἔκτοτε οὐδεμίαν ἐνήργησε πρᾶξιν νόμιμον καὶ ἐγκυρον πρὸς ἐξακολούθησιν αὐτῆς· ὅτι παρῆλθε χρόνος πλείον τῶν τριῶν ἐτῶν, καθ' ὃν δὲν ἐνήργηθη πρᾶξις τις, ὅπερ ἐπέφερε τὴν ἀνατροπὴν τῆς δίκης, δι' ὃ πρέπει νὰ κη-

ρυχθῇ αὕτη ἀνατετραμμένη καὶ ὑπὸ τοῦ Δικαστηρίου τούτου, καὶ ᾗτήσαντο νὰ κρυχθῇ ἀνατετραμμένη ἡ περὶ ἀναιρέσεως τῆς ὑπ' ἀριθ. 6223 (1888) ἀποφάσεως τῶν ἐν Ἀθήναις Πρωτοδικῶν δίκη, ἐκκρεμῆς ἐνώπιον τοῦ Ἀρείου Πάγου μεταξὺ αὐτῶν καὶ τοῦ ἐναγομένου Δήμου Ἀθηναίων, συνεπεία τῆς ἀπὸ 13 Ἰουλίου 1888 αἰτήσεως αὐτοῦ καὶ νὰ καταδικασθῇ οὗτος εἰς τὰ ἐξόδα καὶ τέλη τῆς τε ἀνατραπέως καὶ τῆς παρούσης δίκης.

Μετὰ τὴν κοινοποίησιν τῆς ἀγωγῆς ταύτης, ἀπεβίωσε ἐκ τῶν ἐναγόντων ἡ Ἑλένη χήρα Θ. Ἡπίτου, ἐνηλικιωθῆσαν δὲ καὶ οἱ νομίμως παρ' αὐτῆς ἐπιτροπευόμενοι ἀνήλικοι Ἰωάννης Θ. Ἡπίτης καὶ Μαρία Θ. Ἡπίτου, σύζυγος ἤδη Κ. Βάρναλη.

Ἐπομένως καὶ μετὰ τὴν νόμιμον προδικασίαν, εἰσέχθη ἡ προκειμένη ὑπόθεσις εἰς τὸ ἀροατήριον τοῦ Δικαστηρίου τούτου πρὸς συζήτησιν κατὰ τὴν ἐν ἀρχῇ τῆς παρούσης ἀναφερομένην συνεδριάσιν, καθ' ἣν παρέστησαν οἱ πληρεξούσιοι τῶν διαδίκων, οἵτινες ἐδήλωσαν, ὅτι ἐπαναλαμβάνουσιν ἐκουσίως καὶ ἐξακολουθοῦσιν ἐπ' ὀνόματι τῶν τὴν προκειμένην δίκην διακοπεῖσαν βιαίως ὡς ἐκ τοῦ θανάτου τῆς Ἑλένης χήρας Θ. Ἡπίτου καὶ τῆς ἐνηλικιώσεως τῶν παρ' αὐτῆς ἐπιτροπευομένων ἀνηλίκων Ἰωάννου Θ. Ἡπίτου καὶ Μαρίας Θ. Ἡπίτου, συζύγου ἤδη Κ. Βάρναλη, ᾗτήσαντο δὲ διὰ τῶν ἀναγνωσθεισῶν ἐγγράφων προτάσεων τῶν, ὁ μὲν τῶν ἐναγόντων τὴν παραδοχὴν τῆς ἀγωγῆς τῶν, τὴν ἀνατροπὴν τῆς περὶ ἀναιρέσεως τῆς ὑπ' ἀριθ. 6223 (1888) ἀποφάσεως τοῦ Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν αἰτήσεως τοῦ ἐναγομένου Δήμου καὶ τὴν καταδίκην αὐτοῦ εἰς τὰ ἐξόδα καὶ τέλη τῆς τε ἀνατρεπτέας καὶ τῆς παρούσης δίκης, ὁ δὲ τοῦ ἐναγομένου Δήμου τὴν ἀπόρριψιν τῆς ἀγωγῆς τῶν ἐναγόντων καὶ τὴν καταδίκην αὐτῶν εἰς τὰ ἐξόδα καὶ τέλη.

Ἀκοῦσαν αὐτῶν ἀναπτυσσάντων καὶ προφορικῶς τὰς προτάσεις τῶν ταύτας· καὶ τοῦ Ἀντεισαγγελέως· ἴδον τὴν δικογραφίαν· Σκεφθὲν κατὰ τὸν Νόμον.

Ἐπειδὴ ἐκ τῶν ἐναγόντων οἱ Ἰωάννης Θ. Ἡπίτης καὶ Μαρία θυγάτηρ Θ. Ἡπίτου, σύζυγος Κωνστ. Βάρναλη, ἀνήλικοι ὄντες κατὰ τὴν ἔγερσιν τῆς προκειμένης ἀγωγῆς καὶ ὑπὸ τὴν ἐπιτροπείαν τῆς μητρὸς τῶν διατελοῦντες, παριστάμενοι ἤδη, δηλοῦσι διὰ τῶν ἐγγράφων προτάσεων τῶν, ὅτι ἐνηλικιωθέντες ἐπαναλαμβάνουσι καὶ ἐξακολουθοῦσιν ἐκουσίως τὴν διακοπεῖσαν δίκην.

Ἐπειδὴ ἅπαντες οἱ ἐνάγοντες δηλοῦσιν ἐπίσης, ὅτι ἡ ἀρχικῶς ἐνάγουσα μήτηρ αὐτῶν Ἑλένη χήρα Θ. Ἡπίτου ἀπέθανεν ἤδη καὶ ἐκληρονομήθη παρ' αὐτῶν καὶ ὅτι ἐπαναλαμβάνουσιν ἐκουσίως τὴν ἐνεκα τοῦ θανάτου αὐτῆς βιαίως διακοπεῖσαν δίκην, καὶ θέ-

λουσι νὰ ἐξακολουθήσῃ αὐτὴ ἐπ' ὀνόματι αὐτῶν, ὡς κληρονόμος τῆς εἰρημένης μητρός των.

Ἐπειδὴ κατὰ τὸ ἄρθρον 401 τῆς Πολ. Δικονομίας, ἡ ἀνατροπὴ δὲν γίνεται αὐτοδικαίως. Ὅθεν εἶνε ἀπαράδεκτος ἡ περὶ ἀνατροπῆς ἀγωγὴ, ἐὰν πρὶν δοθῇ αὕτη, ὃ ἀμελήσας διάδικος ἐπιφέρει πρᾶξιν τινὰ ἔγκυρον καὶ νόμιμον πρὸς ἐξακολούθησιν δίκης.

Ἐπειδὴ ἐπὶ τοῦ προκειμένου ὁ ἐναγόμενος Δῆμος Ἀθηνῶν πρὸς ἀπόκρουσιν τῆς κατ' αὐτοῦ ἀγωγῆς τῶν ἀντιδίκων του περὶ καὶ ἐπικαλεῖται τὸ ἀπὸ 25 Σεπτεμβρίου 1888 καὶ ὑπ' 15292 τῆς Νομαρχίας Ἀττικῆς καὶ Βοιωτίας ἔγγραφον, ὃπερ κρίνει τὴν ὑπ' ἀριθ. 496 πρᾶξιν τοῦ Δημοτικοῦ Συμβουλίου, ὃ διωρίσθησαν δικηγόροι ὡς εἰδικοί πληρεξούσιοι οἱ Γρ. Μαυροῦ, Πλάτων Παπαδιαμαντόπουλος καὶ Δημ. Καμπούρογλους, ὑποστηρίζουσι τὴν ἀπὸ 13 Ἰουλίου 1888 αἰτήσιν ἀναίρεσιν τοῦ ἐναγομένου δήμου κατὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 6223 ἀποφάσεως ἐνταῦθα Πρωτοδικῶν, ἥς ἤδη ζητεῖται ἡ ἀνατροπὴ. Ἡ ἔγκλησις δ' αὕτη τῆς ρηθείσης πράξεως τοῦ Δημοτικοῦ Συμβουλίου διωρισμοῦ τῶν ἀνωτέρω δικηγόρων ὑπὸ τῆς διοικητικῆς ἀρχῆς ποτελεῖ πρᾶξιν ἔγκυρον καὶ νόμιμον τὴν ἐξακολούθησιν τῆς τρεπτέας δίκης ἐμφαίνουσιν.

Ἐπειδὴ δὲν εἶνε ἀναγκαῖον νὰ κοινοποιηθῇ εἰς τοὺς δικηγόρους ἡ πρᾶξις τοῦ διορισμοῦ αὐτῶν, οὐδὲ καθιστᾷ ἄκυρον τὴν περὶ ταύτην ἡ μὴ κοινοποίησις αὐτῆς πρὸς αὐτούς· διότι ὁ νόμος οὐ κατεῖχον ἔγκυρον καὶ νόμιμον πρᾶξιν ἐμφαίνουσιν πρόθεσιν ἐξακολούθησιν τῆς δίκης καὶ τοιαύτη ἐστὶν ἡ πρᾶξις τοῦ ν. 1888, ἣν προεκάλεσεν ὁ Δῆμος εἰδικῶς διὰ τὴν ὑπεράσπισιν τῆς ἀναίρεσεως αἰτήσεως, ἥς ζητεῖται ἡ ἀνατροπὴ, ὅθεν ἡ περὶ ἀναίρεσιν ἐνστάσις τῶν ἐναγόντων ἀπορριπτέα ἐστὶν ὡς μὴ βέλους.

Ἐπειδὴ ἡ ὑπὸ τῶν ἰδίων ἐναγόντων προτεινομένη ἀκύρωσις ἀνααιρετηρίου, διότι ὑπέγραψεν αὐτὸ μόνος ὁ δικηγόρος Γρ. Μαυροῦ, δὲν δύναται νὰ ἐξετασθῇ κατὰ τὴν προκειμένην δίκην, κατὰ τὴν γενησομένην συζήτησιν τῆς περὶ ἀναίρεσεως αἰτήσεως.

Ἐπειδὴ κατὰ ταῦτα ἀπὸ τῆς 25 Σεπτεμβρίου 1888, ὅτε ἐκδόθη τὸ ὑπὸ τῆς Νομαρχίας Ἀττικῆς καὶ Βοιωτίας ἡ ἐγκρίσις πρᾶξεως τοῦ Δημοτικοῦ Συμβουλίου περὶ τοῦ διορισμοῦ τῶν δικηγόρων, μέχρι τῆς κοινοποιήσεως τῆς προκειμένης ἀποφάσεως, γενομένης τῇ 12 Αὐγούστου 1891 κατὰ τὰ ἐν τῇ δικοῇ σχετικά ἐπιδοτήρια τοῦ δικαστικοῦ κλητῆρος Κ. Κυριακίδη παρῆλθεν ὁ τριετής χρόνος τῆς ἀνατροπῆς.

Ἐπομένως ἡ ἐπίδικος ἀγωγὴ, προῶς ἐγερθεῖσα, ἐστὶν ἀπαράδεκτος, κατὰ τὴν περὶ τούτου βásiμον ἐνστασιν τοῦ ἐναγομένου.

Διὰ ταῦτα

Ἰδὼν τῶν ἀρ. 210 καὶ 219 τῆς Πολ. Δικονομίας.

Ἀπορρίπτει τὰ ὡς ἀπορριπτέα κρινόμενα ἐν τῷ σχεπτικῷ τῆς παρούσης.

Ἀπορρίπτει ἐπίσης τὴν προκειμένην περὶ ἀνατροπῆς ἀγωγὴν τῶν ἐναγόντων ὑπὸ τὴν ιδιότητά των ὡς ἀπαράδεκτον καὶ

Καταδικάζει τοὺς ἰδίους ἐνάγοντας εἰς τὰ τοῦ ἀντιδίκου τῶν ἐξοδα, μετριάζόμενα εἰς δραχμὰς (30) τριάκοντα καὶ εἰς τὰ τέλη τῆς σημερινῆς.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις τῇ δευτέρᾳ (2) Ἰουνίου 1898. Ἐδημοσιεύθη δ' αὐτόθι τῇ ἑκτῇ Ἰουνίου 1898.

Ὁ Ἀντιπρόεδρος

Μιχ. Διγενῆς

Ὁ Ὑπογραμματεὺς

Π. Βαρουξάκης

Ἀριθ. 128

Τὸ Δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου

Τμήμα Β'.

Συγκείμενον ἐκ τῶν Δικαστῶν Μιχ. Διγενῆ, Ἀντιπροέδρου (κωλυομένου τοῦ προέδρου), Ἀνδρ. Μανδραπήλια, Ἰω. Δουβανιῶτου, Στ. Ἀνδραπούλου, Β. Παπαδοπούλου, Εἰσηγητοῦ, Β. Ροντήρη καὶ Ἰω. Τσάτσου· παρόντων τοῦ τε Ἀντεισαγγελέως Κωνστ. Μανιάκη καὶ τοῦ Ὑπογραμματέως Π. Βαρουξάκη.

Συνεδριάσαν δημοσίᾳ ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ τοῦ καταστήματος αὐτοῦ τῇ εἰκοστῇ πέμπτῃ Ἀπριλίου 1898, ἵνα δικάσῃ ἐπὶ τῆς ἐξῆς ὑποθέσεως, μεταξύ

Τοῦ ἐκκαλοῦντος Δημητρίου Βιέννα κατοίκου Σαλαμίνος, παραστάντος αὐτοπροσώπως καὶ διορίσαντος ἐπὶ ἀκροατηρίου πληρεξουσίου του τοὺς Σταύρον Νικολάπουλον καὶ Φωκίωνα Λαμψιάδην, δικηγόρους, καὶ

Τοῦ ἐφεισβλήτου Ἀθανασίου Παυλῆ, κατοίκου ἐπίσης, παρασταθέντος διὰ τοῦ πληρεξουσίου του Ἰωακείμ Ἰωσήφ, δικηγόρου. Ὁ Ἀθαν. Παυλῆς, ὡς ἐκδοχεὺς τῶν δικαιωμάτων τῶν κληρονόμων Πανούση Καραντῆ, διὰ τῆς ἀπὸ 31 Ὀκτωβρίου 1878 ἐνώπιον τοῦ Εἰρηνοδικοῦ Σαλαμίνος ἀγωγῆς κατὰ Δημ. Βιέννα, ἐξέθηκεν, ὅτι ὁ ὑπὸ τῶν ἐκχωρητῶν του κληρονεμηθεὶς Πανούσης

ΑΠΟΦΑΣΙΣ ΑΡΕΙΟΥ ΠΑΓΟΥ

61

Καραντῆς ὑπενοικίασε πρὸς τὸν ἐναγόμενον ἀντὶ δραχ. 905, δυνάμει τοῦ ὑπ' ἀριθ. 451 συμβολαίου τοῦ συμβολαιογράφου τος Εἰρηνοδίκου Σαλαμῖνος, τὸ τέταρτον τμήμα τοῦ λειβαδίου τῆς χειμερινῆς χορτονομῆς τοῦ 1867, ὑπὸ τὸν ὅρον τῆς ἐγκρίσεως τῆς διοικητικῆς ἀρχῆς, ἥτις ἐνέκρινε τὴν ἐνοικίασιν, καὶ ὁ ἐναγόμενος ἔκαμε χρῆσιν τῆς ὑπεκμισθωθείσης χορτονομῆς, μὴ πληρώσας τὸ συμπεφωνημένον μίσθωμα, ὅτι ὁ ἐναγόμενος εἶνε ὑπόχρεως εἰς τὴν πληρωμὴν τοῦ ἀνω μισθώματος ἐκ δρ. 905 μετὰ τῶν τόκων ἀπὸ τῆς ἡμέρας καθ' ἣν ὀφείλετο ἡ πληρωμὴ. ἤτοι ἀπὸ 20 Μαρτίου 1868 μέχρι τῆς ἀγωγῆς ἀνερχομένων εἰς δρ. 1165, ἤτοι ἐν ὄλῳ δρ. 2070, ἐντόκως καὶ ταύτας ἀπὸ τῆς ἀγωγῆς· ὅτι τὰ δικαιώματα τῶν κληρονόμων Π. Καραντῆ ἐξεχωρήθησαν εἰς αὐτὸν δυνάμει τοῦ ὑπ' ἀρ. 335 (1878) συμβολαίου τοῦ συμβολαιογράφου τος Εἰρηνοδίκου Σαλαμῖνος, πληρώσαντα εἰς τοὺς κληρονόμους καὶ τὸ ποσὸν τὸ ζητούμενον ἤδη παρὰ τοῦ ἐναγομένου· καὶ ἠτήσατο νὰ ὑποχρεωθῇ ὁ ἐναγόμενος διὰ προσωπικῆς κρατήσεως καὶ προσωρινῆς ἐκτελέσεως νὰ τῷ πληρώσῃ διὰ κεφάλαιον καὶ μέχρι τῆς ἀγωγῆς τόκους δραχμ. 2070 ἐντόκως ἀπὸ τῆς ἀγωγῆς μέχρις ἐξοφλήσεως.

Συζητήσεως γενομένης, τὸ Εἰρηνοδικεῖον μετὰ τὴν ὑπ' ἀριθ. 175 (1878) ἐρήμην τοῦ ἐναγομένου ἀπόφασιν ἐξέδοτο τὴν ὑπ' ἀρ. 192 ἰδίου ἔτους. δι' ἧς ὑπεχρέωσε τὸν ἐναγόμενον εἰς τὰς ἐν αὐτῇ ἀποδείξεις. Τὴν ἀπόφασιν ταύτην ἐπεκύρωσε τὸ Πρωτοδικεῖον ἐπὶ τῇ ἐφέσει τοῦ ἐναγομένου διὰ τῆς ὑπ' ἀρ. 515 (1882) ἀποφάσεως.

Μεθ' οὗ τὸ Εἰρηνοδικεῖον μετὰ τὴν ὑπ' ἀριθ. 64 (1882) ἐρήμην τοῦ ἐναγομένου ἀπόφασιν, ἐξέδοτο καὶ τὴν ὑπ' ἀριθ. 84 ἰδίου ἔτους. δι' ἧς ἐδέχθη τὴν ἀγωγὴν.

Ἐκκληθείσων ἀπασῶν τῶν ἀποφάσεων τοῦ Εἰρηνοδικείου ὑπ' ἀριθ. 192, 64 καὶ 84 ὑπὸ τοῦ ἐναγομένου ἐνώπιον τοῦ Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν τοῦτο ἐξέδοτο τὰς ἐξῆς ἀποφάσεις 1) τὴν ὑπ' ἀριθ. 1134 (1883), δι' ἧς δεχθὲν τὴν ἔφεσιν καὶ μεταρρυθμίσαν τὰς ἐκκληθείσας ἀποφάσεις, ἐπέβλεν ὅρκον εἰς τὸν ἐνάγοντα περὶ τοῦ κύρους τοῦ ἐκχωρητηρίου καὶ ὑπεχρέωσε τὸν ἐναγόμενον εἰς προσαγωγὴν ἐγγράφου ἀποδείξεως, ὅτι ἐπλήρωσεν εἰς τοὺς ἐκχωρητὰς τὴν ἐπίδικον ἀπαίτησιν, πῶς καὶ πότε, καὶ 2) τὴν ὑπ' ἀρ. 4047 (1883), δι' ἧς ἐπέβλεν ἐπακτὸν ὅρκον εἰς τὸν ἐνάγοντα, ὅτι ὁ ἐναγόμενος δὲν ἐπλήρωσε τὴν ἐπίδικον ἀπαίτησιν, οὔτε εἰς τοὺς ἐκχωρητὰς αὐτοῦ (ἐνάγοντος) οὔτε εἰς τὸν παρ' αὐτῶν κληρονομηθέντα Π. Καραντῆν, ἀρχικὸν μισθωτὴν τοῦ ἐπιδίκου λειβαδίου. Δοθέντος τοῦ ὅρκου τούτου, ἐδέχθη τὴν ἀγωγὴν καὶ ὑπεχρέωσε τὸν ἐναγόμενον νὰ πληρώσῃ τῷ ἐνάγοντι δρ. 2070 ἐντόκως.

ἀπὸ τῆς ἀγωγῆς ἄχρις ἰσοφλήσεως. Μεθ' ὃ δοθέντος τοῦ ὅρκου τούτου ὑπὸ τοῦ ἐνάγοντος, τροποποιημένου ὁμως, ὡς προκύπτει ἐκ τοῦ ἀπὸ 11 Ἰανουαρίου 1884 πρακτικοῦ συνεδριάσεως τοῦ Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν, ὁ Δημ. Βιέννας ἠτήσατο τὴν ἀναίρεσιν τῶν ἀποφάσεων τοῦ Πρωτοδικείου ὑπ' ἀριθ. 515, 1134 καὶ 4047, ὁ δὲ Ἀρειος Πάγος διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 196 (1891) ἀποφάσεως ἀνῆρσε τὰς ὑπ' ἀριθ. 1134 καὶ 4047 (1883) ἀποφάσεις καὶ παρέπεμψε τὴν ὑπόθεσιν εἰς τὸ Β' τμήμα αὐτοῦ διὰ τὴν κατάλληλον ἐφαρμογὴν τοῦ νόμου.

Συζήτησεως δὲ γενομένης, τὸ Β' τμήμα ἐξέδοτό τὴν ὑπ' ἀρ. 293 (1892) ἀπόφασιν, δι' ἧς μεταρρυθμίσαν τὰς ὑπ' ἀριθ. 192 (1878) καὶ 84 (1882) ἀποφάσεις τοῦ Εἰρηνοδικείου Σαλαμῖνος, ὑπεχρέωσεν ἀμφοτέρους τοὺς διαδίκους ν' ἀποδείξωσι καὶ διὰ μαρτύρων, ὁ μὲν ἐφείσβλητος, ὅτι ὁ πατὴρ τῶν ἐκχωρητῶν Πηνούσης Κρανατῆς παρέδωκεν αὐτῷ καὶ πότε τὴν ἐλευθέραν χρῆσιν τοῦ ἐν τῷ ὑπ' ἀριθ. 451 (1867) συμβολαίῳ τοῦ συμβολαιογραφοῦντος Εἰρηνοδίκου Σαλαμῖνος λειβαδίου τοῦ ὁμωνύμου δήμου, ὁ δὲ ἐκκαλῶν, ὅτι τὸ ὑπ' ἀριθ. 335 (1878) συμβόλαιον τοῦ συμβολαιογραφοῦντος Εἰρηνοδίκου Σαλαμῖνος, δι' οὗ ἐξεχωρήθη εἰς αὐτὸν ἡ ἀναφερομένη ἐν αὐτῷ ἀπαίτησις ἢ πηγάζουσα ἐκ τῆς ὑπενουικιάσεως τῆς χείμερινῆς χορτονομῆς τοῦ λειβαδίου, εἶνε εἰκονικὸν καὶ μὴ σπουδαῖον, ἢ ὅτι πρὸς ἀγορὰν τῆς ἐκχωρηθείσης ἀπαιτήσεως ὁ ἐκκαλῶν κατέβαλε λόγῳ ἀντιτίμου ὀλιγώτερον τοῦ ἐν τῷ εἰρημένῳ συμβολαίῳ ἀναφερομένου ποσοῦ καὶ πόσον.

Ἐπομένως διεξαχθεῖσων τῶν ἀποδείξεων καὶ μετὰ τὴν νόμιμον προδικασίαν εἰσῆχθη ἡ προκειμένη ὑπόθεσις καὶ αὖθις εἰς τὸ ἀκροατήριον τοῦ δικαστηρίου τούτου πρὸς συζήτησιν, κατὰ τὴν ἐν ἀρχῇ τῆς παρούσης ἀναφερομένην συνεδρίασιν, καθ' ἣν, παραστάντες οἱ τῶν διαδίκων πληρεξούσιοι, ἠτήσαντο διὰ τῶν ἀναγνωσθεισῶν ἐγγράφων προτάσεων των, ὁ μὲν τοῦ ἐκκαλοῦντος νὰ θεωρηθῇ, ὅτι ἀπέδειξε τὸ ἐπιβληθὲν αὐτῷ θέμα, οὐχὶ δὲ καὶ ὁ ἀντιδίκος του, ν' ἀπορριφθῇ ἡ ἀγωγή τοῦ ἀντιδίκου του, καὶ νὰ καταδικασθῇ οὗτος εἰς τὰ ἐξόδα καὶ τέλη ἀμφοτέρων τῶν βαθμῶν, ὁ δὲ τοῦ ἐφείσβλητου ν' ἀπορριφθῇ ἡ ἐφείσις τοῦ ἐκκαλοῦντος, νὰ γίνῃ δεκτὴ ἡ ἀγωγή του καὶ νὰ καταδικασθῇ ὁ ἐκκαλῶν εἰς τὰ ἐξόδα καὶ τέλη.

Ἀκοῦσαν αὐτῶν ἀναπτυσσάντων καὶ προφορικῶς τὰς προτάσεις των ταῦτα· καὶ τοῦ Ἀντεισαγγελέως Ἰδὼν τὴν δικογραφίαν Σκεφθὲν κατὰ τὸν νόμον.

Ἐπειδὴ ἐσφαλμένως ἰσχυρίζεται ὁ ἐφείσβλητος, ὅτι ἀνευ ἐν-

νόμου συμφέροντος ἐπρωτάθη ὑπὸ τοῦ ἐκκαλεῦντος ἡ ἔνστασις περὶ εἰκονικότητος τῆς συμβάσεως, δι' ἣς ἐξεχωρήθη εἰς τὸν ἐφεσιβλήτον ἡ ἐκ τῆς ὑπενοικιάσεως τῆς χειμερινῆς χορτονομῆς τοῦ λειβαδίου πηγάζουσα ἀπαίτησις τῶν ἐκχωρητῶν, περὶ ἧς διετάχθη ἀπόδειξις διὰ τῆς προηγουμένης ἀποφάσεως τοῦ δικαστηρίου, διότι πρόδηλον εἶνε τὸ συμφέρον τοῦ ἐναγομένου τοῦ νὰ δικασθῇ μετὰ τοῦ ἀληθοῦς δικαιοῦχου τῆς ἀπευθυομένης κατ' αὐτοῦ ἀπαίτησεως.

Ἐπειδὴ ἡ τυχὸν ὑπάρχουσα συγγένεια τοῦ δικαστικοῦ κλητῆρος πρὸς τὸν παραγγέλλοντα εἰς αὐτὸν τὴν ἐνέργειαν πράξεων, ἀναγομένων εἰς τὰ καθήκοντα αὐτοῦ, ἀποτελεῖ μὲν κατὰ τὸ ἄρθρον 161 τοῦ Δικαστικοῦ ὀργανισμοῦ ἀποχρῶντα λόγον, δικαιολογοῦντα τὴν τοῦ παραγγελλέντος κλητῆρος ἄρνησιν εἰς ἐκτέλεσιν τῆς πράξεως, ἣν παρηγγέλθη νὰ ἐνεργήσῃ, ἀλλὰ δὲν καθιστᾷ ἄκυρον αὐτὴν ἐνεργηθεῖσαν ὑπ' αὐτοῦ, ἀνυπόστατος ἄρα ἐξελέγχεται ἡ τοῦ ἐφεσιβλήτου ἔνστασις περίἀκυρότητος τῆς ἐνεργηθείσης ὑπὸ τοῦ δικαστικοῦ κλητῆρος Δ. Ρόκα, συγγενοῦς τυγχάνοντος πρὸς τὸν ἐκκαλοῦντα, γνωστοποιήσεως τοῦ καταλόγου τῶν μαρτύρων.

Ἐπειδὴ ἡ ἐξέτασις τῶν μαρτύρων ἀνετέθη διὰ τῆς προδικαστικῆς ἀποφάσεως τοῦ δικαστηρίου εἰς τὸν Εἰρηνοδίκην τῆς κατοικίας ἡ διαμονῆς αὐτῶν· δὲν εἶνε ἄρα ἄκυρος ἡ ἐξέτασις τινῶν ἐκ τῶν ἐξετασθέντων μαρτύρων, καίτοι μὴ κατοικούντων ἐν Σαλαμῖνι, ἐνθα ἐξητάσθησαν, ἀλλὰ μόνον προσκαίρως αὐτόθι διατριβόντων, καὶ ἡ περὶ τοῦ ἐναντίου ἄκυρωτικὴ ἔνστασις τοῦ ἐφεσιβλήτου τυγχάνει ἀνυπόστατος.

Ἐπειδὴ ἡ μὲν οἰκειότης ἡ ἔχθρα τοῦ μάρτυρος πρὸς τὸν ἕτερον τῶν διαδίκων ἡ πρὸς ἀμφοτέροισι δὲν περιλαμβάνεται μεταξὺ τῶν λόγων ἐξαίρέσεως, οὓς ἀπαριθμεῖ τὸ ἄρθρον 324 τῆς Πολ. Δικονομίας, ἀλλὰ δύναται νὰ ληφθῇ ὑπ' ὄψει ὑπὸ τοῦ δικαστηρίου, εἰὰν εἶνε βεβαιωμένη, πρὸς ἐκτίμησιν τῆς ἀξιοπιστίας τοῦ μάρτυρος, ἐκ τοῦ ὅτι δὲ μάρτυς τις εἶνε ὀφειλέτης τοῦ διεξάγοντος τὴν ἀπόδειξιν, δὲν ἔπεται ἀναγκαίως καὶ ὅτι διατελεῖ ἔνεκα τοῦ λόγου τούτου καὶ εἰς σχέσιν ἐξαρτήσεως, ἣν ὁ νόμος καθιεροῖ ὡς λόγον ἐξαίρέσεως· ἀνυπόστατοι ἄρα εἶνε οἱ προτεινόμενοι ὑπ' ἀμφοτέρων τῶν διαδίκων λόγοι ἐξαίρέσεως τῶν μαρτύρων Ἀθ. Μπούτου, Ἰω. Βιρβίλη καὶ Χριστοδούλου Μυλωνᾶ.

Ἐπειδὴ ὁ μάρτυς Χρ. Μυλωνᾶς, ὢν ἐκ κηδεστίας συγγενῆς τῆς συζύγου τοῦ ἐκκαλοῦντος, δὲν εἶναι κατὰ τὸν ἰσχύοντα Ἀστικὸν Νόμον καὶ συγγενὴς αὐτοῦ· ἄρα δὲν εἶναι ἐπὶ τῷ λόγῳ τούτῳ

ἐξαίρετος, ἀνυπόστατος δὲ ἡ περὶ τοῦ ἐναντίου ἔνστασις τοῦ ἐφεσιβλήτου.

Ἐπειδὴ οἱ ἐξετασθέντες ἐπὶ τοῦ θέματος τῆς ἀποδείξεως περὶ εἰκονικότητος τῆς εἰρημένης ἐκχώρησεως μάρτυρες ἀποδείξεως Στυλιανὸς Βακογιάννης, Χρ. Μυλωνᾶς, Ἀλέξ. Πάλας καὶ Ἰωάννης Βιρβίλης ἐβεβαίωσαν, ὅτι οἱ κληρονόμοι Πανούση Καραντῆ εἰκονικῶς ἐξεχώρησαν τὴν ἐπιδίκον ἀπαιτήσιν, ἣν δὲν ἠδύναντο, καθ' ὃ ἀνήλικοι, νὰ ἐνασκήσωσιν ἀποτελεσματικῶς εἰς τὸν ἐφεσίβλητον, ὅστις εἰκονικῶς ἠγόρασεν αὐτὴν χωρὶς νὰ κατὰβάλλῃ πόσόν τι, ἐπὶ τῷ σκοπῷ τοῦ νὰ ἐκδικηθῇ τὸν ἐκκαλοῦντα, καὶ ὅτι τὴν περὶ τούτου πεποιθήσιν ἐσχημάτισαν πρὸς τοῖς ἄλλοις καὶ ἐκ τίνος ἀποδείξεως γραφείσης καὶ ὑπογραφείσης παρὰ τοῦ ἐφεσιβλήτου, δι' ἧς ἐβεβαίωσεν οὗτος, ὅτι θὰ πληρώσῃ 500 δραχμὰς εἰς τοὺς κληρονόμους Καραντῆ, ὅταν κατορθώσῃ νὰ εἰσπράξῃ αὐτὰς παρὰ τοῦ ἐκκαλοῦντος, καὶ ἣν ἀποδείξιν ἐπιμόνως ἐζήτησε ν' ἀναλάβῃ παρὰ τοῦ μάρτυρος Βακογιάννη, ὃν ἐφρόνει κάτοχον αὐτῆς, ἵνα καλύψῃ κατὰ τὸν μάρτυρα τὴν εἰκονικότητα τῆς ἐκχώρησεως, ἣν οὕτω πως ὁμολόγησεν ἐμμέσως πρὸς αὐτόν.

Ἐπειδὴ ἐκ τῶν τῆς ἀνταποδείξεως μαρτύρων μόνος ὁ Σιδέρης Παπασιδέρης βεβαίωσεν, ὅτι ἡ ἐκχώρησις δὲν εἶναι εἰκονικὴ, ἀλλ' ἄνευ τοῦ λόγου τῆς γνώσεως

Ἐπειδὴ ἄρα ἐκ τοῦ συνόλου τῶν καταθέσεων τῶν μαρτύρων τῆς ἀποδείξεως, ἃς ἡ ἀντιθετος κατάθεσις τοῦ εἰρημένου μάρτυρος τῆς ἀνταποδείξεως δὲν δύναται σπουδαίως νὰ ἐξασθενίσῃ, καθίσταται σφόδρα πιθανὸς ὁ τοῦ ἐκκαλοῦντος ἰσχυρισμός, ὅτι ἡ ἐκχώρησις τῆς προειρημένης ἀπαιτήσεως εἶναι εἰκονικὴ καὶ μὴ ἀληθής· ὑπάρχει ἄρα νόμιμος περίπτωσις νὰ ἐπιβληθῇ εἰς τὸν ἐκκαλοῦντα ἀναπληρωτικὸς ὅρκος πρὸς συμπλήρωσιν τῶν προσαχθεῖσων ἀποδείξεων.

Ἐπειδὴ, ἐὰν μὲν δοθῇ ὁ ἐπιβαλλόμενος ὅρκος, καθ' ὃν τρόπον διατυπωθήσεται, εἶναι ἀπορριπτέα ἡ ἀγωγή ὡς κινηθεῖσα παρὰ προσώπου, μὴ ἔχοντος τὸ δικαίωμα τοῦ νὰ παρασιωθῇ ὡς ἐνάγων ἐν τῇ παρούσῃ δίκῃ, ἣν δὲ δὲν δοθῇ, ἐπιφυλάσσεται τὸ Δικαστήριον νὰ ἐξετάσῃ τοὺς λοιποὺς τῶν διαδίκων ἰσχυρισμούς.

Διὰ ταῦτα

Ἐπιβάλλει εἰς τὸν ἐκκαλοῦντα τὸν ἐξῆς ὅρκον καὶ ὀρίζει πρὸς δῆλωσιν μὲν ἀποδοχῆς αὐτοῦ προθεσμίαν δέκα ἡμερῶν ἐρχομένην ἀπὸ τῆς κοινοποιήσεως τῆς παρούσης, πρὸς δόσιν δὲ τὴν πρώτην δικάσιμον τοῦ Δικαστηρίου τούτου μετὰ τὴν δῆλωσιν.

ε'Ομνύω εἰδῶς κάλλιστα τὰς εἰς τὴν ψευδορκίαν ἐπιβαλλομένας ποινάς, ὅτι τὸ ὑπ' ἀριθ 335 τοῦ 1878 συμβόλαιον τοῦ Συμβολαιογραφοῦντος Εἰρηνοδίκου Σαλαμῖνος, δι' οὗ ἐξεχωρήθη εἰς τὸν ἐφεσιβλήτον Ἀθαν. Πουλῆν ἡ ἀναφερομένη ἐν αὐτῷ ἀπαίτησις, ἡ πηγάζουσα ἐκ τῆς ὑπεινοικιάσεως τῆς χειμερινῆς χορτονομῆς τοῦ Λειβαδίου Σαλαμῖνος, τῆς γενομένης πρὸς ἐμὲ ὑπὸ τοῦ Πανούση Καραντῆ, εἶναι εἰκονικὸν καὶ οὐχὶ σπουδαῖον. Οὕτως εἴη μοι ὁ Θεὸς βοηθὸς καὶ τὸ Ἱερὸν αὐτοῦ Εὐαγγέλιον».

Δοθέντος τοῦ ὅρκου:

Ἀπορρίπτει τὴν τοῦ ἐφεσιβλήτου ἀπὸ 31 Ὀκτωβρίου 1878 ἀγωγὴν, ἣν ἤγειρεν ὑπὸ τὴν ιδιότητα ἐκδοχέως τῶν δικαιωμάτων τῶν κληρονόμων Καραντῆ ὡς ἀνυπόστατον, καὶ

Ἐπιβάλλει εἰς αὐτὸν τὰ ἐξοδα τῆς τε παρούσης δίκης καὶ τῆς ἐνώπιον τοῦ Εἰρηνοδικείου, μετριαζόμενα εἰς δραχμὰς ἑκατὸν εἴκοσιν (120) καὶ τὰ τέλη τῆς σημάτωνσεως.

Μὴ δοθέντος δὲ αὐτοῦ:

Ἐπιφυλάσσεται ν' ἀποφασίσῃ.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις τῇ δευτέρᾳ (2) Ἰουνίου 1898. Ἐδημοσιεύθη δ' αὐτόθι τῇ ἑκτῇ (6) Ἰουνίου 1898.

Ο Ἀντιπρόεδρος

Μιχ. Δεγενῆς

Ὁ Ὑπογραμματεὺς

Π. Βαρουξάκης

Ἀριθ. 129

Τμήμα Β'.

(Ἐρῆμην ἐναγομένων, οὐδὲν λύει ζήτημα)

Ἀριθ. 130

Τὸ Δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου

Τμήμα Α'.

Συγκείμενον ἐκ τῶν Δικαστῶν Κωνστ. Σημαντήρα, Προέδρου, Χρ. Κόκκορη, Ἀνδρ. Γκιών, Π. Μενελάου, Ἀδαμ. Πετρίτσου, Μιλτ. Ἡλιάδου καὶ Ξεν. Εὐθυμίου· παρόντων τοῦ τε Εἰσαγγελέως Δημοσθ. Τσιβανοπούλου καὶ τοῦ Ὑπογραμματέως Π. Βαρουξάκη.

Συνεδριάσαν δημοσίᾳ ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ τοῦ καταστήματος αὐτοῦ, τῇ εἰκοστῇ ἐβδόμῃ Ἀπριλίου 1898, ἵνα δικάσῃ ἐπὶ τῆς αἰτήσεως τοῦ Νικολ. Π. Γουδῆ, κατοικοῦ Ἀθηνῶν, παρασταθέντος

διὰ τῶν πληρεξουσίων του Ξεν. Ψαρρά καὶ Γεωργ. Λαζαρίμου, δικηγόρων, κατὰ τῆς Ἑλένης χήρας Δημητρίου Π. Γουδῆ, κατοίκου ὡσαύτως, παρασταθείσης διὰ τῶν πληρεξουσίων της Ἀλκ. Κρασσά καὶ Ἀνδρ. Μαρσιολοπούλου, δικηγόρων, περὶ ἀναγνώσεως τῆς ὑπ' ἀριθ. 1379 (1896) ἀποφάσεως τοῦ Ἐφετερίου Ἀθηνῶν.

Ἀκοῦσαν τοῦ Εἰσηγητοῦ Δικαστοῦ Ἀδὰμ. Πετρίτση, ἐκθέσαντος τὰς :

Ὁ Νικόλαος Π. Γουδῆς διὰ τῆς ἀπὸ 11 Ἰανουαρίου 1895 ἐνώπιον τοῦ Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν ἀγωγῆς κατὰ τῆς Ἑλένης χήρας Δ. Γουδῆ ἐξέθηκεν, ὅτι ὁ ἀδελφὸς αὐτοῦ Δημ. Π. Γουδῆς ἀποθανὼν κατ' Αὐγουστον τοῦ 1891 κατέλιπε τὴν ἐν τῇ ἀγωγῇ ἀναφερομένην περιουσίαν, ἀνερχομένην μετὰ τῶν εἰσοδημάτων της εἰς τὸ ποσὸν τῶν Δρ. 3.767.800, ἀλλὰ ταύτην παραλαβοῦσα ἡ ἐναγομένη σύζυγός του, κατέχει καὶ νέμεται, ἀξιούσα κληρονομικὰ ἐπ' αὐτῆς δικαιώματα δυνάμει ἰδιογράφου τινὸς διαθήκης τοῦ Δ. Γουδῆ, ἡ διαθήκη ὅμως αὕτη εἶνε ἄκυρος 1) διότι, ὡς προκύπτει ἐκ τοῦ πρακτικοῦ σφραγίσεως τοῦ Εἰρηνοδίκου, ἡ ἐναγομένη διὰ τῶν πληρεξουσίων της ἠτήσατο παρ' αὐτοῦ, οὐ μόνον ὅπως θέσῃ σφραγίδας ἐπὶ τοῦ γραφείου τοῦ ἀδελφοῦ του, ἀλλὰ καὶ νὰ ἐρευνήσῃ πρὸς εὐρεσιν τυχόν ὑπαρχούσης διαθήκης, τὴν αἰτησιν δὲ ταύτην λαβὼν ὑπ' ὄψιν ὁ Εἰρηνοδίκης, ἐπέθηκε σφραγίδας καὶ οὐδὲν ἀναφέρει περὶ εὐρέσεως ἢ μὴ διαθήκης, ἐνῶ ἡ ἐρευνα κατὰ νόμον ἔδει νὰ γείνη κατὰ τὴν σφράγισιν, ἐπομένως οὐδὲν βεβαιουῖται, ὅτι ἡ διαθήκη εὐρέθη κατὰ τὴν σφράγισιν ἐν τῷ σφραγισθέντι γραφεῖ, 2) Διότι, ὡς προκύπτει ἐκ τῆς αὐτῆς ἐκθέσεως, κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς σφραγίσεως μετεφέρθη ἐν τῷ σφραγισθέντι διαμερισματι καὶ ἕτερον γραφεῖον, ἐφ' οὗ ἐπετεθησαν σφραγίδες, διὰ ποῖον ὅμως λόγον μετεφέρθη καὶ πόθεν καὶ εἰς τίνα ἀνῆκε τὸ μεταφερθὲν καὶ τίς ἡ ἀνάγκη τῆς μεταφορᾶς καὶ σφραγίσεώς του οὐδὲν ἀναφέρεται ἐν τῇ ἐκθέσει· ἐπομένως τὸ σφραγισθὲν διαμερισμα ἀπὸ τῆς στιγμῆς τῆς σφραγίσεως καὶ ἀναμιξεως ἐν αὐτῷ καὶ ἄλλων ἀντικειμένων, οὐδὲν δύναται νὰ θεωρηθῇ ὡς περιέχον πράγματα καὶ ἔγγραφα τοῦ ἀδελφοῦ του, 3) Διότι ὁ διορισθεὶς φύλαξ τῶν σφραγίδων Δημήτριος Γ. Λεωνίδας, ἦτο πρῶτος ἀνεψιὸς ἐξ ἀδελφῆς τῆς ἐναγομένης, ἐνδιαφερομένης ἐν τῇ κληρονομίᾳ, 4) Διότι τὴν ἀφαίρεσιν τῶν σφραγίδων μόνον ὁ Πρόεδρος ἠδύνατο νὰ διατάξῃ, μὴ προκειμένου περὶ ἀπογραφῆς· ἐπομένως παρανόμως ὁ Εἰρηνοδίκης προέβη εἰς τὴν ἀποσφράγισιν ὅπως ἀναζητήσῃ διαθήκην καὶ ἡ σχετικὴ ἐκθεσις, καθὼς παράνομος, οὐδὲν δύναται νὰ ληφθῇ ὑπ' ὄψιν ὡς ἔγγραφον βεβαιούν ἀνεύρεσιν

διαθήκης, 5) Διότι ἐν τῇ ἐκθέσει δὲν ἀναφέρεται ποῖον γραφεῖον ἠνέφξε καὶ ποῖον συρτάριον, τὸ ὑπάρχον ἐν τῇ διαμερίσματι ἢ τὸ παρεισαχθὲν, οὔτε ποῖα τὰ ἐρευνηθέντα ἐγγράφα καὶ ἐκτιμηθέντα ὡς ἀνήκοντα εἰς τὸν ἀποβιώσαντα, ὡς ὁ νόμος ἀπαιτεῖ διὰ τὸ κύρος τῆς ἰδιογράφου διαθήκης, ἥτοι νὰ εὐρεθῇ αὕτη μεταξὺ τῶν ἐγγράφων τοῦ διαθέτου, 6) Διότι ἐκ τῶν ἐξετασθέντων μαρτύρων πρὸς βεβαιώσιν τῆς γραφῆς καὶ ὑπογραφῆς τοῦ διαθέτου, ὁ Νικόλαος Ἀνάργυρος ἦτο πρῶτος ἐξαδελφος τῆς ἐνγαγομένης καὶ ἐπομένως ἐξαφαιτέας ὅπως ἐξετασθῇ ἐπὶ γεγονότος ἐνδιαφέροντος τὴν πρωτεξαδέλφην του, 7) διότι ἐκ τῶν ἀνωτέρω προκύπτει, ὅτι ἡ διαθήκη δὲν εὐρέθη μεταξὺ τῶν ἐγγράφων τοῦ διαθέτου, οὐδ' ἀπεδείχθη γνησίᾳ, ἡ δ' ἐκδραθεῖσα περὶ τούτου ἀπόφασις τοῦ Πρωτοδικείου κατὰ τὴν ἐπ' ἀναφορᾷ διαδικασίαν δέον νὰ θεωρηθῇ ἀνίσχυρος καὶ ἄνευ ἀποτελέσματος, ἄκυρος δὲ καὶ ἀνύπαρκτος ἡ ἀξιουμένη διαθήκη, 8) Διότι ἡ διαθήκη δὲν ἐγράφη διὰ χειρὸς τοῦ διαθέτου, οὐδ' ἡ ἐν αὐτῇ ὑπογραφή, εἶνε γνησίᾳ αὐτοῦ ὑπογραφῇ 9) Διότι ἄλλως ἡ εὐρεθεῖσα διαθήκη ὑπῆρχεν εἰς χεῖρας τῆς ἐνγαγομένης, ἥτις ἐποσθετέησεν αὐτὴν ἐκαὶ ὅπου τὴν ἀνεκάλυψεν ὁ Εἰρηνοδίκης, 10) Διότι καὶ ἂν ὑποτεθῇ γνησίᾳ, ἄκυρος καὶ ἀνύπαρκτος εἶναι αὕτη, καθάσον δὲν εἶναι προῖον ἐλευθέρας βουλήσεως τοῦ διαθέτου, ἀλλὰ δόλου, διότι ἡ ἐνγαγομένη μὴ ἀποκτήσασα τέκνα, καὶ ἐπιδιώκουσα νὰ περιέλθῃ αὐτῇ ἡ περιουσία τοῦ συζύγου τῆς καὶ γνωρίζουσα, ὅτι καὶ οἱ ἄλλοι ἀδελφοὶ τοῦ συζύγου τῆς δὲν ἀπέκτησαν τοιαῦτα καὶ ἤθελε συγκεντρώσει τὴν συμπάθειάν του εἰς αὐτὸν (ἐνάγωντα), θέλουσα δὲ νὰ ματαιώσῃ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦτο μετὰ φορτικότητος ἐστεναχώρησεν αὐτὸν καὶ συνέταξεν οὗτος τὴν ἐπιδίχον διαθήκην, ἣν δὲν ἐπρόφθασε ν' ἀνακαλέσῃ ἐπελθόντος τοῦ θανάτου του καὶ οὕτω κατόρθωσεν ἡ ἐνγαγομένη νὰ μείνῃ οὗτος (ἐνάγων) ἐντελὼς ἀμνημόνευτος ἐν τῇ διαθήκῃ καὶ 11) Διότι, ὡς ἐκ τῆς διαθήκης προκύπτει, παρεβιάσθη ἡ ἐχευμένη αὐτῆς, ἀφοῦ ὁ διαθέτης εἶχε καταστήσει γνωστὸν τῇ ἐνγαγομένῃ τὸ περιεχόμενον αὐτῆς, ὡς προκύπτει ἐκ τοῦ μυστικοῦ κληροδοτήματος· ὅτι ἀκυρουμένης τῆς διαθήκης, δέον ν' ἀναγνωρισθῇ μόνος κληρονόμος ἐξ ἀδιαθέτου τοῦ ἀδελφοῦ του Δημητρίου Π. Γουδῆ καὶ διαπαχθῇ ἡ ἐγκατάστασις του ἐν τῇ κληρονομικῇ περιουσίᾳ, ὑπαχρεουμένης τῆς ἐνγαγομένης νὰ τῇ παραδώσῃ ἅπαντα τ' ἀποτελοῦντα αὐτὴν ἀντικείμενα· ὅτι καὶ ἂν ἡ διαθήκη δὲν ἤθελε κηρυχθῇ ἄκυρος, ἡ ἐνγαγομένη εὐθύνεται εἰς ἀποζημίωσιν καὶ εἶνε ὑπόχρεως νὰ τῇ πληρῶσῃ ἐντόκως μετὰ τῶν εἰσοδημάτων, ὅ,τι θὰ ἐλάμβανεν οὗτος ὡς κληρονόμος, ἂν αὕτη δὲν μετεχειρίζετο δόλον, ἥτοι δρ. 3.767.

800, ἄξιαν, ἣν εἶχεν ἡ καταληφθεῖσα κατὰ τὴν θάνατον τοῦ ἀδελφοῦ του περιουσία, καθ' ἃ ἐν τῇ ἀγωγῇ λεπτομερῶς περιγράφεται· ὅτι ἡ κληρονομικὴ περιουσία κατέχεται ἅπασα ὑπὸ τῆς ἐναγομένης καὶ δέον νὰ ὑποχρεωθῇ αὐτὴ εἰς παράδοσιν αὐτῆς ἢ τῆς ἀξίας τῆς καὶ ἠτήσατο ν' ἀναγνωρισθῇ καθολικὸς καὶ μόνος ἐξ ἀδιαθέτου κληρονόμος τοῦ ἀδελφοῦ του Δημητρίου Π. Γουδῆ, νὰ θεωρηθῇ ἐνύπαρκτος καὶ μὴ γνησία καὶ ἄκυρος ἡ διαθήκη τούτου, νὰ ὑποχρεωθῇ ἡ ἐναγομένη νὰ τῷ παραχωρήσῃ ἅπασαν τὴν κληρονομικὴν περιουσίαν μετὰ τῶν καρπῶν αὐτῆς, ἢ ἐν συνόλῳ δραχ. 3,767.800, ἐντόκως, ἐπιφυλασσομένου αὐτῷ τοῦ δικαιώματος τῆς διεκδικήσεως παντὸς κληρονομικοῦ πράγματος εἰς χεῖρας τρίτου, νὰ διαταχθῇ ἡ ἐν τῇ κληρονομικῇ περιουσίᾳ ἐγκαταστάσις του, ἐν πάσῃ δὲ περιπτώσει νὰ θεωρηθῇ ἡ ἐναγομένη ὑπόχρεως εἰς ἀποζημίωσιν καὶ ὑποχρεωθῇ νὰ τῷ πληρώσῃ δρ. 3,767,800, ἄξιαν τῆς περιουσίας τῆς κληρονομικῆς. Τὴν ἀγωγὴν αὐτὴν ἡ ἐναγομένη ἀνεκοίνωσε πρὸς τοὺς Ἀντ. Π. Γουδῆν, Μαριγῶ σύζυγον Ι. Μέξη καὶ Διέβαν σύζυγον Σάντου Γκίνη διὰ τῆς ἀπὸ 18 Ἰανουαρίου 1895 ἐνώπιον τοῦ αὐτοῦ Πρωτοδικείου ἀνακοινώσεως, δι' ἧς ἠτήσατο ν' ἀπορριφθῇ ἡ ἀγωγὴ τοῦ ἐνάγοντος, ἐν ἐναντίᾳ δὲ περιπτώσει νὰ ὑποχρεωθῶσιν οἱ καθ' ὧν ἡ ἀνακοίνωσις νὰ τῇ πληρώσωσιν ὁ μὲν Ἀντ. Γουδῆς δρ. 100,000 ἐντόκως ἀπὸ 15 Ἰουλίου 1893, ἡ Διέβα Σάντου Γκίνη δρ. 100,000 καὶ ἡ Μαρία Ι. Μέξη ἐτέρας δρ. 100,000 ἐντόκως ἀπὸ 1 Ἰανουαρίου 1892.

Συζητήσεως γενομένης τὸ Πρωτοδικεῖον μετὰ τὴν ὑπ' ἀριθ. 2201 (1895) ἀπόφασιν, δι' ἧς ἀπέσχε νὰ δικάσῃ μέχρις ἐπιλύσεως τοῦ περὶ νομιμοποιήσεως τῆς ἐναγομένης ζητήματος, ἐξέδωτο τὴν ὑπ' ἀριθ. 5.508 ἰδίῳ ἔτους, δι' ἧς ἀπέρριψε τὴν ἀγωγὴν ὡς ἀπαράδεκτον. Ἐκκληθείσης τῆς ἀποφάσεως ταύτης ὑπὸ τοῦ ἐνάγοντος, τὸ Ἐφετεῖον Ἀθηνῶν διὰ τῆς ὑπ' ἀρ. 1379 (1896) ἀποφάσεως ἀπέρριψε τὴν ἔφεσιν.

Τῆς ἀποφάσεως δὲ ταύτης τοῦ Ἐφετείου τὴν ἀναίρεσιν αἰτεῖται ὁ ἐνάγων διὰ το τῆς ἀπὸ 4 Σεπτεμβρίου 1896 αἰτήσεώς του καὶ τοῦ ἀπὸ 10 Μαρτίου 1898 προσθέτου δικογράφου του διὰ τοὺς ἐν αὐτοῖς περιεχομένους ὡς ἐξῆς λόγους.

Ι Τὸν ἐν τῇ αἰτήσῃ :

Διότι ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις ἀπορηναμένη, ὅτι ἡ δίκη, ἣν κατὰ τοῦ ἀνααιρεσίου ἐξηκολούθησεν ἡ ἀναίρεσιβλητος ὡς κληρονόμος δῆθεν ἐκ διαθήκης τοῦ ἀποβιώσαντος ἀδελφοῦ του καὶ ὅτις ἀπέβη τελεσιδικίᾳ ὑπὲρ αὐτῆς, ἀποτελεῖ δεδικασμένον περὶ

του κύρους της διαθήκης και κατέστησεν ἀπαράδεκτον τὴν περὶ ἀκυρώσεως αὐτῆς ἀγωγὴν τοῦ ἀναιρεσίοντος ἐπὶ τῇ βάσει ἄλλων λόγων, μὴ ἐξετασθέντων παντάπασιν ὑπὸ τοῦ Δικαστηρίου, παρεβίβασε τὰς περὶ δεδικασμένου διατάξεις τοῦ Ρωμ. Δικαίου καὶ τῆς Πολ. Δικονομίας καὶ διὰ τὸν λόγον τοῦτον ἐστὶν ἀναιρετέα.

II. Τοὺς ἐν τῷ προσθέτῳ δικογράφῳ.

Διότι κατὰ τὸ ἀρθρον 274 τῆς Πολ. Δικονομίας καὶ τοὺς νόμους 12, 13, 14 pr. Π. (44. 2) στοιχεῖον τῆς τελεσιδικίας εἶναι σὺν τοῖς ἄλλοις καὶ ἡ ταυτότης τοῦ ἀντικειμένου τῆς διαφορᾶς. Ἐνῶ δὲ ἀντικείμενον τῆς μὲν πρώτης δίκης, ἐφ' ἧς ἐξεδόθη ἡ ὑπ' ἀριθ. 446 τοῦ 1895 ἀπόφασις τοῦ Ἐφετείου, ἦν ἡ πληρωμὴ χρέους τοῦ ἀναιρεσίοντος, τῆς δὲ νέας δίκης ἡ παρ' αὐτοῦ δωκεμένη ἀκύρωσις τῆς διαθήκης τοῦ ἀδελφοῦ του Δημητρίου, ὡς δέχεται καὶ ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις, υἱοθετήσασα τὰς σχετικὰς αἰτιολογίας τῆς ἐκκληθείσης ὑπ' ἀριθ. 5508 ἀποφάσεως, τὸ Ἐφετεῖον ἐν τούτοις ἀπέρριψε λόγῳ δῆθεν δεδικασμένου ἐκ τῆς ὑπ' ἀριθ. 446 ἀποφάσεως τὴν ἀγωγὴν του κατὰ παράβασιν τῶν ἀνωτέρω νομικῶν διατάξεων. Διότι ἄλλως ἡ ἀκύρωσις τῆς διαθήκης τοῦ Δημητρίου Γουδῆ, ἣν ἐπεδίωκεν ὁ ἀναιρεσίων διὰ τῆς ἀγωγῆς του ἐζητάσθη παρεμπιπτόντως ἐν τῇ προηγούμενῃ δίκῃ περὶ πληρωμῆς χρέους ἐπὶ τῇ βάσει οὐχὶ ὧν ἐν τῇ προκειμένῃ ἀγωγῇ του, λόγων ἄλλὰ τινῶν μόνον ἐξ αὐτῶν, ὡς βεβαίον ἐν τῇ δευτέρᾳ σκέψει ἡ πορὰ τοῦ Ἐφετείου υἱοθετηθεῖσα πρωτόδικος ἀπόφασις καὶ αὕτη ἐστὶ ἡ ἀναιρεσιβαλλομένη, τοὺς μὴ δικασθέντας ὅμως τούτους λόγους, ὧν ἕκαστος ἐστήριξεν εἰδικῶς τὴν περὶ ἀκυρώσεως τῆς διαθήκης αἴτησιν τοῦ ἀναιρεσίοντος, τὸ Ἐφετεῖον ἀπέσχε νὰ ἐξετάσῃ λόγῳ ὅτι τελεσιδικῶς δῆθεν ἀνεγνωρίσθη τὸ κληρονομικὸν τῆς ἀναιρεσιβλήτου δικαίωμα· οὕτως ὅμως ἀποφηνάμενον παρεβίβασε τὰς διατάξεις τοῦ ἀρθρ. 274 καὶ τῶν νόμων 14 pr. Πανδ. (44. 2) καὶ 48 § 7 Παιδ. (21. 1), καθ' ὅς ὁροι τῆς τελεσιδικίας εἶναι ἐκτὸς τῆς ταυτότητος τοῦ ἐπιδίκου δικαίου καὶ ἡ ταυτότης τῆς βάσεως τῆς ἀγωγῆς, ἀλλὰ συγχρόνως κατέλιπεν ἀναιτιολόγητον τὴν ἀπόφασίν του, ὅπερ ἐπάγεται ἐπίσης ἀναιρεσιν.

Διότι τὴν διζήκην τοῦ ρηθέντος ἀδελφ. υἱοῦ του προσέβαλε διὰ τῆς ἀγωγῆς οὐ μόνον ὡς ἄκυρον διὰ τοὺς ἐν αὐτῇ λόγους, ἀλλὰ καὶ ὡς μὴ γνησίαν, τοῦτο δ' ἐπανελάβε διὰ τε τῶν πρωτοδικῶν καὶ τῶν ἐφεσίων ἐγγράφων προτάσεων του ὁ ἀναιρεσίων Ἐνῶ δὲ καὶ ἡ τελεσιδικία ἀπέρριψε τῶν λόγων τῆς ἀκυρότητος οὐδὲν ὡς ἀποκλείει τὴν προσβολὴν τῆς διζήκης ὡς μὴ γνησίας ἐνεκα τῆς διαφορᾶς τῆς βάσεως τῆς ἀγωγῆς κατὰ τὴν ἐννοίαν τοῦ νόμου

47 Πανδ. (5. 3), τὸ Ἐφετεῖον ὁμῶς ἀπεφάνητο ἀντιθέτως κατὰ παράβασιν τῆς ρητῆς ταύτης διατάξεως, ἥτις συνάδει τῷ ἄρθρῳ 275 τῆς Πολ. Δικονομίας.

Διότι κατὰ τὰ συνδ. ἄρθρα 776 καὶ 809 τῆς Πολ. Δικονομίας ἡ ἀπόφασις κεῖται ἐν τῷ διατακτικῷ καὶ οὐχὶ ἐν ταῖς αἰτιολογίαις. Ὡστε τὸ Ἐφετεῖον παρεβίασε τὰς οὐσιώδεις ταύτας διατάξεις καὶ τ' ἄρθρα 170 καὶ 391 τῆς Πολ. Δικονομίας, παραδεξάμενον ὡς τελεσιδικῶς δῆθεν ἀνιγνωρισμένην τὴν κληρονομικὴν ιδιότητα τῆς ἀναιρεσιβλήτου διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 446 ἀποφάσεώς του, χωρὶς νὰ λάβῃ ὑπ' ὄψιν καὶ τὸ διατακτικὸν αὐτῆς, ἐνθα οὐδεμία τοιαύτη ἀνιγνωρῖσις ὑπάρχει, ὡς ρητῶς ἰσχυρίσθη διὰ τῶν ἐπεσίμων προτάσεών του ὁ ἀναιρεσιών.

Διότι τὸ Ἐφετεῖον ἀντιπαρῆλθε τὸν δεύτερον καὶ οὐσιώδη λόγον τοῦ ἐφετηρίου τοῦ ἀναιρεσειόντος, διὸ καὶ ὡς ἀναιτιολόγητος πρέπει ν' ἀνιρεσθῇ ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις.

Ἀκοῦσαν τῶν πληρεξουσίων τῶν διαδίκων, τῶν μὲν τοῦ ἀναιρεσειόντος ἀναπτυχάντων καὶ προσφορικῶς τοὺς λόγους ἀναιρέσεως καὶ αἰτησαμένων τὴν ἀναίρεσιν τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως, τῶν δὲ τῆς ἀνιρεσιβλήτου ἀντικρουσάντων αὐτοὺς καὶ αἰτησαμένων τὴν ἀπόρριψιν τῆς αἰτήσεως καὶ τοῦ Εἰσκαγγελέως. Σκεφθὲν κατὰ τὸν νόμον.

Ἐπειδὴ τὸ Ἐφετεῖον ἀναφερόμενον καὶ εἰς τὰς σχέσεις τῆς πρωτοδίκου ἀποφάσεως, ἃς παραδέχεται, συνήγαγεν ἐκ τῆς ὑπ' ἀριθ. 446 τοῦ 1895 τελεσιδικίου ἀποφάσεως τῶν ἐν Ἀθήναις Ἐφετῶν, ἐκδοθείσης μετὰξὺ τῶν αὐτῶν διαδίκων, ὅτι δι' αὐτῆς ἐλύθη τὸ ζήτημα οὐχὶ ἀπλῶς τῆς ἀκύροτητος τῆς διαθήκης τοῦ ἀποβιώσαντος Δ. Γουδῆ, ἀλλὰ τὸ ζήτημα τῆς ιδιότητος τῆς ἀναιρεσιβλήτου ὡς ἐκ διαθήκης κληρονόμου τοῦ ρηθέντος συζύγου τῆς, ἥτις ιδιότης ἠμφισβητήθη ὑπὸ τοῦ νῦν ἀναιρεσειόντος, διὰ τῆς προσβολῆς τῆς διαθήκης ὡς ἀκύρου, κα-αδικασθέντος νὰ πληρῶσθαι πρὸς τὴν ἀναιρεσιβλήτον ὑπὸ τὴν ἀνωτέρω ιδιότητά της τὸ ἐν τῇ ἀγωγῇ πρὸς τὸ τοῦτο δὲ δεξάμενον τὸ Ἐφετεῖον, ὁρθῶς ἀπέρριψε λόγῳ δεδικασμένου τὴν προκειμένην ἀγωγὴν, δι' ἣς ἐπὶ τῇ βάσει καὶ ἄλλων λόγων ἀκύρότητος τῆς διαθήκης ἐπιζητεῖται ἡ κατάργησις τῆς ρηθείσης ιδιότητος τῆς ἀναιρεσιβλήτου ὡς ἐκ διαθήκης κληρονόμου, οὐδένα ὅρον τῆς τελεσιδικίας παραβάσαν, διότι ὑφίσταται ἡ ταυτότης τῆς διαφορᾶς, ἥτις ἐστὶν ἡ ιδιότης τῆς ἀναιρεσιβλήτου ὡς ἐκ διαθήκης κληρονόμου. Τοῦτο δὲ συνάδει οὐ μόνον πρὸς τὸ ἄρθρον 274 Πολ. Δικονομίας, τὸ ἀπαιτοῦν τὸ στοιχεῖον τῆς ταυτότητος τοῦ γεγονότος τῆς διαφορᾶς,

ἀλλὰ καὶ πρὸς τοὺς νόμους 3, 7 § 4 καὶ 5 Πανδ. 44 2, καὶ ἀντίκειται ἡ τοῦ δεδικοσμένου ἐνστάσις ὁσάκις μεταξὺ τῶν προσώπων τὸ αὐτὸ ζήτημα ἀναφύεται, ἔστω καὶ ἐν ἄλλῳ εἰς γωγῆς, ὡς συμβαίνει ἐπὶ τῶν ἐν αὐτοῖς ἀναφερομένων θεμάτων ἃ ὑπάγεται καὶ τὸ προκείμενον. Εἶναι δὲ ἀδιάφορον ἐὰν ἐν τῇ ἐφ' ἧς ἐξεδόθη ἡ ὑπ' ἀριθ. 446 ἀπόφασις, ἐπρόκειτο περὶ πλὴν χρέους, ἐν δὲ τῇ προκείμενῃ ἐπιδιώκεται ἡ ἀκύρωσις τῆς θήκης. Διότι, καθ' ἃ τὸ Ἐφετεῖον δέχεται, ἐν τῇ δίκῃ ἐκείνῃ τάσθη ἡ νομιμοποίησης τῆς ἀναιρεσιβλήτου καὶ ἀνεγνωρίσθη ἡ τῆς αὐτῆς ὡς ἐκ διαθήκης κληρονόμου, ἡ ιδιότης δ' αὕτη ἐστὶν μὲν παρεμπιπτόντως ἐν τῇ δίκῃ ἐκείνῃ, ἀλλ' ἔχει ἰσχύος δικασμένου ἀποτελοῦσα ἀναγκαίαν προϋπόθεσιν τῆς μετὰ στέρας ταύτης δίκης. ὡς ἐξάγεται ἐκ τε τῶν ἀνωτέρω νόμων καὶ ἐκ τοῦ νόμου 7 § 1 Πανδ. 16. 2. Τοῦτου τεθέντος, ἀπορρίπτειν οἱ ἀντίθετοι λόγοι ἀναιρέσεως, ἀλυστελῆς δὲ ἡ ἐξ τοῦ λόγου, ὅτι ἀπορριφθέντος ἐν τῇ προτέρᾳ δίκῃ τοῦ προθέντος λόγου ἀκυρότητες τῆς διαθήκης, ἡδύνατο νῦν νὰ γίνετο ἐξέτασις ἐτέρων λόγων μὴ δικασθέντων, ἀφοῦ κατὰ τὰ ἐκ τῆς δὲν πρόκειται περὶ τούτου τοῦ ζητήματος, ἀλλὰ περὶ ἄλλης ποθέσεως, ἥτοι περὶ τοῦ γεγονότος τῆς παρὰ τῇ ἀναιρεσει ὑπάρξεως τῆς κληρονομικῆς ιδιότητος.

Ἐπειδὴ τὸ Ἐφετεῖον, ἐρμηνεύον τὴν ὑπ' ἀριθ. 446 ἀπὸ αὐτοῦ, δέχεται ὅτι ἀπεφασίσθη δ' αὐτῆς ἡ κληρονομικὴ ἰδιότης ἀναιρεσιβλήτου. Ἡ κρίσις δὲ αὕτη τοῦ Ἐφετείου, οἰκῶν καὶ ἂν εἶναι, ἀναγομένη εἰς πράγματα καὶ δὴ εἰς ἐρμηνείαν γράφου, διαφεύγει τὸν ἐλεγχον τοῦ Ἀρείου Πάγου (ἀρ. 390). Πῶς Δικονομίας), ἀπαράδεκτος δὲ ὁ ἀντίθετος λόγος ἀναιρε-

Διὰ ταῦτα

Ἰδὼν καὶ τὰρθρα 830 καὶ 210, τῆς Πῶλ Δικονομίας

Ἀπορρίπτει τὴν προκείμενην ἀπὸ 4 Σεπτεμβρίου 1896 εἰς τοῦ Νικυλάου Π. Γουδῆ περὶ ἀναιρέσεως τῆς ὑπ' ἀριθ. 1896 ἀποφάσεως τῶν ἐν Ἀθῆναις Ἐφετῶν.

Καταδικάζει τὸν ἀναιρεσιβλήτον εἰς τὰ δικαστικά ἐξ ὅσων ἀναιρεσιβλήτου, μετριάζόμενα εἰς δρ. τεσσαράκοντα πέντε καὶ τὰ τέλη τῆς σημάσεως καὶ τὸ νόμιμον παράβολον.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθῆναις τῇ τρίτῃ (3) Ἰουνίου Ἐδημοσιεύθη δ' αὐτῇ τῇ ὁγδόῃ (8) Ἰουνίου 1898.

Ὁ Πρόεδρος

Ὁ Ὑπογραμματεὺς

Κ. Σημαντήρας

Π. Βαρουξάκης

Ἀριθ. 131

Τὸ Δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου

Τμήμα Α'.

Συγκείμενον ἐκ τῶν Δικαστῶν Κωνστ. Σημαντήρα, Προέδρου· Χ. Κόζκορη, Ἀνδ. Γκιών, Β. Παπαδοπούλου, Ἰωάν. Τσατσοῦ Μ· Ἠλιαῶου καὶ Ξεν. Εὐθυμίου· παρόντων τοῦ τε Ἀντεισαγγελέως Κων. Μανιάκη καὶ τοῦ Γραμματέως Γ. Καστόρχη.

Συνεδριάσαν δημοσίᾳ ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ τοῦ καταστήματος αὐτοῦ τῇ ἐνδεκάτῃ Μαΐου 1898, ἵνα δικάσῃ ἐπὶ τῆς αἰτήσεως τοῦ Μιχαὴλ Καζαντζῆ κατοικοῦ Ἀθηνῶν, παρασταθέντος αὐτοπροσώπως καὶ διορίσαντος ἐπ' ἀκροατηρίου πληρεξουσίου του τοὺς Ἀντώνιον Μομφερᾶτον καὶ Ἰωάν. Ἀραβαντινόν, δικηγόρους, κατὰ 1) Δημητρίου Οἰκονόμου, κατοικοῦ Ἀθηνῶν, ὡς κληρονόμου τῆς μητρὸς του Δάφνης Βόρσα καὶ τῆς ἀδελφῆς του Ἑλένης Οἰκονόμου, κληρονόμου τῆς αὐτῆς Δάφνης Βόρσα, παρασταθέντος διὰ τοῦ πληρεξουσίου του Κωνστ. Σταυροπούλου δικηγόρου καὶ 2) Χρήστου Δ. Νερούτσου, κατοικοῦ Ἀθηνῶν, ὡς κληρονόμου τοῦ πατρὸς του Δημητρ. Νερούτσου ἢ Κασσιάνδρα, παρασταθέντος διὰ τοῦ πληρεξουσίου του Ἀλεξ. Σοφιανοῦ, δικηγόρου, περὶ ἀναιρέσεως τῶν ὑπ' ἀριθ. 1671 τοῦ 1891, 1594 καὶ 1957 τοῦ (1893) ἀποφάσεων τοῦ Ἐφετερίου Ἀθηνῶν.

Ἀκοῦσαν τοῦ Εἰσαγγητοῦ Δικαστοῦ Μιλτ. Ἠλιαῶου, ἐκθέσαντος τὰςδε :

Ἡ Δάφνη Σ Βόρσα διὰ τῆς ἀπὸ 18 Ἰουλίου 1887 ἐνώπιον τοῦ Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν ἀγωγῆς κατὰ τοῦ Δημητρ. Νερούτσου ἐξέθηκεν, ὅτι ὁ κατὰ τὸν Ἀπρίλιον τοῦ 1887 ἀποβιώσας ἐπ' ἀδελφῇ γαμβρὸς τῆς Κωνστ. Σταμέλος ἀνευ ἀναγκαίων κληρονόμων διὰ διαθήκης του, τὰ ἐπιπλα, τὰ ἐνδύματα, χρήματα, ὁμολογίας ἢ χρεώγραφα, ἅτινα ἤθελον εὑρεθῇ κατὰ τὸν θάνατόν του ἐκληροδότησεν εἰς ἐκαῖνον, ὅστις θὰ τὸν δεχθῇ, νοσηλεύσῃ καὶ περιποιηθῇ εἰς τὴν οἰκίαν του κατὰ τὴν τελευταίαν ἀσθένειάν του· ὅτι προσβληθεὶς κατὰ τὴν τελευταίαν ἀσθένειάν του ἐν Σεπολίοις μετηνέχθη εἰς τὴν ἐν Ἀθήναις οἰκίαν της, εἰς ἣν τὸν ἐδέχθη, τὸν ἐνοσήλευσεν ἐπὶ 15 ἡμέρας κατὰ τὰς τελευταίας ἡμέρας τῆς ἀσθενείας του, μεθ' ὃ ἀπεβίωσεν· ὅτι εἰς αὐτὴν ἀνήκει τὸ κληροδοτήτα, εἰς ὃ περιέχεται καὶ τὸ ἐν τῇ ἀπογραφῇ ἀναφερόμενον καὶ κατὰ τὴν ἀποβίωσιν τοῦ εἰρημένου, εὑρεθὲν ὑπ' ἀριθ. 33.288 (1886) συμβόλαιον τοῦ Συμβολαιογράφου Ἀθηνῶν Ἀντωνιάδου, δι' οὗ ὁ ἐναγόμενος ὀφείλῃ τῷ Κ. Σταμέλῳ Δραχ. 4.000 καὶ

τούς τόκους αὐτῶν ἀπὸ 26 N)βρίου 1886· καὶ ἡτήσατο νὰ υποχρεωθῇ ὁ ἐναγόμενος νὰ τῇ πληρώσῃ Δραχ. 4.000 ἐντόκως ἀπὸ τῆς 26 Νοεμβρίου 1886.

Τὴν ἀγωγὴν αὐτὴν ὁ ἐναγόμενος ἀνεκοίνωσεν πρὸς τὸν Μιχαὴλ Καζαντζῆν, προσεπικαλέσας αὐτὸν νὰ παρέμβῃ εἰς τὴν δίκην αὐτὴν ἀναγκαστικῶς καὶ υποχρεωθῇ νὰ τῇ πληρώσῃ πᾶν ὅ,τι ἤθελεν υποχρεωθῇ νὰ πληρώσῃ τῇ ἐναγούσῃ, καθόσον αὐτὸς ἔλαβε τοὺς τόκους τοῦ περὶ οὗ ἡ ἀγωγή δανείου καὶ ζητεῖ νὰ λάβῃ καὶ τὸ κεφάλαιον, ἐνῶ ἡ ἐνάγουσα, παρισταμένη ὡς κληροδόχος τοῦ Κ. Σταμέλου, ζητεῖ νὰ λάβῃ τὸ αὐτὸ ποσόν. ὡς ἀνήκον αὐτῇ προσεφέρθη δὲ νὰ καταβάλλῃ τὸ ὀφειλόμενον δάνειον εἰς τὸν δικαιοῦσόμενον. Μεθ' οὗ ὁ Μιχ. Καζαντζῆς παρενέβη εἰς τὴν προκειμένην δίκην καὶ ἡτήσατο ν' ἀπορριφθῇ ἡ ἀγωγή καὶ ἡ κατ' αὐτοῦ ἀνακοίνωσις καὶ προσεπέκλησις καὶ νὰ υποχρεωθῇ ὁ ἐναγόμενος νὰ τῇ πληρώσῃ τὸ διὰ τῆς ἀγωγῆς αἰτούμενον ποσόν μετὰ τῶν τόκων του, καθόσον ἡ ἀπαίτησις αὕτη στηριζομένη εἰς τὸ εἰρημένον συμβόλαιον 32.288 δὲν ἀνάγεται οὐδ' ἐμπεριέχεται εἰς τὸ ἐν τῇ διαθήκῃ τοῦ Κ. Σταμέλου μνημονευόμενον κληροδότημα, καθόσον δὲν εἶνε οὔτε χρήματα, οὔτε ὁμολογία ἢ χρεώγραφον, ἐπομένως ἀνήκει εἰς αὐτὸν ὡς ἐξ ἀπογραφῆς κληρονόμον τοῦ ἀποβιώσαντος Κ. Σταμέλου.

Συζητήσεως γενομένης, τὸ Πρωτοδικεῖον ἐξέδοτο τὴν ὑπ' ἀριθ. 12.166 (1887) περὶ ἀποδείξεως ἀπόφασιν, ἣν τὸ Ἐφετεῖον Ἀθηνῶν διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 1264 (1889) ἀποφάσεως μετερρύθμισεν καὶ παρέπεμψε τὴν διαφορὰν εἰς τὸ Πρωτοδικεῖον, ὅπερ μετὰ τὴν ὑπ' ἀριθ. 10.786 (1889) ἀπόφασιν. ἐξέδοτο τὴν ὑπ' ἀριθ. 2438 (1890) ἐτέραν ἀπόφασιν, δι' ἧς ἐπέβλεπε τῇ ἐναγούσῃ ἀπόδειξιν περὶ τῆς βάσεως τῆς ἀγωγῆς τῆς καὶ τελευταίαν τὴν ὑπ' ἀριθ. 8485 (1890) δι' ἧς ἐπέβλεπε τῇ ἐναγούσῃ ὅρκον ἀναπληρωτικόν.

Ἐκκληθειςὼν τῶν ὑπ' ἀριθ. 2438 καὶ 8485 ἀποφάσεων ὑπὸ τοῦ Μ. Καζαντζῆ, τὸ Ἐφετεῖον Ἀθηνῶν ἐξέδοτο τὰς ἐξῆς ἀποφάσεις: α'.) τὴν ὑπ' ἀριθ. 1671 (1891), δι' ἧς ὑπεχρέωσε τὴν ἐνάγουσαν ν' ἀποδείξῃ καὶ διὰ μαρτύρων, ὅτι ὁ Μ. Καζαντζῆς ὑπεσχέθη μέρος ἐκ τοῦ διὰ τῆς ἀγωγῆς ἐπιδιωκομένου κληροδοτήματος, ἂν αὕτη ἀπορριφθῇ, εἰς τὸν μάρτυρα Λυγδόπουλον· β'.) τὴν ὑπ' ἀριθ. 1594 (1893), δι' ἧς ἐπέβλεπε τῇ ἐναγούσῃ ὅρκον περὶ τοῦ ὅτι ὁ ἐν τῇ ἀγωγῇ ἀναφερόμενος Κ. Σταμέλος ἀσθενήσας τῇ 8 Ἀπριλίου 1887 ἐν τῇ ἐξοχικῇ του κήπῳ ἐν Σεπολλίοις, μετῴνηχθη εἰς τὴν ἐν Ἀθήναις οἰκίαν τῆς, ἐν ἣ τὸν ἐδέχθη, τὸν ἐνοσήλευσε καὶ τὸν περιεποιήθη κατὰ τὴν τελευταίαν ἀσθενείαν του.

δοθέντος τοῦ ὄρκου τούτου, ἀπέρριψε τὴν πρέμειναι τοῦ Καζαντζῆ. ἔδεχθη τὴν προκειμένην ἀγωγὴν καὶ ὑπεχρέωσε τὸν ἐναγόμενον νὰ πληρώσῃ τῇ ἐναγωγῇ δραχ. 4000 ἐντόκως 10 ο)ο ἀπὸ 26 Ν)βρίου 1886 μέχρι 26 Σεπτεμβρίου 1887 καὶ γ') συνεπείᾳ ἀντιρρήσεων κατὰ τῆς ὀρχοδοσίας τὴν ὑπ' ἀριθ. 1957 (1893), δι' ἧς ἀπέρριψε τὰς ἀντιρρήσεις αὐτάς.

Τῶν ὑπ' ἀριθ. 1671, 1594, καὶ 1957 ἀποφάσεων τοῦ Ἐφετερίου τὴν ἀναίρεσιν αἰτεῖται ὁ Μιχ. Καζαντζῆς διὰ τε τῆς ἀπὸ 1 Ν)βρίου 1893 αἰτήσεως του καὶ διὰ τοῦ ἀπὸ 17 Ἰανουαρίου 1898 προσθέτου δικογράφου του διὰ τοὺς ἐν αὐτοῖς περιεχομένους ὡς ἑξῆς λόγους :

I Τοὺς ἐν τῇ αἰτήσει.

Διότι αἱ ἀποφάσεις αὗται καὶ τὸν νόμον παραβιάσασαι καὶ τὰ ἐποβληθέντα γεγονότα μὴ λαβοῦσαι ὑπ' ὄψει καὶ ἀδίκιστα καὶ ἀκτιολόγητα καταλιποῦσαι, νόμιμα βάσιμα καὶ ἀποδεδειγμένα ἴσα, καὶ τούτου ἕνεκα ἀπορρίψασαι τὴν ἔφεσιν καὶ τὰς ἀντιρρήσεις του καὶ δεξάμεναι τὴν ἀγωγὴν, ἀπαράδεκτον μὴ νόμιμον καὶ ἀβάσιμον οὖσαν, εἰσὶν ἀναιρετέαι.

Διότι κακῶς καὶ παρὰ τὸν νόμον δὲν ἔλχον ὑπ' ὄψει καὶ δὲν ἰσχυροῦσαν νόμον ὑφιστάμενα καὶ οὐχ ἡττον τῶν λοιπῶν ἐν τοῖς Βασιλικοῖς μεμαρτυρημένον καὶ συνάδοντα πληρέστατα πρὸς τὰς λοιπὰς ἀποδείξεις καὶ βεβαιώσεις περὶ τῆς ὑποθέσεως αὐτῆς.

Διότι ἡ ἐνάγουσα τιθεμένη ὡς βάσιν καὶ πηγὴν τοῦ δικαιώματός της τὴν ἐν τῇ διαθήκῃ διάταξιν τῆς διαθέτου, ὅτι τὸ ἐπίδικον κληροδότημα καταλείπει πρὸς ἐκεῖνον, ὅστις θὰ τὸν δεχθῇ, νοσηλεύσῃ καὶ περιποιηθῇ εἰς τὴν οἰκίαν του κατὰ τὴν τελευταίαν ἀσθενείαν του· ὑπὸ τὴν ἀναμφισβήτητον ἔννοιαν τῆς οἰκίας καὶ τῆς ἐστίας καὶ τοῦ τόπου τῆς ἡμερησίας διαβιώσεως, δὲν ἐνομιμοποιεῖτο πρὸς τὴν ἀγωγὴν ταύτην ἐκ τοῦ γεγονότος, ὅπερ τὸ Ἐφετεῖον ἔδεδεχθη (καὶ ὅπερ καὶ αὐτὴ ὡς τίτλον ἑαυτῆς ἐπεκαλέσθη), ὅτι ἔδεδεχθη αὐτὸν μετακομισθέντα ἐν τῇ οἰκίᾳ της, ὑπὸ τὴν ἔννοιαν τῆς οἰκίας ὡς οἰκοδομήματος, ἐν ᾧ ἐκεῖνος ἀπὸ πολλοῦ ἤδη κατῴκει (ὡς ἔνοικος) καὶ ἐν ᾧ καὶ αὐτὴ ἐπίσης κατῴκει (ὡς ἰδιοκτήτρια).

Διότι παρερμηνεύσασα τὰς περὶ Φαλκιδίου διατάξεις καὶ ἐσφαλμένως ἐφερμύσασα αὐτάς, ἀνέτρεψε τοὺς ὅρους τοῦ πρὸς φαλκιδεῦσιν δικαιώματος καὶ τὸ βάρος τῆς ἀποδείξεως τοῦ στοιχείου τῆς ἐκ τούτου ἀγωγῆς, ὑπόχρεων θεωρήσασα τὸν ἀναιρεσείοντα εἰς ἐπίκλησιν καὶ ἀπόδειξιν τοῦ ἐκ τῆς κληρονομίας ταύτης περιελθόντος αὐτῷ, ἀντὶ νὰ δεχθῇ ἀμέσως τὴν περὶ φαλκιδεύσεως

αίτησίν του, μὴ ισχυρισθείσης ὠρισμένως καὶ μὴ ἀποδειξάσης τῆς ἀναιρεσιβλήτου, ὅτι περιῆλθεν αὐτῷ ἐκ τῆς κληρονομίας τὸ τέταρτον, ὥστε δὲν εἶχεν ἐφαρμογὴν ἡ περὶ φαλκιδίου διατάξις, οὕτω δὲ σκεψάμενον τὸ Ἐφετεῖον ἀπερρίψε τὴν περὶ φαλκιδεύσεως τοῦ ἐπιδίκου κληροδοτήματος αἴτησίν του.

II. Τοὺς ἐν τῷ προσθέτῳ δικογράφῳ.

Διότι ἡ ἀγωγή τῆς ἀναιρεσιβλήτου Δέφνης Βόρσα ἔχει βᾶσιν κληροδοτήμα καταλιφθὲν ὑπὸ τοῦ διαθέτου Κ Σταμελου, διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 32,997 (1886) δημοσίας διαθήκης του, συνταχθείσης ἐνώπιον τοῦ Συμβολαιογράφου Ἀθηνῶν Γεωρ. Ἀντωνιάδου εἰς ἐκεῖνον, ὅστις θὰ τὸν διαχθῇ, νοσηλεύσῃ καὶ περιποιηθῇ εἰς τὴν οἰκίαν του κατὰ τὴν τελευταίαν ἀσθένειάν του. Ἐνώπιον τοῦ Ἐφετείου ἰσχυρίσθη, ὅτι τὸ τοιοῦτον κληροδοτήμα καταλιπόμενον εἰς ἀδελφὸν πρόσωπον εἶνε ἄκυρον κατὰ τὸν νόμον Τὸν τοιοῦτον ἰσχυρισμὸν ἀπερρίψε τὸ Ἐφετεῖον διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 1594 (1893) ἀποφάσεώς του. Οὕτως ὁμως σκεφθὲν καὶ ἀποφηνάμενον, ψευδῶς ἠομήνευσε καὶ ἐσφαλμένως ἐφήρμοσε τὸν νόμον 29 Βασιλικῶν (44.18) καὶ τὰς §§ 25 καὶ 27 Εἰσηγήσεων (2.20). Ἐν ταῖς εἰσηγήσεσιν αὐτοῦ ὁ Ἰουστινιανὸς ἀναφέρει, ὅτι ἐπήνεγκε μεταβολὰς εἰς τὰς περὶ ἀδελφῶν προσώπων διατάξεις, διὰ τῆς ἐν τῷ Κώδικι καταστρωθείσης διατάξεώς του, διὰ τὰς μεταβολὰς ὁμως ταύτας παραπέμπει εἰς τὴν ἀνάγνωσιν αὐτῆς τῆς διατάξεως τοῦ Κώδικος (§ 27 Εἰσηγήσεων 2.20). Ἀλλ' ὁμως ἡ διάταξις τοῦ Κώδικος, ὡς αὕτη καταστρώθη ὑπὸ τοῦ Coutius ἐν ἔτει 1571 (Νόμος μοναδικὸς Κωδ. de incertis personis 6.48) εἶνε ἡρωτηριασμένη, καθόσον αὕτη καὶ κατὰ τὴν μαρτυρίαν τοῦ Cujacius ἦτο λίαν ἐκτενής. Ἐν τούτοις ἐν τῇ ἐκδόσει τῶν Βασιλικῶν ὑπὸ τοῦ Heimbach συμπεριελήφθη τὸ ἐν τῷ Ἑυρετηρίῳ τῶν Βασιλικῶν τῷ γνωστῷ ὑπὸ τὸν τίτλον Τιπούκειτος περισωθὲν τμήμα τῆς εἰρημένης διατάξεως τοῦ Κώδικος, μαρτυροῦν, ὅτι σχετικῶς πρὸς τὴν ὑπὸ συζήτησιν περίπτωσιν ὁ Ἰουστινιανὸς δὲν μετέβαλε τὰς περὶ ἀδελφῶν προσώπων διατάξεις τοῦ ἀρχαιοτέρου δικαίου (N. 29 Βασιλ. 44.18) καὶ περὶ τοῦ ἐάν τις εἴπῃ κληρονόμον αὐτοῦ γενέσθαι τὸν πρῶτον γενόμενον ὕπατον μετὰ τελευτὴν αὐτοῦ ἢ τὸν ἐρχόμενον εἰς τὸν τάφον αὐτοῦ, ἢ τὸν ἐκδιδοῦντα τὴν θυγατέρα αὐτοῦ τῷ ἰδίῳ υἱῷ, ἢ τὸν ἐπιγαμβρεύοντα αὐτῷ ἢ ἑτερόν τι τούτοις πῶς ἀνυπόστατός ἐστι πανταχόθεν ἡ τοιαύτη ἐνστασις διὰ τὸ μὴ φέρεσθαι κύριον ὄνομα τὸν κληρονόμον· ἀλλ' οὐδὲ ληγᾶτον τοιοῦτοις ἀνθρώποις καταλιμπανόμενον ἴσχυεται καὶ ἀνάγνωθαι τὴν αἰτίαν καὶ τὸν σκοπὸν τοῦ νομοθέτου καὶ ὅτι ἐπιτροποὶς ἀφηνέσιν

ύναται δοθῆναι καὶ ὅτι τὸ τοῖς πτωχοῖς καταλιμπανόμενον μὴ
 ζῆσθαι ἀδελόν· Τὸ ἐπιχείρημα τοῦ Ἐφετείου, ὅτι τὸ ἐν τῷ εὐ-
 ρύῳ τῶν Βασιλικῶν (Tipucitus) διασωζόμενον κείμενον τῆς
 ἀξίως τοῦ Κώδικος τοῦ Ἰουστινιανοῦ, ὡς αὕτη περιελήφθη ἐν
 Βασιλικοῖς, δὲν δύναται νὰ χρησιμεύσῃ τῷ δικαστηρίῳ ὡς
 ἐνὸν νόμου, στεριῖται σπουδαιότητος ἕνεκα τῶν ἐπομένων λό-
 γων· α) ἰὰν ἐπιτραπῇ ἡ ἀμφισβήτησις τοῦ κύρους τῶν ἐν τοῖς Βα-
 σιλικῶν ἐμπεριεχομένων διατάξεων τῶν Βυζαντινῶν Αὐτοκρατόρων
 τῷ λόγῳ, ὅτι αὗται ἐλήφθησαν ἐξ ἰδιωτικῶν συλλογῶν, τότε
 τῆς ἐπανάστασις θὰ ἐπακολουθήσῃ ἐν τῷ Ἀστικῷ ἡμῶν Δι-
 κατακρίσει, καθόσον αἱ πλείους τῶν διατάξεων τούτων ἐκ τοιούτων ἐ-
 λήφθησαν συλλογῶν· β) τὸ γεγονός, ὅτι τὸ περὶ αὐτοῦ ὁ λόγος τεμά-
 χος δὲν περιέχεται ἐν τῷ Ἀρμενοπούλῳ. ἐπίσης δὲν ἔχει σπου-
 δαιότητα, διότι οὕτως ὁ ἐν τῷ κώδικι καταστρωθεὶς μοναδικὸς νό-
 μος de incertis personis ἐμπεριέχεται ἐν τῷ Ἀρμενοπούλῳ, αὐτὸς
 ἀντὶ τούτου λέγει· τι ὁ Ἀρμενόπουλος· ἀλλ' ὁμοίως κατὰ τὸ πνεῦ-
 μα τοῦ δικτάγματος τοῦ ἔτους 1835 (περὶ τοῦ πολιτικοῦ νόμου)
 κατὰ τὴν νομολογίαν τῶν Ἑλληνικῶν δικαστηρίων τὰ κενὰ τοῦ
 Ἀρμενοπούλου συμπληροῦνται ἐκ τῶν ἄλλων πηγῶν τοῦ Βυζαντι-
 νοῦ Κώδικος καὶ κατ' ἐξοχὴν ἐκ τῶν Βασιλικῶν. γ) Ἡ διάταξις,
 ἀπεχωρήθη ἐν τοῖς Βασιλικοῖς, ἐμπεριείχετο ἐν τοῖς Βασιλικοῖς
 τὴν κύαντικὴν γνώμην τοῦ ἐκδότου τῶν Βασιλικῶν C. W. E.
 Bach καὶ διὰ τοῦτο ἀποτελεῖ διάταξιν τῶν Βυζαντινῶν
 Αὐτοκρατόρων, ἰσχύουσαν παρ' ἡμῖν ὡς νόμος τοῦ Κράτους. Ἐνεκ
 τῶν ὡς ἄνω λόγων αἱ ἀποφάσεις τοῦ Ἐφετείου Ἀθηνῶν τυγ-
 χουσιν ἀναιρετέαι κατὰ τὸ ἄρθρον 807 § 7 τῆς Πολιτ. Δικονο-

μίας· διότι ἡ Δημοσία διαθήκη ὑπ' ἀριθ. 32997 τῆς 25 Ἰουνίου
 1886, ἣτις ἔγραψε τὸν ἀναιρεσέοντα κληρονόμον, ἔφερε τὴν ἐξῆς
 ἐξέτασιν· ἐπὶ ἐπιπλ., τὰ ἐνδύματα καὶ τὰ χρήματα ὁμολογίας ἡ
 γραφῆς, ἅτινα θὰ ὑβρεθῶσι κατὰ τὴν ἀποβίωσίν μου, κληροδοτῶ
 εἶναι, ὅστις θὰ μὲ δεχθῇ, νοσηλεύσῃ καὶ περιποιηθῇ εἰς τὴν οἰ-
 κίαν μου κατὰ τὴν τελευταίαν ἀσθένειάν μου, ὃν καὶ παραγγέλω
 ἐμὴν τὰς δαπάνας τῆς κηδείας μου καὶ λοιπῶν μνημοσύνων μου·
 ἀναιρεσιβλητος, τυχεύσας νὰ ἐκτελέσῃ τὸν ὅρον τοῦ κληροδοτήμα-
 τος ἐννόμισην, ὅτι ἐδικαιούτο νὰ εἰσπράξῃ τὰς ἐκ δανειστικῶν συμ-
 μετοχῶν πράξεων ἀπαιτήσεις· ἐνήγαγε λοιπὸν τὸν Δημ. Νέ-
 τον ἡ Κασσάνδραν πρὸς πληρωμὴν τοῦ ὑπ' ἀριθ. 33288 (26
 Ἰουλίου 1886) συμβολαίου τοῦ συμβολαιογράφου Γ. Ἀντωνίου·

ΑΠΟΦΑΣΙΣ ΑΡΕΙΟΥ ΠΑΓΟΥ

δου καὶ τὸ Ἐφετεῖον, παρὰ -ὰς ἐνστάσεις τοῦ ἀναιρεσεύοντος, ρεμβάντος ὡς κληρονόμου. ἐπέδixασε τὴν ἀπαίτησιν. Τὸ Ἐφετεῖον διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 1264. (1889) ἀποφάσεως, ἥς τὰς σκ. ἡ ὑπ' ἀριθ. 1594 (1893) ἀποφάσεις τοῦ αὐτοῦ ἡσπάζθη, ἐσκεῖται ὅτι «οὔτε ἐκ τῆς γραμματικῆς ἐννοίας, οὔτε ἐξ ὁρισμοῦ τοῦ προκύπτει, ὅτι αἱ λέξεις χρεώγραφα ἢ ὁμολογίαι σημαίνουν ἐγγράφα ἀποδεικτικὰ ἀπαιτήσεων Τραπεζῶν ἢ τοῦ Κράτους θνικῶν δανείων». Τὴν ἐννοίαν δὲ ταύτην ἐξηγάγε καὶ ἐκ τοῦ γου. ὅτι ὁ διαθέτης ρητῶς ὥρισε τί καταλείπει, οὐ μόνον εἰς κληροδόχους, ἀλλὰ καὶ εἰς τὸν κληρονόμον. Ἐντεῦθεν δὲ τεκμ. οὔται, ὅτι οὐδὲν ἕτερον ἀπέμεινεν ὑπὲρ τοῦ κληρονόμου ἐκτὸς διὰ τῆς διαθήκης διατεθέντος ὑπὲρ αὐτοῦ μέρους τῆς κληρονομ. περιουσίας, ὡς ἐξαντλουμένης διὰ τῶν κληροδοτημάτων. Τοιούτῳ ὅπως ὁμοῦς παρεβίασε ρητὰς διατάξεις τοῦ νόμου, ὅστις ὁ ὅτι χρεώγραφα (γραμμάτια τοῦ Κράτους καλούμενα ὑπὸ τοῦ ἀρ. 71 Ἐμπ. Νόμ. συνδ. πρὸς τὸ ἀρθρ. 407 Ποιν. Ν.) ἢ ὁμολογίαι εἰσὶν αἱ τῶν ἀνωνύμων ἐταιριῶν ἢ τραπεζῶν ἢ τοῦ Δημοσίου εἰδικοὶ τίτλοι καὶ ἀξίαι περιέχουσιν ὑπόσχεσιν πληρωμῆς ἰδιωτικῶς κυκλοφοροῦντες καὶ μεταβιβαζόμενοι (11 Ἀπριλίου 1859 ἀρ. 2 καὶ 3 περὶ ὁμολογιῶν), ρητῶς δὲ τὸ ἀρθρ. 3 τοῦ Νόμ. περὶ Τραπεζῆς ὙΠΔ' τῆς 30 Ἰουλίου 1873 φέρει «αἱ ὁμολογίαι εἰσὶν ἐκδίδονται ὀνομαστικαὶ ἢ ἀνώνυμοι περιέχουσιν α) τὸ ποσὸν τὸν χρόνον τῆς πληρωμῆς, γ) τὸ ποσὸν καὶ λῆξιν τοῦ τόκου, δ) ἀμοιβὰς κλπ». (πρὸς βλ. καὶ ἀρθρ. 4-9). Ὁ νόμος ΔΣΜΔ' τῆς 18 Ἰουλίου 1885 περὶ τῶν πληρωτέων τῶν κομιστῶν ἀνωνύμων γραμμάτων φέρει ἐν ἀρθρ. 1 «ὁ καλῶς τῇ πίστει κάτοχος ἀνωνύμων δημοσίων χρεωγράφων ἢ μὴ ὀνομαστικῶν μετοχῶν ἀνωνύμων ἐταιριῶν ἢ λογιστῶν τραπεζῶν καὶ τοκομεριδίων αὐτῶν λογίζεται κύριος αὐτῶν μὴ ἐπιτρεπομένης ἀνταποδείξεως». Ἀναγνωρίζει δὲ καὶ τὸ ἀρθρ. 35 καὶ 38 τὴν διάκρισιν τῶν τίτλων (ὁμολογιῶν ἢ μετοχῶν) ἐταιριῶν. Πλήθος δὲ νόμων περὶ τῆς ἰδρύσεως τῶν ἐν Ἑλλάδι Τραπεζῶν καὶ τῶν Ἐθνικῶν δανείων ἀναγνωρίζει ἐπίσης τὴν νομικὴν παρξιν καὶ ἐνέργειαν αὐτῶν. Τὸ Ἐφετεῖον τοιοῦτοτρόπως θεωρεῖ ὅτι ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ ἐννοία τῶν ὁμολογιῶν ἢ χρεωγράφων περιλαμβάνονται οὐ μόνον ἀνώνυμοι τίτλοι εἰς τὸν κομιστήν, ἀλλὰ καὶ ἄλλα τὰ ἐγγράφα τοῦ διαθέτου τ' ἀποδεικνύοντα χρηματικὰς ἀποδείξεις καὶ δὴ ἢ ἐκ τοῦ ὑπ' ἀρ. 33288 συμβολαιογραφικοῦ ἐγγράφου δανειακῆ ἀπαίτησης, παρεβίασε τοὺς κανόνας τῶν ἀνωτέρω νόμων οἵτινες ὡς ἀνωτέρω διακρίνουσι τὰς ὁμολογίας ἢ χρεώγραφα τὰς κοινὰς συμβάσεις ἰδιωτῶν ἐκ δανείου κτλ., παρεβίασε δ

τοὺς περὶ δανείου καὶ συμβάσεως δανείου ὁρισμοὺς (N. 2 § 1. 2. N. 3. Π. 12. 1.—Βασιλ. 2 καὶ 3 XXIII N. 1 § 2 Π. 44. 7. Βασιλ. 1. III) α) συγχίσαν αὐτὸ πρὸς τὴν ἐξ ὁμολογιῶν ἢ χρεωγράφων ἐνοχικὴν σχέσιν· β) παρεβίασε τοὺς N. 1 καὶ 4 (28. 2.) N. 29 (36. 1). N. 41. § 8 (28. 6) N. 10. (28. 5). καθ' οὓς ὁ ἀπὸ ρητοῦ πράγματος μοναδικὸς ἐγκαθιστάμενος κληρονόμος θεωρεῖται καθολικὸς ἄνευ περιορισμοῦ κληρονόμος καὶ δὲν ἐξαντλεῖται τὸ κληρονομικὸν δικαίωμα εἰς τὸ ρητῶς ὀνομασθὲν πρᾶγμα. Τὸ Ἐφετεῖον ἐθεώρησεν, ὅτι οὐδὲν ἀπομένει τῇ κληρονόμῳ, ἀφοῦ ὥρισεν ὑπὲρ αὐτοῦ ρητὸν πρᾶγμα, ἐξ οὗ ὑποτίθεται, ὅτι δὲν δικαιούται εἰς τὰς ἐκ δανείου κληρονομικὰς ἀπαιτήσεις.

Διότι τὸ Ἐφετεῖον διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 1594 ἀποφάσεως, υιοθετοῦν τὰς σκέψεις τῆς ὑπ' ἀριθ. 1264 ἀποφάσεως, ὅπως ἐκτιμήσῃ τὴν ἀληθείαν τοῦ κληροδοτήματος ἐννοίαν, ἔλαβεν ὑπ' ὄψιν τὴν ἐν τῇ ἀγωγῇ διατύπωσιν αὐτοῦ, ἐνθα, ὡς ἐξάγεται ἐκ τοῦ εἰς χεῖρας τοῦ ἀναίρεσιόντος κοινοποιηθέντος ἐγγράφου, αἱ ὁμολογίαι ἐγένοντο ὁμολογὰ καὶ ἐσύγχισεν αὐτὴν πρὸς τὴν τῆς διαθήκης ἢ διέστρεψε καὶ παρεμόρφωσε τέλειον ἐκλαβὸν τὰς ὁμολογίας ἢ χρεώγραφα ὡς ὁμολογὰ καὶ δανειστικὰ συμβόλαια· ὅθεν παρεβίασε τὸν κανόνα, ὅστις διακρίνει τὰς ὁμολογίας ἢ χρεώγραφα ἀπὸ τῆς συμβάσεως τοῦ δανείου. Δὲν ἔλαβε δ' ὑπ' ὄψιν οὐδ' ἐξετίμησε τὴν διαθήκην, ἀλλ' ἀνεπλήρωσεν ἐξ ἐπαγγέλματος τὸ περιεχόμενον αὐτῆς παραδεχθὲν, ὅτι ἐπρόκειτο περὶ κληροδοσίας ὁμολόγων καὶ δανειστικῶν ἐγγράφων ἐναντίον τῶν διατάξεων τῶν ἀρθρῶν 170 καὶ 810 § 2 Πολ. Δικονομίας.

Ἀκούσαν τῶν πληρεξουσίων τῶν διαδίκων, τῶν μὲν τῶν ἀναίρεσιβλήτων δηλωσάντων, ὅτι ἐπαναλαμβάνουσιν ἐκουσίως καὶ ἐξακολουθοῦσιν ἐπ' ὀνόματί των τὴν προκειμένην δίκην, διακοπείσαν βιαίως ὡς ἐκ τοῦ θανάτου τῶν ἀρχικῶς ἀναίρεσιβλήτων Δάφνης Βόρσα καὶ Δημητρίου Νερούτσου ἢ Κησσανδρᾶ, τῶν δὲ τοῦ ἀναίρεσιόντος ἀποδεξαμένων τὴν δῆλωσιν ταύτην περὶ ἐπαναλήψεως τῆς προκειμένης δίκης, εἶτα δ' ἀναπτύξαντων καὶ προφορικῶς τοὺς λόγους ἀναίρεσεως καὶ αἰτησάμενων τὴν ἀναίρεσιν τῶν προσβαλλομένων ἀποφάσεων, τῶν πληρεξουσίων τῶν ἀναίρεσιβλήτων ἀντικρουσάντων τοὺς λόγους ἀναίρεσεως καὶ αἰτησάμενων τὴν ἀπόρριψιν τῆς αἰτήσεως· καὶ τοῦ Ἀντεισαγγελέως· Σκεφθὲν κατὰ τὸν Νόμον.

Ἐπειδὴ ὁ πρῶτος λόγος τῆς αἰτήσεως ἀναιρέσεως περὶ παραβίασεως τοῦ νόμου διὰ τῶν προσβαλλομένων ἀποφάσεων καὶ ἀναίτιολογήτου αὐτῶν ἀόριστός ἐστι, μὴ ὀριζομένων τῶν παραβιασθέν-

των νόμων καὶ τῶν μὴ ληφθέντων ὑπ' ὄψιν ἰσχυρισμῶν τοῦ ρεσείοντος.

Ἐπειδὴ ἡ ὑπὸ τοῦ Ἐφετείου ἑρμηνεία τῆς ἐν τῇ διαθήκῃ ἀτζέως, ὅτι καταλείπη τὸ ἐν τῇ ἀγωγῇ ἀναφερόμενον κληροδοτεῖς ἐκεῖνον, ὅστις θὰ τὸν δεχθῇ, νοσηλεύσῃ ἢ περιποιηθῇ κατὰ τελευταίαν ἀσθένειαν τοῦ, ἀφορώσα εἰς ἐκτίμησιν τοῦ περιεχομένου τῆς διαθήκης καὶ μὴ προσβάλλουσα κανόνα τινὰ τοῦ δικαίου, φεύγει τὸν ἐλεγχον τοῦ Ἀρείου Πάγου (ἄρθρ. 810 § 2 Πολυνομίας).

Ἐπειδὴ ὁ κληρονόμος ὁ ἀξίων τὸ φαλκιδιον τέταρτον ὁ νόμος καὶ ἰσχυρισθῇ καὶ ν' ἀποδείξῃ, ὅτι τὰ κληροδοτήματα ὑπερβαίνει τὰ τρία τέταρτα τῆς κληρονομίας (Νόμ. 17 Βασιλ. 22. 1), ἐκ τούτων καὶ νὰ ὀρίσῃ τὴν ἀξίαν τῆς κληρονομίας καὶ τῶν κληροδομάτων, ὁρθῶς ἄρα τὸ Ἐφετεῖον ἀπέρριψεν ὡς ἀόριστον τὴν φαλκιδεύσεως τοῦ κληροδοτήματος πρότασιν τοῦ ἀναιρεσεισμένου ἀφ' οὗ, ὡς δέχεται, δὲν ὥρισεν αὐτήν.

Ἐπειδὴ δὲν διεσώθη μὲν τὸ κείμενον τῆς ἐν τῷ Κώδικι διατάξεως τοῦ Ἰουστινιανοῦ, δι' ἧς ἐκανονίζοντο τὰ περὶ τῆς ἐν διαθήκῃς μνείας ἀδελφῶν προσώπων, ἐκ τῶν § § ὅμως 25 καὶ Εἰσηγ. 2.20, δι' ὧν βεβαιοῦται ἡ ἐν τῷ Κώδικι ὑπαρξίς τῆς ἐκείνης διατάξεως, καθίσταται δὴλον, ὅτι αἱ τὸ πάλαι ἰσχύοντες διατάξεις, καθ' ὅσας ἀδελφὰ πρόσωπα ἦσαν ἀνίκανα νὰ μνημονεύσιν ἐν διαθήκῃ, καταργήθησαν δι' αὐτῆς, ἐκ τῆς περὶ διορισμοῦ ἐπιτρόπου ἀδελφῶν προσώπου, ἣτις διετηρήθη ἐν ἰσχύϊ, ἀναφερόμενου μάλιστα τοῦ λόγου τῆς ἐξαίρεσεως ταύτης· κατ' ἀκολουθίαν καταργηθεισῶν τῶν ρηθεισῶν διατάξεων, ἰσχυραὶ εἰσιν αἱ ἐν διαθήκῃς ὑπὲρ ἀδελφῶν προσώπων ἐγκαταστάσεις, τὰ κληροδοτήματα καὶ αἱ καταπιστεύσεις. Ἰδίως δὲ περὶ κληροδοτημάτων ἐν τῶν ἐν ταῖς Εἰσηγήσεσιν μνημονευθεισῶν διατάξεων, ὑπάρχει ἐν τῷ Πανδ. νόμῳ 4 καὶ 10 (34.5), ἐξ ἧς καταδείκνυται, ὅτι κληροδοτήματα εἰς πρόσωπον ἀδελφῶν, ἣτις ὅπερ μέλλον θὰ ὀρίσῃ γονός, ἐγκρὸν ἐστὶ. Καὶ εἶνε μὲν ἀληθές, ὅτι ἐν τῇ ὑπὸ Heimbach ἐκδόσει τῶν Βασιλικῶν, περιέχεται διάταξις ἐν τῷ § 29 Βασιλ. (44.18), κηρύσσουσα ἀκύρους πάσας τὰς ὑπὲρ ἀδελφῶν προσώπων ἐν ταῖς διαθήκῃς διατάξεις, ἣτοι προσώπων, ὁ μέλλον γονός θὰ καταδείξῃ, ἀλλ' αὕτη ληφθεῖσα ἐκ τοῦ ἀσκήματος εὐρεταρίου ὑπὸ τὸν τίτλον Τιπούκειτος καὶ μὴ περιεχομένη κατὰ τὰς περὶ τούτου μαρτυρίας, ἐν τῷ περισωθέντι χειρογράφῳ τῶν Βασιλικῶν, ἐν προφανεί δὲ ἀντιφάσει διατελοῦσα, τὰ ὑπὸ τοῦ Ἰουστινιανοῦ ἐν ταῖς Εἰσηγήσεσιν ἐξηγηγμένα,

χει κύρος. Τὸ μὴ αὐθεντικὸν δὲ τῆς ρηθείσης διατάξεως, ἐνισχύεται προσέτι καὶ ἐκ τούτου: ὅτι ἐνῶ ἐπάγει σπουδαίαν καινοτομίαν ἐν τῇ νομοθεσίᾳ, οὐδεὶς ἐν τοῖς Βασιλικοῖς δίδεται περὶ ταύτης λόγος, ὥς εἴθισται ἐν ταῖς πηγαῖς, ὡσάκως τροποποιεῖται τὸ ἰσχύον δίκαιον. Τὸ Ἐφετεῖον ἄρα ὀρθῶς τὸν νόμον ἡρμήνευσε καὶ ἐφήρμοσε, δεχθὲν, ὅτι τὰ κληροδοτήματα ὑπὲρ ἀδήλων προσώπων, ἔγκυρά εἰσιν.

Ἐπειδὴ οὐδεμία τοῦ νόμου διάταξις ὀρίζει, ὅτι αἱ λέξεις χρεώγραφα καὶ ὁμολογίαι σημαίνουνσι μόνον ἐγγράφους ἀποδείξεις δανείων τοῦ Κράτους καὶ τίλους μετοχῆς εἰς ἀνωνύμους Ἑταιρίας ἢ Τραπεζας, τοῦτο δὲ δεχθὲν καὶ τὸ Ἐφετεῖον, οὐδεμίαν τοῦ νόμου διάταξιν παρεβίβασεν.

Ἐπειδὴ, ὡς ἀποδεικνύεται ἐκ τῶν προσβαλλομένων ἀποφάσεων, τὸ Ἐφετεῖον δὲν ἐδέχθη, ὅτι, διότι ὁ ἀναιρέσειων εἶνε κληρονόμος ἀπὸ ρητοῦ πράγματος, τὸ κληρονομικὸν αὐτοῦ δικαίωμά ἐστι περὶ τῆς ἀναιρέσεως εἰς μόνον τὸ ὀνομασθὲν πρᾶγμα· ὁ ἐπὶ τῆς ἐναντίας ἄρα προϋποθέσεως ἐρειδόμενος ἀναιρέσεως λόγος ἀνυπόστατος.

Ἐπειδὴ, ὡς ἐξάγεται ἐκ τῶν προσβαλλομένων ἀποφάσεων, τὸ δικάσαν Ἐφετεῖον ἔλαβεν ὑπ' ὄψιν τὴν ἐν τῇ διαθήκῃ διάταξιν, τὴν ἀφορῶσαν εἰς τὸ ὑπὸ τῆς ἀναιρεσιβλήτου ἀξιούμενον κληροδοτήμα καὶ ταύτην ἐκτιμήσαν, ἐδέχθη, ὅτι δι' αὐτοῦ κατέλειπεν ὡς κληροδοτήμα ὁ διαθέτης «ἅπαντα τὰ ἐγγραφά του, τ' ἀποδεικνύοντα χρηματικὰς αὐτοῦ ἀπαιτήσεις κατὰ τρίτων, τὰ ὅποια ἤθελον εὑρεθῇ κατὰ τὸν θάνατόν του», ὁ λόγος ἄρα ἀναιρέσεως, ὅτι τὸ Ἐφετεῖον δὲν ἔλαβεν ὑπ' ὄψιν τὴν ἐν τῇ διαθήκῃ διάταξιν περὶ τοῦ κληροδοτήματος τούτου μὴ βásiμós ἐστι.

Διὰ ταῦτα,

Ἰδὼν καὶ τ' ἄρθρα 830, καὶ 210 τῆς Πολ. Δικονομίας.

Ἀπορρίπτει τὴν αἴτησιν ἀναιρέσεως τοῦ Μιχαὴλ Καζαντζῆ κατὰ τῶν ὑπ' ἀριθ. 1671 τοῦ 1891, 1594 καὶ 1957 τοῦ 1893 ἀποφάσεων τοῦ Ἐφετείου Ἀθηνῶν.

Καταδικάζει τὸν ἀναιρεσιέοντα εἰς τὴν δικαστικὴν δαπάνην τῶν ἀναιρεσιβλήτων, ὀριζομένην δι' ἕκαστον εἰς δρ. τεσσαράκοντα (ἀρ. 40), εἰς τὰ τέλη τῆς σημερινῆς καὶ τὸ νόμιμον παράβολον.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις τῇ εἰκοστῇ (20) Μαΐου 1898. Ἐδημοσιεύθη δ' αὐτόθι τῇ ὀγδόῃ Ἰουνίου 1898.

Ὁ Πρόεδρος
Κ. Σημαντήρας

Ὁ Γραμματεὺς
Γ. Καστόρχης

Ἄρθ. 132

Τὸ Δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου

Τμήμα Α'.

Συγκείμενον ἐκ τῶν Δικαστῶν Κωνστ. Σημαντήρα, Προέδρου, Χρ. Κόκκορη, Α. Γκιών Σ. Ἀνδροπούλου, Β. Ροντήρη, Μ. Ἡλιάδου καὶ Ε. Εὐθυμίου, παρόντων τοῦ τε Ἀντεισαγγελέως Κ. Μανιάκη καὶ τοῦ Γραμματέως Γ. Καστόρη.

Συνεδριάσαν δημοσίᾳ ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ τοῦ καταστήματος αὐτοῦ τῇ δεκάτῃ ὁγδοῇ Μαΐου 1898, ἵνα δικάσῃ ἐπὶ τῆς αἰτήσεως τοῦ Ἀντ. Κονοπισοπούλου, πτωχεύσαντος ἤδη, παρισταμένου διὰ τῶν ὀριστικῶν συνδίκων τῆς πτωχεύσεως του Χρ. Βοριάζου, Σταυρου Πισχου καὶ Κωνστ. Κασσανδρεως κατοίκων Ἀθηνῶν, παρασταθέντων διὰ τῶν πληρεξουσίων των Θρ. Ἀγγελοπούλου Ἀθανάτου καὶ Χαρ. Τζίνη, δικηγόρων, κατὰ τῆς Γενικῆς Πιστωτικῆς Τράπεζας τῆς Ἑλλάδος, ἐδρευούσης ἐν Ἀθήναις, ἐκπροσωπούμενης ὑπὸ τοῦ διευθύνοντος αὐτὴν Συμβούλου Γεωργίου Ἀγγελοπούλου, κατοικοῦ Ἀθηνῶν, παρασταθέντος διὰ τῶν πληρεξουσίων του Κ. Κωνσταντοπούλου καὶ Π. Γιασεμολαδά, δικηγόρων, περὶ ἀναίρεσεως τῆς ὑπ' ἀριθ. 672 τοῦ 1890 ἀποφάσεως τῶν ἐν Ναυπλίῳ Ἐφετῶν.

Ἀκοῦσαν τοῦ Εἰσηγητοῦ δικαστοῦ Μιλτ. Ἡλιάδου, ἐκθέσαντος τὰς δὲ

Ἐκποιηθέντος ἀναγκαστικῶς ἐνὸς ἀτμομύλου τῆς ὀφειλετιδὸς ἐταιρίας «Κ. Γαρουφαλῆς καὶ Σα», κειμένου ἐν Πειραιεὶ καὶ ἐνεργηθέντος τοῦ πλειστηριασμοῦ ἐνώπιον τοῦ συμβολαιογράφου Πειραιῶς Σ. Κορδαντωνοπούλου, συνετάχθη ὑπ' αὐτοῦ ὁ ὑπ' ἀριθ. 20491 τῆς ὁγδοῆς Ὀκτωβρίου 1886 πίναξ κατατάξεως, δι' οὗ κατετάχθη ἵνα πληρωθῇ πρώτη ἐκ τοῦ ἐκπλειστηριασμοῦ ἡ ἐπισπεύσασα τὸν προκείμενον πλειστηριασμόν πιστώτρια Γενικὴ Πιστωτικὴ Τράπεζα τῆς Ἑλλάδος. Τὸν πίνακα τοῦτον ἀνέκοψαν δι' ἀνακοπῆς των, ἐνώπιον τοῦ συντάξαντος αὐτὸν συμβολαιογράφου, οἱ ὀριστικοὶ σύνδικοι τῆς πτωχεύσεως Α. Κονοπισοπούλου, Ε. Ψύχας, Χ. Ἀποστολίδης καὶ Χ. Βουρνάζος ἐνώπιον τῶν ἐν Ἀθήναις Πρωτοδικῶν, καλέσαντες εἰς συζήτησιν τὸ τε Δημόσιον καὶ τὴν Γεν. Πιστωτικὴν Τράπεζαν τῆς Ἑλλάδος καὶ ἐξαιτούμενοι διὰ τούτων ἐν αὐτῇ λόγους, ν' ἀκυρωθῇ ὁ πίναξ κατατάξεως ἐξ ὁλοκλήρου. ὅσον ἀφορᾷ τὸ εἰς τὸν Α. Κονοπισόπουλον ἀνήκον ἡμισυ ἐξ ἀδιαίρετου τοῦ παρὰ νόμῳ πλειστηριασθέντος ἀτμομύλου ἀκυρουμένου καὶ τοῦ πλειστηριασμοῦ, νὰ μεταρρυθμισθῇ ὁ πίναξ καὶ νὰ καταταχθῇ

ἡ Γενικὴ Πιστωτικὴ Τράπεζα μόνον εἰς ὅσον νομίμως ἠδύνατο νὰ λαβῇ.

Ἐπομένως εἰσαχθείσης τῆς προκειμένης ἀνακοπῆς ἐνώπιον τοῦ μνησθέντος Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν, καὶ γενομένης συζητήσεως, ἐξεδόθησαν ὑπ' αὐτοῦ αἱ ἐξῆς ἀποφάσεις· 1) ἡ ὑπ' ἀριθ. 1095 (1887), δι' ἧς διετάχθη προσαγωγὴ ἐγγράφων· 2) ἡ ὑπ' ἀριθ. 5812 (1887), δι' ἧς δικάσαν ἐρήμην τῶν ἀνακαπτόντων ὑπὸ τὴν ιδιότητά των, ἀπέριψε τὴν ἀνακοπὴν των· 3) ἡ ὑπ' ἀριθ. 2492 τοῦ (1887), δι' ἧς ἐπεβλήθησαν εἰς τὴν Γενικὴν Πιστωτικὴν Τράπεζαν ἀποδείξεις· καὶ 4) ἡ ὑπ' ἀριθ. 4750 (1888) ὁμοίᾳ, δι' ἧς ἀνεκλήθη ἡ προηγουμένη ἀπόφασις, ἐγένετο δεκτὴ ἡ ἀνακοπὴ τῶν ἀνακαπτόντων καὶ ἐκνήρυχθη ὁ κύρος ὁ ἀνακοπτόμενος πλειστηριασμός, καταδικάσθη δὲ ἡ Γεν. Πιστωτικὴ Τράπεζα εἰς τὴν δικαστικὴν δαπάνην.

Εἶτα ὁ Παπαγεωργακόπουλος διὰ τῆς ἀπὸ 6 Ἰουνίου 1888 (μετὰ τὴν κατὰ τῆς τελευταίας τῶν ἀνωτέρω ρηθεισῶν ἀποφάσεων τοῦ Πρωτοδικείου ἔφεσιν ὑπὸ τῆς Γενικῆς Πιστωτικῆς Τραπεζῆς τῆς Ἑλλάδος) παρεμβασεὶς τοῦ ἐνώπιον τοῦ Ἐφετείου Ἀθηνῶν κατὰ τὸ τοῦ Α. Κονοπισοπούλου καὶ τῆς Γενικῆς Πιστωτικῆς Τραπεζῆς ἐζητήσατο διὰ τοὺς ἐν αὐτῇ λόγους τὴν παραδοχὴν τῆς ἐφέσεως τῆς Τραπεζῆς καὶ τὴν ἀπορρίψιν τῆς ἀνακοπῆς τοῦ Κονοπισοπούλου ὡς ἀκύρου καὶ ἀβασίμου, ἄλλως νὰ ὑποχρεωθῇ ἡ Γενικὴ Πιστωτικὴ Τράπεζα νὰ τῷ πληρώσῃ τὰς ἐν τῷ ἱστορικῷ τῆς παρεμβασεὶς τοῦ ἀναφερομένης λεκτομερῶς δραχμὰς ἑκατὸν ὀγδοήκοντα χιλιάδας καὶ ἑκατὸν δραχμὰς ἐντόκως ἀπὸ τῆς καταβολῆς μέχρις ἐξοφλήσεως καὶ νὰ ὑποχρεωθῇ ἡ αὐτὴ τράπεζα νὰ ἐξαλείψῃ ἐκ τοῦ βιβλίου τῶν ὑποθηκῶν τοῦ Δήμου Πειραιῶς τὴν ὑπὲρ αὐτῆς ἐγγραφεῖσαν ὑποθήκην ἐπὶ τοῦ ἐτέρου ἡμίσεως ἀτμομύλου.

Ἐπομένως συζητήσεως γενομένης ἐπὶ ταῖς τῆς ἐφέσεως τῆς Πιστωτικῆς Τραπεζῆς καὶ τῆς μνησθείσης παρεμβασεως, τὸ Ἐφετεῖον ἐξέδοτο τὴν ὑπ' ἀριθ. 39 τοῦ ἔτους 1889 ἀπόφασιν, δι' ἧς ἀπορρίφθη ὡς μὴ βάσιμον τὴν ὑπὸ συζήτησιν ἔφεσιν τῆς Γενικῆς Πιστωτικῆς Τραπεζῆς, παρέπεμψεν εἰς ἰδιαιτέραν συζήτησιν τὴν παρεμβασιν τοῦ παρεμβαίνοντος Α. Παπαγεωργακοπούλου.

Ἀλλὰ τὴν ἀπόφασιν αὐτὴν τοῦ Ἐφετείου ὑπ' ἀριθ. 39 δ' Ἀρειος Πάγος, ἐπὶ τῇ αἰτήσῃ τῆς Γενικῆς Πιστωτικῆς Τραπεζῆς τῆς Ἑλλάδος, διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 3 τοῦ 1890 ἀποφάσεως τοῦ ἀνῆρσε, παραπεμψας τὴν ὑπόθεσιν εἰς τὸ ἐν Ναυπλίῳ Ἐφετεῖον. Τοῦτο δὲ μετὰ προηγουμένην συζήτησιν, καθ' ἣν παρενέβη καὶ αὖθις ὁ Α. Παπαγεωργακόπουλος, ἐξέδοτο τὴν ὑπ' ἀριθ. 672 τοῦ 1890 ἀπό-

φασίν του, δι' ἧς ἐδέχθη ὡς βάσιμον τὴν ἔφειν καὶ ἀπέριψε τὴν ἀπὸ 3 Νοεμβρίου 1886 καὶ ὑπ' ἀριθ. 20899 συνταχθεῖσαν ἐνώπιον τοῦ συμβολαιογράφου Πειραιῶς Κορδαντωνοπούλου ἀνακοπὴν τοῦ ἀνακόπτοντος ὡς ἄκυρον.

Τῆς ἀποφάσεως ταύτης τοῦ Ἐφετείου Ναυπλίου τὴν ἀναίρεσιν αἰτεῖται ὁ Ἄντ. Κονοπισόπουλος διὰ τῆς ἀπὸ 5 Ἰανουαρίου 1889 αἰτήσεώς του διὰ τοὺς ἐν αὐτῇ ὡς ἐξῆς λόγους.

Διότι ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις δὲν ἔλαβεν ὑπ' ὄψιν ἐν συνόλῳ τὴν ἀνακοπὴν του, ἐν ἣ ἡ μία ἦτο ἐπιβοηθητικὴ τῆς ἐτέρας βάσεως.

Διότι παρεβίασε τὰς διατάξεις τῆς Πολ. Δικονομίας, καθ' ἃς τὰ παρεμπύπτοντα ἐκδικάζονται ἐν τῇ αὐτῇ διαδικασίᾳ.

Ἀκυρωθείσης τῆς διαδικασίας τῆς πτωχεύσεως τοῦ ἀναιρεσειόντος Α. Κονοπισοπούλου, οἱ ὀριστικοὶ σύνδικοι τῆς πτωχεύσεως Χρ. Βουρνάζος, Σταῦρος Πίσχος καὶ Κωνστ. Κασσανδρεὺς διὰ τοῦ ἀπὸ 4 Ἰανουαρίου 1898 προσθέτου δικογράφου προσέθηκαν καὶ τοὺς ἐξῆς λόγους ἀναίρεσεως. Διότι διὰ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως ἀπερίφθη ἡ ἀνακοπὴ των ἐπὶ τῷ λόγῳ τῆς ἐν αὐτῇ ἐνώσεως δύο διαφόρου διαδικασίας ὑποβεβλημένων ἀνακοπῶν παρὰ τὸ ἄρθρ. 535 § 2 Πολ. Δικονομίας· ἀλλ' ἐκ τῆς 4ης αἰτιολογίας τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως βεβαιοῦται, ὅτι δὲν προεβλήθη πρωτοδικῶς τοιαύτη ἐνστάσις ὑπὸ τῆς ἀναιρεσιβλήτου Τραπεζίης· ἡ διάταξις δὲ τοῦ ἄρθρ. 535 § 2 οὕτε ἐπὶ ποινῇ ἀκυρότητος εἶνε ἀναγεγραμμένη· οὕτε οὐσιώδης εἶνε, ὡς ἀπεφάνθη ἐπανειλημμένως ὁ Ἄρειος Πάγος, προκειμένου περὶ τῆς ἐν τῇ αὐτῇ καθόλου δικονομικῇ σειρᾷ τεθειμένης ἐνστάσεως τῆς ὁμοδικίας διὰ τῆς ὑπ' ἀρ. 3 τοῦ 1892 καὶ 14 τοῦ 1891 ἀποφάσεών του ὡς καὶ διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 58 (1897) ὁμοίας, καθ' ἣν, προδήλως τῆς συνήθους διαδικασίας οὐσης τοῦ κανόνος, καλῶς εἰσάγεται συνοπτικὴ ἀγωγὴ, ἡνωμένη πρὸς ἐτέραν συνήθους διαδικασίας, διότι βεβαίως δὲν ἠδύνατο ὁ Ἄρειος Πάγος νὰ προβῇ εἰς τοιαύτην ἐκδοχὴν ἐν τῇ οὐδεμίαν ποιούμενῃ διάκρισιν διατάξει τοῦ ἄρθρ. 535 § 2 Πολ. Δικονομίας, ἐὰν ἀπ. ἐδέχετο ταύτην ἐπὶ ποινῇ ἀκυρότητος ἀναγεγραμμένην, ὡς οὐσιώδης τὰ ἐναντία δὲ δεχομένη ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις, παρεβίασε τὰ ἄρθρ. 160, 201 καὶ 202 τῆς Πολ. Δικονομίας, ὅπερ ἐπάγεται ἀναίρεσιν.

Διότι ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις δέχεται, ὅτι τὸ δικόγραφον τῆς ἀνακοπῆς περιέχει δύο ἀνακοπὰς, τὴν μὲν πρώτην, δι' ἧς κυρίως ζητεῖται ἡ ἀκύρωσις τοῦ πλειστηριασμοῦ, οὗσαν συνήθους διαδικασίας, τὴν δὲ δευτέραν, δι' ἧς ζητεῖται ἡ μεταρρύθμισις τοῦ πίνακος, οὗσαν τῆς συνοπτικῆς διαδικασίας· ἐνῷ τῆς συνήθους

διαδικασίας ούσης τοῦ κανόνος, καλῶς συνεισάγεται ἀγωγῇ τοιαύτης διαδικασίας, ἐτέρᾳ συνοπτικῆς διαδικασίας, ὡς ἐδέξατο καὶ ὁ Ἀρειὸς Πάγος διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 58 (1897) ἀποφάσεώς του, ἀπορρίψας δι' αὐτῆς τὴν εἰς τὴν ἐναντίαν ἐκδοχὴν στηριζομένην ἀνάφαισιν· δεχθεῖσα δὲ τὰ ἐναντία ἢ προσβαλλομένη ἀπόφασις παρεβίασε τὴν διάταξιν τοῦ ἀρθρ. 535 § 2 Πολ. Δικονομίας. Διότι ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις δὲν ἐβεβαίωσε τὴν διὰ τῆς ἐγκαταστάσεως τοῦ ὑπερθεματιστοῦ εἰς τὸ πλειστηριασθὲν περαιώσιν τῆς περὶ τὴν ἐκτέλεσιν διαδικασίας, χωρὶς δὲ τούτου θεωρήσασα τὴν ἀνασκηθεῖσαν κατὰ τοῦ πλειστηριασμοῦ ἀνακοπὴν τῆς συνήθους διαδικασίας καὶ ἔνεκα τούτου ἀσυμβιβαστον τὴν ἔνωσιν τῆς πρὸς τὴν συνοπτικῆς φύσεως ἀνακοπῆς τοῦ πίνακος, παρεβίασε τὰ ἀρθρ. 871, 910, 985 καὶ 980 Πολ. Δικονομίας, κατὰ τὰ ὁποῖα πρὸς τῆς δι' ἐγκαταστάσεως τοῦ ὑπερθεματιστοῦ περαιώσεως τῆς περὶ τὴν ἐκτέλεσιν διαδικασίας, ὁ ὀφειλέτης δύναται νὰ προσβάλῃ δι' ἀνακοπῆς συνοπτικῆς, τὴν διαδικασίαν.

Διότι ἐκ τῆς ἀναγνώσεως τῆς ἀνακοπῆς πηγάζει, ὅτι ἡ κατὰ τὸν πλειστηριασμόν δι' αὐτῆς προσβολὴ ἦτο καθόλου ἐπιδοθητική, ἦτοι παρεμπέπτος αὐτῆς κυρίας κατὰ τοῦ πίνακος ἀνακοπῆς καὶ ἐφέρετο ἀπλῶς ὡς λόγος τῆς ἀνυπαρξίας τῆς κατ' αὐτὸν ἐξισουμένης ὀφειλῆς, ἡ προσβαλλομένη δὲ ἀπόφασις, δεχθεῖσα, ὅτι ἐν τῷ αὐτῷ δικογράφῳ περιλαμβάνονται δύο κύρια δικόγραφα, μὴ ὑπαγόμενα εἰς τὴν αὐτὴν διαδικασίαν, προφανῶς δὲν ἔλαβεν ὑπ' ὄψιν τὸ σύνολον τῆς ἀνακοπῆς, εὐτὼ δὲ ἀφ' ἑνὸς μὲν παρεβίασε τὸν κανόνα, ὅτι τὰ ἐγγραφα λαμβάνονται ὑπ' ὄψιν ἐν συνόλῳ κατὰ τὸ ἀρθρον 170 Πολ. Δικονομίας, κατὰ τὸ ὁποῖον οἱ ἰσχυρισμοὶ πρέπει νὰ λαμβάνωνται ὑπ' ὄψιν καὶ νὰ ἐκτελῶνται, ὅπως προτείνονται. ἀφ' ἑτέρου δὲ παρεβίασε τὸ ἀρθρ. 227 Πολ. Δικονομίας, κατὰ τὸ ὁποῖον τὰ παρεμπέπτοντα κρίνονται σὺν τῇ κυρίᾳ δικῇ. Διότι ὅσα ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις ἀναφέρει περὶ διακρίσεως τῶν καθ' ὧν ἀπευθύνεται ἐκάστη τῶν κατὰ τὴν ἐκδοχὴν τῆς ὑφισταμένων δύο ἐν τῇ ἀνακοπῇ ἀνακοπῶν, δὲν ἀνάγονται εἰς τὴν κρίσιν τῆς ἀποφάσεως ἐπὶ τῆς παρούσης δίκης, ἵνα χρησιμεύσωσιν ὡς στήριγμα αὐτῆς ἐτέρωθεν, ἀλλ' εἶνε στήριγμα θεωρητικῶς πρὸς ἐδραίωσιν τῆς κατ' αὐτὴν ὀρθότητος τῆς ἐκδοχῆς τοῦ ἀσυμβιβαστοῦ τῶν δύο ἡνωμένων ἀνακοπῶν, καθόσον, εἰ ἀναφέρονται εἰς τὴν προκειμένην ὑπόθεσιν, τότε πρόκειται περὶ ἀπορρίψεως τῆς ἀνακοπῆς καὶ δι' ἑλλειψιν ὁμοδικίας. Ὡς βεβαιοῖ δὲ ἡ αὐτὴ ἀπόφασις, ἡ τοῦλάχιστον μὴ βεβαιούσα τὴν πρότασιν τῆς τοιαύτης

ἐνστάσεως ὑπὸ τῶν ἀναιρεσιβλήτων, οἵτινες καὶ πράγματι δὲν ἐπρότειναν τοιαύτην ἔνστασιν, τὸν τοιοῦτον ἰσχυρισμὸν ἰδέξατο ἐξ ἐπαγγέλματος, καίτοι αἱ περὶ ὁμοδικίας διατάξεις οὔτε ἐπὶ ποινῇ ἀκυρότητος εἶνε διατεταγμένοι, οὔτε οὐσιώδεις εἶνε.

Διότι ἡ ἀπόφασις δὲν ἐβεβαίωσε κατὰ τίνων διαφορῶν διαδίκων ἀπετείνεται ἡ κατὰ τοῦ πλειστηριασμοῦ ἀνακοπὴ καὶ κατὰ τίνων ἐτέρων ἡ κατὰ τοῦ πίνακος, ἀφ' οὗ μία καὶ μόνη ἐν ἀμφότεραις ὑπῆρχεν ἀντιδίκος, οὕτω δὲ ἀφ' ἐνὸς ἰδέξατο ἔνστασιν μὴ ἔχουσαν τὰ στοιχεῖα τοιαύτης, παρὰ τὸ ἀρθρ. 552 § 1, ὅπερ παρεβίασεν, ἀφ' ἐτέρου ἰδίκασεν ἐξ ἐπαγγέλματος ἐπὶ ἐνστάσεως οὐδὲ δυνατῆς καὶν προταθῆναι, ἀφ' οὗ μία ἦτο ἡ ἀντιδίκος, παρὰ τὸ ἀρθρ. 170 Πολ. Δικονομίας, ὅπερ παρεβίασε καὶ τρίτον ἰδέξατο ἔνστασιν ἐλλείψεως ὁμοδικίας ἐπὶ ἐνὸς μόνου ἀντιδίκου παρὰ τὸ ἀρθρ. 537 § 2 Πολ. Δικονομίας· ταῦτα δὲ δεχθεῖσα, δὲν ἔλαβεν ὑπ' ὄψιν τὸν ἰσχυρισμὸν τῶν, τὰς προτάσεις καὶ τὴν ἀνακοπὴν ταύτην, ὅτι μόνη ἀντιδίκος ἐπὶ τῆς ἀνακοπῆς ἦτο μόνη ἡ ἀναιρεσιβλήτου, ὡς μόνη καταδιώκουσα δανειστρία, ὡς μόνη δανειστρία καὶ ὡς μόνη ὑπερθεματίστρια, οὐδενὸς ἄλλου ὑπάρχοντος συνεναγομένου, εἴτε ἐν τῇ μιᾷ εἴτε ἐν τῇ ἐτέρᾳ ἀνακοπῇ, ἵνα δοθῇ χώρα εἰς ἐφαρμογὴν τοῦ κανόνος τῆς ὁμοδικίας, οὕτω δὲ ἀναιτιολόγητον κατελίπεν ἑαυτήν.

Ἀκοῦσαν τῶν πληρεξουσίων τῶν ἡδὴ παριστάντων τὸν ἀναιρεσιόντα, ἀναπτύξαντων καὶ προφορικῶς τοὺς λόγους τῆς ἀναιρέσεως καὶ αἰτησαμένων τὴν ἀναίρεσιν τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως, τῶν πληρεξουσίων τῆς ἀναιρεσιβλήτου Τραπεζίης, αἰτησαμένων τὴν ἀπόρριψιν τῆς αἰτήσεως· καὶ τοῦ Ἀντεισαγγελέως· Σκεφθὲν κατὰ τὸν νόμον.

Ἐπειδὴ, ὡς ἀποδεικνύεται ἐκ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως, τὸ δικάσαν Ἐφετεῖον ἀπέρριψε τὴν ἀνακοπὴν τοῦ ἀναιρεσιόντος, διότι παρὰ τὴν διάταξιν τοῦ ἀρθροῦ 535 τῆς Πολ. Δικονομίας ἐν τῷ αὐτῷ δικογράφῳ ἐνοῦνται ἀνακοπαὶ μὴ δυνάμεναι νὰ συζητηθῶσι κατὰ τὸ αὐτὸ εἶδος τῆς διαδικασίας, κατ' ἀκολουθίαν οἱ λόγοι ἀναιρέσεως οἱ ἐρειδόμενοι ἐπὶ τῆς προϋποθέσεως, ὅτι ἡ ἀνακοπὴ ἀπερρίφθη δι' ἐλλείψιν δεσμοῦ ὁμοδικίας ἀπορριπτεῖται εἰσὶν ὡς μὴ βάσιμοι.

Ἐπειδὴ ἐκ τῆς αὐτῆς ἀποφάσεως ἀποδεικνύεται, ὅτι τὸ Ἐφετεῖον, τὴν κατὰ τῆς γενομένης, ὡς εἴρηται, διὰ τῆς ἐνστάσεως τῆς ἀναιρεσιβλήτου περὶ ἀκύρου τῆς ἀνακοπῆς, ἀντίστασιν τοῦ ἀναιρεσιόντος περὶ ἀπαράδίκτου αὐτῆς, ὡς μὴ προταθείσης Πρωτοδικῶς, ἔλαβεν ὑπ' ὄψιν, ἔκρινε δ' ἀπαρριπτεῖαν, ἐπὶ τῷ λόγῳ, ὅτι

ἐνστάσις ἀφορᾷ εἰς τὸ κύρος τοῦ δικηγράφου καὶ δύναται καὶ ἐξ παγγέλματος νὰ ἐξετασθῇ· ὁ περὶ ἀναιτιολογήτου ἄρα τῆς ἀποφάσεως σχετικὸς λόγος ἀναιρέσεως ἀνυπόστατος ἐστίν.

Ἐπειδὴ, ὡς ἀποδεικνύεται ἐκ τῆς ὑπ' ἀριθ. 20.899 ἐκθέσεως τοῦ συμβολαιογράφου Πειραιῶς Κυρδαντωνοπούλου, περιέχονται ἐν αὐτῇ δύο κύριαι καὶ αὐτοτελεῖς ἀνακοπαί, ἡ περὶ ἀκυρώσεως τοῦ πλειστηριασμοῦ καὶ ἡ περὶ ἀκυρώσεως ἢ μεταρρυθμίσεως τοῦ πίνακος κατατάξεως, τοῦτο δὲ καὶ τὸ Ἐφετεῖον ἐδέχθη, ὡς ἀποδεικνύεται ἐκ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως, κατ' ἀκολουθίαν οἱ λόγοι ἀναιρέσεως, ὅτι δὲν ἐλήφθη ὑπ' ὄψιν ἐν συνόλῳ ἡ ἀνακοπή, δι' ἧς ἐπιδοθητικῶς καὶ παρεμπιπτόντως προσεβάλλετο τὸ κύρος τοῦ πλειστηριασμοῦ, ἀπορριπτεῖται εἰσὶν ὡς μὴ βάσιμοι.

Ἐπειδὴ ἡ παράβασις τῆς διατάξεως, τοῦ ἄρθρ. 535 § 2 Πολ. Δικονομίας, καθ' ἣν δὲν συγχωρεῖται νὰ ἐνωθῶσιν ἐν τῷ αὐτῷ δικηγράφῳ ἀγωγαὶ διαφόρου διαδικασίας, ἀφορῶσα εἰς οὐσιώδη τοῦ αὐτοῦ ἀπαγόρευσιν, συνεπάγεται τὴν ἀκυρότητα τοῦ δικηγράφου (ἄρθρ. 201 Πολ. Δικονομίας)· τοῦτο δὲ δεχθὲν καὶ τὸ Ἐφετεῖον ὁρᾷ τὸ ἄρθρ. 535 § 2 Πολ. Δικονομίας ἠρμήνευσε καὶ ἐφήρμωσεν.

Ἐπειδὴ, ὡς ἀποδεικνύεται ἐκ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως, τὸ Ἐφετεῖον ἐδέχθη, ὅτι ἡ ἀγωγή ἢ ἀνακοπή περὶ ἀκυρώσεως τοῦ πλειστηριασμοῦ ἐνησκήθη μετὰ τὴν περάτωσιν τῆς ἐκτελέσεως, ἐδέχθη ἄρα, ὅτι ἐνησκήθη μετὰ τὴν εἰς τὴν κατοχὴν τοῦ πλειστηριασθέντος ἐγκατάστασιν τοῦ ὑπερθεματιστοῦ, διότι μόνον μετ' αὐτὴν κατὰ τὰ ἄρθρ. 871, 910, 985, 980 Πολ. Δικονομίας περάτωται ἡ περὶ τὴν ἐκτέλεσιν διαδικασία, ὁ λόγος ἄρα ἀναιρέσεως, ὅτι τὴν ἀνακοπὴν κατὰ τοῦ πλειστηριασμοῦ ἔκρινε τῆς συνήθους διαδικασίας, χωρὶς νὰ δέχεται, ὅτι ἐνησκήθη μετὰ τὴν εἰς τὴν κατοχὴν τοῦ πλειστηριασθέντος ἐγκατάστασιν τοῦ ὑπερθεματιστοῦ σιερεῖται βασιμότητος· ἄλλως δὲ ἡ διαδικασία τῆς κατατάξεως εἶνε ὅλως ἐξαιρητικὴ καὶ ἐπομένως εἰς τὸ δικόγραφον τῆς ἀνακοπῆς κατὰ τοῦ πίνακος τῆς κατατάξεως οὐδεμία ἄλλη ἀγωγή, μὴ προσβάλλουσα τὴν κατάταξιν, ἐπιτρέπεται νὰ ἐνωθῇ· τοῦτο δὲ καθίσταται πρόδηλον ἐκ τοῦ ἄρθρ. 949 Πολ. Δικονομίας, καθ' ὃ ἡ ἀνακοπή γίνεται παρὰ τῷ ἐπιτετραμμένῳ τὴν κατάταξιν ἢ ἐγγράφως ἢ προφορικῶς, συντασσομένης ἐκθέσεως, ἄλλον δὲ τύπον ἀνακοπῆς, ἐπομένως τὴν διὰ κλητῆρος ἐπίδοσιν, κηρύττει τὸ ρηθὲν ἄρθρ. ἀπαράδεκτον, ἐνῷ πᾶσα ἄλλη ἀγωγή πρέπει νὰ συνταχθῇ κατὰ τὸ ἄρθρ. 136 Πολ. Δικονομίας καὶ νὰ ἐπιδοθῇ διὰ κλητῆρος.

Ἐπειδὴ, ὡς συνάγεται ἐκ τοῦ ὅλου τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως, ἡ ρηθεῖσα ἀνακοπή εἰσῆχθη πρὸς ἐκδίκασιν ὡς ἀνακοπή

κατὰ τοῦ πίνακος κατατάξεως, κατὰ τὴν συνοπτικὴν ἄρα διαδικασίαν (ἄρθρ. 949. 950 Πολ. Δικονομίας) ἐπομένως δὲν ἠδύνατο νὰ ἐνωθῇ μετ' αὐτῆς καὶ ἡ περὶ ἀκυρότητος τοῦ πλειστηριασμοῦ συνθήκης, ὡς εἴρηται, ἀγωγὴ· τοῦτο δὲ καὶ τὸ Ἐφετεῖον δεχθὲν, ὁρῶν ἐφήρμοσε καὶ ἠρμῆνευσε τὸ ἄρθρ. 535 § 2 Πολ. Δικονομίας.

Διὰ ταῦτα,

Ἰδὼν καὶ τ' ἄρθρα 930 καὶ 910 τῆς Πολ. Δικονομίας.

Ἀπορρίπτει τὴν αἴτησιν ἀναίρεσεως τοῦ Ἀντ. Κονοπισοπούλου κατὰ τῆς ὑπ' ἀρ. 672 τοῦ 1890 ἀποφάσεως τῶν ἐν Ναυπλίῳ Ἐφετῶν.

Καταδικάζει τὸν ἀνααιρεσίοντα εἰς τὰ δικαστικὰ ἐξόδα τῶν ἀναιρεσιβλήτου, ὀριζόμενα εἰς ὀραχμας τεσσαράκοντα καὶ τὰ μιστὰ τῆς σημερινῆς.

Διατάσσει τὴν ὑπὲρ τοῦ Δημοσίου ἀπώλειαν τοῦ παραβόλου.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις τῇ τριακοστῇ Μαΐου 1898. Ἐδημοσιεύθη δ' αὐτόθι τῇ ὀγδόῃ Ἰουνίου 1898.

Ὁ Πρόεδρος

Κ. Σημαντήρας

Ὁ Γραμματεὺς

Γ. Καστόρχης

Ἀριθ. 133

Τὸ Δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου

Τμήμα Α'.

Συγκείμενον ἐκ τῶν δικαστῶν Κωνστ. Σημαντήρα, Προέδρου, Χρ. Κόκκορη, Ἀνδ. Γκιών, Σταυρ. Ἀνδρ. Πούλου, Β. Ροντήρη, Μιλτ. Ἡλιάδου καὶ Εὐθ. Εὐθυμίου· παρόντων τοῦ τε Ἀντισταθμάρχου Κωνστ. Μανιάκη καὶ τοῦ Γραμματέως Γεωργ. Καστόρχη.

Συνεδριάσαν δημοσίᾳ ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ τοῦ καταστήματος αὐτοῦ τὴν δεκάτην ὀγδόην Μαΐου 1898, ἵνα διακρίνῃ ἐπὶ τῆς αἰτήσεως τῆς Καλομοίρας χήρας Μ. Μιχαλάκη, κατοίκου Μενιδίου, παρασταθείσης διὰ τοῦ πληρεξουσίου τῆς Κ. Σταυροπούλου, δικηγόρου, κατὰ τοῦ Γεωργίου Τσελεπῆ, κατοίκου ὠσαύτως, παρασταθέντος διὰ τοῦ πληρεξουσίου τοῦ Εὐσταθίου Χοῦδᾶ, δικηγόρου, περὶ ἀναίρεσεως τῆς ὑπ' ἀριθ. 2112 τοῦ 1893 ἀποφάσεως τῶν ἐν Ἀθήναις Ἐφετῶν.

Ἀκοῦσαν τοῦ εἰσηγητοῦ δικαστοῦ Μιλτ. Ἡλιάδου, ἐκθέσαντος τὰς :

Ὁ Γ. Τσελεπῆς, διὰ τῆς ἀπὸ 9 Αὐγούστου 1889 ἐνώπιον τοῦ Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν ἀνακοπῆς, κατὰ τῆς Καλομοίρας χήρας Μ. Μιχαλάκη, καὶ κατὰ 1) τῆς ἀπὸ 30 Ἀπριλίου 1889 καὶ ὑπ' ἀριθ. 18948 κατακυρωτικῆς ἐκθέσεως πλειστηριασμοῦ τοῦ συμβολαιογράφου Ἀθηνῶν Π. Παπαδιαμαντοπούλου, 2) τῆς ἀπὸ 14 Φεβρουαρίου 1889 ἐκθέσεως περιγραφῆς καὶ ἐκτιμήσεως τοῦ κλητῆρος Ἰωάννου Μερκούρη, 3) τῆς ἀπὸ 1 Φεβρουαρίου 1889 δηλοποιήσεως πλειστηριασμοῦ τοῦ αὐτοῦ κλητῆρος, 4) τῆς ἀπὸ 13 Μαΐου 1889 καὶ ὑπ' ἀριθ. 19.002 προσκλήσεως τοῦ Συμβολαιογράφου Ἀθηνῶν Π. Παπαδιαμαντοπούλου ὡς ἐπὶ τοῦ πλειστηριασμοῦ ὑπαλλήλου καὶ 5) τῆς ἀπὸ 3 Ἰουνίου 1889 δηλοποιήσεως ἀναπλειστηριασμοῦ τοῦ δικαστικοῦ κλητῆρος Ἰω. Μερκούρη, ἐξέθηκεν, ὅτι τῇ ἐπισπεύσει τῆς Καλομοίρας χήρας Μ. Μιχαλάκη διετάχθη διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 10.092 (1888) ἀποφάσεως τοῦ Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν ἡ ἐπὶ δημοσίου πλειστηριασμοῦ ἐκποιήσεις καὶ διανομὴ τῶν ἐν τῇ ἐκθέσειπραγματογνωμοσύνης ἀναφερομένων ἀκινήτων, ὅπως ἐκ τοῦ ἐκπλειστηριασμοῦ αὐτῶν λάβῃ οὗτος μὲν τὰ 3)4, ἡ δὲ ἐπισπεύδουσα τὸ 1)3. Τὴν ἀπόφασιν ταύτην ἐκτελοῦσα ἡ ἐπισπεύδουσα προέβη εἰς ἐκτιμήσιν καὶ περιγραφὴν τῶν διανεμητέων καὶ ἐξέθεσε ταῦτα εἰς πλειστηριασμόν, ὀρίσασα ἡμέραν αὐτοῦ τὴν 30 Ἀπριλίου 1889. Ἀλλὰ πρὸ τῆς ἡμέρας ταύτης αὐτὸς τε καὶ ἡ ἐπισπεύδουσα ἐξεκάλεσαν τὴν εἰρημένην ἀπόφασιν ἐνώπιον τοῦ Ἐφετείου Ἀθηνῶν, ἐν τούτοις ἡ ἐπισπεύδουσα προέβη εἰς τὸν πλειστηριασμόν πρὶν ἢ τὸ Ἐφετεῖον ἀποφανθῇ ἐπὶ τῶν ἐφέσεων τῶν, ὅτι κατὰ τὴν ἐνέργειαν τοῦ πλειστηριασμοῦ ἀνεδείχθη οὗτος ὑπερθεματιστὴς κατ' ἀνάγκην, ἵνα μὴ ὑποτιμηθῶσι τὰ διανεμητέα κτήματα καὶ πρὸς ἀπώλυσιν τῆς ἐπισπεύδουσης, ἥτις συνηγωνίζετο μετ' αὐτοῦ καὶ ἡννοεῖ ν' ἀγοράσῃ αὐτὰ εἰς μικρὰν τιμὴν, κατεκυρώθησαν δὲ ταῦτα ἐπ' ὀνοματίᾳ τοῦ ἀντὶ δραχ. 6.000, ἃς προσέφερεν, ἔχων ὑπ' ὄψει του, ὅτι τὰ 3)4 τοῦλάχιστον τοῦ ἐκπλειστηριασμοῦ ἀνήκουσιν εἰς αὐτὸν, κατέθεσε δὲ παρὰ τῷ ἐπὶ τοῦ πλειστηριασμοῦ ὑπαλλήλῳ, ἐκβιασθεὶς παρ' αὐτοῦ, λόγῳ ἐγγυήσεως δραχμὰς 500· ὅτι τὸ ἀνωτέρω ἐκπλειστηριασμὸν δὲν κατέθεσε, τὸ μὲν διότι ἰθεώρει καὶ θεωρεῖ τὸν πλειστηριασμόν ἄκυρον, ὡς ἐνεργηθέντα δι' ἀποφάσεως ἐκκληθείσης καὶ μὴ προσωρινῶς ἐκτελεστικῆς, τὸ δὲ, διότι τὸ ἐκπλειστηριασμὸν ἀνῆκεν εἰς αὐτὸν ὡς κύριον τῶν ἐκποιουμένων κτημάτων· ἔνεκα δὲ τούτου ἡ καθ' ἧς ἡ ἀνακοπὴ καὶ ὁ ἐπὶ τοῦ πλειστηριασμοῦ ὑπαλλήλος ἐκοινοποίησαν αὐτῷ τὰς ἀνακοπτομένας δηλοποιήσεις, ἀναπλειστηριασμοῦ, ὅρισαντες τοῦτον διὰ τὴν 13 Αὐγούστου 1889· ὅτι ἀκύρως ἐνεργηθέντος τοῦ πλειστηριασμοῦ, ἄτε μὴ οὔσης ἐκτελεστικῆς τῆς διαταξάσης αὐτὸν ἀποφάσεως, ἀκύρως ἐνεργεῖται καὶ ὁ ἀναπλειστηριασμός· ὅτι ἅπαντα ἡ διαδικασία τοῦ πλειστηριασμοῦ καὶ ἀναπλειστηριασμοῦ εἶνε ἄκυρος, διότι αὕτη ἐνεργήθη παρὰ τῆς καθ' ἧς

γράφου Ἀθηνῶν Π. Παπαδιαμαντοπούλου, 2) τῆς ἀπὸ 14 Φεβρουαρίου 1889 ἐκθέσεως περιγραφῆς καὶ ἐκτιμήσεως τοῦ κλητῆρος Ἰωάννου Μερκούρη, 3) τῆς ἀπὸ 1 Φεβρουαρίου 1889 δηλοποιήσεως πλειστηριασμοῦ τοῦ αὐτοῦ κλητῆρος, 4) τῆς ἀπὸ 13 Μαΐου 1889 καὶ ὑπ' ἀριθ. 19.002 προσκλήσεως τοῦ Συμβολαιογράφου Ἀθηνῶν Π. Παπαδιαμαντοπούλου ὡς ἐπὶ τοῦ πλειστηριασμοῦ ὑπαλλήλου καὶ 5) τῆς ἀπὸ 3 Ἰουνίου 1889 δηλοποιήσεως ἀναπλειστηριασμοῦ τοῦ δικαστικοῦ κλητῆρος Ἰω. Μερκούρη, ἐξέθηκεν, ὅτι τῇ ἐπισπεύσει τῆς Καλομοίρας χήρας Μ. Μιχαλάκη διετάχθη διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 10.092 (1888) ἀποφάσεως τοῦ Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν ἡ ἐπὶ δημοσίου πλειστηριασμοῦ ἐκποιήσεις καὶ διανομὴ τῶν ἐν τῇ ἐκθέσειπραγματογνωμοσύνης ἀναφερομένων ἀκινήτων, ὅπως ἐκ τοῦ ἐκπλειστηριασμοῦ αὐτῶν λάβῃ οὗτος μὲν τὰ 3)4, ἡ δὲ ἐπισπεύδουσα τὸ 1)3. Τὴν ἀπόφασιν ταύτην ἐκτελοῦσα ἡ ἐπισπεύδουσα προέβη εἰς ἐκτιμήσιν καὶ περιγραφὴν τῶν διανεμητέων καὶ ἐξέθεσε ταῦτα εἰς πλειστηριασμόν, ὀρίσασα ἡμέραν αὐτοῦ τὴν 30 Ἀπριλίου 1889. Ἀλλὰ πρὸ τῆς ἡμέρας ταύτης αὐτὸς τε καὶ ἡ ἐπισπεύδουσα ἐξεκάλεσαν τὴν εἰρημένην ἀπόφασιν ἐνώπιον τοῦ Ἐφετείου Ἀθηνῶν, ἐν τούτοις ἡ ἐπισπεύδουσα προέβη εἰς τὸν πλειστηριασμόν πρὶν ἢ τὸ Ἐφετεῖον ἀποφανθῇ ἐπὶ τῶν ἐφέσεων τῶν, ὅτι κατὰ τὴν ἐνέργειαν τοῦ πλειστηριασμοῦ ἀνεδείχθη οὗτος ὑπερθεματιστὴς κατ' ἀνάγκην, ἵνα μὴ ὑποτιμηθῶσι τὰ διανεμητέα κτήματα καὶ πρὸς ἀπώλυσιν τῆς ἐπισπεύδουσης, ἥτις συνηγωνίζετο μετ' αὐτοῦ καὶ ἡννοεῖ ν' ἀγοράσῃ αὐτὰ εἰς μικρὰν τιμὴν, κατεκυρώθησαν δὲ ταῦτα ἐπ' ὀνοματίᾳ τοῦ ἀντὶ δραχ. 6.000, ἃς προσέφερεν, ἔχων ὑπ' ὄψει του, ὅτι τὰ 3)4 τοῦλάχιστον τοῦ ἐκπλειστηριασμοῦ ἀνήκουσιν εἰς αὐτὸν, κατέθεσε δὲ παρὰ τῷ ἐπὶ τοῦ πλειστηριασμοῦ ὑπαλλήλῳ, ἐκβιασθεὶς παρ' αὐτοῦ, λόγῳ ἐγγυήσεως δραχμὰς 500· ὅτι τὸ ἀνωτέρω ἐκπλειστηριασμὸν δὲν κατέθεσε, τὸ μὲν διότι ἰθεώρει καὶ θεωρεῖ τὸν πλειστηριασμόν ἄκυρον, ὡς ἐνεργηθέντα δι' ἀποφάσεως ἐκκληθείσης καὶ μὴ προσωρινῶς ἐκτελεστικῆς, τὸ δὲ, διότι τὸ ἐκπλειστηριασμὸν ἀνῆκεν εἰς αὐτὸν ὡς κύριον τῶν ἐκποιουμένων κτημάτων· ἔνεκα δὲ τούτου ἡ καθ' ἧς ἡ ἀνακοπὴ καὶ ὁ ἐπὶ τοῦ πλειστηριασμοῦ ὑπαλλήλος ἐκοινοποίησαν αὐτῷ τὰς ἀνακοπτομένας δηλοποιήσεις, ἀναπλειστηριασμοῦ, ὅρισαντες τοῦτον διὰ τὴν 13 Αὐγούστου 1889· ὅτι ἀκύρως ἐνεργηθέντος τοῦ πλειστηριασμοῦ, ἄτε μὴ οὔσης ἐκτελεστικῆς τῆς διαταξάσης αὐτὸν ἀποφάσεως, ἀκύρως ἐνεργεῖται καὶ ὁ ἀναπλειστηριασμός· ὅτι ἅπαντα ἡ διαδικασία τοῦ πλειστηριασμοῦ καὶ ἀναπλειστηριασμοῦ εἶνε ἄκυρος, διότι αὕτη ἐνεργήθη παρὰ τῆς καθ' ἧς

ἡ ἀνακοπὴ καὶ οὐχὶ παρὰ τοῦ Συμβολαιογράφου· καὶ ἤτήσατο κηρυχθῶσιν ἄκυροι αἱ ἀνακοπτόμεναι δηλοποιήσεις ἀναπλειστηρισμοῦ μετὰ τῆς ἐκθέσεως περιγραφῆς καὶ ἐκτιμῆσεως τοῦ κλητῆ ὥς καὶ ὁ ἐνεργειθεὶς πλειστηριασμός μετὰ τῆς συνταχθείσης κυρωτικῆς ἐκθέσεως, νὰ ἀκυρωθῶσιν αἱ ἀνακοπτόμεναι δηλοποιήσεις ἀναπλειστηριασμοῦ καὶ ἀνασταλῇ ὁ ἐπισπευδόμενος ἀναπλειστηριασμός μέχρις ἐκδικάσεως τῆς ἀνακοπῆς ταύτης.

Συζητήσεως γενομένης τὸ Πρωτοδικεῖον μετὰ τὰς ὑπ' ἀ' 7315 καὶ 9652 τοῦ 1889 προδικαστικὰς περὶ ἀποδείξεως ἀποφάσεις, ἐξέδοτο τὴν ὑπ' ἀριθ. 385 (1893) ὀριστικὴν, δι' ἧς ἀπέρριψε τὴν ἀνακοπὴν.

Ἐκκληθείσης τῆς τελευταίας ταύτης ἀποφάσεως ὑπὸ τοῦ ἀκόπτοιντος ἐνώπιον τοῦ Ἐφετερίου Ἀθηνῶν, τοῦτο διὰ τῆς ὑπ' ἀ' 2112 (1893) ἀποφάσεως, μεταρρυθμίσαν αὐτήν, ἰδέχθη τὴν ἀνακοπὴν καὶ ἐκήρυξεν ἄκυρον ἅπασαν τὴν ἐνεργηθείσαν ἀναγκαστικὴν ἐκτέλεσιν. Τῆς ἀποφάσεως δὲ ταύτης τοῦ Ἐφετερίου τὴν ἀναίριαι αἰτεῖται ἡ καθ' ἧς ἡ ἀνακοπὴ διὰ τε τῆς ἀπὸ 1 Ἰανουαρίου 1898 αἰτήσεώς της καὶ διὰ τοῦ ἀπὸ 7 Ἀπριλίου 1898 προσθέτου διατάγματος, διὰ διαφόρους ἄλλους λόγους καὶ ἰδίᾳ διὰ τὸν ἐξ ἑκείνης Διότι ἐσφαλμένως ἡρμήνευσεν ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις τὰς διατάξεις τοῦ Νόμου περὶ παραιτήσεως δίκης καὶ τῶν ἀποτελεσμάτων τῆς παραιτήσεως ἐφέσεως καὶ ἰδέξατο, ὅτι τὰ ἀποτελέσματα τῆς παραιτήσεως τῆς ἐφέσεως καὶ τοῦ ἐκπροθέσμου ταύτης δὲν νάνται ν' ἀνατρέξωσιν εἰς τὸν χρόνον τῆς ἐνεργηθείσης ἀναγκαστικῆς ἐκτελέσεως, καθόσον μόνον ἡ ἐμπρόθεσμος ἐφίσις (ἄρθρ. 709 Πολ. Δικονομίας) ἐπάγεται τὸ ἀνασταλτικὸν ἀποτέλεσμα, οὐχὶ καὶ ἡ ἐκπρόθεσμος, ἀφ' οὗ οὐ μόνον δὲν ἀποκρούει τὸ Ἐφετεῖον τὸν ἐκπρόθεσμον τῆς ἐφέσεως, ἀλλὰ καὶ τὸ ἀποδέχεται, καὶ ὁ ἀνασταλτικὸς τὸ συνωμολόγησε διὰ τῆς ὑπὸ συζητήσιν ἀνακοπῆς ταύτης.

Ἀκοῦσαν τοῦ πληρεξουσίου τῆς ἀντιρροσειούσης, ἀναπτύξαν καὶ προφορικῶς τοὺς λόγους τῆς ἀναίρεσεως καὶ αἰτησάμενον ἀναίρειν τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως, τοῦ πληρεξουσίου ἀναιρεσιβλήτου αἰτησάμενον τὴν ἀπόρριψιν τῆς αἰτήσεως· καὶ Ἄντεισαγγελέως· Σκεφθὲν κατὰ τὸν Νόμον.

Ἐπειδὴ τὸ ἄρθρον 760 Πολ. Δικονομίας ὁρίζει, ὅτι ἡ ἐφεσίς ἔχει ἀνασταλτικὴν δύναμιν, προδήλως ἐννοεῖ ἐφίσιν ἐγκύρως καὶ ἐκπρόθεσμως γενομένην, τοῦτο δὲ σαφέστερον ἐξάγεται ἐκ τῆς διατάξεως τοῦ ἄρθρ. 507, ἣν ὁ αὐτὸς ὑπηγόρευσε νομοθετικὸς λόγος καθ' ἣν ἀνασταλτικὴν δύναμιν ἔχει ἡ προσηκόντως γενομένη ἀνακοπὴ, ἥτοι ἡ ἐγκύρως καὶ ἐμπρόθεσμως γενομένη, κατ' ἀκολουθίαν.

ἡ ἐκπρόθεσμος ἔφεσις δὲν ἔχει ἀνασταλτικὴν δύναμιν, τὸναντίον δὲ δεχθὲν τὸ Ἐφετεῖον, ὡς ἀποδεικνύεται ἐκ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως, παρέβιασε τὴν οὐσιώδη διάταξιν τοῦ ἀρθροῦ 760 Πολ. Δικονομίας καὶ ἀναιρετέαν κατέστησε τὴν ἀπόφασίν του κατὰ τὸ ἀρθρ. 807 § 5 Πολ. Δικονομίας.

Διὰ ταῦτα

Ἰδὼν καὶ τὸ ἀρθρ. 833, 838, 839, 210, Πολιτ. Δικονομίας.

Ἀναιρεῖ τὴν ὑπ' ἀριθ. 2112 τοῦ 1893 ἀπόφασιν τοῦ Ἐφετείου Ἀθηνῶν.

Παραπέμπει τὴν ὑπόθεσιν πρὸς νέαν συζήτησιν ἐνώπιον τοῦ Ἐφετείου Πατρῶν.

Διατάσσει νὰ γραφῇ ἡ παρούσα εἰς τὸ περιθώριον τοῦ πρωτοτύπου τῆς ἀναιρουμένης ἀποφάσεως καὶ νὰ δημοσιευθῇ διὰ τοῦ τύπου δαπάνη τοῦ ἀναιρεσιβλήτου, ὃν καταδικάζει εἰς τὰ δικαστικὰ ἔξοδα τῆς ἀναιρεσειούσης ἐνώπιον τοῦ Ἀρείου Πάγου καὶ τοῦ Ἐφετείου ὀριζόμενα εἰς δραχμὰς ὀγδοήκοντα (80) καὶ τὰ τέλη τῆς σημάτων.

Διατάσσει τὴν ἐπιστροφὴν τοῦ παραβόλου τῇ ἀναιρεσειούσῃ.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις τῇ τριακοστῇ (30) Μαΐου 1898. Ἐδημοσιεύθη δ' αὐτόθι τῇ ὀγδόῃ Ἰουνίου 1898.

Ὁ Πρόεδρος

Κ. Σημαντήρας

Ὁ Γραμματεὺς

Γ. Καστόρχης

Ἀριθ. 134

Τὸ Δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου

Τμῆμα Α'.

Συγκείμενον ἐκ τῶν δικαστῶν Κ. Σημαντήρα, προέδρου, Χρ. Κόκκορη, Α. Γκιῶν, Β. Παπαδοπούλου, Ἰω. Τσάτσου, Μ. Ἡλιάδου, καὶ Ε. Εὐθυμίου, παρόντων τοῦ τε Ἀντεισαγγελέως Κ. Μανιάκη καὶ τοῦ Γραμματέως Γ. Καστόρχη,

Συνεδριάσαν δημοσίᾳ ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ τοῦ καταστήματος αὐτοῦ, τῇ ἐνδεκάτῃ Μαΐου 1898, ἵνα δικάσῃ ἐπὶ τῆς αἰτήσεως τοῦ Γεωργίου Μαρκοπούλου κατοικοῦ Πόρτ-Σαΐδ τῆς Αἰγύπτου, παρασταθέντος διὰ τοῦ πληρεξουσίου του Ἰωάν. Ζεγκίνη, δικηγόρου, κατὰ τοῦ Δημοσθένους Μαρκοπούλου, κατοικοῦ Φαγιούμ τῆς Αἰγύπτου, παρασταθέντος διὰ τοῦ πληρεξουσίου του Γεωρ. Μίλησι,

δικηγόρου, περί ἀναίρεσεως τῆς ὑπ' ἀριθ. 2971 τοῦ 1894 ἀποφάσεως τῶν ἐν Ἀθήναις Ἐφετών.

Ἀκοῦσαν τοῦ Εἰσηγητοῦ δικαστοῦ Ξεν. Εὐθυμίου, ἐκθέσαντος τὰδε :

Ὁ Δημοσθένης Μαρκόπουλος, διὰ τῆς ἀπὸ 25 Φεβρουαρίου 1893 ἐνώπιον τοῦ ἐν Ἀλεξανδρείᾳ Ἑλληνικοῦ Προξενικοῦ Δικαστηρίου ἀγωγῆς, κατὰ τοῦ Γεωργίου Μαρκοπούλου, ἐξέθηκεν, ὅτι μετὰ τοῦ ἐναγομένου συνέφωνησε τῇ 24 Ἰουλίου 1890 δι' ἰδιωτικῶν ἐγγράφων ν' ἀγοράσῃ δι' ἐκχώρησεως τὸ ὑποθηκοδάνειον τῆς Ἀγγλο-Αἰγυπτιακῆς Τραπεζῆς, τὸ βαρύνον τὴν κληρονομίαν τοῦ ἀποβιώσαντος Γεωρ. Μανιατοπούλου καὶ ἐπισπεύσῃ πρὸς κοινὸν συμφέρον τὴν ἐκποίησιν τῶν ἐν τῇ Μουδρηίᾳ τοῦ Φαγιούμ κειμένων γαιῶν καὶ λοιπῶν κτημάτων τούτου, τῶν ἀναφερομένων ἐν τῷ εἰρημένῳ ἐγγράφῳ. Κατὰ τὴν μεταξὺ των συμφωνίαν, θὰ προσηнгκετο εἰς τὴν Ἀγγλο-Αἰγυπτιακὴν Τράπεζαν τὸ ποσὸν 400 ἕως 500 λιρῶν Ἀγγλικῶν, καταβαλλομένων ἐξ ἰδίων του τοῖς μετρητοῖς τῶν 200 λιρῶν ἅμα τῇ ἐκχώρησει, διὰ δὲ τὰς λοιπὰς 200 λίρας νὰ καταθέσῃ εἰς ἀσφάλειαν ἐπτά γραμμάτια εἰς διαταγὴν Μηνᾶ Κυπριάδου, ὑπογεγραμμένα ὑπὸ τοῦ Ἀλβέρτου Ζύλλερ καὶ ὀπισθογραφημένα ὑπὸ τοῦ Μηνᾶ Κυπριάδου εἰς τὴν διαταγὴν του (ἐνάγοντος), θὰ κατέβαλε δὲ καὶ τὰ ἔξοδα τοῦ πλειστηριασμοῦ, ὅ,τι δὲ πλεיותרον ποσὸν ἀπηρεῖτο διὰ τὴν ἐκχώρησιν θὰ κατέβαλετο ὑπὸ τοῦ ἐναγομένου. Ὡς πρὸς τὴν πώλησιν τῶν κτημάτων συνεφωνήθη, ἵνα ὁ ἐναγόμενος παρουσιασθῇ πλειοδότης δι' ἑνα ἀτμομύλον, ὑπολογιζόμενον δι' αὐτοὺς ἀντὶ λιρῶν Ἀγγλίας 400, τὰ δὲ λοιπὰ ἀκίνητα ν' ἀφειθῶσιν εἰς πλειοδότας ξένους.

Μετὰ τὴν ἀποπεράτωσιν τῆς πωλήσεως θὰ προέβαινον εἰς ἐκκαθάρισιν τῶν λογαριασμῶν καὶ ἐκ τοῦ προϊόντος τῆς πωλήσεως θὰ ἐλάμβανεν ὁ ἐνάγων τὰς 400 λίρας, ἃς θὰ εἶχε καταβάλει εἰς μετρητὰ καὶ εἰς γραμμάτια, ὡς καὶ τὰ διὰ τὸν πλειστηριασμὸν ἔξοδα, ὁ δ' ἐναγόμενος, ὅ,τι πλεיותרον τῶν 400 λιρῶν θὰ εἶχε δώσει διὰ τὴν ἐκχώρησιν, μετὰ τὴν ἀφαίρεσιν τῶν ποσῶν τούτων, ὅ,τι δὲ θὰ ἀπέμενεν, συμπεριλαμβανομένου καὶ τοῦ τιμήματος τοῦ ἀτμομύλου ἐκ λιρῶν 400, θὰ διηρεῖτο εἰς δύο ἴσα μέρη, ἐν περιπτώσει δὲ καθ' ἓν τὸ ὑπόλοιπον τοῦ προϊόντος τῆς πωλήσεως δὲν θὰ ἦτο διπλάσιον τοῦ τιμήματος τοῦ ἀτμομύλου, ὁ ἐναγόμενος θὰ τὸν ἐξησφάλιζε διὰ τὸ πρὸς συμπλήρωσιν τοῦ ἡμίσεως κέρδους ποσὸν, θὰ τῷ κατέβαλε δὲ τὸ ποσὸν τοῦτο εἰς τρεῖς ἐξαμηνιαίαι δόσεις. Ὑπὸ τὰς συμφωνίας ταύτας ἐγένετο ἡ ἀγορὰ τῶν εἰρημένων κτημάτων ἀντὶ 450 λιρῶν, ἐξ ὧν 50 κατέβαλεν ὁ ἐναγόμενος, τὰς δὲ λοιπὰς τε-

πρακσίας, ὡς καὶ ἑτέρας 60 δι' ἑξοδα κατέβαλεν ὁ ἐνάγων. Ἄλλ' ἀφοῦ ταῦτα ἐγένοντο καὶ ὁ ἐναγόμενος ἔλαβε τὸν ἀτμόμυλον, ἐπώλησε γαίαν ἀντὶ 650 λιρῶν καὶ εἰσέπραξεν εἰσδηματα ἑτέρων 200 λιρῶν, ἤρξατο ἀρνούμενος νὰ τῷ δώσῃ πληροφρίαν, μάλιστα δὲ κατώρθωσε, διαμαρτυρούμενος ἱπανειλημμένως, ν' ἀναγνωρισθῇ ὡς συνεταῖρος εἰς ἕτερον ἀτμόμυλον διὰ τὴν ἀγορὰν εἰς συμπλήρωσιν τοῦ ὁποίου, μετὰ τῶν ἐξαρτημάτων ἔδαπάνησεν, ὡς ἰσχυρίζεται ὁ ἐναγόμενος, 400 λίρας ἐκ τῶν εἰσπραχθέντων χρημάτων. Μετ' οὐ πολὺ δὲ εὐρέθη ἀγοραστὴς καὶ διὰ τὰς τελευταίας γαίας, ἀλλ' ὁ ἐναγόμενος ἀπέφυγε νὰ τῷ δώσῃ λογαριασμὸν καὶ ν' ἀκούσῃ τὰς δικαίας παρατηρήσεις του, ἀπήντησε δὲ τέλος, ὅτι οὐδ' ὀβολὸν θὰ τῷ δώσῃ καὶ ὅτι θὰ ἐκποιήσῃ πάντα τὰ κτήματα, εἰσπραττων μόνος καὶ ὠφελοῦμενος τὸ κέρδος τῆς ἐπιχειρήσεως των· οἱ δὲ διὰ τὰ χρήματα, ἅτινα κατέβαλεν ὡς ἐταῖρος καὶ διὰ τὸ ἀναλιγοῦν αὐτῷ κέρδος, ὁ ἐναγόμενος τῷ ὀφείλει λίρας Ἀγγλικὰς 800, πρὸς ἐξασφάλισιν τῶν ὁποίων κατέσχε συντηρητικῶς κινητὴν περιουσίαν τοῦ ἐναγομένου καὶ ᾗτήσατο νὰ ἐπικυρωθῇ ἡ κατάσχες καὶ διαταχθῇ ἡ διὰ δημοσίου πλειστηριασμοῦ ἐκποίησις τῶν κατεσχήμενων, νὰ ὑποχρεωθῇ ὁ ἐναγόμενος νὰ τῷ πληρῶσῃ διὰ προσωπικῆς κρατήσεως ὅ,τι τῷ ὀφείλει μέχρι συμπληρώσεως τῶν 800 λιρῶν Ἀγγλικὰς ἐντόκως ἀπὸ τῆς ἀγωγῆς.

Συζητήσεως γενομένης, τὸ προξενικὸν Δικαστήριον διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 141 (1893) ἀποφάσεως ἐδέχθη ἐν μέρει τὴν ἀγωγὴν καὶ ὑπεχρέωσε τὸν ἐναγόμενον νὰ πληρῶσῃ τῷ ἐνάγοντι λίρας Ἀγγλικὰς 400 ἐντόκως 80)ο ἑτησίως ἀπὸ τῆς ἀγωγῆς, διέταξε δι' ἀποδείξεις κατὰ τὰ λοιπὰ, ὡς καὶ διὰ τὰς ἀνταγωγικὰς ἀπαιτήσεις τοῦ ἐναγομένου.

Ἐκκληθεΐσης τῆς ἀποφάσεως ταύτης ὑπὸ τοῦ ἐναγομένου ἐνώπιον τοῦ Ἐφετείου Ἀθηνῶν, τοῦτο μετὰ τὴν ὑπ' ἀριθ. 2791 (1893) ἐρήμην τοῦ ἐφεσιβλήτου ἐνάγοντος ἀπόφασιν ἐξέδοτο τὴν ὑπ' ἀριθ. 2791 (1894), δι' ἧς ἀπέρριψε τὴν ἐφεσιν.

Τῆς τελευταίας δὲ ταύτης ἀποφάσεως τοῦ Ἐφετείου τὴν ἐνάρκεισιν αἰτεῖται ὁ ἐναγόμενος διὰ τε τῆς ἀπὸ 8 Φεβρουαρίου 1895 αἰτήσεώς του καὶ διὰ τοῦ ἀπὸ 13 Ἀπριλίου 1898 προσθέτου δικογράφου του διὰ διαφόρους ἐν αὐτοῖς λόγους καὶ ἰδίως διὰ τὸν ἐξῆς:

Διότι τὸ προξενικὸν Δικαστήριον διὰ τῆς ἑκτῆς αἰτιολογίας τῆς ὑπ' ἀριθ. 141 ἀποφάσεώς του καὶ ἐπομένως καὶ το Ἐφετεῖον διὰ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως ἔκρινεν, ὅτι ἐπρέπει νὰ κατα-

δικασθῇ ὁ ἀναιρεσιών νὰ πληρώσῃ τὰς καταβληθείσας παρὰ τὸν ἀναιρεσιβλήτου 400 λίρας, διὰ τὸν λόγον ὅτι κατὰ τὴν ὁμολογίαν τοῦ ἀναιρεσιέοντος μέχρι τῆς ἀγωγῆς εἰσπράχθησαν 1003 λίραι, τοῦτέστιν οὐ μόνον τὸ καταβληθὲν κεφάλαιον, ἀλλὰ καὶ κέρδη τῆς ἐπιχειρήσεως, ἕκαστος λοιπὸν τῶν κοινωνῶν δικαιοῦται νὰ λάβῃ ἐν πρώτοις τὸ ὑπ' αὐτοῦ καταβληθὲν κεφάλαιον, ἀφοῦ τοῦτο ἀναγκαιοῦ πλέον εἰς τὴν διεξαγωγὴν τῆς ἐπιχειρήσεως. » Ἐνεκα τούτου κατεδικάσθη ὁ ἀναιρεσιών εἰς τὴν πληρωμὴν τῶν 400 λιρῶν· οὕτως ὅμως κρίναν καὶ ἀποφασίσαν τὸ Ἐφετεῖον διὰ τῆς πρὸς τὸν ἀναιρεσιέοντος ἀποφάσεως παρίστανε 1) τὸ ἀρθρ. 170 Πολιτικῆς Δικονομίας, διότι ἐξ ἱπαγγέλματος ἐδέχθη ὅτι τὸ ποσὸν τῶν 400 λιρῶν δὲν ἀναγκαιοῦ εἰς τὴν διεξαγωγὴν τῆς ἐπιχειρήσεως· διότι τοιαύτην βάσιν δὲν ἔχει ἢ ἀπὸ 25 Φεβρουαρίου 1893 ἀγῶν τοῦ ἀναιρεσιβλήτου. 2) τὸ ἀρθρ. 264 ἐδ. 2ον Πολιτικῆς Δικονομίας, καθ' ὃ καὶ ὁμολογίαι δὲν δύνανται νὰ γείνουν δεκταὶ ἐν μέρει, ἀλλ' ὁλοκλήρως μόνον καὶ ἀδιαίρετως, διότι τὸ Ἐφετεῖον πρὸς παραδοχὴν τῆς ἀγωγῆς, ὡς πρὸς τὸ ποσὸν τῶν 400 λιρῶν, ἐβασίσθη μόνον εἰς τὴν ὁμολογίαν τοῦ ἀναιρεσιέοντος περὶ τῶν εἰσπράξεων, ὅτι δηλαδὴ εἰσπράχθησαν ἑξίς τοῦ μύλου αὐτοῦ κατὰ τὴν συμφωνίαν λίραι 400 καὶ καθαρὸν προῖον πωλήσεως γαιῶν οἰκίσκων λίραι 603, τὸ ὅλον λίραι 1003, καὶ δὲν ἔλαβεν ὑπ' ὃ τοὺς κατόπιν τῆς ὁμολογίας ταύτης γενομένους ἰσχυρισμοὺς αὐτοῦ καθ' ὃς ὁ ἀναιρεσιβλήτος ἀποδεικνύεται ὀφειλέτης τοῦ λιρῶν καὶ 1)4, ἃς ἐζήτησεν ἀνταγωγικῶς. Περὶ τῶν εἰρημνίων δ' ἰσχυρισμῶν του, καθ' ὃς ὁ ἀναιρεσιβλήτος ἐστὶν ὀφειλέτης αὐτοῦ λιρῶν 2 καὶ 1)4, διετάχθη ἀποδείξαι διὰ τῆς ἀποφάσεως τοῦ Προξενικοῦ Δικαστηρίου, ἔνεκα δὲ τούτου ἰνώπιον τοῦ Ἐφετείου ἰσχυρίσθη ἀναιρεσιών, ὅτι ἐσφαλμένως τὸ Πρεξ. Δικαστήριον δὲν ἀνέβλεπε εἰς τὴν ἐκδίκασιν τῆς ἀγωγῆς ὡς πρὸς τὸ ποσὸν τῶν 400 λιρῶν, ἀλλ' εἰς τὸ κατεδικάσθη διὰ τῆς ἀποφάσεως μετὰ τὴν διεξαγωγὴν διαταχθεῖσων ἀποδείξεων καὶ ἐζήτησε «ν' ἀναβληθῇ ἡ ἐκδίκασις τῆς ἀγωγῆς ὡς πρὸς τὸ ποσὸν τῶν 400 λιρῶν καὶ παραπεμπθῇ περαιτέρω συζήτησις αὐτῆς εἰς τὸ Πρεξ. Δικαστήριον, ἢ νὰ διαταχθῇ ἡ συζήτησις αὐτῆς, ἐφ' ὅσον ἐγένετο δεκτὴ διὰ τῆς κληθείσης ἀποφάσεως μετὰ τὴν διεξαγωγὴν τῶν δι' αὐτὰς διαταχθεῖσων ἀποδείξεων. » Ἀλλὰ τὸ Ἐφετεῖον οὐδένα λόγον ἔπαυσε ἐπὶ τῆς αἰτήσεως ταύτης τοῦ ἀναιρεσιέοντος καὶ ἐπιμένει ἀπόφασίς του ἐστὶν ἀναιτιολόγητος, ἀπορρίψαν δ' αὐτὴν σιωπῶς καὶ δεχθὲν τὴν ἀγωγὴν ὡς πρὸς τὸ ποσὸν τῶν 400 λιρῶν, ἐσφαλμένως ἠρμήνευσε τὰς περὶ συμφητισμοῦ διατάξεις τοῦ νόμου.

καὶ παρεβίασε τὰς περὶ ἀποδείξεως διατάξεις τῆς Πολ. Δικονομίας.

Ἀκοῦσαν τῶν πληρεξουσίων τῶν διαδίκων, τοῦ μὲν τοῦ ἀναιρεσειόντος ἀνυπτύξαντος καὶ προφορᾶς τοὺς λόγους ἀναιρέσεως καὶ αἰτηταμένου τὴν ἀντίρρην τῶν προσβάλλομενων ἀποφάσεων, τοῦ δὲ τοῦ ἀναιρεσθλήτου, ἀντικρούσαντος αὐτοὺς καὶ αἰτησμένου τὴν ἀπόρριψιν τῆς αἰτήσεως καὶ τοῦ Ἀν-εισπγγελειῶ· Σκεφθὲν κατὰ τὸν νόμον

Ἐπειδὴ, ὡς ἀποδεικνύεται ἐκ τῶν ἐνώπιον τοῦ Ἐφετερίου ὑποβληθεισῶν ἐγγράφων προτάσεων τοῦ ἀναιρεσειόντος, οὗτος κατὰ τῆς ἐκκληθείσης ἀποφάσεως τοῦ Προξ. Δικαστηρίου ὑπεβίβη τὸ παράπονον, ὅτι ἐσφαλμένως αὕτη ἐπιδίκασεν ὀριστικῶς τῷ ἀναιρεσειθλήτῳ μέρος τῆς ἐν τῇ ἀγωγῇ ἀπαιτήσεως ἐκ 400 λιρῶν Ἀγγλίας, ἐνῷ ρητῶς ἰσχυρίσθη, ὅτι ὁ ἀναιρεσειθλήτης τῷ ὀφείλει ποσὸν μείζον τῆς ὅλης ἀπαιτήσεως, περὶ οὗ διετάχθη ἀποδείξαι καὶ ἐξητήσατο παρὰ τοῦ Ἐφετερίου ν' ἀναβληθῇ ἡ ἐπιδίκασις τῶν 400 λιρῶν μέχρι τῆς διεξαγωγῆς τῶν ἀποδείξεων, τῶν ἀφωρωσῶν τὰ πρὸς συμφηρισμὸν προταθέντα κονδύλια· τὸ δικάσαν ὁμῶς Ἐφετεριον, ὡς ἀποδεικνύεται ἐκ τῆς προσβάλλομένης ἀποφάσεώς του, οὐδὲν ἔλαβεν ὑπ' ὄψιν, οὐδ' ἠτιολόγησε τὴν πρότασιν ταύτην τοῦ ἀναιρεσειόντος, ἥτις ἦτο οὐσιώδης καὶ νόμιμος, διότι προταθείσης ἐνστάσεως συμφηρισμοῦ τῆς ὅλης ἀπαιτήσεως τοῦ ἀναιρεσειθλήτου καὶ μὴ ἀπορριφθείσης οὐδὲ παραπεμφθείσης εἰς ἰδιαιτέραν συζήτησιν, τὸ Δικαστήριον ὤφειλε δυνάμει τοῦ ἀρθρ. 563 τῆς Πολ. Δικονομίας, ν' ἀποφασίσῃ περὶ αὐτῆς πρὸ τῆς οὐσίας τῆς ὑποθέσεως, ἥτοι πρὸ τῆς ὀριστικῆς ἐπιδίκασεως μέρους τοῦ ἐν τῇ ἀγωγῇ ποσοῦ, ὅπερ περιλαμβάνετο ἐν τῷ προταθέντι συμφηρισμῷ. Τὸ ἐναντίον δὲ πράξεν, παρεβίασε τὴν οὐσιώδη διατάξιν τοῦ ἀρθρ. 807 § 5 καὶ 201 Πολ. Δικονομίας ἐπιφέρει τὴν ἀντίρρην τῆς ἀποφάσεως.

Διὰ ταῦτα

Ἰδὼν τῷ ἀρθρ. 210 — 219 καὶ 833, 838 καὶ 839 Πολ. Δικονομίας·

Ἀναρεῖ τὴν ὑπ' ἀριθ. 2971 τοῦ ἔτους 1894 ἀπόφασιν τοῦ Ἐφετερίου Ἀθηνῶν καὶ παραπέμπει τὴν ἐκ νέου τῆς ὑποθέσεως συζήτησιν ἐνώπιον τῶν ἐν Πάτραις Ἐφετῶν

Διατάσσει νὰ γραφῇ ἡ παρούσα εἰς τὸ περιθώριον τοῦ πρωτοτύπου τῆς ἀναιρουμένης ἀποφάσεως καὶ τυπωθῇ δαπάνῃ τοῦ ἀναιρεσειθλήτου, ἐν καταδικάζει καὶ εἰς τὴν δικαστικὴν δαπάνην τοῦ ἀναιρεσειόντος, τὴν ἐνώπιον τοῦ Ἐφετερίου καὶ τοῦ Ἀρείου

Πάγου, ἐκ δραχμῶν ὀγδοήκοντα (80) καὶ εἰς τὰ τέλη τῆς σελάνσεως τῆς περὶ τῆς.

Διατάσσει τὴν ἐπιστροφὴν τοῦ παραβόλου.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις τῇ τριακестῇ Μαΐου 1898. Ἐδημοσιεύθη δ' αὐτόθι τῇ ὀγδῷ Ἰουνίου 1898.

Ὁ Πρόεδρος

Ὁ Γραμματεὺς

Κ. Σημαντήρας

Γ. Καστόρχης

Ἀριθ. 133

Τὸ Δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου

Τμήμα Α'.

Συγκείμενον ἐκ τῶν Δικαστῶν Κωνστ. Σημαντήρα, Προέδρου, Ι. Δουβουζιώτου, Χ. Κόκκορη, Ἀνδ. Γκιών, Π. Μενελάου Μ. Ἡλιάδου καὶ Ξεν. Εὐθυμίου παρόντων τοῦ τε Εἰσαγγελέως Δ. Τσίβανοπούλου καὶ τοῦ Γραμματέως Γ. Καστόρχη

Συνεδριάσαν δημοσίᾳ ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ τοῦ καταστήματος αὐτοῦ τὴν πρώτην Ἰουνίου 1898, ἵνα δικασθῇ ἐπὶ τῆς αἰτήσεως τοῦ Δημοσίου, ἀντιπροσωπευομένου ὑπὸ τοῦ ὑπουργοῦ τῶν Οἰκονομικῶν, ἐδρεύοντος ἐν Ἀθήναις, παρασταθέντος διὰ τῶν πληρεξουσίων του Ἀ. Στούπη καὶ Περ. Βάλλη, Νομικῶν Συμβούλων, κατὰ τοῦ Τάκη Φαρμακοπούλου, κατοικοῦ Ἀθηνῶν, παρασταθέντος διὰ τοῦ πληρεξουσίου του Νικ. Φαρμακοπούλου, δικηγόρου, διορίσαντος ἐπ' ἀκροατηρίου συμπληρεξουσίων του καὶ τὸν δικηγόρον Ξ. Ψαρρῶν περὶ ἀναίρεσεως τῆς ὑπ' ἀριθ. 229 τῆς 21 Μαρτίου 1897 ἀποφάσεως τῶν ἐν Ἀθήναις Ἐφετῶν

Ἀκούσαν τοῦ Εἰσηγητοῦ δικαστοῦ Ξεν. Εὐθυμίου, ἐκθέσαντος τὰςδε :

Ὁ Τάκης Φαρμακόπουλος ἀξίων, ὅτι ἔχει λαμβάνειν παρὰ τῆς ἀναλαβούσης τὴν κατασκευὴν τοῦ σιδηροδρόμου Πειραιῶς Λαρίσης ἑταιρίας Ἐκκέρσλει Γόδφρει Λίδλου, δραχ. 416,416, 20)00 κατέσχε συντηρητικῶς εἰς χεῖρας τοῦ Δημοσίου δρ. 260.000 ἐκ τῶν ὀφειλομένων ὑπὸ τούτου εἰς τὴν ὀφειλέτιδα ἑταιρίαν εἴτε λόγῳ κατεθειμένης ἐγγυήσεως, εἴτε λόγῳ τόκων ταύτης, εἴτε λόγῳ κρατήσεως ἐκ τῆς γενομένης ἐργασίας, εἴτε ἐξ οἰασθήποτε ἄλλης αἰτίας. Συνεπεία τῆς κατασχέσεως ταύτης ὁ Κεντρικὸς ταμίης ὡς ἀντιπρόσωπος τοῦ Δημοσίου διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 171 (1894) δηλώσεώς του, συνταχθεῖσης ἐνώπιον τοῦ Γραμματέως τῶν ἐνταῦθα Πρωτοδικῶν ἐδήλωσε 1) ὅτι οὐτε χρήματα εὗρίσκονται εἰς χεῖράς του,

οὔτε ἐντάλματα, ἢ ἄλλος τις χρηματικὸς τίτλος ἀνήκεντα εἰς τὴν καθ' ἧς ἡ κατασχεσις ἐταιρίαν, 2) ὅτι τὸ Δημόσιον ἔχει παρ' ἑαυτῷ τὴν παρ' αὐτῆς κατατεθεῖσαν ἐγγύησιν ἐκ δραχμῶν 200.000, τοὺς τόκους αὐτῶν πρὸς 5 ο)ο ἐτησίως ἀπὸ 1 Ἰανουαρίου 1893 ὡς καὶ δραχ. 2.180.000 προερχομένης ἐκ κρατήσεων τοῦ 1)10 τῆς ἐκτελεθείσης ἐργασίας, ἀλλὰ τὰ χρήματα ταῦτα συμψηφισθῇσονται ἀπέναντι τῆς ἐκ φράγκων 3.776,942 ἀπαιτήσεως τοῦ Δημοσίου, προερχομένης ἐκ καταβολῆς τῇ ἐταιρίᾳ τιμήματος πέραν τῆς ἐκτελεσθείσης ἐργασίας καὶ λόγῳ ἀπωλείας τῶν ὑλικῶν καὶ βλάβης τῶν ἔργων, ἅτινα ἐγκατέλειψεν ἡ ἐταιρία αὐθαίρετως· 3) ὅτι τὰ κατασχθέντα χρήματα, κηρυχθείσης ἐκπτώτου τῆς ἐταιρίας, περιέρχονται αὐτοδικαίως εἰς τὸ Δημόσιον κατὰ τε τὴν σύμβασιν καὶ τὸν νόμον, δι' ὃν λόγον δὲν ἐπιτρέπεται κατασχεσις αὐτῶν, 4) ὅτι ἡ κατασχεσις εἶνε ἄκυρος κατὰ τὸν νόμον ΑΡΜΒ τοῦ 1884 καὶ 5) ὅτι κατὰ τῆς αὐτῆς ἐταιρίας ἔχουσιν ἐπιβληθῇ εἰς χεῖρας τοῦ διαφόροι συντηρητικαὶ κατασχεσεις, καὶ ὅτι ἐπομένως οὐδεὶς μὲν εὐθύνην ἀναλαμβάνει ὁ Κεντρικὸς ταμίας ἐκ τῆς ἀκύρου καὶ ἀνεκτελέστου ταύτης κατασχεσεως, ἥτις δὲν δύναται νὰ ἔχη κατ' αὐτοῦ νομικὴν τινὰ συνέπειαν.

Τὴν δῆλωσιν ταύτην ἀνέκοψεν ὁ Τάκης Φαρμακόπουλος διὰ τῆς ἀπὸ 12 Ἀπριλίου 1894 ἐνώπιον τοῦ Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν ἀνακοπῆς του, κατὰ τοῦ Κεντρικοῦ Ταμίου, δι' ἧς ἐξέθηκεν, ὅτι ἡ εἰρημένη δῆλωσις, γενομένη καὶ ὑπογραφείσα παρὰ τοῦ Γραμματέως τοῦ Ταμείου εἶνε ἄκυρος, διότι ἡ δῆλωσις, ὡς δικαστικὴ πράξις, δὲν ἠδύνατο νὰ γεινῇ εἰμὴ μόνον ὑπὸ τοῦ Κεντρικοῦ Ταμίου, ἢ τῶν ἐν ἄρθρῳ 91 Πολ. Δικονομίας προσώπων εἰς ᾧ δὲν συμπεριλαμβάνεται καὶ ὁ Γραμματεὺς τοῦ Ταμείου· ὅτι ἐπίσης ἄκυρος ἐγένετο αὕτη μὴ προσαχθέντος οὐδενὸς ἐγγράφου πρὸς ὑποστήριξιν αὐτῆς· ὅτι εἶνε καὶ ἀναληθὴς αὕτη, διότι ἐνῷ ἀφ' ἐνὸς ἰσχυρίζεται ὁ Ταμίας ὅτι οὔτε χρήματα οὔτε ἐντάλματα, ἢ ἄλλοι τίτλοι εὐρίσκονται εἰς τὰς χεῖρας τοῦ ἀνήκοντα εἰς τὴν ἐν λόγῳ ἐταιρίαν ἀφ' ἑτέρου ὁμολογεῖ, ὅτι εὐρίσκονται εἰς χεῖρας τοῦ χρήματα ἐκ 2.000.000 φρ. κατατεθειμένα ὡς ἐγγυησις καὶ τόκοι τούτων ὡς καὶ φρ. 2.180.000 προερχόμενα ἐκ κρατήσεων ἐκ τῆς ἐργασίας τῆς· ὅτι ἡ ἐταιρία οὐδὲν ὀφείλει εἰς τὸ Δημόσιον, ἀλλὰ τοῦναντίον δικαιοῦται νὰ λάβῃ τὴν ἄνω ποσότητα καὶ ὅτι, ἐπιβληθείσης τῆς κατασχεσεως πρὸ τῆς ἐκκαθαρίσεως τῶν μεταξὺ Δημοσίου καὶ ἐταιρίας λογαριασμῶν, δὲν δύναται νὰ ἐπέλθῃ συμψηφισμός, καθ' ὅσον διὰ τῆς κατασχεσεως ἀπαξενοῦται ἡ ἐταιρία παντὸς δικαιώματος ἐπὶ τῶν κατασχθέντων· ὅτι οὐδὲν κατέβαλεν

ἀχρεωστικῶς τὸ Δημόσιον εἰς τὴν ὀφειλέτιδα ἐταιρίαν, τούτων·
 τίν, ὅτι αὕτη δικαιούται νὰ λάβῃ ἐκτὸς τῆς μὴ πληρωθείσης ἐρ-
 γασίας καὶ διὰ προμήθειαν ὑλικῶν ὑπὲρ τὸ ἑκατομύριον χρυσῶν
 φράγκων· ὅτι τὸ Δημόσιον δὲν δικαιούται νὰ κηρύξῃ αὐτὴν ἐκπώ-
 τον· ὅτι ἡ γενομένη κατάσχεσις δὲν ἀντίκειται εἰς τὸν Νόμον
 ΑΡΜΒ' τοῦ 1884 καθ' ὅσον ὁ νόμος οὗτος οὐδόλως ἀπαγορεύει
 τὴν κατάσχεσιν τῆς ἐγγυήσεως καὶ τῶν κρατήσεων, ὅταν πρόκη-
 ται ν' ἀποδοθῶσι· καὶ ἠτήσατο τὴν ἀκύρωσιν τῆς δηλώσεως καὶ
 τὴν ὑποχρέωσιν τοῦ Κεντρικοῦ Ταμίου ὡς ἀντιπροσώπου τοῦ Δη-
 μοσίου νὰ τῇ πληρώσῃ τὴν κατασχεθείσαν ποσότητα· Ὁ αὐτὸς δὲ
 Τάκης Φαρμακόπουλος διὰ τῆς ἀπὸ 12 Ἀπριλίου 1894 ἐτί-
 ρας ἀνακοπῆς του κατὰ τοῦ Δημοσίου ἐνώπιον τοῦ Πρωτοδι-
 κείου Ἀθηνῶν ἐξέθηκεν, ὅτι συνεπεία τῆς ὡς ἄνω κατασχέσεως
 ὁ Ὑπουργὸς τῶν Οἰκονομικῶν, ὡς ἀντιπρόσωπος τοῦ Δημοσίου
 ἐκοινοποίησεν αὐτῇ τὰς ἀπὸ 17 καὶ 28 Μαρτίου καὶ 5 Ἀπριλίου
 1894 εἰδοποιήσεις, δι' ὧν, ἀγγέλων τὰς ἐπιβληθείσας καὶ παρ'
 ἄλλων κατασχέσεις εἰς χεῖρας τοῦ Δημοσίου κατὰ τῆς αὐτῆς ἐται-
 ρίας, ἀρνεῖται τὴν ὀφειλὴν του πρὸς τὴν ἐν λόγῳ ἐταιρίαν· ὅτι αἱ
 εἰδοποιήσεις αὗται εἶνε ἄκυροι, διότι δὲν φέρουσι τὰ στοιχεῖα
 τοῦ Νόμου, οὐδὲ προσφέρεται ὁ Ὑπουργὸς νὰ ἐνισχύσῃ αὐτάς καὶ
 δι' ὅρκου καὶ ἀναληθεῖς, διότι τὸ Δημόσιον εἶνε ὀφειλέτης εἰς
 τὴν ἐταιρίαν τῶν ἄνω ποσοτήτων ἐντόκως· καὶ ἠτήσατο τὴν ἀκύ-
 ρωσιν τῆς δηλώσεως, ὅπως θεωρηθῇ τὸ Δημόσιον ὀφειλέτης τῆς
 κατασχεθείσης ποσότητος καὶ ὑποχρεωθῇ εἰς τὴν πρὸς αὐτὸν πλη-
 ρωμὴν τῆς.

Συζητήσεως γενομένης, τὸ Πρωτοδικεῖον ἐξέδοτο τὰς ὑπ' ἀριθ.
 4337 καὶ 4338 (1896) ἀποφάσεις ἐρήμην τοῦ Δημοσίου καὶ
 κατ' ἀνακοπὴν τούτου τὴν ὑπ' ἀριθ. 7001 (1896) ὀριστικὴν, δι'
 ἧς, συνεκδικασθεῖσων ἀμφοτέρων τῶν ἀνακοπῶν, ἀπέριψεν ὡς ἄ-
 σκοπον τὴν κατὰ τῶν ἀπὸ 17 καὶ 28 Μαρτίου καὶ 5 Ἀπριλίου
 1894 εἰδοποιήσεων τοῦ Δημοσίου ἀνακοπὴν, δεχθὲν δὲ τὴν ἐτί-
 ραν κατὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 171 (1894) δηλώσεως καὶ ἀκύρωσαν ταύ-
 την, ἐκήρυξεν ὀφειλέτην τὸν Κεντρικὸν Ταμῖον τοῦ εἰς χεῖρας του
 κατασχεθέντος ποσοῦ πρὸς τὸν ἀνακόπτοντα Φαρμακόπουλον.

Ἐκκληθείσης τῆς ἀποφάσεως ταύτης ὑπὸ τοῦ Ὑπουργοῦ τῶν
 Οἰκονομικῶν καὶ τοῦ Κεντρικοῦ Ταμίου, ὡς ἀντιπροσώπων τοῦ Δη-
 μοσίου ἐνώπιον τοῦ Ἐφετερίου Ἀθηνῶν, τοῦτο διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ.
 229 (1897) ἀποφάσεως, ἀπέριψε τὴν ἔφασιν ὡς καὶ τὴν διὰ τῶν
 προτάσεων τοῦ ἀνακόπτοντος ὑποβληθείσαν ἀντίφασιν.

Τῆς ἀποφάσεως ταύτης τὴν ἀντίφασιν αἰτοῦνται ὁ Ὑπουργός

τῶν Οἰκονομικῶν καὶ ὁ Κεντρικὸς Ταμίας ὡς ἀντιπρόσωποι τοῦ Δημοσίου, διὰ τῆς ἀπὸ 12 Μαΐου 1897 αἰτήσεως των διὰ διαφόρους ἄλλους λόγους καὶ ἰδίως διὰ τὸν ἑξῆς :

Διότι ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις παρῆλθεν ἐν σιγῇ καὶ ἀναιτιολογήτως ἀπέρριψε τὸν οὐσιωδέστατον ἰσχυρισμὸν αὐτῶν, ὅτι τὰ εἰς χεῖρας τοῦ Κεντρικοῦ Ταμίου κατασχεθέντα ὑπὸ τοῦ ἀντιδίκου χρήματα εἰσὶν ἐργολαβικά, καθ' ὃ ὀφειλόμενα ὑπὸ τοῦ Δημοσίου εἰς τὴν ἐργολαβίαν τῆς κατασκευῆς τοῦ σιδηροδρόμου Πειραιῶς Ἀθηνῶν Λαρίσσης καὶ ὡς τοιαῦτα κατὰ τὸν Νόμον ΑΡΜΒ' (1884) ἀνεπίδεκτα κατασχέσεως, ἀκύρου καὶ μὴ ὑποχρεούσης καὶ εἰς δηλώσιν τὸν Κεντρικὸν Ταμίαν, καθ' οὗ οὕτω κατὰ τὴν ἀπὸ τῆς ἀνακοπῆς ὁ ἀντίδικος, ὡς ἐρειδομένην ἐπὶ ἀκύρου καὶ ἀπολύτως ἀπαγορευομένης κατασχέσεως, τὴν δὲ πρότασιν ταύτην ἐποίησαντο καὶ πρωτοδίκως καὶ ἐφεσίμως ἄνευ πραγματικῆς ἀντιρρήσεως τοῦ ἀντιδίκου, ὁμολογήσαντος οὕτως αὐτὴν, καὶ ὅμως τὸ Ἐφετεῖον παρῆλθεν ἐν πληρεστάτῃ σιγῇ ἀπορρίψαν τὴν διατάξιν ἐν ἀνάγκῃ τὴν δέουσαν ἀποδείξιν. Πρόδηλον ἀναιτιολόγητον καὶ παραβίασις τῶν οὐσιωδῶν περὶ ἀποδείξεως διατάξεων τῆς Πολ. Δικονομίας, ἐπαγόμενα τὴν ἀναίρεσιν τῆς ἀποφάσεως.

Ἀκοῦσαν, τῶν μὲν πληρεξουσίων τοῦ ἀναίρεσειόντος, ἀναπτύξαντων καὶ προφορικῶς τοὺς λόγους ἀναίρεσεως καὶ αἰτησαμένων τὴν ἀναίρεσιν τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως.

Τῶν δὲ πληρεξουσίων τοῦ ἀναίρεσιβλήτου, ἀντικρουσάντων τοὺς λόγους ἀναίρεσεως καὶ αἰτησαμένων τὴν ἀπόρριψιν τῆς αἰτήσεως ἀναίρεσεως καὶ τοῦ Εἰσαγγελέως. Σκεφθὲν κατὰ τὸν Νόμον

Ἐπειδὴ, ὡς ἀποδεικνύεται ἐκ τοῦ δικογράφου τῆς ἐφέσεως καὶ τῶν ἐγγράφων τοῦ ἀναίρεσειόντος Δημοσίου προτάσεων, τοῦτο ὑπέβαλεν ἐνώπιον τῶν Ἐφετῶν τὴν πρότασιν, ὅτι ἡ παρὰ τοῦ ἀναίρεσιβλήτου ἐπιβληθεῖσα εἰς χεῖρας τοῦ Ταμίου κατάσχεσις ἐγένετο ἐπὶ χρημάτων ὀφειλομένων παρὰ τοῦ Δημοσίου εἰς τοὺς ἐργολάβους, τοὺς ἀναλαβόντας τὴν κατασκευὴν τῆς σιδηρᾶς ὁδοῦ Πειραιῶς Λαρίσσης, καὶ ὅτι τῆς κατασχέσεως ταύτης οὐσῆς ἀκύρου δυνάμει τοῦ Νόμου ΑΡΜΒ', εἰς οὐδεμίαν τὸ Δημοσίον ὑπεχρεοῦτο δηλώσιν. Ἡ πρότασις δ' αὕτη τοῦ Δημοσίου ἦτο οὐσιώδης καὶ ἐπομένως ἐξεταστέα, διότι ὁ νόμος ΑΡΜΒ' ἀπαγορεύων τὴν κατάσχεσιν τῶν παρὰ τοῦ Δημοσίου ὀφειλομένων εἰς ἐργολάβους, ἀναλαβόντας τὴν κατασκευὴν δημοσίου ἔργου, ἀφορᾷ κυρίως τὸ συμφέρον τοῦ Δημοσίου, ὡς σκοπῶν νὰ προστατεύσῃ τὴν ἀπρό-

σκοπτον περάτωσιν τῶν δημοσίων ἔργων, ἀποδεικνυομένη δὲ ἀληθῆς, θὰ ἔφερε τὴν ἀκύρωσιν τῆς ἐνεργηθείσης κατασχέσεως καὶ τὴν μὴ ὑποχρέωσιν τοῦ Δημοσίου πρὸς δόλωσιν, διότι ἡ ὑποχρέωσις αὕτη καὶ αἱ ἐκ τῆς παραμελήσεως αὐτῆς ἐπιβλαβεῖς διὰ τὸ Δημοσίον συνέπειαι, προϋποθέτουσιν ἐγκυρον κατάσχισιν. Ὅθεν τὸ Ἐφετεῖον μὴ λαβὼν ποσῶς ὑπ' ὄψιν, ὥς ἀποδεικνύεται ἐκ τῆς προσβιλλομένης ἀποφάσεως του, τὴν ἀνωτέρω πρότασιν τοῦ ἀναιρεσειόντος Δημοσίου, ἀναιριτέαν κατέστησε τὴν ἀπόφασιν του ταύτην λόγῳ ἀναιτιολογήτου δυνάμει τοῦ ἀρθρου 807 § 6 Πολ. Δικονομίας.

Διὰ ταῦτα

Ἰδὼν καὶ τ' ἀρθρα 210—219, 833, 838 καὶ 839, τῆς Πολ. Δικονομίας.

Ἀναιρεῖ τὴν ὑπ' ἀριθ. 229 τοῦ ἔτους 1897 ἀπόφασιν τοῦ Ἐφετείου Ἀθηνῶν, καὶ παραπέμπει τὴν ὑπόθεσιν πρὸς νέαν συζήτησιν ἐνώπιον τοῦ Ἐφετείου Πατρῶν.

Διατάσσει νὰ γραφῇ ἡ παρούσα εἰς τὸ περιθώριον τοῦ πρωτοτύπου τῆς ἀναιρουμένης ἀποφάσεως καὶ τυπωθῇ δαπάνῃ τοῦ ἀναιρεσιβλήτου, ὃν καταδικάζει καὶ εἰς τὴν δικαστικὴν δαπάνην τοῦ ἀναιρεσειόντος τὴν ἐνώπιον τῶν Ἐφετῶν καὶ τοῦ Ἀρείου Πάγου ἐκ δράχμων ὀγδοήκοντα (80) καθὼς καὶ εἰς τὰ τέλη τῆς σημερινῆς τῆς παρούσης.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις τὴν πέμπτην Ἰουνίου 1898. Ἐδημοσιεύθη δὲ τὴν ὀγδόην (8) Ἰουνίου 1898.

Ὁ Πρόεδρος

Ὁ Γραμματεὺς

Κ. Σημαντήρας

Γ. Καστόρχης

Ἀριθ. 136

Τὸ Δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου

Τμήμα Β'.

Συγκείμενον ἐκ τῶν δικαστῶν Μιχ. Διγενῆ, Ἀντιπροέδρου, (κωλυομένου τοῦ προέδρου) Ἀντ. Μανδραπήλια, Ἰωάν. Δουβουνιώτου, Στ. Ἀνδροπούλου, Β. Παπαδοπούλου, Β. Ροντήρη καὶ Ἰωάν. Τσάτσου, Εἰσηγητοῦ, παρόντων τοῦ τε Ἀντεισαγγελέως Κωνστ. Μανιᾶκη καὶ τοῦ ὑπογραμματέως Π. Βαρουζάκη.

Συνεδριάσαν δημοσίᾳ ἐν τῷ ἀκρατηρίῳ τοῦ κηραστήματος αὐτοῦ τὴν δεκάτην ἑκτὴν Μαΐου 1898, ἵνα δικάσῃ ἐπὶ τῆς ἐξῆς ὑποθέσεως μετὰξὺ

Τοῦ αἰτοῦντος δημοσίου, ἀντιπροσωπευομένου ὑπὸ τοῦ ἐπὶ τῶν Οἰκονομικῶν Ὑπουργοῦ, παρασταθέντος διὰ τοῦ πληρεξουσίου τοῦ Ἀρ. Θεοδωρίδου, Νομικοῦ Συμβούλου· καὶ τῆς καθ' ἧς ἡ αἵτησις Εὐγενίας χήρας Λουκᾶ Δ. Ταμπάκοπούλου, ὡς φυσικοῦ ἐπιτρόπου τῶν ἀνηλίκων τέκνων τῆς Δεσποίνης, Νικολάου, Δημητρούλας καὶ Χρηστίνης, κληρονόμων τοῦ ἀποβιώσαντος πατρὸς τῶν Λουκᾶ Ταμπάκοπούλου, κατοικοῦ Ἀθηνῶν, πενήτησης, παρασταθείσης διὰ τοῦ πληρεξουσίου καὶ ἀντικλήτου τῆς Κ. Σταυροπούλου, δικηγόρου.

Τὸ Δημόσιον διὰ τῆς ἀπὸ 6 Ἰουνίου 1896 ἐνώπιον τοῦ Ἀρείου Πάγου (Τμ. Β') αἰτήσεώς του κατὰ τῆς Εὐγενίας Ταμπάκοπούλου ὑπὸ τὴν ὥς ἄνω ιδιότητά της, ἐξέθηκεν, ὅτι ἐπὶ δίκης περὶ διεκδικήσεως δάσους, ὑφισταμένης ἐκχερεμοῦς μεταξὺ τοῦ Δημοσίου καὶ τῆς ὡς ἄνω ἀντιδίκου του, ἐξεδόθη τελευταῖον ἡ ὑπ' ἀριθ. 247 (1895) ἀπόφασις τοῦ Β' τμήματος τοῦ Ἀρείου Πάγου διατάξασα πραγματογνώμονα καὶ τὸν Γεώργιον Α. Λαμπρινόπουλον, ἀλλ' ἡ οἰκογένεια Λαμπρινοπούλου ἔχει ἀναλάβει ἐργολαβικῶς τὴν προκειμένην δίκην ὡς κατεδείχθη ἐκ τοῦ ὅτι κατὰ τὰς διεξαχθείσας συνεπείᾳ τῆς προεκδοθείσης ὑπ' ἀριθμὸν 176 (1894) ἀποφάσεως τοῦ Δικαστηρίου τούτου ἀποδείξεις οἱ Λαμπρινὸς Γ. Λαμπρινόπουλος καὶ Ἀθανᾶς Α. Λαμπρινόπουλος προέβησαν εἰς πᾶν μέσον διαφθορᾶς τῶν ἐξεταζομένων μαρτύρων· ὅτι ὁ ρηθεὶς πραγματογνώμων Γ. Λαμπρινόπουλος εἶνε υἱὸς τοῦ Α. Γ. Λαμπρινοπούλου καὶ ἀδελφὸς τοῦ Ἀθ. Α. Λαμπρινοπούλου, διατελεῖ δ' ἐν κοινότητι μετ' αὐτῶν ὑπαρχόντων καὶ ἔχει ἄμεσον συμφέρον ἐκ τῆς ἐκδόσεως τῆς δίκης, ὥστε τὸ Δημόσιον δικαιούται νὰ ζητήσῃ τὴν ἐξαίρεσιν αὐτοῦ· καὶ ἤτήσατο ν' ἀντικατασταθῇ ὁ πραγματογνώμων Γ. Α. Λαμπρινόπουλος, ἐπιφυλασσομένου τοῦ Δικαστηρίου περὶ τῶν ἐξόδων

Συζητήσεως γενομένης, τὸ Δικαστήριον τοῦτο ἐξέδοτο τὴν ὑπ' ἀριθ. 395 τοῦ 1896 ἀπόφασιν, δι' ἧς ὑπεχρέωσε τὸ Δημόσιον ν' ἀποδείξῃ καὶ διὰ μαρτύρων, ὅτι ὁ πραγματογνώμων Γ. Α. Λαμπρινόπουλος καὶ οἱ Λαμπρινὸς Γ. Λαμπρινόπουλος καὶ Ἀθαν. Α. Λαμπρινόπουλος πατὴρ καὶ ἀδελφὸς ἐκείνου, μετέχουσιν ἐργολαβικῶς ἐν τῇ περὶ ἧς ἡ πραγματογνώμοσύνη δίκη καὶ ὅτι ζῶσιν ἐν κοινότητι ὑπαρχόντων

Διεξαχθεῖσάν τῶν ἀποδείξεων τούτων καὶ μετὰ τὴν νόμιμον προδικασίαν, εἰσήχθη καὶ αὐθις πρὸς συζήτησιν ἡ προκειμένη ὑπό-

ΑΠΟΦΑΣΕΙΣ ΑΡΕΙΟΥ ΠΑΓΟΥ

66

θεσις, εἰς τὸ ἀκροατήριον τοῦ δικαστηρίου τούτου κατὰ τὴν ἐν ἀρχῇ τῆς παρούσης ἀναφερομένην συνεδρίαν, καθ' ἣν παρέστησαν οἱ τῶν διαδίκων πληρεξούσιοι, οἵτινες διὰ τῶν ἀναγνωσθεισῶν ἐγγράφων προτάσεων τῶν ᾗτήσαντο, ὁ μὲν τοῦ αἰτοῦντος Δημοσίου τὴν παραδοχὴν τῆς αἰτήσεώς του, ὁ δὲ τῆς καθ' ἧς ἡ αἵτησις τὴν ἀπόρριψιν τῆς αἰτήσεως τοῦ Δημοσίου.

Ἀκούσαν αὐτῶν, ἀναπτυσσάντων καὶ προφορικῶς τὰς προτάσεις τῶν ταύτας· καὶ τοῦ Ἀντεισαγγελέως· Διελθὼν τὴν δικογραφίαν· Σκεφθὲν κατὰ τὸν Νόμον.

Ἐπειδὴ ἐκ τῶν καταθέσεων τῶν συνεπείᾳ τῆς ὑπ' ἀριθ. 395 τοῦ 1896 ἀποφάσεως τοῦ Δικαστηρίου τούτου ἐξετασθέντων μαρτύρων τοῦ Δημοσίου, κατὰ τὴν κρίσιν τοῦ Δικαστηρίου, ἀσθενῆ τεκμήρια προέκυψαν ὑπὲρ τοῦ ἰσχυρισμοῦ τοῦ Δημοσίου, ὅτι ὁ Γ. Λαμπρινόπουλος καὶ ὁ πατὴρ καὶ ἀδελφὸς αὐτοῦ ἀνέλαβον ἐργολαβικῶς τὴν διεξαγωγὴν τῆς περὶ ἧς ἡ διαταχθεῖσα πραγματογνωμοσύνη δίκης, ὥστε νὰ ἐλπίζωσιν οὗτοι βεβαίαν καὶ ἄμεσον ὠφέλειαν, εἴαν ἀπαιτεῖ τὸ ἄρθρ. 324 ἐδ. 2 ἐν συνδυασμῷ πρὸς τὸ ἄρθρ. 295 Πολ. Δικονομίας, ἵνα κατασταῇ ὁ πραγματογνώμων ἐξαιρετός· διότι πάντες σχεδὸν οἱ μάρτυρες, καίτοι βεβαιοῦντες, ὅτι οἱ ρηθέντες Λαμπρινόπουλοι δεικνύουν ἐνδιαφέρον ὑπὲρ τῆς καθ' ἧς ἡ αἵτησις, δὲν βεβαιοῦσιν ὅμως καὶ ὅτι πράγματι ἐλπίζουν ἄμεσον καὶ βεβαίαν ὠφέλειαν ἐκ τῆς ἐκβάσεως τῆς δίκης· ἐπομένως ὑπάρχει περίπτωσις νὰ ἐπιβληθῇ τῇ ἐναγούσῃ ἀπαλλακτικὸς ὅρκος, ἀνθ' οὗ ὅμως δεόν νὰ ἐπιβληθῇ ὁ ἐπαγόμενος, καθὼς προτιμώμενος τοῦ ἀπαλλακτικοῦ, ὡς δυνάμενος καὶ νὰ ἀντεπαχθῇ.

Διὰ ταῦτα

Ἰδὼν καὶ τὰρθρ. 351 καὶ ἐπομ. Πολιτ. Δικονομίας.

Ὑποχρεῖ τὴν Εὐγενίαν χήραν Λουκᾶ Δ. Ταμπακοπούλου, ὑπὸ τὴν ιδιότητά της, νὰ δηλώσῃ ἐντὸς δέκα ἡμερῶν ἀπὸ τῆς κοινοποιήσεως τῆς παρούσης ἂν δέχεται, καὶ δεχθεῖσα δώσῃ ἐνώπιον τοῦ Δικαστηρίου τούτου δημοσίᾳ συνεδριάζοντος τὴν πρώτην αὐτοῦ δικάσιμον μετὰ τὴν δῆλωσιν τὸν ἐξῆς ἐπακτὸν ὅρκον· «Ὁ μὲν εἰδυῖα κάλλιστα τὰς εἰς τὴν ψευδορκίαν ἐπιβαλλομένας ποινὰς, ὅτι ὁ πραγματογνώμων Γ. Α. Λαμπρινόπουλος καὶ οἱ Λαμπρινὸς Λαμπρινόπουλος καὶ Ἀθαν. Α. Λαμπρινόπουλος δὲν μετέχουσιν ἐργολαβικῶς ἐν τῇ περὶ ἧς ἡ πραγματογνωμοσύνη δίκη καὶ ὅτι δὲν ζῶσιν οὗτοι ἐν κοινότητι ὑπαρχόντων. Οὕτως εἶη μοι ὁ Θεὸς βοηθὸς καὶ τὸ Ἱερὸν αὐτοῦ Εὐαγγέλιον».

Δοθέντος τοῦ ὅρκου τούτου:

Ἀπορρίπτεται τὴν ἀπὸ 6 Ἰουνίου 1896 αἵτησιν τοῦ Δημοσίου καὶ
Ἐπιφυλάττεται περὶ τῶν ἐξόδων.

Μὴ δοθέντος τοῦ ὁρκου:

Ἐπιφυλάττεται ν' ἀποφασίσῃ ἄλλως.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις τῇ πέμπτῃ Ἰουνίου
1898. Ἐδημοσιεύθη δὲ τῇ δεκάτῃ τρίτῃ (13) Ἰουνίου 1898.

Ὁ Ἀντιπρόεδρος

Ὁ Ὑπογραμματεὺς

Μετ. Δεγενῆς

Π. Βαρουξάκης

Ἀριθ. 137

(Διορισμὸς ἀντιπροσώπων τῆς δικαστικῆς ἀρχῆς)

Ἀριθ. 138

Τὸ Δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου

Τμῆμα Α'.

Συγκείμενον ἐκ τῶν δικαστῶν Κ. Σημαντήρα, προέδρου, Χρ. Κόκκορη, Α. Γκιών, Στ. Ἀνδροπούλου, Π. Μενελάου, Ἰω. Τσάτσου, καὶ Ε. Εὐθυμίου, παρόντων τοῦ τε Ἀντεισαγγελέως Κ. Μανιάκη καὶ τοῦ Γραμματέως Γ. Καστόρχη.

Συνεδριάσαν δημοσίᾳ ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ τοῦ καταστήματος αὐτοῦ τὴν ὀγδόην Ἰουνίου 1898, ἵνα δικάσῃ ἐπὶ τῆς αἵτησεως τοῦ Χαραλάμπους Νικολαΐδου, κατοικοῦ Ἀθηνῶν, παρασταθέντος διὰ τοῦ πληρεξουσίου του Εὐσταθίου Χοῦδᾶ, δικηγόρου, κατὰ τοῦ Δημοσίου, ἀντιπροσωπευομένου ὑπὸ τοῦ ἐπὶ τῶν Οἰκονομικῶν Ὑπουργοῦ, παρασταθέντος διὰ τοῦ πληρεξουσίου του Ἀρ. Γλαράκη, Νομικοῦ Συμβούλου, καὶ κατὰ τοῦ Λεωνίδα Βούλγαρη, κατοικοῦ Ἀθηνῶν, μηδὲλως παρασταθέντος περὶ ἀναίρεσεως τῆς ὑπ' ἀριθ. 597 τοῦ 1891 ἀποφάσεως τοῦ Ἐφετείου Ἀθηνῶν.

Ἀκοῦσαν τοῦ Εἰσηγητοῦ Δικαστοῦ Χρ. Κόκκορη, ἐκθέσαντος τὰς:

Ὁ Λεωνίδας Βούλγαρης διὰ τῆς ἀπὸ 1 Μαΐου 1879 ἐνώπιον τοῦ Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν ἀγωγῆς κατὰ τοῦ Δημοσίου, ἐζήτησε νὰ ὑποχρεωθῇ τοῦτο νὰ τῷ πληρῶσῃ δραχμὰς 15 χιλιάδας ἐντόκως ἀπὸ τῆς ἀγωγῆς, διότι τὴν 6 Μαρτίου 1879 ἐν Ἀθήναις λειτουργοὶ τῆς Ἀστυνομίας καὶ τῆς χωροφυλακῆς εἰσβαλόντες παρνόμως εἰς τὴν οἰκίαν του ἔλαβον εἰς τὴν κατοχὴν των αὐτογνομόνως καὶ ἄνευ τῆς συγκαταθέσεώς του τὰ ἐν αὐτῇ μνημονευόμενα ὄπλα καὶ φυσίγγια ἀξίας δραχμῶν 15,000.

Συζητήσεως γενομένης, τὸ Πρωτοδικεῖον διὰ τῆς ὑπ' 2274 τοῦ 1879 ἀποφάσεως, ἀνέβαλε τὴν συζήτησιν τῆς πρὸς τὸν ἐνάγοντον ἀγωγῆς μέχρι ἐκδικάσεως τῆς κατὰ τοῦ ἐνάγοντος ἐπὶ πᾶσι ὅπλων κατηγορίας.

Μεθ' οὗ ὁ Χαραλάμπος Νικολαΐδης παρενέβη εἰς τὴν πρὸς τὸν ἐνάγοντον δίκην, προσκαλέσας καὶ τὸν ἐνάγοντα ἵνα τὸν ὑποστήσῃ ἐκθέσας, ὅτι ἀπαλλαγέντος τῆς ἐπὶ κλοπῇ ὅπλων κατηγορίας ἐνάγοντος, διετάχθη ἡ ἀπόδοσις τῶν κατασχεθέντων ὅπλων· λοιπῶν εἰδῶν τῶν ἐν τῇ ἀγωγῇ ἀναφερομένων· ὅτι πρὸ τῆς ἀποφάσεως ὁ ἐνάγων ἐξεχώρησεν αὐτῷ τὰ ἐκ τῆς προκειμένης δισαιώματα τοῦ διὰ συμβολαίου, ὅπερ ἐκοινοποιήθη εἰς τὸ Δικαστήριον· καὶ ᾗτήσατο ν' ἀναγνωρισθῇ δικαιοῦχος τῶν ἐκχωρηθέντων ὡς εἴρηται, δικαιωμάτων τοῦ ἐνάγοντος, νὰ γίνῃ δεκτὴ ἡ ἀγωγή καὶ νὰ καταδικασθῇ τὸ Δημόσιον νὰ τῷ ἀποδώσῃ τὰ ἐν τῇ ἀγωγῇ ἀναφερόμενα ὅπλα καὶ πολεμοφόδια ἢ τὴν ἀξίαν αὐτῶν ἐκ τῶν μὲν 15,000. ἔϊτα τὸ Δημόσιον ἀνεκυίνωσε τὴν παρέμβασιν τὴν πρὸς τὸν ἐνάγοντα, αἰτησάμενον, ἵνα ἐν ἡ περιπτώσει γίνῃ δεκταὶ ἡ κατ' αὐτοῦ ἀγωγή καὶ παρέμβασις, νὰ ὑποχρεωθῇ ὁ ἐνάγων νὰ πληρώσῃ εἰς αὐτό, ὅτι τοῦτο ὑποχρεωθῇ τυχὼν πληρώσῃ πρὸς τὸν Νικολαΐδην, καθόσον τοῦ ἐνάγοντος λαβὼν τὰ κατασχεθέντα ὅπλα, ἐξέλιπε τὸ ἀντικείμενον τῆς δίκης.

Συζητήσεως γενομένης, τὸ Πρωτοδικεῖον διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 11 (1880) ἀποφάσεως διέταξεν ἀποδείξεις. Ταύτης δ' ἐκκληθεὶς τὸ Ἐφετεῖον Ἀθηνῶν διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 264 (1887) ἀποφάσεως, ἐπέβαλεν ὄρκον εἰς τὸν παρεμβαίνοντα, οὐ δοθέντος, ἐπέβαλε τοῦτο καὶ εἰς τὸν Ὑπουργὸν τῶν Οἰκονομικῶν.

Μεθ' οὗ τὸ αὐτὸ Πρωτοδικεῖον ἐξέδοτο 1) τὴν ὑπ' ἀριθ. 11 (1888) ἀπόφασιν, δι' ἧς, δικάσαν ἐρήμην τοῦ ἐνάγοντος καὶ παρεμβαίνοντος, ἀπέρριψε τὴν ἀγωγήν καὶ παρέμβασιν καὶ 2) τὴν ὑπ' ἀριθ. 3358 τοῦ 1889 ὁμοίαν δι' ἧς ἀπέρριψε τὴν κατὰ προηγουμένης ἀποφάσεως ἀνακοπὴν τοῦ Λ. Βούλγαρη.

Τὴν ὑπ' ἀριθμὸν 11282 ὡς ἄνω ἀπόφασιν ἐξεκάλεισεν ὁ πρὸς τὸν ἐνάγοντον δίκην· τὴν αὐτὴν δὲ ὡς καὶ τὴν ὑπ' ἀριθ. 3358 ἐξεκάλεισεν ὁ πρὸς τὸν ἐνάγοντον δίκην· τὴν αὐτὴν δὲ μετὰ προηγουμένης συζήτησιν, ἐξέδοτο τὴν ὑπ' ἀριθ. 597 τοῦ 1891 ἀπόφασιν, δι' ἧς, δικάσαν ἐρήμην τοῦ Λ. Βούλγαρη καὶ κατ' ἀντιμωλίαν τοῦ Χ. Νικολαΐδου, ἀπέρριψε τὴν τε ἀγωγήν καὶ τὴν παρέμβασιν.

Τῆς ἀποφάσεως δὲ ταύτης τοῦ Ἐφετερίου τὴν ἀναίρεσιν αἰτήσας ὁ Χ. Νικολαΐδης διὰ τοὺς ἐν τῇ ἀπόφ. 2 Ἰουνίου 1891 αἰτήσας.

του ὡς καὶ τοὺς ἐν τῷ ἀπὸ 6 Ἰανουαρίου 1898 προσθέτω δικογράφῳ περιεχομένους ὡς ἐξῆς λόγους.

I τοὺς ἐν τῷ ἀναιρετηρίῳ.

Διότι ἐσφαλμένως τὸ Ἐφετεῖον καὶ ἐναντίον τῆς διατάξεως τοῦ ἀρθρ. 160 Πολ. Δικονομίας ἐδεχθῇ ἔνστασιν ἀνατρεπτικὴν κατὰ τῆς ἀγωγῆς, ὑπὸ τοῦ Δημοσίου ὑποβληθεῖσαν ἐνώπιον τῶν Ἐφετῶν τὸ πρῶτον μετὰ πολλὰς συζητήσεις καὶ ἀποκρουσθεῖσαν παρ' αὐτοῦ ὡς ἀπαράδεκτον, ἀπέρριψε δὲ τὴν ἀγωγὴν ὡς ἀπαράδεκτον.

Διότι ἐσφαλμένως τὸ Ἐφετεῖον ἀπέρριψε τὴν κυρίαν παρεμβάσιν του ἐπὶ τῷ λόγῳ, ὅτι αὕτη δὲν ἐταυτίζετο κατὰ τὸ αἰτητικὸν μετὰ τῆς ἀγωγῆς, ἐν ᾧ κατὰ Νόμον τοῦτο δὲν εἶναι ἀναγκαῖον, ἀλλὰ δύναται νὰ ἐπιδιωχθῇ διὰ τῆς κυρίας παρεμβάσεως καὶ ἀξιώσις διάφορος μὲν τοῦ ἀντικειμένου τῆς ἀγωγῆς, συναφῆς δὲ καὶ σχετικὴ πρὸς αὐτό.

II τοὺς ἐν τῷ προσθέτῳ δικογράφῳ.

Διότι τὸ Ἐφετεῖον δεχθὲν τὴν ὑπὸ τοῦ Δημοσίου τὸ πρῶτον ἰρισίμως ὑποβληθεῖσαν ἀνατρεπτικὴν ἔνστασιν κατὰ τῆς ἀγωγῆς καὶ κατὰ τῆς κυρίας παρεμβάσεώς του, τὴν στηριζομένην εἰς τὸν λόγον, ὅτι οὐχὶ τὸ ἐναγόμενον Δημόσιον, ἀλλ' οἱ κατασχόντες τὰ ἐπίδικα ὅπλα ὑπάλληλοι εἰσὶν ὑπεύθυνοι εἰς ἀποζημίωσιν, καὶ ἀπορρίψαν τὴν τε ἀγωγὴν καὶ τὴν παρεμβάσιν του, ὡς καὶ τὴν περὶ ἀπαράδεκτου τῆς ἐνστάσεως ταύτης ἀντέστασιν του, παρεβίασε 1) τὰς διατάξεις τοῦ ἀρθροῦ 160 Πολ. Δικονομίας, καθ' ἃς ἐπὶ ποινῇ ἀποκλεισμοῦ δέον νὰ προτείνονται κατὰ τὴν πρώτην συζήτησιν πᾶσαι αἱ κατὰ τῆς ἀγωγῆς ἀναβλητικαὶ ἢ ἀνατρεπτικαὶ ἔνστασεις 2) παρεβίασε τὸ ἀρθρ. 747 Πολ. Δικονομίας, καθ' ὃ νέοι πραγματικοὶ ἰσχυρισμοὶ καὶ πειράσεις ἐπιτρέπονται ἐν τῇ ἐκκλήτῳ δίκῃ, ὅταν αὗται συντελοῦν μόνον πρὸς ἀπολογία κατὰ τῆς ἐφέσεως, ἀλλ' ἐπὶ τοῦ προκειμένου, οὔτε τὸ Ἐφετεῖον βεβαίωσεν, ὅτι ἡ γενομένη δεκτὴ ἀνατρεπτικὴ ἔνστασις τοῦ Δημοσίου συνετέλει μόνον πρὸς ἀπολογία κατὰ τῆς ἐφέσεως, οὔτε ἀκριβὲς εἶναι τοῦτο, διότι ἡ ἔνστασις τοῦ Δημοσίου ἀπέβλεπεν εἰς τὴν ἀπόκρουσιν τῆς ἀγωγῆς καὶ ἔπρεπε νὰ ὑποβληθῇ κατὰ τὴν πρώτην συζήτησιν, 3) παρεβίασε τοὺς περὶ νομιμοποιήσεως κανόνας τοῦ δικαίου, ἐσφαλμένως δεχθὲν, ὅτι ἡ γενομένη δεκτὴ ἀνατρεπτικὴ ἔνστασις τοῦ Δημοσίου ἀπέβλεπε τὴν νομιμοποίησιν τοῦ ἐναγομένου, ἐν ᾧ ἡ ἔνστασις αὕτη ἀνεφέρετο εἰς τὴν οὐσίαν καὶ τὸ βάσιμον ἢ μὴ τῆς ἀγωγῆς.

Διότι τὸ Ἐφετεῖον παραλιπὼν ἐντελῶς νὰ σκεφθῇ καὶ νὰ ἀπαντήσῃ ἐπὶ τοῦ οὐσιώδους ἰσχυρισμοῦ του ὃν διὰ τῶν προτάσεων

καὶ τῆς παρεμβάσεώς του ὑπέβαλε, καὶ ὃν συνωμολόγησε Δημοσίον, ὅτι δηλαδὴ ἡ κυρία παρέμβασίς του ἠγέρθη μὴ πέρας τῆς κατὰ τοῦ Α. Βούλγαρη ποινικῆς δίκης, ὅτε τὰ σχεθέντα ὅπλα, καὶ ἂν κατεσχέθησαν ὡς πειστήρια, εἶχον νὰ εἶναι τοιαῦτα, κατεῖχοντο δὲ ἀδίκως ὑπὸ τοῦ Δημοσίου οὐχὶ ὑπὸ δικαστικῆς τινος ἀρχῆς καὶ ὅτι τὸ Δημοσίον κατὰ συνέπειαν νὰ τῷ παραδῶσῃ ταῦτα, ἀναιτιολόγητον ἀπόφασιν καὶ ἐπομένως ἀναιρετέαν.

Διότι ἡ γενομένη δεκτὴ ἀνατρεπτικὴ τοῦ Δημοσίου ἐκτελεσθῆναι κατὰ τῆς ἀγωγῆς τοῦ Α. Βούλγαρη ὡς προσωπικῆς ἀγωγῆς ἀποζημιώσεως δὲν ἠδύνατο νὰ ἀντιταχθῇ κατὰ τῆς παρεμβάσεως του, ὅτε ἀποτελούσης διεκδικητικὴν ἀγωγὴν νομίμως ἀπευθυνθεῖσαν κατὰ τοῦ κατόχου Δημοσίου, τὸ Ἐφετεῖον ὅμως ἐδέχθη ἔνστασιν τοῦ Δημοσίου καὶ ἀπέρριψεν ὡς ἀπαράδεκτον τὴν κυρίαν παρέμβασιν αὐτοῦ, δι' οὗς λόγους ἀπέρριψε καὶ τὴν παρεμβασὶν ἀγωγῆς τοῦ Α. Βούλγαρη· οὕτως ὅμως ἀποφηνάμενοι βίοσι τὰς διατάξεις τοῦ Νόμου καὶ τῆς Πολ. Δικονομίας διεκδικητικῆς ἀγωγῆς, καθ' ἃς ἐπὶ διεκδικήσεως ἐναγόμενον ὁ κατέχων ἢ ὁ δολίως παύσας κατέχων.

Διότι ἐσφαλμένως τὸ Ἐφετεῖον ἀπέρριψε τὴν κυρίαν παρέμβασιν του, ἐπὶ τῷ λόγῳ, ὅτι αὕτη δὲν ἐταυτίζετο κατὰ τὴν ἀποφασιστικὴν μετὰ τῆς ἀγωγῆς τοῦ Α. Βούλγαρη, ἐνῷ κατὰ τὸν νόμον τοῦτο δὲν εἶνε ἀναγκαῖον, ἀλλὰ δύναται νὰ ἐπιδιωχθῇ διὰ τὴν κυρίαν παρεμβάσεως καὶ ἀξίωσις διάφορος μὲν τῆς διὰ τῆς ἀγωγῆς ἐπιδιωκομένης, συναφῆς δὲ καὶ σχετικὴ πρὸς αὐτήν.

Ἀκοῦσαν τοῦ πληρεξουσίου τοῦ ἀναιρεσειόντος, ἀναπτύσσοντες καὶ προφορικῶς τοὺς λόγους τῆς ἀναίρεσεως καὶ αἰτησάμενοι ἀναίρεσιν τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως, τοῦ πληρεξουσίου παρισταμένου ἐκ τῶν ἀναιρεσιβλήτων Δημοσίου αἰτησάμενοι ἀπόρριψιν τῆς αἰτήσεως· καὶ τοῦ Ἀντισταγγελέως Σκεφθέντος καὶ ἀπορριπτέου.

Ἐπειδὴ ἡ προταθεῖσα κατὰ τὴν πρώτην τοῦ Ἐφετείου ἐκτελεσθῆναι ἔνστασις τοῦ Δημοσίου κατὰ τῆς ἀγωγῆς, ὅτι ἐκ τῶν ἐκτελεσθέντων τῶν δικαστικῶν ὑπαλλήλων δὲν εὐθύνεται, ὁρθῶς ἐκτελεσθῆναι τὴν δεκτὴν ὡς συντελοῦσα πρὸς ἀπόκρουσιν τῆς ἐφέσεως καὶ ὑποστήριξιν τῆς πρωτοδίκου ἀποφάσεως κατὰ τὸ ἀρθρ. 747 § 2 Πολ. Δικονομίας. Τὸ ἔρεισμα δὲ τοῦτο τῆς ἀποφάσεως ἀρκεῖ πρὸς ὑποστήριξιν τῆς ἐπομένως οἱ σχετικοὶ λόγοι ἀναίρεσεως ὡς μὴ βέβαιον ἀπορριπτέον.

Ἐπειδὴ, ἀφοῦ ἡ παρέμβασις, σκοποῦσα τὴν ἀναγνώρισιν

κυριότητος τοῦ ἀναίρεσιόντος ἐπὶ τῶν ἐπιδίκων ὕπλων ἢ πολεμοφοδίων, εἶνε πραγματικῇ, δὲν ἔχει συνάφειαν μὲ τὴν κυρίαν ὑπόθεσιν, οὕσαν προσωπικὴν, ὡς ἐρείδομένην εἰς ἀποζημίωσιν κατὰ τοῦ Δημοσίου διὰ τὴν ἀφαίρεσιν τῶν ἀνωτέρω πραγμάτων ὑπὸ τῶν δικαστικῶν ὑπαλλήλων· ἐπομένως ὀρθῶς τὸ Ἐφετεῖον συμφώνως μὲ τὸ ἄρθρ. 233 τῆς Πολ. Δικονομίας ἀπέρριψεν ὡς ἀναπαράδεκτον τὴν παρέμβασιν.

Ἐπειδὴ, ἀφοῦ ὡς ἀπαράδεκτος ἀπερρίφθη ἡ παρέμβασις, τὸ Ἐφετεῖον δὲν ὤφειλε νὰ ἀπαντήσῃ εἰς τὴν αἴτησιν τοῦ παρεμβαίνοντος, ὅτι τὰ ἐπίδικα ἀντικείμενα κατείχοντο ὑπὸ τοῦ Δημοσίου παρανόμως, ὡς ἀνήκοντα εἰς αὐτὸν μετὰ τὴν ἄρσιν τῆς κατασχέσεως· ἐπομένως ὁ περὶ ἀναιτιολογήτου λόγος, ὡς μὴ βάσιμος, ἀπορριπτέος καθίσταται.

Ἐπειδὴ τὸ Ἐφετεῖον τὴν διεκδικητικὴν ἀγωγὴν τοῦ παρεμβαίνοντος δὲν ἀπέρριψε δι' οὓς λόγους καὶ τὴν προσωπικὴν ἀγωγὴν τοῦ ἐνάγοντος, ὡς ἰσφαλμένως παραπονεῖται ὁ αἰτῶν, καθότι τὴν μὲν παρέμβασιν ὡς πρὸς τὴν ἐπιδοθητικὴν αἴτησιν τῆς ἀποζημιώσεως ἀπέρριψε δι' οὓς λόγους καὶ τὴν ἀγωγὴν, ὅτι δὲν εὐθύνεται τὸ Δημοσίον διὰ τὰς πράξεις τῶν δικαστικῶν ὑπαλλήλων, ὡς πρὸς δὲ τὴν διεκδίκησιν ἀπέρριψε τὴν παρέμβασιν ὡς ἀπαράδεκτον καὶ μὴ συναφῇ μὲ τὴν κυρίαν ὑπόθεσιν· ἐπομένως οἱ σχετικοὶ λόγοι, ὡς στηριζόμενοι εἰς ψευδῇ προϋπόθεσιν, εἶνε, ὡς μὴ βάσιμοι, ἀπορριπτέοι.

Διὰ ταῦτα,

Ἀπορρίπτει τὴν αἴτησιν ἀναίρεσεως τοῦ Χαραλ. Νικολαΐδου, κατὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 597 (1891) ἀποφάσεως τῶν ἐνταῦθα Ἐφετῶν.

Καταδικάζει αὐτὸν εἰς τὰ ἐξοδα τοῦ Δημοσίου μετριαζόμενα εἰς δραχμὰς τεσσαράκοντα πέντε (45), τὰ τέλη καὶ τὸ πρόστιμον.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθῆναις τῇ δεκάτῃ τρίτῃ (13) Ἰουνίου 1898. Ἐδημοσιεύθη δ' ἐκτάκτως τῇ δεκάτῃ πέμπτῃ (15) Ἰουνίου 1898 ὥρα 11 π. μ.

Ὁ Πρόεδρος
Κ. Σημαντήρας

Ὁ Γραμματεὺς
Γ. Καστόρχης

Ἄρθ. 139

Τὸ Δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου

Τμῆμα Α'.

Συγκείμενον ἐκ τῶν δικαστῶν Κωνστ. Σημαντήρα, Προέδρου, Ἰω. Δουβουνιώτου, Χρ. Κόκκορη, Ἀνδ. Γκιών, Παν. Μενελάου, Μιλτ. Ἡλιάδου καὶ Ξεν. Εὐθυμίου· παρόντων τοῦ τε Εἰσαγγε-

λέως Δημ. Τσιθανοπούλου καὶ τοῦ Γραμματέως Γεωργ. Καστόρχη.

Συνεδριάσαν δημοσίᾳ ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ τοῦ καταστήματος αὐτοῦ τὴν πρώτην Ἰουνίου 1898, ἵνα δικάσῃ ἐπὶ τῆς αἰτήσεως τοῦ Ἀναστ. Παπαγιάννη, κατοίκου Πατρῶν, παρσταθέντος διὰ τῶν πληρεξουσίων τοῦ Ἰω. Ἀντωνοπούλου καὶ Ξεν. Ψαρρά, δικηγόρων, κατὰ τοῦ δήμου Πατρέων, ἀντιπροσωπευομένου ὑπὸ τοῦ δημάρχου αὐτοῦ, παρσταθέντος διὰ τοῦ πληρεξουσίου τοῦ Ἀχιλ. Διογενεΐδου δικηγόρου. περὶ ἀναιρέσεως τῆς ὑπ' ἀριθ. 1166 τοῦ 1896 ἀποφάσεως τοῦ Ἐφετερίου Πατρῶν.

Ἀκοῦσαν τοῦ Εἰσηγητοῦ Δικαστοῦ Ἀνδρ. Γκιών, ἐκθέσαντος τὰδε :

Ἡ Ἀνάστος Παπαγιάννης, ἐκτελὼν τὰ ὑπ' ἀριθ. 35.700 καὶ 36.172 δύο συμβόλαια τοῦ συμβολαιογράφου Πατρῶν Ν. Θωμοπούλου, ἐπέταξε τὸν δήμον Πατρέων νὰ τῷ πληρώσῃ κατὰ μὲν τὸ ὑπ' ἀριθ. 35.700 συμβόλαιον ἐν συνόλῳ κεφάλαιον, τόκους καὶ ἐπιτόκια δρ. νέας 131,266 καὶ 66)00 ἐντόκως ἀπὸ τῆς 14 Ἀπριλίου 1895, κατὰ δὲ τὸ ὑπ' ἀριθ. 36.172 ἕτερον συμβόλαιον ἐν συνόλῳ δρ. νέας 57,273 καὶ 60)00 ἐντόκως ἀπὸ τῆς 22 Ἀπριλίου 1895, καὶ συνεπείᾳ τούτων κατέσχευεν ἀναγκαστικῶς τὸ ἐν θέσει Μαρκάτος καὶ εἰς τὸ 24ον τετράγωνον τῆς κάτω πόλεως Πατρῶν κείμενον ἐνυπόθηκον κτῆμα τοῦ δήμου Πατρέων. Τὰς ἐπιταγὰς ταύτας καὶ τὴν ἐνεργουμένην διαδικασίαν τῆς ἐκτελέσεως ὁ δήμος Πατρέων ἀνέκοψε διὰ τῆς ἀπὸ 9 Ἰουλίου 1895 ἀνακοπῆς του, ἀπευθυνθείσης κατὰ τοῦ Ἀν. Παπαγιάννη ἐνώπιον τοῦ Πρωτοδικείου Πατρῶν, ἐπὶ λόγοις 1) ὅτι ὁ Α. Παπαγιάννης δὲν δικαιούται νὰ λάβῃ ἐκ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 35,700 συμβολαίου δραχ. 131.266 66)00 ἐντόκως ἀπὸ τῆς ἐπιταγῆς, καθότι αἱ δραχ. 70.000 παλαιαὶ ἰσοδυναμοῦσι πρὸς δρ. νέας 62,300 καὶ οὐχὶ 63.000 ὡς αὐτὸς ὑπολογίζει, ὀφείλονται δὲ καὶ τόκοι ἀπὸ τῆς συνάψεως τοῦ δανείου, ἀνερχόμενοι μετὰ τοῦ κεφαλαίου εἰς δραχ. 100.943 36)00, ἐξ ὧν ἀφαιρουμένων δρ. 280, ἀς ἐπὶ πλέον ἔλαβεν ὁ ἐπιτάσσων, ὀφείλονται δραχ. 100,663 καὶ 36)00. Ἐπίσης δὲν δικαιούται νὰ λάβῃ ἐκ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 36,172 δραχ. 57.273 καὶ 60)00, διότι τὸ κεφάλαιον τοῦ χρέους τούτου ἐκ δραχ. 30.000 δὲν εἶνε δρ. νέαι 27.000 ὡς ὑπολογίζει ὁ ἐπιτάσσων, ἀλλὰ μόνον δρ. 26,700, ἀνερχόμεναι μετὰ τῶν ὀφειλομένων τόκων ἐν ὅλῳ εἰς δραχ. 43,261 καὶ 41)00· κακῶς δ' ὑπολογίζει τόκους ἐπὶ τόκων, ἐνῷ τὸ συμβόλαιον οὐδὲν ἀναφέρει περὶ τοιούτων, ὡς ἐπίσης κακῶς ἀνατοκίζει ἀπὸ πάσης ἐπιταγῆς τὸ κεφάλαιον, οὔτε ὀφείλονται τὰ ὑπέρογκα ἔξοδα ἐπιταγῶν, ἕτινα ὁ ἐπιτάσσων ἀπαιτεῖ. 2) ὅτι τὸ οἰκόπεδον τὸ κατὰ

σχεθὲν μετὰ τῆς ἐπ' αὐτοῦ ἀγορᾶς, τῶν οἰκοδομῶν κτλ. παρεχωρηθῆν ὑπὸ τοῦ Δημοσίου εἰς τὸν δῆμον πρὸς ἔγερσιν λιθοκτίστου ἀγορᾶς· ἐδωδὶμὼν τῆς πόλεως Πατρῶν, ἣν καὶ ἔκτισεν ὁ Δῆμος καὶ ἐπομένῳς ἀπετέλεσεν αὕτη μέρος τῆς ἀκινήτου περιουσίας αὐτοῦ τῆς προωρισμένης· διὰ δημοσίαν ὠφέλειαν καὶ εἶνε κατὰ νόμον ἀδιάθετος καὶ ἀναπαλλοτριώτος, ἐπομένῳς εἶνε ἄκυρος ἡ ὑποθήκευσις αὐτῆς καὶ ἡ κατάσχσεις, 3) ὅτι ἄκυρος ἐπίσης εἶνε ἡ τε ὑποθήκευσις καὶ ἡ ἐπισπευδομένη ἀναγκαστικὴ ἐκποίησης, διότι μετὰ τὴν δημοσίευσιν τοῦ ἀπὸ 24 Ἰανουαρίου 1852 νομοῦ περὶ ἐξοφλήσεως τῶν δημοτικῶν χρεῶν ἀπεκλείσθη πᾶσα ὑποθήκευσις· καὶ ἐκποίησης τῆς ἀκινήτου περιουσίας τῶν Δήμων, ὅταν μάλιστα αὕτη δὲν συμπεριλαμβανῆται εἰς τὸν προϋπολογισμὸν ὡς ἐκποιητέα καὶ ἀποτελοῦσα μέρος τῶν τακτικῶν ἢ ἐκτάκτων δημοτικῶν προσόδων, ὧν εἶνε κατὰσχτέον τὸ πεμπτημόριον· καὶ ἡτήσαστο νὰ περιορισθῇ τὸ διὰ τῶν ἀνακοπτομένων ἐπιταγῶν ζητούμενον ποσὸν τοῦ χρέους πῶ μὲν ὑπ' ἀριθμὸν 35,700 συμβολαίου εἰς δραχμὰς νέας 100, 663 καὶ 36)00, τοῦ δὲ ὑπ' ἀριθ. 36,172 εἰς δραχ. νέας 43. 141 καὶ 41)00 νὰ κηρυχθῇ ἄκυρος ἡ ὑποθήκευσις καὶ ἡ ἐπιβληθεῖσα ἀναγκαστικὴ κατάσχσεις καὶ ὁ ἐπισπευδόμενος πλειστηριασμὸς καὶ ἄκυρωθῇ ἡ διαδικασία τῆς ἐκτελέσεως.

Τὴν ἀνακοπὴν ταύτην ἀπέριψε τὸ Πρωτοδικεῖον διὰ τῆς ὑπ' 3641 (1895) ἀποφάσεως, ἀλλὰ τὴν ἀπόφασιν αὐτὴν ἐπὶ τῇ ἐρίσει τοῦ ἀνακόπτοντος Δήμου τὸ Ἐφετεῖον Πατρῶν διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 1166 (1896) ἀποφάσεως μεταρρυθμίσκειν ὁλοσχερῶς, ἠκύρωσε τὴν κατάσχσεις καὶ περιώρισε τὰς ἐπιταγὰς τὴν μὲν εἰς δρ. 100,976 καὶ εἰς τόκους τοῦ ἐκ δραχ. 62 300 κεφαλαίου πρὸς 12 ο)ο ἐτησίως ἀπὸ τῆς ἐπιταγῆς, τὴν δὲ εἰς δραχ. 43,330 καὶ τοὺς τόκους τοῦ ἐκ δραχ. 26,700 κεφαλαίου πρὸς 12 ο)ο ἐτησίως ἀπὸ τῆς ἐπιταγῆς.

Τῆς ἀποφάσεως ταύτης τοῦ Ἐφετείου τὴν ἀναίρεσιν αἰτεῖται, ὁ καθ' οὗ ἡ ἀνακοπὴ Ἄντ. Πικραγιάννης διὰ τῆς ἀπὸ 4 Δεβρίου 1896 αἰτήσεώς του διὰ τοὺς ἐν αὐτῇ περιεχομένους ὡς ἐξῆς λόγους.

Διότι οὐχὶ ὀρθῶς ἡρμήνευσε τὸ Ἐφετεῖον καὶ ἐσφαλμένως ἐφήρμασε τὸν ἀπὸ 24 Ἰανουαρίου 1852 καὶ τὸν ΒΓΓΑ' ἐρμηνευτικὸν αὐτοῦ νόμον παραδεξάμενον, ὅτι ὁ δανειστής τοῦ Δήμου ἐπὶ ὑποθήκῃ ἀκινήτου αὐτοῦ κτήματος, δὲν δύναται νὰ ἐπιδιώξῃ τὴν ἐκτέλεσιν τῆς κατ' αὐτοῦ ἀπαιτήσεώς του ἐπὶ τοῦ ἐνυποθήκου κτήματος καὶ μόνον καὶ γενικὸν μέσον ἔχει τὸ δικαίωμα τῆς κατα-

ΑΠΟΦΑΣΕΙΣ ΑΡΕΙΟΥ ΠΑΓΟΥ

67

σχέσεως εἰς χεῖρας τοῦ δημοτικοῦ εἰσπράκτορος ἐπὶ τοῦ πεμπτημορίου τῶν εἰσπράξεων τοῦ Δήμου, ἐνῷ διὰ τῶν νόμων τούτων σκοπεῖται μόνον ὁ κανονισμὸς τοῦ τρόπου τῆς κατασχέσεως ἐπὶ τῶν ἐτησίων προσόδων τῶν δήμων τῆς ὑπὸ τῶν δανειστῶν αὐτοῦ ἐπιβλαλλομένης· ἄλλως δεόν νὰ ὑποτεθῇ, ὅτι ὑπ' αὐτῶν κατηργήθη τὸ δικαίωμα τῶν δήμων πρὸς δανεισμὸν κατὰ τὰς νομίμους διατυπώσεις ἐπὶ ὑποθήκῃ ἀκινήτων αὐτῶν κτημάτων, ὅπερ οὔτε προκύπτει ἐκ τῶν νόμων τούτων, καὶ ἐπομένως ἡ διὰ τῆς ἀνωτέρω ἀποφάσεως ἐρμηνεία καταγίνεται εἰς τὸ ἄτοπον, ὅτι καίτοι δὲν ἀποκρούει τὸ κύρος τῆς χορηγηθείσης αὐτῇ ὑποθήκης ἐπὶ τοῦ ἀκινήτου κτήματος τοῦ Δήμου, δὲν ἐπιτρέπεται ὅμως ἡ τῆς ἀπαιτήσεώς του ἐκτέλεσις ἐπὶ τοῦ ἐνυποθήκου κτήματος.

Διότι οὐχὶ ὀρθῶς ἀπέρριψε τοὺς ἐπιταχθέντας τόκους τῶν τόκων τῶν ἀπαιτήσεών του, ἐνῷ ἐν τοῖς δανειστικοῖς συμβολαίοις, συμπεφώνηται, ὅτι ὀφείλονται τοιοῦτοι ἀπὸ τῆς καθυστερήσεως τῶν ἐτησίων τόκων των, καὶ διότι τὰ δανειστικὰ συμβόλαια εἶνε προγενέστερα τοῦ νόμου ΠΣΕ' καὶ ἐπομένως μὴ νομίμως ἐδόθη αὐτῷ ὁπισθενεργὸς δύναμις καὶ ἐπὶ συμφωνιῶν πρὸ αὐτοῦ λαβουσῶν χώραν περὶ πληρωμῆς ἐπιτοκίων.

Ἀκοῦσαν τῶν πληριζουσίων τοῦ ἀναιρεσιόντος, ἀναπτυξάντων καὶ προφορικῶς τοὺς λόγους τῆς ἀναιρέσεως καὶ αἰτησαμένων τὴν ἀναιρέσιν τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως, τοῦ πληρεξουσίου τοῦ ἀναιρεσιβλήτου Δήμου αἰτησαμένου τὴν ἀπόρριψιν τῆς αἰτήσεως καὶ τοῦ Εἰσαγγελέως· Σκεφθὲν κατὰ τὸν νόμον.

Ἐπειδὴ ὁ Νόμος τῆς 25 Ἰανουαρίου 1852 περὶ ἐξοφλήσεως τῶν χρεῶν τῶν δήμων, ἐν συνδυασμῷ πρὸς τὸν ἐρμηνεύσαντα τὸ ἄρθρον αὐτοῦ ἔδαφ γ' Νόμον ΒΤΪΑ' τοῦ 1896 ὀρίζει, ὅτι οἱ ἔχοντες κατὰ τινας δήμου ἀπαιτήσεις, στηριζομένους εἰς ἐντάλματα νομίμως ἐκδεδωμένα, εἰς δικαστικὰς τελεσιδικίους ἀποφάσεις ἢ ἄλλα ἐκτελεστὰ ἐγγράφα ὀφείλουσι πρὸ τῆς ἐπιψηφίσεως τοῦ προϋπολογισμοῦ νὰ κάμωσι δι' ἀναφορὰς πρὸς τὸν δήμαρχον αἴτησιν περὶ πληρωμῆς, οὗτος δὲ λαμβάνων τὴν ἀναφορὰν, ὀφείλει νὰ σημειώσῃ ἐν τῷ προϋπολογισμῷ τοῦ ἐπομένου ἔτους τὰ ἀπαιτούμενα πρὸς ἐξόφλησιν, ἄλλως οἱ πιστωταὶ ἔχουσι δικαίωμα νὰ κάμωσι κατὰ σχεσιν εἰς χεῖρας τοῦ δημοτικοῦ εἰσπράκτορος δι' ἀνάλογον ποσὸν ἐπὶ τοῦ πεμπτημορίου τῶν ἐκ τακτικῶν ἢ ἐκτάκτων προσόδων τοῦ δημοτικοῦ προϋπολογισμοῦ εἰσπράξεων τοῦ ἔτους ἐκείνου καὶ τῶν ἐπομένων.

Ἐπειδὴ διὰ τῶν διατάξεων αὐτῶν, προνοήσας ὁ Νόμος οὕτως ἅψ' ἐνὸς περὶ τῆς διατηρήσεως τῶν ἀπαιτουμένων

πόρων τῶν δῆμων πρὸς συντήρησιν αὐτῶν, ἀφ' ἑτέρου δὲ περὶ τῆς ἐξοφλήσεως ἐν γένει τῶν χρεῶν τῶν δῆμων καὶ ὁρίσας ἴδιον, ὡς ἐξετέθη, τῆς ἐξοφλήσεως αὐτῶν τρόπον καὶ τὴν περιουσίαν, ἀφ' ἧς δύνανται ταῦτα νὰ πληρωθῶσιν, ἀπέκλεισεν ἀναγκασίως πάσης ἄλλης περιουσίας τῶν δῆμων ἐκποίησιν, συνεπῶς δὲ καὶ τὴν ὑποθήκευσιν καὶ ἀναγκαστικὴν ἐκποίησιν τῶν ἀκινήτων αὐτῶν, καὶ κατήργησε πᾶσαν διάταξιν προηγουμένου νόμου ἀντικειμένην εἰς τοῦτο· ὅθεν συνφῶς τούτοις καὶ τὸ δικαστήριον τῆς οὐσίας ἀποφηνάμενον, ὁρθῶς τὸν νόμον ἡρμήνευσε καὶ ἐφήρμοσεν, ἀνυπόστατος δὲ ὁ ἀντίθετος λόγος ἀναίρεσεως.

Ἐπειδὴ, ὡς ἐξάγεται ἐκ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως, ἐκτιμήσαν τὸ Ἐφετεῖον τὸ περιεχόμενον τῶν δανειστικῶν συμβολαίων, ἰδέξατο, ὅτι δὲν ἀποδεικνύεται ἐξ αὐτῶν συμφωνία περὶ πληρωμῆς τόκου ἐπὶ τῶν τόκων, ἢ περὶ τούτου δὲ ἐκτίμησις τοῦ δικαστηρίου τῆς οὐσίας, ἀναγομένη ἀπλῶς εἰς πράγματα καὶ οὐδένα προσβάλλουσα τοῦ δικαίου κανόνα, διαφεύγει τὸν ἔλεγχον τοῦ Ἀρείου Πάγου· ἀπαράδεκτος ἄρα ὁ σχετικὸς λόγος ἀναίρεσεως (ἄρθρ. 810 Πολ. Δικονομίας).

Διὰ ταῦτα

Ἰδὼν καὶ τ' ἄρθρα 210, 219 καὶ 830 τῆς Πολ. Δικονομίας.

Ἀπορρίπτει τὴν προκειμένην ἀναίρεσεως αἴτησιν τοῦ Ἀνάστου Παπαγιάννη κατὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 1166 τοῦ 1896 ἀποφάσεως τοῦ Ἐφετείου Πατρῶν καί·

Καταδικάζει τὸν ἀναιρεσείοντα εἰς τὰ δικαστικὰ ἔξοδα τοῦ ἀναιρεσιβλήτου Δήμου, περιοριζόμενα εἰς δραχ. πενήτην (50), εἰς τὰ τέλη τῆς σημάτων καὶ εἰς τὸ νόμιμον παράβολον.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις τῇ δεκάτῃ (10) Ἰουνίου 1898. Ἐδημοσιεύθη δ' ἐκτάκτως τῇ δεκάτῃ πέμπτῃ Ἰουνίου 1898. καὶ ὥρα 11 π. μ.

Ὁ Πρόεδρος

Κ. Σημαντήρας

Ὁ Γραμματεὺς

Γ. Καστόρχης

Ἀριθ. 140

Τὸ Δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου

Τμῆμα Α'.

Συγκείμενον ἐκ τῶν Δικαστῶν Κωνστ. Σημαντήρα, Προέδρου, Χρ. Κόκκορη, Ἀνδρ. Γκιών, Σ. Ἀνδροπούλου, Π. Μενελάου, Ἰω. Τσάτσου καὶ Ξεν. Εὐθυμίου· παρόντων τοῦ τε Ἀντεισαγγελέως Κωνστ. Μανιάκη καὶ τοῦ Γραμματέως Γ. Καστόρχη.

Συνεδρίασαν δημοσίᾳ ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ τοῦ κατὰ τὸν νόμον

τοῦ, τὴν ὁγδόην Ἰουνίου 1898, ἵνα δικάσῃ ἐπὶ τῆς αἰτήσεως τοῦ Δημοσίου, ἀντιπροσωπευομένου ὑπὸ τοῦ Ὑπουργοῦ τῶν Οἰκονομικῶν, ἐδρεύοντος ἐν Ἀθήναις, παρασταθέντος διὰ τοῦ πληρεξουσίου τοῦ Ἐμμ. Λυκούδη, Νομικοῦ Συμβούλου, κατὰ τῶν Γεωργίου, Ἰωάννου καὶ Κωνστ. Α. Κουτσοπετάλων, κατοίκων Λειβαδείας, παραστασθέντων διὰ τοῦ πληρεξουσίου των Νικολάου Μοσχοβάκη, δικηγόρου· περὶ ἀναίρεσεως τῆς ὑπ' ἀριθ. 2950 τῆς 29 Δεκεμβρίου 1893 ἀποφάσεως τοῦ Δικαστηρίου τῶν ἐν Ἀθήναις Ἐφετῶν.

Ἀκοῦσαν τοῦ Εἰσηγητοῦ δικαστοῦ Α. Γκιῶν, ἐκθέσαντος τὰς:

Τὸ Δημόσιον, διὰ τῆς ἀπὸ 2 Αὐγούστου 1889 ἐνώπιον τοῦ Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν ἀγωγῆς κατὰ τῶν ἀναίρεσιβλήτων, ἐξέθηκεν, ὅτι ἐν τῇ περιφερείᾳ Λειβαδείας κεῖται ἔθνικόν λειβαδίον, ἥτοι γαίαι ἀκαλλιεργήτοι, ἐκτάσεως στρεμμάτων πλέον τῶν τριῶν χιλιάδων, ὅπερ περιελθὼν εἰς τὴν κατοχὴν καὶ κυριότητα τοῦ Δημοσίου δικαιοῦματι πολέμου καὶ δυνάμει χρησικτησίας ὡς ἀνήκον πρὸ τοῦ 1821 εἰς Ὀθωμανοὺς, κατείχετο ἔκτοτε διανοίᾳ κυρίου καὶ καλῇ τῇ πίστει ὑπὸ τοῦ Δημοσίου ἐπὶ τριάκοντα καὶ πλέον ἔτη, ἐνοικιάζοντος αὐτὸ εἰς διαφόρους πρὸς βύσκησιν, ἐν οἷς καὶ πρὸς τοὺς ἐναγόμενους· οὗτοι ὅμως κατὰ τὸ ἔτος 1864 κατέλαβον ἀνθαίρετως αὐτὸ διὰ τῶν ποιμνίων καὶ χονδρῶν ζώων των ἀρνούμενοι ν' ἀναγνωρίσωσι κύριον τὸ Δημόσιον, κατ' ἀκολουθίαν τοῦτο διακαίουται νὰ διεκδικήσῃ τὸ ὡς ἄνω λειβαδίον, διότι ὅλη ἡ ἔκτασις, ἐν ἣ τοῦτο κεῖται, ἀνεγνωρίσθη ὡς ἔθνικῇ, λαμβάνοντος τοῦ Δημοσίου φόρον ἐπικαρπείας, πολλοὶ δὲ ἐν οἷς καὶ οἱ ἐναγόμενοι ὑπέβηλον δηλώσεις πρὸς ἀπόκτησιν κυριότητος, ὅτι οἱ ἐναγόμενοι, ὡς κακῆς πίστεως κάτοχοι, ὀφείλουσι ν' ἀποδώσωσιν εἰς τὸ Δημόσιον καὶ τὰ εἰσοδήματα, ἅτινα ἔλαβον ἐκ τοῦ ἐπιδίκου λειβαδίου, ἢ ἡδύνατο νὰ λάβῃ τὸ Δημόσιον ἐνοικιάζον αὐτὸ πρὸς δραχμὰς 2000 κατ' ἔτος ἀπὸ τοῦ 1864, ἢ κατ' ἐκτίμησιν πραγματογνωμόνων καὶ ἠτήσατο ν' ἀναγνωρισθῇ κύριον τοῦ ἀνωτέρω λειβαδίου, νὰ ὑποχρεωθῶσιν οἱ ἐναγόμενοι ν' ἀποδώσωσιν αὐτὸ εἰς τὸ Δημόσιον, διατασσομένης τῆς βιαίας ἀποβολῆς των καὶ τῆς ἐγκαταστάσεως τοῦ Δημοσίου, νὰ ὑποχρεωθῶσι προσέτι νὰ τῷ πληρώσωσιν ἀλληλεγγύως δρ. 2000 κατ' ἔτος ἀπὸ τοῦ 1864 λόγῳ εἰσοδημάτων, ἢ κατ' ἐκτίμησιν πραγματογνωμόνων μετὰ τοῦ τόκου ἀπὸ τῆς ἀγωγῆς.

Συζητήσεως γενομένης, τὸ Πρωτοδικεῖον ἐξέδοτο τὰς ἐξῆς ἀποφάσεις· 1) τὴν ὑπ' ἀριθ. 11.468 (1889) δι' ἧς ὑπεχρέωσε τὸ μὲν Δημόσιον ν' ἀποδείξῃ καὶ διὰ μαρτύρων τὴν βάσιν τῆς ἀγωγῆς του, τοὺς δὲ ἐναγόμενους διὰ τῶν αὐτῶν μέσων, ὅτι τὸ περὶ οὗ πρό-

κειται λειβάδιον διανοίας κυρίου κατείχето ἐπὶ τριάκοντα ὄλα ἔτη πρὸ τῆς ἀγωγῆς (ἤτοι πρὸ τῆς 7 Σεπτεμβρίου ε. ε.) παρὰ τε τῶν γονέων αὐτῶν κατὰ αὐτῶν συνεχισάντων τὴν νομὴν ἐκείνων, καὶ δὴ κατ' ἀρχὰς μὲν ὑπὸ τοῦ Ἰωάννου Κουτσοπετάλου, πατρὸς τῶν Ἀναστασίου καὶ Γεωργίου Κουτσοπετάλων εἶτα μετὰ τὸν θάνατον αὐτοῦ ὑπὸ τῶν μνησθέντων υἱῶν του καὶ τέλος μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Ἀναστασίου κατ' ἐξακολουθήσιν ὑπὸ τοῦ Γεωργίου καὶ τῶν τέκνων τοῦ ἀποθανόντος, ἐτέρων ἐναγομένων Ἰωάννου καὶ Κωνσταντίνου, καὶ προσέτι ὁπεχρέωσε τὸ Δημόσιον εἰς προσαγωγὴν παντὸς ἐγγράφου συμβάλλοντος εἰς τὴν ἀπόδειξιν τῆς διατηρήσεως τῆς νομῆς καὶ κατοχῆς αὐτοῦ ἐπὶ τοῦ ἐπιδίκου· 2) τὴν ὑπ' ἀριθ. 4464 (1890) δι' ἧς διώρισεν Εἰσηγητὴν κλπ. καὶ 3) τὴν ὑπ' ἀριθ. 283 (1893) δι' ἧς ἀπέρριψε τὴν ἀγωγὴν. Ἐκκληθεῖσιν τῶν ὑπ' ἀριθ. 11.468 καὶ 283 ἀποφάσεων ὑπὸ τοῦ Δημοσίου ἐνώπιον τοῦ Ἐφετείου Ἀθηνῶν, τοῦτο διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 2950 (1893) ἀποφάσεως ἀπέρριψε τὴν ἔφεσιν.

Τῆς ἀποφάσεως δὲ ταύτης τοῦ Ἐφετείου τὴν ἀναίρεσιν αἰτεῖται τὸ Δημόσιον διὰ τῆς ἀπὸ 19 Φεβρουαρίου 1894 αἰτήσεώς του διὰ διαφόρους ἄλλους λόγους καὶ ἰδίως διὰ τὸν ἑξῆς.

Διότι, ὡς προκύπτει ἐκ τῶν κατ' ἔφεσιν προτάσεων § 9. (20.1) ῥητῶς ἰσχυρίσθη, ὅτι οἱ ἀντιδίκαι καὶ οἱ δικαιοπάροχοι τῶν ἐπλήρων φόρον ἐπικαρπείας διὰ τὸ ἐπίδικον λειβάδιον, ἡ δι' ἑκτασιν περιέχουσιν αὐτὸ καὶ προσήγαγε καὶ διπλότυπα, ἅπερ εἰσὶ δεκτὰ κατὰ πάσαν στάσιν τῆς δίκης (ἂν καὶ προσήχθησαν καὶ πρωτόδικως καὶ ἀναλθῶς ἢ προσβαλλομένη ἀπόφασις φέροι τὸ ἐναντίον) καὶ ἰδίως τὰ ὑπ' ἀριθ. 2228 καὶ 2229 γραμμάτια τοῦ εἰσπράκτορος Λεβαδείας· τὸ δὲ Ἐφετεῖον παρέλιπε νὰ λάβῃ ὑπ' ὄψιν τὸν σχετικὸν ἰσχυρισμὸν καὶ νὰ ἐκτιμήσῃ τὰ ἔγγραφα, ἀνάφερθέν εἰς τὴν πρωτόδικον ἀπόφασιν, ἣτις δὲν ἐζήτησε τὰ διπλότυπα, ἀλλὰ μόνον τὰς δηλώσεις παραχωρήσεως γαιῶν· ὅθεν ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις εἶνε προφανῶς ἀναιρετή· ἔνεκα ἀναιτιολογήτου ἢ παραβάσεως τῶν οὐσιωδῶν περὶ ἀποδείξεως διατάξεων.

Ἀκοῦσαν καὶ προφορικῶς τοῦ μὲν πληρεξουσίου τοῦ ἀναιρεσιόντος, ἀναπτύξαντος τοὺς λόγους ἀναιρέσεως καὶ αἰτησάμενου τὴν ἀναίρεσιν τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως, τοῦ δὲ πληρεξουσίου τῶν ἀναιρεσιβλήτων ἀντικρούσαντος τοὺς λόγους ἀναιρέσεως καὶ αἰτησάμενου τὴν ἀπόρριψιν τῆς αἰτήσεως ἀναιρέσεως καὶ τοῦ Ἀντισταγγελέως· Σκεφθὲν κατὰ τὸν νόμον.

Ἐπειδὴ ὡς ἐξάγεται ἐκ τῶν προτάσεων τοῦ ἀναιρεσιόντος δημοσίου, ἐφ' ὧν ἐξεδόθη ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις, ἐνώπιον τῶν Ἐ-

φρετών προσήγαγε τοῦτο, ἐπικαλούμενον πρὸς ἀπόδειξιν τοῦ θέματος, τῆς βάσεως τῆς ἀγωγῆς περὶ τῆς κυριότητος τῶν ἐπιδίκων γαιῶν, ἔγγραφα τῆς φορολογίας αὐτῶν ὡς ἐθνικῶν, διὰ τῆς εἰσπράξεως φόρων ἐπικαρπείας, ἥτοι γραμμάρια διπλότυπα εἰσπράξεων τοῦ δημοσίου εἰσπράκτορος Λεβαδείας, τὸ δικάσαν ὁμῶς Ἐφετεῖον ἀναφερόμενον διὰ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως ὡς πρὸς τὴν ἐκτίμησιν τῶν ἀποδείξεων εἰς τὰς σκέψεις τῆς τῶν πρωτοδικῶν ἀποφάσεως, ἥτις οὐδόλως ἐκτιμᾷ τοιαῦτα διπλότυπα, μὴ προσαχθέντα πρωτοδικῶς, ὡς ἐξ αὐτῆς ἐξάγεται, παρέλιπε νὰ λάβῃ ὑπ' ὄψει καὶ ἐκτίμησιν τὰ διπλότυπα ταῦτα, καίτοι δυνάμενα κατὰ τὸ ἄρθρ. 746 τῆς Πολ. Δικονομίας νὰ προσαχθῶσι τὸ πρῶτον ἐνώπιον τῶν Ἐφετῶν καὶ ἐκτιμηθῶσι, προβὰν δὲ ἀπέριψε τὴν ἀγωγὴν τοῦ Δημοσίου ὡς μὴ βάσιμον· ἀλλ' οὕτω τὸ Ἐφετεῖον ἀποφηνάμενον, χωρὶς νὰ συνεκτιμῇ μετὰ τῶν λοιπῶν ἀποδείξεων καὶ τὰ ἔγγραφα αὐτά, παρεβίβασε τὰς ὑσιώδεις περὶ ἀποδείξεως διατάξεις τοῦ προπαρτεθέντος ἁρθροῦ καὶ τοῦ ἁρθρ. 252 τῆς Πολ. Δικονομίας, τοῦτο δὲ κατὰ τὰ ἁρθρ. 201 καὶ 807 § 5 τῆς αὐτῆς Δικονομίας ἐπιφέρει ἀναίρεσιν.

Διὰ ταῦτα

Ἰδὼν καὶ τᾗ ἁρθρ. 210, 219, 833, καὶ ἐπόμε. τῆς Πολ. Δικονομίας.

Ἀναιρεῖ τὴν ὑπ' ἀριθ. 2950 τοῦ 1893 ἀπόφασιν τοῦ Ἐφετείου Ἀθηνῶν καὶ

Παραπέμπει τὴν ὑπόθεσιν πρὸς νέαν ζητήτησιν εἰς τὸ Ἐφετεῖον Πατρῶν.

Διατάσσει νὰ γραφῇ ἡ παροῦσα εἰς τὸ περιθώριον τοῦ πρωτοτύπου τῆς ἀναιρουμένης ἀποφάσεως καὶ δημοσιευθῇ διὰ τοῦ τύπου δαπάνῃ τῶν ἀναιρεσιβλήτων, τοὺς ὁποίους καταδικάζει εἰς τὰ ἐνώπιον τοῦ Ἐφετείου καὶ τοῦ Ἀρείου Πάγου δικαστικὰ ἔξοδα τοῦ ἀναιρεσιέοντος Δημοσίου, μετριαζόμενα εἰς δραχ. ὀγδοήκοντα πέντε (85) καὶ εἰς τὰ τέλη τῆς σημάνσεως.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις τὴν δεκάτην τρίτην Ἰουνίου 1898. Ἐδημοσιεύθη δὲ ἐκτάκτως τῇ δεκάτῃ πέμπτῃ Ἰουνίου 1898 ὥρα 11 η π. μ.

Ὁ Πρόεδρος

Κ. Σημαντήρας

Ὁ Γραμματεὺς

Γ. Καστόρχης

Ἄρθ. 141

Τὸ Δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου

Τμήμα Α'.

Συγκείμενον ἐκ τῶν Δικαστῶν Κωνστ. Σημαντήρα, Προέδρου, Χρ. Κόκκορη, Ἀνδρ. Γκιών, Στ. Ἀνδροπούλου, Π. Μενελάου, Ἰω. Τσάτσου καὶ Ξενοφ. Εὐθυμίου· παρόντων τοῦ τε Ἀντεισαγγελέως Κωνστ. Μανιάκη καὶ τοῦ Γραμματέως Γ. Καστόρχη.

Συνεδριάσαν δημοσίᾳ ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ τοῦ καταστήματος αὐτοῦ τῇ ὁγδόῃ Ἰουνίου 1898, ἵνα δικάσῃ ἐπὶ τῆς αἰτήσεως τοῦ Ἠλία Σταθοπούλου, πένητος, κατοικοῦ Τριπόλεως, παρασταθέντος διὰ τοῦ πληρεξουσίου του καὶ ἀντικλήτου Κ. Σταυροπούλου, δικηγόρου, κατὰ Ἰωάννου Β. Μπαμπανικολοῦ, κατοικοῦ Τριπόλεως, ὡς ἐκδοχέως τῶν δικαιωμάτων τῶν Γιαννούλας χήρας Κ. Παπαδοπούλου καὶ Γεωρ. Κ. Παπαδοπούλου, παρασταθέντος διὰ τοῦ πληρεξουσίου του Ἰω. Ζεγκίνη δικηγόρου, περὶ ἀναιρέσεως τῆς ὑπ' ἀριθ. 84 (1882) ἀποφάσεως τῶν ἐν Νευπλίφ Ἐφετῶν

Ἀκοῦσαν τοῦ Εἰσηγητοῦ δικαστοῦ Π. Μενελάου, ἐκθέσαντος τὰδε :

Οἱ Γιαννούλα χήρα Κωνστ. Παπαδοπούλου καὶ Ἰω. Β. Μπαμπανικολός, ὡς ἐκδοχεὺς τῶν δικαιωμάτων τοῦ Γεωργίου Κ. Παπαδοπούλου, διὰ τῆς ἀπὸ 22 Φεβρουαρίου 1878 ἐνώπιον τοῦ Πρωτοδικείου Τριπόλεως ἀγωγῆς κατὰ τοῦ Ἠλία Σταθοπούλου ἐξέθηκαν, ὅτι διὰ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 6181 τῆς 22 Ἀπριλίου 1874 συμβολαίου τοῦ συμβολαιογράφου Τριπόλεως Π. Σαρδελιπούλου ἡ ἐνάγουσα Γιαννούλα χήρα Κωνστ. Παπαδοπούλου, δι' ἐαυτὴν καὶ ὡς φυσικὸς ἐπίτροπος τοῦ ἀνηλίκου τότε τέκνου της Γεωργ. Παπαδοπούλου, ἐπώλησεν εἰς τὸν ἐναγόμενον οἰκίαν ἰδιόκτητον, κειμένην ἐν Τριπόλει, ἀνήκουσαν κατὰ μὲν τὰ 2)3 εἰς αὐτὴν, κατὰ δὲ τὸ ἕτερον 1)3 εἰς τὸν ἀνήλικον υἱὸν της Γ. Παπαδόπουλον ἀντὶ δρ. 1200, ἐξ ὧν τὸ τρίτον (τὸ εἰς τὸν ἀνήλικον Γ. Παπαδόπουλον ἀνῆκον) ἔμεινεν εἰς χεῖρας τοῦ ἀγοραστοῦ, πιστωθέντος δι' αὐτοῦ, ἐνφ' ἡ οἰκία αὕτη μετὰ τῆς περιοχῆς της ἐτιμᾶτο κατὰ τὸν χρόνον τῆς πωλήσεως πλέον τῶν δρ. 4000, ἥτοι εἶχεν ἀξίαν μείζονα τοῦ διπλασίου τῶν δρ. 1200· ὅτι ἐκ τῆς πωλήσεως ταύτης ἐπῆλθεν ὑπερργκος βλάβη εἰς τὴν ἐνάγουσαν, ἐπωφεληθέντος τοῦ ἐναγομένου τῶν οἰκονομικῶν στενοχωριῶν αὐτῆς, ἐπομένως δικαιούται νὰ ζητήσῃ τὴν διάρρηξιν τοῦ συμβολαίου, ὅπως ἀναλάβῃ τὸ πωληθέν καὶ ἐπιστρέψῃ τὸ καταβληθέν τίμημα· ὅτι ὁ υἱὸς αὐτῆς Γ. Παπαδόπουλος ἐνηλικιωθεὶς, μετεβίβασε διὰ συμβολαίου πάσας τὰς ἐκ

της άνωτέρω άγοραπωλησίας άπαιτήσεις του και άγωγάς πρ
 έναγοντα Ίω. Μπαμπανικολόν, όστις ώς έκδοχείς τούτου,
 ούται νά επιδιώξη και ούτος τήν διάρρηξιν του άνω συμβ
 και επιδοθητικώς τήν πρὸς αὐτόν καταβολήν του καθυστερο
 και πιστωθέντος ώς άνω τιμήματος δρ. 400 δια τήν μερί
 τότε άνηλικού δικαιοπαρόχου του έντόκως, καθόσον ὁ άγο
 δέν δύναται νά καρπῶται τὸ κτῆμα και τὸ τίμημα αὐτοῦ.
 πώλησις τοῦ εἰς τὸν άνήλικον άνήκοντος τρίτου, εἶνε άκυρος
 νίσχυρος, μὴ τηρηθεῖσων τῶν νομιμῶν διατυπώσεων δια τήν
 ησιν άκινήτων άνηκόντων εἰς άνηλικούς· και ῆτήσαντο νά κ
 άκυρος και άνισχυρος λόγω υπερόγκου βλάβης ἡ γενομένη σύ
 της άγοραπωλησίας, νά υποχρεωθῇ ὁ έναγόμενος νά παραχ
 εἰς τήν κυριότητα και κατοχήν τῶν έναγόντων τήν ἐν τῇ άγω
 ριγραφομένην οἰκίαν μετὰ τοῦ συνεχομένου αὐτῇ χανίου και
 και άποδῶσῃ εἰς αὐτοὺς τὰ εἰσοδήματα τοῦ κτήματος ἀπὸ τῇ
 ραπωλησίας μέχρι παραδόσεως ἀνά δρ. 300 κατ' ἔτος και ἐ
 ἀπὸ τῆς λήξεως ἐκστου ἔτους· ἄλλως νά κηρυχθῇ άκυρος
 γοραπώλησις δια τὸ τρίτον τοῦ κτήματος, τὸ άνήλικον εἰς τὸ
 άνήλικον Γ. Παπαδόπουλον και υποχρεωθῇ ὁ έναγόμενος νά
 παραχώρησιν τούτου και τῶν εἰσοδημάτων πρὸς τὸν Ίω. Μ
 νικολόν, ἄλλως νά υποχρεωθῇ ὁ έναγόμενος νά πληρώσῃ το
 πον τῆς ἀξίας έντόκως 12 ο)ο ἀπὸ τῆς άγοραπωλησίας και
 μα νά πληρώσῃ πρὸς τὸν αὐτόν έναγοντα τὰς ὀφειλομένας δ
 δια τήν μερίδα τοῦ δικαιοπαρόχου του έντόκως 12 ο)ο ἀπὸ
 γοραπωλησίας. Εἶτα ὁ έναγόμενος δια τῆς ἀπὸ 7 Μαρτίου
 ένώπιον τοῦ αὐτοῦ Πρωτοδικείου άπολογίας του και άντα
 κατὰ τῶν έναγόντων ἐξέθηκεν, ὅτι δέν εἶνε ἄληθις, ὅτι τὸ
 άγωγή άκίνητον ἡγοράσθη ἀντὶ εὐτελοῦς τιμήματος, διότι,
 τελέσθη ἡ άγοραπωλησία, τοῦτο ἦτο ἐρείπιον και δέν ἦτο χρ
 εἰμὴ ώς οἰκόπεδον, μετὰ δὲ τήν μεταβίβασίν του ἐπεσκ
 και άνακοδομήθη ὑπ' αὐτοῦ και οὕτω μετεβλήθη ἡ ἀξία τ
 ἄλλως ἡ άγωγή εἶνε ἀπαράδεκτος, διότι ὁ πωλητῆς δέν δ
 νά ζητήσῃ τήν διάρρηξιν τῆς άγοραπωλησίας ἐνεκὸν υπερόγκο
 θης, ἀλλ' ἡ τήν διάρρηξιν ἡ τήν συμπλήρωσιν τοῦ τιμήμα
 τελευταῖον δὲ τοῦτο δέν ζητεῖται δια τῆς άγωγῆς· ὅτι ἡ πε
 θυστερουμένου τιμήματος άπαιτήσεις τοῦ ἑτέρου τῶν έναγόν
 Μπαμπανικολοῦ ἐκ δρ. 400 εἶνε ἀπαράδεκτος, διότι ὁ ἐκχε
 πρὸ τῆς ἐκχώρησεως ἡγεῖρα περὶ τούτου άγωγήν, ἥτις τελεσ
 ἐξεδικάσθη και ὑπάρχει δεδικασμένον, ἐξετελέσθη δὲ και ἡ
 σις και οὐδὲν ὀφείλεται· ἄλλως ἔδει νά ἐκχωρηθῇ ἡ ἐπιδικ

τὴν ἀπαίτησιν ἀπόφασις· ὅτι ἄλλως τόκοι δὲν ὀφείλονται, μὴ ὑπαρχούσης μειώσεως· ὅτι ἄλλως οἱ πωληταὶ παρητήθησαν τῆς περὶ ὑπερόγκου βλάβης ἐνστάσεως· ὅτι καρποὶ δὲν ὀφείλονται, οὔτε παρήχθησαν τοιοῦτοι· ὅτι ἄλλως προσφέρεται εἰς συμπλήρωσιν τοῦ τιμήματος· ὅτι τῆς ἀγοραπωλησίας προηγήθησαν ἀπασαὶ αἱ διατυπώσεις τοῦ περὶ ἐπιτροπείας νόμου· ὅτι ἄλλως ἐβελτίωσε τὸ ἐπίδικον, οἰκοδομήσας αὐτὸ ὡς εἰρείπιον, ἔδαπνήσας δ' ἐπὶ τούτῳ δρ. 7000, ἃς οἱ ἐνάγοντες ὑποχρεοῦνται ἀλληλεγγύως νὰ τῷ πληρώσωσιν ἀνταγωγικῶς· καὶ ἠτήσατο ν' ἀπορριφθῇ ἡ ἀγωγή, ἄλλως ἢ περὶ διαρρήξεως τῆς ἀγοραπωλησίας αἵτησις αὐτῆς καὶ ἐπιτραπῇ εἰς αὐτὸν ἡ συμπλήρωσις τοῦ τιμήματος, ν' ἀπορριφθῶσιν ἡ τε περὶ καρπῶν ἀπαίτησις ὡς καὶ ἡ περὶ τόκων τοιαύτη, ν' ἀπορριφθῇ ἡ ἐκ δρ. 400 ἀπαίτησις τοῦ Ἰω. Μπαμπανικολοῦ, ἄλλως νὰ καταδικασθῶσι νὰ πληρώσωσιν αὐτῷ ἀλληλεγγύως δρ. 7000 ἐντόκως 12 ο)ο κατ' ἔτος, νὰ διαταχθῇ ἡ παρακατάσχεσις τοῦ κτήματος μέχρι καταβολῆς τῶν βελτιώσεων καὶ τοῦ ἐκ δρ. 1200 τιμήματος ἐντόκως 12 ο)ο ἑτησίως ἀπὸ τῆς καταβολῆς.

Συζητήσεως γενομένης, τὸ Πρωτοδικεῖον ἐξέδοτο τὰς ἐξῆς ἀφάσεις 1) τὴν ὑπ' ἀριθ. 388 (1878), δι' ἧς ὑπεχρέωσε τοὺς ἐνάγοντας ν' ἀποδείξωσι καὶ διὰ μαρτύρων πόση ἦν ἡ ἀξία τῆς ἐπιδίκου οἰκίας κατὰ τὴν ἐποχὴν τῆς συνταξέως τοῦ τῆς ἀγοραπωλησίας συμβολαίου, 2) τὴν ὑπ' ἀριθ. 1204 (1878), δι' ἧς ἐπέβαλεν ἐκτιμητικὸν ὄρκον εἰς τοὺς ἐνάγοντας περὶ τοῦ ὅτι ἡ ἀξία τῆς ἐπιδίκου οἰκίας κατὰ τὸν χρόνον τῆς πωλήσεως αὐτῆς ἦτο δρ. 4.500, ὑπεχρέωσε τὸν ἐναγόμενον ν' ἀποδείξῃ καὶ διὰ μαρτύρων πόσα ἔδαπνήσεν εἰς τὴν ἐπισκευὴν καὶ βελτιώσιν τῆς ἐπιδίκου οἰκίας, διέταξε δὲ συγχρόνως καὶ πραγματοποιήσασθαι δι' αὐτοψίας περὶ τῶν ἐπισκευῶν καὶ βελτιώσεων τῆς οἰκίας 3) τὴν ὑπ' ἀριθ. 626 (1879), δι' ἧς ἐπέβαλεν εἰς τὸν ἐναγόμενον ἀναπληρωτικὸν καὶ ἐκτιμητικὸν ὄρκον περὶ τοῦ ὅτι ἔδαπνήσας δι' ἐπισκευῶν καὶ βελτιώσεων τῆς ἐπιδίκου οἰκίας δραχ. 2.530 καὶ ὅτι αἱ δαπάναι αὗται ἦσαν ἀπαραίτητοι καὶ ἐπωφελεῖς καὶ 4) τὴν ὑπ' ἀριθ. 756 (1881) ὀριστικὴν, δι' ἧς δεχθὲν τὴν ἀγωγήν ἐν μέρει ἐκήρυξεν ἄκυρον τὴν ἀγοραπωλησίαν καὶ ὑπεχρέωσε τὸν ἐναγόμενον νὰ παραχωρήσῃ τοῖς ἐνάγουσι τὴν ἐπιδίκον οἰκίαν, διέταξε τὴν ἐγκατάστασιν τῶν ἐναγόντων καὶ ὑπεχρέωσεν αὐτοὺς νὰ καταβάλωσι τῷ ἐναγομένῳ δραχ. 1200 διὰ τὸ τίμημα τῆς οἰκίας καὶ δραχ. 2.530 διὰ καταβληθείσας δαπάνας ἐπισκευῶν καὶ βελτιώσεων τῆς οἰκίας, ὑπεχρέωσε τὸν ἐναγόμενον νὰ καταβάλῃ τοῖς ἐνά-

γουςι τούς τόκους δραχ. 3.300 πρὸς 12 0)0 ἑτησίως ἀπὸ 22 Ἀπριλίου 1874, διέταξε τὴν παρακράτησιν τῆς ἐπιδικασθείσης τοῖς ἐνάγουσιν οἰκίας, ἐφ' ὅσον οἱ ἐνάγοντες δὲν ᾔθελον καταβάλει τῷ ἐναγομένῳ τὰς ἀνω δραχ. 1200 καὶ 2.530 ἀφοῦ ἐκ τούτων ἀφαιρήσωσι τούς τόκους τῶν δραχ. 3.300, πρὸς 12 0)0 κατ' ἔτος ἀπὸ 22 Ἀπριλίου 1874. Τὰς ἀποφάσεις ταύτας ἐξεκάλεισεν ὁ ἐναγόμενος, ἀντεξεκάλεισεν δὲ καὶ οἱ ἐνάγοντες ἐνώπιον τοῦ Ἐφετείου Ναυπλίου. Ἐκκρεμοῦς δὲ διατελούσης τῆς ὑποθέσεως ἐνώπιον τοῦ Ἐφετείου Ναυπλίου, ἡ Γιαννούλα χήρα Κωνστ. Παπαδοπούλου μετεβίβασεν εἰς τὸν Ἰωάν. Β. Μπαμπανικολὸν τὰ ἐκ τῆς προκειμένης δίκης δικαιώματά της καὶ ἀγωγάς. Εἶτα τὸ Ἐφετεῖον Ναυπλίου διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 84 (1882) ἀποφάσεως ἀπέριψε μὲν τὴν ἀντέφεισιν τοῦ ἐναγοντος, δεχθὲν δ' ἐν μέρει τὴν ἔφεισιν τοῦ ἐναγομένου καὶ μεταρρυθμίσεν τὴν 756 ἀπόφασιν, ὑπεχρέωσε τὸν ἐναγόμενον νὰ πληρώσῃ τοῖς ἐνάγουσι τὰ καθαρὰ εἰσοδήματα τῆς οἰκίας, ὡς αὕτη διετελεῖ κατὰ τὸν χρόνον τῆς πωλησιᾶς της μέχρι παραδόσεως, κατ' ἐξεύρεσιν πραγματογνωμόνων, ἀπέριψε δὲ κατὰ τὰ λοιπὰ τὴν ἔφεισιν. Τῆς ἀποφάσεως ταύτης τοῦ Ἐφετείου τὴν ἀναιρεσιν αἰτεῖται ὁ ἐναγόμενος διὰ τε τῆς ἀπὸ 4 Ἰουνίου 1882 αἰτήσεώς του καὶ διὰ τοῦ ἀπὸ 2 Ἰουνίου 1898 προσθέτου δικηγράφου του διὰ τούς ἐν αὐτοῖς λόγους.

Ἀκούσαν τοῦ μὲν πληρεξουσίου τοῦ ἀναιρεσειόντος, προτείναντος ἑστᾶσιν ἀκυρότητος τῆς ἐγγραφῆς τῆς προκειμένης ὑποθέσεως εἰς τὸ πινάκιον καὶ αἰτουμένου τὴν διαγραφὴν αὐτῆς, ἡ ἄλλος τὴν ἀναβολὴν τῆς συζητήσεως τῆς ὑποθέσεως μέχρι πέρατος τῆς ἀγωγῆς του περὶ ἀνατροπῆς κατὰ τῆς περὶ ἀνατροπῆς ἀγωγῆς τοῦ ἀναιρεσιβλήτου, ἐπὶ λόγοις ὅτι ἡ ἐγγραφὴ τῆς ὑποθέσεως εἰς τὸ πινάκιον ὑπὸ τὸν ἀριθ. 85 (1894) ἐγένετο μετὰ τὴν ἐπίδοσιν ὑπὸ τοῦ ἀναιρεσιβλήτου τῆς ἀγωγῆς περὶ ἀνατροπῆς, ἐπιδιοθείσης τῷ ἀναιρεσειόντι τῇ 16 Νοεμβρίου 1886, καὶ εἶνε ἄκυρος, διότι μετὰ τὴν ἐπίδοσιν τῆς ἀγωγῆς περὶ ἀνατροπῆς πᾶσα τοιαύτη πράξις ὀρθῶς εἰς τὴν κυρίαν δίκην ἀπαγορεύεται ἐπὶ ποινῇ ἀκυρότητος τοῦ δὲ πληρεξουσίου τοῦ ἀναιρεσιβλήτου ἀντικρούσαντος τὴν ἑστᾶσιν ταύτην τοῦ ἀναιρεσειόντος καὶ δηλώσαντος, ὅτι παραιτεῖται τῆς ἰδίας αὐτοῦ περὶ ἀνατροπῆς ἀγωγῆς καὶ ἀποδέχεται ὡς βέλτιστον τὴν περὶ ἀνατροπῆς ἀγωγὴν τοῦ ἀναιρεσειόντος, προσφερόμενος καὶ εἰς τὴν πληρωμὴν τῶν νομίμων δικαστικῶν ἐξόδων. Προτείναντος δὲ καὶ ἑστᾶσιν ἀπαραδέκτου λόγῳ ἐκπροθέσμου κατὰ τῆς προκειμένης αἰτήσεως ἐπὶ λόγοις, ὅτι ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις ἐκοινοποιήθη τῷ ἀναιρεσειόντι τῇ 10 Ἀπριλίου 1882 ἡ δὲ

προκειμένη περί ἀναιρέσεως αὐτῆς αἰτήσις ἐκοινοποιήθη τῇ 7 'Ιουνίου 1882, ἥτοι μετὰ παρέλευσιν τῆς νομίμου τριακονθημέρου προθεσμίας. Δὲν χωρεῖ δὲ παρέκτασις προθεσμίας ἐν προκειμένῳ, διότι ὅλοι οἱ δι᾿ αὐτοὺς κατοικοῦσιν ἐν Τριπόλει. Τοῦ πληρεξουσίου τοῦ ἀναιρεσιόντος ἰσχυρισθέντος, ὅτι οὐδέποτε ἐκοινοποιήθη αὐτῷ νομίμως καὶ ἐγκύρως ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις καὶ συνεπῶς δὲν κατέστη ἐκπρόθεσμος, τὸ δὲ προσαγόμενον ἀπὸ 10 'Απριλίου 1882 ἀποδεικτικὸν τοῦ κλητῆρος Κανέλλου Γεωργακοπούλου εἶνε ἄκυρον, καθόσον ὁ παρ' αὐτοῦ βεβαιούμενος ὡς πλησιέστερος γείτων κατὰ τὴν ἐπίδοσιν τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως Παντελῆς Βαγγιῶτης δὲν ἦτο τοιοῦτος καὶ μάλιστα κατὰ τὴν ἡμέραν καὶ ὥραν, ἣν ἀναφέρει τὸ ἐπίδοτήριον, ὑπῆρχον ἐκεῖ παρόντες ἄλλοι πλησιέστεροι γείτονες, οὐδέποτε ἀπουσιάσαντες· ἀναπτύξαντος δὲ καὶ προφορικῶς τοὺς λόγους ἀναιρέσεως καὶ αἰτησάμενου τὴν ἀναίρεσιν τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως τοῦ πληρεξουσίου τοῦ ἀναιρεσιβλήτου, ἀντικρούσαντος αὐτοῦ καὶ αἰτησάμενου τὴν ἀπόρριψιν τῆς αἰτήσεως· καὶ τοῦ 'Αντισταγγελέως· Σκεφθὲν κατὰ τὸν Νόμον.

'Επειδὴ ἡ ἔνστασις τοῦ ἀναιρεσιόντος περί ἀκυρότητος τῆς αἰς τὸ πινάκιον ἐγγραφῆς τῆς περί ἀναιρέσεως αἰτήσεώς του, ὡς γενομένης παρὰ τοῦ ἀντιδίκου του μετὰ τὴν ἐπίδοσιν τῆς ἀγωγῆς αὐτοῦ περί ἀνατροπῆς, ἀστήρικτος ἐλέγχεται ἐκ τοῦ συνδυασμοῦ τῶν ἄρθρων 821 καὶ 570—578 τῆς Πολ. Δικονομίας.

'Επειδὴ καὶ ἡ ἑτέρα τοῦ ἀναιρεσιόντος ἔνστασις περί ἀναβολῆς τῆς προκειμένης κατ' ἀναίρεσιν δίκης μέχρις ἐκδικάσεως τῆς ἀγωγῆς αὐτοῦ περί ἀνατροπῆς τῆς τοῦ ἀντιδίκου του ἀγωγῆς, περί ἀνατροπῆς τῆς κατ' ἀναίρεσιν δίκης, καθίσταται ὡσαύτως ἀπορριπτέα ὡς ἀστήρικτος, διότι ὁ ἀναιρεσιβλήτος παραιτεῖται τῆς ἰδίας αὐτοῦ περί ἀνατροπῆς ἀγωγῆς καὶ ἀποδέχεται ὡς βάσιμον τὴν περί ἀνατροπῆς ἀγωγὴν τοῦ ἀναιρεσιόντος, προσφερόμενος καὶ εἰς τὴν πληρωμὴν τῶν νομίμων δικαστικῶν ἐξόδων.

'Επειδὴ ὁ ἀναιρεσιβλήτος προτείνει ἔνστασιν ἀπαρδέκτου τῆς περί ἀναιρέσεως αἰτήσεως ὡς ἐκπρόθεσμου, λόγῳ ὅτι ἐκοινοποιήσῃ πρὸς τὸν ἀναιρεσιόντα τὴν ὑπ' ἀριθ. 84 τοῦ 1882 ἀναιρεσιβαλλομένην ἀπόφασιν τὴν 10 'Απριλίου 1882, ὡς ὄντως ἀποδεικνύεται ἐκ τοῦ τῆς αὐτῆς ἡμερομηνίας ἀποδεικτικοῦ τοῦ κλητῆρος τῶν ἐν Τριπόλει Πρωτοδικῶν Κανέλλου Γεωργακοπούλου, ἡ δὲ περί ἀναιρέσεως αἰτήσις ἐπιδέθη αὐτῷ (τῷ ἀναιρεσιβλήτῳ) τὴν 7 'Ιουνίου τοῦ αὐτοῦ ἔτους, ἥτοι μετὰ τὴν παρέλευσιν τῆς πρὸς ἀναίρεσιν τριακονθημέρου προθεσμίας. 'Αλλ' ὁ ἀναιρεσιβλήτης προσβάλλει

ὡς ἔκυρον τὸ προμνησθὲν ἀποδεικτικὸν ἐπὶ τῷ ἰσχυρισμῷ, ὅτι ὁ προσληφθεὶς κατὰ τὴν διὰ τοιχοκολλήσεως γενομένην ἐπίδοσιν τῆς ἀποφάσεως, ὡς γείτων, μάρτυς Παντελῆς Βαχλιώτης δὲν ἦτο τοιοῦτος, ἐνῷ ὑπῆρχον ἄλλοι παρόντες γείτονες· συνεπῶς δὲ ὀφείλει ν' ἀποδείξη τὸν ἀμφισβητούμενον τοῦτον ἰσχυρισμὸν του, ποιούμενος χρήσιν καὶ τῆς μαρτυρικῆς ἀποδείξεως διὰ τὸ ἀνέφικτον τῆς ἐγγράφου.

Διὰ ταῦτα,

Ἰδὸν καὶ τὰρθρα 306 καὶ 309 τῆς Πολ. Δικονομίας.

Ὑποχρεῶν τὸν ἀναιρεσεύοντα Ἡλίαν Σταθόπουλον ν' ἀποδείξη διὰ παντός νομίμου μέσου, μηδὲ τοῦ τῶν μαρτύρων ἐξαιρουμένου, ὅτι ὁ Παντελῆς Βαχλιώτης δὲν ἦτο γείτων αὐτοῦ κατὰ τὴν δεκάτην Ἀπριλίου τοῦ χιλιοστοῦ ὀκτακοσιοστοῦ ὀγδοηκοστοῦ, δευτέρου ἑτους, ὅτε ἐπεδόθη αὐτῷ διὰ τοιχοκολλήσεως ἡ ὑπ' ἀριθ. 84 τῇ 1882 ἀπόφασις τῶν ἐν Ναυπλίῳ Ἐφετῶν καὶ ὅτι ὑπῆρχον τότε γείτονες παρόντες καὶ τινες ὠρισμένως.

Διορίζει Εἰσηγητὰς τοὺς Εἰρηνοδίκας τῆς κατοικίας ἢ διαμονῆς τῶν μαρτύρων, ἐξετασθησομένων ἐν ταῖς καταστάμασι τῶν Εἰσηγητῶν τὴν πρώτην Τετάρτην ἡμέραν τῆς ἐβδομάδος καὶ ὥραν ἑνάτην πρὸ μεσημβρίας μετὰ παρέλευσιν δέκα πέντε ἡμερῶν ἀπὸ τῆς κοινοποιήσεως τῆς παρούσης ἀποφάσεως.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις τῇ δεκάτῃ τρίτῃ (13) Ἰουνίου 1898. Ἐδημοσιεύθη δ' αὐτόθι ἐκτάκτως τῇ δεκάτῃ πέμπτῃ (15) Ἰουνίου 1898 ὥρα 11 π. μ.

Ὁ Πρόεδρος

Κ. Σημαντήρας

Ὁ Γραμματεὺς

Γ. Καστόρχης

Ἀριθ. 142

Τὸ Δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου

Τμήμα Α'.

Συγκείμενον ἐκ τῶν δικαστῶν Κωνστ. Σημαντήρα, Προέδρου Ἰω. Δουβουνιώτου, Χρ. Κόκκορη, Ἀνδ. Γκιών, Παν. Μενελάου, Μιλτ. Ἡλιάδου καὶ Ξεν. Εὐθυμίου· παρόντων τοῦ τε Εἰσαγγελέως Δημ. Τσιβανοπούλου καὶ τοῦ Γραμματέως Γεωργ. Καστόρχη.

Συνεδριάσαν δημοσίᾳ ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ τοῦ καταστήματος αὐτοῦ τὴν πρώτην Ἰουνίου 1898, ἵνα δικάσῃ ἐπὶ τῆς αἰτήσεως τοῦ Δημοσίου, ἀντιπροσωπευομένου ὑπὸ τοῦ Ὑπουργοῦ τῶν Οἰκονομικῶν, ἐδρεύοντος ἐν Ἀθήναις, παρασταθέντος διὰ τοῦ πληρεξου-

ου Χρ. Πετροπούλου, δικαστικοῦ Συμβούλου, κατὰ Παντο-
 ῦ Ἀναγνωστοπούλου κατοικοῦ Γαρδικίου τοῦ Δήμου Ὁμι-
 παρασταθέντος διὰ τοῦ πληρεξουσίου του Ἐπαμ. Φραγκίστα
 ρου, περὶ ἀναιρέσεως τῆς ὑπ' ἀριθ. 2027 (1888) ἀποφάσεως
 Ἀθηνῶν Ἐφετῶν.

κοῦσαν τοῦ Εἰσηγητοῦ Δικαστοῦ Π. Μενελάου, ἐκθίσαντος

συμπερία ἀγωγῆς τοῦ Π. Ἀναγνωστοπούλου κατὰ τοῦ Δημο-
 γερθείσης τῇ 5 Σεπτεμβρίου 1875 περὶ ἀπονομῆς συντάξεως
 ἐξεδόθη ἡ ὑπ' ἀριθ. 4494 (1876) ἀπόφασις τον Πρωτοδι-
 Ἀθηνῶν, ἥτις μετὰ δόσιν ὅρκου ἐπεδίκαζε τῷ Ἀναγνωστο-
 ισόβιον σύνταξιν δρ. 50 κατὰ μῆνα ἀπὸ τοῦ 1871 καὶ τὰς
 ερουμένας συντάξεις ἐντόκως ἀπὸ τῆς ἀγωγῆς. Τὴν ἀπόφα-
 τὴν κοινοποιηθεῖσαν τῷ Δημοσίῳ τῇ 24 Δεκεμβρίου 1876 πρὸς
 τοῦ ὅρκου ἐξεκάλεσε τοῦτο πρὸ τῆς δόσεως τοῦ ὅρκου διὰ τῆς
 Ἰανουαρίου 1877 ἐφέσεως, κοινοποιηθείσης τῇ 5 τοῦ αὐ-
 νός καὶ ἔτους, ἀλλ' ὁ Ἀναγνωστόπουλος ἔδωκε τὸν ὅρκον
 τοῦ Πρωτοδικείου Λαμίας τῇ 13 Ἰανουαρίου 1877.

ζητηθείσης τῆς εἰρημένης ἐφέσεως, ἐξεδόθη ὑπὸ τοῦ Ἐφε-
 Ἀθηνῶν ἡ ὑπ' ἀριθ. 1266 τοῦ 1878 ἀπόφασις, ἥτις μετερ-
 ε τὴν ἐκκληθεῖσαν ἀπόφασιν καὶ ἐπέβαλε τῷ Ὑπουργῷ τῶν
 μικρῶν ὅρκον ἀπαλλακτικὸν μετὰ τὴν δόσιν τοῦ ὁποίου ἀπέρ-
 ῃν ἀγωγὴν. Ἀλλὰ παραμεληθείσης τῆς κατ' ἔφεσιν ταύτης
 ἀνετράπη αὕτη συνεπείᾳ ἀγωγῆς περὶ ἀνατροπῆς τοῦ Ἀνα-
 πούλου, οὕτω δ' ἔμεινεν ἐκκρεμὴς ἡ δίκη ἐνώπιον τοῦ Πρω-
 τοῦ Ἀθηνῶν πρὸς ἔγκυρον ἐκτέλεσιν τῆς περὶ ὅρκου διατά-
 ρης ἀκύρου ὄντος τοῦ μετὰ τὴν ἔφεσιν δοθέντος. Τὴν ἀπόφα-
 ταύτην τοῦ Πρωτοδικείου ὑπ' ἀριθ. 4494 ἐπεκύρωσε καὶ ὁ
 Πάγος διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 329 (1896) ἀποφάσεως, ἀπορρί-
 νον περὶ ἀναιρέσεως αὐτῆς αἵτησιν τοῦ Δημοσίου. Ἀνατραπεί-
 ρς ἐφέσεως τοῦ Δημοσίου μετὰ τῆς κατ' ἔφεσιν δίκης συνε-
 ποδοχῆς ὑπὸ τοῦ Δημοσίου τῆς περὶ ἀνατροπῆς ἀγωγῆς,
 Ἀναγνωστόπουλος διὰ τῆς ἀπὸ 3 Μαρτίου 1886 ἐνώπιον τοῦ
 δικείου Ἀθηνῶν ἀγωγῆς κατὰ τοῦ Δημοσίου ἐξέθηκεν, ὅτι
 τὴν γενομένην ἐπιταγὴν τῇ 16 Ἰανουαρίου 1884 πρὸς ἐκτέ-
 τῆς ὑπ' ἀριθ. 4494 (1876) τελεσιδίκου ἀποφάσεως τοῦ
 δικείου Ἀθηνῶν, καταστάσης τοιαύτης διὰ τῆς ἐπελθούσης
 πῆς τῆς κατ' αὐτῆς ἐφέσεως τοῦ Δημοσίου, τοῦτο τῷ ὀφεί-
 διὰ κεφάλαιον συντάξεων καὶ τόκους μέχρι τῆς ἐπιταγῆς καὶ
 δα δρ. 12784, 2) δι' ἑξοδα τῆς ὑπ' ἀριθ. 1518 (1883)

ἀποφ. τοῦ Ἐφετείου Ἀθηνῶν δρ 88, 3) διὰ τόκους τῶν ποσῶν τούτων ἀπὸ 16 Ἰανουαρίου 1884, ὅτε ἐγένοντο αἱ ἐπιταγαὶ δραχ. 3282, 4) διὰ συντάξεις ἀπὸ 1 Ἰανουαρίου 1884 μέχρι τέλους Φεβρουαρίου 1886 δρ. 1250 καὶ 5) διὰ τόκον αὐτῶν δρ 156, ἥτοι ἐν ὅλῳ δρ. 17.560, ἐπομένως ὑποχρεοῦται τὸ Δημόσιον νὰ τῷ πληρώσῃ τὰς δρ. ταύτας ἐντόκως καὶ ἡτήσατο νὰ ὑποχρεωθῇ τὸ Δημόσιον νὰ τῷ πληρώσῃ τόκον 12 ο)ο ἐπὶ τῶν χωρησάντων τόκων μέχρι τῆς ἀγωγῆς, ἥτοι νὰ τῷ πληρώσῃ δρ. 17 560 μετὰ τόκου 12 ο)ο ἀπὸ τῆς ἀγωγῆς, νὰ ἐξακολουθῇ δὲ νὰ τῷ πληρώσῃ δρ. 50 κατὰ μῆνα ἀπὸ 1 Μαρτίου 1886 καὶ ἐφεξῆς. Τὴν ἀγωγὴν αὐτὴν τὸ Πρωτοδικεῖον διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 2640 (1887) ἀποφάσεως ἐδέχθη ἐν μέρει, ὑποχρεῶσαν τὸ Δημόσιον ὅπως πληρώσῃ τῷ ἐνάγοντι 1) τόκους 12 ο)ο ἐπὶ ποσοῦ δρ. 3550 παλαιῶν ἀπὸ 8 Σεπτεμβρίου 1875 μέχρι τῆς ἀγωγῆς 3 Μαρτίου 1886, 2) τὰς πρὸς δρ. 50 παλαιὰς συντάξεις ἀπὸ 1 Δεβρίου 1876 μέχρι τῆς ἀγωγῆς, 3) δραχ. ἐπίσης παλαιὰς 93 δι' ἑξοδα τῆς ὑπ' ἀριθ. 1518 ἀποφάσεως, 4) τόκους 12 ο)ο ἐπὶ δρ. 3550 ἀπὸ τῆς ἀγωγῆς καὶ 5) τοὺς τόκους 8 ο)ο ἐπὶ τινων κονδυλίων.

Ἐκκληθείσης τῆς ἀποφάσεως ταύτης ὑπὸ τοῦ Δημοσίου, τὸ Ἐφετεῖον Ἀθηνῶν ἀπέρριψε τὴν ἔφεσιν διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 2027 (1888) ἀποφάσεως.

Τῆς ἀποφάσεως δὲ ταύτης τοῦ Ἐφετείου τὴν ἀναίρεσιν αἰτεῖται τὸ Δημόσιον διὰ τε τῆς ἀπὸ 16 Ἰανουαρίου 1889 αἰτήσεώς του καὶ διὰ τῶν ἀπὸ 19 Ἀπριλίου 1897 καὶ 29 Ἀπριλίου 1898 δύο προσθέτων δικογράφων του, διὰ διαφόροις ἐν αὐτοῖς λόγους καὶ ἰδίως διὰ τὸν ἐξῆς.

Διότι ἐνῷ τὸ Ἐφετεῖον δέχεται, ὅτι τὸ Δημόσιον ἡμφισβήτησε τὸ ἐκ τῆς ὑπ' ἀριθ. 4494 τοῦ 1879 ἀποφάσεως τοῦ Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν δεδικασμένον, ἥτις ἦτο μόνον προπαρασκευαστικὴ περὶ ἀποδείξεως, ἤθελε δὲ καταστῇ ὀριστικὴ, ἐὰν ἐγκύρως ἐδίδετο ὁ ὑπὸ ταύτης ἐπιβληθεὶς τῷ ἀναίρεσιβλήτῳ ὅρκος, ὅτε καὶ μόνον ἡδύνατο μετὰ τὴν δόσιν τοῦ ὁρκου, ἐκκαλουμένης αὐτῆς, νὰ κηρυχθῇ ἀνατετραμμένη ἢ κατὰ ταύτης ἔφεσις τοῦ Δημοσίου, τὸ Ἐφετεῖον διὰ τῆς πρώτης αἰτιολογίας τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεώς του δέχεται τὴν τοιζύτην ἀπόφασιν ὡς τελεσιδικὸν ἐκ μόνου τοῦ λόγου, ὅτι ἀνετράπη ἢ κατὰ ταύτης ἔφεσις, ἥτις ἐκοινοποιήθη τὴν 5 Ἰανουαρίου 1877 πρὸ τῆς κατὰ τὴν 13 Ἰανουαρίου 1877 δόσεως τοῦ ὁρκου καὶ οὕτω ἦτο ἔφεσις κατὰ τῆς προπαρασκευαστικῆς ἀποφάσεως καὶ ἐκ τούτου ἄκυρος ὁ μετὰ τὴν ἐπίδοσιν τῆς καὶ πρὸ τῆς ἀπορρίψεώς της ἢ ἀνατροπῆς τῆς δοθείς ὅρκος, χωρὶς νὰ αἰτια-

λογῇ πόθεν ἐπέισθη, ὅτι ἐδόθη ἐγκύρως καὶ ἐμπροθέσμως ὁ ἐπιβληθεὶς ὄρκος, μετὰ τὴν δόσιν τοῦ ὁποίου ἡδύνατο νὰ καταστήσῃ ὁριστικὴ καὶ τελεσιδίκος διὰ τῆς ἀνατροπῆς τῆς Ἐφέσεως, οὕτω δὲ καὶ ἀνατιτολόγητον κατέλιπε τὴν ἀπόφασίν του καὶ παρηρμήνευσε τὴν διάταξιν τοῦ ἄρθρου 483 § 3 τῆς Πολ. Δικονομίας, τὸ ὅποion προϋπαθεῖται ἔφεισιν κατὰ τῆς ὀριστικῆς τοῦ Πρωτοδικείου ἀποφάσεως, ἣτις καθίσταται τελεσιδίκος, ἂν ἀνατραπῇ ἢ κατὰ ταύτης ὡς τοιαύτης ἔφεισις, διότι δὲν εἶνε λογικῶς πιθανόν νὰ ὑποτεθῇ, ὅτι διὰ τῆς διατάξεως ταύτης καθιεροῦνται τελεσιδικία προπαρασκευαστικῶν περὶ ἀποδείξεως ἀποφάσεων κατ' ἐξαίρεσιν τοῦ θεμελιώδους δικονομικοῦ κανόνος, ὅτι τελεσιδικίαν δύνανται ν' ἀποτελέσωσι μόνον αἱ ὀριστικαὶ τῶν δικαστηρίων ἀποφάσεις· ἔνεκα δὲ τούτων ἀνααιρετέα ἀποβαίνει ἡ ἀπόφασίς του.

Μεθ' οὗ δ' Ἀναγνωστόπουλος ἐκοινοποίησεν εἰς τὸ Δημόσιον τὴν ἀπὸ 7 Ἰανουαρίου 1898 δήλωσίν του, δι' ἧς ἐδήλωσε τῷ Δημοσίῳ, ὅτι παραιτεῖται τῆς ἀπὸ 3 Μαρτίου 1886 ἀγωγῆς του τῆς ἀφορώσης τὴν πληρωμὴν τόκου τόκων καὶ μόνον ὡς πρὸς αὐτοὺς ἐφ' ἧς ἐξεδόθη ἡ προσβαλλομένη 2027 ἀπόφασις καθ' ἧς τὸ Δημόσιον ἐκοινοποίησε τὴν ἀπὸ 16 Ἰανουαρίου 1889 αἴτησιν ἀναίρεσεως, κοινοποίησαν κατόπιν καὶ τοὺς ἀπὸ 19 Ἀπριλίου 1897 προσθέτους λόγους ἀναίρεσεως, ἀναδεχόμενος τὴν πληρωμὴν πάσης νομίμου δαπάνης. Διὰ τῆς παραιτήσεως δὲ ταύτης καταργεῖται ἡ δίκη ἐφ' ἧς ἐξεδόθη ἡ προσβαλλομένη 2027 ἀπόφασις καὶ δὲν ὑφίσταται πλέον ἀντικείμενον δίκης, ἐφ' οὗ νὰ δικάσῃ ὁ Ἄρειος Πάγος, διότι ἡ ἐν τῇ δίκῃ ταύτῃ ἐρις ὑφίσταται μόνον ὡς πρὸς τὴν πληρωμὴν τόκου τόκων.

Διὰ δὲ τῆς ἀπὸ 22 Ἀπριλίου 1898 ἐτέρας δηλώσεώς του ἐδήλωσε πρὸς τὸ Δημόσιον, ὅτι μὴ ἀποδεχθέντος τοῦ Δημοσίου τὴν ὡς ἂνωτέρω δήλωσίν του, παραιτεῖται καὶ ἀνακαλεῖ τὴν δήλωσίν του ταύτην.

Ἀκούσαν τῶν πληρεξουσίων τῶν διαδίκων, τοῦ μὲν τοῦ ἀναιρεσέοντος Δημοσίου ἀναπτύξαντος καὶ προφορικῶς τοὺς λόγους ἀναίρεσεως καὶ αἰτησάμενον τὴν ἀναίρεσιν τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως, τοῦ δὲ τοῦ ἀναιρεσιβλήτου ἀντικρούσαντος αὐτοῦ καὶ αἰτησάμενον τὴν ἀπόρριψιν τῆς αἰτήσεως· καὶ τοῦ Ἐισαγγελέως Σκεφθὲν κατὰ τὸν νόμον.

Ἐπειδὴ κατὰ τὸν νόμ. 1 τῶν Πανδ. (42. 1) καὶ τὸ ἄρθρον 274 τῆς Πολ. Δικονομίας δεδικασμένον ἀποτελοῦσιν αἱ ἀποφάσεις τῶν Δικαστηρίων αἱ οὗσαι ὀριστικαὶ καὶ τελεσιδίκαι. Ὅθεν τὸ δικάσαν Ἐφετεῖον ἀποφρηναμένον διὰ τῆς πρώτης αἰτιολογίας τῆς

προσβαλλομένης ἀποφάσεώς του, ὅτι δεδικασμένον ἀποτελεῖ ἡ ὑπ' ἀριθ. 4494 τοῦ 1876 τελεσιδικος ἀπόφασις τῶν ἐνταῦθα Πρωτοδικῶν χωρὶς νὰ ἐρευνηθῇ καὶ νὰ αἰτιολογήσῃ ἂν ἦτο καὶ ὀριστική, καὶ τὴν προμνησθεῖσαν διάταξιν τῶν Πενδεκτῶν ψευδῶς ἡρμήνευσε καὶ ἐσφαλμένως ἐφήρμοσε καὶ τὰς οὐσιώδεις διατάξεις τῶν ἀρθρῶν 182 § 5 καὶ 274 τῆς Πολ. Δικονομίας παρεβίασε, τοῦθ' ὅπερ κατὰ τ' ἀρθρον 807 § § 5, 6 καὶ 7 ἐπάγεται ἀναίρεσιν.

Διὰ ταῦτα

Ἰδὼν καὶ τ' ἀρθρα 833, 839, 210 καὶ ἐπόμε. τῆς Πολ. Δικονομίας.

Ἀναιρεῖ τὴν ὑπ' ἀριθ. 2027 τοῦ 1888 ἀπόφασιν τῶν ἐν Ἀθήναις Ἐφετῶν. Παραπέμπει τὴν δίκην πρὸς νέαν συζήτησιν ἐνώπιον τῶν ἐν Ναυπλίῳ Ἐφετῶν. Διατάσει τὴν καταχώρησιν τῆς παρούσης εἰς τὸ περιθώριον τοῦ πρωτοτύπου τῆς ἀναιρουμένης καὶ τὴν διὰ τοῦ τύπου δημοσίευσιν αὐτῆς δαπάνη τοῦ ἀναιρεσιζήτου, ὃν καταδικάζει εἰς τὰ δικαστικὰ ἐξόδα τοῦ Δημοσίου, μετρίζόμενα δι' ἀμφοτέρα τὰ βήματα εἰς δραχμὰς ἐβδομήκοντα (70) καὶ τὰ τέλη τῆς σημάσεως.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις τῇ δεκάτῃ τρίτῃ Ἰουνίου 1898. Ἐδημοσιεύθη δὲ αὐτόθι ἐκτάκτως τῇ δεκάτῃ πέμπτῃ (15) Ἰουνίου 1898, ὥρα 11 π. μ.

Ὁ Πρόεδρος
Κ. Σημαντήρας

Ὁ Γραμματεὺς
Γ. Καστόρχης

Ἀριθ. 143

Τὸ Δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου

Τμήμα Α'.

Συγκείμενον ἐκ τῶν δικαστῶν Κ. Σημαντήρα, προέδρου, Χρ. Κόκκορη, Α. Γκιῶν, Π. Μενελάου, Ἀνδρ. Πετρίτση, Μ. Ἠλιάδου καὶ Ε. Εὐθυμίου, παρόντων τοῦ τε Εἰσαγγελέως Δημοσ. Τσιβανπούλου καὶ τοῦ Ὑπογραμματέως Μάρ, Μπαρινοπούλου.

Συνεδρίσαν δημοσίᾳ ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ τοῦ καταστήματος αὐτοῦ τῇ πρώτῃ Ἰουνίου 1898, ἵνα δικάσῃ ἐπὶ τῆς αἰτήσεως τοῦ ἐν Πάτραις κλαδου τῆς Ἴονικῆς Τραπεζίης ἐκπροσωπούμενου ὑπὸ τοῦ Διευθυντοῦ αὐτοῦ Στεφάνου Μόσχοβικ, κατοίκου Πατρῶν παρὰσταθέντος διὰ τοῦ πληρεξουσίου του Γ. Ἀντωνοπούλου, δικηγόρου, κατὰ τῆς Θεοδώρας Π. Ἰωαννίδου, κατοίκου Πατρῶν, πα-

ρασταθείσης διὰ τῶν πληρεξουσίων τῆς Ἰωάν. Ἀραβαντινοῦ καὶ Φωτίου Καστόρη, δικηγόρων, καὶ τοῦ καθ' οὗ ἡ ἀνακοίνωσις καὶ προσεπικλήσις τοῦ ἀναιρεσέμεντος Πολυχρόνη Ἰωαννίδου κατοικοῦ Πατρῶν, μηδόλως παρασταθέντος, περὶ ἀναιρέσεως τῆς ὑπ' ἀριθ. 912 τοῦ 1896 ἀποφάσεως τῶν ἐν Πάτραις Ἐφεδρῶν.

Ἀκούσαν τοῦ Εἰσηγητοῦ δικατοῦ Ἀδχαμαντίου Πετρίτση, ἐκθέσαντος τὰδε.

Ἡ Θεοδώρα Πολυχρ. Ἰωαννίδου διὰ τῆς ἀπὸ 4 Ἰανουαρίου 1894 ἐνώπιον τοῦ Πρωτοδικείου Πατρῶν ἀγωγῆς κατὰ τοῦ Στ. Μόσχουβικ, ὡς διευθυντοῦ τοῦ ἐν Πάτραις Κλάδου τῆς Ἰονικῆς Τραπεζῆς ἐξέθηκεν, ὅτι ἡ μήτηρ αὐτῆς Καλλιόπη, προκειμένου νὰ συνέλθῃ εἰς γάμον μετὰ τοῦ πατρὸς τῆς Πολ. Ἰωαννίδου, ἔδωκεν εἰς αὐτὴν ὡς προῖκα ἀδιατίμητον ἐκτὸς ἄλλων καὶ μίαν ιδιόκτηταν ἀνώγειον οἰκίαν μετὰ τῆς περιοχῆς τῆς καὶ κήπου, κειμένην ἐν Πάτραις. Τὸ κτῆμα τοῦτο περιῆλθεν εἰς τὴν κυριότητα τῆς μητρὸς τῆς ἐκ κληρονομίας τῆς ἀποβιώσασας θυγατρὸς τῆς Γεωργίτσας, μοναδικῆς κληρονόμου τοῦ ἀποβιώσαντος πατρὸς τῆς καὶ πρώτου συζύγου τῆς μητρὸς τῆς Γ. Καραβελοπούλου, ὅστις εἶχεν οἰκοδομήσει καὶ κατεῖχε τὴν οἰκίαν ταύτην διανοίᾳ κυρίου καὶ καλῇ τῇ πίστει ἐπὶ τριακονταετίαν μέχρι τοῦ θανάτου τοῦ καὶ μετ' αὐτὸν ἡ μήτηρ τῆς καὶ μετὰ θάνατον αὐτῆς ἡ ἐνάγουσα ὡς κληρονόμος αὐτῆς. Ἐπὶ τοῦ κτήματος τούτου ἡ μήτηρ τῆς ἐνέγραψεν ὑποθήκην συνεσιώτος τοῦ γάμου τῆς, ἡ δ' ἐναγομένη Τραπεζα, ἐν γνώσει διατελοῦσα τοῦ ἀδιατιμήτου τῆς οἰκίας, ἐνέγραψεν ἐπ' αὐτῆς ὑποθήκην δυνάμει συμβολαίου πρὸς ἀσφελειαν ἀπειτήσεως τῆς κατὰ τοῦ πατρὸς τῆς ἐκ δρ. 8,000· ὅτι ἡ ὑποθήκη αὕτη εἶναι ἐξαλειπτέα ὡς παράνομος καὶ ἀνίσχυρος· καὶ ῥητήσατο νὰ διαγραφῇ ἡ ἐν λόγῳ ὑποθήκη τῆς Τραπεζῆς ἐπὶ τοῦ εἰρημένου κτήματος.

Μεθ' οὗ Στέφαν. Μόσχουβικ ὑπὸ τὴν ὡς ἄνω ιδιότητα τοῦ διὰ τῆς ἀπὸ 15 Ἰανουαρίου 1894 ἐνώπιον τοῦ αὐτοῦ Πρωτοδικείου ἀνακοίνωσεως μετὰ προσεπικλήσεως κατὰ τοῦ Π. Ἰωαννίδου καὶ τῆς ἐναγοῦσας, ἐξέθηκεν, ὅτι ὁ Πολ. Ἰωαννίδης δανεισθεὶς παρὰ τῆς Τραπεζῆς δρ. 8000 δυνάμει συμβολαίου, ἐχορήγησεν αὐτῇ τὸ δικαίωμα νὰ ἐγγράψῃ ὑποθήκην ἐπὶ τοῦ ἐν τῇ ἀγωγῇ περιγραφομένου ἀκινήτου ὡς ἀνήκοντος εἰς τὴν κυριότητά του δυνάμει τοῦ ὑπ' ἀριθ. 1289 (1886) παραχωρητηρίου τοῦ Ὑπουργείου τῶν Οἰκονομικῶν, ἐπομένως ὀφείλει νὰ προσέλθῃ καὶ ἀποκρούσῃ τὴν ἀγωγὴν, ἄλλως ἐν περιπτώσει παραδοχῆς τῆς ἀγωγῆς (ἀνεξαρτήτως τῆς ποι-

κῆς αὐτοῦ εὐθύνης) δέον νὰ ὑποχρεωθῇ νὰ ἐπιστρέψῃ τῇ Τραπεζῇ τὸ εἰρημένον κεφάλαιον καὶ τοὺς τόκους αὐτοῦ πρὸς 12 ο)ο ἑτησίως καὶ διὰ προσωπικῆς του κρατήσεως, διότι ἐν γνώσει καὶ δολίως παρέστησεν αὐτῇ, ὅτι εἶνε κύριος τοῦ εἰρημένου ἀκινήτου, καίτοι ἀνήκοντος εἰς τὴν κυριότητα τῆς συζύγου του, καὶ ἤτησατο ν' ἀπορριφθῇ ἡ ἀγωγή τῆς ἐναγούσης, ἄλλως νὰ ὑποχρεωθῇ ὁ προσεπικαλούμενος διὰ προσωπικῆς κρατήσεως νὰ πληρώσῃ τῇ Τραπεζῇ δρ 8000 ἐντόκως πρὸς 8 ο)ο ἑτησίως.

Συζητήσεως γενομένης, τὸ Πρωτοδικεῖον ἐξέδοτο τὰς ἐξῆς ἀποφάσεις 1) τὴν ὑπ' ἀριθ. 103 (1894), δι' ἧς ὑπεχρέωσε τὴν ἐνάγουσαν ν' ἀποδείξῃ καὶ διὰ μαρτύρων, ὅτι κατ' ἔθιμον ἰσχύον ἐν Ἑλλάδι καὶ ἰδίως ἐν Πάτραις καὶ ἐν Τριπόλει ἀπὸ τοῦ 1836 ἢ ἐν τοῖς προικοσυμβολαίοις γενομένη ἐκτίμησις τῶν προικῶν θεωρεῖται γενομένη πρὸς ἐφαρμογὴν τοῦ ἀναλόγου χαρτοσήμου καὶ 2) τὴν ὑπ' ἀριθ. 2080 (1895), δι' ἧς ἐδέχθη τὴν ἀγωγήν. Ἐκκληθείσης τῆς τελευταίας ἀποφάσεως ὑπὸ τοῦ ἐναγομένου Στεφ. Μόσχου ὑπὸ τὴν ιδιότητά του, τὸ Ἐφετεῖον Παιτρῶν διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 912 (1896) ἀποφάσεως ἀπέρριψε τὴν ἔφεσιν. Ταύτης δὲ τὴν ἀντίρρυσιν αἰτεῖται ὁ ἐναγόμενος διὰ τῆς ἀπὸ 8 Νοεμβρίου 1896 αἰτήσεώς του διὰ τοὺς ἐν αὐτῇ περιεχομένους ὡς ἐξῆς λόγους.

Διότι καίτοι δεχόμενον τὸ Ἐφετεῖον, ὅτι κατὰ τοὺς νόμους 3. Π. (19. 2) L. 4. K. (5, 12) L. 1. K. (5. 18) L. 69 § 7 (23. 3) ἐπὶ συστάσεως προικῶς αἱ συνέπειαι τῆς πρᾶξεως παρέπονται ἐκ μόνης τῆς τοῦ διδομένου ἀποτιμήσεως, ἐὰν μὴ δηλωθῇ ἐν τοῖς καθ' ἕκαστον ἄλλος ἰδιαιτέρος τῆς διατιμήσεως σκοπὸς ὑπὸ τῶν συμβαλλομένων ἐπιλαμβανόμενον ὅμως τὸ Ἐφετεῖον τῆς ἐρμηνείας τοῦ ὑπ' ἀριθ. 3159 καὶ ἀπὸ 24 Μαΐου 1857 συμβολαίου τοῦ Συμβολαιογράφου Τριπόλεως Κοκκίη ἐφ' οὗ στηρίζεται ἡ ὑπὸ κρίσιν ἀγωγή καὶ μὴ εὐρίσκον ἐν αὐτῷ δήλωσιν ἄλλοιαν παρὰ τὸν τῆς πωλήσεως σκοπὸν τῆς διατιμήσεως, στηρίζεται εἰς τὸ μεμακρυσμένον καὶ ἀσθενέστατον καθ' ἑαυτὸ τεκμήριον τῆς ἐν τῷ περιθωρίῳ τοῦ πρωτοτύπου τοῦ συμβολαίου ὑπαρχούσης διαγραφῆς τῶν λέξεων «λόγῳ πωλήσεως» ὅπως ἀποφανθῇ, ὅτι ἡ ἐν τῷ συμβολαίῳ διατιμῆσις ἐγένετο οὐχὶ λόγῳ πωλήσεως, ἀλλὰ λογῳ προσδιορισμοῦ τοῦ ὀφειλομένου τέλους. Οὕτως ὅμως ἀποφανόμενον τὸ Ἐφετεῖον ψευδῶς ἡρμήνευσε καὶ ἐσφαλμένως ἐφήρμοσε τοὺς τε πρακτικῶς ὑπ' αὐτοῦ ὡς ἀνωτέρω νόμους ὡς καὶ τὸν Ν. 31 § 2 K. (5. 12) ἐξ ὧν σαφῶς συνάγεται, ὅτι, ὅταν ρητὴ δὲν ὑπάρχῃ ἐν τῷ συμβολαίῳ δήλωσις περὶ ἄλλου τῆς διατιμήσεως σκοποῦ, ἀναγκαστικῶς συνάγεται, ὅτι αὕτη ἐγένετο λόγῳ πωλήσεως, παραβιάσαν οὕτω κατὰ

τὴν γενομένην ὑπ' αὐτοῦ ἐκτίμησιν τὸν ὑπὸ τῶν ἠνωτέρω νόμων τιθέμενον ἐρμηνευτικὸν κανόνα, ἡ δὲ ταιαύτη παραβίασις κατὰ τὸ ἄρθρον 810 ἔδαφ. τελευταῖον τῆς Πολ. Δικονομίας ἀποτελεῖ λόγον ἀναιρέσεως.

Διότι τὸ Ἐφετεῖον λαθὼν ὑπ' ὅψει καὶ ἐκτιμήσαν πρὸς θεμελίωσιν τοῦ ἐξενεχθέντος ὑπ' αὐτοῦ συμπεράσματος· τὸ ἐν τῇ ἀποφάσει αὐτοῦ ἀναφερόμενον τεκμήριον παρεβίασε τὰς οὐσιώδεις διατάξεις τῶν ἄρθρων 276 καὶ 300 Πολ. Δικονομίας κατὰ τὰς ὁποίας μόνον καθ' ὅσον ἡ διὰ μαρτύρων ἀποδείξεις εἶναι παραδεκτὴ συγχωροῦνται καὶ τὰ δικαστικὰ τεκμήρια, ἀντικείμενα δὲ τῶν ὁποίων ἡ ἀξία ὑπερβαίνει τὰς 50 δραχμὰς δὲν δύνανται ν' ἀποδειχθῶσι διὰ μαρτύρων, καθόσον ἐπὶ τοῦ προκειμένου τὸ ὑπὸ τοῦ νόμου καθιερούμενον τεκμήριον τῆς λογφ πωλήσεως διατιμήσεως ἐνεκα ἐλλείψεως ἀντιθέτου δηλώσεως τῶν συμβαλλομένων ἀνεφέρετο εἰς ἀντικείμενον, τοῦ ὁποίου ἡ ἀξία ἦτο πολλῶ ἠνωτέρα τῶν 50 δραχμῶν καὶ τὸ πρὸς ἀνέυρεσιν τοῦ νομίμου τεκμηρίου ἀναμφισβητήτως ληθὲν ὑπ' ὅψει δικαστικὸν τεκμήριον δὲν ἦτο παραδεκτόν, ἅτε μὴ ἐπιτρεπομένης τῆς μαρτυρικῆς ἀποδείξεως.

Διότι ἄλλως τὸ λεγόμενον τεκμήριον, ὅπερ ἐδέχθη ἡ ἀπόφασις, δὲν φέρει οὐδέν· τῶν ὑπὸ τοῦ ἄρθρ. 276 Πολ. Δικονομίας ἀπαιτουμένων χαρακτηρῶν τοῦ δικαστικοῦ τεκμηρίου, καθόσον οὔτε σπουδαῖον, οὔτε ὀρισμένον, οὔτε σύμφωνον πρὸς ἄλλα τεκμήρια, προταθέντα παρὰ τοῦ ἀναιρεσειόντος καὶ ἀναφερόμενα ἐν τῇ σκέψει τῆς αἰτιολογίας, μὴ ληθθέντα δὲ τὸ παράπαν ὑπ' ὅψει ὑπὸ τῆς πλειονοψηφίας, ἐτύγχανεν· οὕτω δὲ τὸ Ἐφετεῖον παρεγνώρισε καὶ τὴν τῆς λογφ πωλήσεως διατιμήσεως κατὰ νόμον ἔννοιαν τοῦ δικαστικοῦ τεκμηρίου τῆς μὴ συντρεχούσης, ἡ δὲ ὑπὸ τοῦ τελευταίου ἔδαφους τοῦ ἄρθρ. 276 ἀντιτιθεμένη εἰς τὴν κρίσιν τοῦ Δικαστηρίου στάθμισις δὲν ἔχει χώραν. Ὅτι δ' ἐστερεῖτο πάντως τὸ περὶ οὗ πρόκειται τεκμήριον τῶν ὑπὸ τοῦ νόμου ἀπαιτουμένων οὐσιωδῶν χαρακτηρῶν, προκύπτει ἐναργῶς ἐκ τῆς σχετικῆς αἰτιολογίας τῆς μειοψηφίας τοῦ Ἐφετείου, ὃ δὲ Ἄρ. Πάγος ἔχει τὴν ἐξουσίαν καὶ τὸ καθήκον ν' ἀποφανθῇ ἐπ' αὐτοῦ. Διότι ἄλλως τὸ Ἐφετεῖον μὴδ' ἄλλως λαθὼν ὑπ' ὅψει τὰ πολλαπλὰ ἀντιθέτα τεκμήρια, ἅτινα ἐπεκαλέσθη ὁ ἀναιρεσειὼν ὑπὲρ τοῦ ἀντιθέτου συμπεράσματος, οὐδ' ἀποφινόμενον ἐπ' αὐτῶν, ἀλλὰ προσκολληθὲν εἰς τὴν ἐν περιθωρίῳ διαγραφὴν, ἥτις ἐτύγχανε δεκτικὴ καὶ πάσης ἄλλης ἐξηγήσεως παρὰ τὴν δεκτὴν γενομένην ὑπ' αὐτοῦ, ἀναιτιολόγητον οὕτω κατέλιπε τὴν ἀπόφασιν.

Τὴν αἴτησιν ταύτην ἀνεκοίνωσεν ὁ ἀναιρεσειὼν εἰς τὸν Πολ.

Ἰωαννίδην διὰ τῆς ἀπὸ 6 Ἰανουαρίου 1898 ἀνακοινώσεώς του μετὰ προσεπικλήσεως δι' ἧς ἐξέθηκεν, ὅτι ἡ προσβαλλομένη ἀπάφαισις οὐδὲν ἀπερῆ-ατο ἐπὶ τῆς ἀπὸ 15 Ἰανουαρίου (1894) ἐνώπιον τοῦ Πρωτοδικείου ἀνακοινώσεώς του μετὰ προσεπικλήσεως κατὰ τοῦ Πολ. Ἰωαννίδου, ἐπομένως ἔχει νόμιμον συμφέρον νὰ προσεπικαλέσῃ αὐτὸν εἰς τὴν δίκην καὶ ὑποστηρίξῃ τὴν περὶ ἀναίρεσεως αἰτησιν, ἄλλως νὰ ὑποστῇ οὗτος τὰς συνεπείας τῆς ἀμετακλήτου ἡττης τῆς Τράπεζας· καὶ ᾗτήσατο, ἵνα, παρεμβαίνων οὗτος καὶ ἐμφανιζόμενος ἐνώπιον τοῦ Ἀρείου Πάγου, ὑποστηρίξῃ τὴν Τράπεζαν πρὸς ἐπιτυχίαν τῆς ἀναίρεσεως.

Ἀκοῦσαν τῶν πληρεξουσίων τῶν διαδίκων, τοῦ μὲν τοῦ ἀνααιρεσιόντος ἀναπτύξαντος καὶ προφορικῶς τοὺς λόγους ἀναίρεσεως καὶ αἰτησάμενου τὴν ἀναίρεσιν τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως, τῶν δὲ τῆς ἀναίρεσιβλήτου ἀντικρουσάντων αὐτοὺς καὶ αἰτησάμενων τὴν ἀπόρριψιν τῆς αἰτήσεως· καὶ τοῦ Εἰσαγγελέως· Στεφθὲν κατὰ τὸν νόμον.

Ἐπειδὴ δ' καθ' οὗ ἡ ἀνακοίνωσις Π. Ἰωαννίδης ἐκλητεῦθε προσηκόντως, ὡς ἐξάγεται ἐκ τῶν ἀπὸ 13 Ἰανουαρίου καὶ 13 Ἰουνίου 1898 ἐπιδοτηρίων τοῦ δικαστικοῦ κλητῆρος Γ. Διαμαντοπούλου· μὴ ἐμφανισθῆις δὲ κατὰ τὴν προκειμένην νόμιμον διατάξιμον δικάζεται ἐρήμην.

Ἐπειδὴ οἱ νόμοι 3 Πανδ. 19. 2 καὶ 69 § 7, 23 3 ὁρίζοντες, ὅτι ἐπὶ συστάσεως προικὸς αἱ συνέπειαι τῆς πράξεως παρέπονται ἐκ μόνης τῆς τοῦ πράγματος ἀποτιμήσεως, ἐὰν μὴ δηλωταὶ ἄλλος ἄλλως τῆς διατιμήσεως σκοπὸς δὲν ἀπαιτοῦσι ρητὴν δήλωσιν ἐν τῷ προικοσυμφώνῳ περὶ τοῦ ἄλλου τοῦτου σκοποῦ, ἐπομένως δύναται ὁ δικαστὴς νὰ ἐξαγάγῃ τοῦτον ἐκ τοῦ συνόλου τοῦ συμβολαίου. Ἀπορριπτέος δὲ ὁ ἀντίθετος λόγος ἀναίρεσεως.

Ἐπειδὴ τὸ Ἐρετεῖον, ὡς ἐξάγεται ἐκ τῆς 5ης αἰτιολογίας τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως, ἐξήγγαγεν ἐκ τοῦ περιεχομένου τοῦ ὑπ' ἀριθ. 3159 τοῦ 1857 προικοσυμφώνου, ὅτι ὁ σκοπὸς τῶν συμβαλλομένων ἦτο οὐχὶ ἡ λόγῳ πωλήσεως διατίμησις τοῦ δοθέντος εἰς προῖκα κτήματος, ἀλλ' ἡ ἀπλήθ. διατίμησις αὐτοῦ πρὸς προσδιορισμὸν τοῦ τέλους τοῦ χαρτοσήμου, εἰς τὸ συμπέρασμα δὲ τοῦτο κατέληξε στηριχθὲν καὶ εἰς τὸ γεγονός τῆς διαγραφῆς τῆς φράσεως «λόγῳ πωλήσεως», τῆς ἀρχῆθεν ὑπὸ τοῦ συμβολαιογράφου ἐν τῷ πρωτοτύπῳ ἐγγράφῳ θεθείσης· οὕτω δὲ ἀποφηνάμενον δὲν παρέβη δικονομικὴν τινα διατάξιν. Διότι τὸ ἐκ τῆς διαγραφῆς τεκμήριον προκύπτειν ἐξ αὐτοῦ τοῦ συμβολαίου καὶ ἀποτελοῦν μέρος αὐτοῦ δὲν εἶνε ἐκ τῶν τεκμηρίων ἐκείνων, ἅτινα ἡ Πολ. Δι-

κονομία ἐν ἄρθρ. 276 ἐννοεῖ, ἀλλ' ὑπάγεται εἰς αὐτὴν ταύτην τὴν ἐρμηνείαν τοῦ ἐγγράφου, ὑπ' οὐδεμιᾶς δὲ νομικῆς διατάξεως ἀπαγορεύεται τῷ δικαστῇ νὰ ἐξάγῃ συμπεράσματα ἐκ τοῦ ἐγγράφου ὅπερ ἔχει ὑπ' ὄψει καὶ ἐρμηνεύει. Τοῦτου τεθέντος, ἀβάσιμοι εἶνε οἱ εἰς ἐναντίαν προϋπόθεσιν ἐρειδόμενοι λόγοι ἀναιρέσεως, ὅτι δηλαδὴ τὸ 'Εφετεῖον παρὰ τὰς διατάξεις τῶν ἄρθρων 276 καὶ 300 Πολ. Δικονομίας ἔλαβεν ὑπ' ὄψει δικαστικὸν τεκμήριον ἐπὶ θέματος ἐφ' οὗ ἡ διὰ μαρτύρων ἀπόδειξις δὲν συγχωρεῖται.

'Επειδὴ ἀόριστος ἐστὶν ὁ τελευταῖος λόγος ἀναιρέσεως καὶ ὡς τοιοῦτος ἀπορρίπτεται.

Διὰ ταῦτα,

'Ιδὸν καὶ τὰ ἄρθρ. 830 καὶ 210 τῆς Πολ. Δικονομίας.

'Απορρίπτει τὴν ἀπὸ 8 Νοεμβρίου 1896 αἰτησιν τοῦ ἐν Πάτραις Κλάδου τῆς 'Ιονικῆς Τραπεζῆς περὶ ἀναιρέσεως τῆς ὑπ' ἀρ. 912 τοῦ 1896 ἀποφάσεως τῶν ἐν Πάτραις 'Εφετῶν.

Καταδικάζει τὴν ἀναιρεσείουσαν Τράπεζαν εἰς τὰ δικαστικὰ ἔξοδα τῆς ἀναιρεσιβλήτου, μετριαζόμενα εἰς δρ. τεσσαράκοντα πέντε (45) καὶ εἰς τὰ τέλη τῆς σημάτων καὶ εἰς τὸ νόμιμον παράβολον.

'Εκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν 'Αθήναις τῇ ἑκτῇ 'Ιουνίου 1898. 'Εδημοσιεύθη δ' αὐτόθι ἐκτάκτως τῇ δεκάτῃ πέμπτῃ 'Ιουνίου 1898, ὥρα 11 π.μ.

'Ο Πρόεδρος

Κ. Σημαντήρας

'Ο Ὑπογραμματεὺς

Μ. Μπαρινόπουλος

Ἀριθ. 144

Τὸ Δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου

Τμῆμα Α'.

Συγκείμενον ἐκ τῶν Δικαστῶν Κωνστ. Σημαντήρα, Προέδρου, Χ. Κόκκορη, Ἀνδ. Γκιών, Π. Μενελάου, Ἰωάν. Τσάτσου, Μ. Ἡλιαδέου καὶ Ξεν. Εὐθυμίου· παρόντων τοῦ τε Ἀντίσαγγελέως Κ. Μανιάκη καὶ τοῦ Γραμματέως Γ. Καστόρχη.

Συνεδριάσαν δημοσίᾳ ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ τοῦ καταστήματος αὐτοῦ τῇ ὀγδόῃ 'Ιουνίου 1898, ἵνα δικάσῃ ἐπὶ τῆς αἰτήσεως τοῦ Γεωργίου Σκλήρη, κατοίκου Βρεσθένων, παρασταθέντος διὰ τοῦ πληρεξουσίου του Ἰω. Ἀραβαντινοῦ, δικηγόρου, κατὰ τῶν 1) 'Εθνικῆς Τραπεζῆς τῆς Ἑλλάδος, ἐδρευούσης ἐν Ἀθήναις καὶ ἀντιπροσωπευομένης ὑπὸ τοῦ ὑποδιοικητοῦ αὐτῆς Ἰω. Βελαωρίτου,

κατοίκου Ἀθηνῶν, παρασταθείσης διὰ τοῦ πληρεξουσίου τῆς Ἀλκ. Κρασσα, δικηγόρου, 2) Κωνσταντίνου Κωνσταντοπούλου, κατοίκου Σπάρτης, λογιστοῦ τῆς αὐτῆς Τραπεζῆς παρὰ τῷ ἐν Σπάρτῃ ὑποκαταστήματι αὐτῆς, 3) Εὐαγγέλου Ζαχαριά, κατοίκου Σπάρτης καὶ 4) Δημητρίου Παπαδημητρίου, κατοίκου Τσοῦνι καὶ Βαμβακοῦς, μηδόλως παρασταθέντων· περὶ ἀναιρέσεως τῆς ὑπ' ἀριθμὸν 751 τοῦ 1898 ἀποφάσεως τῶν ἐν Ἀθήναις Πρωτοδικῶν.

Ἀκοῦσαν τοῦ Εἰσηγητοῦ δικαστοῦ Μιλτ. Ἡλιάδου, ἐκθέσαντος τὰδε :

Ὁ Γεώργιος Ν. Σκλήρης διὰ τῆς ἀπὸ 19 Νοεμβρίου 1895 ἐνώπιον τοῦ Εἰρηνοδικείου Οἰνοῦντος κλήσεως κατὰ τῆς Ἑθνικῆς Τραπεζῆς τῆς Ἑλλάδος. Κ. Κωνσταντοπούλου, ὡς λογιστοῦ τοῦ ἐν Σπάρτῃ ὑποκαταστήματος τῆς αὐτῆς Τραπεζῆς καὶ δι' ἑαυτὸν, Εὐαγ. Ζαχαριά καὶ Δ. Παπαδημητρίου, ἐξέθηκεν, ὅτι ἐν θέσει Ρόζινα τοῦ Δήμου Οἰνοῦντος ἔχει εἰς τὴν ἰδιοκτησίαν αὐτοῦ ἐν κτήματι ἐκ καλλιεργησίων καὶ ἀκαλλιεργήτων γαιῶν ἐξ ἐλαιοπεριθωρίων, οἰκιῶν κτλ ἐκτάσεως 3000 περίπου στρεμμάτων, ὅπερ πρὸ τεσσαρσπονταετίας καὶ πλέον κατέχει ἀνενοχλήτως, νέμεται καὶ καρποῦται· ἀλλὰ πρὸ τινος καιροῦ, ὅτε ἤρχισεν ὁ ἴδιος διὰ τῆς συζύγου του καὶ ἐργατῶν του νὰ συλλέγῃ τὸν ἐλαιοκάρπον, οἱ ἐναγόμενοι ὑπὸ τὰς ἰδιότητάς των ἐκ συστάσεως, καὶ ὠπλισμένοι, ἔχοντες μεθ' ἑαυτῶν καὶ ἄλλους, παραβιάσαντες τὰς θύρας τῶν οἰκιῶν τοῦ κτήματός του, εἰσῆλθον ἐν αὐταῖς, ἔθραυσαν τὰς κλίμακας, ἐδίωξαν καὶ ἠπέλυσαν τοὺς ἐργάτας του καὶ τὴν σύζυγόν του καὶ ἤρχισαν νὰ συλλέγωσι πρὸς ὄφελός των τὸν ἐλαιοκάρπον παρὰ νόμῳ καὶ ἀναιρέτως· ὅτι ὡς ἐκ τῶν πράξεων των τούτων, αἵτινες τείνουσιν εἰς τὸ νὰ τὸν ἀποβάλωσιν ἐκ τῆς κατοχῆς καὶ νομῆς τοῦ κτήματός του, ἐπόμενον εἶνε νὰ ἐπέλθῃ μετὰ τῶν ρῆξις, ὅθεν δεόν νὰ ληθῶσι προσωρινὰ μέτρα καὶ ἡτήσατο νὰ ληθῶσι προσωρινὰ μέτρα καὶ νὰ διαταχθῇ ἡ ἀπομάκρυνσις τῶν καθ' ὧν ἡ κλήσις καὶ τῶν μεθ' ἑαυτῶν ἐνόπλων καὶ ἐργατῶν ἐκ τοῦ κτήματος, ἵνα μείνῃ ἐλεύθερος πρὸς συλλογὴν τοῦ ἐλαιοκάρπου του καὶ πρὸς καλλιέργειάν τοῦ κτήματος, ν' ἀπειληθῇ χρηματικὴ ποινὴ διὰ πᾶσαν νέαν τοιαύτην ἐπιχείρησιν καὶ διὰ πᾶσαν παράβασιν.

Εἰς τὴν δίκην ταύτην παρενέβη ἐκουσίως ὁ Ἰωάν. Σκλήρης ἰσχυρισθεὶς, ὅτι αὐτὸς εἶνε κύριος τοῦ ἐν λόγῳ κτήματος.

Συζητήσεως γενομένης, τὸ Εἰρηνοδικεῖον διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 109 (1895) ἀποφάσεως ἐδέχθη καθ' ὁλοκληρίαν τὴν προκειμένην κλήσιν καὶ ἔθεσεν ἐκτὸς δίκης τὸν παρεμβάντα Ἰωάν. Ν. Σκλήρη. Ἀλλὰ τὸ Πρωτοδικεῖον Σπάρτης ἐπὶ τῇ ἐφέσει τῶν ἐναγο-

μένων διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 1055 (1895) ἀποφάσεως, μεταρρυθμίσαν τὴν ἀπόφασιν τοῦ Εἰρηνοδικείου, ἀπέρριψε τὴν προκειμένην κλησιν, ἀνεγνώρισεν, ὅτι ἡ Ἑθνικὴ Τράπεζα ἔχει τὴν νεωτέραν ἀνεπλήρητον νομὴν ἐπὶ τοῦ ἐπιδίκου κτήματος, διέταξε τὴν ἀπομάχρυνσιν τοῦ ἐνάγοντος ἐκ τοῦ ἐπιδίκου καὶ ὑπεχρέωσεν αὐτὸν νὰ παύσῃ διαταράττων ἢ παρενοχλῶν τὴν Τράπεζαν καὶ τοὺς μισθωτὰς αὐτῆς κατὰ τὴν ἐνάσκησιν τῆς νομῆς τοῦ κτήματος, ἀπειλῆσαν πρὸς τοῦτο κατ' αὐτοῦ χρηματικὴν ποινὴν δραχ. 10.000. Τὴν ἀπόφασιν αὐτὴν τοῦ Πρωτοδικείου Σπάρτης ἐπὶ τῇ αἰτήσει τοῦ καλοῦντος Γ. Ν. Σκλήρη ὁ Ἄρειος Πάγος διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 140 (1897) ἀποφάσεως ἀνῆρσεν ὡς πρὸς μόνην τὴν Ἑθν. Τράπεζαν καὶ παρέπεμψε τὴν ὑπόθεσιν πρὸς νέαν συζήτησιν εἰς τὸ Πρωτοδικεῖον Ἀθηνῶν, ὅπερ, συζητήσεως γενομένης, ἐξέδοτο τὴν ὑπ' ἀριθ. 751 (1898) ἀπόφασιν, δι' ἧς δεχθὲν τὴν ἔφεσιν καὶ μεταρρυθμίσαν τὴν ἐκκαλουμένην ὑπ' ἀριθ. 109 (1895) ἀπόφασιν τοῦ Εἰρηνοδικείου Οἰνούντος, ἀπέρριψε τὴν περὶ προσωρινῶν μέτρων αἰτησιν τοῦ Γ. Σκλήρη, ἀναγνώρισαν δ' ὅτι τὴν τελευταίαν ἔσυχον καὶ ἀνεπλήρητον πρᾶξιν νομῆς ἐπὶ τοῦ ἐπιδίκου ἔχει ἡ Ἑθν. Τράπεζα, ἐδέχθη τὴν αἰτησιν αὐτῆς περὶ προστασίας τῆς νομῆς τῆς, ἀπηγόρευσε εἰς τὸν Γ. Ν. Σκλήρην πᾶσαν διατάραξιν τῆς ἐπὶ τοῦ ἐπιδίκου νομῆς τῆς Τραπεζῆς, ἀπειλῆσαν κατ' αὐτοῦ χρηματικὴν ποινὴν Δρ. 10.000 διὰ πᾶσαν διατάραξιν.

Τῆς ἀποφάσεως τυχύτης τοῦ Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν τὴν ἀναίρεσιν αἰτεῖται ὁ κελὼν Γεώργ. Σκλήρης διὰ τε τῆς ἀπὸ 30 Μαρτίου 1898 αἰτήσεώς του καὶ διὰ τοῦ ἀπὸ 25 Μαΐου 1898 προσημένου δικογράφου του διὰ τοὺς ἐν αὐτοῖς περιεχομένους ὡς ἐξῆς λόγους.

Ι. Τοὺς ἐν τῇ αἰτήσει :

Διότι ἄνευ ἀποδείξεων ἀπέρριψε τὴν περὶ προσωρινῶν μέτρων αἰτησίν του, παραβιάσασα τὰς περὶ ἀποδείξεως οὐσιώδεις διατάξεις τῆς Πολ. Δικονομίας (ἄρθρ. 807 § 5, 201 καὶ ἐπ. Πολ. Δικονομίας).

Διότι δὲν ἔλαβεν ὑπ' ὄψιν πάντα τὰ ἔγγραφα καὶ πάντα τὰ τεκμήρια, ἅτινα ἐπεκαλέσθη πρὸς ἀπόδειξιν τῆς αἰτήσεώς του, παραβιάσασα οὕτω τὰς περὶ ἀποδείξεως οὐσιώδεις διατάξεις τῆς Πολ. Δικονομίας (ἄρθρ. 807 § 5 καὶ 201 καὶ ἐπ. Πολ. Δικονομίας).

Διότι παρεβίασε τὰς περὶ προδικασίας καὶ ἀνταγωγῆς οὐσιώδεις διατάξεις τῆς Πολ. Δικονομίας καὶ ἐδέχθη τὰς ἀνταγωγικῶς ὑποβληθείσας αἰτήσεις τῆς Ἑθνικῆς Τραπεζῆς, ἐνῶ τοιαῦται δὲν

εἶχον ὑποβληθῇ πρωτοδίκως (άρθρ. 807 § 5, 201 καὶ ἐπ. Π. κ. νομίας).

II Τοὺς ἐν τῷ προσθέτῳ δικογράφῳ.

Διότι ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις ἐδέχθη τὴν ἔφεσιν ναυρεσιβλήτων καὶ ἀπέρριψε τὴν περὶ προσωρινῶν μέτρων σιν τοῦ ἀνααιρεσέοντος στηριχθεῖσα ἐπὶ τῆς ἐπομένης σκ. «Ἐπειδὴ ἐκ τῶν ἀνωτέρω ἀναφερομένων καὶ προσαγομένων γράφων ἀποδεικνύεται, ὅτι ἡ ἐκκαλοῦσα ἐνεκατέστη μὲν ἐπιδίκον τὴν 25 Αὐγούστου 1891 ὑπὸ τοῦ δικαστικοῦ κλητ. Λιβεντάκη, συνταχθείσης περὶ τούτου ἐκθέσεως παρ' αὐτοῦ λοῖντος δικαστικὴν ἀπόφασιν, διατάσσουσιν τὴν ἐγκατάστασιν τοῦ κατὰ τὰ ἔτη 1891, 1892, 1893 καὶ 1895 ἐξαιρουμένου αὐτοῦ εἰς τοὺς Δ. Ματάλιν, Γ. Περιβολιῶν, Ἰω. Σκλήρη τοὺς Δ. Ζαχαρίαν καὶ Π. Παπαδημητρίου, ὡς προκύπτει ἐκ τῶν ηγουμένων σχετικῶν μισθωτηρίων» (πρὸς τὴν 3ην σκεψίν ποφάσεως). Ἄλλ' ὅμως ὁ ἀνααιρεσίων κατὰ τὴν πρώτην κροατηρίου συζήτησιν, καθ' ἣν ἐξεδόθη ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις, ἰσχυρίσθη διὰ τῶν προτάσεων του, ὅτι ἡ τε δίκη ἐκεῖνη ἡ ἐγκατάστασις δὲν ἀφορῶσιν εἰς τὸ κτῆμα, περὶ οὗ ἡ πρωτοδίκη, ὅπερ εἶνε ἄλλο. Οὕτως ἐν τῇ 42ᾳ αἰτιολογίᾳ τῶν προτάσεων του ἰσχυρίσθη τὰ ἑξῆς :

«Ἐπειδὴ οὔτε τὰ ἀνυπαρκτὰ ἄλλως τῆς ἀντιδίκου δικαιοκρατίας ἐπὶ τῆς ἐπιδίκου συντελοῦσιν εἰς τὴν ἐξαιρουμένην τοῦ γεγονότος τούτου, μὴ δυνάμενα καὶ νὰ ἐξετασθῶσιν ὡς αὐτὴ περὶ προσωρινοῦ διακατοπισμοῦ νομῆς δίκη, οὔτε ἐξαιρουμένη δίκη, ἣν δῆθεν ἡ ἀντιδικὸς διεξήγαγε πρὸς τρίτον προσωποῦ (τὸν παρεμβαίνοντα Ἰωάννην Σκλήρη) πρὸς παράληψιν κατοχῆς ἐτέρου κτήματος ἢ τὸ ἐπιδίκον, οὔτε ἡ ἐγκατάστασις ἡ δῆθεν κοινοποίησις τῆς ἐκθέσεως ἐγκαταστάσεως εἰς ἡμᾶς ὅλως ξένους πρὸς τὸ κατὰ τοὺς ἰσχυρισμοὺς τῆς ἀντιδίκου κροατηρίου αὐτῇ κτῆμα, ὅπερ οὐδὲν κοινὸν ἔχει πρὸς τὸ ἐπιδίκον) ζονται πρὸς τὴν προκειμένην ὑπόθεσιν, οὐδ' ἀποδεικνύουσι τὸ ἐπιδίκον, ἔχουσιν τὴν τελευταίαν ἀνεπίληπτον διακατοχῆς πρὸς τὸ κτῆμα.

Ἐπίσης ἐν τῇ 65ᾳ αἰτιολογίᾳ τῶν προτάσεων του ὁ ἀνααιρεσίων ἰσχυρίσθη τὰ ἑξῆς . «Ἐπειδὴ ἐκ τῆς ἀπὸ 25 Αὐγούστου ἐκθέσεως ἐγκαταστάσεως τοῦ δικαστικοῦ κλητῆρος Γ. Λιβεντάκη δὲν ἀποδεικνύεται, ὅτι ἡ ἀντιδικὸς ἀπέκτησε τὴν διανοίαν νομὴν καὶ συνεπῶς οὐδεμίαν ἀνάγκην ἢ ὅπως προσβάλλει ἐγκατάστασιν δι' ἀνακοπῆς ἢ ἄλλως, οὐδ' εἶνε ἄλλοθεν ἀνεγνώρισα σιωπηρῶς τὴν ἐγκατάστασιν ταύτην καὶ τὴν ἐξαιρουμένην.

μήν τῆς Τραπεζῆς ἐπὶ τοῦ ἐπιδίκου, ἀφοῦ οὔτε ἐγκατέστη ἡ Τράπεζα, οὔτε νὰ ἐγκατασταθῇ ἡδύνατο, ὡς μὴ πωληθέντος αὐτῇ, οὐδὲ ταυτιζομένου τοῦ κτήματος πρὸς τὸ δι' ὃ ἡ ἐγκατάστασις οὐδ' ἀπέκτησεν αὐτὴ ποτὲ τὴν διανοίαν κυρίου νομῆν ἀνεπιλήπτως, ἂν δ' ἐπεχείρησέ ποτε ἐπ' αὐτοῦ πράξιν τινὰ νομῆς βίᾳ ἢ λάθρα ἢ παρακλήσει, ἐντεῦθεν δὲν ἀπώλεσα ἐγὼ τὴν νομὴν τοῦ ἐπιδίκου». Τούς ἄνω ἰσχυρισμούς του, οἵτινες εἶνε οὐσιώδεις, διότι ἀληθεῖς ἀποδεικνυόμενοι ἤθελον καταστήσει ἀχρήστους τὰς ἀποδείξεις, ἃς ἐπεκαλέσθησαν οἱ ἀναιρεσιβλητοὶ καὶ ἔλαβεν ὑπ' ὄψει τὸ Πρωτοδικεῖον πρὸς ἀπόδειξιν τῆς ἐπὶ τοῦ ἐπιδίκου ἀνεπιλήπτου νομῆς τῆς Ἑθνικῆς Τραπεζῆς, τὸ Πρωτοδικεῖον οὐδ' ὅλως ἔλαβεν ὑπ' ὄψει, οὐδ' ἰσκέφθη περὶ αὐτῶν. Ἐξ ἐναντίας δὲ πρὸς μόρφωσιν τῆς ἀποφάσεώς του ρητῶς ἔλαβεν ὑπ' ὄψει τὴν ἀπὸ 25 Αὐγούστου 1891 ἐκθεσιν ἐγκαταστάσεως, ἣν συνέταξεν ὁ δικαστικὸς κλητὴρ Γ. Λεβεντάκης, χωρὶς νὰ διατάξῃ ἀποδείξεις περὶ τῆς ταυτότητος τοῦ κτήματος· οὕτως ὁμως σκεφθὲν καὶ ἀποφηνάμενον τὸ Πρωτοδικεῖον καὶ τὴν ἀπόφασίν του κατέλιπεν ἀναιτιολόγητον καὶ τὰς περὶ ἀποδείξεως οὐσιώδεις διατάξεις τῆς Πολ. Δικονομίας παρεβίασεν, ἀναιρετέαν δὲ κατέστησε τὴν ἀπόφασίν του κατὰ τὰς ρ. 807 § 5, 6, 209 ἐπ. Πολ. Δικονομίας. Διότι ὡς προκύπτει ἐκ τῆς 26 αἰτιολογίας τῶν ἐνώπιον τοῦ Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν ὑποβληθεῖσων προτάσεων τοῦ ὁ ἀναιρεσιβλῶν ἐπεκαλέσθη πρὸς ἀπόδειξιν τῆς ἐπὶ τοῦ ἐπιδίκου κτήματος ἀνεπιλήπτου νομῆς του πλὴν ἄλλων ἐγγράφων καὶ τὰ ἐξ ἧς: 1) ὑπὸ τὸν αὖξοντα ἀριθ. 8 τῆς εἰρημένης αἰτιολογίας τὸ ὑπ' ἀρ. 16.875 (1892) ἐκμισθωτήριον συμβόλαιον τοῦ συμβολαιογράφου Οἰνοῦντος· 2) ὑπὸ τὸν αὖξονα ἀριθ. 10 τῆς αὐτῆς αἰτιολογίας τὴν ὑπ' ἀριθ. 5 τῆς 30 Δεκεμβρίου 1894 ἐπίσημον δῆλωσιν βεβαιωμένην ὑπὸ τοῦ δημάρχου Οἰνοῦντος, δι' ἧς ἐδηλώθη ὡς ἰδιωτικὸς λειμὼν τὸ ἐπίδικον κτῆμα· 3) ὑπὸ τὸν ἀριθ. 11 τῆς αὐτῆς αἰτιολογίας τὴν ὑπ' ἀριθ. 22 τῆς 5 Ὀκτωβρίου 1893 ὁμοίαν δῆλωσιν βεβαιουμένην ὑπὸ τοῦ αὐτοῦ δημάρχου· 4) ὑπὸ τὸν ἀριθ. 12 τῆς αὐτῆς αἰτιολογίας ὁμοίαν δῆλωσιν βεβαιουμένην ὑπὸ τοῦ αὐτοῦ δημάρχου τοῦ 1894· 5) ὑπὸ τὸν ἀριθ. 14 τῆς αὐτῆς αἰτιολογίας τὴν ἀπὸ 31 Δεκεμβρίου 1893 ὁμοίαν δῆλωσιν καὶ 6) ὑπὸ τὸν ἀριθ. 16 τῆς αὐτῆς αἰτιολογίας τὴν ἀπὸ μηνὸς Δεκεμβρίου 1891 ὁμοίαν δῆλωσιν βεβαιουμένην ὑπὸ τοῦ αὐτοῦ δημάρχου Οἰνοῦντος. Πάντα τὰ ἐγγράφα ταῦτα, ἅτινα χρησιμεύουσι καὶ ὡς ἐγγράφα ἀποδείξεως καὶ ὡς τεκμήρια, ὅτι ὁ ἀναιρεσιβλῶν ἐπὶ σειρὰν ἐτῶν ἀδιωλείπτως μετὰ τὴν ἐγκατάστασιν καὶ

μετὰ τὰ μισθωτήρια συμβόλαια, ἐπὶ τῶν ὁποίων τοδικεῖον ἐστήριξε τὴν τρίτην σκέψιν του, συνεχῶς ἐνομὴν τοῦ ἐπιδίκου, τὸ Πρωτοδικεῖον δὲν ἔλαβε παρὰ τοῦ ἐπιδίκου, ἀλλὰ διὰ τῆς πέμπτης σκέψεως τῆς ἀναιρεσιβά ἀποφάσεως κρίνει συλλήβδην περὶ αὐτῶν ὡς ἐξῆς: ἅπαντα τὰ ἄλλα ἔγγραφα καὶ τεκμήρια, ἅτινα εἰσέρχονται ὑπὸ τὴν ἐφεσίβλητον, εἶναι πολὺ προγενεστέρως ἐποχῆς κατὰστασέως καὶ ἁλλεπαλλήλων ἐκμισθώσεων τῆς ἐκκαταστάσεως. Τοιοῦτοτρόπως ὁμῶς σκεφθὲν καὶ ἀποφηνάμενον τὸ Πρωτοδικεῖον ὑπέπεσεν εἰς τὰ ἐξῆς σφάλματα 1) Παρεβίασε τὰς περὶ τῆς οὐσιώδους διατάξεως τῆς Πολ. Δικονομίας, διότι δὲν ὑπ' ὅψει τὰ προμνημονευθέντα ἔγγραφα, ἅτινα εἶναι μισθωτήρια καὶ ἔγκαταστάσεως καὶ τῶν μισθωτηρίων συμβολαίων Ἑθνικῆς Τραπεζῆς, ὑπεχρεοῦτο δὲ νὰ λάβῃ ταῦτα ὑπὸ τὴν Δικαστήριον, 2) Ἄλλως παρεβίασε τὰς περὶ ἀποδείξεως τῆς οὐσιώδους διατάξεως τῆς Πολ. Δικονομίας, διότι δὲν ἔλαβεν ὁλόκληρον τὸ ἔγγραφον τῶν ἐνώπιον αὐτοῦ υποβληθεισῶν ἀποδείξεων τοῦ ἀναιρεσιβάντος, ἐν τῷ ὁποίῳ ρητῶς οὗτος ἐπεκατέστη εἰρημένα ἔγγραφα ἀποδεικνύοντα ἢ τεκμαίροντα πράξεις τοῦ ἐπὶ τοῦ ἐπιδίκου μεταγενεστέρως τῆς ἐγκαταστάσεως τῶν μισθωτηρίων συμβολαίων τῆς Ἑθνικῆς Τραπεζῆς. 3) Παρέλιπε νὰ σκεφθῇ ἐπὶ τοῦ εἰρημένου οὐσιώδους ἰσχυρισμοῦ καὶ κατέλιπε κατὰ τοῦτο ἀναιτιολόγητον τὴν ἀπόφασιν. Ἐνεκεν δὲ τῶν λόγων τούτων ἡ ἀναιρεσιβαλλομένη ἀπόφασις ἀναιρετέα κατὰ τ' ἄρθρα 807 § 5, 6 καὶ 205 καὶ τῆς Πολ. Δικονομίας. Διότι ὡς εἴρηται ἐν τῷ πρώτῳ παραγράφῳ, τὸ Πρωτοδικεῖον ἐν τῇ τρίτῃ σκέψει τῆς ἀναιρεσιβά ἀποφάσεως τοῦ ἐστήριχθη εἰς τὴν ἀπὸ 25 Αὐγούστου 1891, 1892, 1895 περὶ ἐκμισθώσεων πρὸς τοὺς Δ. Ματάλαν, Γ. Περιβ. Ἰωάν. Σκληρὴν καὶ τοὺς Δ. Ζαχαρίαν καὶ Δ. Παπαδημητρίου. Ἄλλ' ὁμῶς, ὡς προκύπτει ἐκ τε τῶν προτάσεων τοῦ ἀναιρεσιβάντος καὶ ἐκ τῆς τετάρτης σκέψεως τῆς ἐκκαλουμένης ἀποφάσεως οὗτος ἐπεκατέστη τὰ ἐν τῇ αὐτῇ σκέψει τῆς ἀποφάσεως εἰρημένα ἔγγραφα ἐμπεριέχοντα ὁμολογίας τῶν εἰρημένων μισθωτῶν ἐπιδίκου κτήματος, ὅτι οὗτοι δὲν ἔλαβον εἰς τὴν κατοχὴν τὸ κτῆμα, αὐτὸν εἰσέπραξαν τοὺς καρποὺς αὐτοῦ παρακωλυθέντες τοῦ ἀναιρεσιβάντος, ὅστις καὶ συνέλεξε τοὺς καρποὺς. Τῶν ὡς ἄνω φων τούτων τὴν ἀποδεικτικὴν δύναμιν, περὶ αὐτῶν τὴν ἐκ

τηρίων συμβολαίων ἀπὸδειξιν περὶ τῆς νομῆς τῆς Ἑθνικῆς Τράπεζης, τὸ Πρωτοδικεῖον παρακάμπτει, σκεπτόμενον ὅτι αἱ τοιαῦται ὁμολογίαι τῶν μισθωτῶν δὲν ὑποχρεοῦσι τὴν Ἑθνικὴν Τράπεζαν καὶ ὅτι ἐκ τῶν τοιούτων ὁμολογιῶν δὲν προκύπτει ὅτι οἱ μισθωταὶ δὲν ἐκαλλιέργησαν κατὰ τ' ἄλλα τὸ ἐπίδικον καὶ δὲν εἰσέπραξαν τὰ εἰσοδήματα αὐτοῦ πλὴν τοῦ ἐλαιοκάρπου. Τοιοῦτοτρόπως ὁμῶς σκεφθὲν καὶ ἀποφηνάμενον τὸ Πρωτοδικεῖον, παρέπεσεν εἰς τὰ ἐξῆς σφάλματα· α) ἐνῶ τὴν ἀπόφασιν στηρίζει εἰς τὴν ἐν τοῖς μισθωτηρίοις συμβολαίοις περιεχομένην περὶ τῆς μισθώσεως ἐξώδικον ὁμολογίαν τῶν μισθωτῶν, ἣν θεωρεῖ ὑποχρεωτικὴν διὰ τὸν ἀναιρεσεύοντα, κατὰ προφανῆ ἀντίφασιν, θεωρεῖ ἀνίσχυρον τὴν ὁμολογίαν αὐτῶν, ὅτι δὲν κατέλαβον οὐδὲ εἰσέπραξαν τοὺς καρποὺς τοῦ ἐπίδικου παρακωλυθέντες ὑπὸ τοῦ ἀναιρεσεύοντος. Τοιαύτη ὁμῶς ἀντιδικτικὴ αἰτιολογία ἀποτελεῖ παντελῆ ἔλλειψιν αἰτιολογίας καὶ ἡ ἀπόφασις τυγχάνει ἀναιτιολόγητος καὶ ἀναιρετέα, β) ἀνεπλήρωσεν ἡ ἐπαγγέλματος γεγονότα μὴ προταθέντα ὑπὸ τοῦ ἀναιρεσιδλήτου, ὅτι οἱ μισθωταὶ εἰσέπραξαν τοὺς καρποὺς τοῦ ὑπολοίπου κτήματος πλὴν τοῦ ἐλαϊῶνος, ἐναντίον τῶν περὶ προδικασίας διατάξεων τῆς Πολ. Δικονομίας, γ) παρβίασε τὰς περὶ ὁμολογιῶν καὶ δικαστικῶν τεκμηρίων οὐσιώδεις διατάξεις τῆς Πολ. Δικονομίας, δ) ψευδὲς ἡρμήνευσε καὶ ἐσφαλμένως ἐφήρμοσε τὰς διατάξεις τοῦ Ἀστικοῦ δικαίου περὶ ἐκπροσωπήσεως ἐν τῇ νομῇ διὰ τῶν μισθωτῶν. Ἐνεκα τῶν λόγων τούτων ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις τυγχάνει ἀναιρετέα κατὰ τὰ ἀρθρα 807 § 2 5, 6, 7 καὶ 201 καὶ ἐπὶ τῆς Πολ. Δικονομίας.

Διότι ἐνώπιον τοῦ Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν ἡ ὑπόθεσις εἰσήχθη κατὰ παραπομπὴν τοῦ Ἀρείου Πάγου δυνάμει τῆς ὑπ' ἀριθ. 140 (1897) ἀποφάσεως αὐτοῦ. Ἡ ἀπόφασις αὕτη ἀνῆρσε τὴν ὑπ' ἀρ. 1055 (1895) ἀπόφασιν τοῦ Πρωτοδικείου Σπαρτης, μόνον ὡς πρὸς τὴν Ἑθνικὴν Τράπεζαν τῆς Ἑλλάδος καὶ ὡς πρὸς αὐτὴν μόνον παρέπεμψε τὴν ὑπόθεσιν ἐνώπιον τοῦ Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν πρὸς νίαν συζήτησιν. Ἄλλ' ὁμῶς ἐνώπιον τοῦ Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν εἰσήχθη ἡ ὑπόθεσις καὶ ὡς πρὸς πάντας τοὺς λοιποὺς ἀναιρεσιδλήτους ἥδη καὶ συνεκκαλοῦντας, κατ' ἀντιμωλίαν δὲ μόνον τῆς Ἑθνικῆς Τράπεζης καὶ ἐρήμην τῶν λοιπῶν ἐγένετο δεκτὴ ἡ ἔφεσις ὡς πρὸς πάντας καὶ μετερρυθμισθῇ ἡ ἐκκαλουμένη ἀπόφασις τοῦ Εἰρηνοδικείου διὰ τῆς ἀναιρεσιβαλλομένης ἀποφάσεως. Οὕτω δὲ σκεφθὲν καὶ ἀποφηνάμενον τὸ Πρωτοδικεῖον παρεβίχσε τὰς περὶ προδικασίας διατάξεις τῆς Πολ. Δικονομίας καὶ τὰς περὶ παραπομπῆς τῶν ὑποθέσεων διατάξεις, δικάσαν ἄνευ παραπομπῆς καὶ

τὴν ἔφεσιν τῶν ἄλλων ἐκκαλούντων, παρεβίβασε δὲ πρὸς τοῦτοις καὶ τὰς οὐσιώδεις διατάξεις τῶν ἀρθρ. 591 καὶ 774 τῆς Πολ. Δικονομίας, δεχθὲν τὴν ἔφεσιν τῶν μὴ ἐμφανισθέντων ἐκκαλούντων, ἐνῷ ὤφειλε ν' ἀπορρίψῃ αὐτήν. Ἐνεκα τῶν λόγων τούτων ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις τυγχάνει ἀναιρετέα κατὰ τὰρθρ. 807 § 5, 201 ἐπόμε. τῆς Πολ. Δικονομίας.

Ἀκούσαν τῶν πληρεξουσίων τῶν διαδίκων, τοῦ μὲν τοῦ ἀναιρεσειόντος, ἀναπτύξαντος καὶ προφορικῶς τοὺς λόγους ἀναιρέσεως καὶ αἰτησαμένου τὴν ἀναίρεσιν τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως, τοῦ δὲ τῆς ἀναιρεσιβλήτου Ἑθνικῆς Τραπεζῆς ἀντικρούσαντος αὐτοὺς καὶ αἰτησαμένου τὴν ἀπορρίψιν τῆς αἰτήσεως καὶ τοῦ Ἀντισαγγελέως. Σκεφθὲν κατὰ τὸν νόμον.

Ἐπειδὴ δὲν προσάγεται ἀποδεικτικὸν ἐπιδόσεως τῆς αἰτήσεως πρὸς τὸν ἀναιρεσιβλήτον Δημ. Παπαδημητρίου, ἐπομένως δέον ἰσχυρῶς ν' ἀποφασίσῃ ἐπ' αὐτῆς ἐφ' ὅσον καὶ κατ' αὐτοῦ ἀπευθύνεται ἡ αἴτησις ἀναιρέσεως.

Ἐπειδὴ, ὡς ἀποδεικνύεται ἐκ τῶν ἐν τῇ δικογραφίᾳ ἐπιδοτηρίων πρὸς τοὺς ἀναιρεσιβλήτους Κωνστ. Κωνσταντόπουλον καὶ Εὐαγ. Ζαχαριᾶν ἐκοινοποιήθησαν προσηκόντως ἡ τε αἴτησις ἀναιρέσεως, οἱ πρόσθετοι λόγοι καὶ ἡ πρᾶξις προτιμήσεως τοῦ προέδρου ἐπομένως δικάζονται οὗτοι, καίπερ μὴ ἐμφανισθέντες, κατὰ τὸ ἀρθρ. 827 Πολ. Δικονομίας, ὡσανεὶ ἐνεφανίσθησαν.

Ἐπειδὴ τὸ δικαστήριον τότε μόνον διατάσσει ἀποδείξεις, ὅταν δὲν εἴναι δικανικῶς πεπεισμένον περὶ τίνος γεγονότος (ἀρθρ. 244 Πολ. Δικονομίας) κατ' ἀκολουθίαν τὸ Πρωτοδικεῖον, πεισθὲν ἐκ τῆς ἐκθέσεως ἐγκαταστάσεως, ὅτι αὕτη ἀφορᾷ τὸ ἐπίδικον κτήμα, δὲν ἦτο ὑπόχρεων νὰ διατάξῃ ἄλλην ἀπόδειξιν καὶ ὁ σχετικὸς περὶ παραδίσεως τῶν περὶ ἀποδείξεως διατάξεων λόγος ἀναιρέσεως ἀνυπόστατός ἐστιν.

Ἐπειδὴ, ὡς ἐξάγεται ἐκ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως, τὸ δικάσαν ὡς Ἐρστειὸν Πρωτοδικεῖον ἀπέρριψε τὴν περὶ προσωρινῶν μέτρων αἴτησιν τοῦ ἀναιρεσειόντος, ἐκτιμήσαν τὰς ὑπὸ τῶν διαδίκων κομισθείσας ἀποδείξεις, ὁ λόγος ἄρα ἀναιρέσεως, ὅτι ἀνεὺ ἀποδείξεως ἀπέρριψε τὴν ρηθείσαν αἴτησιν καὶ παρεβίβασεν αὐτὴν τὰς περὶ ἀποδείξεως διατάξεις, στερεῖται βασιμότητος.

Ἐπειδὴ ἀόριστός ἐστιν ὁ λόγος ἀναιρέσεως, ὅτι τὸ Πρωτοδικεῖον δὲν ἔλαβεν ὑπ' ὄψιν πάντα τὰ ἐγγράφα καὶ πάντα τὰ τελεμνήρια, ἅτινα ὁ ἀναιρεσειὼν ἐπεκαλέσθη.

Ἐπειδὴ, ὡς ἀποδεικνύεται ἐκ τῶν ἀπὸ 20 Νοεμβρίου 1895 ἐγγράφων προτάσεων τῆς ἀναιρεσιβλήτου Τραπεζῆς ἐνώπιον τοῦ

πρωτοδικῶς δικάσαντος Εἰρηνοδικείου, ἡ ἀναιρεσιβλήτος Τράπεζα ἡτήσατο κατὰ τὴν πρώτην ἐπ' ἀκροατηρίου συζήτησιν νὰ διαταχθῇ ἡ ἀπομάκρυνσις ἐκ τοῦ ἐπιδίκου κτήματος τοῦ ἀναιρεσειόντος, ν' ἀναγνωρισθῇ τὸ ἐπὶ τοῦ κτήματος δικαίωμα τῆς Τραπέζης καὶ ν' ἀπειληθῇ κατ' αὐτοῦ χρηματικὴ ποινὴ διὰ πᾶσαν νέαν διατάραξιν, ὁ λόγος ἄρα ἀναιρέσεως ὅτι τὸ δικάσαν Πρωτοδικεῖον παρεβίασε τὰς περὶ προδικασίας καὶ ἀνταγωγῆς διατάξεις τῆς Πολ. Δικονομίας, δεχθὲν τὰς ἀνταγωγικῶς ὑποβληθείσας αἰτήσεις τῆς Ἑθν. Τραπέζης, ἐνῶ τριαῦται δὲν εἶχον ὑποβληθῇ πρωτοδικῶς, στερεῖται βασιμότητος.

Ἐπειδὴ τὸ Πρωτοδικεῖον, δεχθὲν ὅτι ἡ ἀπὸ 25 Αὐγούστου 1891 ἐκθεσις ἐγκαταστάσεως ἀποδεικνύει τὴν εἰς τὸ ἐπιδίκον κτῆμα ἐγκατάστασιν τῆς Ἑθν. Τραπέζης, συνεπτυγμένως ἀπαντᾷ εἰς τὸν ἰσχυρισμὸν τοῦ ἀναιρεσειόντος, ὅτι δὲν ἀφορᾷ αὕτη εἰς τὸ ρηθὲν κτῆμα.

Ἐπειδὴ, ὡς ἀποδεικνύεται ἐκ τῆς 4ης καὶ 5ης αἰτιολογίας τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως, τὸ Πρωτοδικεῖον ἔλαβεν ὅπ' ὅψιν ἅπαντα τὰ ἔγγραφα, ἅτινα ἐπεκκλήσθη ὁ ἀναιρεσειων πρὸς ἀπόδειξιν τῆς ἀνεπιλήπτου αὐτοῦ νομῆς, ἡ δὲ τυχὸν ἐσφαλμένη ἐκτίμησις τοῦ περιεχομένου αὐτῶν διαφεύγει τὸν ἔλεγχον τοῦ Ἀρείου Πάγου κατὰ τὸ ἀρθρ. 810 § 2 τῆς Πολ. Δικονομίας, οἱ ἐπὶ τῶν ἐναντίων ἄρα προϋποθέσεων ἐρειδόμενοι λόγοι ἀναιρέσεως ἀπορριπτεοὶ εἰσιν, ὡς ἀνυπόστατοι.

Ἐπειδὴ τὸ Πρωτοδικεῖον ἐκτιμῆσαν τὰ ὑπὸ τῆς ἀναιρεσιβλήτου Τραπέζης κομισθέντα μισθωτήρια συμβόλαια καὶ τὰ ἔγγραφα τὰ κομισθέντα ὑπὸ τοῦ ἀναιρεσειόντος πρὸς ἀπόδειξιν, ὅτι αὗτος ἔχει τὴν τελευταίαν ἀνεπιλήπτου νομὴν τοῦ ἐπιδίκου καὶ δεχθὲν ὅτι ἐκ τῶν μισθωτηρίων συμβολαίων καὶ τῆς ρηθείσης ἐκθέσεως ἐγκαταστάσεως ἐξάγεται ὅτι τὴν τελευταίαν ἀνεπιλήπτου νομὴν πρᾶξιν ἔχει ἡ Τράπεζα, οὐδὲν δ' ἀποδεικνύουσιν ὑπὲρ τοῦ ἀναιρεσειόντος τὰ ὑπ' αὐτοῦ ἐπικαλεσθέντα καὶ κομισθέντα ἔγγραφα, δὲν περιέπυσεν εἰς ἀναιτιολόγητον ἔνεκεν ἀντιφατικῶν αἰτιολογιῶν, ἀλλ' ἐξετίμησε τὰς κομισθείσας ἀποδείξεις καὶ καθ' ὃ εἶχεν ἐκ τοῦ νόμου δικαίωμα, ἔκρινεν, ὅτι αἱ μὲν ὑπὸ τῆς ἀναιρεσιβλήτου κομισθεῖσαι, ἀποδεικνύουσι τοὺς ἰσχυρισμούς της (ἀρθρ. 256 Πολ. Δικονομίας), αἱ δὲ ὑπὸ τοῦ ἀναιρεσειόντος ὅτι οὐδὲν ὑπὲρ αὐτοῦ ἀποδεικνύουσιν· ὁ περὶ ἀναιτιολογήτου ἄρα τῆς ἀποφάσεως λόγος ἀντιφατικῶν αἰτιολογιῶν ἐρειδόμενος λόγος ἀναιρέσεως ἀνυπόστατος ἐστίν.

Ἐπειδὴ τὸ Πρωτοδικεῖον λαβὼν ὅπ' ὅψιν τὰ μισθωτήρια συμ-

βόλαια, ἅτινα ἐπεκαλέσθη ἡ Τράπεζα πρὸς ἀπόδειξιν τῆς νομῆς αὐτῆς, τὰς ὁμολογίας τῶν μισθωτῶν, τὰς σχετικὰς πρὸς τὰς μισθώσεις ταύτας, ἃς ἐπεκαλέσθη ὁ ἀναιρεσίων καὶ συμπιράσματα ἐξαγαγόν περὶ τῶν ἐξ αὐτῶν προκυπτόντων, δὲν ἀνεπλήρωσεν ἐξ ἐπαγγέλματος τοὺς μὴ προταθέντας ἰσχυρισμοὺς, οὐδὲ παρεβίασε τὰς περὶ ὁμολογιῶν καὶ δικαστικῶν τεκμηρίων τῆς Πολ. Δικονομίας, ἢ τὰς διατάξεις τοῦ Ἀστικοῦ Δικαίου περὶ ἐκπροσωπήσεως ἐν τῇ νομῇ διὰ τῶν μισθωτῶν, ἀλλ' ἐξετίμησε, καθὼ εἶχεν ἐκ τοῦ νόμου δικαίωμα, τὰς κομισθείσας ὑπὸ τῶν διαδίκων ἀποδείξεις· οἱ ἐπὶ τῶν ἐναντίων ἄρα προϋποθέσεων ἐρειδόμενοι ἀναιρέσεως λόγοι ἀπορριπτέοι εἰσίν, ὡς ἀνυπόστατοι.

Ἐπειδὴ ἐνώπιον τοῦ Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν ἡ ὑπόθεσις εἰσῆχθη κατὰ παραπομπὴν τοῦ Ἀρείου Πάγου, δυνάμει τῆς ὑπ' ἀριθ. 140 (1897) ἀποφάσεως του, ὡς δ' ἀποδεικνύεται ἐξ αὐτῆς, ὁ Ἀρείος Πάγος ἀνέτρε τὴν ὑπ' ἀριθ. 1055 τοῦ 1895 ἀπόφασιν τοῦ Πρωτοδικείου Σπάρτης μόνον ὡς πρὸς τὴν Ἐθνικὴν Τράπεζαν. οὐχὶ δὲ καὶ ὡς πρὸς τοὺς λοιποὺς ἀναιρεσιβλήτους, περὶ ὧν ἀπέσχε νὰ δικάσῃ, κατ' ἀκολουθίαν ὡς πρὸς αὐτοὺς, μὴ ἐμφανισθέντας, ἀλλ' ἐρήμην δικάσθέντας, δὲν εἶχεν ἀρμοδιότητα νὰ δικάσῃ τὸ Πρωτοδικεῖον Ἀθηνῶν καὶ ἔδει ἐπὶ τῆς κλήσεως τῆς Ἐθν. Τραπεζῆς πρὸς περαιτέρω συζήτησιν ν' ἀποφανθῇ ἑαυτὸ ἀναρμόδιον, συμφώνως τῷ ἄρθ. 25 τῆς Πολ. Δικον., καθὼ, ἐὰν ὁ ἐναγόμενος δὲν ἐνεφανίσθη, τὸ δικαστήριον ἀποφαίνεται αὐτεπαγγέλτως τὴν ἀναρμοδιότητά του· τὸ δικάσαν ἄρα Πρωτοδικεῖον, δεχθὲν καὶ ὡς πρὸς αὐτοὺς τὴν ἔφεσιν, παρεβίασε τὴν ρηθεῖσαν οὐσιώδη τῆς Πολ. Δικονομίας διάταξιν καὶ κατὰ τὸ ἄρθρ. 807 § 5, ἀναιρετέαν κατέστησε τὴν ἀπόφασιν του.

Ἐπειδὴ ἀναιρουμένης κατὰ τοῦτο μόνον τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως, δὲν ὑπάρχει ἀντικείμενον δίκης, δι' ὅπερ νὰ παραπεμφθῇ ἡ ὑπόθεσις εἰς ἕτερον δικαστήριον, διότι διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 140 τοῦ 1897 ἀποφάσεως τοῦ Ἀρείου Πάγου ἀποδεικνύεται, ὅτι ὡς πρὸς αὐτοὺς δὲν ἀνήρесе τὴν ὑπ' ἀριθ. 1055 τοῦ 1895 ἀπόφασιν τοῦ Πρωτοδικείου Σπάρτης, οὔτε ἐπομένως παρέπεμψε τὴν ὑπόθεσιν εἰς ἄλλο Πρωτοδικεῖον πρὸς νέαν συζήτησιν.

Διὰ ταῦτα,

Ἰδὼν καὶ τὰ ἄρθρ. 830, 210, 833 τῆς Πολ. Δικονομίας.

Ἀναιρεῖ τὴν ὑπ' ἀριθ. 751 τοῦ 1898 ἀπόφασιν τοῦ Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν μόνον ἐφ' ὅσον ἐδέχθη τὴν ἔφεσιν ὡς πρὸς τοὺς Κ. Κωνσταντόπουλον καὶ Ε. Ζαχαριαν.

Διατάσσει νὰ γραφῇ ἡ παρούσα ἀπόφασις εἰς τὸ περιθώριον τοῦ

πρωτοτύπου τῆς ἀναιρουμένης ἐφ' ὅσον ἀναιρεῖ ταύτην καὶ νὰ δημοσιευθῇ διὰ τοῦ τύπου δαπάνη τῶν ἀναιρεσιβλήτων, οὓς καταδικάζει εἰς τὰ δικαστικά ἐξοδα τοῦ ἀναιρέσειοντος ἐνώπιον τοῦ Ἀρείου Πάγου καὶ τοῦ Πρωτοδικείου ὀριζόμενα εἰς δραχ. ἐβδομήκοντα (70) καὶ εἰς τὰ τέλη τῆς σημερινῆς.

Διατάσσει τὴν ἐπιστροφὴν τοῦ παραβόλου εἰς τὸν ἀναιρέσειοντα.

Ἀπορρίπτει τὴν αἴτησιν ἀναιρέσεως τοῦ Γεωργίου Σκληρῆ κατὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 751 τοῦ 1898 ἀποφάσεως τοῦ Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν ἐφ' ὅσον ἀπευθύνεται κατὰ τῆς Ἐθνικῆς Τραπεζῆς. καὶ

Καταδικάζει τὸν ἀναιρέσειοντα εἰς τὴν δικαστικὴν δαπάνην τῆς ἀναιρεσιβλήτου Ἐθνικῆς Τραπεζῆς, ὀριζομένην εἰς δραχ. τεσσαράκοντα (ἀριθ. 40), ἀπέχει δὲ νὰ δικάσῃ ὡς πρὸς τὸν ἀναιρεσιβλήτον Δημήτριον Παπαδημητρίου.

Ἐκρίθη καὶ ἀποφασίσθη ἐν Ἀθήναις τὴν δεκάτην τρίτην Ἰουνίου 1898. Ἐδημοσιεύθη δ' αὐτόθι ἐκτάκτως τῇ δεκάτῃ πέμπτῃ Ἰουνίου 1898 ὥρᾳ 11 η π. μ.

Ὁ Πρόεδρος

Κ. Σημαντήρας

Ὁ Γραμματεὺς

Γ. Καστόρχης

Ἀριθ. 145

Τὸ Δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου

Τμῆμα Α'.

Συγκείμενον ἐκ τῶν δικαστῶν Κωνστ. Σημαντήρα, Προέδρου, Ἰω. Δουβουνιώτου, Χρ. Κόκκορη, Ἀνδ. Γκιών, Παν. Μενελάου, Μιλτ. Ἡλιάδου καὶ Ξεν. Εὐθυμίου· παρόντων τοῦ τε Εἰσαγγελέως Δημ. Τσιθανοπούλου καὶ τοῦ Γραμματέως Γεωργ. Καστόρχη.

Συνεδριάσαν δημοσίᾳ ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ τοῦ καταστήματος αὐτοῦ τὴν πρώτην Ἰουνίου 1898, ἵνα δικάσῃ ἐπὶ τῆς αἰτήσεως τοῦ Ἀναργύρου Πρεζάνη, κατοικοῦ Νέου Φαλήρου, παραστάντος αὐτοπροσώπως καὶ διορίσαντος ἐπ' ἀκροατηρίου πληρεξουσίου του τοὺς Ξεν. Ψαῤῥν καὶ Ἰωάν. Ἀραβαντινὸν, δικηγόρους, κατὰ τῆς ἐν Ἀθήναις ἐδρευούσης Τραπεζῆς Βιομηχανικῆς Πίστεως τῆς Ἑλλάδος, ἐκπροσωπούμενης ὑπὸ τῶν Συμβούλων διαχειριστῶν αὐτῆς Δημοσθένους Σχμιωτάκη καὶ Νικολάου Καλογεροπούλου, κατοίκων Ἀθηνῶν, παρασταθείσης διὰ τοῦ πληρεξουσίου της Κωνστ. Ρακτιβάν, δικηγόρου, περὶ ἀναιρέσεως τῆς ὑπ' ἀριθ. 375 τοῦ 1897 ἀποφάσεως τῶν ἐν Ἀθήναις Ἐφετών.

Ἀκοῦσαν τοῦ Εἰσηγητοῦ δικαστοῦ Μιλ. Ἑλιάδου, ἐκθέσαντος τὰδε :

Ὁ Ἀνάργυρος Πρεζάκης διὰ τῆς ἀπὸ 15 Ἰουλίου 1896 ἐνώπιον τοῦ Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν ἀγωγῆς κατὰ τῆς Βιομηχανικῆς Τραπεζῆς ἐξέθηκεν, ὅτι ἀπὸ τῆς ἐν ἔτει 1873 συστάσεως τῆς ἐναγομένης Τραπεζῆς ἀνέλαβε τὴν ταμιακὴν αὐτῆς ὑπηρεσίαν καὶ ἐξηκολούθησε διεξάγων αὐτὴν μέχρι τοῦ μηνὸς Μαρτίου 1890, ὁπότε, προκειμένου νὰ μεταβῇ ἐπ' ἀδείᾳ εἰς Εὐρώπην, ἐγένετο καταμέτρησις πασῶν τῶν ἐν τῷ ταμείῳ ἀξιῶν καὶ εὐρέθη τοῦτο ἐν τελείᾳ τάξει. Ἀπὸ τοῦ χρόνου τούτου τὴν ταμιακὴν ὑπηρεσίαν διεξῆγε πλέον ὁ βοηθὸς ἐν τῷ Ταμείῳ καὶ συγγενὴς αὐτοῦ Π. Γαϊτάνος ὑπὸ τὴν ἐπιτήρησιν τοῦ λογιστοῦ Ν. Κωνσταντινῶφ, ἐνῶ ὁ ἐνάγων, καίτοι διατηρούμενος ἐν τῇ θέσει τοῦ ταμίου συνέπραττε μόνον ὅταν ἐπρόκειτο περὶ σπουδαίων ταμιακῶν ὑπηρεσιῶν, οἷον ἐκδόσεως μετοχῶν ἑταιριῶν κτλ. Οὕτω διεξήγετο ἡ ὑπηρεσία μέχρι τοῦ Ἀπριλίου 1892, ὁπότε καὶ πάλιν, καὶ μάλιστα ἐν ἀπουσίᾳ αὐτοῦ εἰς τὴν πατρίδα του, ἐγένετο καταμέτρησις τῶν ἐν τῷ ταμείῳ ἀξιῶν, ὑπὸ τοῦ συμβούλου Θ. Θεολόγου καὶ τοῦ λογιστοῦ Ν. Κωνσταντινῶφ καὶ εὐρέθη καὶ πάλιν τὸ ταμεῖον ἐν τάξει καὶ συμφωνίᾳ πρὸς τὰ λογιστικὰ βιβλία, ὅπερ καὶ ἐβεβαιώθη δι' ἐπισήμου πρακτικοῦ τοῦ Συμβουλίου, καταχωρηθέντος εἰς τὸ ἐπὶ τούτῳ βιβλίον. Ἀπὸ τῆς ἐποχῆς ταύτης (τοῦ Ἀπριλίου 1892) μέχρι τέλους τοῦ αὐτοῦ ἔτους 1892, ὅτε καὶ ὀριστικῶς πλέον ἀπεχώρησε τῆς Τραπεζῆς διὰ τῆς δι' ἧς ἀπηλλάγη πράξεως τοῦ Συμβουλίου τῆς 31 Δεβρίου 1892, οὐδὲμῶς καὶ δι' οὐδένα λόγον ἀνεμίχθη εἰς τὴν ταμιακὴν ὑπηρεσίαν, εἰς ἣν ὀριστικῶς τὸν διεδέχθη ὁ εἰρημένος βοηθὸς τοῦ Ταμείου τῇ ἐποπτείᾳ τοῦ αὐτοῦ λογιστοῦ. Οὕτως εἶχον τὰ πράγματα, ὅτε ἀνέλαβον τὴν διαχείρησιν καὶ διεύθυνσιν τῆς ἐναγομένης οἱ Δ. Σαμιωτάκης καὶ Ν. Καλογερόπουλος καὶ παρὰ τὴν δις βεβαιωθείσαν ἐν τῷ ταμείῳ τάξιν, προσεκλήθη ὑπ' αὐτῶν κατὰ τὸν Δεκέμβριον τοῦ 1893 καὶ ἀνηγγέλθη αὐτῷ, ὅτι γενομένης καταμετρήσεως ἐν τῷ Ταμείῳ καὶ ἀντιπαραβολῆς πρὸς τὰ λογιστικὰ βιβλία, παρουσιάζετο διαφορὰ βαρύνουσα αὐτὸν, καθ' ἣν ἐν τῷ ταμείῳ ὤφειλον νὰ ὑπάρχουν ἐπὶ πλέον δραχ. 223.114 καὶ 15)00 καὶ προσεκλήθη ὑπ' αὐτῶν νὰ καταβάλλῃ τὸ ποσὸν τοῦτο, τὸ μὲν ἐπὶ τῇ ὑποσχέσει τῆς ἐν τῇ Τραπεζῇ παροχῆς εἰς αὐτὸν τῶν μέσων καὶ βιβλίων πρὸς ἐξέλεγχιν τῆς ἀληθείας τοῦ ἐλλείματος τούτου, τὸ δὲ ἐπὶ τῇ ἀπειλῇ τῆς ἀμέσου καταμηνύσεώς του εἰς τὴν Εἰσαγγελικὴν ἀρχὴν. Σαγηνευθεὶς ἐκ τῆς ρητῆς ταύτης ὑποσχέσεως τῆς ἐνεργείας τοῦ

ἐλέγχου πρὸς ἀποδείξιν τῆς ἀνυπαρξίας οὐδὲν ποτε ἐλλείμματος καὶ τῆς τελείας ἀκριθείας τῆς διαχειρίσεώς του καὶ ὑποκύψας εἰς τὴν ἀπειλὴν τῆς καταμηνύσεως, παρέδωκε μὲν τῇ ἐναγομένῃ 2000 μετοχάς του ἐν τῇ ἐταιρίᾳ τοῦ χαρτοποιοῦ αἰτίας δραχ. 200.000 πρὸς δὲ καὶ γραμματίαια τέσσαρα τῆς ὑπογραφῆς του χρονολογίας 14. Δ. Ἰουλίου 1893, τῶν ὁποίων τὰ μὲν δύο ἐκ δραχ. 50.000 ἕκαστον καὶ προθεσμίας ἐξ καὶ ἐννέα μηνῶν, τὸ τρίτον ἐκ δραχ. 100.000 προθεσμίας ἐνὸς ἔτους καὶ τὸ τέταρτον ἐκ δραχ. 23.114, 15)00 προθεσμίας τριμήνου, ἥτοι ἐν ὅλῳ δραχ. 223.114 15)00. Ἐπίσης πέμπτον χρονολογίας 15 Δεκεμβρίου 1893 διὰ δραχ. 12.000 διὰ τοὺς τόκους τοῦ ἐμπαρουσιασμοῦ (προεξόφλημα) τῶν ἐν λόγῳ τεσσάρων· πρὸς δὲ τῇ 17 Δεκεμβρίου 1893 καὶ ἰδιωτικὸν ἔγγραφον βεβαιοῦν τὴν παρὰ τῇ ἀντιδίκῳ ἐνεχυρίζουσιν τῶν 2.000 μετοχῶν του πρὸς ἀσφάλειαν τῆς πληρωμῆς τῶν γραμματίων τούτων, διότι κατὰ τὸν ἰσχυρισμὸν τῶν διαχειριστῶν τῆς ἐναγομένης, δὲν ἠδύνατο νὰ φαίνεται, ὅτι ἐξῆλθεν ἐκ τοῦ Ταμείου τῆς τόσῃ σημαντικὸν ποσὸν ἐπὶ τῇ βάσει γραμματίων ἀνευ ἐκλόγου ἀσφαλείας. Ταῦτα πάντα, ὡς εἴρηται, πρὸς ἀσφάλειαν τῆς ἐναγομένης, ἂν ἐν ἡ περιπτώσει ὁ γενόμενος ἐλεγχος ἤθελεν ἀποδείξῃ τὴν ἀλήθειαν τοῦ κατ' αὐτὴν ὑπάρχοντος, αὐτὸν δὲ βαρύνοντος ἐλλείμματος, πρὸς ὃν σκοπὸν καὶ παρέμειναν παρ' αὐτῷ τὰ πρόχειρα βιβλία τῶν καθημερινῶν ἐν τῷ ταμείῳ δοσοληψιῶν του. Ἀλλ' ἐνῷ ἐπερίμενε τὴν ἐκτέλεσιν τῶν ὑποσχημένων, ἥτοι τὸ νὰ τεθῇ εἰς θέσιν διὰ τῶν βιβλίων τῆς ἐναγομένης ν' ἀποδείξῃ τὴν τελείαν ἀνυπαρξίαν βαρύνοντος αὐτὸν ἐλλείμματος, ἡ ἐναγομένη περικοπονδοῦσα κατ' οὐδένα τρόπον ἐδέξατο νὰ τῷ καταστήσῃ δυνατόν τὸν ἐλεγχον τῶν βιβλίων τῆς, τούνοντιον δὲ ἐκίνησεν ἀγωγὰς ἐπὶ τῇ βάσει τῶν γραμματίων τούτων, ἐν τῇ διαδικασίᾳ τῶν ὁποίων πεισμένως καὶ πάσῃ δυνάμει ἀντιτάσσεται εἰς τὴν προσαγωγὴν τῶν βιβλίων τῆς πρὸς κατὰδείξιν καὶ ἐξερσιν τοῦ δολίου σκοποῦ, ὅστις ὠδήγει τὰς σκέψεις αὐτῆς κατὰ τὴν δόλῳ καὶ βίᾳ ἐξανέγκασίν του εἰς τὴν παραχώρησιν τῶν μετοχῶν καὶ τῶν γραμματίων του· ὅτι καὶ ἐν τῇ περικοπονδίᾳ ταύτῃ τῆς ἐναγομένης μετὰ μακρὰν, κοπιώδη καὶ ἐνδελεχῇ ἐργασίᾳ τῇ βοηθείᾳ μόνον τῶν προχείρων βιβλίων τῶν καθημερινῶν δοσοληψιῶν, ἔβελώσας καὶ κατέστησεν ἡλίου φαινότατον τὸ ἀνυπαρκτον καὶ τὸ ἀνεύθυναν δι' αὐτὸν τοῦ ἀποδιδομένου εἰς αὐτὸν ἐλλείμματος, ὅπερ ἦτο ψευδὲς φαινόμενον ψευδῶν ἐγγραφῶν καὶ βεβαιώσεων ἐν τῇ βιβλίῳ, ὧν τινων τὸν χαρακτῆρα ἐγνώριζον ἢ ὥφειλον ἀναντιλέκτως

ΑΠΟΦΑΣΕΙΣ ΑΡΕΙΟΥ ΠΑΓΟΥ

71

καὶ ἐπὶ ποιῇ μεγάλης ἀμελείας νὰ γνωρίζωσιν οἱ διευθύνοντες τὴν ἐναγομένην· ὅτι ἐν τοῖς βιβλίοις τῆς ἐναγομένης φαίνονται ψευδεῖς χρεώσεις, μὴ ἀπαλειφθεῖσαι ἐκ τῶν βιβλίων τῆς μετὰ τὴν ἀκύρωσιν αὐτῶν ἐκ δραχ. 194.345· ὅτι ἐπὶ πλέον ἐνεγράφησαν δις ἐν τῷ καθαρῷ ταμείῳ διάφορα μικρότερα ποσὰ ἐκ δραχ. ἐν ὧν 5514 20)οο, ἅτινα ἔνεκα τῆς παραλείψεως ταύτης ψευδῶς φαίνονται, ὡς ὑπάρχον ἐν τῷ ταμείῳ πέρυσσευμα, ὅπερ ὅμως εἶναι ἀνύπαρκτον· ὅτι ἐπίσης ἐκ τῆς μερίδος προεξοφλήσεως γραμματίων, ἔνεκα ἐσφαλμένων ἐγγραφῶν, ἠλλεῖπει διὰ τὸ ἔτος 1893 ποσὸν δραχ. 54.420, τῆς ἠλλείψεως δὲ ταύτης δὲν δύναται ἀκριβῶς νὰ δώσῃ λόγον, οὔτε τῆς διευθύνσεως, ἣν ἔλαβεν τὸ ποσὸν τοῦτο, διότι στερεῖται τῶν πρὸς ἐξέλεγχιν στοιχείων καὶ ἰδίῳ· τῶν βιβλίων τῆς ἐγγραφῆς τῶν γραμματίων ἐν παραβολῇ πρὸς τὰ πινάκια τῶν εἰσπραχθέντων· ὅτι τὰ ποσὰ ταῦτα ψευδῶς οὕτω παρουσιάσθησαν ὡς βαρύνοντα τὴν διαχείρισίν του ἐκ δρ. ἐν ὧν 254.279 20)οο, διὰ τὰς ὁποίας τὸν Δ)ῆριον τοῦ 1893 παρέσχεν τὰ ἐκ δραχ. 223.114 15)οο γραμματίᾳ του καὶ μετοχὰς του ἐπὶ τοῦ χαρτοποιεῖου (διότι διὰ τὸ ὑπόλοιπον εἶχ' ἤδη κρατηθῇ οἱ μισθοὶ του τῶν ἐτῶν 1891 καὶ 1892 ἐκ Δρ. 12 000 καὶ εἶχον κατατεθῇ παρὰ τοῦ βοηθοῦ τοῦ Ταμείου Π. Γαϊτάνου διὰ λ)σμόν του, καθ' ὃ μόνου ὑπολόγου ἐπὶ τοῖς αὐτοῖς λόγοις τῆς ἐνεργείας τοῦ ἐλέγχου, δρ. 20.000)· ὅτι ἀνεξαρτήτως οἰασθῆποτε συμφωνίας τῆς ὑπὸ τὸν ἄνω ὅρον τῆς μετ' ἐλέγχου βεβαιώσεως τοῦ ἠλλείμματος ἰσχύος τῶν γραμματίων καὶ τῆς ἐπὶ τῶν μετοχῶν του ἐνεχυρίσεως, βεβαιουμένου ἐξ αὐτῶν τῶν λογαριασμῶν, ὅτι δὲν ὑφίσταται οὐδὲ λεπτόν πραγματικὸν ἠλλείμμα, βαρύνοντος αὐτόν, ἀποδεικνύεται, ὅτι ἄνευ αἰτίας τότε, ἢ δι' ἀνύπαρκτον ἤδη γενομένην τοιαύτην, ἐδόθησαν αἱ μετοχαὶ του αὐταὶ καὶ τὰ γραμματίᾳ του· ὅτι ἐπὶ πλέον εἰς τὴν ἀναγνώρισιν ταύτην προῆλθεν ἐκ πλάνης συγγνωστῆς καὶ εὐλόγου οὐσης ἐκ τῶν ἐσφαλμένων ἐν τῇ διαχειρίσει ἐγγραφῶν, ἐν ταῖς ὁποίαις κατὰ κοινὴν πεῖραν ὤφειλε νὰ παράσχη πίστιν, μεθ' ὅλην τὴν ἐπὶ ἀθωότητά του πεποιθήσιν, ἥδη ὅμως βεβαιοῦνται καὶ τὸ λῶθος καὶ τὸ συγγνωστὸν τῆς περὶ τῆς ὀφειλῆς του πλάνης, ὅπερ ἄλλως καὶ περιτενεῖ, διότι ἀρκεῖ αὐτῇ καὶ μόνη ἡ ἀνυπαρξία τοῦ χρέους· ὅτι εἰς τὴν ἀναγνώρισιν τῆς ἀνυπαρκτοῦ ταύτης ὑποχρεώσεως καὶ τὴν διαμόρφωσιν τῆς πλάνης του, συνέβαλον αὐτοὶ οἱ διαχειρισταὶ τῆς ἐναγομένης δολίως ἐν γνώσει, ἢ τοῦλάχιστον ἐκ μεγάλης ἀμελείας διαπελοῦντες ἐν ἀγνοίᾳ τῆς ἀνυπαρξίας τοιοῦτου ἠλλείμματος, ὑποστηρίζαντες τὴν ὑπαρξιν καὶ μεταχειρισθέντες πρὸς τοῦτο τὴν ἡ ἐγνωρίζον, ὅτι εἶχεν ὁ ἐνάγων πεποιθήσιν, ὅτι οἱ διαχειρισταὶ τῆς

ἐναγομένης ἀδύνατον ἦτο νὰ ἐπιζητήσωσι καὶ ἐξασφαλίσωσιν εἰς βάρος τοῦ ἐλλείμματος βεβαιώνοντα ἄλλους, καὶ ἰδίῳ τὸν τότε διευθυντὴν αὐτῆς X 'Αποστολίδην καὶ τὸν διευθυντὴν τοῦ λογιστικοῦ Ν. Κωνσταντινῶφ, παρ' ὧν οὐδεμίαν ἠλπίζον ἀσφάλειαν, οὐδενὸς φεισθέντες πρὸς τοῦτο μέσου πρὸς παραπλάνησίν του, θέντες εἰς ἐνέργειαν καὶ τὸ κατώτερον ἔτι προσωπικὸν τῆς Τραπεζῆς πρὸς τὴν παρ' αὐτοῦ βεβαιώσιν τῆς δῆθεν ἐκ τῶν βιβλίων προερχομένης ἀποδείξεως τοιοῦτου εἰς βάρος αὐτῆς ἐλλείμματος· ὅτι εἰς ἐπιμετρον τὴν ἀναγνώρισιν ταύτην ὑπάρξεως ἐλλείμματος καὶ τῆς καταβολῆς του διὰ γραμματίων καὶ μετοχῶν ἐποιήσατο ἐπὶ τῇ ἐπαγωγῇ ἐναντίοις του τῆς ἀπειλῆς καταμηνύσεως ἐπὶ κλοπῇ καὶ ὑπεξαίρεσει τοῦ κατὰ τοὺς διχειριστὰς τῆς ἐναγομένης ἐλλείμματος, διότι τοιαύτη μὲνυσις ὑποστηριζομένη παρὰ Τραπεζῆς καὶ τῶν διαχειριστῶν αὐτῆς, εἰς τοὺς ἰσχυρισμοὺς τῶν ὁποίων πάντες θὰ παρῖχον πίστιν, θὰ ἐπέφερε καὶ τὴν καταστροφὴν τῆς ὑπολήψεώς του καὶ τὸν ὄλεθρον τῆς χαρτοποικτικῆς ἐν Φαλήρῳ βιομηχανίας του καὶ τῶν ἐξ αὐτῆς μεγίστων συμφερόντων αὐτοῦ τε καὶ τῆς οἰκογενείας του· ὅτι ἐπὶ πᾶσι τοῖς λόγοις τούτοις, ἀναιρουμένης τῆς ὑποχρεώσεώς του καὶ ἀνυπάρκτου τῆς δι' ἣν συνωμολογήθη αὐτῇ αἰτίας οὕσης, πρέπει νὰ κηρυχθῇ ἄκυρος καὶ μὴ οὕσα ἡ συνωμολογηθεῖσα αὕτη ὑποχρέωσις καὶ νὰ τῷ ἐπιστραφῶσι καὶ αἱ μετοχαὶ καὶ τὰ γραμμάτια του, κηρυσσόμενα συγχρόνως ἄκυρα καὶ ἀνίσχυρα καὶ οὐδεμιᾶς πλέον παραστατικὰ ὑποχρεώσεως ἢ ἀποδείξεως, καὶ ἡ ἐπιστροφή τῶν τε κρατηθέντων ἐκ δρ. 12000 μισθῶν του καὶ τῶν διὰ λογαρισμὸν του κατατεθεισῶν ὑπὸ τοῦ βοηθοῦ τοῦ Ταμείου δρ. 20.000· ὅτι καὶ ἂν ᾔθελεν ὑποτεθῇ, ὅτι ἡ πρὸς τὴν ἐναγομένην συνωμολογηθεῖσα διὰ τῶν γραμματίων του καὶ τῆς ἐνεχυριάσεως τῶν μετοχῶν ὑποχρέσις του εἶναι παρὰ πάντα τὰ ἀνωτέρω ἰσχυρὰ καὶ ἀμετάσπρεπτος, τότε ἐκ τῆς καταστρώσεως τῶν μεταξὺ αὐτοῦ ὡς ἐνὸς τῶν ὑπολόγων καὶ τῆς ἐναγομένης ἀνωτέρω ἐκτεθέντων λογαριασμῶν ἡ ἐναγομένη τῷ ὀφείλει ὡς ἄνω δρ. 254.279 20)00, ἡ ἔχουσα παρ' αὐτῇ τὰ βιβλία τῆς δειαχειρήσεώς του, ὀφείλει νὰ προσαγάγῃ ταῦτα εἰς λογοδοσίαν καὶ ἐκκαθάρισιν, ἄλλως πρέπει νὰ θεωρηθῇ ὡς εἰκαζόμενον ἐλλείμμα ὑπὲρ αὐτοῦ εἰς βάρος τῆς ἐναγομένης τὸ ποσὸν τοῦτο τῶν δρ. 254.279 20)00· ὅτι ἐν ἀμφοτέrais ταῖς περιστάσεσι ταύταις πρέπει ἡ ἐναγομένη νὰ υποχρεωθῇ νὰ τῷ πληρώσῃ τοῦτο, ἢ νὰ συμψηφισθῇ αὐτὸ πρὸς τὴν ἄνω ἱστορηθεῖσαν ἐκ τῶν γραμματίων καὶ τῆς παρ' αὐτῇ ἐνεχυριάσεως τῶν μετοχῶν του ὑποχρεώσιν του· καὶ ᾗτήσατο νὰ κηρυχθῶσιν ἄκυρα καὶ ἀνίσχυρα τὰ ἀνωτέρω μνημονευόμενα πάντα γραμμάτια του, τὰ μὲν τέσσερα

τῆς 14 Δ)βρίου 1893 καὶ ἐκ δραχ. τὰ μὲν δύο 50.000 ἑκαστον, ἐν δὲ 100.000 καὶ ἕτερον 23 114 15)00, τὸ δὲ πέμπτον τῆς 15 Δ)βρίου 1893 ἐκ δρ. 12.000 ὡς καὶ τὸ ἀπὸ 17 Δεκεμβρίου 1893 ἰδὼν καὶ ἐγγράφον του περὶ τῆς παρὰ τῇ ἐναγομένῃ πρὸς ἀσφάλειαν τῶν γραμματίων τούτων ἐνεχυριάσεως 2000 μετοχῶν του τοῦ Ἑλληνικοῦ χαρτοποιείου, νὰ ὑποχρεωθῇ ἡ ἐναγομένη νὰ τῷ ἐπιστρέψῃ τὰ τε πέντε ταῦτα γραμματία, τὸ ἰδιωτικὸν περὶ τῆς ἐνεχυριάσεως ἐγγράφον καὶ τὰς 2000 μετοχὰς του καὶ ἐν ἀδυναμία ἐπιστροφῇ τὸ ἀντίτιμον αὐτῶν ἐκ δρ. 200 000 μετὰ τόκου 9 0)0 κατ' ἔτος μέχρις ἐξοφλήσεως. Ἐν πάσῃ περιπτώσει νὰ ὑποχρεωθῇ νὰ τῷ πληρώσῃ τὰς ἄνω δραχ. 254.279 20)00 ἢ νὰ θεωρηθῶσιν αὐταὶ ὡς εἰλαζόμενον ἑλλειμμα καὶ ὑποχρεωθῇ ἡ ἐναγομένη εἰς τὴν πληρωμὴν των μετὰ τόκου 9 0)0 κατ' ἔτος ἀπὸ τοῦ Δεκεμβρίου 1893 μέχρις ἐξοφλήσεως, διαταχθῇ δὲ ὁ ἀνάλογος συμψηφισμὸς ἐκ τοῦ ποσοῦ τούτου πρὸς τὴν ἐκ τῶν ἄνω ρηθέντων τεσσαρῶν γραμματίων ὑποχρέωσίν του ἐκ δραχ. 223.114 15)00, ὡς καὶ τὴν ὁμοίαν ἐκ τοῦ πέμπτου, τοῦ ἀφορῶντος εἰς τοὺς τόκους τοῦ ποσοῦ τούτου ἐκ δρ. 12.000.

Συζητήσεως γενομένης, τὸ Πρωτοδικεῖον διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 6038 (1896) ἀποφάσεως, ἀπορρίψαν τὰς ὡς ἀπρριπτέας κατὰ τὸ σκεπτικὸν αὐτῆς κριθείσας ἐνστάσεις προτάσεις καὶ ἀγωγὰς περὶ γραμματίων, ἐνεχύρου καὶ λογοδοσίας, ὑπεχρέωσε τὸν μὲν ἐνάγοντα ν' ἀποδείξῃ, ὅτι διὰ λ)σμόν του ὁ Π. Γαϊτάνος κατέθεσεν εἰς τὴν ἐναγομένην δραχ. 20.000, τὴν δ' ἐναγομένην, ὅτι ἐπλήρωσεν εἰς τὸν ἐνάγοντα δραχ. 12.000 διὰ μισθοδοσίας του τῶν ἐτῶν 1891 καὶ 1892.

Ἐκκληθείσης τῆς ἀποφάσεως ταύτης ὑπὸ τοῦ ἐνάγοντος ἐνώπιον τοῦ Ἐφετερίου Ἀθηνῶν, τοῦτο διὰ τῆς ὑπ' ἀρ. 375 (1897) ἀποφάσεως ἀπέρριψε τὴν ἔφεσιν.

Τῆς ἀποφάσεως δὲ ταύτης τοῦ Ἐφετερίου τὴν ἀναίρεσιν αἰτεῖται ὁ ἐνάγων διὰ τε τῆς ἀπὸ 14 Αὐγούστου 1897 αἰτήσεώς του καὶ διὰ τῶν ἀπὸ 28 καὶ 29 Μαΐου 1898 δύο προσθέτων δικογράφων του διὰ τοὺς ἐν αὐτοῖς περιεχομένους ὡς ἐξῆς λόγους.

1. Τοῦ ἐν τῇ αἰτήσσει.

Διότι διὰ τῆς ἀγωγῆς του, ὡς προκύπτει ἐκ τοῦ συνόλου καὶ τοῦ αἰτητικοῦ αὐτῆς, ἐζήτησε τὴν ἀνάληψιν τῶν εἰς τὴν ἀναίρεσίν βλητον ἀχρεωστικῶς καταβληθέντων διὰ τῆς ἐκδόσεως τῶν περὶ ὧν ἡ ἀγωγή γραμματίων καὶ ἐγγράφου περὶ ἐνεχυριάσεως, αὐτὰ ἀποτελοῦντα πιστωτικὰς ἀξίας ἰσοφαρίζουσι πρὸς πραγματικὴν καταβολήν· ὅθεν καὶ ἐν πάσῃ περιπτώσει ἤτήσατο νὰ ὑποχρεωθῇ ἡ

ἀναίρεσίβλητος Τράπεζα νὰ τῷ πληρώσῃ τὰς οὕτω καταβληθείσας πύτῃ δρ. 254.279 20)00· ἀλλὰ τὸ δικάσαν Ἐφετεῖον, χωρὶς νὰ λάβῃ ὑπ' ὄψει τὸ σύνολον τῆς ἀγωγῆς του, ἥτις περιεῖχε καὶ τὴν δευτέραν ταύτην βάσιν, ἀπορρίψεν τὴν πρώτην περὶ ἀκυρότητος τῶν γραμματίων, παρέλειψε ν' ἀποφανθῇ καὶ ἐπὶ τῆς δευτέρας ταύτης οὐσιώδους βάσεως, ἥτις καὶ μόνη ἤρκει πρὸς παραδοχὴν τῆς περὶ ἀχρεωστικότητος ἀγωγῆς του, καὶ κατὰ συνέπειαν παρεβίασε τὰς περὶ ἀποδείξεως οὐσιώδεις διατάξεις τῆς Πολ. Δικονομίας. Διότι, ἰὰν τὸ Ἐφετεῖον ἐλάμβανεν ὑπ' ὄψει τὸ σύνολον τῆς ἀγωγῆς του, δὲν θὰ προσήρχετο, εἰς ὃ κατέληξεν συμπέρασμα, κακῶς ἐφαρμόσαν καὶ ψευδῶς ἐρμηνεύσαν τοὺς ἐν τῇ ἀποφάσει σημειουμένους νόμους τῶν Πανδεκτῶν περὶ αὐθεντίας τοῦ δεδικασμένου καὶ περὶ ἀπαράδεκτου τῆς περὶ ἀχρεωστικότητος ἐνστάσεως τοῦ δυνάμει τοῦ ἀρθρ. 160 τῆς Πολ. Δικονομίας, ὡς μὴ προταθείσης κατὰ τὴν περὶ ἐκδικάσεως τῶν γραμματίων δίκην· 1) διότι καταβαλὼν διὰ τῶν γραμματίων καὶ ἐξοφλήσας ὀφειλὴν ἀνυπαρκτον, δὲν ἐποιήσατο τὴν καταβολὴν ταύτην δυνάμει καὶ πρὸς ἐκτέλεσιν τοῦ δεδικασμένου, ὥστε νὰ εὕρωσιν ἐπὶ τοῦ προκειμένου ἐφαρμογὴν οἱ νόμοι τῶν Πανδεκτῶν ἐφ' ὧν τὸ Ἐφετεῖον ἐστηρίχθη, ἵνα ἀπορρίψῃ τὴν ἀγωγὴν του, ὡς πρὸς τὰ τέσσαρα γραμμάρια ἐκ δρ. 12 000, δρ. 23.114 καὶ δρ. 50.000 ± 50.000, καὶ 2) διότι ἡ ἀγωγή του περὶ ἀχρεωστικότητος ἀρροῦσα εἰς τὴν γενομένην ἤδη κατοβολὴν εἶνε κατὰ νόμον ἐντελῶς ἀνεξάρτητος καὶ ἀσχετος πρὸς τὴν περὶ ἐκδικάσεως τῶν γραμματίων δίκην, ὥστε καὶ ἂν δὲν ὑπέβαλε κατὰ τὴν δίκην ταύτην τὴν περὶ ἀχρεωστικότητος ἐνστασιν, δὲν ἀποκλείεται τῆς περὶ ἀχρεωστικότητος κυρίας ἀγωγῆς, ἀφοῦ ἡ ἐκδοσις τῶν γραμματίων ἀποτελεῖ κατὰ τὸν ἐμπορικὸν νόμον καὶ τὰς ἀρχὰς τοῦ τε Ἐμπορικοῦ καὶ Ἀστικοῦ Δικαίου ἀληθὴ καταβολὴν· ὥστε τὸ δικάσαν Ἐφετεῖον καὶ τὸ ἀρθρ. 160 τῆς Πολ. Δικονομίας παρεβίασε καὶ τὰς περὶ καταβολῆς καὶ ἀχρεωστικότητος διατάξεις τοῦ Ἀστικοῦ Νόμου, ὡς ὀρθῶς ἡ μειονοψηφία τοῦ Ἐφετείου ὑποστηρίζει. Ἄλλως δὲ καὶ τὸ ἀρθρ. 729 τῆς Πολ. Δικονομίας τὸ Ἐφετεῖον παρεβίασε, διότι καὶ ἂν ὑπέβαλλε τὴν περὶ ἀχρεωστικότητος ἐνστασιν κατὰ τὴν περὶ ἐκδικάσεως τῶν γραμματίων δίκην, αὕτη θὰ ἐκρίνετο ὡς ἀπαράδεκτος, καθὼς ἀνεκκαθάριστος, ὥστε δὲν δύναται νὰ τῷ καταλογισθῇ, ἵνα ἀπορριφθῇ ἡ προκειμένη ἀγωγή του, ὅτι δὲν ὑπέβαλεν ἐνστασιν προδήλως ἀπαράδεκτον κατὰ τὸν νόμον ἐν τῇ περὶ ἐκδικάσεως τῶν ἐμπορικῶν γραμματίων δίκῃ.

Διότι καὶ τὰς περὶ πλάνης πρὸς τὰ πραγματικὰ γεγονότα στοιχειώδεις ἀρχὰς τοῦ Ἀστικοῦ Δικαίου καὶ δὴ σχετικῶς πρὸς τὸ

ἀχρεώστητον ψευδῶς ἡρμήνευσε καὶ κακῶς ἐφήρμοσεν ἐπὶ τοῦ προκειμένου τὸ Ἐρρετίον, διότι ἡ ὑπαρξίς τῆς πλάνης λογικῶς καὶ ἀναγκαστικῶς σχετίζεται πρὸς τὴν γνώσιν τοῦ ἐν πλάνῃ διατελοῦντος, ὑπὲρ οὗ καὶ ἡ ἀγωγή περὶ ἀχρεωστήτου χορηγεῖται ὑπὸ τοῦ νόμου, καθ' ὅσον ἐν ὧσιν διατελεῖ ἐν τῇ πλάνῃ ὁ καταβαλὼν, ὅτι ἐξώφλησεν ἀνυπαρκτον χρέος, δὲν δύναται νὰ ἐγείρῃ τὴν περὶ ἀχρεωστήτου ἀγωγήν, ἥτις διατελεῖ οὕτως εἰπεῖν λαμβάνουσα, μόνον δὲ μετὰ τὴν ἀποκάλυψιν τῆς πλάνης, ἥτοι ἀφοῦ ὁ ἀνοφελῆτως καταβαλὼν κατέχει πλέον τὸ οὐσιῶδες στοιχεῖον τῆς ἀγωγῆς περὶ ἀχρεωστήτου, δύναται νὰ ἰνασκήσῃ ταύτην.

II. Τοὺς ἐν τῷ πρώτῳ προσθέτω :

Διότι βάσις τῆς ἀπὸ 15 Ἰουλίου 1896 ἀγωγῆς του, ἐφ' ἣς ἐξεδόθη ἡ ἀναιρεσιβαλλομένη ἀπόφασις, εἶνε, ὅτι κατὰ τὸν Δεκέμβριον 1893 προσεκλήθη ὑπὸ τῶν Διευθυντῶν καὶ διαχειριστῶν τῆς ἀναιρεσιβλήτου Τραπεζῆς καὶ τῷ ἀνηγγέλθη ὑπὸ τῶν ἰδίων, ὅτι γενομένης καταμετρήσεως ἐν τῷ Ταμείῳ καὶ ἀντιπαράβολῆς πρὸς τὰ λογιστικὰ βιβλία παρουσιάζετο διαφορὰ βαρύνουσα αὐτόν, καθ' ἣν ἐν τῷ Ταμείῳ ὤφειλον νὰ ὑπάρχωσιν ἐπὶ πλέον δραχ. 223.114 καὶ 15)00 καὶ προσεκλήθη ὑπ' αὐτῶν ὡς πρῶτην Ταμίαν τῆς ἀναιρεσιβλήτου νὰ καταβάλλῃ τὸ ποσὸν τοῦτο τὸ μὲν ἐπὶ τῇ ὑποσχέσει τῆς ἐν τῇ Τραπεζῇ παροχῆς αὐτῷ τῶν μέσων καὶ βιβλίων πρὸς ἐξίλεγγξιν τῆς ἀληθείας τοῦ ἐλλείμματος τούτου; τὸ δὲ ἐπὶ τῇ ἀπειλῇ τῆς ἀμέσου καταμνηνύσεώς του εἰς τὴν Εἰσαγγελικὴν ἀρχὴν ὅτι ἐπὶ τῇ βάσει τῆς τοιαύτης ὑποσχέσεως καὶ ἔνεκα τοῦ φόβου τῆς καταμνηνύσεως παρέδωκεν εἰς τὴν ἀναιρεσιβλήτον πέντε γραμματίαια τῆς υπογραφῆς του ἀντιπροσωπεύοντα ποσὸν δραχ. 235.114 15)00 διὰ τὸ περὶ οὗ λόγος ἐλλείμμα καὶ διὰ τοὺς τόκους αὐτοῦ καὶ λόγῳ ἐνεχύρου πρὸς ἐξασφάλισιν τῶν γραμματίων δισχιλίαις μετοχῶς τῆς ἐταιρίας τοῦ χαρτοποιείου ἀξίας δραχμῶν 200.000· ὅτι τὸ ἐλλείμμα τοῦτο εἶνε ἀνυπαρκτον καὶ προέκυψεν ἐκ ψευδῶν ἐγγραφῶν καὶ βεβαιώσεων, αἵτινες ἐγένοντο, ὅπως καλυφθῶσιν αἱ καταχρήσεις τοῦ αὐτοκτονήσαντος διευθυντοῦ τῆς ἀναιρεσιβλήτου Ἀποστολίδου, καὶ τοῦ λογιστοῦ αὐτῆς Κωνσταντινῶφ, τὰς ὁποίας καὶ σημειοῖ λεπτομερῶς ἡ ἀγωγή· ὅτι τὴν παράδοσιν τῶν γραμματίων καὶ τῶν μετοχῶν ἐνήργησε πρὸς κάλυψιν τοῦ ἐλλείμματος τῆς διαχειρίσεώς του, πιστεύσας ἐκ πλάνης πρὸς αὐτὴν καὶ φοβηθεὶς ἐκ τῆς ποινικῆς καταδιώξεως, ἥτις ἡπειλήθη κατ' αὐτοῦ ὅτι εἰς τὴν συγγνωστὴν πλάνην του πρὸς συνομολόγησιν χρέους ἀνυπαρκτου συνέβαλον οἱ διαχειρισταὶ τῆς ἀναιρεσιβλήτου δολίως καὶ ἐν γνώσει ἢ τούλάχιστον ἐκ μεγάλης ἀμελείας διατε-

λοῦντες ἐν ἀγνοίᾳ τῆς ἀνυπαρξίας τοιοῦτου ἐλλείμματος, ὑποστηρίζαντες παρὰ τῷ ἀναιρεσεύοντι τὴν ὑπαρξίν του καὶ οὐδενὸς φεισθέντες μέσου πρὸς παραπλάνησίν του, θέντες δὲ εἰς τὴν ἐνέργειαν καὶ τὸ κατώτερον ἐτι προσωπικὸν τῆς Τραπεζίης, ὅπως τῷ βεβαιώσῃ τὴν δῆθεν ἐκ τῶν βιβλίων παρεχομένην ἀπόδειξιν τοιοῦτου εἰς ἑαυτὸς τοῦ ἐλλείμματος. Ἐπὶ τῇ κρίσει δὲ τῶν ἀνωτέρω γεγονότων, ἡτήσατο διὰ τῆς ἀγωγῆς του νὰ κηρυχθῶσιν ἄκυρα καὶ ἀνίσχυρα τὰ εἰρημένα πέντε γραμματία του ὡς καὶ τὸ ἔγγραφο τῆς ἐνεχυρώσεως τῶν 2 000 μετοχῶν του τοῦ ἐλληνικοῦ χαρτοποιοῦ καὶ νὰ ὑποχρεωθῇ ἡ ἀναιρεσιβλήτος νὰ τῷ ἐπιστρέψῃ τὰς 2.000 μετοχὰς του, ἄλλως τὸ ἀντίτιμον αὐτῶν ἐκ Δραχ. 200.000 ἐντόκῳ κλπ. Τὴν ἀγωγὴν του ταύτην περὶ τοῦ ἀχρεωστικότητος στηριζομένην εἰς τὸν νόμον, τὸ Ἐφετεῖον Ἀθηνῶν ἀπερρίψε διὰ τῶν ἐπομένων σκέψεων τῆς ἀναιρεσιβαλλομένης ἀποφάσεως: «Ἐπειδὴ τὸ παράπονον τοῦ ἐκκαλοῦντος, ὅτι οὐκ ὀρθῶς τὸ Πρωτοδικεῖον ἡρεμήσατο, ὅτι ἡ τελεσιδικία περὶ ὑπάρξεως τοῦ χρέους καὶ τῆς ὑποχρέωσης εἰς πληρωμὴν του ἀποκλείει τὴν ἀγωγὴν περὶ ἀχρεωστικότητος, ἐστὶν ἀβάσιμον, διότι κατὰ τὸν νόμον ἐνεκα τῆς αὐθεντίας τοῦ δεδικασμένου ἀργεὶ πᾶσα ἀναζήτησις τοῦ τυχόν καταβληθέντος συνεπιεῖ τοῦ δεδικασμένου». (Σκέψις 6 τῆς ἀναιρεσιβαλλομένης ἀποφάσεως). Διὰ τῆς 7 σκέψεως τῆς αὐτῆς ἀποφάσεως εὐρίσκει τὸ Ἐφετεῖον ὅτι περὶ τῶν δύο γραμματίων ἐκ Δραχ. 12.000 καὶ ἐκ Δραχ. 23.114 ὑπάρχει δεδικασμένον διὰ τῶν ἐν τῇ αὐτῇ σκέψει ἀναφερομένων ἀποφάσεων. Διὰ τῆς 8 σκέψεως τῆς ἀποφάσεως εὐρίσκει τὸ Ἐφετεῖον, ὅτι ὑπάρχει ἐπίσης δεδικασμένον περὶ ἑτέρων δύο γραμματίων, ἕκαστον διὰ δραχ. 50.000 ἐξ ὁμολογίας αὐτοῦ γενομένης δῆθεν διὰ τῶν προτάσεων του ἐνώπιόν του. Διὰ τῶν σκέψεων 9 καὶ 10 τῆς ἀποφάσεως εὐρίσκει τὸ Ἐφετεῖον, ὅτι περὶ τοῦ πέμπτου γραμματίου ἐκ δραχ. 100.000 δὲν ὑπάρχει μὲν δεδικασμένον, οὐχ ἥττον χαρακτηρίζει καὶ ὡς πρὸς τοῦτο τὴν ἀγωγὴν του ἀπαράδεκτον λόγῳ τοῦ ἀρθρ. 160 Πολ. Δικονομίας, καθόσον τὸ ἀχρεώστητον ὤφειλε νὰ προτείνῃ ὡς ἐνστάσιν κατὰ τῆς περὶ πληρωμῆς τοῦ γραμματίου ἀγωγῆς ἐν τῇ ἐκκρεμῇ δίκῃ, μὴ προτείνας δὲ τοῦτο ἐκεῖ, ἀποκλείεται νὰ ἐγείρῃ τὴν περὶ ἀχρεωστικότητος ἀγωγὴν ἐν τῇ προκειμένῃ δίκῃ.

Οὕτως ὁμως σκεφθὲν καὶ ἀποφηνάμενον τὸ Ἐφετεῖον περιέπεσεν εἰς τὰ ἐξῆς σφάλματα: α) μετέβαλε τὴν βάσιν τῆς ἀγωγῆς του χαρακτηρίσας ταύτην ὡς ἀγωγὴν περὶ ἐπιστροφῆς τοῦ ἀχρεωστικῶς καταβληθέντος πρὸς ἐκτέλεσιν τελεσιδικίου δικαστικῆς ἀποφάσεως, ὅτι ἔχουσιν ἐφ' ἐκείνην οἱ ἐν τῇ 6 σκέψει τῆς ἀναιρεσιβαλλομένης

ἀποφάσεως παρατιθέμενοι νόμοι, ἐνῶ ἡ ἀγωγή του ἔχει βᾶσιν τὴν ἀκύρωσιν τῶν γραμματίων πρὸς συνωμολόγησιν ἀνυπάρκτου χρέους καὶ τὴν ἐπιστροφὴν τοῦ πρὸς ἐξασφάλισιν τοιοῦτου χρέους χορηγηθέντος ἐνεχύρου· ἡ τοιαύτη δὲ μεταβολὴ τῆς βάσεως τῆς ἀγωγῆς ἀποτελεῖ παράβασιν τῶν περὶ προδικασίας οὐσιωδῶν διατάξεων τῆς Πολ. Δικονομίας, ἣν καὶ ἐξ ἐπαγγέλματος ἐξετάζουσι τὰ Δικαστήρια καὶ ἥτις ἀποτελεῖ λόγον ἀναιρέσεως· β) ψευδῶς ἡρμήνευσε καὶ ἐσφαλμένως ἐφήρμοσε τοὺς ὑπ' αὐτοῦ ἐν τῇ β' σκέψει παρατεθέντας νόμους, καθ' οὓς δὲν ἀρκεῖ ἡ τελεσιδίκος ἀπόφασις ὅπως ἀποκλείσῃ τὴν χρῆσιν τῆς περὶ ἐπιστροφῆς τοῦ ἀχρεωστήτως ληφθέντος, ἀλλὰ προσπαζιτεῖται καὶ πληρωμὴ τοῦ ἐπιδικασθέντος ποσοῦ πρὸς τὸν ἀχρεωστήτως λαβόντα κατ' ἐκτέλεσιν τῆς δικαστικῆς ἀποφάσεως, τοῦθ' ὅπερ ἐπὶ τοῦ προκειμένου δὲν συντρέχει, οὐδ' ἐδέχθη τὸ Δικαστήριον, ὅτι πρὸς ἐκτέλεσιν τῶν τελεσιδικῶν ἀποφάσεων ὁ ἀναιρεσίῳν κατέβαλεν εἰς τὴν ἀναιρεσιβλήτον ὅ,τι διὰ τῆς ἀγωγῆς του ζητεῖ ὡς ἀχρεώστητον. Αὐτὸ τοῦτο διδάσκουσι καὶ οἱ ἐρμηνευταὶ τοῦ Ἀστικοῦ Δικαίου, ὅτι ἀποκλείεται ἡ τοῦ ἀχρεώστητου ἀπαίτησις, ὅταν ἡ πληρωμὴ ἐγένετο συνεπείᾳ καταδικαστικῆς ἀποφάσεως· γ) ἂν δὲ θεωρηθῇ, ὅτι τὸ Ἐφετεῖον ἐδέχθη, ὅτι δυνάμει τῶν τελεσιδικῶν ἀποφάσεων καὶ πρὸς ἐξόφλησιν αὐτῶν κατέβαλεν ὁ ἀναιρεσίῳν ἡ συνωμολόγησε τὸ διὰ τῶν γραμματίων χρέος καὶ τὸ ἐνέχυρον, τότε οὐ μόνον τὴν βᾶσιν τῆς ἀγωγῆς του μετέβαλλεν, ἀλλὰ καὶ ἐξ ἐπαγγέλματος ἐδέχθη γεγονὸς μὴ προταθὲν οὔτε ὑπ' αὐτοῦ οὔτε ὑπὸ τῆς ἀναιρεσιβλήτου κατὰ παράβασιν τῶν περὶ προδικασίας οὐσιωδῶν διατάξεων τῶν ἀρθρῶν 158 καὶ 170 τῆς Πολ. Δικονομίας· ἄλλως παρεβίασε καὶ τὰς περὶ ἀποδείξεως οὐσιώδεις διατάξεις τῆς Πολ. Δικονομίας δεχθὲν ἄνευ ἀποδείξεως ὡς ἀποδεδειγμένον τὸ ἐν τῇ ἀγωγῇ του ἀμφισβητούμενον τοῦτο γεγονός· δ) ψευδῶς ἡρμήνευσε ἀλλὰ καὶ ἐσφαλμένως ἐφήρμοσε τὰς περὶ τῆς ἀπαιτήσεως τοῦ ἀχρεωστήτου διατάξεις τοῦ Ἀστικοῦ Δικαίου, ἀφοῦ ὁ ἀναιρεσίῳν, ἰσχυρισθεὶς ἐν τῇ ἀγωγῇ, ὅτι οἱ διευθύνται καὶ ἀντιπρόσωποι τῆς ἀναιρεσιβλήτου δολῶς καὶ ἐν γνώσει τῇ παρέστησαν ψευδῶς τὸ ἀνυπάρκτον ἔλλειμμα τῆς διαχειρήσεώς του, ἔχει καὶ τὴν *Condictio furtiva* κατὰ τὸν νόμον 18 Πανδ. *de condictio furtiva* 13. 1 N. 43 προοίμιον N 80 § 6 Πανδ. 47, 2 οὐ· ἐπίσης ψευδῶς ἡρμήνευσε καὶ ἐσφαλμένως ἐφήρμοσε τὸ Ἐφετεῖον, δὲν ἔχουσιν δ' ἐφαρμογὴν διὰ τοῦτο αἱ ἐν τῇ β' σκέψει τῆς ἀναιρεσιβαλλομένης ἀποφάσεως παρατιθέμενοι νόμοι· ε) ψευδῶς ἡρμήνευσε καὶ ἐσφαλμένως ἐφήρμοσε τὰς περὶ δεδικασμένου διατάξεις τοῦ Ἀστικοῦ Δικαίου καὶ παρεβίασε τὰς περὶ τελεσι-

δικίας ούσιώδεις διατάξεις τοῦ ἄρθρ. 274 Πολ. Δικονομίας, δεχθὲν, ὅτι ἡ περὶ πληρωμῆς τῶν γραμματίων δίκη καὶ ἡ περὶ ταύτης ἐκδοθεῖσα ἀπόφασις ἀποτελεῖ δεδικοσμένον κατὰ τῆς ὑπὸ συζήτησιν ἀγωγῆς του βάσιν ἐχούσης τὴν ἀπαίτησιν τῶν ἀχρεωστήτως δοθέντων καὶ συναμολογηθέντων, ἐνῷ ἀναγκαῖον στοιχεῖον διὰ τὴν τελεσιδικίαν εἶναι καὶ ἡ ταυτότης τοῦ δικαίου, ἣτις ἐν τῇ προκειμένη περιπτώσει δὲν ὑπάρχει, καθόσον ἄλλη ἡ βᾶσις τῶν ἀγωγῶν τῆς ἀναιρεσιβλήτου περὶ πληρωμῆς τῶν γραμματίων καὶ ἄλλη ἡ νομικὴ βᾶσις τῆς ἀγωγῆς τοῦ ἀναιρεσιέοντος περὶ ἐπιστροφῆς τῶν δοθέντων καὶ ἀκυρώσεως τῶν συναμολογηθέντων ἀχρεωστήτως· 5) παρεβίασε τὴν οὐσιώδη διάταξιν τοῦ ἄρθρ. 160 τῆς Πολ. Δικονομίας ἐφαρμόσαν ταύτην οὐ μόνον ἐπὶ τῶν νέων ἰσχυρισμῶν ἐν τῇ αὐτῇ δίκῃ, ἀλλὰ καὶ ἐν τῇ προκειμένη δίκῃ, ἣτις ἐπὶ ἄλλης στηρίζεται νομικῆς βάσεως καὶ δι' αὐτοτελοῦς εἰσῆχθαι ἀγωγῆς· ὅτι δὲ τὸ ἄρθρ. 160 τῆς Πολ. Δικονομίας δὲν ἀποκλείει τὴν ἔγερσιν ἀγωγῆς, ἣτις ἡδύνατο καὶ ὡς ἐνστάσις νὰ ὑποβληθῇ κατὰ τὴν δίκην ἐκείνην καὶ δὲν ἐπρόσβη' εἶναι αὐτόδηλον· 6) Ἐν τῇ ἀγωγῇ τοῦ ἀναιρεσιέοντος ἐμπεριέχεται καὶ βᾶσις τῆς ἐκ τοῦ φόβου ἀγωγῆς, ἀφοῦ ρητῶς ἰσχυρίζεται, ὅτι εἰς τὴν συνομολόγησιν τῆς διὰ τῶν γραμματίων ὀφειλῆς καὶ τὴν παράδοσιν τῶν ἰσχυριασθεῖσων δισχιλίων μετοχῶν τοῦ Ἑλληνικοῦ Χαρτοποιείου προεβη φοβηθεὶς ἐκ τῆς ἀπειλῆς τῆς καταμηνύσεως ἣτις ἐπέδρασε ψυχολογικῶς ἐπ' αὐτοῦ ἐνεκα τῆς ἀπειλούσης αὐτὸν προφυλακίσεως καὶ τῆς στερήσεως τῆς προσωπικῆς ἐλευθερίας του καὶ ἐνεκα τῶν ἀνεπανορθώτων ζημιῶν, ἃς ἤθελε προξενήσῃ ἐν τῇ ἐμπορικῇ του πίστει καὶ ἂν μετὰ ταῦτα κατεδεικνύετο ψευδής· ἡ βᾶσις αὕτη ἦτο οὐσιώδης καὶ ἀποδεικνυομένη ἀληθῆς ἤθελεν ἔχει ὡς συνέπειαν τὴν ἀκύρωσιν τῶν συμβάσεων ἐκείνων, καὶ τὴν ἐπιστροφήν τῶν ληφθέντων χωρὶς νὰ ἔχωσιν ἐφαρμογὴν οἱ ὑπὸ τοῦ Ἐφετείου ἐφαρμοσθέντες νόμοι. Τὴν ἀγωγὴν ταύτην ἀπέριψεν ἄνευ αἰτιολογίας τὸ Ἐφετεῖον καὶ κατέστησε διὰ τοῦτο ἀναιτιολόγητον τὴν ἀπόφασιν αὐτοῦ Ἄν δὲ πάλιν θεωρηθῇ, ὅτι τὴν ἀγωγὴν ταύτην ἀπέριψε διὰ τῶν αὐτῶν σκέψεων καὶ δυνάμει τῶν ἐν τῇ σκέψει τῆς ἀποφάσεώς του παρτεθέντων νόμων, τότε καὶ τοὺς νόμους ἐκείνους καὶ τὰς περὶ βίας καὶ φόβου διατάξεις τοῦ Ἀστικοῦ Δικαίου ψευδῶς ἡρμήνευσε καὶ ἐσφαλμένως ἐφήρμοσεν. Ἐνεκα δὲ τῶν ἀνωτέρω λόγων, ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις τυγχάνει ἀναιρετέα κατὰ τὸ ἄρθρ. 807 § 5, 6 καὶ 7, 201 τῆς Πολ. Δικονομίας.

Διότι ἡ ἀγωγή τοῦ ἀναιρεσειόντος, ἐφ' ἧς ἐξεδόθη βαλλομένη ἀπόφασις ἔχει καὶ ἐπιβουλητικὴν βάσιν, τὴν

«Ἐπειδὴ καὶ ἂν ᾔθελεν ὑποτεθεῖ, ὅτι ἡ πρὸς τὴν ἀνομολογηθεῖσα διὰ τῶν γραμματίων του καὶ τῆς ἐνεχμετοχῶν του ὑποχρέωσις του εἶνε παρὰ πάντα τὰν ὥς καὶ ἀμετάτρεπτος, τότε ἐκ τῆς καταστρώσεως τῶν μετὰ τὴν ἐνός τῶν ὑπολόγων καὶ αὐτῆς ἀνωτέρω ἐκτεθέντων συμῶν, ἡ ἀντίδικος τῷ ὀφείλει τὰς ἀνω δραχ. 254.279 ἔχουσα παρ' ἐαυτῇ τὰ βιβλία τῆς διαχειρίσεώς του προσαγάγη ταῦτα εἰς λογοδοσίαν καὶ ἐκκαθάρισιν, ἅλλοθεν θεωρηθῇ ὡς εἰκαζόμενον ἔλλειμμα ὑπὲρ αὐτοῦ καὶ εἰς βλάβην τοῦ δικου τοῦ ποσόν τοῦτο τῶν δρ. 254.279 20)00». Ἐπὶ τῇ γεγενότων τούτων ἠτήσατο ὁ ἀναιρεσειὼν νὰ ὑποχρεωθῇ βλάβητος νὰ τῷ πληρωσῇ τὰς δραχμ. 254.279, 20)00 ῥηθῶσιν αὐταὶ ὡς εἰκαζόμενον ἔλλειμμα καὶ ὑποχρεωθῇ βλάβητος εἰς τὴν πληρωμὴν των μετὰ τόκου πρὸς 9 ο)ο τοῦ Δεκεμβρίου 1893 μέχρις ἐξοφλήσεως, διαταχθῇ δὲ συμψηφισμὸς τοῦ ποσοῦ τούτου πρὸς τὴν ἐκ τῶν γραμματίων τῶν του. Τὴν τοιαύτην βάσιν τῆς ἀγωγῆς του τὸ Ἐφετερεῖον διὰ τῆς ἐπομένης σκέψεως.

«Ἐπειδὴ τὸ τελευταῖον παράπονον τοῦ ἐκκαλοῦ σφαλμένως ἀπερρίφθη ἡ αἵτησις τῆς ἀγωγῆς του περὶ δρ. 254.279, 20)00, αἵτινες ἐξ ἐσφαλμένης καταστρώσεως βιβλίοις τῆς Τραπεζῆς κατεχωρήθησαν ὡς χρέος αὐτοῦ, τῇθητικῶς ὑποβάλλεται ὑπὸ τὴν αἵρεσιν, εἰν ἡ ὑποχρέωσις νάμει τῶν γραμματίων θεωρηθῇ ἰσχυρὰ καὶ ἀμετάτρεπτος ἐκκαλοῦ καὶ ἀπορριπτέον, διότι ὀρθῶς ἀπερρίφθη καὶ ἡ τοιαύτην αἵτησις, καθόσον ἡ πληρωσις τῆς αἵρέσεως, ἐφ' ἣ ὑποβάλλεται αἵτησις, καθίστησι ταύτην ἐντελῶς ἀβάσιμον, διότι ἡ αἵτησις ἐν τῇ καταστρώσει τῶν λ)σμῶν κατὰ λάθος ὁ ἐνάγων ὀφειλέτης τῆς ἐνεγομένης, εἶνε ἐντελῶς ἀναληθής, ἀποῦσις τῆς αἵρέσεως ἐφ' ἣ ὑποβάλλεται ἡ τοιαύτη αἵτησις, ὡς καὶ ἐξ αὐτῆς τῆς ἐν τῇ ἀγωγῇ ὁμολογίας τοῦ ἐνάγου ἐκκαλοῦντος, καθίστησι τὴν τοιαύτην βάσιν τῆς καθ' ἑαυτὴν ἀνύπαρκτον». Οὕτως ὁμοῦς σκεφθέν καὶ ἀπορηφνόμενον τὸ ὑπέπεσεν εἰς τὰ ἐξ ἧς σφάλματα: α) Ἀποῦ ὁ ἀναιρεσειὼν μίας τῆς ἀναιρεσειβλήτου καὶ ἐπομένως διαχειριστῆς καὶ ὡς αὐτῆς δικαιοῦται διὰ τῆς ἐκ τῆς ἐντολῆς ἀντιθέσεως (actio mandati contraria) ν' ἀπαίτησιν, ὅ,τι κατὰ τὴν ἐντολῆς ταύτης ἐξ ἰδίων κατέβαλεν εἰς τὰς ὁ

ἀναιρεσιβλήτου ἐντολίδος του. Τοιαύτην δὲ ἔχει ἐπιβοηθητικὴν βᾶσιν ἡ ἀγωγή του ἐπιδιώκουσα τὴν πληρωμὴν τῶν δρ. 254, 279. 20) 00, τὰς ὁποίας κατὰ τὴν ἐκτέλεσιν τῆς ἀνατεθείσης αὐτῷ ἐντολῆς πρὸς διεύθυνσιν τοῦ καὶ διαχειρίσιν ταμείου τῆς ἀναιρεσιβλήτου κατέβαλεν εἰς τὰς ὑποθέσεις αὐτῆς, ὡς προκύπτει ἐκ τῶν βιβλίων τῆς καὶ οὐχὶ τὴν ἐσφαλμένην κατὰστρωσιν τῶν ἐν τοῖς βιβλίοις λογαριασμῶν, ἐνεκα τῆς ὁποίας φαίνεται ὀφειλέτης. Ἐπομένως σκεφθὲν ἀντιθέτως τὸ Ἐφετεῖον, μετέβαλε τὴν βᾶσιν τῆς τοιαύτης ἐπιβοηθητικῆς του ἀγωγῆς κατὰ παράβασιν τῶν περὶ προδικασίας οὐσιωδῶν διατάξεων τῆς Πολ. Δικονομίας. 6) Παρεβίβασε τὰς περὶ ἀποδείξεως οὐσιώδεις διατάξεις τῆς Πολ. Δικονομίας, θεωρήσαν ἀνυπαρκτον τὴν τοιαύτην ἀπαιτήσιν του ἀνευ ἀποδείξεων, γ) Δὲν ἔλαβεν ὑπ' ὄψει ὁλόκληρον τὸ ἔγγραφο τῆς ἀγωγῆς τοτὴ καὶ συνήγαγεν ἐξ αὐτοῦ ὁμολογίαν του περὶ ἀνυπαρξίας τῆς τοιαύτης ἰσέως, ἐνῶ τοιαύτην ὁμολογίαν δὲν περιέχει τὸ ἔγγραφο τῆς ἀγωγῆς, παρεβίβασεν ἐπομένως καὶ διὰ τοῦτο τὰς περὶ ἀποδείξεως οὐσιώδεις διατάξεις τῆς Πολ. Δικονομίας. δ) Ἄλλως ἀπέρριψεν ἀκιν αἰτιολογίας τὴν τοιαύτην βᾶσιν τῆς ἀγωγῆς του. ε) Παρεβίβασε τὰς περὶ δεδικασμένου διατάξεις τοῦ Ἀστικοῦ Δικαίου καὶ τὴν περὶ τελεσιδικίας οὐσιώδη διατάξιν τοῦ ἀρθρ. 274 τῆς Πολ. Δικονομίας, δεχθὲν, ὅτι μετὰ τῆς ἐπιβοηθητικῆς βᾶσεως του ταύτης καὶ τῆς περὶ ἀχρεωσιότητος ἀπαιτήσεως, ἥτις ἀποτελεῖ τὴν κυρίαν βᾶσιν τῆς ἀγωγῆς του, ὑπάρχει ταυτότης καὶ τοῦ ἀντικειμένου καὶ τοῦ δικαίου, καὶ ὅτι ἐπομένως τὸ ἐπὶ τῆς πρώτης βᾶσεως δεδικασμένον ἐπηρεάζει τὴν ὅλως ἄσχετον πρὸς αὐτὴν ἐπιβοηθητικὴν βᾶσιν τῆς ἀγωγῆς του. Ἐνεκα δὲ τῶν λόγων τούτων ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις τυγχάνει ἀναιρετικα κατὰ τὰ ἀρθρ. 807 § 5 καὶ 6. 201 ἐπὶ μ. τῆς Πολ. Δικονομίας.

III. Τοὺς ἐν τῷ δευτέρῳ προσθέτω.

Διότι διὰ τῆς ἀγωγῆς του ἠτήσατο ὁ ἀναιρεσιβλήτου τὴν ἀκύρωσιν καὶ ἐπιστροφὴν τῶν ἐκ δραχ. 12.000 καὶ δραχ. 23 114 δύο γραμματίων του ὡς ἀχρεωστήτως ἐκδυσθέντων· κατὰ τῆς τοιαύτης δὲ ὡς πρὸς ἀμφότερα τὰ γραμματία ταῦτα ἀγωγῆς του, ἀντέταξε μὲν ἡ ἀναιρεσιβλήτος τελεσιδικίαν ἐκ τῶν ὑπ' αἰθ. 1440 καὶ 4214 ἀποφάσεων τῶν ἐνταῦθα Πρωτοδικῶν, τῶν κυρωθεισῶν καὶ ὑπὸ τοῦ Ἐφετείου, ἀλλ' ὁ ἀναιρεσιβλήτου ἀπέκρουσε ταύτην διὰ τῶν § § 6 καὶ 25 τῶν ἐφεσίμων προτάσεων του, ἰσχυρισθεὶς ὅτι αἱ ἀνωτέρω ἀποφάσεις ἀπλῶς τὸν κατεδίκασαν νὰ πληρώσῃ τὰ δύο σχετικὰ κονδύλια, χωρὶς ὅμως νὰ ἐξετάσῃ καὶ τὸ ὑπαρκτον τῆς πρὸς πληρωμὴν ὑποχρεώσεώς του, ὅπερ ἡμφισβήτησε καὶ τὸ ὅποσον

παρεπέμφθη εἰς ἰδιαιτέραν συζήτησιν δυνάμει τοῦ ἄρθρ. 729 τῆς Πολ. Δικονομίας. Ἐνῷ δὲ ἡ πρότασις τοῦ αὐτοῦ εἶναι οὐσιώδης, διότι ἐν ταιαύτῃ περιπτώσει δὲν ὑφίστατο τελεσιδικία ὡς πρὸς τὴν ὑπαρξίν τοῦ χρέους, ἀφοῦ αὕτη δὲν ὑπῆρξε θέμα τῆς δίκης ἐφ' ἧς ἐδίκασαν, αἱ μνησθεῖσαι δύο ἀποφάσεις καὶ καθ' ἣν ἐδικάσθη μόνον ἡ πρὸς πληρωμὴν τῶν εἰρημένων γραμματίων ὑποχρέωσις του, τὸ Ἐφετεῖον οὐχ ἦτονον, χωρὶς νὰ ἐξετάσῃ τὴν ἀνωτέρω πρότασιν του, ἐδέχθη τὴν περὶ δεδιδασμένου ἔνασταιν ἀπλῶς ἐπὶ τῷ λόγῳ ὅτι ἐγένοντο τελεσιδίκως δεκταὶ διὰ τῶν ὑπ' ἀριθ. 4140 καὶ 4214 ἀποφάσεων αἱ περὶ πληρωμῆς τῶν μνησθέντων δύο γραμματίων ἀγωγὰι τῆς ἀντιδίκου Τραπεζίης· οὕτω δὲ καὶ τὰ συνδεδυσμέν* ἄρθρα 729 καὶ 274 τῆς Πολ. Δικονομίας παρεδίασε καὶ τήνλη* ὑφασίν του κατέλειπεν ἀναιτιολόγητον, ἐντεῦθεν δ' αὕτη δέον ν' ἀναιρεθῇ.

Διότι τὴν περὶ ἀχρεωστικῆς ἀγωγῆς του ὡς πρὸς τὰ δύο ἄλλα ἐπιδίκα γραμμάτια, ὧν ἑκάτερον ἐξεδόθη διὰ 50000 δραχ. τὸ Ἐφετεῖον ἀπέκρουσε λόγῳ, ὅτι ἐνῷ ἡ ἀναιρεσιβλήτος ἐπρότεινε δεδιδασμένον περὶ τῆς ὑπάρξεως τοῦ ἐξ αὐτῶν χρέους δυνάμει τῶν ἐν τῇ σχετικῇ αἰτιολογίᾳ μνημονευομένων δύο ἀποφάσεων, αἵτινες ἐδέχθησαν τὰς περὶ ἀμφοτέρων τῶν ρηθέντων γραμματίων ἀγωγὰς αὐτῆς, ὁ ἀναιρεσιβίων δῆθεν συνωμολόγει τοῦτο διὰ τῶν ἐφεισιμῶν προτάσεων του· ἐν τούτοις ἐξ αὐτῶν, ἰδίᾳ δὲ ἐκ τοῦ συνδυσασμοῦ τῶν ὑπ' ἀριθ. 7, 11 καὶ 25 παραγράφων ἀνεκδοιάστως προκύπτει ὅτι ὁ ἀναιρεσιβίων ἀρνήθεις ρητῶς τὴν ἀνωτέρω περὶ τελεσιδικίας πρότασιν τῆς Τραπεζίης ἀδιαίρετως ὡμολόγησεν, ὅτι κατεδικάσθη μὲν τελεσιδίκως νὰ πληρώσῃ τὸ ποσὸν τῶν ἐπιδίκων, ὡς εἴρηται, γραμματίων χωρὶς ὅμως νὰ ἐξετασθῇ καὶ τὸ ὑπαρκτὸν τῆς σχετικῆς ὑποχρέωσης, ἐπὶ τῆς ἀνυπαρξίας τῆς ὁποίας ἐθεμελίωσε τὴν περὶ ἀχρεωστικῆς ἀγωγῆς του, ὥστε τὸ Ἐφετεῖον, δεξάμενον ὡς ὡμολογημένην ὑπὸ τοῦ ἀναιρεσιβίωντος τὴν περὶ τελεσιδικίας πρότασιν καὶ ὡς πρὸς τὴν ὑπαρξίν δῆθεν τοῦ χρέους, διήρесе προδήλως τὴν ὁμολογίαν του ἐναντίον τοῦ ἄρθρου 264 τῆς Πολ. Δικονομίας, οὐδόλως δὲ ἐδίκασεν ἐπὶ τῇ βᾶσει τῶν ὑποβληθεισῶν ὑπ' αὐτοῦ προτάσεων παρὰ τὸ ἄρθρ. 170, παρέλιπε δὲ συνάμα νὰ διατάξῃ τὰς δεούσας ἀποδείξεις περὶ τῆς φιλονεικηθείσης ἐνστάσεως τοῦ δεδιδασμένου ἐναντίον τοῦ ἄρθρ. 244 καὶ ἐπόμ. τῆς αὐτῆς Δικονομίας.

Διότι τὸ Ἐφετεῖον ἐπὶ τῇ αἰτήσῃ τῆς νῦν ἀναιρεσιβλήτου ἀπέριψε τὴν αἴτησιν τῆς ἀγωγῆς του τὴν σχετιζομένην μὲ τὸ ἐκ δρ 100.000 γραμμάτιον καὶ ἐπὶ τοῦ ἀχρεωστικῆς στηριζομένην,

σχεφθὲν, ὅτι ἡ βάσις αὕτη εἶνε ἀπαράδεκτος ἕνεκα τοῦ ἀρθρ. 160 τῆς Π. Δικονομίας μὴ ὑποβληθεῖσα κατὰ τὴν ἐκκρεμῇ ἐτέραν δικὴν ἐπὶ τῆς κατὰ τοῦ ἀναιρεσειόντος ἀγωγῆς τῆς ἀναιρεσιβλήτου, ἀφοῦ διὰ τῆς προκειμένης ἀγωγῆς ἀπεδίωκεν ἀπλῶς ὁ ἀναιρεσιών τὴν ἐπιστροφὴν τοῦ εἰρημένου γραμματίου ἄνευ δῆθεν περαιτέρω τινὸς ἀξιώσεως· ἀλλ' αὐτῷ τὸ Ἐφετεῖον ἀποφηνάμενον, α) δὲν ἔλαβεν ὑπ' ὄψει ὁλόκληρον τὸ αἰτητικὸν τῆς ἀγωγῆς του (δι' οὗ ἐζήτει νὰ τῷ ἐπιστραφῶσι τὰ ἐπιδικά γραμμάτια καὶ ἐν ἀδυναμίᾳ τὸ ἀντίτιμον αὐτῶν, ἐν πάσῃ δὲ περιπτώσει νὰ ὑποχρεωθῇ ἡ Τράπεζα νὰ πληρώσῃ εἰς αὐτὸν τὸ ποσὸν τῶν δρχ. 254.279 καὶ νὰ διαταχθῇ ἀνάλογος συμψηφισμὸς ἐκ τοῦ ποσοῦ τούτου πρὸς τὴν ἐκ τῶν γραμματίων ὑποχρέωσίν του) κατὰ παραβίασιν τῶν ἀρθρ. 170 καὶ 391 Πολ. Δικονομίας, β) ἐκ τῆς παραλείψεως δὲ ταύτης παρεβίασε καὶ τὸ ἐκ τοῦ συνδυασμοῦ τοῦ ἀρθρου 160 τῆς Πολ. Δικονομίας καὶ τῶν νόμων 8 § 2 Πανδ. (3 5) καὶ 7 § 1 Πανδ. (16. 2) συναγόμενον δόγμα, καθ' ὃ αἱ κατὰ τινὰ ἐκκρεμῇ δικὴν ὅλως παραλειφθεῖσαι ἢ βραδέως ὑποβληθεῖσαι ἐνστάσεις, ὅσαι δύνανται νὰ ἐπιδιωχθῶσιν καὶ δι' ἰδιαιτέρας ἀγωγῆς, ὡς ἡ προκειμένη περὶ ἀχρεωστήτου καὶ περὶ συμψηφισμοῦ, δὲν ἀποκλείονται διὰ παντός, ἀλλὰ σώζονται καὶ δύνανται νὰ ἐπιδιωχθῶσι δι' ἰδιαιτέρας ἀγωγῆς, ὡς ἐγένετο ἐπὶ τοῦ προκειμένου· ἀλλ' ἡ παραβίασις τῶν ἀνωτέρω νομικῶν κανόνων ἐπάγεται τὴν ἀναίρεσιν τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως.

Διότι ἐνῷ διὰ τῆς ἀγωγῆς του ἠτήσατο σὺν τοῖς ἄλλοις νὰ διαταχθῇ ὁ ἀνάλογος συμψηφισμὸς ἐκ τοῦ ὀφειλομένου αὐτῷ ὑπὸ τῆς Τράπεζης ποσοῦ δρχ. 254.279 διὰ τοὺς ἐν αὐτῇ σχετικούς λόγους πρὸς τὴν ἐκ τῶν ἐπιδίκων γραμματίων ὑποχρέωσίν του, τὸ Ἐφετεῖον οὐχ ἥττον ἀπέρριψεν ὁλοσχερῶς τὴν ἀγωγὴν του χωρὶς νὰ αἰτιολογήσῃ παντάπασι τὴν ἀπόρριψιν καὶ τῆς περὶ συμψηφισμοῦ αἰτήσεώς του, ἡ ἔλλειψις δὲ αὕτη ἐπάγεται ἀναίρεσιν κατὰ τὸ ἀρθρ. 807 ἰδ. 6. τῆς Πολ. Δικονομίας.

Διότι ἄλλως καὶ ἂν ὑποτεθῇ ὅτι ἡ ἀνωτέρω αἴτησις του περὶ συμψηφισμοῦ ἀπερρίφθη συνεπεία τῆς ἐσκοτισμένης τελευταίας αἰτιολογίας τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως, οὐχ ἥττον δέον αὕτη καὶ πάλιν ν' ἀναίρεθῇ, διότι καὶ ἂν τὰ γραμμάτια ἦσαν ἰσχυρὰ καὶ ἂν τελεσιδικῶς ἔτι κατεδικάσθῃ νὰ τὰ πληρώσῃ, ἐν τούτοις, ἀφοῦ διὰ τῆς ἀγωγῆς του ἐπεδίωκεν ὁ ἀναιρεσιών τὴν ἐπιστροφὴν αὐτῶν ὡς ἀχρεωστήτως ἐκδοθέντων ἐπὶ τῇ βάσει πεπλανημένων λογαριασμῶν καὶ τὴν πληρωμὴν ἄλλως τοῦ ἀντιτίμου καὶ τὸν συμψηφισμὸν ἀναλόγου ἐξ αὐτοῦ πο-

σου πρὸς τὴν ἐκ τῶν γραμματίων ὑποχρέωσιν του, τοῦθ' ὅπερ ἐδικαιοῦτο νὰ ζητήσῃ πρὸ πάσης καταβολῆς δυνάμει τῶν νόμων 24 Πανδ. (18.6) καὶ Νόμ. 2 Κώδ. (4.31), τὸ Ἐφετεῖον παρέβιασε τοὺς νόμους τούτους ἀντιθέτως ἀποφηνάμενον.

Ἀκοῦσαν τῶν πληρεξουσίων τῶν διαδίκων, τῶν μὲν τοῦ ἀναιρεσεύοντος, ἀναπτυξάντων καὶ προφορικῶς τοὺς λόγους ἀναιρέσεως καὶ αἰτησαμένων τὴν ἀναίρεσιν τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως, τοῦ δὲ τῆς ἀναιρεσιβλήτου Τραπεζίης ἀντικρούσαντος αὐτοὺς καὶ αἰτησαμένου τὴν ἀπόρριψιν τῆς αἰτήσεως· καὶ τοῦ Εἰσαγγελέως Σκεφθὲν κατὰ τὸν Νόμον.

Ἐπεὶ δὴ τὸ Ἐφετεῖον, ὡς ἀπόδεικνύεται ἐκ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως, ἀπέρριψε τὴν ἀγωγὴν, ἐφ' ὅσον ἐζητεῖτο ἡ ἀκύρωσις τῶν τεσσάρων γραμματίων, ἤτοι τῶν δύο ἐκ δραχμῶν 50.000 καὶ τῶν ἑτέρων δύο, τοῦ μὲν ἐκ δραχ. 12.000, τοῦ δὲ ἐκ δραχ. 23.114. οὐχὶ ὡς ἔχουσιν βάσιν τὴν ἐπιστροφὴν ἀχρεωστήτως καταβληθέντων πρὸς ἐκτέλεσιν δικαστικῆς ἀποφάσεως, ἀλλὰ διότι τελεσιδίκως κατεδικάσθη εἰς τὴν πληρωμὴν αὐτῶν ὁ ἀναιρεσεύων, τοῦτο δὲ δεχθὲν, οὐδεμίαν τοῦ νόμου διάταξιν παρέβιασεν, ἀλλὰ τοῦναντίον συνεμορφώθη πρὸς τὸ ἄρθρον 274 Πολ. Δικονομίας καὶ τοὺς νόμους 207 Πανδ. 50.17, νόμον 1 § 4 Πανδ. 43, 30 καθ' οὓς δὲν ἐπιτρέπεται ἡ ἐκ νέου ἐξέτασις τοῦ ἐγκύρου ἢ ὑπαρκτοῦ τῆς ὑποχρέωσης, περὶ ἧς ὑφίσταται δεδικασμένον.

Ἐπεὶ δὴ τῶν περὶ πληρωμῆς τῶν γραμματίων ἀγωγῶν, τῶν ἰγερθειπῶν ὑπὸ τῆς ἀναιρεσιβλήτου κατὰ τοῦ ἀναιρεσεύοντος, ἀφορωσῶν, ὡς δέχεται τὸ Ἐφετεῖον, εἰς τὰ γραμμάτια, ὧν τὴν ἀκύρωσιν ἐπιζητεῖ ὁ ἀναιρεσεύων διὰ τῆς ἀγωγῆς του ὡς ἀχρεωστήτως ἐκδοθέντων, ὁρθῶς τὸ Ἐφετεῖον ἐδέχθη, συμφώνως τῷ ἄρθρῳ 274 Πολ. Δικονομίας, ὅτι αἱ ἐπὶ τῶν γραμματίων ἐκδοθεῖσαι τελεσιδικοί ἀποφάσεις ἀποτελοῦσι δεδικασμένον καὶ ὡς πρὸς τὴν ἀγωγὴν τοῦ ἀναιρεσεύοντος, διότι ἐν ἀμφοτέραις ταῖς μεταξὺ τῶν αὐτῶν διαδίκων δίκαις, ἐπρόκειτο περὶ τῆς αὐτῆς διαφορᾶς, ἤτοι τῶν γραμματίων καὶ τοῦ ὑπαρκτοῦ τῆς ἐξ αὐτῶν ὑποχρέωσης, (ὅπερ ἀπετέλει τὴν ἐκ τοῦ νόμου ἀναγκαίαν προϋπόθεσιν τῶν ἀγωγῶν περὶ πληρωμῆς αὐτῶν) ἔνεκα δὲ τῆς ταυτότητος τῆς διαφορᾶς, ὁρθῶς ἐπίσης τὸ Ἐφετεῖον ἐδέχθη, ὅτι ὁ ἰσχυρισμὸς περὶ ἀχρεωστότητος ἐκδόσεως τοῦ γραμματίου τῶν 100 χιλιάδων δραχμῶν, μὴ προταθεὶς ἐν τῇ δίκῃ περὶ πληρωμῆς αὐτοῦ, δὲν ἠδύνατο νὰ ἀποτελέσῃ βάσιν ἀγωγῆς περὶ ἀκύρωσεως αὐτοῦ, ἅτε ἀποκρουόμενος ὡς ἀπαράδεκτος δυνάμει τοῦ ἄρθρ. 160 Πολ. Δικονομίας.

Ἐπειδὴ τὸ ἄρθρον 729 Πολ. Δικονομίας ὀρίζον, ὅτι μόνον ἐκκαθαρισμένοι συγχωροῦνται ἐνστάσεις εἰς δίκας περὶ συναλλαγματικῶν ἢ ἐμπορικῶν γραμματίων, αἱ δὲ λοιπαὶ παραπέμπονται εἰς τὰ τακτικὰ δικαστήρια, δὲν ἀπαλλάσσει τὸν ἐναγόμενον τῆς ἐκ τῶν ἄρθρων 160 ὑποχρέωσης, ἀλλ' ἔχει προδήλως τὴν ἔννοιαν, ὅτι ὀφείλει μὲν οὗτος νὰ προτείνῃ πάντας τοὺς ἰσχυρισμοὺς καὶ τὰς ἐνστάσεις του, ἐξετάζονται δὲ μόνον αἱ ἐκκαθαρισμέναι, ἐκτὸς ἂν συναινέσῃ ὁ ἐνάγων.

Ἐπειδὴ τὸ ἄρθρον 160 Πολ. Δικονομίας οὐδεμίαν ποιεῖται ἐξαίρεσιν ὡς πρὸς τοὺς μὴ γινωσκομένους ὑπὸ τῶν διαδίκων ἰσχυρισμοὺς καὶ ἐνστάσεις, καὶ αἱ μὴ προταθέντες ἄρα λόγῳ ἀγνοίας κατὰ τὴν πρώτην τὸ βραδύτερον ἐπ' ἐκροατηρίου συνεδριάσειν δὲν συγχωροῦνται νὰ προταθῶσι κατὰ τὴν ἐκκρεμῇ δίκην, κατὰ μείζονα δὲ λόγον ν' ἀποτελέσωσι βάσιν ἰδίας ἀγωγῆς, ἐκτὸς ἂν πρόκηται περὶ ἰσχυρισμοῦ ἀσχέτου πρὸς τὴν συζητηθεῖσαν ἀγωγὴν, ἀλλὰ τοιοῦτος, ὡς ἐξετέθη, δὲν ἦτο ὁ ἰσχυρισμὸς, ὅτι ἀχρεωστήτως ἰξέδωκεν ὁ ἀναιρεσίων τὸ γραμματίον ἐκ δρ. 100 χιλιάδων, οἱ ἐπὶ ἐναντίων ἄρα προϋποθέσεων ἐρειδόμενοι λόγοι ἀναιρέσεως ἀπορριπτέοι εἰσὶν ὡς ἀνυπόστατοι.

Ἐπειδὴ τὸ Ἐφετεῖον, δεχόμενον διὰ τῆς προσβάλλομένης ἀποφάσεώς του, ὅτι ἡ ἀγωγὴ, ἐφ' ὅσον ἐπιδιώκει τὴν ἀκύρωσιν τῶν γραμματίων ἐκ δρ. 12.000 καὶ 23,114, ἀποκρούεται δυνάμει τοῦ δεδικασμένου, συνεπτυγμένως, ἀλλὰ σαφῶς ἀπαντᾷ εἰς τὸν ἰσχυρισμὸν τοῦ ἀναιρεσιέοντος, ὃν διατείνεται, ὅτι ἐπρότεινεν ἐνώπιον τοῦ Ἐφετείου, ὅτι ὡς πρὸς τὸ ρηθὲν γραμματίον δὲν ὑφίσταται δεδικασμένον, ἀμφισβητηθέντος ἐν ταῖς δίκαις περὶ πληρωμῆς τῶν ρηθέντων γραμματίων τοῦ ὑπαρκτοῦ τῆς πρὸς πληρωμὴν ὑποχρέωσός του καὶ παραπεμφθείσης τῆς ἀμφισβητήσεώς του εἰς ἰδιαιτέραν συζήτησιν, κατ' ἀκολουθίαν ὁ σχετικὸς περὶ ἀναιτιολογήτου τῆς ἀποφάσεως λόγος ἀναιρέσεως, μὴ βέσιμός ἐστιν.

Ἐπειδὴ, ὁμολογήσαντος τοῦ ἀναιρεσιέοντος, ὡς ἰσχυρίζεται, ὅτι κατεδικάσθη τελεσιδίκως νὰ πληρώσῃ τὸ ἐκ δρ. 50 χιλ. γραμματίον, ὃ εἰς τὴν ὁμολογίαν ταύτην προστεθεὶς περιορισμὸς, ὅτι κατὰ τὴν δίκην, ἐφ' ἧς ἐξεδόθη ἡ τελεσιδικία ἀπόφασις ἡ ὑποχρεῖται αὐτὸν εἰς τὴν πληρωμὴν τῶν γραμματίων, δὲν ἐξητάσθη καὶ τὸ ὑπαρκτὸν τῆς σχετικῆς ὑποχρέωσός, οὐδεμίαν εἶχεν ἐκ τοῦ νόμου ἀξίαν, διότι τὸ ὁμολογηθὲν δεδικασμένον εἶχεν, ὡς ἐρρήθη, ἀναγκαίαν προϋπόθεσιν τὸ ὑπαρκτὸν τῆς ἐκ τῶν γραμματίων ὑποχρέωσός, κατ' ἀκολουθίαν ὁ λόγος ἀναιρέσεως, ὅτι δι-

ηρέθη ἡ ὁμολογία του, μὴ ληφθέντος ὑπ' ὄψιν καὶ τοῦ ἐν αὐτῇ προστεθέντος, ὡς εἴρηται, περιορισμοῦ, ἀνευ ἀξίας ἐστίν.

Ἐπειδὴ, δεχθέντος τοῦ Ἐφετείου, ὅτι τὴν ἀκύρωσιν καὶ ἐπιστροφὴν τοῦ ἐκ δραχμῶν 100.000 γραμματίου ἐζήτει ὁ ἀναιρεσιῶν ἀνευ περαιτέρω ἀξιώσεως, οὐδολως ἐπεταί, ὅτι ὅν ἔλαβεν ἐν συνόλῳ ὑπ' ὄψει τὴν ἀγωγὴν, δι' ἧς ἐζήτει ἐπιδοθητικῶς τὴν πληρωμὴν ἢ τὸν συμψηφισμόν δρ. 254.279, καθόσον ἡ αἵτησις αὕτη ἦτο ἀσχετος πρὸς τὴν κυρίαν περὶ ἀκυρώσεως καὶ ἐπιστροφῆς τῶν γραμματίων, ἥτις ἐὰν ἐγίνετο δεκτὴ, ὑπεβάλλετο οὕτως, ὡς καὶ τὸ Ἐφετεῖον δέχεται, ἀνευ περαιτέρω ἀξιώσεως, μόνον δ' ἐν περιπτώσει ἀπορρίψεως τῆς κυρίας αἰτήσεως ὑπεβάλλετο ἐπιδοθητικῶς ἢ περὶ πληρωμῆς ἢ συμψηφισμοῦ τοῦ ρηθέντος ποσοῦ κατ' ἀκολουθίαν ὁ σχετικὸς λόγος ἀναιρέσεως, ὅτι δὲν ἐλήφθη ὑπ' ὄψει ὁλόκληρον τὸ αἰτητικὸν τῆς ἀγωγῆς, ἀνυπόστατος.

Ἐπειδὴ ὁ ἰσχυρισμὸς, ὅτι ἀχρεωστήτως ἐξεδόθη τὸ γραμματίον ἐκ δρ. 100,000, δὲν ἀπετέλει ἐνστασιν κατὰ τῆς περὶ πληρωμῆς τοῦ γραμματίου ἀγωγῆς, ἀλλ' ἀρνησιν αὐτῆς, διότι, ὡς ἐξετέθη, τὸ ὑπαρκτὸν τῆς ἀπαιτήσεως ταύτης ἦτο ἀναγκαῖα ἐκ τοῦ νόμου προϋπόθεσις τοῦ δικαιώματος πρὸς ἔγερσιν ἀγωγῆς ἐκ τοῦ γραμματίου, κατ' ἀκολουθίαν ὁ ἰσχυρισμὸς οὗτος μὴ προταθεὶς κατὰ τὴν δίκην περὶ πληρωμῆς τοῦ γραμματίου δὲν ἠδύνατο δυνάμει τοῦ ἀρθροῦ 160 Πολ. Δικονομίας νὰ χρησιμεύσῃ βραδύτερον ὡς βάσις ἰδίας ἀγωγῆς, τοῦτο δὲ δεχόμενον καὶ τὸ Ἐφετεῖον ὁρθῶς τὸ ἀρθρ. 160 Πολ. Δικονομίας ἡμῆνευσε καὶ ἐφῆρμωσεν.

Ἐπειδὴ τὸ Ἐφετεῖον, ἀπορρίψαν τὴν ἀγωγὴν περὶ ἐπιστροφῆς τῶν γραμματίων, ἀκυρώσεως αὐτῶν καὶ τοῦ περὶ ἐνεχυριάσεως τῶν μετοχῶν ἐγγράφου δυνάμει τῶν περὶ δεδिकाσμένου διατάξεων τοῦ νόμου καὶ τοῦ ἀρθρ. 160 Πολ. Δικονομίας, ὁρθῶς ἐφῆρμωσε τὰς διατάξεις ταύτας καὶ ἐφ' ὅσον ἡ ἀγωγὴ αὕτη περιεῖχε τὰ στοιχεῖα τῆς περὶ κλοπιμαίων ἀπαιτήσεως, διότι κατὰ τὰ ἐν ταῖς προηγουμέναις αἰτιολογίαις ἐκτεθέντα, τὸ δεδικασμένον καὶ τὸ ἐκ τοῦ ἀρθρ. 160 Πολ. Δικονομίας ἀπαράδεκτον ἰσχυρὸς ἀντετάσσεται καὶ κατὰ τῆς ἀγωγῆς ταύτης.

Ἐπειδὴ τὸ Ἐφετεῖον, ὡς ἀποδεικνύεται ἐκ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως, ἔλαβεν ὑπ' ὄψιν καὶ τὴν δευτέραν τῆς ἀγωγῆς βάσιν περὶ πληρωμῆς δραχμῶν 254.279 ἢ συμψηφισμοῦ ἰσοῦ ποσοῦ ἐκ τῆς ἐκ γραμματίων ἀπαιτήσεως τῆς ἀναιρεσιβλήτου καὶ ἠτιολογημένως ἀπέρριψεν αὐτήν, (αἰτιολογία 13ης ἀποφάσεως).

Ἐπειδὴ, ὡς ἀποδεικνύεται ἐκ τῆς ἀγωγῆς, ὁ ἀναιρεσιῶν ἐζήτει ἐπιδοθητικῶς, ἥτοι ἐν περιπτώσει, καθ' ἣν θὰ ἐκρίνετο ἡ

ἐκ τῶν γραμματίων καὶ τῆς ἐνεχυρίσεως τῶν μετοχῶν τοῦ ἱποχρέωσις τοῦ ἰσχυρὰ καὶ ἀμετάτρεπτος, δραχ. 254 279 20)00, ἀρ. οὐκ αὐτῇ ἢ ἀναίρεσιβλήτος ἐκ τῆς καταστρώσεως τῶν ἐν τοῖς βιβλίοις αὐτῆς λογαριασμῶν, διὰ τὸν λόγον δὲ τοῦτον δεχθὲν καὶ τὸ Ἐφρετεῖον, ὅτι ἐζητεῖ τὸ ρηθὲν ποσόν, δὲν μετέβαλε τὴν ἐπιβοηθητικὴν βᾶσιν τῆς ἀγωγῆς, καὶ ὁ λόγος ἀναίρεσεως, ὅτι διὰ τῆς ἐπιβοηθητικῆς ταύτης βάσεως ἐζητεῖτο τὸ ρηθὲν ποσόν, διότι κατεβλήθη παρ' αὐτοῦ ὡς ἐντολοδόχου τῆς ἀναίρεσιβλήτου χάριν τῶν ὑποθέσεων τῆς, στερεῖται βεβαιότητος.

Ἐπειδὴ ἀποδείξεις οὐκ αὐτῇ νὰ διατάσῃ τὸ δικαστήριον, ὅταν περὶ τινος γεγονότος δὲν εἴνε δικανικῶς πεπεισμένον, ἀρθρ. 244 Πολ. Δικονομίας, συναγαγὼν ἐπομένως τὸ Ἐφρετεῖον ἐξ αὐτῆς τῆς ἀγωγῆς ὁμολογίας περὶ τοῦ ἀνυπάρκτου τῆς ἐπιβοηθητικῆς ταύτης βάσεως, οὐδὲ ὅπως ἡμαρτε, μὴ διατάξαν ἀποδείξεις.

Ἐπειδὴ, ὡς ἀποδεικνύεται ἐκ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως, τὸ Ἐφρετεῖον ἔλαβεν ἐν συνόλῳ ὑπ' ὅψιν τὴν ἀγωγὴν, ἢ κρίσις δ' αὐτοῦ, ὅτι ἐξ αὐτῆς συνάγεται ὁμολογία τοῦ ἀναίρεσιβλήτος περὶ τοῦ ἀνυπόστατου τῆς δευτέρας βάσεως, καὶ ὅτι μετὰ τῆς κυρίας βάσεως τῆς ἀγωγῆς καὶ τῆς ἐκτεθείσης ἐπιβοηθητικῆς ὑπάρχει ταύτης διαφορᾶς καὶ ἐπομένως τὸ ἀντιταχθὲν δεδιδασμένον κατὰ τῆς πρώτης βάσεως ἐπηρεάζει καὶ τὴν δευτέραν βᾶσιν, ἀφορῶσα τὴν ἐκτίμησιν ἐγγράφου καὶ μὴ προσβάλλουσα κανόνα τινὰ τοῦ Δικαίου, διαφεύγει τὸν ἔλεγχον τοῦ Ἀρείου Πάγου (ἀρθρ. 810 § 2 Πολ. Δικονομίας).

Ἐπειδὴ ἡ ἀγωγὴ, ἐφ' ὅσον εἶδετο ἐπὶ τοῦ φόβου τοῦ ἐμποιθέντος τῷ ἐνάγοντι ὑπὸ τῆς ἀναίρεσιβλήτου, ἀπειλησάσης καταγγελλίαν ἐπὶ κλοπῇ, ἵνα τὸν ἐξαναγκάσῃ εἰς τὴν ἐκδοσιν τῶν γραμματίων καὶ τὴν ἐνεχυρίσιν τῶν μετοχῶν τοῦ καὶ ἐζητεῖτο ἕνεκα τοῦ λόγου τούτου, ἢ ἀκύρωσις καὶ ἡ ἐπιστροφή αὐτῶν, ἀνυπόστατος ἐτύγχανε, διότι κατὰ τὸν νόμ. 3 § 1. 5 — 7. 9. 21 Πανδ. 4. 2. στοιχεῖα ψυχολογικῆς βίας συνεπαγομένης τὴν διέρρηξιν τῶν συμβάσεων εἶνε φόβος ἀδίκος ἐπικειμένου καὶ σπουδαίου κακοῦ ἀπειλὴν περιέχων, ἢ ἀπειλὴ δὲ πολιτικῆς ἢ ποινικῆς, δίκης δὲν ἀποτελεῖ κατὰ τὸν νόμον ἀπειλὴν κακοῦ δικαιολογούντος φόβον, οὗ ἕνεκα ἀκυρώσιμά εἰσι τὰ συνομολογηθέντα. Νόμ. 7 πρὸ βλ. Πανδ. 4. 2. Βασιλ. Βιβλ. 10ον τιτλ. β'. Θέμα 33. Ἀρμεν. Α'. εἰς 57. Νόμ. 10 Κώδ. 2 20 κατ' ἀκλουθίαν τοῦ ἐπουσιώδους τούτου ἰσχυρισμοῦ τὸ ἀναιτιολόγητον δὲν συνεπάγεται τὴν ἀναίρεσιν τῆς ἀποφάσεως.

ΑΠΟΦΑΣΕΙΣ ΑΡΕΙΟΥ ΠΑΓΟΥ

73

Διὰ ταῦτα,

Ἰδὼν καὶ τὰ ρθρ. 830 καὶ 210 τῆς Πολ. Δικονομίας.
ἀπορρίπτει τὴν αἴτησιν ἀναίρεσεως τοῦ Ἀναργύρου Πρεζάνη καὶ
τῆς ὑπ' ἀριθ. 375 τοῦ 1897 ἀποφάσεως τοῦ Ἐφετερίου Ἀθηνῶν.

Καταδικάζει τὸν ἀναίρεσεύοντα εἰς τὰ δικαστικὰ ἐξοδα
ἀναίρεσιβλήτου, ὀριζόμενα εἰς δραχ. (40) τεσσαράκοντα καὶ
τέλη τῆς σημάτων.

Διατάσσει τὴν ὑπὲρ τοῦ Δημοσίου ἀπώλειαν τοῦ παραβόλου.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις τῇ δεκάτῃ τρίτῃ Ἰουνίου
1898. Ἐδημοσιεύθη δὲ αὐτόθι ἐκτάκτως τῇ δεκάτῃ πέμπτῃ
Ἰουνίου 1898, ὥρα 11 π. μ.

Ὁ Πρόεδρος

Ὁ Γραμματεὺς

Κ. Σημαντήρας

Γ. Καστόρχης

Ἄρθ. 146

Τὸ Δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου

Τμῆμα Α'.

Συγκείμενον ἐκ τῶν Δικαστῶν Κωνστ. Σημαντήρα, Προέδρου,
Χρ. Κόκκορη, Ἀνδρ. Γκιών, Σ. Ἀνδροπούλου, Β. Ροντογιάννη,
Μιλτ. Ἡλιάδου καὶ Ξεν. Εὐθυμίου παρόντων τοῦ τε Ἀντεισαγγελέως
Κωνστ. Μανιάκη καὶ τοῦ Γραμματέως Γ. Καστόρχη.

Συνεδριάσαν δημοσίᾳ ἐν τῇ ἀκροατηρίῳ τοῦ καταστήματος
τοῦ τὴν δεκάτην ὀγδόην Μαΐου 1898, ἵνα δικάσῃ ἐπὶ τῆς ἀποφάσεως
τοῦ Ἀνδρ. Ροδοπούλου, κατοίκου Λαρίσης, παρασταθέντος διὰ
τῶν πληρεξουσίων του Ἀθ. Βερενίκη καὶ Πελ. Σταθακοπούλου,
δικηγόρων, κατὰ τοῦ Δήμου Πατρέων, ἀντιπροσωπευομένου
ὑπὸ τοῦ Δημάρχου αὐτοῦ, μηδόλως παρασταθέντος, περὶ ἀναίρεσεως
τῶν ὑπ' ἀριθ. 838 (1879), 345 (1888) καὶ 69 (1891) αποφάσεων τῶν ἐν
Πάτραις Ἐφετῶν.

Ἀκοῦσαν τοῦ Εἰσαγγητοῦ Δικαστοῦ Ξεν. Εὐθυμίου ἐκθέσαντος τὰς
τάξεις :

Ὁ Ἀνδρέας Ροδοπούλος διὰ τῆς ἀπὸ 16 Φεβρουαρίου 1821 ἐνώπιον
τοῦ Πρωτοδικείου Πατρῶν ἀγωγῆς κατὰ τοῦ Δήμου Πατρέων ἐξέθηκεν,
ὅτι κατὰ τὴν 11 Φεβρουαρίου 1821 ψιθυρίδα τῆς ἐν Πάτραις ὡς
προσεχοῦς καὶ ἐπικειμένης τῆς ἐκρήξεως Ἑλληνικῆς Ἐπαναστάσεως,
οἱ ἐν τῇ πόλει ταύτῃ ἀρτοποιοὶ νήθησαν νὰ προμηθευθῶσι
κατὰ τὸ σὺνθηδες σιτηρὰ διὰ τὴν πόλιν διὰ τὸν φόβον τῶν
ἐπικειμένων ἀνωμαλιῶν, ἡ δὲ καινύτης Πα

ουσα μὴ ἐπισκήψῃ ἐν αὐτῇ λιμὸς ἐκ τούτου ἢ καὶ προετοι-
 μένη διὰ τὰς μελλούσας τύχας της, διὰ τῶν τότε προκρίτων της
 καὶ παρὰ τοῦ Ἰωάννου Βλασσοπούλου Ρώσου Προξένου, ὁλό-
 γον σιτοφορτίον, διὰ τε τὸ τίμημα τούτου, ἀνερχόμενον εἰς
 τὰ ἄλλα θηρεσιανὰ καὶ ἐξακόσια δίστηλα, ὁ πωλητὴς, ὅστις
 σκε καλῶς τὰ τῆς μελετωμένης ἐθνεγερείας, ἔλαβε τὸ ἀπὸ
 Ρεβρουαρίου 1821 χρεωστικὸν ἔγγραφον παρὰ τῶν προκρίτων,
 κατ' ἀπαίτησιν αὐτοῦ καὶ πρὸς μείζονα ἐκασφάλισίν του
 ὄγησαν, ὅτι ἔλαβον διὰ μερικὴν των χρῆσιν τὰ χρήματα καὶ
 ἐχέθησαν νὰ ἐπιστρέψωσιν αὐτὰ μετὰ τρεῖς μῆνας ὅτε καὶ ἡ
 ἀνάλωσις τοῦ σίτου ἤθελε πιθανῶς συμπέσει. Τὸν σίτον τοῦτον
 ἤκευσαν οἱ πρόκριτοι διὰ τὰς μελλούσας χρεῖας τῆς κοινό-
 τῶν Πατρῶν, ἐκραγείσης δὲ τῆς Ἑλληνικῆς Ἐπαναστά-
 ῆς περιέχουσιν τοῦτον ἀπυθῆκη διηρηπύην, τὸ δὲ χρέος δὲν
 ῶθη· ὅτι βραδύτερον ὁ κληρονόμος τοῦ Ἰωάν. Βλασσοπού-
 ῆς Ἀλέξανδρος Ἰω. Βλασσόπουλος διὰ συμβολαίου ἐξεχώρησε
 τὸν χρεωστικὸν ἔγγραφον εἰς τὸν Ἀνδρέαν Μακλινδρίνον,
 ὃν δι' ὀριστικῆς ἀποφάσεως ὑπεχρεώθησαν οἱ πρόκριτοι ἐν οἷς
 ὁ πατὴρ του (τοῦ ἐνέχοντος) εἰς τὴν πληρωμὴν τοῦ ἐν λόγῳ
 ὅτι ἀποθανόντος τοῦ πατρὸς του, ὁ ἐνέχων καταδιωχθεὶς
 τῶν κληρονόμων Ἀνδρ. Μακλινδρίνου καὶ Παν. Λαζαρή, ἡναγ-
 ῆς καὶ ἐπλήρωσε πρὸς αὐτοὺς δρ. 2374 καὶ 14)οο, ὡς ἐμφαίνει-
 ἐκ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 17.366 τοῦ 1860 συμβολαίου τοῦ συμβο-
 λάρου Πατρῶν Ν. Θωμοπούλου· ὅτι ἀφ' οὗ τὸ χρέος ἀφορᾷ
 κοινότητά Πατρῶν, ἡτις νῦν ἀποτελεῖ τὸν Δῆμον Πατρῶν,
 ρεως εἶνε ὁ Δῆμος Πατρῶν νὰ τῷ πληρώσῃ τὰς δρ. 2374 καὶ
 ο ἐντόκως, ἀφ' ἧς ἐποχῆς ἐπλήρωσε μέχρις ἐξοφλήσεως πρὸς
 ο) κατ' ἔτος· ὅτι ἡ ἀπόπειρα συμβιβασμοῦ ἔμεινεν ἀτελεσφό-
 ς· καὶ ἡτήσατο νὰ ὑποχρεωθῇ ὁ Δῆμος Πατρῶν νὰ τῷ πλη-
 δραχμὰς 8 715 καὶ 76)οο ἐντόκως ἀπὸ τῆς ἀγωγῆς μέχρις
 ῆσεως καὶ διαταχθῇ ἡ προσωρινὴ ἐκτέλεσις.

Εὐζητήσεως γενομένης, τὸ Πρωτοδικεῖον ἐξέδοτο τὰς ἐξῆς ἀ-
 κρίσεις, 1) τὴν ὑπ' ἀριθ. 502 (1879) ἐρήμην τοῦ ἐναγομένου
 ου, 2) τὴν ὑπ' ἀριθ. 686 (1879), δι' ἧς ὑπεχρεώσε τὸν ἐνά-
 α ν' ἀποδείξῃ καὶ δ.α μαρτύρων τὴν βᾶσιν τῆς ἀγωγῆς του.
 Ἐκκληθείσης δὲ ταύτης ὑπὸ τοῦ ἐναγομένου ἐνώπιον τοῦ Ἐ-
 οῦ Πατρῶν, τοῦτο ἐξέδοτο τὰς ἐξῆς ἀποφάσεις· α') τὴν ὑπ'
 . 838 (1879) δι' ἧς ἐξηφάνησε μὲν τὴν ἐκκληθεῖσαν 686 ἀ-
 κριν, καθ' ὅσον δι' αὐτῆς ἐθεωρήθη ὁ ἐναγόμενος Δῆμος κατ'
 μωλίαν δικαζόμενος, ἐπεκύρωσε δ' αὐτὴν ὡς πρὸς τὰς δικτα-

χθείσας αποδείξεις και παρέπεμψεν την υπόθεσιν εις τὸ Πρωτοδικεῖον, ὅπερ ἐξέδοτο καὶ τὰς ἐξῆς αποφάσεις: 3) τὴν ὑπ' ἀριθ. 327 (1884) δι' ἧς διέταξε προσαγωγὴν ἐγγράφων καὶ 4) τὴν ὑπ' ἀριθ. 3248 (ἰδίου ἔτους), δι' ἧς ἐπέβαλεν ὄρκον εἰς τὴν ἐνάγωντα ἐπὶ τῶν θεμάτων τῆς 686 ἀποφάσεως.

Ἐκκληθείσης τῆς ὑπ' ἀριθ. 3248 ἀποφάσεως ὑπὸ τοῦ ἐναγομένου Δήμου ἐνώπιον τοῦ Ἐφετείου Πατρῶν, τοῦτο ἐξέδοτο τὰς ἐξῆς αποφάσεις β') τὴν ὑπ' ἀριθ. 345 (1888) δι' ἧς μεταρρυθμίσαν τὴν ἐκκληθεῖσαν ἀπόφασιν ὑπεχρέωσε τοὺς διεδίκους ν' ἀποδείξωσι διὰ μαρτύρων, ὁ μὲν ἐνάγων, ὅτι πρὸς ἀγορὰν τοῦ περὶ οὗ πρόκειται σίτου εἶχε λάβει ἐντολὴν παρὰ τῆς Κοινότητος Πατρῶν, ὁ δὲ ἐναγόμενος, ὅτι ὁ ἐνάγων πρὸς τοὺς δικαιοῦχους τῆς παρὰ τοῦ πατρὸς του ἀπαιτήσεως δυνάμει τελεσιδικίων ἀποφάσεων κατέβαλε μόνον δρ. 300 καὶ γ') τὴν ὑπ' ἀριθ. 69 (1891), δι' ἧς ἀπέρριψε τὴν ἀγωγὴν ὡς μὴ νόμιμ βάσιμον.

Ἀπασὼν τῶν ὧ, ἄνω ὑπ' ἀριθ. 838, 345 καὶ 69 ἀποφάσεων τοῦ Ἐφετείου τὴν ἀναίρεσιν αἰτεῖται ὁ ἐνάγων διὰ τοὺς ἐν τῇ ἀπὸ 3 Φεβρουαρίου 1894 αἰτήσει ὡς καὶ τοὺς ἐν τοῖς ἀπὸ 10 Νοεμβρίου 1897 καὶ 8 Ἰανουαρίου 1898 προσθετοῖς δικογράφοις ἐκτιθεμέ- νους διαφόρους λόγους καὶ ἰδ.φ. διὰ τὸν ἐξῆς :

Διότι ἡ ἔγκρισις τῆς ἀκύρου ἀνακοπῆς ἐπελθούσα κατὰ τὴν συζήτησιν τῆς ἐφίσεως κατὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 686 ἀποφάσεως μετὰ τὴν τελεσιδικίαν, μετὰ τὴν πρὸς ἀνακοπὴν καὶ ἔφεσιν προθεσμίαν κατὰ τῆς 502 ἐρήμην ἀποφάσεως, εἶνε ἀπολύτως ἀνωφελής, διότι καὶ ἐὰν ἐπετρέπετο ἡ ἔγκρισις τῆς ἀνευ πληρεξουσότητος ἐνεργηθείσης ἀνακοπῆς, αὕτη ἔδει νὰ ἐπέλθῃ μέχρι τῆς συζητήσεώς τῆς, ἢ μέχρι τῆς τελεσιδικίας τῆς 502 ἀποφάσεως, μὴ ἐπελθούσης δὲ, ἡ ἀνακοπὴ ἦτο ἄκυρος, παρανόμως δὲ ἡ 686 τοῦ Πρωτοδικείου ἀπόφασις, ἀπέρριψε τὴν ἐνστάσιν καὶ διέταξεν ἀποδείξεις· παρανόμως δὲ καὶ τὸ Ἐφετεῖον, στηριχθὲν εἰς τ' ἀνωτέρω καὶ εἰς τὸ ὅτι, ὅτι ἐδικάζετο ἡ ἐνώπιόν του ἔφεσις του (τοῦ ἀνααιρεσιέντος) προσήχθη ἡ ἔγκρισις τῆς ἀνακοπῆς, διότι διὰ τούτου πρεσβιάσει τὸ ἀρθρ. 92 Πολ. Δικονομίας καὶ προσέβαλε τὸ κεκτημένον δικαίωμα τῆς ἐνστάσεως τῆς ἀκυρότητός ὅπερ καὶ ἐξ ἐπαγγέλματος ὤφειλε νὰ προστατεύσῃ καὶ τὴν τελεσιδικίαν τῆς 502 ἀποφάσεως ἐμνηδένισεν, ἀλλὰ καὶ οὔτε ἡτοιλόγησαν αἱ προσβαλλόμεναι ἀποφάσεις τὰς προτάσεις του ταύτας.

Ἀκούσας τῶν πληρεξουσίων τοῦ ἀνααιρεσιέντος, ἀναπτυσσάντων καὶ προφορικῶς τοὺς λόγους τῆς ἀναίρεσεως καὶ ἡττησαμένων

τὴν ἀναίρεσιν τῶν προσβαλλομένων ἀποφάσεων· καὶ τοῦ Ἀντισαγγελέως· Σκεφθὲν κατὰ τὸν νόμον

Ἐπειδὴ ὡς ἐξάγεται ἐκ τῶν ἀπὸ 12 Φεβρουαρίου 1894, 20 Νοεμβρίου 1897 καὶ 28 Ἰανουαρίου 1898 τριῶν ἀποδεικτικῶν τῶν παρὰ τοῖς ἐν Πάτραις Πρωτοδικαῖς δικαστικῶν κλητῆρων Δ. Σοφριανοῦ καὶ Δ. Γιαννοπούλου, ἡ προκειμένη αἵτησις ὡς καὶ οἱ πρόσθετοι λόγοι ἀναιρέσεως ἐπεδόθησαν νομίμως καὶ προσηκόντως εἰς τὸν ἀναιρεσίβλητον· μὴ ἔμρανισθῆις δὲ οὗτος κατὰ τὴν ἐν ἀρχῇ τῆς παρούσης ἀναφερομένην συνεδρίασιν, δικάζεται ὡσανεὶ ἐνεφανίσθη, συμφώνως πρὸς τὸ ἄρθρ. 827 Πολ. Δικονομίας.

Ἐπειδὴ, ὡς ἀποδεικνύεται ἐκ τῶν ἐνώπιον τοῦ Ἐφετείου ὑποβληθεισῶν ἐγγράφων προτάσεων τοῦ ἀναιρεσειόντος, οὗτος ὑπέβαλε ρητῶς τὸν ἰσχυρισμὸν, ὅτι ἡ ἐνώπιον τοῦ Ἐφετείου προταθεῖσα ὑπὸ τοῦ ἀναιρεσίβλητου Δήμου ἔγκρισις τῆς γενομένης ἀνακοπῆς κατὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 502 ἐρήμην ἀποφάσεως τοῦ Πρωτοδικείου ἦτο ἔνευ νομίμου ἀποτελεσματος ὡς προσβάλλουσα κεκτημένα αὐτοῦ ἐκ τῆς τελεσιδικίας τῆς ἀποφάσεως ταύτης δικαιώματα, καθόσον ἀπὸ τῆς κοινοποιήσεως αὐτῆς εἶχον ἤδη πρὸ τῆς ἐγκρίσεως παρέλθῃ αἱ νόμιμοι προθεσμίαι πρὸς ἀνακοπὴν καὶ ἔφεσιν· τὴν πρότασιν ὅμως ταύτην τοῦ ἀναιρεσειόντος, ἔχουσιν οὐσιώδη ἐπιρροὴν εἰς τὴν ἀπόφασιν τῆς ὑποθέσεως, διότι, ἀποδεικνυομένης ἀληθοῦς, ἡ μετὰ τὴν τελεσιδικίαν ἐπελθοῦσα ἔγκρισις τῆς κατ' αὐτῆς γενομένης ἀνακοπῆς, δὲν ἠδύνατο κατὰ νόμον νὰ καταλύσῃ τὰ ἐκ ταύτης (τῆς τελεσιδικίας) κεκτημένα δικαιώματα τοῦ ἀναιρεσειόντος, τὸ Ἐφετεῖον Πατρῶν ὡς ἀποδεικνύεται ἐκ τῶν προσβαλλομένων ἀποφάσεων τοῦ οὐδόλως ἔλαβεν ὑπ' ὄψιν· οὕτω δὲ ἐνεκα ἀναιτιολογήτου αἱ ἀποφάσεις αὗται καθίστανται ἀναιρετέαι δυνάμει τοῦ ἄρθρ. 807 § 6 τῆς Πολ. Δικονομίας.

Διὰ ταῦτα

Ἰδὼν καὶ τ' ἄρθρα 210, 219, 833, 834 καὶ 839 τῆς Πολ. Δικονομίας.

Ἀναιρεῖ τὰς ὑπ' ἀριθ. 838 (1879), 345 (1888) καὶ 69 (1891) ἀποφάσεις τοῦ Ἐφετείου Πατρῶν καὶ παραπέμπει τὴν ὑπόθεσιν πρὸς νέαν συζήτησιν ἐνώπιον τοῦ Ἐφετείου Ἀθηνῶν.

Δικτάσσει νὰ γράφῃ ἡ παροῦσα εἰς τὸ περιθώριον τοῦ πρωτοτύπου τῆς ἀναιρουμένης ὑπ' ἀριθ. 69 ὀριστικῆς ἀποφάσεως καὶ τυπωθῇ δαπάνῃ τοῦ ἀναιρεσίβλητου Δήμου Πατρῶν ὃν καταδικάζει καὶ εἰς τὴν ἐνώπιον τῶν Ἐφετῶν καὶ τοῦ Ἀρείου Πάγου δικα-

στικὴν δαπάνην τοῦ ἀναίρεσειόντος ἐκ δραχ. ἑκατὸν (100) καὶ τὰ τέλη τῆς σημερινῆς τῆς παρούσης.

Διατάσσει τὴν ἐπιστροφὴν τοῦ παραβόλου.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις τῇ ἑκτῇ Ἰουνίου 1898
Ἐδημοσιεύθη δ' αὐτόθι ἐκτάτως τῇ δεκάτῃ πέμπτῃ Ἰουνίου 1898

Ὁ Πρόεδρος

Ὁ Γραμματεὺς

Κ. Σημαντήρας

Γ. Καστόρχης

Ἄρθ. 147

Τὸ Δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου

Τμήμα Α'.

Συγκείμενον ἐκ τῶν δικαστῶν Κ. Σημαντήρα, προέδρου, Κόκκορη, Α. Γκιών, Στ. Ἀνδροπούλου, Π. Μενελάου, Ἰω. Τσου καὶ Ε. Εὐθυμίου, παρόντων τοῦ τε Ἀντεισαγγελέως Κ. Νιάκη καὶ τοῦ Γραμματέως Γ. Καστόρχη.

Συνεδριάζαν δημοσίᾳ ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ τοῦ καταστήματος αὐτοῦ τῇ ὀγδόῃ Ἰουνίου 1898, ἵνα δικάσῃ ἐπὶ τῇ αἰτήσεσι τοῦ Δημοσίου, ἀντιπροσωπευομένου ὑπὸ τοῦ ἐπὶ τῶν Οἰκονομικῶν πουργοῦ, ἐδρεύοντος ἐν Ἀθήναις, παρασταθέντος διὰ τοῦ πρὸς τὸν ἔξουσίου του Γεωρ. Καρυτινοῦ, Νομικοῦ Συμβούλου, καὶ τοῦ Δημητρίου Παπανικολάου, κατοικοῦ Ἀθηνῶν, παρασταθέντος τοῦ πληρεξουσίου του Κωνστ. Βούλγαρη, δικηγόρου, περὶ τῆς ἐκτέλεσεως τῆς ὑπ' ἀριθ. 477 τοῦ 1894 ἀποφάσεως τῶν ἐν Ἀθ. Ἐφετῶν.

Ἀκοῦσαν τοῦ Εἰσηγητοῦ Δικαστοῦ Σεν. Εὐθυμίου, ἐκθέσει τὰς ἀδελφές :

Ὁ Δημήτριος Παπανικολάου διὰ τῆς ἀπὸ 24 Ἰουλίου 1898 πρὸς τὸ Πρωτοδικεῖον Ἀθηνῶν ἀγωγῆς κατὰ τοῦ Δημοσίου ἔθηκεν, ὅτι ἐκ τοῦ νόμου ΑΣΛΣΤ' τοῦ 1885, τοῦ ἀφορῶντος ἐν τῷ νόμῳ καὶ τὸν προβιβασμὸν εἰς τὸν βαθμὸν ἀνθυπασπιστοῦ, ἀνθυπολοχαγοῦ καὶ ὑπολοχαγοῦ εἰς τὸ σῶμα τοῦ Πεζικοῦ, Ἱππικοῦ, Ἀρτοποδοτικοῦ καὶ Μηχανικοῦ καὶ ΑΥΜΑ τῆς 28 Μαΐου 1885, ἐξομοιωσάντος πρὸς τὰ εἰρημμένα σώματα καὶ τοὺς τῆς διὰ τῶν νοσοκόμων καὶ ἰδία ἐκ τοῦ τελευταίου ΑΧΨ' νόμου τοῦ 1894 κατὰ τὸν ὅποιον ἐπιτρέπονται προβιβασμοὶ ὑπαξιωματικῶν εἰς τὸν βαθμὸν τῶν ἀνθυπασπιστῶν καὶ τούτων εἰς τὸν τοῦ ἀνθυπολοχαγοῦ κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ ΑΣΛΣΤ' νόμου καὶ καθ' ὅν ὁ ἀπὸ τῶν οὕτω προβιβαζομένων ὑπεραριθμῶν ὀρίζεται κατὰ μέγιστον

δρον δι' ἐκάτερον τῶν βαθμῶν εἰς ὡδέκα διὰ τὸ πεζικόν, τρεῖς διὰ τὸ πυροβολικόν, ἓνα διὰ τὸ μηχανικόν, τρεῖς διὰ τὸ ἵππικόν καὶ ἓνα διὰ τοὺς νοσοκόμους, σαφῶς ἀποδεικνύεται, ὅτι κατὰ τοὺς τελευταίους γενομένους προβιβάσμιους ἔδει νὰ προβιβάσθῃ εἰς τὸν βαθμὸν τοῦ ἀνθυπολοχαγοῦ, ὡς διατελῶν ἀνθυπασπιστὴς τῶν νοσοκόμων ἔχων σειρὰν προαγωγῆς, ἀντὶ τούτου ὁμοῦς προβιβάσθησαν διὰ τοῦ ἀπὸ 4 Μαΐου 1892 Βασιλ. Διατάγματος δημοσιευθέντος ἐν τῷ ὑπ' ἀριθ. 149 φύλλῳ τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως δέκα καὶ τρεῖς ἀνθυπασπισταὶ εἰς τὸν βαθμὸν τοῦ ἀνθυπολοχαγοῦ ἐκ τοῦ σώματος τοῦ πεζικοῦ κατ' ἀρχαιότητα, κατὰ προφανῆ παράβασιν τῶν ἀνωτέρω νόμων, κατὰ τοὺς ὁποίους μόνον ὡδέκα ἐκ τοῦ πεζικοῦ κατ' ἀρχαιότητα ἠδύναντο νὰ προβιβάσθωσιν, ὃ δὲ δέκατος τρίτος ἔδει νὰ ληφθῇ ἐκ τῆς διλοχίας τῶν νοσοκόμων, τοιαύτην δὲ σειρὰν εἶχεν ὁ ἐνάγων, τοῦτο δὲ ἐγένετο καὶ κατὰ τοὺς προβιβάσμιους τοῦ 1889· ὅτι κατὰ ταῦτα ἀδικηθῆς, δικαιούται νὰ προσφύγῃ εἰς τὰ δικαστήρια καὶ ζητήσῃ τὴν ἀπόρθησιν τῆς γενομένης αὐτῷ ἀδικίας ἢ ζημίας, ἡ δὲ ζημία αὕτη εἶνε προφανῶς ἡ διαφορὰ τοῦ μισθοῦ, ὃν θὰ ἐλάμβανεν ἐν τῇ θέσει τοῦ ἀνθυπολοχαγοῦ ἀπὸ τῆς 4 Μαΐου 1892, ὅτε ἔδει νὰ προαχθῇ, πρὸς τὸν μισθὸν τοῦ ἀνθυπασπιστοῦ, ὃν ἔλαβεν ἀπὸ τῆς ἰσοχῆς αὐτῆς μέχρι τῆς ἀγωγῆς καὶ ἐν τῷ μέλλοντι μέχρι οὗ τῷ ἀπονεμηθῇ ὁ ἀνήκων αὐτῷ βαθμὸς τοῦ ἀνθυπολοχαγοῦ, ἥτις διαφορὰ εἶνε Δρ. 40 κατὰ μῆνα ἐπὶ πλέον, ἀφοῦ ὁ μὲν πρῶτος μισθὸς τῶν ἀνθυπασπιστῶν εἶνε δραχ. 100, ὁ δὲ τοῦ ἀνθυπολοχαγοῦ δραχ. 140 κατὰ μῆνα· καὶ ἠτήσατο νὰ ὑποχρεωθῇ τὸ Δημόσιον νὰ τῷ πληρώσῃ δραχ. 93 καὶ 30)00 διὰ τὸ ἀπὸ 4 Μαΐου 1892 μέχρι τῆς ἀγωγῆς χρονικὸν διάστημα ἐκ μηνῶν δύο καὶ ἡμερῶν εἰκοσι ἐντόκως ἀπὸ τῆς ἀγωγῆς, προσέτι δὲ νὰ τῷ καταβάλλῃ τακτικῶς ἐφ' ἑξῆς ἀνὰ δραχμὰς τεσσαράκοντα κατὰ μῆνα ἐπὶ πλέον τοῦ μισθοῦ ὃν λαμβάνει μέχρι οὗ τῷ ἀπονεμηθῇ ὁ κατὰ νόμον βαθμὸς τοῦ ἀνθυπολοχαγοῦ ἐντόκως ἀπὸ τῆς καθυστερήσεως ἐκάστης μηνιαίας δόσεως. Τὴν ἀγωγὴν αὐτὴν ἀπέριψε τὸ Πρωτοδικεῖον ὡς μὴ νόμῳ βásiμον, διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 3401 (1893) ἀποφάσεως. Ἀλλὰ τὸ Ἐφετεῖον Ἀθηνῶν, μεταρρυθμίσαν αὐτὴν ἐπὶ τῇ ἐφέσει τοῦ ἐνάγοντος, διὰ τῆς ὑπ' ἀρ. 477 (1894) ἀποφάσεως, ἔδεχθη ὡς βásiμον τὴν ἀγωγὴν καὶ ὑπεχρέωσε τὸ Δημόσιον νὰ πληρώσῃ τῷ ἐνάγοντι δραχ. 93 30)00 ἐντόκως ἀπὸ τῆς ἀγωγῆς διὰ τὸ ἀπὸ 4 Μαΐου 1892 μέχρι τῆς ἀγωγῆς χρονικὸν διάστημα ἐκ 2 μηνῶν καὶ 20 ἡμερῶν καὶ προσέτι Δρ. 40 κατὰ μῆνα ἐπὶ πλέον τοῦ μισθοῦ, ὃν λαμβάνει μέχρι οὗ ἀπονεμηθῇ αὐτῷ ὁ

κατὰ νόμον βαθμὸς τοῦ ἀνθυπολοχαγοῦ, ἐντόκως ἀπὸ τῆς 1 ἑκάστου μηνός.

Τῆς ἀποφάσεως ταύτης τοῦ Ἐφετερίου τὴν ἀναίρεσιν αἰτεῖ τὸ Δημόσιον διὰ τῆς ἀπὸ 7 Ἀπριλίου 1894 αἰτήσεώς τινος ἐν αὐτῇ περιεχομένους ὡς ἐξῆς λόγους.

Διότι ὁ νόμος ΑΧΨ ὁ ἐπιτρέφας τὸν προβιβασμὸν ὑπεράγει εἰς τοὺς βαθμοὺς τοῦ Ἀνθυπασπιστοῦ καὶ ἀνθυπολοχαγοῦ ἐθέσπισεν ἵνα οἱ προβιβασμοὶ οὗτοι γίνονται κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ ΑΣΛΣΤ' νόμου, ὁ ὅποιος διὰ τοῦ ἀρθροῦ 6 ἀφῆκεν ἐκτελεστικὴν ἐξουσίαν νὰ κανονίσῃ τὰ προσόντα, ἅτινα τοῦνται νὰ ἔχωσι διὰ τὸν βαθμὸν τοῦ ἀνθυπολοχαγοῦ οἱ ἑξῆς φιοὶ ἀνθυπασπισταὶ ὡς καὶ τοῦ τρόπου τῆς ἐγγραφῆς αὐτῶν τὸν πίνακα. Τοῦτ' αὐτὸ δ' ἐπανελάβε καὶ ὁ νόμος ΑΥΜΑ νεπεῖα δὲ τῆς νομοθετικῆς ταύτης ἐντολῆς ἐξεδόθησαν τὰ νόμου ἐπέχοντα Βασιλ. Διατάγματα τῆς 8 Νοεμβρίου 1889 καὶ 21 Ἀπριλίου 1889, ἅτινα ἐκانونίσαν τὰ διὰ τὸν βαθμὸν ἀνθυπολοχαγοῦ ἀπαιτούμενα προσόντα, ὧν ἀνὲν προβιβασμοῦ πιτρεπεται εἰς τὸν βαθμὸν τούτον. Ἐκ τούτου δὲ καὶ ἰδίᾳ παραβολῆς τῶν διατάξεων τοῦ Β. Διατάγματος τῆς 8 Νοεμβρίου 1888 τῶν περιεχομένων ἐν τῷ πρώτῳ κεφαλαίῳ «περὶ τοῦ προβιβασμοῦ εἰς τὸν βαθμὸν τοῦ ἀνθυπασπιστοῦ» πρὸς τὰς διατάξεις τοῦ Β'. κεφαλαίου «περὶ τοῦ προβιβασμοῦ τῶν ἀνθυπασπιστῶν τὸν βαθμὸν τοῦ ἀνθυπολοχαγοῦ» ἐν συνδ. πρὸς τὸ Β. Διατάγματι τῆς 1 Ἀπριλίου 1889 προκύπτει σαφῶς, ὅτι ὁ ὁρισθεὶς ὑπὸ ΑΧΨ νόμου διὰ τοῦ νοσοκόμου εἰς ἀνθυπολοχαγὸς προβιβασμὸς λαμβάνηται ἐκ τῶν ἀνήκόντων ἐν γένει εἰς τὸ ὅπλον τοῦ ἀνθυπολοχαγοῦ καὶ οὐχὶ ὁρισμένως εἰς τὴν δилоχίαν τῶν νοσοκόμων, ἀλλὰ ὅπως ὁρίσθη ἰδίᾳ ἀρχιότης καὶ ἰδίᾳ προσόντα ἐν τῇ δилоχίᾳ τῶν ἀνθυπολοχαγῶν, ἢ ἔλεγε δὲ καταρτίζεσθαι καὶ ἰδίᾳ ἐν τούτων πίναξ, ὡς ὁρίσθη ἐν τῷ Α' κεφαλαίῳ προκειμένου προβιβασμοῦ εἰς τὸν βαθμὸν ἀνθυπασπιστοῦ, ὅστις ἀπονέμειται διακρίτως εἰς τοὺς ἐν τῇ δилоχίᾳ τῶν νοσοκόμων ὑπηρέτους τοῦ ἀνθυπασπιστοῦ, οὐχ' οὕτως ὅμως ἔχει τὸ πρᾶγμα, προκειμένου προβιβασμοῦ εἰς τὸν βαθμὸν τοῦ ἀνθυπολοχαγοῦ ἐν τῷ ὅπλῳ τοῦ πεζικοῦ, εἰς δὲ ἀνήκουσι κατὰ τὸ ἀρθρ. 12 τοῦ Β. Διατάγματος τοῦ 1888 καὶ αἱ παρὰ τῇ δилоχίᾳ τῶν νοσοκόμων ὑπηρέτες ἀνθυπασπισταὶ, διότι διὰ τὸν προβιβασμὸν τῶν ἀνθυπολοχαγῶν εἰς τὸ ὅπλον τοῦ πεζικοῦ ἐν γένει ρητῶς διατάχθη ἐν τῷ Β'. κεφαλαίῳ νὰ σχηματίζεται μία καὶ ἡ αὐτὴ Ἐπιτροπὴ συντάσσεται εἰς πίναξ ὑποψηφίων προβιβασμοῦ, ὅπως συνηθίζεται.

πρὸς ἄρθρ. 5 καὶ 6 τοῦ ΑΣΔΣΤ' νόμου καὶ τὰ Β Διατάγματα τῆς 8 Νοεμβρίου 1888 καὶ 21 Ἀπριλίου 1889 ὁ βαθμὸς τῶν ἀνθυπολοχαγῶν ἀπονέμεται εἰς τοὺς ἐν τῷ οὕτῳ συντασσομένῳ πίνακι ἐγγεγραμμένους ὑποψηφίους ἀνθυπασπιστὰς κατὰ σειρὰν ἀρχαιότητος. Τούτων τεθειμένων προφανῶς, δὲν παρεβιάσθη ἡ πρὸς προβιβασμὸν ἀρχαιότητος τοῦ ἐν τῇ διλοχίᾳ τῶν νοσοκόμων ἀνήκοντος ἀναιρεσιβλήτου, τοῦ βαθμὸν ἀνθυπασπιστοῦ ἔχοντος, ἀφοῦ ἐν τῷ πίνακι τῶν ὑποψηφίων ἀνθυπασπιστῶν διὰ τὸν βαθμὸν τοῦ ἀνθυπολοχαγοῦ εἰς τὸ ὄπλον τοῦ πεζικοῦ δὲν κατεῖχεν ὡς πρὸς τὴν σειρὰν ἀρχαιότητος ἀριθμὸν συντρέχοντα εἰς προβιβασμὸν, νεώτερος ὢν πάντων τῶν ἐκ τοῦ πίνακος τούτου προαχθέντων ἀνθυπασπιστῶν. Ἐκ τῶν παρατεθέντων νόμων καὶ Β. Διαταγμάτων ἀνακύπτει πρόδηλος ὁ σκοπὸς τοῦ νομοθέτου, ὅπως ὁ διὰ τοὺς νοσοκόμους ὁρισθεὶς διὰ τοῦ νόμου ΑΧΉ ἀνθυπολοχαγὸς λαμβάνεται ἐν γένει ἐκ τῶν εἰς τὸ πεζικὸν ἀνηκόντων ἀνθυπασπιστῶν, ἀνεξαρτήτως τοῦ σώματος, εἰς δ' οὗτοι ὑπηρετοῦσιν. Ἡ τάναντία δὲ τούτων ἀποφνημαμένη προσβαλλομένη ἀπόφασις, ὡς προφανῶς ἐσφαλμένης ἐρμηνεύουσα καὶ ψευδῶς ἐφαρμόσασα τοὺς προπαρατεθέντας νόμους καὶ τὰ ἰσχύοντα ἐπέχοντα Β Διατάγματα, ἐστὶν ἀναιρετικὰ δυνάμει τοῦ ἀρθρ. 807 § 7 Πολ. Δικονομίας.

Ἀκοῦσαν τοῦ πληρεξουσίου τῶν διαδίκων, τοῦ μὲν τοῦ ἀναιρεσιόντος Δημοσίου ἀναπτύξαντος καὶ προφορικῶς τοὺς λόγους ἀναιρέσεως, τοῦ δὲ τοῦ ἀναιρεσιβλήτου ἀντικρούσαντος αὐτοὺς καὶ αἰτησάμενου τὴν ἀπόρριψιν τῆς αἰτήσεως· καὶ τοῦ Ἀντισχυγελείως· Σκεφθὲν κατὰ τὸν νόμον.

Ἐπειδὴ ὁ μεταγενέστερος νόμος ΑΧΉ ρητῶς διατάσσει, ὅτι ὁ ἀριθμὸς τῶν προβιβαζομένων ἀνθυπασπιστῶν εἰς ἀνθυπολοχαγοὺς ὁρίζεται κατὰ μέγιστον ὅρον εἰς δώδεκα διὰ τὸ πεζικόν, τρεῖς διὰ τὸ ἱππικόν, τρεῖς διὰ τὸ πυροβολικόν. Ἐνα διὰ τὸ μηχανικόν καὶ ἕνα διὰ τοὺς νοσοκόμους. Ἐκ τῶν διατάξεων δὲ τούτων σαφῶς συνάγεται, ὅτι ὁ νόμος οὗτος, καθὼς καὶ ὁ νόμος ΑΥΜΔ' τὴν διλοχίαν τῶν νοσοκόμων ἐθεώρησε μὴ ταυτιζομένην πρὸς τὸ πεζικὸν σῶμα, διὸ καὶ ρητῶς ὥρισεν, ὅτι κατὰ τοὺς προβιβασμοὺς τῶν ἀνθυπασπιστῶν εἰς ἀνθυπολοχαγοὺς, δώδεκα μὲν θέσεις ἀνήκουσιν εἰς τὸ πεζικόν, μία δὲ εἰς τοὺς νοσοκόμους. Ὅθεν κατὰ ταῦτα ὁ ὑπουργὸς τῶν Στρατιωτικῶν δὲν ἠδύνατο, παρὰ τὰς ρητὰς διατάξεις τοῦ ΑΧΉ νόμου, νὰ προβιάσῃ εἰς ἀνθυπολοχαγοὺς ἀντὶ δώδεκα δεκατρεῖς ἐκ τοῦ πεζικοῦ, νὰ παραλείψῃ δὲ ὅλως τὴν διλοχίαν τῶν νοσοκόμων, εἰς τὴν ἀνῆκεν ἡ μία θέσις ἀνθυπολοχαγοῦ. Τοῦτο δὲ

ΑΠΟΦΑΣΙΣ ΑΡΕΙΟΥ ΠΑΓΟΥ

74

εἰπὸν καὶ τὸ Ἐφετεῖον διὰ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεώς τοι ὀρθῶς τοὺς νόμους ΔΣΛΣΤ, ΔΥΜΔ καὶ ἰδίως τὸν νόμον ΔΧΨ ἡρμήνευσε καὶ ἐφήρμοσέ, καὶ ὁ ἐπὶ τοῦ ἐναντίου στηριζόμενος λόγος ἀναιρέσεως εἶνε ἀπορριπτός.

Διὰ ταῦτα

Ἰδὼν καὶ τ' ἄρθρα 210—219 καὶ 830 τῆς Πολ. Δικονομίας Ἀπορρίπτει τὴν αἴτησιν τοῦ Δημοσίου περὶ ἀναιρέσεως τῆς ὑπ' ἀριθ. 477 τοῦ ἔτους 1894 ἀποφάσεως τοῦ ἐν Ἀθήναις Ἐφετείου.

Καταδικάζει τὸ Δημόσιον εἰς τὴν δικαστικὴν δαπάνην τοῦ ἀναιρεσιβλήτου ἐκ ὁρ. τεσσαράκοντα (40).

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις τῇ δεκάτῃ τρίτῃ (13) Ἰουνίου 1898. Ἐδημοσιεύθη δ' αὐτόθι ἐκτάκτως τῇ δεκάτῃ πέμπτῃ (15) Ἰουνίου 1898 ὥρᾳ 11 π. μ.

Ὁ Πρόεδρος
Κ. Σημαντήρας

Ὁ Γραμματεὺς
Γ. Καστόρχης

Ἀριθ. 148

(Πρόκειται περὶ συγκροτήσεως τῶν τμημάτων τῶν διακοπῶν καὶ περὶ τοῦ ὁργανισμοῦ τῆς ὑπηρεσίας του).

Ἀριθ. 149

(Πρόκειται περὶ κανονισμοῦ τῆς ὑπηρεσίας τοῦ Βοηθητικοῦ προσωπικοῦ κατὰ τὴν διάρκειαν τῶν διακοπῶν).

Ἀριθ. 150

Τὸ Δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου

Τμῆμα Β'.

Συγκείμενον ἐκ τῶν Δικαστῶν Μιχ. Διγενῆ, Ἀντιπροέδρου (κωλυομένου τοῦ προέδρου), Ἀνδρ. Μανδραπήλια, Ἰω. Δουβουνιώτου, Εἰσηγητοῦ, Β. Παπαδοπούλου, Β. Ροντήρη, Ἰω. Τσάτσου καὶ Μιλτ. Ἡλιάδου, παρόντων τοῦ τε Ἀντεισαγγελέως Κωνστ. Μανιάκη καὶ τοῦ Ὑπογραμματέως Π. Βαρουξάκη.

Συνεδριάσαν δημοσίᾳ ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ τοῦ καταστήματος

αὐτοῦ τὴν εἰκοστὴν πέμπτην Ἀπριλίου 1898, ἵνα δικάσῃ ἐπὶ τῆς ἐξῆς ὑποθέσεως· μεταξύ

Τοῦ ἐκκαλοῦντος Ἀθ. Βερενίκη, κατοίκου Ἀθηνῶν, παρόντος αὐτοπροσώπως καὶ

Τῆς ἐφεισβλήτου Εὐδοξίας Ν. Βελισσαρίου, κατοίκου ὠσαύτως, πενήνης, παρασταθείσης δὲ αὐτοῦ πληρεξουσίου τῆς Κ. Βούλγαρη, δικηγόρου.

Ὁ Ἀθανάσιος Βερενίκης διὰ τῆς ἀπὸ 24 Ἰουνίου 1878 ἐνώπιον τοῦ Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν ἀγωγῆς του κατὰ Εὐδοξίας Βελισσαρίου, κοινοποιοιμένης καὶ πρὸς τὸν Ἐμμ. Βελισσαρίον, τὸν Κεντρικὸν ταμίαν, τὸν Ὑπουργὸν τῶν Οἰκονομικῶν καὶ τὸν ἑπαρχιακὸν ταμίαν Σύρου, ἐξέθηκεν, ὅτι ἡ ἐναγομένη τὸν κατήγγειλε ψευδῶς καὶ τὸν ἐσυκοφάντησεν ἐν γνώσει τῆς ἀθωότητός του καὶ τὸν ἐξύβρισε πολλαχὺς προφορικῶς καὶ ἐγγράφως, ἰδίως δὲ εἰς διαμύρους ἐφημερίδας τῶν Ἀθηνῶν, δυσφημοῦσα αὐτῷ τὴν ἠθικὴν καὶ τὴν ὑπόληψιν του, ἐνῷ παραμικρὰ ἀφορμὴ δὲν ὑπῆρχεν ὅτι δι' ἐγκλήματός της πρὸς τὸν εἰσαγγελέα τὸν κατήγγειλεν, ὅτι μετ' ἄλλων καὶ μετὰ τοῦ ἰδίου τῆς ἀδελφοῦ συνεννοήθη καὶ ἐκ συστάσεως ἐδηλητηρίασε τὴν μητέρα τῆς Ἀγγελίαν, ἵνα κληρονομήσῃ αὐτὴν ὁ ἀδελφὸς τῆς ἐναγομένης· τὸ Πλημμελειοδικεῖον καὶ τὸ Ἐφετεῖον διὰ βουλευμάτων ἀπεφάνθησαν, ὅτι δὲν ὑπῆρχεν ἀφορμὴ πρὸς κατηγορίαν αὐτοῦ, ἐκ τούτου δὲ καὶ ἐκ τῶν διαφορῶν ἐγγράφων καὶ γεγονότων γίνεται καταδήλος καὶ ψηλαφητὴ ἡ συκοφαντία· ἐξακολουθεῖ δὲ διαδίδουσα προφορικῶς καὶ διὰ τοῦ τύπου ἐγκλήματα περὶ αὐτοῦ· αἱ δὲ διαδόσεις αὗται ἡγείραν τὴν κοινὴν περιέργειαν καὶ ἐκλόνισαν τὴν περὶ αὐτοῦ ὑπόληψιν τῆς κοινωνίας, αὐτῷ δὲ ἐζημιώθη σημαντικὰ καὶ συνεπῶς τῷ ὀφείλεται χρηματικὴ ἀποζημίωσις διὰ τὴν ὑπόληψιν του ὡς δικηγόρου καὶ οἰκογενειάρχου τοῦλάχιστον δρ. 10.000, ἐπιβοηθητικῶς δὲ ἡ ζημία του εἶναι πολὺ ἀνωτέρα, δύναται δὲ νὰ ὁρισθῇ ὑπὸ τοῦ δικαστηρίου· ὅτι πρὸς ἐκασφάλισιν τῆς ἀπαιτήσεως ταύτης κατέσχεν εἰς χεῖρας μὲν τοῦ ἀδελφοῦ τῆς Ἐμμ. Βελισσαρίου δρ. 8000, περὶ ὧν ὑπάρχει δίκη καὶ ἐξεδόθη τελευταῖον ἡ ὑπ' ἀριθ. 1680 (1878) ἀπόφασις τῶν ἐν Ἀθήναις Πρωτοδικῶν, εἰς χεῖρας δὲ τοῦ Κεντρικοῦ ταμίου καὶ τοῦ Ἐπαρχιακοῦ ταμίου Σύρου δρ. 75, 59)00, ἃς λαμβάνει κατ' ἔτος ὡς χορήγημα δι' ἀποζημιώσιν· καὶ ἡτήσατο νὰ καταδικασθῇ ἡ ἐναγομένη νὰ τῷ πληρώσῃ δρ. 10.000 ἐντόκως 12 ο)ο ἐτησίως, νὰ ἐπικυρωθῶσιν αἱ κατασχέσεις καὶ ὑποχρεωθῶσιν οἱ τρίτοι νὰ πληρώσωσιν αὐτῷ τὰ κατασχεθέντα ποσὰ ἐντόκως.

Συζητήσεως γενομένης, τὸ Πρωτοδικεῖον ἐξέδωκε τὰς ἐξῆς ἁ·

ποφάσεις 1) τὴν ὑπ' ἀριθ. 3306 (1878) ἐρήμην τῆς ἐναγομένης· 2) τὴν ὑπ' ἀριθ. 2331 (1879) ἐπιβαλοῦσαν τῷ ἐνάγοντι ἱμάρτους ἀποδείξεις· 3) τὴν ὑπ' ἀριθ. 5250 (1880) διατάξασαν παραγωγὴν ἐγγράφων· 4) τὴν ὑπ' ἀριθ. 736 (1881), δι' ἧς δὲν ἐλήφθη ὑπ' ὄψει τὸ περὶ ἐξυθρίσεως θέμα, καθὼ συνηρτημένης τῆς ἐξυθρίσεως μετὰ τῆς κυρίας πράξεως τῆς ψευδοῦς καταμηνύσεως ἐπὶ φαρμακείᾳ καὶ ἐπιβλήθη εἰς τὴν ἐναγομένην ἐπακτὸς ὅρκος, περὶ τοῦ ὅτι οὐδόλως αὕτη ἦτο ἐν γνώσει τῆς ἀθωότητος τοῦ ἐνάγοντος εἰς τὴν παρ' αὐτῇ δοθεισάν κατ' αὐτοῦ καταγγελλίαν ἐπὶ φαρμακείᾳ τῆς μητρὸς τῆς· τοῦ ὅρκου τούτου διδομένου, ἀπερρίπτειτο ἡ προκειμένη ἀγωγή ὡς ἀβάσιμος.

Ἐκκληθεΐσης τῆς ἀποφάσεως ταύτης ὑπ' ἀριθ. 736 ὑπὸ τοῦ ἐνάγοντος ἐνώπιον τοῦ Ἐρετείου Ἀθηνῶν, τοῦτο ἐξέδοτο τὰς ἐξῆς ἀποφάσεις· 1) τὴν ὑπ' ἀριθ. 447 (1882). δι' ἧς μεταρρυθμίσαν τὴν ἐκκληθεΐσαν ἀπόφασιν, ἐπέβαλεν ἀναπληρωματικὸν ὅρκον εἰς τὸν ἐνάγοντα, μετὰ τὴν δόσιν τοῦ ὁποίου ἐδέχετο ἐν μέρει τὴν ἀγωγὴν διὰ δρ. 600 καὶ ἐπεκύρου τὰς κατασχέσεις ὡς πρὸς τὸ ποσὸν αὐτὸ καὶ τοὺς τόκους, παρελίπεν ὅμως νὰ τὰξῃ προθεσμίαν πρὸς δῆλωσιν ἀποδοχῆς τοῦ ὅρκου· καὶ 2) ἐπὶ τῇ αἰτήσει τοῦ ἐνάγοντος τὴν ὑπ' ἀριθ. 819 (1882), δι' ἧς ἔταξε προθεσμίαν πρὸς δῆλωσιν ἀποδοχῆς τοῦ ὅρκου. Ἀλλὰ τὴν ὑπ' ἀριθ. 447 (1882) ἀπόφασιν, ὁ Ἀρειος Πάγος, ἐπὶ τῇ αἰτήσει τῆς ἐναγομένης διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 136 τοῦ 1897 ἀποφάσεώς του ἀνῆρσε, παραπέμψας τὴν ὑπόθεσιν εἰς τὸ Β' τμήμα τοῦ Ἀρείου Πάγου διὰ τὴν κατάλληλον ἐφαρμογὴν τοῦ νόμου. Πρὸς ἐξασφάλισιν τῆς ἀπαιτήσεώς του ὁ Ἀθ. Βερενίκης κατέσχευεν εἰς χεῖρας του δραχ. 97, ἃς ἡ ἐναγομένη ἰδικαιοῦτο νὰ λάβῃ παρ' αὐτοῦ δυνάμει τῆς ὑπ' ἀριθ. 136 (1897) ἀποφάσεως τοῦ Ἀρείου Πάγου καὶ ἡγεῖρεν ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου τούτου τὴν δέουσαν περὶ κύρους τῆς κατασχέσεως παρεμπίπτουσαν ἀγωγὴν.

Ἐπομένως καὶ μετὰ τὴν νόμιμον προδικασίαν εἰσήχθη ἡ προκειμένη ὑπόθεσις εἰς τὸ ἀκροατήριον τοῦ δικαστηρίου τούτου πρὸς συζήτησιν κατὰ τὴν ἐν ἀρχῇ τῆς παρούσης ἀναφερομένην συνεδρίασιν, καθ' ἣν παρέστησαν οἱ ἐκκαλῶν καὶ ὁ πληρεξούσιος τῆς ἐφesiβλήτου, οἵτινες διὰ τῶν ἀναγνωσθεισῶν ἐγγράφων προτάσεών των ᾗτήσαντο· ὁ μὲν ἐκκαλὼν νὰ γίνῃ δεκτὴ ἡ ἐφesis του, νὰ ἐξαίρεθῇ ἡ ἀδελφὴ τῆς ἐφesiβλήτου Ἀνδρομάχη, καὶ νὰ γίνῃ δεκτὴ ἡ ἀγωγή του· ὁ δὲ πληρεξούσιος τῆς ἐφesiβλήτου ν' ἀπορριφθῇ ἡ αἵτησις τοῦ ἐκκαλοῦντος ὡς καὶ ἡ ἐφesis καὶ ἀγωγή αὐτοῦ καὶ ν' ἀκυρωθῇ ἡ ἐνεργηθεῖσα κατάσχεσις, διατασσομένης καὶ τῆς ἐπι-

στροφῆς τῶν παρ' αὐτοῦ συνεπείᾳ τῆς ἀγωγῆς καὶ κατασχέσεως ληφέντων.

Ἀκούσαν αὐτῶν ἀναπτυσσάντων καὶ προφορικῶς τὰς προτάσεις τῶν ταύτας καὶ τοῦ Ἀντεισαγγελέως Διελθὼν τὴν δικογραφίαν Σκεφθὲν κατὰ τὸν νόμον.

Ἐπειδὴ ἡ προκειμένη ὑπόθεσις εἰσάγεται διὰ τὴν κατάλληλον ἐφαρμογὴν τοῦ νόμου κατὰ παραπομπὴν ὑπὸ τοῦ πρώτου τμήματος τοῦ Δικαστηρίου τούτου, ἀναιρέσαντος τὴν ὑπ' ἀριθ. 447 τοῦ ἔτους 1882 ἀπόφασιν τῶν ἐν Ἀθήναις Ἐφετῶν, ἐξεταστέα ἐπομένως ἀποβαίνει ἡ ἀπὸ 7 Μαρτίου 1881 ἔφεσις τοῦ Ἀθ. Βερενίκη κατὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 736 τοῦ 1881 ἀποφάσεως τῶν ἐν Ἀθῆναις Πρωτοδικῶν.

Ἐπειδὴ τὸ παράπονον τοῦ ἐκκαλοῦντος περὶ κακῆς ἐκτιμήσεως τῶν ἀποδείξεων, ὡς πρὸς τὴν πρώτην βάσιν τῆς ἀγωγῆς, ἤτοι τὴν ἐκ τῆς ἐξυβρίσεως καὶ ψευδοῦς καταμηνύσεως ἀξιουμένην (ὅτι ἰσχύει τῷ ἐκκαλοῦντι) ἱκανοποιήσιν δὲν δύναται ἤδη νὰ ἐξετασθῇ, ἀφοῦ τὸ δικαστήριον τοῦτο ὡς καὶ τὸ ἀκυρωτικὸν αὐτοῦ τμήμα δέχονται ἀμφοτέρω, ὅτι τοιαύτη ἀγωγή ἱκανοποιήσεως ἐκ τῆς ἐξυβρίσεως κλπ. δὲν δίδεται ὑπὸ τοῦ νόμου.

Ἐπειδὴ τὸ Πρωτοδικεῖον διὰ τῆς ἐκκαλουμένης ἀποφάσεώς του ἐσκέφθη, ὅτι τὸ περὶ ἐξυβρίσεως δεύτερον θέμα τῆς προδικαστικῆς ἀποφάσεως ὑπ' ἀριθ. 2331 δὲν πρέπει νὰ ληφθῇ ὑπ' ὄψιν ὡς δίδον χωριστὴν ἀποζημίωσιν, καθόσον ἡ κατὰ τοῦ ἐνάγοντος διὰ τῶν ἐφημερίδων ἐξυβρίσις εἶνε συνέπειᾳ τῆς κυρίας ἐγκληματικῆς πράξεως, ἤτοι τῆς φαρμακείας ἢ δηλητηριάσεως τῆς μητρὸς τῆς ἐναγομένης, ἣν ἀπέδιδεν αὕτη τῷ ἐνάγοντι καὶ ὡς τοιαύτη μὴ ἀποτελοῦσα ἴδιον καὶ αὐτοτελὲς ἀδίκημα, δὲν δύναται ν' ἀποσπασθῇ τῆς κυρίας πράξεως, ἤτοι τῆς ψευδοῦς καταμηνύσεως ἐπὶ φαρμακείᾳ, ἀλλ' οὕτω σκεψάμενον ἡμαρτε διότι ἡ διὰ τῶν ἐφημερίδων δημοσίευσις τῶν ἐν αὐταῖς ἀναφερομένων ἐκφράσεων, ἀποτελεῖ αὐτὴν καθ' ἑαυτὴν ἰδίαν πρᾶξιν τὴν τῆς ἐξυβρίσεως, ἣτις οὐδαμῶς ταυτίζεται πρὸς τὴν τῆς ψευδοῦς καταμηνύσεως, κατὰ συνέπειαν τὸ περὶ ἐξυβρίσεως θέμα ἔπρεπε νὰ ληφθῇ ὑπ' ὄψιν τοῦ Πρωτοδικείου. ὅθεν κατὰ τοῦτο δεκτὴ ἐν μέρει ἡ ἔφεσις ἀποβαίνει καὶ μεταρρυθμιστέα ἡ ἐκκαλουμένη ἀπόφασις, ἐκτιμητέα δὲ καὶ ἐπὶ τοῦ θέματος τούτου διαταχθεῖσαι ἀποδείξεις, ἀλλὰ μόνον, ὡς προεῖρηται ἐν τῇ 2ᾳ σκέψει τῆς παρούσης, περὶ τῆς δευτέρας βάσεως τῆς ἀγωγῆς.

Ἐπειδὴ, ὡς προκύπτει ἐκ τῆς ἀγωγῆς, αὕτη ἔχει καὶ τὴν ὅποιαν ἰσχυρίζεται ὁ ἐκκαλῶν ἐπιβοηθητικὴν βάσιν περὶ ἀπόζη-

μιώσεως αὐτοῦ (τοῦ ἐνάγοντος ἤδη ἐκκαλοῦνται) διὰ τὴν ἐκ τῆς ἐξυβρίσεως προελθούσαν αὐτῷ μείωσιν τῆς πελατείας του ὡς δικηγόρου καὶ τὰς λοιπὰς συναλλαγὰς του ζημιωθέντος ἐκ τούτου χρηματικῶς.

Ἐπειδὴ ἡ ἐναγομένη ἤδη ἐφασίβλητος ἐκτὸς τοῦ ὅτι ἀρνεῖται τὴν ὑπαρξιν τοιαύτης βάσεως τῆς ἀγωγῆς, προβάλλει καὶ ἑνστάσεις ἀοριστίας τῆς ἀγωγῆς ὡς πρὸς τοῦτο, τῆς ἀγωγῆς μὴ ὀριζούσης ὁποῖαν καὶ ὁπόσην ὑπέστη ζημίαν ὁ ἐνάγων, πόθεν καὶ τίνι τρόπῳ.

Ἐπειδὴ καὶ ἡ ἑνστάσις αὕτη περὶ ἀοριστίας τῆς ἀγωγῆς ἐστὶν ἀπορριπτέα, καθόσον ὁ ἐνάγων ρητῶς ἰσχυρίζεται ἐν τῇ ἀγωγῇ του, ὅτι ἐκ τῆς καταγγελλίας καὶ τῆς διὰ τοῦ τύπου ἐξυβρίσεως ἐκ μέρους τῆς ἐναγομένης ὑπέστη μείωσιν ἐν τῇ πελατείᾳ αὐτοῦ καὶ ταῖς λοιπαῖς συναλλαγαῖς του, προξενήσασαν αὐτῷ χρηματικὴν ζημίαν, καὶ τὴν ζημίαν ταύτην ἀναβιβάζει εἰς δραχμὰς 10.000, διὰ δὲ τῶν ἀποδεικτέων ὑπὸ τοῦ ἐνάγοντος θεμάτων ὀρισθῆσεται ἀκριβέστερον καὶ λεπτομερέστερον ἢ προσγενομένη αὐτῷ ζημία.

Ἐπειδὴ ἡ ἐναγομένη, ὡς εἴρηται, ἀμφισβητεῖ τὸν ἰσχυρισμὸν τοῦτον τοῦ ἐνάγοντος, τὸν ἀποτελοῦντα τὴν ἐπιβοηθητικὴν βᾶσιν τῆς ἀγωγῆς, ἀντισχυρίζομένη, ὅτι οὐδέποτε κατήγγειλεν αὐτὸν ἢ ἐξύβρισε διὰ τοῦ τύπου, ἢ ἄλλως τοῦτο οὔτε τὸν ἐζημίωσεν οὐδὲ λεπτόν· ὅθεν ὁ ἐνάγων δέον ν' ἀποδείξῃ τὸν ἰσχυρισμὸν του τοῦτον περὶ τῆς προξενηθείσης αὐτῷ ὑπὸ τῆς ἐναγομένης διὰ τῆς ἐξυβρίσεως ζημίας ἐκ τῆς μείωσεως τῆς πελατείας του ὡς δικηγόρου καὶ τῶν λοιπῶν αὐτοῦ συναλλαγῶν τίνων καὶ τίνι τρόπῳ, χρώμενος καὶ τῷ μέσῳ τῶν μαρτύρων διὰ τὸ ἀνέφικτον τῆς ἐγγράφου ἀποδείξεως, τῆς ἐξυβρίσεως ἀποδεικνυομένης ὡς ἀμέσως ρηθῆσεται.

Ἐπειδὴ ἐκ τῶν ἐξετασθέντων μαρτύρων ἀποδείξεως καὶ ἀναποδείξεως καὶ μὴ λαμβανομένης ὑπ' ὄψει τῆς μάρτυρος Ἀδρουάχης, καθὼς ἀδελφῆς τῆς ἐναγομένης, δὲν προκύπτει, ὅτι ἡ ἐναγομένη ἐν γνώσει τῆς ἀθωότητός του κατήγγειλε τὸν ἐνάγοντα περὶ τῆς ἐν τῇ ἀγωγῇ ἀναφερομένης φαρμακείας καὶ μόνον ἀσθενῆ τέκμηρία προκύπτουσιν ἐκ τούτων περὶ τῶν ὑπὸ τοῦ ἐνάγοντος λεγόμενων· ὥστε ὀρθῶς ἐξετίμησε τὰς ὑποβληθείσας ἀποδείξεις ἢ προσβαλλομένη ἀπόφασις καὶ νομίμως ἐπέβαλεν εἰς τὴν ἐναγομένην τὸν ὅποτον ὁ ἐνάγων ἐπύγαγεν ἐπιβοηθητικῶς ὄρκον ἐπακτὸν, προτιμώμενον τοῦ ἀπαλλακτικοῦ, καὶ κατ' ἀκολουθίαν ἀπορριπτέον

ἀποβαίνει τὸ σχετικὸν παράπονον τοῦ ἐκκαλοῦντος περὶ κακῆς ἐκτιμήσεως τῶν ἀποδείξεων.

Ἐπειδὴ ἐκ τῶν αὐτῶν ἐξετασθέντων μαρτύρων ἀποδείξεως καὶ ἀνταποδείξεως προκύπτει καὶ τὸ δικαστήριον τοῦτο πείθεται, ὅτι ἡ ἐναγομένη ἐξύβρισε διὰ τοῦ τύπου τὸν ἐνάγοντα, ἐκ τῆς τοιαύτης δὲ πράξεως τῆς ὑπέχει κατὰ νόμον εὐθύνην ἀποζημιώσεως τῆς ἐντεῦθεν προξηνηθείσης τῷ ἐνάγοντι ζημίας· ἀλλὰ τὸ Πρωτοδικεῖον δὲν διέταξεν ἀποδείξεις, ὅθεν, ἀμφισβητουμένου τοῦ ποσοῦ τῆς ζημίας, δέον νὰ διαταχθῇ ἀπόδειξις περὶ τούτου διὰ παντός νομίμου μέσου καὶ διὰ μαρτύρων διὰ τὸ ἀνέφικτον τῆς ἐγγράφου ἀποδείξεως.

Ἐπειδὴ ἡ ἐναγομένη ἤδη ἐφesiβλητος ἀρνούμενη τοὺς ἰσχυρισμοὺς τοῦ ἐκκαλοῦντος, ὅτι καὶ ἐξ ἀμελείας ἂν κατήγγειλε τὸν ἐνάγοντα, πάλιν εἶνε ὑπόχρεως εἰς ἀποζημιώσιν ἀντιτάσσει, ὅτι τοιαυτὴν βᾶσιν ἡ ἀγωγή δὲν ἔχει, οὔτε πρωτοδικῶς κατὰ βελτίωσιν αὐτῆς, ἐπρότεινεν τὸν ἰσχυρισμὸν αὐτὸν ὁ ἐνάγων· ὁ δὲ ἐνάγων ἤδη ἐκκαλῶν οὐδὲν ἀντιτάσσει· ὅθεν τοῦ ἐνάγοντος συνομολογοῦντος τὸ ἀπαράδεκτον τοῦτο, ἀπορριπτέον ἀποβαίνει τὸ σχετικὸν παράπονον τοῦ ἐκκαλοῦντος, ὅτι καὶ ἐξ ἀμελείας ἂν ὑποτεθῇ γενομένη ἡ κατ' αὐτοῦ ἐξύβρισις καὶ καταγγελία, μὴ δούσης προσοχῇ τῆς ἐναγομένης εἰς τὸ νὰ συλλεξῇ ἀκριβεστέρας πληροφορίας, χωρεῖ ἡ περὶ ἀποζημιώσεως ἀγωγή.

Ἐπειδὴ κατὰ ταῦτα μεταρρυθμιζομένης τῆς οὕτω ἀτελῶς διατάξεως ἀποδείξεις ἀποφάσεως τοῦ Πρωτοδικείου ὑπ' ἀριθ. 2331 τοῦ ἔτους 1879, δέον νὰ ὑποχρεωθῇ ὁ ἐνάγων εἰς ἀπόδειξιν τῆς δευτέρας βάσεως τῆς ἀγωγῆς του, τῆς ἐκ τῆς ἐξυβρίσεως ζημίας.

Διὰ ταῦτα,

Ἰδὼν καὶ τὰρθρ. 810, καὶ ἐπομ., 728 καὶ ἐπόμ. τῆς Πολ. Δικονομίας.

Δέχεται ἐν μέρει τὴν προκειμένην ἔφesιν καὶ μεταρρυθμίζει τὴν ἐκκαλουμένην ἀπόφασιν ὑπ' ἀριθ. 736 τοῦ ἔτους 1881. Ἀπορρίπτει τὰς ἐν τῷ σκεπτικῷ τῆς παρούσης ὡς ἀπορριπτέας κρινομένας ἐνστάσεις καὶ προτάσεις τῶν διαδίκων.

Ἀναβάλλει ν' ἀποφασίσῃ ὀριστικῶς καὶ περὶ τῶν ἐξόδων.

Ἰποχρεοῖ τὸν ἐνάγοντα ἤδη ἐκκαλοῦντα Ἀθ. Βερενίκην, ἵνα ἀποδείξῃ διὰ παντός νομίμου μέσου καὶ διὰ μαρτύρων, ὅτι ἡ ἐναγομένη Εὐδοξία Βελισσαρίου διὰ τῆς γενομένης παρ' αὐτῆς ἐξυβρίσεως τοῦ ἐνάγοντος διὰ τοῦ τύπου τὸν ἐζημιώσεν εἰς τὴν πελατεῖαν του, ὡς δικηγόρου καὶ τὰς λοιπὰς συναλλαγὰς αὐτοῦ, πόσαν

καὶ τίνι τρόπῳ ἐμπεριστατωμένως, ἐρωτωμένων τῶν μαρτύρων καὶ περὶ τοῦ λόγου τῆς γνώσεως.

Τάσσει προθεσμίαν μηνὸς ἀπὸ τῆς κοινοποιήσεως τῆς ἀποφάσεως ταύτης.

Διορίζει εἰσηγητὰς πρὸς ἐξέτασιν τῶν μαρτύρων τοὺς εἰρηνοδίκας τῆς διαμονῆς τῶν μαρτύρων καὶ τόπον τὰ εἰρηνοδικειακὰ τούτων καταστήματα καθ' ἡμέρας καὶ ὥρας εἰδικώτερον ὀριστέας ὑπὸ τούτων ἐντὸς τῆς ἀνωτέρω προθεσμίας.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις τῇ δωδεκάτῃ(12) Ἰουνίου 1898.

Ὁ Ἀντιπρόεδρος
Μιχ. Διγενῆς

Ὁ Ὑπογραμματεὺς
Π. Βαρουξάκης

Ἄρθ. 151

Τὸ Δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου

Τμῆμα Β'.

Συγκείμενον ἐκ τῶν δικαστῶν Μιχ. Διγενῆ, Ἀντιπροέδρου, (κωλυομένου τοῦ προέδρου) Ἀντ. Μανδραπήλια, Ἰωάν. Δουβουνιώτου, Στ. Ἀνδροπούλου, Β. Παπαδοπούλου, Εἰσηγητοῦ, Β. Ροντήρη καὶ Ἰωάν. Τσάτσου, παρόντων τοῦ τε Ἀντεισαγγελέως Κωνστ. Μανιάκη καὶ τοῦ Ὑπογραμματέως Π. Βαρουξάκη.

Συνεδριάσαν δημοσίᾳ ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ τοῦ καταστήματος αὐτοῦ τῇ δεκάτῃ ὀγδόῃ Ἀπριλίου 1898, ἵνα δικάσῃ ἐπὶ τῆς ἐξῆς ὑποθέσεως, μεταξύ:

Τῶν ἐκκαλούντων 1) Παναγῇ Γ. Καλλιγᾶ, 2) Ἀναστασίου, 3) Ἀγάθης, 4) Σταυρούλας Καλλιγᾶ Ἀννίνο, 5) Ἀννης Γ. Καλλιγᾶ Ἀννίνο καὶ τοῦ συζύγου τῆς Χ. Πανᾶ διὰ τὴν νόμιμον ἐξουσιοδότησιν καὶ 6) Μαρίας Γ. Καλλιγᾶ καὶ τοῦ συζύγου τῆς Δημητρίου Καρανδινοῦ διὰ τὴν νόμιμον ἐξουσιοδότησιν, κατοίκων Ἀργοστολίου, παρασταθέντων διὰ τῶν πληρεξουσίων τῶν Ἀλκ. Κρασσᾶ, Νικολ. Φαρμακοπούλου καὶ Ἀνδρ. Μαριολοπούλου δικηγόρων, καὶ

Τῶν ἐφesiβλήτων 1) Σπυρίδωνος, 2) Ἀνδρέου, 3) Γεωργίου Φωκᾶ Κοσμετάτων, 4) Ἀγαμέμνονος, 5) Παναγῇ, 6) Ἰωάννου, Κοσμᾶ Φ. Κοσμετάτων, 7) Ἀναστασίου Ν. Κοντομιχάλη, 8) Ἀνδρεῖωάννου Φωκᾶ Κοσμετάτου, 9) Γερασίμου Φωκᾶ Κοσμετάτου, κατοίκων Ἀργοστολίου, παρασταθέντων διὰ τοῦ πληρεξου-

πίου των 'Αντ. Μομφερράτου, δικηγόρου, 10) Γερασίου Καλλιγᾶ, 11) 'Αντωνίου Βουτσινᾶ καὶ 12) Σοφίας χήρας Κοσμᾶ 'Υγγλέση, ὡς κληρονόμων τοῦ πατρός των, κατοικῶν 'Αργοστολίου, μηδὲως παρασταθέντων.

Οἱ υἱοὶ τοῦ ὀφειλέτου Γερασίου Α. Καλλιγᾶ, διὰ τῶν νομίμων ἐπιτρόπων των, ἐνηλικιωθέντες ἤδη, ὡς κληρονόμοι τῆς μητρός των 'Αντζουλέτας Γ. 'Υγγλέση, συζύγου τοῦ εἰρημένου Γερ. Καλλιγᾶ, προαποβιώσασης, ἀπηύθυναν ἐνώπιον τοῦ πρῶην τριμελοῦς Πρωτοδικείου 'Αργοστολίου τὴν ἀπὸ 31 'Ιουλίου 1860 ἀγωγὴν των κατὰ τοῦ εἰρημένου Γερασίου Καλλιγᾶ καὶ τῶν δανειστῶν του 'Ιω. Γ. 'Υγγλέση, Κοσμᾶ Γ. 'Υγγλέση, Ν. Κοντομιχάλου τῶν ἀδελφῶν Φωκᾶ Κοσμετάτου καὶ 'Αντωνίου Βουτσινᾶ καὶ ᾗτήσαντο α) νὰ καταδικασθῇ ὁ εἰρημένος πατὴρ των νὰ τοῖς πληρώσῃ τὴν ποσὶν τῆς μητρός των, ὡς προκύπτει ἐκ τοῦ ἀπὸ 22 'Απριλίου 4 Μαΐου 1833 προικοσυμφώνου καὶ τῆς σχετικῆς προικοπαράδοσεως τοῦ συμβολαιογράφου Βαλσάμη, β) ν' ἀκυρωθῇ ἡ γενομένη τῇ 27 Φεβρουαρίου 1859 προφώνησις τῶν πιστωτῶν τοῦ εἰρημένου Καλλιγᾶ ὑπὸ τοῦ δανειστοῦ Κοσμᾶ 'Υγγλέση καὶ αἱ συνεπεῖα ταύτης ἐκποιητικαὶ πράξεις ἐπὶ τῷ λόγῳ, ὅτι κατὰ τὴν ἐκποιητικὴν ἐκείνην διαδικασίαν δὲν ἐκλητεύθη, ὡς ὀφείλει κατὰ τὸν νόμον, ἡ σύζυγος τοῦ ὀφειλέτου Καλλιγᾶ, δικαιοπάροχος τῶν ἐναγόντων, νὰ κηρυχθῶσι δὲ τὰ ἐκποιηθέντα τότε καὶ κατεχόμενα νῦν ὑπὸ τοῦ ἐναγομένου Γερασίου Καλλιγᾶ κτήματα τοῦ ὀφειλέτου ὑπέγγυσαι εἰς τὸ προικὸν πίστωμα τῶν ἐναγόντων. Τὸ Πρωτοδικεῖον Κεφαλληνίας, εἰς ὃ εἰσήχθη ἡ προκειμένη ὑπόθεσις, συνεπεῖα τῆς ἐπεληψύσης δικαστικῆς ἀφομοιώσεως ἐξέδοτο τὰς ὑπ' ἀριθ. 537 (1870) 374 (1871), 139 (1871) καὶ τελευταίαν τὴν 751 (1872) ἀποφάσεις, δι' ἧς ἐπέβαλεν ὄρκον εἰς τοὺς ἐναγόντας, μετὰ τὴν δόσιν τοῦ ὁποίου ἐδέχθη τὴν ἀγωγὴν, ὡς πρὸς τὰς πρώτας αὐτῆς αἰτήσεις καὶ ὑπεχρέωσε τὸν ἐναγόμενον Γερ. Καλλιγᾶν νὰ πληρώσῃ εἰς τοὺς ἐναγόντας 3000 δίστηλα καὶ τὴν ἀξίαν τῶν πραγμάτων, περὶ ὧν διελαμβάνουσι τὰ συμβόλαια συστάσεως καὶ παραδόσεως προικὸς ἐντόκως β ο)ο, ἀπέρριψε δὲ τὴν περὶ ἀκυρότητος τῆς ἐκποιητικῆς διαδικασίας αἴτησιν τῶν ἐναγομένων πιστωτῶν. Ἐπὶ δὲ τῇ ἐφέσει τῶν ἀδελφῶν Φωκᾶ Κοσμετάτου, τῶν ἀδελφῶν Καλλιγᾶ καὶ τοῦ Ν. Κοντομιχάλου τὸ ἐν Κερκύρᾳ Ἐφετεῖον ἐξέδοτο τὴν ὑπ' ἀριθ. 429 (1873) ἀπόφασιν, δι' ἧς δικάζον τὸ πρῶτον μέρος τῆς ἀγωγῆς τὸ περὶ πληρωμῆς τῆς προικὸς, παρέπεμψε τὴν περαιτέρω ἐκδίκασιν τῆς διαφορᾶς εἰς τὸ Πρωτοδικεῖον Κεφαλληνίας, ὅπερ ἐξέ-

ΑΠΟΦΑΣΕΙΣ ΑΡΕΙΟΥ ΠΑΓΟΥ

75

δοτο τὴν ὑπ' ἀριθ. 660 (1874) ἀπόφασιν, δι' ἧς ἀπέριψε τὴν προκειμένην ἀγωγὴν, ὡς πρὸς τὸ αἴτημα αὐτῆς τὸ περὶ ἀκυρότητος τῆς ἐκποιητικῆς διαδικασίας καὶ ὑπεγγυότητος τῶν ἐκποιηθέντων κτημάτων εἰς τὴν προικὴν τῆς μητρὸς τῶν ἐναγόντων ἀπαίτησιν.

Τὴν ἀπόφασιν αὐτὴν 660, ἐκκληθεῖσαν ὑπὸ τῶν ἐναγόντων, τὸ ἐν Κερκύρᾳ Ἐφετεῖον διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 242 (1875) ἀποφάσεως μετερρύθμισε, παραδεχθὲν τὴν ἀγωγὴν, ἀκυρώσαν πάσας τὰς κατὰ τὸ ἔτος 1857 ἐνεργηθείσας ἐκποιητικὰς πράξεις καὶ κηρύξαν ὑπέγγυα εἰς τὸ πῖστωμα τῶν ἐναγόντων τὰ ἐκποιηθέντα τότε κτήματα κτλ.

Ἀλλὰ τὴν ἀπόφασιν αὐτὴν τοῦ Ἐφετείου Κερκυρας ὁ Ἄρειος Πάγος ἐπὶ τῇ αἰτήσῃ τῶν ἐναγομένων δανειστῶν διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 105 (1879) ἀποφάσεως ἀνῆρεσε, παραπέμψας τὴν διαφορὰν πρὸς νέαν συζήτησιν εἰς τὸ Ἐφετεῖον Πατρῶν, ὅπερ ἐξέδοτο τὰς ἐξῆς ἀποφάσεις: 1) τὴν ὑπ' ἀριθ. 389 (1880), δι' ἧς δεχθὲν ἐν μέρει τὴν ἔφεσιν, καὶ μεταρρυθμίσαν τὴν ἐκκληθεῖσαν 660 ἀπόφασιν τοῦ Πρωτοδικείου, ὑπεχρέωσε τοὺς ἐκκαλοῦντας ν' ἀποδείξωσι καὶ διὰ μαρτύρων, ὅτι κατὰ τὴν 14 Φεβρουαρίου 1857, ὅτε ὁ Κρομμύς Ἰγγλέσης διὰ τοῦ ἐντολοδόχου τοῦ Ἀνδρέου Φραγ Ἰγγλέση, καθ' ὃ δανειστὴς τοῦ Γερασίου Καλλιγὰ ὀφειλέτου προέβη εἰς τὴν προφώνησιν τῶν δανειστῶν αὐτοῦ, ἐγνώριζεν, ὅτι οἱ ἐνάγοντες, ὡς τέκνα τῆς ἀποθιωσάσης μητρὸς τῶν Ἀντζουλέτας Καλλιγὰ, εἶχον νόμιμον ὑποθήκην διὰ τὴν προικὰ τῆς μητρὸς τῶν ἐπὶ τῶν ἐν τῇ προφώνησιν ταύτῃ ὀρισμένων κτημάτων τοῦ πατρὸς τῶν Γερασίου Καλλιγὰ καὶ ἦσαν παρόντες ἅπαντες ἐν Κεφαλληνίᾳ: 2) τὴν ὑπ' ἀριθ. 88 (1881), δι' ἧς πρέρεινε τὴν διὰ τῆς 389 ἀποφάσεως ταχθεῖσαν πρὸς ἀπόδειξιν προθεσμίαν καὶ διώρισε καὶ ἄλλους εἰσηγητὰς πρὸς ἐξέτασιν τῶν μαρτύρων καὶ 3) τὴν ὑπ' ἀριθ. 265 (1882), δι' ἧς ἀπέριψε τὴν προκειμένην ἀγωγὴν ὡς πρὸς τὸ εἰρημένον Γον αὐτῆς κεφάλαιον. Τὴν τελευταίαν ταύτην ὑπ' ἀριθ. 265 ἀπόφασιν τοῦ Ἐφετείου Πατρῶν ἐπὶ τῇ αἰτήσῃ τῶν ἐναγόντων ἀνῆρεσεν ὁ Ἄρειος Πάγος διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 184 (1889) ἀποφάσεως, παραπέμψας τὴν ὑπόθεσιν πρὸς νέαν συζήτησιν εἰς τὸ Βον αὐτοῦ τμήμα. Μεθ' ὃ τὸ Βον τοῦτο τμήμα τοῦ Ἀρείου Πάγου ἐπὶ τῇ αἰτήσῃ τῶν ἐναγόντων ἐκκαλοῦντων ἐξέδοτο τὴν ὑπ' ἀριθ. 130 (1893) ἀπόφασιν, δι' ἧς ἐκήρυξεν ἐπανειλημμένην μεταξὺ τῶν ἤδη διαδίκων τὴν προκειμένην δίκην, διακοπεῖσαν βιαίως ἕνεκα τοῦ θανάτου τῶν ἀρχικῶν διαδίκων Θωμᾶ Ἰγγλίσου, Γεωργίου, Σπυρίδωνος καὶ Γερασίου Κοντομιχα-

λου, διατάξαν τὴν ἐξακολούθησιν τῆς κυρίας δίκης ἐπ' ὀνόματι τῶν κληρονόμων αὐτῶν.

Ἐπομένως καὶ μετὰ τὴν νόμιμον προδικασίαν, εἰσῆχθη ἡ προκειμένη ὑπόθεσις εἰς τὸ ἀκροατήριον τοῦ Δικαστηρίου τούτου πρὸς συζήτησιν κατὰ τὴν ἐν ἀρχῇ τῆς παρούσης ἀναφερομένην συνεδρίασιν, καθ' ἣν οἱ παραστάντες πληρεξούσιοι τῶν διαδίκων διὰ τῶν ἀναγνωσθεισῶν ἐγγράφων προτάσεων τῶν ᾗτήσαντο:

Οἱ μὲν τῶν ἐκκαλούντων νὰ γείνη δεκτὸν τὸ Γον κεφάλαιον τῆς ἀπὸ 30 Ἰουνίου 1860 ἀγωγῆς τῶν καὶ ἀκυρωθῇ ἡ προφωνησις τῆς 27 Φεβρουαρίου 1857 τοῦ Ἀνδ. Χρ. Ἰγγλέση ὑπὸ τὴν ἰδιότητα τοῦ καὶ αἱ συνεπείξ ταύτης ἐκποιητικαὶ πράξεις τῆς κατακυρώσεως καὶ τὰ ἐντάλματα τῆς κατοχῆς ἐπὶ τῷ τέλει νὰ κηρυχθῶσιν ὡς ὑπέγγυα ἅπαντα τὰ κτήματα ταῦτα, ἀναφερόμενα εἰς τὴν ἀγωγὴν, καὶ δεόν τὸ δε' αὐτῆς σημειούμενον προικῶν πίστωμα γείνη δεκτὸν. Ἰνα ἐν δέυντι πληρωθῇ ἐκ τοῦ ἐκπλειστηριασματος αὐτῶν, νὰ ἐπιβληθῇ ὁ ἐπιβοθητικῶς εἰς τοὺς ἀντιδίκους τῶν ἐπαγόμενος ὄρκος ἐπὶ τοῦ θέματος τῆς ἀποφάσεως, ἀπορριπτομένων τῶν προτάσεων τῶν ἀντιδίκων τῶν.

Ὁ δὲ τῶν παρισταμένων ἐκ τῶν ἐφεισιβλήτων ν' ἀπορριφθῇ ἡ ἔφεσις τῶν ἀντιδίκων τῶν, ὡς καὶ ἡ ἀγωγὴ αὐτῶν, καθόσον στρέφεται κατ' αὐτῶν ὡς ἀκυρος, ἀπαράδεκτος, ἀδόκιμος καὶ ἀνυπόστατος, νὰ τεθῶσιν ἐκτὸς τῆς δίκης, ἰδίᾳ δὲ ὁ Πενταγῆς καὶ Ἰωάννης ἀδελφοὶ Κ. Φ. Κουσιπάζτοι, ἄλλως νὰ θεωρηθῇ, ὅτι οἱ ἀντίδικοι τῶν δὲν ἀπέδειξαν τὸ θέμα, ὃ ἐπιβλήθη εἰς αὐτοὺς διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 389 (1820) ἀποφάσεως τῶν ἐν Πάτραις ἐφετῶν καὶ καταδικασθῶσιν εἰς τὰ ἔξοδα καὶ τέλη.

Ἀκοῦσαν αὐτῶν ἀναπτυξάντων καὶ προφορικῶς τὰς προτάσεις τῶν ταύτας καὶ τοῦ Ἀντισαγγελέως. Ἰδὼν τὴν δικογραφίαν Σκεφθὲν κατὰ τὸν νόμον.

Ἐπειδὴ μετὰ τὴν ἀνάρεσιν τῆς ὑπ' ἀριθ. 265 τοῦ (1882) ἀποφάσεως τοῦ ἐν Πάτραις Ἐφετείου, δι' ἧς ἀπερρίφθη τὸ γον κεφάλαιον τῆς ἀπὸ 31 Ἰουλίου 1860 ἀγωγῆς, ἣν οἱ ἤδη ἐκκαλοῦντες ἤγειραν διὰ τῶν ἐπιτρόπων αὐτῶν ἐνώπιον τοῦ κατ' ἐργθέντος τριμελοῦς Πρωτοδικείου Ἀργοστολίου, εἶναι ἐκ νέου ἐξεταστέα ἡ μετὰ τῶν διαδίκων διαφορά, ἐφ' ὅσον εἰς τὸ κεφάλαιον τοῦτο τῆς ἀγωγῆς περιστρέφεται.

Ἐπειδὴ διὰ τῆς εἰρημένης ἀγωγῆς, ἣν οἱ ὑπὸ τῶν ἐπιτρόπων αὐτῶν ἀντιπροσωπεύομενοι κατὰ τὸν χρόνον τῆς ἐγέρσεως αὐτῆς ἐκκαλοῦντες ἤγειραν ὑπὸ τὴν ἰδιότητα κληρονόμων τῆς ἀποβιώσεως μητρὸς αὐτῶν Ἀντζουλέτας Καλλιγᾶ, ἐζήτησαν πρὸς τοῖς

ἄλλοις νὰ κηρυχθῇ ἄκυρος πᾶσα ἡ ὑπὸ τοῦ Ἀνδρέου Ἰγγλέση ὡς ἐντολοδόχου τοῦ ἐπισπεύδοντος δανεισταῦ Κοσμά Ἰγγλέση, κατὰ τὸν ἰσχύοντα τότε περὶ ἀναγκαστικῆς ἐκτελέσεως 19 νόμον τοῦ 10 Κρινοβουλίου τοῦ Ἰονίου Κράτους, προφώνησις τῶν δανειστῶν καὶ αἱ μετ' αὐτὴν ἐκτελεστικαὶ πράξεις καὶ ἰδίως ἡ κατακύρωσις καὶ τὰ ἐκδοθέντα ἐντάλματα κατοχῆς, δι' ὧν τὰ κατασχεθέντα ἀκίνητα τοῦ ὀφειλίου Γερασίου Καλλιγᾶ ἀφηρεθήσαν τῆς νομῆς αὐτοῦ, καὶ νὰ κηρυχθῶσι ταῦτα ὑπέγγυα εἰς τὴν προκείμεν ἁπαίτησιν τῆς Ἀντζουλέτας Καλλιγᾶ, ἥς εἶναι οἱ ἐκκαλοῦντες δικαιοῦχοι, ὡς κληρονόμοι αὐτῆς, ἐπὶ τῷ λόγῳ, ὅτι ἡ προφώνησις ἢ διάκλησις ἐγένετο διὰ κηρύξεως καὶ οὐχὶ διὰ κοινοποιήσεως εἰς εἰδικὸν ἐπίτροπον αὐτῶν ἐπὶ τούτῳ διοριζόμενον κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ προειρημένου νόμου.

Ἐπειδὴ, καθ' ἃ ὀρίζει τὸ ἄρθρον 1 τοῦ νόμου τούτου, ἡ παρὰ τοῦ ἐπισπεύδοντος πιστωτοῦ διάκλησις ἢ προφώνησις τῶν ἐχόντων προτέραν ἐγγραφὴν, ἢ προτέραν νόμιμον ὑποθήκην, ἢ προνόμιον πιστωτῶν, ἥτις ἀνάγκη νὰ προηγεῖται τῆς κατασχέσεως, γίνεται κατὰ κανόνα μὲν διὰ προσωπικῆς κοινοποιήσεως εἰς τοὺς παρόντας πιστωτάς, τοὺς ἔχοντας ἐγγεγραμμένην ὑποθήκην, ὡς καὶ εἰς τοὺς ἔχοντας προνόμιον ἢ νόμιμον ὑποθήκην ἄνευ ἐγγραφῆς, ἐὰν εἶναι γνωστοί, δι' ἀπλῆς δὲ κηρύξεως, γενομένης καθ' ὃν τρόπον ὀρίζει τὸ εἰρημένον ἄρθρον καὶ δι' ἐπιδόσεως εἰς τινὰς συγγενεῖς τοῦ πιστωτοῦ καὶ εἰς τὸν Εἰσαγγελέα, ὅταν πρόκειται περὶ ἀπόντων ἢ ἀγνώστων ἐχόντων προνόμιον ἢ νόμιμον ὑποθήκην ἄνευ ἐγγραφῆς.

Ἐπειδὴ, οὕτως ὀρίζοντες τοῦ νόμου, ὀρθῶς ἢ μὴ ἀναιρεθεῖσα προδικαστικὴ ὑπ' ἀριθ. 389 τοῦ (1880) ἀπόφασις τοῦ ἐν Πάτραις Ἐφετείου ὑπεχρέωσε τοὺς ἐκκαλοῦντας ν' ἀποδείξωσι διὰ μαρτύρων, ὅτι ὁ ἐπισπεύδων Κοσμάς Ἰγγλέσης, καθ' ὃν χρόνον προέβη διὰ τοῦ ἐντολοδόχου του εἰς τὴν προφώνησιν, ἐγίνωσκεν, ὅτι ἡ μήτηρ τῶν ἐκκαλοῦντων Καλλιγᾶ εἶχε νόμιμον ὑποθήκην ἐπὶ τῶν κατασχεθέντων ἐπιδίκων κτημάτων πρὸς ἐξασφάλισιν τῆς προκίως αὐτῆς, διότι μόνον ἐὰν ἐγίνωσκεν ἀληθῶς ὁ ἐπισπεύδων τὴν ὑπαρξίν τῆς νομίμου ταύτης ὑποθήκης ἤτο ὑπόχρεως νὰ κοινοποιήσῃ προσωπικῶς εἰς εἰδικὸν ἐπίτροπον αὐτῶν τὴν προφώνησιν, κατὰ τὴν ὀρθὴν ἐννοίαν τοῦ νόμου περὶ γνωστῶν πιστωτῶν, ἢτοι περὶ πιστωτῶν, ὧν ὁ ἐπισπεύδων γινώσκει τὸ προνόμιον ἢ τὴν νόμιμον ὑποθήκην.

Ἐπειδὴ αἱ προταθεῖσαι ὑπὸ τῶν ἐφεισιβλήτων ἐνώπιον τοῦ ἐσχητοῦ καὶ ἤδη ἐπαναλαμβάνομεναι ἐστάσεις περὶ ἀκυρότητος

τῆς γνωστοποιήσεως τῶν ἐξετασθέντων μαρτύρων τῆς ἀποδείξεως Νικολάου Γεωργοπούλου καὶ Ἀνδρ. Βαλσαμάκη, ὡς μὴ γνωστοποιηθέντων ὑπὸ τὸ ἀληθές ἢ κύριον αὐτῶν ἐπάγγελμα, εἶναι ἀνυπόστατοι, διότι οὐδόλως δύναται ἐντεῦθεν νὰ προκύψῃ εὐλογος ἀμφιβολία περὶ τῆς ταυτότητος τῶν μαρτύρων τούτων, ἣν τὰ λοιπὰ αὐτῶν χαρακτηριστικὰ ἀρκούντως ὀρίζουσιν.

Ἐπειδὴ ἐκ τῶν καταθέσεων τῶν μαρτύρων τῆς τε ἀποδείξεως καὶ ἀνταποδείξεως, ἐν συνόλῳ καὶ κατ' ἰδίαν ἐκτιμωμένων, οὐδαμῶς προέκυψε μετὰ τινος πιθανότητος, ὅτι ὁ ἐπισπεύσας τὴν ἀναγκαστικὴν ἐκτέλεσιν, ἥς ζητεῖται ἢ ἀκύρωσις, Κοσμάς Ἰγγλέσης ἐγίνωσκε τότε, ὅτι ἡ σύζυγος τοῦ ὀφειλέτου Γεράσιμου Καλλιγᾶ εἶχε λάβει προίκα, πρὸς ἐξασφάλισιν τῆς ὁποίας εἶχε νόμιμον ἄνευ ἐγγραφῆς ὑποθήκην, διότι ἄλλοι μὲν τῶν μαρτύρων οὐδὲν ὠρισμένον καὶ σαφὲς περὶ τούτου κατέθεσαν, ἄλλοι δὲ τούτων κατέθεσαν κατ' εἰκασίαν, ὅτι ὁ ἐπισπεύδων καὶ ὁ πληρεξούσιος αὐτοῦ Ἀνδρ. Ἰγγλέσης ὡς συγγενῆς τῆς συζύγου τοῦ ὀφειλέτου Καλλιγᾶ, δὲν ἠδύναντο νὰ ἀγνοῶσιν, ὅτι τὰ τέκνα αὐτοῦ εἶχον νόμιμον ὑποθήκην ἐπὶ τῶν ἐπιδίκων κτημάτων, ὁ δὲ μάρτυς τῆς ἀποδείξεως Ἀνδ. Βαλσαμάκης δι' ὅσων καταθέτει β.βαιοῖ μάλλον τὴν ἀγνοίαν τοῦ ἐπισπεύδοντος, ὅστις κατ' αὐτὸν παρεπονείτο, ὅτι εἶχεν ἐμπλέξει μὲ τὸν Γεράσιμον Καλλιγᾶν, διότι ἀνεφάνη ἀπροσδοκῆτως προῖξ, καὶ δὲν ἐγνώριζε τί νὰ κάμῃ, ὅπερ σημαίνει, ὅτι κατὰ τὸν χρόνον τῆς προφωνήσεως δὲν ἐγνώριζεν, ὅτι ὑφίστατο προῖξ καὶ ἐπομένως νόμιμος ὑποθήκη.

Ἐπειδὴ, ἀσθενῶν τεκμηρίων προκυπτόντων ἐκ τῆς διεξαχθείσης ἀποδείξεως ὑπὲρ τοῦ ἰσχυρισμοῦ τῶν ἐκκαλούντων, ὅτι ὁ ἐπισπεύδων Ἰγγλέσης ἐγίνωσκε, καθ' ὃν χρόνον προέβη εἰς τὴν πρόφωνήσιν, ὅτι οἱ ἐκκαλοῦντες εἶχον νόμιμον ὑποθήκην διὰ τὴν προίκα τῆς μητρὸς των ἐπὶ τῶν ἐπιδίκων κτημάτων, ἀνάγκη νὰ ἐπιβληθῇ εἰς τοὺς ἐφesiβλήτους ἀπαλλακτικὸς ὅρκος, ἀλλ' ἐπαγομένου ὁρκου ὑπὸ τῶν ἐκκαλούντων εἶναι ἐπιβλητέος οὗτος, ὡς προτιμώμενος κατὰ τὸν νόμον τοῦ δικαστικοῦ, ὡς παρέχων εὐρυτέραν ὑπεράσπισιν, καθ' ὃ δυνάμενος ν' ἀντεπαχθῇ.

Ἐπειδὴ ἡ τῶν ἐφesiβλήτων αἰτησις τοῦ νὰ τεθῶσιν ἐκτὸς τῆς δίκης οἱ Παναγῆς καὶ Ἰωάννης Κοσμετάτοι ἐπὶ τῇ λόγῳ, ὅτι ἡ ἐκ τοῦ πρὸς τὸν ὀφειλέτην Καλλιγᾶν δοθέντος δανείου πηγάζουσα ἀπάτησις, πρὸς ἐκτέλεσιν τῆς ὁποίας ἐγένετο ἡ προσβαλλομένη ὡς ἄκυρος διαδικασία, ἔλαχεν εἰς τὴν μερίδα τῶν τέκνων τοῦ Ἀνδρέου Κοσμετάτου καὶ τοῦ πατρὸς των Ἀνδρεοϊωάννου κατὰ τὴν γενομένην διανομὴν τῆς πατρικῆς τῶν γονέων αὐτῶν περιουσίας,

δὲν εἶναι βέβαιος, διότι κατὰ τὸ ἀρθρον 669 τῆς Ἰονίου Πολ. Δικονομίας, ὑπὸ τὸ κράτος τῆς ὁποίας ἐκοινοποιήθη ἡ ἐπίδικος ἀγωγὴ, καλῶς ἀπηυθύνθη κατὰ πάντων τῶν ἐφεισβλήτων, πιστωτῶν τοῦ κοινοῦ ὀφειλέτου Καλλιγᾶ καὶ κατὰ τὸν μὴ ἀμφισβητούμενον ἰσχυρισμὸν τῶν ἐκκαλούντων κατόχων τῶν πλειστηριασθέντων ἀκινήτων.

Διὰ ταῦτα,

Ἐπιβάλλει εἰς τοὺς ἐφεισβλήτους τὸν ἐξῆς ὅρκον καὶ ὁρίζει πρὸς δῆλωσιν ἀποδοχῆς ἢ ἀντεπαγωγῆς αὐτοῦ προθεσμίαν εἰκοσιν (20) ἡμερῶν, ἀρχομένην ἀπὸ τῆς κοινοποιήσεως τῆς παρούσης, πρὸς ὅσιν δὲ τὴν πρώτην δικάσιμον τοῦ τμήματος τούτου μετὰ τρεῖς (3) ἡμέρας ἀπὸ τῆς δηλώσεως.

Ὁ μὲν εἰδὼς καλλίστα τὰς εἰς τὴν ψευδορκίαν ἐπιβαλλομένας ποινάς, ὅτι ὁ ἐπισπεύδων Κοσμᾶς Ἰγγλέσης εἰς τὴν προφωνήσιν τῶν πιστῶτων τοῦ ὀφειλέτου αὐτοῦ Γερασίμου Καλλιγᾶ, ἤτοι τὴν 14 Φεβρουαρίου 1857 ἡγγόει, ὅτι οἱ ἐνάγοντες καὶ ἤδη ἐκκαλοῦντες, ὡς τέκνα καὶ κληρονόμοι τῆς ἀποβιώσασθαι μητρὸς των Ἀντζουλέτας Καλλιγᾶ, εἶχον δικαίωμα νομίμου ὑποθήκης ἀνευ ἐγγραφῆς πρὸς ἐξασφάλισιν τῆς προικὸς αὐτῆς ἐπὶ τῶν ἐν τῇ προφωνῇ ταύτῃ περιγραφομένων κτημάτων· οὕτως εἶη μοι ὁ Θεὸς βοηθὸς καὶ τὸ Ἱερόν Αὐτοῦ Εὐαγγέλιον·

Δοθέντος τοῦ ὅρκου.

Ἀπορρίπτει τὸ Γον κεφάλαιον τῆς ἀπὸ 31 Ἰουλίου 1860 ἀγωγῆς τῶν Μιχαὴλ Μπεκατώρου καὶ Νικολάου Ἰγγλέση ὡς ἐπιτρόπων τῶν ἐκκαλούντων τέκνων τοῦ Γερασίμου Καλλιγᾶ, περὶ ἀκυρώσεως τῆς ἐνεργηθείσης ὑπὸ τοῦ Κοσμᾶ Ἰγγλέση διὰ τοῦ πληρεξουσίου αὐτοῦ Ἀνδρέου Ἰγγλέση προφωνήσεως καὶ τῆς μετ' αὐτὴν διαδικασίας τῆς ἐκτελέσεως καὶ

Ἐπιβάλλει εἰς τοὺς ἐκκαλοῦντας τὰ ἐξ ὁδᾶ ἀμφοτέρων τῶν βεθμῶν, μετριάζόμενα εἰς δραχ. ἑκατὸν ἐξήκοντα (160) καὶ τὰ τέλη.

Μὴ δοθέντος τοῦ ὅρκου :

Ἐπιφυλάσσεται ὃ ἀποφάσισι.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις τῇ ἐννάτῃ (9) Ἰουνίου 1898. Ἐδημοσιεύθη δ' αὐτόθι ἐκτάκτως τῇ εἰκοστῇ τρίτῃ (23) Ἰουνίου 1898.

Ὁ Ἀντιπρόεδρος
Μιχ. Διγενῆς

Ὁ Ὑπογραμματεὺς
Π. Βαρουζάκης

Ἀριθ. 152

Τὸ Δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου

Τμήμα Β'.

Συγκείμενον ἐκ τῶν Δικαστῶν Μιχ. Διγενῆ, Ἀντιπροέδρου, (κωλυομένου τοῦ προέδρου) Ἀναστ. Μανδραπήλια, Ἰωάν. Δουβουινιώτου, Στ. Ἀνδροπούλου, Β. Παπαδοπούλου, Β. Ροντήρη, Εἰσηγητοῦ, καὶ Ἰωάν. Τσατσοῦ παρόντων τοῦ τε Ἀντεισαγγελέως Κ. Μανιάκη καὶ τοῦ Ὑπογραμματέως Π. Βαρουζάκη.

Συνεδριάσαν δημοσίᾳ ἐν τῷ ἀκρατηρίῳ τοῦ καταστήματος αὐτοῦ τῇ ἐνάτῃ Μαΐου 1898, ἵνα δικάσῃ ἐπὶ τῆς ἐξῆς ὑποθέσεως μετὰξὺ

Τοῦ ἐκκαλοῦντος καὶ ἐφεισιβλήτου Δήμου Ἑρμουπόλεως, ἐκπροσωπούμενου ὑπὸ τοῦ Δημάρχου αὐτοῦ Δημητρίου Βαφειοδάκη, κατοίκου Ἑρμουπόλεως, παρασταθέντος διὰ τοῦ πληρεξουσίου του Ἠλία Παταμιάνου, δικηγόρου, καὶ

Τῶν ἐφεισιβλήτων καὶ ἐκκαλούντων 1) Μιχαὴλ Μιχαηλίδου, 2) Σοφοκλῆους Μιχαηλίδου, 3) Θεοδώρου Μιχαηλίδου καὶ 4) Παλυξένης Μιχαηλίδου, συζύγου Δ. Λουζίδου, κατοικῶν Κύπρου, τέκνων καὶ κληρονόμων τῆς ἀποθιωσάσης Εὐανθίας χήρας Γ. Μιχαηλίδου, θυγατρὸς Θ. Πλατανίδου, ἐνεργούσης δι' ἑαυτὴν καὶ ὡς ἐκδοχέως τῶν δικαιωμάτων τῆς μητρὸς τῆς Θεοδώρας, παρασταθέντων διὰ τῶν πληρεξουσίων των Σίμου Μπαλάνου καὶ Ἰωάν. Μοσχονησίου, δικηγόρων.

Ἡ Εὐανθία Γ. Μιχαηλίδου καὶ ἡ Μαργίτσα Π. Λοκιαρδοπούλου ἀδελφαὶ καὶ θυγατέρες Θ. Πλατανίτου, ὡς κληρονόμοι τῆς μητρὸς των Θεοδώρας Πλατανίτου διὰ τῆς ἀπὸ 5 Νοεμβρίου 1857 ἐνώπιον τοῦ Πρωτοδικείου Σύρου ἀγωγῆς των κατὰ τοῦ Δήμου Ἑρμουπόλεως ἐξέθησαν, ὅτι 1) ὁλόκληρον τὸ γήπεδον, ἐφ' οὗ ὠκοδόμηται ὁ ἐν Σύρῳ Ἱερὸς Ναὸς τῆς Κοιμήσεως 2) ἓν μέρος τοῦ Νοσοκομείου 3) τὸ ὀπισθεν τοῦ Κωδωνοστασίου οἰκόπεδον μέχρι τοῦ καφενείου τοῦ Πύργου, 4) τὰ οἰκόπεδα ἐφ' ὧν εἰσὶν ἐκτισμένοι οἱ τέσσαρες οἰκίσκοι ἐν τῷ περιβόλῳ τοῦ Ναοῦ καὶ 5) τὸ οἰκόπεδον τοῦ προαυλίου τῆς Ἐκκλησίας ἀπὸ τῆς μιᾶς μέχρι τῆς ἄλλης ὁδοῦ, ἅπαντα ταῦτα ἱκανῆς ἐκτάσεως ὄντα, καθ' ἃ ἐν τῇ ἀγωγῇ περιγράφονται ὅρια, κατέλαβε καὶ κατέχει ἄνευ οὐδενὸς δικαιώματος ὁ ἐναγόμενος Δῆμος ἀπὸ τοῦ ἔτους 1832· ὅτι τὰ οἰκόπεδα ταῦτα, ἀνήκοντα εἰς τὸν πατέρα τῶν ἐναγουσῶν Θεοδ. Πλατανίτην, ὅστις ἠγόρασεν αὐτὰ ἀπὸ τούτων πρῶτην ἰδιοκτητῆς ἐνοπιῶν Φραγκίσκον καὶ Ἀννέζαν Ρούσσου Κλαδᾶ, ἀπὸ τῶν Ἰωάν.

Ρούσσου Κλαδαν και την Αννέζαν Βαμβακάρη, ως προκύπτει εκ του υπ' αριθ. 453 (1838) πωλητηρίου του Συμβολαιογράφου-τος Ειρηνοδίκου Σύρου Α. Ρανουάρδου, μετεβιβάσθησαν εις αυτούς κληρονομικῷ δικαιώματι· ὅτι ὁ εἰρημένος δῆμος χωρὶς νὰ ἔχη ἐπ' αὐτῶν δικαίωμα τι, διὰ τῆς βίας κατέλαβε καὶ κατέχει ἀπὸ τοῦ 1832 νεμόμενος αὐτὰ· ὅτι εἶναι ὑπόχρεως νὰ παραχωρήσῃ εἰς αὐτὰς τὰ οἰκόπεδα ταῦτα ἢ νὰ τὰς ἀποζημιώσῃ μὲ δρ. 20 καθ' ἑκαστον μέτρον, ἢ κατ' ἐκτίμησιν πραγματοποιημένων, ὡς ἐπίσης καὶ διὰ τὴν στέρησιν τῶν ὠφελειῶν μὲ Δρ. 1000 κατ' ἔτος ἢ κατ' ἐκτίμησιν ὡσαύτως πραγματοποιημένων· ὅτι τὰ δύο τρίτα τῶν οἰκοπέδων τούτων ἀνήκουσιν τῇ Εὐανθίᾳ δι' ἑαυτὴν καὶ ὡς δικαιω-παρόχῳ παντὸς δικαιώματος, τὸ ὅποσον ἔχει ἡ μήτηρ αὐτῆς Θεο-δώρα ὡς ἄπορος καὶ ἄπροικος χήρα ἐπὶ τῆς περιουσίας τοῦ πατρός της, τὸ δὲ ἐν τρίτον εἰς τὴν Μαργίτσαν Λοκιαρδοπούλου· καὶ ἡ τήσαντο νὰ ὑποχρεωθῇ ὁ ἐναγόμενος Δῆμος 1) νὰ παραχωρήσῃ αὐταῖς τὰ ἀνωτέρω οἰκόπεδα ἐκτὸς τῶν τριῶν οἰκίσκων, ἢ νὰ ἀποζημιώσῃ αὐτὰς πρὸς Δ. 20 τὸ μέτρον ἢ κατ' ἐκτίμησιν πραγματοποιημένων καὶ νὰ πληρώσῃ εἰς αὐτὰς δραχ. 25 000 λόγῳ ἀποζημιώσεως διὰ τοὺς καρπούς αὐτῶν ἢ κατ' ἐκτίμησιν πραγ-ματογνωμῶν, καὶ ταύτας ἐντόκως ἀπὸ τῆς ἀγωγῆς μέχρι ἐξο-φλήσεως, διατασσομένης τῆς προσωρινῆς ἐκτελέσεως τῆς ἐκδοθησο-μένης ἀποφάσεως.

Συζητήσεως γενομένης, τὸ Πρωτοδικεῖον διὰ τῆς υπ' αριθ. 118 (1858) ἀποφάσεως ὑπεχρέωσε τὰς ἐναγοῦσας ν' ἀποδείξωσι καὶ διὰ μαρτύρων, ὅτι τὴν 23 Αὐγούστου 1838 ἢ καὶ μετὰ ταῦτα καὶ πότε παρεδόθη εἰς τὸν πατέρα των Θ. Πλατανίτην ἡ κατοχὴ τῶν ἐπιδίκων γηπέδων παρὰ τῶν πωλητῶν του, ἢ πῶς ἄλλως ἔλα-βεν ὁ πατήρ των οὗτος τὴν κατοχὴν τῶν γηπέδων καὶ κατὰ ποίαν ἐποχὴν. Τὴν ἀπόφασιν ταύτην ἐπὶ τῇ ἐφέσει ἀμφοτέρων τῶν δια-δίκων μετερρύθμισε τὸ Ἐφετεῖον Ἀθηνῶν καὶ ἀπέριψε τὴν ἀγωγὴν διὰ τῆς υπ' αριθ. 17.847 (1860) ἀποφάσεως. Ἀλλὰ τὴν ἀπό-φασιν ταύτην τοῦ Ἐφετείου ἐπὶ τῇ αἰτήσει τῶν ἐναγουσῶν ὁ Ἀ-ρειος Πάγος διὰ τῆς υπ' αριθ. 314 (1861) ἀποφάσεως ἀνῆρσε μόνον ὡς πρὸς τὰ ὑπὸ στοιχεῖα α, β, καὶ γ, τῆς ἀγωγῆς, ἥτοι 1) τὸ μέρος τοῦ οἰκοπέδου τοῦ νοσοκομείου, 2) τὸ ὅπισθεν τοῦ κω-δωνοστασίου οἰκόπεδον μέχρι τοῦ καφφενείου Πύργου καὶ 3) καὶ τὸν ἕνα ἐκ τῶν 4 οἰκίσκων καὶ παρέπεμψε τὴν ὑπόθεσιν πρὸς νέαν συζήτησιν ἐνώπιον τοῦ Ἐφετείου Ναυπλίου. Συζητήσεως δὲ γενο-μένης, τὸ Ἐφετεῖον Ναυπλίου ἐξέδοτο τὰς ἐξῆς ἀποφάσεις· 1) τὴν υπ' αριθ. 849 (1877), δι' ἧς διέταξε προσαγωγὴν ἐγγράφων, 2)

τὴν ὑπ' ἀριθ. 608 (1879) δι' ἧς ὑπεχρέωσε τὴν ἐνάγουσαν Εὐαν-
 θίαν Μιχαηλίδου ν' ἀποδείξῃ καὶ διὰ μαρτύρων, ὅτι τὰ ἔγγραφα,
 ἅτινα διὰ τῆς 849 ἀποφάσεως ὑπεχρεώθη νὰ παραγγάγῃ, ἀπω-
 λίσθησαν κατὰ τὰς ἐνώπιον τοῦ Ἐφετείου Ἀθηνῶν καὶ τοῦ Ἀρείου
 Πάγου συζητήσεις, τεθέντα κατὰ τὸν χωρισμὸν τῶν δικογραφιδῶν
 ἐν τῇ δικογραφίᾳ τοῦ ἐναγομένου καὶ οὕτω περιελθόντα εἰς τὴν κα-
 τοχὴν αὐτοῦ, 3) τὴν ὑπ' ἀριθ. 466 (1880), δι' ἧς ὑπεχρέωσε τὴν
 ἐνάγουσαν ν' ἀποδείξῃ καὶ διὰ μαρτύρων, ὅτι τὰ ἐπιδοτήρια, ἐξ
 ὧν ἀπέδεικνύετο ἡ ἐπιδοσις τῆς αἰτήσεως θεραπείας πρὸς τὸν Νο-
 μάρχην Κυκλάδων καὶ πρὸς τὸν Δήμαρχον Ἐρμουπόλεως, εἶχον
 συνταχθῇ κατὰ τοὺς νομίμους τύπους, ὡς περιγράφονται ἀκριβῶς
 τὰ ἐπιδοθέντα, 4) τὴν ὑπ' ἀριθ. 147 (1881), δι' ἧς ἐπέβαλε τῷ
 ἐναγομένῳ Δήμῳ ἀποδείξεις, ἂν τὰ διεκδικούμενα γῆπεδα περιέ-
 χονται ἐντὸς τοῦ οἰκοπέδου, ὅπερ ἡγοράσθη παρὰ τοῦ πατρὸς τῆς
 ἐναγούσης Θ. Πλατανίτου, πῶς, πότε καὶ παρὰ τίνος καὶ πρὸς
 ποῖον σκοπὸν ἐκτίσθη ἕκαστος τῶν 4 οἰκίσκων, ἂν τὸ κωδωνοστά-
 σιον τοῦ ναοῦ ἡγέρθη συγχρόνως μετ' αὐτοῦ, ἂν χρησιμοποιεῖται τὸ
 κωδωνοστάσιον καὶ ὁ ναὸς ἄνευ τῆς αὐλῆς καὶ τίνα χρησιμότητα
 ἔχουσι πρὸς τὸν ναὸν ὅλα τὰ περὶ αὐτοῦ κενὰ ἔδάφη κλπ. διέ-
 ταξε πραγματοποιησύνην καὶ διώρισε πραγματοποιήσας πρὸς
 σύνταξιν σχεδιαγράμματος καὶ ἐκθέσεως, ἐξ ὧν νὰ προκύπτῃ α) ἡ
 ἔκτασις τοῦ γηπέδου, β) τὰ ἐντὸς τοῦ γηπέδου τούτου ὑπαρ-
 χοντα οἰκοδομήματα καὶ τίνα εἰσὶ, ταῦτα, γ) πόσον ἔδαφος
 κατέχει ὁ ναὸς δ) πόσον ἔδαφος κατέχει ἕκαστος τῶν λοι-
 πῶν οἰκοδομημάτων, ἰδίως δὲ ὁ διεκδικούμενος οἰκίσκος, ε)
 ποῖαν ἔκτασιν ἔχουσι τὰ κενὰ ἔδάφη καὶ τίς ἡ χρησιμότης
 αὐτῶν, ὑπεχρέωσε δὲ τὸν αὐτὸν ἐναγόμενον εἰς παραγγα-
 γὴν ἐγγράφων, 5) τὴν ὑπ' ἀριθ. 119 (1882), δι' ἧς ἀπέρριψε
 τὴν ἀγωγὴν, ὅσον ἀφορᾷ τὰ κενὰ ἔδάφη, ὑπεχρέωσε τοὺς διαδί-
 κους ν' ἀποδείξωσιν ἢ μὲν ἐνάγουσα, ὅτι ὁ ἐπίδικος χώρος παρε-
 δόθη εἰς τὸν πατέρα αὐτῆς, πότε, καὶ ποίας πράξεις διακατοχῆς
 ἐνήργησεν ἐπ' αὐτοῦ, ὁ δὲ ἐναγόμενος κατὰ τί τὰ κενὰ ἔδάφη
 ἐχρησίμευσαν εἰς τὸν ναὸν πρὸ τοῦ 1835 καὶ διέταξε συμπληρωτι-
 κὴν πραγματοποιησύνην περὶ τῆς ἐκτάσεως, ἣν κατέχει τὸ νοσο-
 κομεῖον καὶ τὰ πρὸς τὸ ἀνατολικὸν μέρος τοῦ ναοῦ κενὰ ἔδάφη
 καὶ κατὰ τί χρησιμεύουσι ταῦτα εἰς τὸν ναὸν καὶ κατὰ πόσον πρὸ
 τοῦ 1835 ἠδύναντο νὰ χρησιμεύσωσιν ὡς ἀπολύτως ἀναγκαῖον προ-
 αὐλίον εἰς τὸν ναὸν κλπ. 6) τὴν ὑπ' ἀριθ. 191 (1882) δι' ἧς δι-
 ωρίσθησαν καὶ ἄλλοι εἰσηγηταὶ ἐκτὸς τῆς Σύρου πρὸς ἐξέτασιν

μαρτύρων, 7) τὴν ὑπ' ἀριθ. 54 (1883), ἣτις ἐπέβαλε τῇ ἐναγωγῇ ὄρκον ἀναπληρωτικόν, ὅτι εἰς τὸν πατέρα τῆς Θ. Πλατανίτην παραδόθησαν τὰ περὶ ὧν τὸ ὑπ' ἀριθ. 453 (1838) συμβόλαιον τοῦ Συμβολαιογράφου τος Εἰσηνοδίκου Ρενουάρδου γήπεδα, ὅστις ἐνήργησε πράξεις διακατοχῆς ἐπ' αὐτῶν, καὶ διέταξε πραγματογνωμοσύνην, περὶ τῆς ἐκτάσεως, τῶν ὁρίων καὶ τῶν ἐναπολειπομένων ἐπιδίκων τεμαχίων οἰκοπέδων, 8) τὴν ὑπ' ἀριθ. 356 (1883), δι' ἣς ἀπέριψε τὴν περὶ ἀνακλήσεως τῶν προεκδοθεισῶν ἀποφάσεων αἰτήσιν τοῦ Δήμου, 9) τὴν ὑπ' ἀριθ. 881 (1883) ἐρήμην τοῦ ἐναγομένου Δήμου καὶ 10) τὴν ὑπ' ἀριθ. 974 (1883) δι' ἣς ἀπέριψε τὴν ἀγωγὴν ὡς ἀπαράδεκτον, ἐφ' ὅσον δι' αὐτῆς διεκδικεῖται ἐν μέρος τοῦ οἰκοπέδου τοῦ Νοσοκομείου, ἐδέχθη τὴν ἀγωγὴν ὡς πρὸς τὸν ἐν τῇ ἀγωγῇ ἀναφερόμενον χῶρον ὅπισθεν τοῦ κωδωνοστασίου καὶ ὡς πρὸς τὸν τέταρτον οἰκίσκον, καὶ ὑπεχρέωσε τὸν ἐναγόμενον Δήμον νὰ παραχωρήσῃ τῇ ἐναγωγῇ Εὐανθία Μιχαηλίδου 1) τὰ 2)3 ἀδικιρέτως τῶν ἐν τῷ ἀπὸ 7 'Ιουνίου 1883 σχεδιαγράμματι τῶν πραγματοποιησάντων Γ. 'Ισιγώνη, Δ. Λένκα καὶ Π. Γεωργίου ἀναφερομένων τεμαχίων ὑπὸ τὸν τίτλον «Κατάστημα Βουώνη» ἐκ μέτρων 106 50)00 καὶ τὸ ὑπὸ στοιχ. η', θ', ι', κ', ξ' καὶ ο', ἀποτελούμενον ἐκ μέτρων τετραγ. 15,98)00, ἥτοι τὰ 2)3 τῶν, ὡς εἴρηται, μέτρων τῶν ρηθέντων τεμαχίων, ἥτοι τὰ 2)3 τοῦ ἐν ὅλῳ μέτρων 122 καὶ 42)00, — 2) τὰ 2)3 τοῦ τεμαχίου ὑπὸ στοιχεῖα Η' Θ' Σ' ἐν τῷ ρηθέντι σχεδιαγράμματι ἐκ μέτρων τετραγωνικῶν 48.40)00, ἥτοι τὰ 2)3 τῶν μέτρων τούτων τοῦ ρηθέντος τεμαχίου καὶ διέταξε τὴν ἐπ' αὐτῶν ἐγκατάστασιν τῆς παρούσης Εὐανθίας Μιχαηλίδου, διέταξε τὴν εἰς τὸ ἔρχεον τοῦ ρηθέντος Ἐφετείου Ναυπλίου, κατάρθαι τοῦ ὡς ἄνω σχεδιαγράμματος καὶ ὑπεχρέωσε τὴν ἐνάγουσαν ν' ἀποδείξῃ καὶ διὰ μαρτύρων, ὅτι ἀπὸ τοῦ 1842 καὶ ἐντεῦθεν ἐγίνωσκεν ὁ Δήμος, ὅτι τὰ ἐπιδίκαι ἀνήκον εἰς αὐτὴν καὶ ἐν γνώσει οὗτος τῶν ξένων δικαιωμάτων τὰ κατέλαβε.

Ἀπασῶν τῶν ἄνωτερω ἀποφάσεων τοῦ Ἐφετείου Ναυπλίου τὴν ἀναίρεσιν ῥητήσατο ὁ ἐναγόμενος Δήμος, ὁ δὲ Ἄρειος Πάγος διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 37 (1892) ἀποφάσεως, ἀνήρρεσε τὴν τελευταίαν ἐξ αὐτῶν (974) καὶ παρέπεμψε τὴν ὑπόθεσιν πρὸς νέαν συζήτησιν εἰς τὸ Β'. τμήμα αὐτοῦ.

Συζητήσεως δὲ γενομένης τὸ Β' τοῦτο τμήμα ἐξέδοτο τὴν ὑπ' ἀριθ. 279 (1893) ἀπόφασιν, δι' ἣς διέταξε τὴν προσαγωγὴν τῶν ἐν τῷ σκεπτικῷ αὐτῆς μνημονευομένων ἐγγράφων.

Μετὰ τὴν ἐκδοσιν τῆς ἀποφάσεως ταύτης αἱ ἐν ἀρχῇ τῆς πα-

ρούσης ἀναφερόμενοι ἐκκαλοῖντες διὰ τῆς ἀπὸ 10 Δεκεμβρίου 1897 ἐνώπιον τοῦ Β'. τμήματος τοῦ Ἀρείου Πάγου κλήσεως τῶν κατὰ τοῦ Δήμου Ἑρμοπολέως ἐξέθηκαν, ὅτι μετὰ τὴν ἐκδοσιν τῆς ὡς ἀνωτέρω ὑπ' ἀριθ. 279 (1893) ἀποφάσεως, ἡ μήτηρ αὐτῶν Εὐανθία χήρα Γ. Μιχαηλίδου ἐπεβίωσε καὶ ἐκληρονομήθη παρ' αὐτῶν, ὡς ἐκ τοῦ θανάτου δ' αὐτῆς ἐπῆλθε βιαία διακοπὴ τῆς δίκης καὶ δέον νὰ ἐπαναληφθῇ αὕτη καὶ δηλώσαντες, ὅτι ἐπαναλαμβάνουσιν ἐκουσίως τὴν δίκην, ἐκάλεσαν τὸν ἐφεσιβλήτον Δῆμον εἰς περαιτέρω τῆς ὑποθέσεως συζήτησιν, καὶ ᾗτησαντο τὴν παραδοχὴν τῆς ἀγωγῆς τῶν.

Ἐπομένως καὶ μετὰ τὴν νόμιμον προδικασίαν εἰσῆχθῇ ἡ προκειμένη ὑπόθεσις εἰς τὸ ἀκροατήριον τοῦ Δικαστηρίου τούτου πρὸς συζήτησιν κατὰ τὴν ἐν ἀρχῇ τῆς παρούσης ἀναφερομένην συνεδρίασιν, καθ' ἣν παραστάντες οἱ πληρεξούσιοι τῶν διαδίκων, ᾗτησαντο διὰ τῶν ἀναγνωσθεισῶν ἐγγράφων προτάσεών των, ὁ μὲν τοῦ ἐκκαλοῦντος καὶ ἐφεσιβλήτου Δήμου τὴν ἀπόρριψιν τῆς ἐφέως καὶ τῆς ἀγωγῆς, ὡς καὶ πάσης προτάσεως, αἰτήσεως, ἐνστάσεως καὶ ἰσχυρισμῶν τῶν ἀντιδίκων του, ὡς καὶ τῶν κατὰ τῶν μαρτύρων τοῦ Δήμου ἐνστάσεων αὐτῶν, τὴν παραδοχὴν τῶν ἐνστάσεων του κατὰ τῶν μαρτύρων τῶν ἀντιδίκων του καὶ τὴν καταδίκην αὐτῶν εἰς τὰ ἐξοδα καὶ τέλη.

Ὁ δὲ τῶν ἐφεσιβλήτων καὶ ἐκκαλοῦντων τὴν παραδοχὴν τῆς ἐφέσεως καὶ τῆς ἀγωγῆς τῶν, τὴν ἀπόρριψιν πάσης ἐνστάσεως ἢ προτάσεως, ὡς καὶ τῆς ἐφέσεως τοῦ ἀντιδίκου τῶν Δήμου καὶ τὴν καταδίκην αὐτοῦ εἰς τὰ ἐξοδα καὶ τέλη.

Ἀκούσαν αὐτῶν ἀναπτυσσάντων καὶ προφορικῶς τὰς προτάσεις των αὐτάς· καὶ τοῦ Ἀντισαγγελέως· Ἰδὼν τὴν δικογραφίαν· Σκεφθὲν κατὰ τὸν νόμον.

Ἐπειδὴ τὰ τέκνα τῆς ἐναγοῦσης Εὐανθίας Γ. Μιχαηλίδου, Μιχαήλ, Σοφοκλῆς, Θεόδωρος καὶ Πολυξένη Γ. Μιχαηλίδου ἐδήλωσαν πρὶ ἐναγομένῳ Δήμῳ Ἑρμοπολέως διὰ τῆς ἀπὸ 10 Δεκεμβρίου 1897 δηλώσεώς των, ὅτι ἀποθανοῦσα ἡ μήτηρ των, αὕτη ἐκληρονομήθη ὑπ' αὐτῶν καὶ ὅτι ἐπαναλαμβάνουσιν ἐκουσίως τὴν δίκην, καλέσαντες τὸν ἐναγόμενον εἰς περαιτέρω συζήτησιν· ὁ δὲ ἰσχυρισμὸς τούτου, ὅτι δὲν συνομολογεῖ τὰ ἐν τῇ δηλώσει καὶ πρέπει νὰ ἀποδείξουν οἱ ἀντίδικοι, ὅτι αὐτοὶ εἶνε οἱ μόνοι κληρονόμοι τῆς ἐναγοῦσης, εἶνε ἀπορριπτέος ὡς ἀόριστος, διότι ἔδει ν' ἀμφισβητήσῃ ρητῶς ὅτι οὗτοι εἶνε τέκνα τῆς ἐναγοῦσης, κληρονομοῦντες αὐτὴν ἐνεκα τούτου καὶ μόνοι, καὶ νὰ ὀρίσῃ καὶ τοὺς ἄλλους κληρονόμους, εἰν τυχὸν ὑπάρχουσι τοιοῦτοι.

Ἐπειδὴ, καθὰ ἐκτίθηται τὸ δικαστήριον ἐν τῇ προηγουμένῃ ὑπ' ἀριθ. 279 τοῦ 1893 ἔτους (σκέψ. 1—4) ἀποφασεῖ του, εἰς τὴν καὶ νῦν ἀναφέρεται, ἐκ τῆς ὅλης δίκης ἔμεινεν ὑπὸ ἐξέτασιν καὶ ἀπόφασιν ἡ ἀγωγὴ μόνον 1) διὰ τὸ ὅπισθεν τοῦ κωδωνοστασίου οἰκόπεδον μέχρι τοῦ καφφενείου τοῦ Πύργου καὶ 2) διὰ τὸν ἕνα ἐκ τῶν τεσσάρων οἰκίσκων, ἀπορριφθεῖσα διὰ τὰ λοιπὰ, ἀπαρτιζουσι δὲ ταῦτα, κατὰ τὴν ἀπὸ 7 Ἰουνίου 1883 ἔκθεσιν τῶν ἐπὶ τοῦ θέματος τῆς ὑπ' ἀριθ. 54 (1893) μὴ ἀναιρεθείσης ἀποφάσεως τῶν ἐν Ναυπλίῳ Ἐφετῶν ἐνεργησάντων πραγματογνωμόνων Ι. Ἰσιγάνη, Δ. Αἰέκα καὶ Π. Γεωργίου καὶ τὸ προσηρητῆμενον αὐτῇ σχετικὸν σχεδιαγράμμα τῶν τῆς αὐτῆς χρονολογίας, τὸ εἰς τὸ ἀρχεῖον τοῦ ἐν Ναυπλίῳ Ἐφετείου κατατεθειμένον, τὸ μὲν πρῶτον (τὸ ὅπισθεν τοῦ κωδωνοστασίου οἰκόπεδον μέχρι τοῦ καφφενείου τοῦ Πύργου) ὅλη ἡ ἀποθήκη τῆς ἐκκλησίας, νῦν κατὰστημα Βρυῶν, εἰδικῶς ἐν τῷ σχεδιαγράμματι ὀριζόμενον, ἐκ μέτρων τετραγωνικῶν 106. 50)00 καὶ ὁ ὑπὸ τὰ στοιχεῖα η', θ', ι', κ', ξ', ο' ἄστεγος χῶρος ἐκ μέτρων τετραγωνικῶν 15, 98)00 ἐν ὅλῳ ἐκ μέτρων τετραγωνικῶν 122, 48)00, τὸ δὲ δεύτερον (τὸν τέταρτον οἰκίσκον) οἱ νῦν τρεῖς ὑπὸ τὰ στοιχεῖα Η', Θ', Ι', ὀλοκλήρου τοῦ γηπέδου αὐτῶν συνισταμένου εἰς μέτρα τετραγωνικὰ 48 καὶ 40)00, ὥστε εἰς τὰ δύο ταῦτα κτήματα καὶ μόνον περιοριστέα ἡ ἔρευνα καὶ ἀπόφασις τοῦ δικαστηρίου, ἅτινα ἠγόρασεν ὁ προκτῆτωρ τῆς ἐναγούσης Θ. Πλατανίτης κατὰ πλήρη κυριότητα δυνάμει τοῦ ὑπ' ἀριθ. 153 τοῦ 1838 ἔτους συμβολαίου τοῦ ἐν Σύρῳ Εἰρηνοδίκου Α. Ρενουάρδου, καὶ παρέλαθεν εἰς τὴν κατοχὴν του τότε, καθ' ἣ ἐκτίθεται ἐν ταῖς μὴ ἀναιρεθείσαις ἀποφάσεσι τῶν ἐν Ναυπλίῳ Ἐφετῶν, εἰς ἃς καὶ τὸ Δικαστήριον τοῦτο ἀναφέρεται, οὐδένα λόγον ὀρθὸν καὶ νόμιμον εἰς ἀνέκλησιν αὐτῶν εὑρίσκον.

Ἐπειδὴ πᾶσαι αἱ διὰ τῶν μὴ ἀναιρεθεισῶν ἀποφάσεων τῶν ἐν Ναυπλίῳ Ἐφετῶν ἀποφασισθεῖσαι ἐνστάσεις, προτάσεις καὶ αἰτήσεις τῶν διαδίκων καλῶς ἀπεφασίσθησαν δια τοὺς ἐν αὐτοῖς ἐκτιθεμένους λόγους, εἰς οὓς καὶ τὸ Δικαστήριον τοῦτο ἀναφέρεται, οὐδένα λόγον ὀρθὸν καὶ νόμιμον εἰς ἀνέκλησιν αὐτῶν καὶ ἐναντίαν ἀπόφασιν εὑρίσκον. Διὸ ἐπαναλαμβάνόμεναι καὶ πάλιν εἶνε ἀπορριπτέαι.

Ἐπειδὴ ὁ ἐναγόμενος ἰσχυρίζεται, ὅτι τὰ ἐν τῇ ἀγωγῇ σημειούμενα ἀκίνητα, ἐν οἷς καὶ τὰ ἐπιδίκα μείναντα, εἶνε ἐκκλησιαστικά, ἀνήκοντα εἰς τὸν ἐν τῇ ἀγωγῇ μνημονευόμενον ναὸν, ἀγοράσαντα παρὰ τε τοῦ πατρὸς τῆς ἐναγούσης Θ. Πλατανίτου καὶ παρ' ἄλλων, χωρὶς νὰ γίνηται διακρίσις περὶ τῶν ἐπιδίκων παρὰ τίνος,

κατέχοντα ὡς ἐκκλησιαστικὰ ἀπὸ πολλῶν ἐτῶν πρὸ τῆς ἀγωγῆς κυρίου· τοῦτο ἰσχυρίσθη καὶ πρωτοδικῶς, ὡς προκύβηκεν τῶν ἐν ἀντιγράφῳ νομίμως κεκυρωμένων καὶ μὴ ἀμφισβητούμενων κατὰ τὸ ἀκριβὲς τῆς ἀντιγραφῆς ὑποβληθεισῶν προτάσεων μνημονευομένων ἐν τῇ πρωτοδικῇ ἀποφάσει ὑπὸ τὴν αὐτοχρονολογίαν· ὥστε εἶναι ἐξεταστής ὁ ἰσχυρισμός.

Ἐπειδὴ κατὰ νόμον (Ἀρμ. Β' α' 33, Βασ. ἐλ. γ' 7. Νεαρὰ κεφ. 5') τὰ ἐκκλησιαστικὰ κτήματα, ὡς ἐκ μόνης τῆς ιδιότητος αὐτῆς καὶ ἀνεξαρτήτως τῆς ἰδιαιτέρας χρησιμότητος αὐτῆς, μόνον διὰ τεσσαράκονταετοῦς χρήσεως δεσπόζοντα, ἐξαιρουμένου τῆς τακτικῆς χρησικτησίας· ὥστε ἀμφισβητούντων τῶν ἐκ τῶν ἐκκλησιῶν τὴν διανοίαν κυρίου κατοχὴν τῶν ἐπιδικίων ὑπὸ τῆς ἐκκλησίας, ὁφείλει ὁ ἐναγόμενος ν' ἀποδείξῃ αὐτὴν καὶ διὰ μαρτύρων καὶ τῶν ἀνέφικτον τοῦ τῶν ἐγγράφων μέσου, ὁριζομένου ἀκριβοῦς χρόνου καὶ τοῦ τρόπου τῆς ἐνάρξεως τῆς κατοχῆς τῶν ἐπιδικίων καὶ τῶν προσώπων, παρ' ὧν λαβοῦσα, κατέχει ἑκτοτε· ὁ δὲ διορισμός τοῦ χρόνου, ἀφ' οὗ ἤρξατο ἡ κατοχὴ, δύναται νὰ χρησιμεύσῃ καὶ εἰς τὰς περὶ παραγραφῆς τῆς ἀγωγῆς ἰστάσεις. Μέχρι τῆς προσαγωγῆς τῆς ἀποδείξεως αὐτῆς ἀναβλητέα ἐστὶν ἡ ὁριστικὴ ἀπόφασις.

Διὰ ταῦτα

Ἰδὼν καὶ τᾶριθρ. 244, 248 ἐπ. Πολ. Δικονομίας.

Ἀπορρίπτει τὴν κατὰ τῆς ἐκουσίας ἐπαναλήψεως τῆς δίκης ἐν τῇ αὐτῇ ἐκκλησίᾳ τοῦ ἐναγομένου.

Ἀναφερόμενον εἰς τὰς μὴ ἀναιρεθείσας ἀποφάσεις τῶν ἐν Ναυπλίου ἐκκλησιῶν καὶ εἰς τὴν ὑπ' ἀριθ. 279 τοῦ 1893 ἰδικὴν του, ἀναβάλλον τὴν ὁριστικὴν ἀπόφασίν του,

ὑποχρεοῖ τὸν ἐναγόμενον Δῆμον, ἵνα διὰ παντός νομίμου μέσου μαρτύρων ἴτι ἀποδείξῃ, ὅτι τὰ ἐν τῇ δευτέρᾳ σκέψει τῆς παρὰ τὸν Δῆμον ὁριζομένη ἀκίνητα, ἐπιδεικνυόμενα κατὰ τὸ αὐτόθι μνημονευόμενον σχεδιαγράφημα εἰς τοὺς μάρτυρας, κατέχει πολὺ πρὸ τῆς ἐκκλησίας ἢ ἐν τῇ ἀγωγῇ ἀναφερομένη ἐκκλησία διανοίαν κυρίου, ὁριζομένου καὶ τοῦ χρόνου καὶ τοῦ τρόπου τῆς ἐνάρξεως τῆς κατοχῆς τῶν ἐπιδικίων καὶ τῶν προσώπων παρ' ὧν ἔλαβε τὴν κατοχὴν καὶ τῆς ἐκ τῆς λήξεως αὐτῆς.

Ἐπιτάσσει πρὸς ταῦτα προθεσμίαν ἡμερῶν τεσσαράκοντα ἀπὸ τῆς ἐκδόσεως τῆς παρούσης ἀρχομένων, ἡμέραν δὲ καὶ ὡ-

ραν τὴν ὑπὸ τῶν εἰσηγητῶν ἐν αὐταῖς ὀριστεῖα καὶ τόπον τὰ ἐπίδικα ἐπιδεικνυόμενα εἰς τοὺς μάρτυρας.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις τῇ δωδεκάτῃ Ἰουνίου 1898. Ἐδημοσιεύθη δ' αὐτόθι ἐκτάκτως τῇ εἰκοστῇ τρίτῃ Ἰουνίου 1898.

Ὁ Ἀντιπρόεδρος
Μιχ. Διγενῆς

Ὁ Ὑπογραμματεὺς
Π. Βαρουξάκης

Ἀριθ. 183 καὶ 184

(Διορισμὸς ἀντιπροσώπων τῆς δικαστικῆς ἀρχῆς)

Ἀριθ. 188

Τὸ Δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου

Τμῆμα Β'.

Συγκείμενον ἐκ τῶν Δικαστῶν Μιχαὴλ Διγενῆ, Ἀντιπροέδρου, (κωλυομένου τοῦ Προέδρου), Α. Μανδραπήλια, Ἰω. Δουβουνιώτου, Στ. Ἀνδρουπούλου, Β. Παπαδοπούλου, Β. Ροντήρη καὶ Ἰωάν. Τσάτσου, Εἰσηγητοῦ, παρόντων τοῦ τε Ἀντεισαγγελέως Κωνστ. Μανιάκη καὶ τοῦ υπογραμματεῖος Π. Βαρουξάκη.

Συνεδριάσαν δημοσίᾳ ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ τοῦ καταστήματος αὐτοῦ τῇ δεκάτῃ ὀγδόῃ Ἀπριλίου 1898, ἵνα δικάσῃ ἐπὶ τῆς ἐξῆς ὑποθέσεως, μεταξύ.

Τῶν ἐκκαλούντων Νικολάου Κουρῆ καὶ Κλεάνθους Ζάννου, κατοίκων Ἀθηνῶν, παρασταθέντων διὰ τῶν πληρεξουσίων των Γ. Λαζαρίμου καὶ Νικολ. Δαμβέργη, δικηγόρων, καὶ

Τοῦ ἐφεσβλήτου Ἐμμανουὴλ Λαδοπούλου, κατοίκου Ἑρμοπόλεως, παρασταθέντος διὰ τῶν πληρεξουσίων του Κωνστ. Μακκά καὶ Ἰωάν. Ἀντωνοπούλου, δικηγόρων.

Ὁ Ἐμμαν. Λαδόπουλος διὰ τῆς ἀπὸ 2 Ἰουνίου 1894 ἐνώπιον τοῦ Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν ἀγωγῆς κατὰ Νικολ. Κουρῆ καὶ Κλ. Ζάννου ἐξέθηκεν, ὅτι δυνάμει τοῦ ὑπ' ἀριθ. 9294 (1898) συμβολαίου τοῦ συμβολαιογράφου Ἀθηνῶν Ἀναστ. Σταμέλου ἐπώλησεν εἰς τοὺς ἐναγομένους τὸ ἰδιόκτητόν του σιδηροῦν τροχοφόρον ἀτμόπλοιον «Ἴρις» μεθ' ὅλων τῶν μηχανῶν, ἀρμένων, ἐξαρτίων, σκευῶν, ἐπίπλων καὶ ἐφοδίων αὐτοῦ ἀντὶ συμφωνηθέντος τιμήματος Δραχ. 80,000, ἐξ ὧν τὰς 5,000 κατέβαλον αὐτῷ οἱ ἀγορα-

σταί κατὰ τὴν σύνταξιν τοῦ συμβολαίου. τὰς δ' ὑπολοίπους 75, 000 ἀφῆκεν ὁ ἐνάγων εἰς χεῖρας αὐτῶν ὡς ναυτοδάνειον ἐπὶ τόκῳ 7 0/0 ἐτησίως ἀπὸ τῆς 9 Σεπτεμβρίου 1893, πληρωτέον εἰς 30 δόσεις κατὰ τὰς ἐν τῷ συμβολαίῳ ἡμερομηνίας, συνεφωνήθη δὲ διὰ τοῦ αὐτοῦ συμβολαίου, ὅτι ἡ καθυστέρησις ἐπὶ 15 ἡμέρας μιᾶς δόσεως ἀνατρέπει τὴν ἀγοραπωλησίαν καὶ τὸ πωληθέν ἀτμόπλοιον περιέρχεται εἰς τὴν κυριότητα τοῦ πωλητοῦ ἐνάγοντος ἀνευ δικαιώματος τῶν ἐναγομένων ν' ἀναζητήσωσι τὰς καταβληθείσας δόσεις· ὅτι οἱ ἐναγόμενοι δὲν τῷ ἐπλήρωσαν τὴν πέμπτην δόσιν ἐκ δραχ. 2.500 καὶ τὸν τόκον αὐτῶν, ἣν ὤφειλον νὰ τῷ καταβάλωσι τὴν 30 Μαρτίου 1894, οὔτε τὴν ἕκτην δόσιν ἐξ ἐτέρων δραχ. 2.500 καὶ τὸν τόκον αὐτῶν, ἣν ὤφειλον νὰ τῷ καταβάλωσι τὴν 30 Ἀπριλίου 1894, ἐπομένως δικαιούται ν' ἀπαιτήσῃ παρὰ τῶν κατεχόντων τὸ ἀτμόπλοιον ἐναγομένων τὴν εἰς αὐτὸν παράδοσιν αὐτοῦ, εἰς τὴν καλὴν κατάστασιν τὸ παρέλαβον· ὅτι ἐνεκα τῆς ἀφερεγγυότητος τῶν ἐναγομένων καὶ πρὸς ἐξασφαλίσιν τῶν δικαιωμάτων του δυνάμει ἀδείας τοῦ Προέδρου τοῦ Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν, κατέσχε συντηρητικῶς ἐν τῷ λιμένι Πειραιῶς τὸ εἰρημένον ἀτμόπλοιον· καὶ ἠτήσατο ν' ἀναγνωρισθῇ ἡ κυριότης του ἐπὶ τοῦ εἰρημένου ἀτμοπλοίου καὶ ὑποχρεωθῶσιν οἱ ἐναγόμενοι ἀλληλεγγύως καὶ διὰ προσωπικῆς κρατήσεως νὰ τῷ παραδώσωσιν αὐτὸ εἰς τὴν καλὴν κατάστασιν τὸ παρέλαβον, νὰ διαταχθῇ ἡ εἰς αὐτὸ ἐγκατάστασις του, νὰ ἐπικυρωθῇ ἡ ἐνεργηθεῖσα κατὰσχέσις καὶ νὰ διαταχθῇ ἡ εἰς αὐτὸν ἀποδοσις τοῦ ἀτμοπλοίου μεθ' ὅλων τῶν μηχανῶν καὶ λοιπῶν ἐξαρτημάτων.

Συζητήσεως γενομένης, τὸ Πρωτοδικεῖον ἐξεδото τὰς ἐξῆς ἀποφάσεις· 1) τὴν ὑπ' ἀριθ. 4360 (1894), δι' ἧς ἐρήμην μὲν τοῦ Κλ. Ζάννου, ἐδέχθη κατ' αὐτοῦ τὴν ἀγωγὴν, κατ' ἀντιμωλίαν δὲ τοῦ Ν. Κουρῆ, ὑπεχρέωσεν αὐτὸν ν' ἀποδείξῃ ἐγγράφως, ὅτι κατέβαλεν ἐμπροθέσμως τὴν πέμπτην καὶ ἕκτην δόσιν τοῦ συνομολογηθέντος τιμήματος τοῦ εἰρημένου ἀτμοπλοίου, κατ' ἀνακοπὴν δὲ ταύτης, 2) τὴν ὑπ' ἀριθ. 4.855 (1894) δι' ἧς ὑπεχρέωσε τοὺς μὲν ἐναγομένους ν' ἀποδείξωσι πλὴν μαρτύρων 1) ὅτι κατὰ διασώρους ἐποχὰς ὑπέστησαν ἀβάριας ἐκ τρικυμίας καὶ 2) ὅτι κατέβαλον ἐμπροθέσμως πάσας τὰς δόσεις, τὸν δ' ἐνάγονται ὅτι αἱ ἀβάρια προῆλθον ἐξ ἐμελείας τοῦ πληρώματος τοῦ πλοίου.

Ἀπορριφθεῖσιν δὲ τῶν κατὰ τῶν ἀποφάσεων αὐτῶν ἐφέσεων τῶν διαδίκων διὰ τῶν ὑπ' ἀριθ. 2967 καὶ 2968 (1894) ἀποφάσεων τοῦ Ἐφετείου Ἀθηνῶν· 3) τὴν ὑπ' ἀριθ. 1306 (1895), δι' ἧς ἐπέβαλεν ὄρκον τῷ ἐνάγοντι περὶ τοῦ ὅτι δὲν εἶνε ἀληθὲς, 1)

ὅτι οἱ ἐναγόμενοι ὑπέστησαν ἀβαρίας εἰς τὰς μηχανὰς καὶ τοὺς λήβητας τοῦ ἀτμοπλοίου. παθόντες βλάβας ἐκ τῶν πλοίων ἀπὸ 15 Δεκεμβρίου 1893 μέχρι 12 Ἰανουαρίου 1894, δι' ἐπισκευὴν τῶν ὁποίων ἐδαπάνησαν δραχ. 6980 καὶ μισθοτροφοδοσίαν τοῦ πληρώματος κατὰ τὸ διάστημα τῶν ἐπισκευῶν δρ. 3000 καὶ 2) οὕτε εἶνε ἀληθές, ὅτι οἱ ἐναγόμενοι τῷ κατέβαλον ἀπάσας τὰς ὀφειλομένας δόσεις.

Ἐκκληθείσης τῆς ἀποφάσεως ταύτης ἐνώπιον τοῦ Ἐφεταίου Ἀθηνῶν, τοῦτο διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 1289 (1895) ἀποφάσεως μετερρύθμισεν αὐτὴν καὶ ἐπέτρεψεν εἰς τοὺς ἐναγομένους ν' ἀποδείξωσι καὶ διὰ μαρτύρων τὰ διὰ τῶν προηγουμένων ἀποφάσεων ὑπ' ἀριθ. 4852 τοῦ Πρωτοδικείου καὶ 2968 τοῦ Ἐφεταίου ἐπιβληθέντα αὐτοῖς θέματα τὰ ἀφορῶντα εἰς τὰς ἀβαρίας, παρέπεμψε δὲ τὴν ὑπόθεσιν εἰς τὸ Πρωτοδικεῖον, ὅπερ ἐξέδοτο 4) τὴν ὑπ' ἀριθ. 819 (1895), δι' ἧς ἐπέβαλεν ὄρκον εἰς τὸν ἐνάγοντα περὶ τοῦ ὅτι δὲν εἶνε ἀληθές 1) ὅτι οἱ ἐναγόμενοι ὑπέστησαν ἀπὸ τῆς 15 Δεκεμβρίου 1893 μέχρι τῆς 12 Ἰανουαρίου 1894 ἀβαρίας εἰς τὰς μηχανὰς καὶ τοὺς λήβητας τοῦ ἀτμοπλοίου «Ἴρις», παθόντες ἀσυνήθεις βλάβας κατὰ τὸν πλοῦν αὐτοῦ, δι' ἐπισκευὴν τῶν ὁποίων ἐπλήρωσαν δῆθεν εἰς τὸ κατὰστημα τῶν ἀδελφῶν Κούππ δρ. 5000 καὶ ὅτι ἐπλήρωσαν διὰ τροφοδοσίας καὶ μισθούς τοῦ πληρώματος τοῦ πλοίου κατὰ τὸ διάστημα τῶν ἐπισκευῶν δρ. 3000 2) ἀπὸ τῆς 12 μέχρι τῆς 19 Μαρτίου 1894 οἱ ἐναγόμενοι ὑπέστησαν ἀβαρίας εἰς τὰς μηχανὰς τοῦ αὐτοῦ ἀτμοπλοίου, παθόντες ἀσυνήθεις βλάβας κατὰ τὸ μέχρις Ἀλεξανδρείας πρῶτον ταξιδίον, δι' ἐπισκευὴν τῶν ὁποίων ἐπλήρωσαν δῆθεν δρ. 500 8) ὅτι τὴν 25 Μαρτίου 1894 ἐπλήρωσαν οἱ ἐναγόμενοι δι' ἀντικαταστάσιν πηδαλίου καὶ τοποθέτησιν ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ ἀτμοπλοίου δρ. 580 3) ὅτι τὴν 6 Μαΐου 1894 δι' ἀντικατάστασιν μιζῆ γούμενας φθαρσίσης, ἀπολεσθείσης ἐκ τρικυμίας κατὰ τὸν δεύτερον μέχρις Ἀλεξανδρείας πλοῦν ἐπλήρωσαν οἱ ἐναγόμενοι δρ. 700 καὶ δι' ἐξοδα προσορμήσεως εἰς Θήραν δρ. 200. Τοῦ ὄρκου δὲ τούτου διδομένου ἐδέχετο τὴν ἀγωγὴν.

Ἐκκληθείσης τῆς ἀποφάσεως ταύτης ὑπὸ τῶν ἐναγομένων, τὸ Ἐφετεῖον Ἀθηνῶν διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 874 (1896) ἀποφάσεως ἀπέρριψε τὴν ἔφεσιν. Μεθ' ὃ τοῦ ὄρκου δοθέντος ὑπὸ τοῦ ἐνάγοντος, ὥς προκύπτει ἐκ τοῦ ἀπὸ 3 Ἀπριλίου 1896 πρακτικοῦ συνεδριάσεως τοῦ Πρωτοδικείου Σύρου, οἱ ἐναγόμενοι ἐξεκάλεσαν ἀπάσας τὰς ἀποφάσεις τοῦ Πρωτοδικείου διὰ τῆς ἀπὸ 26 Ἰουνίου 1896 ἐφέσεως τῶν ἐνώπιον τοῦ Ἐφεταίου Ἀθηνῶν, ὅπερ μετὰ προηγουμένην συζήτησιν, ἐξέδοτο τὴν ὑπ' ἀρ. 2541 (1896) ἀπόφασιν, δι'

ἡς μεταρρυθμίσαν καθ' ὁλοκληρίαν ἀπάσας τὰς ἐκκληθείσας ἀποφάσεις τοῦ Πρωτοδικείου, ἀπέρριψε τὴν ἀγωγὴν τοῦ Ἑμμ. Λαδοπούλου ὡς νόμφ μὴ βάσιμον καὶ ἐκήρυξεν ἄκυρον τὴν ἐπὶ τοῦ ἀτμοπλοίου «Ἴρις» καὶ τῶν ἐξαρτημάτων αὐτοῦ κλπ. ἐνεργηθεῖσαν κατ' ἐσχισιν.

Ἀλλὰ τὴν ἀπόφασιν αὐτὴν τοῦ Ἐφετείου ὑπ' ἀριθ. 2541 (1896) ἐπὶ τῇ αἰτήσῃ τοῦ ἐνάγοντος ἠκύρωσεν ὁ Ἄρειος Πάγος διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 155 (1897) ἀποφάσεως καὶ παρέπεμψε τὴν ὑπόθεσιν εἰς τὸ Β'. αὐτοῦ τμήμα διὰ τὴν κατάλληλον τοῦ νόμου ἐφαρμογὴν. Ἐπομένως συνεπεία τῆς ἀπὸ 10 Δεκεμβρίου 1897 ἀλήσεως τοῦ ἐφεισβλήτου ἀναιρουντος καὶ μετὰ τὴν νόμιμον προδικασίαν, εἰσέχθη ἡ προκειμένη ὑπόθεσις εἰς τὸ ἀκροατήριον τοῦ Δικαστηρίου τούτου πρὸς συζήτησιν κατὰ τὴν ἐν ἀρχῇ τῆς παρώσεως ἀναφερομένην συνεδρίασιν, καθ' ἣν οἱ πεπραστάντες πληρεξούσιοι τῶν διαδίκων διὰ τῶν ἀναγνωσθεῖσων ἐγγράφων προτάσεών των ᾗτήσαντο οἱ μὲν τῶν ἐκκαλούντων τὴν παραδοχὴν τῆς ἐφέσεως των, τὴν ἀπόρριψιν τῆς ἀγωγῆς τοῦ ἀντιδίκου των, τὴν καταδίκην αὐτοῦ εἰς τὰ ἐξόδα καὶ τέλη καὶ τὴν ἐπιστροφὴν τοῦ προστίμου, οἱ δὲ τοῦ ἐφεισβλήτου τὴν ἀπόρριψιν τῆς ἐνοτάσεως τῶν ἐκκαλούντων περὶ ἀκυρότητος τῆς ρήτρας τοῦ ὑπ' ἀριθ. 9294 συμβουλίου τοῦ Συμβολαιογράφου Α. Σταμέλου περὶ ἀνατροπῆς τῆς ἀγοραπωλησίας, τὴν ἀπόρριψιν τῆς ἐφέσεως των κατὰ τῆς ὑπ' ἀρ. 919 (1896) ἀποφάσεως τοῦ Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν, τὴν ἐπικύρωσιν αὐτῆς καθ' ὅλας τὰς διατάξεις, τὴν παραδοχὴν τῆς κλήσεώς του μεθ' ὅλων τῶν ἐν αὐτῇ αἰτήσεων καὶ τὴν καταδίκην τῶν ἐκκαλούντων ἀλληλεγγύως καὶ διὰ προσωπικῆς αὐτῶν κρατήσεως εἰς τὰ δικαστικὰ ἐξόδα καὶ τέλη τῆς σημάτων.

Ἀκοῦσαν αὐτῶν ἀναπτυσάντων καὶ προφορικῶς τὰς προτάσεις των καύτας καὶ τοῦ Ἀντεισαγγελέως Ἰδὼν τὴν δικογραφίαν Σκιφθὲν κατὰ τὸν νόμον.

Ἐπειδὴ διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 155 π. ἑ. ἀποφάσεως τοῦ Α'. τμήματος τοῦ Δικαστηρίου τούτου ἀνῆρεθη ἡ ὑπ' ἀριθ. 2541 τοῦ (1896) ἀπόφασις τῶν ἐνταθ. Ἐφετῶν καὶ περεπέμφθη ἡ δίκη διὰ τὴν κατάλληλον τοῦ νόμου ἐφαρμογὴν εἰς τὸ Β'. τμήμα. Ὡστε ἐξεταστέα ἐστὶν ἡ ὑπόθεσις μετὰ τὴν ὑπ' ἀριθ. 874 τοῦ 1896 ἀπόφασιν τοῦ αὐτοῦ Ἐφετείου καὶ τὴν ὑπ' ἀριθ. 919 τοῦ (1896) ἀπόφασιν τῶν ἐνταυθ. Πρωτοδικῶν συνεπεία τῆς ἀπὸ 26 Ἰουνίου (1896) ἐφέσεως τῶν ἐναγομένων.

Ἐπειδὴ τὸ παράπουνον τῶν ἐκκαλούντων, ὅτι δὲν ἀπερρίφθη ἡ

ΑΠΟΦΑΣΙΣ ΑΡΕΙΟΥ ΠΑΓΟΥ

77

ἀγωγή, ἐνῷ ὁ εἰς τὴν αὐτὴν στηρίζεται καταπιστευτός νόμος ἢ ἀκυρος, δὲν εἶναι βέβαιον, διότι ὁ νόμος αὗτος δὲν συνωμολογήθη ὑπὸ τῶν συμβαλλομένων (ἤδη διαδίκων) πρὸς ἐξασφάλισιν τοῦ ναυτοδανείου. ἀλλὰ τοῦ τιμήματος τῆς ἀγοραπωλησίας τοῦ πλοίου οὐ μέρος ἀφῆθη ὑπὸ τοῦ πωλητοῦ εἰς χεῖρας τῶν ἀγοραστῶν ἐναγομένων ὡς ναυτοδάνειον, ὡς ἐμφαίνεται ἐκ τοῦ εἰς τὴν ἀγωγήν στηρίζεται συμβολαίου, καθ' ὃ αἱ συμβαλλόμενοι σαφῶς ἐκδηλοῦσιν τὴν πρόθεσιν τῶν, ὅπως ἰσχύη μεταξὺ αὐτῶν καὶ ἡ σύμβασις τῆς ἀγοραπωλησίας καὶ ἡ τοῦ ναυτοδανείου, χωρὶς νὰ γίνηται διὰ τοῦ ναυτοδανείου ἀνανέωσις πρὸς κατάργησιν τῆς ἀγοραπωλησίας, ἥτοι τοῦτοχρόνως· καὶ διὰ τοῦ αὐτοῦ συμβολαίου συνωμολογήθη καὶ διὰ τοῦ ρηθέντος προσθέτου συμφώνου τῆς *lex commissoria* ἐνισχύθη ἄρα ὁρθῶς ἀπερρίφθη τὸ σχετικὸν παράπονον τῶν ἐκκαλούντων διὰ τῶν ἐκκαλουμένων ἀποφάσεων, εἰς ὧν τὰς σχετικὰς αἰτιολογίας καὶ τὸ Δικαστήριον τοῦτο ἀναφέρεται· διὰ τὸν λόγον δὲ τοῦτο ἀπορριπτέον ἐστὶ καὶ τὸ ἕτερον παράπονον, ὅτι παρεβιάσθη ἡ διατάξις τοῦ άρθρου 5 τοῦ περὶ ἐνεχύρου νόμου, καθ' ὃν δὲν ἐπιτρέπεται νὰ συνωμολογηθῇ ὁρος τοῦ νὰ ἰδιοποιῇται ὁ δανειστής τὸ ἐνεχύρον ἐν περιπτώσει μὴ ἐμπροσθεσμου πληρωμῆς τοῦ ἐπὶ ἐνεχύρῳ δανείου, ἀφοῦ ὁ ὁρος οὗτος, ὡς εἴρηται, δὲν ἐτέθη ὑπὲρ τοῦ δανείου ἀλλ' ὑπὲρ τῆς ἀγοραπωλησίας.

Ἐπειδὴ ὁρθῶς διὰ τῶν ἐκκαλουμένων ἀποφάσεων τὸ βέρος τῶν ἀποδείξεως τῶν ἀβαριῶν ἐπεβλήθη εἰς τοὺς ἐναγομένους προκειμένου περὶ ἐνστάσεως ὑπ' αὐτῶν προταθείσης εἰς ἀντικρουσιν τῆς ἐπιδίκου ἀπαιτήσεως τοῦ ἐνάγοντος (ἄρθρ. 248 Πολ. Δικονομίας) καὶ ἀναφέρεται καὶ τὸ Δικαστήριον τοῦτο εἰς τὰς σχετικὰς αἰτιολογίας τῶν ἐκκαλουμένων ἀποφάσεων.

Ἐπειδὴ ἐκ τῶν ἐξετασθέντων μαρτύρων ἀποδείξεως καὶ ἀνταποδείξεως, καὶ ἂν δὲν ἤθελον ληφθῇ ὑπ' ὅψιν οἱ κατὰ τοὺς ἐναγομένους· ἐξαιρετέοι μάρτυρες, ἀσθενῆ τεκμήρια προέκυψαν ὑπὲρ τῶν ἰσχυρισμῶν τῶν ἐναγομένων, περὶ ὧν διετάχθησαν ἀποδείξεις διὰ τῶν ὑπ' ἀριθ. 4855 τοῦ 1894 καὶ 1289 τοῦ 1895 ἀποφάσεων τῶν ἐνταῦθα Πρωτοδικῶν καὶ Ἐφετῶν, ὁρθῶς ἐπομένως ἐξετιμήθησαν αἱ ρηθεῖσαι ἀποδείξεις καὶ λοιπὰ σχετικὰ ἔγγραφα διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 919 τοῦ 1896 ἀποφάσεως τῶν ἐνταῦθα Πρωτοδικῶν, εἰς τὰς αἰτιολογίας τῆς ὁποίας καὶ τὸ δικαστήριον τοῦτο ἀναφέρεται λαμβανόμενου μάλιστα ὑπ' ὅψιν καὶ τοῦ περιστατικοῦ, ὅπερ ἀναφέρει ὁ ἐνάγων καὶ δὲν ἀντικρούουσιν οἱ ἐναγόμενοι, ὅτι περὶ τούτων ἀβαριῶν οὐδὲν ἀνέφεραν οὗτοι εἰς τὸν ἐνάγοντα ἢ εἰς τὰς ἀσφαλιστικὰς ἐταιρίας, εἰς αἷ· τὸ δάνειον ἦν ἡσφαλισμένον, ὅπως

ἐπιδιωχθῇ ἡ πληρωμὴ τῆς κεφαλείας καὶ ὀρθῶς ἀντὶ τοῦ κατὰ τὸ ἄρθρον 379 Πολ. Δικονομίας ἐπιβλητέου ἀπαλλακτικοῦ ὅρκου ἐπεβλήθη ὁ ἐπαχθεὶς ὑπὸ τῶν ἐναγομένων καὶ ἐκανονίσθησαν αἱ συνέπειαι μετὰ τὴν δόσιν αὐτοῦ.

Ἐπειδὴ, ὡς ἰσχυρίζεται ὁ ἐνάγων, ὁ ὅρκος περὶ οὐ ἀνωτέρω εἴρηται, ἰδύθη νομιμῶς ὑπ' αὐτοῦ, τοῦτο δὲ δὲν ἀμφισβητοῦσιν οἱ ἐναγόμενοι, ἐπομένως θεωρεῖται ἐντελῶς ἀναπόδεικτος ἡ περὶ ἧς ὁ ὅρκος ἐνστάσις τῶν ἐναγομένων. ὅτι αἱ καθυστερηθεῖσαι δόσεις τοῦ ναυτοδανείου συνεψηφίσθησαν εἰς τὴν ἐπιβιβρύνουσαν τὸν ἐνάγοντα ἀναλογία τῶν προταθεισῶν ἀβοριῶν καὶ βάσιμος ἀποβαίνει ἡ ἀγωγὴ ἀπορριπτομένων τῶν ἐναντίων παραπόνων αὐτῶν.

Ἐπειδὴ τὸ κατ' ἀντίφασιν ὑποβαλλόμενον παράπονον τοῦ ἐφεσβλήτου, διότι δὲν ἀπηγγέλθη προσωπικὴ κράτησις διὰ τὴν πληρωμὴν τῶν δικαστικῶν ἐξόδων ἐστὶ βάσιμον κατὰ τὸ ἄρθρον 732 Πολ. Δικονομίας, καθ' ὃ ἐν πάσῃ ἀποφάσει περὶ ἐμπορικῆς ὑποθέσεως ἀπαγγέλλεται προσωπικὴ κράτησις καὶ διὰ τὰ δικαστικὰ ἐξόδα ἐπομένως κατὰ τοῦτο μεταρρυθμιστέα ἡ ὑπ' ἀριθ. 919 τοῦ 1896 ἀφάσεις τῶν ἐνταῦθα Πρωτοδικῶν.

Διὰ ταῦτα

Ἰδὲν καὶ τὰρθρ. 210 ἐπ. καὶ 732 Πολ. Δικονομίας.

Ἀπορρίπτει τὴν ἀπὸ 23 Ἰουνίου 1896 ἐφῆσιν τοῦ Νικολάου Κυρῆ καὶ Κλεάνθου Ζῆννου.

Μεταρρυθμίζον δ' ἐν μέρει τὴν ὑπ' ἀριθ. 919 τοῦ 1896 ἀφάσεις τῶν ἐνταῦθα Πρωτοδικῶν.

Ἀπαγγέλλει κατὰ τῶν ἐναγομένων προσωπικὴν κράτησιν διὰ τὰ ὑπὸ τῆς ἀποφάσεως αὐτῆς ἐπιδικαζόμενα δικαστικὰ ἐξόδα καὶ τέλη καὶ

Καταδικάζει τοὺς αὐτοὺς ἐναγομένους καὶ διὰ προσωπικῆς κράτησεως εἰς τὰ τῆς παρούσης δίκης ἐξόδα, μετριαζόμενα εἰς δραχμὰς τεσσαράκοντα (40) καὶ τὰ τέλη.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις τῇ εἰκοστῇ Ἰουνίου 1898. Ἐδημοσιεύθη δὲ αὐτόθι ἐκτακτῶς τῇ τριακιστῇ Ἰουνίου 1898.

Ὁ Ἀντιπρόεδρος
Μετ. Δεγενῆς

Ὁ Γραμματεὺς
Γ. Καστόρχης

—————

πρὸς ἐξόφλησιν τῆς ἀπαιτήσεώς του μετὰ τῶν τόκων αὐτῆς καὶ ἐξόδων καὶ τὰ ἐξόδα.

Συζητήσεως γενομένης, τὸ Πρωτοδικεῖον μετὰ τὴν ὑπ' ἀριθ. 488 τοῦ 1881 ἐρήμην τοῦ ἐναγομένου Δήμου ἀπόφασιν του ἐξέδοτο καὶ τὰς ἐξῆς ἀποφάσεις 1) τὴν ὑπ' ἀριθ. 1203 τοῦ 1881, δι' ἧς ὑπεχρέωσε τὸν ἐναγόμενον Δήμον νὰ προσαγάγῃ ἐνώπιόν του τὸ κατασχετήριον ἔγγραφον, δι' οὗ οἱ Σπυρίδων Ἐφέσιος καὶ Στ. Μπαλόπουλος κατέσχον εἰς χεῖρας αὐτοῦ τὴν ἀπαίτησιν τοῦ Λεων. Παρασκευοπούλου, ὡς δανειστοῦ αὐτοῦ καὶ 2) μετὰ τὴν προσαγωγὴν τοῦ εἰρημένου ἔγγραφου, τὴν ὑπ' ἀριθ. 226 (1882) ὀριστικὴν, δι' ἧς ἀπέρριψε κατ' οὐσίαν τὴν ἀνακοπὴν τοῦ Δήμου Καλαμῶν κατὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 488 ἐρήμην ἀποφάσεώς του καὶ ἐπεκύρωσεν αὐτὴν ὁλοσχερῶς.

Ἐκκληθεῖσιν δὲ τῶν εἰρημένων ὑπ' ἀριθ. 1203 καὶ 226 ἀποφάσεων ὑπὸ τοῦ ἐναγομένου Δήμου, τὸ Ἐφετεῖον Ναυπλίου, μετὰ προηγουμένην συζήτησιν ἐξέδοτο τὴν ὑπ' ἀριθ. 1087 (1883) ἀπόφασιν, δι' ἧς ἐπέβαλεν εἰς τὸν ἐνάγοντα ὅρκον περὶ τοῦ ὅτι ἀληθῶς κατέβαλε πρὸς τὸν ἐκχωρητὴν αὐτοῦ Λ. Παρασκευοπούλου ὁλόκληρον τὸ ἐν τῷ ἐκχωρητηρίῳ συμβολαίῳ διαλαμβανόμενον ποσὸν τῆς ἐκχωρηθείσης ὑπ' αὐτοῦ αὐτῷ ἀπαιτήσεως τοῦ Δήμου Καλαμῶν καὶ οὐχὶ μόνον δραχ. 300 τοῦ ὅρκου τούτου δοθέντος, ἀπέρριψε τὴν ἔφεσιν τοῦ ἐναγομένου Δήμου Καλαμῶν καὶ ἐπεκύρωσεν ὁλοσχερῶς τὰς ἐκκληθείσας ἀποφάσεις. Ἀλλὰ τὴν ἀπόφασιν αὐτὴν τοῦ Ἐφετείου ἐπὶ τῇ αἰτήσει τοῦ ἐναγομένου Δήμου, ὁ Ἄρειος Πάγος διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 100 τοῦ 1892 ἀποφάσεώς του ἀνῆρσε καὶ παρέπεμψε τὴν ἐκ νέου ἐξέτασιν τῆς ὑποθέσεως ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου τούτου (Τμ. Β'), ὅπερ μετὰ προηγουμένην συζήτησιν ἐξέδοτο 1) τὴν ὑπ' ἀριθ. 249 τοῦ 1894 ἀπόφασιν του, δι' ἧς ἐδέχθη τὴν ἔφεσιν τοῦ ἐναγομένου Δήμου Καλαμῶν καὶ μεταρρυθμίσεν τὴν ὑπ' ἀριθ. 226 ἀπόφασιν τοῦ Πρωτοδικείου ὑπεχρέωσε τὸν ἐναγόμενον Δήμον ν' ἀποδείξῃ διὰ μαρτύρων, ὅτι τὸ ἀπὸ 31 Μαΐου 1880 κατασχετήριον τοῦ Σπ. Ἐφεσίου ἐκοινοποιήθη εἰς τὸν Δήμαρχον Καλαμῶν, πρὶν ἢ κοινοποιηθῇ αὐτῷ ὑπὸ τοῦ ἐνάγοντος τὸ ἐκχωρητήριον συμβόλαιον καὶ ὀρισμένως ποῖαν ὥραν καὶ 2) τὴν ὑπ' ἀριθ. 16 τοῦ 1895 ὁμοίαν, δι' ἧς ὑπεχρέωσε τὸν μὲν ἐνάγοντα νὰ προσαγάγῃ τὰς ἔγγράφους προτάσεις του, ἐφ' ὧν ἐξεδόθησαν αἱ ὑπ' ἀριθ. 1203 τοῦ 1881 καὶ 249 τοῦ 1894 ἀποφάσεις τοῦ Πρωτοδικείου Καλαμῶν καὶ τοῦ Ἀρείου Πάγου (Τμ. Β') τὸν δὲ ἐναγόμενον Δήμον νὰ προσαγάγῃ τὴν ἀπὸ 2 ὁρίου 1881 ἀνακοπὴν του κατὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 448 τοῦ 1881 ἀποφάσεως τοῦ Πρωτο-

δικείου Καλαμῶν καὶ τὰς προτάσεις τοῦ ἐνώπιον τοῦ Πρωτοδικείου Καλαμῶν καὶ τοῦ Ἀρείου Πάγου, ἐφ' ὧν ἐξεδόθησαν αἱ ὑπ' ἀριθ. 1203 (1881) καὶ 249 (1894) ἀποφάσεις τῶν δικαστηρίων τούτων.

Ἐπομένως καὶ μετὰ τὴν νόμιμον προδικασίαν, εἰσήχθη καὶ αὐθις ἡ προκειμένη ὑπόθεσις πρὸς συζήτησιν εἰς τὸ ἀκροατήριον τοῦ δικαστηρίου τούτου κατὰ τὴν ἐν ἀρχῇ τῆς παρούσης ἀναφερομένην συνεδρίασιν, καθ' ἣν παρέστησαν οἱ τῶν διαδίκων πληρεξούσιοι, οἵτινες διὰ τῶν ἀναγνωσθεισῶν ἐγγράφων προτάσεων τῶν ἡτήσαντο : ὁ μὲν τοῦ ἐκκαλοῦντος Δήμου τὴν παραδοχὴν τῆς ἐφέσεως του, τὴν ἀπόρριψιν τῆς ἀγωγῆς καὶ ὅλων τῶν ἰσχυρισμῶν καὶ ἐνστάσεων τοῦ ἀντιδίκου του ὡς μὴ νομίμων καὶ ἀβάσιμων καὶ τὴν καταδίκην τοῦ ἐφesiβλήτου εἰς τὰ ἐξόδα· ὁ δὲ τοῦ ἐφesiβλήτου τὴν ἀπόρριψιν τῆς ἐφέσεως τοῦ ἐκκαλοῦντος μεθ' ὅλων τῶν ἐν αὐτῇ αἰτήσεων ὡς ἀπαραδέκτου καὶ ἀνυποστάτου, τὴν παραδοχὴν τῆς ἀγωγῆς του καὶ τὴν κα-αδίκην τοῦ ἐκκαλοῦντος εἰς τὰ ἐξόδα.

Ἀκούσαν αὐτῶν ἀναπτυξάντων καὶ προφορικῶς τὰς προτάσεις τῶν ταύτας καὶ τοῦ Ἀντεισαγγελέως Διελθὺν τὴν δικογραφίαν Σκεφθὲν κατὰ τὸν νόμον.

Ἐπειδὴ, ὡς ἐξάγεται ἐκ τῶν συνεπειᾶς τῆς ὑπ' ἀριθ. 16 τοῦ 1895 ἀποφάσεως τοῦ δικαστηρίου τούτου προσαχθεῖσων ἐγγράφων προτάσεων τοῦ ἐνάγοντος ἐνώπιον τοῦ Πρωτοδικείου Καλαμῶν, καθ' ὧν δὲν προταίνει ἐνστάσιν τινεὶ ὁ ἐναγόμενος Δήμος, ρητῶς ἰσχυρίσθη ὁ ἐνάγων, ὅτι «δὲν εἶνε βάσιμα τὰ περὶ κοινοποιήσεως τοῦ ἐκχωρητηρίου, ἄλλως καὶ ἐκοινοποιήθη τοῦτο πρὸ τῶν κατασχέσεων», ὥστε προδήλως ἀπέκρουσε τὴν ἐνστάσιν τοῦ ἐναγομένου Δήμου, ὅτι δῆθεν τὸ κατασχετήριον τοῦ Ἐφεσίου εἶχε κοινοποιηθῇ αὐτῷ πρὸ τῆς κοινοποιήσεως τοῦ ἐκχωρητηρίου, εἰς ὃ ἡ ἀγωγή στηρίζεται, ἐπομένως ὁ ἰσχυρισμὸς τοῦ ἐναγομένου, ὅτι ἔδει νὰ θεωρηθῇ ὡς ὁμολογηθὲν λόγῳ μὴ ἀντικρούσεως τὸ περὶ οὗ ἡ διαταχθεῖσα ἀπόδειξις γεγονὸς ἐστὶν ἀβάσιμος.

Ἐπειδὴ μὴ διαπραχθεῖσων τῶν διαταχθεῖσων ἀποδείξεων, ὁ ἐναγόμενος ἐπάγει ὅρκον τῷ ἐνάγοντι, ὅστις δεκτὸς ὦν κατὰ πᾶσαν ἀτάσιν τῆς δίκης, δεῖον νὰ ἐπιβληθῇ.

Ἐπειδὴ καὶ περὶ τοῦ ἑτέρου ἰσχυρισμοῦ τοῦ ἐναγομένου, ὅτι δῆθεν ὁ ἐκδοχὺς ἐνάγων δὲν κατέβαλεν ὁλόκληρον τὸ ποσὸν τῆς ἐπιδίκου ἀπαιτήσεως, ἀλλὰ μόνον 100 δραχμὰς, δεῖον νὰ ἐπιβληθῇ τῷ ἐνάγοντι ὁ ἐπαγόμενος ὅρκος, ὅστις καὶ πρότερον διὰ τοῦ ἐφετηρίου εἶχεν ἐπαχθῇ ἀντὶ πάσης ἄλλης ἀποδείξεως.

Ἐπειδὴ διδομένων τῶν ὁρκῶν τούτων δεῖον νὰ ἐπιδικασθῇ ἡ

ἀπαίτησις, ὀριζομένων καὶ τῶν συνεπειῶν ἀπὸ τοῦδε πρὸς οἰκονομίαν περαιτέρω δαπάνης καὶ χρόνου.

Διὰ ταῦτα

Ἰδὼν καὶ τᾶρθρ. 251 καὶ 210 ἐπ. Πολ. Δικονομίας.

Ὑποχρεοῖ τὸν ἐνάγοντα Π. Ματουλῆαν νὰ δηλώσῃ ἐντὸς εἰκοσινήμερων ἀπὸ τῆς κοινοποιήσεως τῆς παρούσης ἂν δέχεται ἢ ἀντεπάγῃ καὶ δεχόμενος δῶσῃ ἐνώπιον τῶν ἐν Καλῶμαις Πρωτοδικῶν τοὺς ἐξῆς ὅρους. «Ὁμνῶ εἰδῶ· κάλλιστα τὰς εἰς τὴν ψευδορκίαν ἐπιβαλλομένας ποινὰς, ὅτι τὸ ἀπὸ 31 Μαρτίου 1880 καταγετῆριον τοῦ Σπ. Ἐφρυσίου δὲν ἐκοινοποιήθη εἰς τὸν Δήμαρχον Καλαμῶν ποὺ τῆς εἰς αὐτὸν τοῦτον κοινοποιήσεως ὑπ' ἐνοῦ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 8348 τοῦ 1880 ἐκχωρητηρίου συμβολαίου τοῦ Συμβολαιογράφου Π. Χαριτοπούλου καὶ ὅτι τὴν ἐκχωρηθεῖσάν μοι ἐπίδικον ἀπαίτησιν κατέβαλον ὁλόκληρον εἰς τὸν ἐκχωρητὴν Παρακαυόπουλον καὶ οὐχὶ μόνον δραχμὰς ἑκατὸν· οὕτως εἴη μοι ὁ θεὸς μαρτύρῃ καὶ τὸ Ἱερὸν αὐτοῦ Εὐαγγέλιον».

Δοθέντων τῶν ὀρκῶν τούτων : Δέχεται τὴν ἀπὸ 4 Φεβρουαρίου 1881 ἀγωγὴν τοῦ Μ. Ματουλῆα καὶ ὑποχρεοῖ τὸν Δήμον Καλαμῶν νὰ πληρώσῃ αὐτῷ δραχμὰς 2.284 καὶ 36)οο ἐντόκως ἀπὸ 29 Μαρτίου 1880 μέχρις ἐξοφλήσεως. Ἐπικυροῖ τὴν εἰς χεῖρας τῶν Ἰ. Κουλουμποῦ καὶ Μιλ. Ματουλῆα ἐνεργηθεῖσαν κατὰσχέσιν καὶ ὑποχρεοῖ τούτους ὡς τρίτους νὰ πληρώσωσι τὰ κατὰσχθέντα ποσὰ μέχρις ἐξοφλήσεως τῆς ἐπιδικαζομένης ὡς ἄνω ἀπαιτήσεως, καὶ καταδικάζει τὸν εἰρημένον Δήμον εἰς τὰ τοῦ ἐνάγοντος δικαστικὰ ἐξόδα μετριαζόμενα εἰς δραχ. ἑκατὸν (100) καὶ τὰ τέλη. Μὴ δοθέντων τῶν ὀρκῶν, ἐπιφυλάσσεται ν' ἀποφασίσῃ ἄλλως.

Ἐκοίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις τῇ εἰκοστῇ πέμπτῃ Ἰουνίου 1898. Ἐδημοσιεύθη δ' ἐκτάκτως τῇ τριακοστῇ Ἰουνίου 1898.

Ὁ Ἀντιπρόεδρος

Μ. Διγενῆς

Ὁ Ὑπογραμματεὺς

Π. Βαρουξάκης

Ἀριθ. 187

Τὸ Δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου

Τμῆμα Β'.

Συγκείμενον ἐκ τῶν δικαστῶν Μιχ. Διγενῆ, Ἀντιπροέδρου (κωλυομένου τοῦ Προέδρου), Ἀν. Μανδραπήλια, Ἰω. Δουβουνιώτου, Β. Παπαδοπούλου, Εἰσηγητοῦ, Β. Ροντήρη, Ἰωάν. Τσάτσου καὶ Ξεν.

Εὐθυμίου, παρόντων τοῦ τε Ἀντισταγγελέως Κωνστ. Μανιάκη καὶ τοῦ Ὑπογραμματέως Π. Βαρουξάκη.

Συνεδριάσαν δημοσία ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ τοῦ καταστήματος αὐτοῦ τὴν εἰκοστὴν τρίτην Μαΐου 1898, ἵνα δικάσῃ ἐπὶ τῆς ἐξῆς ὑποθέσεως, μεταξὺ.

Τοῦ αἰτούντος Ἀναστασίου Διομήδους Κυριακοῦ, κατοικοῦ Ἀθηνῶν, παρασταθέντος διὰ τῶν πληρεξουσίων του Σπ. Εὐκλείδου, Ἰωάν. Εὐκλείδου καὶ Ἀντ. Μομφερράτου, δικηγόρων, καὶ

Τῶν καθ' ὧν ἡ αἴτησις 1) Ἐθνικοῦ Πανεπιστημίου, ἐκπροσωπούμενου ὑπὸ τοῦ Πρυτάνεως αὐτοῦ Σπ. Μαγγίνα, κατοικοῦ Ἀθηνῶν, παρασταθέντος διὰ τοῦ πληρεξουσίου τοῦ Σ Μπαλάνου, δικηγόρου, καὶ 2) Δημοσίου, ἀντιπροσωπευομένου ὑπὸ τοῦ ἐπὶ τῶν Οἰκονομικῶν ὑπουργοῦ, μηδόλως παρασταθέντος.

Ὁ Ἀναστάσιος Διομήδους Κυριακὸς διὰ τῆς ἀπὸ 10 Ὀκτωβρίου 1897 ἐνώπιον τοῦ Ἀρείου Πάγου (τμ. Β΄.) ἀπευθυνθείσης αἰτήσεως του περὶ κανονισμοῦ ἀρμοδιότητος, κατὰ τοῦ Ἐθνικοῦ Πανεπιστημίου καὶ τοῦ Δημοσίου, ἐκπροσωπούμενου ὑπὸ τοῦ ὑπουργοῦ τῶν Οἰκονομικῶν καὶ τοῦ ὑπουργοῦ τῶν Ἐκκλησιαστικῶν καὶ τῆς Δημοσίας Ἐκπαιδεύσεως, ἐξέθηκεν, ὅτι ὁ ὑπουργὸς τῶν Ἐκκλησιαστικῶν καὶ τῆς Δημοσίας Ἐκπαιδεύσεως ἐξετάζων τὸν ἀπολογισμὸν τῆς διαχειρίσεώς του ὡς Πρυτάνεως κατὰ τὸ Ἀκαδημαϊκὸν ἔτος 1895—1896 ὑποβληθέντα αὐτῷ ἀπλῶς κατὰ τὸ ἄρθρον 4ον τοῦ Νόμου τῆς 22 Ἰουνίου 1882, καὶ νομίζων, ὅτι ἐχει δικαιοδοσίαν ἐκδικάσεως τοῦ ἀπολογισμοῦ τῆς διαχειρίσεώς του, ὡς δὴθεν δημοσίου ὑπολόγου, ἐξέδοτο ἀπόφασιν ὑπ' ἀριθ. 10 088 τῆς 25 Αὐγούστου 1897, δι' ἧς κατελόγισεν εἰς βάρους του, ὡς δημοσίου ὑπολόγου, δραχμὰς 176,606 καὶ 48)οο, δι' ἐτέρας δὲ κατόπιν ἀποφάσεώς του ὑπ' 11.356 παρέπεμψε τὴν ἐξέτασιν τοῦ ἀπολογισμοῦ εἰς τὸ Ἐλεγκτικὸν Συνέδριον ὡς ἀρμόδιον, ὅπερ ἐπελήφθη τῆς ὑποθέσεως ταύτης ἢ τοῦλάχιστον εἰσήχθη εἰς αὐτὸ, καὶ ἐνδεχόμενον, θεωροῦν ἑαυτὸ ἀρμόδιον πρὸς ἐκδίκασιν τοῦ ἀπολογισμοῦ, νὰ τὸν ἐξετάσῃ κατ' οὐσίαν· ὅτι τὸ Ἐθνικὸν Πανεπιστήμιον ἐπὶ τῇ βᾶσει τῶν διαληφθεῖσων ἀποφάσεων ἐζήτησε τὴν ἄδειαν νὰ κατάρχη συντηρητικῶς κινήτην καὶ ἀκίνητον περιουσίαν του μέχρι τοῦ ποσοῦ 200,000 δραχμῶν πρὸς ἐξασφάλισιν τῆς κατ' αὐτοῦ ἀπαιτήσεώς του, ἀλλ' ὁ Πρόεδρος τοῦ Πρωτοδικείου, διστάσας ν' ἀποφανθῇ, παρέπεμψε τὴν ὑπόθεσιν εἰς τὸ Πρωτοδικεῖον, ἔνθα καὶ ἐδικάσθη τῇ 20 Ἰουλίου 1897· ὅτι δυνάμει τῶν Γενικῶν Ἀρχῶν τῆς Πολ. Δικονομίας καὶ ἰδίως τοῦ ἁρθ. 235 αὐτῆς ἀνέκοψε τὰς εἰρημέναις ἀποφάσεις τοῦ Ὑπουργοῦ,

ὅτι μόνον τὰ τακτικά δικαστήρια ἔχουσι δικαιοδοσίαν καὶ ἀρμοδιότητα πρὸς ἐκδίκασιν πάσης τυχόν ἀξιώσεως ἢ ἀπαίτησεως ἐπὶ ἀποζημιώσεως τοῦ Ἐθνικοῦ Πανεπιστημίου κατ' αὐτοῦ ἕνεκα τῆς διαχειρίσεώς του· καὶ ἠτήσατο τὴν ἀκύρωσιν αὐτῶν, ὅπως τὸ δικαστήριον ἀποφανθῇ ἀνεπιδέκτους ἀναγκαστικῆς ἐκτελέσεως τὰς ποφάσεις ταύτας, καθ' ὃ ἀνισχύρους καὶ ἀκύρους δι' ἑλλειψιν δικαιοδοσίας τοῦ Ὑπουργοῦ καὶ διότι οὐδὲν ὀφείλει εἰς τὸ Πανεπιστήμιον λόγῳ ἀποζημιώσεως ἐκ τῆς διαχειρίσεώς του ὡς Προτάως· ὅτι ἡ αὐτὴ ὑπόθεσις, ἥτοι ἡ τῆς διαχειρίσεώς του ὡς Πρυτάνεως καὶ ἀπαίτησις δῆθεν κατ' αὐτοῦ καὶ ἐν γένει ὁτῆς διαχειρίσεως λογαριασμός εἶναι ἐκκριμῆς ἐνώπιον καὶ τοῦ ἐλεγκτικοῦ Συνεδρίου καὶ τοῦ Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν, ὡς προκύπτει ἐκ τῶν ὑπ' αὐτοῦ προσαγομένων διαφορῶν ἐγγράφων καὶ πιστοποιητικῶν, ἥτοι τῶν δικαστηρίων μὴ ὑπαγόμενα πρὸς ἄλληλα, ὑποκείμενα δὲ ἀμφότερον εἰς τὴν δικαιοδοσίαν τοῦ Ἀρείου Πάγου, ἡ δὲ ἀρμοδιότης αὐτῶν εἶναι ἀμφισβητούμενη ἢ ἀμφισβητούμενη· ὅτι τὸ Ἐλεγκτικὸν Συνεδριον οὐδεμίαν ἔχει ἀρμοδιότητα πρὸς ἐκδίκασιν τοῦ ἀπολοισμοῦ τῆς διαχειρίσεως του ὡς Πρυτάνεως κατὰ τὸ Ἀκαδημαϊκὸν ἔτος 1895—1896, καὶ ἐν γένει ἐπὶ τῆς παρούσης ὑποθέσεως, ὅτι κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ περὶ Ἐλεγκτικοῦ Συνεδρίου νόμου εἰς τὴν ἀρμοδιότητα αὐτοῦ ὑπάγεται ἡ ἐκδίκασις τῶν ἀπολογισμῶν τῶν δημοσίων ὑπολόγων, ἀλλ' ἐπὶ τοῦ προκειμένου οὐτε ἐκ διατάως τινος τοῦ νόμου τῆς 22 Ἰουνίου 1882 περὶ διαχειρίσεως τῆς Πανεπιστημιακῆς περιουσίας, οὐτε ἐξ ἄλλων νομοθετικῶν διατάξεων συνάγεται, ὅτι ὁ Πρύτανης τοῦ Πανεπιστημίου εἶναι δημόσιος πόλογος, οὐ ὁ λογαριασμός ὑπάγεται εἰς τὴν ἀρμοδιότητα τοῦ Ἐλεγκτικοῦ Συνεδρίου, καθάσον τὸ μὲν ἄρθρον 5 τοῦ ἐν λόγῳ νόμου ἀπλῶς ἔχει τὴν ἔννοιαν, ὅτι οἱ ὑπὸ τοῦ λογιστικοῦ νόμου ὀριζόμενοι περιορισμοὶ τῆς διαχειρίσεως τῆς δημοσίας περιουσίας, ἐφαρμόζονται καὶ εἰς τὴν περιουσίαν τοῦ Πανεπιστημίου καίτοι ἀποτελοῦντος ἰδιαιτέρον ἴδρυμα, τὸ δὲ ἄρθρον 32 τοῦ Βασιλ. Διατάγματος (νόμου) τῆς 27 Ἰουλίου 1833 περὶ συστάσεως τοῦ Ἐλεγκτικοῦ Συνεδρίου προνοεῖ περὶ μελλούσης δικαιοδοσίας αὐτοῦ διὰ τὸν λογιστικὸν τῶν φιλάνθρωπικῶν καταστημάτων, τῶν σχολείων καὶ τῶν Κοινοτήτων (Δημῶν)· ὅτι ἄλλως κατὰ τὸ ἄρθρον 215 τοῦ δημοσίου λογιστικοῦ νόμου ἢ τοῦ Ἐλεγκτικοῦ Συνεδρίου δικαιοδοσία εἰς οὐδεμίαν περίπτωσιν ἐκτείνεται ἐπὶ τῶν διατακτῶν, ὁ δὲ Πρύτανης τοῦ Πανεπιστημίου ἐκδίδων τὰ ἐντάλματα καὶ μὴ κατὰ τὴν χρηματικὴν περιουσίαν τοῦ Πανεπιστημίου, εἶναι δια-

ΑΠΟΦΑΣΙΣ ΑΡΕΙΟΥ ΠΑΓΟΥ

78

τάκτης καὶ δὲν δύναται νὰ θεωρηθῇ ὡς Ταμίης, ἤτοι δημόσιος πόλογος δυνάμενος νὰ ὑπάγῃται εἰς τὴν ἀρμοδιότητα τοῦ Ἐλεγκτοῦ Συνεδρίου, ὁ δὲ νόμος τῆς 20 Δεβρίου 1887 ΑΧΘ'. περὶ ὑπολογισμῶν καὶ κατηγοριῶν τῶν δημοσίων ὑπολόγων τῶν Ἡγετων καὶ Συμβούλων τῶν Μοναστηρίων, τῆς Ἐπιτροπῆς τοῦ ἐν Τήνῳ τοῦ τῆς Εὐαγγελιστρίας καὶ τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ Ριζαρίου Σχολῆς, δὲν δύναται νὰ ἐπεκταθῇ κατ' ἀναλογίαν τῆς διαχειρίσεως τῆς περιουσίας τοῦ Ἐθνικοῦ Πανεπιστημίου, καὶ ὁ νόμος ἐξαιρετικῶς συνιστῶν διοικητικὴν δικαιοδοσίαν, κατ' ἀναλογίαν συμφώνως ταῖς διατάξεσι τοῦ Συντάγματος καὶ τῷ Σφηφίσματι τῆς ἐν Ἀθήναις Α'. Ἐθνικῆς Συνελεύσεως, μὴ συσταθείσης δι' εἰδικοῦ νόμου διοικητικῆς δικαιοδοσίας (ἀρθρ. 101 τοῦ Συντάγματος) τὰ τακτικὰ δικαστήρια εἰσὶν ἀρμόδια ὅπως κρίνω περὶ πάσης ἀξιώσεως ἢ ἀπαιτήσεως τοῦ Ἐθνικοῦ Πανεπιστημίου πρὸς ἀποζημιώσεις ἐνεκεν οἰουδήποτε λόγου συνεπειᾶς τῆς διαχειρίσεως τοῦ ὡς Πρυτάνεως κατὰ τὸ ἔτος 1895—1896· ὅτι τὰ τακτικὰ δικαστήρια, ἔχοντα τὴν γενικὴν δικαιοδοσίαν ἐπὶ τῶν ἰδιωτικῶν διαφορῶν, εἶναι τὰ μόνα ἀρμόδια ν' ἀποφασίσωσι τὸ ἄξιον καὶ ἀνεκτέλεστον τῶν ἐκτὸς τῆς δικαιοδοσίας τῶν διοικητικῶν ἀρχῶν ἐκδιδομένων ἀποφάσεων, ὡς ἐπὶ τοῦ προκειμένου αἱ τοῦ ὑπουργοῦ τῶν Ἐκκλησιαστικῶν, ἐφ' ὅσον ὁ νόμος διατάσσει περὶ τοῦτο ἔνδικο μέσα ὅθεν ἀρμοδίως εἰσῆγαγε τὴν ὑπόθεσιν εἰς Πρωτοδικεῖον καὶ ἤτήσατο νὰ κανονίσῃ ὁ Ἀρειος Πάγος τὴν ἀρμοδιότητα μεταξὺ τοῦ Ἐλεγκτικοῦ Συνεδρίου καὶ τοῦ Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν ἐπὶ τῆς προκειμένης ὑποθέσεως, ἀποφαινόμενος ὅτι Πρωτοδικεῖον Ἀθηνῶν εἶναι ἀρμόδιον καὶ ἐν γένει τὰ τακτικὰ δικαστήρια ἐπὶ τῆς προκειμένης ὑποθέσεως, παραπέμπων εἰς αὐτὴν τὴν ὑπόθεσιν καὶ διατάσσων τὸ Ἐλεγκτικὸν Συνέδριον ν' ἀπέσπασῃ ἐκ πάσης ἐπ' αὐτῆς ἀποφάσεως ὡς ἀναρμόδιον, ὁρισθῇ δὲ δικασμὸς καὶ ἀποφασισθῇ πρὸς ἐκτέλεσιν τῶν διατυπώσεων τῶν ἀρθρῶν 32 καὶ 33 ἐπομ. Πολ. Δικονομίας.

Ὅρισθείσης δικασίμου πρὸς συζήτησιν τῆς αἰτήσεως ταύτης ἐξεδόθη ἡ ὑπ' ἀριθ. 133 τοῦ 1897 ἀπόφασις τοῦ Δικαστηρίου τούτου, δι' ἧς ἐγένετο κατ' ἀρχὴν δεκτὴ ἡ προκειμένη αἴτησις ἐπιτρέψῃ εἰς τὸν αἰτοῦντα ἢ τοῦ ὑπουργοῦ τῶν Οἰκονομικῶν ἀντιπροσώπου τοῦ Δημοσίου καὶ τοῦ Ἐθνικοῦ Πανεπιστημίου ἐνεκα κανονισμοῦ κλήτευσιν καὶ ἀπηγορεύθῃ εἰς τε τὸ ἐν Ἀθήναις Πρωτοδικεῖον καὶ εἰς τὸ Ἐλεγκτικὸν Συνέδριον ἡ περαιτέρω διαδικασία.

Ἐπομένως συνεπεῖα κλήσεως ἀπευθυνθείσης πρὸς τε τὸ Δημ.

σιον καὶ τὸ Ἐθνικὸν Πανεπιστήμιον μετὰ τὴν νόμιμον προδικασίαν εἰσέχθη καὶ αὖθις ἡ προκειμένη ὑπόθεσις εἰς τὸ ἀκροατήριον τοῦ δικαστηρίου τούτου πρὸς συζήτησιν κατὰ τὴν ἐν ἀρχῇ τῆς παρασκευῆς ἀναφερομένην συνεδρίασιν, καθ' ἣν παρέστησαν οἱ πληρεξούσιοι τοῦ αἰτούντος καὶ τοῦ Ἐθνικοῦ Πανεπιστημίου, οἵτινες διὰ τῶν ἀναγνωσθεῖσων ἐγγράφων προτάσεων τῶν ᾗτήσαντο : οἱ μὲν τοῦ αἰτούντος τὴν ἀπορρίψιν τῆς περὶ ἀπαρδέκτου ἐνστάσεως τοῦ Ἐθνικοῦ Πανεπιστημίου, τὴν παραδοχὴν τῆς αἰτήσεώς του περὶ κανονισμοῦ ἀρμοδιότητος μεθ' ὧν τῶν αἰτήσεων τῆς καὶ τὴν καταδίκην τῶν ἀντιδίκων του εἰς τὰ ἐξόδα, ὁ δὲ τοῦ ἐκ τῶν καθ' ὧν ἡ αἴτησις Ἐθνικοῦ Πανεπιστημίου ν' ἀπορριφθῇ ἢ περὶ κανονισμοῦ ἀρμοδιότητος αἴτησις τοῦ Ἀναστ. Διομήδους Κυριακοῦ ὡς ἀπαράδεκτος. Ἄλλως νὰ θεωρηθῇ ἀρμόδιον τὸ Ἐλεγκτικὸν Συνέδριον καὶ νὰ καταδικασθῇ ὁ αἰτῶν εἰς τὰ ἐξόδα.

Ἀκούσαν αὐτῶν ἀναπτυσσάντων καὶ προφορικῶς τὰς προτάσεις τῶν ταύτας καὶ τοῦ Ἀντεισαγγελέως Διελθόν τὴν δικογραφίαν. Συμφθὲν κατὰ τὸν νόμον.

Ἐπειδὴ κατὰ τὸ ἀρθρον 32 τῆς Πολ. Δικονομίας ἡ ἐκδιδομένη ὑπὸ τοῦ Ἀρείου Πάγου ἀπόφασις, δι' ἧς ἐπιτρέπεται ἡ ἐνεκὰ κανονισμοῦ κλήτευσις, κοινοποιεῖται πρὸς τοῦ ἐνάγοντος ἀνυπερθέτως μὲν εἰς τὰ ἐπιλαβόμενα τῆς ὑποθέσεως δικαστήρια, ἐντὸς δὲ 15 ἡμερῶν εἰς τὸν ἀντιδικόν, ἥτοι τὸν ἐν τῇ περὶ κανονισμοῦ δίκῃ ἐναγόμενον.

Ἐπειδὴ ἡ προθεσμία αὕτη, ἥς δὲν ὀρίζεται ὑπὸ τοῦ νόμου ὡς χρονικὸν σημεῖον ἐνάρξεως ἡ κοινοποιήσεως τῆς ἀποφάσεως, λογίζεται ἀρχομένη ἀπὸ τῆς ἐκδόσεως αὐτῆς συμφώνως τῷ ἀρθρῷ 193.

Ἐπειδὴ ἐν τῇ περὶ κανονισμοῦ ἀρμοδιότητος προκειμένη δίκῃ ἐναγόμενος εἶνε κυρίως τὸ Ἐθνικὸν Πανεπιστήμιον, καθ' οὗ καὶ μόνον ὁ ἐνάγων ἀνέβηκε τὴν ὑπὸ συζήτησιν αἴτησιν ὡς ἐκοινοποίησεν ἀπλῶς εἰς τὸ Δημόσιον, ὅπερ προσεπεκαίλεσεν εἰς παρέμβασιν.

Ἐπειδὴ ὅμως, ὡς προκύπτει ἐκ τῶν ἐν τῇ δικογραφίᾳ τριῶν ἐπιδιοτηρίων τοῦ κλητῆρος Γ. Μερκούρη, προηγουμένη τοῦ δικαστηρίου τούτου ἀπόφασις περὶ κλητεύσεως, ἥτις ἐξεδόθη τῇ 22 Νοεμβρίου 1897, ἐκοινοποιήθη εἰς τὸν πρύτανιν τοῦ Πανεπιστημίου καὶ εἰς τοὺς Προέδρους τοῦ Ἐλεγκτικοῦ Συνεδρίου καὶ τοῦ Πρωτοδικείου τῇ 16 Δεβρίου, ἥτοι μετὰ τὴν παρέλευσιν τῆς τασομένης ὑπὸ τοῦ ἀρθρου 32 τῆς Πολ. Δικονομίας προθεσμίας.

Ἐπειδὴ ἐὰν κατὰ τὸ ἀρθ. 34 ὁ ἐνάγων παραμελήσῃ τὴν προθεσμίαν ταύτην, αὐτὸς μὲν ἀποβάλλει πᾶν δικαίωμα περὶ κανονισμοῦ.

ἀρμοδιότητος, καθίσταται δὲ αὐτοδικαίως καὶ ἄνευ ἀποφάσεως ἀρμόδιον πρὸς ἐκδίκασιν τῆς διαφορᾶς, ἕνεκα τῆς ὁποίας ἐζητήθη ὁ κανονισμὸς ἀρμοδιότητος, τὸ δικαστήριον τοῦ ἐναγομένου.

Ἐπειδὴ ἡ τυχὸν βραδύτης περὶ τὴν θεώρησιν τῆς εἰρημένης ἀποφάσεως τοῦ δικαστηρίου καὶ τὴν ἐκδοσιν ἀντιγράφου αὐτῆς δὲν ἀποτελεῖ γεγονὸς ἀνωτέρας βίας, καθιστώσης ἀδύνατον τὴν ἐντὸς τῆς νομίμου προθεσμίας κοινοποίησιν τῆς ἀποφάσεως, ὡς ἐσφαλμένως ἰσχυρίζεται ὁ ἐνάγων, τοσούτῳ μᾶλλον, καθόσον ἐκ τοῦ προσαγομένου ἀντιγράφου προκύπτει, ὅτι ἐλήφθη τοῦτο πέντε ἡμέρας προ τῆς ἐκπνεύσεως τῆς νομίμου προθεσμίας.

Ἐπειδὴ δικαστήριον τοῦ εἰς τὴν παρούσαν δίκην ἐναγομένου Πανεπιστημίου δὲν δύναται νὰ λογισθῇ ἐμὴ τὸ Ἐλεγκτικὸν Συνέδριον, εἰς δὲ ἡ προϊσταμένη τοῦ Πανεπιστημίου ἀρχή, ἥτοι τὸ ὑπουργεῖον τῆς Δημοσίας Ἐκπαιδεύσεως, ἀπηύθυνε τὴν αἴτησιν περὶ καταλογισμοῦ τοῦ ἐνάγοντος ὡς δημοσίου ὑπολόγου διὰ τῶν ἐν ταῖς ἀποφάσεσιν αὐτοῦ σημειωμένων ποσῶν.

Ἐπειδὴ, καθ' ἃ ἤδη ἔκρινε τὸ Δικαστήριον διὰ τῆς προηγουμένης αὐτοῦ ἀποφάσεως, αἱ περὶ κανονισμοῦ ἀρμοδιότητος διατάξεις τῆς Πολ. δικονομίας εἶναι ἐφαρμοστέαι καὶ εἰς τὸ Ἐλεγκτικὸν Συνέδριον, ὡς ὑπαγόμενον εἰς τὸν ἔλεγχον τοῦ Ἀρείου Πάγου, ἐσφαλμένως ἔρα ἰσχυρίζεται ἤδη ὁ ἐνάγων, ὅτι ἡ διάταξις τοῦ ἀρθροῦ 34 τῆς Πολ. δικονομίας, ὅτι τὸ δικαστήριον τοῦ ἐναγομένου καθίσταται ἀρμόδιον, δὲν ἔχει ἐπὶ τοῦ προκειμένου ἐφαρμογὴν, ὡς μὴ ὄντος τοῦ Ἐλεγκτικοῦ Συνεδρίου δικαστηρίου κατὰ τὴν ἐννοίαν τοῦ ἀρθροῦ 29.

Διὰ ταῦτα

Ἀπορρίπτει τὴν ἀπὸ 10 Ὀκτωβρίου 1897 αἴτησιν τοῦ Ἀναστασίου Διομήδους Κυριακοῦ περὶ κανονισμοῦ ἀρμοδιότητος ὡς ἀπαράδεκτον καὶ ἐπιβάλλει εἰς αὐτὸν τὰ ἐξόδα τῆς παρούσης δίκης ἐκ δραχμῶν ἐβδομήκοντα (70) καὶ τὰ τέλη τῆς σημανσεως. Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις τῇ τετάρτῃ (4) Ἰουλίου 1898. Ἐδημοσιεύθη δ' ἐκτάκτως τῇ ἐβδόμῃ Ἰουλίου 1898.

Ὁ Ἀντιπρόεδρος
Μ. Δεγενῆς

Ὁ Γραμματεὺς
Γ. Καστόρχης

Ἀριθ. 138

Τὸ Δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου

Τμήμα Β'.

Συγκείμενον ἐκ τῶν Δικαστῶν Μιχαὴλ Διγενῆ, Ἀντιπροέδρου, (υπομένου τοῦ Προέδρου), Α. Μανδραπήλια, Ἰω. Δουβουνιώτου, Ἀνδροπούλου, Β. Παπαδοπούλου, Β. Ροντήρη καὶ Ἰωάν. Ἀτσοῦ, Εἰσηγητοῦ, παρόντων τοῦ τε Ἀντεισαγγελέως Κωνστ. ἐνιάκη καὶ τοῦ Ὑπογραμματέως Π. Βαρουξάκη.

Συνεδριάσαν δημοσίᾳ ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ τοῦ καταστήματος αὐτοῦ τὴν δεκάτην ἑκτὴν Μαΐου 1898, ἵνα δικάσῃ ἐπὶ τῆς ἐξῆς ἐθέσεως, μετὰξύ.

Τοῦ ἐκκαλοῦντος Ἀθανασίου Ξανάρη, κατοικοῦ Βόλου, παρακαθέντος διὰ τοῦ πληρεξουσίου του Θρασυβούλου Ἀγγελοπούλου Ἀθανάτου, δικηγόρου· καὶ

Τοῦ ἐφεσιβλήτου Μωϋσέως Μ. Μωϋσῆ, κατοικοῦ ὡσαύτως, παρακαθέντος διὰ τοῦ πληρεξουσίου του Σπ. Ἀραβαντινοῦ, δικηγόρου.

Ὁ Ἀθανάσιος Ξανάρης διὰ τῆς ἀπὸ 16 Ἰουνίου 1894 ἐνώπιον τοῦ ἐν Βόλῳ Πρωτοδικείου ἀγωγῆς του κατὰ Μωϋσέως Μωϋσῆ ἐξέθηκεν, ὅτι δυνάμει συμβολαίου οἱ Π. Κουτσογιάννης, Ἀχ. Κουτσογιάννης καὶ Ἀθ. Χ' Στάμος ἐδανείσθησαν τῇ 12 86ρίου 1888 καὶ ἔλαβον παρ' αὐτοῦ λίρας Ὁθωμανικὰς χρυσᾶς 300, ἃς ἐσχέθησαν νὰ τῷ ἐπιστρέψωσι μετὰ δύο ἔτη ἐντόκως πρὸς 12 ὀκτωβρίου, παρερχομένης δὲ τῆς διορίσεως ταύτης, πρὸς 18 οὐ ὀκτωβρίου. Πρὸς ἀσφάλειάν του δὲ ἐνέγραψεν ὑποθήκην ἐπὶ διαφόρων κτημάτων αὐτῶν ἐν Βόλῳ κειμένων, ἀποτελούντων ὅλων ἕνα ἀλευρομύλον μετὰ τῆς οἰκοδομῆς, ἣν οἱ ὀφειλῆται ὑποδόμησαν ἐπὶ οἰκπέδῳ τοῦ Σαλλῆμ Ἐφένδη κλπ. κατὰ συνέπειαν πολυετοῦς μίσθωσης πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον, ἀλλ' οὗτοι (οἱ ὀφειλῆται) ἐπώλησαν τὰ ἐνυπόθηκα κτήματά των εἰς τὸν ἐναγόμενον, ἀντὶ λίρων ὡμανικῶν ἑπτακοσίων, ἐκ τῶν ὁποίων τετρακοσίας ἐμέτρησεν ὁ ἐναγόμενος εἰς αὐτοὺς, τὰς δὲ τριακοσίας ἐκράτησεν ἵνα πληρώσῃ τὴν ὑπόθηκον ἐπὶ τοῦ πωληθέντος κτήματος ἀπαίτησιν τοῦ ἐναγόμενου, γενόμενος δὲ κύριος ὁ ἀγοραστὴς τοῦ ἐνυποθήκου ἐργοστασίου ἐτέχει αὐτὸ ἕκτοτε, ἅπαντα δὲ τὰ τὸν ἀλευρομύλον ἀποτελοῦντα καὶ εἰς ὑπόθηκην δοθέντα κτήματα ἐξακολουθοῦσι χρησιμεύοντα εἰς τὴν κανονικὴν λειτουργίαν τοῦ ἀλευρομύλου· ὅτι κατὰ τὸν νόμον περὶ ὑποθηκῶν ὡς τρίτος κύριος, εἰς οὗ τὴν ἐξουσίαν μετέβη ὁ ἐνυπόθηκον, ὑποχρεοῦται ὁ ἐναγόμενος νὰ παραχωρήσῃ αὐτὸ

πρὸς ἐξόφλησιν τοῦ ἐνυποθήκου χρέους, ἂν δὲν προτιμᾷ νὰ πληρώσῃ τὸ κεφάλαιον καὶ τοὺς τόκους ἀνερχομένους εἰς λίρας 3.500 ἄλλως ἐπιβοηθητικῶς ὑποχρεοῦται εἰς τὴν καταβολὴν τῶν λιγιστάκων, καθόσον διὰ τοῦ πωλητηρίου συμβολαίου ἀνεδέχθη τὸν χρέος τῶν πρωτοφειλετῶν του, κρατήσας ἐκ τοῦ τιμήματος λίρας 300 ὅπως τὰς καταβάλλῃ πρὸς αὐτὸν καὶ ὅ, ὅφειλε κατὰ τὴν περὶ πωλήσεως ἀρχὰς τοῦ δικαίου νὰ πληρώσῃ ἅμα τῇ πωλήσει τοῦτο δὲ μὴ πράξας, ὀφείλει ἕκτοτε τόκους ὑπερμερείας, ἄλλως ὀφείλει τοιοῦτους νομίμους, καὶ ἤτήσατο νὰ διαταχθῇ ἡ ἐκποίηση τῶν ἐνυποθήκων, ὅπως ἐκ τοῦ ἐκπλειστηριασμοῦ αὐτῶν πληρωθῇ προνομικῶς τὸ κεφάλαιον καὶ ἐνὸς ἔτους τόκους ἀπὸ τῆς 1ης Ἰαννουαρίου 1891 ἕως τῆς 31ης Δεκεμβρίου 1891 ἢ ἑξήκοντα ἑπτὰ ἔτησις, ἐν ὧν λίρας ὀθωμανικὰς 336 ἢ δραχ. 13.440 καὶ ταύτας ἐντόκως ἀπὸ τῆς ἀγωγῆς ἐπιβοηθητικῶς δὲ νὰ ὑποχρεωθῇ ὁ ἐναγόμενος νὰ τῷ πληρώσῃ λίρας ὀθωμανικὰς 300 ἢ τὴν ἀξίαν αὐτῶν ἐκ δραχ. 12.000 ἐντόκως ἀπὸ τῆς 1ης Ἰαννουαρίου 1891 ἕως τῆς 31ης Μαΐου 1891 μέχρι ἐξοφλήσεως τῶν ἐξόδων καὶ τέλων.

Συζητήσεως γενομένης, τὸ Πρωτοδικεῖον διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 346 (1895) ἀποφάσεως ἀπέριψε τὴν ἀγωγὴν, ἀλλὰ τὸ Ἐφετεῖον Λαρίσης ἐπὶ τῇ ἐφέσει τοῦ ἐνάγοντος διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 2 (1895) ἀποφάσεως, ἀπέριψε τὴν ἔφεσιν ὡς πρὸς τὴν πρώτην βάραν τῆς ἀγωγῆς, θεωρήσαν, ὅτι ὀρθῶς αὕτη ἀπερρίφθη διὰ τῆς πρωτοδικαίας ἀποφάσεως, ἐδέχθη δὲ αὐτὴν ὡς πρὸς τὴν ἐπιβοηθητικὴν τῆς ἀγωγῆς βάραν καὶ μεταρρυθμίσαν τὴν ἐκκληθεῖσαν ἀπόφασιν ἐδέχθη τὴν ἀγωγὴν κατὰ τὴν δευτέραν αὐτῆς βάραν, ἤτοι κατὰ τὴν ἀποφάσιν, ὅτι ὁ ἐναγόμενος κεφάλαιον λιγιστάκων ὀθωμανικῶν 300, ἢ τὴν ἀξίαν αὐτῶν ἐκ δραχ. 12.000 ἐντόκως ἀπὸ τῆς ἀγωγῆς καὶ ὑπεχρέωσε τὸν ἐναγόμενον νὰ πληρώσῃ τῷ ἐνάγοντι λίρας ὀθωμανικὰς 300, ἢ τὴν ἀξίαν αὐτῶν ἐκ δραχ. 12.000 ἐντόκως 8 0)0 ἑτησίως ἀπὸ τῆς ἀγωγῆς· διέταξε δὲ ἀποδείξεις πρὸς τὸν ἂν ὁ ἐναγόμενος ὑπεσχέθη τόκους πρὸς 18 0)0 ἑτησίως ἀπὸ τῆς 1ης Μαΐου 1891. Τὴν ἀπόφασιν αὐτὴν τοῦ Ἐφετερίου ὁ Ἰσχυρὸς Πάγος ἐπὶ τῇ αἰτήσει τοῦ ἐναγομένου ἀνῆρσε διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 169 τοῦ 1897 ἀποφάσεώς του, παραπέμψας τὴν ὑπόθεσιν εἰς τὸ Βον τοῦτο πρῶτον τοῦ Ἀρείου Πάγου διὰ τὴν καταλλήλην ἐφαρμογὴν τοῦ Νόμου. Ἐπομένως καὶ μετὰ τὴν νόμιμον προδικασίαν, εἰσῆχθη ἡ προκείμενη ὑπόθεσις εἰς τὸ ἀκροατήριον τοῦ Δικαστηρίου τούτου πρὸς συζήτησιν κατὰ τὴν ἐν ἀρχῇ τῆς παρούσης ἀναφερομένην συνεδρίαν, καθ' ἣν παρέστησαν οἱ τῶν διαδίκων πληρεξούσιοι, οἵτινες διὰ τῶν ἀναγνωσθεισῶν ἐγγράφων προτάσαν

των ἤττησαντο : ὁ μὲν τοῦ ἐκκαλοῦντος νὰ γίνῃ δεκτὴ ἡ ἔφεσις καὶ ἡ ἀγωγή του καὶ νὰ καταδικασθῇ ὁ ἀντιδίκός του εἰς τὰ ἔξοδα ὁ δὲ τοῦ ἐφesiβλήτου, ν' ἀπορριφῶσιν αἱ ἐνστάσεις, προτάσεις καὶ ἰσχυρισμοὶ τοῦ ἐκκαλοῦντος, ὡς καὶ ἡ ἔφεσις καὶ ἀγωγή αὐτοῦ κατὰ τὴν ἐπιβοηθητικὴν αὐτῆς βάσιν, νὰ διαταχθῇ ἡ εἰς αὐτὸν (τὸν ἐφesiβλήτον) ἀπόδοσις ὑπὸ τοῦ ἐκκαλοῦντος τῶν καταβληθεισῶν αὐτῷ πρὸς ἐκτέλεσιν τῆς ὑπ' ἀριθ. 298 (1895) ἀποφάσεως τοῦ Ἐφετείου Λαρίσσης δραχμῶν 13.555 ἐνσώκως πρὸς 8 0)0 ἀπὸ τῆς καταβολῆς ἢ τῆς αἰτήσεως ἀναιρέσεως καὶ νὰ καταδικασθῇ ὁ ἀντιδίκος του εἰς τὰ ἔξοδα.

Ἀκούσαν αὐτῶν ἀναπτυξάντων καὶ προφορικῶς τὰς προτάσεις των ταύτας καὶ τοῦ Ἀντεισαγγελέως· Διελθόν τὴν δικογραφίαν· Σκεφθὲν κατὰ τὸν Νόμον.

Ἐπειδὴ ὁ ἐφesiβλήτος καὶ ἐναγόμενος Μωϋσῆς ἐζήτησε τὴν ἀναίρεσιν τῆς ὑπ' ἀριθ. 298 τοῦ 1895 ἀποφάσεως τοῦ ἐν Λαρίσσει Ἐφετείου μόνον ἐφ' ὅσον ἐβλάπτετο ἐξ αὐτῆς; ἤτοι ἐφ' ὅτι ἐγένετο ἐν μέρει δεκτὴ ἡ ἔφεσις τοῦ ἐκκαλοῦντος Ξανάρη κατὰ τῆς ἀπορριψάσης ὁλοσχερῶς τὴν ἐπίδικον ἀγωγήν τοῦ ἐκκαλοῦντος πρωτοδικικοῦ ἀποφάσεως καὶ δεκτὴ αὕτη ὡς πρὸς τὴν ἐπιβοηθητικὴν αὐτῆς βάσιν τὴν στηριζομένην ἐπὶ τοῦ λόγου, ὅτι ἐκ τῆς συναφείσης μεταξύ τοῦ ἐφesiβλήτου καὶ τῶν ὀφειλετῶν τοῦ ἐκκαλοῦντος συμβάσεως, ἥς οὐδαμῶς οὗτος μετέσχε, παρήχθη ὑπὲρ ἑαυτοῦ τὸ δικαίωμα, ὅπερ ἐνήσκησε διὰ τῆς ἀγωγῆς ν' ἀπαιτήσῃ παρὰ τοῦ ἐφesiβλήτου τὰς ὀφειλομένας αὐτῷ παρὰ τῶν μετασχόντων τῆς συμβάσεως ὀφειλετῶν του καὶ μέρος τοῦ συμφωνηθέντος τιμήματος ἀποτελούσας 300 λίρας, ἃς ὁ ἐφesiβλήτος ὑπεσχέθη νὰ καταβάλῃ εἰς αὐτόν· δεκτῆς δὲ γενομένης τῆς αἰτήσεως τοῦ ἐφesiβλήτου περὶ ἀναιρέσεως τῆς εἰρημένης τοῦ Ἐφετείου ἀποφάσεως καὶ ἀναίρεθείσης αὐτῆς, τὸ δικαστήριον τοῦτο εἰς τὴν παρεπέμψθη πρὸς ἐφαρμογὴν τοῦ νόμου ἢ μεταξύ τῶν διαδίκων διαφορὰ, ἐξουσίαν ἔχει νὰ ἐξετάσῃ αὐτὴν μόνον ἐφ' ὅσον περιστρέφεται εἰς τὴν ἐπιβοηθητικὴν βάσιν τοῦ ἐπίδικου συμβολαίου τοῦ ἐν Βόλῳ συμβολαιογράφου Ἐπαμ. Παναγιωτίδου, δι' οὗ συνήφθη μεταξύ τῶν ἐφesiβλήτων καὶ τῶν Ποτάκη Κουτσογιάννη, Ἀχιλ. Κουτσογιάννη καὶ Ἀντ. Χατζῆ Στάμου σύμβασις ἀγοραπωλησίας τῶν ἐν αὐτῇ ἀναφερομένων μηχανημάτων μεταξύ τῶν Ποτάκη Κουτσογιάννη, Ἀχιλ. Κουτσογιάννη καὶ Ἀντ. Χατζῆ Στάμου ὡς πωλητῶν καὶ τοῦ ἐφesiβλήτου ὡς ἀγοραστοῦ, ἀνέλαβε δὲ δὲ τελευταῖος τὴν ὑποχρέωσιν νὰ κρατήσῃ ἐκ τοῦ συμφωνηθέντος τιμήματος 300 λίρας, ἵνα πληρώσῃ ταύτας εἰς τὸν ἐκκαλοῦντα ὡς δανειστήν τῶν πωλητῶν

ὕπὲρ οὗ παρεχωρήθη πρὸς ἐξασφάλισιν τῆς ἀπαιτήσεώς του ταύτης δικαίωμα ἐγγραφῆς υποθήκης ἐπὶ τῶν πωληθέντων μηχανημάτων.

Ἐπειδὴ καὶ ἂν ὑποτεθῇ, ὅτι τὸ παρ' ἡμῖν ἰσχύον ἀστικὸν δίκαιον, ὡς προκύπτει ἐκ τινῶν διατάξεων αὐτοῦ καὶ ἰδίως τοῦ νόμου 23 Πανδεκτῶν (11, 14), τῆς διατάξεως 72 Βασιλικῶν (47, 1) καὶ νόμου 3 κωδ. (8, 55), χορηγεῖ εἰς τὸν τρίτον ὑπὲρ οὗ συνωμολογήθη σύμβασις μεταξὺ ἄλλων συναφθεῖσαν πτωχευτικὴν ἀγωγὴν (actio utilis) κατὰ τοῦ συμβαλλομένου τοῦ ἀναδεχθέντος τὴν ὑποχρέωσιν παροχῆς τινος εἰς αὐτόν, ἰδίως δὲ ὀφειλεται ἐντεῦθεν ὁ ἕτερος τῶν συμβαλλομένων, τὸ ἀποτέλεσμα ὁμοίως τοῦτο ἦτοι ἡ χορηγούμενη ἀγωγή αἰρεταί, ὅταν οἱ συμβολλόμενοι τὴν ὑπὲρ τοῦ τρίτου συνωμολογηθεῖσαν ρήτραν καταργήσωσι δι' ἑτέρας συμβάσεως πρὶν ἢ ὁ τρίτος ἐκδηλώσῃ ὅπως δὴ περὶ τὴν περὶ ἀποδοχῆς αὐτῆς συναινέσιν τοῦ. Ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου, ὡς συγγεταί σαφῶς ἐκ τοῦ ἐν αὐτῇ τηδικογραφίᾳ ὑπ' ἀρ. 14496 συμβολαίου τοῦ ἐν Βόλῳ συμβολαιογράφου Κωνστ. Καραμανωλῆ, γενομένου μεταξὺ τῶν αὐτῶν προσώπων, μεθ' ὧν καὶ τὸ συμβόλαιον περὶ οὗ ἀνωτέρω ἐγένετο λόγος, ἡ ὑπὲρ τοῦ ἐκκαλοῦντος συνωμολογηθεῖσα ρήτρα περὶ τῆς εἰς αὐτόν καταβολῆς τῶν 300 λίτρων κτηρητήθῃ ἐντελῶς, ἀπ᾽ ἀλλαγέντος ἐντελῶς τοῦ ἐφεισβλήτου τῆς ὑποχρεώσεως, ἣν εἶχεν ἀναλάβῃ διὰ τοῦ προηγουμένου συμβολαίου τοῦ νᾶ καταβάλλῃ ἐξ ἰδίων πρὸς τὸν ἐκκαλοῦντα τὴν ἀπαιτήσιν, ἣν εἶχεν οὗτος κατὰ τῶν ὀφειλετῶν αὐτοῦ, ἡ δὲ καταργήσις αὐτῆς ἐγένετο κατὰ τοὺς συμφωνοὺς τῶν διαδίκων ἰσχυρισμοὺς πρὶν ἢ ὁ ἐκκαλῶν ἐκφράσῃ ὅπως δὴ ποτε τὴν προαχῶσαι ἢ ἀποδοχὴν αὐτοῦ εἰς τὴν πρὸς ὄφελος αὐτοῦ συνωμολογηθεῖσαν ρήτραν, ἀρα πρὶν ἢ κατασταθῇ αὕτη ἀμετάκλητος καὶ παρεκτικὴ ὡς τοιαύτη δικαίωματος ἀγωγῆς εὐθείας ἢ πτωχευτικῆς ὁρθῶς ἐπομένως ἔκρινε τὸ Πρωτοδικεῖον διὰ τῆς προσβαλλομένης αὐτοῦ ἀποφάσεως, ὅτι ἡ τοῦ ἐκκαλοῦντος ἀγωγή ἦτο ἀπορριπτέα ὡς στέρουμένη κατὰ τὰ ἐκτεθέντα νομίμου βάσειος.

Ἐπειδὴ ἡ ἀγωγή αὕτη, καθ' ἃ διατυπύεται, δὲν ἔχει νόμιμον βάσιν διοικήσιν ἄλλοτρίων υποθέσεων, γενομένων ὑπὸ τοῦ ἐφεισβλήτου ἐπὶ τοιαύτῃ προθέσει διοικήσεως τῶν υποθέσεων τοῦ ἐκκαλοῦντος, ἀλλ' ὑποχρέωσιν τοῦ ἐφεισβλήτου ἐκ τῆς προεκτεθείσης συμβάσεως πηγαζούσαν, ὅθεν ὑπὸ τοιαύτην τίνα βάσιν ἢ ἐπίδικος ἀγωγή καθίσταται ἀπαράδεκτος.

Ἐπειδὴ ἡ περὶ ἀποδόσεως τῶν πρὸς ἐκτέλῃς τῆς ἀναιρεθείσης ἀποφάσεως καταβληθέντων τῷ ἐκκαλοῦντι αἰτήσεις τοῦ ἐφεισβλήτου, δὲν ἀποτελεῖ παρεμπόπτουσαν ἀγωγὴν, σχέσιν ἔχουσαν πρὸς

δικαζομένην ὑπὸ τοῦ Δικαστηρίου τούτου ὡς Ἐφετείου διαφορὰν, τὴν ἔννοιαν τῶν ἄρθρων 225 καὶ 229 τῆς Πολιτικῆς Δικονομίας εἰς τινὰ ἐκ τῶν ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 747 § 1 ὀριζομένων, ἀλλ' αὐτοτελεῖ καὶ κυρίαν, ἥτις δὲν δύναται νὰ γίνη ἐφεσίμως κατὰ τὴν, παραλειπομένου τοῦ πρώτου βαθμοῦ ἐναντίον τοῦ ἄρθρου 13 Πολιτικῆς Δικονομίας. Τὸ δὲ ἄρθρον 780 ἐν ᾧ ὀρίζονται αἱ συνέπειες μεταρρυθμιστικῆς ἀποφάσεως τοῦ Ἐφετείου δὲν διατάσσει τὴν διαδίλυν ἀποκατάστασιν εἰς τὴν ἦσαν πρὸ τῆς ἀναιρεθείσης καταστάσεως, ἵνα στηριχθῇ ἐπ' αὐτοῦ ἡ ἀρμοδιότης τοῦ δικαστηρίου τούτου, ὅθεν ἡ εἰρημένη αἵτησις καθίσταται ἀπαράδεκτος.

Διὰ ταῦτα

ἀπορρίπτει τὴν ἀπὸ 28 Σεπτεμβρίου 1895 ἐφесιν τοῦ Ἀθανασίου Μανδράκη κατὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 436 τοῦ 1895 ἀποφάσεως τοῦ Πρωτοδικείου Βόλου· καὶ ἐπικυροῖ αὐτὴν ἐφ' ὅσον ἀπέρριψε τὴν ὑπὸ συζήτησιν ἀγωγὴν τοῦ ἐκκαλοῦντος ὡς πρὸς τὴν ἐπιβοηθητικὴν αὐτῆς βάσιν. ἀπορρίπτει τὴν αἴτησιν τοῦ ἐφεσιβλήτου περὶ τῆς γίνεσθαι μνεῖα τελευταία σκέψει τῆς παρουσίας ὡς ἀπαράδεκτον· καὶ καταδικάζει τὸν ἐκκαλοῦντα εἰς τὰ δικαστικὰ ἐξόδα τῆς παρουσίας ἐκ δραχμ. τεσσαράκοντα (40) καὶ τὰ τέλη.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις τῇ δευτέρᾳ Ἰουλίου 1898.

Ὁ Ἀντιπρόεδρος

Μ. Διγενῆς

Ἐδημοσιεύθη δ' ἐκτάκτως τῇ ἐβδόμῃ Ἰουλίου 1898.

Ὁ Ἀντιπρόεδρος

Μ. Διγενῆς

Ὁ ὑπογραμματεὺς

Π. Βαρουξάκης

Ὁ Γραμματεὺς

Γ. Καστόρχης

Ἀριθμὸς 189

Τὸ Δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου

Τμήμα Β'.

συγκείμενον ἐκ τῶν Δικαστῶν Μιχ. Διγενῆ, Ἀντιπροέδρου, (κωνσταντίνου τοῦ Προέδρου) Α. Μανδραπήλια, Ι. Δουβουνιώτου, Στ. Ἀνδριόπου, Β. Παπαδοπούλου, Β. Ροντήρη, Εἰσηγητοῦ, καὶ Ἰω. Κωνσταντίνου, παρόντων τοῦ τε Ἀντεισαγγελέως Κωνστ. Μανιάκη καὶ τοῦ ὑπογραμματεῖος Π. Βαρουξάκη.

ὑποεδρεύσαν δημοσίᾳ ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ τοῦ καταστήματος αὐτοῦ τὴν δευτέραν τριτὴν Μαΐου 1898, ἵνα δικάσῃ ἐπὶ τῆς ἐξῆς ὑποθέσεως,

ΠΟΦΑΣΕΙΣ ΑΡΕΙΟΥ ΠΑΓΟΥ

79

Τῶν ἐκκαλούντων 1) Γεωργίου Χατζηκωνσταντῆ, 2) Μιχαὴλ Χατζηκωνσταντῆ καὶ 3) Δεσποινούλας συζύγου Ἰωάννου Κυριακοῦ, κληρονόμου τῆς ἀποβιώσας Σταματικῆς χήρας Σπ. Παπαδάκη, κατοίκου Ἀθηνῶν, ὡς κληρονόμων ἀπάντων τῆς Ἀνθῆς χήρας Δ. Κουτσογιαννοπούλου, παρασταθέντων διὰ τῶν πληρεξουσίων τῶν Σευ. Ψαρᾶ καὶ Ἀντ. Μομφερράτου, δικηγόρων, —

Τῶν ἐφισβιλλήτων 1) Σταματικῆς χήρας Γεωργ. Ἡλιάδου κατοίκου Ἀθηνῶν, παρασταθείσης διὰ τοῦ πληρεξουσίου τῆς Σπυρ. Ἀραβαντινοῦ, δικηγόρου, 2) Τιμολέοντος Ἡλιάδου, κατοίκου Πατρῶν, καὶ 3) Κατήγκως συζύγου Ἀλκιβ. Ἡλιάδου, κατοίκου Ἀθηνῶν, μηδὲν παρασταθέντων, καὶ

Τῆς παρεμβαίνουσας Αἰκατερίνης χήρας Θεοδώρου Κλαδᾶ, τὸ γένος Γούζαρη, κατοίκου Ἀθηνῶν, πενήσης, ὡς κληρονόμου τῆς ἀδελφῆς τῆς Εὐαγγελίας Γούζαρη, παρασταθείσης διὰ τοῦ πληρεξουσίου τῆς Διον. Σωμερίτου, δικηγόρου.

Ἀποβιώσας κατὰ Φεβρουάριον τοῦ 1883 τῆς Ἀνθῆς χήρας Δ. Κουτσογιαννοπούλου καὶ θεωρηθείσης ὡς σχολαζούσης τῆς κληρονομίας αὐτῆς, διορίσθη προσωρινὸς ταύτης κηδεμὼν ὁ Β. Παλαδᾶς, ὃν ὑπὸ τὴν ιδιότητα ταύτην ἡ Ἑλένη χήρα Κ. Κατσαβοῦ καὶ ὁ Κ. Φίκας ἐνήγαγον ἐνώπιον τοῦ Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν διὰ τῆς ἀπὸ 15 Μαρτίου 1883 ἀγωγῆς των, αἰτησάμενοι διὰ τοὺς ἐν αὐτῇ λόγους ν' ἀναγνωρισθῶσι κληρονόμοι αὐτῆς ἐξ ἀδιαθέτου μόνοι καὶ ἀποκλειστικοί. Τὴν ἀγωγὴν ταύτην ὁ ἐναγόμενος προσωρινὸς κηδεμὼν ἀνεκοίνωσε σὺν ἄλλοις καὶ πρὸς τοὺς Γεώργιον καὶ Μιχαὴλ Χατζηκωνσταντῆ, Δεσποινούλαν σύζυγον Ἰω. Κυριακοῦ, Σταματούλαν χήραν Σπ. Παπαδάκη καὶ Σταματικὴν χήραν Γ. Ἡλιάδου, προσκαλέσας αὐτοὺς νὰ ἐμφανισθῶσιν ἐνώπιον τοῦ Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν, ὅπως ὑποστηρίξωσι τὰς ἀξιώσεις των ἐπὶ τῆς ἐν λόγῳ κληρονομίας ἀξιούντων κληρονομικὰ δικαιώματα. Μεθ' ὅ ἡ Σταματικὴ χήρα Γ. Ἡλιάδου διὰ τῆς ἀπὸ 22 Μαρτίου 1883 παρεμβάσεώς τῆς ἐνώπιον τοῦ αὐτοῦ Πρωτοδικείου ᾗτήσατο ν' ἀναγνωρισθῇ μόνῃ ἐξ ἀδιαθέτου κληρονόμος τῆς Ἀνθῆς Κουτσογιαννοπούλου, αἱ δὲ Σταματοῦλα χήρα Σπ. Παπαδάκη, Δεσποινούλα σύζυγος Ἰω. Κυριακοῦ καὶ οἱ Γεώργ. καὶ Μιχαὴλ ἀδελφοὶ Χατζηκωνσταντῆ διὰ τῆς ἀπὸ 25 Μαρτίου 1883 παρεμβάσεώς των ἐνώπιον τοῦ αὐτοῦ Πρωτοδικείου, ᾗτήσαντο ν' ἀναγνωρισθῶσι μόνοι κληρονόμοι τῆς Ἀνθῆς Κουτσογιαννοπούλου, ν' ἀπορριφθῇ ἡ ἀγωγή των ἐναγόντων καὶ ὑποχρεωθῇ ὁ προσωρινὸς κηδεμὼν νὰ τοὺς παραδώσῃ τὴν κατοχὴν τῆς κληρονομικῆς περιουσίας.

Συζητήσεως γενομένης, τὸ Πρωτοδικεῖον διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 190 (1883) ἀποφάσεώς του διέταξεν ἀποδείξεις περὶ τῆς συγγενείας.

Ἐπὶ δὲ τῇ ἐφέσει τῶν διαδίκων καὶ τῇ παρεμβάσει τοῦ Λεωνίδα Τάγκου ὡς δικαστικοῦ ἐπιτρόπου τῆς τότε ὀριανῆς Ἀγγελικῆς Γούζαρη (ἄξιούσης καὶ ταύτης ἀποκλειστικὴν κληρονομίαν ἐπὶ τῆς περιουσίας τῆς Ἀνθῆς Κουτσογιαννοπούλου) ἐνώπιόν τοῦ Ἐρετείου Ἀθηνῶν, τοῦτο ἐξέδοτο τὰς ἐξῆς ἀποφάσεις· 1) τὴν ὑπ' ἀριθ. 1031 (1883) δι' ἧς μεταρρυθμίσαν ἐν μέρει τὴν ἐκκληθεῖσαν ἀπόφασιν καθ' ὅσον ἀφορᾷ τὰς δι' αὐτῆς διαταχθεῖσας ἀποδείξεις ὑπεχρέωσε τοὺς διαδίκους ν' ἀποδείξωσι διὰ μαρτύρων 1) ἢ μὲν Σταματικὴ χήρα Ἡλιάδου διὰ τὴν μητέρα τῆς Ἀθανάσω σύζυγος Γ. Ρακοπούλου ἦτα ἀδελφὴ τοῦ Γ. Βουνανιώτου, συζύγου τῆς Κυράτσω, διὰ ἐκ τοῦ γάμου τούτου ἐγεννήθη ἡ Ἀνθὴ, πότε καὶ ὅποιας ἡλικίας ἦτο κατὰ τὴν ἐποχὴν τοῦ θανάτου τῆς 2) ὁ Λεωνίδας Τάγκος, διὰ τὴν δικαιοπάροχον τῆς Ἀγγελικῆς Γούζαρη Εὐγενία Καλφογιάννη ἦτο δευτέρα ἐξαδέλφη τῆς Ἀνθῆς Κουτσογιαννοπούλου, διότι αὐτὴ μὲν εἶχε πατέρα τὸν Ἰωάννην Λαρέντζον Φιλιππάκη (πότε γεννηθεῖσα ;) οὗτος δὲ ἦτο πρῶτος ἐξαδελφός τῆς Ἀρχοντούρας Καλφογιάννη, μητρὸς τῆς Εὐγενίας, καθὼς ὁ πατὴρ τοῦ ἦτο ἀδελφός τῆς Μαρίας Σαμάρα, μητρὸς τῆς Ἀρχοντούρας, καὶ 3) ἡ Σταματοῦλα χήρα Παπαδοπούλου, Δεσποινούλα χήρα Ἰω. Κυριακοῦ, Γεώργιος Χατζηκωνσταντῆς καὶ Μιχαὴλ Χατζηκωνσταντῆς, διὰ τὴν Ἀνθὴ ἐγεννήθη ἐκ τῆς Κυράτσω καὶ τοῦ Ἰωάννου Λαρεντζῆ (πότε ;) διὰ τὴν Κυράτσω ἦτο ἀδελφὴ τῆς μάμης τῶν Θεοφάνης συζύγου Ἀναστ. Σαπουντζῆ, ἐκ τοῦ γάμου τῶν ὁποίων ἐγεννήθησαν, α') ἡ Χαϊδῶ Χατζηκωνσταντίνου Μιχαὴλ γεννήσασα τὸν Γεώργ. καὶ Μιχαὴλ Χατζηκωνσταντῆ, β') ὁ Κυριάκος Ἀναστασίου Σαπουντζῆς ἐξ αὐ ἐγεννήθη ἡ Δεσποινούλα σύζυγος Ἰω. Κυριακοῦ γ') ἡ Χρηστὶνα σύζυγος Κ. Τοπαλοπούλου ἐξ ἧς ἐγεννήθη ἡ Σταματοῦλα χήρα Παπαδοπούλου καὶ δ') ἡ Ἀγγελικὴ ἐξ ἧς ἐγεννήθη ἡ Θεοφάνη χήρα Σ. Γιαννοπούλου καὶ 2) τὴν ὑπ' ἀριθ. 1214 (1884 δι' ἧς ἐπέβαλλε τῇ Σταματικῇ Ἡλιάδου ὄρκον, διδομένου τοῦ ὁποίου ἀνεγνώριζεν αὐτὴν ὡς μόνην ἐξ ἀδιαθέτου κληρονόμον τῆς Ἀνθῆς Κουτσογιαννοπούλου, ἀπέρριπτε δὲ τὴν τε ἀγωγὴν καὶ πᾶς λοιπὰς παρεμβάσεις. Τὴν ἀπόφασιν αὐτὴν 1214 ἐπὶ τῇ αἰτήσει τῶν ἐναγόντων ἀνῆρσαν ὁ Ἄρειος Πάγος διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 109 (1885) ἀποφάσεως, παραπέμψας τὴν διαφορὰν πρὸς νέαν συζήτησιν εἰς τὸ Ἐρετεῖον Λαρίσης, ὅπερ διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 210 (1886) ἀποφάσεως ἐνέμεινεν εἰς τὰ διὰ τῆς ἀναιρεθείσης ὑπ' ἀριθ. 1214 ἀποφάσεως τῶν ἐν Ἀθήναις Ἐρετῶν ἀποφασισθέντα. Τὴν ἀπόφασιν ταύτην τοῦ Ἐρετείου Λαρίσης ἐπεκύρωσε καὶ ὁ Ἄρειος Πάγος διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 4 (1889) ἀποφάσεως, ἐπὶ τῇ αἰτήσει τῶν ἐναγόντων.

Τὴν αὐτὴν δὲ ἀπόφασιν τοῦ Ἐρετείου Ἀθηνῶν ὑπ' ἀριθ. 1214

ἐπὶ τῇ αἰτήσῃ τῶν λοιπῶν παρεμβαίνοντων ἀνῆρσεν ὁ Ἄρειος Πάγος διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 78 (1892) αποφάσεως περὶ ἀπέμφας τὴν διαφορὰν ἐνώπιον τοῦ Ἐφετείου Κερκύρας, ὑπερ' ἐξέδοτο τὰς ἐξῆς αποφάσεις 1) τὴν ὑπ' ἀριθ. 221 (1893) δι' ἧς ἀπέσχε νά δοκῇ μέχρι οὗ κλητευθῇ καὶ ἡ Ἀγγελικὴ Ρούζαρη, 2) τὴν ὑπ' ἀριθ. 65 (1894) δι' ἧς ἐκήρυξαν ἐπανειλημμένην ἐπ' ὀνόματι τῆς Αἰκατερίνης Κλαδᾶ ὡς κληρονόμου τῆς Ἀγγελικῆς Ρούζαρη καὶ ἐπ' ὀνόματι τῆς Σοφίης Μαλικοπούλου ὡς κληρονόμου τῆς ἀδελφῆς τῆς Σταματικῆς Παπαδάκη ὡς ἐκ τοῦ θανάτου τῶν Ἀγγελικῆς Ρούζαρη καὶ Σταματικῆς Παπαδάκη βιαίως διακοπεῖσαν δίκην καὶ 3) τὴν ὑπ' ἀριθ. 16 (1895) δι' ἧς ἐπέβαλεν εἰς τὴν Σταματικὴν γῆραν Γ. Ἡλιάδου ἀναπληρωτικὸν ὄρκον, ὅτι ἡ ἀπεβιώσασα Ἀνθὴ γῆρα Δ. Κουτσογιαννοπούλου ἦν τέκνον τῆς Κυράτσης καὶ τοῦ Γ. Βουναλιώτου, γεννηθὲν ἐκ τοῦ μεταξὺ αὐτῶν ὑπάρχοντος νομίμου γάμου πρὸ τοῦ ἐτους 1825 καὶ οὐχὶ ἐκ τοῦ μετὰ τοῦ Ἰωάν. Φιλίππακη ἢ Αδρεντζῆ δευτέρου γάμου τῆς Κυράτσης καὶ ὅτι ὁ πατὴρ τῆς Ἀνθῆς Γεώργιος Βουναλιώτης ἦτο ἀδελφὸς τῆς μητρὸς τῆς (τῆς Σταματικῆς Ἡλιάδου) Ἀθανάσσης Γ. Ρακοπούλου. Μετὰ τὴν δόσιν τοῦ ὁρκου τούτου ἐδέχθη ὡς ἐντελῶς ἀποβειβημένα τὰ ἐπιβληθέντα τῇ Σταματικῇ Ἡλιάδου θέματα καὶ συνεπῶς ὡς βασιμον τὴν παρέμβασιν αὐτῆς, ἀν καὶ ἀνεγνώρισεν ὡς μόνην ἐξ ἀδιαθέτου κληρονόμον τῆς ἀποβειβάσης Ἀνθῆς γῆρας Δ. Κουτσογιαννοπούλου, ἀπέρριψεν ὡς μὴ βασιμούς τῆς παρεμβάσεως τῶν ἀδελφῶν Χατζηκωνσταντῆ, Δισπαινοῦλας Γ. Κυριακοῦ καὶ Αἰκατερίνης Κλαδᾶ, ὑπεχρέωσε δὲ τὸν προσωρινὸν κληρονόμον τῆς σχολαζούσης κληρονομίας νὰ παραδώσῃ εἰς τὴν Σταματικὴν Ἡλιάδου ἅπασαν τὴν κινήτην καὶ ἀκίνητον περιουσίαν. Τὸν ὄρκον τοῦτον ἰδὼν ἡ Σταματικὴ Ἡλιάδου τὴν τελευταίαν ταύτην ἀπόφασιν τοῦ Ἐφετείου Κερκύρας ἐπικύρωσε καὶ ὁ Ἄρειος Πάγος ὡς πρὸς τὴν Αἰκατερίναν Κλαδᾶ διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 82 (1897) αποφάσεως, ἀπορρίψας τὴν περὶ ἀναίρεσέως αὐτῆς αἴτησιν τῆς Αἰκατερίνης Κλαδᾶ. Ἀλλὰ τὴν αὐτὴν ἀπόφασιν ὑπ' ἀριθ. 16 τοῦ Ἐφετείου Κερκύρας ἐπὶ τῇ αἰτήσῃ τῶν ἀδελφῶν Χατζηκωνσταντῆ, ἀνῆρσεν ὁ Ἄρειος Πάγος διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 117 (1897) αποφάσεως καὶ παρέπεμψε τὴν ὑπόθεσιν πρὸς νέαν συζήτησιν ἐνώπιον τοῦ Β' τμήματος τοῦ Ἀρείου Πάγου.

Μεθ' οὗ Γ. Χατζηκωνσταντῆς, Μιχαὴλ Χατζηκωνσταντῆς καὶ Δισπαινοῦλα σύζυγος Ἰω. Κυριακοῦ διὰ τῆς ἀπὸ 7 Δεκεμβρίου 1897 ἐνώπιον τοῦ Β' τοῦτου τμήματος τοῦ Ἀρείου Πάγου κλήσεως τῶν κατὰ τῶν Σταματικῆς γῆρας Γ. Ἡλιάδου, Τημ. Ἡλιάδου καὶ Κλητικῶς συζύγου Ἀλκ. Ἡλιάδου, ἐκάλεσαν τοὺς καθ' ὧν ἡ κλήσις πρὸς συζήτησιν τῆς ὑποθέσεως καὶ ἤτήσαντο νὰ γείνη δεκτὴ ἡ ἀπὸ 26

Μαρτίου 1883 παρέμβασις των καθ' ἡ ἀπὸ 4 Αὐγούστου 1892 κλησίων των, ὡς καὶ αἱ ἀπὸ 8 Ἰουνίου καὶ 4 Σεπτεμβρίου 1892 ἀγωγαὶ των περὶ κύρους κατασχέσεως, ν' ἀπορριφθῇ ἡ ἀπὸ 22 Μαρτίου 1893 παρέμβασις τῆς Σταματικῆς Ἡλιάδου ν' ἀναγνωρισθῶσι μόναι κληρονόμοι τῆς Ἀνθῆς Κουτσογιαννοπούλου καὶ ὑποχρεωθῶσιν εἰ καθ' ὧν ἡ κλῆσις νὰ παραδώσωσιν εἰς αὐτοὺς τὴν κληρονομίαν καὶ τὴν ἐν τῇ παρεμβάσει των περιγραφομένην οἰκίαν. Εἶτα ἡ Αἰκάτερίνη χήρα Θ. Κλαδᾶ τὸ γένος Γούζαρη ὡς κληρονόμος τῆς ἀδελφῆς τῆς Εὐαγγελίας Γούζαρη, διὰ τῆς ἀπὸ 2 Μαρτίου 1898 ἐνόπιον τοῦ Β' μμήματος τοῦ Ἀρείου Πάγου παρέμβασεὺς τῆς κατὰ τῶν 1) Σταματικῆς Ἡλιάδου, 2) Τιμ. Ἡλιάδου, 3) Κατήγκως Ἀλκ. Ἡλιάδου, 4) Γεωργ. Χατζηκωνσταντῆ, 5) Μιχαήλ Χατζηκωνσταντῆ καὶ 6) Δεσπινούλας, συζύγου Ἰωάννου Κυριακοῦ, ἐξέθηκεν, ὅτι συνεπεία τῆς ὡς ἀνωτέρω ἀναιρετικῆς ἀποφάσεως, εἰ ἀδελφοὶ Χατζηκωνσταντῆ καὶ Δεσπινούλα Κυριακοῦ προέβησαν εἰς κλῆσιν πρὸς περαιτέρω συζήτησιν τῆς οὐσίας τῆς ὑποθέσεως, ἐνῷ δὲ καὶ αὕτη εἶναι διάδικος ἐν τῇ δίκῃ ταύτῃ δὲν τῇ ἐκποινοῦνται τὴν πρὸς περαιτέρω τῆς ὑποθέσεως συζήτησιν κλῆσιν, ὡς ὑπεχρεοῦντο· ὅτι καίτοι οὕσα διάδικος εἰς τὴν δίκην ταύτην, ἐν ταύτοις ἐπιδογητικῶς παρεμβαίνει ὡς ἔχουσα μείστον συμφέρον, καθὼ μόνος γνήσιος καὶ νόμιμος κληρονόμος τῆς Ἀνθῆς Κουτσογιαννοπούλου, καὶ ᾗτήσατο ν' ἀναγνωρισθῇ κληρονόμος τῆς ἀδελφῆς τῆς Εὐαγγελίας Γούζαρη ὡς μόνης κληρονόμου τῆς Ἀνθῆς Κουτσογιαννοπούλου, ἀποκλεισμένων ὅλων τῶν ἀντιδίκων αὐτῆς, νὰ ὑποχρεωθῶσιν ἡ Σταματικὴ χήρα Γ. Ἡλιάδου, ὁ Τιμ. Ἡλιάδης καὶ ἡ Κατήγκω σύζυγος Ἀλκ. Ἡλιάδου νὰ παραδώσωσιν εἰς αὐτὴν πᾶσαν τὴν κληρονομικὴν κινήτην καὶ ἀκίνητον περιουσίαν τῆς Ἀνθῆς Κουτσογιαννοπούλου καὶ ἰδίαν τὴν ἐν τῇ πλατείᾳ Κολωνακίου τῶν Ἀθηνῶν οἰκίαν μεθ' ὅλων τῶν παραρτημάτων καὶ ἐξαρτημάτων αὐτῆς, ν' ἀπορριφθῇ ἡ ἀπὸ 22 Μαρτίου 1883 παρέμβασις τῆς Σταματικῆς χήρας Γ. Ἡλιάδου, ὡς καὶ ἡ ἀπὸ 26 Μαρτίου 1883 παρέμβασις τοῦ Γεωργίου καὶ Μιχαήλ Χατζηκωνσταντῆ καὶ Δεσπινούλας συζύγου Ἰωάννου Κυριακοῦ ὡς καὶ πᾶσαι αὐτῶν αἱ αἰτήσεις.

Ἐπομένως καὶ μετὰ τὴν νόμιμον προδικασίαν, εἰσῆχθη ἡ προκειμένη ὑπόθεσις εἰς τὸ ἀκροατήριον τοῦ Δικαστηρίου τοῦτου πρὸς συζήτησιν, κατὰ τὴν ἐν ἀρχῇ τῆς παρούσης ἀναφεραμένην συνεδρᾶσιν, καθ' ἣν αἱ παραστάτες πληρεξούσιοι τῶν διαδίκων διὰ τῶν ἀναγνωσθεισῶν ἐγγράφων προτάσεών των ᾗτήσαντο· Οἱ μὲν τῶν ἐκκαλούντων νὰ γίνωσι δεκταὶ ᾗτε παρέμβασις καὶ αἱ ἀγωγαὶ των, ν' ἀπορριφθῇ ἡ παρέμβασις τῆς Σταματικῆς Ἡλιάδου καὶ Αἰκατερίνης Θ. Κλαδᾶ καὶ τῶν λοιπῶν ἀντιδίκων, νὰ γίνῃ δεκτὴ ἡ ἐφεσίς των ὡς βᾶσιμος καὶ νό-

μιμος, ν' απορριφθῇ ὡς ἀπαράδεκτος καὶ ἀβάσιμος ἡ ἔφεσις τῶν ἀντιδίκων, νὰ θεωρηθῇ, ὅτι ἀπέδειξαν τελείως τὸ εἰς αὐτοὺς ἐπιβληθὲν θέμα, οὐδὲν δ' ἀπολύτως οἱ ἀντίδικοί των, ἐφ' ὧν θεμάτων ὑπεχρεώθησαν, ἄλλως νὰ τοῖς ἐπιβληθῇ δικαστικός ὁρκος, ν' ἀναγνωρισθῶσι μόνοι κληρονόμοι καὶ γείνῃσι δεκταὶ αἱ αἰτήσεις τῆς παρεμβάσεώς των καὶ καταδικασθῶσιν οἱ ἀντίδικοί των εἰς τὰ ἐξόδα καὶ τέλη.

Ὁ δὲ τῆς ἐφεισβλήτου Σταματικῆς Ἠλιάδου, νὰ γαίνῃσι δεκταὶ αἱ ἐνστάσεις τῆς περὶ ἐξαιρέσεως τῶν μαρτύρων τῶν ἀντιδίκων τῆς καὶ αἱ κατὰ τοῦ κύρους τῆς ἀποδεικτικῆς διαδικασίας, ὅ,τι ἀφορᾷ τινὰς τούτων, νὰ θεωρηθῇ ὡς ἀποδεδειγμένον τὸ εἰς αὐτὴν ἐπιβληθὲν θέμα ἀποδείξεως, ἐπιβαλλομένου ἐν ἀνάγκῃ εἰς αὐτὴν ὁρκου ἀναπληρωτικοῦ, νὰ γείνῃ καθ' ὁλοκληρίαν δεκτὴ ἡ ἀπὸ 22 Μαρτίου 1883 παρέμβασίς τῆς μετὰ πασῶν τῶν ἐν αὐτῇ αἰτήσεων, ἀναγνωριζομένης ὡς μόνῃς ἐξ ἀδιαθέτου κληρονόμου τῆς ἀποβιώσας τῆς Ἀθῆς Κουτσογιαννοπούλου, ν' ἀπορριφθῶσιν ἡ ἀπὸ 21 Σεπτεμβρίου 1883 παρέμβασις τῶν ἀντιδίκων τῆς ὡς καὶ αἱ ἀπὸ 8 Ἰουνίου καὶ 4 Σεπτεμβρίου 1892 περὶ κύρους κατασχέσεως παρεμπίπτουσαι ἀγωγαὶ αὐτῶν, ἀκυρουμένων καὶ τῶν σχετικῶν εἰς χεῖρας τρίτων ἐπιβληθεισῶν συντηρητικῶν κατασχέσεων, ὡσαύτως δὲ καὶ ἡ παρέμβασις τῆς Αἰκατερίνης Κλαδᾶ, καὶ καταδικασθῶσιν οἱ ἀντίδικοί τῆς εἰς τὰ ἐξόδα καὶ τέλη, καὶ.

Ὁ τῆς παρεμβαιούσης τὴν ἀπόρριψιν τῶν παρεμβάσεων τῶν ἀντιδίκων τῆς καὶ τὴν ἀποδοχὴν τῆς ἑαυτῆς παρεμβάσεως ἐπὶ τῷ τέλει ν' ἀναγνωρισθῇ μόνῃ ἐξ ἀδιαθέτου κληρονόμος τῆς Ἀθῆς Κουτσογιαννοπούλου, ἀποδεδειγμένης θέας τῆς, καὶ ὑποχρεωθῇ ἡ Σταματικὴ Ἠλιάδου νὰ τῇ παραδῶσῃ τὴν ἐν λόγῳ κληρονομίαν καὶ ἐγκατασταθῇ εἰς τὴν κατοχὴν καὶ νομὴν αὐτῆς καὶ καταδικασθῶσιν οἱ ἀντίδικοί τῆς εἰς τὰ ἐξόδα καὶ τέλη ἐκ ὀρ. 500, ἐν πάσῃ δὲ περιπτώσει νὰ ἐπιβληθῇ αὐτῇ ὁ ἀναπληρωτικός ὁρκος.

Ἀκοῦσαν αὐτῶν ἀναπτυζάντων καὶ προφορικῶς τὰς προτάσεις των ταύτας καὶ τοῦ Ἀντεισαγγελέως Ἰδόν τὴν δικογραφίαν Σκεφθέν κατὰ τὸν νόμον.

Ἐπειδὴ, ὡς προκύπτει ἐκ τοῦ ἀπὸ 8 Δεκεμβρίου 1897 ἐπιδοτηρίου τοῦ δικαστικοῦ κλητῆρος Ι. Καζακοπούλου, ἐκλήθησαν διὰ τοῦ πληρεξουσίου των Σπ. Ἀραβαντινοῦ νὰ ἐμφανισθῶσι κατὰ τὴν συζήτησιν καὶ οἱ Τιμολέων Ἠλιάδης καὶ Κἀτήγκω Ἀλκ. Ἠλιάδου, ὥστε μὴ ἐμφανισθέντες, δικάζονται ἐρήμην.

Ἐπειδὴ διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 117 τοῦ 1897 ἔτους ἀποφάσεως τοῦ Α' Τμήματος τοῦ Δικαστηρίου τούτου ἀνῆλθον κατ' αἴτησιν τῶν ἀδελφῶν Γεωργίου καὶ Μιχαὴλ Χατζηκωνσταντῆ καὶ Δεσποινούλας Ι.

Κυριακού ἡ ὑπ' ἀριθ. 16 τοῦ 1895 ἀπόφασις τῶν ἐν Κερκύρᾳ Ἑρετῶν, ἃ ἤρ' εἶχεν ἐπιδικασθῇ εἰς τὴν Σταματικὴν Γ. Ἠλιάδου ἡ τῆς Ἀνθῆς Κουτσογιαννοπούλου κληρονομία καὶ παρεμπέφθη πρὸς νέαν συζήτησιν ἡ ὑπόθεσις εἰς τὸ Β' αὐτοῦ τμήμα. Τοῦτο δέ, ἐκ τῆς παραπομπῆς ταύτης τὴν ἑαυτοῦ ἐπὶ τῆς ὑποθέσεως φερόμενόν ἀρμυδιότητα κατὰ τὸ ἄρθρον 3. β' τοῦ σχετικοῦ ΧΜΖ' νόμου, δὲν δικαιούται εἰς ἐξέτασιν καὶ ἀπόφασιν ἐπ' αὐτῆς, εἰμὴ μόνον καθ' ὅσον ἀποβλέπει αὐτὴ εἰς τοὺς διαδίκους τούτους καὶ τὴν πρὸς ἀλλήλους διάδικον σχέσιν, μὴ δικαιούμενον νὰ ἐπεκταθῇ περαιτέρω. Ὅθεν ἡ ἐνώπιον τοῦ τμήματος τούτου κατὰ πρῶτον ἀπευθυνομένη κυρίᾳ παρέμβασις τῆς Αἰκατερίνης Κλαδᾶ, ἴδια ἐπιδιωκούσης κατ' ἀμφοτέρων τῶν διαδίκων μερῶν δικαιώματα, εἶναι ἀπαράδεκτος, καθ' ὃ εἰσάγουσα νέαν ὑπόθεσιν, μὴ παραπεμφθεῖσαν εἰς τὸ τμήμα τούτο, ὡς ἀναιρεσιβλήτου δὲ θεωρουμένης κατὰ τὴν 117 ἀπόφασιν τῆς Αἰκατερίνης Κλαδᾶ, αἱ προτάσεις αὐτῆς εἶναι ἀπαράδεκτοι λόγῳ δεδικασμένου κατὰ τὴν σχετικὴν ἐνστάσιν ἀμφοτέρων τῶν ἀντιδίκων αὐτῆς, ὡς ἀπορριφθεῖσης τῆς κατ' αὐτῆς καὶ τῆς εἰρημένης ὑπ' ἀριθ. 16 ἀποφάσεως τῶν ἐν Κερκύρᾳ Ἑρετῶν γενομένης ὑπ' αὐτῆς (τῆς Αἰκατερίνης Κλαδᾶ) αἰτήσεως ἀναιρέσεως διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 82 τοῦ 1897 ἀποφάσεως τοῦ Ἀρείου Πάγου.

Ἐπειδὴ οἱ ἐν τῇ ὑπ' ἀρ. 117 ἀπόφασι τοῦ μνημονευόμενοι μάρτυρες τῶν Χατζηκωνσταντῆ καὶ Κυριακού, καίπερ μετὰ τὴν ἐναρξιν τῆς ἐξετάσεως μαρτύρων ἑτέρων διαδίκων γνωστοποιηθέντες, ἐγκαίρως ἐζητάσθησαν διὰ τοὺς ἐν αὐτῇ ἐκτιθεμένους λόγους, εἰς οὓς καὶ ἤδη τὸ Δικαστήριον ἀναφέρεται· ὡσαύτως δὲ καὶ οἱ μάρτυρες τῶν αὐτῶν διαδίκων Γ. Μελισσόβας, Ν. Πράπας καὶ Ἀναστ. Παρασκευόπουλος, εἰς τὴν αὐτὴν κατηγορίαν ὑπαγόμενοι· ὥστε ἐκτιμητέαι εἰσὶν αἱ καταθέσεις αὐτῶν.

Ἐπειδὴ ὁ τῶν Χατζηκωνσταντῆ καὶ Δεσπ. Κυριακού μάρτυς Ν. Παπασπυρίδης ἱερεὺς, ὡς καταδικασθεὶς ὑπὸ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου εἰς ἀργίαν τριετὴ ἕνεκα ψευδορκίας, εἶναι ἀναξιόπιστος, καὶ δὲν λαμβάνεται διὰ τοῦτο ὑπ' ὄψιν ἡ μαρτυρία του.

Ἐπειδὴ αἱ περὶ ἀκυρώσεως τῆς ἐξετάσεως μαρτύρων τινῶν καὶ ἐξαίρέσεως ἄλλων ἀμοιβαίαι ἐνστάσεις τῶν νῦν διαδίκων εἶναι ἀπορριπτέαι διὰ τοὺς ἐν τῇ εἰρημένῃ 16 ἀπόφασιν τῶν ἐν Κερκύρᾳ Ἑρετῶν ἐκτιθεμένους λόγους, οὓς θεωρεῖ ὡς γεγραμμένους ἐν τῇ παρούσῃ.

Ἐπειδὴ αἱ καταθέσεις τῶν ὑπὸ τῶν ἄλλων ἐν τῇ εἰκῇ διαδίκων κληθέντων καὶ ἐξετασθέντων ἐπὶ τῶν θεμάτων τῆς ὑπ' ἀριθ. 1034 τοῦ 1883 ἔτους μὴ ἀναιρεθείσης ἀποφάσεως τῶν ἐνταῦθα Ἑρετῶν μαρτύρων δύνανται νὰ ληφθῶσιν ὑπ' ὄψιν ὡς ἀπλᾶ τεκμήρια καθόσον σχε-

τίζονται πρὸς τὰ εἰς τοὺς νῦν διαδίκους ἐπιβληθέντα διὰ τῆς αὐτῆς ἀποφάσεως θέματα, λαμβανόμενων ὑπὸ ὅψιν κατὰ τὴν ἐκτίμησιν καὶ τῶν προταθεισῶν ἐνστάσεων ἐξαρέσεως καὶ ἐκυρώσεως διὰ τὸ ἀξιόπιστα ἢ μὴ αὐτῶν καὶ τὸ κύρος τῆς ἐξετάσεως τῶν κατὰ τὸν νόμον ἐπιβληθέντων.

Ἐπειδὴ ἐξ ὧν τῶν ὑπὸ ὅψιν ληπτέων καταθέσεων τῶν μαρτυρῶν τῶν νῦν διαδίκων Στοιματικῆς Γ. Ἡλιάδου καὶ ἀδελφῶν Χατζηκωνσταντῆ καὶ Δεσποινίδας Ι. Κυριακοῦ τῶν ἐπὶ τῶν δι' αὐτοὺς διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 1031 τοῦ 1883 μὴ ἀναιρεθείσης ἀποφάσεως τῶν ἐνταυθ' ἑφετῶν ὀρισθέντων θεμάτων ἀποδείξεως καὶ ἀνταποδείξεως ἐξετασθέντων ἐν συνόλῳ ἐκτιμωμένων, ὡς καὶ τῶν ὑπὸ τῶν ἄλλων διαδίκων κληθέντων καὶ ἐξετασθέντων ἐπὶ τῶν εἰς αὐτοὺς καὶ διὰ τῆς αὐτῆς ἀποφάσεως ἐπιβληθέντων θεμάτων λαμβανόμενων κατὰ τὴν προηγουμένην σκέψιν ὑπὸ ὅψιν ὡς ἀπλῶν τεκμηρίων καθόσον σχετίζονται πρὸς τοὺς νῦν διαδίκους, ἰδίως δὲ ἐκ τῶν ὑπὸ αὐτῶν ἐπικαλουμένων καὶ προσαγομένων διαφόρων ἐγγράφων προκύπτουσι κατὰ τὴν κρίσιν τοῦ Δικαστηρίου ἀσθενῆ τεκμήρια ὑπὲρ τοῦ εἰς τὴν Στοιματικὴν Ἡλιάδου τεθέντος θέματος ἀποδείξεως, ὅτι ὁπλᾶ ἦ Ἀνθῆ Δ. Κουτσογιαννοπούλου ἢ θυγάτηρ τοῦ Γ. Βουγιαννώτου, ἀδελφοῦ τῆς μητρὸς τῆς Στοιματικῆς Ἡλιάδου καὶ τῆς Κυράτσας ἐκ νομίμου αὐτῶν γάμου γεννηθεῖσα, ὅτι πεναντία δὲ σφόδρα πιθανὰ καθίστανται οἱ ἰσχυρισμοὶ τῶν ἀδελφῶν Χατζηκωνσταντῆ καὶ Δεσποινίδας Ι. Κυριακοῦ, καθ' ὅσοις ὁ ἐφετῶν Κουτσογιαννοπούλου ἦτο τέκνον τοῦ Ἰωάν. Φιλιππάκη ἢ Δορεντζῆ καὶ τῆς Κυράτσας ταύτης, ἐκ νομίμου αὐτῶν γάμου μετὰ τὸ 1825, ὅτι γεννηθεῖσα. Ταῦτα δ' ἐκ ἐννοσχέταται καὶ ἐκ τῶν βυβλογιῶν αὐτῆς ταύτης τῆς Ἀνθῆς Κουτσογιαννοπούλου, τῶν καὶ ἐκ ἐπισήμας ἐστὶ ἐγγράφους περιεχομένων τινῶν, ὡς ἐποίησα τό' ἐπὶ μακρὸν χρόνον κατὰ σπουδαίας του βίου της περ' στάσεις, ὅλον ὅταν κατὰ τὸ 1842 ἢ 1843 παρυσπύρασα ὡς ἡθοποιὸς εἰς τὸ ἐνταυθα θέατρον, ἦλθε μετὰ τῶν δευθυντῶν αὐτοῦ εἰς συμφωνίας ὡς κόρη τοῦ Ἰωάν. Φιλιππάκη καὶ ὑπὸ τὸ ὄνομα, ποῦ πο' διακήρυττε τὴν ἑαυτῆς μετοχὴν εἰς τὰς παραστάσεις, ὅταν ἔλθουσα εἰς πρῶτον γάμον μετὰ τοῦ Ἀναστ. Τσινέροβλου τοῦ 1844 ἐζήτησε τὴν ἀκύρωσιν αὐτοῦ ἐπὶ τῷ λόγῳ διὰ τὸ ὅτι πατήρ της ἦ ὁ Φιλιππάκης» ἠνάγκασεν αὐτὴν ἀνῆλκον εἰσεῖσθαι εἰς σύναψιν τοῦ γάμου, ὅστις καὶ ἠκυρώθη διὰ τοῦτο διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 17, 316 τοῦ 1847 ἀποφάσεως τῶν ἐνταυθα Πρωτοδικῶν, ὅταν κατόπιν γενομένη ἐνηλιξ καὶ θέλουσα νὰ ἔλθῃ εἰς δεῦτερον γάμον μετὰ τοῦ Δ. Κουτσογιαννοπούλου, συνωμολόγησεν αὐτῷ προῖκα διὰ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 1422 τῆς 4 Δεκεμβρίου 1850 συμβολαίου τοῦ συμβολαιογράφου Ναυπλίου Α. Κ. Βλαϊόνος, ἐν ᾧ παρέστησεν ἑαυτὴν «ὡς κόρην τοῦ Ἰωάν. Δορεντζῆ» καὶ ἐξεδόθη τὸ ἀπὸ 25 Ἰανουαρίου 1851 Β. Διάταγμα, δ

ὡς ἐπετράπη εἰς τὸν προικολήπτην Δ. Κουτσογιαννόπουλον, τότε ταγματάρχην καὶ διοικητὴν τῆς Μορφας Λακωνίας, νὰ συμφθεύῃ τὴν Ἀνθὺν θυγατέρα τοῦ πατρὸς Ἰωάν. Λορεντζῆ, ἐδόθη δὲ ἡ ἀδελφὴ γάμου ὑπὸ τοῦ ἀρμοδίου ἐπισκόπου εἰς τὸν Δ. Κουτσογιαννόπουλον, νὰ ἐλθῇ εἰς γάμον μετὰ τῆς Ἀνθῆς Ἰω. Λορεντζῆ, καὶ ἐτελέσθη ὁ γάμος ἐν Σπάρτῃ ὑπὸ τῷ ὀνόματι τοῦτοῦ, ὡς ἐμφαίνεται ἐκ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 919 τῆς 10 Σεπτεμβρίου 1880 πιστοποιητικοῦ τῆς ἐπισκοπικῆς ἐπιτροπῆς Μομφασίας καὶ Σπάρτης εἰς τὸ σχετικὸν βιβλίον τῶν γάμων σφριζομένου καὶ ὅταν, ὁσάνκις ἐβαπτίσεν ἄρρενα παιδί, ὠνόμαζεν αὐτὰ τῷ ὀνόματι Ἀ' Ἰωάννης, καί τις οἱ συγγενεῖς τῶν παιδίων ἑτέρα προέτεινον ὀνόματα λέγουσα, ὅτι τῇ ἀρέσκει τὸ ὄνομα π' Ἰωάννης, ὡς ὄνομα τοῦ πατρὸς τῆς. Οὐδέποτε δὲ σὺδαμθεν προκύπτει, ὅτι ἀνέφερον αὐτὴν ὡς κόρην τοῦ Γ. Βωβανιώτου, ὅπερ, εἰὰ ἦτο ἀληθές, δὲν ἦτο δυνατόν νὰ παραλειφθῇ ἐν τοσαύταις τοῦ βίου τῆς περιστάσεσι, διότι ἡ δύνατο, ἢν τυχὸν ὡς ἐκ τῆς μικρᾶς τῆς κατὰ τὸν μετὰ τοῦ Φιλιππακῆ γάμου τῆς μητρὸς τῆς ἡλικίας ἐλαβὲ τὸ ὄνομα αὐτοῦ, νὰ διατηρῇ μὲν πρὸ ἐν ταῖς νομικαῖς αὐτῆς σχέσεσι, νὰ μὴ ἀφῇνη δὲ ἀμνηστειοῦται καὶ τὸν ἀληθῆ αὐτῆς πατέρα, εἰς πρᾶγμα ἦτο ἄλλος, καθὼς καὶ ἀπὸ τοῦ προσαγομένου ὑπὸ χρονολογίαν 5 Δεκεμβρίου 1850 πιστοποιητικοῦ γενήσεως καὶ βαπτίσεως φέρον βεβαίαν χρονολογίαν ὡς θεωρηθὲν ἐκτετε ὑπὸ τοῦ συμβολαιογράφου Δ. Ἐλαϊνός προκύπτει, ὅτι ἡ Ἀνθὺ αὕτη ἐγεννήθη καὶ ἐβαπτίσθη ὡς κόρη Ἰω. Λορεντζῆ, ὥστε διὰ τοὺς λόγους τούτους ἐπιβλήτεας εἶσιν εἰς τοὺς ἀδελφοὺς Χατζηκωνσταντῆ καὶ Δεσποινῶλαν Ἰ. Κυριακοῦ ἀπαλακτικὸς μὲν ὄρκος ὡς πρὸς τοὺς εἰς τὴν Σταμάτικην Ἠλιάδου ἐπιβλήθην θέμα, ἀνακληρωτικὸς δὲ ὡς πρὸς τοὺς αὐτοὺς (ἄρθρ. 378, 379 Πολ. Δικονομίας). Εἰ καὶ ἡ δύνατο τις εἰπεῖν τοῦναντίον διὰ τοὺς ἐν τῇ εἰρημένη ὑπ' ἀριθ. 10 ἀποφάσει τῶν ἐν Κερκύρᾳ Ὁφειτῶν ἀναφερομένους λόγους, τοὺς θεωρεῖ ὡς γεγραμμένους ἐν τῇ παρουσίᾳ.

Ἐπειδὴ διδομένου τοῦ ὅρκου τούτου, ἀποραπτεία ἐστὶν ἡ τῆς Στα-
ματικῆς Ἡλιάδου παρέμβασις, διότι ἔχει ζητεῖν νὰ ἐπιδείκασθῃ εἰς αὐτὴν ἡ
κληρονομία τῆς Ἀθήης. Καὶ τοιοῦται νοποῦλον.

Ἐπειδὴ κατὰ τὰ λαϊκὰ ἐπιφυλάσσεται τὸ Δικαστήριον ν' ἀποφασίσῃ κατόπιν.

Τὸν καὶ τ' ἄρθρ. 373, 374, 381 ἐπ. 210 Πολ. Δικονομίας.
Δικάζον ἐρμηνειῶν Τιμολέοντος Ἡλιάδου καὶ Κατήγκως Ἀλκ.
Ἡλιάδου.

*Απορρίπτει τὰς προτάσεις τῆς Αἰκατερίνης Κλαδᾶ ὡς ἀπαράδεικτους.

ἽΠοχρεοῖ τοὺς ἀδελφοὺς Γεώργιον καὶ Μιχαὴλ Χατζηκωνσταντῆ καὶ Δεσποινούλαν Ἰ. Κυριακοῦ, ἵνα ἐντὸς διορίας ἡμερῶν εἴκοσιν (20) ἀπὸ τῆς νομίμου κοινοποιήσεως τῆς παρούσης δηλώσωσιν, ἂν δέχωνται ἢ ἀποποιῶνται καὶ ἐν περιπτώσει ἀποδοχῆς δώσωσιν ἕκαστος ἐπὶ τοῦ Ἱεροῦ Εὐαγγελίου καὶ ἐνώπιον τοῦ Δικαστηρίου τούτου δημοσίᾳ συνεδριάζοντος ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ τὴν πρώτην δικάσιμον αὐτοῦ μετὰ δέκα ἡμέρας ἀπὸ τῆς νομίμου κοινοποιήσεως τῆς δηλώσεως τὸν ἐπόμενον ἀπαιλακτικὸν καὶ ἀναπληρωτικὸν ὅρκον : « Ὁμνῶ εἰδῶς κάλλιστα τὰς εἰς τὴν ψευδορκίαν ἐπιβαλλομένας ποινάς, ὅτι ἡ Ἀνθὴ Δ. Κουτσογιαννοπούλου ἦτο θυγάτηρ τῆς Κυράτσης οὐχὶ ἐκ γάμου αὐτῆς μετὰ τοῦ Γ. Βουνανιώτου, ἀλλ' ἐκ τοιοῦτου νομίμου μετὰ τοῦ Ἰωάν. Φιλιππάκη ἢ Λορεντζῆ, ἥτοι ἦτο θυγάτηρ τοῦ Ἰωάν. Φιλιππάκη ἢ Λορεντζῆ καὶ οὐχὶ τοῦ Γ. Βουνανιώτου, γεννηθεῖσα κατὰ τὸ 1825 ἔτος οὕτως εἴημοι ὁ Θεὸς βοηθὸς καὶ τὸ Ἱερὸν Αὐτοῦ Εὐαγγέλιον. »

Τοῦ ὅρκου τούτου δοθέντος :

Ἀπορρίπτει ὡς ἀβάσιμον τὴν ἀπὸ 22 Μαρτίου 1883 παρέμβασι τῆς 2 ταματικῆς Γ. Ἠλιάδου, δι' ἧς ζητεῖ νὰ ἐπιδικασθῇ εἰς αὐτὴν ἡ κληρονομία τῆς Ἀνθῆς Κουτσογιαννοπούλου

Ἐπιφυλάσσεται δὲ ν' ἀποφασίσῃ κατὰ τὰ λοιπὰ, δοθέντος ἡ μὲ τοῦ ὅρκου τούτου.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις τῇ τριακοστῇ Ἰουνίου 1898.

Ὁ Ἀντιπρόεδρος

Ὁ ὑπογραμματεὺς

Μιχ. Διγενῆς

Π. Βαρουξάκης

Ἐδημοσιεύθη ὁ αὐτόθι ἐκτάκτως τῇ ἐβδόμῃ Ἰουλίου 1898.

Ὁ Ἀντιπρόεδρος

Ὁ Γραμματεὺς

Μ. Διγενῆς

Γ. Καστόρχης

Ἀριθμὸς 160

Τὸ Δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου

Τμῆμα Β'.

Συγκείμενον ἐκ τῶν Δικαστῶν Μιχ. Διγενῆ, Ἀντιπροέδρου (κωλυομένου τοῦ Προέδρου) ὁ Ἀνάστ. Μανδραπήλια, Ἰω. Διοδωνιώτου, Εἰσηγητοῦ, Στ. Ἀνδρεοπούλου, Β. Παπαδοπούλου, Βασίλ. Ροντήρη καὶ Ἰω. Τσάτσου, παρόντων τοῦ τε Ἀντεισαγγελέως Κωνστ. Μανιάκη καὶ τοῦ ὑπογραμματέως Π. Βαρουξάκη. Συνεδριάσαν δημοσίᾳ ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ τοῦ καταστήματος αὐτοῦ τῇ τριακοστῇ Μαΐου 1898, ἵνα δικάσῃ ἐπὶ τῆς ἐξῆς ὑποθέσεως, μεταξύ.

Τῆς ἀνακοπούσης καὶ ἐναγομένης Ἀννης χήρας Α. Σωμάκη, κα-

τοῦ αὐτοῦ Ἀθηνῶν, παρασταθείσης διὰ τοῦ πληρεξουσίου τῆς Κωνστ. Ρακτιδαν, δικηγόρου, καί

Τοῦ καθ' οὗ ἡ ἀνακοπὴ καὶ ἐνάγοντος Μιχαὴλ Καταίμπαλη, κατὰ τοῦ Ἀθηνῶν, ὡς ἐκδοχέως τῶν δικαιωμάτων τῶν κληρονόμων τοῦ Κωνσταντίνου Μιχαὴλ ἡ Ντίνου, παρασταθέντος διὰ τοῦ πληρεξουσίου τοῦ Γεωρ. Φιλαρέτου, δικηγόρου· καί

Τῆς ἐναγομένης καθ' ἧς ἡ κατάσχεσις τρίτης ἐν Ἀθήναις ἐδρευούσης ὁμορρυθμοῦ ἐμπορικῆς ἐταιρίας ὑπὸ τὴν ἐπωνυμίαν α' Ἀδελφοὶ Χ. Πουλοπούλοι, συγγειμένης καὶ ἐκπροσωπούμενης ὑπὸ τῶν μελῶν καὶ διαχειριστῶν αὐτῆς Ἀλκιβιάδου καὶ Δημητρίου Χ. Πουλοπούλων, κατοίκων Ἀθηνῶν, μηδὲως παρασταθείσης.

Διὰ τῆς ἀπὸ 9 Φεβρουαρίου 1895 γνωμοδοτήσεως ἡ ἐκθέσεως τῶν πραγματοποιηθέντων Ἰω. Ἀργυροπούλου καὶ Β. Κώττα ὑπεχρέωθη ἡ Ἄννα χήρα Α. Σωμάκη ὡς παρόδιας γείτων ν' ἀποζημιώσῃ τὸν Μιχαὴλ Καταίμπαλην διὰ ρυμοτομηθὲν γήπεδον ἐκ πήχεων τεκτονικῶν ἀτραγωνικῶν 82.80)00 καταληφθέντων ὑπὸ τῆς οἰκίας Ἀγίας Εἰρήνης μέτρ. 65 δι' ἑκάστον πήχυν. Τῆς γνωμοδοτήσεως ταύτης κηρυχθείσης ἐκτελεστῆς ὑπὸ τοῦ Προέδρου τοῦ Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν ἐκοινοποίησεν ὁ Μιχαὴλ Καταίμπαλης πρὸς τὴν Ἄνναν χήραν Α. Σωμάκη ἀντίγραφον ἐξ ἀπογράφου ἐκτελεστοῦ μετ' ἐπιταγῆς πρὸς πληρωμὴν Δρ. 5382 ἐντόκως ἀπὸ τοῦ 1865.

Τὴν ἐκθεσιν ταύτην τῶν πραγματοποιηθέντων μετὰ τῆς ὑπ' αὐτὴν ἐπιταγῆς ἀνέκοψεν ἡ Ἄννα χήρα Α. Σωμάκη διὰ τῆς ἀπὸ 5 Μαρτίου 1895 ἐνώπιον τοῦ Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν ἀνακοπῆς τῆς κατὰ τοῦ Μιχ. Καταίμπαλη, δι' ἧς ἐξεθῆκεν, ὅτι παρὰ τὸν νόμον θεωρεῖται ὑπόχρεως διὰ τῆς ἐν λόγῳ ἐκθέσεως τῶν πραγματοποιηθέντων καὶ τοῦ ἐντάλματος τοῦ Προέδρου καὶ ἐπιτάσσεται παρὰ τοῦ καθ' οὗ ἡ ἀνακοπὴ εἰς πληρωμὴν ἀποζημιώσεως ἐκ ρυμοτομίας οἰκοπέδου αὐτοῦ, ἐνῷ ἡ ταιαύτη ὑποχρέωσις κατὰ τὸν περὶ οἰκοποιίας ΣΕΓ. (1867) νόμον βεβαιώνει ἀποκλειστικῶς τὸν Δῆμον εἰς ὃν ἀνήκει ἡ οἰκία καὶ ἐν προκειμένῳ τὸν Δῆμον Ἀθηναίων, εἰς ὃν ὑπάγεται ἡ οἰκία Ἀγίας Εἰρήνης. Οὐδεὶς δὲ λόγος ὑποχρέωσεως αὐτῆς φέρεται ἐν τῇ κοινοποιήσει αὐτῇ ἐκθέσει· ἐὰν δ' ἤθελεν ὑποτεθῇ, ὅτι στρέφεται κατ' αὐτῆς ὡς παροδίου γείτονος, ἡ εὐθύνη αὕτη ὅσον ὑφίσταται, καταργηθεισῶν τῶν προγενεστέρων διατάξεων τοῦ Β. Διατάγματος τῆς 12 Νοεμβρίου 1836 ὑπὸ τοῦ εἰρημένου νόμου ΣΕΓ κατὰ τὴν παγίαν νομολογίαν· ὅτι καὶ τυπικῶς ἀκυρότητας φέρει ἡ περὶ ἧς πρόκειται πράξις, τῆς ἐγχειρίσεως τῆς ἐκθέσεως βεβαιουμένης διὰ τῆς προσυπογραφῆς ἐνὸς μόνου μάρτυρος, ἀντὶ τῶν ἐκ τοῦ νόμου ἀπαιτουμένων δύο ταιαύτων, τοῦ δ' ἐντάλματος τοῦ Προέδρου ὡς καὶ τοῦ παρὰ τοῦ ἰδίου υπογεγραμμένου

τύπου εκτελέσεως μὴ φέροντος τὴν δικαστικὴν σφραγίδα· ὅτι ἂλλως τε οὔτε γείτων παρόδιος εἶναι, δὲν προηγήθησαν δὲ αἱ κατὰ νόμον προσκλήσεις τῶν ἐνδιαφερομένων, οὐδὲ συνετάχθη ὑπὸ τῶν πραγματογνωμόνων ἡ ἐκθέσις αὐτῶν, ἐντὸς τῆς νομίμου καὶ ταχθείσης αὐτοῖς ὀκταήμερου προθεσμίας δὲν ἀναφέρει ὁ ἄλλως παντάπασιν τὰς προηγουμένας τῆς ἐγκρίσεως τῆς ρυμοτομίας πράξεις ἀγοραπωλησίας γειτονικῶν κτημάτων, ἃς ἔλαβον ἄρτιον ὑπ' ὄψιν οἱ πραγματογνώμονες, ἐνῶ τὸ τοῦτο εἶναι οὐσιώδες στοιχεῖον τῆς ἐκθέσεως, πρωτίστως ὁ ἔπρεπε νὰ ληθῇ ὑπ' ὄψει ἢ ἐν αὐτῷ τῷ τίτλῳ, δι' οὗ ὁ καθ' οὗ ἡ ἀνακοπὴ ἀξιοῦ, ὅτι ἡγόρευσε τὸ περὶ οὗ πρόκειται γήπεδον, ἀναφερομένη τιμὴ ἥτις εἶναι τὸ δέκατον τῆς παρὰ τῶν πραγματογνωμόνων ὁρισθείσης, προσθετέον δ' ὅτι οὐδέποτε τῇ ἐγνωστοποιήθη ὁ ὁρισμὸς τῶν πραγματογνωμόνων καὶ ἰδίως τοῦ παρὰ τοῦ καθ' οὗ ἡ ἀνακοπὴ ὑποδειχθέντος· ὅτι ἀκύριος προεκλήθη καὶ ἐνηργήθη ἡ πραγματογνωσὴ, ἐνῶ προϋφίστατο τοιαύτη ἀπὸ 27 Αὐγούστου 1885 τῶν πραγματογνωμόνων Β. Κώττα, Π. Κάλκου καὶ Ι. Κολλινιάτη, ἥτις ἦτο καὶ εἶναι ἐκχερμῆς εἰσέτι ἐνώπιον τῶν Δικαστηρίων συνεπιβὰς αἰτήσεως τοῦ καθ' οὗ ἡ ἀνακοπὴ ἐνώπιον τοῦ Ἀρείου Πάγου κατὰ τῶν ὑπ' ἀριθ. 329 (1894) καὶ 492 (1889) ἀποφάσεων τοῦ Ἐφετερίου Ἀθηνῶν, καὶ 6621 (1886) τοῦ Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν· ὅτι ἡ κοινοποιηθεῖσα αὐτῇ γνωμοδότησις ἡ ἐκθέσις οὐδὲν ὁλοκλήρως ἀποτελεῖ τίτλον ἐκτελεστόν καὶ οὐχὶ ὁρῶς ἐκπρὸς τῆς αὐτῆς ὑπὸ τοῦ Προέδρου, παράνομος δὲ ἡ ὑπ' αὐτὴν ἐπιταγὴ, διότι οὐδεμίαν ὑποχρέωσιν ἐπιβάλλει αὐτῇ ἡ γνωμοδότησις αὐτῇ, ἀλλ' ἀπλῶς ἐκτιμᾷ τὸ ἐν αὐτῇ μνημονευόμενον ἀορίστως ὡς ρυμοτομηθὲν γήπεδον, ὡς ἔχον ἀξίαν Δρ. 66 κατὰ πῆχυν. Καὶ ἂν ἤθελεν δὲ θεωρηθῇ ὡς ἀναγνωριζόμενον διὰ τῆς ἐκθέσεως, ὅτι ὑποχρεοῦται εἰς καταβολὴν τῆς ἀξίας ταύτης, πάλιν δὲν ὀρίζεται παντάπασιν, οὔτε ἀναφέρεται ἐν αὐτῇ ἢ ἐκτασις καὶ τὸ ποσὸν τῶν πῆχυν, ἄνευ δὲ τοιοῦτου προσδιορισμοῦ, ἀπαίτησις ἐκκαθαρισμένη δὲν ὑπάρχει καὶ δὲν δύναται νὰ ᾖ ἐκτελεστή, ἄκυρος ὅθεν ἦτε περιαφῇ τοῦ ἐντάλματος τοῦ τύπου τῆς ἐκτελέσεως καὶ ἡ ἐπιταγὴ· ὅτι ἐν πάσῃ περιπτώσει παρανόμως ἐπιτάσσεται εἰς πληρὴν μὴν τάκων ἀπὸ τοῦ 1865 καὶ ἐπιδοθητικῶς ἀπὸ τοῦ (1869) οὔτε δύναται κατὰ νόμον νὰ ἐπιδικασθῶσι τέκοι ὑπὸ τῶν πραγματογνωμόνων, ὧν μόνον ἔργον εἶναι ἡ ἐκτίμησις τῆς ἀξίας τοῦ καταληφθέντος γηπέδου καὶ οὐδὲν ἕτερον. Ἐπίσης δ' οὔτε ὁ Μηχανικός, οὔτε τὸ ὑπουργεῖον τῶν Ἐσωτερικῶν εἶχε τοιαύτην ἀρμοδιότητα καὶ ἐξουσίαν· ὅτι προσέτι κατὰ τὴν 345 τῆς 4 Ἰουνίου 1869 πρᾶξιν τοῦ μηχανικοῦ τῆς πόλεως θεωρεῖται ὑποχρεωὸς ν' ἀποζημιώσῃ οὐχὶ τὸν καθ' οὗ ἡ ἀνακοπὴ, ἀλλὰ τὸν Κ. Ντῆνον, ἡ δὲ πρὸς ἀποζημιώσιν ἐνοχὴ εἶναι προσωπικὴ πρὸς τὸν ἐν τῷ χρόνῳ τῆς ρυμοτομίας ἰδιοκτῆτην ὀφειλο-

μένη και δεν νομιμοποιείται ὁ καθ' οὗ ἡ ἀνακοπὴ ἀξιῶν ταύτην, οὕτε εἶναι οὗτος κύριος τοῦ καταληφθέντος καὶ ἡτήσατο τὴν ἀκύρωσιν τῆς ἐπιταγῆς καὶ τῶν λοιπῶν προσβαλλομένων πράξεων καὶ τὴν ἀπαλλαγὴν τῆς ἀπὸ πάσης δι' αὐτῶν ἀξιουμένης ὑποχρεώσεως.

Μεθ' ὃ ὁ Μ.χ. Καταίμπαλης διὰ τῆς ἀπὸ 16 Μαΐου 1895 ἐνώπιον τοῦ αὐτοῦ Πρωτοδικείου ἀγωγῆς του κατὰ τῆς ὡς ἄνω ἀνακοποῦσης ἐξέθηκεν, ὅτι πρὸς ἀσφάλειαν τῆς εἰρημένης ἀπαιτήσεως μετὰ τῶν τόκων καὶ ἐξόδων, κατέσχε συντηρητικῶς διὰ τοῦ ἀπὸ 14 Μαΐου 1895 κατασχετηρίου τοῦ εἰς χεῖρας τῆς ἐταιρίας « Ἀδελφοὶ Χ. Πουλόπουλοι », ὡς τρίτης, τὰ ἐνοίκια τῆς οἰκίας καὶ τοῦ μαγαζείου των, ἕτινα ὀφείλουσι νὰ δίδωσι τῇ ἐκμισθωτρίᾳ ὀφειλέτῃ του ἀπὸ τῆς κατασχέσεως καὶ ἐφεξῆς πρὸς Δρ. 260 κατὰ μῆνα ἑφ' ὅσον ἐξακολουθοῦσι ποιοῦμενοι χρῆσιν τῶν μισθωθέντων αὐταῖς μαγαζείου καὶ οἰκίας μέχρι ἐξοφλήσεως τῆς ἀπαιτήσεώς του, καὶ ἡτήσατο ν' ἀναγνωρίσῃ ἡ ἐναγομένη ὀφειλέτις τῆς εἰρημένης ἐκ Δρ. 5382 ἀπαιτήσεώς του ἐντόκως ἀπὸ τοῦ 1865, ἄλλως ἀπὸ τοῦ 1869, νὰ ἐπικυρωθῇ ἡ κατάσχες καὶ ὑποχρεωθῶσι τὰ μέλη τῆς παρ' ἣ ἡ κατάσχες ἐταιρίας νὰ πληρώσωσι τὰ κατασχεθέντα ἐνοίκια πρὸς Δρ. 260 κατὰ μῆνα ἀπὸ τῆς κατασχέσεως μέχρι ἐξοφλήσεως τῆς ἀπαιτήσεώς του μετὰ τῶν τόκων καὶ ἐξόδων.

Τὸ Πρωτοδικεῖον διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 4340 (1895) ἀποφάσεως ἐδέχθη τὴν ἀνακοπὴν καὶ ἡκύρωσε τὰς δι' αὐτῆς προσβαλλομένας πράξεις, ἀπέρριψε δὲ τὴν περὶ κύρους κατασχέσεως ἀγωγὴν καὶ ἡκύρωσε τὴν ἐπιβληθεῖσαν κατάσχασιν.

Ἀλλὰ τὴν ἀπόφασιν αὐτὴν ἐπὶ τῇ αἰτήσῃ τοῦ καθ' οὗ ἡ ἀνακοπὴ ἀνῆρπεν ὁ Ἄρειος Πάγος διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 44 (1898) ἀποφάσεως καὶ παρέπεμψε τὴν ὑπόθεσιν ἐνώπιον τοῦ Β' τμήματος αὐτοῦ διὰ τὴν κατάλληλον ἐφαρμογὴν τοῦ νόμου.

Ἐἶτα ὁ καθ' οὗ ἡ ἀνακοπὴ διὰ τῆς ἀπὸ 22 Ἀπριλίου 1898 ἐνώπιον τοῦ Β' τούτου τμήματος τοῦ Ἀρείου Πάγου κλήσεώς του κατὰ τῆς ἄνω χήρας Α. Σωμάκη ἐκάλεσεν αὐτὴν πρὸς συζήτησιν τῆς προσκειμένης ὑποθέσεως ἐνώπιον τοῦ Δικαστηρίου τούτου, καὶ ἡτήσατο ν' ἀπορριφθῇ ἡ ἀνακοπὴ τῆς. Ἦγειρε δὲ κατόπιν ὁ αὐτὸς καθ' οὗ ἡ ἀνακοπὴ καὶ τὴν ἀπὸ 24 Ἀπριλίου 1898 ἐνώπιον τοῦ Β' τούτου τμήματος τοῦ Ἀρείου Πάγου ἀγωγὴν κατὰ τῆς ὡς ἄνω ἀνακοπούσης, δι' ἧς ἐξέθηκεν, ὅτι πρὸς ἐξασφάλισιν τῆς εἰρημένης ἀπαιτήσεώς του μετὰ τῶν τόκων καὶ ἐξόδων κατέσχε συντηρητικῶς διὰ τοῦ ἀπὸ 24 Ἀπριλίου 1898 κατασχετηρίου τοῦ εἰς χεῖρας τῆς ἐταιρίας « Ἀδελφοὶ Χ. Πουλόπουλοι », ὡς τρίτης, τὰ ἐνοίκια τῆς οἰκίας καὶ τοῦ μαγαζείου των, ἕτινα ὀφείλουσι νὰ δίδωσι τῇ ἐκμισθωτρίᾳ των ὀφειλέ-

τιδί του από της κοινοποιήσεως του κατασχετηρίου και ἐφεξὺς πρὸς Δρ. 260 κατὰ μῆνα ἐφ' ὅσον ἐξακολουθοῦσι ποιούμεναι χρήσιν τῶν μισθωθέντων αὐτοῖς μαγαζείου καὶ οἰκίας μέχρις ἐντελοῦς ἐξοφλήσεως τῆς εἰρημένης ἀπαιτήσεώς του, ὅτι ἡ κατάσχεσις εἶναι νόμιμος καὶ χρήζει δικαστικῆς κυρώσεως, καὶ ἤτῃσατο ν' ἀναγνωρισθῇ ἡ ἐναγομένη ὡς ὀφείλουσα αὐτῷ ὀριστικῶς καὶ τελεσιδικῶς Δρ. 5,382 ἐντόκως 12 ο) ἐτησίως ἀπὸ 6 Ἀπριλίου 1865 ἄλλως ἀπὸ 4 Ἰουνίου 1869 μέχρι 2 Ἰουνίου 1882, πρὸς 8 ο)· δὲ ἐτησίως ἕκαστε μέχρις ἐξοφλήσεως καὶ Δρ. 8 διὰ τέλη, νὰ ἐπικυρωθῇ ἡ κατάσχεσις καὶ υποχρεωθῶσι τὰ μέλη τῆς ἐν λόγῳ ἐταιρίας « Ἀδελφοὶ Χ. Πουλόπουλοι » καὶ διὰ προσωπικῆς κρατήσεως εἰς τὴν πρὸς αὐτὸν καταβολὴν πρὸς Δρ. 260 κατὰ μῆνα τῶν ὀφειλομένων ἐνοικίων εἰς τὴν ἐκμισθωταίαν του καὶ ὀφειλέτιδα αὐτοῦ ἀπὸ τῆς ἐπιδόσεως τοῦ κατασχετηρίου μέχρις ἐντελοῦς ἐξοφλήσεως τοῦ εἰρημένου ποσοῦ μετὰ τῶν τόκων καὶ ἐξόδων καὶ διαταχθῇ ἡ προσωρινὴ ἐκτελεσις τῆς ἀποφάσεως.

Ἐπομένως καὶ μετὰ τὴν νόμιμον προδικασίαν, εἰσῆχθη ἡ προκειμένη ὑπόθεσις εἰς τὸ ἀκροατήριον τοῦ Δικαστηρίου τούτου πρὸς συζήτησιν, κατὰ τὴν ἐν ἀρχῇ τῆς παρούσης ἀναφερομένην συνεδρίαν, καθ' ἣν παραστάντες οἱ πληρεξούσιοι τῶν διαδίκων διὰ τῶν ἀναγνωσθεισῶν ἐγγράφων προτάσεων τῶν ἤτῃσαντο: Ὁ μὲν τῆς ἀνακοπούσης τὴν πλήρη παραδοχὴ τῆς ἀνακοπῆς τῆς, τὴν ἀπόρριψιν τῆς ἀγωγῆς τοῦ ἀντιδίκου τῆς καὶ πασῶν αὐτῆς τῶν ἀπαιτήσεων, τὴν ἀκύρωσιν τῶν ἐπιβληθεισῶν κατασχέσεων, ἄλλως τὴν ἄρσιν αὐτῶν ἐπὶ ἀναλόγῳ ἐγγυήσει καταβλητέα παρ' αὐτῆς καθ' ἓνα τῶν τρόπων τοῦ ἄρθρου 5, ὃν ἤθελεν ἐγκρίνει τὸ Δικαστήριον, τὴν ἀναστολὴν πάσης ἐκτελέσεως διὰ προσωρινῆς ἐκτελεστῆς ἀποφάσεως καὶ τὴν καταδίκην τοῦ ἀντιδίκου τῆς εἰς τὰ ἐξόδα καὶ τέλη τῆς ὅλης δίκης.

Ὁ δὲ τοῦ καθ' οὗ ἡ ἀνακοπὴ ν' ἀπορριφθῶσι πᾶσαι αἱ αἰτήσεις ἐνστάσεις καὶ προτάσεις τῆς ἀντιδίκου του ὡς ἐπίσης καὶ ἡ ἀπὸ 5 Μαΐου 1895 ἀνακοπὴ αὐτῆς κατὰ τῆς ἐπιταγῆς καὶ τῆς ἐκθέσεως τῶν πραγματογνωμόνων ὡς ἀπαράδεκτος, ἄκυρος, ἀόριστος, μὴ νόμιμος, ἀνυπόστατος καὶ ἀβάσιμος, νὰ θεωρηθῇ κύρος ἔχουσα ἡ ἀπὸ 9 Φεβρουαρίου 1895 ἐκθεσις τῶν πραγματογνωμόνων καὶ ἡ δυνάμεις αὐτῆς γενομένη ἐπιταγὴ πρὸς πληρωμὴν συμφώνως μὲ τὸ ἀπὸ 29 Ἀπριλίου 1895 ἐπιδοτήριον τοῦ Δικαστικοῦ κλητῆρος Ἀθ. Παπαθανασοπούλου, ἄλλως καὶ ὅλως ἐπιβεβαιητικῶς νὰ περιορισθῶσιν οἱ τόκοι τοῦ κεφαλαίου ἐκ Δρ. 5382 ἀπὸ τῆς 1 Αὐγούστου 1885 πρὸς 8 ο) ἐτησίως μέχρις ἐξοφλήσεως, ἐν πάσῃ περιπτώσει νὰ γείνωσι δεκταὶ αἱ ἀπὸ 16 Μαΐου 1890 καὶ ἀπὸ 24 Ἀπριλίου 1898 ἀγωγαὶ του περὶ κύρους κατασχέσεως εἰς χεῖρας τῶν ἀδελφῶν Πουλοπούλων, μεθ' ὧν τῶν ἐν αὐταῖς

αίτησεων καὶ νὰ καταδικασθῇ ἡ ἀνακόπτουσα εἰς τὰ δικαστικά ἐξοδα καὶ τέλη. Ἀκοῦσαν αὐτῶν ἀναπτυξάντων καὶ προφορικῶς τὰς προτάσεις τῶν ταύτας καί·

Τοῦ Ἀντεισαγγελέως· Ἰδὼν τὴν δικογραφίαν· Σκεφθὲν κατὰ τὸν νόμον.

Ἐπειδὴ ἡ προκειμένη ὑπόθεσις εἰσάγεται διὰ τὴν κατάλληλον ἐφαρμογὴν τοῦ νόμου κατὰ παραπομπήν, γενομένην ὑπὸ τοῦ Δ'. τμήματος τοῦ Δικαστηρίου τούτου, ἀναιρέσαντος τὴν ὑπ' ἀριθ. 4340 τοῦ ἔτους 1895 ἀπόφασιν τοῦ ἐν Ἀθήναις Πρωτοδικείου. Ἐπειδὴ τοῦ Δικαστηρίου τούτου μὴ εὐρίσκοντος λόγον ἀποχωρῶντα νὰ διαφωνήσῃ πρὸς τὰ προαποφασισθέντα ὑπὸ τῆς προμνησθείσης ἀποφάσεως ὑπ' ἀριθ. 44 ἐ. ἐ. ἀποφάσεως τοῦ ἐτέρου τμήματος αὐτοῦ ὡς πρὸς τὸ ζήτημα τῆς ἰσχύος τοῦ νόμου ΣΕΓ', ὡς οὗτος ὑπὸ τοῦ ἐτέρου ἐρμηνευτικοῦ νόμου ΒΥΓ' ἡρμηνεύθη, ἀπορριπτέα ἀποβαίνει ἡ σχετικὴ αἵτησις τῆς ἀνακοπούσης περὶ ταιαύτης διαφωνίας.

Ἐπειδὴ ἡ ἀνακόπτουσα ἰσχυρίσατο διὰ τῆς ἀνακοπῆς αὐτῆς, ὅτι δὲν εἶναι γέλτων παρόδιος κατὰ τὴν ἐννοίαν τῶν διατάξεων τοῦ νόμου, ἀλλ' ὁ ἰσχυρισμὸς οὗτος τοιουτοτρόπως ἀορίστως ἐκτιθέμενος, χωρὶς νὰ ὀρίζονται αἱ διατάξεις τοῦ νόμου, καθ' ἃς δὲν ἠδύνατο νὰ θεωρηθῇ αὕτη παρόδιος γέλτων, ἐστὶν ὡς ἀόριστες ἀπορριπτέες.

Ἐπειδὴ ὁ λόγος τῆς ἀνακοπῆς περὶ ἀκύρου τῆς πραγματογνωμοσύνης, ἐκχερεμοῦς ἐτι οὐσῆς ἐνώπιον τοῦ Ἀρείου Πάγου τῆς δίκης καθ' ἣν ἡκυρώθη παρὰ τοῦ Ἐφετείου Ἀθηνῶν ἡ προηγουμένη ἐκθεσις πραγματογνωμόνων, στερεῖται νομίμου βάσεως, διότι ἡ αἵτισις ἀναιρέσεως κατὰ τὸ ἄρθρον 818 Πολ. Δικονομίας δὲν ἔχει ἀνασταλτικὴν δύναμιν, ἐπομένως ἠδύνατο νομίμως νὰ προβῇ εἰς δευτέραν πραγματογνωμοσύνην ὁ ἔχων συμφέρον, ἀφοῦ ἡ ἀπόφασις τῶν Ἐφετῶν ὀριστικῶς καὶ τελεσιθίκως ἐκήρυξεν ἄκυρον τὴν πρώτην πραγματογνωμοσύνην.

Ἐπειδὴ ὁ λόγος ἀνακοπῆς, ὅτι ἡ τῶν πραγματογνωμόνων ἐκθεσις δὲν παρεδόθη ἐντὸς ὀκτῶ ἡμερῶν ἀπὸ τοῦ διορισμοῦ τῶν ἐναντίων τοῦ ἁρθρου 25 τοῦ ἀπὸ 12 Νοεμβρίου 1836 Β. Διατάγματος, ἐστὶν ἀπορριπτέας, διότι ὁ νόμος οὗτος δὲν διαγράφει ἐπὶ ποινῇ ἀκυρότητος τὴν τήρησιν τῆς ταιαύτης διατυπώσεως.

Ἐπειδὴ ἐπίσης ἀπορριπτέας τυγχάνει καὶ ὁ ἕτερος λόγος τῆς ἀνακοπῆς, ὅτι ἡ τῶν πραγματογνωμόνων γνωμοδότησις δὲν ἀναφέρει, ὅτι ἔλαβον οὗτοι ὑπ' ὄψιν κατὰ τὴν ὑπ' αὐτῶν γενομένην ἐκτίμησιν τὰς κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην γενομένας πωλήσεις γειτονικῶν οἰκοπέδων καὶ ἰδίως τὸ τῆς ἀγοραπωλησίας τοῦ ἐπιτάσσοντος συμβόλαιον, διὰτι ὁ νό-

μος δὲν ὀρίζει τὰ στοιχεῖα ἐξ ὧν πρέπει νὰ καταρτίσῃσιν τὴν γνώμην οἱ πραγματογνώμονες.

Ἐπειδὴ ὁ λόγος τῆς ἀνακοπῆς, ὅτι ἡ τῶν πραγματογνώμων τούτων ἐκθεσις ἢ γνωμοδότησις δὲν ἦτον ἐκτελεστή, μὴ ἔχουσα ὡς σμένον ποσὸν πήχεων καὶ ἀξίαν ἐκάστου πήχεως, οὔτε συγκεφαλαίου τὸ ὅλον τῆς ἀφειλομένης ἀπυζημιώσεως, ἐστὶν ἀπορριπτέος, διότι γνωμοδοτήσις αὕτη τῶν πραγματογνώμων ῥητῶς ἀναφέρουσα τὴν ἀριθ. 345 πρᾶξιν τοῦ μηχανικοῦ τῆς πόλεως Ἀθηνῶν, ἥτις περιέχει τὸ ποσὸν τῶν ἀποζημιωτέων πήχεων, ἀναφέρει τὴν ἀξίαν ἐκάστου πήχεως πρὸς δρ. 65 καὶ τόσον συγκεφαλαίων ζητεῖ διὰ τῆς ἐπιτάσεως τοῦ ποσὸν ὃ καθ' οὗ ἡ ἀνακοπή.

Ἐπειδὴ ὁ λόγος ἀνακοπῆς, ὅτι τὰ τοῦ Προέδρου τῶν Πρωτοδικῶν ἔνταλμα μὴ φέρον σφραγίδα εἶναι ἄκυρον, ἐστὶν ἀπορριπτέος, διότι οὐδαμοῦ τοῦ νόμου διατάσσεται ἐπὶ ποινῇ ἀκυρότητος ἢ τοιαύτη ἐκθεσις τῆς σφραγίδος.

Ἐπειδὴ ὁ λόγος τῆς ἀνακοπῆς, ὅτι ἄκυρος ἡ τῶν πραγματογνώμων γνωμοδοτήσις καθόσον εἰς τὴν τῆς ἐγγειρίσεως αὐτῆς ἐκθεσὶν δὲν προσυπέγραψαν δύο μάρτυρες, εἶναι ἀπορριπτέος, διότι οὐδεὶς διατάξις τοῦ νόμου ἀπαιτεῖ τὴν τοιαύτην διατύπωσιν.

Ἐπειδὴ κατὰ τὸ ἄρθρον 27 τοῦ ἀπὸ 12 Νοεμβρίου 1836 νόμου ἔχοντος Β. Διατάγματος, τὰς ἀποφάσεις τῶν πραγματογνώμων κηρύσσει ὁ Πρόεδρος τῶν Πρωτοδικῶν ἀνεκκλητήτως καὶ ἐκτελεστικαί αὗται ἔνευ ἀναβολῆς ὅθεν ὀρθῶς ἐπὶ τοῦ προκειμένου ἐκηρύχθη ἐκτελεστή ὑπὸ τοῦ Προέδρου ἢ τῶν πραγματογνώμων γνωμοδοτῶν χωρὶς νὰ τηρηθῇ ἡ διάταξις τοῦ ἄρθρ. 854 ἐδ. 2ον τῆς Πολ. Δικομίας μὴ ἔχουσα ἐφαρμογὴν ἐπὶ τοῦ προκειμένου ἀνυπόστατος ἄρ. σχετικὸς λόγος ἀνακοπῆς.

Ἐπειδὴ ὁ διὰ τῶν προτάσεων ὑποβαλλόμενος λόγος ἀνακοπῆς, ὁ τίτλος τοῦ ἐπιτάσσοντος εἶναι εἰκονικὸς, καθότι ἡ ἀγορὰ αὕτη ἐνετο οὐχὶ ὑπὸ τοῦ ἀντιδίκου ἀλλ' ὑπὸ τῶν περιοίκων, ἐστὶν ὡς ἀόριστος ἀνεπίδεκτος δικαστικῆς ἐκτιμήσεως καὶ τούτῳ τῷ λόγῳ ἀπορριπτέος μὴ ὀριζομένων τῶν πραγματικῶν ἀγοραστῶν, ἥτοι τῶν περιοίκων, ἀντὶ τῶν ὁπῶν, κατὰ τοὺς ἰσχυρισμοὺς τῆς ἀνακοπούσης, πρὸς τὴν ἐν τῷ συμβολαίῳ ὡς ἀγοραστῆς ὁ νῦν ἐπιτάσσων.

Ἐπειδὴ ὁ λόγος τῆς ἀνακοπῆς, ὅτι δὲν ἐτηρήθησαν αἱ κατὰ νόμον προσκλήσεις τῶν διαφερομένων καὶ ἄλλαι διατυπώσεις καὶ ὅτι ἡ τῶν πραγματογνώμων γνωμοδοτήσις φέρει ἐλλείψεις τυπικάς χωρὶς νὰ ῥιζοῦνται τίνας προσκλήσεις καὶ τίνες διαφερόμενοι δὲν προσεκληθῇσιν ἢ τίνες διατυπώσεις ἢ ἐλλείψεις εἶναι, ἐστὶν ὡς ἀόριστος ἀνεπίδεκτος δικαστικῆς ἐκτιμήσεως καὶ ἀπορριπτέος.

Ἐπειδὴ, κατὰ νόμον, οὐχὶ ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τοῦ περὶ ρυμο-
τομίας Διατάγματος ἢ τῆς περὶ αὐτῆς πράξεως τοῦ μηχανικοῦ γεννᾶ-
ται ἡ πρὸς ἀποζημίωσιν ὑποχρέωσις, ἀλλ' ἀπὸ τῆς πραγματικῆς κα-
ταλήψεως τοῦ οἰκοπέδου, καθ' ἃσον ἕκτοτε μόνον στερεῖται ὁ ἰδιοκτή-
της τῆς ἰδιοκτησίας του· ὅθεν ἀπορριπτέος ὁ σχετικὸς λόγος τῆς ἀνα-
κοπῆς.

Ἐπειδὴ ὁ περὶ ἐξουλήσεως ἰσχυρισμὸς τῆς ἀνακοπούσης, ἀμφι-
σπόμενος ὑπὸ τοῦ καθ' οὗ ἡ ἀνακοπὴ δέον ἔσται ἀποδειχθῇ ὑπὸ τῆς
ἀνακοπούσης ἐκτὸς μαρτύρων, τοῦ πασοῦ ὄντος ἀνωτέρου τῶν, πεντή-
κοντα δραχμῶν καὶ μὴ συντρέχουσας περιπτώσεώς τινος δικαιολογήσεως
τὴν ἐμάρτυρον ἀπόδειξιν. (*Ἀρθρ. 304 τῆς Πολιτ. Δικονομίας).

Διὰ ταῦτα

Ἀπορρίπτει τὰ ἐν τῷ σκεπτικῷ τῆς παραύσης ὡς ἀπορριπτέα κρι-
τήρια καί·

Ἀναβάλλον· γ' ἀπεφασίσθη ὀριστικῶς καὶ περὶ τῶν ἐξόδων.

Ἐποχρεῖ τὴν ἀνακοπούσαν Ἄνναν χήραν Α. Σωμάκη γ' ἀπο-
κρίθαι διὰ παντός νομίμου μέσου ἐκτὸς μαρτύρων, ὅτι ὁ ἐπιτάσσων, ὡ-
ήσας δραχ. τέσσαρας χιλιάδας πεντακοσίας (4500) εἰς τὸν ναὸν τῆς
Ἁγίας Βιρηνῆς καὶ λαβὼν δραχ. τρεῖς χιλιάδας (3,000) παρὰ τοῦ Μετὰ
καὶ δραχ. χιλ. πεντακοσίας (1500) παρὰ τοῦ Ἀκριβοῦ ἐνεργούντων
ἐν κοινῷ λογαριασμῷ πάντων καὶ αὐτῆς, ἐξώφλησε καθ' ὅλοκληρίαν
τὴν προκειμένην ἀπαίτησίν του, δηλώσας ρητῶς πρὸς τοὺς εἰρημέ-
νο· καταβαλόντας καὶ πρὸς αὐτήν, ὅτι ἐξοφλεῖ ὅλοσχερῶς ἀπέναντι
πάντων καὶ αὐτῆς περιλαμβανομένης πάσαν ἀξίωσίν του ἐκ τῆς ἐπιδί-
κου αἰτίας προερχομένην.

Τάσσει προθεσμίαν πρὸς ἀπόδειξιν τὴν πρώτην δικάσιμον τοῦ δικα-
στηρίου μετὰ παρέλκειν εἴκοσιν (20) ἡμερῶν ἀπὸ τῆς νομίμου κοινο-
ποιήσεως τῆς παραύσης.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθῆναις τῇ ὁγδόῃ Ἰουλίου 1898.

Ἐδημοσιεύθη ὁ αὐτὸς ἐκτάκτως τῇ ὁγδόῃ Ἰουλίου 1898.

Ὁ Ἀντιπρόεδρος

Ὁ ὑπογραμματεὺς

Μ. Διγενῆς

Π. Βαρουζάκης

161

(Πρόκειται περὶ διορισμοῦ ἀντι-

Ἀριθ.

162

προσώπων τῆς δικαστικῆς ὁρ-

163

χῆς ἐν ἐκλογαῖς.

Ἀριθ. 164

Τὸ Δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου

Τμήμα Β'.

Συγκείμενον ἐκ τῶν δικαστῶν Μιχ. Διγενή, Προεδρεύοντος, (κωλυομένου τοῦ Προέδρου) Γ. Δυσσωνιδίου, Στ. Ἀνδρουπόλου, Β. Παπαδοπούλου, Εἰσηγητοῦ, Β. Ροντήρη, Ἰω. Τσάτσου, Μιλ. Ηλιάδου, παρόντων τοῦ τε Ἀντεισαγγελέως Κωνστ. Μανιάκη καὶ τοῦ Ὑπογραμματέως Μ. Μπαρινοπούλου.

Συνεδρίασαν δημοσίᾳ ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ τοῦ καταστήματος αὐτοῦ τῇ δωδεκάτῃ Σεπτεμβρίου 1898, ἵνα δικάσῃ ἐπὶ τῆς αἰτήσεως τοῦ Ἀθανασίου Πουλῆ, κατοικοῦ Σαλαμίνος, παρασταθέντος διὰ τοῦ πληρεξουσίου του Ἰωάν. Εὐκλείδου δικηγόρου, κατὰ τοῦ Δημητρίου Βιέννα, κατοικοῦ, ἐπίσης παραστάντος αὐτοπροσώπως μετὰ τῶν πληρεξουσίων του Σταύρου Νικολοπούλου καὶ Φωκίωνος Λαμψιάδου δικηγόρων.

Συνεπεὶα τῆς ἀπὸ 31 Ὀκτωβρίου 1878 ἀγωγῆς τοῦ Ἀθ. Πουλῆ, ὡς ἐκδοχέως τῶν δικαιωμάτων τῶν κληρονόμων Πανούση Καραντῆ κατὰ τοῦ Δημητρίου Βιέννα ἐνώπιον τοῦ Εἰρηνοδικοῦ Σαλαμίνος περὶ πληρωμῆς μισθώματος τῆς χειμερινῆς χορτονομῆς τοῦ λειβαδίου Σαλαμίνος ἐκ ὀρ. 905 μετὰ τῶν τόκων αὐτῶν ἀπὸ 20 Μαρτίου 1868 μέχρι τῆς ἀγωγῆς, ἥτοι ἐν ὧν ὀρ. 2070 ἐντόκις ἀπὸ τῆς ἀγωγῆς, αἵτινες ἐξεχωρήθησαν τῇ Ἀθ. Πουλῇ ὑπὸ τῶν κληρονόμων Π. Καραντῆ, μετὰ διαφόρους ἀποφάσεις τοῦ τε Εἰρηνοδικοῦ Σαλαμίνος, τοῦ Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν καὶ τοῦ Ἀρείου Πάγου ἐξεδόθη τελευταῖον ἡ ὑπ' ἀριθ. 128 (1898) ἀπόφασις τοῦ Β' τμήματος τοῦ Ἀρείου Πάγου, ἥτις ἐπέβαλε τῷ Δημητρίῳ Βιέννα τὸν ἐξῆς ἀναπληρωτικὸν ὅρκον: «Ὁμνύω εἰδῶς καλλίστα τὰς εἰς τὴν ψευδορκίαν ἐπιβαλλομένας ποινάς, ὅτι τὸ ὑπ' ἀριθ. 335 τοῦ 1878 συμβόλαιον τοῦ συμβολαιογραφοῦντος Εἰρηνοδικοῦ Σαλαμίνος, δι' οὗ ἐξεχωρήθη εἰς τὸν ἐφεσίβλητον Ἀθαν. Πουλῆν ἡ ἀναφερομένη ἐν αὐτῷ ἀπαίτησις, ἡ πηγάζουσα ἐκ τῆς ὑπενόμιξάσεως τῆς χειμερινῆς χορτονομῆς τοῦ λειβαδίου Σαλαμίνος τῆς γενομένης πρὸς ἐμὲ ὑπὸ τοῦ Πανούση Καραντῆ, εἶναι εἰκονικὸν καὶ οὐχὶ σπουδαῖον· οὕτως εἴη μοι ὁ Θεὸς βοηθὸς καὶ τὸ Ἱερὸν Αὐτοῦ Εὐαγγέλιον», οὗ δεδομένου ἀπερρίπτετο ἡ τοῦ ἐφεσίβλητου Ἀθ. Πουλῆ ἀπὸ 31 Ὀκτωβρίου 1878 ἀγωγή, ἣν ἤγειρεν ὑπὸ τὴν ιδιότητα ἐκδοχέως τῶν δικαιωμάτων τῶν κληρονόμων Καραντῆ, ὡς ἀνυπόστατος· μὴ δεδομένου τοῦ ὅρκου τούτου ἐπεφυλάσσετο ν' ἀποφασίσῃ.

Προκειμένου κατὰ τὴν σημερινὴν συνεδρίασιν νὰ δοθῇ ὁ ἐν λόγῳ ὅρκος, ὁ πληρεξούσιος τοῦ καθ' οὗ ὁ ὅρκος ἐδόχλωσεν, ὅτι ἐκοινοποίη-

σεν εἰς τὸν ὁμόσοντα ἀντιρρήσεις μετ' ἐπιβοηθητικῆς αἰτήσεως ἐπαγωγῆς ὁρκου, αἵτινες ἐνεγράφησαν εἰς τὸ πινάκιον, καὶ ῥητάτο νὰ συζητηθῶσιν αἱ ἀντιρρήσεις καὶ νὰ δοθῇ τυχαίως ὁ ὁρκος. Οἱ πληρεξούσιοι τοῦ ὁμόσοντος ῥήτησαν τὴν ἀπόρριψιν τῶν ἀντιρρήσεων ὡς ἀπαραδέκτων καὶ νὰ ἐπιτραπῇ τῷ ἐντολεῖ των νὰ δώσῃ τὸν ὁρκον ἀνευ ὁρου καὶ οὐχὶ τυχαίως.

Ἀκούσαν αὐτῶν καὶ τοῦ Ἀντισταγγελέως·

Σκεφθὲν κατὰ τὸν νόμον.

Ἐπειδὴ ὁ διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 128 ἐ. ἔ. ἀποφάσεως τοῦ Δικαστηρίου τούτου ἐπιβληθεὶς τῷ Δημητρίῳ Βιέννα ὁρκος δέον νὰ δοθῇ τυχαίως, ὑπὸ τὸν ὅρον νὰ ἐκδικασθῶσιν αἱ ἀντιρρήσεις τοῦ Ἀθανασίου Πουλῆ καὶ ἐξετασθῶσιν αἱ ἐνστάσεις εἰς ἐπομένην συνεδρίαν.

Διὰ ταῦτα

Ἐπιτρέπει τῷ Δημητρίῳ Βιέννα νὰ δώσῃ τὸν διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 128 ἐ. ἔ. ἀποφάσεως τοῦ Δικαστηρίου τούτου ἐπιβληθέντα αὐτῷ ὁρκον τυχαίως ὑπὸ τὸν ὅρον νὰ ἐκδικασθῶσιν αἱ ἀντιρρήσεις εἰς ἐπομένην συνεδρίαν.

Ἐπιβάλλει τὰ τέλη τῆς σημάσεως τῷ Ἀθαν. Πουλῇ.

Ἐρίθη, ἀπεφασίσθη καὶ ἐδημοσιεύθη ἐν Ἀθήναις αὐθημερόν, ἡ-
τοι τῇ δωδεκάτῃ Σεπτεμβρίου 1898, παρόντων τῶν πληρεξουσίων
τῶν διαδίκων.

Ὁ ἀντιποσέδρος
Μ. Διγενῆς

Ὁ ὑπογραμματεὺς
Μ. Μπασινόπουλος

Ἀριθ. 165

Τὸ Δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου

Τμήμα Α'.

Συγκείμενον ἐκ τῶν Δικαστῶν Κ. Σημαντήρα, Προέδρου, Α. Γκιών, Β. Παπαδοπούλου, Π. Μενελάου, Α. Πετρίτση, Μ. Ἠλιάδου καὶ Ξεν. Εὐθυμίου, παρόντων τοῦ τε Ἀντισταγγελέως Κ. Μανιάκη καὶ τοῦ Γραμματέως Γ. Καστόρχη.

Συνεδριάσαν δημοσίᾳ ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ τοῦ καταστήματος αὐτοῦ τῇ δεκάτῃ τετάρτῃ Σεπτεμβρίου 1898 ἵνα δικάσῃ ἐπὶ τῆς αἰτήσεως τοῦ Δημοσίου ἀντιπροσωπευομένου ὑπὸ τοῦ Ὑπουργοῦ τῶν Οἰκονομικῶν, ἐδρεύοντος ἐν Ἀθήναις, παρασταθέντος διὰ τοῦ πληρεξουσίου του Ἰωάν. Καμπάνη, Δικαστικοῦ ἀντιπροσώπου τοῦ Δημοσίου παρὰ τῇ οἰκονομικῇ Ἐφορᾷ Ἀττικῆς, κατὰ τῶν 1) τῆς ἐν Ἀθήναις Ἱερᾶς Μονῆς τῶν Ἀσωμάτων ἢ Πετράκη, ἐκπροσωπούμενης ὑπὸ τοῦ Ἡγου-

μενοσυμβουλίου αὐτῆς διὰ τοῦ Ἡγουμένου τῆς Μονῆς ταύτης Συμεῶνος Κορεθῆση, καταίκαν, ἐν τῇ αὐτῇ Μονῇ, παρασταθείσης διὰ τοῦ πληρεξουσίου τῆς Ἀνδρείου Μαρβολοπούλου δικηγόρου καὶ 2) Παναγῇ Παποῦ καὶ Σταύρου Μωραΐτη, κατείκων Ἀθηνῶν, μηδὲως παρασταθέντων, περὶ ἀναίρεσως τῆς ὑπ' ἀριθ. 2947 (1893) ἀποφάσεως τῶν ἐν Ἀθήναις Ἐφετῶν. Ἀκούσαν τοῦ Εἰσηγητοῦ Δικαστοῦ Παναγιώτου Μετελάου, ἐκθέσαντες τάδε :

Ὁ Παναγῆς Παποῦς καὶ Σταύρος Μωραΐτης ἐναικιάσαντες περὶ τῆς Μονῆς τῶν Ἀσωμάτων ἢ Πετράκη ἀγρόν, κείμενον εἰς θέσιν Μπαμπαλιῶ τῶν Ἀθηνῶν ἐξ 120 στρεμμάτων, ἐκαλλιεργήσαν καὶ ἐσπείραν αὐτὸν σίτην, ἀλλὰ τὰ κτήνη τοῦ στρατοῦ εἰσῆλθον ἐν αὐτῷ καὶ κατέστρεψαν τὴν σποράν, ἐφ' ᾧ ἤγειραν ἀγωγὴν κατὰ τοῦ Δημοσίου ἐνώπιον τοῦ Ἀ' Εἰρηνοδικοῦ Βορείου Πλευρᾶς Ἀθηνῶν ζητούντες ἀποζημίωσιν, τὸ δὲ Δικαστικὸν κατὰ τὴν συζήτησιν ἰσχυρίσθη, ὅτι οὕτως αὐτὸ, οὕτως ἡ Μονὴ τῶν Ἀσωμάτων εἶναι κύριοι καὶ κάτοχοι τοῦ ἀγροῦ τούτου, ὅστις τὸναντίον ἀνέκει, κατὰ κατοχὴν καὶ κυριότητα εἰς τὸ Ἐκκλησιαστικὸν Ταμεῖον ὡς διάδοχον τῆς Μονῆς Καισαριανῆς. Ἐπὶ τῇ ἐστάσει ταύτῃ τοῦ Δημοσίου τὸ Εἰρηνοδικεῖον διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 3621 (1889) ἀποφάσεως παρέπεμψε τὴν λύσιν τῆς περὶ κατοχῆς καὶ κυριότητος ζητήματος εἰς τὸ ἀνωτάτω Δικαστήριον.

Μεθ' ὃ οἱ Παναγῆς Παποῦς καὶ Σταύρος Μωραΐτης ἀπεχύθησαν ἐνώπιον τοῦ Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν καὶ κατὰ τῆς Μονῆς Ἀσωμάτων ἢ Πετράκη τὴν ἀπὸ 18 Μαρτίου 1890 προσεπικαλῶσαν καὶ ἀνακοίνωσιν κοινοποιηθεῖσαν καὶ εἰς τὸν Ὑπουργὸν τῶν Οἰκονομικῶν, ὡς ἀντιπρόσωπον τοῦ Δημοσίου, δι' ἧς προσεπεκάλεσαν τὴν Μονὴν εἰς ἀναγκαστικὴν παρέμβασιν, ἐπὶ τῆς ἐν λόγῳ δίχης πρὸς λύσιν τοῦ ζητήματος τῆς κυριότητος καὶ κατοχῆς τῆς μισθωθείσης εἰς αὐτοὺς γῆς.

Εἶτα ἡ εἰρημένη Μονὴ διὰ τῆς ἀπὸ 16 Ἀπριλίου 1890 ἐνώπιον τοῦ Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν παρεμβάσεως τῆς κατὰ τοῦ Δημοσίου καὶ τῶν προσεπικαλούντων ἐξέβηκεν, ὅτι πρὸ ἀμνημονεύτων χρόνων καὶ ἀπὸ τῆς Τουρκοκρατίας κατέχει αὐτὴ ἐξολείπτως διαχείρα κυρίου καὶ καλῇ τῇ πίστει τὸν ἐπίδικον ἀγρόν καὶ θέον ὃν ἀναγνωρισθῇ ἢ ἐπ' αὐτοῦ κυριότης καὶ διακατοχὴ τῆς, καὶ ἡτήσατο ὃν ἀναγνωρισθῇ αὐτὴ ὡς ἔχουσα τὴν διανοίαν κυρίου καὶ καλῇ τῇ πίστει διακατοχὴν ἐπὶ τοῦ εἰρημένου ἀγροῦ.

Συζητήσεως γενομένης, τὸ Πρωτοδικεῖον ἐξέδοτο τὰς ἐξῆς ἀποφάσεις 1) τὴν ὑπ' ἀριθ. 5551 (1890) ἐρήμην μὲν τῶν προσεπικαλούντων, κατ' ἀντιμωλίαν δὲ τῶν λοιπῶν, ἐπικυρωθεῖσαν καὶ διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 1141 (1881) ἀποφάσεως τῶν ἐν Ἀθήναις Ἐφετῶν, δι' ἧς ὑπεχρέωσε τὴν Μονὴν ὃν ἀποδείξῃ καὶ διὰ μαρτύρων, ὅτι ἀπὸ τῆς Τουρκοκρα-

ας κατέχει διανοία κυρίου καὶ καλῇ τῇ πίστει τὸν ἐπίδικον ἀγρόν,
) τὴν ὑπ' ἀριθ. 6557 (1892) δι' ἣς ἐπέβαλε τῇ Μονῇ ὄρκον, ὅτι,
 εἰς τοὺς προσπαθήσασα ν' ἀνακαλύψῃ τὴν ἀλήθειαν, δὲν ἡδυνήθη ν' ἀμ-
 βάλλῃ, ὅτι αὕτη ἀπὸ τῆς Τουρκοκρατίας κατέχει καὶ νέμεται δια-
 νεία κυρίου καὶ καλῇ τῇ πίστει τὸν ἐπίδικον ἀγρόν καὶ 3) τὴν ὑπ'
 αριθ. 1602 (1893), δι' ἣς δεχθὲν τὴν παρέμβασιν τῆς Μονῆς, ἀνε-
 ὥρισεν αὐτὴν ὡς ἔχουσαν τὴν διανοίαν κυρίου καὶ καλῇ τῇ πίστει δια-
 τοχὴν τοῦ ἐπιδίκου ἀγροῦ, ἐδέχθη δὲ καὶ τὴν προσεπικλήσιν τῶν προ-
 πικαλούντων. Ἐκκληθειςὼν ἅπασι τῶν ἀποφάσεων τοῦ Πρωτοδι-
 κίου ὑπὸ τοῦ Δημοσίου, τὸ Ἐφετεῖον Ἀθηνῶν διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ.
 147 (1893) ἀποφάσεως ἐπεκύρωσεν αὐτάς, ἀπορρίψαν τὴν ἔφεσιν
 μὴ βάσιμον. Τῆς ἀποφάσεως ταύτης τοῦ Ἐφετείου ὑπ' ἀριθ. 2947
 Β (1893) τὴν ἀναίρεσιν αἰτεῖται τὸ Δημόσιον διὰ τῆς ἀπὸ 7 Ἀ-
 πριλίου 1894 αἰτήσεώς του διὰ διαφόρους ἐν αὐτῇ περιεχομένους λό-
 γους καὶ ἰδίᾳ διὰ τὸν ἑξῆς: Διότι ἡ Μονὴ διὰ τῆς παρεμβάσεώς της
 ἤτει ν' ἀναγνωρισθῇ κυρία τοῦ ἀγροῦ ἀλλὰ διὰ τὴν ἐγείρη τοιαύτην
 ἐρέμβασιν, ὥφειλε νὰ ζητήσῃ τὴν ἀδείαν τοῦ Νομαρχοῦ, ἀνευ τῆς
 αἰτίας ἔν ἡδυνάτῳ νὰ παρεσταθῇ εἰς τὴν δίκην, τοιαύτην δὲ δὲν εἶχεν
 Μονὴ καὶ τὸ Ἐφετεῖον παρέλειψε νὰ ἐξετάσῃ τὴν παράλειψιν ταύ-
 νην καὶ ἐξ ἐπαγγέλματος, ὡς ἀφορῶσαν τὴν νομιμοποίησιν τῆς δίκης.
 κοῦσαν τῶν πληρεξουσίων τῶν διαδίκων τοῦ μὲν τοῦ ἀναιρεσιέντος
 δημοσίου, ἀναπτύξοντος καὶ προσωρικῶς τοὺς λόγους ἀναιρέσεως καὶ
 τῆς ἀσφαμένου τὴν ἀνάρεσιν τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως, τοῦ δὲ τῆς
 αἰρεσιθλήτου Μονῆς, ἀντικρούσαντος αὐτοῦ, καὶ αἰτησάμενου τὴν
 ἀπορρίψιν τῆς αἰτήσεως καὶ τοῦ Ἀντισαγγελείως. Σκεφθὲν κατὰ
 τὸν νόμον.

Ἐπειδὴ ἐκ τῶν ἀναιρεσιθλήτων οἱ Παναγῆς Παποῦς καὶ Σταῦρος
 Μραϊτῆς, προστηκόντως κλητεῖθέντες, κατὰ τὰ ἀπὸ 9 Ἀπριλίου
 1894 δύο ἀποδεικτικά τοῦ κλητῆρος τῶν ἐνταῦθα Πρωτοδικῶν Ἰω.
 Ἀλῆ, καὶ μὴ ἐμφανισθέντες, δικάζονται ὡσανεὶ ἐνεφανίσθησαν.

Ἐπειδὴ κατὰ τὰ ἀρθρ. 4 καὶ 5 τοῦ πρὸς συμπλήρωσιν τοῦ ἀρθρου 75
 τοῦ Πολ. Δικονομίας ἐκδοθέντος Β. Διατάγματος τῆς 12 Μαΐου 1835
 ἀγαθοεργὰ καταστήματα, εἰς εἶπὶ καὶ αἱ Μοναί, ἐὰν θέλωσι νὰ ἐλ-
 θῶσι εἰς δικαστικὸν ἀγῶνα, ὡς ἐνάγοντες ἢ ἐναγόμενοι, χρήζουσιν ἀ-
 φῆς τῆς Διοικητικῆς Ἀρχῆς ἢ δὲ παράλειψις τῆς τοιαύτης ἀδείας,
 ὁδὸς τὴν δημοσίαν τάξιν, ἐξετάζεται ὑπὸ τῶν Δικαστηρίων καὶ αὐ-
 παγγέλτως κατὰ πᾶσαν τῆς δίκης στάσιν (συνδ. ἀρθρ. 4 καὶ 5 τοῦ
 κληθέντος Διατάγματος καὶ 75, 68 καὶ 811 § 2 Πολ. Δικονο-
 μίας). Ὅθεν τὸ δικάσαν Ἐφετεῖον, παραλείψαν διὰ τῆς προσβαλλο-
 μένης ἀποφάσεως τοῦ νὰ ἐξετάσῃ ἐὰν ἐδόθη εἰς τὴν νῦν ἀναιρεσιθλή-

τον Μονήν ἢ περὶ τῆς ἐγερθείσης ὑπ' αὐτῆς κατὰ τοῦ ἀντιδρῶν δημοσίου ἐνώπιον τοῦ ἐνταῦθα Πρωτοδικείου ἀγωγῆς περὶ νομιματικῆς αἰτίας, περὶ ἧς οὐδ' ἤδη προσάγεται ἀπόδειξις τῆς βίας τὴν προμνησθεῖσαν δημοσίᾳ τάξεως δικονομικὴν διάταξιν κατὰ τὸ ἄρθρον 807 τῆς Πολ. Δικονομίας ἐπάγεται ἀναίρεσιν.

Διὰ ταῦτα

Ἰδὼν καὶ τ' ἄρθρα 827, 833, 839 καὶ 210 καὶ ἐπ. τῆς Πολ. Δικονομίας.

Ἀναιρεῖ τὴν ὑπ' ἀριθ. 2947 τοῦ 1893 ἀπόφασιν τῶν Ἐφετῶν.

Παραπέμπει τὴν δίκην πρὸς νέαν συζήτησιν ἐνώπιον τῶν Ἐφετῶν.

Διατάσσει τὴν καταχώρισιν τῆς παρούσης εἰς τὸ περιθώριον πρωτοτύπου τῆς ἀναιρουμένης καὶ τὴν διὰ τοῦ τύπου δημοσίευσιν τῆς δαπάνης τῆς ἀναιρεσιδλήτου Μονῆς, ἣν καταδικάζει εἰς τὸν ἀναιρεσέοντα Δημοσίον, μετριασθέντα δι' ἀμφοτέρω τὰ εἰς Δραχμὰς ἐβδομήκοντα (ἀρ. 70) καὶ εἰς τὰ τέλη τῆς σημερινῆς.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις τῇ δεκάτῃ ἑκτῇ Σεπτεμβρίου 1898. Ἐδημοσιεύθη δ' αὐτόθι τῇ εἰκοστῇ πρώτῃ Σεπτεμβρίου 1898.

Ὁ Πρόεδρος

Ὁ Γραμματεὺς

Κ. Σημαντήρας

Γ. Καστόρχης

Ἀριθ. 166.

Τὸ Δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου

Τμῆμα Α'.

Συγκείμενον ἐκ τῶν Δικαστῶν Κ. Σημαντήρα Προέδρου, Γκιῶν, Β. Παπαδοπούλου, Παν. Μενελάου, Ἀνδρ. Πετρίτση, Ἡλίου καὶ Εὐθυμίου, παρόντων τοῦ τε Ἀντεισαγγελέως Μανιάκη καὶ τοῦ Γραμματέως Γεωρ. Καστόρχη.

Συνεδριάσαν δημοσίᾳ ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ τοῦ καταστήματος τῇ δεκάτῃ τετάρτῃ Σεπτεμβρίου 1898, ἵνα δικάσῃ ἐπὶ τῆς αἰτίας τῶν 1) Ἀλεξάνδρου Βαρούχα, κατοικοῦ Ἀθηνῶν, παρασταθέντος τοπροσώπως καὶ διορίσαντος ἐπ' ἀκροατηρίου πληρεξουσίου τοῦ Μελισσουργῶν, δικηγόρον, 2) Γεωργίου Σπ. Βαρούχα, κατοικοῦ Ἀθηνῶν, 3) Ἀριστείδου Σπ. Βαρούχα, κατοικοῦ Κερκερῶν, 4) Θεοδώρου Σπ. Βαρούχα, κατοικοῦ Ἐρμουπόλεως, δι' ἑαυτοῦ.

ὡς κληρονόμων τῶν ἀδελφῶν των Λεωνίδα καὶ Θεμιστοκλέους. 4) Πηνελόπη: Σπ. Βαρούχα καὶ τοῦ συζύγου αὐτῆς Μιλτιάδου Καψοκεφάλου διὰ τὴν νόμιμον ἐξουσιοδότησιν, κατοίκων Κρήτης, διαμενοῦσης τῆς Πηνελόπης ἐν Ἀθήναις 6) Μαρία: Σπ. Βαρούχα, χήρας Μιχ. Τσίμα, κατοίκου Σάμου καὶ 7) Ἑλένη: Σπ. Βαρούχα, κατοίκου Κερκύρας, παρασταθέντων διὰ τοῦ πληρεξουσίου των Γ. Μελισουργοῦ, δικηγόρου, κατὰ Στυλιανοῦ Ν. Ἀγγελάτου, κατοίκου Κερκύρας, ὡς κληρονόμου τοῦ ἀδελφοῦ του Ἰωάν. Ἀγγελάτου, παρασταθέντος διὰ τοῦ πληρεξουσίου του Μιλ. Ράλλη, δικηγόρου, περὶ ἀναίρεσεως τῶν ὑπ' ἀριθ. 174 (1892) καὶ 312 (1893) ἀποφάσεων τῶν ἐν Κερκύρᾳ Ἐφετῶν.

Ἀκούσαν τοῦ Εἰσηγητοῦ Δικαστοῦ Α. Πετρίτση, ἐκθέσαντος τὰς:

Ο Ἀλέξανδρος Βαρυχας καὶ οἱ λοιποὶ ἀνωτέρω ἀναφερόμενοι ἀδελφοὶ αὐτοῦ διὰ τῆς ἀπὸ 28 Νοεμβρίου 1890 ἐνώπιον τοῦ Πρωτοδικείου Κερκύρας ἀγωγῆς των κατὰ τοῦ Στυλιανοῦ Ναρκ. Ἀγγελάτου ὡς κληρονόμου τοῦ ἀποβιώσαντος ἀδελφοῦ του Ἰωάν. Ἀγγελάτου λεθῆκαν, ὅτι ὁ Ἀναστάσιος Γ. Μανιάκης, θεὸς αὐτῶν ἐκ μητρὸς, τίσχων διανοητικῶς καὶ ἠθικῶς υἱοθέτησε τὸν Ἰωάν. Ν. Ἀγγελάτον, εἰς ὃν περιήλθεν ἅπασα ἡ μεγάλη κινητὴ καὶ ἀκίνητος αὐτοῦ περιουσία ἀνερχομένη εἰς ὄραχ. 600,000 μετὰ τινος δε μηνῶν ἀπεβίωσεν ὁ θεὸς των οὗτος, μόνοι δ' αὐτοῦ κληρονόμοι ἐξ ἀδιαθέτου εἰσὶν οὗτοι, καθ' ὅσον ἡ ἀπὸ 12 Ιουλίου 1874 διαθήκη τοῦ θεοῦ των μὴ γενομένη ἐν ὑγιεῖ διανοητικῇ αὐτοῦ καταστάσει εἶναι ἄκυρος· ὅτι ἡ πράξις τῆς υἱοθεσίας εἶναι ἄκυρος, ὡς μὴ ἀναφερομένης ἐν αὐτῇ τῆς κατοικίας τῶν μαρτύρων καὶ ὡς μὴ ὀρκισθέντος τοῦ υἱοθετοῦντος ἐν δημοσίᾳ τοῦ Δικαστηρίου συνεδριάσει, ὅπως ὀνηθῶσιν αἱ Δικασταὶ νὰ κρίνωσι καὶ ἐκτιμήσωσιν ἐξ ἰδίας ἀντιλήψεως τὴν διανοητικὴν καὶ ἠθικὴν καταστάσιν τοῦ υἱοθετοῦντος· ὅθεν ἄκυρος εἶναι ἡ τε ὑπ' ἀριθ. 1376 (1874) ἀπόφασις τοῦ Πρωτοδικείου Κερκύρας ὡς παρανόμως διατάξασα τὴν δι' εἰσηγητοῦ ὀρκισθῆσαν ὡς καὶ ἡ ὑπ' ἀριθ. 1420 ἰδίου ἔτους τοῦ αὐτοῦ Δικαστηρίου ἀπόφασις ὡς παρανόμως ἐπικυρώσασα τὴν προτέραν 1376 ἀπόφασιν, ἄκυρος ἐπομένως καὶ ἡ υἱοθεσία τοῦ Ἀ. Μανιάκη πρὸς τὸν Ἰωάν. Ἀγγελάτον· ὅτι καὶ πᾶσαι αἱ λοιπαὶ ὑπὸ τοῦ νόμου ἐπὶ ποινῇ ἀκυρότητος ἀπαιτούμεναι διατυπώσεις οὐδ' ὡς ἐτηρήθησαν· ὅτι ἀποθανόντος τοῦ Ἰωάν. Ἀγγελάτου τὴν κληρονομίαν τοῦ Ἀναστ. Μανιάκη κατέχει ὁ ἐναγόμενος ὡς κληρονομήσας τὸν ἀδελφόν του Ἰωάννην καὶ ᾗτήσαντο νὰ κηρυχθῇ ἄκυρος ἡ πράξις τῆς υἱοθεσίας καὶ αἱ ὑπ' ἀριθ. 1376 καὶ 1420 τοῦ (1874) ἀποφάσεις τῶν ἐν Κερκύρᾳ Πρωτοδικῶν, νὰ ἐπιδικασθῇ ὑπὲρ αὐτῶν ἀδικησίαι· ὡς ἐγγ-τέρων κληρονόμων τοῦ θεοῦ των Ἀναστ. Μανιάκη ἢ παρὰ τοῦ

ἐναγομένου κατεχομένη κληρονομική περιουσία καὶ ἀναγνὰ αὐταῖς ἡ κυριότης ἀπὸ τοῦ θανάτου τοῦ Ἀναστ. Μανιάκη, νὰ χρεωθῇ ὁ ἐναγόμενος εἰς τὴν ἀπόδοσιν τῆς κινητῆς καὶ ἐγκατάστασις τῆς ἀκινήτου περιουσίας καὶ διαταχθῇ ἡ εἰς αὐτὴν ἐγκατάστασις νὰ ὑποχρεωθῇ ὁ ἐναγόμενος εἰς τὴν διὰ λογοδοσίας ἀπόδοσιν τῶν πῶν καὶ τόκων τῆς κινητῆς καὶ ἀκινήτου περιουσίας ἀπὸ τοῦ θανάτου τοῦ Ἀναστ. Μανιάκη μέχρι τῆς εἰς αὐτοὺς παραδόσεώς τῆς, νὰ ὑποχρεωθῇ ὁ ἐναγόμενος νὰ τοῖς πληρώσῃ ὡς εἰκαζόμενον ἔλλ. Δρ. 150,000.

Μεθ' ὃ οἱ ἐνάγοντες διὰ τῆς ἀπὸ 15 Ἀπριλίου 1891 ἐνώπιον αὐτοῦ Πρωτοδικείου ἀγωγῆς κατὰ τοῦ ἐναγομένου ᾗτήσαντο νὰ ρυθθῇ ἄκυρος ἡ ἀπὸ 12 Ἰουλίου 1874 καὶ ὑπ' ἀριθ. 1365 ὑπ. Συμβολαιογράφου Κερκύρας Μιχ. Δαβερῶνα συνταχθεῖσα δημοσίευσθῃ τοῦ Ἀναστ. Μανιάκη καὶ νὰ δικασθῇ, ὅτι ἡ περιουσία τῆς εἶναι ἀδιάθετος καὶ περιήλθεν ἀδαιρέτως εἰς αὐτοὺς ὡς ἀνεψιούς νὰ ὑποχρεωθῇ ὁ ἐναγόμενος νὰ ἐγκαταλείψῃ τὴν κληρονομίαν καὶ πάντα τὰ ἀποτελεῦντά αὐτὴν κινητὰ καὶ ἀκίνητα καὶ διαταχθῇ αὐτὰ ἐγκατάστασις τῶν, νὰ ὑποχρεωθῇ ὁ ἐναγόμενος νὰ τοῖς ἀπὸ διὰ λογοδοσίας τοὺς καρποὺς ἀπὸ τοῦ θανάτου τοῦ Ἀναστ. Μανιάκη ἄλλως νὰ καταδικασθῇ νὰ τοῖς πληρώσῃ ὡς εἰκαζόμενον ἔλλ. Δρ. 150,000.

Ἐἵτα οἱ αὐτοὶ ἐνάγοντες διὰ τῆς ἀπὸ 16 Ἀπριλίου 1891 ἐνώπιον τοῦ αὐτοῦ Πρωτοδικείου καὶ κατὰ τοῦ αὐτοῦ ἐναγομένου παρὰ πτωσῆς ἀγωγῆς τῶν ᾗτήσαντο τὴν συνενώσιν καὶ συνεκδικάσιν ἀνωτέρω δύο ἀγωγῶν τῶν.

Συζητήσεως γενομένης, τὸ Πρωτοδικεῖον ἐξέδοτο τὰς ἐξῆς ἀποφάσεις 1) τὴν ὑπ' ἀριθ. 1052 (1891)—ἐπικυρωθεῖσαν καὶ διὰ τῆς ἀριθ. 174 (1892) ἀποφάσεως τοῦ Ἐφετερίου Κερκύρας—δι' ἧς ῥιψε τὴν ἀγωγὴν ὡς πρὸς τὸν Θεόδωρον Βαρούχαν, ὑπεχρέωσε δὲ τοὺς ἐναγόντας ν' ἀποδείξωσι καὶ διὰ μαρτύρων, ὅτι καθ' ὃν τρόπον ἐγένετο ἡ πράξις τῆς υἱοθεσίας ὁ Ἀναστ. Μανιάκης δὲν εἶχε ἐλευθέραν τὴν χρῆσιν τοῦ λογικοῦ, αὐτὲ συνελθῇ τῶν πράξεων καὶ ὅποιον τὸ εἶδος τῆς παθῆσεώς του, καὶ 2) τὴν ὑπ' ἀριθ. 1053 (1893) δι' ἧς ἐπέβαλεν ὄρκον εἰς τὸν ἐναγόμενον περὶ τοῦ ὅτι εἶναι ἀληθὲς, ὅτι κατὰ τὴν 13 Αὐγούστου 1874, ὅτε συνετάχθη ἡ πράξις τῆς υἱοθεσίας ὁ Ἀναστάσιος Μανιάκης δὲν εἶχε τὴν ἐλευθέραν χρῆσιν τοῦ λογικοῦ του ὡς πάσχων ἐξ ἐγκεφαλικῆς μαλακύνσεως. τὴν δόσιν δὲ τοῦ ὄρκου τούτου ἀπερρίψεν ἀμφοτέρως τὰς ἀγωγὰς καὶ κληθείσης τῆς ἀποφάσεως αὐτῆς ὑπὸ τῶν ἐναγόντων, τὸ Ἐφετερίον Κερκύρας ἐκτίμησε ὡς ἀποφάσεως ἀπορριπτῆς.

Κερκύρας διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 312 τοῦ 1893 ἀποφάσεως ἀπέριψε τὴν ἔφασιν.

Τῶν ὑπ' ἀριθ. 174 τοῦ 1892 καὶ 312 τοῦ 1893 ἀποφάσεων τοῦ Ἐφετάου Κερκύρας τὴν ἀναίρεσιν αἰτῶνται οἱ ἐνάγοντες διὰ τῆς ἀπὸ 18 Μαρτίου 1894 αἰτήσεως τῶν διὰ τοὺς ἐν αὐτῇ ὡς ἐξῆς λόγους: Διότι κακῶς ἡρμήνευσαν καὶ ἐσφαλμένως ἐφήρμοσαν τὸν Νόμον αἱ προσβαλλόμεναι ἀποφάσεις, ἀπορρίψασαι τὴν ἔφασιν καὶ τὴν ἀγωγὴν τῶν νόμιμον, βásiμων καὶ ἀποδεδειγμένην οὖσαν.

Διότι κακῶς ἐρμήνευσαν τὸν νόμον καὶ ἐσφαλμένως ἐφαρμόσασαι αὐτὸν, ἀπέριψαν τοὺς περὶ ἀκυρώσεως τῆς υἱοθεσίας ὑπαδληθέντας παρὰ τῶν ἀναιρεσιόντων λόγους, νομίμους καὶ βασίμους καὶ ἀποδεδειγμένους ὄντας.

Διότι κακῶς ἐτάξαν τὸ θέμα τῆς ἀποδείξεως, ἐπικυρώσασαι κατὰ τοῦτο τὴν πρωτόδικον ἀπόφασιν.

Διότι ἰδίᾳ ἐσφαλμένως καὶ κατὰ προφανῆ τοῦ νόμου παρερμηνείαν πέριψαν τὸν περὶ ἀκυρώσεως τῆς ὑπὸ τοῦ δικαιοπαρόχου αὐτῶν Ἀ-
ριστ. Β. Μανιάκη γενομένης ὁθὲν υἱοθεσίας τοῦ ἀδελφοῦ καὶ δικαιοπα-
ρόχου τοῦ ἀναιρεσιβλήτου Ἰω. Ἀγγελάτου, διὰ τὴν προταθεῖσαν καὶ ἀποδεδειγμένην ἐλλείψιν τύπου πανηγυρικοῦ τοῦ κύρους καὶ τῆς ὑπο-
στάσεως τῆς υἱοθεσίας τοῦ ὅρκου τοῦ υἱοθετοῦντος ἐκλαβοῦσαι αὐτὸν ὡς ὅρκον δικονομικὸν καὶ ἐφαρμόσασαι τὰς περὶ ἀποδεικτικῶν ὅρκου διατάξεις τῆς Πολιτικῆς Δικονομίας, ἀντὶ τῶν τοῦ Ἰονίου Ἀστικοῦ Κώδικος.

Ἀκοῦσαν τῶν πληρεξουσίων τῶν διαδίκων, τοῦ μὲν τῶν ἀναιρε-
σιόντων, ἀναπτύξαντος καὶ προφορικῶς τοὺς ἀνωτέρω λόγους ἀναίρεσεως
καὶ αἰτησαμένου τὴν ἀναίρεσιν τῶν προσβαλλομένων ἀποφάσεων, τοῦ
δὲ τοῦ ἀναιρεσιβλήτου, ἀντικρούσαντος αὐτοὺς καὶ αἰτησαμένου τὴν ἀ-
πόρριψιν τῆς αἰτήσεως καὶ

Τοῦ Ἀντεισαγγελέως

Σκεφθέν κατὰ νόμον: Ἐπειδὴ, ὡς ἐξάγεται ἐκ τῶν ἀρθρῶν 260,
841 καὶ 842 τοῦ Ἰονίου Ἀστικοῦ Κώδικος, δὲν ἀπαιτεῖται ἡ ὁρκο-
δοσία τοῦ υἱοθετοῦντος, ὅτι ἀπεφάσισε τὴν υἱοθεσίαν μὲ ἐλευθερίαν καὶ
αὐθόρμητον θέλησιν, ὡς ἀπαιτεῖται αὐτῇ ἐπὶ ὧρεας. Διότι τὸ μὲν
ἄρθρον 260 προκειμένου περὶ υἱοθεσίας ὀρίζει, ὅτι ἀντίγραφον τῆς συμ-
βολαιογραφικῆς πράξεως, δι' ἧς συνομολογεῖται ἡ υἱοθεσία, προσάγε-
ται παρὰ πᾶν συμβαλλομένων ἐντὸς ὀκτῶ ἡμερῶν εἰς τὸ Πρωτοδι-
κεῖον καὶ κατὰ διαταγὴν αὐτοῦ δημοσιεύεται διὰ κηρύξεων καὶ ἀκο-
λούθως ἐπικυροῦται, ὡς ὧρεται διὰ τὰς μεταξὺ ζώντων ὧρεας, τὰ δὲ
ἄρθρα 841 καὶ 842, προκειμένου περὶ ὧρεας ὀρίζουσιν, ὅτι τὸ περὶ
αὐτῆς ἔγγραφον προσάγεται ἐν τῷ Πρωτοδικεῖῳ καὶ ἀναγινώσκεται εἰς

ΑΠΟΦΑΣΕΙΣ ΑΡΕΙΟΥ ΠΑΓΟΥ

82

τὸν ὀρκητὴν, ὅστις ὀφείλει νὰ ὀρκισθῇ, ὅτι ἀπεφάσισε νὰ κόμῃ ὄρεάν μὲ ἐλευθέραν καὶ αὐθόρμητον θέλησιν. Μετὰ δὲ τὴν ὀρκίαν ταύτην τὸ Δικαστήριον διατάσσει νὰ δημοσιευθῇ ἡ ὄρεα κηρύξεων κατὰ τρεῖς ἀλλεπαλλήλους Κυριακὰς, ὅπως πᾶς ὁ ἔχων φέρον ἐνηθῇ νὰ προτείνῃ κατ' αὐτῆς τὰς προσηκούσας ἀνακοπὰς. Μετὰ δὲ τὴν παρέλευσιν ὀκτὼ ἡμερῶν ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς ὄρεας δημοσιεύσεως τῶν κηρύξεων, χωρὶς νὰ εἰσαχθῶσιν ἀνακοπὰς Πρωτοδικεῖον ἐπικυροῖ τὴν ὄρεάν. Ἐκ τῆς ἀντιπαράθεως δὲ τῶν ἀρθρῶν τούτων προκύπτει προδήλως, ὅτι τὸ ἄρθρον 260 μόνον πρὸς τὴν δημοσίευσιν καὶ ἐπικύρωσιν τῆς νόθευσης παραπέμπεται περὶ ὄρεων διατάξεις, οὐχὶ δὲ καὶ ὡς πρὸς τὴν ὀρκοδοσίαν. Τοῦτο δὲ ἐνισχύεται προσέτι καὶ ἐκ τῶν ἀρθρῶν 844 καὶ 265 αὐτοῦ κώδικος, διότι τὸ μὲν ἄρθρον 844 προκειμένου περὶ ὀρκοδοσίας λέγει, ὅτι, ἂν ὁ ὀρκητὴς ἀποθάνῃ μετὰ τὴν ὀρκοδοσίαν, αἱ δημοσίαι ἐνεργοῦνται καὶ ἐπικυροῦνται ἡ ὄρεα ὑπὸ τοῦ Πρωτοδικείου. δὲ ἄρθρον 264 προκειμένου περὶ νόθευσης λέγει, ἂν ὁ νόθευτὴς ἀποθάνῃ πρὸ τῆς ἐπικυρώσεως ὑπὸ τοῦ Δικαστηρίου τοῦ ἐγγράφου νόθευσης, ἡ δὲ διαδικασία ἐξακολουθεῖ, καὶ ἡ νόθευσις, ἂν προσηκούσῃ, ἐπικυροῦται, ὁμιλεῖ τοῦτέστι τὸ ἄρθρον τοῦτο περὶ ἐξακολουθήσεως διαδικασίας, μὴ ἀναφέρον τὴν τῆς ὀρκοδοσίας περίπτωσιν, ἥτις ἐν τῷ περὶ ὄρεων ἀρθρῷ ἀναφέρεται. Μὴ ἀπαιτουμένης δὲ καὶ ἀνωτέρω ἐπὶ νόθευσης τῆς ἐπὶ ὄρεων ἀπαιτουμένης ὀρκοδοσίας, νομικῆς ἀξίας εἶναι ὁ λόγος ἀναιρέσεως, ὁ ἀναγόμενος εἰς τὸ ὅτι ὡς ἐγένετο ἡ ὀρκοδοσία ὑπὸ τοῦ νόθευτοῦ ἐνώπιον τοῦ Εἰσηγητοῦ ἐνῷ εἶδει νὰ γίνῃ ἐν δημοσίᾳ συνεδριάσει τοῦ Δικαστηρίου. Ἀπὸ τούτου δὲ κατ' ἀκολουθίαν ὁ λόγος οὗτος ἀναιρέσεως.

Ἐπειδὴ ἀβάσιμος εἶναι ὁ λόγος ἀναιρέσεως, ὅτι τὸ Ἐφετεῖον ἔπρεπε νὰ ἐπικυρώσῃ τὴν πρωτόδικον ἀπόφασιν ὡς πρὸς τὸ θέμα νόθευσης τῆς ἐγχευμένης τοῦ νόθευτοῦ, ὡς κακῶς ταχθέν. τὸ Ἐφετεῖον, ὡς ἐξάγεται ἐκ τῆς προσβαλλομένης ὑπ' αὐτοῦ ἀποφάσεως, ἐξετίμησε τὰς ἐν λόγῳ ἀποδείξεις καὶ ἀπεφάνετο τὴν τοῦ Πρωτοδικείου ἐκτίμησιν. Δὲν ἀπεφάνετο δὲ περὶ κακῆς ἐξέως τοῦ θέματος, ἀφοῦ ἀπλῶς ἢ μὴ ὀρθῇ ἐκτίμησις τῶν ἀποδείξεων προσεβλήθη ἐνώπιον αὐτοῦ, οὔτε προτείνεται ἄλλως ἀναιτιολόγητος πρὸς τοῦτο.

Ἐπειδὴ οἱ λόγοι ἀναιρέσεως 1ος καὶ 2ος εἶναι ἀόριστοι.

Διὰ ταῦτα

Ἰδὼν καὶ τ' ἄρθρα 830 καὶ 210 Πολ. Δικονομίας. Ἀποφ. τῆς ἀπὸ 18 Μαρτίου 1894 αἵτησιν τοῦ Ἀλεξάνδρου Βαρούχ

τῶν ἀδελφῶν αὐτοῦ Γεωργίου, Ἀριστείδου, Θεοδώρου, Πηνελόπης, Μαρίας καὶ Ἑλένης περὶ ἀναιρέσεως τῶν ὑπ' ἀριθ. 174 τοῦ 1892 καὶ 312 τοῦ 1893 ἀποφάσεων τῶν ἐν Κερκύρᾳ Ἐφετῶν.

Καταδικάζει τοὺς ἀναιρεσιζήτοντας εἰς τὰ δικαστικὰ ἔξοδα τοῦ ἀναιρεσιζήτου, μετριάζόμενα εἰς δραχ. τεσσαράκοντα πέντε (45), τὰ τέλη τῆς σιγῆς καὶ εἰς τὸ νόμιμον παράβολον.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθῆναις τῇ δεκάτῃ ἕκτῃ Σεπτεμβρίου 1898. Ἐδημοσιεύθη δ' αὐτόθι τῇ εἰκοστῇ πρώτῃ Σεπτεμβρίου 1898.

Ὁ Πρόεδρος

Ὁ Γραμματεὺς

Κ. Σημαντήρας

Γ. Καστόρχης

Ἀριθ. 167

Τὸ Δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου

Τμῆμα Δ'

Συγκείμενον ἐκ τῶν Δικαστῶν Κ. Σημαντήρα Προέδρου, Α. Γκιῶν Β. Παπαδοπούλου, Α. Πετρίτση, Π. Μενελάου, Μιλ. Ἡλιάδου, Ξαν. Εὐθυμίου, παρόντων τοῦ τε Ἀντεισαγγελέως Κωνστ. Μανιάκη καὶ τοῦ Γραμματέως Καστόρχη.

Συνεδριάσαν δημοσίως ἐν τῷ ἀκρατηρίῳ τοῦ καταστήματος αὐτοῦ τῇ δεκάτῃ τετάρτῃ Σεπτεμβρίου 1898, ἵνα δικάσῃ ἐπὶ τῆς αἰτήσεως τοῦ Κωνστ. Παπαπαύλου, κατοικοῦ Χειροδυνάμου, παρασταθέντος διὰ τοῦ πληρεξουσίου του Γρ. Μαυρομαρᾶ δικηγόρου—κατὰ τῶν 1) Παύλου Γ. Λάζου, 2) Μαρίας χάρας Δ. Λάζου, ὡς νομίμου ἐπιτρόπου τῶν ἀνηλίκων τέκνων τῆς Χρήστου, Νικολάου, Ἑλένης, Γεωργίου καὶ Ἐπαμεινώνδα, κατοίκων Χειροδυνάμου, 3) Σοφίας συζύγου Ἀντ. Ζούμπερη, κατοικοῦ Μπεζάνων καὶ 4) Πιπίνας συζύγου Κωνστ. Γ. Παντελῆ, κατοικοῦ Φρύγανι, ἀπάντων ὡς κληρονόμων τοῦ πατρὸς των Δημητρίου Γ. Λάζου, παρασταθέντων διὰ τοῦ πληρεξουσίου των Ἰω. Ἀραβαντινοῦ, δικηγόρου—περὶ ἀναιρέσεως τῆς ὑπ' ἀριθ. 735 (1891) ἀποφάσεως τῶν ἐν Ἀθῆναις Ἐφετῶν.

Ἀκούσαν τοῦ Εἰσηγητοῦ Δικαστοῦ Ξενοφ. Εὐθυμίου, ἐκθέσαντος τάδε : Ὁ Κωνστ. Παπαπαῦλος διὰ τῆς ἀπὸ 26 Μαΐου 1881 ἐνώπιον τοῦ Πρωτοδικείου Χαλκίδος ἀγωγῆς κατὰ τοῦ Πύλου Λάζου καὶ Δημητρίου Λάζου—ὃν ἀποδιώσαντα διαρκούσης τῆς διαδικασίας παριστάνοισι νῦν οἱ ὡς ἄνω κληρονόμοι αὐτοῦ—ἐξέθηκεν, ὅτι κατὰ τὴν θέσιν Γκοριτσιὰ πέριξ τοῦ χωρίου Χειροδυνάμου τῆς Καρυστίας οἱ ἐναγόμενοι ἔχουσι κτήματα, ἐφ' ὧν πρὸ ἀμνημονεύτων χρόνων αὐτὸς καὶ οἱ προκάτοχοι του ἔχουσι δουλείαν κτηνηλασίας καὶ διαβάσεως, μεταβαί-

νοντες εἰς τὸ παρακείμενον ἀλώνιον των καὶ μεταφέροντες τὸ ποίμνιόν των εἰς τὰ κατὰ τὰς θέσεις Λόντζαις, Μακρυχώρα, Τόρναρι καὶ Κούπιτζαις τοῦ ἰδίου χωρίου κτήματά των, ἀλλ' οἱ ἐναγόμενοι κατὰ Δεκέμβριον 1880 παρημποδίσαν αὐτὸν εἰς τὴν ἐξάσκησιν τῆς δουλείας ἀπωθήσαντες βιαίως τὸ ποίμνιόν του νὰ διαβῇ, θέσαντες συγχρόνως φραγμὸν εἰς τὸ κτήμα των καὶ κατέστησαν ἀδύνατον τὴν ἐξάσκησιν τῆς δουλείας· καὶ ἤτησατο νὰ ὑποχρεωθῶσιν οἱ ἐναγόμενοι νὰ ἀποκαταστήσῃ τὰς ἐπὶ τῶν κτημάτων των δουλείας κτηνηλασίας καὶ διὰ ἄλλως ν' ἀναγνωρισθῶσιν αὐταὶ δικαστικῶς, ἂ ὑποχρεωθῇ ὁ Παύλ. Λάζος νὰ ἄρῃ τοὺς φραγμοὺς, ἄλλως νὰ ἄρῃ αὐτὸς ταύτας δι' ἐξάσκησιν των καὶ ν' ἀπειληθῇ χρηματικὴ ποινὴ ὀρ. 1000 διὰ πᾶσαν παράβασιν τῆς ἀποφάσεως.

Τὸ Πρωτοδικεῖον μετὰ τὰς ὑπ' ἀριθ. 444 (1882) καὶ 500 (1885) περὶ ἀποδείξεως ἀποφάσεις, ἐξέδοτο τὴν ὑπ' ἀριθ. 735 (1887) ὁριστικὴν, δι' ἧς ἐδόχθη τὴν ἀγωγὴν. Ἀλλὰ τὸ Ἐφετεῖον Ἀθηνῶν ἐπὶ τῇ Ἐφέσει τῶν ἐναγομένων διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 735 (1891) ἀποφάσεως, μεταρρυθμίσαν τὰς εἰρηγμένας ἀποφάσεις ἀπέρριψε τὴν προκειμένην ἀγωγὴν ὡς ἀπαράδεκτον. Τῆς ἀποφάσεως αὐτῆς τοῦ Ἐφετείου τὴν ἀναίρεσιν αἰτεῖται ὁ ἐνάγων διὰ τῆς 24 Αὐγούστου 1891 αἰτήσεώς του διὰ τοὺς ἐν αὐτῇ ὡς ἐξῆς λόγους. Διότι ἀφοῦ διὰ τῆς ἀγωγῆς του ρητῶς ἀναφέρει ὁ ἀναιρεσέων, ὅτι αὐτὸς τῶν ἐν αὐτῇ ὀριζομένων κτημάτων τῶν ἀντιδίκων πρὸ ἀμνημονεύετων ἐγὼ καὶ οἱ προκτήταί μου ἔχομεν δουλείαν κτηνηλασίας διαβάσεως, μεταβαλόντες εἰς τὸ παρακείμενον ἀλώνιον μας καὶ μεταφέροντες τὸ ποίμνιόν μας εἰς τὰ κατὰ τὰς θέσεις Λόντζαις, Μακρυχώρα, Τόρναρι καὶ Κούπιτζαις τοῦ ἰδίου χωρίου κτήματά μας, πραγματικὰ ταῦτα στοιχεῖα εἰσὶν ὑπεραρκούντα πρὸς ὑποστήριξιν διὰ νηραιοκτησίας ἀποκτηθείσης παρ' ἡμῶν πραγματικῆς δουλείας, τινὰ ἀποτελοῦσι προδήλως καὶ τὴν νομικὴν βάσιν τῆς ἀγωγῆς μας, οὐδὲν τῶν νομίμων στοιχείων ἐλλείπει. Ἐπειδὴ ναὶ μὲν κατὰ νόμον 19 πρ. 18:5 πανδ. καὶ Ν. 1 (3:34) τοῦ Κώδικος διὰ τὴν νηραιοκτησίας ἀποκτησὶν δουλείας ἀρκεῖ ἡ χρῆσις αὐτῆς ἐπὶ δεκαετησίαν «παντὶ τῷ τὴν χρῆσιν ἔχοντι προσπορίζεται αὕτη» καὶ νὰ μὴ ἦρξῃ ἡ χρῆσις αὐτῆς βία ἢ λάθρα ἢ κατὰ παράκλησιν, μὴ ἀπαιτουμένῃ οὔτε τίτλου, οὔτε τῆς γνώσεως τοῦ καθ' οὗ ἀποκτᾶται ἡ δουλεία οὔτε ἄλλου τινὸς προσόντος, ἀλλὰ τὴν ἀπόδειξιν, ὅτι ἡ χρῆσις δὲν ἐγένετο βία ἢ λάθρα ἢ κατὰ παράκλησιν, δὲν ὀφείλει νὰ φέρῃ ὁ ἀξιῶν διεκδικῶν τὴν δουλείαν, ἀλλ' ὁ ἀρνούμενος αὐτήν, διότι κατὰ γὰρ τὸν κανόνα, τὸ ἀδολύετον τῆς πράξεως ἐκάστου εἰκάζεται μέχρι ἀδείξεως τοῦ ἐναντίου.

Διότι ἐπὶ τοῦ προκειμένου τὸ Ἐφετεῖον ἀποφαινόμενον διὰ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεώς του, ὅτι οὔτε διὰ τῆς ἀγωγῆς οὔτε διὰ τῶν πρώτων πρωτοδικῶν προτάσεων τοῦ ἀναιρεσιέντος δὲν ἐξετίθη τὸ στοιχεῖον τῆς ἀνεπιλήπτου χρήσεως, ἐνῷ ἐν τῇ φράσει αὐτῆς : ἀπρὸ ἀμνημονεύτων ἐτῶν ἐγὼ καὶ οἱ προκτῆτορές μου ἔχομεν δουλείαν κτηνῆλασίας καὶ διαβάσεως μεταβαίνοντες καὶ μεταφέροντες τὸ ποιμνιὸν μας κλπ. ρητῶς περιέχεται τὸ ἀνεπίληπτον τῆς χρήσεως, ἀφοῦ φανερὰ ἐνησκούμεν τὴν δουλείαν ταύτην, τὸ δὲ ἀνεπίληπτον τῆς τοιαύτης χρήσεως εἶναι ὁ ἰσχύων κανὼν, περιέπεσεν εἰς διττὴν τοῦ νόμου παράβασιν 1) διότι δὲν ἔλαβεν ὑπ' ὄψιν ὁλόκληρον τὸ περιεχόμενον τῆς ἀγωγῆς μας καὶ δὲν ἐξετίμησεν αὐτὸ, καταλιπὼν κατὰ ταῦτα ἀναιτιολόγητον τὴν ἀπόφασίν του, 2) διότι ἐσφαλμένως ἡρμήνευσε καὶ κακῶς ἐφήρμοσε τοὺς ἄνω παρατεθέντας νόμους, μεταβαλὼν τοὺς νομικοὺς ὅρους τοῦ βάρους τῆς ἀποδείξεως καὶ ἀποφαινόμενον ἕνεκα τούτου, ὅτι ἡ ἀγωγή τοῦ ἀναιρεσιέντος στερεῖται νομίμου βάσεως, ἐνῷ κατὰ τοὺς νόμους : οὗτους ἡ βάση τῆς ἀγωγῆς, ὡς φέρουσα πάντα τὰ νόμιμα αὐτῆς στοιχεῖα, εἶναι πλήρης. Ἐνεκα δὲ τῆς διττῆς ταύτης παραβάσεως καὶ κακῆς ἐρμηνείας τοῦ νόμου ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις ἐστὶν ἀναιρετέα.

Ἀκούσαν τοῦ μὲν πληρεξουσίου τοῦ ἀναιρεσιέντος ἀναπτύξαντος καὶ προφορικῶς τοὺς λόγους ἀναίρεσεως καὶ αἰτησαμένου τὴν ἀναίρεσιν τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως, τοῦ δὲ πληρεξουσίου τῶν ἀναιρεσιβλήτων ἀντικρούσαντος αὐτοὺς καὶ αἰτησαμένου τὴν ἀπόρριψιν τῆς αἰτήσεως.

Τοῦ Ἀντισταγγελέως.

Σκεφθὲν κατὰ τὸν νόμον. Ἐπειδὴ κατὰ τοὺς νόμους 10 Πανδ. 8. 5 καὶ νομ. 1 § 23. Κώδ. 39, 3, δύναται μὲν καὶ διὰ χρησικτησίας ἢ ἀποκτηθῆ δουλεία ἐπὶ ἄλλοτρίου πράγματος, πρὸς ταῦτα ὅμως ἀπαγορεύεται ἀναγκάτως, ὅπως ἀντὶ τίτλου καὶ καλῆς πίστεως αἱ ἀποτελοῦσαι τὴν δουλείαν πράξεις γίνωνται ἀνεπιλήπτως, ἥτοι αὐτε βία, οὔτε λάθρα, οὔτε κατὰ παράκλησιν. Ἐντεῦθεν ἔπεται, ὅτι τὸ ἀνεπίληπτον τῶν πράξεων τούτων τῆς οἰοῦναι νομῆς εἶναι οὐσιῶδες στοιχεῖον τοῦ ἀξιουμένου δικαιώματος τῆς δουλείας καὶ ἐπομένως, ὅτι ὁ ἐνάγων ὤφειλε ἢ ἀναφέρειν ἐν τῇ ἀγωγῇ του καὶ τὰ περιστατικά ταῦτα, ταῦτα δὲ εἰπὼν καὶ τὸ Ἐφετεῖον διὰ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεώς του, τοὺς τε ἄνωτέρω νόμους ὀρθῶς ἡρμήνευσε καὶ ἐφήρμοσε, καὶ τὴν ἀπόφασίν του ἐπαρκῶς ἠτιολόγησεν· ὅθεν οἱ ἐπὶ τοῦ ἐναντίου στηριζόμενοι λόγοι ἀναίρεσεως εἰσὶν ἀπορριπτέοι.

Διὰ ταῦτα

Ἰδὼν καὶ τ' ἄρθρ. 210—219 καὶ 830 Πολ. Δικονομίας.

Ἀπορρίπτει τὴν ἀπὸ 24 Αὐγούστου 1891 αἴτησιν τοῦ Κωνσταντίνου Παπαπαύλου περὶ ἀναιρέσεως τῆς ὑπ' ἀριθ. 735 τοῦ 1891 ἀποφάσεως τοῦ Ἐφετερίου Ἀθηνῶν, καὶ

Καταδικάζει αὐτὸν εἰς τὴν δικαστικὴν δαπάνην τῶν ἀναίρεσι-
των, μετριαζομένην εἰς Δραχ. τεσσαρακοντα πέντε καὶ εἰς τὴν
τῆς σημάνσεως τῆς παρούσης.

Καταδικάζει τὸν αὐτὸν καὶ εἰς τὸ νόμιμον παραβολὸν ὑπὲρ τῆς
μοσίου.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθῆναις τῇ δεκάτῃ ἑκτῇ Σεπτεμβρίου 1898.

Ἐδημοσιεύθη δ' αὐτόθι τῇ εἰκοστῇ πρώτῃ Σεπτεμβρίου 1898.

Ὁ Πρόεδρος

Ὁ Γραμματεὺς

Κωνστ. Σημαντήρας

Γ. Καστόρχης

Ἀριθ. 168

Τὸ Δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Παγού

Ἐν Ὁλομελείᾳ

Τμῆμα Α'.

Συγκείμενον ἐκ τῶν Δικαστῶν Κ. Σημαντήρα, Προέδρου, Δουβουνιώτου, Α. Γκιῶν, Σ. Ἀνδροπούλου, Β. Παπαδοπούλου, Μενελάου, Β. Ροντήρη, Ἰωάν. Τσάτσου, Α. Πετρίτση, Μ. Παναγιώτου καὶ Ξενοφ. Εὐθυμίου (κωλυομένου τοῦ Ἀντιπροέδρου καὶ λοιπῶν Δικαστῶν), παρόντων τοῦ τε Ἀντεισαγγελέως Κ. Μανωλάκου καὶ τοῦ Γραμματέως Γ. Καστόρχη.

Συνεδριάσαν δημοσίᾳ ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ τοῦ Καταστήματος τῇ δεκάτῃ Σεπτεμβρίου 1898, ἵνα δικάσῃ ἐπὶ τῆς αἰτήσεως τοῦ τῷ Ἀρείῳ Πάγῳ Εἰσαγγελέως περὶ ἀναιρέσεως ὑπὲρ τοῦ Νόμου ὑπ' ἀριθ. 129 τοῦ 1895 ἀποφάσεως τῶν ἐν Καλάμαις Πρωτοδικῶν Ἀκουσάν τοῦ Εἰσηγητοῦ Δικαστοῦ Ξεν. Εὐθυμίου, ἐκθέσαντο

Τὸ Δικαστήριον τῶν ἐν Καλάμαις Πρωτοδικῶν διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 129 τοῦ 1895 ἀποφάσεώς του, δικάσαν ἐπὶ τῆς ἀνακοπῆς τοῦ Πατριαρχεῖα κατὰ τῶν ὑπ' ἀριθ. 87 καὶ 174 τοῦ 1894 ἐνταύθα τοῦ Δημοτικοῦ Εἰσπράκτορος Καρδαμίλης περὶ προσωποκρατίας τοῦ διὰ χρέη πρὸς τὸν Δῆμον, προερχόμενα ἐξ ἐρανικῆς φορολογίας ἡκύρωσε ταῦτα καὶ διέταξε τὴν ἐκ τῶν φυλακῶν ἀπόλυσιν αὐτοῦ. Ὁ Δῆμος λογῆσαν τὴν ἀπόφασιν αὐτοῦ, ὅτι τοιαύτη φορολογία κατὰ τὸν νόμον μένους νόμους ἐστὶ παράνομος, διότι βάσις τῆς ἐρανικῆς φορολογίας εἶναι ἡ ἄμεσος τοῦ Δήμου φορολογία, τοιαύτης δ' ἐλλειπούσης

Δήμῳ Καρδαμίλης, ἑρανικὴ φορολογία δὲν δύναται νὰ ἐπιβληθῇ καὶ εἰσπραχθῇ παρὰ τῶν Δημοτῶν τοῦ Δήμου τούτου.

Τὴν ὑπὲρ τοῦ νόμου ἀναίρεσιν τῆς ἀποφάσεως αὐτῆς ἔνεκα ψευδοῦς ἐρμηνείας τοῦ νόμου, ἡ-ῆσατο ὁ παρὰ τῷ Ἀρείῳ Πάγῳ Εἰσαγγελεὺς διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 1159 τῆς 3 Σεπτεμβρίου 1898 αἰτήσεώς του διὰ τοὺς ἐν αὐτῇ ὡς ἐξῆς λόγους.

Διότι κατὰ τὸ ἄρθρον 28 τοῦ νόμου τῆς 27 Δεκεμβρίου 1833 περὶ συστάσεως τῶν Δήμων, ἂν πρὸς ἀπάντησιν ἀναγκαίων καὶ ἐπιωφελῶν τοῦ Δήμου ἐξόδων δὲν ἐξαρκέσουν οὔτε τὰ ἐκ τῆς δημοτικῆς περιουσίας εἰσοδήματα, οὔτε τὰ πρόστιμα, οὔτε οἱ ἔμμεσοι φόροι, δύναται νὰ ἐπιβληθῶσι καὶ ἄμεσοι ἑρανοί, οἵτινες κανονίζονται κατὰ τὸν αὐτὸν νόμον καθ' ὃν ὀρίζεται καὶ ὁ τρόπος τῆς βεβαιώσεως αὐτῶν, κατὰ δὲ τὸ ἄρθρ. 5 τοῦ νόμου ΞΗ' τοῦ 1847 περὶ ἐπιβολῆς τοῦ Δημοτικοῦ φόρου ἀφέθησαν ἐν ἰσχύϊ τὰ πρότερον νενομοθετημένα, δὲν εἶναι δὲ ὀρθὸν ὅτι ἐν Λακωνίᾳ δὲν ὑφίστανται ἄμεσοι δημόσιοι φόροι καὶ συνεπῶς δὲν ἐπιβάλλονται ἄμεσοι δημοτικοὶ φόροι, διότι ἐκ τῆς περὶ φορολογίας τῶν Λακωνικῶν προϊόντων κρατούσης νομοθεσίας, δηλ. τοῦ Διατάγματος τῆς 25 Σεπτεμβρίου 1838, τῶν παγίων νόμων, ΣΟΖ' τοῦ 1855 καὶ ΒΠ' τοῦ 1892 σαφῶς συνάγεται ὅτι ἄμεσοι δημόσιοι φόροι εἶναι ἐπιβεβλημένοι καὶ ἐν Λακωνίᾳ μὲ μόνην τὴν διαφορὰν ὅτι δυνάμει αὐτῶν ἀπολαύουσιν ἀτελείας τὰ ἐν τῷ τόπῳ καταναλισκόμενα καὶ φορολογοῦνται μόνον τὰ διὰ ξηρᾶς ἢ θαλάσσης ἐξαγόμενα, ἀλλὰ δὲν ἔπεται καὶ ὅτι ἔνεκα τῆς ἀτελείας ταύτης δὲν δύναται νὰ ἐπιβληθῶσιν ἄμεσοι δημοτικοὶ φόροι μετὰ τὸν νόμον μάλιστα ΨΣΔ' τοῦ 1878 ὅστις ὑπέβαλεν εἰς δημοτικὴν εἰσφορὰν καὶ τὰ πράγματα ἐκεῖνα, ἅτινα δὲν ὑπέκειντο πρότερον εἰς ἄμεσον δημόσιον φόρον.

Ἀκοῦσαν τοῦ Εἰσαγγελεως, ἀναπτύξαντος καὶ προφορικῶς τὸν ἄνωτέρῳ λόγον ἀναίρεσεως καὶ αἰτησαμένου τὴν ὑπὲρ τοῦ νόμου ἀναίρεσιν τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως. Σκεφθὲν κατὰ τὸν νόμον.

Ἐπειδὴ οἱ νόμοι ΞΗ' καὶ ΨΙΑ' ὀρίζοντες τὰ περὶ δημοτικῶν εἰσφορῶν, (ἐμέσων δημοτικῶν φόρων), οὐδεμίαν ἔχουσιν ἐφαρμογὴν ἐπὶ τῆς οἰκῆς, ἐφ' ἧς ἐξεδόθη ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις, διότι ἐν τῇ οἰκῇ ταύτῃ ἐπρόκειτο, οὐχὶ περὶ δημοτικῆς εἰσφορᾶς, ἀλλὰ περὶ δημοτικοῦ ἑράνου· τὰ περὶ τούτου δὲ κανονίζουσι τὰ ἄρθρα 28, 29 καὶ 109 τοῦ περὶ Δήμων νόμου, αἱ διατάξεις τῶν ὁποίων διατηρηθεῖσαι ἐν ἰσχύϊ διὰ τοῦ ἄρθρ. 5 τοῦ μεταγενεστέρου ΞΗ' νόμου, εἰσιν ἐφαρμοστέαι προκειμένου περὶ δημοτικῶν ἑράνων.

Ἐπειδὴ κατὰ μὲν τὸ ἄρθρ. 28 τοῦ περὶ Δήμων νόμου, ἐὰν πρὸς ἀπάντησιν ἀναγκαίων καὶ ἐπιωφελῶν τοῦ Δήμου ἐξόδων δὲν ἐπαρκῶσι, οὔτε τὰ ἐκ τῆς δημοτικῆς περιουσίας εἰσοδήματα, οὔτε τὰ πρόστιμα,

οὔτε οἱ ἔμμεσοι φόροι, δύνανται νὰ ἐπιβληθῶσι καὶ ἄμεσοι ἐρ-
κατὰ δὲ τὸ ἄρθρ. 29 οἱ ἔρανοι οὗτοι ἐπιβάλλονται εἰς πάντας τοὺς
μότας καὶ αὐτοὺς τοὺς μὴ ἔχοντας ἰδιοκτησίαν, ὑποκειμένην εἰς
ρον τινὰ ἐντὸς τῆς περιοχῆς τοῦ Δήμου, μηδὲ μετερχομένους ἐν
φορολογούμενόν τι ἐπαγγέλμα· ἢ δὲ ἀναλογία τῶν ἔρανων τοῦ
ἐπιβαλλομένη συμφώνως πρὸς τὰς διατάξεις τοῦ ἄρθρ. 109, κα-
ζεται μὲν κατ' ἀναλογίαν τῶν ἁμέσων φόρων, ἀλλ' αἱ δημοτικαὶ
καὶ δύνανται νὰ ἐκλεξώσιν ἄλλο καταλλήλοτερον περὶ τῆς ἀ-
γίας τῆς συνεισφορᾶς μέτρον, συμφώνως καὶ πρὸς τὸ ἄρθρον 11
ις'. Ἐκ τῶν διατάξεων δὲ τούτων σαφῶς συνάγεται, ὅτι οἱ δημο-
ἔρανοι, διάφοροι ὅλως ὄντες τῆς δημοτικῆς εἰσφορᾶς, ἐπιβάλλοντο
νεξαρτήτως τῆς ὑπάρξεως ἢ μὴ ἁμέσων δημοσίων φόρων καὶ εἰς
τας γενικῶς τοὺς δημότας. Ὅθεν τὸ ὡς Ἐφετεῖον δικάσαν Πρ-
δικεῖον Καλαμῶν, ἀποφηνάμενόν διὰ τῆς προσβαλλομένης ἀπ-
σεώς του, ὅτι εἰς τὸν Δήμον Καρδαμύλης, καθ' ὃ ὑπαγό-
εἰς τὴν ἐπαρχίαν Οἰτύλου, ἔνθα δὲν ἐπιβάλλονται ἄμεσοι ἔ-
σοι φόροι, δὲν ἐπιτρέπεται ἕνεκα τοῦτου νὰ ἐπιβληθῶσι καὶ
μοτικοὶ ἔρανοι, ψευδῶς ἡρμήνευσε καὶ ἐφήρμοσε τοὺς ἀνω-
παρατεθέντας νόμους καὶ οὕτω ἀναιρετέαν κατέστησε τὴν
φασίν του ταύτην δυνάμει τοῦ ἄρθρου 807 § 7 Πολ. Δι-
μίας.

Διὰ ταῦτα

Ἰδὼν καὶ τ' ἄρθρα 815 καὶ 824 Πολιτ. Δικονομίας.

Ἀναιρεῖ ὑπὲρ τοῦ νόμου τὴν ὑπ' αριθ. 129 τοῦ ἔτους 1881
ἀπόφασιν τοῦ Πρωτοδικείου Καλαμῶν. Διατάσσει νὰ γραφῇ ἡ παρ-
εἰς τὸ περιθώριον τοῦ πρωτοτύπου τῆς ἀναιρουμένης ἀποφάσεως
τυπωθῇ δαπάνη τοῦ Δημοσίου.

Ἐκρίθη, ἀπεφασίσθη καὶ ἐδημοσιεύθη ἐν Ἀθήναις τῇ εἰκοστῇ
τάρτῃ Σεπτεμβρίου 1898.

Ὁ Πρόεδρος
Κ. Σημαντήρας

Ὁ Γραμματεὺς
Γ. Καστόρχης

Ἀριθ. 169

Τὸ Δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου
Τμῆμα Α'.

Συγκείμενον ἐκ τῶν Δικαστῶν Κωνστ. Σημαντήρα Προέδρου,
Κόκκορη, Ἀνδρ. Γκιών, Παν. Μενελάου, Ἀδ. Πετρίτση, Μ.

Ἡλιάδου καὶ Ξεν. Εὐθυμίου· παρόντων τοῦ τε Ἀντισαγγελέως Κωνστ. Μανιάκη καὶ τοῦ Γραμματέως Γ. Καστόρχη.

Συνεδριάσαν δημοσίᾳ ἐν τῷ ἀκροατήριῳ τοῦ καταστήματος αὐτοῦ, τὴν εἰκαστήν πρώτην Σεπτεμβρίου 1898, ἵνα δικάσῃ ἐπὶ τῆς αἰτήσεως τοῦ Ἀριστείδου Μεντζελοπούλου, κατοικοῦ Νίας Κορίνθου παρασταθέντος διὰ τοῦ πληρεξουσίου του Ἰω. Ἀραβαντινοῦ δικηγόρου κατὰ τοῦ Δήμου Κορίνθου, ἀντιπροσωπευομένου ὑπὸ τοῦ δημοάρχου αὐτοῦ, μηδὲν παρασταθέντος· περὶ ἀναρέσεως τῶν ὑπ' ἀριθ. 1835 (1891) καὶ 109 (1894) ἀποφάσεων τοῦ Πρωτοδικείου Ναυπλίου.

Ἀκούσαν τοῦ εἰσηγητοῦ Δικαστοῦ Χρ. Κόκιορη, ἐκθέσαντος ταύτε. Ὁ Ἀριστείδης Μεντζελόπουλος διὰ τῆς ἀπὸ 10 Αὐγούστου 1885 ἐνώπιον τοῦ Εἰρηνοδικοῦ Κορίνθου ἀγωγῆς, κατὰ τοῦ Δήμου Κορίνθου, ἐξέθηκεν, ὅτι ἡ ἀποκλειστικὴ χρῆσις τοῦ παρὰ τὸν μύλον Ἡλιοπούλου καὶ τῆς σταφιδομυλίου Λάλακα πηγάζοντος ὕδατος ἀήκει εἰς τοὺς ἐν Κορίνθῳ ἔχοντας περιβόλια καὶ κήπους, κατὰ σειρὰν ἱεραρχικῶς ποτίζοντας ἐπὶ πληρωμῇ τῶν ἀναλογούντων ἐκάστῳ ἰδιότητι ἐξόδων διὰ τὴν ἐκκαθίρισιν τῶν αὐλάκων καὶ τὴν ἀντιμίσθιν τοῦ ὕδρονόμου· ὅτι μεταξὺ τῶν ἔχόντων διαλειμματικὸν δικαίωμα χρήσεως τοῦ ὕδατος τοῦτου τυγχάνει καὶ οὗτος ἔχων ἰδιόκτητον περιβόλιον, κείμενον ἐν Κορίνθῳ, ὅπερ ἡρδεύετο πρὸ δεκαετίας ἔχει τοῦ ἔτους 1884· ἔκτοτε ὅμως ὁ Δήμαρχος Κορίνθου διὰ τοῦ ὕδρονόμου καὶ ἄλλων ὀργάνων τῆς δημοτικῆς ἀρχῆς, τοῦ παρακυλῶναι τὴν χρῆσιν τοῦ ὕδατος πρὸς ἡρδευσιν τοῦ περιβολίου του, προφασιζόμενος, ὅτι δὲν καταβάλλει τὰ ἀναλογούντα αὐτῷ ἐξόδα, οὕτω δὲ τῷ ἐγένετο ζημία ὑπὲρ τὰς δρ. 4000 ἐπὶ τῶν ἐν τῷ περιβολίῳ του εὐρισκομένων διαφορῶν καρποφόρων καὶ ἄλλων δένδρων· καὶ ἤθεσά το νὰ ὑποχρεωθῇ ὁ ἐναγόμενος Δήμος νὰ παύτῃ παρακυλῶναι τὴν χρῆσιν τοῦ ὕδατος κατὰ τὴν ἐπικρατοῦσαν ταῖς δικαιοῦχος τάξιν καὶ σειρὰν ἐπὶ ἀπειλῇ χρηματικῆς ποινῆς δρ. 6000 καὶ νὰ ἐπανορθώσῃ τὰς ἐπενεχθείσας ἐν τῷ περιβολίῳ του ζημίας ἐκ δρ. 4000. Συζητήσεως γενομένης τὸ Εἰρηνοδικεῖον ἐξέδοτο τὰς ἐξῆς ἀποφάσεις 1) τὴν ὑπ' ἀριθ. 902 (1885) ἐρήμην τοῦ ἐναγομένου Δήμου, 2) τὴν ὑπ' ἀριθ. 985 ἰδίου ἔτους ἐπικυρωθεῖσαν καὶ διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 643 (1886) ἀποφάσεως τοῦ Πρωτοδικείου Ναυπλίου, δι' ἧς ὑπεχρέωσε τὸν ἐνάγοντα ν' ἀποδείξῃ καὶ διὰ μαρτύρων τὴν βᾶσιν τῆς ἀγωγῆς του, 3) τὴν ὑπ' ἀριθ. 903 (1888) δι' ἧς ἐπέβαλεν ἐπαχτοὺς ὅρκους εἰς ἀμοτέρους τοὺς δικαίους, 4) τὴν ὑπ' ἀριθ. 2171 (1888) δι' ἧς ἀπέρριψε τὴν περὶ παρατάσεως προθεσμίας καὶ διατυπώσεως τοῦ ὅρκου αἰτήσιν τοῦ Δήμου Κορίνθου ὡς ἐκπρόθεσμον.

ΑΠΟΦΑΣΙΣ ΑΡΕΙΟΥ ΠΑΓΟΥ

83

Ἐκκληθείσης τῆς ἀποφάσεως ταύτης ὑπὸ τοῦ ἐναγομένου, τὸ δικεῖον Ναυπλίου διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 1835 (1891) ἀποφάσεως ρύθμισεν αὐτὴν, θεωρήσων ἐμπρόθεσμον τὴν αἴτησιν καὶ παρὰ τὴν ὑπόθεσιν εἰς τὸ Εἰρηνοδικεῖον, ὅπερ ἐξέδοτο, 5) τὴν ὑπ' 433 (1893) δι' ἧς παρέτεινε τὴν πρὸς δόσιν τοῦ ὄρκου προθεσμίαν καὶ 6) τὴν ὑπ' ἀριθ. 908 (1893), δι' ἧς δεχθὲν ἐν μέρει τὴν αἴτησιν, ὑπεχρέωσε τὸν ἐναγόμενον Δῆμον νὰ πληρώσῃ τῶν δόσεων 100. Ἐκκληθεισῶν τῶν ὑπ' ἀριθ. 433 καὶ 908 ἀποφάσεων τοῦ ἐνάγοντος ἐνώπιον τοῦ Πρωτοδικείου Ναυπλίου, τοῦ τῆς ὑπ' ἀριθ. 109 (1894) ἀποφάσεως ἐπεκύρωσεν αὐτάς, ἀπὸ τῆς ἐφ' ἧς ἐφύλαξε τὴν ἐφεσιν.

Τῶν ὑπ' ἀριθ. 1835 (1891) καὶ 109 (1894) ἀποφάσεων τοῦ Πρωτοδικείου Ναυπλίου τὴν ἀναίρεσιν αἰτεῖται ὁ ἐνάγων διὰ τὴν 7 Μαρτίου 1894 αἰτήσεώς του καὶ διὰ τοῦ ἀπὸ 20 Δεκεμβρίου 1897 προσθέτου δικογράφου διὰ διαφόρους ἐν αὐτοῖς λόγους καὶ διὰ τὸν ἐξῆς :

Διότι διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 903 τοῦ ἔτους 1888 ἀποφάσεως τοῦ Εἰρηνοδικείου Κορίνθου ἐπεβλήθη εἰς τὸν Δήμαρχον Κορίνθου τῶν διατακτικῶν αὐτῆς διατυπούμενος ὄρκος ἐχὼν ὡς ἐξῆς : α' εἰςὼς κάλλιστα τὰς εἰς τὴν ψευδορκίαν ἐπιβαλλομένας ποινὰς προσγενομένη εἰς τὰ ἐν τῷ ἐνταῦθα περιβολίῳ τοῦ ἐνάγοντος φυτευμένα καρποφόρα καὶ μὴ δένδρα, ἐσπαρμένα λαχανικά ὅσπερ καὶ τὰ τοιαῦτα ἕνεκα τῆς μητρυμενίας τῶν ζῆμιαι πρὸς τὸν Ἰανουαρίον μέχρι τοῦ ἑαυτοῦ ἴδιου ἔτους δὲν ὑπερβαίνει τὸ ποσὸν τῶν ὀρ. (ὅτι θέλει ὀρίσει οἰονόηποτε ποσὸν θέλει θεωρήσει ἀληθὲς καὶ πραγματικόν). Τὸν ὄρκον τοῦτον ἔδωκεν ὁ Δήμαρχος Κορίνθου τὴν 17 Μαρτίου 1893, ὡς προκύπτει ἐκ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 199 τῆς αὐτῆς χρονίας Πρακτικῆς Συνεδριάσεως τοῦ αὐτοῦ Εἰρηνοδικείου, ὁρίσας τὴν ἐξῆς ζῆμιας εἰς 100 δραχμάς· ἔδωκεν ὁμοίως τὸν ὄρκον τοῦτον συμφώνως πρὸς τὸ θέμα τῆς ἐπιβαλλούσης αὐτὸν ὑπ' ἀριθ. 903 ἀποφάσεως τοῦ Εἰρηνοδικείου Κορίνθου, ἀλλ' οὐσιαστικῶς τροποποιήσας μεταβαλὼν τὸν ὄρκον περὶ τῆς ἀληθείας εἰς ὄρκον περὶ τοῦ ποσού καὶ μὴ γινώσκων, χωρὶς περὶ τούτου νὰ ἐκδοθῇ ἀπόφασις· ὅτι τοῦ Πρωτοδικείου κατὰ τὴν συζητήσιν, ἐφ' ἧς ἐξεδόθη ἡ τελευτὰ τῶν ἀνααιρεσιβαλλομένων ἀποφάσεων ὑπ' ἀριθ. 109 τοῦ 1894 ἀποφάσεων διὰ τῶν προτάσεων τοῦ ἐνάγοντος, ὅτι ὁ ἀντιδικὸς τοῦ ἐνάγοντος (ὁ δὲν ἔδωκε τὸν ὄρκον, ὡς οὗτος ἐπεβλήθη εἰς αὐτὸν ἀπογινώσκων καὶ χωρὶς νὰ προκαλέσῃ περὶ τούτου ἀπόφασιν ἀπὸ τοῦ δικαστηρίου ἐρήμην τοῦ νῦν ἀνααιρεσιμένου) ἔδωκε τὸν ὄρκον περὶ τοῦ ποσού καὶ μὴ γινώσκων· ἐξήτησάν οὖν ἐν τῷ αἰτητικῷ τῶν

σεών του να θεωρηθῇ ἀκύριος ὁθεὶς ὁ περὶ οὗ ὁ λόγος ὅρκος καὶ νὰ γίνῃ δεκτὴ καθ' ὁλοκληρίαν ἡ ἀγωγή του. Ἀλλὰ τὸν ἰσχυρισμὸν τοῦτον καὶ τὴν ἐπὶ τούτου στηριχθεῖσαν αἴτησιν τὸ Πρωτοδικεῖον ἀπέρριψε, σκεφθὲν ὡς ἐξῆς. «Ἐπειδὴ, ὡς βεβαίονται ἐκ τῶν ὑπ' ἀριθ. 194 π. ἔ. πρακτικῶν τοῦ Εἰρηνοδικείου Κορίνθου, ὁ ἐφεσιβλήτος ἐδῶκε μὲν τὸν εἰς αὐτὸν διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 903 (1888) ἀποφάσεως τοῦ ἴδιου Εἰρηνοδικείου ὅρκον, πλὴν ὑπὸ τὸν τύπον τρίτου, ἦτοι τὰ μάλιστα τροποποιημένον· πλὴν ἐπειδὴ ὁ ἐκκαλὼν κατὰ τὴν πρώτην ἐνώπιον τοῦ Εἰρηνοδικείου Κορίνθου συζήτησιν τῆς προκειμένης ὑποθέσεως μετὰ τὴν ὑπὸ τοῦ ἐφεσιβλήτου δόσιν τοῦ εἰσευθὲν ἐπαχθέντος ὅρκου δὲν προέτεινε τὸ ἀκυροῦν τῆς δόσεως τοῦ ὅρκου διὰ τὴν ὑπὸ τοῦ Ἐφεσιβλήτου γενομένην τροποποίησιν, ὡς βεβαίονται ἐκ τῶν ἀπὸ 28 Μαΐου π. ἔ. ἐν ἀντιγράφῳ προσαγομένων προτάσεων τοῦ ἐκκαλοῦντος, ὁ περὶ ἀκύρου τῆς δόσεως τοῦ ὅρκου προτεινόμενος ἤδη ἰσχυρισμὸς τοῦ ἐκκαλοῦντος ἐστὶν ἀπαράδεκτος ὡς τὸ πρῶτον προτεινόμενος καὶ ἐπομένως ὡς τοιοῦτος ἀπορριπτέος· οὕτως ὁμοῦ σκεφθὲν καὶ ἀποφηνάμενον τὸ Πρωτοδικεῖον παρεβίβασε τὰς περὶ προδικασίας οὐσιώδεις διατάξεις τῆς Πολ. Δικονομίας, καθ' ὅσον ἐναντίον τῶν ἄρθρων 154, 155 καὶ 170 Πολ. Δικονομίας ἔλαβεν ὑπ' ὄψιν ἐξ ἐπαγγέλματος ἰσχυρισμὸν μὴ προταθέντα ὑπὸ τοῦ ἀντιδίκου του (νῦν ἀναιρεσιβλήτου) ὡς τοῦτο μαρτυροῦσιν αἱ προτάσεις αὐτοῦ (τοῦ ἀναιρεσιβλήτου) κατὰ τὴν αὐτὴν συζήτησιν, ἦτοι ὅτι δῆθεν κατὰ τὴν πρώτην ἐνώπιον τοῦ Εἰρηνοδικείου Κορίνθου συζήτησιν τῆς προκειμένης ὑποθέσεως μετὰ τὴν ὑπὸ τοῦ ἐφεσιβλήτου δόσιν τοῦ εἰς αὐτὸν ἐπαχθέντος ὅρκου δὲν ἐπρότεινε τὸ ἀκύρον τῆς δόσεως τοῦ ὅρκου διὰ τὴν ὑπὸ τοῦ ἐφεσιβλήτου γενομένην τροποποίησιν, καὶ ὅτι ὁ περὶ τούτου ἰσχυρισμὸς αὐτοῦ εἶναι ἀπαράδεκτος καὶ ἀπορριπτέος, ὡς τὸ πρῶτον προτεινόμενος». Ἐνεκα τοῦ λόγου τούτου αἱ προσβαλλόμεναι ἀποφάσεις τυγχάνουσιν ἀναιρετέαι κατὰ τὰ ἄρθρα 807 § 5, 201 ἐπ. Πολ. Δικονομίας. Ἀκούσαν τοῦ πληρεξουσίου τοῦ ἀναιρεσιβλήτου, ἀναπτύξαντος καὶ προφορικῶς τοὺς λόγους τῆς ἀναιρέσεως καὶ αἰτησαμένου τὴν ἀναίρεσιν τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως καὶ τοῦ Ἀντεισαγγελέως.

Σκεφθὲν κατὰ τὸν Νόμον. Ἐπειδὴ ὡς ἐξάγεται ἐκ τοῦ ἀπὸ 9 Μαρτίου 1894 ἀποδεικτικοῦ τοῦ δικαστικοῦ κλητῆρος τῶν ἐν Ναυπλίῳ Πρωτοδικῶν Γ. Νικολαΐδου καὶ ἐκ τοῦ ἀπὸ 27 Δεκεμβρίου 1897 ὁμοίου τοῦ παρὰ τῷ αὐτῷ Πρωτοδικεῖῳ δικαστ. κλητῆρος Α. Τριανταφυλλοπούλου, ἡ προκειμένη αἴτησις περὶ ἀναιρέσεως ὡς καὶ οἱ πρόσθετοι λόγοι ἐπεδόθησαν πρὸς τὸν Δήμαρχον Κορίνθου, ὡς ἀντιπρόσωπον τοῦ ἀναιρεσιβλήτου Δήμου Κορίνθου, νομίμως καὶ προσηκόντως· μὴ ἐμφανιζόμενος δὲ οὗτος, κατὰ τὴν ἐν ἀρχῇ τῆς παρούσης ἀναφερ-

μένην συνεδρίασιν νόμιμον δικάσιμον τῆς παρούσης ὑποθέσεως δικασανὶ ἐνεφανίσθη (ἄρθρ. 827 Πολ. Δικονομίας).

Ἐπειδὴ, δεχθὲν τὸ Πρωτοδικεῖον αὐτεπαγγέλτως, ὅτι ἡ πρὸς τοῦ αἰτούντος, περὶ ἀκυρότητος τοῦ ὑπὸ τοῦ ἀναιρεσιβλήτου δόκτου, εἶναι ἀπαράδεκτος, ὡς μὴ γενομένη μετὰ τὴν ἔναρξιν τῆς ἀκροατηρίου συζητήσεως ἐνώπιον τοῦ Εἰρηνοδικοῦ πρὸ πάσης ἐνστάσεως, πλὴν τῆς ἀναρμοδιότητος, παρέβιασε τὴν οὐσιώδη ἐξιν τοῦ ἁρθροῦ 170 τῆς Πολ. Δικονομίας, κατὰ τὸ ὅποιον ἡ ἀπόφασις τοῦ δικαστοῦ ἄρχεται μετὰ τὴν αἴτησιν καὶ πρότασιν τῶν διαδίκων, μὴ προταθέντα δὲ πράγματα καὶ αἱ ἐπ' αὐτῶν στηριζόμεναι ἀποφάσεις δὲν δύνανται συνήθως ἐξ ἐπαγγέλματος ν' ἀναπληρωθῶσι. παραβίασις αὕτη ἐπάγεται τὴν ἀναίρεσιν τῆς ἀποφάσεως κατὰ τὸν ἄρθρον 807 § 5 συνδυαζόμενον μετὰ τὸν ἄρθρον 201 τῆς Πολ. Δικονομίας.

Ἐπειδὴ ὡς πρὸς τὴν αἴτησιν, ὅσον ἀφορᾷ τὴν παρεμπύπτου ἀριθ. 1835 ἀπόφασιν, τὸ τῆς οὐσίας δικαστήριον δύναται ν' ἀντιμετωπίσῃ αὐτήν, ἐὰν τὴν εὕρῃ μὴ ὁρῇ.

Διὰ ταῦτα

Ἀναίρει τὴν ὑπ' ἀριθ. 109 (1894) ἀπόφασιν τοῦ Πρωτοδικείου Ναυπλίου, καὶ

Παραπέμπει τὴν ὑπόθεσιν πρὸς νέαν συζήτησιν εἰς τὸ ἐνταυτοῦ Πρωτοδικεῖον.

Διατάσσει νὰ γραφῇ ἡ παρούσα εἰς τὸ περιθώριον τοῦ πρωτοδικείου τῆς ἀναιρουμένης καὶ νὰ δημοσιευθῇ διὰ τοῦ τύπου δαπάνῃ τοῦ ἀναιρεσιβλήτου Δήμου.

Καταδικάζει ὑπὲρ τοῦ αἰτούντος τὸν καθ' οὗ ἡ αἴτησις εἰς δα τῆς δίκης τοῦ Πρωτοδικείου καὶ τοῦ Ἀρείου Πάγου μετρίαν εἰς δραχμὰς ἐβδομήκοντα καὶ τὰ τέλη.

Διατάσσει νὰ ἐπιστραφῇ τὸ πρόστιμον.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθῆναις τῇ εἰκοστῇ ἑκτῇ (26) Σεπτεμβρίου 1898. Ἐδημοσιεύθη δὲ τῇ εἰκοστῇ ὀγδόῃ Ἰουλίου (28)

Ὁ Πρόεδρος Ὁ Γραμματεὺς
Κωνστ. Σημαντήρας Γ. Καδρόχης

Ἀριθ. 170

Τὸ Δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου

Τμήμα Δ'

Συγκείμενον ἐκ τῶν Δικαστῶν Κ. Σημαντήρα, Προέδρου, Χρ. Κόκορη, Α. Γκιών, Π. Μενελάου, Α. Πετρίτση, Μιλ. Ἠλιάδου, καὶ Σεν. Εὐθυμίου, παρόντων τοῦ τε Ἀντεισαγγελέως Κωνστ. Μανιάκη καὶ τοῦ Γραμματέως Γ. Καστόρχη.

Συνεδρίασαν δημοσίᾳ, ἐν τῇ ἀκροατηρίᾳ τοῦ καταστήματος αὐτοῦ τῇ εἰκοστῇ πρώτῃ Σεπτεμβρίου 1898, ἵνα δικάσῃ ἐπὶ τῆς αἰτήσεως τοῦ Κωνστ. Μαγείρου, κατοικοῦ Ἀγουλίντσας, ὡς προσωρινοῦ δικαστικοῦ κηδεμόνος τοῦ εἰς κατάστασιν νομίμου ἀπαγορεύσεως διατελέσαντος Γεωργ. Εὐστ. Μάγειρα, κατοικοῦ Ἀγουλίντσας, ἀποκατασταθέντος ἤδη καὶ παρασταθέντος διὰ τοῦ πληρεξουσίου του Γεωρ. Μελισουργοῦ, δικηγόρου, κατὰ τῶν 1) Δημητρ. Π. Παπαδοπούλου, 2) Κατίνας Π. Παπαδοπούλου, συζύγου Π. Κατσιμπούμπα, 3) Σοφίας Π. Παπαδοπούλου, συζύγου Ἀποστ. Τριαντοπούλου καὶ 4) Βλάχου Μπεκυρᾶ, ἀντιπροσωπεύοντος τὰ ὑπὸ τὴν πατρικὴν του ἐξουσίαν ἀνηλίκα τέκνα του Κωνσταντίνου, Ἀνδρέαν καὶ Φώτην, κληρονόμους τῆς συζύγου του καὶ μητρὸς των Γεωργίτσας τὸ γένος Π. Παπαδοπούλου, κατοίκων ἀπάντων Ἀγουλίντσας, ὡς κληρονόμων τοῦ ἀποβιώσαντος Παναγιώτου Παπαδοπούλου, παρασταθέντων διὰ τοῦ πληρεξουσίου των Σ. Μπαλάνου, δικηγόρου, διορισθέντος τοιοῦτου ἐπ' ἀκροατηρίου ὑπὸ τοῦ Ἰωάν. Ἀραβατινοῦ, δικηγόρου, πληρεξουσίου τῶν αὐτῶν κληρονόμων Π. Παπαδοπούλου περὶ ἀναίρεσεως τῆς ὑπ' ἀριθ. 71 τοῦ 1893 ἀποφάσεως τῶν ἐν Ναυπλίῳ Ἐφετῶν.

Ἀκούσαν τοῦ Εἰσηγητοῦ Δικαστοῦ Παναγ. Μενελάου ἐκθέσαντος τὰδε : ὁ Παναγ. Παπαδόπουλος διὰ τῆς ἀπὸ 19 Σεπτεμβρίου 1888 ἐνώπιον τοῦ Πρωτοδικείου Κυπαρισσίας ἀγωγῆς του κατὰ τῆς Ἀκριδῆς χήρας Εὐστρ. Μάγειρα, νομίμου ἐπιτρόπου τοῦ ἀνηλίκου υἱοῦ της Γεωργίου, ἐξέθηκεν, ὅτι δι' ἀποφάσεως τοῦ Κακουργοδικείου Κυπαρισσίας, οἱ Γεωργ. Μάγειρας καὶ Σπυρ. Ψυχούλας κατεδικάσθησαν εἰς δεκαετὴ πρόσκαιρα δεσμὰ διότι τὴν 12 Δεκεμβρίου 1886 ἐφόνευσαν τὸν υἱόν του Σπυρίδωνα· ὅτι διὰ τοῦ φόνου τούτου τοῦ υἱοῦ του, ὁ υἱὸς τῆς ἐναγομένης τὸν ἐστέρησε τῶν μέσων τῆς διατροφῆς του καὶ ἐπομένως τῷ ὀφείλει ἀποζημιώσιν, ἥτις ἀναλόγως τῆς κοινωνικῆς θέσεώς του, τῆς ἀπορίας του καὶ στερήσεως τῆς διατροφῆς του καὶ ἐνδυναμίας του ἐπὶ δέκα πέντε ἔτη καθ' ἃ θέλει βιώσῃ εἰσέτι, ἀνέρχεται

εἰς Δραχ. 15,000, ἃς ἤθελεν ἔχει καὶ ἀπολαμβάνει, ἐὰν δὲν ἐφονεύ-
ετο ὁ υἱὸς τοῦ τοῦ καὶ ἅς στερεῖται ἤδη· ὅτι κατὰ νόμον ὁ υἱὸς εἶναι
ὀφύχρεως εἰς τὴν διατροφὴν καὶ ἐνδυμασίαν τοῦ πατρός· καὶ ἠτήσατο
νὰ ὀφύχρεωθῇ ἢ ἐναγομένη ὑπὸ τὴν ἰδιότητά της νὰ πληρώσῃ αὐτῷ
Δρ. 15.000 ἐντόκως καὶ ν' ἀπαγγελθῇ προσωπικὴ κράτησις κατὰ τοῦ
ἡδὴ ἀνηλίκου, ἅμα ἤθελεν ἐνηλικιωθῇ αὐτός διὰ τὴν πληρωμὴν τῶν
15.000 δρ.

Συζητήσεως γενομένης, τὸν Πρωτοδικεῖον ἐξέδοτο τὰς ἐξῆς ἀπο-
φάσεις, 1) τὴν ὑπ' ἀριθ. 1222 (1888), δι' ἧς ὀφύχρεωσε τὸν ἐνά-
γοντα ν' ἀποδείξῃ καὶ διὰ μαρτύρων, ὅτι ἄγει τὸ 55 ἔτος τῆς ἡλικίας
του, ὅτι εἶναι ἐνδεὴς καὶ ἀνίκανος πρὸς ἐργασίαν, ὅτι τὰ ἐπιζῶντα τέ-
κνα του εἰσὶν ἱππῶρα, ὅπόσῃν ὁ ἀναιρεθεὶς υἱὸς του ἐκέκτητο τυχὸν πε-
ριουσίαν, ποῖα τὰ ἐκ ταύτης εἰσοδήματα, ἂν εἶχεν ἰδίαν οἰκογένειαν
καὶ ἐκ πόσων μελῶν συνίστατο αὐτὴ καὶ τί ἐκέρδαιεν ἐκ τῆς ἐργα-
σίας αὐτοῦ, 2) μετὰ τὴν διεξαγωγὴν τῶν ἀποδείξεων τὴν ὑπ' ἀριθ.
161 (1891) δι' ἧς δεχθὲν τὴν προκαιμένην ἀγωγὴν, ὀφύχρεωσε τὴν
ἐναγομένην ὡς ἐπίτροπον τοῦ υἱοῦ της νὰ πληρώσῃ τῷ ἐνάγοντι Δρ.
2,880 ἐντόκως ἀπὸ τῆς ἀγωγῆς. Ἐκκληθεῖσιν τῶν ἀνω ἀποφάσεων
τοῦ Πρωτοδικείου ὑπὸ τῆς ἐναγομένης ὑπὸ τὴν εἰρημένην ἰδιότητα
της καὶ συζητήσεως γενομένης μετὰξὺ αὐτῆς καὶ τῶν κληρονόμων τοῦ
ἀποβιώσαντος ἐνάγοντος Παν. Παπαδοπούλου, τὸ Ἐφετεῖον Ναυπλίας
διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 71 (1893) ἀποφάσεως ἀπέρριψε τὴν ἔφασιν.

Τῆς ἀποφάσεως δὲ ταύτης τοῦ Ἐφετείου τὴν ἀναίρεσιν ἠτήσατο ὁ
Κωνστ. Μάγειρας, ὡς προσωρινὸς δικαστικὸς κηδεμὼν τοῦ εἰς κατέ-
στασιν νομίμου ἀπαγορεύσεως διατελέσαντος Γεωρ. Εὐστρ. Μάγειρα
διὰ τῆς ἀπὸ 29 Ἀπριλίου 1893 αἰτήσεώς του καὶ διὰ τοῦ ἀπὸ 30
Ἰουνίου 1893 προσθέτου δικογράφου του διὰ διαφόρους ἄλλους λόγους
καὶ ἰδίως διὰ τὸν ἐξῆς :

Διότι τὸ Ἐφετεῖον διὰ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεώς του δὲν ἔλα-
θεν ὑπ' ὄψει τὸ παρὰ τοῦ ἀναιρεσειόντος ἐπικαλεσθὲν ὑπ' ἀριθ. 6733
τῆς 22 Φεβρουαρίου 1887 συμβολαίου τοῦ συμβολαιογράφου Βώλακος
Γ. Γκιόκα ἐξ οὗ ἀποδεικνύεται, ὅτι ὁ ἐνάγων εἶχεν ἀρκούσαν περιουσίαν
πρὸς διατροφὴν του, οὕτω δὲ κατέστησε τὴν ἀπόφασίν του ἀναιρετέαν.

Μετὰ τὴν κοινοποίησιν τῆς αἰτήσεως ταύτης καὶ τῶν προσθέτων
λόγων ἀπεκατεστάθῃ ὁ ἐν νομίμῳ ἀπαγορεύσει διατελέσας Γεώργιος
Εὐστ. Μάγειρας, ὅστις παριστάμενος ἡδὴ διὰ τοῦ πληρεξουσίου του
ἐδήλωσεν, ὅτι ἐξακολουθεῖ τὴν δίκην ἐπ' ὀνόματί του, ὁ δὲ πληρε-
ξούσιος τῶν ἀναιρεσιδλήτων ἐδήλωσεν, ὅτι ἀποδέχεται τὴν μεταβολὴν
ταύτην τοῦ προσώπου τοῦ ἀναιρεσειόντος.

Ἀκούσαν τοῦ πληρεξουσίου τοῦ ἀναιρεσειόντος, ἀναπτύξαντος καὶ

πορορικῶς τοὺς λόγους ἀναιρέσεως καὶ αἰτησμένου τὴν ἀναίρεσιν τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως, τοῦ ὃς πληρεξουσίου τοῦ ἀναιρεσιδλήτου αντικρούσαντος αὐτοὺς καὶ αἰτησμένου τὴν ἀπόρριψιν τῆς αἰτήσεως καὶ τοῦ Ἀντισταγγελέως· Σκεφθὲν κατὰ τὸν νόμον.

Ἐπειδὴ ἐκ τῶν ἐνώπιον τοῦ δικάσαντος Ἐφετείου ἐγγράφων προτάσεων τοῦ ἐναγομένου καὶ νῦν ἀναιρεσειλοντος, προκύπτει, ὅτι οὗτος πεκαλέσθη καὶ προσήγαγε πρὸς ἀνταπόδειξιν τοῦ περὶ ἀπορίας οὐσιμῶς ἰσχυρισμοῦ τοῦ ἐνάγοντος τὸ ὑπ' ἀριθ. 6733 τοῦ 1887 συμβολαιογράφου Γ. Γκιόκα. Ὅθεν τὸ Ἐφετεῖον μὴ ἀβὸν ὑπ' ὅψιν, ὡς προκύπτει ἐκ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεώς σου, τὸ προμνησθὲν ἀποδεικτικὸν μέσον, παρεβίασε τὰς οὐσιώδεις διατάξεις τῶν ἀρθρῶν 170 καὶ 252 καὶ ἐπὶ τῆς Πολ. Δικονομίας. τοῦθ' ὅπερ κατὰ τὰ συνδ. ἀρθρα 201 καὶ 807 § 5 τῆς αὐτῆς Δικονομίας ἐπάγεται ἀναίρεσιν.

Διὰ ταῦτα

Ἰδὼν καὶ τ' ἀρθρα 833, 838, 839 καὶ 210 καὶ ἐπ. τῆς Πολ. Δικονομίας.

Ἀναιρεῖ τὴν ὑπ' ἀριθ. 71 τοῦ 1893 ἀπόφασιν τῶν ἐν Ναυπλίῳ Ἐφετῶν.

Διατάσσει τὴν ἀπόδοσιν τοῦ παριβόλου, τὴν καταχώρησιν τῆς ταρῦσης εἰς τὸ περιθώριον τοῦ πρωτοτύπου τῆς ἀναιρουμένης καὶ τὴν ἀναίρεσιν τοῦ τύπου δημοσίευσιν αὐτῆς δαπάνη τῶν ἀναιρεσιδλήτων, οὓς καταδικάζει εἰς τὰ ἐξόδα τοῦ ἀναιρεσειλοντος, μετριάσθοντα δι' ἀμφοτέρω τὰ βήματα εἰς δρ. ὀγδοήκοντα (80) καὶ εἰς τὰ τέλη τῆς δημόσιας. Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις τῇ εἰκοστῇ πέμπτῃ Σεπτεμβρίου 1898. Ἐδημοσιεύθη ὁ αὐτόθι τῇ 28ῃ Σεπτεμβρίου 1898.

Ὁ Πρόεδρος

Ὁ Γραμματεὺς

Κ. Σημαντήρας

Γ. Καστόρχης

Ἀριθ. 131.

Τὸ Δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου

Τμήμα Α'.

Συγκείμενον ἐκ τῶν Δικαστῶν Κ. Σημαντήρα, Προέδρου, Χρ. Κόκκορη, Ἀνδρ. Γκιῶν, Παν. Μενελάου, Ἀνδρ. Πατρίτσου, Μιλτ. Ἡλιάδου καὶ Ἐν. Εὐθυμίου, παρόντων τοῦ τε Ἀντισταγγελέως Κων. Μανιάκη καὶ τοῦ Γραμματέως Γεωρ. Καστόρχη.

Συνεδρίασαν δημόσια ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ τοῦ καταστήματος αὐτοῦ

τὴν εἰκοστὴν πρώτῃ Σεπτεμβρίου 1898, ἵνα δικάσῃ ἐπὶ τῆς αἰ-
 τήσεως τοῦ Εὐθυμίου Δημητριάδου, κατοικοῦ Ἀθηνῶν, παρασταθέν-
 τος διὰ τοῦ πληρεξουσίου τοῦ Δημ. Παπονικολάου, δικηγόρου, κατὰ
 τοῦ Δημοσίου, ἀντιπροσωπευομένου ὑπὸ τε τοῦ ἐπὶ τῶν εἰσπράξεων
 τῶν δημοσίων ἐσόδων τῆς ἐπαρχίας Ἀττικῆς ταμίου, ἐδρεύοντος ἐν
 Ἀθήναις, καὶ τοῦ ἐπὶ τῶν Οἰκονομικῶν Ὑπουργοῦ, παρασταθέντων
 διὰ τοῦ πληρεξουσίου τῶν Ἰωάν. Καμπάνη, δικαστικοῦ ἀντιπροσώ-
 που τοῦ Δημοσίου παρὰ τῇ Ἐφορᾷ Ἀττικῆς, περὶ ἀναιρέσεως τῶν
 ὑπ' ἀριθ. 1104 (1889), 190 (1892) καὶ 2412 (1893) ἀποφάσεων
 τοῦ Ἐφετερίου Ἀθηνῶν. Ἀκούσαν τοῦ εἰσηγητοῦ Δικαστοῦ Ἀδα-
 μαντίου Πετρίτση ἐκθέσαντος τὰς : Τῇ ἐπισπεύσει τῆς Ἐθνικῆς
 Τραπεζῆς τῆς Ἑλλάδος, ὡς ἐνυποθήκου δανειστρίας, ἐξεπλει-
 στηριάσθησαν ἐνώπιον τοῦ Συμβολαιογράφου Πειραιῶς Ι. Σωτηρο-
 πούλου αἱ ἐν Νέῳ Φαλήρῳ τοῦ Δήμου Πειραιῶς κείμεναι δύο οἰ-
 κίαι τοῦ ὀφειλέτου Εὐστρ. Γεωργακοπούλου ἀντὶ δρ. 18.600, ἐφ'
 ὧν ἀνηγγέλθησαν διάφοροι δανεισταὶ καὶ συνετάχθη ὑπὸ τοῦ αὐτοῦ
 Συμβολαιογράφου ὁ ὑπ' ἀριθ. 34.076 (1886) πῖναξ κατατάξεως.
 δι' οὗ μετὰ τὴν ἀφαίρεσιν τῶν ἐξόδων ἐκτελέσεως, κατετάχθη
 ὁ μὲν Κεντρικὸς Ταμίος διὰ φόρους οἰκοδομῶν καὶ εἰσφορὰν τῶν
 ἐτῶν 1884 καὶ 1885 διὰ δρ. 640 καὶ δι' ἐξόδα ἀναγγελίας δρ. 15,
 ἥτοι ἐν ὅλῳ διὰ δρ. 655, ἡ δὲ Ἐθνικὴ Τράπεζα διὰ τὸ ὑπολειφθὲν
 ποσὸν ἐκ δρ. 17 773 καὶ 50)00. Τὸν πῖνακα τοῦτον κηρυχθέντα
 ἐκτελεστὸν ὑπὸ τοῦ Προέδρου τοῦ Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν, ἀνέκο-
 ψεν ὁ Εὐθ. Δημητριάδης, διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 34.321 τῆς 21 Αὐ-
 γούστου 1887 ἀνακοπῆς του συνταχθείσης ἐνώπιον τοῦ Συμβολαιο-
 γράφου Πειραιῶς Ν. Βουτυρά, διὰ τοὺς ἐξῆς ἰδίως λόγους : Διότι
 ἡ ἀπαίτησις διὰ φόρους οἰκοδομῶν τῶν ἐτῶν 1884 καὶ 1885 δὲν
 δύναται νὰ ὑπάρχῃ καὶ ἐπομένως δὲν ἔπρεπε νὰ ληφθῇ ὑπ' ὄψιν
 κατὰ τὴν κατάταξιν 1) διότι τὸ ἀναγγελτήριον τοῦ Δημοσίου δὲν
 περιέχει τὰ προσόντα τοῦ δικηγράφου τὰ παρὰ τοῦ νόμου ἀ-
 παιτούμενα καὶ εἶναι ἐντελῶς ἀόριστον καὶ ἀνεπίδεκτον ἐκτιμή-
 σεως, ὡς μὴ ὀρίζομένου ἐν αὐτῷ τοῦ ποσοῦ τοῦ φόρου ἐκάστης
 χρήσεως οὐδὲ ποίας τῶν οἰκιῶν βαρύνει ὁ φόρος, ὃν ζητεῖ 2) διότι
 δὲν ἐπεδόθη εἰς τὸν ὀφειλέτην ἡ ἀναγγελία, ὅπως δυνήθη νὰ φέρῃ
 οὗτος τὰς κατ' αὐτῆς ἐνστάσεις, 3) διότι καὶ ἂν ὑποτεθῇ ὑφισταμένη
 ἡ ἐκ φόρων ἀπαίτησις τοῦ Δημοσίου, οὐχ ἤττον τὸ προνόμιον τοῦ
 ἀνακόπτοντος εἶναι ἐπικρατέστερον, διότι τὰ δανεισθέντα ὑπ' αὐ-
 τοῦ τῷ ὀφειλέτῃ χρήματα ἐχρησίμευσαν πρὸς ἀποπεράτωσιν τῶν
 οἰκιῶν 4) διότι ἡ ἀπαίτησις τοῦ Δημοσίου δι' ἣν τοῦτο κατετάχθη
 εἶναι ἀβάσιμος καὶ ἀνυπόστατος, καθότι ὁ νόμος φορολογεῖ τὰς τε-

ελεσμένας καὶ παρεχούσας εἰσόδημα οἰκίας αἱ δὲ πλειστηριασθεῖσαι οἰκίαι ἀπεπερατώθησαν κατὰ τὰ τέλη τοῦ ἔτους 1885, ὥστε ἀπὸ τοῦ 1886 ἡδύναντο νὰ ὦσι κατοικήσιμοι καὶ φορολογητέαι καὶ 5) ὅτι λόγῳ εἰσφορᾶς προνόμιον δὲν ἔχει τὸ Δημόσιον καὶ ἡ ἀπαίτησις τῆς εἰσφορᾶς δὲν ἔπρεπε νὰ ληφθῇ ὑπ' ὄψει· καὶ ἠτήσατο νὰ μεταρρυθμισθῇ ὁ πίναξ, ν' ἀπορριφθῇ ἡ ἀπαίτησις τοῦ Δημοσίου καὶ ἀταταχθῇ οὗτος ὡς δεῦτερος ἐνυπόθηκος δανειστής μετὰ τὴν Ἑνικὴν Τράπεζαν.

Εἰσαχθεῖσης συνεπέα κλήσεως τῆς ἀνακοπῆς ταύτης ἐνώπιον τοῦ Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν, τοῦτο διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 11.581 (1887) αποφάσεως ἀπέρριψεν αὐτήν, ὡς μὴ βάσιμον. Ἐκκληθείσης τῆς ἀποάσεως αὐτῆς ὑπὸ τοῦ ἀνακόπτοντος ἐνώπιον τοῦ Ἐφετερίου Ἀθηνῶν, τοῦτο ἐξέδοτο τὰς ἐξῆς αποφάσεις 1) τὴν ὑπ' ἀριθ. 1104 (1889) δι' ἧς μεταρρυθμίσαν τὴν πρωτόδικον ἀπόφασιν, ὑπεχρέωσε τὸν μὲν ἀνακόπτοντα ν' ἀποδείξῃ καὶ διὰ μαρτύρων, ὅτι ὁ ὀφειλέτης τοῦ Εὐστρ. Γεωργακόπουλος κατὰ τὸν χρόνον τῆς κοινοποιήσεως τῆς ἀναγγελίας τοῦ Δημοσίου, ἦτοι τὴν 23 Σεπτεμβρίου 1886 ὕριον καὶ μόνιμον τῶν οἰκιακῶν καὶ κοινωνικῶν αὐτοῦ σχέσεων καὶ ἐνεργειῶν κέντρον εἶχε τὸ Κολολούμπας τῶν Φαρσάλων β) τὸ δὲ τὸ Δημόσιον νὰ προσαγάγῃ τὴν ἀναγγελίαν του· 2) τὴν ὑπ' ἀριθ. 190 (1892) δι' ἧς ἐπέβαλεν εἰς τὸν Ὑπουργὸν τῶν Οἰκονομικῶν ὡς ἀντιπρόσωπον τοῦ Δημοσίου ὅρκον, ὅτι, καίτοι προσπαθήσας οὗτος ἀνακαλύψῃ τὴν ἀλήθειαν, δὲν ἡδυνήθη νὰ εὕρῃ λόγον νὰ πεισθῇ, ὅτι ὁ ὀφειλέτης Εὐστράτιος Γεωργακόπουλος κατὰ τὸν χρόνον τῆς κοινοποιήσεως τῆς ἀναγγελίας τοῦ δημοσίου, ἦτοι τὴν 23 Σεπτεμβρίου 1886 εἶχε κύριον καὶ μόνιμον τῶν οἰκιακῶν καὶ κοινωνικῶν αὐτοῦ σχέσεων καὶ ἐνεργειῶν κέντρον τὸ Κολολούμπας τῶν Φαρσάλων· α) 3) τὴν ὑπ' ἀριθ. 2412 (1893) δι' ἧς ἀπέρριψε τὴν ἀνακοπὴν. Ἀπασῶν τῶν ἀποφάσεων τοῦ Ἐφετερίου τὴν ἀναίρεσιν αἰτεῖται ὁ ἀνακόπτων διὰ τῆς ἀπὸ 23 Ἰανουαρίου 1894 αἰτήσεώς του διὰ διαφόρους ἐν αὐτῇ λόγους καὶ ἰδίως διὰ τὸν ἐξῆς :

Διότι αὐθαιρέτως καὶ παρανόμως ἀπερρίφθη διὰ τῆς ὑπ' ἀριθμὸν 2412 προσβαλομένης αποφάσεως ἡ ἐνστάσις του περὶ ἀκυρότητος τῆς πρὸς τὸν Εἰσαγγελεὰ τὴν 23 Σεπτεμβρίου 1886 γενομένης ἐπιδόσεως τῆς ἀναγγελίας τοῦ δημοσίου διὰ ὁθὲν ἄγνωστον διαμονὴν τοῦ ὀφειλέτου, ἐν ᾧ ἐκ πρώτης ὄψεως ἔκ τε τῶν προσαχθέντων ἐγγράφων ἦτοι τοῦ προγράμματος τῆς Ἑθνικῆς Τραπέζης, τῆς ἐπισπενευσάσης τὸν πλειστηριασμόν, (ἐν ᾧ ρητῶς ἀναφέρεται, ὅτι ὁ ὀφειλέτης ἦτο τότε κάτοικος τοῦ χωρίου Κολολούμπας τῶν Φαρσάλων) κοινοποιηθέντος πρὸς τὸ Δημόσιον καὶ τοῦ ἐπιδοτηρίου τῆς ἐπιδόσεως ταύτης καὶ ἐκ τῶν περὶ

τοῦ ἀντικειμένου τούτου ἐξετασθέντων μαρτύρων, βεβαιούντων τὴν ἐκεῖς διαμονὴν τοῦ ὀφειλέτου, ἀποδεικνύεται προφανῶς, ὅτι ὁ ὀφείλει δὲν ἦτο ἀγνώστου διαμονῆς καὶ τὸ δημόσιον ὃν ἐν γνώσει τῆς κατοικίας του, ὤφειλε νὰ κοινοποιήσῃ τὴν ἀναγγελίαν του πρὸς τὸν ἐν Κολολούμπασι ὀφειλέτην. Τότε μόνον ἠδύνατο νὰ κοινοποιήσῃ πρὸς τὸν Εἰσαγγελέα τὴν ἀναγγελίαν του, ὅταν γενομένης ἐρεύνης δὲν εὕρισκετο ἐκεῖς ὁ ὀφειλέτης καὶ ἦτο πράγματι ἀγνώστου διαμονῆς· ὅθεν ἔλλειπει τῆς θεωρήσεως αἰτιολογίας ὡς πρὸς τοῦτο καὶ παραβιάσει τῶν περὶ ἀποδείξεως διατάξεων τῆς Πολ. Δικονομίας καθίσταται ἡ ἀπόφασις αὕτη ἀναιρετή.

Διότι καὶ ἐνώπιον τοῦ Πρωτοδικείου καὶ ἐνώπιον τῶν Ἐφετῶν ἰσχυρίσθη, ὅτι προσφέρεται ν' ἀποδείξῃ, ὅτι καθ' ὃν χρόνον, ἤτοι κατὰ τὸν Δεκεμβρίον τοῦ 1886, ἔχαρακτήρισε τὸ Δημόσιον τὸν ὀφειλὴν τὴν ὡς ἀγνώστου διαμονῆς, οὗτος κατῴκει εἰς Κολολούμπασι τῶν Φαρσάλων τότε, τοῦναντίον ἢ προσβαλλομένη ὑπ' ἀρ.θ. 1104 τοῦ 1889 ἀπόφασιν τὸν ὑπεχρέωσε νὰ ἀποδείξῃ ἂν κατὰ τὴν 23 76ρίου 1886 κατῴκει ὁ ὀφειλέτης αὐτόθι, οὕτω δ' ἀναιτιολογήτως ἀπέρριψε τὸν ἰσχυρισμὸν τοῦ τοῦτον, μὴ λαθὼν παντάπασιν αὐτὸν ὑπ' ὄψιν, οὐσιώδη ἔχοντα ἐπιρροήν, διό εἶναι ἀνασχετὰ ἡ ἀπόφασιν.

Ἀκούσαν τοῦ πληρεξουσίου τοῦ ἀναιρεσιόντος, ἀναπτύξαντος καὶ προφορικῶς τοὺς λόγους τῆς ἀναιρέσεως καὶ αἰτησαμένου τὴν ἀναίρεσιν τῶν προτιθαλλομένων ἀποφάσεων, τοῦ πληρεξουσίου τοῦ ἀναιρεσιβλήτου Δημοσίου, αἰτησαμένου τὴν ἀπόρριψιν τῆς προκείμενης αἰτήσεως καί·

Τοῦ Ἀντισταγγελέως.

Σκεφθεν κατὰ τὸν Νόμον. Ἐπειδὴ ἐκ τοῦ ἄρθρ. 145 ἐδ. 7 Πολ. Δικονομίας σαφῶς προκύπτει, ὅτι τότε μόνον τὸ δικόγραφον κοινοποιεῖται τῷ Εἰσαγγελεῖ, ὅταν καθ' ὃν χρόνον πρόκειται νὰ κοινοποιηθῇ ταῦτο ὁ διάδικος εἶναι ἀγνώστου διαμονῆς. Εἰπόν δὲ τὸ Ἐφετεῖον διὰ τῆς προσβαλλομένης ὑπ' ἀριθ. 2412 ὁριστικῆς ἀποφάσεως αὐτοῦ, ὅτι ἀρκεῖ πρὸς ἔγκυρον κοινοποιήσιν τῷ Εἰσαγγελεῖ ὁ διάδικος νὰ ᾔτο ἀγνώστου διαμονῆς καὶ εἰς χρόνον πολὺ προγενέστερον τῆς ἐπιδόσεως παρεβίασε τὴν ἀνωτέρω οὐσιώδη διάταξιν τῆς Πολ. Δικονομίας καὶ ἔνεκα τούτου ἀναιρετέα ἐστὶν ἡ ρηθεῖσα ἀπόφασις κατὰ τὸ ἄρθρ. 807 ἐδ. 5 αὐτῆς.

Ἐπειδὴ περιττὸν ν' ἀποφανθῇ τὸ δικαστήριον περὶ ἀνατρέσεως τῶν συμπροσβαλλομένων ἀποφάσεων ὑπ' ἀριθμὸν 1104 καὶ 190, διότι αὐταὶ ὡς προδικαστικαὶ δύνανται ν' ἀνακληθῶσιν ὑπὸ τοῦ δικαστηρίου τῆς παραπομπῆς.

Διὰ ταῦτα

Ἰδὲν καὶ τ' ἄρθρα 833, 838, 839 καὶ 210 Πολ. Δικονομίας.
Ἀναιρεῖ τὴν ὑπ' ἀριθ. 2412 τοῦ 1893 ἀπόφασιν τῶν ἐν Ἀθή-
ῃς Ἐφετῶν καὶ

Παραπέμπει τὴν δίκην πρὸς νέαν συζήτησιν ἐνώπιον τῶν ἐν Πά-
ρῃς Ἐφετῶν.

Καταδικάζει τὸ ἀναιρεσιδλήτον Δημόσιον εἰς τὰ δικαστικὰ ἐξοδα
ἀναιρεσιδόντος τῆς τε ἐνώπιον τοῦ Ἐφετείου καὶ τῆς παρούσης
μετριαζόμενα εἰς δραχμὰς ἐβδομήκοντα πέντε (75) καὶ εἰς τὰ
τῆς σημάνσεως.

Διατάσσει τὴν ἀπόδοσιν τοῦ νομίμου παραδόλου εἰς τὸν ἀναιρε-
ται.

Διατάσσει νὰ γραφῇ ἡ παροῦσα ἀπόφασις εἰς τὸ περιθώριον τοῦ
τοτύπου τῆς ἀναιρουμένης καὶ δημοσιευθῇ διὰ τοῦ τύπου, δαπάνη
ἀναιρεσιδλήτου.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις τῇ εἰκοστῇ ἑκτῇ Σε-
πτεμβρίου 1898.

Ὁ Πρόεδρος

Ὁ Γραμματεὺς

Κ. Σημαντήρας

Γ. Καστόρχης

Ἐδημοσιεύθη δὲ τῇ εἰκοστῇ ὀγδῷ Σεπτεμβρίου 1898.

Ὁ Πρόεδρος

Ὁ Γραμματεὺς

Κ. Σημαντήρας

Γ. Καστόρχης

Ἀριθ. 172

Τὸ Δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου

Τμῆμα Α'.

Συγκείμενον ἐκ τῶν Δικαστῶν Κωνστ. Σημαντήρα, Προέδρου, Χρ.
κορη, Ἀνδρ. Γκιών, Παν. Μενελάου, Ἀδ. Πετρίτση, Μιλτ.
ιάδου καὶ Ξενοφ. Εὐθυμίου παρόντων τοῦ τε Ἀντεισαγγελέως
Μανιάκη καὶ τοῦ Γραμματέως Γ. Καστόρχη.

Συνεδριάσαν δημοσίᾳ ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ τοῦ Καταστήματος αὐτοῦ
21ην Σεπτεμβρίου 1898, ἵνα δικάσῃ ἐπὶ τῆς αἰτήσεως τοῦ Ξαν-
Κορωνάου, κατοίκου Ἀθηνῶν, παρασταθέντος διὰ τοῦ πληρεξου-
του Κωνστ. Σταυροπούλου, δικηγόρου, κατὰ τοῦ Δημοσίου, ἀντι-
σωπευομένου ὑπὸ τοῦ ἐπὶ τῶν Οἰκονομικῶν Ὑπουργοῦ, παραστα-
τος διὰ τοῦ πληρεξουσίου του Α. Γλαράκη, Νομικοῦ Συμβούλου,
ἀναιρέσεως τῆς ὑπ' ἀριθ. 3915 τοῦ 1893 ἀποφάσεως τῶν ἐν

Ἀθηναίαις Πρωτοδικῶν. Ἀκούσαν τοῦ Εἰσηγητοῦ Δικαστοῦ Ξεν. Εὐθυμίου, ἐκθέσαντος τάδε : Ὁ Ξανθὸς Κορωναῖος διὰ τῆς ἀπὸ 6 Μαρτίου 1893 ἐνώπιον τοῦ Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν ἀγωγῆς κατὰ τοῦ Δημοσίου, ἐξέθηκεν, ὅτι δυνάμει τοῦ ἀπὸ 11 Μαρτίου 1892 Β. Διατάγματος ἐτέθη εἰς ἀργίαν δι' ἀπολύσεως διὰ διαγωγὴν ἀσυμβίβαστον πρὸς τὸ ἐπαγγελματικὸν ἀξιώματικόν, ὅπουθεν ἀνεκλήθη εἰς ἐνέργειαν διὰ τοῦ ἀπὸ 27 Αὐγούστου 1892 ἐτέρου Β. Διατάγματος, ὅτι παρανόμως ἐτέθη εἰς ἀργίαν δι' ἀπολύσεως ἀπὸ τῆς θέσεώς του, καθόσον οὐδεὶς νόμιμος λόγος ὑπῆρχε δικαιολογῶν τὴν τοιαύτην τιμωρίαν, ἀφ' οὗ ἐντελῶς ἀπηλλοτριώθη τῆς ἐπὶ νυμφεύσει ἄνευ ἀδείας κατηγορίας καὶ ἀπεφασίσθη, ὅτι οὐδέποτε ἐτέλεσε νομίμως καὶ ἐγκύρως γάμον μετὰ τῆς Εὐφροσύνης Ρίζου· ὅτι ἡ ἀπὸ 27 Φεβρουαρίου 1892 γνωμοδότησις καὶ διαδικασία τοῦ ἀνακριτικοῦ Συμβουλίου ἐγένετο ἀκύρως καὶ παρατύπως μὴ τηρηθεῖσων τῶν ἀπαιτουμένων νομίμων διατυπώσεων καὶ ἰδίως δὲ ἐτηρήθησαν τὰ ἄρθρα 25, 32 καὶ 36 τοῦ Βασιλ. Διατάγματος τῆς 26 Σεπτεμβρίου 1852, οὐδὲ προκύπτει ἐκ τῶν πρακτικῶν, ὅτι ἡ συνεδρίασις τοῦ Ἀνακριτικοῦ Συμβουλίου ἐγένετο κεκλεισμένων τῶν θυρῶν, ἡ δὲ τήρησις τῶν νομίμων διατυπώσεων ἀποδεικνύεται μόνον διὰ τῶν πρακτικῶν ἢ τῆς ἐκθέσεως, ἡ παράλειψις δὲ τῶν διατυπώσεων τούτων ἐπάγεται ἀπόλυτον ἀκύρτητα καὶ συνεπῶς ἀνυπαρξίαν τῆς ἀποφάσεως τοῦ ἀνακριτικοῦ Συμβουλίου, ἄνευ τῆς ὁποίας δὲν ἠδύνατο νὰ τεθῇ εἰς ἀργίαν δι' ἀπολύσεως, ὅτι ἀκύρου οὐσίας τῆς εἰς ἀργίαν δι' ἀπολύσεως μεταθέσεώς του, δέον, ἀκυρουμένου τοῦ περὶ τούτου Β. Διατάγματος, νὰ ὑποχρεωθῇ τὸ Δημόσιον νὰ τῷ πληρῶσῃ τὴν διαφορὰν τοῦ μισθοῦ του μέχρι τῆς εἰς ἐνέργειαν ἀνακλήσεώς του, ἥτοι ἀπὸ 15 Μαρτίου 1892 μέχρι τῆς 30 Αὐγούστου 1892 πρὸς δραχ. 96 κατὰ μῆνα, ἥτοι ἐν ὅλῳ δραχμὰς 528· καὶ ἡτήσατο νὰ τῷ ἀναγνωρισθῇ τὸ δικαίωμα καὶ λάβῃ ἀποδοχὰς ἐν ἐνεργείᾳ, καθ' ὃν χρόνον διετετέλεσεν εἰς ἀργίαν δι' ἀπολύσεως, ἀκυρουμένου ὡς παρανόμου τοῦ ἀπὸ 11 Μαρτίου 1892 Β. Διατάγματος, νὰ ὑποχρεωθῇ τὸ Δημόσιον νὰ τῷ πληρῶσῃ δραχ. 528, αἵτινες ἐκρατήθησαν ἐκ τῶν ἀποδοχῶν του ἐντόκως. Τὴν ἀγωγὴν αὐτὴν ἀπέρριψε τὸ Πρωτοδικεῖον διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 3915 (1893) ἀποφάσεως.

Ταύτης δὲ τὴν ἀναίρεσιν αἰτεῖται ὁ ἐνάγων διὰ τῆς ἀπὸ 21 Σεπτεμβρίου 1893 αἰτήσεώς του διὰ τοὺς ἐν αὐτῇ ὡς ἐξῆς λόγους : Διότι ἡ τήρησις τῶν διατυπώσεων τῶν ἄρθρων 25, 32 καὶ 36 τοῦ ἀπὸ 26 Σεπτεμβρίου (1852) Βασιλ. Διατάγματος πρέπει νὰ ἀναφέρηται ἐν τῇ ἐκθέσει καὶ οὐχὶ νὰ τεκμαίρηται ἐκ ταύτης. Ὅθεν ἐσφαλμένως ἡρμήνευσε τὸν νόμον τὸ Πρωτοδικεῖον διὰ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως, ὅπερ ἐπάγεται τὴν ἀναίρεσιν τῆς ἀποφάσεως ταύτης. Διότι καὶ

υποτεθῇ, ὅτι κατηργήθη τὸ ἄρθρον 25 τοῦ ἀπὸ 26 Σεπτεμβρίου 1852 νομοθετικοῦ Διατάγματος. ὅπερ οὔτε ἡδύνατο νὰ γείνη οὔτε οὐκ ὑπάρχει ἐκ τοῦ ἀπὸ 8ης Αὐγούστου 1861 διατάγματος, οὐχ' ἤττον καὶ ἡ παράλειψις τῆς μνείας τῆς τήρησεως τῶν διατυπώσεων περὶ τῶν ἄρθρων 32 καὶ 36 τοῦ ἄνω Διατάγματος καὶ ἐν αἷς περιέχεται ἡ ἐνταξίς τοῦ νὰ γένηται ἡ συνεδρίασις κεκλεισμένων τῶν θυρῶν καὶ ἀναφέρηται τοῦτο ἐν τῇ ἐκθέσει, νὰ ἐπιφέρῃ τὴν ἀναίρεσιν τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως, ὡς δεξαμένης τὰ ἐναντία.

Ἀκούσαν τοῦ πληρεξουσίου τοῦ ἀναιρεσείοντος ἀναπτύξαντος καὶ οφορικῶς τοὺς λόγους τῆς ἀναίρεσεως καὶ αἰτησαμένου τὴν ἀναίρεσιν τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως, τοῦ πληρεξουσίου τοῦ ἀναιρεσθλήτου ἡμοσίου αἰτησαμένου τὴν ἀπόρριψιν τῆς προκειμένης αἰτήσεως καὶ

Τοῦ Ἀντεισαγγελέως

Σκεφθὲν κατὰ τὸν Νόμον.

Ἐπειδὴ ὁ πρῶτος λόγος τῆς αἰτήσεως ἀναίρεσεως, ὅτι ἡ τήρησις τῶν διατυπώσεων τῶν ἄρθρων 25, 32 καὶ 36 τοῦ ἀπὸ 26 Σεπτεμβρίου 1852 Βασιλ. Διατάγματος πρέπει ν' ἀναφέρηται ἐν τῇ ἐκθέσει καὶ οὐχὶ νὰ τεκμαίρηται ἐκ ταύτης εἶναι ἀπορριπτέος, διότι ἡ μὲν διατύπωσις τοῦ ἄρθρου 25 κατηργήθη διὰ τοῦ Βασιλ. Διατάγματος τῆς Αὐγούστου 1861, ἡ δὲ τοῦ ἄρθρου 32 ἀναφέρεται ρητῶς ἐν τῇ ἐκθέσει, ὅτι ἐτηρήθη, ὡς καὶ τὸ Πρωτοδικεῖον δέχεται τοῦτο.

Ἐπειδὴ ὡς πρὸς τὴν διατύπωσιν τοῦ ἄρθρου 36, περὶ ἧς ὁ δευτερός λόγος ἀναίρεσεως, κατὰ τὸ ἄρθρον 35 τοῦ αὐτοῦ Β. Διατάγματος τῆς 26 Σεπτεμβρίου 1852, ἡ διαλαμβάνουσα τὴν γνώμην τοῦ Συμβουλίου ἐκθεσις θέλει συντάσσεσθαι κατὰ τὸν ὑπὸ τὸ στοιχ. Γ. προστινόμενον εἰς τὸ Διάταγμα τύπον, καὶ ὑπογράφεσθαι παρ' ὅλων τῶν ὁδῶν· ἐν τῷ τύπῳ δὲ τούτῳ, ὅστις ἀποτελεῖ ὁλοκληρωτικὸν μέρος τοῦ Διατάγματος, οὐδόλως ἀναγράφεται ὡς μνημονευτέον ἐν τῇ ἐκθέσει τὸ γεγονός, ὅτι ἡ συνεδρίασις ἐγένετο κεκλεισμένων τῶν θυρῶν· τοῦτο δὲ εἰπὼν καὶ τὸ Πρωτοδικεῖον διὰ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως του, ὁρθῶς τὸ ἄνωτέρω Διάταγμα ἡρμήνευσε καὶ ὁ ἐπὶ τοῦ ἐναντιωτικοῦ στήριζόμενος λόγος ἀναίρεσεως ἐστὶν ἀπορριπτέος.

Διὰ ταῦτα

Ἰδὼν καὶ τ' ἄρθρα 210—219 καὶ 830 Πολιτικῆς Δικονομίας.

Ἀπορρίπτει τὴν αἴτησιν τοῦ Ἐκνθοῦ Κορωναίου περὶ ἀναίρεσεως τῆς ἐπ' ἀριθ. 3915 τοῦ ἔτους 1893 ἀποφάσεως τῶν ἐν Ἀθήναις Πρωτοδικῶν.

Καὶ καταδικάζει τὸν ἀναιρεσείοντα εἰς τὴν δικαστικὴν δαπάνην

τοῦ Δημοσίου ἐκ δραχ. τεσσαράκοντα (40) καὶ εἰς τὰ τέλη τῆς σεως τῆς παρούσης.

Καταδικάζει τὸν αὐτὸν εἰς τὸ νόμιμον παράβολον ὑπὲρ τοῦ Δημοσίου.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις τῇ εἰκοστῇ τρίτῃ Σεπτεμβρίου 1898.

Ὁ Πρόεδρος

Κ. Σημαντήρας

Ἐδημοσιεύθη δὲ τῇ εἰκοστῇ ὀγδόῃ Σεπτεμβρίου 1898.

Ὁ Πρόεδρος

Κωνστ. Σημαντήρας

Ὁ Γραμματεὺς

Γ. Καστόρχης

Ὁ Γραμματεὺς

Γ. Καστόρχης

Ἀριθ. $\left. \begin{array}{c} \text{173} \\ \text{174} \\ \text{175} \\ \text{176} \end{array} \right\} \text{Τμήμα Β'}$

(Ἐρήμην ἐναγομένων, οὐδὲν λύουσι ζήτημα)

Ἀριθμὸς 177

Τὸ Δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου

Τμήμα Β'.

Συγκείμενον ἐκ τῶν Δικαστῶν Μιχ. Διγενῆ, Ἀντιπροέδρου (ἀντὶ τοῦ Προέδρου) Ι. Δουβουινιώτου, Στ. Ἀνδροπούλου, παδοπούλου, Εἰσηγητοῦ, Β. Ροντάρη, Ἰω. Τσάτσου, καὶ Μ. Λιάδου παρόντων τοῦ τε Ἀντεισαγγελέως Κωνστ. Μανιάκη ὑπογραμματεῶς Μάρ. Μπαρινοπούλου.

Συνεδριάσαν δημοσίᾳ ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ τοῦ καταστήματος τῇ δεκάτῃ ἐννάτῃ Σεπτεμβρίου 1898, ἵνα δικάσῃ ἐπὶ τῆς ἐξθέσεως, μεταξύ

Τοῦ ἐκκαλοῦντος Δημητρίου Κ. Οἰκονόμου, κατοικοῦ Πόρραςταθέντος διὰ τοῦ πληρεξουσίου του Ξεν. Ψαρρά, δικηγόρου

Τοῦ ἐφεσιβλήτου Δήμου Τροιζηνίων, ἐκπροσωπούμενου Δημάρχου αὐτοῦ Σπ. Καραμάνου, κατοικοῦ Πόρου, παρασταθέντος τοῦ πληρεξουσίου του Ν. Δαμασκηνοῦ, δικηγόρου.

Ὁ Δήμος Τροιζηνίων διὰ τῆς ἀπὸ 20 Δεκεμβρίου 1878 τοῦ Πρωτοδικείου Ναυπλίου ἀγωγῆς του κατὰ τῶν Δημ. Ο. καὶ Γ. Λάμπρου, ἐκτελεστῶν τῆς διαθήκης τοῦ Σπ. Καρίλη

γεν, ὅτι ὁ ἀποβιώσας Σπ. Καρέλης διὰ διαθήκης του ἀφῆκε κληρονόμον καὶ κληροδότριαν τὴν σύζυγόν του Αἰκατερίνην, διατάξας συνάμα ἐν ἄλλοις, ὅπως τὰ περισσεύοντα χρήματά του ἐκ Δρ. 9000 νὰ παρακαταθέσῃ ἡ σύζυγός του εἰς τὴν Ἑθνικὴν Τράπεζαν καὶ τοὺς ἐνιαυσίους τόκους αὐτῶν νὰ μεταχειρισθῇ πρὸς ἀποκατάστασιν ἀποδεδειγμένων πτωχῶν καὶ ἐνδῶν κορασίων τῆς πόλεως Πόρου, κατ' ἐξακολούθησιν μέχρι τοῦ θανάτου της καὶ μετ' αὐτὸν νὰ τὰς διαθέσῃ ἡ ἰδία εἰς ὁρφανὰς πτωχὰς οἰκογενείας βεβαιουμένας παρὰ τῆς Δημοτικῆς ἀρχῆς. Ἀλλ' ἡ εἰρημένη κληροδότρια Αἰκατερίνη ἐπραξεν ἐναντίον τῆς τελευταίας βουλήσεως τοῦ διαθέτου συζύγου της, λαβοῦσα τὰ εἰς ἀνωνύμους μετοχὰς ἐκ τῆς Ἑθνικῆς Τραπεζῆς χρήματα παρὰ τὴν ρητὴν διάταξιν τοῦ διαθέτου καὶ εἰς οὐδεμίαν πτωχὴν οἰκογένειαν τοῦ Πόρου ἀποδοῦσά τι· καὶ ἡτήσατο νὰ ὑποχρεωθῶσιν οἱ ἐναγόμενοι ὑπὸ τὴν ιδιότητά των νὰ καταθέσωσιν εἰς τὴν Ἑθνικὴν Τράπεζαν τῆς Ἑλλάδος ἡ εἰς τὸ Δημοτικὸν Ταμεῖον τοῦ Δήμου Τροιζηνίων Δρ. 15.500 ἐντόκως πρὸς 12 ο)ο ἐτησίως ἀπὸ τοῦ θανάτου τοῦ Σπ. Καρέλη, ἥτοι ἀπὸ τοῦ 1874 μέχρι καταθέσεώς των, ἵνα χρησιμεύσωσι διὰ τὸν ὡς ἄνω σκοπὸν, τὸν διὰ τῆς διαθήκης ὀρισθέντα, νὰ ταχθῇ ὠρισμένη προθεσμία καταθέσεως ἄλλως νὰ ὑποχρεωθῶσιν ἀλληλεγγύως καὶ διὰ προσωπικῆς κρατήσεως των οἱ ἐναγόμενοι νὰ τῷ καταβάλωσι τὸ αὐτὸ ποσὸν καὶ τοὺς τόκους μέχρι πληρωμῆς, ἢ νὰ ὑποχρεωθῶσιν εἰς λογοδοσίαν τῆς διαχειρίσεώς των, ὀριζομένου ὡς εἰκαζομένου ἑλλείματος Δρ. 20,000 ἐντόκως, διοριζομένου πρὸς τοῦτο Εἰσηγητοῦ.

Συζητήσεως γενομένης, τὸ Πρωτοδικεῖον ἐξέδοτο τὰς ἐξῆς ἀποφάσεις 1) τὴν ὑπ' ἀριθ. 1276 (1879) δι' ἧς ὑπεχρέωσε τὸν ἐνάγοντα Δῆμον ν' ἀποδείξῃ ἐγγράφως, ὅτι ἡ μεταξὺ τοῦ διαθέτου Σ. Καρέλη καὶ τοῦ Σ. Καραμάνου ὀίκη ἐπερατώθη, 2) τὴν ὑπ' ἀριθ. 1066 (1880), δι' ἧς ὑπεχρέωσε τὸν μὲν ἐνάγοντα Δῆμον ν' ἀποδείξῃ διὰ μαρτύρων, ὅτι ἡ προίκις τῆς ἀνεψιάς τοῦ διαθέτου Σ. Καρέλη Μαρίας Σ. Καρέλη ἔλαβε χώραν καὶ πότε καὶ ὅποια ἡ ὑπὸ τοῦ διαθέτου καταληφθεῖσα περιουσία εἰς τὴν κληρονόμον σύζυγόν του, τὸν δ' ἐναγόμενον διὰ τῶν αὐτῶν μέσων, ὅτι ἡ κληρονόμος τοῦ Σ. Καρέλη ζῶσα διέθεσεν ὑπὲρ τῶν πτωχῶν Πόρου διὰ τῆς διαθήκης του καταλειφθεῖσας 500 δραχ. καὶ εἰς τίνας ὠρισμένως, καὶ 3) τὴν ὑπ' ἀριθ. 1145 (1881), δι' ἧς ἐδέχθη τὴν ἀγωγὴν, ὑπεχρέωσε τὸν ἐναγόμενον Δ. Οἰκονόμου 1) νὰ πληρώσῃ εἰς τὸν ἐνάγοντα Δῆμον Δρ. 6000 ἐντόκως 12 ο)ο ἐτησίως ἀπὸ τῆς ἀγωγῆς ὑπὸ τὸν ὄρον, ὅπως ὁ Δήμος θέσῃ εἰς τὴν κατασκευασθεσομένην βρύσιν ἐν Πόρῳ διὰ τῶν χρημάτων τούτων τὴν ἐπιγραφὴν. «Κατεσκευάσθη δαπάνη Σ. Καρέλη» 2) νὰ καταθέσῃ εἰς τὴν Ἑθ. Τράπεζαν δραχ. 9500 ἐντόκως 12 ο)ο ἐτησίως ἀπὸ τῆς ἀγω-

γῆς μέχρι καταθέσεως ἐντός 60 ἡμερῶν ἀπὸ τῆς κοινοποιήσεως τῆς ἀποφάσεως, ἄλλως ὑπεχρέωσε τὸν αὐτὸν ἐναγόμενον νὰ καταβάλῃ καὶ τὸ ποσὸν τοῦτο εἰς τὸν ἐνάγοντα Δῆμον, ὅπως ἡ δημοτικὴ ἀρχὴ προσδιορίσῃ τὰς ἀπόρους ἐν Πόρῳ οἰκογενείας καὶ διανεῖμῃ τὸ ποσὸν αὐτὸ εἰς αὐτάς καὶ ἀπέριψε τὴν αὐτὴν ἀγωγὴν ὅσον ἀφορᾷ τὸν ἕτερον ἐναγόμενον Π. Λάμπρον, ὡς ἀπαράδεκτον. Ἐκκληθεισῶν τῶν εἰρημένων αποφάσεων τοῦ Πρωτοδικείου ὑπὸ τοῦ ἐναγομένου Δ. Οἰκονόμου, τὸ Ἐφετεῖον Ναυπλίου ἐξέδοτο τὰς ἑξῆς αποφάσεις 1) τὴν ὑπ' ἀριθ. 297 (1882) ἐρήμην τοῦ ἐκκαλοῦντος, δι' ἧς ἀπέριψε τὴν ἐφῆσιν, καὶ κατ' ἀνακοπὴν ταύτης, 2) τὴν ὑπ' ἀριθ. 264 (1883) δι' ἧς ἀπέριψε καὶ τὴν ἀνακοπὴν, ὡς μὴ βάσιμον. Ἀλλὰ τὴν τελευταίαν ταύτην ἀπόφασιν τοῦ Ἐφετερίου Ναυπλίου ὑπ' ἀριθ. 264 ὁ Ἀρείος Πάγος διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 17 (1892) ἀποφάσεως ἀνῆρσεν ἐπὶ τῷ λόγῳ, ὅτι ὁ Δῆμος ἐν τῇ περιφερείᾳ τοῦ ὁποίου εἶχε τὴν οἰκισιν ὁ καταλιπὼν ἀορίστως ὑπὲρ τῶν πτωχῶν κληροδότημα, δὲν ἐδικαιούτο νὰ ἐπιδιώξῃ δι' ἀγωγῆς τὴν πραγματοποιήσιν αὐτοῦ καὶ παρέπεμψε κατὰ τοῦτο τὴν ὑπόθεσιν ἐνώπιον τοῦ Β' Τμήματος τοῦ Ἀρείου Πάγου διὰ τὴν κατάλληλον ἐφαρμογὴν τοῦ νόμου, τὸ δὲ Β' τμήμα αὐτοῦ διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 191 (1893) ἀποφάσεως, διαφωνήσας πρὸς τὴν τοῦ Ἀκυρωτικοῦ τμήματος γνώμην καὶ ἀποφανθὲν, ὅτι δύναται ὁ Δῆμος νὰ ἐπιδιώξῃ δι' ἀγωγῆς τὴν πραγματοποιήσιν τοῦ, ὡς εἴρηται, ὑπὲρ τῶν πτωχῶν ἀορίστως καταλειπομένου κληροδοτήματος, παρέπεμψε τὴν λύσιν τοῦ ζητήματος τούτου εἰς τὴν Ὀλομέλειαν τοῦ Ἀρείου Πάγου, ἥτις διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 322 (1894) ἀποφάσεως, ἀπεφάνθη, ὅτι ὁ Δῆμος ἐν τῇ προκειμένῃ περιστάσει, ἐν τῇ περιφερείᾳ τοῦ ὁποίου εἶχε τὴν οἰκισιν ὁ καταλιπὼν ἀορίστως ὑπὲρ τῶν πενήτων κληροδότημα, δὲν ἐδικαιούτο νὰ ἐπιδιώξῃ δι' ἀγωγῆς τὴν πραγματοποιήσιν αὐτοῦ.

Ἐπομένως συνεπεῖα κλήσεως τοῦ ἐκκαλοῦντος Δ. Οἰκονόμου καὶ μετὰ τὴν νόμιμον προδικασίαν, εἰσῆχθη ἡ προκειμένη ὑπόθεσις εἰς τὸ ἀκροατήριον τοῦ Δικαστηρίου τούτου κατὰ τὴν ἐν ἀρχῇ τῆς παρουσίης ἀναφερομένην συνεδρίασιν πρὸς συζήτησιν, καθ' ἣν οἱ παρὰστάντες πληρεξούσιοι τῶν διαδίκων διὰ τῶν ἀναγνωσθεισῶν ἐγγράφων προτάσεων τῶν ᾗτήσαντο, ὁ μὲν τοῦ ἐκκαλοῦντος τὴν παραδοχὴν τῆς ἀνακοπῆς, τὴν ἐξαφάνισιν τῆς ἀνακοπτομένης ἀποφάσεως, τὴν παραδοχὴν τῆς ἐφέσεως τὴν μεταρρυθμίσιν τῶν ἐκκαλουμένων ἀποφάσεων, τὴν ἀπορρίψιν τῆς ἀγωγῆς καὶ τῶν προτάσεων καὶ ἰσχυρισμῶν τοῦ ἀντιδίκου του καὶ τὴν καταδίκην αὐτοῦ εἰς τὰ ἐξόδα καὶ τέλη, — ὁ δὲ τοῦ ἐφesiβλήτου Δήμου τὴν ἀπορρίψιν τῆς ἐφέσεως, ἀνακοπῆς καὶ κλήσεως τοῦ ἐκκαλοῦντος, ὡς καὶ τῶν προτάσεων καὶ ἰσχυρισμῶν αὐτοῦ, τὴν παραδοχὴν τῆς ἀγωγῆς του καὶ τῶν προτάσεων καὶ αἰτήσεών του

καὶ τὴν καταδίκην τοῦ ἀντιδίκου του εἰς τὰ ἐξόδα καὶ τέλη. Ἀκοῦσαν οὕτων ἀναπτύξαντων καὶ προφορικῶς τὰς προτάσεις των ταύτας· καὶ τοῦ Ἀντισταγγελέως· Ἰδὼν τὴν δικογραφίαν. Σκεφθὲν κατὰ τὸν νόμον.

Ἐπειδὴ διὰ τῆς ἀναιρετικῆς ἀποφάσεως τοῦ Δ' Τμήματος ἀνηρέθη ἡ τοῦ Ἐρετείου Ναυπλίου ὑπ' ἀριθ. 264 τοῦ 1883 ἀπόφασις μόνον ἐφ' ὅσον ἐπεκυρώθη δι' αὐτῆς ἡ τὴν ἀγωγὴν τοῦ Δήμου δεχθεῖσα πρωτόδικος ἀπόφασις καὶ ὡς πρὸς τὸ καταλειφθὲν διὰ τῆς διαθήκης τοῦ Σπ. Καρέλη ὑπὲρ τῶν πτωχῶν κληροδότημα· ἀντικειμένον ἄρα ἐξετάσεως εἶναι ἤδη μόνον τὸ ζήτημα, ἐὰν ὁ Δήμος Τροιζηνίων δικαιοῦται ν' ἀπαιτήσῃ τὸ εἰρημένον κληροδότημα, διότι ὡς πρὸς τὸ μέρος τοῦτο μόνον παρεπέμφθη ἡ μεταξὺ τῶν διαδίκων διαφορὰ εἰς νέαν συζήτησιν.

Ἐπειδὴ ἡ ὑπ' ἀριθ. 322 τοῦ 1894 ἀπόφασις τῆς Ὀλομελείας, ἥ ἡ γνώμη ἔχει ὑποχρεωτικὴν ἰσχὺν διὰ τὸ τμήμα τοῦτο, κατὰ τὸν περὶ ὀργανισμοῦ τοῦ Ἀρείου Πάγου νόμον, ἀπεφάνητο, ὅτι ὁ Δήμος ἐν τῇ περιφερείᾳ τοῦ ὁποίου εἶχε τὴν οἰκῆσιν οὐπὲρ τῶν πτωχῶν κατακτών κληροδότημα διαθέτης, καίπερ ὑπόχρεως κατὰ τὸν περὶ Δήμων νόμον εἰς περιθαλψὴν τῶν πτωχῶν, δὲν ἐδικαιοῦτο νὰ ἐπιδιώξῃ δι' ἀγωγῆς τὴν πραγματοποίησιν αὐτοῦ, διότι, κατὰ τὴν 131 Νεαρὰν τοῦ Ἰουστινιανοῦ, τὸ τοιοῦτον δικαίωμα ἀνήκει εἰς τὸν οἰκεῖον ἐπίσκοπον καὶ ἐν ἀμελείᾳ αὐτοῦ εἰς τὸν Μητροπολίτην, ὑφ' ὃν ὁ ἀμελήσας ἐπίσκοπος ὑπάγεται, καὶ μόνον ἐὰν τὰ πρόσωπα ταῦτα ἀμελήσωσι νὰ ἐπιδιώξωσι τὴν ἀπαίτησιν τοῦ κληροδοτήματος, δύναται νὰ ἔχῃ ἀγωγὴν ὁ Δήμος ἢ ἄλλος τις.

Ἐπειδὴ ἐπὶ τοῦ προκειμένου ὁ τὴν ἀγωγὴν περὶ ἀπαίτησεως τοῦ κληροδοτήματος ἐχείρας Δήμος οὐδαμῶς ἰσχυρίσθη, οὔτε δι' αὐτῆς, οὔτε διὰ τῶν πρωτοδικῶν προτάσεων, ὅτι ὁ οἰκεῖος ἐπίσκοπος ἢ ὁ Μητροπολίτης ἡμέλησαν νὰ ἐπιδιώξωσι τὴν περὶ τοῦ εἰρημένου κληροδοτήματος ἀπαίτησιν, ἄρα ἡ ὑπὸ τοῦ Δήμου ἐγεγρεῖσα ἀγωγὴ, ὡς μὴ στηριζομένη εἰς τὸν νόμον, κατὰ τὴν ἀπόφασιν τῆς Ὀλομελείας, εἶναι ἀπορριπτέα, κατὰ τὴν περὶ τοῦτου βᾶσιμον ἐνστασιν τοῦ ἐκκαλοῦντος Δ. Οἰκονόμου.

Ἐπειδὴ οὔτε ἡ ἀγωγὴ ἔχει ὡς βάσιν τὸ διὰ τῆς διαθήκης τοῦ Καρέλη χορηγηθὲν εἰς τὸν Δήμον δικαίωμα τοῦ νὰ ἐπιδιώξῃ τὴν πραγματοποίησιν τοῦ ἀφεθέντος ὑπὲρ τῶν πτωχῶν κληροδοτήματος, οὔτε ἀληθῶς, ὡς ἐκ τῆς προσαγομένης διαθήκης προκύπτει, ἐχορηγήθη εἰς τὸν Δήμον ὑπὸ τοῦ διαθέτου τοιοῦτον δικαίωμα. Ὅθεν ἀνυπόστατα εἶναι οὗτα ἐπὶ τῇ ὑποθέσει ταύτῃ ἰσχυρίζεται ὁ ἐφεσίβλητος.

Ἐπειδὴ ἄρα δεκτὴ ἐν μέρει καθίσταται ἡ ἔφεσις τοῦ ἐκκαλοῦντος,

ΑΠΟΦΑΣΙΣ ΑΡΕΙΟΥ ΠΑΓΟΥ

ἐφ' ὅσον ἀντικείμενον ἔχει τὴν μεταρρυθμίσιν τῆς ἐκκαλουμένης ἀποφάσεως, ὡς πρὸς τὸ ἀναφερόμενον εἰς τὸ ὑπὲρ τῶν πτωχῶν κληροδότημα κεφάλαιον τῆς ἐπιδικίου ἀγωγῆς τοῦ Δήμου.

Διὰ ταῦτα

Δέχεται ἐν μέρει τὴν ἀπὸ 26 Νοεμβρίου 1881 ἐφεστῆν τοῦ Δ. Οἰκονόμου. Μεταρρυθμίζει τὰς ὑπ' ἀριθ. 1276 τοῦ 1879, 1066 τοῦ 1880 καὶ 1145 τοῦ 1881 ἀποφάσεις τοῦ ἐν Ναυπλίῳ Πρωτοδικείου μόνον ἐφ' ὅσον ἐδέχθησαν αὐταί, ὅτι ὁ Δήμος Τροιζηνίων δικαιοῦται ν' ἀπατήσῃ τὸ ἀξέθεν διὰ τῆς διαθήκης τοῦ Σπυρ. Καρέλη ὑπὲρ τῶν πτωχῶν κληροδότημα καὶ Ἀπορρίπτει ὡς πρὸς τὸ μέρος τοῦτο τὴν ἀγωγὴν τοῦ ἐφεσιδελτοῦ Δήμου, ὃν καταδικάζει εἰς τὰ τῆς παρούσης δίκης καὶ τὸ 1)³ τῶν ἐνώπιον τοῦ Πρωτοδικείου ἐξέδων, μετριάζονα εἰς δραχ. ἐνεήκοντα (90) καὶ εἰς τὰ τέλη.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθῆναις τῇ εἰκοστῇ τετάρτῃ Σεπτεμβρίου 1898. Ἐδημοσιεύθη δ' αὐτὴ τῇ τρίτῃ Ὀκτωβρίου 1898.

Ὁ ἀντιπρόεδρος

Ὁ ὑπογραμματεὺς

Μ. Διγενῆς

Μ. Μπαρινόπουλος

Ἀριθ. 178

Τὸ Δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου

Τυπὸν Α.

Συγκείμενον ἐκ τῶν Δικαστῶν Κ. Σημαντήρα, Προέδρου, Α. Γριῶν, Β. Παπαδοπούλου, Π. Μενελάου, Α. Πετρίτη, Μ. Ἠλιάδου καὶ Ξέν. Εὐθυμίου, παρόντων τοῦ τε Ἀντεισαγγελέως Κ. Μανιάκη καὶ τοῦ Γραμματέως Π. Καστόρχη.

Συνεδριάσαν δημοσίᾳ ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ τοῦ καταστήματος αὐτοῦ τῇ δεκάτῃ τετάρτῃ Σεπτεμβρίου 1898, ἵνα δικάσῃ ἐπὶ τῆς αἰτήσεως τῆς Ἑλένης συζύγου Ἰω. Σπηλιωτάκη, κατοικοῦ Ἀθηνῶν, παρασταθείσης διὰ τοῦ πληρεξουσίου τῆς Τιμολ. Ἠλιοπούλου, δικηγόρου, κατὰ Χρυσῆδος θυγατρὸς Μανουσοπούλου, συζύγου Παναγ. Πόρου, κατοικοῦ Ναυπλίας, διαμενοῦσης εἰς Λάρισσαν, παρασταθείσης διὰ τοῦ πληρεξουσίου τῆς Σπ. Βλάχου, δικηγόρου, περὶ ἀναίρεσως τῆς ὑπ' ἀριθμὸν 2289 (1893) ἀποφάσεως τῶν ἐν Ἀθῆναις Ἐφετῶν. Ἀκούσαν τοῦ Εἰσηγητοῦ Δικαστοῦ Μιλτ. Ἠλιάδου, ἐκθέσαντος τὰδε :

Ἡ Χρυσῆ, Μανουσοπούλου, σύζυγος Παν. Πόρου διὰ τῆς ἀπὸ 12 Μαρτίου 1883 ἐνώπιον τοῦ Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν ἀγωγῆς κατὰ Φλω-

ρεντίας 'Αθ. Δουρούτη καὶ 'Ελένης 'Ιω. Σπηλιωτάκη ἐξέθηκεν, ὅτι ὁ ἀδελφός της Παν. Μανουσάπουλος εἶχε κατὰ τῶν ἐναγομένων ἀπαιτήσεις κληροδόχου, παραγομένης ἐκ τῆς διαθήκης τῆς μητρὸς τῶν, αἱ δ' ἐναγόμεναι γινώσκουσαι, ὅτι ὁ εἰρημένος ἀδελφός της ὑπηρετήσῃ προσωπικῶς παρὰ τῷ πατρικῷ τῶν οἴκῳ συνεβιάσθησαν μετ' αὐτοῦ διὰ συμβολαίου καὶ συνεφώνησαν ἵνα οὗτος μὲν παραιτηθῇ πάσης κληροδοσίας καὶ λοιπῶν ἐκδουλεύσεων τοῦ πρὸς τὴν πατρικὴν τῶν οἰκογένειαν, αὗται δὲ πληρώσωσιν αὐτῷ ἐκ τῶν πρώτων εἰσπράξεων τῆς πατρικῆς ἢ μητρικῆς τῶν κληρονομίας ἀνὰ δραχ. 5000 ἑκάστη, ἀλλ' ἐνῷ ἔκτοτε εἰσέπραξαν πλεον τοῦ ἐνός ἑκατομμυρίου δραχμῶν, δὲν ἐπλήρωσαν ὁμῶς τὸ εἰρημένον χρέος τῶν· ὅτι ὁ δικαιοῦχος ἀδελφός της ἀπεβίωσεν ἄνευ κατιόντων καὶ ἀνιόντων ἀδιάθετος, οἱ δὲ μετ' αὐτῆς συγκληρονόμοι τοῦ ἀδελφὸς καὶ ἀδελφῆ του παρητήθησαν τῆς κληρονομίας αὐτοῦ καὶ ἐπομένως αὕτη εἶναι μόνη ταὶ ἀποκλειστικὴ κληρονομία αὐτοῦ· ὅτι αἱ ἐναγόμεναι ἀδιαφοροῦσι νὰ ἐκπληρώσωσι τὴν εἰρημένην ὑποχρέωσιν τῶν· καὶ ᾗτήσατο νὰ ὑποχρεωθῶσιν αἱ ἐναγόμεναι νὰ τῇ πληρώσωσιν ἀνὰ δραχ. 5000 ἑκάστη ἐντόκως.

Μεθ' ὃ ἡ ἐναγομένη 'Ελένη Σπηλιωτάκη διὰ τῆς ἀπὸ 27 Μαρτίου 1883 ἐνώπιον τοῦ αὐτοῦ Πρωτοδικείου ἀνταγωγῆς της κατὰ τῆς ἐναγούσης ἐξέθηκεν, ὅτι ἡ ἐνάγουσα δὲν εἶναι μόνη κληρονόμος τοῦ ἀποβιώσαντος ἀδελφοῦ της Π. Μανουσάπουλου οὔτε εἶναι ἀληθές, ὅτι οἱ λοιποὶ κληρονόμοι αὐτοῦ παρητήθησαν καὶ ὅτι ὁ ἀποβιώσας ἀδελφός της ἔλαβε δυνάμει γραμματίου εἰς διαταγὴν παρὰ τοῦ συζύγου της ἀντεναγούσης Δρ. 3.300 πληρωτέας αὐτῷ ἐντόκως 10 ο)ο μετὰ ἐν ἔτος, ἡ ἀπαίτησις δὲ αὕτη μετεβιάσθη αὐτῇ παρὰ τοῦ συζύγου της διὰ τακτικῆς ὀπισθογραφῆσεως, ἐπομένως ὡς κυρία τῆς ἀπαιτήσεως ταύτης ἀνερχομένης μετὰ τῶν τόκων της εἰς Δρ. 4920, δικαιούται νὰ ζητήσῃ τὸν συμψηφισμόν αὐτῆς εἰς ὅσα ὑποχρεῶται νὰ πληρῶσιν πρὸς τὴν ἐνάγουσαν, ὥστε συμψηφίζομένου τοῦ ποσοῦ τούτου εἰς τὰς Δραχ. 5000 τῆς μερίδος της, ὑπολείπονται δραχ. 80 μόνον· ἐπομένως Δρ. 40 ὀφείλει τοῖς κληρονόμοις τοῦ Π. Μανουσάπουλου, καὶ ᾗτήσατο νὰ περιορισθῇ ἡ ἀγωγή της ἐναγούσης εἰς μόνον τὸ 1)8, νὰ διαταχθῇ ὁ συμψηφισμὸς τῆς ἀπαιτήσεως της ταύτης καὶ νὰ ὑποχρεωθῇ νὰ πληρῶσιν τῇ ἐναγούσῃ μόνον τὸ ἀναλογεῖν εἰς τὴν μερίδα της ποσὸν ἐκ Δρ. 40. Διὰ δὲ τῆς ἀπὸ 30 Μαρτίου 1883 ἐνώπιον τοῦ αὐτοῦ Πρωτοδικείου ἐτέρας ἀνταγωγῆς ἡ αὐτὴ ἐναγομένη κατὰ τῆς ἐναγούσης ἐξέθηκεν, ὅτι ἡ ἀπαίτησις της ἀνέρχεται μετὰ τῶν τόκων εἰς Δρ. 8020, διότι κατὰ παραδρομὴν καὶ ἀριθμητικὸν λάθος ὑπελόγησε τόκον 4 ἐτῶν ἐνῷ ὀφείλεται τόκος 14 ἐτῶν, ὥστε συμψηφίζομένων τούτων πρὸς τὰς Δρ. 5000 τῆς μερίδος της, μένει ὀφειλέτις ἡ ἐνάγουσα Δρ. 3020

ἐντόκως, καὶ ἤτιστα νὰ περιορισθῇ ἡ ἀγωγή τῆς ἐναγομένης εἰς μόνον τὸ 1)8, νὰ διαταχθῇ ὁ συμψηφισμὸς τῆς ἀπαίτησεως τῆς εἰς δσα ἤθελε δικαιωθῇ νὰ λάβῃ, καὶ νὰ υποχρεωθῇ ἡ ἐνάγουσα νὰ τῇ πληρώσῃ Δρ. 3020 ἐντόκως.

Συζητήσεως γενομένης τὸ Πρωτοδικεῖον ἐξέδοτο τὰς ἐξῆς ἀποφάσεις· 1) τὴν ὑπ' ἀριθ. 4171 (1883) δι' ἧς ἐρρήμην μὲν τῆς Φλωρεντίας Δουρούτη εἰσέχθη κατ' αὐτῆς τὴν ἀγωγήν, κατ' ἀντιμαχίαν δὲ τῆς Ἑλένης Σπηλιωτάκη ὑπεχρέωσεν αὐτὴν ν' ἀποδείξῃ καὶ διὰ μαρτύρων τὴν βάσιν τῶν ἀνταγωγῶν τῆς, 2) τὴν ὑπ' ἀριθ. 2761 (1884) δι' ἧς εἰσέχθη τὴν ἀγωγήν καὶ κατὰ τῆς Ἑλένης Ἰ. Σπηλιωτάκη καὶ παρέπεμψε τὰς ἀνταγωγὰς αὐτῆς εἰς ἰδιαίτερον συζήτησιν. Ἐκκληθείας τῆς ἀποφάσεως ταύτης ὑπὸ τῆς ἐναγομένης Ἑλένης Ἰ. Σπηλιωτάκη, τὸ Ἐφετεῖον Ἀθηνῶν διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 889 (1886) ἀποφάσεως ἀπέριψε τὴν Ἐφεσιν.

Συζητήσεως δὲ γενομένης ἐπὶ τῶν ἀνταγωγῶν τῆς Ἑλένης Ἰ. Σπηλιωτάκη, τὸ Πρωτοδικεῖον ἐξέδοτο τὰς ἐξῆς ἀποφάσεις· 1) τὴν ὑπ' ἀριθ. 6783 (1886), δι' ἧς ἀπέσχε νὰ δικάσῃ μέχρι οὗ τὸ εἰς διαταγὴν γραμματίον περιαφθῇ τὸν ἀνάλογον σφραγιστὸν χάρτην, πληρωθέντος καὶ τοῦ νομίμου προστίμου, 2) τὴν ὑπ' ἀριθ. 3724 (1887) δι' ἧς ὑπεχρέωσε τοὺς διαδίκους ν' ἀποδείξωσιν, ἡ μὲν Ἑλένη Ἰ. Σπηλιωτάκη διὰ μαρτύρων, ὅτι τὸ ἀντίτιμον τοῦ ἐπιδίκου γραμματίου ὤφειλετο αὐτῇ εἰς πράξεων τοῦ συζύγου τῆς, ὡς διαχειριστοῦ τῆς πατρομητρικῆς κληρονομικῆς περιουσίας τῆς, ἡ δὲ Χρυσῆς Μανουσοπούλου πλὴν μαρτύρων, ὅτι ὁ ἀποβιώσας καὶ παρ' αὐτῆς κληρονομηθεὶς Π. Μανουσοπούλος δὲν ἔλαβε τὸ ἐν τῷ γραμματίῳ χρηματικὸν ποσόν, ἀλλ' ἐξεδόθη τούτο πρὸς ἀσφάλειαν τοῦ Σπηλιωτάκη, ἐγγυηθέντος ὑπὲρ τοῦ Μανουσοπούλου εἰς τὴν Ἐθνικὴν Τράπεζαν, 3) τὴν ὑπ' ἀριθ. 8129 (1887) δι' ἧς ἐπέβαλεν ὅρκους εἰς τὴν Ἑλένην Ἰ. Σπηλιωτάκη ἐπὶ τῶν θεμάτων τῆς προεκδοθείσης ὑπ' ἀριθ. 3724 ἀποφάσεως τοῦ, 4) τὴν ὑπ' ἀριθ. 11,216 (1888) δι' ἧς ὑπεχρέωσε τὴν Χρυσίδα Μανουσοπούλου ν' ἀποδείξῃ καὶ διὰ μαρτύρων, ὅτι ἡ Ἑλένη Ἰ. Σπηλιωτάκη μετὰ τῆς ἀδελφῆς τῆς Φλωρεντίας Δουρούτη ἐνήργησαν εἰσπράξεις ἐκ τῆς κληρονομίας τοῦ πατρὸς ἢ τῆς μητρὸς αὐτῶν καὶ μέχρι τίνος ποσοῦ, 5) τὴν ὑπ' ἀριθ. 5779 (1890), δι' ἧς ἐπέβαλεν ὅρκον εἰς τὴν Ἑλένην Ἰ. Σπηλιωτάκη περὶ τοῦ ὅτι δὲν εἶναι ἀληθές, ὅτι αὐτὴ μετὰ τῆς ἀδελφῆς τῆς Φλωρεντίας Δουρούτη ἐνήργησαν εἰσπράξεις ἐκ τῆς κληρονομίας τοῦ πατρὸς καὶ τῆς μητρὸς αὐτῶν καὶ 6) τὴν ὑπ' ἀριθ. 1249 (1892) δι' ἧς δεχθὲν τὴν ἀνταγωγικὴν ἀπαίτησιν τῆς ἐναγομένης Ἑλένης Σπηλιωτάκη, διέταξε τὸν συμψηφισμὸν αὐτῆς πρὸς τὴν κυρίαν ἀπαίτησιν καὶ ὑπεχρέωσεν αὐτὴν νὰ πλη-

ρώση τῇ ἐναγωγῇ ὡς κατὰλοιπὸν τῆς κυρίας ἀπαιτήσεως Δρ. 1310 ἐντόκις ἀπὸ 12 Μαΐου 1883 τὴν τελευταίαν ταύτην ἀπόφασιν ἐξεκάλεσαν ἀμφοτέρω: οἱ διαδίκοι ἐνώπιον τοῦ Ἐφετείου Ἀθηνῶν, τοῦτο δὲ μετὰ προηγουμένην συζήτησιν ἐξέδοτο τὴν ὑπ' ἀριθ. 2289 (1893) ἀπόφασιν, δι' ἣς ἀπέρριψε μὲν τὴν ἔφεσιν τῆς Ἑλένης Σπηλιωτάκη, δεχθὲν δὲ τὴν τῆς Χρυσίδος Μανουσπούλου καὶ μεταρρυθμίσαν τὴν ἐκκληθεῖσαν ἀπόφασιν ἐπέβαλεν ὄρκον εἰς τὴν Ἑλένην Σπηλιωτάκη περὶ τοῦ ὅτι δὲν εἶναι ἄληθης, ὅτι ἐξωφλήθη ἢ ἀπαίτησις ἢ στηριζομένη εἰς τὸ ἀπὸ 10 Μαΐου 1869 γραμματίον εἰς διατάγην. Μετὰ τὴν δόδιν τοῦ ὄρκου τούτου ἀπέρριψε τὴν ἔφεσιν τῆς Χρυσίδος Μανουσπούλου.

Τῆς ἀποφάσεως ταύτης τοῦ Ἐφετείου τὴν ἀναίρεσιν αἰτεῖται ἡ Ἑλένη Ἰ. Σπηλιωτάκη, διὰ τε τῆς ἀπὸ 25 Νοεμβρίου 1893 αἰτήσεως τῆς καὶ διὰ τοῦ ἀπὸ 7 Ἀπριλίου 1898 προσθέτου δικαγράφου τῆς, διὰ διαφόρους ἐν αὐταῖς λόγους καὶ ἰδίᾳ διὰ τὸν ἑξῆς. Διότι ἡ μὲν σκέψις, ἐφ' ἣς στηριχθεῖσα ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις ἀπέρριψε τὴν κατὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 1249 τοῦ 1892 ἀποφάσεως τῶν ἐνταῦθα Πρωτοδικῶν ἔφεσιν τῆς ἀναίρεσειούσης ἔχει ἐπὶ λέξεσιν «ὅτι ἐκ τοῦ συμβολαίου τῆς 10 Μαΐου 1871 προκύπτει, ὅτι ἡ δι' αὐτοῦ καταρτισθεῖσα δικαιοπραξία ἐξηγρήθη ἐκ τῆς αἰρέσεως ἢ προθεσμίας τῶν πρώτων εἰσπραξέων τῆς ἀναίρεσειούσης ἐκ τῆς πατρομητρικῆς κληρονομίας, ἦτοι ἐκ τοῦ ἀνωτέρω γεγονότος ἐξηγήθη τὸ ἀπαιτητικὸν τοῦ δια τῆς ἐπιδίκου ἀγωγῆς ἐπιδιωκομένου δικαίου, ἀφοῦ δὲ ἐκ τῆς προσαγομένης ἀγωγῆς προκύπτει ὅτι ἔκτοτε ἐγένετο ἡ ἐκτεθεῖσα εἰσπραξις περὶ τῆς ἐναγομένης, ἦτοι ἀμέσως μετὰ τὴν κατάρτισιν τοῦ συμβολαίου, ἦτοι κατὰ τὸν Μάιον τοῦ 1861, ἢ κατὰ τὸν ἐκτεθέντα χρόνον εἰσπραξίς ἀνήκει εἰς τὰ στοιχεῖα τῆς ἀγωγῆς καὶ αὐτῆς ὀριστικῶς καὶ τελεσιδικίως γενομένης δεκτῆς, ἡ τελεσιδικία ἐπεκτείνεται καὶ εἰς τὸ γεγονός τοῦ χρόνου τῆς εἰσπράξεως» ὅθεν ὁρθῶς τὸ δικάσαν Πρωτοδικεῖον ἀπεφάνετο, ὅτι ἀπὸ τῆς ἀνωτέρω ἐποχῆς ἐπαυσάν οἱ τόκοι τῆς ἀνταπαιτήσεως τῆς ἐναγομένης, τῆς στηριζομένης εἰς τὸ ἐπιδίκον γραμματίον καὶ ἀνεκάλεσε τὰς προεκδοθείσας ἀποφάσεις τοῦ δι' ὧν διέταξεν ἀποδείξεις καὶ ὄρκον ἐπέβαλεν ἐναντίον τοῦ δεδίκασμένου. Ἀρκούσης δὲ πρὸς στήριξιν τοῦ διατακτικοῦ τῆς ἀποφάσεως τῆς ἐκτεθείσης αἰτιολογίας, ματαλα ἀποβαίνει ἡ ἔρευνα περὶ τῆς ὁρθότητος τῆς ἐτέρας αἰτιολογίας τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως, στηριχθείσης καὶ εἰς ὁμολογίαν τῆς ἐναγομένης περὶ τοῦ χρόνου τῆς εἰσπράξεως. Ἐπὶ μόνῃ δὲ τῆς βάσεως ταύτης στηριχθεῖσα ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις ἀπέρριψε τὴν ἔφεσιν τῆς ἀναίρεσειούσης, θεωρήσασα ταύτην ἐπαρκή, ματαλαν δὲ τὴν ἔρευναν τῆς ἐτέ-

ρας αίτιολογίας τῆς πρωτοδίκου ἀποφάσεως περί ὧθεν ὁμολογίας τῆς ἀναιρεσειούσης. Τῆς βάσεως ἐπομένως ταύτης καταπιπτούσης ὡς παρανόμου καὶ αὐθαιρέτου, ἡ ἀπόφασις εἶναι ἀναιρετέα. Διό καὶ ματαία ἀποβαίνει ἡ ἐκ μέρους τῆς ἀναιρεσειούσης ἔρευνα περί τῆς ὀρθότητος τῆς ὧθεν ταύτης ὁμολογίας τῆς, ἣν ἡρνήθη καὶ ἀρνεῖται ἐκ τῆς αὐτῆς ὁ αίτιολογίας προκύπτει ὡσαύτως, ὅτι ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις παραδεχθεῖσα ὡς δεδικασμένον τὸ περί τοῦ χρόνου τῆς εἰσπράξεως ζήτημα διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 2761 (1884) ἀποφάσεως, δὲν ἐστηρίχθη οὐδ' ἐπὶ τοῦ διατακτικοῦ αὐτῆς, οὐδὲ καὶ ἐπὶ τοῦ αίτιολογικοῦ, ἀλλ' ἐκρίνεν, ὅτι τὸ δεδικασμένον συνάγεται σιωπηρῶς ἐκ τῆς ἀποδοχῆς τῆς ἀγωγῆς, ἀλλ' οὕτω κρίναν, προδήλως παρεβίασε τὰς περί δεδικασμένου ἀρχάς, καθ' ἃς τοῦτο ἀποτελεῖ τὸ διατακτικὸν τῆς ἀποφάσεως καὶ τὸ αίτιολογικὸν δὲ μόνον καθ' ὅσον τὸ διατακτικὸν στηρίζεται καὶ διασαφηνίζεται ὑπ' αὐτοῦ. Εἰς τὸ συμπέρασμα δὲ τοῦτο ἐφθασεν ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις παραδεχθεῖσα, ὅτι ἡ κατὰ τὸν ἐκτεθέντα χρόνον (Μάϊον τοῦ 1871) εἰσπραξις δὲν ἦτο ἀναγκαία προϋπόθεσις τοῦ ἀξιουμένου δικαιώματος, ἀλλὰ μόνον ἡ εἰσπραξις (πρὸ τῆς ἀγωγῆς ἀδιαφόρως ἐν τίνι χρόνῳ) ἐπομένως παρεβίασε τὰς σχετικὰς τῆς Πολ. Δικονομίας διατάξεις (ἄρθρ. 533 § 3) καθ' ἃς στοιχεῖα τῆς ἀγωγῆς ἀποτελοῦσι μόνον τὰ γεγονότα ἐκεῖνα, ἅτινα ἀποτελοῦσιν ἀναγκαίαν προϋπόθεσιν τοῦ ἀξιουμένου δικαιώματος.

Ἀκούσαν τοῦ μὲν πληρεξουσίου τῆς ἀναιρεσειούσης, ἀναπτύξαντος καὶ προφορικῶς τοὺς λόγους ἀναιρέσεως καὶ αίτησαμένου τὴν ἀναίρεσιν τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως, τοῦ δὲ πληρεξουσίου τῆς ἀναιρεσιδλήτου, ἀντικρούσαντος αὐτοὺς καὶ αίτησαμένου τὴν ἀπόρριψιν τῆς αίτήσεως.

καὶ τοῦ Ἀντισταγγελέως· σχεφθέν κατὰ τὸν Νόμον.

Ἐπειδὴ τὸ στοιχεῖον τῆς ἀγωγῆς, τῆς ἐρειδομένης εἰς προσωπικὴν ἀπαίτησιν ὑπὸ ἀναβλητικὴν αἵρεσιν, εἶναι μὲν καὶ ἡ ἐξόδος τῆς αἵρέσεως πρὸ τῆς ἐπιδόσεως τῆς ἀγωγῆς, ἀλλ' οὐχὶ καὶ ὀρισμένως ὁ χρόνος καθ' ὃν ἐπῆλθεν ἡ ἐξόδος ταύτης, διότι ὁ ἀκριβὴς ταύτου προσδιορισμὸς οὐδεμίαν ἀσκέει ἐπιρροὴν ὡς πρὸς τὸ ἀπαιτητὸν τοῦ διὰ τῆς ἀγωγῆς ἐπιδιωκόμενου δικαίου, οὐ ἔνεκεν ἐξετάζεται, ἀν ἡρηται ἡ ἐξῆλθεν ἡ αἵρεσις (νομ. 9 πρ. Πανδ. 12.1, νομ. 7 § 14 Πανδ. 42.4, νομ. 2, νομ. 10 § 1 Πανδ. 31. 1) κατ' ἀκολουθίαν τὸ δικάσαν Ἐφετεῖον τούναντιόν δεχθέν, ἦτοι ὅτι ἀνήκει εἰς τὴν βάνιν τῆς ἀγωγῆς καὶ ὁ ἐν αὐτῇ ἀναφερόμενος ὀρισμένος χρόνος τῆς ἐξόδου τῆς αἵρέσεως καὶ ἐπομένως, ὅτι γενομένης τελεσιδικίως δεκτῆς τῆς ἀγωγῆς, ὑπάρχει τελεσιδικία καὶ ὡς πρὸς τὸν χρόνον ὀρισμένως τῆς ἐξόδου τῆς αἵρέσεως, παρεβίασε τὰς παρατεθείσας διατάξεις τοῦ Ἀστικοῦ Νόμου, ὡς καὶ τὰς οὐσιώδεις

διατάξεις τῶν ἄρθρων 533 § 3 καὶ 274 Πολ. Δικονομίας, καὶ ἀναιρετέαν οὕτω κατέστησε τὴν ἀπόφασίν του, κατὰ τὸ ἄρθρον 807 § 7 Πολ. Δικονομίας.

Διὰ ταῦτα

Ἰδὼν καὶ τ' ἄρθρα 833, 838, 839, 210 Πολιτικῆς Δικονομίας. Ἀναιρεῖ τὴν ὑπ' ἀριθ. 2289 τοῦ 1893 ἀπόφασιν τοῦ Ἐφετείου Ἀθηνῶν. Παραπέμπει τὴν δίκην πρὸς νέαν συζήτησιν εἰς τὸ Ἐφετεῖον Πατρῶν.

Διατάσσει νὰ γραφῇ ἡ παρούσα ἀπόφασις εἰς τὸ περιθώριον τοῦ πρωτοτύπου τῆς ἀναιρεμένης καὶ δημρσιευθῇ διὰ τοῦ τύπου δαπάνη τῆς ἀναιρεσιδλήτου, ἣν καταδικάζει εἰς τὰ δικαστικά ἐξόδα τῆς ἀναιρεσιούσης, ἐνώπιον τοῦ Ἀρείου Πάγου καὶ τοῦ Ἐφετείου, ὀριζόμενα εἰς Δραχμὰς ὀγδοήκοντα (ἀριθ. 80) καὶ τὰ τέλη τῆς σημάσεως. Διατάσσει τὴν ἐπιστροφὴν τοῦ κατατεθέντος παραβόλου εἰς τὴν ἀναιρεσείουσαν.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθῆναις τῇ δεκάτῃ ἐννάτῃ Σεπτεμβρίου 1898. Ἐδημοσιεύθη δ' αὐτὴ τῇ πέμπτῃ Ὀκτωβρίου 1898.

Ὁ Πρόεδρος
Κωνστ. Σημαντήρας
Ὁ Γραμματεὺς
Γ. Καστόρχης

Ἀριθ. 179

Τὸ Δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου

Τυπμα Α'

Ἐν Ὁλομελείᾳ

Συγκείμενον ἐκ τῶν Δικαστῶν Κ. Σημαντήρα, Προέδρου, Ἰω. Δουβουνιώτου, Α. Γκιών, Στ. Ἀνδρόπουλου, Β. Παπαδοπούλου, Π. Μενελάου, Β. Ροντήρη, Ἰω. Τσατσου, Α. Πετρίτση, Μιλ. Ἡλιάδου, καὶ Ξεν. Εὐθυμίου, (κωλυομένων τοῦ ἀντιπροέδρου καὶ τῶν λοιπῶν Δικαστῶν), παρόντων τοῦ τε Ἀντεισαγγελέως Κωνστ. Μανιάκη (κωλυομένου τοῦ Εἰσαγγελέως) καὶ τοῦ Γραμματέως Γ. Καστόρχη.

Συνεδριάσαν δημοσίᾳ, ἐν τῷ ἀκρατηρίῳ τοῦ καταστήματος αὐτοῦ, τὴν δεκάτῃ Σεπτεμβρίου 1898, ἵνα δικάσῃ ἐπὶ τῆς αἰτήσεως τοῦ Εὐαγγέλου Κοφινιάτου, κατοικοῦ Ἀθηνῶν, παρασταθέντος διὰ τοῦ πληρεξουσίου τοῦ Δ. Χαριτάκη, δικηγόρου, κατὰ τῆς Μαρίας Π. Μύγια, θυγατρὸς καὶ μόνης κληρονόμου τοῦ ἀποθιώσαντος Ν. Κανέλλη, κατοικοῦ Χαλκίδος καὶ ἡδὴ Ἀθηνῶν, παρούσης αὐτοπροσώπως καὶ

διορισίας ἐπ' ἀκροατηρίου πληρεξουσίου τῆς τὸν Φωκ. Φωτιάδην, δικηγόρου περὶ ἀναίρεσως τῆς ὑπ' ἀριθ. 128 τοῦ 1898 ἀποφάσεως τῶν ἐν Ναυπλίῳ Ἐφετών.

Ἀκούσαν τοῦ Εἰσηγητοῦ Δικαστοῦ Στ. Ἀνδρόπουλου ἐκθέσαντος τὰς

Ἡ Μαρία Μύγα διὰ τῆς ἀπὸ ᾠδοκίας Μαΐου 1895 ἐνώπιον τοῦ Ἐφετείου Ἀθηνῶν ἀγωγῆς, κατὰ τοῦ Εὐαγγέλου Κορινιώτου, ἐξέθηκεν, ὅτι συνεπεία ἐφάσεως τοῦ ἐναγομένου κατὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 9488 (1887) ἀποφάσεως τοῦ Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν, δι' ἧς ἐπεδικάζετο ἡ ἀπὸ 10 Μαρτίου 1886 ἀγωγή τῆς κατὰ τοῦ ἐναγομένου, τὸ Ἐφετεῖον Ἀθηνῶν διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 331 τῆς 6 Μαρτίου 1892 ἀποφάσεώς του, μετερρῦθμισε τὴν εἰσημμένην ἀπόφασιν καὶ ὑπεχρέωσεν αὐτὴν εἰς προσαγωγὴν ἐγγράφου ἀποδείξεως, ταῖς αἰτίας πρὸς τοῦτο προθεσμίας ἡμερῶν εἴκοσιν, ὅτι ἀπὸ τῆς τελευταίας ταύτης ἀποφάσεως μέχρι τῆς ἀγωγῆς ταύτης συνεπληρώθη τριετία, χωρὶς ποσῶς ἐν τῷ μεταξύ νὰ ἐνεργηθῇ νόμιμός τις πράξις τὴν ἐξακολουθήσῃ τῆς δίκης συνεπαγομένη, ἐπομένως αὕτη ἀνετράπη καὶ ἡτήσατο νὰ κηρυχθῇ ἀνατετραμμένη καὶ στερηθῇ τὸ κύρος αὐτῆς α) ἡ εἰρημένη ὑπ' ἀριθ. 331 ἀπόφασις τοῦ Ἐφετείου Ἀθηνῶν καὶ β) ἡ ἀπὸ 29 Νοεμβρίου 1887 ἐφασις τοῦ ἐναγομένου κατὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 9488 (1887) ἀποφάσεως τοῦ Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν ὡς καὶ ἅπαντα ἢ κατ' ἐφεσιν δίκη.

Συζητήσεως γενομένης, τὸ Ἐφετεῖον ἐξέδοτο τὴν ὑπ' ἀριθ. 1744 τοῦ 1895 ἀπόφασίν του, δι' ἧς διέχθεν τὴν προκειμένην ἀγωγὴν, ἐκήρυξεν ἀνατετραμμένην τὴν ὑπ' ἀριθ. 331 (1892) προδικαστικὴν ἀπόφασιν του ὡς καὶ τὴν ἐφεσιν τοῦ ἐναγομένου κατὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 9488 (1887) ἀποφάσεως τοῦ Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν, καθισταμένης οὕτω τελεσιδικίου τῆς ἀποφάσεως ταύτης.

Ἀλλὰ τὴν ἀπόφασιν αὐτὴν τοῦ Ἐφετείου Ἀθηνῶν, ὁ Ἀρειὸς Πάγος (τμ. α') διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 90 τοῦ 1896 ἀποφάσεώς του ἀνῆρσε, παραπέμψας τὴν δίκην πρὸς νέαν συζήτησιν ἐνώπιον τοῦ Ἐφετείου Ναυπλίου. Τοῦτο δὲ μετὰ προηγουμένην συζήτησιν ἐξέδοτο τὴν ὑπ' ἀριθ. 128 τοῦ 1898 ἀπόφασίν του, δι' ἧς ἐδέχθη τὴν ἀγωγὴν ὡς βάσιμον.

Τῆς ἀποφάσεως ταύτης ὑπ' ἀριθ. 128 τὴν ἀναίρεσιν αἰτεῖται ὁ ἐναγόμενος, διὰ τῆς ἀπὸ 4 Μαΐου 1898 αἰτήσεώς του διὰ τοὺς ἐν αὐτῇ λόγους καὶ ἰδίᾳ διὰ τὸν ἐξῆς, δι' ὃν ἀντρεθῇ καὶ ἡ ὑπ' ἀριθ. 1744 (1895) ἀπόφασις τοῦ Ἐφετείου Ἀθηνῶν.

Διότι ἐφαπλόμενος καὶ κατὰ κακὴν ἐφαρμογὴν καὶ ἐρμηνείαν τοῦ Νόμου 8 Cod (7.71) ἐξ οὗ καὶ ὁ κανὼν: «Agere non valenti non curit prescriptio» ἀπέριψε τὴν ἐνστάσιν του, ὅτι ὁ χρόνος πρὸς

ἐναρξιν τῆς πρὸς ἀνατροπὴν προθεσμίας δὲν ἤρξατο ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς ὑπ' ἀριθ. 831 (1892) ἀποφάσεως τοῦ Ἐφετείου Ἀθηνῶν, ἀλλ' ἀπὸ τῆς παρελεύσεως τῆς πρὸς ἀπόδειξιν τοῦ θέματος τῆς ἰδίας ἀποφάσεως ταχθείσης προθεσμίας, καθόσον πρὸ ταύτης δὲν ἠδύνατο νὰ ἐνεργήσῃ οὐδεμίαν πράξιν πρὸς ἐξακολούθησιν τῆς τοῦ Ἐφετείου ὀρίσαντος δικάσιμον τὴν πρώτην μετὰ τὴν ἐκπνευσιν τῆς προθεσμίας ταύτης. Τὸ δ' Ἐφετεῖον Ναυπλίας τὸ ἐναντίον δεχθὲν, ὅτι ἡ πρὸς ἀνατροπὴν προθεσμία ἤρξατο ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς ὑπ' ἀριθ. 831 τοῦ 1892 ἀποφάσεως τοῦ Ἐφετείου Ἀθηνῶν καὶ συνεπῶς συνεπληρώθη ἡ πρὸς ἀνατροπὴν τῆς δίκης προθεσμία κατὰ τὴν ἐπίδοσιν τῆς περὶ ἀνατροπῆς ἀγωγῆς ἐπὶ τῷ λόγῳ, ὅτι ἠδύνατο (ὁ ἐναγόμενος) νὰ κοινοποιήσῃ τὴν ἀπόφασιν τῶν Ἐφετῶν ἀπλῶς διὰ νὰ διακόψῃ τὸν χρόνον τῆς ἀνατροπῆς, ἐνῷ κατὰ τὸ ἄρθρον 481 τῆς Πολ. Δικονομίας μόνον πράξιν ἐγκυρον καὶ νόμιμον πρὸς ἐξακολούθησιν τῆς δίκης ἔπρεπε νὰ ἐνεργήσῃ καὶ οὕτω νὰ διακόψῃ τὸν πρὸς ἀνατροπὴν χρόνον, ἐνῷ ἡ ἀπλή ἐπίδοσις τῆς ἀποφάσεως, κοινοποιηθείσης αὐτῇ ὑπὸ τῆς ἐναγωγούσης (νῦν ἀναιρεσιβλήτου) δὲν ἦτο νόμιμος καὶ ἐγκυρος πρὸς διακοπὴν, διότι ἡ ἀναιρεσιβλήτος τὸν ἐκλήτευσε διὰ τῆς πρὸς αὐτὸν κοινοποιήσεως τῆς ἰδίας ἀποφάσεως πρὸς συζήτησιν μετὰ τὴν λήξιν τῆς δι' αὐτῆς ταχθείσης προθεσμίας, παρεβίβασε τὴν ἀρχὴν, ὅτι κατὰ τῶν μὴ δυναμένων ἐνεργῆσαι οὐδεμίαν τρέχει παραγραφὴν καὶ τὴν διάταξιν τοῦ ἁρθροῦ 481 Πολ. Δικον. καθ' ἣν ἡ ἐπιχειρήσις μὴ νομίμου καὶ ἐγκύρου πράξεως πρὸς ἐξακολούθησιν τῆς δίκης δὲν διακόπτει τὸν χρόνον τῆς ἀνατροπῆς, καὶ ἀναιρετέαν κατέστησε τὴν ἀπόφασιν τοῦ

Ἀκοῦσαν τοῦ πληρεξουσίου τοῦ ἀναιρεσειόντος, ἀναπτύξαντος καὶ προφορικῶς τοὺς λόγους τῆς ἀναιρέσεως καὶ αἰτησαμένου τὴν ἀναίρεσιν τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως, τοῦ πληρεξουσίου τῆς ἀναιρεσιβλήτου αἰτησαμένου τὴν ἀπόρριψιν τῆς αἰτήσεως καὶ

τοῦ Ἀντισταγγελέως. Σχεφθέν κατὰ τὸν Νόμον.

Ἐπειδὴ κατὰ τὰ ἄρθρα 479 καὶ 489 Πολ. Δικονομίας ἡ ἀνατροπὴ ἄρχεται ἀπὸ τῆς τελευταίας διαδικαστικῆς πράξεως τοῦ διαδίκου, καὶ λήγει ἅμα ἀπ' αὐτῆς συμπληρωθῶσι τρία ἔτη, καθ' ἃ οἱ διάδικοι δὲν ἐπεχειρήσαν πράξιν ἐγκυρον καὶ νόμιμον, τὸν σκοπὸν τῆς ἐξακολούθησεως τῆς δίκης ἐμφαίνουσιν· ἐκ τῶν διατάξεων τούτων συναγεται, ὅτι ἡ προθεσμία τῆς ἀνατροπῆς ἄρχεται ἀφ' ὅτου οἱ διάδικοι ἠδύναντο νὰ ἐνεργήσωσι τοιαύτας ἐξακολουθητικὰς τῆς δίκης πράξεις, καὶ ἡ ἐλήσαν, ἐπομένως δὲν ἄρχεται, ὅποτεν ἦτο νομικῶς αὐτόναιον εἰς τοὺς διαδίκους νὰ ἐνεργήσωσι τοιαύτας πράξεις· διότι ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει οὔτε ἀπραξία οὔτε ἀμέλεια δύναται ν' ἀποδοθῇ

αὐτοῖς. Ὅθεν ἐπὶ τοῦ προκειμένου, ἐπιδοθείσης, ὡς δέχεται τὸ Ἐφετεῖον τῆς ὑπ' ἀριθ. 331 τοῦ 1892 ἀποφάσεως τοῦ Ἐφετείου, δι' ἧς διετάχθησαν ἔγγραφοι ἀποδείξεις εἰς βάρος τῆς ἀναίρεσιβλήτου μετὰ παρέλευσιν εἴκοσιν ἡμερῶν ἀπὸ τῆς κοινοποιήσεως αὐτῆς, ὁ ἕτερος τῶν διαδίκων καλυόμενος ὑπὸ τῆς ἀπὸ τοῦ δικαστηρίου ὀριθείσης προθεσμίας πρὸς ἐμφάνισιν, οὐδεμίαν ἡδύνατο κατὰ τὸ χρονικὸν τοῦτο διάστημα, νὰ ἐνεργήσῃ νόμιμον καὶ ἔγκυρον πρᾶξιν πρὸς ἐξακρολούθησιν τῆς δίκης· ἐπομένως ἡ προθεσμία τῆς ἀνατροπῆς μόνον ἀπὸ τῆς ἐκπνεύσεως τῆς προθεσμίας ταύτης, ὅτε νομίμως ἡδύνατο νὰ ἐνεργήσῃ, ἤρχετο καὶ οὐχὶ ἀπὸ τῆς κοινοποιήσεως τῆς ἀποφάσεως. Τὰ ἐναντία δὲ τούτων εἰπόν τὸ Ἐφετεῖον, παρεβίασε τὰς οὐσιώδεις διατάξεις τῶν ἀνωτέρω ἀρθρῶν, ὅπερ κατὰ τὸ ἀρθρ. 807 § 5 Πολ. Δικονομίας, ἐπάγεται τὴν ἀναίρεσιν τῆς ἀποφάσεως του.

Ἐπειδὴ μετὰ δευτέραν ἀναίρεσιν ἡ περαιτέρω συζήτησις τῆς οὐσίας τῆς ὑποθέσεως ὑπάγεται εἰς τὸ Β' Τμήμα τοῦ Ἀρείου Πάγου.

Διὰ ταῦτα

Ἀναίρει τὴν ὑπ' ἀριθ. 128 τοῦ 1898 ἀπόφασιν τῶν ἐν Ναυπλίῳ Ἐφετῶν. Παραπέμπει τὴν προκειμένην δίκην πρὸς νέαν συζήτησιν ἐνώπιον τοῦ Β' τμήματος τοῦ Ἀρείου Πάγου. Καταδικάζει τὴν ἀναίρεσιβλήτον εἰς τὰ ἔξοδα τῆς τε κατ' ἔφεσιν δίκης ὡς καὶ τῆς παρούσης μετριαζόμενα εἰς δραχ. ὀγδοήκοντα πέντε (85) καὶ εἰς τὰ τέλη τῆς σημάτων. Διατάσσει τὴν ἐπιστροφὴν τοῦ παραβόλου. Διατάσσει ἐπίσης νὰ γραφῇ ἡ παρούσα εἰς τὸ περιθώριον τοῦ πρωτοτύπου τῆς ἀναίρεθείσης ἀποφάσεως καὶ δημοσιευθῇ διὰ τοῦ τύπου δαπάνη τῆς ἀναίρεσιβλήτου.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις τῇ ὀγδῷ (8ῃ) Ὀκτωβρίου 1898. Ἐδημοσιεύθη δ' ἐκτάκτως τῇ ὀγδῷ Ὀκτωβρίου 1898.

Ὁ Πρόεδρος Ὁ Γραμματεὺς
Κωνστ. Σημαντήρας Γ. Καστόρχης

Ἀριθ. 180

Τὸ Δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου

Ἐν Ὁλομείᾳ

Τμήμα Α'.

Συγκείμενον ἐκ τῶν δικαστῶν Κ. Σημαντήρα, Προέδρου, Ι. Δουβουνιώτου, Α. Γκιών, Στ. Ἀνδρεοπούλου, Β. Παπαδοπούλου, Π. Μευλάου, Β. Ροντήρη, Ἰω. Τσάτσου, Α. Πετρίτση, Μιλ. Ἡλιάδου,

καὶ Ξεν. Εὐθυμίου (κωλυομένων τοῦ τε Ἀντιπροέδρου καὶ τῶν λοιπῶν Ἀρεοπαγιτῶν), παρόντων τοῦ τε Ἀντεισαγγελέως Κωνστ. Μανιάκη (κωλυομένου τοῦ Εἰσαγγελέως) καὶ τοῦ Γραμματέως Γ. Καστόρχη.

Συνεδριάσαν δημοσίᾳ ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ τοῦ καταστήματος αὐτοῦ τῇ δεκάτῃ Σεπτεμβρίου 1898, ἵνα δικάσῃ ἐπὶ τῆς ὑποθέσεως μεταξὺ τοῦ Βασιλείου Στυλ. Χρυσομάλη, κατοικοῦ Καλαμῶν, ὡς κληρονόμου τοῦ ἀποβιώσαντος πατρὸς του Στυλ. Χρυσομάλη παρασταθέντος διὰ τοῦ πληρεξουσίου του Σίμου Μπαλάνου, δικηγόρου καὶ τοῦ Γεωργ. Γεωργαντάκη, κατοικοῦ ὡσαύτως, ὡς ἐκδοχέως τῶν δικαιωμάτων τοῦ Γεωργίου Καρέλη, παρασταθέντος διὰ τοῦ πληρεξουσίου του Ἰω. Ἀραβαντινοῦ, δικηγόρου. Ἀκούσαν τοῦ Εἰσηγητοῦ ἀικαστοῦ Β. Παπαδοπούλου, ἐκθέσαντος τάδε: Ὁ Γεωργ. Γεωργαντάκης ὑπὸ τὴν ἐκτεθεῖσαν ιδιότητά του, διὰ τῆς ἀπὸ 20 Μαΐου 1887 ἐνώπιον τοῦ Πρωτοδικείου Καλαμῶν ἀγωγῆς, κατὰ τοῦ Στυλ. Χρυσομάλη, ὃν ἀποβιώσαντα διαρκούσης τῆς διαδικασίας ἐκληρονόμησεν ὁ παριστάμενος ἤδη υἱὸς του Βασίλ. Χρυσομάλης ἐξέθηκεν, ὅτι ἡ ἀνώγειος οἰκία τοῦ ἐναγομένου μετὰ τῆς περιοχῆς τῆς, κειμένη ἐντὸς τὴν πόλεως Καλαμῶν καὶ συνορευομένη κατὰ τὰ ἐν τῇ ἀγωγῇ ὅρια, πλειστηριασθεῖσα συνέπειρ κατασχίσσεως, ἐνώπιον τοῦ Συμβολαιογράφου Καλαμῶν Π. Στραδοσκιάδου, κατεκυρώθη εἰς τὸν Ἄνδρ. Καρέλην, τελευταῖον ὑπερθεματιστὴν ἀντὶ δραχ. 2,400, τούτου δ' ἀποβιώσαντος, τὰ τέκνα καὶ οἱ κληρονόμοι αὐτοῦ διὰ τοῦ εἰς τὸν ἐναγόμενον κοινοποιήσαντος ὑπ' ἀριθ. 27,034 (1883) συμβολαίου τοῦ συμβολαιογράφου Καλαμῶν Β. Κοκκίνου, τὰ ἐκ τῆς κατακυρώσεως ταύτης δικαιώματά των, τὴν προκειμένην περὶ παραίτησιν τῆς ἐπιδίκου τίμιας ἀγωγῆς καλ. π. ἐξέχωρτησαν εἰς τὸν ἐνάγοντα 1) ἀντὶ ὧν εἶχε λαμβάνειν παρ' αὐτῶν, ὡς ἐκδοχέως τῶν δικαιωμάτων τοῦ Α. Παρασκευοπούλου, δύναμις συμβολαίου καὶ 2) ἀντὶ τῆς καταργήσεως τῆς κατ' αὐτῶν καὶ τοῦ Ν. Μελά δου ἀγωγῆς, ἐκκρέμους ἐνώπιον τοῦ Ἐρετῆου Ναυπλίου περὶ ἀπαιτήσεως ἐκ μέρους τούτου τοῦ ἐκχωρητοῦ, συνεπῶς δὲ ὑπὸ τὴν ιδιότητά του αὐτὸν ὁ ἐνάγων κατέβαλε τὸ ἄνω ἐκπλειστηρίασμα ἐκ δραχ. 2,400, ἔλαβε τὴν περὶ κατακυρωτικῆς ἐκθέσεως περίληψιν, ἣν μεταγράψας νομίμως καὶ γενόμενος πλήρης κύριος ἐκοινοποίησεν εἰς τὸν ἐναγόμενον μεθ' ὁλοκλήρου τῆς κατακυρωτικῆς ἐκθέσεως, προσκαλὼν αὐτὸν συνάμα νὰ παραίτησῃ τὴν διακατοχὴν τῆς εἰρημένης οἰκίας· ὅτι ὁ ἐναγόμενος μεθ' ὅλα ταῦτα δὲν παραιτεῖ τὴν διακατοχὴν τῆς οἰκίας, κατακῶν ἐν αὐτῇ οἰκογενειακῶς, δέον συνεπῶς νὰ διαταχθῇ ἡ βία ἀποβολή του μετὰ παντὸς ἄλλου καὶ διὰ προσωπικῆς κρατήσεως, νὰ παραιτήσῃ οἰκογενειακῶς τὴν διακατοχὴν τῆς οἰκίας, διατασσάμενης τῆς ἐν αὐτῇ ἐγκαταστάσεως τοῦ ἐνάγοντος.

Τὴν ἀγωγὴν αὐτὴν τὸ Πρωτοδικεῖον διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 1272 (1887) ἀποφάσεως ἐδέχθη, ἀλλὰ τὸ Ἐφετεῖον Ναυπλίου ἐπὶ τῇ ἐφέσει τοῦ ἐναγομένου διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 482 (1888) ἀποφάσεως, μεταρρυθμίσαν τὴν πρωτόδικον ἀπόφασιν, ἀπέρριψε τὴν ἀγωγὴν. Ἀλλὰ τὴν ἀπόφασιν αὐτὴν τοῦ Ἐφετείου Ναυπλίου ἐπὶ τῇ αἰτήσει τοῦ ἐναγοντος, ἀνῆρσεν ὁ Ἄρειος Πάγος, διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 24 (1890) ἀποφάσεως καὶ παρέπεμψε τὴν ὑπόθεσιν πρὸς νέαν συζήτησιν εἰς τὸ Ἐφετεῖον Ἀθηνῶν, ὅπερ μετὰ προηγουμένην συζήτησιν ἐξέδοτα τὴν ὑπ' ἀριθ. 1315 (1891) ἀπόφασιν, δι' ἧς ἀπέρριψε τὴν ἐφεσιν. Καὶ τὴν ἀπόφασιν αὐτὴν τοῦ Ἐφετείου Ἀθηνῶν, ἐπὶ τῇ αἰτήσει τοῦ ἐναγοντος, ἀνῆρσεν ὁ Ἄρειος Πάγος διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 151 (1897) ἀποφάσεως, ἐπὶ λόγῳ, ὅτι ὁ ὀφειλέτης ζημιούμενος ἐκ τῆς παρεμποδίσεως τοῦ ἐλευθέρου συναγωνισμοῦ κατὰ τὸν πλειστηριασμὸν ἐκ ὁλοῦ τοῦ ὑπερθεματιστοῦ, ἔχει ἀγωγὴν ἢ ἐνστάσιν κατ' αὐτοῦ περὶ ἀκυρώσεως τοῦ πλειστηριασμοῦ καὶ παρέπεμψε τὴν ὑπόθεσιν διὰ τὴν κατάλληλον ἐφαρμογὴν τοῦ νόμου εἰς τὸ Β' τμήμα τοῦ Ἀρείου Πάγου, τοῦτο δὲ μετὰ προηγουμένην συζήτησιν ἐξέδοτα τὴν ὑπ' ἀριθ. 119 (1898) ἀπόφασιν, δι' ἧς διαφωνήσαν πρὸς τὴν γνώμην τοῦ Α' τμήματος, παρέπεμψε τὴν λύσιν τοῦ νομικοῦ ζητήματος εἰς τὴν ὁδὴν ἀπὸ τοῦ δημοσίου πλειστηριασμοῦ ἀπομάκρυναι τῶν πλειοδοτούντων, ἐξ ἧς ἐπέρχεται ἡ τοῦ πλειστηριαζομένου κτήματος κατακύρωσις εἰς εὐτελὴ τιμὴν, ἐπιφέρει τὴν ἀκυρότητα τοῦ τοιαυτοτρόπως ἐνεργηθέντος πλειστηριασμοῦ εἰς τὴν Ὀλομέλειαν τοῦ Ἀρείου Πάγου.

Ἐπομένως καὶ μετὰ τὴν νόμιμον προδικασίαν εἰσῆχθη ἡ προκειμένη ὑπόθεσις εἰς τὸ ἀκροατήριον τοῦ Δικαστηρίου ταύτου πρὸς συζήτησιν, κατὰ τὴν ἐν ἀρχῇ τῆς παρούσης ἀναφερομένην συνεδρίαν, καθ' ἣν οἱ παραστάτες πληρεξούσιοι τῶν διαιτῶν διὰ τῶν ἀναγνωσθεῖσων ἐγγράφων προτάσεων τῶν ᾗτήσαντο, ὁ μὲν τοῦ Βασιλ. Χρυσομάλη ν' ἀποφανθῇ ἡ ὀλομέλεια, ὅτι ἐν τῇ περιπτώσει, καθ' ἣν ὁλοῦς ἀπομακρύνονται οἱ πλειοῦδοι τοῦ πλειστηριασμοῦ, ἡ κατακύρωσις εἶναι ἀκυρὸς διὰ τὰ νόμιμα ἀποτελέσματα καὶ νὰ καταδικασθῇ ὁ ἀντίδικός του εἰς τὰ ἐξόδα καὶ τέλη. Ὁ δὲ τοῦ Γ. Γεωργαντακῆ, νὰ δεχθῇ ἡ Ὀλομέλεια τὴν γνώμην τοῦ Β' τμήματος ἐπὶ τοῦ ζητήματος τοῦ ἐγείραντος τὴν διαφωνίαν μεταξὺ τῶνδ' αὐτῶν τμημάτων καὶ ν' ἀπορρίψῃ τὸν σχετικὸν λόγον ἀναιρέσεως, παραπέμψῃ δ' αὖθις τὴν ὑπόθεσιν εἰς τὸ Α' τμήμα πρὸς ἐξέτασιν τῶν ἄλλων λόγων ἀναιρέσεως καὶ νὰ καταδικασθῇ ὁ ἀντίδικός του εἰς τὰ ἐξόδα καὶ τέλη.

Ἀκούσαν αὐτῶν ἀναπτισάντων καὶ προφορικῶς τὰς προτάσεις τῶν ταύτας καὶ

Τοῦ Ἀντεισαγγελέως. Σκεφθέν κατὰ τὸν Νόμον.

Ἐπειδὴ τὸ νομικὸν ζήτημα, ὡς πρὸς τὸ ὅποιον διεφώνησαν τὰ δύο τμήματα τοῦ Δικαστηρίου, εἶναι ἂν ἡ τῶν πλειοδοτούντων ἀπομάκρυνσις ἀπὸ τοῦ δημοσίου πλειστηριασμοῦ, ἡ δολίως ἐπιτυγχανομένη ὑπὸ τοῦ ὑπερθεματιστοῦ, ἐπὶ τῷ σκοπῷ τοῦ νὰ κατακυρωθῇ εἰς αὐτὸν τὸ πλειστηριαζόμενον κτῆμα εἰς εὐτελεῖ τιμῇ, συνεπάγεται τὴν ἀκυρότητα τοῦ οὕτω πως γενομένου πλειστηριασμοῦ, ἡ χορηγεῖ ἀπλῶς τῷ ἐντεῦθεν ζημιωθέντι ἀγωγὴν πρὸς συμπλήρωσιν τοῦ τιμήματος, εἰς δ' ἄνευ τοῦ δόλου ἤθελε κατακυρωθῇ τὸ κτῆμα.

Ἐπειδὴ οὐσιῶδες προσὸν τοῦ δημοσίου καὶ ὑπὸ τὴν ἐπιτήρησιν τῆς ἀρχῆς ἐπιχειρουμένου πλειστηριασμοῦ, ὡς ἀσφαλῶς συναγεται ἐκ διαφόρων διατάξεων τῆς Πολ. Δικονομίας, εἶναι ὁ ἐλεύθερος συναγωνισμός, δι' οὗ καὶ μόνου εἶναι δυνατόν νὰ ἐπιτευχθῇ ὁ σκοπός, ὅστις διὰ τῶν διατυπώσεων, αἰτινὲς καθιεροῦνται, ἐπιδιώκεται ὑπὸ τοῦ νομοθέτου, τοῦ νὰ ἐξευρεθῇ καὶ δοθῇ τὸ προσήκον εἰς τὸ πλειστηριαζόμενον κτῆμα τιμήμα καὶ κατακυρωθῇ ταῦτο εἰς τὸν πλείονα τῶν λοιπῶν πλειοδοτούντων προσενεγκόντα (ἀριθ. 967—975 Πολ. Δικονομίας). τὸ οὐσιῶδες ὅμως τοῦτο προσὸν, ὅπερ εἶναι κατὰ τὸν νόμον ἀναγκαῖον πρὸς κατάρτισιν τῆς κατακυρώσεως στοιχεῖον, ἐκλείπει διὰ τοῦ δόλου τοῦ ὑπερθεματιστοῦ, ἡ ἄλλου τινὸς ἐν συνενόησει μετ' αὐτοῦ διατελοῦντος, ἐπὶ βλάβῃ τῶν λοιπῶν δανειστῶν καὶ τοῦ ὀφειλέτου.

Ἐπειδὴ ἄρα ὀρθῶς ἔκρινε τὸ Α' τμήμα τοῦ Δικαστηρίου τοῦτου διὰ τῆς ἀναιρετικῆς αὐτοῦ ἀποφάσεως, ὅτι ἡ τοιαύτη διὰ δόλου ἐπιτευχθεῖσα ἀπομάκρυνσις τῶν πλειοδοτούντων ἀπὸ τοῦ πλειστηριασμοῦ, ἐπιφέρει τὴν ἀκυρότητα αὐτοῦ, τὸ μὲν διότι, ὡς συναγεται ἐκ τῶν ἀνωτέρω παρατεθεισῶν διατάξεων τῆς Πολ. Δικονομίας, ὁ ἐλεύθερος συναγωνισμός λογίζεται ὡς οὐσιώδης αὐτοῦ διατύπωσις, ἥς ἡ ἔλλειψις καθιστᾷ τὴν ἐνεργηθεῖσαν πράξιν ἄκυρον, κατὰ τὸν ἐν τῷ ἄρθρῳ 201 τῆς Πολ. Δικονομίας τιθέμενον κανόνα, τὸ δὲ διότι, ὡς προκύπτει ἐκ τῶν ὁρισμῶν τοῦ παρ' ἡμῖν ἰσχύοντος δικαίου, δύναται νὰ ζητηθῇ δι' ἀγωγῆς ἡ ἐνστάσεως ἡ ἀκύρωσις συμβάσεως ἥς παραγωγὸς αἰτία ὑπῆρξεν ὁ δόλος (Νόμος 11 § 5 Πανδ. Βιβλ. 19 τίτλος 1).

Διὰ ταῦτα

Ἀποφαίνεται ἐν τῇ προκειμένῃ περιπτώσει, ὅτι ἡ δολία ἀπὸ τοῦ δημοσίου πλειστηριασμοῦ ἀπομάκρυνσις τῶν πλειοδοτούντων, ἐξ ἥς ματαιουμένης τῆς περὶ ἐλευθέρου συναγωνισμοῦ οὐσιώδους τοῦ νόμου διατάξεως, ἐπέρχεται ἡ τοῦ πλειστηριαζόμενου κτήματος κατακύρωσις

εἰς εὐτελὴ τιμὴν, ἐπιφέρει τὴν ἀκυρότητα τοῦ διὰ τοιούτων δολίων πράξεων ἐπιτευχθέντος πλειστηριασμοῦ.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις τῇ πρώτῃ Δεκεμβρίου 1898.
Ἐδημοσιεύθη δ' αὐτόθι ἐκτάκτως τῇ ὀγδόῃ Ὀκτωβρίου 1898.

Ὁ Πρόεδρος

Ὁ Γραμματεὺς

Κ. Σημαντήρας

Γ. Καστόρχης

Ἀριθ. 181

Τὸ Δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου

Τμῆμα Α΄.

Ἐν Ὁλομελείᾳ

Συγκείμενον ἐκ τῶν Δικαστῶν Κωνστ. Σημαντήρα, Προέδρου, Ἰ. Δουβουνιώτου, Ἀνδρ. Γκιών, Σ. Ἀνδρόπουλου, Β. Παπαδοπούλου, Παν. Μενελάου, Β. Ροντήρη, Ἰω. Τσάτσου, Ἀ. Πετρίτη, Μιλτ. Ἡλιάδου καὶ Ξενοφ. Εὐθυμίου (κωλυμένου τοῦ τε Ἀντιπροέδρου καὶ τῶν λοιπῶν Ἀρεοπαγιτῶν), παρόντων τοῦ τε Ἀντισταγγελέως Κ. Μανιάκη (κωλυμένου τοῦ Εἰσαγγελέως) καὶ τοῦ Γραμματέως Γ. Καστόρχη.

Συνεδρίασαν δημοσίᾳ ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ τοῦ Καταστήματος αὐτοῦ τῇ δεκάτῃ Σεπτεμβρίου 1898, ἵνα δικάσῃ ἐπὶ τῆς αἰτήσεως τοῦ Ἀμβροσίου Φραντζῆ, κατοίκου Κυπαρισσίας, παρασταθέντος διὰ τοῦ πληρεξουσίου του Λεων. Λεονάρδου, δικηγόρου, κατὰ τῶν 1) Δημητρίου Α. Καμαριώτου, κατοίκου Ναυπλίου, παρασταθέντος διὰ τοῦ πληρεξουσίου του Α. Μαρβολοπούλου, δικηγόρου, 2) Ἀρετῆς Ν. Λυκοφρύδου, συζύγου Δ. Χάρρη, κατοίκου Φιλιατρῶν, μόνου τέκνου, καὶ κληρονόμου τοῦ ἀποβιώσαντος πατρὸς τῆς Νικήτα Λυκοφρύδου, παρασταθείσης διὰ τοῦ πληρεξουσίου τῆς Εὐστ. Χαϊδᾶ, δικηγόρου, διορισθέντο ἐπ' ἀκροατηρίου ὑπὸ τοῦ Γεωργ. Μελισουργοῦ, δικηγόρου, περὶ ἀναίρεσεως τῆς ὑπ' ἀριθ. 206 (1898) ἀποφάσεως τῶν ἐν Ἀθήναις Ἐφετῶν.

Ἀκούσαν τοῦ Εἰσαγγητοῦ Δικαστοῦ Β. Ροντήρη ἐκθέσαντος τὰς

Ὁ Ἀμβρόσιος Ι. Φραντζῆς, διὰ τῆς ἀπὸ 14 Φεβρουαρίου 1888 ἐνώπιον τοῦ Πρωτοδικείου Κυπαρισσίας ἀγωγῆς, κατὰ τῶν Δημητρίου Καμαριώτου, Νικήτα Λυκοφρύδου καὶ τοῦ Συμβολαιογράφου Ἐράνη ἐξέθηκεν, ὅτι ὁ ἀποθανὼν καὶ παρ' αὐτοῦ κληρονομηθεὶς πατὴρ τοῦ Ἰωάν. Φραντζῆς ἀνεδέχθη τελευταίως πλειοδότης μίας οἰκίας χαμωγαίου, ἐν ᾗ ὑπάρχει καὶ ἐλαιοθλιπτικὴ μηχανή, μετὰ τῆς περιοχῆς

της, κειμένη ἐν Φιλιατροῖς, ἣτις ἐξπλειστηριάσθη κατὰ τὴν 3 Νοεμβρίου 1885 ἐνώπιον τοῦ Συμβολαιογράφου Ἑράνης Ἰω Βουτερίδου ὑπὸ τοῦ Δημητρίου Καμαριώτου, ὡς ἀνήκουσα εἰς τὸν ὀφειλέτην του Νικήταν Λυκοφρύδην, ἀλλ' ὁ εἰρημένος πατήρ του δὲν κατέβαλε τὸ ἐκπλειστηρίασμα ἐκ Δραχ. 6000, ὁ δὲ ἐπὶ τοῦ πλειστηριασμοῦ ὑπάλ-
ληλος διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 3276 τῆς 27 Ἀπριλίου 1886 προσκλήσεως του προσεκάλεσε τὴν θανοῦσαν κατόπιν μητέρα αὐτοῦ Αἰκατερίνην, ὡς ἐπίτροπόν του, νὰ τῷ καταβάλλῃ τὸ ἐκπλειστηρίασμα· ὅτι ἡ ὑπὸ τοῦ κλητῆρος ἐνεργηθεῖσα κατάσχεσις τοῦ ἐκπλειστηριασθέντος κτήματος εἶναι ἄκυρος, διότι δὲν προηγήθη ἔγκυρος καὶ ἰσχυρὰ ἐπιταγή, ἅτε πα-
ραιτηθέντος τοῦ Δημητρίου Καμαριώτου τῆς κοινοποιηθείσης τοιαύτης ἀπὸ 5 Σεπτεμβρίου 1879 διὰ τῆς ἀπὸ 23 Αὐγούστου 1885 παραγγε-
λίας του πρὸς τὸν ἐνεργήσαντα τὴν ἐν λόγῳ κατάσχεσιν κλητῆρα, διότι ὁ ὀφειλέτης μετὰ τὴν ἐπιταγὴν κατέβαλε τῷ θανειστῇ ἅπασαν τὴν ὀφειλὴν του καὶ διότι ἡ κατασχετήριος ἔκθεσις δὲν περιέχει ὅλας τὰς διὰ τὸν ἀγοραστὴν σημαντικὰς σχέσεις τοῦ κατασχεθέντος καὶ ἰδίως τὴν περίπτωσιν, ὅτι τὸ ἐκπλειστηριασθὲν κτῆμα ὑπέκειτο εἰς ρυμοτομίαν, ἐνῶ κατὰ νομίμως ἐγκειμένον σχέδιον τῆς πόλεως Φιλια-
τρῶν τὸ εἰρημένον κτῆμα ρυμοτομεῖται καὶ διὰ τῆς ρυμοτομήσεως τὸ τρίτον αὐτοῦ μέρος καταλαμβάνεται, ἅπαν δὲ τὸ λοιπὸν καθίστα-
ται ὡς ἐκ τούτου μὴ οἰκοδομήσιμον καὶ μάλιστα πρὸς οἰκοδομὴν ἐλαι-
οτριβείου ὅσον κατεσχέθη καὶ ἐκπλειστηριάσθη, κατ' ἀκολουθίαν ἡ ἔκθε-
σις, δι' ἑλλειψιν τῆς μνείας ταύτης, εἶναι ἄκυρος—καὶ ἤτήσατο νὰ κηρυχθῇ ἄκυρος ἡ ἐνεργηθεῖσα ἀναγκαστικὴ κατάσχεσις διὰ τῆς ἀπὸ 24 Αὐγούστου 1885 ἐκθέσεως τοῦ κλητῆρος Δ. Καραβίτου καὶ ἡ πρόσκλησις τοῦ ἐπὶ τοῦ πλειστηριασμοῦ ὑπαλλήλου.

Συζητήσεως γενομένης τὸ Πρωτοδικεῖον διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 957 τοῦ 1892 ἀποφάσεως ἀπέρριψε τὴν προκειμένην ἀγωγὴν.

Ἐκκληθείσης τῆς ἀποφάσεως ταύτης ὑπὸ τοῦ ἐνάγοντος τὸ Ἐφε-
τεῖον Ναυπλίου διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 583 (1893) ἀποφάσεως ἀπέρ-
ριψε τὴν ἔφεσιν. Ἀλλὰ τὴν ἀπόφασιν ταύτην τοῦ Ἐφετερίου Ναυ-
πλίου ἐπὶ τῇ αἰτήσῃ τοῦ ἐνάγοντος ἀνήρρεσεν ὁ Ἄρειος Πάγος διὰ
τῆς ὑπ' ἀριθ. 432 (1895) ἀποφάσεως, διὰ παραβίαν τοῦ ἀρθρου
957 τῆς Πολ. Δικονομίας καὶ παρέπεμψε τὴν ὑπόθεσιν εἰς τὸ Ἐφε-
τεῖον Ἀθηνῶν πρὸς νέαν συζήτησιν. Συζητήσεως δὲ γενομένης, τὸ
Ἐφετεῖον Ἀθηνῶν ἐξέδοτο τὴν ὑπ' ἀριθ. 206 (1898) ἀπόφασιν,
δι' ἣς ἀπέρριψε τὴν ἔφεσιν ὡς μὴ βάσιμον. Τῆς ἀποφάσεως δὲ ταύ-
της τοῦ Ἐφετερίου Ἀθηνῶν τὴν ἀναίρεσιν αἰτεῖται ὁ ἐνάγων διὰ τῆς
ἀπὸ 21 Μαρτίου 1898 αἰτήσεώς του διὰ διαφόρων ἐν αὐτῇ περιεχο-

μένους λόγους και ιδίως διὰ τὸν ἐξῆς, δι' ὃν ἀνηρέθη καὶ ἡ τοῦ Ἐφο-
τείου Ναυπλίου ὑπ' ἀριθ. 583 ἀπόφασις.

Διότι ὁ ἀναιρεσίῳ διὰ τῆς ἀγωγῆς του, τῆς ἐφέσεως του καὶ
προηγούμενης περὶ ἀναιρέσεως αἰτήσεώς του καὶ τῶν προτάσεών του
γένει ἰσχυρίσθη καὶ ἰσχυρίζεται τὰ ἐξῆς : ὅτι ἐνῷ κατὰ τὸ πρὸ ἐτῶ
πρὸ τῆς προκειμένης κατασχέσεως ἐγκυκλιζόμενον νομίμως σχέδιον τῆς
πόλεως Φιλιατρῶν, ἐνθα κεῖται τὸ κατασχεθέν, ρυματομεῖται τοῦτο
καὶ διὰ τῆς ρυματομέσεως μεγάλη τοῦ ἐδάφους αὐτοῦ ἑκτάσις, πλεον
τοῦ τρίτου, καταλαμβάνεται ὑπὸ τῆς σχηματισθησομένης ἐκεῖ ὁδοῦ
καταλαμβάνουσης πλέον τοῦ τρίτου καὶ αὐτῆς τῆς κατασχεθείσης οἰκο-
δομῆς τοῦ ἐλαιοτριβείου, ἅπαν δὲ τὸ λοιπὸν ὡς ἐκ τοῦ ἀκανονίστου κα-
τῆς ἀνωμαλίας τοῦ ἐδαφικοῦ αὐτοῦ σχήματος, ἅτινα ὡς ἐκ τῆς ρυμο-
τομήσεως προσγίνονται, καθιστῶσιν αὐτὸ μὴ οἰκοδομήσιμον καὶ μάλι-
στα πρὸς οἰδοκομήν ἐλαιοτριβείου, οἷον κατεσχέθῃ καὶ ἐξεπλειστηριά-
σθῃ, ἡ κατασχετήριος ἔκθεσις ὡς καὶ τὰ τοιχοκόλλητα γραμμάτια κα-
αἱ γνωστοποιήσεις οὐδὲν περὶ τῆς οὐσιώδους ταύτης περιστάσεως ἀνα-
φέρουσιν. Οὕτω δὲ ἐφ' ἡγόραζεν ὁ ἀναιρεσίῳ ἐπὶ προσδοκίᾳ τῆς ἐ-
λευθέρας ὑπ' αὐτοῦ καρπώσεως, διαχειρίσεως καὶ ἐκποιήσεως τοῦ πλεον
στηριαζομένου κατὰ τὰς γενικὰς περὶ κυριότητος ἀρχάς, αἰφνης εὐρί-
σκεται ὑπὸ τὸ κράτος τῶν περὶ σχεδίων τῶν πόλεων νόμων περιοριζόν-
των πολυτρόπως τὴν ἐνάσκησιν τῆς ἐλευθερίας τῆς πραγματικῆς κυ-
ριότητος· καὶ διὰ δὲ τῶν πρωτοδικῶν προτάσεών του : ὅτι τὸ ἐκπλει-
στηρίασμα τοῦ κατασχεθέντος δὲν ᾔθελεν ὑπερβῆ τὰς δρ. 1500
ἂν ἐξεποιεῖτο ὡς ὑποκείμενον εἰς τὴν ἐν λόγῳ ρυμοτομίαν, καὶ τὸν
ὅποιον ἰσχυρισμὸν του δὲν ἀπέκρουσαν πρωτοδικῶς οἱ ἐναγόμενοι, ἐπο-
μένως ὡς ὁμολογηθέντα θεωρούμενον. Κατ' ἀκολουθίαν ἡ προσβαλ-
λομένη ἀπόφασις καθίσταται ἀναιρετέα ὡς παραβιάσασα τὸ οὐσιώδες
ἄρθρον 957 τῆς Πολ. Δικονομίας.

Ἀκοῦσαν τῶν πληρεξουσίων τῶν διαδίκων, τοῦ μὲν τοῦ ἀναιρε-
σιόντως ἀναπτύξαντος καὶ προφορικῶς τὸν ἀνωτέρω λόγον ἀναιρέσεως
καὶ αἰτησαμένου τὴν ἀναίρεσιν τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως, τοῦ
δὲ ἀναιρεσιβλήτου Δ. Καμαριώτου, ἀντικρούσαντος αὐτόν καὶ αἰτη-
σαμένου τὴν ἀπόρριψιν τῆς αἰτήσεως καὶ τοῦ τῆς ἐτέρας ἀναιρεσιβλή-
του Ἀρετῆς Λυκοφρύδου συζύγου Δ. Χάραρη αἰτησαμένου τὴν ἀπόρ-
ριψιν τῆς προκειμένης αἰτήσεως, ὡς ἀπαραδέκτου, ἅτε ἀπευθυνόμε-
νης καὶ κατ' αὐτῆς μὴ ἐνδιαφερομένης πλέον ἐν τῇ προκειμένῃ ὑποθέ-
σει, ὡς παραιτηθείσης τῆς κληρονομίας τοῦ πατρὸς τῆς διὰ πράξεως
συνταχθείσης ἐνώπιον τοῦ Γραμματέως τῶν ἐν Κυπαρισσίᾳ Πρωτοδι-
κῶν καὶ κοινοποιήσεως νομίμως πρὸς τὸν ἀναιρεσιόντα.— καὶ

Τοῦ Ἀντεισαγγελέως. Σκεφθὲν κατὰ τὸν νόμον.

Ἐπειδὴ ἡ αἴτησις ἀναιρέσεως κατὰ νόμον (ἄρθρ. 813 Πολ. Δ.) ἀπευθύνεται κατὰ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως καὶ κατὰ τῶν ἐν αὐτῇ διαδίκων, ἐννοεῖται, ὅπως ἀναιρεθῇ αὕτη καὶ μὴ ἔχη κατὰ τοῦ ἀναιρεσέοντος οὐδὲν ἐπιβλαβὲς ἀποτέλεσμα. Ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου ἡ καθ' ἧς ἡ αἴτησις ἀναιρέσεως Ἀρετῇ Ν. Λυκοφρύδου εἶναι διάδικος ἐν τῇ προσβαλλομένῃ ἀποφάσει καὶ καλῶς ἀπευθύνεται καὶ κατ' αὐτῆς ἢ τῆς ἀναιρέσεως αἴτησις. Ἔτερον δὲ καὶ οὐ τῆς ἀποφάσεως ταύτης, κατόπιν ἐξεταστέον μετὰ τὴν τυχόν ἀναίρεσιν τῆς ἀποφάσεως καὶ εἰς τὴν κατ' οὐσίαν συζήτησιν, τὸ ζήτημα, ἂν ἐξακολουθῇ οὕσα κληρονόμος καὶ διάδοχος ἐν τῇ ὁλῇ τοῦ πατρὸς τῆς, κλίπερ παραιτηθεῖσα, ὡς λέγει, τῆς κληρονομίας αὐτοῦ. Ὡστε ἀπορριπτέα ἐστὶν ἡ περὶ ἀπαρἀέκτου τῆς αἰτήσεως ἀναιρέσεως ἐνστάσις αὐτῆς.

Ἐπειδὴ ἐν τῇ ἐκθέσει τῆς ἀναγκαστικῆς κατασχέσεως πρέπει κατὰ τὴν ἐπιτακτικὴν διάταξιν τοῦ ἄρθρου 957 τῆς Πολ. Δικονομίας ν' ἀναφέρονται σὺν τοῖς ἄλλοις καὶ ἡ ἐκτασις τῆς ἐπιφανείας αὐτοῦ καὶ ταῖς αὐτὸ ἐπικείμενα βάρη καὶ ἐν γένει ὅλαι αἱ διὰ τὸν ἀγοραστὴν σημαντικαὶ αὐτοῦ σχέσεις· τοιοῦτον δὲ βᾶρος ἐπὶ τοῦ ἀκινήτου εἶναι καὶ ἡ πρὸ τῆς κατασχέσεως ὑπάρχουσα κατὰ νόμον ρυμοτομία αὐτοῦ, καὶ σμικρύνουσα τὴν ἐκτασιν τῆς ἐπιφανείας καὶ ἐλαττοῦσα τὴν ἀξίαν τοῦ ἐκποιουμένου ἀκινήτου, σημαντικὴ οὕσα διὰ τοῦτο καὶ λόγου ἀξία διὰ τὸν ἀγοραστὴν σχέσις· οὕτω δ' ἐχούσης τῆς διατάξεως ταύτης, ὁ συντάττων τὴν ἐκθεσιν τῆς κατασχέσεως δικαστικὸς κλητὴρ εἶναι ὑπόχρεως ν' ἀναφέρῃ ἐν αὐτῇ ταῦτα, καίπερ μὴ ὑποπίπτοντα εἰς τὴν ἰδίαν αὐτοῦ ἀμεσον ἀντίληψιν, αὐτὸς ὀφείλων νὰ πληροφορηταὶ περὶ τῆς ὑπάρξεως αὐτῶν παρὰ τῶν ἐκποιούντων τὸ ἀκίνητον ἢ καὶ ἄλλοθεν, τῆς προσβαλλομένης ἀγνοίας κατ' οὐδέναν τρόπον δυναμένης νὰ ἐπιθάρυνῃ τὸν ἀγοραστὴν, ὅστις ἐπὶ μόνῃ τῇ ἐν τῇ ἐκθέσει τῆς κατασχέσεως τοῦ ἀκινήτου περιγραφῇ προσφέρει τὸ τίμημα καὶ γίνεται ἀγοραστής· ὅτι δὲ ἡ ρυμοτομία ὑφισταμένη ἀποτελεῖ σπουδαῖον ἐλαττωμα τοῦ πωλουμένου καὶ εἶναι οὐσιώδης ἡ ἐν τῇ ἐκθέσει τῆς κατασχέσεως μνεία αὐτῆς προκύπτει σαφῶς ἐκ τῶν διατάξεων 11 § 1—3. Π. (19.1). 33, Π. (19.2) καὶ 11 Π. (21.2) ἄρα ἡ παράλειψις αὐτῆς ὡς οὐσιώδους ἐπιφέρει τὴν ἀκύρωσιν τῆς κατασχέσεως καὶ τοῦ δυνάμει αὐτῆς ἐπακολουθήσαντος πλειστηριασμοῦ κατὰ τοὺς εἰρημένους Ἀστ. Νόμους καὶ κατὰ τὸ ἄρθρον 201 τῆς Πολ. Δικονομίας, ὥστε δεχθὲν τὸ Ἐφετεῖον διὰ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεώς του, ὅτι οὐδεμία ἐκ τοῦ νόμου ἐπιβάλλεται εἰς τὸν δικαστικὸν κλητῆρα ὑποχρέωσις ν' ἀναφέρῃ ἐν τῇ ἐκθέσει τῆς κατασχέσεως τὰ μὴ εἰς τὴν ἰδίαν αὐτοῦ ἀντίληψιν ὑποπίπτοντα καὶ λόγου ἀξία διὰ τὸν ἀγοραστὴν περιστατικὰ, ὅλον εἶναι κατὰ νόμον καὶ ἡ ρυμοτομία,

ὡς μὴ ὑποχρεούμενος νὰ πληροφορῇται ταῦτα παρὰ τοῦ ὀφειλέτου καὶ ὅτι ἡ ρυμοτομία ὡς ἐκ τοῦ νόμου δὲν ἀποτελεῖ διὰ τὸν ἀγοραστὴν σγμαντικὴν καὶ λόγον ἀξίαν σχέσιν, ἐσφαλμένως ἐφήρμοσε καὶ ψευδῶς ἡρμήνευσε τὸ τε ἄρθρον 957 τῆς Πολ. Δικονομίας καὶ τὰς εἰρημένας διατάξεις τοῦ Ἀστικοῦ Νόμου. Ἐπομένως ἀναιρετέα ἐστὶν ἡ προβαλλομένη ἀπόφασις, κατὰ τὰ ἄρθρα 807 §§ 5 καὶ 7 Πολ. Δικονομίας, παραπεμπτέα δὲ ἡ ὑπόθεσις πρὸς νέαν συζήτησιν εἰς τὸ Β' Τμήμα, κατὰ τὰ ἄρθρ. 833 ἐδ. 2 (κατὰ τὸν ΡΝΔ' νόμον τοῦ 1866) καὶ 836 τῆς Πολ. Δικονομίας καὶ ἄρθρ. 3 ἐδ. β' τοῦ ΧΜΖ' νόμου.

Διὰ ταῦτα

Ἰδὼν καὶ τ' ἄρθρ. 838 καὶ 839 τῆς Πολ. Δικονομίας ἀναιρετὴν ὑπ' ἀριθ. 206 τοῦ 1898 ἔτους ἀπόφασιν τῶν ἐν Ἀθήναις Ἐφετῶν.

Παραπέμπει τὴν ὑπόθεσιν πρὸς νέαν συζήτησιν εἰς τὸ Β' αὐτῷ Τμήμα.

Διατάσσει νὰ τυπωθῇ ἡ παρούσα δαπάνη τοῦ ἀναιρεσιβλήτου καὶ νὰ γραφῇ εἰς τὸ περιθώριον τοῦ πρωτοτύπου τῆς ἀναιρουμένης ἀποφάσεως.

Καταδικάζει τοὺς ἀναιρεσιβλήτους εἰς τὰ ἐξόδα τοῦ ἀναιρεσίου τος, τὰ τε ἐνώπιον τοῦ Ἐφετείου γεγόμενα καὶ τὰ ἐνώπιον τοῦ Ἀρείου Πάγου, ἐκ Δραχμῶν ὀγδοήκοντα πέντε (ἀρ. 85) ἐν ὅλῳ, ὡς καὶ εἰς τὰ τέλη τῆς σημάτων.

Διατάσσει τὴν ἀπόδοσιν τοῦ προστίμου.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις τῇ εἰκοστῇ τετάρτῃ Σεπτεμβρίου 1898. Ἐδημοσιεύθη δ' αὐτόθι ἐκτάκτως τῇ ὀγδῇ Ὀκτωβρίου 1898.

Ὁ Πρόεδρος Ὁ Γραμματεὺς
Κ. Σημαντήρας Γ. Καστόρχης

Ἀριθ. 182.

Τὸ Δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου
Ἐν Ὁλομελείᾳ

Συγκείμενον ἐκ τῶν Δικαστῶν Κ. Σημαντήρα, Προέδρου, Ἰω. Δουβουνιώτου, Ἀνδρ. Γκιών, Στ. Ἀνδρεοπούλου, Β. Παπαδοπούλου, Παν. Μενελάου, Β. Ροντήρη, Ἰωάν. Τσάτσου, Ἀδ. Πετρίτου, Μιλτ. Ἠλιάδου καὶ Ξεν. Εἰθυμίου, (κλυομένου τοῦ Ἀντιπροέδρου καὶ τῶν λοιπῶν Δικαστῶν), παρόντων τοῦ τε Ἀντεισαγγελέως Κων.

Μανιάκη (κωλυομένου τοῦ Εἰσαγγελέως) καὶ τοῦ Γραμματέως Γεωρ. Καστόρχη.

Συνεδριάσαν δημοσίᾳ ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ τοῦ καταστήματος αὐτοῦ τὴν δεκάτην Σεπτεμβρίου 1898, ἵνα δικάσῃ ἐπὶ τῆς αἰτήσεως τοῦ Ἰωάννου Καρβέλα, κατοικοῦ Καρβελίου τοῦ δήμου Ἀλαγώνιας, παρασταθέντος διὰ τοῦ πληρεξουσίου τοῦ Γ. Μελισσοῦργοῦ, δικηγόρου, κατὰ τῶν Γεωργίου Χαστᾶ καὶ Παναγιώτου Χαστᾶ, κατοίκων Γιαννίτσας τῶν Καλαμῶν, παρασταθέντων διὰ τοῦ πληρεξουσίου τῶν Ἀθ. Κατριδάνου, δικηγόρου, περὶ ἀναιρέσεως τῆς ὑπ' ἀριθ. 2097 τοῦ 1892 ἀποφάσεως τῶν ἐν Ἀθήναις Ἐφετῶν.

Ἀκούσαν τοῦ Εἰσαγγητοῦ Δικαστοῦ Ἰω. Τσάτσου ἐκθέσαντος τάδε: ὁ Ἰωάννης Καρβέλας διὰ τῆς ἀπὸ 20 Νοεμβρίου 1879 ἀγωγῆς κατὰ τῶν Γεωργίου καὶ Παναγιώτου Χαστᾶ, ἐνώπιον τοῦ Πρωτοδικείου Καλαμῶν, ἐξέθηκεν, ὅτι τὸ εἰς θέσιν Μαύρενα τοῦ χωρίου Γιαννίτσας, ἐκ στρεμμάτων ἐξ περιπόου κτῆμα, συνορευόμενον κατὰ τὰ ἐν τῇ ἀγωγῇ ὅρια ἀνήκει εἰς τὴν κυριότητα καὶ κατοχὴν του, περιελθὼν αὐτῷ ὑπατρομητρικῆς κληρονομίας καὶ ἐκ διανομῆς, ἄλλως δὲ καὶ καθὼς κείμενον καὶ συνεχόμενον μὲ τὸ ὑπόλοιπον ἰδικόν του, κατ' ἔθιμον ἔχον αὐτόθι· οἱ ἀντίδικοί του ὅμως καταλαβόντες κατέχουσι καὶ νέμονται αὐτὸ κακῇ τῇ πίστει ἀπὸ τοῦ ἔτος 1878, ἐπομένως ὑποχρεοῦνται νὰ τῷ παραχωρήσωσι τοῦτο μετὰ τῶν ἐν αὐτῷ καὶ τῶν εἰσοδημάτων κατὰ διάγνωσιν πραγματογνωμόνων, ἀπὸ τοῦ 1878 μέχρι παραχωρήσεως ἀλληλεγγύως καὶ διὰ προσωπικῆς κρατήσεως, καὶ ἡτήσατο νὰ ὑποχρεωθῶσιν οἱ ἐναγόμενοι ἀλληλεγγύως καὶ διὰ προσωπικῆς κρατήσεως νὰ παραχωρήσωσιν εἰς αὐτὸν τὸ ἐπιδίκον κτῆμα μεθ' ὧν τῶν ἐν αὐτῷ καὶ τῶν συλλεχθέντων καὶ συλλεχθησομένων ἢ μὴ εἰσοδημάτων, κατὰ διάγνωσιν πραγματογνωμόνων ἀπὸ τοῦ 1878 μέχρι παραχωρήσεως καὶ νὰ διαταχθῇ ἡ ἐπὶ τοῦ ἐπιδίκου ἐγκατάστασίς του.

Συζητήσεως γενομένης, τὸ Πρωτοδικεῖον ἐξέδοτο τὰς ὑπ' ἀριθ. 333 καὶ 1580 τοῦ 1880 ἀποφάσεις, δι' ὧν διετάχθησαν ἀποδεῖξαι καὶ ὅρκοι.

Ἐκκληθεισῶν τῶν ἀποφάσεων τούτων ὑπὸ τῶν ἐναγομένων, τὸ ἐν Ναυπλίῳ Ἐφετεῖον, μετὰ προηγουμένην συζήτησιν, ἐξέδοτο τὴν ὑπ' ἀριθ. 890 (1883) ἀπόφασίν του, δι' ἧς ἐδέχθη τὴν ἔφεσιν, ἐξηφάνισε τὰς ἐκκαλουμένας ἀποφάσεις καὶ ἀπέρριψε τὴν ἀγωγὴν ἔνεκεν ἐλλείψεως νομίμου βάσεως.

Ἀλλὰ τὴν ἀπόφασιν αὐτὴν τοῦ Ἐφετείου, ἐπὶ τῇ αἰτήσῃ τοῦ ἐνάγοντος, ὁ Ἀρειὸς Πάγος διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 152 (1891) ἀποφάσεώς του ἀνῆρσε, παραπέμψας τὴν διαφορὰν πρὸς νέαν συζήτησιν εἰς τὸ Ἐφετεῖον Ἀθηνῶν, ὅπερ ἐξέδοτο τὴν ὑπ' ἀριθ. 2097 (1892) ἀπόφασίν του, δι' ἧς ἀπέρριψε τὴν ἀγωγὴν ὡς μὴ βάσιμον.

Τῆς ἀποφάσεως δὲ ταύτης τοῦ Ἐφετείου. Ἀθηνῶν τὴν ἀναίρεσιν ἤτήσατο ὁ ἐνάγων, διὰ τῆς ἀπὸ 25 Μαρτίου 1893 αἰτήσεώς του, διὰ διαφόρους ἐν αὐτῇ λόγους καὶ ἰδίᾳ διὰ τὸν ἐξῆς, δι' ὃν ἀνηρέθη καὶ ἡ ὑπ' ἀριθ. 890 (1883) ἀπόφασις τοῦ Ἐφετείου Ναυπλίου.

Διότι καὶ ἡ ἐκ κληρονομίας διαδοχῇ ἰσχυρὸν ἀποτελεῖ τίτλον πρὸς ἀγωγὴν κατὰ τοῦ κακῆ τῇ πίστει λαβόντος καὶ κατέχοντος, ὡς ἰσχυρίσθη ὁ ἀναιρεσέων, ἐσφαλμένως δὲ τὸ Ἐφετεῖον ἐρμηνεύσαν τὸν Νόμον, ἀπέριψε τὴν ἀγωγὴν του ὡς νόμῳ ἀνυποστήρικτον.

Ὁ δὲ Ἀρειος Πάγος (Τμ. Α' .) διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 101 τοῦ 1897 ἀποφάσεως του παρέπεμψε τὴν προκειμένην ἀναίρεσιν αἰτησὶν ἐνώπιον τῆς ὁλομελείας τοῦ Ἀρείου Πάγου.

Συνεπεία τῆς ἀποφάσεως ταύτης καὶ κλήσεως τοῦ ἐνάγοντος πρὸς περαιτέρω συζητήσιν τῆς ὑποθέσεως, εἰσήχθη ἡ προκειμένη ὑπόθεσις εἰς τὸ ἀκροατήριον τοῦ Δικαστηρίου τούτου (ἐν ὁλομελείᾳ) πρὸς συζητήσιν, κατὰ τὴν ἐν ἀρχῇ τῆς παρούσης ἀναφερομένην συνεδρίᾳσιν, καθ' ἣν ἀκούσαν τοῦ πληρεξουσίου τοῦ ἀναιρεσέοντος, ἀναπτύξαντος καὶ προφορικῶς τὸν ὡς ἄνω λόγον ἀναίρεσιν καὶ αἰτησαμένου τὴν ἀναίρεσιν τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως, τοῦ πληρεξουσίου τῶν ἀναιρεσιβλήτων αἰτησαμένου τὴν ἀπόρριψιν τῆς αἰτήσεως καὶ

Τοῦ Ἀντεισαγγελέως. Σκεφθὲν κατὰ τὸν Νόμον.

Ἐπειδὴ κατὰ τοὺς νόμους Π. 33 § 1, (41.3) 3. (41.5) καὶ 1 (41.10) ἡ κληρονομία ἀποτελεῖ τίτλον παραγωγικὸν ἰδιοκτησίας, τὴν ἐναντίαν δ' ἀρχὴν καθιερώσασα ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις, ἐσφαλμένως ἠρμήνευσε καὶ ψευδῶς ἐφήρμοσε τοὺς προμνησθέντας νόμους καὶ ἐπομένως ἀναιρετέα καθίσταται κατὰ τὴν διάταξιν τοῦ ἄρθρου 807 ἐδ. 7 Πολ. Δικονομίας· παραπεμπτέα δὲ ἡ περαιτέρω τῆς ὑποθέσεως ἐξέτασις εἰς τὸ Βον τμήμα τοῦ Δικαστηρίου τούτου κατὰ τὸν νόμον ΧΜΖ' τοῦ 1877 § 3 ἐδ. β', καὶ 4 ἐδ. γ'

Διὰ ταῦτα

Τὸν καὶ τ' ἄρθρα 836 καὶ ἐπὶ. Πολ. Δικονομίας.

Ἀναιρεῖ τὴν ὑπ' ἀριθ. 2094 τοῦ 1892 ἀπόφασιν τῶν ἐνταῦθα Ἐφετῶν καὶ

Παραπέμπει τὴν ὑπόθεσιν πρὸς νέαν συζητήσιν ἐνώπιον τοῦ Βον τμήματος τοῦ Ἀρείου Πάγου.

Καταδικάζει τοὺς ἀναιρεσιβλήτους εἰς τὰ τοῦ ἀναιρεσέοντος δικαστικά ἐξόδα, μετριαζόμενα εἰς δραχμὰς οὐδὲνδεκα πέντε (85) καὶ τὰ τέλη τῆς σημανσεως.

Διατάσσει τὴν ἐπιστροφὴν τοῦ καταβληθέντος προστίμου καὶ νά.

γραφῇ ἡ παροῦσα εἰς τὸ περιθώριον τοῦ πρωτοτύπου τῆς ἀναιρουμένης καὶ δημοσιευθῇ διὰ τοῦ τύπου δαπάνῃ τῶν ἀναιρεσιβλήτων.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις τῇ ὀγδόῃ Ὀκτωβρίου 1898.
Ἐδημοσιεύθη δὲ ἐκτάκτως τῇ ὀγδόῃ Ὀκτωβρίου 1898.

Ὁ Πρόεδρος

Ὁ Γραμματεὺς

Κ. Σημαντήρας

Γ. Καστόρχης

Ἄριθ. 183

Τὸ Δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου

Ἐν Ὀλομελείᾳ

Συγκείμενον ἐκ τῶν Δικαστῶν Κ. Σημαντήρα, Προέδρου, Ἰω. Δουδουνιώτου, Α. Γκιών, Στ. Ἀνδροπούλου, Β. Παπαδοπούλου, Π. Με-
νελόου, Β. Ρεντήρη, Ἰω. Τσάτσου, Α. Πετρίτση, Μιλ. Ἡλιάδου,
καὶ Ξεν. Εὐθυμίου, (κωλυομένων τε τοῦ ἀντιπροέδρου καὶ τῶν λοιπῶν
Ἀρεοπαγιτῶν), παρόντων τοῦ τε Ἀντισταγγελέως Κωνστ. Μανιάκη
(κωλυομένου τοῦ Εἰσαγγελέως) καὶ τοῦ Γραμματέως Γ. Καστόρχη.

Συνεδριάσαν δημοσίᾳ, ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ τοῦ καταστήματος αὐτοῦ,
τὴν δεκάτην Σεπτεμβρίου 1898, ἵνα δικάσῃ ἐπὶ τῆς ἐξῆς ὑποθέσεως
μεταξὺ

Τοῦ Δημοσίου, ἀντιπροσωπευομένου ὑπὸ τοῦ Ὑπουργοῦ τῶν Οἰκο-
νομικῶν, ἐδρεύοντος ἐν Ἀθήναις, παρασταθέντος διὰ τοῦ πληρεξουσίου
τοῦ Ἑμμ. Λυκούδη, Νομικοῦ Συμβούλου, καὶ

Τῶν 1) Μαριγῶς Παππακώστα καὶ 2) Θρασυβούλου Παππακώστα,
ὡς προσωρινοῦ ἐπιτρόπου τῆς ἑαυτῆς χήρας Δ. Κλίμακα, διατελου-
σης ὑπὸ ἀπαγόρευσιν, κατοίκων Ἀθηνῶν, παρασταθέντων διὰ τοῦ
πληρεξουσίου τῶν Γρηγορίου Μαυρομαρᾶ, δικηγόρου.

Ἀκοῦσαν τοῦ Εἰσηγητοῦ Δικαστοῦ Μιλ. Ἡλιάδου ἐκθέσαντος τάδε:
Αἱ Μαριγῶ Θ. Παππακώστα καὶ Εἰνθὴ Δ. Κλίμακα διὰ τῆς ἀπὸ 22
Φεβρουαρίου 1888 ἐνώπιον τοῦ Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν ἀγωγῆς κατὰ
τοῦ Δημοσίου ἐξέθηκαν, ὅτι εἰς τὸ χωρίον Ἀλαμᾶνα τῆς Φθιώτιδος
ἔχουσι κάτωθι τῆς γεφύρας Ἀλαμᾶνας γαίας καλλιεργουμένας κατ' ἑ-
τος, ἐκτάσεως 10000 περίπου στρεμμάτων, ὡς παρόχθιοι δὲ εἰς τὸν
Σπερχιεὶν ποταμὸν κατῴρωσαν δι' ἄδρας δαπάνης νὰ ἐγείρωσι με-
γάλα προχώματα εἰς τὴν ὄχθην τοῦ ποταμοῦ τούτου καὶ νὰ ἐξασφα-
λίσωσι τὴν καλλιέργειαν τῶν εἰρημένων γαιῶν τῶν ἀπὸ τὰς πλημμύ-
ρας τοῦ ποταμοῦ, καλλιεργεῖσθαι αὐτὰς δις τοῦ ἔτους διαρκῶς. Ἀλλὰ
τὸ Ὑπουργεῖον τῶν Ἑσωτερικῶν, ἵνα ἐξασφαλίσῃ τὰ κτήματα ἄλλων

παροχθίων ιδιοκτητῶν ἐκ τῆς πλημύρας τοῦ ποταμοῦ τούτου, διέταξε καὶ μετέβαλε κατὰ τὰ ἔτη 1884 καὶ 1885 τὴν φυσικὴν ροὴν τοῦ Σπερχεῖου ποταμοῦ διὰ τῆς μεταβολῆς τῆς κοίτης αὐτοῦ δι' ἀποκοπῆς τεμαχίου γῆς· οὕτω δὲ ὁ ποταμὸς Σπερχεῖος, ἐνῷ πρὶν ἔρρεεν ἡσύχως καὶ ἐλικοειδῶς, κατόπιν διὰ τῶν γενομένων ὑπὸ τοῦ Δημοσίου ἔργων, εἰσῆλθεν εἰς νέαν κοίτην εὐθείαν, καὶ ρεὼν ὀρμητικῶς, διευθύνθη πρὸς τὰ προχώματα αὐτῶν διὰ μεγάλης ὀρμῆς καὶ ταχύτητος, ἔνεκα τῶν ὁποίων διέσπασεν αὐτὰ καὶ ἐπήνεγκε ρῆγμα εἰς τὴν ἀπέναντι τῆς ἐκκλησίας τοῦ χωρίου Ἀλαυάνας θέσιν, οὕτω δὲ ἀπὸ τοῦ 1885 ρεῖ ὁ ποταμὸς Σπερχεῖος διαρκῶς ἐντὸς τῶν κτημάτων των, ἐγκαταλείψας διὰ τῆς ἄνω μεταβολῆς τὴν παλαιὰν αὐτοῦ κοίτην, κατακλύσας τὰς γαίας αὐτῶν καὶ καταστήσας αὐτάς ἀνεπιδέκτους καλλιέργειας, ἔνεκα τῶν ἐν αὐταῖς ἐπιπλεόντων ὑδάτων. Ἐνεκα δὲ τῆς κατακλύσεως ταύτης καὶ τῆς ἐντεῦθεν μὴ καλλιέργειας των, ὑφίστανται τὰς ἐξῆς ζημίας : 1) διὰ τὸ ἔτος 1885 ἀπὸ μὲν τὴν καλλιέργειαν τοῦ θάμβακος, ἣν δὲν ἤδυνήθησαν νὰ κάμωσιν, δραχ. 10,000, ἦται τὸ τρίτον τῆς παραγωγῆς, τῶν δύο ἐτέρων τρίτων ἀνηκόντων εἰς τοὺς καλλιεργητὰς κολλήγας καὶ 2) ἀπὸ δὲ τὴν καλλιέργειαν σίτου, ἣν ἐπίσης δὲν ἤδυνήθησαν νὰ κάμωσιν ἐζημιώθησαν δραχ. 4,800. Οὕτω δὲ ὑπέστησαν ἐν συνόλῳ κατὰ τὸ ἔτος 1885 ζημίαν δραχμῶν 14,800 τὴν αὐτὴν δὲ ζημίαν τῶν ὀρ. 14,800 ὑπέστησαν καὶ κατὰ τὰ ἔτη 1886 καὶ 1887 καὶ θὰ ὑφίστανται καὶ εἰς τὸ μέλλον ἐξ ὑπαιτιότητος τοῦ Δημοσίου, ὅπερ ἔνεκα τῆς ὑπ' αὐτοῦ γενομένης, ὡς εἴρηται, μεταβολῆς τοῦ ποταμοῦ, εἶναι ὑπεύθυνον εἰς ἀποζημιώσιν των. Καὶ ἤτήσαντο νὰ ὑποχρεωθῇ τὸ Δημοσίον νὰ ταῖς πληρώσῃ δραμὰς μὲν 44,400 διὰ τὰς ἀπὸ τοῦ ἔτους 1884 μέχρι τῆς ἀγωγῆς ζημίας καὶ δραχ. 14,800 κατ' ἔτος διὰ τὰς μελλούσας ζημίας ἀπὸ τῆς ἐπιδόσεως τῆς ἀγωγῆς μέχρι πληρωμῆς.

Συζητήσεως γενομένης, τὸ Πρωτοδικεῖον ἐξέδοτο τὰς ἐξῆς ἀποφάσεις, 1) τὴν ὑπ' ἀριθ. 533 (1889), δι' ἧς ὑπεχρέωσε τὰς ἐναγούσας νὰ ἀποδείξωσι καὶ διὰ μαρτύρων τὴν βάσιν τῆς ἀγωγῆς των· μετὰ δὲ τὴν διεξαγωγὴν τῶν ἀποδείξεων 2) τὴν ὑπ' ἀριθ. 219 (1891), δι' ἧς ὑπεχρέωσε τὸ δημοσίον εἰς προσαγωγὴν τῶν κατὰ τὴν πρώτην συζήτησιν τῆς ὑποθέσεως ὑποβληθεισῶν προτάσεων τῶν ἐναγουσῶν, καὶ 3) τὴν ὑπ' ἀριθ. 7,956 (1891), δι' ἧς ἐπέβαλεν εἰς τὰς ἐναγούσας ἀναπληρωτικὸν ὄρκιον μετὰ τὴν δόσιν τοῦ ὁποίου ἐδέχετο τὴν ἀγωγὴν ἐν μέρει διὰ δραμὰς 18,000 ἐντόκως ἀπὸ τῆς κοινοποιήσεως τῆς ἀγωγῆς.

Ἐκκληθεισῶν τῶν ἀποφάσεων τούτων ὑπὸ τοῦ δημοσίου, τῆς δὲ τελευταίας 7,956 ἀντεκκληθείσης ὑπὸ τῶν ἐναγουσῶν ἐνώπιον τοῦ

Ἐφετερίου Ἀθηνῶν, τοῦτο ἐξέδοτο τὰς ἐξῆς ἀποφάσεις. 1) Τὴν ὑπ' ἀριθ. 2202 (1892), δι' ἧς δεχθὲν τὴν τοῦ δημοσίου ἔσριν καὶ μεταρρυθμίσαν τὰς ἐκκληθείσας ἀποφάσεις, διέταξε πραγματογνωμοσύνην καὶ αὐτοψίαν καὶ 2) μετὰ τὴν διεξαγωγὴν τῆς πραγματογνωμοσύνης τὴν ὑπ' ἀριθ. 398 (1894), δι' ἧς ἐδέχθη ἐν μέρει τὴν ἀγωγὴν καὶ ὑπεχρέωσε τὸ δημοσίον νὰ πληρώσῃ ταῖς ἐναγούσαις ὀφ. 12.000 ἐντόκως ἀπὸ τῆς ἀγωγῆς μέχρι ἐξοφλήσεως.

Ἀμφότερας τὰς ἀποφάσεις τοῦ Ἐφετερίου ἐπὶ τῇ αἰτήσῃ τοῦ Δημοσίου ἀνῆρσαν ὁ Ἀρειὸς Πάγος διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 301 (1896) ἀποφάσεως ἐπὶ λόγῳ, ὅτι ἐν τῇ προκειμένῃ περιπτώσει ἐπιτρέπεται τῇ πολιτείᾳ διὰ τῶν ἀρμοδίων διοικητικῶν αὐτῆς ὀργάνων καὶ ὅτ τῶν Νομαρχῶν νὰ λαμβάνῃ χάριν κοινωνικοῦ συμφέροντος προφυλακτικὰ μέτρα ἐναντίον πάσης ἐκ τῶν ὑδάτων ζημίας καὶ ἐναντίον ζημιῶν καὶ ἂν προσβάλλονται κεκτημένα τῶν ἰδιωτῶν δίκαια, καὶ ἀγωγὴ περὶ ἀποζημιώσεως κατὰ τοῦ Δημοσίου δὲν χωρεῖ, καὶ παρέπεμψε τὴν δίκην ἐνώπιον τοῦ Β'. Τμήματος τοῦ Ἀρείου Πάγου διὰ τὴν κατάλληλον τοῦ νόμου ἐφαρμογὴν.

Σιζιτήσεως γενομένης ἐνώπιον τοῦ Β' τμήματος τοῦ Ἀρείου Πάγου, τοῦτο ἐξέδοτο τὴν ὑπ' ἀριθ. 79 (1897) ἀπόφασιν, δι' ἧς διαφώνησαν πρὸς τὴν γνώμην τοῦ Α' τμήματος αὐτοῦ παρέπεμψε εἰς τὴν Ὀλομέλειαν τοῦ Ἀρείου Πάγου τὴν λύσιν τοῦ ζητήματος, ἐὰν τὸ Δημοσίον ὑποχρεοῦται εἰς ἀποζημιώσιν τοῦ κυρίου ἢ κατόχου τῶν γαιῶν αἰτινες ἐνεκα τῆς ἐκτελέσεως ἔργων πρὸς ἀποτροπὴν τῶν πλημμυρῶν ποταμοῦ τινος ἐκτελεσθέντων κατεκλύσθησαν διαρκῶς ὑπὸ τῶν ἐν αὐταῖς ρεόντων ὑδάτων καὶ οὕτω κατέστησαν ἀνεπίδεκτοι οἰασοῦ ποτε χρήσεως.

Ἐπομένως καὶ μετὰ τὴν νόμιμον προδικασίαν, εἰσῆχθη ἡ προκειμένη ὑπόθεσις εἰς τὸ ἀκροατήριον τοῦ δικαστηρίου τούτου πρὸς συζητήσιν κατὰ τὴν ἐν ἀρχῇ τῆς παρούσης ἀναφερομένην συνεδρίασιν, καθ' ἣν αἱ παραστάντες πληρεξούσιαι τῶν διαδίκων διὰ τῶν ἀναγνωσθεισῶν ἐγγράφων προτάσεών των ἤτησαντο :

Ὁ μὲν τοῦ Δημοσίου, ὅπως ἡ Ὀλομέλεια τοῦ Ἀρείου Πάγου ἀποφανθῇ, ὅτι τὸ Δημοσίον δὲν ὑποχρεοῦται εἰς ἀποζημιώσιν τῶν ἀντιδίκων του, ἀφοῦ δυνάμει τῶν κειμένων νόμων ἐπιτρέπεται τῇ Πολιτείᾳ νὰ λαμβάνῃ διὰ τῶν ἀρμοδίων αὐτῆς διοικητικῶν ἀρχῶν καὶ ὅτ τῶν Νομαρχῶν, χάριν κοινωνικοῦ συμφέροντος, προφυλακτικὰ μέτρα ἐναντίον πάσης ἐκ τῶν ὑδάτων ζημίας καὶ ἐναντίον πλημμυρῶν, μὴ χωρούσης κατ' ἀκολουθίαν ἀγωγῆς περὶ ἀποζημιώσεως κατὰ τοῦ Δημοσίου καὶ ἂν ἐτι προσεβλήθησαν κεκτημένα τῶν ἀντιδίκων του δίκαια, νὰ καταδικάσῃ τοὺς ἀντιδίκους του εἰς τὰ ἔξοδα τῆς παρούσης

δίκης καὶ παραπέμφῃ τὴν ὑπόθεσιν εἰς τὸ Β'. τοῦ Ἀρείου Πάγου Τμήμα πρὸς συζήτησιν τῆς οὐσίας καὶ ἀπορρίψιν τῆς ἀγωγῆς τῶν ἀντιδίκων τοῦ Δημοσίου.

Ὁ δὲ τῶν Μاريγούς Παππακώστα καὶ Θρασυδούλου Παππακώστα, ὅπως ἡ ὁλομέλεια τοῦ Ἀρείου Πάγου ἀπενέγκῃ λύσιν ἐπὶ τοῦ προκειμένου καὶ ἀποφανθῇ, ὅτι τὰ Δημόσιον ὑποχρεοῦται εἰς ἀποζημίωσιν αὐτῶν ὡς κυρίων καὶ κατόχων τῶν γαιῶν, αἱ ἕνεκα τῆς κατασκευῆς τῆς ἐν τῇ ἀγωγῇ αὐτῶν ἀναφερομένης νέας κλίτης τοῦ Σπερχεῖου Ποταμοῦ, κατέκλυσαν διαρκῶς τὰ ὕδατα αὐτοῦ, καταδικάσῃ δὲ τὸ Δημόσιον εἰς τὰ ἐξόδα τῆς παρούσης δίκης, καὶ παραπέμφῃ τὴν ὑπόθεσιν εἰς τὸ Β'. Τμήμα τοῦ Ἀρείου Πάγου πρὸς συζήτησιν τῆς οὐσίας τῆς ὑποθέσεως καὶ παραδοχὴν καὶ ἐπιδόκασιν τῆς ἀγωγῆς αὐτῶν κατὰ τοῦ Δημοσίου, ἀπορρίψῃ δὲ τὴν ἔνστασιν τοῦ Δημοσίου περὶ μὴ νομιμοποιήσεως τοῦ Θρ. Παππακώστα ὡς προσωρινοῦ ἐπιτρόπου τῆς Ξανθῆς Κλίμακα ἐπὶ τοῦ προκειμένου, ὡς ἀνυπόστατον.

Ἀκούσαν αὐτῶν, ἀναπτυξάντων καὶ προφορικῶς τὰς προτάσεις τῶν ταύτας·

καὶ τοῦ Ἀντεισαγγελέως. Σκεφθὲν κατὰ τῶν νόμον.

Ἐπειδὴ, κατὰ τὰ ἄρθρα 120 καὶ 123 τοῦ περὶ Ἐπιτροπείας κλπ. Νόμου, τὸ Πρωτοδικεῖον κατὰ πᾶσαν στάσιν τῆς περὶ ἀπαγορεύσεως διαδικασίας μέχρι τῆς τελεσιδικίας τῆς περὶ ἀπαγορεύσεως αποφάσεως, ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ διορίσῃ πρὸς συντήρησιν τῆς περιουσίας τοῦ ἀπαγορευτέου προσωρινὸν διαχειριστὴν, ὅστις φροντίζει συνάμα καὶ περὶ αὐτοῦ, μεταξὺ δὲ τῶν καθηκόντων τῶν ἀναγομένων εἰς τὴν συντήρησιν τῆς περιουσίας τοῦ ἀπαγορευτέου, ἀνάγεται πάντως καὶ ἡ ἐξακολούθησις τῶν ἐνώπιον τῶν δικαστηρίων ἐκκρεμῶν δικῶν, κατ' ἀκολουθίαν, ἐπὶ τοῦ προκειμένου, κηρυχθείσης εἰς κατάστασιν ἀπαγορεύσεως τῆς Ξανθῆς Κλίμακα διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 2449 τοῦ 1894 αποφάσεως τοῦ Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν καὶ διορισθέντος διὰ τῆς αὐτῆς αποφάσεως προσωρινοῦ διαχειριστοῦ τῆς περιουσίας τοῦ Θρ. Παππακώστα, νομίμως οὗτος ὑπὸ τὴν ιδιότητα τοῦ προσωρινοῦ διαχειριστοῦ παρίστησι ταύτην, μέχρις οὔ, κατασταθείσης τελεσιδικίου τῆς ρηθείσης αποφάσεως, διορισθῇ δι' ἄλλης ἐπιτροπὸς καὶ παρεπιτροπὸς· ἡ σχετικὴ ἄρα τοῦ Δημοσίου ἔνστασις ἀπορριπτέα ἐστίν, ὡς ἀνυπόστατος.

Ἐπειδὴ εἰς δύο περιπτώσεις εὐθύνεται κατὰ τὸν Νόμον τὸ Δημόσιον εἰς ἀποζημίωσιν α'.) κατὰ τὴν περίπτωσιν τοῦ 17 ἁρθροῦ τοῦ Συντάγματος, ἥτις τῆς καταλήψεως ξένης ἰδιοκτησίας διὰ δημοσίαν ἀνάγκην, ὅτε ἀναγκαιῶς ἀπαλλοτριούται ταύτης ὁ πρῶτην ἰδιοκτήτην καὶ β'.) κατὰ τὴν περίπτωσιν πταίσματος ἢ ἀμελείας τῶν ὀργάνων τῆς Πολιτείας ἐν τῇ ἐκπληρώσει τῶν ἐαυτῶν καθηκόντων, ἐφαρμοζο-

μένων καὶ ἐνταῦθα τῶν ἀρχῶν τῆς ἀγωγῆς κατὰ τοῦ προστήσαντος.
(Πανδ. Β. 6λ. 14 τίτλ. 3.)

Ἐπειδὴ οὐδετέρω τῶν περιπτώσεων τούτων συντρέχει εἰς τὴν περίπτωσηὴν τὴν ἀποτελοῦσαν τὸ ζήτημα, τὸ παραπεμφθὲν ὑπὸ τοῦ Β'. Τμήματος τοῦ Ἀρείου Πάγου εἰς τὴν ὁλομέλειαν αὐτοῦ, ἦτοι : κἂν τὸ Δημόσιον ὑποχρεοῦται εἰς ἀποζημίωσιν τοῦ κυρίου ἢ κατόχου γαιῶν, αἵτινες ἕνεκα τῆς ἐκτελέσεως ἔργων, πρὸς ἀποτροπὴν τῶν πλημμυρῶν ποταμοῦ τινος ἐκτελεσθέντων, κατεκλύσθησαν διαρκῶς ὑπὸ τῶν ἐν αὐταῖς ρεόντων ὑδάτων καὶ οὕτω κατέστησαν ἀνεπίδεκτοι οἰασθῆναι ποτε χρήσεως, διότι ἡ διαρκὴς κατακλύσις γαιῶν ὑπὸ τῶν ὑδάτων ποταμοῦ, ἡ ἐπελθοῦσα ἕνεκα τῶν ὑπὸ τῆς Πολιτείας διὰ τῶν ὀργάνων αὐτῆς ἐκτελεσθέντων ἔργων πρὸς ἀποτροπὴν τῶν πλημμυρῶν αὐτοῦ, δὲν ἐπιφέρει ἀπαλλοτριωσιν ἰδιοκτησίας χάριν δημοσίου ἀνάγκης, ἵνα ἔχῃ ἐφαρμογὴν ἡ διάταξις τοῦ 17 ἄρθρου τοῦ Συντάγματος, ἅτε οὐδὲν ἐπιδρώσης τῆς ρηθείσης κατακλύσεως ἐπὶ τῆς κυριότητος αὐτῶν, ἀλλ' οὐδὲ εἰς πταῖσμα ἢ ἀμέλειαν τῶν ὀργάνων τῆς Πολιτείας ὀφείλεται ἡ ζημία ἡ ἐπελθοῦσα τῷ ἰδιοκτήτῃ ἢ κατόχῳ τῶν γαιῶν ἕνεκα τῆς διαρκούς κατακλύσεως αὐτῶν ὑπὸ τῶν ὑδάτων τῶν ποταμῶν διὰ τὴν ἐκτεθεῖσαν αἰτίαν, ἵνα λάθωσιν ἐφαρμογὴν αἱ ἀρχαὶ τῆς ἀγωγῆς κατὰ τοῦ προστήσαντος, διότι εἶχεν ἡ Πολιτεία τὸ δικαίωμα καὶ τὸ καθήκον, δυνάμει τῶν κειμένων νόμων, νὰ λάθῃ ἀσφαλιστικὰ μέτρα ἐναντίον παντός ἐκ τῶν ὑδάτων κινδύνου καὶ ἐναντίον πλημμυρῶν, ἄρθρ. 13 ἐδαφ. 34 τοῦ ἰσχύον νόμου ἔχοντος Διατάγματος τῆς 5 Δεκεμβρίου 1845, εἰς οὐδεμίαν ἕνεκα αὐτῶν ὑποκειμένη ἀποζημίωσιν καὶ ἂν κεκτημένα ἰδιωτῶν προσβάλλονται δίκαια, (νόμ. 7 § 4 Πανδ. 43. 24 Βασιλ. Νομ. 7. 58. 2.3) ἅτε μὴ ἀποτελούντων τῶν ρηθέντων ἀσφαλιστικῶν μέτρων πταῖσμα, ἢ ἀμέλειαν τῶν ὀργάνων τῆς Πολιτείας, ἀλλ' ἐνασχολεῖν δικαίωμα αὐτῆς.

Διὰ ταῦτα

Ἰὸν καὶ τ' ἄρθρ. 4 ἐδαφ. δ το ΧΜΖ'.

Ἀπορρίπτεται τὴν ἐνστάσιν τοῦ Δημοσίου περὶ μὴ νομίμου παραστάσεως τῆς Ξανθῆς Κλίμακα ὑπὸ τοῦ Θρ. Παππακώστα ὑπὸ τὴν ιδιότητα τοῦ προσωρινοῦ διαχειριστοῦ τῆς περιουσίας αὐτῆς.

Αἶρον δὲ τὴν μεταξὺ τοῦ πρώτου καὶ τοῦ δευτέρου Τμήματος τοῦ Ἀρείου Πάγου, διαφωνίαν, ἀποφαίνεται, ὅτι δὲν ὑποχρεοῦται ἐν τῇ εἰρημένῃ περιπτώσει τὸ Δημόσιον εἰς ἀποζημίωσιν τοῦ κυρίου ἢ κατόχου τῶν γαιῶν, αἵτινες ἕνεκα τῆς ἐκτελέσεως ἔργων πρὸς ἀποτροπὴν τῶν πλημμυρῶν ποταμοῦ τινος ἐκτελεσθέντων κατεκλύσθησαν δι-

ΑΠΟΦΑΣΙΣ ΑΡΕΙΟΥ ΠΑΓΟΥ

88

αρκῶς ὑπὸ τῶν ἐν αὐταῖς ρεόντων ὑδάτων καὶ οὕτω κατέστησαν ἀνεπίδεκτοι εἰς σδήποτε χρήσεως.

Ἀναπέμπει τὴν προκειμένην ὑπόθεσιν πρὸς περαιτέρω συζήτησιν εἰς τὸ Β'. Τμῆμα τοῦ Ἀρείου Πάγου, ὡς καὶ τὸ περὶ ἐξοδῶν ζήτημα.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις τῇ ὁγδοῇ Ὀκτωβρίου 1898. Ἐδημοσιεύθη δ' αὐτόθι ἐκτάκτως τῇ ὁγδοῇ Ὀκτωβρίου 1898.

Ὁ Πρόεδρος

Ὁ Γραμματεὺς

Κ. Σημαντήρας

Γ. Καστόρχης

Ἀριθμὸς 184

Τὸ Δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου

Τμῆμα Β'.

Συγκείμενον ἐκ τῶν Δικαστῶν Μιχ. Διγενῆ, Ἀντιπροέδρου (κωλυομένου τοῦ Προέδρου), Ἰω. Διοβουνιώτου, Στ. Ἀνδρεοπούλου, Β. Παπαδοπούλου, Βασίλ. Ροντήρη, Εἰσαγγητοῦ, Ἰω. Τσάτσου καὶ Ξεν. Εὐθυμίου, παρόντων τοῦ τε Ἀντεισαγγελέως Κωνστ. Μανιάκη (κωλυομένου τοῦ Εἰσαγγελέως) καὶ τοῦ Ὑπογραμματέως Μ. Μπαρινοπούλου.

Συνεδριάσαν δημοσίᾳ ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ τοῦ καταστήματος αὐτοῦ τῇ δεκάτῃ Ὀκτωβρίου 1898, ἵνα δικάσῃ ἐπὶ τῆς αἰτήσεως τῆς Σταματικῆς Γεωρ. Ἡλιάδου, κατοικοῦ Πατρῶν, παρασταθείσης διὰ τοῦ πληρεξουσίου τῆς Σπυρ. Ἀραβαντινοῦ, δικηγόρου, καὶ τῶν παρεμβαίνοντων Τίμολ. Ἡλιάδου, κατοικοῦ Κερκύρας, καὶ Αἰκατερίνης χήρας Ἀλκ. Ἡλιάδου, κατοικοῦ Ἀθηνῶν, παρασταθέντων διὰ τοῦ πληρεξουσίου τῶν Ἀνδρέου Ραχοπούλου, δικηγόρου, κατὰ τῶν Αὐθ. 1) Ἑλένης χήρας Γ. Χατζηκωσταντῆ, 2) Χαίδως Γ. Χατζηκωσταντῆ, 3) Κων. Γ. Χατζηκωσταντῆ καὶ 4) Εἰρήνης Γ. Χατζηκωσταντῆ, τῶν τριῶν τελευταίων τέκνων, ἀπάντων δὲ κληρονόμων τοῦ ἀποβιώσαντος Γεωρ. Χατζηκωσταντῆ, Βον) 1) Δημητρ. Μ. Χατζηκωσταντῆ, 2) Σωτηρ. Μ. Χατζηκωσταντῆ καὶ 3) Καλλιόπης χήρας Μ. Χατζηκωσταντῆ, ὡς φυσικῆς ἐπιτρόπου τῆς ἀνηλίκου θυγατρὸς τῆς Κατίνος Μ. Χατζηκωσταντῆ, τέκνων καὶ κληρονόμων τοῦ ἀποβιώσαντος Μιχαὴλ Χατζηκωσταντῆ καὶ Γον) Δεσποινούλας συζύγου Ἰ. Κυριακοῦ, ἀπάντων κατοίκων Ἀθηνῶν καὶ κληρονόμων τῆς Ἀνθῆς χήρας Δ. Κουτσογιαννοπούλου, παραστάντων αὐτοπροσώπως καὶ διορισάντων ἐπ' ἀκροατηρίου πληρεξουσίων τῶν τῶν Ἀντῶν. Μομφερράτον, δικηγόρον.

Συνεπεῖα 1) Ἀγωγῆς τῆς Ἑλένης χήρας Κ. Κατσοβοῦ καὶ Κων.

Φέκα κατὰ τοῦ Β. Παλαδᾶ, ὡς προσωρινοῦ κηδεμόνος τῆς σχολαζούσης κληρονομίας τῆς ἀποβιώσασθαι Ἀνθῆς χήρας Δ. Κουτσογιαννοπούλου καὶ 2) παρεμβάσεων τῶν Γεωργίου καὶ Μιχαὴλ Χατζηκωσταντῆ, Δεσποινούλας συζύγου Ι. Κυριακοῦ, Σταματούλας χήρας Σπ. Παππαδάκη, Σταματικῆς χήρας Γ. Ἡλιάδου καὶ τοῦ Λεωνίδα Τάγκου, ὡς δικαστικοῦ ἐπιτρόπου τῆς τότε ἀνηλίκου ὀρφανῆς Ἀγγελικῆς Γούζαρη, ἀξιούντων ἀπάντων κληρονομικὰ δικαιώματα ἐπὶ τῆς περιουσίας τῆς ἀποβιώσασθαι Ἀνθῆς χήρας Δ. Κουτσογιαννοπούλου ἐξεδόθη τελευταῖον, μετὰ διαφόρους ἀποφάσεις τοῦ Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν, τῶν Ἐρετειῶν Ἀθηνῶν, Λαρίσσης καὶ Κερκύρας καὶ τοῦ Ἀρείου Πάγου ἢ ὑπ' ἀριθ. 159 ἐ. ἑ. ἀπόφασις τοῦ Β' τμήματος τοῦ Ἀρείου Πάγου, δι' ἧς ἐπεβλήθη εἰς τοὺς Γεωργίον καὶ Μιχαὴλ Χατζηκωσταντῆ καὶ εἰς τὴν Δεσποινίδα Ἰ. Κυριακοῦ—ὁ ἐξῆς ἀναπληρωτικὸς καὶ ἀπαλλακτικὸς ὅρκος· «Ὁμνῶ, εἰδὼς τὰς εἰς τὴν ψευδορκίαν ἐπιβαλλομένας ποινάς, ὅτι ἡ Ἀνθῆ Δ. Κουτσογιαννοπούλου ἦτο θυγάτηρ τῆς Κυράτσης οὐχὶ ἐκ γάμου αὐτῆς μετὰ τοῦ Γ. Βουτανιώτου, ἀλλ' ἐκ τοῦτου νομίμου μετὰ τοῦ Ἰω. Φιλίππου ἢ Λορεντζῆ, ἥτοι ἦτο θυγάτηρ τοῦ Ἰω. Φιλίππου ἢ Λορεντζῆ καὶ οὐχὶ τοῦ Γ. Βουτανιώτου γεννηθεῖσα μετὰ τὸ 1825 ἔτος· οὕτως εἶη μοι ὁ Θεὸς βοηθὸς καὶ τὸ Ἱερὸν Αὐτοῦ Εὐαγγέλιον», μετὰ τὴν δόσιν ἢ μὴ τοῦ ὁποῦ ἐπεφυλάσσετο τὸ δικαστήριον ν' ἀποφασίσῃ κατὰ τὰ λοιπά.

Προκειμένου κατὰ τὴν σημερινὴν συνεδρίαν νὰ δοθῇ ὁ ἐν λόγῳ ὅρκος, ὁ πληρεξούσιος τῆς Σταματικῆς Ἡλιάδου ἐδήλωσεν, ὅτι ἐκοινοποίησεν εἰς τοὺς ὁμοσόντας ἀντιρρήσεις, αἵτινες ἐνεγράφησαν εἰς τὸ Πινάκιον καὶ δεόν νὰ συζητηθῶσιν αὐταὶ καὶ νὰ μὴ ἐπιτραπῇ ἡ δόσις τοῦ ὅρκου, διότι ἡ περὶ ἀποδοχῆς αὐτοῦ δήλωσις τῶν ὁμοσόντων εἶνε ἄκυρος καὶ ἀπαράδεκτος, μὴ δυναμένου νὰ δοθῇ νομίμως ὑπ' αὐτῶν τοῦ ἐν λόγῳ ὅρκου, ὅτε μὴ ἐπιβληθέντος εἰς αὐτοὺς, ἀλλ' εἰς τοὺς ἀρχικοὺς διαδίκους καὶ διότι δὲν δύναται νὰ δοθῇ ὁ ὅρκος νομίμως πρὶν ἢ ἐπαναληφθῇ ἡ δίκη, οἱ δὲ παριστάμενοι ἤδη δὲν εἶνε κληρονόμοι τῶν ἀποβιωσάντων ἀντιδίκων τῆς καὶ οὐδένα ἐξ αὐτῶν ἀναγνωρίζει ὡς τοιοῦτον, ἀλλῶς τε οἱ ἀποβιώσαντες κατέλιπον καὶ ἄλλους κληρονόμους καὶ ἠτήτατο νὰ μὴ ἐπιτραπῇ εἰς τοὺς ὁμοσόντας ἡ δόσις τοῦ ὅρκου, ἀλλῶς νὰ δοθῇ οὗτος τυχαίως ὑπὸ μόνῃς τῆς Δεσποινούλας Ἰ. Κυριακοῦ. Ὁ πληρεξούσιος τῶν Τιμολ. Ἡλιάδου, Κατήγκος χήρας Ἀλκιβ. Ἡλιάδου ἠτήσατο νὰ μὴ ἐπιτραπῇ ἡ δόσις τοῦ ὅρκου, διότι οὔτε ἡ ἐπιβαλοῦσα αὐτὸν ἀπόφασις, οὔτε ἡ δήλωσις περὶ ἀποδοχῆς αὐτοῦ ἐκοινοποιήθησαν εἰς τοὺς πελάτας του, ἀλλῶς ἐγένετο ἀνακοπὴ κατὰ τῆς ἐπιβαλοῦσης τὸν ὅρκον ἀποφάσεως, διατελοῦσα ἐκκρεμής.

Ὁ πληρεξούσιος τῶν ὁμοσόντων, ἀντικρούσας τὰνωτέρω ἠτήσατο

νὰ ἀναβληθῇ ἡ συζήτησις τῶν ἀντιρρήσεων, ἄλλως νὰ ἀπορριφθῶσιν αὐταὶ ὡς ἀπαράδεκτοι καὶ μὴ νόμιμοι καὶ νὰ ἐπιτραπῇ ἡ δόσις τοῦ ὅρκου ἄνευ ὄρων καὶ οὐχὶ τυχαίως, νὰ ἀπορριφθῶσιν αἱ προτάσεις καὶ ἀντιρρήσεις τῶν παρεμβαίνόντων Τιμολ. Ἡλιάδου καὶ Αἰκάτερ. Ἡλιάδου, ὡς ἀπαράδεκτοι ἄνευ προδικασίας, ἄτε μὴ προηγήθῃς κλητεύσεως πῶν ὁμοσόντων καὶ διότι οἱ παρεμβαίνοντες εἰσὶν εἰδικοί διάδικοι, διαρκούσης τῆς δίκης, ὥστε ἡ κατὰ τῆς Σταματικῆς Ἡλιάδου δίκη καὶ ἀποφάσις τυγχάνει καὶ οἱ αὐτοὺς ὑποχρεωτική. Ἄλλως νὰ ἐπιτραπῇ τῇ Δεσποινούλᾳ Ἰ. Κυριακοῦ ἡ δόσις τοῦ ὅρκου ἄνευ ὄρων καὶ οὐχὶ τυχαίως, ὡς πρὸς δὲ τοὺς λοιποὺς παρισταμένους ὁμοσόντας ἐπιβληθῇ ὁ ὅρκος δι' ἄλλης ἀποφάσεως.

Ἀκοῦσαν αὐτῶν καὶ τοῦ Ἀντεισαγγελέως. Σκεφθὲν κατὰ τὸν Νόμον.

Ἐπειδὴ ὁ διὰ τῆς ὑπ' ἀρ. 159 ἀπεφάσεως ἐ.ε. τοῦ δικαστηρίου τούτου ἐπιβλήθεις τοῖς 1) Γ. Χατζηκωσταντῇ, 2) Μιχ. Χατζηκωσταντῇ καὶ 3) Δεσποινούλᾳ συζύγῳ Ἰω. Κυριακοῦ ὅρκος δέον νὰ δοθῇ τυχαίως ὑπὸ μόνης τῆς Δεσποινούλας συζυγοῦ Ἰω. Κυριακοῦ ὑπὸ τὸν ὅρον νὰ ἐκδικασθῶσιν αἱ ἀντιρρήσεις τῆς Σταματικῆς χήρας Γεωρ. Ἡλιάδου, ὡς καὶ αἱ ἐνστάσεις τῶν διαδίκων εἰς ἐπομένην συνεδρίαν.

Διὰ ταῦτα

Ἐπιτρέπει τῇ Δεσποινούλᾳ συζύγῳ Ἰω. Κυριακοῦ νὰ δώσῃ τὴν διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 259 ἐ.ε. ἀποφάσεως τοῦ Δικαστηρίου τούτου ἐπιβληθέντα αὐτῇ ὅρκον τυχαίως ὑπὸ τὸν ὅρον νὰ ἐκδικασθῶσιν αἱ ἀντιρρήσεις τῆς Σταματικῆς Ἡλιάδου, καὶ αἱ ἐνστάσεις τῶν διαδίκων εἰς ἐπομένην συνεδρίαν.

Ἐπιφυλλάσσεται περὶ τῶν ἐξόδων καὶ τελῶν.

Ἐκρίθη, ἀπεφασίσθη καὶ ἐδημοσιεύθη ἐν Ἀθήναις τῇ δεκάτῃ (10) Ὀκτωβρίου 1898.

Ὁ Ἀντιπρόεδρος

Μ. Διγενῆς

Ὁ Ὑπογραμματεὺς

Μ. Μπαρινόπουλος

Ἀριθμὸς 188

Τὸ Δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου

Τμήμα Β'.

Συγκείμενον ἐκ τῶν Δικαστῶν Μιχ. Διγενῆ, Ἀντιπροέδρου, (κωλυομένου τοῦ Προέδρου) Ι. Δουβουνιώτου, Στ. Ἀνδροπούλου, Β. Πα-

παδοπούλου, Εισηγητοῦ, Π. Μενελάου, Β. Ροντάρη, καὶ Ἰω. Τσάτ-
τσου, παρόντων τοῦ τε Ἀντεισαγγελέως Κωνστ. Μανιάκη (κωλυο-
μένων τοῦ Εἰσαγγελέως) καὶ τοῦ Ὑπογραμματέως Μ. Μπαρινοπούλου.

Συνεδρίασαν δημοσίᾳ ἐν τῷ ἀκρατηρίῳ τοῦ καταστήματος αὐτοῦ
τῇ εἰκοστῇ ἑκτῇ Σεπτεμβρίου 1898, ἵνα δικάσῃ ἐπὶ τῆς ἐξῆς ὑπο-
θέσεως, μεταξύ

Τοῦ ἀντιλέξαντος καὶ ἐφesiδλήτου Ἀθ. Πουλῆ, κατοικοῦ Σαλα-
μίνος, παρασταθέντος διὰ τῶν πληρεξουσίων τοῦ Ἰω. Εὐκλείδου καὶ
Ἰωακείμ. Ἰωσήφ, δικηγόρων, καὶ τοῦ καθ' οὗ αἱ ἀντιρρήσεις καὶ ἐκ-
καλοῦντος Δημ. Βιέννα, κατοικοῦ ὡσαύτως, παρασταθέντος διὰ τῶν
πληρεξουσίων τοῦ Σταύρου Νικολοπούλου καὶ Φωκίωνος Λαμφιάδου,
δικηγόρων.

Συνεπεία τῆς ἀπὸ 31 Ὀκτωβρίου 1878 ἀγωγῆς τοῦ Ἀθ. Που-
λῆ, ὡς ἐκδοχέως τῶν δικαιωμάτων τῶν κληρονόμων Πανούση Καραν-
τῇ κατὰ τοῦ Δημ. Βιέννα ἐνώπιον τοῦ εἰρηνοδίκου Σαλαμίνος περὶ
πληρωμῆς μισθώματος τῆς χειμερινῆς χορτονομῆς τοῦ λειβαδίου Σα-
λαμίνος ἐκ δραχμῶν 905 μετὰ τῶν τόκων αὐτῶν ἀπὸ 20 Μαρτίου
1868 μέχρι τῆς ἀγωγῆς, ἥτοι δραχ. 2070, ἐν ὧν ἐντόκως ἀπὸ τῆς
ἀγωγῆς, αἵτινες ἐξεχωρήθησαν τῷ Ἀθ. Πουλῇ ὑπὸ τῶν κληρονόμων
Παν. Καραντῇ, μετὰ διαφόρους ἀποφάσεις τοῦ τε Εἰρηνοδίκου Σα-
λαμίνος, τοῦ Πρωτοδίκου Ἀθηνῶν καὶ τοῦ Ἀρείου Πάγου ἐξεδόθη
τελευταῖον ἡ ὑπ' ἀριθ. 128 (1898) ἀπόφασις τοῦ Β' τμήματος τοῦ
Ἀρείου Πάγου, ἥτις ἐπέβαλε τῷ Δημ. Βιέννα τὸν ἐξῆς ἀναπληρω-
τικὸν ὅρκον: «Ὁμνῶ κλπ., ὅτι τὰ ὑπ' ἀριθ. 335 (1878) συμβό-
λαιον τοῦ συμβολαιογραφοῦντος εἰρηνοδίκου Σαλαμίνος, δι' οὗ ἐξεχω-
ρήθη εἰς τὸν ἐφesiδλήτην Ἀθαν. Πουλῆν ἡ ἀναφερομένη ἐν αὐτῷ ἀ-
παίτησις, ἡ πηγάζουσα ἐκ τῆς ὑπενοικιάσεως τῆς χειμερινῆς χορτονο-
μῆς τοῦ λειβαδίου Σαλαμίνος τῆς γενομένης πρὸς ἐμὲ ὑπὸ τοῦ Παν.
Καραντῇ εἶνε εἰκονικὸν καὶ οὐχὶ σπουδαῖον. Οὕτως εἴη μοι κλπ., οὗ
διδόμενου, ἀπερρίπτετο ἡ τοῦ ἐφesiδλήτου Ἀθ. Πουλῆ ἀπὸ 31 Ὀ-
κτωβρίου 1878 ἀγωγή ὡς ἀνυπόστατος, μὴ διδομένου δὲ, ἐπεφυλασσετο
ν' ἀποφασίσῃ. Κοινοποιηθείσης τῆς εἰρημένης ὑπ' ἀριθ. 128 ἐ. ε. ἀ-
ποφάσεως ὑπὸ τοῦ Δ. Βιέννα πρὸς τὸν Ἀθαν. Πουλῆν μετὰ δηλώ-
σεως περὶ ἀποδοχῆς τοῦ δι' αὐτῆς ἐπιβληθέντος ὅρκου, ὁ Ἀθαν. Που-
λῆς ἐκοινοποίησεν εἰς τὸν Δ. Βιένναν τὰς ἀπὸ 9 Σεπτεμβρίου 1898
ἐνώπιον τοῦ Δικαστηρίου τούτου ἀντιρρήσεις κατὰ τῆς ὀρκοδοσίας μετὰ
ἐπαγωγῆς ὅρκου, δι' ὧν ἐξέθηκεν, ὅτι παρὰ τὸν Νόμον τὸ Δικα-
στήριον ἐθεώρησεν ὡς ἐνασκούσαν οὐσιώδη ἐπίδρασιν ἐπὶ τῆς δίκης τὴν
ὑπὸ τοῦ Δ. Βιέννα πρότασιν τῆς εἰκονικότητος τῆς ἐκχωρήσεως, διότι
ὁ ὀφειλέτης τῆς ἐκχωρουμένης ἀπαιτήσεως οὐδὲν ἔχει ἔννομον συμφέρον

πρὸς ὑποστήριξιν τῆς τοιαύτης εἰκονικότητος, ἀφοῦ καταβάλλων καὶ εἰς εἰκονικὸν ἐκδοχέα, ἀπαλλάσσεται τῆς ἀπαιτήσεως, τὸ δὲ δικαστήριον δύναται ἐκ τοῦ λόγου τούτου νὰ ἀπορρίψῃ τὴν περὶ ἧς ὁ ταχθεὶς ὅρκος πρότασιν τῆς εἰκονικότητος· ὅτι μὴ ἐκδικασθείσης ὀριστικῶς τῆς ὑποθέσεως, ἔχει δικαίωμα τὸ δικαστήριον νὰ ἐκτιμῇ καὶ πάλιν τὰς καταθέσεις τῶν ἐξετασθέντων μαρτύρων, ἐκτιμῶν δὲ ταύτας ὀρθότερον νὰ παραδεχθῇ ἀντίθετον συμπέρασμα, ὅτι δηλαδὴ ἡ ἐκχώρησις, περὶ ἧς πρόκειται δὲν εἶνε εἰκονικὴ καὶ μὴ σπουδαία, καθὰ ἐθεβάλωσεν καὶ ὁ μάρτυς Σιδέρης Παπασιδέρης, καθόσον οἱ τέσσαρες μάρτυρες εἰς τὰς καταθέσεις τῶν ὑποίων ἐστηρίχθη ἡ ἀπόφασις ἢ ἐπιβαλοῦσα τὸν ὅρκον πλὴν τῆς ἀορίστου ἐπικλήσεως, ὅτι ἤκουσαν περὶ εἰκονικότητος παρὰ πολλῶν Σαλαμινίων, ὧν δὲν ὀρίζουσι τὰ ὀνόματα (καὶ τοῦ ἀποθανόντος Ν. Παπασωτηρίου) καὶ ἥτις εἶνε κατὰ Νόμον ἄνευ τινὸς ἀποδεικτικῆς σημασίας, ἐπικαλοῦνται ἀποδείξιν τινὰ αὐτοῦ (ἀντιλέγοντος) ἐξ ἧς ὀφθεν ἀποδεικνύεται ἡ εἰκονικότης, ἀλλ' ἡ ἀποδείξις αὕτη δὲν ἀναφέρει, ὡς ψευδῶς κατέθηκαν οἱ μάρτυρες Σ. Βακογιάννης, Α. Πάλλας καὶ Γε. Βιρβίλης, ὅτι πρὸς τοὺς κληρονόμους τοῦ Παν. Καραντῆ, θέλει πληρώσει τὸ ποσὸν τῶν πεντακοσίων δραχμῶν μετὰ τὸ πέρασ τῆς δίκης ἂν ἀποβῇ ὑπὲρ αὐτοῦ (ἀντιλέγοντος), ἀλλ' ὅτι αὐτὸς θέλει πληρώσει πρὸς αὐτοὺς τὰς ἐκ τῆς χερτονομῆς ὑπολειπομένας δραχμὰς πεντακοσίας ἅμα λάβῃ ταύτας παρὰ τοῦ ὀφειλέτου Βιέννα, ὡς καὶ ἐτέρας 400 δραχ. ὅταν λάβῃ μέχρι λεπτοῦ τὰ χρήματα ἀπὸ τὸν Βιένναν, ὥστε προδήλως ἐκ τῆς ἐν λόγῳ ἀποδείξεως, ἥτις ἀποτελεῖ τὸν λόγον τῆς γνώσεως τῶν μαρτύρων, οὔτε ἀποδεικνύεται, οὔτε ἐνδεικνύεται ἡ προταθῆσα εἰκονικότης τῆς ἐκχωρήσεως, περὶ ἧς οὐδὲν λέγεται ἐν τῇ ἀποδείξει, τούναντίον καταφαίνεται, ὅτι σπουδαία ἐστὶν ἡ ἐκχώρησις καὶ ὅτι κατεβλήθη εἰς τοὺς κληρονόμους Παν. Καραντῆ τὸ τίμημα τῆς ἐκχωρήσεως, τὸ μὲν τοῖς μετρητοῖς, τὸ δὲ διὰ τῆς ἐν λόγῳ χρεωστικῆς ἀποδείξεως, κατ' ἀκολουθίαν πρέπει τὸ δικαστήριον ἀνακαλοῦν τὴν περὶ ὅρκου εἰς τὸν Δ. Βιένναν ἀπόφασιν, ν' ἀπορρίψῃ τὴν ἐνστάσιν εἰκονικότητος, ἢ τὸ πολὺ νὰ ἐπιβάλῃ εἰς τὸν ἀντιλέγοντα ἀπαλλακτικὸν ὅρκον· ὅτι ἄλλως ἐπάγει εἰς τὸν ἀντιδίκον τοῦ Δ. Βιένναν ὅρκον περὶ τοῦ θέματος τῆς εἰκονικότητος τοῦ ἐκχωρητηρίου προτιμώμενον τοῦ δικαστικοῦ καὶ ἐπαγόμενον κατὰ πᾶσαν τῆς δίκης στάσιν· καὶ ἡτήσατο ν' ἀπορριφθῇ ἡ περὶ εἰκονικότητος ἐνστάσις ὡς ἀπαράδεκτος, ἄλλως νὰ τῇ ἐπιβληθῇ ἀπαλλακτικὸς ὅρκος, ὅτι σπουδαία ἡ ἐκχώρησις, ἄλλως νὰ ἐπιβληθῇ ὁ ὅρκος ὃν ἐπάγει συμφώνως πρὸς τὸ θέμα τῆς 128 (1898) ἀποφάσεως, κατ' οὐσίαν ν' ἀπορριφθῇ ἡ ἔφεσις κατὰ τῆς ἀποφάσεως 84 (1882) τοῦ εἰρηνοδικοῦ Σαλαμίνος, ὡς καὶ τῶν προηγουμένων αὐτοῦ ἀποφάσεων 175 (1878) ἐρήμην, 192 (1878)

64 (1882) ἐρήμην καὶ νὰ γείνη δεκτὴ ἡ ἀπὸ 31 Ὀκτωβρίου (1878) ἀγωγή μετ' ὅλων τῶν ἐν αὐτῇ αἰτήσεων, καταδικασθῇ δὲ ὁ ἐναγόμενος Δ. Βιέννας εἰς τὴν πρὸς αὐτὸν πληρωμὴν δραχ. 2070 μετὰ τοῦ τόκου τῆς υπερθέσεως τῆς ἀγωγῆς μέχρις ἐξοφλήσεως καὶ εἰς τὰ δικαστικὰ ἐξόδα καὶ τέλη.

Προκειμένου δὲ κατὰ τὴν συνεδρίαν τῆς 12 Σεπτεμβρίου 1898 νὰ δοθῇ ὁ ἐν λόγῳ ὅρκος, ὅτε συνέπιπτεν ἡ πρὸς δόσιν αὐτοῦ προθεσμία, ὁ πληρεξούσιος τοῦ Ἀθ. Πουλὴ ἐδήλωσεν, ὅτι ἐκοινοποιήτεν εἰς τὸν ὁμόσποντον τὰς ὡς ἀνωτέρω ἀντιρρήσεις μετ' ἐπισημειωτικῆς αἰτήσεως ἐπαγωγῆς ὅρκου, αἵτινες ἐνεγράφησαν εἰς τὸ πινάκιον καὶ ἤττήσατο νὰ μὴ δοθῇ ὁ ὅρκος καὶ νὰ συζητηθῶσιν αἱ ἀντιρρήσεις αὗται, ἄλλως νὰ δοθῇ ὁ ὅρκος, οἱ δὲ πληρεξούσιοι τοῦ ὁμόσποντος Δ. Βιέννα ἤττησαν τὴν ὁπορίσιν τῶν ἀντιρρήσεων, ὡς ἀπαράδεκτων καὶ νὰ ἐπιτραπῇ τῇ ἐπιτολῇ τῶν νὰ δώσῃ τὸν ὅρκον ἀνευ ὅρου καὶ οὐχὶ τυχαίως· τὸ δὲ δικαστήριον διὰ τῆς αὐθιρῆς ἐκδοθείσης ὑπ' ἀριθ. 164 (1898) ἀποφάσεως ἐπέτρεψε τῷ Δ. Βιέννα νὰ δώσῃ τὸν διὰ τῆς εἰρημένης ὑπ' ἀριθ. 128 ε. ε. ἀποφάσεως ἐπιβληθέντα αὐτῷ ὅρκον τυχαίως ὑπὸ τὸν ὅρον νὰ ἐκδικασθῶσιν αἱ ἀντιρρήσεις εἰς ἐπομένην συνεδρίαν.

Ἐπομένως δοθέντος τοῦ εἰρημένου ὅρκου καὶ μετὰ τὴν νόμιμον προδικασίαν εἰσῆχθη ἡ προκειμένη ὑπόθεσις εἰς τὸ ἀκροατήριον τοῦ Δικαστηρίου τούτου πρὸς συζήτησιν κατὰ τὴν ἐν ἀρχῇ τῆς παρούσης ἀναφερομένην συνεδρίαν, καθ' ἣν παρέστησαν οἱ τῶν διαδίκων πληρεξούσιοι, αἵτινες διὰ τῶν ἀναγνωσθεισῶν ἐγγράφων προτάσεων τῶν ἤττησαντο οἱ μὲν τοῦ ἀντιλέγοντος Ἀθ. Πουλὴ τὴν παραδοχὴν τῶν ἀντιρρήσεων τοῦ μετ' ὅλων τῶν ἐν αὐταῖς αἰτήσεων καὶ νὰ καταδικασθῇ ὁ ἀντίδικός του εἰς τὰ δικαστικὰ ἐξόδα καὶ τέλη· οἱ δὲ τοῦ καθ' οὗ αἱ ἀντιρρήσεις Δ. Βιέννα νὰ γείνωσι δεκταὶ αἱ προτάσεις του καὶ ἐνστάσεις του, νὰ ἀπορριφθῶσιν αἱ ἀντιρρήσεις ὡς ἀπάρδεκτοι, ἄδασμοι καὶ ἀνυπόστατοι, ν' ἀπορριφθῇ ἡ ἀγωγή καὶ νὰ καταδικασθῇ ὁ ἀντίδικός του εἰς πάντα τὰ ἐξόδα καὶ τέλη, νὰ ἀπορριφθῇ δὲ ὡς ἀπάρδεκτος ἡ ἐπαγωγή τοῦ ὅρκου ἀντὶ τοῦ ἀναπληρωτικοῦ.

Ἀκούσαν αὐτῶν, ἀναπτυσάντων καὶ προφορικῶς τὰς προτάσεις τῶν αὐτῶν καὶ τοῦ Ἀντεισαγγελέως. Ἰδὼν τὴν Δικογραφίαν. Σκεφθὲν κατὰ τὸν Νόμον.

Ἐπειδὴ, ὡς προκύπτει ἐκ τῆς ὑπ' ἀριθ. 164 ε. ε. ἀποφάσεως τοῦ Δικαστηρίου τούτου, ἐπιτρέπη εἰς τὸν ἐκκαλεῖντα νὰ δώσῃ τὸν ἐπιβληθέντα αὐτῷ διὰ τῆς προηγουμένης ὑπ' ἀριθ. 128 ε. ε. ἀποφάσεως τοῦ Δικαστηρίου τούτου ὅρκον, ἐξ οὗ ἐξηρτήθη ἡ λύσις τῆς μεταξὺ τῶν διαδίκων διαφορᾶς, τυχαίως, ὅπερ ἐστὶν ὑπὸ τὸν ὅρον τοῦ νὰ ἐκδικασθῶσιν προηγουμένως καὶ ἀπορριφθῶσιν αἱ ὑπὸ τοῦ ἐφεσιβλήτου

κατὰ τῆς δόσεως αὐτοῦ ἀντιρρήσεις, οὕτω δὲ ἐσθέντος τοῦ ὁρκου δὲν κωλύεται τὸ Δικαστήριον νὰ ἐξετάσῃ, ἐκ νέου τοὺς ἐπαναλαμβανομένους ὑπὸ τοῦ ἐφεσιβλήτου ἰσχυρισμοὺς, δι' ὧν ἐπιδιώκεται ἡ ἀναθεώρησις τῶν διατάξεων τῆς προηγουμένης ἀποφάσεως, διότι αὕτη εἰ καὶ περιέχουσα τὰς συνεπείας τοῦ ἐπιβληθέντος ὁρκου δὲν ἐγένετο ἐτι ὀριστική καὶ εἶναι ἐπομένως δεκτὴ ἀνακλήσεως (ἄρθρ. 180 Πολ. Δικονομίας). Ἀνυπόστατοι ἄρα ἐξελέγχονται αἱ εἰς τὸ παραδεκτὸν τῶν ὑποβληθεισῶν ἀντιρρήσεων ἀναφερόμεναι ἐνστάσεις τοῦ ἐκκαλοῦντος ὡς καὶ ἡ ἐνστάσις αὐτοῦ, ὅτι ὁ ὑπογράφας τὸ περὶ αὐτῶν δικόγραφον δικηγόρος Ἰω. Εὐκλείδης δὲν εἶχε πληρεξουσιότητα, διότι κατὰ τὸ ἄρθρ. 92 τῆς Πολ. Δικονομίας μόνον διὰ τὴν ἐν τῷ ἀεροατηρίῳ συζήτησιν ἀπαιτεῖται ρητὴ πληρεξουσιότης, ὅταν ὁμως πρόκειται περὶ τῶν προπαρασκευαστικῶν τῆς δίκης πράξεων τεκμαίρεται ἡ πληρεξουσιότης τῶν ἀναφερομένων ἐν τῷ προηγουμένῳ ἄρθρῳ 91 προσώπων.

Ἐπειδὴ ὁρθῶς ἀπεφάνετο τὸ Δικαστήριον, ὅτι ὁ ἐκκαλὼν ἐναγόμενος εἶχε πρόδηλον συμφέρον νὰ δικασθῇ μετὰ τοῦ ἀληθοῦς δικαιούχου τῆς ἀπευθυνομένης κατ' αὐτοῦ διὰ τῆς ἀγωγῆς ἀπαιτήσεως καὶ εἰδικαιούτο ἐπομένως νὰ προτείνῃ τὴν ἐνστάσιν, ὅτι ὁ ἐφεσιβλήτος εἰκονικὸς ὦν ἐκδοχεὺς τῆς ἀπαιτήσεως, ἐφ' ἧς ἐστηρίχθη ἡ ἀγωγή αὐτοῦ δὲν ἠδύνατο νὰ παρασταθῇ ὡς ἐνάγων ἐν τῇ προκειμένῃ δίκῃ κατὰ τὸ ἄρθρον 67 τῆς Πολ. Δικονομίας, διότι ὁ εἰκονικὸς ἐκδοχεὺς, μὴ ὦν δικαιούχος τῆς ἀπαιτήσεως, ἦν ἐπιδιώκει, δὲν ἔχει δικαίωμα ἀγωγῆς ὑπὸ τοιαύτην ἰδιότητα· ὁθεν στερεῖται σημασίας ὁ τοῦ ἐφεσιβλήτου ἰσχυρισμὸς, ὅτι ὁ ἐκδοχεὺς καίπερ μὴ ὦν ἀληθὴς δικαιούχος τῆς εἰκονικῶς ἐκχωρηθείσης ἀπαιτήσεως, ἔχει οὐχ ἥττον τὸ δικαίωμα τοῦ νὰ ἐνασκήσῃ αὐτὴν ὡς ἐντολοδόχος τοῦ ἐκχωρητοῦ, διότι ἡ ἀγωγή τοῦ ἐφεσιβλήτου δὲν ἔχει τοιαύτην νόμιμον βάσιν.

Ἐπειδὴ ἡ προηγουμένη ἀπόφασις τοῦ Δικαστηρίου δὲν ἐπείσθη, ὅτι σφόδρα πιθανὸς εἶναι ὁ τοῦ ἐκκαλοῦντος περὶ εἰκονικότητος τῆς ἐκχωρήσεως ἰσχυρισμὸς αὐτοῦ μόνον ἐκ τῆς ὑπὸ τοῦ ἐφεσιβλήτου ὑπογεγραμμένης ἀποδείξεως, ἥτις ἀληθῶς δὲν παράγει καθ' ἑαυτὴν ἀπόδειξιν ἢ βεβαιώσιν τῆς εἰκονικότητος τῆς περὶ ἐκχωρήσεως συμβάσεως ὡς μηδὲν ἄλλο βεβαιούσα, εἰμὴ ὅτι τὸ ἀντίτιμον τῆς ἐκχωρηθείσης ἀπαιτήσεως δὲν ἦτο ὑπόχρεως ὁ ἐφεσιβλήτος νὰ καταβάλλῃ εἰς τοὺς κληρονόμους τοῦ Καραντῆ, πρὶν τὸ εἰσπράξῃ παρὰ τοῦ ἐκκαλοῦντος, ἀλλὰ κυρίως ἐκ τῶν καταθέσεων τῶν ἐξετασθέντων μαρτύρων, ὅς ἐκρίναν ὡς καθιστώσας σφόδρα πιθανὴν τὴν εἰκονικότητα ταύτην. Ὅθεν ἀνυπόστατα εἶναι ὅσα περὶ τοῦ ἐναντίου ἀναφέρει ὁ ἐφεσιβλήτος εἰς τὰς προτάσεις αὐτοῦ.

Ἐπειδὴ οὐδένα λόγον εὕρισκε τὸ Δικαστήριον, ἵνα ἀπομακρυνθῇ

τῆς προηγουμένης αὐτοῦ ἀποφάσεως, ὡς πρὸς τὸ πόρισμα, εἰς ὃ κατέ-
ληξεν, ἐκτιμήσασα τὰς προσαχθείσας ἀποδείξεις καὶ ἐπιβαλοῦσα πρὸς
συμπλήρωσιν αὐτῶν ἀναπληρωτικὸν ὄρκον πρὸς τὸν ἐκκαλοῦντα.

Ἐπειδὴ ὁμοῦς ὁ ἐφεσιβλήτος ἐπάγει ἤδη εἰς τὸν ἐκκαλοῦντα ἐπι-
βοηθητικῶς ὄρκον ἐπακτόν, τοῦ δὲ ὄρκου τούτου ἡ ἐπαγωγή, ὡς προ-
τιμωμένου τοῦ ἀναπληρωτικοῦ, εἶναι νόμιμος, διότι κατὰ τὰ ἄρθρα
351 καὶ 346 τῆς Πολ. Δικονομίας, ἕκαστος διάδικος δικαιούται κατὰ
πᾶσαν στάσιν τῆς δίκης νὰ ἐπάγῃ ὄρκον· εἰς τὸν ἀντίδικον, στάσις δὲ
τῆς δίκης κατὰ τὴν ἐννοιαν τοῦ νόμου εἶναι ὅσας τὸ Δικαστήριον εἴτε
κατὰ πρῶτον εἴτε κατὰ δεῦτερον βαθμὸν ἐπιλαμβάνεται τῆς ἐκδικάσεως
τῆς ὑποθέσεως ἐφ' ἧς ὁ ὄρκος ἐπάγεται, ὡς μὴ ἀπεκδυθὲν διὰ τῆς
ἐκδόσεως ὁριστικῆς ἀποφάσεως τῆς ἐξουσίας τοῦ νὰ δικάσῃ· ὅθεν ἀνυ-
πόστατος εἶναι ὁ περὶ τοῦ ἐναντίου ἰσχυρισμὸς τοῦ ἐκκαλοῦντος.

Διὰ ταῦτα

Ἀπορρίπτει τὰς ἀντιρρήσεις τοῦ ἐφεσιβλήτου, περὶ ὧν γίνεται
μνεία ἐν τῷ σχεπτικῷ.

Ἐπιβάλλει τῷ ἐκκαλοῦντι τὸν ἐξῆς ἐπακτόν ὄρκον καὶ τίθησι πρὸς
δῆλωσιν μὲν ἀποδοχῆς ἢ ἀντεπαγωγῆς αὐτοῦ προθεσμίαν δέκα (10)
ἡμερῶν ἀπὸ τῆς κοινοποιήσεως τῆς παρούσης, πρὸς δόσιν δὲ αὐτοῦ ἐν
περιπτώσει ἀποδοχῆς τὴν πρώτην δικάσιμον τοῦ Β'. Τμήματος τοῦ
Δικαστηρίου μετὰ τὴν δῆλωσιν :

α' Οὐνύω, εἰδὼς κάλλιστα τὰς εἰς τὴν ψευδορκίαν ἐπιβαλλομένας
ποινάς, ὅτι τὸ ὑπ' ἀριθ. 335 τοῦ 1878 συμβόλαιον τοῦ συμβολαιο-
γραφουμένου Εἰρηνοδίκου Σαλαμῖνος, δι' οὗ ἐξεχωρήθη εἰς τὸν ἐφε-
σιβλήτον Ἀθαν. Πουλῆν ἡ ἀναφερομένη ἐν αὐτῷ ἀπαίτησις, ἡ πηγά-
ζουσα ἐκ τῆς ὑπενοικιάσεως τῆς χειμερινῆς χορτονομῆς τοῦ λειβαδίου
Σαλαμῖνος, τῆς γενομένης πρὸς ἐμὲ ὑπὸ τοῦ Πανούση Καραντῆ,
εἶναι εἰκονικὸν καὶ οὐχὶ σπουδαῖον· οὕτως εἴη μοι ὁ Θεὸς βοηθὸς καὶ
τὸ Ἱερὸν Αὐτοῦ Εὐαγγέλιον.»

Δοθέντος τοῦ ὄρκου.

Ἀπορρίπτει τὴν τοῦ ἐφεσιβλήτου ἀπὸ 31ης Ὀκτωβρίου 1878
ἀγωγὴν, ἣν ἤγειρεν ὑπὸ τὴν ιδιότητα ἐκδοχέως τῶν δικαιωμάτων τῶν
κληρονόμων Πανούση Καραντῆ ὡς ἀνυπόστατον· καὶ

ἐπιβάλλει εἰς αὐτὸν τὰ ἐξόδα τῆς τε παρούσης δίκης καὶ τῆς ἐνώ-
πιον τοῦ Εἰρηνοδικείου, μετριαζόμενα εἰς δραχ. ἑκατὸν εἴκοσιν (ἀριθ.
120) καὶ τὰ τέλη τῆς σημάτων.

Μὴ δοθέντος δὲ ἡ ἀντεπαχθέντος.

Ἐπιφυλάσσεται ν' ἀποφασίσῃ.

Καταδικάζει τὸν ἐφεσιβλήτον εἰς τὰ ἐξόδα τοῦ ἐκκαλοῦντος τῆς

ΑΠΟΦΑΣΕΙΣ ΑΡΕΙΟΥ ΠΑΓΟΥ

παρούσης συζητήσεως μετριαζόμενα εἰς δραχ. εἰκοσιτέσσαρες (24) καὶ εἰς τὰ τέλη τῆς σημάτων τῆς παρούσης.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθῆναις τῇ πρώτῃ Ὀκτωβρίου 1898. Ἐδημοσιεύθη δ' αὐτόθι τῇ τρίτῃ Ὀκτωβρίου 1898.

Ὁ ἀντιπρόεδρος
Μ. Διγενῆς

Ὁ Ὑπογραμματεὺς
Μ. Μπαρινόπουλος

Ἀριθ. 186

(Πρόκειται περὶ διορισμοῦ δικαστικῶν ἀντιπροσώπων ἐν δημοτικαῖς ἐκλογαῖς.)

Ἀριθ. 187

Τὸ Δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου
Τμῆμα Α'.

Συγκείμενον ἐκ τῶν δικαστῶν Κ. Σημαντήρα, Προέδρου, Χρ. Κόκκορη, Α. Γκιών, Π. Μενελάου, Α. Πετρίτση, Μιλ. Ἠλιάδου, καὶ Ξεν. Εὐθυμίου· παρόντων τοῦ τε Εἰσαγγελέως Δημοσθ. Τσιθανοπούλου καὶ τοῦ Γραμματέως Γ. Καστόρχη.

Συνεδριάσαν δημοσίᾳ ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ τοῦ καταστήματος αὐτοῦ τὴν εἰκοστὴν ὁγδόην Σεπτεμβρίου 1898, ἵνα δικάσῃ ἐπὶ τῆς αἰτήσεως τοῦ Δημοσίου, ἐκπροσωπούμενου ὑπὸ τοῦ ἐπὶ τῶν Οἰκονομικῶν Ὑπουργοῦ, ἐδρεύοντος ἐν Ἀθῆναις, παρασταθέντος διὰ τοῦ πληρεξουσίου του Γ. Καρυτινοῦ, Νομικοῦ Συμβούλου, κατὰ τοῦ Δημητρ. Κάρη, κατοικοῦ Πατρῶν, παρασταθέντος διὰ τοῦ πληρεξουσίου του Φωκίωνος Λαμπιάδου, δικηγόρου, περὶ ἀναιρέσεως τῆς ὑπ' ἀριθ. 413 (1895) ἀποφάσεως τῶν ἐν Ναυπλίῳ Ἐφετῶν.

Ἀκοῦσαν τοῦ Εἰσηγητοῦ δικαστοῦ Χρ. Κόκκορη, ἐκθέσαντος τὰς :
Ὁ Δημ. Κάρης διὰ τῆς ἀπὸ 24 Ἰουνίου 1885 ἐνώπιον τοῦ Πρωτοδικαίου Ἀθηνῶν ἀγωγῆς κατὰ τοῦ Δημοσίου ἐξέθηκεν, ὅτι, διατελῶν ἐν Πάτραις λοχαγὸς ἐν ἐνεργείᾳ πρώτης τάξεως τοῦ πεζικοῦ, διατάχθη παρὰ τοῦ Ὑπουργείου τῶν Στρατιωτικῶν ν' ἀφίχθῃ εἰς Ἀθήνας καὶ παρουσιασθῇ ἐνώπιον τοῦ σχηματισθέντος ἀνακριτικοῦ Συμβουλίου, ἵνα γνωμοδοτήσῃ, 1) ἐάν ὑπάρχει λόγος νὰ τεθῇ αὐτεπαγγέλτως εἰς ἀποστρατεῖαν διὰ σωματικὴν ἀνικανότητα καὶ 2) δι' ἀνικανότητα περὶ τὴν ἐκπλήρωσιν τῶν στρατιωτικῶν καθηκόντων του, ὅτε ἀφίχθῃς ἐνταῦθα, ἐζήτησε πρὸ πάσης ἐξετάσεως τοῦ τὴν εἰς

ἀποστρατεῖαν μετάθεσιν του, ἀλλὰ τὸ ἀνακριτικὸν Συμβούλιον δὲν προέβη εἰς τὴν ἐκτέλεσιν τῆς διαταγῆς τοῦ Ὑπουργείου. Μεθ' ἐξή-
τησε παρὰ τοῦ Ὑπουργείου τὴν ἀνάκλησιν τῆς εἰς ἀποστρατεῖαν αἰ-
τήσεώς του, ἥς γανομένης δεκτῆς, τῷ ἐκοινοποιήθη διαταγὴ τοῦ Ὑ-
πουργείου, ἥτις παρέπεμπεν αὐτὸν ἐκ νέου διὰ τὴν αὐτὴν ἐξέτασιν
ἐνώπιον τοῦ Ἀνακριτικοῦ Συμβουλίου, ὅπου καὶ ἐνεφανίσθη. Μεθ' τῷ
ἐκοινοποιήθη διαταγὴ τοῦ Ὑπουργείου τῶν Στρατιωτικῶν δι' ἧς ἀπε-
στρατεύετο αὐτεπαγγέλτως διὰ τοῦ ἀπὸ 10 Ἰουνίου 1884 Β. Δια-
τάγματος, ἀλλὰ τὸ Διάταγμα τοῦτο εἶναι ἐντελῶς ἀνύπαρκτον, διότι
οὐδέποτε ἐδημοσιεύθη εἰς τὴν α' Ἑφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως ὡς ρη-
τῶς ὁ νόμος ἐπιτάσσει, ἄλλως 1) διότι δὲν ἐγνωμοδότησε πρὸς τοῦτο
ἀνακριτικὸν Συμβούλιον ὡς ὀρίζει τὸ Διάταγμα τῆς 26 Σεπτεμβρίου
1852 καὶ τὸ τοῦ Νόμου 4α' τῆς 9 Δεκεμβρίου 1864 καὶ 2) διότι δὲν
ἔλαβον μέρος εἰς τὸ παρανόμως ἄλλως τε συστάν Συμβούλιον οἱ κατὰ
Νόμον ὀριζόμενοι ἀξιωματικοί, τὸ δὲ Διάταγμα τῆς 29 Φεβρουαρίου
1884 ἀντιβαίνει καὶ εἰς τὸ ἄρθρον 9 4α'. Νόμου τοῦ 1864 καὶ εἰς
τὰ ἰσχύον Νόμων ἔχοντα ἐκτελεστικά Διατάγματα, ὅτι τὸ Ἀνα-
κριτικὸν Συμβούλιον ἐφ' οὗ ἐστηρίχθη τὸ τῆς ἀποστρατεύσεως Διά-
ταγμα δὲν ἐνήργησε νομίμως 1) διότι κατὰ τὴν συνεδρίασιν αὐτοῦ
δὲν ἀνεγνώσθη οὐδὲν τῶν ἀπαιτουμένων πρὸς φωτισμὸν αὐτοῦ ἐγγρά-
φων, οὐδ' εἰς ἀπολογίαν ἐκλήθη, οὔτε ἀπελογήθη, 2) διότι δὲν βεβαι-
οῦται ὅτι ἀνεγνώσθησαν τὰ ἄρθρα 9, 10, 12, 13, 14, 17 καὶ 19 τοῦ
ΡΟΗ' Νόμου περὶ καταστάσεως ἀξιωματικῶν καὶ 3) διότι ἐν τῇ ἐκ-
θέσει οὐδαμοῦ φέρεται ἐκθεσις ἱατροῦ περὶ ἐξετάσεώς του—ὅτι ἡ ἐκθε-
σις τοῦ Γενικοῦ Ἐπιθεωρητοῦ τοῦ στρατοῦ οὐδὲν τῶν ὑπὸ τοῦ νόμου
ἀπαιτουμένων ἀναφέρει, ὅτι ἐνηργήθη, ὅπως δύνηται νὰ προτείνῃ τὴν
εἰς ἀποστράτευσιν μετάθεσιν του ἕνεκεν ὀρισμένης ἀνικανότητος, ἐπο-
μένως δὲν ἠδύνατο νὰ ληφθῇ ὑπ' ὄψει καὶ χρησιμοῦσθαι εἰς τὸν ἐπὶ τῶν
Στρατιωτικῶν Ὑπουργὸν ὡς βάσις προκλήσεως Διατάγματος περὶ
Ἀνακριτικοῦ Συμβουλίου καὶ ἀποστρατεύσεώς του· ὅτι εἰς τὸ Ἀνα-
κριτικὸν Συμβούλιον δὲν ὑπεβλήθησαν ἐκθέσεις τῶν διοικητῶν, ὑφ'
οὓς ὑπῆρέτησε περὶ τῆς ἱκανότητός του· ὅτι ὁ Ὑπουργὸς μετὰ τῆς
περὶ μεταθέσεως εἰς ἀποστρατεῖαν προτάσεώς του δὲν ὑπέβαλε κατὰ
Νόμον πρὸς τὸν Βασιλέα καὶ τὴν γνωμοδότησιν τοῦ Ἀνακριτικοῦ
Συμβουλίου· ὅτι ἡ συγκρότησις τοῦ Ἀνακριτικοῦ Συμβουλίου δὲν ἐγέ-
νετο διὰ Β. Διατάγματος ὡς ρητῶς ὁ Νόμος ἀπαιτεῖ, ἀλλ' ἀπλῶς
δι' ὑπουργικῆς διαταγῆς καὶ ἠτήσατο νὰ ὑποχρεωθῇ τὸ Δημόσιον νὰ
τὸν ἐπαναφέρῃ εἰς τὰς τάξεις τοῦ στρατοῦ με τὸν βαθμὸν, ὃν εἶχεν
ἐν ἐνεργείᾳ λοχαγοῦ τοῦ Πεζικοῦ πρώτης τάξεως καὶ τὴν σειρὰν τῆς

αρχαιότητος, νὰ ὑποχρεωθῇ νὰ τῷ πληρώσῃ πλήρη μισθὸν ὡς λοχαγοῦ πρώτης τάξεως, ἐν ἐνεργείᾳ ἀπὸ τῆς 5 'Ιουνίου 1884 μέχρι τῆς ἡμέρας τῆς ἐπαναφορᾶς του εἰς τὰς τάξεις του στρατοῦ ἐντόκως ἀπὸ τῆς ἀγωγῆς.

Τὸ Πρωτοδικεῖον διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 3281 (1887) ἀποφάσεως ἐδέχθη τὴν ἀγωγὴν. Ἐκκληθείσης τῆς ἀποφάσεως αὐτῆς ὑπὸ τοῦ Δημοσίου τὸ Ἐφετεῖον διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 1856 (1887) ἀποφάσεως μεταρρυθμίσαν αὐτὴν ἀπέρριψεν ὡς μὴ βάσιμον τὸν λόγον τῆς ἀγωγῆς ὅτι ἡ γνωμοδότησις τοῦ Συμβουλίου εἶνε ἄκυρος, διότι κατὰ τὴν διαδικασίαν αὐτοῦ δὲν ἐτηρήθησαν αἱ διατάξεις τοῦ ἀπὸ 26 Σεπτεμβρίου 1852 Β. Διατάγματος, καὶ παρέπεμψε τὴν ὑπόθεσιν εἰς τὸ Πρωτοδικεῖον πρὸς ἐξέτασιν τῶν λοιπῶν λόγων τῆς ἀγωγῆς. Ἀλλὰ τὴν ἀπόφασιν αὐτὴν τοῦ Ἐφετερίου ἐπὶ τῇ αἰτήσῃ τοῦ ἐνάγοντος ἀνῆρσεν ὁ Ἄρειος Πάγος διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 31 (1895) ἀποφάσεως καὶ παρέπεμψε τὴν ὑπόθεσιν πρὸς νέαν συζήτησιν εἰς τὸ Ἐφετεῖον Ναυπλίου, ὅπερ μετὰ προηγουμένην συζήτησιν ἐξέδοτο τὴν ὑπ' ἀριθ. 413 (1895) ἀπόφασιν, δι' ἧς ἀπέρριψε τὴν ἔφεσιν τοῦ Δημοσίου, ἐπικυρώσαν τὴν πρωτόδικον ἀπόφασιν.

Τῆς ἀποφάσεως ταύτης τοῦ Ἐφετερίου Ναυπλίου τὴν ἀναίρεσιν αἰτεῖται τὸ Δημόσιον διὰ τῆς ἀπὸ 2 'Ιανουαρίου 1896 αἰτήσεως του διὰ διαφόρου ἄλλους λόγους καὶ ἰδίᾳ διὰ τὸν ἑξῆς :

Διότι ἐπὶ αὐτεπαγγέλτου ἀποστρατεύσεως ἔνεκεν ἀποδεδειγμένης σωματικῆς ἢ περὶ τὴν ἐκτέλεσιν τῶν στρατιωτικῶν καθηκόντων ἀνικανότητος ἐφαρμόζεται ὁ ταύτην θεσπίσας ἡ Α'. νόμος τῆς 13 Νοεμβρίου 1864 καὶ τὸ πρὸς ἐκτέλεσιν αὐτοῦ ὡς πρὸς τὴν τηρητέαν διαδικασίαν ἐκδοθὲν κανονιστικὸν διάταγμα τῆς 9 Δεκεμβρίου 1864 καθ' ὃ οὐδόλως θεωρεῖται ἀναπόφευκτος ἡ ἀπολογία τοῦ ἀξιωματικοῦ ἐκ τοῦ ὅτι δὲ ἐν τῷ ἄρθρῳ 27 τοῦ Διατάγματος τούτου ἀναφέρεται, ὅτι κατὰ ἀπὸ 5 καὶ 26 Σεπτεμβρίου 1852 Διατάγματα καθόσον δὲν ἀκυροῦνται ἢ τροποποιοῦνται, μένουσιν ἐν ἰσχύϊ, δὲν ἔπεται καὶ ὅτι ἡ διὰ τῶν Διαταγμάτων τούτων ἀπαιτούμενη ἀπολογία διὰ τὴν ἀπόταξιν ἀπαιτεῖται καὶ διὰ τὴν αὐτεπαγγέλτον ἀποστράτευσιν, οὐδὲ ἐλλόγως ὑποστηρίζεται τοιοῦτό τι, τὸ μὲν ὅτι ἡ ἰσχὺς τῶν διαταγμάτων τούτων τοῦ 1852 ἐκτείνεται καὶ ἐπὶ τῆς αὐτεπαγγέλτου ἀποστρατεύσεως μόνον ὡς πρὸς τὸν τύπον τῆς συγκροτήσεως τοῦ Ἀνακριτικοῦ Συμβουλίου οὐχὶ δὲ καὶ ὡς πρὸς τὴν τηρητέαν διαδικασίαν, ἣν εἰδικῶς ἐκάνονισε τὸ Διάταγμα τοῦ 1864, μὴ ἀπαιτήσαν καὶ τὴν ἀπολογίαν τοῦ ἀξιωματικοῦ, τὸ δὲ διότι ὅσα ἀναγκαῖα εἶναι ἡ ἀπολογία τοῦ ἀξιωματικοῦ ἐπὶ τῆς ἀποτάξεως, δι' ἧς ἐνδεχόμενον ὁ ἐγκαλούμενος ἀξιωματικὸς νὰ καταρρίψῃ τὰς ἀποδιδόμενας αὐτῷ αἰτιάσεις περὶ πειθαρχικῶν

παραβάσεων κλπ, καὶ ἀποφύγη τὴν ἀπόταξιν, κατάστασιν τουτέστιν οἰονεὶ ἀτιμωτικὴν, τόσῳ ματαία καὶ ἄσκοπος εἶναι διὰ τὴν αὐτεπάγγελτον ἀποστράτευσιν ἕνεκεν σωματικῆς ἢ περὶ τὴν ἐνάσκησιν τῶν Στρατιωτικῶν καθηκόντων ἀνικανότητος τὴν ὁποῖαν ἄλλοις δέδοται νὰ κρίνωσιν καὶ εἰς οὐδὲν συμβάλλει ἡ ἀπολογία τοῦ ἀξιωματικοῦ διατεινομένου, ὅτι εἶναι ἱκανὸς κατὰ τε τὸ σῶμα καὶ τὴν ἀποστολὴν, διότι τοῦτο καὶ τὸ διάταγμα τοῦ 1864 δὲν ἐθεώρησεν, οὐδ' ἠδύνατο νὰ θεωρήσῃ ἀπαιτουμένην τὴν ἀπολογίαν τοῦ ἀξιωματικοῦ. Πλὴν τούτων ὅμως καὶ τὸ κατ' ἐπέκτασιν ἀνεφάρμοστον τῆς ἀπολογίας ἐπὶ τοῦ προκειμένου καταδεικνύται οὐ μόνον ἐκ τῆς παραβολῆς τῶν διατάξεων τῶν διαταγμάτων τοῦ 1852 καθ' ἃ σὺν τοῖς ἄλλοις ἐπιτρέπεται καὶ ἡ ἐξέτασις μαρτύρων ἐνώπιον τοῦ Ἀνακριτικοῦ Συμβουλίου πρὸς τὸ ἄρθ. 18 τοῦ Διατάγματος τοῦ 1864 ρητῶς ἀπαγορεύει μάρτυρας, ἀλλὰ καὶ ἐκ τῶν σκοπῶν καὶ ἐκ τῶν συνεπειῶν, ἅτινα ἐπιδιώκουσιν οἱ νόμοι καὶ τὰ διατάγματα τοῦ 1852 πρὸς τὸν ὑπὸ τοῦ νόμου τοῦ 1864 ἐπιδικώμενον σκοπὸν καὶ αἰτίαν, ἐξ ὧν συνάγεται, ὅτι πλὴν τῶν τύπων τῆς καταρτίσεως τοῦ ἀνακριτικοῦ Συμβουλίου κατὰ τὰ λοιπὰ ἡ τηρητέα διαδικασία διὰ τὴν ἀπόταξιν οὐδὲν κακὸν ἔχει πρὸς τὴν διὰ τὴν αὐτεπάγγελτον ἀποστράτευσιν, ἣν εἰδικῶς ἐκανόνισε τὸ διάταγμα τοῦ 1864 μὴ ἀπαιτήσαν καὶ τὴν ἀπολογίαν ὡς ἐκ τῶν ὧν οὐκ ἄνευ, κατὰ συνέπειαν τὸ Ἐφετεῖον ψευδῶς ἡμῆνευσε τὸν νόμον 4Α'. τῆς 13 Νοεμβρίου 1864 καὶ κακῶς ἐφήρμοςεν ἐνταῦθα τὰ διατάγματα τοῦ 1852 ὅπερ ἐπιφέρει τὴν ἀναίρεσιν τῆς ἀποφάσεώς του.

Ἀκοῦσαν τοῦ μὲν πληρεξουσίου τοῦ ἀνααιρεσιέντος Δημοσίου ἀναπτύξαντος καὶ προφορικῶς τοὺς λόγους ἀναίρεσεως καὶ αἰτησαμένου τὴν ἀναίρεσιν τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως, τοῦ δὲ πληρεξουσίου τοῦ ἀνααιρεσιβλήτου αἰτησαμένου τὴν ἀπόρριψιν τῆς αἰτήσεως καὶ

Τοῦ Εἰσαγγελέως· σκεφθέν κατὰ τὸν νόμον.

Ἐπειδὴ κατὰ τὴν αὐτεπάγγελτον μετάθεσιν εἰς τὴν ἀποστράτειαν παντὸς ἀξιωματικοῦ τοῦ μονίμου στρατοῦ, ἕνεκεν ἀποδεδειγμένης σωματικῆς ἢ περὶ τὴν ἐκτέλεσιν τῶν στρατιωτικῶν καθηκόντων ἀνικανότητος δὲν ἀπαιτεῖται εἰς τὴν ἐκθεσιν τοῦ Συμβουλίου ν' ἀναφέρηται, ὅτι ἐκλήθη εἰς ἀπολογίαν ὁ ἐξεταζόμενος ἀξιωματικός, διότι σύμφωνα μὲ τὸ ἄρθρον 9 τοῦ Νόμου 4Α'. τῆς 13 Νοεμβρίου 1864, ὅρισαν τὸ ἄρθρον 21 τοῦ Διατάγματος τῆς 9 Δεκεμβρίου τοῦ αὐτοῦ ἔτους τοῦ ἰσχύον νόμου ἔχοντος, νὰ γένηται ἡ ἐκθεσις τοῦ Συμβουλίου κατὰ τὸν τύπον τὸν ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῶν Στρατιωτικῶν διαγραφέντα διὰ τῆς Δ. Υ. 33.792 τῆς 28 Δεκεμβρίου 1864, κατὰ τὸν ὅποιον ἐν γίνεται μνηεὶ εἰς τὴν ἐκθεσιν περὶ ἀπολογίας, ἐτροποποίησε τὸ ἄρθρον 35 τοῦ Διατάγματος τῆς 26 Σεπτεμβρίου 1852 καὶ τὸν εἰς τὸ Διά-

ταγμα προσαρτώμενον τύπον ἐκθέσεων, ἐπομένως δεχθὲν τὸ Ἐφετεῖον τὸ ἐναντίον ψευδῶς ἡρμήνευσε καὶ ἐφήρμοσε τοὺς ἀνωτέρω νόμους, ὅπερ ἐπάγεται τὴν ἀναίρεσιν τῆς ἀποφάσεως, κατὰ τὸ ἄρθρον 807 § 7 Πολιτ. Δικονομίας.

Διὰ ταῦτα

Ἀναιρεῖ τὴν ὑπ' ἀριθ. 413 τοῦ 1895 ἀπόφασιν τοῦ Ἐφετείου Ναυπλίας καί.

Παραπέμπει τὴν ὑπόθεσιν εἰς τὸ Βον Τμήμα τοῦ Ἀρείου Πάγου διὰ τὴν κατάλληλον τοῦ Νόμου ἐφαρμογὴν.

Διατάττει νὰ γραφῇ ἡ παρούσα ἀπόφασις εἰς τὸ περιθώριον τοῦ πρωτοτύπου τῆς ἀναιρουμένης, καὶ νὰ δημοσιευθῇ διὰ τοῦ τύπου δαπάνῃ τοῦ ἀναιρεσιθλήτου.

Καταδικάζει τὸν ἀναιρεσιθλήτον εἰς τὰ ἐξόδα τοῦ Δημοσίου, τοῦ Ἐφετείου καὶ τῆς παρούσης συζητήσεως, μετριαζόμενα εἰς δραχμὰς ἐβδομήκοντα πέντε (75) καὶ εἰς τὰ τέλη.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθῆναις τῇ δεκάτῃ Ὀκτωβρίου 1898. Ἐδημοσιεύθη δ' αὐτόθι τῇ δωδεκάτῃ Ὀκτωβρίου 1898.

Ὁ Πρόεδρος

Κ. Σημαντήρας

Ὁ Γραμματεὺς

Γ. Καστόρχης

Ἀριθ. 188

Τὸ Δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου

Τμήμα Α'.

Συγκείμενον ἐκ τῶν Δικαστῶν Κωνστ. Σημαντήρα, Προέδρου, Ἀ. Γκιών, Β. Παπαδοπούλου, Παν. Μενελάου, Ἀ. Πετρίτση, Μιλτ. Ἡλιάδου καὶ Ξενοφ. Εὐθυμίου, παρόντων τοῦ τε Ἀντεισαγγελέως Κ. Μανιάκη (κωλυομένου τοῦ Εἰσαγγελέως) καὶ τοῦ Γραμματέως Γ. Καστόρχη.

Συνεδριάσαν δημοσίᾳ ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ τοῦ Καταστήματος αὐτοῦ τῇ δεκάτῃ τετάρτῃ Σεπτεμβρίου 1898, ἵνα δικάσῃ ἐπὶ τῆς αἰτήσεως τοῦ Νικολάου Λοπρέστη, κατοίκου Κερκύρας, παρασταθέντος διὰ τοῦ πληρεξουσίου του Κ. Μακκῆ, δικηγόρου, κατὰ τοῦ Νικοδήμου Ζιζιτσιάνου, κατοίκου Κερκύρας, παρασταθέντος διὰ τοῦ πληρεξουσίου του Ἀντων. Μάτεση, δικηγόρου, περὶ ἀναίρεσεως τῆς ὑπ' ἀριθ. 9 (1894) ἀποφάσεως τῶν ἐν Κερκύρᾳ Ἐφετῶν.

Ἀκούσαν τοῦ Εἰσηγητοῦ δικαστοῦ Ἀνδ. Γκιών ἐκθέσαντος τάδε :

Ὁ Νικόλαος Λοπρέστης διὰ τῆς ἀπὸ 30 Ἰουλίου 1892 ἐνώπιον

τοῦ Πρωτοδικείου Κερκύρας ἀγωγῆς κατὰ τοῦ Νικοδήμου Ζαβιτσιάνου ἐξέθηκεν, ὅτι ὁ ἐναγόμενος τῇ 3 Αὐγούστου 1890 διὰ μηνύσεώς του κατήγγειλεν εἰς τὸν Εἰσαγγελεὰ τῶν Ἐφετῶν Κερκύρας, ὅτι εἰς τὴν διαχείρισιν τοῦ ὑδραγωγείου τοῦ Δημοῦ ἐγένοντο παρνομῖαι καὶ καταχρήσεις, σημαντικῶς βλάψασαι καὶ μειώσασαι τὴν περιουσίαν αὐτοῦ. Ἀπολύτως ἐξετασθεὶς, ὡς μάρτυς ὁ ἐναγόμενος κατέθεσεν, ὅτι οὐδεμίαν ἐργασίαν τοῦ ὑδραγωγείου δύναται νὰ γείνη, οὔτε ἐνταλμά τι σχετικὸν νὰ ἐκδοθῇ, ἄνευ τῆς ὑπογραφῆς τοῦ Προέδρου, φρονεῖ δ' ἐντεῦθεν, ὅτι τὰ συντελεσθέντα ἔργα ἐγένοντο τῇ ἐντολῇ καὶ τῇ εὐθύνῃ αὐτοῦ. » Ὅτι πρέσβος τοῦ ὑδραγωγείου ἦν αὐτός (ὁ ἐνάγων), ὅλον ἐκ τούτου, ὅτι κατ' αὐτοῦ ἀπιυθύνετο ἡ μήνυσις τοῦ ἐναγομένου καὶ κατ' αὐτοῦ ἐπομένως ἐστράφη ἡ ἀνάκρισις. Τὰ Συμβούλια τῶν Πλημμελειοδικῶν καὶ τῶν Ἐφετῶν τὴν ἡρώσαν μετὰ ἐξέτασιν πλείστων ὧσων θεμάτων καὶ τὴν προσαγωγὴν ἀπάντων τῶν σχετικῶν ἐγγράφων, ἐξ ὧν προέκυψεν, ὅτι ἡ μήνυσις ἦτο καθαρὰ συκοφαντία, γενομένη λόγῳ ἐκδικήσεως, διότι ἐν τῷ Δημοτικῷ Συμβουλίῳ, ὡς σύμβουλοι τυγχάνοντες ἦσαν ἐν διαστάσει, διέδιδε δὲ καὶ προφορικῶς ὁ ἐναγόμενος, ὅτι ἐπείκειτο ἡ σύλληψις του καὶ ἐκ τῆς διαδόσεως ταύτης ἐζημιώθη, ἅτε τυγχάνων οἰνέμπορος καὶ ἐργαζόμενος διττῶς ἦτοι δι' ἴδιον λογαριασμόν καὶ ὡς ἐντολοδόχος, προμηθεύων αἰνοὺς εἰς ξένους ἐμπορικὸς οἴκους, ἔχων δὲ ἀνάγκην χρημάτων διὰ τὰς ἐργασίας του, δὲν εὗρισκε πλέον τοιαῦτα ἐν τῇ ἀγορᾷ ὡς ἐκ τῶν ἐναντίον του κακῶν διαδόσεων, καὶ ξένοι δὲ ἐμπορικὸι οἴκοι, μαθόντες καὶ τὴν ἐνεργουμένην ποινικὴν καταδιώξιν, δὲν εἰδὼν αὐτῷ παραγγελίας καὶ οὕτω ἐζημιώθη διὰ τὰ ἔτη 1890 καὶ 1891 δραχμ. 40,000. Ἐτέρα ζημία του εἶνε, ὅτι μὴ δυνηθεὶς νὰ δανεισθῇ χρήματα, ὅπως ἐργασθῇ δι' ἴδιον λογαριασμόν ἀπώλεσε τὴν ὠφέλειαν ἐτέρων δραχμῶν 40,000 διὰ τὰ αὐτὰ ἔτη 1890 καὶ 1891, ὡς κατὰ τὰ προηγούμενα ἔτη ἐκέρδιζεν. Ἄρα ὁ ἐναγόμενος εἶναι αἰτίος ζημίας αὐτοῦ ἐκ Δρ. 80,000 κατ' ἐλάχιστον ὅρον, ὡς ὀφείλει νὰ τῷ πληρώσῃ, εἴτε ὡς καταγγελίας αὐτὸν δολίως καὶ ἐκ κακοβουλίας, εἴτε ἐξ ἀμελείας καὶ ἀπερισκεψίας, καὶ ἡτήσατο νὰ ὑποχρεωθῇ ὁ ἐναγόμενος νὰ τῷ πληρώσῃ τὰς ἄνω δραχμὰς ἐντόκως ἀπὸ τῆς ἀγωγῆς.

Συζητήσεως γενομένης τὸ Πρωτοδικεῖον διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 1573 (1892) ἀποφάσεως ὑπεχρέωσε τὸν ἐνάγοντα ν' ἀποδείξῃ καὶ διὰ μαρτύρων τὴν βάσιν τῆς ἀγωγῆς του, ἀλλὰ τὸ Ἐφετεῖον Κερκύρας ἐπὶ τῇ ἐφέσει τοῦ ἐναγομένου διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 9 (1894) ἀποφάσεως μεταρρυθμίσαν τὴν ἀπόφασιν τοῦ Πρωτοδικείου, ἀπέρριψε τὴν ἀγωγὴν ὡς μὴ βάσιμον.

Τῆς ἀποφάσεως δὲ ταύτης τοῦ Ἐφετείου τὴν ἀναίρεσιν αἰτεῖται

ὁ ἐνάγων διὰ τε τῆς ἀπὸ 4 Μαρτίου 1894 αἰτήσεώς του καὶ διὰ τοῦ ἀπὸ 28 Ὀκτωβρίου 1897 προσθέτου δικογράφου του διὰ τοὺς ἐν αὐτοῖς περιεχομένους ὡς ἐξῆς λόγους : I. Τοὺς ἐν τῇ αἰτήσεϊ.

Διότι παρεμόρφωσεν ὁλοσχερῶς ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις τὸ περιεχόμενον τῆς ἀγωγῆς, ἐκλαδοῦσης τῆς πλειονοψηφίας, ὅτι ἡ ἀγωγή στηρίζεται εἰς τὴν ἀποζημίωσιν τὴν ὀφειλομένην κατόπιν ψευδοῦς μηνύσεως, ἐνῷ αὕτη βάσιν ἔχει τὴν διάταξιν τοῦ ἄρθρου 1298 καὶ ἐπ. τοῦ Ἰον. Ἀστ. Κώδ. καὶ δὲν ἐρείδεται μόνον εἰς τὰ ἀποτελέσματα τῆς προκληθείσης κατὰ τοῦ ἀναιρεσειόντος ἀνακρίσεως ὑπὸ τοῦ ἀναιρεσιβλήτου διὰ τῆς μηνύσεώς του καὶ τῆς καταθέσεώς του ἐνώπιον τοῦ ἀνακριτοῦ καὶ εἰς τὰς ἰδιαιτέρας διαδόσεις αὐτοῦ τὰς προφορικὰς καὶ ἐντύπους περὶ ὧν ὀρθῶς τὸ Δικαστήριον τῶν Πρωτοδικῶν διέταξεν ἀποδείξεις, ἄρα τὸ Δικαστήριον τῶν ἐν Κερκύρᾳ Ἐφετῶν διὰ τῆς ἀναιρεσιβαλλομένης ἀποφάσεώς του ἐν τῇ πλειονοψηφίᾳ αὐτοῦ προφανῶς παρεμόρφωσεν ὁλοσχερῶς τὴν βάσιν τῆς ἀγωγῆς του, παρεβίασεν ἐπομένως τὰς περὶ τῆς βάσεως τῶν ἀγωγῶν καὶ περὶ τῶν ἀποδείξεων διατάξεις τῆς Πολ. Δικονομίας καὶ παρηγομήνευσε καὶ παρεβίασε τὰς διατάξεις τῶν ἄρθρων 1298 καὶ ἐπομ. τοῦ Ἰον. Ἀστ. Κώδικος.

Διότι καὶ ἐπὶ τῇ ὑποθέσει, ὅτι ἡ ἀγωγή ἐστηρίζετο εἰς μόνον τὴν ψευδῇ μηνύσιν, ἐπειδὴ καὶ αὕτη παράγει δικαίωματα εἰς ἀποζημίωσιν, ὥφειλε νὰ διατάξῃ ἀποδείξεις περὶ τῆς βάσεως τῆς ἀγωγῆς, περὶ τοῦ ὅλου τῆς κακῆς πίστεως, ἢ τῆς ἀμελείας περὶ ὧν ἰσχυρίσθη ὁ ἀναιρεσιών, ὅτι ὑφίστανται καὶ περὶ τοῦ ἀν ἐπὶ τῇ πραγματικῇ ζημίᾳ καὶ ποσῇ, οὐχὶ δὲ νὰ στηριχθῇ εἰς ἑλλειπὲς προαποδείξεις οὐδεμίαν ἐξασκούσας ἐπιρροὴν καὶ νὰ τὸν στερήσῃ οὕτω τὸ τῆς ἀποδείξεως δικαίωμα, ἐπομένως ἡ ἀναιρεσιβαλλομένη ἀπόφασις κατὰ πλειονοψηφίαν παρεβίασε τὰς περὶ ἀποδείξεως καὶ προαποδείξεως διατάξεις τῆς Πολ. Δικονομίας.

Διότι ἐδέχθη τὴν πκράνομον ἀρχὴν, ὅτι ὁ Δημοτικὸς Σύμβουλος ἀρκεῖ νὰ εἴπῃ, ὅτι ἐνεργεῖ ὡς τοιοῦτος, ὅπως ἀπαλλαχθῇ τῆς προσωπικῆς εὐθύνης, ἐνῷ ὁ Σύμβουλος ἀπαλλάσσεται τότε μόνον τῆς προσωπικῆς εὐθύνης, ὅταν ἐνεργῇ κατόπιν ἀποφάσεως καὶ κατὰ παραγγελίαν τῆς πλειοψηφίας τοῦ Δημοτικοῦ Συμβουλίου, διότι ἐν τῇ αὐτῇ περιπτώσει τὴν εὐθύνην τῶν ἀποζημιώσεων φέρει ὁ ἄνθρωπος, ἀλλ' ὁ ἄνθρωπος δὲν φέρει εὐθύναν δι' ὅσα μονομερῶς πράττουσιν οἱ Δημοτικοὶ Σύμβουλοι. Ὁ τυγχάνων Δημοτικὸς Σύμβουλος δύναται κατὰ τὴν ἀναιρεσιβαλλομένην ἀπόφασιν νὰ ἐξυβρίξῃ καὶ διασύρῃ ὑπολήψεις, νὰ ἐξοντώνῃ τοὺς συναδέλφους του, ἢ καὶ ὅποιονδήποτε πολίτην ἀτιμωρῇ τε. Ἄρα διὰ τῆς ἀναιρεσιβαλλομένης ἀποφάσεως παρεβιάσθη ἡ ἀρχή, ὅτι ἕκαστος φέρει τὰς εὐθύνας τῶν ἰδίων του πράξεων καὶ ὁ Δημοτι-

κός Νόμος, καθ' ὃν πᾶσα πράξις καὶ πᾶσα ἀπόφασις λαμβάνεται κατὰ-
πιν συζητήσεως καὶ διὰ τῆς πλειονοψηφίας τῶν παρόντων κατὰ τὴν
συζητήσιν μελῶν, ἀκολουθῶς δὲ διὰ τὰ ἐκτελεσθῆναι, ἀπαιτεῖται καὶ ἡ
ἐγκρισὶς τῆς Διοικητικῆς Ἀρχῆς.

11 τοὺς ἐν τῷ προσθέτῳ δικογράφῳ.

Διότι κατὰ τὰς περὶ ἀποδείξεως οὐσιώδεις διατάξεις τῆς Πολ.
Δικονομίας (ἄρθρ. 244, 248, 249 καὶ 250) οὐδεὶς διάδικος εἶναι
ὕποχρεως πρὸς ἀπόδειξιν πρὶν ἢ ἐκδοθῇ παρεμπίπτουσα περὶ τούτου
ἀπόφασις, ὀρίζουσα τὰ μέσα καὶ τὸ βᾶρος τῆς ἀποδείξεως, προσεῖτι δὲν
εἶναι ὕποχρεως ὁ διάδικος εἰς προαπόδειξιν εἰ μὴ μόνον εἰς τὰς περι-
πτώσεσι τῶν ἄρθρων 405 καὶ 538 καὶ ὅταν ἀκόμη προσάγωνται κατὰ
προαπόδειξιν ἑγγράφα, ἐφ' ὧν τυχὸν στηρίζεται ἡ ἀγωγή, δὲν πρέπει
ν' ἀπορρίπτεται αὕτη, ἐὰν δὲν ἀποδεικνύεται ἐκ τῶν ἑγγράφων τούτων
ἀλλὰ δεόν νὰ διατάσσεται τακτικὴ ἀπόδειξις. Τούτων δ' οὕτως ἐχόν-
των οὐκ ὀρθῶς τὸ Ἐφετεῖον Κερκύρας διὰ τῆς ἀναιρεσιβαλλομένης ἀ-
ποφάσεως χωρὶς νὰ διατάξῃ ἀπόδειξιν περὶ τῆς πρώτης βάσεως τῆς
ἀγωγῆς τῆς στηριζομένης εἰς τὴν ψευδῇ καταμήνυσιν καὶ ὅτι περὶ τῶν
ἰσχυρισμῶν τοῦ ἀναιρεσιόαντος, ὅτι ὁ ἐναγόμενος ἐν γνώσει τῆς ἀθωότη-
τός του καὶ πρὸς ἐκδίκησιν διὰ τοὺς ἐν τῇ ἀγωγῇ ἀναφερομένους λό-
γους τὸν κατεμήνυσεν ἐνώπιον τοῦ Εἰσαγγελέως διὰ τῆς ἀπὸ 3 Αὐ-
γούστου 1890 μηνύσεώς του καὶ τῆς ἐνώπιον τοῦ ἀνακριτοῦ ἀπὸ 20
Αὐγούστου 1890 καταθέσεώς του διὰ τὰς ἐν αὐταῖς ἀξιοποίνους πρά-
ξεις καὶ πρὸ πάσης διεξαγωγῆς τῶν ἐμμετῶν ἀποδείξεων τῶν ἐπι-
βληθεισῶν τῷ ἀναιρεσιόαντι διὰ τῆς πρωτοδίκου ὑπ' ἀριθ. 1573
(1892) ἀποφάσεως πρὸς ἀπόδειξιν τῆς συκοφαντίας τῆς ἀποτελούσης
τὴν δευτέραν βάσιν, ἀπέριψε τὴν ἀγωγήν, ὡς μὴ βᾶσιμον, ὡς πρὸς τε
τὴν ψευδῇ καταμήνυσιν καὶ τὴν συκοφαντίαν, λαβὼν κατὰ προαπόδει-
ξιν ὑπ' ὅψιν τὴν ἀπὸ 3 Αὐγούστου 1890 μήνυσιν τοῦ ἀναιρεσιόλη-
του, τὴν ἀπὸ 20 Αὐγούστου 1890 κατάθεσίν του, τὴν ὑπ' ἀριθ. 471
(1890) βούλευμα τοῦ Συμβουλίου τῶν ἐν Κερκύρᾳ Πλημμελειοδικῶν
καὶ τὸ ἐπικυρῶσαν αὐτὸ ὑπ' ἀριθ. 49 βούλευμα τοῦ Συμβουλίου τῶν
ἐν Κερκύρᾳ Ἐφετῶν, δι' ὧν τὰ συμβούλια τὸν ἐκήρυξαν ὅλως ἀθῶον
τῶν προσαφθεισῶν αὐτῷ ὑπὸ τοῦ ἀναιρεσιόλητου ἀξιοποίνων πράξεων
τῆς ὑπεξαίρεσεως, τῆς ἀπιστίας καὶ τῆς παραβάσεως τοῦ καθήκοντος,
μὴ νομίμως ἀπέριψε τὴν ἀγωγήν ἐπὶ τῷ λόγῳ, ὅτι δὲν προκύπτει
ἐκ τῶν εἰρημένων ἑγγράφων, ὅτι ἐν γνώσει τῆς ἀθωότητός του τὸν κα-
τεμήνυσεν, οὔτε ὅτι ἐξ ἀπερισκεψίας ἢ ἀμελείας ἔπραξε τοῦτο ἀλλ' ἐν
καλῇ τῇ πίστει. Οὕτως ἐνεργήσαν καὶ ἀποφινθὲν τὸ Ἐφετεῖον Κερ-
κύρας, προδήλως παραβίασε τὰς οὐσιώδεις διατάξεις τῶν ἄρθρων 244,
248, 249 καὶ 250 τῆς Πολ. Δικονομίας, ἧτις παραβιάσεις ἐπιφέρει

ΑΠΟΦΑΣΙΣ ΑΡΕΙΟΥ ΠΑΓΟΥ.

90

τὴν ἀναίρεσιν τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως κατὰ τὸ ἄρθρ. 807 § 5 τῆς αὐτῆς Δικονομίας.

Διότι, ὡς βεβαιοῦται ἐκ τοῦ διατακτικοῦ καὶ τῆς τελευταίας αἰτιολογίας τῆς ἀναιρεσιβαλλομένης ἀποφάσεως, τὸ Ἐφετεῖον Κερκύρας ἀπορρίπτει τὴν ἀγωγὴν τοῦ ἀναιρεσιέοντος, ὡς μὴ βάσιμον καὶ ὡς πρὸς τὴν βάσιν αὐτῆς τὴν στηριζομένην εἰς τὴν συκοφαντίαν, τὰς κατ' ἰδίαν δηλονότι καὶ δημοσίᾳ δυσφημήσεις καὶ διαδόσεις τοῦ ἀναιρεσιδλήτου· διὰ τῆς, ὡς εἴρηται, αἰτιολογίας τὸ Ἐφετεῖον ἀποφαίνεται ἀπορριπτέαν καὶ τὴν βάσιν τῆς συκοφαντίας διὰ τὰς ἀμέσως προηγουμένας σκέψεις τῆς αὐτῆς αἰτιολογίας καὶ τὰ ἐν αὐτῇ μνημονευόμενα ἐγγράφα, ἀλλ' ἐν αὐταῖς οὐδεὶς λόγος γίνεται περὶ συκοφαντίας ἀλλὰ μόνον περὶ τῆς ψευδοῦς καταμνήσεως καὶ τὰ ἐν αὐτῇ μνημονευόμενα ἐγγράφα οὐδόλως ἀφορῶσι τὴν συκοφαντίαν ἀλλὰ τὴν ψευδῇ καταμνήσιν. Ὅς ἐκ τούτου πράγματι ἄνευ αἰτιολογικοῦ ἀπορρίπτεται ὡς μὴ βάσιμος ἡ ἀγωγὴ τοῦ ἀναιρεσιέοντος καὶ διὰ τὴν βάσιν τῆς συκοφαντίας, τὸ ἀναιτιολόγητον δὲ τοῦτο τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως καθίστησιν αὐτὴν ἀναιρετέαν (ἄρθρον 807 § 6 τῆς Πολ. Δικονομίας.)

Διότι τὴν ζημίαν καὶ τὴν ἀνάρθρωσιν ἣν διὰ τῆς ἀγωγῆς τοῦ ζητεῖ ὁ ἀναιρεσιέων, στηρίζει εἰς δύο ἐγκληματικὰς πράξεις τοῦ ἀναιρεσιδλήτου, τὴν ψευδῇ καταμνήσιν καὶ τὴν συκοφαντίαν, περὶ ὧν προνοοῦν τὰ ἄρθρα 334 (27 τοῦ περὶ ἐξυβρίσεως Νόμου) καὶ 335 (28 τοῦ περὶ ἐξυβρίσεως Νόμου) τοῦ Ποινικοῦ Νόμου τοῦ ἰσχύοντος καὶ ἐν Ἐπτανήσῃ, ἅτινα καὶ τὸν ὅρισμὸν τῶν ἐγκλημάτων τούτων περιέχουσι καὶ τὰ στοιχεῖα τὰ ἀποτελοῦντα ἑκάτερον αὐτῶν καθορίζουσι· τούτου οὕτως ἔχοντος, οὐκ ὀρθῶς τὸ Ἐφετεῖον Κερκύρας διὰ τῆς ἀναιρεσιβαλλομένης ἀποφάσεώς του (αἰτιολογία αὐτῆς 3) πρὸς καθορισμὸν τῶν τῆς ἀγωγῆς ἀναγκαίων στοιχείων καὶ ἀποδεικτέων γεγονότων, ἐστηρίχθη εἰς τὸ ἄρθρ. 1299 Ἰον. Ἀστ. Κώδ. τὸ προνοοῦν περὶ τῶν ἐξ οἰονεὶ ἀδικήματος ὑποχρεώσεων, ἐνῶ ἔπρεπε νὰ στηριχθῇ ἐπὶ τῶν εἰρημένων ἁρθρῶν τοῦ Ποιν. Νόμου ὡς ἀντεκατεστάθησαν διὰ τῶν ἁρθρῶν 27 καὶ 28 τοῦ περὶ ἐξυβρίσεως καὶ περὶ τύπου Νόμου, ἅτινα διαγράφουσι τὰ ἀπαιτούμενα στοιχεῖα. Οὕτω δὲ πράξαν, ἡμαρτημένως ἐφάρμοσε τὸ, ὡς εἴρηται. ἄρθρον 1299 τοῦ Ἰον. Ἀστ. Κώδικος, παρεδίασε δὲ τὰν ὡτέρω ἁρθρα τοῦ Ποιν. Νόμου καὶ τοῦ Ἀστικοῦ Νόμου, ἥτις παραβίασις καθίστησιν ἀναιρετέαν τὴν προσβαλλομένην ἀπόφασιν.

Ἀκοῦσαν τῶν πληρεξουσίων τῶν διαδίκων, τοῦ μὲν τοῦ ἀναιρεσιέοντος ἀναπτύξαντος καὶ προφορικῶς τοὺς λόγους ἀναιρέσεως καὶ

αίτησαμένου τὴν ἀναίρεσιν τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως, τοῦ δὲ τοῦ ἀναιρεσιβλήτου ἀντικρούσαντος αὐτοῦς καὶ αἰτησαμένου τὴν ἀπόρριψιν τῆς αἰτήσεως, καὶ

τοῦ Ἀντισταγγελέως. Σκεφθὲν κατὰ τὸν Νόμον.

Ἐπειδὴ, ὡς ἐξάγεται ἐκ τοῦ συνόλου τῆς τοῦ ἀναιρεσιβλήτου ἀγωγῆς, ἐν αὐτῇ δὲν περιέχεται καὶ βάσις περὶ τῆς συκοφαντίας, γενομένης κατ' αὐτοῦ ὑπὸ τοῦ ἀναιρεσιβλήτου, ὡς καὶ τὸ Ἐρετεῖον ὁρθῶς ἐδέξατο· ὅθεν οἱ σχετικοὶ λόγοι ἀναίρέσεως στεροῦνται βάσεως.

Ἐπειδὴ, ἐκτιμήσαν τὸ Ἐρετεῖον τὰ προσαχθέντα ἀποδεικτικὰ ἔγγραφα τῆς περὶ ψευδοῦς μηνύσεως βάσεως τῆς ἀγωγῆς, δηλονότι τὴν τοῦ ἀναιρεσιβλήτου μήνυσιν, τὴν ἐκθεσιν τῆς ἐξετάσεως αὐτοῦ καὶ τὰ ἐκδοθέντα βουλευμάτα, πεισθὲν ὁ· ἐξ αὐτῶν δικανικῶς, καὶ παραδεχθὲν ἐν τῇ ἀνεξελέγκτῳ αὐτοῦ ἐξουσίᾳ, ὅτι ὁ ἀναιρεσιβλήτος κατεμήνυσε τὸν ἀναιρεσιβλήτον, εὐχὶ ἐν γνώσει τῆς ἀθωότητος αὐτοῦ, οὐδ' ἐξ ἀμελείας καὶ ἀπερισκεψίας, ἀλλὰ καλῇ τῇ πίστει, οὐδόλως ἡμαρτε, μὴ διατάξαν ἄλλην ἀπόδειξιν, ἀφοῦ ἕτερον ἀποδεικτικὸν τῆς ἀγωγῆς αὐτοῦ ἔγγραφον δὲν ἰσχυρίζεται ὁ ἀναιρεσιβλήτος, ὅτι ἐφεσίμως ἐπεκαλέσθη (ἄρθρ. 244 καὶ 250 Πολ. Δικονομίας, οὐδένα δὲ παρεβίασε Νόμον, ἀπορρίψαν ὡς μὴ βάσιμον τὴν ἀγωγὴν, οὔτε ἐσφαλμένως ἐφήρμοσε τὴν διάταξιν τοῦ ἁρθροῦ 1299 τοῦ Ἰονίου Ἀστ. Κώδικος, δι' ἧς καθιεροῦται εὐθύνη πρὸς ἀποζημιώσεις καὶ δι' ἀμέλειαν ἢ ἀπερισκεψίαν ἅτε τοῦ ἐναντίου τούτων καὶ τῆς βάσεως ἐν γένει τῆς ἀγωγῆς ἀποδειχθέντος, ὡς ἐδέχθη τὸ Δικαστήριον· ὅθεν ἀνυπόστατοι πάντες οἱ ἀντίθετοι λόγοι ἀναίρέσεως.

Διὰ ταῦτα

Ἰδὼν καὶ τὸ ἄρθρον 810 τῆς Πολ. Δικονομίας.

Ἀπορρίπτει τὴν προσκειμένην ἀναίρέσεως αἴτησιν τοῦ Νικολάου Λοπρέστη κατὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 9 τοῦ 1894 ἀποφάσεως τοῦ Ἐρετείου Κερκύρας καὶ

Καταδικάζει τὸν ἀναιρεσιβλήτον εἰς τὰ δικαστικὰ ἐξόδα τοῦ ἀναιρεσιβλήτου, περιοριζόμενα εἰς δραχμ. πενήτηκοντα (50), εἰς τὰ τέλη τῆς σημάνσεως καὶ τὸ νόμιμον παράβολον.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις τῇ εἰκοστῇ πέμπτῃ Σεπτεμβρίου 1898. Ἐδημοσιεύθη ὁ αὐτόθι τῇ δωδεκάτῃ Ὀκτωβρίου 1898.

Ὁ Πρόεδρος

Κωνστ. Σημαντήρας

Ὁ Γραμματεὺς

Γ. Καστόρχης

Ἄριθ. 189

Τὸ Δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου

Τμῆμα Α'.

Συγκείμενον ἐκ τῶν Δικαστῶν Κ. Σημαντήρα, Προέδρου, Χρ. Κόκκορη, Α. Γκιών, Π. Μενελάου, Α. Πετρίτη, Μ. Ἠλιάδου καὶ Ξεν. Εὐθυμίου, παρόντων τοῦ τε Ἀντεισαγγελέως Κ. Μανιάκη (κωλυομένου τοῦ Εἰσαγγελέως) καὶ τοῦ Γραμματέως Γ. Καστόρη.

Συνεδριάσαν δημοσίᾳ ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ τοῦ καταστήματος αὐτοῦ τὴν εἰκοστὴν πρώτῃν Σεπτεμβρίου 1898, ἵνα δικάσῃ ἐπὶ τῆς αἰτήσεως τοῦ Δημοσίου, ἀντιπροσωπευομένου ὑπὸ τοῦ ἐπὶ τῶν Οἰκονομικῶν Ὑπουργοῦ, παρασταθέντος διὰ τοῦ πληρεξουσίου του Ἰω. Καμπάνη, δικαστικοῦ ἀντιπροσώπου τοῦ Δημοσίου παρὰ τῇ ἐφορείᾳ Ἀποκαταστάσεως, κατὰ τοῦ Ἀντ. Θ. Ἠπίτου, κατοίκου Ἀθηνῶν, παρασταθέντος διὰ τοῦ πληρεξουσίου του Δ. Χαριτάκη, δικηγόρου, περὶ ἀναίρεσεως τῆς ὑπ' ἀριθ. 9300 (1893) ἀποφάσεως τοῦ Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν.

Ἀκοῦσαν τοῦ Εἰσηγητοῦ δικαστοῦ Ἀνδρ. Γκιών, ἐκθέσαντος τάδε

Ὁ Ἀντώνιος Θ. Ἠπίτης, λοχαγὸς τοῦ Πυροβολικοῦ, διὰ τῆς ἀποφάσεως τοῦ Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν τοῦ 16 Δεκεμβρίου 1892 ἐνώπιον τοῦ πρώτου Εἰρηνοδικοῦ Βορείου Πλευρᾶς Ἀθηνῶν ἀγωγῆς κατὰ τοῦ Δημοσίου ἐξέθηκεν, ὅτι παραλαβὼν πρὸ τῆς 15 Μαρτίου 1892 ὅπλισμόν διαφόρων στρατιωτῶν, διένειμεν ἐξ αὐτοῦ εἰς τοὺς παρόντας ὀπλίτας, τὸν δὲ περιτεύσαντα διεφύλαξεν εἰς τὴν ἐν τῇ τρίτῃ πεδινῇ πυροβολαρχίᾳ τοῦ 3 πυροβολικοῦ Συντάγματος διατηρουμένην ἀποθήκην, ἵνα διανείμῃ αὐτὸν εἰς τοὺς ἀναμενόμενους ὀπλίτας· ἀλλὰ τὴν νύκτα τῆς 15ης Μαρτίου 1892 ἀγνοοῦντες διαρρήξαντες τὴν ἐν λόγῳ ἀποθήκην, ἀφῆρσαν πάντα τὰ ἐν αὐτῇ καταγεγραμμένας δὲ τῆς κλοπῆς καὶ ἐνεργηθειῶν ἀνακρίσεων ὑπὸ τῆς διοικήσεως τοῦ Συντάγματος, ἐβεβαιώθη μὲν αὕτη, δὲν ἀπεδείχθη ὅμως καὶ ἡ ἐνοχὴ τοῦ κατηγορηθέντος στρατιώτου· τὸ Ὑπουργεῖον ὁμῶς τῶν Στρατιωτικῶν, φρονοῦν, ὅτι κακῶς διετῆρει ἀποθήκην ἐν τῷ λόγῳ τοῦ ὁ ἐνάγων καὶ ὅτι κακῶς ἐφύλαξε τὰ κατακλαπέντα, κατελόγησεν εἰς τὸ βάρος αὐτοῦ τὴν ἀξίαν αὐτῶν ἐκ δραχ. 580 καὶ διέταξε καὶ ἐκρατήθησαν τὸν Ὀκτώβριον δραχ. 55 καὶ τὸν Νοέμβριον δραχ. 55, ἤτοι ἐν ὅλῳ δραχ. 110· ὅτι ἡ τοιαύτη κράτησις εἶναι ἀδίκος καὶ μὴ νόμιμος, διότι αὐτὸς ἐν τῇ τοιαύτῃ ἐνεργείᾳ του ἐπραξεν ὡς διοικητὴς ἀλλοτρίων καὶ οὐκ ἐν εὐθύνῃ διὰ τὴν ἀπώλειαν, ὅσον ἐπομένως νὰ τῷ ἐπιστραφῶσιν αἱ κατατεθεῖσαι δραχμαὶ 110· καὶ ᾗτήσατο νὰ ὑπο-

χρεωθῇ τὸ Δημόσιον νὰ τῷ πληρώσῃ δραχμὰς 110 ἐντόκως ἀπὸ τῆς ἀγωγῆς ἑω. ἐξοφλήσεως.

Συζητήσεως γενομένης, τὸ Εἰρηγοδικεῖον διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 2193 (1893) ἀποφάσεώς του, ἀπέριψε τὴν προκειμένην ἀγωγὴν ὡς ἀπαράδεκτον.

Ἐκκληθείσης τῆς ἀποφάσεως ταύτης ὑπὸ τοῦ ἐνάγοντος ἐνώπιον τοῦ Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν, τοῦτο μετὰ προηγουμένην συζήτησιν, ἐξέδοτο τὴν ὑπ' ἀριθ. 9300 (1893) ἀπόφασίν του, δι' ἧς ἐξαφίνισαν τὴν ἐκκληθεῖσαν ἀπόφασιν, ἐδέχθη τὴν ἀγωγὴν τοῦ ἐνάγοντος, ὑποχρεῶσαν τὸ Δημόσιον νὰ τῷ πληρώσῃ δραχ. 110.

Τῆς ἀποφάσεως ταύτης τοῦ Πρωτοδικείου τὴν ἀναίρεσιν αἰτεῖται τὸ Δημόσιον διὰ τῆς ἀπὸ 22 Φεβρουαρίου 1894 αἰτήσεώς του διὰ τοῦ ἐν αὐτῇ ὡς ἐξῆς λόγους.

Διότι, ἀποφηνάμενον τὸ Πρωτοδικεῖον, ὅτι ὑπόλογοι στρατιωτικοὶ πρὸς τὸ Δημόσιον εἰσὶ μόνον οἱ πρὸς οὓς ἀνατίθεται ἡ διαχείρισις τῶν εἰδικῶν ταμείων τῶν Στρατιωτικῶν σωμάτων καὶ τὰ Οἰκονομικά Συμβούλια αὐτῶν τε καὶ τῶν Καταστημάτων καὶ ὅτι αὐτοὶ καὶ μόνον ὑπέχουσιν εὐθύναν τῆς παραλείψεως των, ὑποκείμενα εἰς τὰς διατάξεις τοῦ ΒΔ' Νόμου τοῦ 1833 καὶ τὰ σχετικὰ ἄρθρα τοῦ Νόμου ΣΙΒ' τοῦ 1852 τοῦ Δημοσίου Λογιστικοῦ τοῦ Κράτους, οὐχὶ δὲ πᾶς στρατιωτικὸς διαχειριζόμενος τὴν ἐθνικὴν περιουσίαν, ὡς εἶναι ὁ λοχαγός, εἰς ὃν ἀνατίθεται ἡ διαχείρισις τοῦ ἱματισμοῦ τῶν ὑπ' αὐτὸν ἀνδρῶν, ἐσφαλμένως ἠρμήνευσε τοὺς προπαρατεθέντας Νόμους καὶ ἀναιρετήτα ἐστὶ διὰ τοῦτο ἡ ἀπόφασίς του.

Διότι κατὰ τὴν 2 § τοῦ ἁρθρου 4 τοῦ ΑΡΟ' Νόμου τοῦ 1884 αἱ κατὰ τῶν ὑπολόγων διαχειριστῶν χρημάτων καὶ ὕλικού τοῦ Δημοσίου ἐκδιδόμεναι ἀποφάσεις τοῦ Ὑπουργείου τῶν Στρατιωτικῶν ὑποκαينται εἰς ἔφασιν ἐνώπιον τοῦ Ἐλεγκτικοῦ Συνεδρίου ἐντὸς ἡμερῶν τριάκοντα ἀπὸ τῆς ἐκδόσεώς των, ἀποφηνάμενον δὲ τὸ Πρωτοδικεῖον, ὅτι δὲν ὑπέκειτο ὁ ἀναιρεσιβλήτος εἰς τὰς διατάξεις τοῦ Νόμου τούτου καὶ τοῦ περὶ τοῦ Δημοσίου Λογιστικοῦ τοῦ Κράτους, καίτοι παραδέχεται αὐτὸν ὡς μερικὸν διαχειριστὴν τοῦ ἱματισμοῦ καὶ τοῦ ὅπλισμοῦ τοῦ λόχου του, παρεβίβασε προφανῶς καὶ ἐσφαλμένως ἠρμήνευσε τοὺς νόμους τούτους καὶ διὰ τοῦτο εἶνε ἀναιρετήτα ἡ ἀπόφασίς του.

Ἀκούσαν τοῦ πληρεξουσίου τοῦ ἀναιρεσειόντος Δημοσίου, ἀναπτύξαντος καὶ προφορικῶς τοὺς λόγους τῆς ἀναίρεσεως καὶ αἰτησαμένου τὴν ἀναίρεσιν τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως, τοῦ πληρεξουσίου τοῦ ἀναιρεσιβλήτου αἰτησαμένου τὴν ἀπόρριψιν τῆς αἰτήσεως, καὶ τοῦ Ἀντεισαγγελέως Σκεφθέν κατὰ τὸν Νόμον.

Ἐπειδὴ, ὡς προκύπτει ἐκ τῶν διατάξεων τῶν ἁρθρῶν 1—4 τοῦ

ΑΡΟ'. Νόμου τοῦ 1884, δι' οὗ μετερρυθμίσθη ὁ περὶ Λογιστικοῦ τοῦ στρατοῦ ΟΚΒ' Νόμος τοῦ 1880, εἰς τὰς διατάξεις τῶν ἄρθρων τούτων καὶ τὰς σχετικὰς διατάξεις τοῦ ἀπὸ 9 Ὀκτωβρίου 1833 Βασιλ. Διατάγματος καὶ λοιπῶν περὶ ἀρμοδιότητος τοῦ Ἑλεγκτικοῦ Συνεδρίου, καὶ τὰ σχετικὰ ἄρθρα τοῦ Νόμου περὶ δημοσίου Λογιστικοῦ, ὡς καὶ τὴν ἀναγραφομένην ἐν τῷ ἄρθρῳ 4 τοῦ προμνησθέντος ΑΡΟ'. Νόμου διαδικασίαν, καθ' ἣν ὁ Ὑπουργὸς τῶν Στρατιωτικῶν ἀποφαίνεται κατὰ τῶν ὑπολόγων καὶ αἱ ἀποφάσεις αὐτοῦ ἐκτελοῦνται κατὰ τὸν νόμον περὶ Δημοσίου λογιστικοῦ, ἐπιτρεπομένης ἐφέσεως ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς ἐκδόσεως αὐτῶν ἐνώπιον τοῦ Ἑλεγκτικοῦ Συνεδρίου, ὑπάγονται μόνον ἐκεῖνοι, εἰς οὓς εἶνε ἀνατεθειμένη ἡ διαχείρισις καὶ ἐπιβλέψις τῶν εἰδικῶν Ταμείων τῶν Στρατιωτικῶν σωμάτων καὶ καταστημάτων, ὡς καὶ τὰ μέλη τῶν οικονομικῶν Συμβουλίων τῶν Στρατιωτικῶν αὐτῶν Σωμάτων καὶ καταστημάτων. Ὅθεν τοῦτο καὶ τὸ δικάσαν Πρωτοδικεῖον εἶπὸν καὶ μὴ συμπεριλαβὼν εἰς τὰς διατάξεις αὐτὰς καὶ τὴν προκειμένην σχέσιν, ἥτις ὀρώσα μεμονωμένην τοῦ διοικητοῦ λόχου διαχείρισιν τοῦ ὅπλισμοῦ τῶν ὑπ' αὐτὸν ἀνδρῶν, δὲν ἀνάγεται εἰς τὰς ἐκτεθείσας περιπτώσεις, ὁρθῶς τοὺς προπαρατεθέντας Νόμους ἡρμήνευσε καὶ ἐφήρμοσε ἀνυπόστατοι δὲ οἱ ἀντίθετοι λόγοι ἀναιρέσεως.

Διὰ ταῦτα

Τὸν καὶ τὸ ἄρθρον 830 τῆς Πολ. Δικονομίας, ἀπορρίπτει τὴν προκειμένην ἀναιρέσεως αἵτησιν τοῦ Δημοσίου κατὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 300 τοῦ 1893 ἀποφάσεως τοῦ Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν καί.

Καταδικάζει τὸ Δημοσίον εἰς τὰ δικαστικά ἐξόδα τοῦ ἀναιρεσιθλήτου, περιοριζόμενα εἰς δραχμὰς πεντήκοντα (50) καὶ εἰς τὰ τέλη τῆς σημάτων.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη τῇ εἰκοστῇ πέμπτῃ Σεπτεμβρίου 1898. Ἐδημοσιεύθη δὲ τῇ δωδεκάτῃ Ὀκτωβρίου 1898.

Ὁ Πρόεδρος
Κωνστ. Σημαντήρας

Ὁ Γραμματεὺς
Γ. Καστόρχης

Ἀριθ. 190

Τὸ Δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Παγού

Τμήμα Α'.

Συγκείμενον ἐκ τῶν δικαστῶν Κ. Σημαντήρα, Προέδρου, Χ. Κόκκορη, Α. Γκιών, Π. Μενελάου Α. Πετρίτση, Μ. Ἡλιάδου καὶ

Σενοφ. Εὐθυμίου· παρόντων τοῦ τε Εἰσαγγελεως Θημοσθ. Τσιθανοπούλου καὶ τοῦ Γραμματέως Γ. Καστόρχη.

Συνεδριάσαν δημοσίᾳ ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ τοῦ καταστήματος αὐτοῦ τῇ εἰκοστῇ ὀγδοῇ Σεπτεμβρίου 1898, ἵνα δικάσῃ ἐπὶ τῆς αἰτήσεως τῶν 1) Γεωργίου Μπουκουβάλα καὶ 2) Ἰωάννου Κωστοπούλου, κατοίκων Κορωπῆς, παρασταθέντων διὰ τῶν πληρεξουσίων των Σπυρ. Εὐκλείδου καὶ Δημ. Παπανικολάου, δικηγόρων, κατὰ Ἀναστασίου Λοιδωρική δι' ἑαυτὸν καὶ ὡς κληρονόμου Εὐανθίας Παλλαδᾶ, κατοίκου Ἀθηνῶν, παρασταθέντος διὰ τοῦ πληρεξουσίου του Πελ. Σταθακοπούλου, δικηγόρου, περὶ ἀναιρέσεως τῆς ὑπ' ἀριθ. 285 (1893) ἀποφάσεως τῶν ἐν Πάτραις Ἐφετῶν.

Ἀκοῦσαν τοῦ Εἰσηγητοῦ Δικαστοῦ Παν. Μενελάου, ἐκθέσαντος τὰς :

Ὁ Γεωργ. Μπουκουβάλας διὰ τῆς ἀπὸ 21 Δεκεμβρίου 1874 ἐνώπιον τοῦ Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν ἀγωγῆς κατὰ τῶν Καλλιόπης Λοιδωρική, ὡς νομίμου ἐπιτρόπου τοῦ ἀνηλίκου υἱοῦ τῆς Ἀναστασίου Α. Λοιδωρική, κληρονόμου τοῦ Α. Λοιδωρική καὶ Εὐανθίας Παλλαδᾶ, ἐξέδωκεν ὁ Δημήτριος Καραστάθης ὀφείλει τῷ Α. Λοιδωρική δυνάμει συμβολαίου δραχμᾶς 1220 ἀνερχομένας μετὰ τῶν τόκων των μέχρι τῆς ἀγωγῆς εἰς δραχ. ἐν ὧν 5838, ὁ δὲ Α. Λοιδωρική λαβὼν ὁ ἴδιος καὶ διὰ τῆς συζύγου του κατὰ Ἰούλιον καὶ Αὐγουστον 1865 παρὰ τοῦ Ἰωάννου Κωστοπούλου δραχ. 1700, ὑπεσχέθη νὰ τῷ ἐκχωρήσῃ τὰς κατὰ Δ. Καραστάθ. ἀπαιτήσεις του, ἀλλ' ἐν τῷ μεταξύ ἐξέδωκεν ἐξοφλητήριον τῆς κατὰ Δημητρίου Καραστάθ. ἀπαιτήσεώς του καὶ οὕτω δὲν ἠδύνατο πλέον νὰ ἐκπληρώσῃ αὐτάς· ὅτι ἐνεκα τῆς ἀδίκου ταύτης ἐξοφλήσεως καὶ τῆς μὴ ἐκχωρήσεως τῶν εἰρημένων ἀπαιτήσεων, ὀφείλει ὁ Α. Λοιδωρική τῷ Ι. Κωστοπούλῳ δραχ. 5838, ἄλλως δραχ. 1.700 ὡς ἄνευ αἰτίας ληφθεῖσας ἐντόκως πρὸς 12 ο)ο ἐτησίως, ἐκτοτε ἀνερχομένας, μέχρι τῆς ἀγωγῆς εἰς δραχ. 3328· ὅτι ἀποδιδώσαντος τοῦ Α. Λοιδωρική, ὀφείλουσι νὰ πληρώσωσι τὰς ὡς ἄνω δραχμᾶς, ὃ τε υἱὸς τοῦ Ἀναστάσιου Λοιδωρική ὡς κληρονόμος αὐτοῦ καὶ ἡ ἀδελφὴ του Εὐανθία Παλλαδᾶ, ὡς κοινοπραγοῦσα ἀδελφὴ καὶ ἐντολεὺς ἐκείνου καὶ ὡς κοινωνὸς τῶν δικαιωμάτων καὶ ὑποχρεώσεων τῆς διαχειρίσεως, τὰ δικαιώματα δὲ ταῦτα τοῦ Ἰωάν. Κωστοπούλου ἀνεγνώρισαν οἱ ἐναγόμενοι τῇ 6 Μαΐου 1870 καὶ ὑπεσχέθησαν τὴν πληρωμὴν, ὅτι τὰς ἀπαιτήσεις του ταύτας ὁ Ἰωάν. Κωστοπούλος ἐξεχώρησεν εἰς τὸν ἐνάγοντα διὰ συμβολαίου, κοινοποιηθέντος τοῖς ἐναγομένοις· καὶ ᾗτήσατο νὰ καταδικασθῶσιν οἱ ἐναγόμενοι νὰ τῷ πληρώσωσι δραχ. 5838 ἐντόκως ἀπὸ τῆς ἀγωγῆς, ἄλλως δραχ. 3328 ἐντόκως ἐπίσης.

Μεθ' ὃ ἐνάγων διὰ τῆς ἀπὸ 14 Ἰανουαρίου 1875 ἐνώπιον αὐτοῦ Πρωτοδικείου παρεμπιπτούσης ἀγωγῆς του κατὰ τῶν ἐναγομένων, ἠτήσατο νὰ ὑποχρεωθῶσιν οὗτοι νὰ τῷ πληρώσωσι δραχ. 4 ἐντόκιως, ὡς κατέβαλεν μὲν ὁ Ἰωάν. Κωστόπουλος εἰς τὴν ἥν διεγὰγε οἰκὴν κατὰ Δ. Καραστάθην ἐπ' ὀνόματί του, ἀλλὰ διὰ λογαριασμὸν τοῦ Λοιδωρῆ καὶ ὡς ἐξέχωρῃσεν αὐτῷ ὁ Ἰω. Κωστόπουλος παρέλειπεν ὅμως νὰ ζητήσῃ διὰ τῆς ὡς ἄνω κυρίας ἀγωγῆς του.

Εἶτα ὁ Ἰω. Κωστόπουλος διὰ τῆς ἀπὸ 10 Σεπτεμβρίου 1875 ἐνώπιον τοῦ αὐτοῦ Πρωτοδικείου παρεμβάσεως κατὰ τῶν ἐναγομένων, ἐθηκεν, ὅτι ἐν τῷ πρὸς τὸν Γ. Μπουκουβάλα ἐκχωρητηρίῳ οἱ διὰ τοῦ Α. Λοιδωρῆ ὀνομάζονται κληρονόμοι αὐτοῦ καὶ ὡς ἐκ τούτου ἡ Εὐανθία Παλλαδὰ προτείνει ἐνστάσιν νομιμοποιήσεως ἐκ δικαματος τρίτου, ἥτοι ἐκ δικαιώματος τοῦ παρεμβαίνοντος Ἰω. Κωστόπουλου, ἰσχυριζομένη, ὅτι ἡ καθ' αὐτῆς ἀπαιτήσις του δὲν ἐξέχωρῃ εἰς τὸν ἐνάγοντα, ὅτι τοῦτο δὲν εἶναι ἀληθές, διότι κληρονόμον ἐθάρησεν ἐν τῷ ἐκχωρητηρίῳ καὶ τὴν Εὐανθίαν Παλλαδᾶ, ἀδελφὴν διαδόχον τοῦ Α. Λοιδωρῆ, καὶ ἠτήσατο ν' ἀπορριφῇ ἡ σχετὶς ἐνστάσις καὶ γίνωσι δεκταὶ αἱ ἀγωγαὶ τοῦ Γ. Μπουκουβάλα.

Τὰς ἀγωγὰς ταύτας ἀπέριψε τὸ Πρωτοδικεῖον ὡς μὴ βασιμὲν διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 4425 (1875) ἀποφάσεως, ἧς ἐκκληθείσης ὑπὸ τοῦ ἐνάγοντος καὶ τοῦ παρεμβαίνοντος, τὸ Ἐφετεῖον Ἀθηνῶν ἐξέτασας ἐξῆς ἀποφάσεις 1) τὴν ὑπ' ἀριθ. 1522 (1876) ἐρήμην τῶν ἐναγομένων, 2) κατ' ἀνακοπὴν ταύτης τὴν ὑπ' ἀριθ. 1995 (1877) ἧς δεχθὲν τὴν ἐφασὶν καὶ μεταρρυθμίσαν τὴν ἀπόφασιν τοῦ Πρωτοδικείου, ὑπεχρέωσε τοὺς ἐνάγοντας ν' ἀποδείξωσι πλὴν μαρτύρων, ὅτι Α. Λοιδωρῆς ὑπεσχέθη νὰ ἐκχωρήσῃ τῷ Ι. Κωστοπούλῳ ἀπέναντι τῶν παρ' αὐτοῦ καταβληθέντων χρημάτων τὰς ἐν τῇ ἀγωγῇ κατὰ Καραστάθην ἀπαιτήσεις του καὶ 3) τὴν ὑπ' ἀριθ. 1447 (1879), ἧς ἀπέριψε τὰς ἀγωγὰς. Ἀλλὰ τὴν τελευταίαν ταύτην ἀπόφασιν Ἐφετείου, ἐπὶ τῇ αἰτήσῃ τῶν Γ. Μπουκουβάλα καὶ Ι. Κωστοπούλου ἀνῆρσεν ὁ Ἀρειὸς Πάγος διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 25 (1885) ἀποφάσεως καὶ παρέπεμψε τὴν ὑπόθεσιν πρὸς νέαν συζήτησιν ἐνώπιον τοῦ Πρωτοδικείου Πατρῶν.

Εἶτα οἱ Ἀναστ. Λοιδωρῆς, Χρήστος Κατσικογιάννης, δικαστικὸς ἀντιλήπτωρ τοῦ Ἀναστ. Λοιδωρῆ καὶ Εὐανθίας Παλλαδᾶ, τῆς ἀπὸ 16 Ἰουνίου 1888 ἐνώπιον τοῦ Ἐφετείου Πατρῶν ἀγωγὰς κατὰ τοῦ Γ. Μπουκουβάλα καὶ Ἰω. Κωστοπούλου ἐξέθηκεν, ὅτι τῆς δημοσιεύσεως τῆς ὑπ' ἀριθ. 25 (1885) ἀποφάσεως τοῦ Ἀρειοῦ Πάγου μέχρι τῆς ἀγωγῆς παρῆλθεν ὁλόκληρος τριετία χωρὶς οἱ ἐναγομένοι νὰ ἐνεργήσουν ἔγκυρον καὶ νόμιμον πρᾶξιν πρὸς ἐξακολούθησιν

τῆς προκειμένης δίκης, συνεπῶς ἡ κατὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 4125 (1875) ἀποφάσεως τοῦ Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν ἐφ' ὧς τῶν ἐναγομένων, ἦτις ἐπρόκειτο νὰ συζητηθῇ ἐνώπιον τοῦ Ἐφετείου Πατρῶν, ὡς καὶ ἡ ὅλη δίκη ἀνετράπη· ὅτι ἐν τῷ μεταξὺ ὁ Ἀναστάσιος Λοιδωρῆκης ἐκηρύχθη ἄσωτος καὶ διωρίσθη ἀντιλήπτωρ αὐτοῦ ὁ Χρῆστος Κατσικογιάννης, καὶ ἡτήσαντο νὰ κηρυχθῇ ἀνατετραμμένη ἡ δυνάμει τῆς ὑπ' ἀριθ. 25 (1885) ἀποφάσεως τοῦ Ἀρείου Πάγου καὶ τῆς Ἐφέσεως τῶν ἐναγομένων κατὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 4425 (1875) ἀποφάσεως τοῦ Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν, ἐκκρεμῆς ἐνώπιον τοῦ Ἐφετείου Πατρῶν δίκη ὡς καὶ ἅπαντα ἡ διαδικασία. Τὴν περὶ ἀνατροπῆς ταύτην ἀγωγὴν ἀπέρριψεν ὡς μὴ βῆσιμον, τὸ Ἐφετεῖον Πατρῶν διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 666 (1891) ἀποφάσεως. Εἶτα δὲ εἰσαχθείσης τῆς κυρίας δίκης πρὸς συζήτησιν καὶ συζητήσεως γενομένης τὸ Ἐφετεῖον Πατρῶν ἐξέδοτο τὴν ὑπ' ἀριθ. 285 (1893) ἀπόφασιν, δι' ἧς ἀπέρριψεν ὡς μὴ βῆσιμον τὰς ἀγωγὰς.

Τῆς ἀποφάσεως ταύτης ὑπ' ἀριθ. 285 (1893) τὴν ἀναρρεῖσιν αἰτῶνται οἱ Γ. Μπουκουβάλας καὶ Ἰ. Κωστόπουλος· διὰ τε τῆς ἀπὸ 15 Δεκεμβρίου 1895 αἰτήσεώς των καὶ διὰ τοῦ ἀπὸ 25 Σεπτεμβρίου 1895 προσθέτου δικογράφου των διὰ διαφόρους ἐν αὐτοῖς περιεχομένους λόγους καὶ ἰδίᾳ διὰ τὸν ἑξῆς :

Διότι ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις παρεβίασε τὰς περὶ ἀποδείξεως διατάξεις, μὴ ἐπιβαλοῦσα τὸν ὄρκον, ἐν περὶ τῆς ὁμολογίας τῆς ἐπιτρόπου τότε ἀναρρεσιβλήτου Καλλιόπης Λοιδωρῆκης ἐπὶ ἡγχαγον οἱ ἀναρρεσέοντες, ὅτι ἐπλήρωσαν εἰς τὸν ἀναρρεσιβλήτην τὸ χρέος τοῦ Καραστάθη ἐπὶ τῇ ὑποσχέσει ἐκχωρήσεως τῆς κατ' αὐτοῦ ἀπαιτήσεως, ἐφ' οὗ γεγονότος στηρίζεται ἡ ἀγωγή των. Τὸ Ἐφετεῖον Ἀθηνῶν, ὅπερ ἐδίκασε πρῶτον, ἀπέρριψε τὸν ὄρκον, λόγῳ ὅτι ἐπὶ ἡγχαγον αὐτὸν μόνον περὶ τῆς ἐν τῷ ἐγγράφῳ τῆς ἐπιτρόπου, ὅπερ ἐπεκαλέσθησαν ὡς ἐμφαίνον ὁμολογίαν, δηλώσεως, οὐχὶ δὲ περὶ τοῦ ὅτι ἐγένετο μὲ πρόθεσιν ὁμολογίας· ἀλλ' Ὁ Ἀρειος Πάγος τὴν ἀπόφασιν αὐτὴν τοῦ Ἐφετείου Ἀθηνῶν ἀνῆρσε διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 25 (1885) ἀποφάσεως, ὁρθῶς σκεφθεὶς, ὅτι ἐν τῇ ἐπαγωγῇ ὁρκου περὶ ὁμολογίας περιείχετο καὶ ἡ ἐπαγωγὴ περὶ προθέσεως ἀλλὰ τὸ Ἐφετεῖον Πατρῶν εἰς τὴν παρεπέμφθη ἡ ὑπόθεσις ἀπέρριψε τὸν ὄρκον, λόγῳ ὅτι οὗτος δὲν χωρεῖ κατὰ τὴν διάταξιν τῆς Πολιτ. Δικονομίας περὶ τῆς ἐννοίας τοῦ ἐγγράφου, ὡς περιέχοντος ὁμολογίαν, ἣν θέλει κρίνῃ ὁ δικαστὴς, διὰ τῆς σκέψεως δὲ ταύτης παραδιὰζονται αἱ περὶ ἐγγράφου καὶ ὁρκου διατάξεις ἰδίως τοῦ ἀρθροῦ 351, διότι περὶ παντὸς γεγονότος χωρεῖ ὄρκος καὶ ἰδίως κατ' ἐγγράφου καὶ δὴ οὐχὶ περὶ τοῦ τυπικοῦ περιεχομένου τοῦ ἐγγράφου, ὅπερ δὲν ἔχει σημασίαν, ἀλλὰ περὶ τῆς ἐννοίας του.

ΑΠΟΦΑΣΕΙΣ ΑΡΕΙΟΥ ΠΑΓΟΥ

91

Ἀκούσαν τῶν πληρεξουσίων τῶν διαδίκων, τῶν μὲν τῶν ἀναιρεσιόντων ἀναπτυσάντων καὶ προφορικῶς τοὺς λόγους ἀναιρέσεως καὶ αἰτήσεων τὴν ἀναίρεσιν τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως, τοῦ δὲ τοῦ ἀναιρεσιβλήτου ἀντικρούσαντος αὐτοὺς καὶ αἰτήσεως τὴν ἀπόρριψιν τῆς αἰτήσεως καὶ

Τοῦ Εἰσαγγελέως σκεφθὲν κατὰ τὸν Νόμον.

Ἐπειδὴ κατὰ τὸ ἄρθρον 351 τῆς Πολ. Δικονομίας, ὁ ἔχων δικαίωμα πρὸς διεξαγωγὴν δίκης τινὸς δύναται νὰ ἐπάγῃ ὄρκον εἰς τὸν ἀντίδικον περὶ παντὸς πράγματος καὶ κατ' αὐτῶν ἀκόμη τῶν δημοσίων καὶ ἰδιωτικῶν ἐγγράφων, εἴτε ὑπάρχουσιν ἄλλαι ἀποδείξεις, εἴτε μὴ. Ἐνταῦθεν δὲ συνάγεται, ὅτι, ἐπιτρεπομένης ἐπαγωγῆς ὄρκου κατὰ τοῦ περιεχομένου τῶν δημοσίων καὶ ἰδιωτικῶν ἐγγράφων, ἐπιτρέπεται τοιαύτη καὶ περὶ τῆς ἀμφισβητουμένης μεταξὺ τῶν διαδίκων ἐννοίας αὐτῶν. Ὅθεν τὸ δικάσαν Ἐρετεῖον, ἀποφηνάμενον διὰ τῆς δεκάτης αἰτιολογίας τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεώς του τὸ ἐναντίον, ἦτοι ὅτι δὲν ἐπιτρέπεται ἐπαγωγὴ ὄρκου περὶ τῆς ἐννοίας τῶν δημοσίων ἢ ἰδιωτικῶν ἐγγράφων, λόγῳ ὅτι ἡ ἐκτίμησις τοῦ περιεχομένου αὐτῶν ἀνήκει εἰς τὸ Δικαστήριον, παρεβίασε τὴν ἀνωτέρω οὐσιώδη δικονομικὴν διάταξιν, τοῦθ' ὅπερ κατὰ τὰ συνδ. ἄρθρ. 201 καὶ 807 § 5 τῆς αὐτῆς Δικονομίας ἐπάγεται ἀναίρεσιν.

Ἐπειδὴ ἡ ὑπόθεσις μετὰ δευτέραν ἀναίρεσιν καθίσταται περιεπτεὰ εἰς τὸ Βον τμήμα κατὰ τὸ ἄρθρ. 3 ἐδάφ. β' τοῦ ΧΜΖ νόμου.

Διὰ ταῦτα

Ἰδὼν καὶ τ' ἄρθρα 838, 839, 210 καὶ 219 τῆς Πολ. Δικονομίας.

Ἀναιρεῖ τὴν ὑπ' ἀριθ. 285 τοῦ 1893 ἀπόφασιν τῶν ἐν Πατραις Ἐρετῶν.

Παραπέμπει τὴν ὑπόθεσιν πρὸς νέαν συζήτησιν εἰς τὸ Βον τοῦ Ἀρείου Πάγου τμήμα.

Διατάσσει τὴν ἐπιστροφὴν τοῦ παραδόλου, τὴν καταχφῆσιν τῆς παρούσης εἰς τὸ περιθώριον τοῦ πρωτοτύπου τῆς ἀναιρουμένης καὶ τὴν δια τοῦ τύπου δημοσίευσιν αὐτῆς δαπάνη τοῦ ἀναιρεσιβλήτου, ὃν καταδικάζει εἰς τὰ δικαστικά ἐξόδα τῶν ἀναιρεσιόντων, μετριασθέντα δι' ἑμφότερα τὰ βήματα εἰς Δρχ. ὀγδοήκοντα (ἀριθ. 80) καὶ τὰ τελετὰ τῆς σημάτων.

Ἐκριθῆ καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις τῇ ἐβδόμῃ Ὀκτωβρίου 1898.
Ἐδημοσιεύθη δ' αὐτόθι τῇ δωδεκῇ Ὀκτωβρίου 1898.

Ὁ Πρόεδρος
Κ. Σημαντήρας

Ὁ Γραμματεὺς
Γ. Καστόρχης

Ἀριθ. 191

Τὸ Δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου

Τμῆμα Α'.

Συγκείμενον ἐκ τῶν Δικαστῶν Κ. Στμαντήρα, Προέδρου, Χρ. Κόκκορη, Α. Γκιών, Π. Μενελάου, Α. Πετρίτση, Μιλ. Ἠλιάδου, καὶ Ξεν. Εὐθυμίου, παρόντων τοῦ τε Ἀντεισαγγελέως Κωνστ. Μανιάκη (κωλυομένου τοῦ Εἰσαγγελέως) καὶ τοῦ Γραμματέως Γ. Καστέρχη.

Συνεδριάσαν δημοσίᾳ ἐν τῇ ἀκροατηρίῳ τοῦ καταστήματος αὐτοῦ τὴν εἰκοστὴν ὁγδόην Σεπτεμβρίου 1898, ἵνα δικάσῃ ἐπὶ τῆς αἰτήσεως τοῦ Δημοσίου, ἀντιπροσωπευομένου ὑπὸ τοῦ ἐπὶ τῶν Οἰκονομικῶν Ὑπουργοῦ, παρασταθέντος διὰ τοῦ πληρεξουσίου του Ἑμμ. Λυκούδη, Νομικοῦ Συμβούλου, κατὰ τοῦ Δημητρίου Σταμέλλου, κατοίκου Θεσῶν, παρασταθέντος διὰ τοῦ πληρεξουσίου του Σ. Φόρτη, δικηγόρου, πρὸ ἀναίρεσως τῆς ὑπ' ἀριθ. 765 τοῦ 1896 ἀποφάσεως τῶν ἐν Ἀθήναις Ἐφετῶν.

Ἀκούσαν τοῦ Εἰσηγητοῦ δικαστοῦ Ἀ. Πετρίτση, ἐκθέσαντος τὰδε: Ὁ Δτμ. Σταμέλλος διὰ τῆς ἀπὸ 5 Φεβρουαρίου 1895 ἐνώπιον τοῦ Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν ἀγωγῆς κατὰ τοῦ Δημοσίου ἐξέθηκεν, ὅτι ὑπὸ τῶν ἀδελφῶν Σάββα καὶ Βασίλ. Βενιζέλου κατετέθησαν εἰς τὸ Ταμεῖον Θεσῶν δραχ. 4000 κατασχεθεῖσαι εἰς χεῖρας αὐτῶν ὑπὸ τῆς Ἑθνικῆς Τραπεζῆς τῆς Ἑλλάδος, ὡς ὀφειλόμεναι ὑπ' αὐτῶν εἰς τὸν ὀφειλέτην τῆς Κ. Ψιλλόπουλον, ἡγήθη δὲ συγχρόνως παρὰ τῆς Τραπεζῆς καὶ ἀγωγή περὶ κύρους τῆς κατασχέσεως. Ἀπορριφθεῖσης δι' ἀποφάσεως τοῦ Πρωτοδικείου καὶ Ἐφετείου τῆς ἀγωγῆς ταύτης καὶ ἀκυρωθεῖσης συνεπῶς τῆς κατασχέσεως, εἶδε νὰ δοθῶσιν οἱ κατασχεθεῖσαι δρ. 4,000 εἰς τὸν Κ. Ψιλλόπουλον ἢ τοὺς κληρονόμους αὐτοῦ, καθὼς ἀπαβίωσαντος τούτου κατόπιν. Τὰς δραχμὰς ταύτας οἱ κληρονόμοι τοῦ Κ. Ψιλλοπούλου ἐξεχώρησαν πρὸς τὸν ἐνάγοντα διὰ συμβολαίου ὑπ' αὐτοῦ νομίμως κοινοποιηθέντος τῇ ταμίᾳ Θεσῶν πρὸς ὃν ἐπίσης ὑπεβλήθησαν τῇ 3 Σεπτεμβρίου 1892 καὶ ἀντίγραφα τῶν εἰρημένων ἀποφάσεων μετὰ τῶν σχετικῶν δικογράφων, ἐμφαινόντων τὴν τελεσιδικίαν. ὦρθε συνεπῶς ὁ ταμίας νὰ μετρήσῃ αὐτῇ τὰ εἰρημένα χρήματα. Ἐν τούτοις προφασίζόμενος, ὅτι ἐγένετο εἰς χεῖρας του κατὰσχέσις τῶν αὐτῶν χρημάτων ὑπὸ τῶν Λιόκη καὶ Μπούκη διὰ χρεὸς τοῦ Κ. Ψιλλοπούλου, κρατεῖ τὰ χρήματα, μὴ ἀποδίδων αὐτά· ὅτι αἱ κατασχέσεις αὗται ἀπευθύνονται κατὰ τῶν κληρονόμων Κ. Ψιλλοπούλου ἀλλ' ὅταν ἐκοινοποιήθησαν τὰ κατασχετήρια εἰς τὸ ταμεῖον, τὰ χρήματα δὲν ἀνήκον εἰς τοὺς κληρονόμους Ψιλλοπούλου ἀλλ' εἰς αὐ-

τὸν (ἐνάγοντα) δυνάμει τοῦ κοινοποιηθέντος τῷ Ταμίᾳ ἐκχωρητηρίου, αἱ δὲ κατασχέσεις αὗται μὴ ἀφορῶσαι αὐτὸν οὐδεμίαν ἔχουσι ἐπιρροὴν διὰ τὴν εἰς αὐτὸν ὁδόσιν τῶν χρημάτων· ὅτι ἐπομένως ἀδίκως καὶ παράνομως κρατεῖ τὸ Δημόσιον διὰ τοῦ Ταμίου Θηδῶν τὰ χρήματα ταῦτα καὶ δεόν νὰ ὑποχρεωθῇ εἰς ἀπόδοσιν αὐτῶν ἐντόκως ἀπὸ τῆς 3 Σεπτεμβρίου 1892, ὅτε τὸ Δημόσιον κατέστη ὑπερήμερον, καὶ ᾗτήσατο νὰ ὑποχρεωθῇ τὸ Δημόσιον νὰ τῷ πληρώσῃ διὰ τοῦ Ταμίου Θηδῶν δραχ. 4,000 ἐντόκως ἀπὸ τῆς 3 Σεπτεμβρίου 1892 μέχρις ἐξοφλήσεως.

Τὴν ἀγωγὴν αὐτὴν ἐδέχθη τὸ Πρωτοδικεῖον διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 7,229 (1893) ἀποφάσεως. Ἐκκληθείσης τῆς ἀποφάσεως ταύτης ὑπὸ τοῦ Δημοσίου, τὸ Ἐφετεῖον Ἀθηνῶν ἐξέδοτο τὰς ἐξῆς ἀποφάσεις: 1) τὴν ὑπ' ἀριθ. 1416 (1894), δι' ἧς μεταρρυθμίσαν τὴν ἐκκληθεῖσαν ἀπόφασιν, ὑπεχρέωσε τὸ Δημόσιον ν' ἀποδείξῃ καὶ διὰ μαρτύρων, ὅτι τὸ ἐκχωρητήριον συμβόλαιον εἶναι εἰκονικὸν καὶ 2) τὴν ὑπ' ἀριθ. 765 (1896), δι' ἧς μετὰ δόσιν ὅρκου ὑπὸ τοῦ ἐνάγοντος περὶ τοῦ ὅτι τὸ εἰρημένον ἐκχωρητήριον συμβόλαιον δὲν εἶναι εἰκονικόν, ἐδέχθη τὴν ἀγωγὴν.

Τῆς τελευταίας ταύτης ἀποφάσεως τοῦ Ἐφετείου τὴν ἀναίρεσιν αἰτεῖται τὸ Δημόσιον διὰ τῆς ἀπὸ 23 Ἰουλίου 1896 αἰτήσεώς του διὰ τὸν ἐν αὐτῇ ὡς ἐξῆς λόγον.

Διότι, προκειμένου περὶ χρηματικῆς τοῦ Δημοσίου ὀφειλῆς, μεταβιβαζομένης ἢ παραχωρουμένης εἰς τρίτα πρόσωπα, τὸ ἄρθρ. 86 τοῦ περὶ δημοσίου λογιστικοῦ Νόμου ἄνευ διακρίσεως τινος διὰ τὸ εἶδος τῆς ὀφειλῆς καὶ τῆς αἰτίας οὗτης διὰ τὸ ἔγκυρον τῆς μεταβιβάσεως ἢ παραχωρήσεως ἀπήτησεν, οὐ μόνον τὴν κοινοποίησιν αὐτῆς πρὸς τὸν Ταμίαν, ἐφ' οὗ ἐκδίδονται τὰ διὰ τὴν πληρωμὴν ἐντάλματα, ἀλλὰ καὶ τὴν πρὸς τὸν ἀρμόδιον Ὑπουργόν, πρὸς τὸν ὁποῖον ὑπάγεται ἡ δαπάνη, ἢ δὲ χρηματικὴ παρακαταθήκη δὲν εἶναι ἡ χρῆμα ὀφειλόμενον τῷ παρακαταθέσαντι, τοῦ ὁποῦ το ἰσότιμον καταβληθήσεται τῷ παρακαταθέσαντι, οὐχὶ δὲ ὁρθῶς τὸ Ἐφετεῖον διὰ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεώς του ἐποίησατο διακρίσεις καὶ ἔκρινεν, ὅτι ἐπὶ τοιούτων παρακαταθηκῶν δὲν ἔχει ἐφαρμογὴν τὸ εἰρημένον τοῦ λογιστικοῦ Νόμου ἄρθρον, καὶ δὲν ἐδέχθη τὴν ἔνστασιν τοῦ Δημοσίου περὶ ἀκυρώσεως τῆς ἐκχωρήσεως, μὴ γνωστοποιηθείσης τῷ Ὑπουργῷ τῶν Οἰκονομικῶν, ἐξ οὗ εἶδει νὰ ἀπορρίψῃ τὴν ἀγωγὴν, ὅπερ καθιστᾷ ἀναιρετέαν τὴν ἀπόφασιν του.

Ἀκούσαν τοῦ πληρεξουσίου τοῦ ἀναιρεσιζήτοντος Δημοσίου, ἀναπτύξαντος καὶ προφορικῶς τοὺς λόγους τῆς ἀναίρεσεως καὶ αἰτησαμένου τὴν ἀναίρεσιν τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως, τοῦ πληρεξουσίου τοῦ ἀναιρεσιδλήτου, αἰτησαμένου τὴν ἀπόρριψιν τῆς αἰτήσεως· καὶ

Τοῦ Ἀντεισαγγελέως. Σκεφθέν κατὰ τὸν Νόμον.

Ἐπειδὴ κατὰ τὸ ἄρθρον 86 τοῦ Λογιστικοῦ Νόμου πᾶσα εἰς τρίτα πρόσωπα παραχώρησις ἢ μεταβίβασις χρημάτων ὀφειλομένων ὑπὸ τοῦ Δημοσίου ἀπαιτεῖται ἐπὶ ποινῇ ἀκυρότητος νὰ κοινοποιῇται οὐ μόνον εἰς τοὺς Ταμίας τοὺς ἐντεταλμένους τὴν πληρωμὴν ἀλλὰ καὶ εἰς τὸν ἁρμοδίον Ὑπουργόν.

Ἡ διάταξις δὲ τοῦ ρηθέντος ἄρθρου εἶναι γενικὴ, περιλαμβάνουσα πᾶσαν τοῦ δημοσίου ὀφειλὴν ἀδιαφόρως ἐὰν αὕτη εἶναι ἀναγεγραμμένη ἐν τῷ προϋπολογισμῷ ἢ μὴ καὶ ἄνευ διακρίσεως ὡς πρὸς τὸ εἶδος ἢ τὴν αἰτίαν τῆς ὀφειλῆς. Ταυτίτην δ' ἀποτελεῖ καὶ ἡ περὶ ἧς πρόκειται χρηματικὴ παρακαταθήκη, ἅρα ἄκυρος εἶναι ἡ προκειμένη ἐκχώρησις ὡς μὴ ἐγνωστοποιηθεῖσα τῷ ἁρμοδίῳ Ὑπουργῷ· τὸ ἐναντίον δὲ εἰπόν τὸ Ἐφετεῖον, παρηρμήνευσε τὸ ρηθὲν ἄρθρον 86 τοῦ Λογιστικοῦ Νόμου καὶ ἐνεκα τούτου ἀναιρετὴ εἶναι ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις κατὰ τὸ ἄρθρον 807 ἐδάφ. 7 Πολ. Δικονομίας συμφώνως πρὸς τὸν περὶ τούτου λόγον ἀναιρέσεως.

Διὰ ταῦτα

Ἰδὼν καὶ τ' ἄρθρα 833, 838, 839 καὶ 210 Πολ. Δικονομίας καὶ τὸ ἄρθρ. 3 τοῦ ΧΜΖ. Νόμου.

Ἀναιρεῖ τὴν ὑπ' ἀριθ. 765 τοῦ 1896 ἀπόφασιν τῶν ἐν Ἀθήναις Ἐφετῶν.

Παραπέμπει τὴν δίκην ἐνώπιον τοῦ Β'. Τμήματος τοῦ Ἀρείου Πάγου διὰ τὴν κατάλληλον ἐφαρμογὴν τοῦ Νόμου.

Καταδικάζει τὸν ἀναιρεσιδλήτην εἰς τὰ δικαστικὰ ἐξόδα τοῦ ἀναιρεσιέοντος τῆς τε ἐνώπιον τοῦ Ἐφετείου καὶ τῆς παρούσης δίκης, μετριάζόμενα εἰς δραχ. ἐβδομήκοντα πέντε (75) καὶ τὰ τέλη τῆς σημάνσεως.

Διατάσσει νὰ γραφῇ ἡ παρούσα ἀπόφασις εἰς τὸ περιθώριον τοῦ πρωτοτύπου τῆς ἀναιρουμένης ἀποφάσεως καὶ δημοσιευθῇ διὰ τοῦ τύπου δαπάνῃ τοῦ ἀναιρεσιδλήτου.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις τῇ τρίτῃ Ὀκτωβρίου 1898. Ἐδημοσιεύθη δὲ τῇ δωδεκάτῃ Ὀκτωβρίου 1898.

Ὁ Πρόεδρος

Ὁ Γραμματεὺς

Κ. Σημαντήρας

Γ. Καστόρχης

Ἀριθ. 192.

Τὸ Δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου

Τμῆμα Α'

Συγκείμενον ἐκ τῶν Δικαστῶν Κωνστ. Σημαντήρα, Προέδρου, Χ. Κόκκορη, Ἀνδρ. Γκιῶν, Π. Μενιδάου, Α. Πατρίτση, Μιλ. Ἡλιάδου καὶ Σεν. Εὐθυμίου, παρόντων τοῦ τε Εἰσαγγελῆος Δημοσθ. Τσιβανοπούλου καὶ τοῦ Γραμματέως Γ. Καστόρχη.

Συνεδρίασαν δημόσια ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ τοῦ καταστήματος αὐτοῦ τὴν εἰκοστὴν ὁγδόην Σεπτεμβρίου 1898, ἵνα δικάσῃ ἐπὶ τῆς αἰτήσεως τοῦ Εὐαγγέλου Μενιδιάτου ὡς ἐκδοχέως τῶν δικαιωμάτων τοῦ Γ. Μεταξᾶ, ἐκδοχέως καὶ τούτου τῶν δικαιωμάτων τοῦ Ἑμμανουὴλ Κριεζῆ κατοικοῦ Ἀθηνῶν, παρόντος καὶ διορίσαντος ἐπ' ἀκροατηρίου πληρεξουσίου του τὸν Ἰωάννην Ἀραβζιντινὸν, δικηγόρον, κατὰ τῶν 1) Χριστίνας Χρ. Δούκα, δι' ἑαυτὴν καὶ ὡς κληρονόμου ἐξ ἀδιαθέτου τῆς ἀποβιώσας ἀδελφῆς τῆς Ἑλένης, θυγατρὸς Χρ. Δούκα, συζύγου Ν. Ἑκκλαμῆ καὶ 2) Αἰκατερίνης Χρ. Δούκα, ὡς κληρονόμου καὶ ταύτης ἐξ ἀδιαθέτου τῆς αὐτῆς Ἑλένης Ν. Ἑκκλαμῆ, θυγατρὸς τῆς, κατοικῶν Πατησίων Ἀθηνῶν, παρασταθεῖσων διὰ τῶν πληρεξουσίων τῶν Σεν. Ψαρρᾶ καὶ Ἰωακείμ. Ἰωσήφ, δικηγόρων, περὶ ἀναιρέσεως τῆς ὑπ' ἀριθ. 1313 τοῦ 1895 ἀποφάσεως τῶν ἐν Ἀθήναις Ἑρετῶν.

Ἀκοῦσαν τοῦ Εἰσηγητοῦ δικαστοῦ Σεν. Εὐθυμίου ἐκθέσαντος τὰδε

Ἡ Ἑλένη Χρ. Δούκα καὶ Χριστίνα Χρ. Δούκα, ὡς κληρονόμοι τοῦ πατρὸς των Χρ. Δούκα, διὰ τῆς ἀπὸ 5 Αὐγούστου 1894 ἐνώπιον τοῦ Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν ἀνακοπῆς κατὰ τοῦ Εὐαγγέλου Μενιδιάτου, ὡς ἐκδοχέως τῶν δικαιωμάτων τοῦ Γιωρ. Μεταξᾶ καὶ τούτου ὡς ἐκδοχέως τῶν δικαιωμάτων Ἑμμ. Κριεζῆ καὶ κατὰ τῶν 1) τῆς ὑπ' ἀριθ. 637 τῆς 3 Ὀκτωβρίου 1867 πράξεως ἀναλογισμοῦ τοῦ ἐπὶ τοῦ σχεδίου τῆς πόλεως Ἀθηνῶν Μηχανικοῦ 2) τῆς ἀπὸ 21 Σεπτεμβρίου 1868 ἐκθέσεως πραγματογνωμόνων καὶ 3) τῆς ἀπὸ 31 Μαΐου 1894, ἐκθέσεως ἀναγκαστικῆς κατασχέσεως ἐξέθηκαν, ὅτι παρὰ νόμῳ ὁ καθ' οὗ ἡ ἀνακοπὴ ἐνῆργησε τὴν ἀνακοπτομένην κατάσχεσιν, ἀπευθύνας αὐτὴν καὶ κατὰ τῆς μητρὸς των Αἰκατ. Δούκα, ὡς ὀφθεν ἐπιτρόπου των, ἐνῷ αὐταὶ πρό πολλοῦ εἰσὶν ἐνήλικαι ὅτι παρὰ νόμῳ ἐκοινοποίησεν αὐταῖς τὴν ἀνακοπτομένην πράξιν ἀναλογισμοῦ, καθόσον ἡ πράξις αὕτη, ἐφ' ἧς στηρίζεται ἡ ἐκθεσις τῶν πραγματογνωμόνων, ἂν καὶ δὲν ὑπάρχει, οὔτε ἐγένετο τοιαύτη, οὐχ ἥτιον ἡχυρώθη δι' ἐτέρων πράξεων τοῦ αὐτοῦ Μηχανικοῦ ἐπικυρωθεῖσων καὶ δι' ἀποφάσεων τοῦ Ὑπουργείου τῶν Ἐσωτερικῶν, κηρυχθείσης τῆς οἰκίας των ὡς τεμαχίου καὶ προστεθείσης εἰς τὴν

οίκιαν τῶν κληρονόμων Εὐθ. Δούκα, οἵτινες ὑπεχρεώθησαν ν' ἀποζημιώσωσιν αὐτάς ὡς καὶ οἱ ἕτεροι παρόδοι γείτονες, θεωρηθεῖσάν αὐτῶν ἀπηλλαγμένων πάσης ρυμοτομίας, διότι κατὰ Νόμον ὁ ἰδιοκτήτης τοῦ τεμαχίου δὲν ὑποχρεῦται εἰς ἀποζημίωσιν πρὸς τοὺς ἀπολέσαντας τὸ γῆπεδόν των ἐκ τῆς ρυμοτομίας, ἀλλ' οἱ λαβόντες τοῦτο θεωροῦνται ὡς παρόδοι, τοιοῦτοι δ' ἐν προκειμένῳ εἰσιν οἱ κληρονόμοι Εὐθ. Δούκα καὶ κατ' αὐτῶν ὥφειλε νὰ στραφῇ ὁ καθ' οὗ ἡ ἀνακοπή, ἢ ἐπὶ πράξις τοῦ Μηχανικοῦ, ἢ θεωρήσασα τὴν οἰκίαν των ὡς τεμάχιον διαφεύγει τὸν ἐλεγχον τῶν Δικαστηρίων· εἰ κατὰ τ' ἀνωτέρω καταστάσεις τοῦ κτήματός των ὡς τεμαχίου ἐκτός συναλλαγῆς δὲν ἠδύνατο ὁ καθ' οὗ ἡ ἀνακοπή νὰ προβῇ εἰς ἐκτάσεις, ὑποχρεωμένων τῶν παρόδιων, εἰς οὓς τοῦτο προσετέθη, εἰς ἀποζημίωσιν· ὅτι δι' ἀποφάσεως τοῦ Ἐφετιοῦ Ἀθηνῶν ἐγένετο δεκτὴ ἡ κατὰ τῆς ἐκθέσεως τῶν πραγματογνωμόνων ἀνακοπὴ των καὶ ἠκυρώθη ἡ ἐπὶ τῇ βάσει ταύτης ἐνεργηθεῖσα τῇ δεκάτῃ Ἰουνίου 1885 κατάσχεσις καὶ δὲν ἠδύνατο πλεον ὁ καθ' οὗ ἡ ἀνακοπή νὰ ἐνεργήσῃ ἐτέραν κατάσχεσιν· ὅτι ἄλλως ἢ πράξις τοῦ Μηχανικοῦ καὶ ἡ ἐπὶ τῇ βάσει ταύτης ἐκδοθεῖσα ἐκθεσις τῶν πραγματογνωμόνων εἶναι ἄκυρος, ἀφοῦ ὁ πατήρ των εἶχε διορίσει πραγματογνώμονα, ὅστις καὶ ὠρίσθη, δὲν ἠδύνατο δὲ ὁ Νομάρχης νὰ διορίσῃ ἕτερον πραγματογνώμονα, οἷότι τὸ δικαίωμα τοῦτο ἔχει, εἰς ὃν ὁ ἰδιοκτήτης παραλείψῃ νὰ διορίσῃ τοιοῦτον, ἄλλως δ' ὁ Κωνστ. Δεινοκράτης διορίσθη παρὰ τῆς διοικητικῆς ἀστυνομίας, ἥτις δὲν ἔχει δικαίωμα νὰ διορίσῃ πραγματογνώμονας· ὅτι ἡ ἐκτελουμένη πραγματογνωμοσύνη εἶναι ἄκυρος, οἷότι δὲν ὑπάρχει πρᾶξις, ἢ ὁ ὑπάρχουσα ταιαύτη δὲν ἔχει ἀπόφασιν πραγματογνωμοσύνης· ὅτι ἄλλως κατὰ τῆς πράξεως αὐτῆς ὑπάρχει ἐκκρεμὴς ἐνώπιον τοῦ Ἐφετιοῦ Ἀθηνῶν ἢ ἀπὸ 10 Ἀπριλίου 1888 ἀνακοπὴ, ἐφ' ἧς ἐξεδόθη καὶ ἀπόφασις, καὶ τῷ λόγῳ τούτῳ δὲν ἠδύνατο ὁ καθ' οὗ ἡ ἀνακοπή νὰ προβῇ εἰς νέαν κατάσχεσιν· ἀναληθῶς δ' ἰσχυρίζεται, ὅτι ἐκοινοποίησεν αὐταῖς πρὸ τῆς ἀνακοπτομένης ἡδὴ καὶ ἐτέρας ἐπιταγὰς, συνεπῶς τόκοι δὲν ὀφείλονται· ὅτι ἄλλως ἢ ἐκθεσις τῶν πραγματογνωμόνων ἐγένετο μετὰ τρία ἔτη ἀπὸ τῆς ρυμοτομίας καὶ εἰς τὴν γενομένην ἐντίμησιν δὲν ἔλαβον ὑπ' ὄψιν τὴν πρὸ τῆς ρυμοτομίας ἀξίαν τοῦ γηπέδου, οὕτε γίνεται περὶ τούτου λόγος· κατὰ ταῦτα δ' ἄκυρος τυγχάνει ἢ τε ἐπιταγὴ καὶ ἡ ἐπὶ τῇ βάσει ταύτης ἐνεργηθεῖσα κατάσχεσις· καί ηἱτήσαντο τὴν ἀκύρωσιν τῶν προσβαλλομένων πράξεων καὶ νὰ θεωρηθῶσιν ὑποχρεοὶ εἰς ἀποζημίωσιν οἱ κληρονόμοι Εὐθ. Δούκα.

Συζητήσεως γενομένης τὸ Πρωτοδικεῖον ἐξέδοτο τὰς ἐξῆς ἀποφάσεις· 1) τὴν ὑπ' ἀριθ. 6458 (1894) δι' ἧς διέταξεν ἀποδείξεις καὶ 2) τὴν ὑπ' ἀριθ. 325 (1895), δι' ἧς ἐκήρυξεν ἄκυρον τὴν κατάσχεσιν

καὶ τὸν ἐνώπιον τοῦ Συμβολαιογράφου Ἀθηνῶν Ν. Λάσκαρη γεγόμενον τῇ 1ῃ Αὐγούστου 1894 πλειστηριασμὸν τῆς ἐν τῇ ἐκθέσει κατασχέσεως περιγραφομένης οἰκίας.

Ἐκκληθεισῶν τῶν ἀποφάσεων τούτων ὑπὸ τῶν ἀνακοπτοῦσων, τῶν Ἐφετείων Ἀθηνῶν διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 1313 (1895) ἀποφάσεως, μεταρρυθμίσαν αὐτάς, ἐδέχθη καθ' ὁλοκληρίαν τὴν ἀνακοπὴν, ἠκύρωσεν ἀπ' αὐτῆς τὰς δι' αὐτῆς προσβαλλομένας πράξεις καὶ ὑπεχρέωσε τὸν ἐπὶ τοῦ πλειστηριασμοῦ ὑπάλληλον νὰ παραδώσῃ ταῖς ἀνακοπτοῦσαις τὸ ὑπ' αὐτοῦ εἰς τὸ Δημόσιον Ταμεῖον κατατεθὲν ἐκπλειστηρίασμα τῆς ὡς ἀνω ἐκπλειστηριασθείσης οἰκίας.

Τῆς ἀποφάσεως δὲ ταύτης τοῦ Ἐφετείου τὴν ἀναίρεσιν ᾗτήσατο Ἡ Εὐάγγ. Μενιδιάκης ὑπὸ τὴν ἐκτεθεῖσαν ἰδιότητά του διὰ τῆς ἀπὸ 1ῃ Αὐγούστου (1895) αἰτήσεώς του, διὰ τοὺς ἐν αὐτῇ λόγους, ἀπειθυνθείσης κατὰ τῆς Ἑλένης Χρ. Δούκα καὶ Χριστίνης Χρ. Δούκα ὡς κληρονόμων τοῦ πατρὸς των.

Μετὰ τὴν κοινοποίησιν τῆς ὡς ἀνω αἰτήσεως ἀπεβίωσεν ἐκ τῶν ἀναιρεσιβλήτων ἡ Ἑλένη θυγάτηρ Χρ. Δούκα, σύζυγος Ν. Ἐκκλησιᾶ, μετ' αὐτῆς δὲ παρίστανται αἱ εἰρημέναι κληρονόμοι αὐτῆς, αἰτινες, ὡς ἐξάγεται ἐκ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 23 τῆς 14 Μαρτίου 1898 πρακτικοῦ συνεδριάσεως τοῦ Ἀρείου Πάγου, συνήνεσαν νὰ ἐπαναληφθῇ ἡ προκειμένη δίκη ἐπ' ὀνόματί των. Μεθ' ὃ ἀναιρεσεῖν διὰ τῶν ἀπ' 28 Φεβρουαρίου καὶ 25 Σεπτεμβρίου 1898 προσθέτων δικογράφων προσέθηκεν τοὺς ἐν αὐτοῖς λόγους ἀναιρέσεως, ἐν οἷς καὶ ὁ ἐξῆς :

Διότι, ὡς προκύπτει ἐκ τῶν ἐνώπιον τοῦ Ἐφετείου Ἀθηνῶν ὑποβληθεισῶν προτάσεων τοῦ αὐτοῦ ἀποκρούων τὴν ἀνακοπὴν τῶν ἀναιρεσιβλήτων, ἰσχυρίσθη τὸ ἐξῆς. «Ἐπειδὴ ἡ αὐτὴ ἀπὸ 21 Σεπτεμβρίου 1868 ἐκθεσίς τῶν πραγματογνωμόνων ἡ ἀποτελοῦσα τὸν τίτλον αὐτοῦ ἀνεγνωρίσθη ἐπὶ πλέον νόμιμος, ἔγκυρος καὶ ἐκτελεστὴ ὑπὸ τριῶν ἀποφάσεων τοῦ Ἀρείου Πάγου καὶ ὁρισμένως ὑπὸ τῶν ὑπ' ἀριθ. 51 (1879), 67 (1884) καὶ 71 (1886), δι' ὧν ἀπερρίφθησαν αἱ τὴν ἀνακοπὴν καὶ πᾶσαι αἱ ἀντιρρήσεις τῶν ἀντιδίκων καὶ τοῦ πατρὸς αὐτῶν κατὰ τῆς αὐτῆς ἐκθέσεως, ἤτοι ἀπέκρουσε τὴν ὑπὸ συζήτησιν ἀνακοπὴν διὰ τῆς ἐνστάσεως τοῦ δεδικασμένου ἐκ τῶν εἰρημένων τριῶν ἀποφάσεων τοῦ Ἀρείου Πάγου. Ἀλλὰ τὸ Ἐφετεῖον ἔλαβε ὑπ' ὄψιν τὸν ἰσχυρισμὸν τοῦ μόνου ἐφ' ὅσον τὸ δεδικασμένον ἐστηρίζετο εἰς τὴν ὑπ' ἀριθ. 71 (1886) ἀπόφασιν καὶ ἀπεφάνετο ἐπ' αὐτῇ παρῆλθε δὲ νὰ λάβῃ ὑπ' ὄψιν τὸ ἐκ τῶν δύο ἄλλων ἀποφάσεων δεδικασμένον καὶ τὰς ἀποφάσεις ταύτας τοῦ Ἀρείου Πάγου ὑπ' ἀριθ. 51 (1879) καὶ 67 (1884) ὧν οὐδὲ μνησθῆναι ποιεῖται. Ἐπομένως τὸ Ἐφετεῖον καὶ ἀναιτιολόγητον ἐφῆκε τὸν οὐσιώδη ἰσχυρισμὸν ταύτου»

καὶ τὰς περὶ ἀποδείξεως οὐσιώδεις διατάξεις τῆς Πολιτικῆς Δικονομίας παρῆλθε, ἀναιρετέαν δὲ κατέστησε διὰ τοῦτο τὴν ἀπόφασίν του κατὰ τὰ ἄρθρα 807 § 5 καὶ 6 καὶ 201 τῆς Πολιτικῆς Δικονομίας.

Ἀκούσαν τοῦ πληρεξουσίου τοῦ ἀναιρεσειόντος, ἀναπτύξαντος καὶ προφορικῶς τοὺς λόγους τῆς ἀναιρέσεως καὶ αἰτησαμένου τὴν ἀνάλειψιν τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως, τῶν πληρεξουσίων τῶν ἀναιρεσιδλήτων αἰτησαμένων τὴν ἀπόρριψιν τῆς αἰτήσεως· καὶ

Τοῦ Εἰσαγγελέως· Σκεφθὲν κατὰ τὸν Νόμον.

Ἐπειδὴ, ὡς ἀποδεικνύεται ἐκ τῶν ἐνώπιον τῶν Ἐφετῶν ὑποβληθεισῶν ἐγγράφων προτάσεων τοῦ ἀναιρεσειόντος, οὗτος πρὸς ἀπόδειξιν τοῦ δεδικασμένου τῆς ἐπιδίκου ἀνακοπῆς ἐπεκαλέσθη καὶ τὰς ὑπ' ἀριθ. 51 (1879) καὶ 67 (1884) ἀποφάσεις τοῦ Ἀρείου Πάγου. Ἀμφοτέρως δὲ τὰς ἀποφάσεις ταύτας τὸ Ἐφετεῖον, κατὰ παραβιάσιν τῶν περὶ ἀποδείξεων οὐσιωδῶν διατάξεων τῆς Πολιτ. Δικονομίας, οὐδόλως ἔλαβεν ὑπ' ὄψιν διὰ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεώς του, ὅθιν ἀναιρετέα καθίσταται ἡ ἀπόφασις αὕτη δυνάμει τῶν ἁρθρῶν 807 § 5 καὶ 201 τῆς Πολιτ. Δικονομίας.

Διὰ ταῦτα

Ἰδὼν καὶ τ' ἄρθρα 210, 219, 833 833 καὶ 839 Πολιτ. Δικονομίας.

Ἀναιρεῖ τὴν ὑπ' ἀριθ. 1313 τοῦ ἔτους 1895 ἀπόφασιν τῶν ἐν Ἀθήναις Ἐφετῶν, καὶ

Παραπέμπει τὴν δίκην πρὸς νέαν συζήτησιν ἐνώπιον τῶν ἐν Ναυπλίῳ Ἐφετῶν.

Διατάσσει νὰ γραφῇ ἡ παρούσα εἰς τὸ περιθώριον τοῦ πρωτοτύπου τῆς ἀναιρουμένης ἀποφάσεως καὶ τυπωθῇ δαπάνῃ τῶν ἀναιρεσιδλήτων, ὅς καταδικάζει εἰς τὴν δικαστικὴν δαπάνην τοῦ ἀναιρεσειόντος τὴν ἐνώπιον τῶν Ἐφετῶν καὶ τοῦ Ἀρείου Πάγου ἐκ δραχ. ὀγδοήκοντα (80) καὶ εἰς τὰ τέλη τῆς σημάτων τῆς παρούσης.

Διατάττει τὴν εἰς τὸν ἀναιρεσειόντα ἀπόδοσιν τοῦ καταβληθέντος παραβόλου.

Ἐκρίθη, καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις τῇ δευτέρᾳ (2) Ὀκτωβρίου 1898. Ἐδημοσιεύθη δὲ τῇ 12 Ὀκτωβρίου 1898.

Ὁ Πρόεδρος
Κωνστ. Σημαντήρας

Ὁ Γραμματεὺς
Γ. Καυτὸρχης

'Αριθ.	193	Τμήμα Β' (ουσιαστικόν)
	194	
	195	
	196	
	197	
	198	
	199	

(Ἑ ρ ή μ η ν ἄ π α σ α ι)

'Αριθ. 200

Τὸ Δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Παγού

Τμήμα Α'

Συγκείμενον ἐκ τῶν Δικαστῶν Κων. Σημαντήρα, Προέδρου, Χ. Κόκκορη, Ἀνδρ. Γκιῶν, Π. Μενελάου, Α. Πετρίτση, Μ. Ἡλιάδου καὶ Ε. Εὐθυμίου, παρόντων τοῦ τε Εἰσαγγελέως Δημοσθ. Τσιβινοπούλου καὶ τοῦ Γραμματέως Γ. Καστόρχη.

Συνεδρίασαν δημοσίᾳ ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ τοῦ καταστήματος αὐτοῦ τῇ εἰκοστῇ πρώτῃ Σεπτεμβρίου 1898 ἵνα δικάσῃ ἐπὶ τῆς αἰτήσεως τῆς Βασιλικῆς χήρας Διονυσίου Φραγκοπούλου, κατοίκου Πατρῶν, ὡς νόμιμου ἐπιτρόπου τοῦ ἀνηλίκου υἱοῦ τῆς Ἀλεξ. Διονυσίου Φραγκοπούλου, παρασταθείσης διὰ τῶν πληρεξουσίων τῆς Ξεν. Ψαρρᾶ, Ἀντ. Μομφερράτου, Νικολ. Καλογερεπούλου καὶ Θάνου Ζώρα, δικηγόρων, κατὰ τῶν 1) Καλλιόπης, θυγατρὸς Ἰωάννου Ζωγράφου, συζύγου Ἀλεξ. Ι. Φραγκοπούλου, κατοίκου Ἀθηνῶν, παρασταθείσης διὰ τοῦ πληρεξουσίου τῆς Ἰω. Ἀντωνοπούλου, δικηγόρου, διορίσαντος ἐπ' ἀκροατηρίου τοιούτους καὶ τοὺς Ἰω. Ἀραβαντινὸν καὶ Σπυρ. Εὐκλείδην, δικηγόρους καὶ τὸν πατέρα τῆς ἀναιρεσιβλήτου Ἰω. Ζωγράφου, 2) Ἀλεξάνδρου Φραγκοπούλου χειραφέτου, κατοίκου Πατρῶν καὶ 3) τοῦ εἰδικοῦ κηδεμόνος αὐτοῦ Νικολ. Κορφωτάκη, κατοίκου Ἀθηνῶν, μηδὲλως παρασταθέντων, περὶ ἀναιρέσεως τῆς ὑπ' ἀριθ. 595 (1898) αποφάσεως τοῦ Ἐφετερίου Ἀθηνῶν.

Ἀκούσαν τοῦ Εἰσηγητοῦ Δικαστοῦ Μιλτ. Ἡλιάδου, ἐκθέσαντος τάδε :

Ἡ Βασιλικὴ Διονυσίου Φραγκοπούλου, ὡς μήτηρ καὶ νόμιμος ἐπιτροπὸς τοῦ ἀνηλίκου τέκνου τῆς Ἀλεξ. Διον. Φραγκοπούλου διὰ τῆς ἀπὸ 16 Σεπτεμβρίου 1897 ἐνώπιον τοῦ Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν ἀγω-

γῆς κατὰ Καλλιόπης Ι. Ζωγράφου, συζύγου Ἀλεξάνδρου Φραγκοπούλου ἐξέθηκεν, ὅτι ὁ ὑπὸ τὴν ἐπιτροπείαν της διατελὼν ἀνήλικος υἱὸς της Ἀλέξ. Δ. Φραγκόπουλος, δεκαοκταετῆς ἤδη τὴν ἡλικίαν, ἐτέλεσε γάμον ἄνευ τῆς συναίνεσώς της καὶ παρὰ τὰς διαμαρτυρίας της καὶ ἐν ἀγνοίᾳ της τῇ ἑκτῇ Σεπτεμβρίου 1897 μετὰ τῆς ἐναγομένης ἐν Ἀθήναις· ὅτι ὁ τοιοῦτος γάμος εἶναι ἄκυρος, ἀφ' οὗ ὁ υἱὸς της ἦτο ἀνήλικος καὶ ὡς ὀρφανὸς πατὴρ διέτελει ὑπὸ τὴν ἐπιτροπείαν της καὶ ἔδει νὰ προηγηθῇ ἡ συναίνεσις της, ἣν οὐδέποτε ἔδωκεν αὐτῇ, τὸυναντίον μάλιστα καὶ πρὸ τῆς τελέσεως τοῦ γάμου αὕτη ἠναντιώθη εἰς τὴν τέλεσιν αὐτοῦ καὶ τὴν ἐναντιωσίν της ταύτην κατέστησε γνωστὴν εἰς τε τοὺς ἐναγομένους καὶ εἰς τοὺς γονεῖς καὶ τοὺς οἰκείους αὐτῆς, οὔτινας ἄλλως διέτελουν ἐν γνώσει, ὅτι αὕτη ἤρνεϊτο νὰ συναίνεσῃ εἰς τὸν γάμον τοῦτον· ὅτι ἄλλως ἐκτὸς τῆς συναίνεσώς αὐτῆς ἀπητεῖτο κατὰ τὸν περὶ ἐπιτροπείας Νόμον καὶ συναίνεσις τοῦ Συγγενικοῦ Συμβουλίου, ἡ διατύπωσις δ' αὕτη οὐδαμῶς ἐτηρήθη οὐδ' ἤνυστο τὸ Συγγενικὸν Συμβούλιον νὰ συναίνεσῃ εἰς τὸν γάμον τοῦτον ὡς ἐντελὼς ἐπιζήμιον εἰς τὸν ἀνήλικον, τοῦτο δὲ κατανοοῦντες οἱ γονεῖς τῆς ἐναγομένης ἔσπευσαν κρύφα νὰ τελέσωσιν αὐτόν· ὅτι τὸ Συγγενικὸν Συμβούλιον τοῦ ἀνηλίκου, συγκροτηθὲν ἐν Πάτραις ἀπεφάνετο ὅτι θεωρεῖ τὸν γάμον ἀνάρμοστον καὶ ἐπιβλαβὴ εἰς τὸν ἀνήλικον· ὅτι διὰ τοὺς λόγους τούτους καὶ διότι ἐξηπάτησαν τὸν ἀνήλικον διὰ ψευδῶν καὶ δολίων παραστάσεων, ὁ γάμος τοῦ ἀνηλίκου μετὰ τῆς ἐναγομένης δεόν νὰ κηρυχθῇ ἄκυρος ὑπὸ τοῦ Δικαστηρίου· καὶ ἡτήσατο νὰ κηρυχθῇ ἄκυρος ὁ ἐν Ἀθήναις τῇ ἑκτῇ Σεπτεμβρίου 1897 τελεσθεὶς γάμος τοῦ ἀνηλίκου υἱοῦ της Ἀλεξάνδρου Δ. Φραγκοπούλου μετὰ τῆς ἐναγομένης.

Μεθ' οὗ Ἀλέξ. Δ. Φραγκόπουλος χειράφετος τῇ συναίνεσει καὶ τοῦ εἰδικοῦ κηδεμόνος αὐτοῦ Βασιλ. Παπαδοπούλου διὰ τῆς ἀπὸ 24 Σεπτεμβρίου 1897 ἐνώπιον τοῦ αὐτοῦ Πρωτοδικείου παρεμβάσεως κατὰ τῆς μητρὸς του Βασιλικῆς Δ. Φραγκοπούλου ἐξέθηκεν, ὅτι ἡ ἀγωγή αὐτῆς εἶναι ἀνυπόστατος ὡς ψευδῶς ἐκθέτουσα τὰ ἐν αὐτῇ γεγονότα, διότι τὴν σύζυγόν του ἐζήτησεν εἰς γάμον παρὰ τῶν γονέων καὶ τοῦ πάππου αὐτῆς Νικολ. Μαραθέα τὸν Αὐγούστον 1897 καὶ πρὸ τῆς πραγματοποιήσεως τοῦ γάμου ὡμίλησεν οὗτος περὶ αὐτοῦ εἰς τὴν μητέρα του, ἥτις οὐ μόνον οὐδεμίαν ἔφερεν ἀντίρρησην ἀλλὰ μᾶλλον καὶ ἐλπίδας τῷ ἔδωκεν, ὕστερον δὲ ραδιουργηθεῖσα ἤρξατο νὰ τῷ παρεμβάλλῃ δυσκολίας καὶ νὰ τὸν συμβουλεύῃ περὶ ἀναβολῆς τοῦ γάμου· μὴ εὐρίσκων δ' οὗτος δεδίκαιοι λαγνημένους τοὺς λόγους τῆς ἀναβολῆς, ἦλθεν ἐκ Πατρῶν εἰς Ἀθήνας καὶ ἐτέλεσε τὸν γάμον ἐν τῇ οἰκίᾳ τοῦ πάππου της Ν. Μαραθέα, ἐνθα διέμενεν ἡ νύμφη ἐπὶ παρουσίᾳ συγ-

γενῶν καὶ φίλων καὶ τριῶν ἡμερῶν τοῦ Ναοῦ τοῦ Ἀγ. Γεωργίου, τελεσάντων τὸ μυστήριον τοῦ γάμου. Κατὰ ταῦτα δὲ ὁ μὲν λόγος τῆς ἀγωγῆς περὶ ὅθεν ἐξαπατήσεώς του ἐκτὸς τοῦ ὅτι εἶναι ἀνυπόστατος, στερεῖται καὶ νομικῆς βάσεως, τῆς ἀπάτης μὴ ἀποτελούσης λόγον ἀκυρότητος, εἰ μὴ μόνον καθόσον προκαλεῖται πλάνη οὐσιώδους περὶ τὴν ταυτότητα τῶν προσώπων, ὁ δὲ λόγος τῆς ἐλλείψεως συναινεσεως τῆς μητρός, ἐκτὸς τοῦ ὅτι δὲν εἶναι ἀληθής, καθ' ὅσον κατ' ἀρχὰς συνήνεσεν ἡ μήτηρ του εἰς τὸν γάμον, ἀλλ' ὕστερον ραδιουργηθεῖσα προέβαλε δυσκολίας, στερεῖται πάσης νομικῆς βάσεως, ὡς καὶ ὁ λόγος τῆς ἀδείας τοῦ Συγγενικοῦ Συμβουλίου, ἀφ' οὗ ἡ ἐξουσία τοῦ ἐπιτρόπου καὶ τοῦ Συγγενικοῦ Συμβουλίου, ὡς καὶ ἡ ἀντιπροσωπεία τοῦ ἐπιτρόπου ἀναφέρονται εἰς μόνην τὴν διαχειρίσιν τῆς περιουσίας τοῦ ὄρφανου· καὶ ἡτήσατο ν' ἀπορριφθῇ ἡ ἀγωγή τῆς Βασιλ. χήρας Δ. Φραγκοπούλου.

Συζητήσεως γενομένης, τὸ Πρωτοδικεῖον διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 2648 (1897) ἀποφάσεως ἀπέρριψε τὴν ἀγωγήν.

Ἐκκληθείσης τῆς ἀποφάσεως αὐτῆς ὑπὸ τῆς ἐναγούσης, τὸ Ἐφετεῖον Ἀθηνῶν ἐξέδοτο τὰς ἐξῆς ἀποφάσεις, 1) τὴν ὑπ' ἀριθ. 95 (1898), δι' ἧς δεχθὲν τὴν ἔφεσιν καὶ ἐξαφανίσαν τὴν πρωτόδικον ἀπόφασιν, ἀπέρριψε τὴν περὶ ἀπαραδέκτου τῆς ἀγωγῆς ἐνστάσιν τῆς ἐναγομένης καὶ ὑπεχρέωσε τὴν ἐνάγουσαν ν' ἀποδείξῃ καὶ διὰ μαρτύρων, ὅτι ὁ μετὰ τῆς ἐναγομένης τελεσθεὶς γάμος τοῦ υἱοῦ τῆς ἐγένετο ἄνευ τῆς συναινεσεως αὐτῆς ὡς ἐπιτρόπου καὶ ἐν ἀγνοίᾳ καὶ παρὰ τὰς διαμαρτυρίας αὐτῆς καὶ 2) τὴν ὑπ' ἀριθ. 595 ἰδίου ἔτους ὁριστικὴν, δι' ἧς ἀνκαλέσαν τὴν προεκδοθεῖσαν ἀπόφασιν του, ἀπέρριψε τὴν ἀγωγήν κατὰ πάσας αὐτῆς τὰς βάσεις.

Τῆς τελευταίας ταύτης ἀποφάσεως τοῦ Ἐφετείου τὴν ἀναίρεσιν αἰτεῖται ἡ ἐνάγουσα ὑπὸ τὴν ἐκτεθεισάν ιδιότητά της διὰ τῆς ἀπὸ 12 Μαΐου 1898 αἰτήσεώς της, ἀπειθυνθείσης κατὰ τε τῆς ἐναγομένης καὶ κατὰ Ἀλεξ. Δ. Φραγκοπούλου, χειραφέτου, καὶ τοῦ εἰδικοῦ κηδεμόνος αὐτοῦ Νικολ. Κορριωτάκη διὰ τοὺς ἐν αὐτῇ ὡς ἐξῆς λόγους·

Διότι κατὰ παράβασιν τοῦ ἀρθρου 137 τοῦ ΧΠΘ. Νόμου τοῦ 1861 περὶ ἀνηλίκων καὶ περὶ ἐπιτροπείας αὐτῶν κλπ. καταργήσαντος πάντας τοὺς ὁρισμοὺς τοῦ τε ρωμαϊκοῦ καὶ τοῦ βυζαντινοῦ Δικαίου τοὺς εἰς τὸ θέμα τοῦτο ἀναγομένους, τὸ Ἐφετεῖον ἐπὶ τῇ βίσει τοῦ καταργηθέντος, ὡς εἴρηται, Νόμου, παρεδέχθη τὸ κύρος τοῦ γάμου, ὃν ὁ ἀνήλικος υἱὸς τῆς Ἀλέξανδρος ἄνευ τῆς συναινεσεως της, ὡς ἐπιτρόπου μητρός συνῆψε μετὰ τῆς ἀναιρεσιβλήτου Κυλλιόπης Ζωγράφου, ἐνῶ κατὰ τὰς ἰσχυρούσας σχετικὰς διατάξεις τοῦ παρτι-

θέντος νεωτέρου γάμου, ὁ ρηθεὶς γάμος εἶναι ἄκυρος δι' ἑλλείψιν συναινέσεως τῆς ἀναιρεσειούσης. Διότι κατὰ παράβασιν τοῦ ἄρθρου 3 τοῦ ΧΠΘ'. Νόμου τοῦ 1861, ὁρίζοντος, ὅτι ὁ ἀνήλικος δὲν δύναται ἄνευ συναινέσεως τοῦ ἐπιτρόπου νὰ συνομολογήσῃ ὑποχρεώσεις, ἐξ οὗ ἐπεταί, ὅτι καὶ ἡ δικαιοπραξία τοῦ γάμου, παρέγουσα ὑποχρεώσεις εἰς βάρος τοῦ ἀνηλίκου, ἐστὶν ἄκυρος ἐν ἑλλείψει συναινέσεως τῆς ἐπιτρόπου μητρός του, ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις ἀπεφάνητο ἀντιθέτως ἐπὶ τοῦ προκειμένου θεμάτων.

Διότι ἐνῷ ἡ τιαυτή τοῦ ρηθέντος ἄρθρου ἔννοια προκύπτει ἐνεργῶς ἐκ τοῦ συνδυασμοῦ αὐτοῦ πρὸς τὸ ἄρθρον 114 τοῦ ἰδίου Νόμου, καθ' ὃ ἡ ἐνηλικιότης ἐπάγεται τὴν ἱκανότητα πρὸς πᾶσαν πρᾶξιν τοῦ Ἀστικοῦ Δικαίου, ἐξαιρουμένου τοῦ γάμου κτλ. ἐξ οὗ ἐπεταί ὅτι ὁ μὴ ἐνηλικιωθεὶς κατὰ μείζονα λόγον στερεῖται τῆς ἱκανότητος πρὸς σύναψιν τῆς δικαιοπραξίας τοῦ γάμου, οὐχ ἥττον ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις ἔκρινεν, ὅτι ὁ υἱὸς τῆς Ἀλεξάνδρας, καίτοι ἀνήλικος εἰσέτι, ἦν ἱκανὸς νὰ συνομολογήσῃ αὐτογνωμόνως τὸν μετὰ τῆς ἀναιρεσιβλήτου Καλλιόπης γάμον.

Διότι ἐνῷ κατὰ τὸ ἄρθρον 58 τοῦ περὶ ἀνηλίκων Νόμου, ὁ ἐπιτροπος ἐκπροσωπεῖ τὸν ἀνήλικον κατὰ πᾶσαν νομικὴν πρᾶξιν ἀφορῶσαν καὶ εἰς τὴν προσωπικὴν αὐτοῦ κατάστασιν, οἷα καὶ ἡ δικαιοπραξία τοῦ γάμου καὶ ἐπομένως κατὰ τὴν ἔννοιαν αὐτοῦ καὶ ἐνεκα τῆς ἰδιαζούσης φύσεως τῆς νομικῆς πράξεως τοῦ γάμου, ἔδει νὰ συντρέξωσι πρὸς κατάρτισιν αὐτῆς, οὐ μόνον ἡ θέλησις τοῦ ἀνηλίκου ἀλλὰ καὶ ἡ τῆς μητρός του, ὡς ἐπιτρόπου αὐτοῦ, συναίνεσις, ἥτις ἐν τούτοις δὲν ἐδόθη κατὰ τὰ ἐν τῇ ἀγωγῇ αὐτῆς ἐκτεθέντα, τὸ Ἐρετεῖον ἐν τούτοις παρερμηνεύσαν τὴν εἰρημένην διάταξιν, ἐδέχθη, ὅτι ἄφευκτον στοιχεῖον τοῦ κύρους τοῦ προκειμένου γάμου δὲν ἦτο ἡ τῆς ἐπιτρόπου συναίνεσις καὶ κατ' ἀκολουθίαν ἀπέρριψε τὴν ἀγωγὴν, δι' ἧς ἐδίωκεν, ὅπως κηρυχθῇ ἄκυρος ὁ γάμος ὡς παρὰ τὴν γνώμην αὐτῆς ὡς ἐπιτρόπου γενόμενος.

Ἀκοῦσαν τῶν μὲν πληρεξουσίων τῆς ἀναιρεσειούσης, ἀναπτυσσάντων καὶ προφορικῶς τοὺς λόγους ἀναιρέσεως καὶ αἰτήταμένων τὴν ἀναιρεσιν τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως, τῶν πληρεξουσίων τῆς ἀναιρεσιβλήτου Καλλιόπης Δ. Ζωγράφου, ἀντικρουσάντων αὐτοὺς καὶ αἰτησάντων τὴν ἀπόρριψιν τῆς αἰτήσεως.

καὶ τοῦ Εἰσαγγελέως. Σκεφθὲν κατὰ τὸν νόμον.

Ἐπειδὴ, ὡς προκύπτει ἐκ τῶν ἀπὸ 20 Μαΐου καὶ 11 Αὐγούστου 1898 τεσσάρων ἐπιδοτηρίων τοῦ δικαστικοῦ κλητῆρος τῶν ἐν Ἀθήναις Πρωτοδικῶν Α. Ἰωάννου, ἡ προκειμένη αἴτησις ἀναιρέσεως ὡς καὶ ἡ ὑπ' ἀριθ. 39 ἐ. ε. πρᾶξις τοῦ Προέδρου τοῦ Δικαστηρίου τούτου,

δι' ἧς διετάχθη ἡ κατὰ προτίμησιν συζήτησις τῆς ὑποθέσεως, ἐκοινοποιήθησαν νομίμως καὶ προσηκόντως εἰς τε τὸν Εἰσαγγελέα τοῦ Ἀρείου Πάγου διὰ τὸν ἐν Λονδίῳ διαμένοντα ἀναιρεσίδητον χειράφητον Ἀλέξανδρον Φραγκόπουλον καὶ εἰς τὸν Νικόλ. Κορφιοτάκην, εἰδικὸν κηδεμόνα αὐτοῦ, ὅθεν κλητευθέντες οὗτοι νομίμως καὶ μὴ ἐμφανισθέντες κατὰ τὴν ἐν ἀρχῇ τῆς παρούσης ἀναφερομένην συνεδρίασιν, νόμιμον δικάσιμον τῆς προκειμένης ὑποθέσεως δικάζονται ὡσανεὶ ἐνεφανίσθησαν, (ἄρθρ. 827 Πολ. Δικονομίας.

Ἐπειδὴ κατὰ μὲν τὸ ἄρθρον 3 τοῦ Νόμου ΧΠΘ' περὶ ἀνηλίκων κλπ. ὁ ἀνήλικος δὲν δύναται ἄνευ συναινέσεως τοῦ ἐπιτρόπου του νὰ συνομολογήσῃ ὑποχρέωσιν, ἥτοι πρᾶξιν τοῦ Ἀστικοῦ Δικαίου συνεπαγομένην ὑποχρεώσεις, πρόδηλον δὲ ὅτι ὁ γάμος καὶ πρᾶξις τοῦ Ἀστικοῦ Δικαίου ἐστίν, ὡς ρητῶς ὀρίζει τὸ ἄρθρον 114 τοῦ ἰδίου Νόμου, καὶ σπουδαίας ὑποχρεώσεις συνεπάγεται, οἷον διατροφήν συζύγου τέκνων καὶ λοιπῶν. Κατὰ δὲ τὸ ἄρθρον 58 τοῦ ἰδίου Νόμου, ὁ ἐπίτροπος παρίσται τὸν ἀνήλικον κατὰ πᾶσαν νομικὴν πρᾶξιν, ἀφορῶσαν οὐ μόνον τὴν περιουσίαν του, ἀλλὰ καὶ τὴν προσωπικὴν αὐτοῦ κατάστασιν, οἷα καὶ ἡ δικαιοπραξία τοῦ γάμου, ἥτις κατὰ τὸ ἄρθρον 98 τοῦ αὐτοῦ ΧΠΘ' Νόμου, αὐτοδικαίως συνεπάγεται τὴν χειραφσίαν, — Νόμ. 3 Πανδ. 4. 5.

Ἐπειδὴ διὰ τῶν διατάξεων τούτων ὁ νεώτερος Νόμος σαφῶς ἐδήλωσεν, ὅτι ὁ ἀνήλικος ἄνευ τῆς συναινέσεως τοῦ ἐπιτρόπου του δὲν δύναται νὰ συνάψῃ γάμον καὶ κατ' ἀκολουθίαν ἡ διάταξις τοῦ Ρωμαϊκοῦ Δικαίου, καθ' ἣν ὁ ὑπὸ ἐπίτροπον ἐφηβος ἀνήλικος δύναται νὰ συνάψῃ γάμον ἄνευ τῆς συναινέσεως τούτου, κατηργήθη ρητῶς διὰ τοῦ ἄρθρου 137 τοῦ νεωτέρου Νόμου.

Ἐπειδὴ ἡ δήλωσις αὕτη τοῦ νόμου ἐναργέστατα ἐκδηλοῦται καὶ ἐν τῷ ἄρθρῳ 114, ἐνθα ρητῶς ἠθίλησε νὰ ἔχῃ περιορισμένην ἱκανότητα ὡς πρὸς τὸν γάμον καὶ αὐτὸς ὁ ἀνήλικος, ὁ πρὸς πᾶσαν πρᾶξιν τοῦ Ἀστικοῦ Δικαίου ἱκανός, ἐξ οὗ ἀναγκαίως συνάγεται, ὅτι εἰς τὸν ἀνήλικον κατὰ μίζονα λόγον ἡρνήθη τὴν πλήρη ἱκανότητα πρὸς σύναψιν τῆς δικαιοπραξίας τοῦ γάμου. Οὐδεμίαν δὲ περὶ τῆς ὀρθότητος τῶν προεκτεθέντων δύναται νὰ προκύψῃ ἀμφιβολία ἐκ τῆς τοῦ διαληφθέντος ἄρθρου περικοπῆς ἀεξαίρουμένων τῶν περὶ γάμου καὶ υἰοθεσίας ὀρισμένων, ὡς δέθεν ἀναφερομένης εἰς τὰ παρὰ τοῦ Ρωμαϊκοῦ Δικαίου περὶ γάμου ὀρισμένα, ὅσον ἀφορᾷ τὴν ἱκανότητα τῶν αὐτεξουσίων ἀνηλίκων πρὸς σύναψιν γάμου, διότι ἡ περικοπὴ αὕτη ἀποτελεῖ τὴν ἐξαίρεσιν τῆς ἱκανότητος, ἣν διὰ τοῦ πρώτου τῆς περικοπῆς μέρους τοῦ ἄρθρου ἐχορήγησεν ὁ νομοθέτης εἰς τὸν ἀνήλικον καὶ συνεπῶς ἀφορᾷ μόνον εἰς τοὺς ἀνήλικους, κατ' ἀκολουθίαν ὡς πρὸς τούτους μόνον

οὐχὶ δὲ καὶ ὡς πρὸς τοὺς ἀνηλίκους ἀναφέρεται. Ἄλλως ἢ ἐναντία ἐρμηνεῖα φέρεται εἰς τὸ λίαν ἄτοπον συμπέρασμα, ὅτι ὁ Νομοθέτης, ὅστις μετὰ μεγάλης στοργῆς ἐφρόντισε περὶ τῆς ἀνατροπῆς τοῦ ἀνηλίκου καὶ μετὰ μεγίστης ἐπιμελείας ἐπρόνοησε καὶ περὶ τῶν ἐλαχίστων συμπεφρόντων αὐτοῦ, δεῖκνυται ἐντελῶς ἀδιάφορος ὡς πρὸς τὸν γάμον του, ἥτοι διὰ τὴν σπουδαιωτάτην ἐν τῷ βίῳ του πράξιν, ἥτις ποικίλας ὑποχρεώσεις συνεπάγεται καὶ ἥτις ρηγνύουσα αὐτοδικαίως τὸν δεσμὸν τῆς ἐπιτροπείας δύναται δωδεκατῇ ὀρφανῇ πατρὸς κόρῃ νὰ παραδώσῃ εἰς τὴν κηδεμονίαν τοῦ πρώτου τυχόντος, ὃν αὕτη ἐξ ἀπειρίας ἐξέλεξε ὡς σύζυγόν της.

Ἐπειδὴ κατὰ ταῦτα, τὸ δικάσαν Ἐφετεῖον ὀρχθὲν, ὅτι ὡς πρὸς τὸν γάμον τοῦ ἀνηλίκου ἐφαρμοστέαι εἰσὶν οὐχὶ αἱ ρηθεῖσαι διατάξεις τοῦ ΧΠΘ'. Νόμου, ἀλλὰ αἱ τῶν Ρωμαίων καὶ Βυζαντινῶν, αἵτινες, ὡς εἴρηται, κατήργησαν διὰ τοῦ ἄρθρου 137 τοῦ ΧΠΘ'. Νόμου περὶ ἀνηλίκων κτλ. περιέβλεπε τὰ ἄρθρα 3, 58, 114, 137 τοῦ ΧΠΘ' Νόμου καὶ κατὰ τὸ ἄρθρον 807 § 7 Πολ. Δικονομίας, ἀναιρετέαν κατέστησε τὴν προσβαλλομένην ἀπόφασίν του.

Διὰ ταῦτα

Ἰδὼν καὶ τ' ἄρθρα 836, 838, 839, 211 καὶ ἄρθρ. 3 ἐδαφ. β'. τοῦ ΧΜΖ'. Νόμου.

Ἀναιρεῖ τὴν ὑπ' ἀριθ. 595 τοῦ 1898 ἀπόφασιν τοῦ Ἐφετείου Ἀθηνῶν, καί.

Παραπέμπει τὴν ὑπόθεσιν εἰς τὸ Βον Τμήμα τοῦ Ἀρείου Πάγου διὰ τὴν κατάλληλον τοῦ Νόμου ἐφαρμογὴν.

Διατάσσει νὰ γραφῇ ἡ παρούσα εἰς τὸ περιθώριον τοῦ πρωτοτύπου τῆς ἀναιρουμένης ἀποφάσεως καὶ νὰ δημοσιευθῇ διὰ τοῦ τύπου δαπάνῃ τῶν ἀναιρεσιβλήτων, οὗς καταδικάζει εἰς τὴν δικαστικὴν τῆς ἀναιρεσιούσης δαπάνην, ὀριζομένην εἰς δραχ. ὀγδοήκοντα πέντε (85) καὶ εἰς τὰ τέλη τῆς σημάνσεως.

Διατάσσει τὴν ἐπιστροφὴν τοῦ παραβόλου τῇ ἀναιρεσιούσῃ.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις τῇ ἐννάτῃ Ὀκτωβρίου 1898. Ἐδημοσιεύθη δ' αὐτόθι τῇ δεκάτῃ ἐννάτῃ Ὀκτωβρίου 1898.

Ὁ Πρόεδρος
Κ. Σημαντήρας

Ὁ Γραμματεὺς
Γ. Καστόρχης

Ἀριθμὸς 201

Τὸ Δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου

Τμῆμα Α'.

Συγκείμενον ἐκ τῶν Δικαστῶν Κ. Σημαντήρα, Προέδρου, Χρ. Κόκκορη, Ἀνδρ. Γκιῶν, Παν. Μενελάου, Ἀδ. Πετρίτση, Μιλτ. Ἡλιάδου καὶ Ξεν. Εὐθυμίου, παρόντων τοῦ τε Εἰσαγγελέως Δημ. Τσιβανοπούλου καὶ τοῦ Γραμματέως Γεωρ. Καστόρχη.

Ὁ δὲ ἀν αἰμοσίᾳ ἐν τῇ ἀκροατηρίῳ τοῦ καταστήματος αὐτοῦ τὴν εἰκοστὴν ὁγδόην Σεπτεμβρίου 1898, ἵνα διακρίσῃ ἐπὶ τῆς αἰτήσεως τοῦ Λεωνίδα Κόσκου, κατοικοῦ Ἀθηνῶν, παρασταθέντος διὰ τοῦ πληρεξουσίου του Ξεν. Ψαρρά καὶ Νικολ. Καρθαδία, δικηγόρων, κατὰ τῶν 1) Αἰκατερίνης χήρας Χατζηθανασίου, κατοικοῦ Ἀθηνῶν, παρασταθείσης διὰ τοῦ πληρεξουσίου της Κ. Στασινοπούλου, δικηγόρου, καὶ 2) Φιλοποίμενος Παρασκευαΐδου, κατοικοῦ ὡσαύτως, παρασταθέντος διὰ τῶν πληρεξουσίων του Στ. Νικολοπούλου, δικηγόρου, καὶ τοῦ ἀδελφοῦ του Α. Παρασκευαΐδου, περὶ ἀναίρεσεως τῆς ὑπ' ἀριθ. 3491 τοῦ 1897 ἀποφάσεως τοῦ Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν.

Ἀκούσαν τοῦ Εἰσηγητοῦ δικαστοῦ Μιλτ. Ἡλιάδου, ἐκθέσαντος τὰς : ὁ Λεωνίδας Κόσκουρς διὰ τῆς ἀπὸ 7 Ἰουνίου 1895 ἐνώπιον τοῦ Δου Βορείου Εἰρηνοδικοῦ Ἀθηνῶν ἀγωγῆς, κατὰ Αἰκατερίνης χήρας Χατζηθανασίου ἐξέθηκεν, ὅτι διὰ τοῦ ἀπὸ 24 Ἰουλίου 1885 ιδιωτικοῦ συμφωνητικοῦ ἐγγράφου εἰς διπλὸν συντεταγμένον, ἐμισθώσεν εἰς τὴν ἐναγομένην διὰ τοῦ Φ. Παρασκευαΐδου, ἐνεργούντος κατ' ἐντολὴν καὶ διὰ λογαριασμὸν αὐτῆς, τὸ ἀνω πάτωμα τῆς ἐνταῦθα ἐπὶ τῆς οἴκου Μουσῶν κειμένης οἰκίας του μεθ' ὅλων τῶν παραρτημάτων αὐτῆς ἐπὶ δύο συνεχῇ ἔτη, ἀρχόμενα ἀπὸ 1 Σεπτεμβρίου 1885 καὶ λήγοντα τῇ 31 Αὐγούστου 1887, ἀντὶ συμφωνηθέντος μηνιαίου μισθώματος ὄραχ. 270 πληρωτέου ἐν ἀρχῇ ἐκάστης τριμηνίας. Τὴν μίσθωσιν ταύτην ἀπεδέξατο ἡ ἐναγομένη καὶ παρέλαβε τὸ μισθωθὲν, ποιησαμένη χρῆσιν αὐτοῦ καθ' ὅλον τὸν συνολολογηθέντα χρόνον, ληξάσης δὲ τῆς ἀρχικῆς μισθώσεως, ἀνενεώθη αὕτη σιωπηρῶς ὑπὸ τοῦ αὐτοῦ ὅρους παραμεινάσης τῆς ἐναγομένης ἐν τῇ μισθωθείσῃ οἰκίᾳ καθ' ὅλον τὸ ἐπὶ ὅντος ἔτος ἀπὸ 1ης Σεπτεμβρίου 1887 μέχρι Σεπτεμβρίου 1888 καὶ πληρωνούσης τακτικῶς τὰ μισθώματα, ἀλλὰ τὸν Σεπτέμβριον 1888 αὐθαίρετως καὶ ἀνεὺ τινός ἀφορῆς ἐγκατέλιπε τὴν χρῆσιν τῆς οἰκίας, ἥτις ἔμεινε καὶ ἡ καθ' ὅλον τὸ ἔτος ἀπὸ 1ης Σεπτεμβρίου 1888 μέχρι τέλους Αὐγούστου 1889, ἡρνήθη δὲ ἀδικαιολογητῶς νὰ πληρῶσῃ ἡ ἐναγομένη τὰ μισθώματα τοῦ τελευταίου τούτου τῆς ἀναμισθώσεως

έτους, ανερχόμενα εἰς δραχ. 3,240, εἰς ὧν τὴν πληρωμὴν εἶναι ὑπόχρεως, διότι ἡ μισθωσις ἀνενεώθη σιωπηρῶς δι' ὁλόκληρον διετίαν, κατὰ δὲ τὸν Νόμον ἐὰν μετὰ τὴν λήξιν τῆς μισθώσεως ὁ μισθωτὴς παραμένῃ ἐν τῷ μισθίῳ, ὁ δὲ ἐκμισθωτὴς ἀνέχεται αὐτὸν, ἐπέρχεται σιωπηρὰ ἀναμισθώσεις, ἰσχύουσι ἐφ' ὅσον χρόνον εἶχε συνομολογηθῇ ἡ ἀρχικὴ μισθωσις· καὶ ᾗτήσατο νὰ ὑποχρεωθῇ ἡ ἐναγομένη νὰ τῷ πληρῶσῃ δραχ. 3.240 ἐντόκως.

Τὴν αγωγὴν αὐτὴν ἀνεκοίνωσεν ὁ ἐνάγων εἰς τὸν Φιλοποίμενα Παρασκευαῖδην διὰ τῆς ἀπὸ 7 Ἰουνίου 1895 ἐνώπιον τοῦ αὐτοῦ Εἰρηνοδικοῦ ἀνακοινώσεως καὶ προσεπικλήσεως, δι' ἧς ᾗτήσατο, ἵνα ἐν περιπτώσει ἀπορρίψεως τῆς αγωγῆς τοῦ ὑποχρεωθῇ ὁ καθ' οὗ ἡ προσεπικλήσις νὰ τῷ πληρῶσῃ τὰς διὰ τῆς αγωγῆς αἰτουμένας δραχμας 3.240 ἐντόκως, ὡς εὐθυόμενος ἀτομικῶς διὰ τὴν ἐκπλήρωσιν τῶν ὀρων τῆς μισθώσεως.

Συζητήσεως γενομένης τὸ Εἰρηνοδικεῖον ἐξέδοτο τὰς ἐξῆς ἀποφάσεις: 1) τὴν ὑπ' ἀριθ. 701 (1895) δι' ἧς διέταξεν ἀποδείξει καὶ 2) τὴν ὑπ' ἀριθ. 1658 τοῦ 1896, δι' ἧς ἐπέβαλεν ὄρκον εἰς τὴν ἐναγομένην, οὗ δοθέντος, ἀπερρίφθησαν ἡ τε αγωγὴ καὶ προσεπικλήσις.

Ἐκκληθείσης τῆς αποφάσεως ταύτης 1658 ὑπὸ τοῦ ἐνάγοντος, τὸ Πρωτοδικεῖον Ἀθηνῶν ἐξέδοτο τὰς ἐξῆς ἀποφάσεις: 1) τὴν ὑπ' ἀριθ. 9176 (1896) ἐρήμην τοῦ ἐνάγοντος, δι' ἧς ἀπέρριψε τὴν ἔρεσιν, κατ' ἀνακοπὴν δὲ τῆς αποφάσεως ταύτης 2) τὴν ὑπ' ἀριθ. 444 (1897) δι' ἧς ἐρήμην καὶ αὐθι: τοῦ ἐνάγοντος ἀπέρριψε τὴν ἀνακοπὴν αὐτοῦ. Ἀλλὰ καὶ τὴν ἀπόφασιν αὐτὴν ἀνέκοψεν ὁ ἐνάγων, τὸ δὲ Πρωτοδικεῖον διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 3491 (1897) αποφάσεως ἀπέρριψε καὶ τὴν δευτέραν ταύτην ἀνακοπὴν ὡς ἀπαράδεκτον.

Τὴν ἀναίρεσιν δὲ τῆς εἰρημένης ὑπ' ἀριθ. 3491 αποφάσεως αἰτεῖται ὁ ἐνάγων διὰ τῆς ἀπὸ 7 Φεβρουαρίου 1898 αἰτήσεώς του διὰ διαφόρους ἐν αὐτῇ λόγους καὶ ἰδίᾳ διὰ τὸν ἐξῆς:

Διότι ἐνῷ καὶ διὰ τῆς ἀνακοπῆς του καὶ διὰ τῶν προτάσεών του ἰσχυρίσθη, ὅτι ἡ εἰς τὸ πινάκιον ἐγγραφὴ τῆς ὑποθέσεως ἦτο ἄκυρος καὶ ἐπομένως ἄκυρος ἡ ἐρήμην συζήτησις, ἐφ' ἧς ἐξεδόθη ἡ ἀνακοπεῖσα ἀπόφασις δι' ἑλλειψίν νομίμου καὶ προσηκούσης κλητεύσεως, καθόσον δὲν εἶχον σημειωθῇ ἐν τῷ πινακίῳ τὰ ὀνόματα ἀμφοτέρων τῶν ἀντιδίκων» καὶ ἐνῷ πρὸς τοῦτο ἐπεκαλέσθη καὶ προσήγαγε τὸ ὑπ' ἀριθ. 130 (1897) πιστοποιητικὸν τοῦ Γραμματέως τοῦ Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν, ἐν τούτοις τὸ Πρωτοδικεῖον δὲν ἔλαβεν ὑπ' ὄψιν οὔτε τοὺς συώδεις τούτους ἰσχυρισμούς του, οὔτε τὸ πιστοποιητικὸν καὶ οὕτω κατέλιπεν ἀναιτιολόγητον τὴν ἀπόφασίν του, παραβιάσαν συγχρόνως καὶ τὰρθρα 518 ἐδ. 3, 770, 570 καὶ 578 Πολ. Δικονομίας, ἀπερ

καθιστῶσιν ἀναιρετέαν τὴν προσβαλλομένην ἀπόφασιν. Ἡ δ' ἐν τῇ δευτέρᾳ αἰτιολογίᾳ τῆς ἀποφάσεως ταύτης φράσις ἀέφ' οὗ καὶ τακτικὴ ὑπῆρξεν ἢ εἰς τὸ πινάκιον ἐγγραφὴ τῆς παρούσης ἀνακοπῆς οὔτε ἀναφέρεται εἰς τὸν ἄνω ἰσχυρισμὸν τοῦ περὶ τῆς προηγουμένης ἀπὸ 13 Δεκεμβρίου 1896 ἀνακοπῆς του, οὔτε ἀναπληροῦ τὴν ἐν τῷ ἄρθρῳ 93 τοῦ Συντάγματος ἀπαιτούμενην σαφὴ καὶ ὀρισμένην αἰτιολογίαν ἐκάστης ἀποφάσεως, ὡς οὕσα ἐντελῶς ἀρίστος, μηδόλως αἰτιολογοῦσα κατὰ τὴν ὑπῆρξε τακτικὴ ἢ ἐν τῷ πινάκιῳ ἐγγραφὴ τῆς παρούσης ἀνακοπῆς· οὕτω δὲ παρεβίασε καὶ τὸ ἄρθρον τοῦτο τοῦ Συντάγματος.

Ἀκούσαν τῶν πληρεξουσίων τοῦ ἀναιρεσειόντος, ἀναπτυσάντων καὶ προφορικῶς τοὺς λόγους ἀναιρέσεως καὶ αἰτησάμενων τὴν ἀναίρεσιν τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως, ἐτι δὲ καὶ τὴν ἐπιστροφήν τῶν ὧσιν κατέβηλε τοῖς ἀναιρεσιβλήτοις δυνάμει τῆς αὐτῆς ἀποφάσεως ὁ ἀναιρεσειῶν, τῶν πληρεξουσίων τῶν ἀναιρεσιβλήτων αἰτησάμενων τὴν ἀπόρριψιν τῆς αἰτήσεως·

καὶ τοῦ Εἰσαγγελέως· Σκεφθὲν κατὰ τὸν Νόμον.

Ἐπειδὴ ὁ ἀναιρεσειῶν, ὡς ἀποδεικνύεται ἐκ τῆς ἀπὸ 31 Ἰανουαρίου 1897 ἀνακοπῆς αὐτοῦ κατὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 444 τοῦ αὐτοῦ ἔτους ἀποφάσεως τοῦ Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν καὶ τῶν ἀπὸ 24 Ὀκτωβρίου 1897 ἐγγράφων προτάσεών του, τῶν ὑποβληθειῶν κατὰ τὴν συζήτησιν ἐφ' ἧς ἐξεδόθη ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις, ἰσχυρίσθη ὅτι ἡ συζήτησις, ἐφ' ἧς ἐξεδόθη ἡ καθ' ἧς ἡ πρώτη ἀνακοπὴ τοῦ ἐρήμην ἀποφάσεως ὑπ' ἀριθ. 9176 (1896), εἶναι ἄκυρος, διότι ἄκυρος ἦτο ἡ εἰς τὸ πινάκιον ἐγγραφὴ τῆς ὑποθέσεως, μὴ ἀναφερομένων ἐν αὐτῇ τῶν ὀνομάτων ἀμφοτέρων τῶν ἀντιδίκων του, ἦτοι καὶ τοῦ Φ. Παρασκευαΐδου (καθ' οὗ καὶ ἡ ἔφεσις καὶ ἡ ἀνακοπὴ ἀπηυθύνοντο), τὸ δικάσαν δὲ Πρωτοδικεῖον, ὡς ἀποδεικνύεται ἐκ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεώς του, οὐδέλλως ἔλαβεν ὑπ' ὄψιν τὸν οὐσιώδη τοῦτον ἰσχυρισμὸν, (ἄρθρ. 571 Πολ. Δικονομίας)· ἡ αἰτιολογία δὲ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως, ὅτι «τακτικὴ ὑπῆρξε ἢ εἰς τὸ πινάκιον ἐγγραφὴ τῆς παρούσης ἀνακοπῆς», ὅθεν ἀναφέρεται εἰς τὸν, ὡς ἐρρήθη, οὐσιώδη ἰσχυρισμὸν τοῦ ἀναιρεσειόντος, διότι αὕτη ἀφεώρα εἰς τὴν ἐγγραφὴν ἐν τῷ πινάκιῳ τῆς πρώτης ἀνακοπῆς του κατὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 9176 τοῦ 1896 ἀποφάσεως, ἐν ᾧ ἡ ρηθεῖσα αἰτιολογία προδήλως ἀναφέρεται εἰς τὴν ἀνακοπὴν κατὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 444 τοῦ 1897 ἀποφάσεως ἀναιρετέαν ἀπομένως κατέστησε τὴν ἀπόφασίν του κατὰ τὸ ἄρθρον 807 § 6 Πολ. Δικονομίας.

Ἐπειδὴ ἡ αἴτησις τοῦ ἀναιρεσειόντος περὶ ἐπιστροφῆς τῶν καταβληθέντων ὑπ' αὐτοῦ δυνάμει τῆς ἀναιρουμένης ἀποφάσεως νόμιμος ἐστὶ (ἄρθρ. 834 Πολ. Δικονομίας).

Ἐπειδὴ, ὡς ἀποδεικνύεται ἐκ τῶν ἐξοφλητικῶν ἀποδείξεων παρὰ πύδας τῶν ὑπ' ἀριθ. 9176, 444, 3491 καὶ 1658 ὑποφάσεων, ἡ μὲν ἀναιρεσιβλήτος Αἰκατερίνη Χατζηθανασίου εἰσέπραξε δραχμὰς ἑκατὸν ἑβδομήκοντα ἑπτὰ, ὁ δὲ Φ. Παρασκευαΐδης δραχ. ἑβδομήκοντα ἑξὶ παρὰ τοῦ ἀναιρεσειόντος.

Διὰ ταῦτα

Ἰδὼν καὶ τὰ ἄρθρα 833, 838, 839 καὶ 210 Πολ. Δικονομίας.
Ἀναιρεῖ τὴν ὑπ' ἀριθ. 3491 τοῦ 1897 ἀπόφασιν τοῦ Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν καὶ

Παραπέμπει τὴν ὑπόθεσιν πρὸς νέαν συζήτησιν ἐνώπιον τοῦ Πρωτοδικείου Πατρῶν.

Διατάσσει νὰ γραφῇ ἡ παρούσα ἀπόφασις εἰς τὸ περιθώριον τοῦ πρωτοτύπου τῆς ἀναιρουμένης ἀποφάσεως καὶ νὰ δημοσιευθῇ διὰ τοῦ τύπου δαπάνη τῶν ἀναιρεσιβλήτων, εὖς καταδικάζει εἰς τὰ δικαστικά ἔξοδα τοῦ ἀναιρεσειόντος, ὀριζόμενα εἰς δραχμὰς ὀγδοήκοντα πέντε (85) καὶ τὰ τέλη τῆς σημάσεως.

Ὑποχρεοῖ τοὺς ἀναιρεσιβλήτους νὰ πληρῶσιν τῷ ἀναιρεσειόντι δραχ. διακοσίας πενήκοντα τρεῖς (253), ἥτοι ἡ μὲν Αἰκατερίνη Χατζηθανασίου δραχ. ἑκατὸν ἑβδομήκοντα καὶ ἑπτὰ, ὁ δὲ Φ. Παρασκευαΐδης δραχ. ἑβδομήκοντα ἑξὶ (76) ἐντόκως ἀπὸ τῆς παρούσης ἀποφάσεως.

Διατάσσει τὴν εἰς τὸν ἀναιρεσειόντα ἐπιστροφὴν τοῦ παρὰβόλου.
Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις τῇ ἐνάτῃ Ὀκτωβρίου 1898.
Ἐδημοσιεύθη δ' αὐτόθι τῇ δεκάτῃ ἐνάτῃ Ὀκτωβρίου 1898.

Ὁ Πρόεδρος
Κ. Σημαντήρας
Ὁ Γραμματεὺς
Γ. Καστόρχης

Ἀριθ. 202
(Πρόκειται περὶ διορισμοῦ δικαστικῶν ἀντιπροσώπων
ἐν δημοτικαῖς ἐκλογαῖς.)

Ἀριθ. 203
204
205
Τμήμα Β' (οὐσιαστικόν).
(Ἐρήμην)

Ἀριθ. 206

Τὸ Δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου

Τμήμα Β'

Συγκείμενον ἐκ τῶν Δικαστῶν Μιχ. Διγενή, Ἀντιπροέδρου, (κωλυομένου τοῦ Προέδρου) Ι. Δουβουνιώτου, Α. Γκιών, Στ. Ἀνδρεοπούλου, Β. Παπαδοπούλου, Β. Ροντήρη, Εἰσηγητοῦ, καὶ Ἰω. Τσάτσου, παρόντων τοῦ τε Ἀντεισαγγελέως Κωνστ. Μανιάκη (κωλυομένου τοῦ Εἰσαγγελέως) καὶ τοῦ Ὑπεγραμματοῦ Μ. Μπαρινοπούλου.

Συνεδρίασαν δημοσίᾳ ἐν τῷ ἀκρατηρίῳ τοῦ καταστήματος αὐτοῦ τὴν δεκάτην ἐβδόμην Ὀκτωβρίου 1898, ἵνα διακρίσῃ ἐπὶ τῆς ἐξῆς ὑποθέσεως, μεταξὺ

Τῆς ἀνακοπούσης Εὐφροσύνης θετῆς θυγατρὸς τῆς ἀποβιώσας Καλλιόπης Σαρρή, κατοίκου Ἀθηνῶν, παρασταθείσης διὰ τοῦ πληρεξουσίου τῆς Κ. Σταυροπούλου, δικηγόρου καὶ τοῦ καθ' οὗ ἡ ἀνακοπὴ Δημόσιου, ἀντιπροσωπευομένου ὑπὸ τοῦ ἐπὶ τῶν Οἰκονομικῶν Υπουργοῦ καὶ τοῦ Οἰκονομικοῦ ἐφόρου Ἀττικῆς, παρασταθέντος διὰ τοῦ πληρεξουσίου τοῦ Α. Γλαράκη, Νομικοῦ Συμβούλου.

Ἀποβιώσας τῇ δεκάτῃ ὀγδόῃ Ἰουλίου 1886 τῆς Καλλιόπης Σαρρῆ, ἡ κληρονομικὴ αὐτῆς περιουσία συνισταμένη ἐκ μιᾶς οἰκίας κειμένης ἐνταυθα κατὰ τὴν συνοικίαν Πλάκας, περιήλθεν εἰς τὴν θετὴν αὐτῆς θυγατέρα Εὐφροσύνην Σαρρῆ, ἥτις συμπίπτωνς τῷ Νόμῳ, διὰ τῆς ἀπὸ 17 Ἰανουαρίου 1887 δηλώσεως τῆς ἐδήλωσε τῷ Οἰκονομικῷ ἐφόρῳ Ἀττικῆς τοῦτο καὶ συγχρόνως κατέβαλεν εἰς τὸ Δημόσιον ταμεῖον τὸ ὀφειλόμενον τέλος χαρτοσήμου ἐκ δραχ. 400· ἀλλ' ὁ ἐφόρος θεωρήσας τὴν δήλωσιν ταύτην ἐκπρόθεσμον καὶ τὴν δι' αὐτῆς ὀριζομένην ἀξίαν ἡλαττώμενην, τῇ ἐκοινοποίησε τὴν ἀπὸ 27 Ἰανουαρίου 1887 καὶ ὑπ' ἀριθ. 305 πράξιν, δι' ἧς ἀπορρίψας τὴν δήλωσιν ὡς ἐκπρόθεσμον, κατέδικασε ταύτην νὰ πληρώσῃ, ἐκτιμών τὴν οἰκίαν ἀντὶ δρ. 18,000, τέλος δραχ. 900 πλὴν τῶν πληρωθεισῶν δραχ. 400 καὶ πρόστιμον τὸ διπλάσιον τοῦ τέλους δραχ. 1800. Τὴν πράξιν ταύτην τοῦ ἐφόρου ἡ Εὐφροσύνη Σαρρῆ διὰ τῆς ἀπὸ 22 Φεβρουαρίου 1887 ἀνακοπῆς τῆς ἐνώπιον τοῦ Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν ἀνέκοψεν, αἰτησάμενη τὴν ἀκυρώσιν αὐτῆς διὰ τοὺς ὡς ἐξῆς λόγους. Διότι παρανόμως ὁ ἐφόρος ὑπέλογισε τὸ ἐξάμηνον πρὸς δήλωσιν χρονικὸν διάστημα δικονομικῶς καὶ ἀπέρριψε τὴν δήλωσιν ὡς ἐκπρόθεσμον, καθόσον ὁ νόμος ΩΙΔ' δὲν ἐννοεῖ οὕτε ὑπολογίζει τοὺς μῆνας ἀθροιστικῶς κατὰ τὰς ἡμέρας, ἀλλὰ τοὺς θεωρεῖ ἀκριβοῦς ἀπὸ ἡμέρας εἰς ἡμέραν καὶ οὐχὶ κατ' ἀθροιστικῶν ἡμερῶν ἐξ ὧν σύγκειται ἕκαστος μῆν ὡς παρὰ νόμῳ ὑπολογίζει διὰ τῆς

πράξεώς του, ἐσφαλμένως δεξιμένως, ὅτι ἡ παρὰ τοῦ νόμου ταχθεῖσα προθεσμία μειοῦται, διότι ἐν τῷ χρονικῷ διαστήματι τῆς δηλώσεως περιλαμβάνονται πλείονες μῆνες περιέχοντες 31 ἡμέρας, ἐνῷ δὲν δύναται κατ' ἄθροισιν νὰ καταλογισθῇ κατ' αὐτῆς, ὑπὲρ τῆς ἐτάχθη, ἡ προθεσμία ἅτε ἐλαττωσα αὐτήν. Διότι ἐσφαλμένως ὁ ἐφορος ὑπελόγησε τὴν ἐναρξιν τῆς προθεσμίας, διότι ἐνῷ ὁ θάνατος τῆς μητρὸς τῆς ἐπῆλθε τῇ 18 'Ιουλίου 1886, ἦτοι μετὰ τὸ μεσονύκτιον τῆς 17 'Ιουλίου, ἦτοι τὴν 18 ἡν αὐτοῦ, ὑπελόγησεν αὐτὴν ἀρχομένην ἀπὸ τῆς 17ης 'Ιουλίου 1886, ἦτοι πρὸ μιᾶς ἡμέρας. Διότι ἐσφαλμένως ἐξετίμησε τὴν ἀξίαν τῆς οἰκίας εἰς δραχ. 18 000.

Συζητήσεως γενομένης, τὸ Πρωτοδικεῖον διὰ μὲν τῆς ὑπ' ἀριθ. 4531 τοῦ 1887 ἀποφάσεώς του, ἀπορρίψαν τὸν πρῶτον λόγον τῆς ἀνακοπῆς, διέταξε πραγματοποιήσασθαι περὶ τῆς πραγματικῆς ἀξίας τῆς κληρονομηθείσης παρὰ τῆς ἀνακοπούσης οἰκίας, διὰ δὲ τῆς ὑπ' ἀριθ. 10831 ἰδίου ἔτους ἐτέρας ἀποφάσεώς του ἐπέβαλεν εἰς τὸν Οἰκονομικὸν ἐφορον Ἀττικῆς τὸν παρὰ τῆς ἀνακοπούσης ἐπαχθέντα αὐτῷ ὄρκον πρὸς ἀπόδειξιν τοῦ ἐπιβληθέντος αὐτῇ θέματος ἀποδείξεως διὰ τῆς προηγουμένης ἀποφάσεως, οὗ ὄρκου δεθέντος ἀπέριψε τὴν προκειμένην ἀνακοπὴν, ὡς μὴ βάσιμον, ὥρισε τὴν ὑπὸ τῆς ἀνακοπούσης κληρονομηθεῖσαν περιουσίαν εἰς δραχ. 13000 καὶ ὀφείλων αὐτὴν νὰ πληρώσῃ τῷ Δημοσίῳ ὡς κληρονομικὸν τέλος 5 ο/ο ἐπὶ δραχ. 13000 δραχ., ἦτοι 650 ἐντόκως ἀπὸ τῆς 1 Φεβρουαρίου 1887 μέχρις ἐξοφλήσεως καὶ ὡς νόμιμον πρόστιμον τὸ διπλάσιον τοῦ μνησθέντος τέλους, ἦτοι δραχμὴς 1300.

Ἀλλ' ἀμφοτέρας τὰς ἀνωτέρω ἀποφάσεις τοῦ Πρωτοδικείου, ἐπὶ τῇ αἰτήσκει τῆς ἀνακοπούσης, ὁ Ἀρεῖος Πάγος (Τμ. Α') διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 395 τοῦ 1895 ἀποφάσεώς του ἀνῆρσε παραπέμψας τὴν ὑπόθεσιν διὰ τὴν κατάλληλον ἐφαρμογὴν τοῦ Νόμου εἰς τὸ Β' τοῦτο τμήμα τοῦ Ἀρείου Πάγου.

Ἐπομένως καὶ μετὰ τὴν νόμιμον προδικασίαν καὶ συνεπείᾳ κλήσεως εἰσῆχθη ἡ προκειμένη ὑπόθεσις πρὸς συζήτησιν εἰς τὸ ἀκροατήριον τοῦ δικαστηρίου τούτου (τμ. Β') κατὰ τὴν ἐν ἀρχῇ τῆς παρουσίας ἀναφερομένην συνεδρίασιν, καθ' ἣν παρέστησαν οἱ τῶν διαδίκων πληρεξούσιοι, οἵτινες διὰ τῶν ἀναγνώσεως ἐγγράφων προτάσεων τῶν ἡττήσαντο ὁ μὲν τῆς ἀνακοπούσης, τὴν παραδοχὴν τῆς ἀνακοπῆς τῆς μεθ' ὧν τῶν αἰτήσεων αὐτῆς καὶ τὴν καταδίκην τοῦ Δημοσίου εἰς τὰ ἐξῆς, ὁ δὲ τοῦ καθ' οὗ ἡ ἀνακοπὴ Δημοσίου τὴν ἀπόρριψιν τῆς ἀνακοπῆς, τὴν ἐπικύρωσιν τῆς πράξεως τοῦ Οἰκονομικοῦ ἐφόρου καὶ τὴν καταδίκην τῆς ἀνακοπούσης εἰς τὰ ἐξῆς.

Ἀκούσαν αὐτῶν ἀναπτυζάντων καὶ προφορικῶς τὰς προτάσεις των ταύτας, καὶ

Τοῦ Ἀντισταγγελέως· Διελθὼν τὴν δικογραφίαν· Σκεφθὲν κατὰ τὸν Νόμον.

Ἐπειδὴ κατὰ τὸν ἐπὶ τῆς ἐπιδικου διαφορᾶς ἰσχύοντα Νόμον τοῦ 1880 ἔτους, ἄρθρον μόνον ἐδ. ε', ἡ κληρονόμος ἀνακοπτοῦσα ὤφειλεν ἐπὶ ποινῇ προστίμου νὰ ἐπιδώσῃ τῷ Οἰκονομικῷ Ἐφόρῳ ἐντός ἑξ μηνῶν ἀπὸ τῆς ἀποβιώσεως τῆς κληρονομουμένης δῆλωσιν, περιέχουσαν περιγραφὴν τῶν πραγμάτων τῆς κληρονομίας καὶ τὴν ἀξίαν αὐτῶν· ὀρίζοντος δὲ τοῦ νόμου τὴν προθεσμίαν ταύτην κατὰ μῆνας, δὲν δύναται νὰ λογισθῇ αὕτη καθ' ἡμέρας, λογιζομένου ἐκάστου μηνὸς ἀνὰ τριάκοντα ἡμέρας, ἀλλ' ἕκαστος μὴν εἶναι ὑπολογιστέος, ὥς ἔχει κατὰ τὸ κοινὸν ἡμερολόγιον ἀπὸ μηνὸς εἰς μῆνα. Ὅτε καὶ τὸ δευτέρον τμήμα τοῦ δικαστηρίου συμφωνεῖ τῷ πρώτῳ εἰς τὸ νόμιμον τοῦτο ζήτημα.

Ἐπειδὴ τοῦτου οὕτως ἔχοντος, ἐμπροθέσμως ἐγένετο ὑπὸ τῆς ἀνακοπτοῦσας κληρονόμου ἐντός τῶν ἑξ μηνῶν ἀπὸ τοῦ θανάτου τῆς κληρονομηθείσας Καλλιόπης Σαρρῆ ἡ περὶ τῆς κληρονομίας αὐτῆς νόμιμος δῆλωσις τῆς κληρονόμου, μὴ ἀμφισβητουμένου ἤδη, ὅτι ἐκτίνη μὲν ἀποβίωσε, κατὰ τὴν ἀνακοπὴν καὶ τὰς υποβαλλομένας εἰς τὸ τμήμα τοῦτο ἐγγράφους προτάσεις τῆς ἀνακοπτοῦσας, τὴν 18 Ἰουλίου 1886 ἢ δὲ ὑπὸ ταύτης γενομένη δῆλωσις ἐπεδόθη τῷ Οἰκονομικῷ ἐφόρῳ τὴν 17 Ἰανουαρίου 1887.

Ἐπειδὴ ἐμπροθέσμως γενομένης τῆς δηλώσεως, δὲν ἐδικοιοῦτο ὁ οἰκονομικὸς ἔφορος νὰ ἐπιβάλῃ τῇ κληρονόμῳ πρόστιμον καὶ ὀρίσῃ τὸ πληρωτέον κληρονομικὸν τέλος (Νόμ. ΝΙΑ' ἐδ. ε' καὶ ζ'). ἀλλ' εἰάν δὲ εἶχεν ἀντιρρήσεις κατὰ τῆς δηλώσεως, ἐδικοιοῦτο μόνον ν' ἀποστείλῃ σημειώσιν τοῦ κατ' αὐτὴν πληρωτέου τέλους πρὸς εἰσπραξίν εἰς τὸ Ταμεῖον, εἰάν δὲν εἶχε καταβληθῇ τοῦτο διὰ τοῦ χαρτοσήμου τῆς δηλώσεως, κατὰ τὸ ἄρθρον 5 τοῦ ΑΣΕΖ' νόμου τοῦ 1885 ἔτους· εἰάν δὲ εἶχεν ἀντιρρήσεις, ὤφειλε νὰ υποβάλῃ αὐτὰς εἰς τὸ ἀρμόδιον Πρωτοδικεῖον, κλητεύων ἐπὶ τούτῳ ἐντός τριῶν μηνῶν ἀπὸ τῆς δηλώσεως τὴν δηλώσασαν κληρονόμον καὶ ἐξαιτούμενος ἵνα τὸ δικαστήριον ὀρίσῃ τέλος ἀλόγον (νόμ. ΝΙΑ' ἐδ. ε').

Ἐπειδὴ ἡ ἀνακοπτομένη αὕτη πράξις τοῦ Οἰκονομικοῦ Ἐφόρου δὲν δύναται ν' ἀναπληρώσῃ τὴν κατὰ τῆς δηλώσεως ἑλλειψιν ἀντιρρήσεων, διότι ὁ εἰρημένος νόμος διακρίνει αὐτὰς ἀπὸ τῆς πράξεως ταύτης μὴ ταυτίζων αὐτὰς καὶ εἰς ἑτέρας διατυπώσεις δικαιοδοσίαν καὶ διαδικασίαν καὶ προσβολὴν ὑπὸ τοῦ ἔχοντος συμφέρον υποβάλλων ἐκατέραν τῶν ἐνεργ-

γειών τούτων τοῦ οἰκονομικοῦ ἐφόρου (νομ. ΟΙΑ' ἐδ. 5' καὶ 7').

Ἐπειδὴ κατὰ ταῦτα δεκτὴ ἐστὶν ἡ ἀνακοπὴ τῆς κληρονομίου Εὐφροσύνης Σαρρῆ καὶ ἀκυρωτέα ἡ καθ' ἧς αὕτη πράξις τοῦ οἰκονομικοῦ ἐφόρου.

Διὰ ταῦτα

Ἰδὼν καὶ τὸ ἄρθρον 210 τῆς Πολ. Δικανομίας.

Δίχεται τὴν ἐπίδικον ἀνακοπὴν τῆς Εὐφροσύνης Σαρρῆ.

Ἀκυροῖ τὴν δι' αὐτῆς ἀνακοπτομένην ὑπ' ἀριθ. 305 τῆς 29 Ἰανουαρίου 1887 πρᾶξιν τοῦ οἰκονομικοῦ ἐφόρου Ἀττικῆς, ὅπως ἔχη νόμιμον ἰσχὺν ἡ δῆλωσις τῆς κληρονομίου ἀνακοπτοῦσης.

Καταδικάζει τὸ δημόσιον εἰς τὰ τῆς συζητήσεως ταύτης γεγόμενα ἔξοδα τῆς ἀνακοπτοῦσης ἐκ δραχμῶν τριάκοντα πέντε (35) καὶ εἰς τὰ τέλη τῆς σημερινῆς (τῶν τῆς πρωτοδίκου δίκης ἐπιδικασθέντων ἡδὴ διὰ τῆς ὑπ' ἀριθμὸν 345 τοῦ 1895 ἀποφάσεως τοῦ πρώτου τμήματος)

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις τῇ εἰκοστῇ τρίτῃ Ὀκτωβρίου 1898. Εὐθυσσιεύθη δ' αὐτόθι τῇ εἰκοστῇ τετάρτῃ Ὀκτωβρίου 1898.

Ὁ Πρόεδρος

Ὁ Ὑπογραμματεὺς

Κωνστ. Σημαντήρας

Μ. Μπαρινόπουλος

Ἀριθμὸς 207

Τὸ Δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου

Τμήμα Β'.

Συγκείμενον ἐκ τῶν Δικαστῶν Μιχ. Διγενῆ, Ἀντιπροέδρου (κωλυομένου τοῦ Προέδρου), Ἰω. Δουβουνιώτου, Στ. Ἀνδροπούλου, Β. Παπαδοπούλου, Βασίλ. Ροντήρη, Εἰσηγητοῦ, Ἰω. Τσάτσου καὶ Μιλ. Ἡλιάδου, παρόντων τοῦ τε Ἀντεισαγγελέως Κωνστ. Μανιάκη (κωλυομένου τοῦ Εἰσαγγελέως) καὶ τοῦ Ὑπογραμματέως Μ. Μπαρινόπουλου.

Συνεδρίασαν δημοσίᾳ ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ τοῦ καταστήματος αὐτοῦ τῇ δεκάτῃ ἐννάτῃ Σεπτεμβρίου 1898, ἵνα δικάσῃ ἐπὶ τῆς ἐξῆς ὑποθέσεως μεταξὺ,

Τοῦ ἐκαλοῦντος Γερασίμου Κούπα, κατοικοῦ Ἀθηνῶν, παρασταθέντος διὰ τοῦ πληρεξουσίου τοῦ Κ. Κωνσταντοπούλου, δικηγόρου, διορίσαντος ἐπ' ἀκροατηρίου τοιοῦτον καὶ τὸν Σπυρ. Ἀραβαντινόν, δικηγόρον, καὶ

Τοῦ ἐφεσιβλήτου Γερασίμου Κομποθέτρα Τζαμαριᾶ, κατοικοῦ

Ἀργυστολίου, παρασταθέντος διὰ τοῦ πληρεξουσίου τοῦ Νικ. Δαμ. σκηνοῦ, δικηγόρου.

Ὁ Γεράσιμος Κούπας διὰ τῆς ἀπὸ 7 Δεκεμβρίου 1883 ἐνώπιον τοῦ Πρωτοδικείου Κεφαλληνίας ἀγωγῆς του κατὰ τοῦ Γερασίμου Κρ. ποθέκρα Ἰαμαριά ἤτησεν νὰ ὑποχρεωθῇ αὐτός νὰ τῷ πληρώσῃ ροὺ 6 λίτρα ἀργυρᾶ 1719 καὶ 85)οο ἢ δραχ. 5.157, ὀφειλομένας αὐτῷ δυνάμει τοῦ ἀπὸ 31 Αὐγούστου 1874 ὁμολόγου, ἐντόκως πρὸς 10 οἰ ἐτησίως.

Συζήτησεως γενομένης, τὸ Πρωτοδικεῖον ἐξέδοτο τὰς ἐξῆς αποφάσεις 1) τὴν ὑπ' ἀριθ. 184 (1884), δι' ἧς διέταξεν ἀποδείξεις περὶ τοῦ ὅτι καθ' ἣν ἐποχὴν ὁ ἐναγόμενος ὑπέγραψε τὸ ἐπίδικον γραμμάτιον μετήρχετο τὸν ἔμπορον 2) μετὰ τὴν διεξαγωγὴν τῶν ἀποδείξεων τὴν ὑπ' ἀριθ. 1284 ἰαίου ἔτους, δι' ἧς ἐπέβαλε τῷ ἐνάγοντι ἀναπληρωτικὸν ὄρκον καὶ 3) συνεπέα παρεμπιπτούσης ἀγωγῆς τοῦ ἐνάγοντος αἰτησαμένου νὰ δώσῃ τὸν ὄρκον τροποποιημένον, τὴν ὑπ' ἀριθ. 725 (1885) δι' ἧς ἀπέρριψε τὴν εἰρημένην παρεμπίπτουσαν ἀγωγὴν.

Ἐκκληθείσων τῶν ὑπ' ἀριθ. 1284 καὶ 725 ἀποφάσεων τοῦ Πρωτοδικείου ὑπὸ τοῦ ἐνάγοντος τὸ Ἐφετεῖον Κερκύρας ἐξέδοτο τὰς ἐξῆς αποφάσεις 1) τὴν ὑπ' ἀριθ. 38 (1886) ἐρήμην τοῦ ἐναγομένου, 2) κατ' ἀνακοπὴν ταύτης τὴν ὑπ' ἀριθ. 80 (1889) ἐρήμην τοῦ ἐνάγοντος, 3) κατ' ἀνακοπὴν καὶ ταύτης, τὴν ὑπ' ἀριθ. 162 (1886) δι' ἧς ἀπέρριψε τὴν ἔφεσιν καὶ ἐπεκύρωσε τὰς ἐκκληθείσας αποφάσεις, ἐπέβαλε δὲ τῷ ἐνάγοντι τὸν ἐπακτὸν ὄρκον ὅτι καθ' ἣν ἐποχὴν ὁ ἐναγόμενος ὑπέγραψε τὸ ὡς ἀνωτέρω ὁμολόγον, δὲν μετήρχετο τὸν ἔμπορον, οὔτε ἐν Βερδιάνσκα, οὔτε ἀλλαχοῦ τῆς Ρωσσίας καὶ ὅτι τὰ τοῦ ὁμολόγου χρήματα δὲν ἔλαβε πρὸς ἐμπορικὴν του κερδοσκοπίαν· τοῦ ὄρκου τούτου διδομένου εἰ μὴ, παρέπεμψε τὴν ὑπόθεσιν εἰς τὸ Πρωτοδικεῖον. Ἀλλὰ τὴν τελευταίαν ταύτην ἀπόφασιν τοῦ Ἐφετείου ἐπὶ τῇ αἰτήσει τοῦ ἐνάγοντος ἀνῆρσεν ὁ Ἀρειὸς Πάγος διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 476 (1893) ἀποφάσεως (ἐπὶ λόγῳ, ὅτι ὁ ἰσχυρισμὸς τοῦ ἐνάγοντος, ὅτι ὁ ἐναγόμενος οὐδέποτε ἐνεγράφη ἐν τῷ ἐν Βερδιάνσκα τῆς Ρωσσίας βιβλίῳ τῶν ἐμπόρων, (Γλδφ) ἵνα ἔχῃ κατὰ τὸν Ρωσσικὸν Νόμον τὸ δικαίωμα τοῦ ἐμπορευέσθαι εἶναι ἀνευ νομικῆς τινὸς σημασίας) καὶ παρέπεμψε τὴν ὑπόθεσιν πρὸς νέαν συζήτησιν διὰ τὴν κατάλληλον ἐφαρμογὴν τοῦ Νόμου εἰς τὸ Βον Τμήμα τοῦ Ἀρείου Πάγου, ὅπερ μετὰ προηγουμένην συζήτησιν ἐξέδοτο τὴν ὑπ' ἀριθ. 307 (1894) ἀπόφασιν, δι' ἧς διαφωνήσαν πρὸς τὴν γνώμην τοῦ Αὐτοῦ Τμήματος αὐτοῦ, παρέπεμψε τὴν λύσιν τοῦ νομικοῦ ζητήματος εἰς τὴν Ὁλομέλειαν τοῦ Ἀρείου Πάγου, αὕτη δ' ἐξέδοτο τὴν ὑπ' ἀριθ. 3 (1895) ἀπόφασιν, δι' ἧς ἀπεφάνθη ὅτι ἐφαρμοστέος εἰς τὴν προκειμένην διαφορὰν νόμος

ὡς πρὸς τὴν ἐμπορικὴν τοῦ ἐναγομένου ιδιότητα εἶναι ὁ Ρωσσεϊκός» καὶ παρέπεμψε τὴν περαιτέρω τῆς διαφορᾶς συζήτησιν εἰς τὸ Βον τοῦ Ἀρείου Πάγου ταῖς, ὅπερ ἐξέδοτο τὰς ἐξῆς ἀποφάσεις. 1) Τὴν ὑπ' ἀριθ. 345 (1895) δι' ἧς ὑπεχρέωσε τὸν ἐναγόμενον ν' ἀποδείξῃ καὶ διὰ μαρτύρων, ὅτι ἐν Βερδιάνσκα τῆς Ρωσσίας κατὰ τὸν χρόνον τῆς ἐκδόσεως τοῦ ἐπιδικίου γραμματίου ἠδύνατό τις νὰ μετέρχεται τὸν ἔμπορον καὶ νὰ ἐνεργῇ μεμονωμένας ἐμπορικὰς πράξεις καὶ χωρὶς νὰ εἶναι ἐγγεγραμμένος εἰς τὸ ἐν τῷ Δημαρχεῖῳ τηρούμενον πρὸς ἐγγράφην τῶν ἐμπόρων βιβλίον (Γιλδά), 2) μετὰ τὴν διεξαγωγὴν τῶν ἀποδείξεων τὴν ὑπ' ἀριθ. 383 (1896), δι' ἧς ἐρήμην τοῦ ἐναγομένου ἐδέχθη τὴν ἐφεσιν τοῦ ἐνάγοντος, μετερρύθμισε τὰς ἐκκαλουμένας ἀποφάσεις καὶ ἐδέχθη τὴν ἀγωγὴν, 3) κατ' ἀνακοπὴν τῆς ἀποφάσεως αὐτῆς, τὴν ὑπ' ἀριθ. 64 τοῦ 1897 δι' ἧς, ἀνακλέσαν τὴν ἀνακοπήσαν ἀπόφασιν, ὑπεχρέωσε τὸν ἀναίρεσίβλητον νὰ δώσῃ τὸν ἐξῆς ἐπαχτὸν ὅρκον· ὅτι ἐν Βερδιάνσκα τῆς Ρωσσίας κατὰ τὸν χρόνον τῆς ἐκδόσεως τοῦ ἐπιδικίου γραμματίου ἠδύνατο νὰ μετέρχεται τὸν μικροῦ ἔμπορον καὶ νὰ ἐνεργῇ μεμονωμένας ἐμπορικὰς πράξεις καὶ χωρὶς νὰ εἶναι ἐγγεγραμμένος εἰς τὸ ἐν τῷ Δημαρχεῖῳ τηρούμενον πρὸς ἐγγράφην τῶν ἐμπόρων βιβλίον (Γιλδά)» διωσμένου ἢ μὴ τοῦ ὅρκου τούτου ἢ καὶ ἀντεπαχθέν· ὡς ἐπιφυλάχθη ν' ἀποφασίσῃ 4) ἐπὶ τῇ αἰτήσει τοῦ ἐφεσιβλήτου, τὴν ὑπ' ἀριθ. 108 (1897), δι' ἧς ἐπέτρεψεν αὐτῷ νὰ δώσῃ τὸν ἐπιβληθέντα ὅρκον ἐνώπιον τοῦ Πρωτοδικείου Ἀργυσταλίου καὶ 5) τὴν ὑπ' ἀριθ. 71 (1898) δι' ἧς ἐπέτρεψε τῷ ἐφεσιβλήτῳ νὰ δώσῃ τὸν εἰρημένον ὅρκον ἐν τῷ αἰκίῳ τοῦ ἐνώπιον τοῦ ἐπὶ τούτῳ διορισθέντος Εἰσηγητοῦ ἀρχαιοτέρου Πρωτοδίκου Κεφαλληνίας. Ἐπομένως ὁσθέντος τοῦ ὅρκου τούτου καὶ μετὰ τὴν νόμιμον προδικασίαν εἰσῆχθη καὶ αὖθις ἡ προκειμένη ὑπόθεσις εἰς τὸ ἀκροατήριον τοῦ δικαστηρίου τούτου πρὸς συζήτησιν κατὰ τὴν ἐν ἀρχῇ τῆς παρούσης ἀναφερομένην συνεδρίασιν, καὶ ἦν περὶ ἐστῆσαν οἱ τῶν διαδίκων πληρεξούσιοι, οἵτινες διὰ τῶν ἀναγνωσθεῖσων ἐγγράφων προτάσεων τῶν ἤτήσαντο· Οἱ μὲν τοῦ ἐκκαλοῦντος τὴν ἀπόρριψιν τῆς ἀνακοπῆς τοῦ ἐφεσιβλήτου, τὴν παραδοχὴν τῆς ἑαυτοῦ ἐφέσεως κατὰ τῶν ἀποφάσεων 1284 (1884) καὶ 725 (1885) τοῦ Πρωτοδικείου Κεφαλληνίας, τὴν ἀπόρριψιν τῆς ἀνακοπῆς τοῦ ἐφεσιβλήτου κατὰ τῆς ἀποφάσεως 33 (1886) τοῦ Ἐφετείου Κερκύρας, τὴν μεταρρύθμισιν τῶν ἐκκαλουμένων ἀποφάσεων ὑπ' ἀριθ. 1224 (1884) καὶ 725 (1885) ἐπὶ τῷ τέλει τοῦ νὰ ἐπιβληθῇ αὐτῷ ὁ ἐπαγόμενος ὅρκος, οὐχὶ ἀρίστως περὶ ιδιότητος ἐμπόρου ἐν Βερδιάνσκα ἢ ὅπουδήποτε (πῶλεϊ ἢ χωρίῳ) τῆς Ρωσσίας, ἀλλὰ μόνον περὶ τοῦ ἂν ἐν Βερδιάνσκα ἦτο ἔμπορος ὁ ἀντιδίκος, ἐν ᾧ χρόνῳ ἐξέδόθη τὸ γραμμάτιον, ἦτοι τὴν 31 Αὐγούστου

1874 καὶ δὴ ἐγγεγραμμένος εἰς τὸ ἐπὶ τούτῳ βιβλίον τῶν ἐμπόρων καὶ ἐφωδιασμένος μὲ Γίλδαν, νὰ ἐπιβληθῇ αὐτῷ ὁ ὅρκος ὡς ὅρκος τρίτου κατὰ νόμον καὶ ἐπιβοηθητικῶς νὰ ἐπιβληθῇ τῷ ἐφεσιβλήτῳ ὅρκος δυνάμει τοῦ ἄρθρου 189 ἐδ. Β'. ἂν δὲν ὀφείλει πλέον τίποτε ἐκ τῶν γραμματίου καὶ νὰ γείνη δεκτὴ ἡ ἀγωγή μεθ' ἁπασῶν τῶν αἰτήσεων αὐτῆς καὶ νὰ καταδικασθῇ ὁ ἐφεσιβλήτος εἰς τὴν πρὸς αὐτὸν πληρωμὴν τῶν ρουβλίων ἀργυρῶν 1719 καὶ 85 (00 ἐντόκως ἀπὸ τῆς ἀγωγῆς μέχρι ἐξοφλήσεως κατὰ τὴν τρέχουσαν ἀξίαν κατὰ τὸν χρόνον τῆς πληρωμῆς, ὡς καὶ εἰς τὰ δικαστικά ἐξόδα καὶ τέλη, ν' ἀπορριφῶσιν οἱ ἰσχυρισμοὶ τοῦ ἐφεσιβλήτου, ὡς ἀπαράδεκτοι, καὶ ἰδίως ν' ἀπορριφθῇ ἡ ἐνστάσις αὐτοῦ περὶ ἀκυρότητος καὶ ἐκπροθέσμου τῆς ἐξετάσεως ἐν Βερδιάνσκα τῶν μαρτύρων τοῦ ἐκκαλοῦντος, ἐπιβοηθητικῶς νὰ ἐπαναληφθῇ ἡ ἐξέτασις τῶν μαρτύρων αὐτοῦ τούτων αὐτοῦ· πάντως δὲ ν' ἀκυρωθῇ ἡ ἐξέτασις τῶν μαρτύρων τοῦ ἐφεσιβλήτου ἐν Βερδιάνσκα, ν' ἀπορριφθῇ ἡ ἀνακοπὴ τοῦ ἐφεσιβλήτου κατὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 383 (1896) ἀποφάσεως τοῦ Βου Τμήματος τοῦ Ἀρείου Πάγου ὡς ἀνυπόστατος ἐν ἐπιφυλάξει παντός δικαιώματος τοῦ ἐκκαλοῦντος, ν' ἀνακληθῇ ἡ ὑπ' ἀριθ. 64 (1897) ἀπόφασις τοῦ δικαστηρίου τούτου καὶ ἐπιβληθῇ τῷ ἐκκαλοῦντι ἀπαλλακτικὸς ὅρκος τρίτου ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ θέματος καὶ ἀπορριφῶσιν ὅλοι οἱ ἰσχυρισμοὶ τοῦ ἐφεσιβλήτου καὶ καταδικασθῇ οὗτος εἰς τὰ δικαστικά ἐξόδα, ἀνερχόμενα ἐν ὅλῳ εἰς ὄρχ. 794.

Ὁ δὲ τοῦ ἐφεσιβλήτου, ν' ἀπορριφθῇ ἡ ἀπὸ 7 Ἰανουαρίου 1886 ἐρεσις, ἡ ἀπὸ 9 Μαρτίου 1886 ἀνακοπὴ, ἡ ἀπὸ 17 Αὐγούστου 1896 κλήσις καὶ ἡ ἀπὸ 7 Δεκεμβρίου 1883 ἀγωγή τοῦ ἐκκαλοῦντος ὡς ἀνυπόστατοι, ἀπαράδεκτοι καὶ ἀβάσιμοι, νὰ γείνη δεκτὴ ἡ ἀπὸ 7 Μαρτίου 1886 ἀνακοπὴ του καὶ νὰ ἐξαφανισθῇ ἡ ἀνακοπτομένη παρ' αὐτοῦ ἀπόφασις ὑπ' ἀριθ. 383 (1896) τοῦ Ἀρείου Πάγου, νὰ ἐπικυρωθῶσιν αἱ ἐκκαλούμεναι ἀποφάσεις, νὰ θεωρηθῶσιν ὑπὲρ αὐτοῦ καὶ τοῦ ἐκκαλοῦντος πάντα τὰ θέματα, ν' ἀπορριφῶσιν ἅσαι αἱ προτάσεις, ἐνστάσεις καὶ ἰσχυρισμοὶ τοῦ ἐκκαλοῦντος ὡς καὶ ἡ ἀπὸ 7 Δεκεμβρίου 1883 ἀγωγή του νὰ καταδικασθῇ δὲ εἰς ἅπαντα τὰ δικαστικά ἐξόδα καὶ τέλη.

Ἀκούσαν αὐτῶν ἀναπτυσσάντων καὶ προφορικῶς τὰς προτάσεις των ταύτας καὶ.

Τοῦ Ἀντεισαγγελέως Ἰδὼν τὴν δικογραφίαν Σκεφθὲν κατὰ τὸν Νόμον.

Ἐπειδὴ, ὡς ἐξάγεται ἐκ τῶν ἀπὸ 28 Ἰανουαρίου 1897 ἐγγράφων προτάσεων τοῦ ἐνάγοντος καὶ ἐκκαλοῦντος Γερασ. Κούπα, τῶν ἐν πρωτοτύπῳ προσαγομένων, ὡς βεβαιούται ἐκ τῆς ὑπ' αὐτῶν περὶ

της καταθέσεως των εἰς τὸ γραφεῖον τοῦ δικαστηρίου τούτου ὑπὸ χρονολογίαν 31 Ἰανουαρίου 1897 σημειώσεως τοῦ Ὑπογραμματέως Δημ. Ροσινού, ἐφ' ᾧ ἐξεδόθη ἡ ὑπ' ἀριθ. 64 τῆς 29 Μαρτίου 1897 ἀπόφασις τοῦ Δικαστηρίου τούτου, ὁ ἐνάγων αὐτός ὑπέβαλεν ἐν ἀρχῇ τῆς σελίδ. 4 τοῦ Β' φύλλου τὴν ἐξῆς πρότασιν: «Πάντῃ δὲ ἐπιδοθητικῶς καὶ ἂν μὴ θεωρηθῇ ἀποδείχθαι περ' ἡμῶν τὸ ἀναληθές τοῦ ἰσχυρισμοῦ τοῦ ἀντιδίκου, ἢ τὸ ἀλυσιτελές τοῦ ταχθέντος θέματος, (καθ' ὃ κατωτέρω λέγομεν), ἐπάγομεν εἰς τὸν ἀντίδικον ὄρκον περὶ τοῦ θέματος τῆς ἀποφάσεως 345 (1895)», ὅπερ ἔχει οὕτω κατὰ τὴν ἀπόφασιν ταύτην εὐπορεῖ τὸν ἐφεσβλήτον (τὸν ἐναγόμενον Γερασ. Κομποθέκταν) ν' ἀποδείξῃ, ὅτι ἐν Βερδιάνσκα τῆς Ρωσσίας κατὰ τὸν χρόνον τῆς ἐκδόσεως τοῦ ἐπιδίκου γραμματίου ἠδύνατό τις νὰ μετέρχηται τὸν μικρέμπορον καὶ νὰ ἐνεργῇ μεμονωμένας ἐμπορικὰς πράξεις καὶ χωρὶς νὰ εἶναι ἐγγεγραμμένος εἰς τὸ ἐν τῷ Δημοσχεῖῳ τηρούμενον πρὸς ἐγγραφήν τῶν ἐμπόρων βιβλίον (Γίλδαν)», διὰ δὲ τοῦ αἰτητικοῦ τῶν αὐτῶν προτάσεων (φύλλον 6 σελ. 2) ἐζήτησεν ὁ αὐτὸς ἐνάγων ἐκκαλῶν εἰς τὴν μεταρρύθμισιν τῶν ἐκκαλουμένων ἀποφάσεων 1224 (1884) καὶ 725 (1885) ἐπὶ τῷ τέλει νὰ τῷ ἐπιβληθῇ ὁ ἐπαγόμενος ἐπιδοθητικὸς ὄρκος οὐχὶ ἀορίστως περὶ ἰδιότητος ἐμπορίου ἐν Βερδιάνσκα ἢ ὅπουδῆποτε (πῶλει ἢ χωρίῳ τῆς Ρωσσίας) ἀλλὰ μόνον περὶ τοῦ ἂν ἐν Βερδιάνσκα ἦτο ἔμπορος ὁ ἀντίδικος ἐν ᾧ χρόνῳ ἐξεδόθη τὸ γραμματίον, ἦτοι τὴν 31 Αὐγούστου (1874) καὶ δὴ ἐγγεγραμμένος εἰς τὸ ἐπὶ ταύτῃ βιβλίον τῶν ἐμπόρων καὶ ἐφωδιασμένος μετὰ Γίλδαν», ἡ δὲ τοιαύτη περὶ ἐπιβολῆς εἰς αὐτὸν ὄρκου αἴτησις ἀφορᾷ βεβαίως εἰς τὸ θέμα τῆς 345 ἀποφάσεως, ἐφ' οὗ ἐν ἀμφοτέροις γίνεται λόγος περὶ τῆς ἰδιότητος τοῦ ἐμπορίου ἐν Βερδιάνσκα καὶ περὶ Γίλδαν κατὰ τὸν ἐν προκειμένῳ ἰσχύοντα συμφώνως πρὸς τὴν ὑπ' ἀριθ. 3 (1894) ἀπόφασιν τῆς Ὁλομελείας τοῦ Δικαστηρίου τούτου Ρωσικὸν Νόμον.

Ἐπειδὴ, οὕτω ταῦτα προταθέντα, εἶναι ἐξεταστέα ἐν συνδυασμῷ πρὸς ἀλλήλα, οὕτω δὲ τούτων ἐξεταζομένων, εὐλογον ἐπέρχεται συμπέρασμα, ὅτι ἡ πάντῃ ἐπιδοθητικῶς γενομένη ἐν τῷ δευτέρῳ φύλλῳ τῶν προτάσεων ὑπὸ τοῦ ἐναγόντος Κούπα ἐπαγωγὴ ὄρκου ἀφορᾷ εἰς τοιαύτην μετὰ τελείαν ἐξάντλησιν παντὸς ἄλλου ὑπάρχοντος ἐπὶ ἀποδεικτικοῦ μέσου πρὸς τὸ ἀναληθές τοῦ ἰσχυρισμοῦ τοῦ ἀντιδίκου τοῦ ἀλλὰ τοιοῦτον μὴ ἐξαντληθῆν, φαίνεται ὑπάρχον καὶ εἶναι ἡ ἐν τῷ αἰτητικῷ τῶν αὐτῶν ἐγγράφων προτάσεων, (φυλ. 6 σελ. 2) ἀναφερομένη ἐπαγωγὴ ὄρκου, ἡ ἐπιδοθητικῶς ὑπὸ τοῦ ἐναγόμενου εἰς τὸν ἐνάγοντα κατὰ τὴν αἴτησιν ταύτην γενομένη, περὶ οὗ οὐδεὶς λόγος ἐγένετο ἐν τῇ 64 ἀπόφασιν. Ἡ τοιαύτη δὲ ἐννοία τῶν προτάσεων

τούτων είναι σύμφωνος καὶ πρὸς τὴν ὅλην διεξαγωγὴν τῆς δίκης καὶ τοὺς διαφόρους ἰσχυρισμοὺς τῶν διαδίκων καὶ τὴν ἐκ τοῦ συνόλου τῶν προτάσεων προκύπτουσαν πρόθεσιν τοῦ ἐναγοῦτος, μὴ ἐννοοῦντος κατ' οὐδένα τρόπον νὰ ἐξαρτήσῃ τὴν λύσιν τῆς διαφορᾶς ἐκ τῆς συνειδήσεως τοῦ ἀντιδίκου του, εἰ μὴ ἐν ἐσχάτῃ ἀνάγκῃ μετὰ τὴν ἐντελὴ ἐξαντλήσιν παντός μέσου, δυναμένου νὰ καταστήσῃ μὴ ἀληθῆ τὸν ἐν τῷ θέματι τῆς 345 ἀποφάσεως ἰσχυρισμὸν αὐτοῦ. Ὡστε οὐχὶ ὀρθῶς ἐθεωρήθη διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 64 (1897) ἀποφάσεως, ὡς ἐξαντληθὲν πᾶν μέσον ἀποδείξεως τοῦ μὴ ἀληθοῦς τοῦ ἐν τῷ θέματι τῆς 345 ἀποφάσεως ἰσχυρισμοῦ τοῦ ἐναγομένου καὶ ἐπιβλήθη αὐτῷ διὰ τοῦτο ὁ πάντῃ ἐπιβεβληθητικῶς ἐπαχθεὶς ὅρκος, ἐνῷ ἔδει νὰ ἐπιβληθῇ τῷ ἐναγοντι καθ' οὗ ἡ ἀπόδειξις ὁ ἀπαλλακτικὸς, συμφώνως πρὸς τὸ ἐκ τῆς ἐκτιμῆσεως τῶν προσαχθέντων ἀποδεικτικῶν μέσων ἐξαχθὲν συμπέρασμα, ὅτι ἀσθενῆ μόνον τεκμήρια ὑπὲρ τοῦ ἰσχυρισμοῦ τοῦ ἀποδεικνύοντος Κομποθέκρα προέκυψαν. Διὸ ἀνακλητέα ἐστὶν ἡ ὑπ' ἀριθ. 64 (1897) ἀπόφασις, ὡς καὶ αἱ πρὸς ἐκτέλεσιν αὐτῆς κατόπιν ἐκδόσεως 108 (1897) καὶ 71 (1898).

Ἐπειδὴ ἀναφερόμενον τὸ Δικαστήριον εἰς τὰς προηγουμένας ὑπ' ἀριθ. 345 (1895) καὶ 64 (1897) ἀποφάσεις του ὡς πρὸς τὰ δι' αὐτῶν λυθέντα ζητήματα, ἐκτιμῶν δὲ καὶ ἤδη τὰς προσαγομένας μαρτυρίας τῆς τε ἀποδείξεως καὶ ἀναποδείξεως σὺν τῇ πιστοποιητικῇ τοῦ Δημάρχου Βερδιάνσκαας τῆς Ρωσσίας, ὡς ἐκμαρτυρίῳ, πείθεται ὅτι μόνον ἀσθενῆ τεκμήρια προκύπτουσιν ὑπὲρ τοῦ πρὸς τὸν ἐναγομένον Κομποθέκραν ἐπιβληθέντος διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 345 ἀποφάσεως θέματος ἀποδείξεως· ἐπομένως ἐπιβλητέος ἐστὶν εἰς τὸν καθ' οὗ ἡ ἀπόδειξις ἐνάγοντα Κούπαν ἀπαλλακτικὸς ὅρκος συμφώνως πρὸς τὸ ἄρθρον 379 § 2 Πολιτ. Δικονομίας κατὰ τὸν τύπον τοῦ ὁρκου τῆς γνώσεως καὶ οὐχὶ τοῦ τρίτου, διότι δύναται νὰ ἔχῃ ἴδιαν γνῶσιν τοῦ βεβαιωτέου δι' αὐτοῦ ἀντικειμένου.

Ἐπειδὴ, διδομένου ἡ μὴ τοῦ ὁρκου, ἐπιφυλλάσσεται νὰ ἀποφασίσῃ τὸ Δικαστήριον.

Διὰ ταῦτα

Ἰδὼν καὶ τὰς 352, 362, 373, 374 καὶ 377 Πολιτ. Δικονομίας.

Ἀνακαλεῖ τὰς εἰρημένας 64, 108 καὶ 71 ἀποφάσεις, ὡς πρὸς τὸν ὅρκον μόνον.

Ἰποχρεῖ τὸν καθ' οὗ ἡ ἀπόδειξις ἐνάγοντα Γεράσι. Κούπαν, ἐνὰ ἐντὸς ὁριοῦρας ἡμερῶν ἑκατὰ ἀπὸ τῆς νομίμου κοινοποιήσεως τῆς παρού-

σης δηλώση, ἂν δέχεται καὶ δεχόμενος δώση ἐπὶ τοῦ Ἱεροῦ Εὐαγγελίου καὶ ἐνώπιον τοῦ Δικαστηρίου τούτου δημοσίᾳ συνεδριάζοντος ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ τὴν πρώτην αὐτοῦ δικάσιμον μετὰ ὀκτὼ ἡμέρας ἀπὸ τῆς νομίμου κοινοποιήσεως τῆς περὶ ἀποδοχῆς τοῦ ὅρκου ἐηλώσεως τὸν ἐπόμενον ἀπαλλακτικὸν ὅρκον :

α' Οὐνὼ, εἰδὼς κάλλιστα τὰς εἰς τὴν ψευδορκίαν ἐπιβαλλομένας ποινάς, ὅτι ἐν Βερδιάνσκα τῆς Ρωσσίας κατὰ τὸν χρόνον τῆς ἐκδόσεως τοῦ ἐπιδέλου γραμματίου, 31 Αὐγούστου 1874, οὐδεὶς ἠδύνατο νὰ μετέρχεται τὸν μικρέμπορον, ἢ νὰ ἐνεργῇ μεμονωμένας ἐμπορικὰς πράξεις χωρὶς νὰ εἶναι ἐγγεγραμμένος εἰς τὸ ἐν τῷ Δημαρχεῖῳ τηρούμενον πρὸς ἐγγραφὴν τῶν ἐμπόρων βιβλίον (Γλῶδα), ὁ δ' ἀντίδικος δὲν ἦτο ταιούτος ἐμπόρος, ὥς μὴ ὢν ἐγγεγραμμένος εἰς τὸ βιβλίον τοῦτο. Οὕτως εἶη μοι ὁ Θεὸς βοηθὸς καὶ τὸ Ἱερὸν Αὐτοῦ τὸ Εὐαγγέλιον».

Δοθέντος ἢ μὴ τοῦ ὅρκου :

Ἐπιφυλλάσεται ν' ἀποφασίσῃ ὡς καὶ περὶ τῶν ἐξόδων καὶ τελῶν.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις τῇ δεκάτῃ ἑκτῇ (16) Ὀκτωβρίου 1898. Ἐδημοσιεύθη δ' αὐτόθι τῇ εἰκοστῇ τετάρτῃ (24) Ὀκτωβρίου 1898.

Ὁ Ἀντιπρόεδρος

Μ. Διγενῆς

Ὁ Ὑπογραμματεὺς

Μ. Μπαρινόπουλος

Δριθ. 208
209

208

209

210

(Ἑρήμην)

Τμήμα Β' (οὐσιαστικόν)

Ὁλομελείας

Δριθ. 221

Τὸ Δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου

Τμήμα Α'.

Συγκείμενον ἐκ τῶν δικαστῶν Κ. Σημαντήρα, Προέδρου, Χρ. Κόκκορη, Σ. Ἀνδροπούλου, Π. Μενελάου. Ἰω. Τσάτου, Α. Πετρίτση, καὶ Σεν. Εὐθυμίου παρόντων τοῦ τε Ἀντεισαγγελέως Κωνστ. Μανιάκη (κωλυομένου τοῦ Εἰσαγγελέως) καὶ τοῦ Γραμματέως Γ. Καστέρη.

Συνεδριάσαν δημοσίᾳ ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ τοῦ καταστήματος αὐτοῦ τῇ πέμπτῃ Ὀκτωβρίου 1898, ἵνα δικάσῃ ἐπὶ τῆς αἰτήσεως τοῦ Δημοσίου, ἀντιπροσωπευομένου ὑπὸ τοῦ ὑπουργοῦ τῶν Οἰκονομικῶν, ἐδρεύοντος ἐν Ἀθήναις, παρασταθέντος διὰ τοῦ πληρεξουσίου τοῦ Εὐμ. Διχοῦδη, Νομικοῦ Συμβούλου, κατὰ τῶν 1) Ἰωάν. Καλλο-

στύπη κατοίκου Ἀθηνῶν, μηδὲν παρastaθέντος καὶ 2) Λεωνίδα Ι. Ἀντωνιάδου, κατοίκου ὡσαύτως, παρastaθέντος διὰ τοῦ πληρεξουσίου τοῦ Σ. Γκίνη, δικηγόρου, διορισθέντος ὑπὸ τοῦ Κ. Ἀντωνιάδου, περὶ ἀναιρέσεως τῶν ὑπ' ἀριθ. 244 καὶ 393 (1885), 1331 (1886), 1218 (1891) καὶ 2419 (1893) ἀποφάσεων τοῦ Δικαστηρίου τῶν ἐν Ἀθήναις Ἐφετῶν.

Ἀκούσαν τοῦ Εἰσηγητοῦ δικαστοῦ Χρ. Κόκκορη, ἐκθέσαντος τὰδε :

Ὁ Ἰωάν. Καλλοστύπης διὰ τῆς ἀπὸ 10 Μαΐου 1879 ἐνώπιον τοῦ Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν ἀγωγῆς κατὰ τοῦ Δημοσίου ἐξέθηκεν, ὅτι ἡ Ἀδριανὴ Κ. Σελάτου, Κρήσσα, δυνάμει τοῦ Νόμου περὶ Κρητῶν δικαιουμένη καὶ αὕτη ὡς ἄποικος νὰ λάβῃ δωρεάν μέρος ἐκ τῶν ἐθνικῶν γαιῶν, ἐτήρησε διὰ τοῦ πληρεξουσίου τῆς Ἰωάν. Ἀντωνιάδου καὶ ἔλαβε τὸ ὑπ' ἀριθ. 735 τῆς 15 Σεπτεμβρίου (1850) Κρητικὸν Γραμματίον διὰ 35 στρέμματα, ὅπερ ἐπραγματοποιήθη ἐπὶ γαιῶν ἐθνικῶν διὰ τοῦ αὐτοῦ πληρεξουσίου τῆς καὶ τῆς ὑποδείξεως τῶν διαθεσίμων γαιῶν ὑπὸ τοῦ Ἐφόρου Μαντινείας, συνταχθέντων τῶν ἀπαιτουμένων διαγραμμάτων καὶ ἐκδοθέντων ἐπ' ὀνόματι τῆς εἰρημένης Ἀδριανῆς Σελάτου ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῶν Οἰκονομικῶν τῶν ὑπ' ἀριθ. 337, 338 καὶ 339 τῆς 11 Ἰουλίου 1852 τριῶν παραχωρητηρίων, τοῦ μὲν πρώτου ἐκ στρεμμάτων 25 καὶ μέτρων 88 εἰς θέσιν Μερεντίνα τοῦ χωρίου Μπόσενά τῆς Μαντινείας, τοῦ δὲ δευτέρου ἐκ στρεμμάτων 7 καὶ μέτρων 982 εἰς χωρίον Μπασακὸν καὶ τοῦ τρίτου ἐξ ἐνὸς στρέμματος καὶ 930 μέτρων εἰς θέσιν Πηγὰδι Ἀράπη. Ἀπαντᾷ τὰ δικαιώματά τῆς ταῦτα ἡ Ἀδριανὴ Σελάτου μετεβίβασεν εἰς τὸν Ἰωάν. Ἀντωνιάδην, οὗτος δὲ εἰς τὸν ἐνάγοντα διὰ συμβολαίου ὅτι ἡ παράδοσις τῶν τίτλων ἄνευ τῆς πραγματικῆς παραδόσεως τῶν παραχωρουμένων γαιῶν προσδίδει μὲν εἰς τὸν δικαιούχον κυριότητα, κατ' οὐδὲν ὅμως ὀφείλει αὐτόν ἄνευ τῆς ἀνενοχλήτου παραδόσεως τῆς νομῆς, ἐπόμενος τὸ Δημοσίον ὑποχρεοῦται νὰ μεταβιβάσῃ οὐ μόνον τὴν κυριότητα διὰ τῆς μεταγραφῆς τῶν τίτλων, ἀλλὰ νὰ παραδώσῃ σχολαίαν καὶ ἀνενόχλητον τὴν νομὴν τοῦ πράγματος καὶ ἤτήσατο νὰ ὑποχρεωθῇ τὸ Δημοσίον νὰ τῷ παραδώσῃ σχολαίαν τὴν νομὴν τῶν ἐν τοῖς παραχωρητηρίοις ἀναφερομένων γαιῶν, ἢ ἐν ἀδυναμίᾳ νὰ τῷ πληρώσῃ τὴν ἀξίαν αὐτῶν πρὸς δραχ. 150 κατὰ στρέμμα ἐντόκως ἀπὸ τῆς αἰτήσεως θεραπείας καὶ τὰ εἰσοδήματα ἢ τὴν ἀξίαν αὐτῶν πρὸς δραχ. 10 κατὰ στρέμμα, ἢ ἐξευρεθησομένην διὰ πραγματογνωμόνων. Διὰ δὲ τῆς ἀπὸ 10 Αὐγούστου 1879 ἐνώπιον τοῦ αὐτοῦ Πρωτοδικείου παρεμπιπτούσης ἀγωγῆς τοῦ κατὰ τοῦ Δημοσίου ἤτήσατο, ἵνα πρὸς τοῖς ἄλλοις ὑποχρεωθῇ τὸ Δημοσίον νὰ τῷ ἀποδώσῃ καὶ τοὺς

καρπὸς τῶν εἰρημένων γαιῶν ἀπὸ 11 Ἰουλίου 1852 μέχρι παραχωρήσεως κατ' ἐκτίμησιν πραγματοποιημένων.

Συζητήσεως γενομένης τὸ Πρωτοδικεῖον ἐξέδοτο τὰς ἐξῆς αποφάσεις: 1) τὴν ὑπ' ἀριθ. 315 (1880), δι' ἧς ὑπεχρέωσε τὸ Δημόσιον ν' ἀποδείξῃ, ὅτι τὸ περὶ οὗ ἡ ἐπίδικος ἀγωγὴ δικαίωμα πρὸ τῆς εἰς τὸν ἐνάγοντα μεταβιβάσεως ὑπὸ τοῦ δικαιοπαρόχου τοῦ ἐξεχωρήθη ὑπ' αὐτοῦ εἰς ἄλλους καὶ τίνας καὶ ὅτι ἡ ἐκχώρησις ἐγνωστοποιήθη τῷ Δημοσίῳ, 2) τὴν ὑπ' ἀριθ. 4576 (1881) δι' ἧς ἐπέβαλεν ὄρκον τριτοῦ εἰς τὸν ἐνάγοντα πρὶς ἀνταπόδειξιν τοῦ διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 315 ἀποφάσεως ἐπιβληθέντος τῷ Δημοσίῳ θέματος, 3) τὴν ὑπ' ἀριθ. 1544 (1882) δι' ἧς ὑπεχρέωσε τὸ Δημόσιον ν' ἀποδείξῃ, ὅτι παρέδωκεν εἰς τὸν δικαιοπάρочον τοῦ ἐνάγοντος καὶ πότε σχολαίαν τὴν νομὴν τῶν ἐπιδίκων γαιῶν.

Τὴν ἀπόφασιν αὐτὴν ἐπὶ τῇ ἐφέσει τοῦ ἐνάγοντος μετερρῦθμισε τὸ Ἐφετεῖον Ἀθηνῶν διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 244 (1885) ἀποφάσεως, δι' ἧς ὑπεχρέωσε τὸ Δημόσιον ν' ἀποδείξῃ ὅτι παρέδωκε σχολαίαν τὴν νομὴν τῶν ἐπιδίκων γαιῶν, ἐγγράφως μὲν τὴν παράδοσιν τῆς νομῆς, διὰ μαρτύρων δὲ τὸ σχολαῖον αὐτῆς. Ἐπὶ δὲ τῇ αἰτήσει τοῦ Δημοσίου περὶ παρατάσεως προθεσμίας, τὸ Ἐφετεῖον ἐξέδοτο καὶ τὴν ὑπ' ἀριθ. 393 (1885) ἀπόφασιν δι' ἧς ἀπέρριψε τὴν αἴτησιν.

Εἶτα τὸ Πρωτοδικεῖον ἐξέδοτο τὴν ὑπ' ἀριθ. 29217 (1886) ἀπόφασιν δι' ἧς μετὰ δόσιν ὄρκου ὑπὸ τοῦ ἐνάγοντος ὑπεχρέωσε τὸ Δημόσιον νὰ παραχωρήσῃ εἰς τὸν ἐνάγοντα σχολαίαν τὴν νομὴν τῶν παραχωρηθεισῶν εἰς τὴν δικαιοπαροχὸν τοῦ γαιῶν, ἀναβαλὼν δὲ ν' ἀποφασίσῃ κατὰ τὰ λοιπὰ ὑπεχρέωσι τὸν ἐνάγοντα ν' ἀποδείξῃ καὶ διὰ μαρτύρων, ὅτι αἱ ἐν τῇ ἀγωγῇ περιγραφόμεναι γαῖαι παρήγγιον καὶ παράγουσι καρποὺς, ὁποῖου εἶδους καὶ ἀξίας.

Ἐκκληθείσης τῆς ἀποφάσεως αὐτῆς ὑπὸ τοῦ δημοσίου, τὸ Ἐφετεῖον Ἀθηνῶν διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 1331 (1889) ἀποφάσεως ἀπέρριψε τὴν ἐφεσιν. Μεθὲν δούτεντος τοῦ διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 2927 (1886) ἀποφ. ἐπιβληθέντος τῷ ἐνάγοντι ὄρκου, τὸ Δημόσιον ἐξεκάλεσε καὶ αὐτὴς τὴν αὐτὴν ἀπόφασιν ἐνώπιον τοῦ Ἐφετείου Ἀθηνῶν.

Εἶτα ὁ Λεων. Ἀντωνιάδης διὰ παρεμβάσεώς του ἐνώπιον τοῦ Ἐφετείου Ἀθηνῶν κατὰ τοῦ ἐνάγοντος καὶ τοῦ Δημοσίου ἐξέθηκεν, ὅτι ὁ ἐνάγων διὰ συμβολαίου ἐξεχώρησε τὰς γαῖας καὶ ἐν γένει τὰ δικαιώματά του εἰς τὸν Ταξιάρχην Πυρόβολον, ἀναδεχθεὶς ἀπέναντι τούτου νὰ ἐξακολουθήσῃ τὴν προκειμένην κατὰ τοῦ Δημοσίου δίκην ἐπ' ὀνόματί του, ἀλλὰ μὲν κινδυνὸν καὶ διὰ λογαριασμὸν τοῦ δικαιοπαρόχου του, ἀλλ' ὁ εἰρημένος Ταξιάρχης Πυρόβολος ἐξεχώρησε καὶ μετεβίβασε δυνάμει ἐπισήμου συμβολαίου τὰ ἐπὶ τοῦ ἀντικειμένου τῆς

δίκης ταύτης δικαιώματά του εἰς τὸν παρεμβαίνοντα· ἐπομένως κύριος ὢν οὗτος τῶν διὰ τῆς εἰρημένης δίκης ἐπιδιωκομένων ἀπαιτήσεων, ἔχει ἔννομον συμφέρον νὰ παρέμβῃ καὶ ἐξακολουθήσῃ τὴν δίκην ἀπὸ τῆς στάσεως εἰς ἣν εὐρίσκεται, ἥτοι μετὰ τὴν κατὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 2927 (1886) ἀποφάσεως τοῦ Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν ἐφесιν τοῦ Δημοσίου καὶ ζητήσῃ τὴν ἀπόρριψιν αὐτῆς· καὶ ἡτήσαστο τὴν ἀπόρριψιν τῆς ἐφίσεως τοῦ Δημοσίου κατὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 2,927 (1886) ἀποφάσεως τοῦ Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν καὶ τὴν παραδοχὴν τῆς ἀγωγῆς τοῦ ἐνάγοντος.

Συζητήσεως γενομένης, τὸ Ἐφετεῖον ἐξέδωτο τὰς ἑξῆς ἀποφάσεις α') τὴν ὑπ' ἀριθ. 1218 (1891) δι' ἧς δέχθεν τὴν ἐφесιν καὶ μεταρρυθμίαν ἐν μέρει τὴν ἐκκληθεῖσαν ἀπόφασιν ὑπεχρέωσε τὸ Δημόσιον εἰς ἀποδείξεις καὶ β') τὴν ὑπ' ἀριθ. 2419 (1893), δι' ἧς ἔθεσε ἐκτὸς δίκης τὸν ἐνάγοντα Ἰωάν. Καλλοστύπην καὶ ἐπέβαλεν ὄρκον τρίτου εἰς τὸν παρεμβαίνοντα Δ. Ἀντωνιάδην πρὸς ἀνταπόδειξιν τοῦ διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 1218 (1881) ἀποφάσεως ἐπιβληθέντος τῷ δημοσίῳ θέματος. Μετὰ τὴν δόσιν δὲ τοῦ ὄρκου ἀπέρριψε τὴν ἐφесιν τοῦ Δημοσίου.

Ἀπασῶν τῶν ἀποφάσεων τοῦ Ἐφετείου ὑπ' ἀριθ. 244, 393, 1331, 1218 καὶ 2418 τὴν ἀναίρεσιν αἰτεῖται τὸ Δημόσιον διὰ τὴν ἀπὸ 5 Ἀπριλίου 1894 αἰτήσεώς του διὰ διαφόρους ἐν αὐτῇ λόγους καὶ ἰδίᾳ διὰ τὸν ἑξῆς.

Διότι οὐχὶ ὀρθῶς τὸ Ἐφετεῖον ἔδεχθη, ὅτι δικαιοῦνται οἱ Κρῆτες νὰ πωλήσωσι τὰ γραμματῖα καὶ τὰ ἐκ τῶν παραχωρητηρίων δικαιώματα τῶν πρὸς ἀπόκτησιν ἐθνικῶν γαιῶν πρὸ τῆς ἐγκαταστάσεώς των ἐν Ἑλλάδι καὶ ν' ἀπέλθωσιν ἐξ αὐτῆς κατὰ παράβασιν τῶν διατάξεων τοῦ σχετικοῦ ψηφίσματος τοῦ Κυβερνήτου τῆς Ἑλλάδος καὶ τῶν μετ' αὐτὸ ἐκδοθέντων νόμων καὶ Βασιλ. Διαταγμάτων καὶ ἀπέρριψε τὸν ἰσχυρισμὸν τοῦ Δημοσίου, ὅτι ἡ Ἀδριανὴ Σελάτου οὔτε τὰ γραμματῖα ἠδύνατο νὰ μεταβιβάσῃ, οὔτε τὰ ἐκ τῶν ἐκδοθέντων ὑπὲρ αὐτῆς παραχωρητηρίων δικαιώματά της καὶ οὕτω οὐδὲν ἐκ τῆς ταινίας τῆς μεταβιβάσεως ἐκτήσαστο δικαίωμα ὁ Ἰωάν. Ἀντωνιάδης καὶ οἱ ἐνάγων καὶ παρεμβαίνων, ἐὰν δὲ ὅν ἀπηγορεύθη αὐτοῖς ἡ ἐκποίησις τῶν ἐθνικῶν κτημάτων, ἀφοῦ ταῦτα διὰ τῆς παραδόσεώς των καὶ τῆς ἐγκαταστάσεώς των ἐγένοντο ἰδιοκτησία αὐτῶν ὅπερ αὐτοὶ δὲν εἶνε ἀκριβές, ἐκ τούτου δὲν ἐπεται, ὅτι ἐδικαιοῦντο μὴ ἐγκαθιστάμενοι ἐν Ἑλλάδι καὶ ἀπερχόμενοι αὐτῆς καὶ ἠδύνατο νὰ μεταβιβάσωσιν ὡς συναλλαγματικὰς εἰς βάρος τοῦ Δημοσίου τὰ πρὸς πραγματοποιήσιν διὰ γαιῶν ἐθνικῶν ἢ κτημάτων γραμματῖα καὶ τὰ ἐκδιδόμενα δυνάμει τοῦ

των παραχωρητήρια, ὅπως λάθωσι γαίας ἐθνικὰς οἱ τοιοῦτοι διάδοχοι των, ὥστε ἀναιρετέαι διὰ τὸν λόγον τοῦτον αἱ ἀποφάσεις του.

Ἀκούσαν τοῦ πληρεξουσίου τοῦ ἀναιρεσέοντος Δημοσίου ἀναπτύξαντος καὶ προφορικῶς τὸν ἄνω λόγον ἀναιρέσεως καὶ αἰτησαμένου τὴν ἀναίρεσιν τῶν προσβαλλομένων ἀποφάσεων, τοῦ πληρεξουσίου τοῦ παρσταθέντος ἀναιρεσιβλήτου, ἀντικρούσαντος αὐτὸν καὶ αἰτησαμένου τὴν ἀπόρριψιν τῆς αἰτήσεως· καὶ τοῦ Ἀντισταγγελέως Σκεφθὲν κατὰ τὸν νόμον·

Ἐπειδὴ, ὡς προκύπτει ἐκ τοῦ ἀπὸ 4 Ἀπριλίου 1894 ἐπιδοτηρίου τοῦ παρὰ τοῖς ἐν Ἀθήναις Πρωτοδικαῖς δικαστικοῦ κλητῆρος Β. Στί-
νη, ἡ προκειμένη αἴτησις ἀναιρέσεως ἐκοινοποιήθη νομίμως καὶ προση-
κόντως πρὸς τὸν Ἰωάννην Καλλοσύτην, μὴ ἐμφανιζόμενος δ' αὐτός
κατὰ τὴν ἐν ἀρχῇ τῆς παρουσίας ἀναφερομένην συνεδρίασιν νόμιμον, δι-
κάζοιμον τῆς προκειμένης ὑποθέσεως, ἐκφωνηθείσης ἐκ τῆς σειρᾶς τοῦ πι-
νακίου καὶ τοῦ σχετικοῦ ἐκθέματος, δικάζεται ὡσανεὶ ἐνεφανίσθη (ἄρθρ.
827 Πολ. Δικον.).

Ἐπειδὴ τὸ ψήφισμα Κδ'. ὑπ' ἀριθ. 3382 τῆς 13 Μαρτίου 1830
τοῦ Κυβερνήτου τῆς Ἑλλάδος, διὰ τοῦ Ζ'. ἐδαφίου ἀπαγορεύει τὴν
ἐκποίησιν τῆς προσδιορισθησομένης εἰς τοὺς Κρήτας γῆς πρὸς ἀποκατά-
στασίν των, πρὶν ἢ ληφθῶσι μέτρα περὶ τῆς γενικῆς διανομῆς τῆς
ἐθνικῆς γῆς, διὰ τοῦ νόμου δὲ τῆς 16 Σεπτεμβρίου 1848 καὶ τῶν
διαταγμάτων περὶ ἀποικισμοῦ τῶν Κρητῶν ἐν Μινῶα, Μεθώνη καὶ
Μήλω τοῦ 1834 καὶ 1837 δὲν ἦρθη ἡ ἀπαγορεύσις αὕτη, ὡς ἐσφαλ-
μένως ἐδέχθη τὸ Ἐφετεῖον κατὰ ψευδῆ ἐρμηνείαν καὶ ἐφαρμογὴν τῶν
προεκτεθέντων νόμων, ὅπερ ἐπάγεται κατὰ τὸ ἄρθρ. 807 § 7 τῆς
Πολ. Δικονομίας τὴν ἀναίρεσιν τῆς ὀριστικῆς ἀποφάσεως, τὰς δὲ
λοιπὰς δύναται ν' ἀνακαλέσῃ, καθὼ μὴ ὀριστικὰς, τὸ τῆς οὐσίας Δι-
καστήριον.

Διὰ ταῦτα

Ἰδὼν καὶ τὰ ἄρθρα 839, 210, 219 Πολ. Δικονομίας καὶ τὸ ἄρθρ.
3 τοῦ ΧΜΖ' νόμου.

Ἀναιρεῖ τὴν ὑπ' ἀριθ. 2419 (1893) ἀπόφασιν τοῦ Ἐφετείου
Ἀθηνῶν καὶ

Παραπέμπει τὴν ὑπόθεσιν διὰ τὴν κατάλληλον ἐφαρμογὴν τοῦ
Νόμου εἰς τὸ Βον τμήμα τοῦ Ἀρείου Πάγου.

Διατάσσει νὰ γραφῇ ἡ παρούσα εἰς τὸ περιθώριον τοῦ πρωτοτύ-
που τῆς ἀναιρουμένης ἀποφάσεως καὶ νὰ δημοσιευθῇ διὰ τοῦ τύπου
δαπάνη τῶν ἀναιρεσιβλήτων καὶ

Καταδικάζει τοὺς ἀναιρεσιβλήτους εἰς τὰ ἐξόδα τοῦ Δημοσίου, τοῦ

Ἐφετείου καὶ τῆς παρούσης συζητήσεως, μετρίαζόμενα εἰς δραχ. ἑξήκοτα πέντε (75) καὶ εἰς τὰ τέλη τῆς σημερινῆς.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη τῇ τριακοστῇ Σεπτεμβρίου 1898.
Ἐδημοσιεύθη δὲ τῇ δευτέρᾳ Ὀκτωβρίου 1898.

Ὁ Πρόεδρος
Κ. Σημαντήρας

Ὁ Γραμματεὺς
Γ. Καστόρχης

Ἄρθ. 212

Τὸ Δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου Τμῆμα Α'.

Συγκείμενον ἐκ τῶν Δικαστῶν Κωνστ. Σημαντήρα, Προέδρου, Χ. Κόκκορη, Ἀ. Γκιών, Παν. Μενελάου, Ἀ. Πετρίτση, Μιλτ. Ἡλιάδου καὶ Ξενοφ. Εὐθυμίου, παρόντων τοῦ τε Ἀντεισαγγελέως Κ. Μανιάκη (κωλυομένου τοῦ Εἰσαγγελέως) καὶ τοῦ Γραμματέως Γ. Καστόρχη.

Συνεδρίασαν δημοσίᾳ ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ τοῦ Καταστήματος αὐτοῦ τὴν δωδεκάτην Ὀκτωβρίου 1898, ἵνα δικάσῃ ἐπὶ τῆς αἰτήσεως τῆς Βασιλικῆς Σ. Κούπωνα, συζύγου Ἀλέξ. Παπαθανασίου, κατοικοῦ Ἀλιβερίου, παρασταθείσης διὰ τοῦ πληρεξουσίου τῆς Γ. Μελισσοῦργου, δικηγόρου, κατὰ Ἑλένης Γαλατοπούλου, δι' ἑαυτὴν καὶ ὡς ἐπιτρόπου τοῦ υἱοῦ τῆς Ἰωάν. Κ. Γαλατοπούλου καὶ Ἰωάν. Γαλατοπούλου, κατοίκων Ἀλιβερίου, παρασταθέντων διὰ τῶν πληρεξουσίων των Ν. Καλογεροπούλου καὶ Κ. Εὐμορφούλη, δικηγόρων, περὶ ἀναίρεσεως τῆς ὑπ' ἀριθ. 1406 (1892) ἀποφάσεως τοῦ Ἐφετείου Ἀθηνῶν.

Ἀκοῦσαν τοῦ Εἰσηγητοῦ δικαστοῦ Χρ. Κόκκορη ἐκθέσαντος τάδε :

Ἡ Ἑλένη χήρα Κ. Γαλατοπούλου ἢ Κουτέλου, ἔχουσα λαμβάνειν παρὰ τοῦ Ἀλέξ. Παπαθανασίου, κατέσχεν ἀναγκαστικῶς διάφορα κτήματα κείμενα ἐν τῇ περιφερείᾳ Ἀλιβερίου ὡς ἀνήκοντα εἰς τὸν ὀφειλέτην τῆς αὐτῆς τὴν κατάσχεσιν ταύτην ἢ Βασιλ. Κούπωνα, σύζυγος τοῦ εἰρημένου ὀφειλέτου Ἀ. Παπαθανασίου, ἀνέκοψε διὰ τῆς ἀπὸ 22 Μαΐου (1890) ἀνακοπῆς τῆς, ἀπευθυνθείσης ἐνώπιον τοῦ Πρωτοδικείου Χαλκίδος λόγῳ, ὅτι τὰ κατασχεθέντα κτήματα ἀνήκον αὐτῇ ὡς ἀποτελοῦντα τὴν μερίδα τοῦ Ἀλεξάνδρου Παπαθανασίου, ἣν μετεβίβασεν αὐτῇ δυνάμει τοῦ ὑπ' ἀριθ. 571 ἐγγράφου τοῦ Συμβολαιογραφοῦντος Εἰρηνοδίκου Δοστίων, — καὶ ᾗτήσατο ν' ἀνα-

γνωρισθῇ κυρία τῶν κατασχεθέντων κτημάτων καὶ ν' ἀκυρωθῇ ἡ κατάσχεςις.

Τὴν ἀνακοπὴν αὐτὴν τὸ Πρωτοδικεῖον μετὰ τὴν ὑπ' ἀριθ. 447 τοῦ 1890 περὶ ἀποδείξεως ἀπόφασίν του, ἀπέρριψεν ὡς μὴ βάσιμον διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 788 ἰδίου ἔτους ἀποφάσεως. Ταύτης ἐκκληθείσης ὑπὸ τῆς ἀνακοπτοῦσης, τὸ Ἐφετεῖον Ἀθηνῶν ἀπέρριψε τὴν ἔφεσιν διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 1406 (1892) ἀποφάσεως.

Τὴν ἀναίρεσιν δὲ τῆς εἰρημένης τοῦ Ἐφετείου ἀποφάσεως αἰτεῖται ἡ ἀνακόπτουσα διὰ τοὺς εἰς τὸ ἀπὸ 5 Δεκεμβρίου 1892 ἀναιρετήριον ὡς καὶ τοὺς εἰς τὸ ἀπὸ 22 Νοεμβρίου 1897 πρόσθετον δικόγραφον περιεχομένους ὡς εἴης λόγους :

I. Τοὺς ἐν τῷ ἀναιρετηρίῳ.

Διότι κακῶς ἀπέρριψε τὴν ἔφεσιν τῆς νόμιμον καὶ βάσιμον οὖσαν, παρερμηνεύσασα τὸν Νόμον καὶ ἐσφαλμένως ἐφαρμόσασα αὐτόν.

Διότι κακῶς καὶ ἀναποδείκτως ἐδέχθη τὰς ἐνστάσεις καὶ τοὺς ἰσχυρισμοὺς τῶν ἀναιρεσιβλήτων καὶ ἀναιτιολογήτως ἀπέρριψε τοὺς ἰσχυρισμοὺς αὐτῆς νόμιμους καὶ ἀποδεδειγμένους ὄντας.

Διότι ἀναμφισβητήτου ὄντος καὶ ὡμολογημένου καὶ ὑπὸ τῶν ἀναιρεσιβλήτων, ὅτι τὰ κατασχεθέντα διατελοῦσιν εἰς τὴν κατοχὴν καὶ νομὴν αὐτῆς, ἀρνούμενης τὰ ἀξιούμενα δικαιώματα κυριότητος τοῦ δικαιοπαρόχου τῆς ἐπ' αὐτῶν, μάλιστα δὲ ἐπὶ τῶν διὰ δηλώσεων ἀπὸ τοῦ δημοσίου περιελθόντων εἰς αὐτήν, κακῶς καὶ ἀναποδείκτως καὶ ἄνευ νόμιμου λόγου ἀπέρριψε τὸν ἰσχυρισμὸν τῆς τοῦτον, ἀποδεξαμένη τὸς ἐπ' αὐτῶν ἀξιώσεις τῶν ἀναιρεσιβλήτων.

I I. Τοὺς ἐν τῷ προσθέτῳ δικόγραφῳ.

Διότι τὸ Ἐφετεῖον διὰ τῆς προσβεβλημένης ἀποφάσεώς του κακῶς ἐρμηνεύσεν καὶ ἐσφαλμένως ἐφαρμόσεν τὸν νόμον, ἀπέρριψε τὴν ἔφεσιν τῆς καὶ τὴν ἀνακοπὴν τῆς καὶ τὰς κατὰ τῶν ἐνστάσεων τῶν ἀναιρεσιβλήτων ἀντενστάσεις τῆς νόμιμους καὶ βασίμους καὶ ἀποδεδειγμένους οὖσας, δεξάμενον τοὺς ἰσχυρισμοὺς καὶ τὰς ἐνστάσεις τῆς ἀναιρεσιβλήτου οὔτε νόμιμους καὶ βασίμους, οὔτε ἀποδεδειγμένους ὄντας καὶ ἀπορρίψαν τοὺς κατ' αὐτῶν ἰσχυρισμοὺς τῆς, χωρὶς νὰ λάβῃ ὑπ' ὄψει αὐτοὺς καὶ χωρὶς νὰ δικαιολογήσῃ τὴν ἀπόρριψιν αὐτῶν.

Διότι ἀπέρριψεν ὡς ἀβάσιμους τοὺς α' καὶ γ' τῆς ἐφέσεώς τῆς λόγους χωρὶς αὐτὸ νὰ κρίνῃ αὐτοὺς, ἀρκεσθὲν μόνον νὰ βεβαιώσῃ τὸ νόμιμον τῆς ἐνεργείας τοῦ Πρωτοδικείου ἐν τῇ περὶ τούτου κρίσει του, ὅτι ὀφθέν κρίναν, ὡς ἔκρινεν, ἔκρινε λαβὼν ὑπ' ὄψει τὰ ἔγγραφα. Ἀλλὰ τὸ Ἐφετεῖον δὲν εἶναι δικαστήριον τῶν τύπων, ἀρκούμενον, ὅτι τὸ δικαστήριον τῆς οὐσίας ἐδίκασε κατὰ τὸν Νόμον, ἀλλὰ τῆς οὐσίας, θεωροῦν αὐτὴν καὶ κρίνον ἐκ δευτέρου τὴν οὐσίαν αὐτήν.

Διότι ἀποδεδειγμένου ὄντος ἐκ τῆς ἐκθέσεως αὐτῆς τῆς κα-
σχέσεως, ὡς ἰσχυρίσθη καὶ ἀπεδείκνυνεν, ἐνεργηθείσης τῇ ἐντολῇ
ἀναιρεσιβλήτου, ἀναγνωρίζουσης καὶ ἀνομολογούσης τὸ πραγμα-
τικῶς γεγονός, ὅτι τὰ ἐπιδίκα ἦσαν τῆς κυριότητος καὶ κατοχῇ
καὶ ὑπὸ τὴν ιδιότητά της ταύτην ἐνεργησάσης τὴν ἐκτέλεσιν τῆς
τασχέσεως αὐτῶν ἐπὶ τῇ βάσει καὶ ἐν δυνάμει τοῦ ἐπ' αὐτῶν ἀξιου-
μῶς κακτημένου ἤδη πρότερον δικαιώματος ὑποθήκης· ἄλλως δὲ ἰ-
σχυρίσθη αὐτῆς ταῦτα καὶ ἀποδεικνύουσης αὐτὰ διὰ τῆς προσαγ-
γῆς κατασχετηρίου αὐτῆς ἐκθέσεως, ἄλλως καὶ προθυμοποιουμένης
τῆς νὰ φέρῃ τὴν ἀπόδειξιν, τὸ Ἑρετεῖον παρὰ τὸν Νόμον δὲν ἐλ-
θὲν ὑπ' ὄψει τῆς ὁμολογίας τῆς ἀναιρεσιβλήτου, οὔτε τὴν προσενεχθῆ-
σαν ἀπόδειξιν της, οὔτε διέταξεν ἀποδείξεις τοῦ ἰσχυρισμοῦ αὐτοῦ,
ἀπέριψεν αὐτὸν παραγνώρισαν τὴν ἀποδεικτικὴν δύναμιν τῆς ἐγ-
γου ρητῆς ὁμολογίας τῆς ἀναιρεσιβλήτου καὶ τῆς διὰ τῆς μὴ ἀντι-
σέως τοῦ ἰσχυρισμοῦ της τοῦτου τεκμαιρομένης ὁμολογίας της· ἃ
παρεβίασε τὰς περὶ ἀποδείξεως διατάξεις τοῦ Νόμου.

Διότι οὔτε πρότερον κατὰ τὴν ἐκτέλεσιν αὐτὴν, οὔτε κατὰ
συζήτησιν ἀρνησασμένης τῆς ἀναιρεσιβλήτου τὴν κυριότητα αὐτῆς
ἀναιρεσειούσης ἐπὶ τῶν ἐπιδίκων (ἢτε ρητῶς ἀναγνωρίζουσης καὶ
ἀποκρουσάσης κατὰ τὴν συζήτησιν τὴν ἐπ' αὐτῶν κυριότητα τοῦ
νοῦ δικαιοπαρόχου συζύγου της, ὡς τοιοῦτου ἀναγνωριζομένου καὶ
αὐτῆς διὰ τὴν ἀξιουμένην ἐπ' αὐτῶν ὡς παρ' ἐκείνου χρηρηθῆ-
ναι ὑποθήκην της) καὶ τὴν εἰς αὐτὴν (ἀναιρεσειούσαν) παρ' ἐκείνου μ-
ερίσασιν, ἢ ἐπὶ τοῦτου στηριζομένη ἀνακοπὴν της ἀπεδείκνυετο
σιμος καὶ ἀποδεδειγμένη· οἱ δὲ εἴτε περὶ τῆς εἰκονικότητος τῆς μ-
ερίσσεως ταύτης, εἴτε περὶ μεταγενεστέρας (μετὰ τὴν ὑποθήκην
τὸ βάρος τῆς ὑποθήκης) διαδοχῆς της ἰσχυρισμοὶ τῆς ἀναιρεσιβλ-
ἀποτελοῦσαι ἐνατάσεις αὐτῆς κατὰ τῆς ἀνακοπῆς, ἐβάρυνον αὐ-
(τὴν ἀναιρεσιβλήτον) εἰς ἀπόδειξιν, οὐχὶ δὲ αὐτὴν πλέον.

Διότι ἐνῶ καὶ διὰ τῆς ἀνακοπῆς της καὶ διὰ τῆς ἐφέσεως
τὴν ἐπὶ τῶν ἐπιδίκων κυριότητά της (διὰ τῆς ἐκ μέρους τοῦ συζύ-
γου μεταβιβάσεως αὐτῶν) ἐστήριζεν ἐπὶ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 571 (18)
συμβολαίου τοῦ συμβολαιογράφου· τὸς εἰρηνοδίκου Δοστίων Γ. Ο.
νόμου, τὸ Ἑρετεῖον παρέλειπεν ὅλως νὰ λάβῃ ὑπ' ὄψει αὐτό,
σαχθὲν, ἢ νὰ διατάξῃ τὴν προσαγωγήν του, χωρὶς νὰ αἰτιολο-
γῇ τὴν παράλειψιν ταύτην ἐκ νομίμου τινὸς λόγου.

Διότι κακῶς καὶ παρανόμως ἀπέριψε τὴν κατὰ τῆς ἐπὶ τοῦ
θηλικοῦ δικαιώματος τῆς ἀναιρεσιβλήτου στηριχθείσης ἐνατάσεως
ἀντένστασιν της, ὅτι τὸ ἐπιδίκον περιῆλθεν εἰς τὴν κυριότητα ταύ-
(ἀναιρεσειούσης) διὰ δηλώσεων κατὰ τοὺς περὶ διανομῆς τῆς Ἑθ-

γῆς Νόμους, ἥτις δὲν ἦτο ἀνάγκη προληπτικῶς νὰ ἐμπεριέχεται ἐν τῇ ἀνακοπῇ της, ἐφ' ὅσον καὶ πρὶν ἢ ἀναιρεσιβλήτης δὲν ἀντέτασεν εἰς τὴν κυριότητα αὐτῆς (ἀναιρεσιβλήτης) τὴν ἐνστάσιν τῆς ὑποθήκης αὐτῆς, ἀναποδείκτως δὲ καὶ χωρὶς καὶ νὰ ἐπικαλεσθῇ ἡ ἀναιρεσιβλή-
τος καὶ χωρὶς νὰ διαταχθῇ ἀποδείξει εἴτε νὰ κομισθῇ τοιαύτη ὑπὸ τῶν διαδίκων, ὅτι δῆθεν καὶ ταῦτα ἐμπεριέχωνται ἐν τῷ δι' αὐτὰ λοιπὰ τῇ μετεβιδάσθησαν παρὰ τοῦ συζύγου της συμβολαίῳ (τῷ ὑπ' ἀριθ. 571) ἀπέρριψε τὴν ἀντενστάσιν ταύτην, I) ἐκ παρερμηνείας τοῦ νόμου: α'.) ὡς ἀπαράδεκτον κρίναν τὸν ἰσχυρισμὸν της ὡς ὄχθεν μὴ ἐμπεριεχομένου ἐν τῇ ἀνακοπῇ της τοῦ λόγου τούτου τῆς διὰ τῆς δηλώσεως ἀποκτήσεως τῆς κυριότητος, ἐνῷ ἀντικειμένου τῆς δίκης ὄντος τοῦ δικαιώματος αὐτοῦ τῆς κυριότητος, ἡ ὑποστήριξις αὐτῆς δι' αἰονόηποτε λόγον νομίμου κτήσεως (τῆς κυριότητος) δὲν μεταβάλλει τὸ δικαίωμα τοῦτο, οὔτε ἀληθεύοντος τούτου εἶνε διὰ τοῦτο ὀλι-
γώτερον πραγματικὴ ἢ κυριότης της καὶ νόμιμος· ἐκ τούναντις ἡ ἀπόρριψις τῆς ἀγωγῆς της περὶ κυριότητος συνεπιφέρει τελεσιδικίαν διὰ τὸ δικαίωμα αὐτό, ὅθενόηποτε προσερχόμενον, β'.) ὡς ἀναληθὴ ἐξελεγχόμενον ἐκ τοῦ δῆθεν γεγονότος, ὅτι καὶ ταῦτα ἐμπεριέχονται ἐν τῷ συμβολαίῳ, δι' οὗ ὑπὸ τοῦ συζύγου της μετεβιδάσθησαν αὐτῇ, δι' οὗ ὅμως οὐδὲν ἀπαράδεκτον τοῦ ἀξιουμένου ἐκ τῆς δηλώσεως δικαιώ-
ματος κυριότητος της προκύπτει, καὶ ἂν ἀκόμη ἦτο ἀληθές, ὅτι αὐτὰ ταῦτα τῇ μετεβιδάσθησαν καὶ ἐκ δευτέρου ὑπὸ τοῦ συζύγου αὐτῆς.

II) Τοῦτο δὲ, διότι δὲν ἰσχυρίσθη τοιοῦτόν τι ἡ ἀναιρεσιβλήτης, οὐδὲ ἔφερε αὐτῇ τὴν ἀπόδειξιν τούτου, οὔτε ἐπικαλέσθη καὶ τοιοῦτόν τι, οὔτε ἐπικαλέσθη τὸ συμβόλαιον 762, ἐφ' οὗ τὸ Δικαστήριον ἐ-
στηρίχθη καὶ δι' οὗ ἡτιολογήθη τὸ βάσιμον τῆς τοιαύτης δῆθεν ἐκ μέρους τῆς ἀναιρεσιβλήτου ἐνστάσεως· πάντως δὲ δὲν ἐστήριξεν αὐτὴ (ἡ ἀναιρεσιβλήτου) τὴν κυριότητα ἐπὶ τοῦ συμβολαίου 762 (καὶ ἂν ἀκόμη ὑπῆρχε τοιοῦτον) ὡς πρὸς τὰ ἐπίδικα αὐτά.

Διότι ἀμφισβητηθέντος τοῦ κύρους τῆς ἐγγραφῆς τῆς ὑποθήκης καὶ προβληθείσης τῆς ἀντενστάσεως, ὅτι δὲν ὑπάρχει ἐγγράφη συμφώ-
νως μὲ τὰς ἀπαιτήσεις τοῦ Νόμου (περιγραφή τοῦ κτήματος καὶ χρεὸς ὀρισμένον βαρύνον αὐτὸ), περὶ ὧν ὀφείλει τὸ Δικαστήριον αὐτὸ νὰ κρίνῃ, οὐχὶ δὲ νὰ ὑποκαταστήσῃ ἐαυτῷ κριτὴν τοῦ νομίμου ἢ μὴ τῆς ἐγγραφῆς τὸν πιστοποιούντα ὑποθηκοφύλακα, ὅστις ἄλλως οὐδὲ τοῦτο ἐδεῖσθαι, ἀλλὰ μόνον ὅτι ἐνεγράφη ὑποθήκη, ὅπερ γεγονός τὸ Δικαστήριον διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 447 ἀποφάσεως ὀρθῶς δὲν ἐθεώρησεν ἀποδεικνύον τὸ νόμιμον καὶ ἐγκυρὸν τῆς ἐγγραφῆς, ἀλλ' ἀπλῶς ἐγ-
γραφὴν. Διότι δὲν ἔλαβεν ὑπ' ὄψιν καὶ ἀναιτιολογήτως ἀπέρριψε τὸν ἰσχυρισμὸν της καὶ τὸ ἐπικληθὲν καὶ προσαχθὲν ἐπίσημον πιστοποιη-

τικόν τοῦ ὑποθηκοφύλακος Δοστίων (τῆς 14 Ἰουνίου 1890) πρὸς ἀπόδειξιν, ὅτι ἐπὶ τῶν ἐπιδόκων ὑπὸ στοιχεῖα, α'. β'. καὶ γ' δὲ ἐνεγράφη ὑποθήκη, ἀλλὰ μόνον προσημείωσις, ἄκυρος οὖσα καὶ τοῦ αὐτῆς ἤδη κριθεῖσα ὑπὸ τοῦ Δικαστηρίου.

Διότι δὲν ἔλαβεν ὑπ' ὄψιν καὶ ἀναιτιολογήτως ἀπέρριψε τὸν λογισμὸν τῆς, ὅτι ἡ δῆθεν διὰ τῆς ἀποφάσεως 646 τοῦ Ἐφετερίου ἐπικυρωθεῖσα 762 τοῦ Πρωτοδικείου ἐξεκαλέσθη ὑπὸ τοῦ δικαιοπαρόχου συζύγου τῆς, καθότι ἡ τε ἔφεσις καὶ ἡ ἀπόφασις 646 ἐγένοντο ἄκυρα.

Ἀκούσαν τοῦ πληρεξουσίου τῆς ἀναιρεσειούσης ἀναπτύξαντος καὶ προφορικῶς τοὺς λόγους τῆς ἀναίρεσεως καὶ αἰτησαμένου τὴν ἀναίρεσιν τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως, τῶν πληρεξουσίων τῶν ἀναιρεσιδλήτων αἰτησαμένων τὴν ἀπόρριψιν τῆς αἰτήσεως καί.

Τοῦ Ἀντεισαγγελέως Σκεφθέν κατὰ τὸν Νόμον· Ἐπειδὴ οἱ ἐν τῇ ἀναιρετηρίῳ ἀναφερόμενοι λόγοι ὡς καὶ οἱ πρῶτοι καὶ τελευταῖοι τῶν προσθέτων ὡς ἀόριστοι εἶναι ἀνεπιδεκτοὶ δικαστικῆς ἐκτιμήσεως.

Ἐπειδὴ, ὡς ἀποδεικνύεται ἐκ τῆς δευτέρας σκέψεως τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως, τὸ Ἐφετεῖον σύμφωνα μὲ τὸ ἄρθρον 776 τῆς Πολιτ. Δικονομίας ἐξήτασε τὴν ὀρθότητα τῆς ἐκκληθείσης ἀποφάσεως ἐκτιμήσαν τὰς ὑποβληθείσας ἀποδείξεις.

Ἐπειδὴ ἐκ τοῦ συνόλου τῶν αἰτιολογιῶν τῆς ἀποφάσεως προκύπτει, ὅτι τὸ Ἐφετεῖον δέχεται, ὅτι ἡ ἀναιρεσιδλήτος ὡμολόγησε ὅτι αἰτούσα ἐγένετο κυρία τῶν διεκδικουμένων μὲ τὸ βῆρος τῆς ὑποθήκης μετὰ τὴν ὑπὸ ταύτης ἐγγραφὴν τῆς, ἂφ' οὗ δὲ ὡμολογήθη τὸ τῆς κυριότητος δικαίωμα τῆς αἰτούσης, ἐσφαλμένως τὸ Ἐφετεῖον καὶ ὡς πρὸς τὴν κυριότητα ἀπέρριψε τὴν ἀνακοπὴν κατὰ παράβασιν τοῦ ἁρθροῦ 264 τῆς Πολ. Δικονομίας, ὅπερ ἐπιφέρει τὴν ἀναίρεσιν τῆς ἀποφάσεως κατὰ τὸ ἄρθρον 807 ἐδ. 5 Π.λ.τ. Δικονομίας.

Ἐπειδὴ ἂφ' οὗ τὴν ἐπὶ τῶν ἐπιδόκων κυριότητα ἡ αἰτούσα ἐστὶν ἔτι ἐκτετατὴν εἰς τὴν πώλησιν αὐτῶν παρὰ τοῦ Ἀλ. Παπαθανασίου διὰ τῆς ἐπ' ἀκροατηρίου προτάσεώς τῆς, ὅτι κυρία ἐγένετο διὰ δηλώσεων κατὰ τοὺς περὶ διακομῆς ἐθνικῶν γαιῶν νόμους, μετέβαλεν οὐσιαστικῶς τὴν βῆσιν τῆς ἀνακοπῆς, ἐνῶ κατὰ τὸ ἄρθρον 158 τῆς Πολιτ. Δικονομίας δὲν ἠδύνατο νὰ μεταβάλῃ ταύτην.

Ἐπειδὴ, διὰ νὰ κρίνῃ, ὡς ἔκρινε τὸ Ἐφετεῖον περὶ τοῦ ἐγκύρου τῆς ὑποθήκης, δὲν ἀντικατέστησε τὴν ἑαυτοῦ κρίσιν, εἰς κρίσιν τοῦ πιστοποιούντος ὑποθηκοφύλακος, ἀλλὰ λαβὼν ὑπ' ὄψιν τὰ προσαχθέντα ἐγγραφα ἔκρινεν ἐγκυρον τὴν ὑποθήκην.

Ἐπειδὴ, ἐπίσης προκύπτει ἐκ τῆς αὐτῆς δευτέρας σκέψεως τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως καὶ 3ης καὶ 4ης τῆς ἐκκληθείσης, ὅτι τὸ Ἐφετεῖον

τεῖον ἔλαθεν ὑπ' ὄψει τὸ τῆς 11 'Ιουλίου 1890 πιστοποιητικὸν τοῦ ὑποθηκοφύλακος Δοστίων, κρίναν, ὅτι ἡ ὑπόθηκη ἐνεγράφη δυνάμει τελεσιδίκου ἀποφάσεως ἐπὶ τοῦ ὑπὸ στοιχείον Γ'. τῆς ἀνακοπῆς, ὡς καὶ ἐπὶ τῶν α'. β'. καὶ λοιπῶν ἐν τῇ ἀνακοπῇ δυνάμει τῆς αὐτῆς τελεσιδίκου ἀποφάσεως, ὡς ἐν τῇ διαβεβαίῳσει. τοῦ ὑποθηκοφύλακος δηλοῦνται κάτωθι τῆς περιλήψεως· ἐπομένως τὸ παράπονον, ὅτι ἡ ὑπόθηκη εἶναι ἄκυρος, ὡς μετατραπείσης ἀκύρου προσημειώσεως εἰς ὑπόθηκην εἶναι μὴ βάσιμος.

Ἐπειδὴ οἱ λοιποὶ λόγοι τῆς αἰτήσεως οἱ ἀναφερόμενοι εἰς τὴν κυριότητα δυνάμει τοῦ τίτλου τοῦ ὑπ' ἀριθ. 571 (1884) συμβολαίου εἰσὶν ἄλυσιτελεῖς, ἀφ' οὗ ὡς πρὸς ταύτην ἀναιρεῖται ἡ ἀπόφασις.

Ἐπειδὴ κατὰ ταῦτα ἀναιρετέα καθίσταται ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις μόνον καθόσον ἀπερρίψε τὴν αἴτησιν τῆς αἰτούσης γ' ἀναγνωρισθῇ κυρία τῶν διεκδικουμένων ἀκινήτων, ἀπορριπτέα δὲ ἡ αἴτησις ὡς πρὸς τὰ λοιπὰ.

Ἐπειδὴ τὰ ἔξοδα τῆς δίκης καὶ τὰ τέλη εἶναι συμφηφιστέα μεταξὺ τῶν διαδίκων καθὸ νικῶντων καὶ ἡττωμένων.

Διὰ ταῦτα

Ἀναιρεῖ τὴν ὑπ' ἀριθ. 1406 (1892) ἀπόφασιν τοῦ ἐνταῦθα Ἐφετείου, μόνον καθόσον ἀπερρίφθη ἡ ἀνακοπὴ ὡς πρὸς τὴν κυριότητα τῆς αἰτούσης· καὶ

Παραπέμπει ὡς πρὸς τὸ μέρος τοῦτο τὴν ὑπόθεσιν εἰς τὸ ἐν Λαρίσσι Ἐφετεῖον πρὸς νέαν συζήτησιν.

Ἀπορρίπτει κατὰ τὰ λοιπὰ τὴν προκειμένην αἴτησιν ἀναιρέσεως.

Διατάσσει νὰ γραφῇ ἡ παρούσα ἀπόφασις εἰς τὸ περιθώριον τοῦ πρωτοτύπου τῆς ἀναιρουμένης καὶ δημοσιευθῇ δαπάνῃ τῶν ἀναιρεσιδλήτων.

Συμφηφίζει τὰ ἔξοδα καὶ τέλη μεταξὺ τῶν διαδίκων.

Διατάσσει τὴν ἐπιστροφὴν τοῦ προστίμου.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις τῇ εἰκοστῇ τετάρτῃ Ὀκτωβρίου 1898. Ἐδημοσιεύθη δὲ τῇ δευτέρᾳ Νοεμβρίου 1898.

Πρόεδρος

Κ. Σημαντιῆρας

Ὁ Γραμματεὺς

Γ. Καστόρχης

Ἀριθ. 213

Τὸ Δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου

Τμήμα Α'

Συγκείμενον ἐκ τῶν Δικαστῶν Κων. Σημαντήρα, Προέδρου, Ἰω. Δουβουνιώτου, Χρ. Κόκκορη, Ἀνδρ. Γκιών, Π. Μενελάου, Μ. Ἠλιάδου καὶ Ε. Εὐθυμίου, παρόντων τοῦ τε Ἀντεισαγγελέως Κων. Μανιάκη (κωλυομένου τοῦ Εἰσαγγελέως), καὶ τοῦ Γραμματέως Γεωρ. Καστόρχη.

Συνεζήτησαν δημοσίᾳ ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ τοῦ καταστήματος αὐτοῦ τὴν δεκάτην ἐνάτην Ὀκτωβρίου 1898, ἵνα δικάσῃ ἐπὶ τῆς αἰτήσεως τοῦ Δημοσίου, ἀντιπροσωπευομένου ὑπὸ τοῦ Ὑπουργοῦ τῶν Οἰκονομικῶν, παρασταθέντος διὰ τοῦ πληρεξουσίου του Ἀ. Γλαράκη, Νομικοῦ Συμβούλου, κατὰ τοῦ Γερασ. Οἰκονομοπούλου, κατοικοῦ Ἀθηνῶν παρασταθέντος διὰ τοῦ πληρεξουσίου του Ἰω. Θανοπούλου, δικηγόρου· περὶ ἀναιρέσεως τῆς ὑπ' ἀριθ. 196 (1894) ἀποφάσεως τοῦ Ἐφεταίου Ἀθηνῶν.

Ἀκούσαν τοῦ Ἐσηγητοῦ Δικαστοῦ Χρ. Κόκκορη, ἐκθέσαντο τάδε :

Ὁ Γεράσιμος Οἰκονομόπουλος, λοχαγὸς β' τάξεως τοῦ Πεζικοῦ διὰ τῆς ἀπὸ 20 Φεβρουαρίου 1891 ἐνώπιον τοῦ Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν ἀγωγῆς κατὰ τοῦ Ὑπουργοῦ τῶν Στρατιωτικῶν καὶ Οἰκονομικῶν ὡς ἀντιπροσώπων τοῦ Δημοσίου ἐξέθηκεν, ὅτι ὁ Ὑπουργὸς τῶν Στρατιωτικῶν διὰ τοῦ ἀπὸ 10 Ἀπριλίου 1890 Βασ. Διατάγματος χωρὶς νὰ λάβῃ ὑπ' ὄψιν τὰ προαπαιτούμενα πρὸς ἐπιβολὴν ποινῆς καὶ ἐναντίον τοῦ περὶ καταστάσεως τῶν ἀξιωματικῶν τοῦ στρατοῦ Νόμου ΡΟΗ' τοῦ 1851 καὶ τοῦ ἀπὸ 26 Σεπτεμβρίου ἰδίου ἐτου Βασιλ. Διατάγματος, πὺν ἔθεσεν εἰς ἀργίαν διὰ προσαίρου παύσεως ἀπὸ τῆς θέσεως, ἧ' ἀσυμβίβαστον πρὸς τὸ ἐπάγγελμα τοῦ ἀξιωματικοῦ διαγωγὴν, ἐνῶ κατὰ τὸν εἰρημένον Νόμον καὶ τὰ Διάταγμα ἔδει νὰ προηγηθῇ τῆς εἰς ἀργίαν μεταθέσεως τοῦ ἐκθεσίς τῆς ἀνωτέρας καὶ ἀμέσου στρατιωτικῆς τοῦ ἀρχῆς, ἥτις διαβιβάσους συνάμα καὶ τὸ φύλλον ποινῆς εἰς τὸ Ὑπουργεῖον ἠ' ἀναφερῆται ἱεραρχικῶς κατ' αὐτοῦ ὅθεν ὁ Ὑπουργὸς παρανόμως θέσας αὐτὸν εἰς ἀργίαν τὸν ἐξημώσα μέχρι μὲν τῆς 7 Ἰουνίου 1890 τὴν διαφορὰν τῆς μισθοδοσίας, ἥτις ὑφίσταται μεταξύ τῆς μισθοδοσίας λοχαγοῦ δευτέρας τάξεως ἐν ἐνεργείᾳ καὶ τῆς μισθοδοσίας λοχαγοῦ δευτέρας τάξεως ἐν ἀργίᾳ ἀπὸ τῆς 7 Ἰουνίου, ὅτε ἐγένοντο αἱ ὀνομασίαι τῶν λοχαγῶν δευτέρας τάξεως εἰς λοχαγοὺς πρώτης τάξεως, τὴν διαφορὰν τῆς μισθοδοσίας ἥτις

βρίσκεται μεταξύ της μισθοδοσίας του ἐν ἀργία λοχαγοῦ πρώτης τάξεως· ὅτι ἐκτὸς τούτου ὁ Ὑπουργὸς τῶν Στρατιωτικῶν παρέλειψε παρὰ τὸν Νόμον νὰ τὸν ὀνομάσῃ λοχαγὸν πρώτης τάξεως· οὕτω διὰ τοῦ ἀπὸ 7 Ἰουνίου 1890 Β. Διατάγματος ὀνομάσθησαν λοχαγοὶ πρώτης τάξεως ἄλλοι 35 νεώτεροί του λοχαγοὶ καὶ παρελήφθη οὗτος, οὗ ἡ ὀνομασία, ὡς λοχαγοῦ πρώτης τάξεως κατὰ τοὺς κειμένους νόμους εἶδει νὰ προηγηθῇ, συνεπῶς διὰ τῆς ταιαύτης ἐνεργείας του. τὸν ἐξήμωσε ἀπὸ 7 Ἰουνίου 1890 μὲ τὴν διαφορὰν τῆς μισθοδοσίας, ἣτις ὑπάρχει μεταξύ τοῦ λοχαγοῦ πρώτης τάξεως καὶ τῆς μισθοδοσίας τοῦ λοχαγοῦ δευτέρας τάξεως, ὅτι τεθεὶς εἰς ἀργίαν ὡς λοχαγὸς δευτέρας τάξεως ἐλάμβανε κατὰ Νόμον τὰ 2]5 τῶν 170 δραχμῶν δραχμὰς 68· συνεπῶς τὸ δημόσιον δέον νὰ τὸν ἀποζημιώσῃ μέχρι μὲν τῆς 7 Ἰουνίου μὲ τὰ ὑπόλοιπον τῶν 220 δραχμῶν, ἃς θὰ ἐλάμβανεν ἂν ὦν ἦτο ἐν ἀργίᾳ, ἦτοι δραχ. 295· ἀπὸ δὲ τῆς 7 Ἰουνίου 1890 μέχρι τῆς 29 Δεκεμβρίου, ὅτε ἐπανῆλθεν εἰς ἐνέργειαν, μὲ τὸ ὑπόλοιπον τῶν δραχμῶν 280, ἃς θὰ ἐλάμβανε, ἂν ὦν ἦτο εἰς ἀργίαν, ἦτοι δραχ. 1312· καὶ ἀπὸ τῆς 29 Δεκεμβρίου καὶ ἐφεξῆς μέχρις οὗ ὀνομασθῇ λοχαγὸς πρώτης τάξεως τὴν διαφορὰν τῆς μισθοδοσίας τοῦ ἐν ἐνέργειᾳ λοχαγοῦ πρώτης τάξεως καὶ τῆς τοῦ λοχαγοῦ δευτέρας τάξεως ἦτοι δραχ. 60 κατὰ μῆνα καὶ ἤτήσατο νὰ ὑποχρεωθῇ τὸ Δημόσιον νὰ τῷ πληρώσῃ δραχ. 1707 ἐντόκως ἀπὸ τῆς ἀγωγῆς καὶ ἐφεξῆς μέχρις οὗ ὀνομασθῇ λοχαγὸς πρώτης τάξεως, τὴν διαφορὰν τῆς μισθοδοσίας τοῦ λοχαγοῦ πρώτης τάξεως καὶ τῆς μισθοδοσίας τοῦ λοχαγοῦ δευτέρας τάξεως, ἦτοι δραχ. 60 κατὰ μῆνα.

Συζητήσεως γενομένης, τὸ Πρωτοδικεῖον ἐξέδοτο 1) τὴν ὑπ' ἀριθ. 3147 (1891) ἀπόφασιν δι' ἣς διέταξε τὴν προσαγωγὴν δικαιολογητικῆς ἐκθέσεως τοῦ Δου Ἀρχηγείου τοῦ Στρατοῦ, 2) τὴν ὑπ' ἀριθ. 4583 ἰδίῳ ἔτους ὁμοίαν δι' ἣς ὑπεχρέωσε τὸ Δημόσιον νὰ πληρώσῃ πρὸς τὸν ἐνάγοντα δραχ. 54 κατὰ μῆνα, ἀπὸ 7 Ἰουνίου 1890 καὶ ἐφεξῆς ἐντόκως πρὸς 8 ο/ο ἀπὸ τῆς ἀγωγῆς, ἐξήκοντα δὲ δραχμὰς κατὰ μῆνα ἀφ' ἧς ἀνεκλήθη εἰς ἐνέργειαν ἀπὸ τῆς ἀργίας διὰ προσκαίρου παύσεως. Ἐκκληθείσης τῆς ἀποφάσεως ταύτης ὑπὸ τοῦ Δημοσίου, τὸ ἐν Ἀθήναις Ἐφετεῖον μετὰ προηγουμένην συζήτησιν ἐξέδοτο τὴν ὑπ' ἀριθ. 196 (1894) ἀπόφασιν του, δι' ἣς ἀπέριψε τὴν ἐφεσιν.

Τῆς ἀποφάσεως ταύτης τὴν ἀντίρρουν ἤτήσατο τὸ Δημόσιον διὰ τῆς ἀπὸ 2 Ἀπριλίου τοῦ 1894 αἰτήσεώς του, διὰ τὸν ἐν αὐτῇ ὡς ἐξῆς λόγον.

Διότι τὸ Ἐφετεῖον παρὰ τὰ περὶ Στρατιωτ. προβιβασμῶν κείμενα, παρανοήσαν δ' ὅλως τὸ 16ον ἄρθρον τοῦ ΑΛΖ'. Νόμου τοῦ 1882 περὶ ὀργανισμοῦ τοῦ Στρατοῦ, ἐδέχθη, ὅτι ἡ ὀνομασία λοχαγοῦ πρώτης

ΑΠΟΦΑΣΙΣ ΑΡΕΙΟΥ ΠΑΓΟΥ

τάξεως, δέον ὧν ἀπονέμῃται κατὰ σειρὰν ἀρχαιότητος, οὕτω δ' ἐπρωσε τὴν πρωτόδικον ἀπόφασιν τὴν ἐπιδιμάσασαν ἀποζημίωσιν τοῦ ἀντιδίκου ὡς παραβιασθέντος δῆθεν τοῦ ἐκ τῆς ἀρχαιότητος δώματος, ἐν ᾧ οὐδένα τοιοῦτον περιορισμὸν οἱ μνημονευθέντες νόμοι πᾶσι ἔχουσι.

Ἀκούσαν τῶν πληρεξουσίων τῶν διαδίκων· καὶ

Τοῦ Ἀντεισαγγελέως Σκεφθὲν κατὰ τὸν νόμον. Ἐπειδὴ ἀποῦν τὸ ἄρθρον 16 τοῦ Νόμου ΑΛΖ. ἐκ τοῦ ὀλίκου ἀριθμοῦ τῶν λοχαγῶν καθ' ἕκαστον τῶν ὁπλῶν καὶ σωμάτων τοῦ ἐνεργοῦ στρατοῦ τῶν ρούντων ἰδίαν σειρὰν ἀρχαιότητος πλὴν τοῦ ἵππικου καὶ τῆς χωροφυλακῆς, τὰ 2)3 εἰσὶν λοχαγοὶ α' τάξεως τὸ δὲ 1)3 δευτέρας, οἱ ἀρχαιότεροι λοχαγοὶ τῶν τηρούντων σωμάτων ἰδίαν σειρὰν ἀρχαιότητος εἶνε καὶ τὰ 2)3 αὐτοδικαίως λοχαγοὶ πρώτης τάξεως ἐκ τοῦ Νόμου, ὅστις ἀφῆκεν εἰς τὴν διακριτικὴν ἐξουσίαν τοῦ Ὑπουργοῦ νὰ ὀνομάζῃ λοχαγοὺς πρώτης τάξεως αἰῶνι ἐγκρίνει, ὅρισας δὲ ὅτι εἰσὶν ἐκ τῶν σωμάτων τῶν τηρούντων ἰδίαν σειρὰν ἀρχαιότητος λοχαγοὶ πρώτης τάξεως ἐννοεῖ τοὺς ἀρχαιότερους· ὁρθῶς κατὰ ταῦτα τὸ Ἐφετεῖον ἡρμῆν καὶ ἐφήρμοσε τὸν ἐκτεθέντα νόμον, ἐπομένως ἀπορρίπτεται ὡς μὴ σίμος ἢ ἀναίρεσις τοῦ Δημοσίου.

Διὰ ταῦτα

Ἀπορρίπτει τὴν αἴτησιν τοῦ Δημοσίου, κατὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. (1894) ἀποφάσεως καὶ ἐνταῦθα Ἐφετείου καὶ

Καταδικάζει τὸν Δημοσίον εἰς τὰ ἐξοδα τοῦ ἀντιδίκου, μετρίμενα εἰς δραχμὰς τεσσαράκοντα πέντε (45).

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθῆναις τῇ 30ῃ Ὀκτωβρίου 1898. Ἐδημοσιεύθη δὲ τῇ δευτέρᾳ Νοεμβρίου 1898.

Ὁ Πρόεδρος

Ὁ Γραμματεὺς

Κ. Σημαντήρας

Γ. Καστόρχης

Ἀριθ. 214

Τὸ Δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου

Τμήμα Α'.

Συγκείμενον ἐκ τῶν Δικαστῶν Κ. Σημαντήρα, Προέδρου, Γ. Δουνιώτου, Χρ. Κόκκορη, Α. Γκιών, Π. Μενελάου, Μιλ. Ἡλιάδου καὶ Ξεν. Εὐθυμίου, παρόντων τοῦ τε Ἀντεισαγγελέως Κωνστ. Γ.

νιάκη (κωλυομένου τοῦ Εἰσαγγελέως) καὶ τοῦ Γραμματέως Γ. Κα-
στόρχη.

Συνεδριάσαν δημοσίᾳ ἐν τῇ ἀκροατηρίῳ τοῦ καταστήματος αὐτοῦ
τὴν δεκάτην ἐνάτην Ὀκτωβρίου 1898, ἵνα δικάσῃ ἐπὶ τῆς αἰτήσεως
τοῦ Δημοσίου, ἀντιπροσωπευομένου ὑπὸ τοῦ Ὑπουργοῦ τῶν Οἰκο-
νομικῶν παρασταθέντος διὰ τοῦ πληρεξουσίου τοῦ Α. Γλαράκη, Νομικοῦ Συμ-
βούλου, κατὰ τοῦ Ἀριστοτέλους Κόρακα, κατοικοῦ Ἀθηνῶν, παραστα-
θέντος διὰ τοῦ πληρεξουσίου τοῦ Ἰω. Θανοπούλου, δικηγόρου· περὶ
ἀναιρέσεως τῆς ὑπ' ἀριθ. 195 (1894) ἀποφάσεως τοῦ Ἐφετείου Ἀ-
θηνῶν.

Ἀκούσαν τοῦ Εἰσηγητοῦ Δικαστοῦ Χρ. Κόκκορη, ἐκθέσαντος τὰς :

Ὁ Ἀριστοτέλης Κόρακας λοχαγὸς δευτέρας τάξεως τοῦ Μηχανι-
κοῦ διὰ τῆς ἀπὸ 22 Φεβρουαρίου 1891, ἐνώπιον τοῦ Πρωτοδικείου
Ἀθηνῶν ἀγωγῆς, κατὰ τῶν ὑπουργῶν τῶν Στρατιωτικῶν καὶ Οἰκονο-
μικῶν, ὡς ἀντιπροσώπων τοῦ Δημοσίου ἐξέθηκεν, ὅτι ὁ ὑπουργὸς τῶν
Στρατιωτικῶν διὰ τὸ ἀπὸ 10 Ἀπριλίου 1890 Βασιλ. Διατάγματος,
χωρὶς νὰ λάβῃ ὑπ' ὄψιν τὰ προαπαιτούμενα πρὸς ἐπιβολὴν ποινῆς
καὶ ἐναντίον τοῦ περὶ καταστάσεως τῶν ἀξιωματικῶν τοῦ Στρατοῦ
Νόμου ΡΟΗ'. τοῦ 1851 καὶ τοῦ ἀπὸ 26 Σεπτεμβρίου ἰδίου ἔτους
Βασιλ. Διατάγματος, τὸν ἔθεσεν εἰς ἀργίαν διὰ προσκαίρου παύσεως
ἀπὸ τῆς θέσεως δι' ἀσυμβίβαστον πρὸς τὸ ἐπάγγελμα τοῦ ἀξιωματι-
κοῦ διαγωγὴν, ἐνῶ κατὰ τὸν εἰρημένον Νόμον καὶ τὸ Διάταγμα, ἔδει
νὰ προηγηθῇ τῆς εἰς ἀργίαν μεταθέσεώς του ἐκθεσις τῆς ἀνωτέρας καὶ
ἀμέσου στρατιωτικῆς του ἀρχῆς, ἥτις διαβιβάζουσα συνάμα καὶ τὸ
φύλλον ποινῆς εἰς τὸ Ὑπουργεῖον ν' ἀναφέρηται ἱεραρχικῶς κατ' αὐ-
τοῦ· ὅθεν ὁ Ὑπουργὸς παρανόμως θέσας αὐτὸν εἰς ἀργίαν τὸν ἐξημίωσε
μέχρι μὲν τῆς 11 Ἀπριλίου 1890 τὴν διαφορὰν τῆς μισθοδοσίας, ἥτις
ὑφίσταται μεταξὺ τῆς μισθοδοσίας τοῦ λοχαγοῦ δευτέρας τάξεως ἐν ἀρ-
γίᾳ ἀπὸ δὲ τῆς ἐνδεκάτης Ἀπριλίου 1890, ὅτε ἐγένοντο αἱ ὀνομασίαι
τῶν λοχαγῶν Β'. τάξεως εἰς λοχαγοὺς Α'. τάξεως τὴν διαφορὰν τῆς
μισθοδοσίας ἥτις ὑφίσταται μεταξὺ τῆς μισθοδοσίας τοῦ ἐν ἀργίᾳ λο-
χαγοῦ Β'. τάξεως καὶ τῆς μισθοδοσίας τοῦ ἐν ἐνεργείᾳ λοχαγοῦ Α'.
τάξεως· ὅτι ἐκτὸς τούτου ὁ ὑπουργὸς τῶν Στρατιωτικῶν, παρέλειψε
παρὰ τὸν Νόμον νὰ τὸν ὀνομάσῃ λοχαγὸν πρώτης τάξεως· οὕτω δὲ διὰ
τοῦ ἀπὸ 11 Ἀπριλίου τοῦ 1890 Βασιλ. Διατάγματος ὀνομάσθησαν
λοχαγοὶ Α'. τάξεως ἄλλοι νεώτεροί του λοχαγοὶ καὶ παρελήφθη οὗτος,
οὗ ἡ ὀνομασία ὡς λοχαγοῦ Α'. τάξεως κατὰ τοὺς καίμενους Νόμους
ἔδει νὰ προηγηθῇ συνεπῶς διὰ τῆς τοιαύτης ἐνεργείας του τὸν ἐξημίω-
σεν ἀπὸ τῆς 11 Ἀπριλίου 1890 τὴν διαφορὰν τῆς μισθοδοσίας, ἥτις

υπάρχει μεταξύ τοῦ λοχαγοῦ Α' τάξεως καὶ τῆς μισθοδοσίας τοῦ λοχαγοῦ Β'. τάξεως, λαμβάνοντος κατὰ τὸν νόμον τὰ 2)5 τῆς ὀργανικῆς μισθοδοσίας του, ἥτοι τὰ 2)5 τῶν 170 δραχμῶν, δραχμὰς 68· συνεπῶς τὸ Δημόσιον δεῖν νὰ τὸν ἀποζημιώσῃ μέχρι μὲν τῆς 11 Ἀπριλίου μὲ τὸ ὑπόλοιπον τῶν 300 δραχμῶν, ἃς θὰ ἐλάμβανεν, ἂν δὲν ἦτο ἐν ἀργίᾳ, ἥτοι δραχμ. 232 κατὰ μῆνα ἀπὸ τῆς εἰς ἀργίαν μεταθέσεως του, μέχρι τῆς 29 Δεκεμβρίου, ὅτε ἐπανῆλθεν εἰς ἐνέργειαν, ὅλῳ. ἐν ὅλῳ δραχμ. 2099· ὅτι τὸ Δημόσιον εἶνε ὑπόχρεον νὰ τὸν ἀποζημιώσῃ ἀπὸ τῆς 29 Δεκεμβρίου, ὅτε ἐπανῆλθεν εἰς ἐνέργειαν καὶ ἐφεξῆς μέχρις οὗ ὀνομασθῇ λοχαγὸς Α'. τάξεως τὴν διαφορὰν τῆς μισθοδοσίας, ἥτις ὑφίσταται μεταξύ τῆς μισθοδοσίας λοχαγοῦ Α' τάξεως καὶ τῆς μισθοδοσίας τοῦ ἐν ἐνέργειᾳ λοχαγοῦ Β'. τάξεως, ἥτοι δραχμ. 60 κατὰ μῆνα· καὶ ᾗτήσατο νὰ ὑποχρεωθῇ τὸ Δημόσιον νὰ τῷ πληρώσῃ δραχμ. 2099 ἐντόκως ἀπὸ τῆς ἀγωγῆς καὶ ἐφεξῆς μέχρις οὗ ὀνομασθῇ λοχαγὸς Α' τάξεως καὶ τὴν διαφορὰν τῆς μισθοδοσίας λοχαγοῦ πρώτης τάξεως καὶ τῆς μισθοδοσίας λοχαγοῦ δευτέρας τάξεως, ἥτοι δραχμ. 60 κατὰ μῆνα.

Συζητήσεως γενομένης, τὸ Πρωτοδικεῖον ἐξέδωκε 1) τὴν ὑπ' ἀριθ. 3156 (1891) ἀπόφασιν, δι' ἧς διέταξε τὴν προσαγωγὴν δικαιολογητικῆς ἐκθέσεως τοῦ Αὐτοῦ Ἀρχηγείου τοῦ Στρατοῦ καὶ 2) τὴν ὑπ' ἀριθ. 4584 ἰδίου ἔτους ὁμοίαν, δι' ἧς ὑπεχρέωσε τὸ Δημόσιον νὰ πληρῶσῃ τῷ ἐνάγοντι τὰ 2)5 τῶν ἐξήκοντα δραχμῶν, ἥτοι δραχμὰς 24 κατὰ μῆνα ἀπὸ τῆς 11 Ἀπριλίου τοῦ 1890 μέχρι τῆς 29 Δεκεμβρίου ἰδίου ἔτους, ἥτοι ἐν ὅλῳ δραχμ. 208 ἐντόκως ἀπὸ τῆς ἀγωγῆς πρὸς τὸν ἀπὸ τοῦ 29 Δεκεμβρίου τοῦ 1890 καὶ ἐφεξῆς δραχμ. 60 κατὰ μῆνα.

Ἐκκληθείσης τῆς ἀποφάσεως ταύτης ὑπὸ τοῦ Δημοσίου, τὸ ἐν Ἀθήναις Ἐφετεῖον μετὰ προηγουμένην συζητήσιν ἐξέδωκε τὴν ὑπ' ἀριθ. 195 (1894) ἀπόφασιν του, δι' ἧς ἀπέρριψε τὴν ἐφεσιν.

Τῆς ἀποφάσεως ταύτης τὴν ἀναίρεσιν ᾗτήσατο τὸ Δημόσιον διὰ τῆς ἀπὸ 2 Ἀπριλίου 1894 αἰτήσεώς του διὰ τὸν ἐν αὐτῇ ὡς ἐξῆς λόγον.

Διότι τὸ Ἐφετεῖον παρὰ τὸν περὶ στρατιωτικῶν προβιβασμῶν νόμον, παρανόησαν δι' ὅλῳ τὸ 16ον ἄρθρον τοῦ ΑΛΖ'. Νόμου τοῦ 1882 περὶ ὀργανισμοῦ τοῦ στρατοῦ, ἐδέχθη, ὅτι ἡ ὀνομασία λοχαγοῦ Α' τάξεως δεῖν νὰ ἀπονέμηται κατὰ σειρὰν ἀρχαιότητος, οὕτως ὅς ἐπεκύρωσε τὴν πρωτόδικον ἀπόφασιν, τὴν ἐπιδικάσασαν ἀποζημιώσιν ὑπὲρ τοῦ ἀντιδίκου, ὡς παραβιασθέντος, ὁῦθεν τοῦ ἐκ τῆς ἀρχαιότητος δικαιώματός του, ἐνῷ οὐδένα τοιοῦτον περιορισμὸν οἱ μνημονευθέντες νόμοι περιέχουσιν.

Ἀκούσαν, τῶν πληρεξουσίων τῶν διαδίκων· καὶ τοῦ Ἀντισαγγε-
λέως· Σκεφθέν κατὰ τὸν Νόμον·

Ἐπειδὴ ἀφού κατὰ τὸ ἄρθρον 16 τοῦ νόμου ΑΛΖ'. ἐκ τοῦ
ὕλικου ἀριθμοῦ τῶν λοχαγῶν, καθ' ἕκαστον τῶν ὀπλῶν καὶ σωματίων
τοῦ ἐνεργοῦ στρατοῦ τῶν τηρούντων ἰδίαν σειρὰν ἀρχαιότητος πλὴν
τοῦ ἱππικοῦ καὶ τῆς χωροφυλακῆς, τὰ 2)3 εἰσὶ λοχαγοὶ πρώτης τά-
ξεως, τὸ δὲ 1)3 δευτέρας, οἱ ἀρχαιότεροι λοχαγοὶ τῶν τηρούντων
σωμάτων ἰδίαν σειρὰν ἀρχαιότητος εἶναι κατὰ τὰ 2)3 αὐτοδικαίως
λοχαγοὶ πρώτης τάξεως ἐκ τοῦ νόμου, ὅστις ὁὖν ἀφῆκεν εἰς τὴν δια-
κριτικὴν ἐξουσίαν τοῦ ὑπουργοῦ νὰ ὀνομάζη λοχαγοὺς πρώτης τάξεως
οἷους ἐγκρίνει, ὁρίσας δὲ, ὅτι εἰσὶ ἐκ τῶν σωματίων τῶν τηρούντων ἰδίαν
σειρὰν ἀρχαιότητος λοχαγοὶ πρώτης τάξεως, ἔννοαί τοὺς ἀρχαιοτέρους·
ὁρθῶς κατὰ ταῦτατὸ Ἐφετεῖον ἠρμήνευσε καὶ ἐφήρμοσε τὸν ἐκτεθέντα
Νόμον, ἐπομένως· ἀπορριπτέα ὡς μὴ βάσιμος ἡ ἀναίρεσις τοῦ Δημοσίου.

Διὰ ταῦτα

Ἀπορρίπτει τὴν αἴτησιν τοῦ Δημοσίου, κατὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 195
(1894) ἀποφάσεως τοῦ ἐνταῦθα Ἐφετείου· καὶ

Καταδικάζει τὸ Δημοσίον εἰς τὰ ἐξοδα τοῦ ἀντιδίκου, μετριαζό-
μενα εἰς δσαχ. 45

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθῆναις τῇ τριακοστῇ (30) Ὀκτωβρίου
1898. Ἐδημοσιεύθη δὲ τῇ δευτέρᾳ 2 Νοεμβρίου 1898.

Ὁ Πρόεδρος
Κωνστ. Σημαντήρας

Ὁ Γραμματεὺς
Γ. Καστόρχης

Ἀριθμὸς 213

Τὸ Δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου

Τμήμα Α'.

Συγκείμενον ἐκ πῶν Δικαστῶν Κ. Σημαντήρα, Προέδρου, Ἰω.
Διοβουνιώτου, Χρ. Κόκκορη, Ἀνδρ. Γκιών, Παν. Μενελάου, Μιλτ.
Ἡλιάδου καὶ Ξαν. Εὐθυμίου, παρόντων τοῦ τε Ἀντισαγγελέως
Κ. Μανιάκη (κωλυομένου τοῦ Εἰσαγγελέως) καὶ τοῦ Γραμματέως Γ.
Καστόρχη·

Συνεδριάσαν δημοσίᾳ ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ τοῦ καταστήματος αὐτοῦ
τῇ δεκάτῃ ἐννάτῃ Ὀκτωβρίου 1898. Ἐναδικάσθη ἐπὶ τῆς αἰτήσεως
τοῦ Ἀγγέλου Ρακοπούλου κατοικοῦ Ἀθηνῶν, παραστάτος αὐτοπρο-
σώπως καὶ διορίσαντος ἐπ' ἀκροατηρίου πληρεξουσίου τοῦ τοῦς Ἰωάν

Ἀραβαντινὸν καὶ Κων. Ρακτιβάν, δικηγόρους κατὰ τῶν 1) Δημητρίου Ταβάνη, κατοικοῦ Ἀθηνῶν, ὡς ἐκδοχέως τῶν δικαιωμάτων τοῦ Δημητρίου Μπινιάρη, παρασταθέντος διὰ τῶν πληρεξουσίων τοῦ Κων. Σταυροπούλου καὶ Σπ. Εὐκλείδου δικηγόρων, καὶ 2) Μαρigoῦς πρῶην χήρας Π. Κωνσταντίνου, νῦν συζύγου Κωνστ. Μαντζάκου, κατοικοῦ Ἀθηνῶν, μηδ' ἄλλως παρασταθείσης, περὶ ἀναιρέσεως τῆς ὑπ' ἀριθ. 429 (1894) ἀποφάσεως τῶν ἐν Ἀθῆναις Ἐφετών.

Ἀκούσαν τοῦ Εἰσηγητοῦ Δικαστοῦ Α. Γκιών ἐκθέσαντος τὰς : Ὁ Ἀγγέλως Ρακόπουλος διὰ τῆς ἀπὸ 15 Μαΐου 1893 ἐνώπιον τοῦ Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν ἀνακοπῆς 1) κατὰ τοῦ Δημητρίου Ταβάνη ὡς ἐκδοχέως τῶν δικαιωμάτων τοῦ Δημ. Μπινιάρη ἐπισπεύδοντος θανάτου, 2) Μαρigoῦς πρῶην χήρας Π. Κωνσταντίνου νῦν συζύγου Κ. Μαντζάκου, ὀφειλέτιδος καὶ κατὰ α'.) τῆς ἀπὸ 25 Ἰουνίου τοῦ 1891 ἐκθέσει, ἀναγκαστικῆς κατασχέσεως τοῦ δικαστικοῦ κλητῆρος τῶν ἐν Ἀθῆναις Πρωτοδικῶν Δ. Χριστοφίλου, β'.) τῆς ἀπὸ 1ης Φεβρουαρίου καὶ 10 Μαΐου 1893 πρώτης καὶ δευτέρας δηλοποιήσεων ἀναπλειστηριασμοῦ τοῦ δικαστικοῦ κλητῆρος τῶν αὐτῶν Πρωτοδικῶν Ν. Ἀθανασιάδου καὶ γ'.) τῆς ὑπ' ἀριθ. 4093 ἐκθέσεως πλειστηριασμοῦ τοῦ συμβολαιογράφου Ἀθηνῶν Δ. Ρουσσοπούλου, ἐξέθηκεν, ὅτι ὁ Δ. Ταβάνης, ὡς ἐκδοχέως τῶν δικαιωμάτων τοῦ Δ. Μπινιάρη, δικαιούμενος λαμβάνειν δυνάμει τοῦ ὑπ' ἀριθ. 2617 (1889) συμβολαίου τοῦ συμβολαιογράφου Ἀθηνῶν Ἀναστ. Σταμέλου παρὰ τῆς Μαρigoῦς Μαντζάκου δραχ. 2150, προεβή εἰς ἐκτέλεσιν κατασχών τὰ ἐν τῇ ἀνακοπτομένῃ ὡς ἄνω ἐκθεσεὶ κατασχέσεως ἀναφερόμενα κτήματα τῆς ὀφειλέτιδος, ἥτοι 1) μίαν ἄμπελον κειμένην εἰς θέσιν Πεταλίδα ἢ Πετρονία τῶν Ἀθηνῶν ἐκ στρεμμάτων τριῶν, ὡς ἐγγιστα, ἐντὸς τῆς ὁποίας ὑπάρχουσι τρεῖς ροδιαὶ καὶ τέσσαρες συκαὶ καὶ 2) ἑτέραν ἄμπελον εἰς θέσιν Κουλουριώτου ἢ περιδόλι Ι. Ρεντίνα τῶν Ἀθηνῶν ἐκ στρεμματος ἑνὸς ὡς ἐγγιστα, ἐντὸς τῆς ὁποίας ὑπάρχουσι δύο ἐλαιόδενδρα καὶ τρεῖς συκαὶ ὁ πλειστηριασμός τῶν κτημάτων ἐνηργήθη τὴν 30 Αὐγούστου 1892 καὶ κατεκυρώθησαν ἡ μὲν ἐκ τριῶν στρεμμάτων ἄμπελος εἰς τὸν ἀνακόπτοντα ὡς τελευταῖον ὑπερθεματιστὴν, ἡ δ' ἑτέρα ἐξ ἑνὸς στρεμματος εἰς τὸν ἐπισπεύδοντα θάνατον τὴν Ταβάνην, συνταχθείσης τῆς ἀνακοπτομένης ἐκθέσεως πλειστηριασμοῦ. Μὴ καταθέσαντος δὲ τοῦ ἀνακόπτοντος τὸ ἐκπλειστηριασμα ἐνηργήθη εἰς βάρος τοῦ ἀναπλειστηριασμοῦ, συνταχθεῖσάν τῶν προσβαλλομένων δηλοποιήσεων, δι' ὧν ὠρίσθη ἡμέρα ἀναπλειστηριασμοῦ ἡ 23 Μαΐου 93. Τὴν ἐκθεσὶν τῆς κατασχέσεως κατὰ τὰς δηλοποιήσεις τοῦ πλειστηριασμοῦ ἀνακόπτει διὰ τοὺς ἐξῆς λόγους: 1) Διότι κακῶς καὶ ἐναντίον τοῦ Νόμου ἐνηργήθη ὁ πλειστηριασμός τῶν κτημάτων, ἀφ' οὗ

τος εἶχεν ἀνασταλῇ διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 2603 τῆς 25 Αὐγούστου 1892 πράξεως τοῦ Προέδρου τοῦ Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν, νομίμως καὶ προσηκόντως γνωστοποιηθείσης τῷ ἐπισπεύδοντι καὶ τῷ ἐπὶ τοῦ πλειστηριασμοῦ ὑπαλλήλῳ, εἰδοποιηθέντι ἄλλως περὶ τῆς ἀναστολῆς δύο ἡμέρας πρὸ τοῦ πλειστηριασμοῦ, ὃ δ' ἐπισπεύδων εἰδοποιήθη διὰ τοῦ πληρεξουσίου τοῦ δικηγόρου Α. Μαρινοπούλου παρὰ τοῦ ἀρμοδίου Γραμματέως τῶν Πρωτοδικῶν, ἄλλως τε δὲ ἡ πράξις τῆς ἀναστολῆς ἐπεδείχθη πρὸς τὸν συμβολαιογράφον κατὰ τὴν ἡμέραν τοῦ πλειστηριασμοῦ καὶ πρὸ τοῦ πέρατος αὐτοῦ, ἄλλως πρὸ τῆς ὑπογραφῆς τῆς ἐκθέσεως τοῦ πλειστηριασμοῦ, ὃ δε συμβολαιογράφος τῇ παρακινήσει τοῦ ἐπισπεύδοντος καὶ τοῦ πληρεξουσίου αὐτοῦ δὲν ἔκαμε μνησίαν ἐν τῇ ἐκθέσει ταύτῃ περὶ τῆς γενομένης ὑπὸ τοῦ Κ. Μαντζάκου ἐπιδείξεως, 2) διότι ὁ πλειστηριασμός εἶνε ἄκυρος, καθόσον δὲν ἐκοινοποιήθη οὔτε ἡ κατασχετήριος ἐκθεσις οὔτε τὰ λοιπὰ τοῦ πλειστηριασμοῦ προγράμματα εἰς τοὺς λοιποὺς ἐνυποθήκους δανειστάς, οὔτε ἐτοιχοκαλλήθησαν τοιαῦτα προγράμματα συμφώνως πρὸς τὸν νόμον εἰς τὴν αἴθουσαν τοῦ Πρωτοδικείου, ἢ εἰς τὴν θύραν τοῦ Εἰρηνοδικείου, οὔτε εἰς τὸ συμβολαιογραφεῖον τῆς κατοικίας τῆς ὀφειλέτιδος οὔτε ἐγένοντο ἐντὸς τῶν ὑπὸ τοῦ νόμου ὀριζομένων προθεσμιῶν, αἱ τοιχοκαλλήσεις καὶ κοινοποιήσεις τῶν διαφορῶν προγραμμάτων καὶ λοιπῶν ἐγγράφων τοῦ πλειστηριασμοῦ. 3) διότι ὁ Δ. Ταβάνης οὐδὲν δικαιοῦται λαμβάνειν παρὰ τῆς ὀφειλέτιδος, καθόσον τὸ ὑπ' ἀριθ. 6573 (1890) ἐκχωρητήριον συμβόλαιον τοῦ συμβολαιογράφου Δ. Ραζολῆ εἶνε εἰκονικόν, καθόσον ὁ Δ. Μπινιάρης πολὺ μεταγενεστέρως μετὰ τὴν ἐκχώρησιν κατέσχεν εἰς χεῖρας τοῦ τρίτου Η. Τσοκά, συμβολαιογράφου Ἀθηνῶν, τὸ διὰ τοῦ ἄνω μνησθέντος 2617 συμβολαίου ὀφειλόμενον εἰς αὐτὸν ποσόν, κοινοποιήσας ταυτόχρονως καὶ ἀγωγὴν περὶ κύρους κατασχέσεως, πρὸς δὲ ἀνηγγέλθη καὶ διὰ τῆς ἀπὸ 15 Μαρτίου 1892 ἀναγγελίας του ἵνα λάβῃ τὸ ποσόν τοῦτο ἐξ ἐκπλειστηριασμοῦ, ὅπερ ἐδίκαιον οὗτο λαμβάνειν ἡ ὀφειλέτις Μαριγῶ Μαντζάκου, δὲν ἐπιτρέπεται δὲ κατὰ Νόμον νὰ ζητῇται τὸ αὐτὸ ποσὸν παρὰ δύο δανειστῶν, 4) διότι ὁ Δ. Ταβάνης οὐδὲν δικαιοῦται λαμβάνειν, καθόσον τὸ ἐκτελούμενον συμβόλαιον εἶναι ἐξωφλημένον, καταβληθέντος τοῦ ἐν αὐτῷ κεφαλαίου μετὰ τῶν τόκων καὶ ἐξόδων τῷ Δ. Μπινιάρῃ πολὺ πρὸ τῆς ἐκχώρησεως, 5) διότι ὁ Δ. Ταβάνης δὲν κατέβαλεν εἰ μὴ ὀραχ. 100 πρὸς ἐκχώρησιν τοῦ ἐν τῷ ἐκτελούμένῳ συμβολαίῳ ποσοῦ 6) διότι, ὑφισταμένης τῆς κατασχέσεως τῆς γενομένης ὑπὸ τοῦ Δ. Μπινιάρῃ εἰς χεῖρας τοῦ Ηλ. Τσοκά, δὲν ἠδύνατο ὁ Δ. Ταβάνης νὰ ἐκτελέσῃ τὸ ἄνω μνησθὲν συμβόλαιον, 7) διότι καὶ τὰ τελευταῖα προγράμματα τοῦ πλειστηριασμοῦ δὲν ἐκοινοποιήθησαν τῷ ἀνακόπτοντι νομίμως καὶ προσηκόντως καὶ ἐντὸς τῶν νομίμων προθεσμιῶν, οὔτε εἰς τὴν κατοι-

κίαν του, οὔτε ἐτοιχοκλήθησαν εἰς τὸ Πρωτοδικεῖον, Εἰρηνοδικεῖον ἢ Συμβολαιογραφεῖον τῆς κατοικίας του, 8) διότι ὁ Δ. Ταβάνης μετὰ τὸν πλειστηριασμὸν ἐδέχθη διὰ τοῦ πληρεξουσίου Ἀ. Μαρινοπούλου τὴν ἀκύρωσιν τοῦτον καὶ συνήνεσε πρὸς τοῦτο καὶ ὁ ἀνακόπτων καὶ ἡ ὄφειλτος, δεχθεὶς νὰ λάβῃ συμβιβαστικῶς παρ' αὐτῆς ἔραχ. 1200 πρὸ ἐξόφλησιν ἐντελῆ τοῦ συμβολαίου, ἀπαλλάξας τὸν ἀνακόπτοντα καθ' ὅλοκληρίαν καὶ 9) διότι δὲν ἐδόθη ἡ προσήκουσα παραγγελία τῷ κλητῇ ὅπως προβῇ εἰς ἐκτελέσιν καὶ ῥητήσατο τὴν ἀκύρωσιν τῶν ἀνακοπτομένων πράξεων ὡς καὶ ἀπάσης τῆς διαδικασίας τοῦ πλειστηριασμοῦ, τὴν ἀκύρωσιν τοῦ εἰς βάρος τοῦ ἀνακόπτοντος ἐνεργηθησομένου ἀναπλειστηριασμοῦ, διατασσομένης ἐν πάσῃ περιπτώσει τῆς ἀναστολῆς αὐτοῦ μέχρι ὁριστικῆς ἐκδικάσεως τῆς ἀναστολῆς.

Τὸ Πρωτοδικεῖον μετὰ προηγουμένην συζήτησιν ἐξέδοτο τὴν ὑπ' ἀριθ. 4892 (1893) ἀπόφασιν, δι' ἧς ἀπέρριψε τὴν ἀνακοπὴν καὶ διέταξε τὴν πρόοδον τοῦ ἀναπλειστηριασμοῦ.

Ἐκκληθείσης τῆς ἀποφάσεως αὐτῆς ὑπὸ τοῦ ἀνακόπτοντος, τὸ Ἐφετεῖον Ἀθηνῶν διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 429 (1894) ἀποφάσεως ἀπέρριψε τὴν ἔφεσιν. Τὴν ἀναίρεσιν δὲ τῆς εἰρημένης ὑπ' ἀριθ. 429 (1894) ἀποφάσεως τοῦ Ἐφετείου αἰτεῖται ὁ ἀνακόπτων διὰ τε τῆς ἀπὸ 1 Ἀπριλίου 1894 αἰτήσεώς του καὶ διὰ τῶν ἀπὸ 6 καὶ 7 Μαΐου καὶ 10 Ὀκτωβρίου 1898 τριῶν προσθέτων δικογράφων διὰ διαφόρους ἐν αὐτοῖς περιεχομένους λόγους καὶ ἰδίᾳ διὰ τὸν ἐξῆς, περιεχόμενον ἐν τῷ ἀπὸ 6 Μαΐου 1898 προσθετῷ δικογράφῳ :

Διότι ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις πρὸς παραδοχὴν τῆς παραιτήσεως τοῦ ἀναιρεσεινόντος ἀπὸ τοῦ νὰ προσβάλλῃ τὸν πλειστηριασμὸν, ἐστηρίχθη ἐπὶ λόγων οὐχὶ νομίμων, ὅτι τουτέστιν ὁ ἀναιρεσειῶν ὑποβαλὼν οὐχὶ ἀτομικῶς ἀλλ' ἐν τῇ ἰδιότητι τοῦ πληρεξουσίου δικηγόρου τῆς Μαριγῶς Μαντζάκου αἰτῆσιν ἀναστολῆς, ὥφειλε νὰ παρακολουθῇ τὴν τύχην τῆς αἰτήσεως ταύτης, ὑπερθεματίζων δὲ ἀτομικῶς ἄνευ γνώσεως περὶ τῆς παραδοχῆς αὐτῆς, ἐθεωρεῖτο παραιτηθεὶς τῇ ἐκ τούτου τοῦ λόγου ἀκυρότητος, ἐνῷ τοιαῦτα τεκμήρια παραιτήσεως οὐδαμοῦ τοῦ νόμου ἀναγράφονται καὶ λογικῶς δὲ καὶ νομικῶς ἡ μόνον ὀρθὴ ἐκδοχὴ εἶναι ὅτι τὴν μὲν τύχην τῆς αἰτήσεως ὥφειλε νὰ παρακολουθῇ ὁ ὑποβαλὼν αὐτὴν διάδικος, ἥτοι ἡ Μαριγὼ Μαντζάκου, ὁ δὲ ἀναιρεσειῶν βλέπων προβαίνοντα τὸν πλειστηριασμὸν ὑπέθετεν εὐλόγως, ὅτι δὲν ἐγένετο δεκτὴ ἡ ἀναστολὴ καὶ ἐδικαιούτο νὰ ὑπερθεματίξῃ ὡς πᾶς ἄλλος μετὰ πασῶν τῶν ἐγγυήσεων τοῦ νόμου· ἐπομένως κρίναν ὡς ἄνωτέρω τὸ Ἐφετεῖον, τὸ μὲν ἐφήρμοσεν ἀνυπάρχοντας οὐσιαστικούς καὶ δικονομικούς ὁρισμούς, τὸ δὲ παρεβίβασε τὸν γενικὸν τοῦ Δικαίου κανόνα, καθ' ὃν ἡ ἀπὸ τοῦ δικαιώματος παραίτησις δὲν ὑποτίθεται,

ἀλλὰ δέον νὰ ᾖ ρητῶς καὶ σαφῶς ἐκπεφρασμένη (Νόμ. 34 § 2 Πανδ. 31).

Ἀκούσαν τῶν μὲν πληρεξουσίων τοῦ ἀναιρεσειόντος, ἀναπτυξάντων καὶ προφορικῶς τοὺς λόγους ἀναιρέσεως καὶ αἰτησαμένων τὴν ἀναίρεσιν τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως, τῶν δὲ πληρεξουσίων τοῦ ἀναιρεσιβλήτου Δ. Ταθάνη ἀντικραυσάντων αὐτοὺς καὶ αἰτησαμένων τὴν ἀπόρριψιν τῆς αἰτήσεως καὶ τοῦ Ἀντεισαγγελέως Σκεφθὲν κατὰ τὸν Νόμον.

Ἐπειδὴ, ὡς ἀποδεικνύεται ἐκ τῶν ἀπὸ 9 Ἀπριλίου 1894, 9 καὶ 11 Μαΐου καὶ 10 Ὀκτωβρίου 1898 ἀποδεικτικῶν ἐπιδόσεως τῶν δικαστικῶν κλητῆρων Δ. Ἡλιοπούλου καὶ Π. Βασιλείου, ἡ αἴτησις ἀναιρέσεως καὶ οἱ πρόσθετοι λόγοι ἐκοινοποιήθησαν νομίμως πρὸς τὴν ἀναιρεσιβλήτον Ἀ. Μαντζάκου ὅθεν κλητευθεῖσα αὕτη προσηκόντως, δικάζεται ὡς ἀνὲι ἐνεφανίσθη.

Ἐπειδὴ κατὰ τὸν νόμον 34.2 Πανδ. 31 ἐπὶ δικαιοπραξιῶν ἡ παραίτησις ἐπὶ δικαιώματος πρέπει ν' ἀποδεικνύηται τρανῶς, ἥτοι νὰ προκύπτῃ προφανῶς καὶ ἀνενδοιάστως, ὅτι ἐσκοπεῖτο καὶ ἔγεινε τοιαύτη παραίτησις, ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου τὸ δικάσαν Ἐφετεῖον διὰ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως καὶ τῆς πρωτοδικου, εἰς ἣν ἀναφέρεται, σκεφθὲν ὡς ἐξ αὐτῶν ἐξαγεται, ὅτι ὁ ἀναιρεσίων ὑπογράψας τὴν αἴτησιν τῆς ὀφειλέτιδος ὡς πληρεξούσιος αὐτῆς πρὸς τὸν Πρόεδρον περὶ ἀναστολῆς τοῦ πλειστηριασμοῦ, οὐ αἰτεῖται νυνὶ ἡ ἀκύρωσις, εἶχε γνῶσιν τῆς διαταχθείσης κατὰ τὴν ἐνέργειαν αὐτοῦ δ' ἀ πράξεως τοῦ Προέδρου ἀναστολῆς, ἀπερήνατο ἐπὶ τούτοις, ὅτι ὑπερθεματίσας κατὰ τὸν πλειστηριασμὸν τοῦτον, ὁ ἀναιρεσίων ἐπὶ τῆς κατάκυρωθείσης, αὐτῇ ἀμπελῶν ἐν γνῶσει τῆς ἀναστολῆς ταύτης, ἀποκλείεται ἤδη νὰ προσβάλῃ ἐκ τοῦ λόγου τούτου τὸ κύρος τοῦ πλειστηριασμοῦ, διότι διέτελει ἐν γνῶσει, ὅτι προέβη οὗτος καὶ ἐνηργήθη ἀκύρως ὡς ἀνασταλεῖς καὶ ἐντεῦθεν ὑποπίθεται, ὅτι παρητήθη ὁ ἀναιρεσίων τοῦ δικαιώματος νὰ προσβάλῃ ἐκ τοιοῦτου λόγου τὸν πλειστηριασμὸν τοῦτον, ἀναδεχθεὶς τὸν κίνδυνον τῆς ἀκύρετης καὶ τὰς ἐξ αὐτῆς συνεπείας, οὕτως ὅμως δεχθὲν τὸ Ἐφετεῖον τὴν παραίτησιν ταύτην ἐξ ὑποθέσεως, ἣν οὕτως ἐποίησας, ἐνῶν κατὰ τὴν προπαρατεθείσαν διατάξιν ἀπαιτεῖται ν' ἀποδεικνύηται τρανῶς καὶ ἀνενδοιάστως ἡ τοιαύτη παραίτησις καὶ ἀπορρίψας τὸν σχετικὸν λόγον τῆς ἀνακοπῆς τοῦ ἀναιρεσειόντος, προσβάλλοντος δι' αὐτῆς ὡς ὑπερθεματίσιν τὸ κύρος τοῦ πλειστηριασμοῦ, ὅπως ἀπαλλαγῇ τῶν συνεπειῶν αὐτοῦ, ψευδῶς ἠρμηνεύσε καὶ ἐσφαλμένως τὴν διατάξιν ταύτην ἐφήρμοσε, τοῦτο δὲ κατὰ τὸ ἄρθρον 807 § 7 τῆς Πολ. Δικονομίας ἐπιφέρει ἀναίρεσιν.

Διὰ ταῦτα

Πδὸν καὶ τ' ἄρθρα 210, 219, 836 καὶ ἐκ τῆς Πολ. Δικονομίας.

ΑΠΟΦΑΣΙΣ ΑΡΕΙΟΥ ΠΑΓΟΥ

97

Ἐναιρεῖ τὴν ὑπ' ἀριθ. 429 τοῦ 1894 ἀπόφασιν τοῦ Ἐφετελ.
Ἀθηνῶν καί·

Παραπέμπει τὴν ὑπόθεσιν ἐνώπιον τοῦ Β' τμήματος τοῦ Ἀρείου
Πάγου πρὸς κατάλληλον τοῦ νόμου ἐφαρμογὴν.

Διατάσσει νὰ γραφῇ ἡ παρούσα εἰς τὸ περιθώριον τοῦ πρωτοτύπου
τῆς ἀναιρουμένης ἀποφάσεως καὶ δημοσιευθῇ διὰ τοῦ τύπου δαπάνη
τῶν ἀναιρεσιβλήτων, τοὺς ὁποίους καταδικάζει εἰς τὰ ἐνώπιον τοῦ
Ἐφετερίου καὶ τοῦ Ἀρείου Πάγου δικαστικὰ ἐξόδα τοῦ ἀναιρεσιένοντος
περιοριζόμενα εἰς δραχ. ὀγδοήκοντα πέντε (85) καὶ εἰς τὰ τέλη τῆς
σημάνσεως.

Διατάσσει δὲ καὶ τὴν ἐπιστροφὴν τοῦ παραβόλου.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις τῇ εἰκοστῇ ὁγδὼν Ὀκτωβρίου
1898. Ἐδημοσιεύθη δ' αὐτόθι τῇ δευτέρᾳ Νοεμβρίου 1898.

Ὁ Πρόεδρος

Ὁ Γραμματεὺς

Κωνστ. Σημαντήρας

Γ. Καστόρχης

Ἀριθμὸς 216

Τὸ Δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου

Τμῆμα Α'.

Συγκείμενον ἐκ τῶν Δικαστῶν Κωνστ. Σημαντήρα, Προέδρου, Χ.
Κόκκορη, Ἀνδρ. Γκιών, Π. Μενελάου, Α. Πετρίτση, Μιλ. Ἡλιάδου καὶ Ξεν. Εὐθυμίου, παρόντων τοῦ τε Εἰσαγγελέως Δημοσθ. Τσι-
βανοπούλου καὶ τοῦ Γραμματέως Γ. Καστόρχη.

Συνεδριάσαν δημοσίᾳ ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ τοῦ καταστήματος αὐτοῦ
τὴν εἰκοστὴν ὁγδὼν Σεπτεμβρίου 1898, ἵνα δικάσῃ ἐπὶ τῆς αἰτήσεως τοῦ
Θεοφάνους Πετροχείλου, κατοικοῦ Βόλου, παρασταθέντος διὰ τοῦ πλη-
ρεξουσίου τοῦ Δ. Ἀργυροπούλου, δικηγόρου, διορίσαντος ἐπ' ἀκροατη-
ρίου τοιούτους καὶ τοὺς Ε. Ψαρρᾶν καὶ Σ. Ἀραβαντινὸν, δικηγόρους,
κατὰ τοῦ Δημοσίου, ἐκπροσωπιυμένου ὑπὸ τοῦ ἐπὶ τῶν Οἰκονομικῶν
ὑπουργοῦ ἐδρεύοντος ἐν Ἀθήναις, παρασταθέντος διὰ τοῦ πληρεξουσίου
τοῦ Γ. Καρυτινοῦ, Νομικοῦ Συμβούλου, περὶ ἀναιρέσεως τῆς ὑπ' ἀριθ.
791 τοῦ 1894 ἀποφάσεως τῶν ἐν Ἀθήναις Ἐφετῶν.

Ἀκοῦσαν τοῦ Εἰσηγητοῦ Δικαστοῦ Α. Γκιών, ἐκθέσαντος τάδε :

Ὁ Θεοφ. Πετρόχειλος διὰ τῆς ἀπὸ 12 Φεβρουαρίου 1892 ἐνώ-
πιον τοῦ Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν ἀγωγῆς κατὰ τοῦ Δημοσίου, ἐξέθη-
κεν, ὅτι διὰ διαταγῆς τοῦ ὑπουργείου τῶν Οἰκονομικῶν ἐνεκρίθη ἐπ'
ὀνόματί του ἡ ἐργολαβία τῆς κατασκευῆς τῶν ὑδραυλικῶν ἔργων Θεο-

σαλίας ἤτοι ἡ ἀποξήρανσις, ἀποστράγγισις καὶ ἄρδευσις τῶν αὐτῶν τελμάτων «Κολοκυθιάς» «Βούλας» καὶ «Κολοκοτοῦ», καὶ ἡ κατασκευὴ φραγμάτων ἐπὶ τῶν ποταμῶν Πηνειοῦ καὶ Τρικκαλινοῦ. Ἐπὶ τῇ βάσει δὲ τῶν πρακτικῶν τῆς δημοπρασίας συνετάχθη μετὰ τοῦ Δημοσίου συμβόλαιον, καθ' ὃ ἀνεδέξατο τὴν ἐκτέλεσιν τῶν εἰρημένων ἔργων ἀντὶ δραχμ. 3,300,000.

Ἄλλ' ἡ ἐναρξίς τῶν ἔργων τούτων ἀνεβλήθη αὐτογνομόνως καὶ ἐξ ὑπαιτιότητος τοῦ Δημοσίου ἐπὶ πέντε καὶ πλέον μηνῶν ἄφ' ἧς συνετάχθη τὸ συμβόλαιον τῆς ἐργολαβίας, ἕνεκα δὲ τούτου καὶ δυνάμει τοῦ ἄρθρου 32 τοῦ ἀπὸ 20 Μαρτίου 1884 Β. Διατάγματος ἐπέδωκε πρὸς τὸ ὑπουργεῖον τῶν Ἑσωτερικῶν δῆλωσιν, καθ' ἣν ἐθεώρει τὸ τῆς ἐργολαβίας συμβόλαιον διατελευμένον καὶ ἑαυτὸν ἀπηλλαγμένον πάσης ὑποχρέωσιν σὺν τῇ ἐπιφυλάξει παντὸς δικαιώματος ἀποζημιώσεως. Ἡ δῆλωσις αὕτη ἐγένετο δεκτὴ δι' ἐγγράφου τοῦ ὑπουργείου τῶν Ἑσωτερικῶν. ὡς τῷ ἀνεκοίνωσεν ὁ Νομομηχανικὸς Τρικκάλων, καλέσας αὐτὸν συγχρόνως νὰ ὑποδείξῃ τὰς γενομένας προκαταρκτικὰς ἐργασίας του. Συνεπεία τούτων ἐπέδωκεν πρὸς τὸν Νομομηχανικὸν Τρικκάλων τὴν ἀπὸ 16 Ἀπριλίου 1891 ἐκθεσιν, δι' ἧς ὥρισεν εἰδικῶς ὅσας ἡδύνατο νὰ προσδιορίσῃ θετικὰς ζημίας, ἃς ὑπέστη ἕνεκα τῆς διαλύσεως τῆς ἐργολαβίας καὶ ἐξ ὑπαιτιότητος τοῦ Δημοσίου ἀνερχομένας εἰς δραχμ. 75,600, αἵτινες μετὰ τῆς κατατεθείσης ὑπ' αὐτοῦ παρὰ τῇ προνομίῳ Τραπεζῇ Ἑπειροθεσσαλίας καὶ παρὰ τῇ Πιστωτικῇ Τραπεζῇ ἐκ ὀρ. 150,000 ἐγγυήσεως ἀνέρχονται εἰς ὀρ. 225,600, προσπιθεμένων δ' εἰς ταύτας καὶ δραχ. 16,000 λόγῳ τόκων αὐτῶν πρὸς 8 ο/ο ἐπὶ ὀκτάμηνον, τὸ ὅλον πρὸς ἀνέρχεται εἰς ὀρ. 241,600. ὅτι ἐκτὸς τῶν θετικῶν τούτων ζημιῶν δικαιούται νὰ ζητήσῃ τὴν πληρωμὴν τῆς ὠφελείας, ἣν ἤθελεν ἀπολαύσει, ἂν ἡ σύμβασις ἐπραγματοποιεῖτο καὶ ἥτις συνίσταται εἰς δραχ. 809,200 λόγῳ διαφυγόντος βεβαίου κέρδους ἀπὸ τῆς ἐκχωματώσεως καὶ εἰς ἑτέρας δραχ. 84,942 λόγῳ διαφυγόντος κέρδους ἐκ τῶν τεχνικῶν ἔργων, ἥτοι ἐν συνόλῳ ἀνερχομένων μετὰ τῆς θετικῆς ζημίας καὶ τῆς ἐγγυήσεως εἰς δραχμὰς 1,135,742 εἰς τὴν πληρωμὴν τῶν ὁποίων δεόν νὰ ὑποχρεωθῇ τὸ Δημόσιον· καὶ ἠτήσατο νὰ ὑποχρεωθῇ τὸ Δημόσιον νὰ τῷ καταβάλῃ 1) ὀρ. 91,600 λόγῳ θετικῆς ζημίας 2) ὀρ. 809,200 λόγῳ διαφυγόντος βεβαίου κέρδους ἀπὸ τῆς ἐκχωματώσεως 3) ὀρ. 84,942 λόγῳ διαφυγόντος βεβαίου κέρδους ἐκ τῶν τεχνικῶν ἔργων καὶ 4) 150,000 δ' λόγῳ ἐγγυήσεως κατέθηκε παρὶ τῇ Προνομίῳ Τραπεζῇ Ἑπειροθεσσαλίας καὶ παρὰ τῇ Γενικῇ Πιστωτικῇ Τραπεζῇ τῆς Ἑλλάδος, ἥτοι ἐν συνόλῳ ὀρ. 1,135,742 ἐντόκως 8 ο/ο ἐτησίως.

Τὸ Πρωτοδικεῖον διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 5597 (1893) ἀποφάσεως ἀ-

πέρριψε τὴν ἀγωγὴν, ὡς ἀναρμοδίως εἰσαχθεῖσαν ἐνώπιον αὐτοῦ. Ἐκκληθεῖσης τῆς ἀποφάσεως αὐτῆς ὑπὸ τοῦ ἐνάγοντος, τὸ Ἐφετεῖον Ἀθηνῶν διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 791 (1894) ἀποφάσεως ἀπέρριψε τὴν ἔφεσιν.

Τῆς ἀποφάσεως ταύτης τοῦ Ἐφετείου τὴν ἀναίρεσιν αἰτεῖται ἐνάγων διὰ τε τῆς ἀπὸ 4 Αὐγούστου 1894 αἰτήσεώς του καὶ διὰ τοῦ ἀπὸ 18 Μαρτίου 1898 προσθέτου δικογράφου του διὰ τοὺς ἐν αὐτοῖς ὡς ἐξῆς λόγους.

I Τοὺς ἐν τῇ αἰτήσει.

Διότι οὐχὶ ὀρθῶς καὶ νομίμως τὸ Ἐφετεῖον ἐκήρυξεν ἐαυτὸ ἀναρμόδιον, συμφωνήσαν μετὰ τὸ Πρωτοδικεῖον, ὅπως δικάσῃ ἐπὶ τῆς ἀγωγῆς λόγῳ τοῦ ὅτι κατὰ τὰ τὰ ἄρθρα 31 καὶ 32 τοῦ Β. Δ. τῆς 20 Μαρτίου 1884 ἐπὶ τῆς προκειμένης διαφορᾶς εἶναι ἀρμόδιον νὰ δικάσῃ μόνον τὸ κατὰ τὸν Νόμον ΑΚΑ'. Νομικὸν Συμβούλιον, καθόσον εἶναι μὲν ἀληθές, ὅτι κατὰ τὸ τελευταῖον ἄρθρον τῆς συγγραφῆς τῶν ὑποχρεώσεων ὀρίζεται, ὅτι ὁ ἐργολάβος I. Πετρόχειλος ὑπόκειται εἰς τὰς διατάξεις τοῦ Διατάγματος τῆς 20 Μαρτίου 1884, περὶ ἐκτελέσεως δημοσίων ἔργων καὶ ὅτι κατὰ τὰ ἄρθρα 32 ἐδ. 1 τοῦ Διατάγματος τούτου ἐν συνδυασμῷ πρὸς τὸ προηγούμενον ἄρθρον, ὁ κανονισμὸς τῆς ὀφειλομένης ἀποζημιώσεως τοῦ ἐργολάβου ἐν περιπτώσει διαλύσεως τοῦ συμβολαίου τῆς ἐργολαβίας, συνεπεῖα ἀναβολῆς αὐτοῦ ὑπὲρ τούτων τοσεῖς μῆνας, ἀνήκει τῷ κατὰ νόμον ΑΚΑ'. Νομικῷ Συμβούλιῳ, ἀλλ' αἱ διαληφθεῖσαι διατάξεις τοῦ εἰρημένου διατάγματος οὐδεμίαν εἶχον ἐπὶ τοῦ προκειμένου ἀφαρμογὴν, διότι ἡ ἀρμοδιότης τοῦ Νομικοῦ Συμβουλίου ἐπὶ ταιούτου θέματος ἐπαυσε δυνάμει τοῦ ἐδικικοῦ καὶ μεταγενεστέρου Νόμου ΑΧΛΘ' τῆς 24 Δεβρίου 1887 καθὼς ἐν αἱ διαφωνεῖαι περὶ ἐρμηνείας ἢ ἐκτελέσεως τῆς συμβάσεως καὶ τῆς συγγραφῆς τῶν ὑποχρεώσεων, οἷα ἡ προκειμένη, ὑπῆχθησαν εἰς τὸ ἐν ἄρθρῳ 4 ὀριζόμενον Δικαιτητικὸν Δικαστήριον. Ἀφοῦ λοιπὸν δυνάμει τοῦ Νόμου τούτου δὲν ὑπῆρχε πλέον τὸ κατὰ Νόμον ΑΚΑ'. Νομικὸν Συμβούλιον, ὅπως δικάσῃ τὴν προκειμένην διαφορὰν, βεβαίως δὲν ἠδύνατο ὁ ἀναιρεσεῖων νὰ ὑποχρεώσῃ τὸ Νομικὸν Συμβούλιον νὰ συνέλθῃ καὶ δικάσῃ ἐπὶ διαφορᾶς, ἥτις δυνάμει τοῦ Νόμου ΑΧΛΘ' τοῦ 1887 ἐξῆρέθη τῆς δικαιοδοσίας τοῦ ὑπαχθεῖσα εἰς τὸ δυνάμει τοῦ νόμου τούτου ὀριζόμενον Δικαιτητικὸν Δικαστήριον.

Διότι προσέτι καὶ ἂν δεχθῇ τις, ὅτι τὸ εἰδικὸν τοῦτο Δικαστήριον, τὸ κατὰ Νόμον ΑΚΑ'. Νομικὸν Συμβούλιον ὀρίζεται κατὰ τὸ ἄρθρον 31 χωρὶς νὰ λάβῃ ὑπ' ὄψιν του καὶ τὸ προηγούμενον ἐδάφιον τοῦ αὐτοῦ ἁρθροῦ, καθ' ὃ τότε δικάζει τὸ κατὰ Νόμον ΑΚΑ'. Νομικὸν Συμβούλιον, ἔταν προηγουμένως ἐκανονίσθη ἀποζημιώσεις τις ὑπὸ τοῦ Νομομηχανικοῦ, ἐγκριθεῖσα ὑπὸ τοῦ Ὑπουργοῦ τῶν Ἐσωτερικῶν

καί τήν ὅποιαν δὲν ἀπεδέχθη ὁ ἐργολάβος. Ἀλλὰ τοιαύτη τις ἀποζημιώσις οὔτε ὑπὸ τοῦ Νομομηχανικοῦ ὤρισθη, οὔτε ἐνεκρίθη ὑπὸ τοῦ Ὑπουργοῦ, οὔτε ἔλαβε γνῶσιν ὁ ἀναιρετεῖον τοιαύτης ἀποφάσεως διὰ τὴν ἀποδοχὴν τῆς, ὅτε βεβαίως ἐπὶ τῶν ἀντιρρήσεων τοῦ θ' ἀπεφαίνεται τὸ Νομικὸν Συμβούλιον. Τοῦτου ὅμως μὴ γενομένου, βεβαίως δὲν χωρεῖ ἡ ἐνώπιον τοῦ Νομικοῦ Συμβουλίου διαδικασία, ἀλλ' ἡ ἐνώπιον τῶν τακτικῶν Δικαστηρίων, διότι ἡ ἐνώπιον τοῦ Νομικοῦ Συμβουλίου εἶναι κυρίως ἡ τοῦ δευτεροβάθμου Δικαστηρίου (Ἐφετείου) καὶ προϋποθέτει ἀπόφασιν πρωτοβάθμιου Δικαστηρίου (Νομομηχανικοῦ) ἐκκλητέαν συνεπῶς ἐνώπιον τοῦ Νομικοῦ Συμβουλίου. Συνεπῶς τὸ Ἐφετεῖον ἡμαρτε καθ' ὁλοκληρίαν καὶ ἔνεκεν ἐσφαλμένης ἐρμηνείας καὶ κακῆς ἐφαρμογῆς τῶν νόμων κατέστησεν ἀναιρέτην τὴν ἀπόφασίν του.

II. Τοὺς ἐν τῷ προσθέτῳ.

Διότι κατὰ τὰ συνδυασμένα ἄρθρα 1 καὶ 3 τῆς Πολ. Δικονομίας πᾶσι ἰδιωτικῇ ἀπαίτησις κατὰ τοῦ δημοσίου ὑπάγεται εἰς τὰ τακτικὰ Πολιτικὰ Δικαστήρια ἐν ὧν δὲν ἐπρονόησεν ἄλλως ἰδιαιτέρως τις νόμος· καὶ ἐπομένως οὔτε διὰ τῆς ἐκτελεστικῆς ἐξουσίας οὔτε διὰ συναιρέσεως τῶν ἐνδιαφερομένων δύναται νὰ ἐξαιρεθῇ τῆς τακτικῆς δικαιοδοσίας, ὥρισμένη τις διαφορὰ καὶ νὰ ὑπαχθῇ εἰς ἄλλην ἐκτακτὴν δικαιοδοσίαν· ὅθεν τὸ Ἐφετεῖον ἀποφηνάμενον διὰ τοὺς λόγους τῆς τε προσβαλλομένης ἀποφάσεως καὶ τῆς Πρωτοδικίου ἀποφάσεως, εὖς υἱοθέτησεν ἐπίσης τὸ Ἐφετεῖον, ὅτι ἡ προκειμένη ἀγωγή κατὰ τοῦ Δημοσίου περὶ ἀποζημιώσεως ἔνεκα διαλύσεως τοῦ συναλλάγματος περὶ ἐκτελέσεως ὑδραυλικῶν ἔργων, ἀναρμοδίως δῆθεν εἰσῆχθη εἰς τὸ ἐνταῦθα Πρωτοδικεῖον ἀντὶ νὰ εἰσαχθῇ εἰς τὸ κατὰ Νόμον ΑΚΑ'. Νομικὸν Συμβούλιον, καθὰ συνεφωνήθη διὰ τοῦ ἁρθρου 78 τῆς συμβάσεως ἐπὶ τῇ βάσει τῶν ἁρθρῶν 31 καὶ 32 τοῦ ἀπὸ 20 Μαρτίου 1884 Βασ. Διατάγματος, ἐνῷ τὸ Νομικὸν Συμβούλιον δικάζει ἐξαιρετικῶς μόνον τὰς ξένας ὅλως τοῦ προκειμένου θέματος ὑποθέσεις, τὰς ἐν ἁρθρῷ 7 τοῦ ἀπὸ 22 Ἰουνίου 1882 ΑΚΑ'. Νόμου καὶ δὲν δύναται συνεπῶς νὰ ἐπιληφθῇ διαφορῶν ὑπαγομένων εἰς τὰ τακτικὰ Δικαστήρια τῇ ἰδιωτικῇ θελήσει ἢ καὶ δυνάμει Βασ. Διατάγματος, ἥτοι δι' ἀπλῆς πράξεως τῆς ἐκτελεστικῆς ἐξουσίας, περιέλασε τὰς ἀνωτέρω οὐσιώδεις διατάξεις τῆς Πολ. Δικονομίας καὶ τοὺς περὶ παρεκτάσεων ἀρμοδιότητος σχετικούς ὁρισμούς αὐτῆς κατὰ τὸν νόμον 3 Κώδ. (3. 13) καθ' οὗ αὕτη ἐπὶ ἀπολύτου ἀναρμοδιότητος οὐδαμῶς χωρεῖ καὶ συνεπῶς ἡ ἀναιρεσιβαλλομένη ἀπόφασις δεόν ἐντεῦθεν ν' ἀναιρεθῇ κατὰ τὸ ἄρθρον 807 ἐδ. 5 Πολ. Δικονομίας.

Διότι ἡ περαιτέρω σκέψις τῷ Ἐφετεῖου, ὅτι ἂν ἤθελεν ὑποτεθῇ,

ὅτι διὰ τοῦ ἄρθρου 4 τοῦ ἀπὸ 24 Δεκεμβρίου 1887 ΑΧΛΘ'. Νόμου κατηργήθη ἡ ἀρμοδιότης τοῦ Νομικοῦ Συμβουλίου εἰς τὴν εἰσαγωγήν ἢ προκειμένη διαφορά εἰς τὸ ἐν τῷ εἰρημένῳ ἄρθρῳ μνημονευόμενον δια-
τητικὸν Δικαστήριον, δὲν ἰσχύει πρὸς ὑποστήριξιν τοῦ διατακτικοῦ διότι τὸ ἄρθρον 4 ὑπῆγαγεν εἰς Διαιτητικὸν Δικαστήριον διαφορὰς ἀλ-
λης φύσεως ἐν αἷς δὲν περιλαμβάνονται καὶ αἱ περὶ διαλύσεως τῆς συ-
στάσεως καὶ τῶν ἐντεῦθεν συνεπειῶν διαφοραὶ, ὅλα ἡ προκειμένη, καὶ
καὶ αὐτὴ ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις δέχεται· ὅθεν ἐνεκα κακῆς ἐρα-
μογῆς τοῦ ρηθέντος Νόμου πρέπει αὕτη νὰ ἀναιρεθῇ.

Διότι ἄλλως τὸ Ἐφετεῖον κατέλιπεν ὅλως ἀναιτιολόγητον τὸν ἐν
§ τρίτῃ τῶν ἐφεσίων προτάσεων οὐσιώδη ἰσχυρισμὸν τοῦ ἀναιρεσένον-
τος, ὅτι ἐπὶ ματαίῳ ἐζήτησε τὴν σύστασιν Διαιτητικοῦ Συμβουλίου
πρὸς ἐκδίκασιν τῆς προκειμένης διαφοράς καὶ ὅτι ἐν τῇ περιπτώσει
ταύτῃ οὐδὲν ἄλλο ὑπελείπετο τῷ ἀναιρεσένοντι ἢ νὰ ἐνεργήσῃ τὴν περὶ
ἀποζημιώσεως ἀγωγὴν ἐνώπιον τῶν τακτικῶν Δικαστηρίων· ὅθεν καὶ
οὐκ ἀναιτιολόγητον ἀναιρετέα ἡ τοῦ Ἐφετερίου ἀπόφασις.

Ἀκοῦσαν τῶν μὲν πληρεξουσίων τοῦ ἀναιρεσένοντος ἀναπτυξάντων
καὶ προφορικῶς τοὺς λόγους ἀναιρέσεως καὶ αἰτησάμενων τὴν ἀνάσ-
της προσβαλλομένης ἀποφάσεως, τοῦ πληρεξουσίου τοῦ ἀναιρεσιβλή-
αντικροῦσαντος αὐτοὺς καὶ αἰτησάμενου τὴν ἀπόρριψιν τῆς αἰτήσεως
καὶ τοῦ Εἰσαγγελέως.

Σχεσθὲν κατὰ τὸν Νόμον.

Ἐπειδὴ, ὡς ἐξάγεται ἐκ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως, ἀντι-
κειμένα τῆς ἀγωγῆς τοῦ ἀναιρεσένοντος εἶναι ἀποζημιώσεις ἀξιουμέν-
παρ' αὐτοῦ, ὡς ἐργολάβου τῶν ἀναφερομένων ἐν τῇ ἀγωγῇ δημοσίων
ἔργων, κατὰ τὸν σχετικὸν ὅρον τῆς περὶ τῶν ἔργων τούτων μετὰ τὸ
Δημοσίου συμβάσεως, καὶ τῆς συγγραφῆς τῶν ὑποχρεώσεων καὶ τῶ
συμπληροῦντος ταύτας Βισ. Διατάγματος τῆς 20 Μαρτίου 1884,
ἐπὶ λόγῳ ὅτι ἡ σύμβασις διελύθη, μὴ ἐπιτρέψκτος τοῦ Δημοσίου τὴν
ἐναρξιν τῶν ἔργων ἐντὸς τῆς περὶ τούτου διαλυτικῆς προθεσμίας· κατὰ
δὲ τὴν ἐννοίαν τῶν ἄρθρων 1 καὶ 4 τοῦ ΑΧΛΘ'. Νόμου τοῦ 1887
περὶ πάσης διαφοράς ἀναγομένης εἰς τὴν ἐρμηνείαν ἢ ἐκτέλεσιν συ-
στάσεως περὶ δημοσίων ἔργων ἢ τὰς ἐκ ταύτης καὶ τῆς συγγραφῆς ὑπο-
χρεώσεις, ἀποφασίζει Δικαστήριον συγκροτούμενον ἐκ τριῶν Νομικῶν
Συμβούλων καὶ δύο Μηχανικῶν, ὅπερ λύει ὑποχρεωτικῶς τὰς τοιαύ-
τας διαφορὰς· ὅθεν εἰς τὰς περιπτώσεις τοῦ Νόμου τούτου ἀναγομένη
ἢ τοῦ ἀναιρεσένοντος ἀγωγὴ, ὡς ὁρῶσα ὑποχρεώσιν τοῦ δημοσίου εἰς
ἀποζημιώσιν ἐκ τῆς μετὰ αὐτῶν περὶ δημοσίων ἔργων συνθεσμίας
συμβάσεως, καὶ τῆς συγγραφῆς τῶν ὑποχρεώσεων, ὑπάγεται εἰς τὸ συ-
κροτούμενον διὰ τοῦ Νόμου τούτου Δικαστήριον, καὶ ὁρθῶς ἀπορρίφθη.

ὑπὸ τοῦ Ἐφετείου ὡς ἀναρμοδίᾳ· εἰσαχθεῖσα ἐνώπιον τοῦ Πρωτοδικείου, ἀνυπόσταται δὲ πάντες οἱ ἐναντίαν προϋπόθεσιν ἔχοντες λόγοι ἀναιρέσεως.

Ἐπειδὴ διάταξις ἐν τῇ νόμῳ τούτῳ δὲν περιέχεται ὀρίζουσα, ὅτι ἐν περιπτώσει μὴ συστάσεως τοῦ ρηθέντος Δικαστηρίου, ἐπέρχεται ἀρμοδιότης τῶν τακτικῶν Δικαστηρίων, εἰς ᾧ εἰσάγονται αἱ προμνησθεῖσαι διαφοραί· ὅθεν ἄνευ ἐπιτροπῆς ἐστὶν ὁ περὶ μὴ συστάσεως τοιούτου Δικαστηρίου ἰσχυρισμὸς τοῦ ἀναιρεσέοντος, καὶ ἡ ἔλλειψις αἰτιολογίας περὶ αὐτοῦ δὲν δύναται νὰ στηρίξῃ λόγον ἀναιρέσεως.

Διὰ ταῦτα

Ἰδὼν καὶ τὸ ἄρθρον 830 τῆς Πολ. Δικονομίας.

Ἀπορρίπτει τὴν προκειμένην ἀναιρέσεως αἴτησιν τοῦ Θεοφάνους Πετροχέλιδου κατὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 791 τοῦ 1894 ἀποφάσεως τοῦ Ἐφετείου Ἀθηνῶν καὶ

Καταδικάζει τὸν ἀναιρεσέοντα εἰς τὰ ἐξόδα τοῦ ἀναιρεσιβλήτου Δημοσίου, περιοριζόμενα εἰς δραχ. πετήκοντα (50), εἰς τὰ τέλη τῆς σιμάνσεως καὶ τὸ νόμιμον παράβολον.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις τῇ δεκάτῃ (10) Ὀκτωβρίου 1898. Ἐδημοσιεύθη δ' αὐτίκῃ τῇ δευτέρᾳ (2) Νοεμβρίου 1898.

Ὁ Πρόεδρος

Ὁ Γραμματεὺς

Κ. Σημαντήρας

Γ. Καστόρχης

Ἀριθ. 217

Τὸ Δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου

Τμῆμα Α'.

Συγκείμενον ἐκ τῶν Δικαστῶν, Κ. Σημαντήρα, Προέδρου, Χρ. Κόκκορη, Α. Γκιῶν, Π. Μενελάου, Α. Πετρίτση Μ. Ἡλιάδου καὶ Ξεν. Βθυμίου· παρόντων τοῦ τε Ἀντεισαγγελέων Κωνστ. Μανιάκη, (κωλυομένου τοῦ Εἰσαγγελέως) καὶ τοῦ Γραμματέως Γ. Καστόρχη.

Συνεδρίασαν δημοσίᾳ ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ τοῦ καταστήματος αὐτοῦ τῇ δωδεκάτῃ Ὀκτωβρίου 1898 ἔτους ἵνα δικάσῃ ἐπὶ τῆς αἰτήσεως τοῦ Δημοσίου, ἀντιπρόσωπευομένου ὑπὸ τοῦ ὑπουργοῦ τῶν Οἰκονομικῶν, παρασταθέντος διὰ τοῦ πληρεξουσίου του Γ. Καρυτινοῦ, Νομικοῦ Συμβούλου, κατὰ τῆς Εὐφροσύνης Σαρρῆ, ὡς κληρονόμον τῆς ἀποβιώσας θετῆς μητρὸς τῆς Καλλιόπης Σαρρῆ κατοίκου Ἀθηνῶν, πά-

ραστειθείσης διὰ τοῦ πληρεξουσίου της Κ. Σταυροπούλου, δικηγόρου
περὶ ἀναιρέσεως τῆς ὑπ' ἀρ. 193 (1894) ἀποφ. τοῦ Ἐφετείου Ἀθηνῶν.

Ἀκούσαν τοῦ Εἰσηγητοῦ Δικαστοῦ Ἀ. Γκιῶν ἐκθέσαντος τὰς·
Ἡ Καλλιόπη Σακελλαρίου χήρα Σ. Σαρρῆ, ἦν ἀποδιώσασαν διαρ-
κούσης τῆς διαδικασίας παριστάνει νῦν ἡ ὡς ἀνωτέρω κληρονόμος αὐ-
τῆς διὰ τῆς ἀπὸ 9 Νοεμβρίου 1882 ἐνώπιον τοῦ Πρωτοδικείου Ἀθη-
νῶν ἀγωγῆς κατὰ τοῦ Δημοσίου, ἐξέθηκεν, ὅτι εἰς τὴν διανοίᾳ κυρίου
καὶ καλῇ τῇ πίστει κατοχὴν της ἔχει ἐξ ἀγορᾶς δυνάμει συμβολαίου
καὶ ἐκθέσεως ἐγκαταστάσεως, μίαν οἰκίαν μετὰ τοῦ ἐκ πύξεων 596
οἰκοπέδου κείμενον εἰς τὴν θέσιν Παλαιὰ Μητρόπολις τῶν Ἀθηνῶν.
Τῆς οἰκίας ταύτης κηρυχθείσης ἐτοιμορρόπου καὶ κατεδαφισθείσης,
ἐπεχείρησε τὴν 22 Σεπτεμβρίου 1882, ἥτοι μετὰ τὴν ἐκλείψιν
παντὸς κινδύνου, νὰ περιμανδρώσῃ τὸ οἰκόπεδον καὶ ἐπισκευάσῃ τὴν
ἀπολειφθείσαν οἰκίαν, πλὴν τὸ Δημοσίον ἐναντίον τῶν διατάξεων τοῦ
Συντάγματος καὶ ἄνευ προηγουμένης ἀποζημιώσεως ἐπεχείρησε νὰ
καταλαβῇ αὐτὴν καὶ τὴν παραδῶσῃ εἰς τὴν κοινὴν χρῆσιν, ὅπως ἀπο-
τελεσθῇ μέρος τῆς ἰδρυομένης πλατείας Μητροπόλεως καὶ δι' ἀστυνο-
μικῶν ὀργάνων τὴν ἡμποδίσῃ νὰ ἐνεργήσῃ πράξεις νομῆς καὶ ἀρνεῖται
νὰ τῇ χορηγήσῃ τὴν ἀδειαν ἐπισκευῆς καὶ περιμανδρώσεως, στερήσῃ
οὕτω αὐτὴν τῆς χρήσεως τῆς ἰδιοκτησίας της, ἐξ ἧς στερήσεως προ-
γίνεται αὐτῇ ζημία δραχμῶν 100 τοῦλάχιστον κατὰ μῆνα, ἃς ἤθελε
ἀπολαμβάνει, ἐὰν ἐπισκευάζε καὶ ἐξεμισθωνεν αὐτὴν· ἐπομένως τὸ
Δημόσιον ὡς ἐνεχόμενον διὰ τὰς πράξεις τῶν ὑπαλλήλων τοῦ ὑπο-
χρεούται νὰ παύσῃ διαταράττων τὴν νομὴν αὐτῆς καὶ προσέτι νὰ τῇ
πληρῶσῃ δραχμὰς 100 κατὰ μῆνα ἐντόκως ἀπὸ 22 Σεπτεμβρίου
1882 μέχρι ἐκδόσεως ἀδείας καὶ παύσεως τῆς παρεμποδίσσεως καὶ τῆς
χρήσεως τῆς περιουσίας της· καὶ ἡτήσατο νὰ ὑποχρεωθῇ τὸ Δημοσίον
νὰ παύσῃ διαταράττων τὴν νομὴν αὐτῆς ἀπειλουμένης χρηματικῆς
ποινῆς δ' αὐτῶν 10.000 καὶ προσέτι νὰ τῇ πληρῶσῃ λόγῳ ἀποζη-
μιώσεως δραχ. 100 κατὰ μῆνα ἀπὸ 22 Σεπτεμβρίου 1882 μέχρι
παύσεως τῆς παρεμποδίσσεως καὶ ἐκδόσεως τῆς περὶ οἰκοδομῆς ἀδείας
ἐντόκως 8 ο/ο ἐτησίως ἀπὸ τῆς λήξεως ἐκάστης μηνιαίας παροχῆς.

Συζητήσεως γενομένης τὸ Πρωτοδικεῖον ἐξέδοτο τὰς ἐξῆς ἀποφα-
σεις· α'.) τὴν ὑπ' ἀριθ. 1426 (1883) ἐρήμην τοῦ Δημοσίου, β'.) τὴν
ὑπ' ἀριθ. 2399 (1884) δι' ἧς διέταξεν ἀποδείξει περὶ τῆς βάσεως τῆς
προκειμένης ἀγωγῆς γ'.) τὴν ὑπ' ἀριθ. 9381 (1887) δι' ἧς ἐπέβαλε τὴν
ἐναγούσῃ ἀναπληρωτικὸν ὄρκον, δ'.) τὴν ὑπ' ἀριθ. 10.374 (1888)
δι' ἧς ἐπέτρεψε τῇ Εὐφροσύνῃ Σαρρῇ τὸν διὰ τῆς εἰρημέτης ἀποφάσεως
ἐπιβληθέντα τῇ Καλλιόπῃ Σαρρῇ ὄρκον ὑπὸ τὸν τύπον τοῦ τρίτου καὶ
ε'.) τὴν ὑπ' ἀριθ. 4.316 (1889) δι' ἧς ἐδόθη ἐν μέρει τὴν ἀγωγὴν.

Ἐκ τῶν ἄνω ἀποφάσεων τὰς μὲν ὑπ' ἀριθ. 2399 (1884) καὶ 9389 (1887) ἐξεκάλεισεν ἡ Εὐφροσύνη Σαρρή, ἀπῶς δὲ τὰς ἄνω ρηθείσας ἀποφάσεις ἐξεκάλεισεν τὸ Δημόσιον, τὸ δ' Ἐφετεῖον Ἀθηνῶν ἐξέδοτο τὰς ἐξῆς ἀποφάσεις, α'.) τὴν ὑπ' ἀριθ. 387 (1893) δι' ἧς ὑπεχρέωσε τὸ Δημόσιον εἰς προσαγωγὴν τῶν πρωτοδικῶν προτάσεων του, καὶ β'.) τὴν ὑπ' ἀριθ. 193 (1894) δι' ἧς δεχθὲν ἀμφοτέρας τὰς ἐφέσεις καὶ μεταρρυθμίσαν ἐν μέρει τὰς ἐκκληθείσας ἀποφάσεις ἀπέρριψε τὴν ἀγωγὴν ὡς πρὸς τὴν αἰτήσιν τῆς διαταρξέως, ἐδέχθη αὐτὴν ὡς πρὸς τὴν αἰτήσιν ἀποζημιώσεως διὰ τὴν μὴ χορήγησιν ἀδείας οἰκοδομῆς καὶ ὑπεχρέωσε τὸ Δημόσιον νὰ πληρώσῃ τῇ ἐναγοῦσῃ ὀφ. 40 κατὰ μῆνα ἡπὶ 22 Σεπτεμβρίου 1882 μέχρι ἐκδόσεως ἀδείας πρὸς οἰκοδομήν, ὡς ἐπίσης καὶ τόκον νόμιμον ἐπὶ τοῦ ὀφειλομένου μέχρι τῆς ἀγωγῆς ποσοῦ, καὶ τὸν αὐτὸν τόκον ἐπὶ ἐκάστης τῶν ἀπὸ τῆς ἀγωγῆς ὀφειλομένων μηνιαίων δόσεων καὶ ἐπὶ ἐκάστης τῶν εἰς τὸ μέλλον ληγουσῶν.

Τῆς ἀποφάσεως ταύτης τοῦ Ἐφετείου ὑπ' ἀριθ. 193 τὴν ἀναίρεσιν αἰτεῖται τὸ Δημόσιον διὰ τῆς ἀπὸ 25 Ἀπριλίου 1894 αἰτήσεως καὶ τῶν ἀπὸ 10 Ὀκτωβρίου τοῦ 1898 ἐγγράφων προτάσεων του, διὰ τοὺς ἐν αὐταῖς ὡς ἐξῆς περιεχομένους λόγους

1. Τοὺς ἐν τῷ ἀνααιρετηρίῳ.

Διότι τὸ Δικαστήριον τῶν Ἐφετῶν, καίπερ ρητῶς παραδεχόμενον διὰ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως αὐτοῦ, ὅτι ἡ ἀρμοδία ἀρχὴ ἠρνήθη τὴν χορήγησιν τῇ ἀντιδίκῳ ἀδείας ἐπισκευῆς τῆς οἰκίας τῆς, διότι διὰ διατάγματος, νομίμως ἐκδοθέντος καὶ δημοσιευθέντος, καταλαμβάνεται ἡ οἰκία πρὸς σχηματισμὸν πλατείας ἐντὸς τοῦ σχεδίου τῆς πόλεως Ἀθηνῶν, κατὰ ψευδὴ ἐρμηνείαν καὶ ἐφαρμογὴν τοῦ Νόμου καὶ ἰδίως τῶν διαταγμάτων περὶ σχεδίου τῆς πόλεως Ἀθηνῶν καὶ τοῦ ΣΚΒ'. τοῦ 1867 περὶ σχεδίων πόλεων Νόμου καὶ τοῦ ΣΕΓ'. τοῦ 1867 ἐτέρου περὶ ὁδοποιίας ἐθεώρησεν ὑπεύθυνον τὸ Δημόσιον πρὸς ἀποζημιώσιν τῆς ἀντιδίκου, ἐνῶ προκειμένου περὶ πλατείας ἐντὸς τῆς πόλεως ὑπεύθυνος εἶναι κατὰ τὰς διατάξεις ταύτας ὁ Δήμος, εἴτε πρόκειται περὶ καταβολῆς τῆς ἀξίας τοῦ κτήματος, καταληφθέντος διὰ τοῦ σχηματισμοῦ τῆς πλατείας, εἴτε περὶ καταβολῆς τῶν καρπῶν, ὧν στερεῖται ὁ ἰδιοκτήτης διὰ τῆς παρακωλύσεως τῆς χρήσεως τοῦ κτήματος, ἔνεκα τοῦ ἐκδοθέντος διατάγματος περὶ σχηματισμοῦ τῆς πλατείας· οὕτε δύναται ἡ παρεπομένη αὕτη ἀποζημιώσις νὰ θεωρηθῇ βαρύνουσα ἀντὶ τοῦ ὑπευθύνου Δήμου τὸ Δημόσιον, λόγῳ δὲ τῆς ἀρνήσεως τοῦ μηχανικοῦ νὰ δώσῃ ἀδειαν οἰκοδομῆς ἐπὶ τοῦ καταλαμβανομένου, διότι ἡ ἀρνήσις αὕτη εἶνε συνέπεια τοῦ σχηματισμοῦ τῆς πλατείας, γενομένη διὰ λογαριασμὸν καὶ πρὸς ὄφελος τοῦ Δήμου καὶ κατ' ἀκολουθίαν τοῦτον εὐθύνουσα· εἶναι δ' ἄλλως νόμιμος,

ΑΠΟΦΑΣΙΣ ΔΡΕΙΟΥ ΠΑΓΟΥ

98

τῆς παρανομίας ἐγκειμένης οὐχὶ εἰς τὴν μὴ ὁσὶν ἀδείας οἰκοδομῆς, ἀλλ' εἰς τὴν μὴ προηγουμένην προκαταβολὴν τῆς ἀποζημιώσεως πρὸς τὸν ἰδιοκτήτην τοῦ καταλαμβανομένου.

II Τοὺς ἐν ταῖς προτάσεσι.

Διότι δι' ὃν λόγον δὲν εὐθύνεται τὸ Δημόσιον διὰ τὴν παρεμπόδισιν τῆς ἀντιδίκου πρὸς ἀνέγερσιν οἰκοδομῆς, ἐνεκεν ἐλλείψεως ἀδείας οἰκοδομῆς ὡς δέχεται ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις, διὰ τὸν αὐτὸν λόγον ὡσαύτως δὲν εὐθύνεται καὶ διὰ τὴν μὴ χορήγησιν ἀδείας, πρὸς οἰκοδομὴν, ἀφοῦ, ὡς ἰσχυρίσθη τὸ Δημόσιον, τὸ οἰκοπέδον τῆς ἀντιδίκου κατελήφθη χάριν τοῦ σχεδίου τῆς πόλεως Ἀθηνῶν διὰ Βασιλικῆς Διατάγματος πιστοποιούντος τὴν ἀνάγκην ταύτην καὶ ἀπετέλεσε τὴν τῆς Μητροπόλεως πλατεῖαν δι' ἣν ὑπεύθυνος πρὸς ἀποζημιώσιν ἐστὶν ὁ Δῆμος κατὰ τὸ ἄρθρον 4 τοῦ ΣΕΓ' ἐν συνδυασμῷ πρὸς τὸ ἄρθρον 34 αὐτοῦ καὶ τ' ἄρθρα 22 καὶ 24 τοῦ τῆς 12 Νοεμβρίου 1836 Βασιλ. Διατάγματος περὶ προσθήκης εἰς τὸ περὶ σχεδίου τῆς πόλεως Ἀθηνῶν Βασιλ. Διατάγμα· ἡ προσβαλλομένη ἄρα ἀπόφασις ἀποφηνάμενη ὅτι εὐθύνεται τὸ Δημόσιον διὰ τὴν μὴ χορήγησιν ἀδείας πρὸς οἰκοδομὴν ἣν νομίμως τοῦτο ἡρνήθη, ὡς συμπεριληφθέντος τοῦ οἰκοπέδου τῆς ἀντιδίκου διὰ Βασ. Διατάγματος χάριν τοῦ σχεδίου τῆς πόλεως καὶ ἀποτελέσαντος μέρος τῆς Δημοτικῆς πλατείας Μητροπόλεως, ψευδῶς ἠμύνευσεν καὶ ἐσφαλμένως ἐφήρμοσε τοὺς ἀνωτέρω παρατεθέντας Νόμους καὶ ἐπὶ πλέον κατέλιπεν ἐντελῶς ἀναιτιολόγητον τὸν οὐσιώδη ἰσχυρισμὸν τοῦ Δημοσίου, καθ' ὃν ἡ ἀποζημιώσις τῶν ὑπὸ τῶν πλατειῶν τῆς πόλεως Ἀθηνῶν καταλαμβανομένων γηπέδων διὰ Βασιλικῆς Διατάγματος ὡς τὸ τῆς ἀντιδίκου, ὅπως ἀποτελέσῃ μέρος τῆς πλατείας τῆς Μητροπόλεως, εὐθύνει μόνον τὸν Δῆμον καὶ οὐχὶ τὸ Δημόσιον, ὅθεν δι' ἐκάτερον τῶν λόγων τούτων ἀναιρετέα καθίσταται ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις.

Διότι ἐκτὸς τούτων, ἀδυνάτου καταστάσεως τῆς ἀποδόσεως πρὸς τὴν ἀντίδικον τοῦ γηπέδου τῆς, ὡς ἀποτελέσαντος μέρος τῆς δημοτικῆς πλατείας Μητροπόλεως, τὸ Δημόσιον ἂν θεωρηθῇ ἐπὶ τούτῳ εὐθυνόμενον δὲν ἔχει ὑποχρέωσιν κατὰ Νόμον ἢ ν' ἀποδώσῃ τὴν ἣν εἶχεν ἀξίαν κατὰ τὸν χρόνον τῆς καταλήψεως τὸ καταληφθὲν γηπέδον οὐδέποτε δὲ τὰ μισθώματα, ὧν ἐστερήθη ὁ δῆθεν ἡ ἀντίδικος ἀπὸ τοῦ χρόνου τῆς καταλήψεως καὶ μάλιστα ἐντόκως ἀπὸ τῆς λήξεως ἐκάστου μηνός, ὡς κατ' ἐσφαλμένην ἐρμηνείαν καὶ ψευδῇ ἐφαρμογῇ τῶν σχετικῶν τοῦ ἀστικοῦ Νόμου διατάξεων ἀπεφάνητο ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις.

Διότι τόχοι ὡς πρὸς τὰς μετὰ τὴν ἀγωγὴν μηνιαίας ἀποζημιώσεις δὲν ὀφείλονται, διότι ὡς πρὸς ταύτας οὔτε γεγεννημένον ἦτο τὸ δικαίω-

μα τῆς ἀντιδίκου οὔτε ὑπέρθεσις ἔλαβε χώραν, εὐλόγου αἰτίας μάλιστα ὑπαρχούσης ἐκ μέρους τοῦ Δημοσίου διὰ τὴν μὴ ἔγκαιρον αὐτοῦ καταβολήν, ὅθεν τὰ ἐναντία τούτων παραδεξαμένη ἢ προσβαλλομένη ἀποφασίς ἀναιρετέα τυγχάνει δι' ἐσφαλμένην ἐρμηνείαν καὶ ψευδῆ ἐφαρμογὴν τῶν Νόμων 17 § 4 Βασ. (23. 31) καὶ Νόμ. 25 Βασιλ. 23.

Ἀκούσαν τοῦ πληρεξουσίου τοῦ ἀναιρεσειόντος, ἀναπτύξαντος καὶ προφορικῶς τοὺς λόγους ἀναιρέσεως καὶ αἰτησαμένου τὴν ἀναίρεσιν τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως.

Τοῦ πληρεξουσίου τῆς ἀναιρεσιβλήτου ἀντικρούσαντος τοὺς λόγους ἀναιρέσεως καὶ αἰτησαμένου τὴν ἀπόρριψιν τῆς προκειμένης αἰτήσεως ἀναιρέσεως καὶ

Τοῦ Ἀντισταγγελέως Σκεφθέν κατὰ τὸν Νόμον.

Ἐπειδὴ κατὰ τὸ ἄρθρον 17 τοῦ Συντάγματος, οὐδεὶς στερεῖται τῆς ἰδιοκτησίας του, εἰμὴ διὰ δημοσίαν ἀνάγκην, προσηκόντως ἀποδεδειγμένην, ὅταν καὶ ὅπως ὁ Νόμος διατάσσει, πάντοτε δὲ προηγουμένη ἀποζημιώσεως· ὅθεν ὡς ἐτοιμορρόπου κατεδαφισθείσης, καθὰ ἐκ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως ἐξάγεται, τῆς ἐν τῇ ἀγωγῇ ἀναφερομένης οἰκίας τῆς ἀναιρεσιβλήτου, ἡ κυριότης αὐτῆς ἐπὶ τοῦ ἀπολειφθέντος μέρους τῆς κατεδαφισθείσης οἰκίας καὶ τοῦ οἰκόπεδου, ὡς καὶ τὸ ἐκ τῆς κυριότητος ἀπορρέον δικαίωμα τῆς χρήσεως αὐτῆς, διατηροῦνται ἀκέραια, καὶ ἂν περιελήφθῃ τὸ οἰκόπεδον τῆς οἰκίας εἰς τὴν Δημοτικὴν πλατεῖαν Μητροπόλεως, ἀφοῦ, ὡς δέχεται τὸ Ἐφετεῖον, ἀποζημιώσεις πρὸς τοῦτο δὲν προηγήθῃ, παρανόμως δὲ ὁ Μηχανικὸς τῆς πόλεως, ἐπὶ λόγῳ, ὅτι τὸ οἰκόπεδον τῆς οἰκίας περιελήφθῃ εἰς τὴν ρηθείσαν πλατεῖαν, ἡρνήθῃ τὴν αἰτηθεῖσαν παρὰ τῆς ἀναιρεσιβλήτου ἀδειαν πρὸς ἀνέγερσιν τῆς οἰκίας, καὶ ἐντεῦθεν παρήχθῃ ἐνοχικὴ τοῦ Δημοσίου ὑποχρέωσις, κατὰ τὰς ἀρχὰς περὶ τοῦ προστήσαντος, πρὸς ἀνθρώπιν τῆς προσγενομένης ἐκ τῆς μὴ χορηγήσεως τῆς ἀδείας τῇ ἀναιρεσιβλήτῳ ζημίας, στερηθείσης ὡς ἐκ τούτου τῆς χρήσεως τῆς ἰδιοκτησίας αὐτῆς (Ν. Πανδ. 29. 7 (9. 2) 3. 11 (43 17)· ὁρθῶς δὲ ἀπεφάνετο τοῦτο καὶ τὸ Ἐφετεῖον, καὶ πάντες οἱ ἐναντίαν προϋπόθεσιν ἔχοντες λόγοι ἀναιρέσεως εἰσὶν ἀνυπόστατοι.

Ἐπειδὴ ἡ ὑποχρέωσις αὕτη τοῦ Δημοσίου πρὸς ἀποζημιώσεις τῆς ἀναιρεσιβλήτου ἐπεκτείνεται καθ' ὅλον τὸν χρόνον τῆς στερήσεως τῆς χρήσεως τῆς ἰδιοκτησίας αὐτῆς μέχρι τῆς ἀγωγῆς καὶ μετ' αὐτὴν, γεγεννημένου ὄντος καὶ τοῦ ἐφεξῆς περὶ τούτου δικαιώματος τῆς ἀναιρεσιβλήτου, ἅμα τῇ λήξει ἐκάστου μηνός, ἐφ' ὅσον διαρκεῖ ἡ ἄρνησις πρὸς ἐκδόσιν τῆς ἀδείας, ἀπὸ τῆς ἀγωγῆς δὲ καὶ τόκοι ἐπὶ τῆς ἀποζημιώσεως ὀφείλονται, διότι εὐλόγος αἰτία διὰ τὴν καταβολὴν αὐτῆς δὲν συντρέχει ὑπὲρ τοῦ Δημοσίου, περιελθόντος ἀπὸ τῆς ἐπιδόσεως τῆς ἀ-

γωγῆς εἰς ὑπέρθεσιν. Ὅθεν συνφθὰ τούτοις ὀρθῶς ἀπεφάνητο καὶ τὸ
Ἐφετεῖον, οἱ δὲ ἀντίθετοι λόγοι ἀναιρέσεως στεροῦνται βάσεως.

Διὰ ταῦτα

Ἰδὼν καὶ τὰ ἄρθρα 210, 219, καὶ 830 τῆς Πολιτ. Δικονομίας,
Ἀπορρίπτει τὴν προκειμένην ἀναιρέσεως αἴτησιν τοῦ Δημοσίου
κατὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 193 τοῦ 1894 ἀποφάσεως τοῦ Ἐφετείου Ἀθηνῶν καὶ

Καταδικάζει τὸ ἀναιρεσεῖον Δημοσίον εἰς τὰ δικαστικά ἐξόδα τῆς
σημάνσεως περιοριζόμενα εἰς δραχ. πενήντα (50) καὶ εἰς τὰ τέλη τῆς
σημάνσεως.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις τὴν εἰκοστὴν τρίτην (23)
Ὀκτωβρίου 1898. Ἐδημοσιεύθη δ' αὐτόθι τῇ δευτέρᾳ Νοεμβρίου
1898.

Ὁ Πρόεδρος
Κ. Σημαντήρας

Ὁ Γραμματεὺς
Γ. Καστόρχης

Ἀριθ. 218 Τυπὸν Α'.

(Ἐρήμην ἀναιρεσεῖοντος καὶ μὴ κατατεθέντος τοῦ παραβόλου
τὸ Δικαστήριον ὀρνεῖται τὴν συζήτησιν).

Ἀριθ. 219.

Τὸ Δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου

Τυπὸν Α'

Συγκείμενον ἐκ τῶν Δικαστῶν Κ. Σημαντήρα, Προέδρου, Ἰω.
Διοβουνιώτου, Χρ. Κόκκορη, Ἀνδρ. Γκιῶν, Παν. Μενελάου, Μιλτ.
Ἡλιάδου καὶ Ξεν. Εὐθυμίου, παρόντων τοῦ τε Ἀντεισαγγελέως
Κ. Μανιάκη (κωλυομένου τοῦ Εἰσαγγελέως) καὶ τοῦ Γραμματέως Γ.
Καστόρχη.

Ἐκρίθη ἀν δημοσίᾳ ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ τοῦ καταστήματος αὐτοῦ
τῇ δεκάτῃ ἐνάτῃ Ὀκτωβρίου 1898, ἵνα δικάσῃ ἐπὶ τῆς αἰτήσεως
τοῦ Κωνστ. Β. Γιαννοπούλου, κατοικοῦ Πύργου, παρασταθέντος διὰ
τοῦ πληρεξουσίου του Θεοδ. Παναγοῦλης, δικηγόρου, κατὰ τῆς Ἐθνικῆς
Τραπεζῆς τῆς Ἑλλάδος, ἐκπροσωπούμενης ὑπὸ τοῦ ὑποδιοικητοῦ αὐ-
τῆς Ἰωάννου Εὐταξίου, ἐδρεύοντος ἐν Ἀθήναις, παρασταθέντος διὰ τοῦ

πληρεξουσίου του Ξεν. Υ'αρρξ, δικηγόρου· περί αναίρεσεως τῆς ὑπ' ἀριθ. 1720 τοῦ 1892 ἀποφάσεως τοῦ δικαστηρίου τῶν ἐν Ἀθῆναις Ἐφετῶν.

Ἀκοῦσαν τοῦ Εἰσηγ. Δικαστοῦ Παν. Μενελάου ἐκθέσαντος τὰδε.
 Ὁ Κωνστ. Β. Γιαννόπουλος, διὰ τῆς ἀπὸ 11 Φεβρουαρίου 1891 ἐνώπιον τοῦ Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν ἀγωγῆς κατὰ τῆς Ἐθνικῆς Τραπεζῆς, τῆς Ἑλλάδος ἐξέθηκεν, ὅτι ἡ ἐναγομένη τράπεζα ἀνέκοψεν ἐνώπιον τοῦ Πρωτοδικείου Ἡλείας τὸν ὑπὸ τοῦ Προέδρου τοῦ αὐτοῦ Πρωτοδικείου ἐκτελεστὸν κηρυχθέντα πίνακα κατατάξεως τοῦ ἐπὶ τοῦ πλειστηριασμοῦ ὑπαλλήλου τοῦ Συμβολαιογράφου Ὀλυμπίων Χαριλάμ. Παπαδοπούλου τῶν ἀναγγεληθέντων δανειστῶν ἐπὶ τοῦ ἐκπλειστηριασμοῦ τῆς ἐκποικηθείσης περιουσίας τοῦ ὀφειλέτου Γ. Μπούκουρα, δι' οὗ οὗτος εἶχε καταταχθῆ διὰ δραχμ. 4208 καὶ προσέβαλε τὴν κατάταξιν του, ἐπὶ τῷ λόγῳ, ὅτι οἱ τίτλοι του ἦσαν εἰκονικαί· ὅτι συνεπεία τῆς ἀνακοπῆς τῆς τῷ Πρωτοδικεῖον Ἡλείας διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 305 (1888) ἀποφάσεως ἐπέβαλεν εἰς αὐτὸν ὄρκον, ὃν ἀντεπήγαγεν οὗτος εἰς τὴν ἐναγομένην, ἀλλ' αὕτη οὐ μόνον δὲν ἔδωκεν αὐτόν, ἀλλὰ καὶ ἐδήλωσεν, ὅτι δὲν δίδει αὐτόν καὶ ὅτι παραιτεῖται τῆς κατὰ τοῦ πίνακος ἀνακοπῆς τῆς, χορηγήσασα εἰς τὸν Συμβολαιογράφον καὶ τὸν ἀρμόδιον ταμίαν τὸ δικαίωμα νὰ τῷ πληρώσωσι τὸ δι' αὐτὸν κατατάχῃ ποσόν· ὅτι ἡ ἐναγομένη ὡς γενομένη ἐκ ὁλοῦ διὰ τῆς ἀνυποστάτου ἀνακοπῆς τῆς παραίτιος τῆς ἀναβολῆς τῆς πληρωμῆς εἶναι ὑπόχρεως εἰς τοὺς τόκους ἀπὸ τῆς τελεσιδικίας τοῦ πίνακος, ἥτις ἀπὸ τῆς 7 Νοεμβρίου 1885, ἄχρις ὅτου ἔλαβε τὰ χρήματά του, ἤτοι 7 Μαΐου 1890, ἀνερχομένους εἰς δραχμ. 1550 καὶ ἡτήσατο νὰ ὑποχρεωθῇ ἡ ἐναγομένη νὰ τῷ πληρώσῃ δραχμ. 1550 ἐντόκως ἀπὸ τῆς ἀγωγῆς.

Συζητήσεως γενομένης, τὸ Πρωτοδικεῖον μετὰ τὴν ὑπ' ἀριθμὸν 2407 (1891) προδικαστικὴν περὶ ἀποδείξεως ἀπόφασιν ἐξέδοτο τὴν ὑπ' ἀριθ 7586 (ἰδίου ἔτους) ὀριστικὴν δι' ἧς ἀπέρριψε τὴν ἀγωγὴν ὡς μὴ βάσιμον.

Ἐκκληθεισῶν τῶν εἰρημένων ἀποφάσεων ἐνώπιον τοῦ Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν τοῦτο διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 1720 (1892) ἀποφάσεως ἀπέρριψε τὴν ἔφεσιν.

Τὴν ἀναίρεσιν δὲ τῆς ἀποφάσεως τοῦ Ἐφετερίου αἰτεῖται ὁ ἐνάγων διὰ τῆς ἀπὸ 20 Δεκεμβρίου 1892 αἰτήσεώς του διὰ τοῦς ἐν αὐτῇ ὡς ἐξῆς λόγους.

Διότι λίαν ἡμαρτημένως τὸ Ἐφετεῖον Ἀθηνῶν διὰ τῆς ἀναίρεσιβαλλομένης ἀποφάσεώς του ἀπέρριψε τὴν ἀγωγὴν του ἐφαρμόσαν ἀρχὴν μὴ συνάδουσαν τῷ νόμῳ, παριδὼν τὰς διατάξεις 151 Π. (50,17) καὶ ἐπὶ μ. καθ' ἃς ὁ ἐνεργήσας κατὰσχεν ἡ παρακλώσις τὰ δικαίω-

ματα τοῦ ἐτέρου, ὑποχρεοῦται εἰς ἀποζημίωσιν ἀδιαφόρως ἂν διετέλει ἐν γνώσει ἢ οὐ, καθ' ὅσον ἐπὶ τοῦ προκειμένου ἡ ἀναιρεσιβλήτος οὐδὲ δικαίωμα πρὸς τοῦτο εἶχε πληρωθεισῶν τῶν ἀπαιτήσεών της.

Διότι οὐχὶ νομίμως τὸ Ἐφετεῖον παρῆδε τὸν Νόμον καθ' ὃν αἴτιος ζημίας τινός, ὑποχρεοῦται εἰς ἀνόρθωσιν αὐτῆς, ἀφ' οὗ ἐκ τῆ ὅλης διαδικασίας ἀπεδείχθη ἄδικος καὶ ἄσκοπος ἡ ἐνέργεια τῆς ἀντιδίκου καὶ ἐνεργησάσης ταύτης ἐναντίον αὐτοῦ ἐπὶ ζημία του, δικαιοῦται οὗτος εἰς ἀποζημίωσιν ἀφ' οὗ ἐκ τῶν ὑστέρων ἀπεδείχθη, ὅτι οὐδὲν λόγον νόμιμον εἶχε πρὸς τὸ ἀνακόψαι τὸν πίνακα τοῦ ἀναιρεσεύοντος καὶ κατὰ τὸν νόμον ὑποχρεοῦται εἰς ἀποζημίωσιν ἄνευ παντὸς ἐτέρου λόγου· ἐπομένως τὸ Ἐφετεῖον παρηργήνευσε τὰς περὶ ἀποζημιώσεως ἀρχὰς τοῦ δικαίου.

Ἀκοῦσαν τοῦ πληρεξουσίου τοῦ ἀναιρεσεύοντος, ἀναπτύξαντος καὶ προφορικῶς τοὺς λόγους ἀναιρέσεως καὶ αἰτησαμένου τὴν ἀναίρεσιν τῆ προσβαλλομένης ἀποφάσεως, τοῦ πληρεξουσίου τῆς ἀναιρεσιβλήτου ἀντικρουσάντος αὐτοῦ καὶ αἰτησαμένου τὴν ἀπόρριψιν τῆς αἰτήσεως καὶ τοῦ Ἀντισταγγελέως.

Σκεφθὲν κατὰ τὸν Νόμον.

Ἐπειδὴ κατὰ μὲν τὸν Νόμον 151 Πανδ. (50.17) καὶ Βασιλ. 151 (2.3), οὐδεὶς ποιεῖ τινὲς ζημίαν, εἰ μὴ ὁ ποιῶν, ὅπερ οὐκ ἔξεστιν αὐτῷ· κατὰ δὲ τὸ ἄρθρον 949 τῆς Πολ. Δικονομίας ἔξεστι τοῦ δανεισταῖς, οἷος ἦν καὶ ἡ ἀνακόπτουσα καὶ νῦν ἀναιρεσιβλήτος Τράπεζα, νὰ προσβάλλωσι τὸν τῆς κατατάξεως πίνακα δι' ἀνακοπῆς. Ὅθεν τὸ Ἐφετεῖον ἀποφηνάμενον διὰ τῆς πέμπτης αἰτιολογίας τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεώς του, ὅτι ἐκ μόνου τοῦ γεγονότος τῆς ἐγέρσεως τῆς ἀνακοπῆς τῆς Τραπεζῆς, δὲν παράγεται κατ' αὐτῆς ὑποχρεώσεις ἀποζημιώσεως ὁρθῶς τοὺς ἀνωτέρω νόμους ἡρμήνευσε καὶ ἐφῆρμε.

Ἐπειδὴ τὸ δικάσαν Ἐφετεῖον, παραδεξάμενον κατὰ τὴν ἀνεξέλεγκτον αὐτοῦ κρίσιν, διὰ τῶν αἰτιολογιῶν 3 καὶ 4 τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεώς του, ὅτι διὰ τοῦ δοθέντος ὑπὸ τῆς Τραπεζῆς ὁρκῶ ἀπεδείχθη τὸ ἀνυπόστατον τῆς ἐπὶ δόλου αὐτῆς στηριζομένης ἀγωγῇ τοῦ ἀναιρεσεύοντος καὶ κατὰ συνέπειαν, ἐπικυρώσαν τὴν ἔνεκα τοῦ λόγου τούτου ὡς ἀνυπόστατον ἀπορρίψαν τὴν ἀγωγὴν ὑπ' ἀριθμ. 7586 τοῦ 1891 ἐκκληθεῖσαν Πρωτόδικον ἀπόφασιν, οὐδὲν νόμον παρεβίασε.

Ἐπειδὴ τὸ δικάσαν Ἐφετεῖον, ἐκτίμησαν τὴν ἐκ τῆς ἀνακοπῆς τῆς Τραπεζῆς γενομένην διαδικασίαν, παρεδέξατο, ὅτι οὐδεμία ἐκ ταύτης προέκυψε ῥαθυμία τῆς Τραπεζῆς· ἡ δ' ἐκτίμησις αὕτη, ἀναγομένη εἰς πράγματα, διαφεύγει τὸν ἔλεγχον τοῦ Ἀρείου Πάγου.

Ἐπειδὴ οἱ διὰ τῶν ἐγγράφων τοῦ ἀναιρεσεῖοντος προτάσεων προβαλλόμενοι λόγοι ἀναιρέσεως καθίστανται ἀπαράδεκτοι διότι ὁ ἀναιρεσεῖων οὐδεμίαν προσάγει ἀπόδειξιν περὶ κοινοποιήσεως τῶν διαληφθεῖσων προτάσεων αὐτοῦ πρὸς τὴν ἀντιδικὸν τοῦ Τράπεζαν.

Διὰ ταῦτα

Τῶν καὶ τᾶρθρα 830 καὶ 210 καὶ ἐπὶ μ. τῆς Πολ. Δικονομίας.

Ἀπορρίπτει τὴν κατὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 1720 τοῦ 1892 ἀποφάσεως τῶν ἐνταῦθα Ἐφετῶν περὶ ἀναιρέσεως αἰτήσιν τοῦ Κωνσταντίνου Β. Γιαννοπούλου, ὃν καταδικάζει εἰς τὸ νόμιμον παράβολον, εἰς τὰ τῆς ἀναιρεσιβλήτου Τραπεζῆς ἔξοδα τῆς παρούσης δίκης, μετριασθέντα εἰς δραχμὰς τεσσαράκοντα (40) καὶ εἰς τὰ τέλη τῆς σημανσεως.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις τῇ εἰκοστῇ ὀγδόῃ Ὀκτωβρίου 1898. Ἐδημοσιεύθη δὲ τὴν δευτέραν (2) Νοεμβρίου 1898.

Ὁ Πρόεδρος

Ὁ Γραμματεὺς

Κ. Σημαντήρας

Γ. Καστόρχης

Ἀριθ. 220

Τὸ Δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου

Τμῆμα Α'.

Συγκείμενον ἐκ τῶν δικαστῶν Κ. Σημαντήρα, Προέδρου, Ἰω. Δουβουνιώτου, Χρ. Κόκκορη, Ἀ. Γκιών, Π. Μενελάου. Μ. Ἠλιάδου καὶ Ξεν. Εὐθυμίου· παρόντων τοῦ τε Ἀντεισαγγελέως Κωνστ. Μανιάκη (κωλυομένου τοῦ Εἰσαγγελέως) καὶ τοῦ Γραμματέως Γ. Καστόρχη.

Συνεδριάσαν δημοσίᾳ ἐν τῇ ἀκροατηρίῳ τοῦ καταστήματος αὐτοῦ τῇ δεκάτῃ ἐνάτῃ Ὀκτωβρίου 1898, ἵνα δικάσῃ ἐπὶ τῆς αἰτήσεως τῶν 1) Ἀθανασίου Ἀρβανίτου, 2) Γεωργίου Δ. Κοντογιάννη, 3) Γεωργίου Ἀλεξοπούλου, 4) Νικολάου Ζαγκανά, 5) Λάμπρου Ε. Κούμανη, 6) Ἀντωνίου Γ. Βαλσάμου, 7) Γεωργίου Ι. Παπαγεωργίου, 8) Δήμου Βαλσάμου, 9) Εὐμορφούλας χήρας Λάμπρου Παπακωνσταντῆ, 10) Σταθοῦς Α. Παπακωνσταντῆ, συζύγου Ἀθ. Κοντοῦ κατοίκων Λιχάδος τοῦ δήμου Αἰδηψίων, παρασταθέντων διὰ τοῦ πληρεξουσίου τῶν Ἰωαν. Ἀραβαντινοῦ, δικηγόρου, 11) Εὐμορφούλας χήρας Κωνστ. Βαλσάμου, 12) Γεωργίου Ν. Ψαθᾶ, 13) Τριανταφύλλου Ε. Καρανικολάου 14) Γεωργίου Ε. Καρανικολάου, 15) Ἀ-

θανασίου Π. Ι. Πετράκη, 16) Δημητρίου Π. Γκελημέρα 17) Γεωργίου Παπαθανασίου, 18) Ἀθανασίου Καφοράχη, 19) Γεωργίου Π. Καφοράχη, κατοίκου Διχάδος, 20) Εὐσταθίου Ψωμοζήτου, 21) Στάμου Γιαννακοπούλου, 22) Κωνσταντίνου Γ. Βουτσελάκου, 23) Ἰωάννη Π. Ψωμοζήτου καὶ 24) Τριανταφύλλου Μαραβέλη, κατοίκων Παλαιχωρίου, μηδὲως παρασταθέντων, κατὰ τῆς Ἀγγελικῆς χήρας Αὐγ. Ἀβέρωφ, κατοίκου Χαλκίδος, ὡς διαχειριστοῦ τῆς περιουσίας τοῦ ἀποδιώσαντος συζύγου τῆς Α. Ἀβέρωφ, ἐκδοχέως τῶν δικαιωμάτων τῆς Ἑθνικῆς Τραπεζῆς τῆς Ἑλλάδος, μηδὲως παρασταθείσης περὶ ἀναιρέσεως τῆς ὑπ' ἀριθ. 943 τοῦ 1891 καὶ 1511 τοῦ 1892 αποφάσεων τῶν ἐν Ἀθήναις Ἐφετῶν.

Ἀκοῦσαν τοῦ Εἰσηγητοῦ Δικαστοῦ Π. Μενελάου, ἐκθέσαντος τὰς

Ἡ Ἀγγελικὴ χήρα Αὐγερινῶ Ἀβέρωφ, ὑπὸ τὴν ὡς ἄνω ἰδιότητά τῆς ἔχουσα λαμβάνειν δυνάμει τοῦ ὑπ' ἀριθ. 1385 (1845) συμβολαίου τοῦ συμβολαιογράφου Ἀθηνῶν Π. Πούλου παρὰ τῶν ἡδ' ἀναιρεσειόντων ὀρχ. 129.945, εἰκοινοποίησεν αὐτοῖς ἀντίγραφον ἐκ ἀπογράφου ἐκτελεστοῦ μετ' ἐπιταγῆς πρὸς πληρωμὴν καὶ προέβη ἐν ἀναγκαστικὴν κατὰσχέσιν διαφόρων ἀκινήτων αὐτῶν κτημάτων, συνταχθείσης τῆς προσηκούσης ἀναγκαστικῆς ἐκθέσεως κατασχέσεως καὶ τῆς διακηρύξεως πλειστηριασμοῦ ὑπὸ τοῦ ἀρμοδίου κλητῆρος. Τῇ ἐπιταγῇ πρὸς πληρωμὴν, τὴν ἐκθεσὶν κατασχέσεως καὶ τὴν διακηρύξιν τοῦ πλειστηριασμοῦ ἀνέκαψαν οἱ καθ' ὧν ἡ κατὰσχέσις διὰ τῆς ἀπ. 17 Αὐγούστου 1888 ἐνώπιον τοῦ Πρωτοδικείου Χαλκίδος ἀνακοπῇ κατὰ τῆς Ἀγγελικῆς χήρας Αὐγερινῶ Ἀβέρωφ διὰ τοὺς ἐξῆς λόγους. Διότι ἄνευ ἐπιταγῆς ἐγκύρου καὶ νομίμου ἐνηργήθη ἡ κατὰσχέσις διότι τὸ ἐκτελούμενον συμβόλαιον εἶναι ἄκυρον, καθόσον ἐν αὐτῷ δὲν ἀναφέρεται ἡ κατοικία καὶ τὸ ἐπάγγελμα τῶν συμβληθέντων, διότι ἐπισπεύδουσα δὲν εἶναι ἐκδοχὺς τῶν δικαιωμάτων τῆς Ἑθνικῆς Τραπεζῆς τῆς Ἑλλάδος, διότι παρεγράφη ἡ ἀπαίτησις τῆς ἐπισπευδούσης, διότι τὸ συμβόλαιον αὐτὸ κατήργησεν ὁ σύζυγος τῆς ἐπισπευδούσης διὰ νέων συμβολαίων, δι' ὧν διήρσε τοὺς ὀφειλέτας εἰς ομάδας ἀντιστοιχισμένον ποσὸν ἐκάστην καὶ ἐχορήγησεν εἰς αὐτοὺς προθεσμίαν μὴ τὴν ὑποχρεώσιν, ἵνα ἐκάστη ομάδα πληρώσῃ μόνον τὸ παρ' αὐτῆς ὀφειλόμενον ποσὸν καὶ δυνάμει αὐτῶν ἡ ἐπισπεύδουσα ἐνήγαγεν ἐκάστην ομάδα καὶ δι' ἀποφάσεων ἐπεδικάσθη ἡ ἀπαίτησις τῆς καθ' ἐκάστην ομάδος, εἰοῦτι, κατὰ τὸ ἐκτελούμενον συμβόλαιον, δὲν ὑποχρεοῦνται ἀλληλεγγύως εἰς τὴν πληρωμὴν τοῦ ὅλου χρέους, ἀλλ' ἐπιμεριστικῶς, διότι δὲν ὀφείλουν Ὀρ. 129.945, καθόσον ἡ ἐπισπεύδουσα ἐπληρώθη κατὰ διαφόρους ἐποχάς, διότι δὲν ὑποχρεοῦντο εἰς τὰ ἐξόδα τῶν ἐπιταγῶν, ἄλλως τὰ νόμιμα αὐτῶν ἐξόδα δὲν ὑπερβαίνουσιν τὰς ὀρχ. 100,

διότι ἡ κατάσχεσις εἶνε ἄκυρος, διότι ἡ ἐκθεσις τῆς κατασχέσεως δὲν συνετάχθη ἐπιτοπίως, ἄλλως δὲν περιέχει ἀκριβῆ σημείωσιν τῶν κατασχεθέντων, διότι δὲν ἀναφέρει τὴν ἡμέραν τοῦ πλειστηριασμοῦ, διότι προσελήφθησαν μάρτυρες, οἵτινες οὐ μόνον συγγενεῖς εἰσιν εἰς βαθμὸν ἐξαίρέσεως, ἀλλὰ καὶ συνοφειλέται καὶ διότι οἱ ἀπόντες κατὰ τὴν κατάσχεσιν δὲν εἰδοποιήθησιν, διότι κατὰ τὸ πρόγραμμα τοῦ πλειστηριασμοῦ δὲν ἔλαβε χώραν κήρυξις ἐν τῇ πρωτευούσῃ τοῦ Δήμου, ἄλλως ὁ κήρυξ δὲν ἀνέφερεν τὴν ἡμέραν, τὴν ὥραν, τὸν τόπον, καὶ τὸν ὑπάλληλον τοῦ πλειστηριασμοῦ· καὶ ἠτήσατο ν' ἄκυρωθῶσιν αἱ ἀνακοπτόμεναι πράξεις καὶ ὑποχρεωθῇ ἡ ἐπισπεύδουσα νὰ τοὺς ἀποζημιώσῃ μὲ τὴν ἀξίαν τῶν κατασχεθέντων ἐκ δοτ. 6896 ἐντόκως ἀπὸ τῆς κατασχέσεως.

Συζητήσεως γενομένης τὸ Πρωτοδικεῖον διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 736 (1889) αποφάσεως ἐδέχθη τὴν ἀνακοπὴν καὶ ἠκύρωσε τὰς δι' αὐτῆς προσβαλλομένας πράξεις. Ἐκκληθεῖσι τῆς αποφάσεως αὐτῆς ἐκατέρωθεν, τὸ Ἐφετεῖον Ἀθηνῶν ἐξέδοτο τὰς ἐξῆς αποφάσεις : 1) ὑπ' ἀριθ. 943 (1894) ἐρήμην τῶν ἀνακοπόντων καὶ 2) τὴν ὑπ' ἀριθ. 1511 (1893) δι' ἧς ἀπέριψε μὲν τὴν ἐφῆσιν τῶν ἀνακοπόντων, δεχθὲν δὲ τὴν τῆς ἐπισπευδούσης καθ' ἧς ἡ ἀνακοπὴ καὶ μεταρρυθμίσιν τὴν ἐκκληθεῖσαν ἀπόφασιν, ἀπέριψε τὴν ἀνακοπὴν.

Ἀμφοτέρων τῶν ἀποφάσεων τοῦ Ἐφετείου τὴν ἀνίρρεσιν αἰτοῦνται οἱ ἀνακόπτοντες διὰ τῆς ἀπὸ 16 Δεγούστου 1893 αἰτήσεως των διὰ τοὺς ἐν αὐτῇ ὡς ἐξῆς λόγους.

Διότι ψευδῶς αὐταὶ ἠρμήνευσαν καὶ ἐσφαλμένως ἐφῆρμαν τὰς περὶ ἐπικαρπίας διατάξεις τοῦ νόμου, δεχθεῖσαι, ὅτι ὁ ἐπικαρπωτὴς δικαιούται νὰ εἰσπράττῃ τὰς εἰς ἐπικαρπίαν δοθείσας αὐτῷ ἀπαιτήσεις. Διότι ψευδῶς ἠρμήνευσαν καὶ ἐσφαλμένως ἐφῆρμαν τὸ ἄρθρον 181 § 2 τοῦ ὀργανισμοῦ τῶν Δικαστηρίων, δεχθεῖσαι, ὅτι ἐν ταῖς συμβολαίαις, οὐχὶ τοῦ ἐντολέως, ἀλλὰ τοῦ ἐντολοδόχου πρέπει νὰ ἀναφέρονται τὸ ὄνομα, ἐπίθετον, ἐπάγγελμα καὶ ἡ κατοικία, ἢ ὅτι ἡ ταιαύτη ἔλλειψις ἀναπληροῦται ἐκ τῆς ἐν τῷ πληρεξουσίῳ ἐγγράφῳ μνείας αὐτοῦ, διότι κατέλιπον ἀναιτιολογήτους οὐσιώδεις ἰσχυρισμοὺς αὐτῶν.

Ἀκούσαν τοῦ πληρεξουσίου τῶν παρισταμένων ἀναιρεσιόντων ἀναπτύξαντος καὶ προφορικῶς τοὺς λόγους ἀνιρέσεως καὶ αἰτησαμένου τὴν ἀνίρρεσιν τῶν προσβαλλομένων ἀποφάσεων καὶ τοῦ Εἰσαγγελέως· σκεφθὲν κατὰ τὸν νόμον.

Ἐπειδὴ ἡ προκειμένη ἀνιρέσεως αἰτησις δικάζεται καὶ ὡς πρὸς τοὺς μὴ ἐμφανιζομένους ἀναιρεσιόντας. 1) Εὐμορφούλαν χήραν Κ. Βαλσάμου, 2) Γεώργιον Ν. Ψαθᾶν 3) Τριαντάφυλλον Καρανικολάου 4) Γεώργιον Καρανικολάου 5) Ἀθαν. Πετράκην 6) Δημήτριον Γκε-

ΑΠΟΦΑΣΕΙΣ ΑΡΕΙΟΥ ΠΑΓΟΥ

99

λιμέρην 7) Γεώρ. Παπαθανασίου 8) 'Αθαν. Καφοράχην 9) Γεώρ. Καφοράχην 10) Ευστάθιον Ψωμοζήτην 11) Στάμον Γιαννακόπουλον 12) Κωνσταντινάκον Βουτσελάνιον 13) Ιωάννην Ψωμοζήτην 14) Τριαντάφυλλον Μαραβέλην, καθόσον και δι' αὐτοὺς κατετέθη τὸ νόμιμον παράβολον.

Ἐπειδὴ ἡ ἀναιρεσιβλήτος, προσηκόντως κλητευθεῖσα, ὡς ἀποδεικνύει τὸ ἀπὸ 18 Αὐγούστου 1893 ἀποδεικτικὸν τοῦ κλητῆρος τῶν ἐν Χαλκίδι Προτοδικῶν Π. Σακελλαροπούλου, καὶ μὴ ἐμφανισθεῖσα, δικάζεται ὡσανεὶ ἐνεφανίσθη.

Ὡς πρὸς τὴν 943 τοῦ 1891 ἀπόφασιν.

Ἐπειδὴ ἡ ἀπόφασις αὕτη ἐξηφανίσθη ὑπὸ τῆς ἐτέρας ἀναιρεσιβαλομένης ὑπ' ἀριθ. 1511 τοῦ 1893 ἀποφάσεως, πλὴν τῆς περὶ τῶν ἐξόδων καὶ τελῶν διατάξεως αὐτῆς ὡς πρὸς τὰ ὅποια οὐδεὶς προβάλλεται ἀναιρέσεως λόγος, ὅθεν ματαία ὧν ἀποβαίνει ἡ κατ' αὐτῆς αἴτησις ἀναιρέσεως.

Ὡς πρὸς τὴν 1511 τοῦ 1893 ἀπόφασιν.

Ἐπειδὴ τὸ δικάσαν Ἐφετεῖον ἐκτίμησεν διὰ τῆς 3ης αἰτιολογίας τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως τοῦ τὸ περιεχόμενον τῆς ἀπὸ 10 Ἰανουαρίου 1873 ἰδιοχείρου διαθήκης τοῦ τῷ Αὐγ. Ἀθέρωφ καὶ παραδεδεξάμενον κατὰ τὴν ἀνεξέλεγκτον αὐτοῦ κρίσιν, ὅτι ὁ διαθέτης κατέστησεν διὰ τῆς διαθήκης τοῦ ἰσὺθιον διαχειριστὴν τῆς περιουσίας τοῦ τὴν ἀναιρεσιβλήτον συζυγόν του, ἵνα αὕτη ἀνευ τινὸς περιορισμοῦ διαχειρίζεται αὐτὴν δι' ἴδιον λογαριασμὸν καὶ κατὰ τὸ δοκοῦν αὐτῇ καὶ συνεπῶς ἀποφνήμαμενον, ὅτι δικαιούται αὕτη νὰ εἰσπράττῃ τὰς εἰς ἐπικαρπίαν ἀφαιθείσας αὐτῇ ἀπαιτήσεις, οὐδεμίαν διάταξιν τοῦ νόμου παρεβίασεν, ὅθεν μὴ βάσιμος ἐλέγχεται ὁ περὶ τοῦ ἐναντίου πρῶτος τοῦ ἀναιρετηρίου λόγος.

Ἐπειδὴ, ὀρίζον τὸ ἄρθρον 181 § 2 τοῦ Δικαστικοῦ ὀργανισμοῦ, ὅτι πᾶν συμβολαιογραφικὸν ἔγγραφον πρέπει ἐπὶ ποινὴ ἀκυρότητος ν' ἀναφέρῃ τὸ ὀνοματεπώνυμον, τὸ ἐπάγγελμα καὶ τὴν κατοικίαν τῶν συμβαλλομένων, ὡς συμβαλλομένους ἐννοεῖ τοὺς ἐνώπιον τοῦ Συμβολαιογράφου παρισταμένους, ὅπως συμβλήθωσιν, εἴτε ὑπὸ τὴν ἀτομικὴν ἰδιότητά των, εἴτε ὑπὸ τὴν ἰδιότητα πληρεξουσίου. Ἡ τοιαύτη δὲ ἐννοία αὐτοῦ προκύπτει α') ἐκ τοῦ ἀμέσως ἐπομένου ἁρθροῦ 182, ὀρίζοντος, ὅτι, ὅταν τὸ ὄνομα, τὸ ἐπάγγελμα καὶ ἡ κατοικία τῶν συμβαλλομένων δὲν εἴνε ἀπ' εὐθείας γνωστὰ εἰς τὸν συμβολαιογράφον, ὀφείλει οὗτος νὰ προσλάβῃ δύο μάρτυρας ἱκανοὺς, διὰ νὰ βεβαιωθῇ περὶ τῆς ταυτότητος τῶν προσώπων, ἐξ οὗ πρόδηλον καθίσταται, ὅτι πρόκειται περὶ προσώπων αὐτοπροσώπως ἐνώπιον τοῦ συμβολαιογράφου παρισταμένων, ἐνῷ, ὅταν τις συμβάλλῃ διὰ πληρεξουσίου, δὲν παρίσταται

αὐτὸς ἐνώπιον τοῦ συμβολαιογράφου, ἀλλ' ὁ πληρεξούσιος αὐτοῦ, καὶ
 ε') ἐκ τῶν ἄρθρων 184, 185 καὶ 189, ὁρίζοντων, τοῦ μὲν πρώτου,
 ὅτι πᾶν συμβολαιογραφικὸν ἔγγραφον ἀναγινώσκεται μετὰ τὴν σύντα-
 ξιν του εἰς τοὺς συμβαλλομένους, τοῦ δὲ δευτέρου, ὅτι τὰ συμβολαιο-
 γραφικὰ ἔγγραφα ὑπογράφονται παρὰ πάντων τῶν συμβαλλομένων, καὶ
 τοῦ τρίτου, ὅτι ἡ ἐν τοῖς ἄρθροις 187 καὶ 188 διαλαμβανομένη
 δεδαιώσις τῶν εἰς τὸ περιθώριον σημειώσεων καὶ τῶν ὑστερογράφων,
 ὡς καὶ ὅλον τὸ ἔγγραφον ὑπογράφεται παρὰ τῶν συμβαλλομένων, ἐξ
 ὧν κατὰ δὴλον καθίσταται, ὅτι ὁ νομοθέτης ὡς συμβαλλόμενα πρόσωπα
 ἐννοεῖ τὰ ἐνώπιον τοῦ συμβολαιογράφου αὐτοπροσώπως παριστάμενα,
 εἴτε ὑπὸ τὴν ἀτομικὴν ἰδιότητά των, εἴτε ὑπὸ τὴν ιδιότητα τοῦ πληρε-
 ξουσίου, διότι ταῦτα μόνον καθὸ παρόντα, εἶναι δυνατόν ν' ἀκούσῃ
 τὴν γενομένην ἀνάγνωσιν τοῦ συνταχθέντος συμβολαιογραφικοῦ ἔγγραφου
 καὶ νὰ ὑπογράψωσιν αὐτό, οὐχὶ δὲ καὶ πρόσωπα μὴ παρόντα, οἷα εἰσὶ τὰ
 διὰ πληρεξουσίου ἐνώπιον τοῦ συμβολαιογράφου παριστάμενα, ὅθεν ἀστή-
 ρκτος ἐλέγχεται ὁ περὶ τοῦ ἐναντίου δευτέρου τοῦ ἀναιρετηρίου λόγος.

Ἐπειδὴ ὁ τρίτος τοῦ ἀναιρετηρίου λόγος, ὅτι τὸ Ἐφετεῖον κατέ-
 λιπεν ἀναιτιολογήτους οὐσιώδεις τοῦ ἀναιρεσιέντος ἰσχυρισμούς, ἀπο-
 δίδει ἐνεκα τῆς ἀριστίας του ἀνεπίδεκτος δικαστικῆς ἐκτιμήσεως καὶ
 συνεπῶς ἀπαράδεκτος.

Διὰ ταῦτα

Ἰδὼν καὶ τ' ἄρθρα 830 καὶ 214) τῆς Πολ. Δικονομίας.

Ἀπορρίπτει τὴν κατὰ τῶν ὑπ' ἀριθμῶν 943 τοῦ 1891 καὶ 1514
 τοῦ 1893 ἀποφάσεων τῶν ἐνταῦθα Ἐφετῶν περὶ ἀναιρέσεως αἰτησιν
 τῶν ἀναιρεσιόντων καὶ καταδικάζει αὐτοὺς εἰς τὸ νόμιμον παράβολον
 καὶ εἰς τὰ τέλη τῆς σημάτων.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις τῇ εἰκοστῇ ὁγδόῃ Ὀκτωβρίου
 1898. Ἐδημοσιεύθη δ' αὐτόθι τῇ δευτέρᾳ Νοεμβρίου 1898.

Ὁ Πρόεδρος

Κ. Σημαντήρας

Ὁ Γραμματεὺς

Γ. Καστόρχης

Ἀριθμὸς 221

Τὸ Δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου

Τμῆμα Α'.

Συγκείμενον ἐκ τῶν Δικαστῶν Κ. Σημαντήρα, Προέδρου, Χ. Κόκ-
 κορη, Σ. Ἀνδροπούλου, Π. Μενελάου, Ἰ. Τσάτσου, Ἀδ. Πετρίτση,

καὶ Εὐθυμίου, παρόντων τοῦ τε Ἀντισταγγελέως Κωνστ. Μανιάκη (κωλυομένου τοῦ Εἰσαγγελέως) καὶ τοῦ Γραμματέως Γ. Καστόρη.

Συνεδριάσαν δημοσίᾳ ἐν τῇ ἀκροατηρίῳ τοῦ καταστήματος αὐτοῦ τὴν πέμπτην Ὀκτωβρίου 1898, ἵνα δικάσῃ ἐπὶ τῆς αἰτήσεως τοῦ Ἀθανασίου Κ. Χριστοδούλου ἢ Ζηγκοτιάδου, δι' αὐτὸν καὶ ὡς ἐξ ἀδιαθέτου κληρονόμον τοῦ ἀποβιώσαντος ἀδελφοῦ του Κωνστ. Χριστοδούλου ἢ Ζηγκοτιάδου, κατοικοῦ Βόλου, παρασταθέντος διὰ τοῦ πληρεξουσίου τοῦ Ἀ.τ. Μομφερράτου, δικηγόρου, κατὰ τοῦ Κουρᾶ ἐφένδη Μαχμούτ Ἐφὲν Μουλᾶ, κατοικοῦ Λαρίσης, παρασταθέντος διὰ τοῦ πληρεξουσίου τοῦ Σίμου Μπαλάνου, δικηγόρου, περὶ ἀναίρεσως τῆς ὑπ' ἀριθ. 334 τοῦ 1893 ἀποφάσεως τοῦ Ἐφετερίου Λαρίσης.

Ἀκούσαν τοῦ Εἰσηγητοῦ Δικαστοῦ Π. Μενελάου ἐκθέσαντος τὰς :

Οἱ Ἀθανάσιος Κ. Χριστοδούλου ἢ Ζηγκοτιάδης καὶ Κωνσταντῖνος Κ. Χριστοδούλου ἢ Ζηγκοτιάδης διὰ τῆς ἀπὸ 8 Νοεμβρίου 1886 ἐνόπιον τοῦ Πρωτοδικείου Λαρίσης ἀγωγῆς των, κατὰ τοῦ Κουρᾶ Ἐφένδη Μαχμούτ ἐξέθηκαν, ὅτι ὁ πατὴρ των, ἠγόρασε κατὰ τὸ ἔτος 1265 (1849) ἐπὶ ἀτελείᾳ, ἥτοι ὑπὸ τὸν ὄρον τοῦ νὰ πληρώνῃ διὰ τὸν τόπον 300 γρόσια ἐτήσιον μίσθωμα εἰς τὸ Ἱερόν τέμενος καὶ 5 γρόσια εἰς τὸ αὐτοκρατορικὸν ταμεῖον παρὰ τοῦ Χαβαῦζ Ἀχμέτ τοῦ ἱεροῦ ἀφιερώματος Ντὸρ Κουρᾶ ἐνὸς κτήματος ἐστεγασμένου μαχαζαῖον τὸ Κεντίκι, ἥτοι τὸ οἰκοδόμημα μετὰ τῶν ἐν αὐτῷ, ἀντὶ γροσίων 500 κείμενον ἐν Λαρίσῃ, δυνάμει ἐπισήμου ταπίου τοῦ διευθυντοῦ τῶν ἐν Θεσσαλίᾳ ἐγκαθίων καὶ ἔκτοτε μέχρι τοῦ θανάτου του εἶχεν εἰς τὴν κυριότητα καὶ κατοχὴν του τὸ ἐν λόγῳ Κεντίκι, ὅπερ μετὰ τὸν θάνατόν του περιήλθε δυνάμει τοῦ αὐτοῦ ταπίου εἰς τὴν κυριότητα καὶ κατοχὴν αὐτῶν, κληρονομησάντων καὶ τοὺς ἀποβιώσαντας ἑτέρους ἀδελφούς των, ἐπομένως ὡς μόνοι καὶ ἀποκλειστικοὶ ἐκ κληρονομίας κύριοι καὶ κάτοχοι τοῦ Κεντικίου τούτου κατεῖχον καὶ ἐνοκίαζον αὐτὸ μέχρι τοῦ Μαΐου 1865 πληρώνοντες πρὸς τὸν ἐναγόμενον ὡς Μοντεβελὴν τοῦ ἱεροῦ ἀφιερώματος τὸ ἐτήσιον μίσθωμα· ἀλλ' ἀπὸ τῆς ἐποχῆς ταύτης, 1 Μαΐου 1865 ὁ ἐναγόμενος ἐπωφεληθεὶς τῆς ἀνηλικιότητος αὐτῶν καὶ τῆς ἀλλαγῆς διαμονῆς των, κατέλαβεν αὐθαίρετως καὶ ἄνευ τινὸς δικαιώματος τὸ ἐν λόγῳ Κεντίκιον, νέμεται καὶ καρποῦται αὐτὸ, ἀρνούμενος ν' ἀναγνώρισῃ αὐτοὺς κυρίους αὐτοῦ καὶ νὰ δεχθῇ τὸ ἐτήσιον μίσθωμα· ὅτι ὁ ἐναγόμενος εἶναι κατὰ νόμον ὑπόχρεως ν' ἀναγνώρισῃ αὐτοὺς κυρίους τοῦ ρηθέντος Κεντικίου καὶ παραδῶσῃ αὐτοῖς τὴν κατοχὴν αὐτοῦ καὶ τὰ εἰσοδήματά ἀπὸ 1 Μαΐου 1865, τὰ ὅποια ἔκτοτε νέμεται καὶ ἄτινα ἀνέρχονται εἰς δρα. 10,353· καὶ ᾗτήσαντο νὰ ὑποχρεωθῇ ὁ ἐναγόμενος ν' ἀναγνώρισῃ αὐτοὺς κυρίους

τῷ ρηθέντος κεντικίου (οἰκοδομήματος μαγαζείου καὶ τῶν ἐν αὐτῷ) καὶ παραδῶσθαι αὐτοῖς τὴν κατοχὴν αὐτοῦ καὶ νὰ διαταχθῇ ἡ ἐκεῖθεν διαίτα ἀποβολῇ του, νὰ πληρώσῃ αὐτοῖς τὸ καθαρὸν εἰσόδημα τοῦ κεντικίου ἐκ δραχμῶν 10353 ἐντόκως ἀπὸ τῆς ἀγωγῆς καὶ λίσας ὀθωμανικῆς 3 κατὰ μῆνα ἐπίσης ἀπὸ τῆς ἀγωγῆς μέχρι παραδόσεως τοῦ ἐπικούου.

Συζητήσεως γενομένης τὸ Πρωτοδικεῖον διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 406 (1887) ἀποφάσεως διέταξεν ἀποδείξειν περὶ τῆς βλάβης τῆς ἀγωγῆς. Ἀλλὰ τὸ Ἐφετεῖον Ἀκρίσεως ἐπὶ τῇ ἐφέσει τοῦ ἐναγομένου διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 334 (1893) ἀποφάσεως μεταρρυθμίσαν τὴν Πρωτοδικον ἀποφασίσαι, ἀπέριψε τὴν προκειμένην ἀγωγὴν ὡς μὴ βέβαιον.

Τῆς ἀποφάσεως ταύτης τοῦ Ἐφετερίου τὴν ἀναίρεσιν αἰτεῖται ὁ ἐκ τῶν ἐναγόντων Ἀθανάσιος Κ. Χριστοδούλου ἢ Ζαγκοτιάδης δι' ἑαυτὸν καὶ ὡς κληρονόμος τοῦ ἀπηθιώσαντος ἐτέρου ἐνάγοντος ἀδελφοῦ του Κωνσταντίνου Χριστοδούλου ἢ Ζαγκοτιάδου διὰ τῆς ἀπὸ 19 Φεβρουαρίου 1894 αἰτήσεώς του, διὰ τοῦς ἐν αὐτῇ ὡς ἐξῆς λόγους.

Διότι ἐσφαλμένως τὸ Ἐφετεῖον ἠρμήνευσεν καὶ ἐφήρμοσεν τὸν ὀθωμανικὸν νόμον τῆς 8 Ζιλιχτζε 1277 (1861) περὶ εἰδούς τινῶν γεδικίων τὰ ὅποια κατέχονται ὡς ἰδιοκτησία, σκεφθὲν, ὅτι ὁ νόμος οὗτος κατήργησε τὸν θεσμόν τῶν γεδικίων (ἢ κεντικίων), ἐνῷ οὐδαμῶς ἐκ τοῦ νόμου τούτου προκύπτει, ὅτι κατηργήθη ὁ θεσμός τῶν γεδικίων τοῦναντίον ἐκ τῆς ὁλης ἐννοίας τοῦ νόμου καὶ ἰδίᾳ τῶν ἀρθρῶν 5, 6, 7, 8 αὐτοῦ σαφῶς ἐξάγεται, ὅτι ὁ νόμος αὗτός ἀπλῶς ἐσκόπει νὰ κανονίσῃ τὰ τῆς ἀριοδιότητος τῶν περὶ γεδικίων δικῶν, τὰ τῆς ἀποδείξεως αὐτῶν κάλλιον, νὰ ἀπαγορεύσῃ τὴν πώλησιν τῶν γεδικίων ἐκείνων ὧν οἱ τίτλοι τῆς κυριότητος εἰσὶ μεταγενέστεροι τοῦ ὀθωμανικοῦ ἔτους 1247 καὶ δὲν ὑπάρχει περὶ τούτων ἀρχαιότερος τίτλος ἢ σμειώσεις (ἐγγραφή, εἰς τοῦς Κώδικας (Σεντζελάτ), πολὺ δὲ ὀλιγώτερον ὁ νόμος οὗτος ἐσκόπει ν' ἀπαγορεύσῃ τὴν διεκδικήσιν τοιούτων γεδικίων παρὰ τοῦ κυρίου αὐτῶν κατὰ τρίτου καταλαβόντος καὶ κατέχοντος ταῦτα ἀυθαίρετως, παρανόμως καὶ ἄνευ τίτλου, ὡς ἐδέχθη τὸ Ἐφετεῖον.

Διότι ἐνῷ διὰ τῶν ἐνώπιον τῷ Ἐφετῶν προτάσεων τοῦ ἰσχυρίθη ρητῶς, ὅτι ἂν καὶ ὁ τίτλος τοῦ εἶναι μεταγενέστερος τοῦ ἔτους 1247, ἐν τούτοις εἶναι νόμιμος καὶ ἔγκριτος κατὰ τὰ συνδυασμένα ἄρθρα 6 καὶ 8 τοῦ εἰρημένου Νόμου α') διότι εἶναι ἐκδεδομένον παρὰ τοῦ ταμείου (Υπουργείου) τῶν Ἐφραφίων καὶ οὐχὶ Χοντζέτιον ἢ ἀποφάσεις καὶ συνεπῶς δὲν ὑπάγεται εἰς τὰς διατάξεις τῶν ἀρθρῶν 6, 7 καὶ 8 τοῦ εἰρημένου Νόμου β') διότι τὸ προκείμενον γεδικίον προὔπηρχε τοῦ ἔτους 1427 καὶ ὑπῆρχε τίτλος ἐπ' ὀνόματι τοῦ δικαιοπαρόχου τοῦ

πατρός του Χαβούζ 'Αχμέτ 'Εφέντη γ'.) διότι ανεγνωρίσθη κατὰ τὸ ἔτος 1269 ἐκδοθέντος καὶ προσθέτου τίτλου ἐπ' ὀνόματι τοῦ πατρὸς του τὴν 3ην Σεφέρ 1269 (1853) καὶ δ'.) διότι ὑπῆρχε ἐγγράφῃ καὶ σημείωσις περὶ τοῦ γεδικίου τοῦτου κατακεχωρημένη εἰς τοὺς Κώδικας (Σεντζελάτ) τοῦ ἱεροδικαστηρίου Δαρίσσης τόσον τοῦ τίτλου ὅσον καὶ τοῦ τίτλου τοῦ δικαιοπαράχου τοῦ Χαβούζ 'Αχμέτ 'Εφέντη πρὸ τοῦ 1247 καὶ ὅτι πάντα ταῦτα ἀποδεικνύονται καὶ ἐκ τοῦ προσαχθέντος τίτλου του εἰς τὸν ὁποῖον μάλιστα σημειοῦται καὶ ἡ καταχώρησις κ.λ.π. ἐν τούτοις τὸ 'Εφετεῖον οὐδαμῶς ἔλαβεν ὑπὸψη τοὺς οὐσιώδεις αὐτοὺς ἰσχυρισμοὺς του, οὔτε ἐξετίμησεν αὐτοὺς οὔτε ἀπεφάνθη περὶ αὐτῶν, καταλιπὼν ἀναιτιολόγητον τὴν ἀπόφασίν του, οὔτε ἄλλως διέταξε τὴν προσήκουσαν περὶ αὐτῶν ἀπόδειξιν.

Διότι ἀναληθῶς, αὐτεπαγγέλτως καὶ ἄνευ ἀποδείξεως ἐδέχθη τὸ 'Εφετεῖον, ὅτι τὸ γεδικίον του συνέστη κατὰ τὸ ἔτος 1265 (1849) τὸ πρῶτον, ἐνῷ τοῦναντίον ἐκ τοῦ παρ' αὐτῶν προσαχθέντος τίτλου κυριότητος (ἦτοι τοῦ ἀπὸ 25 Δεμαούλ—ἀχῆρ 1265 ταπίου των ἀποδεικνύεται, ὅτι τὸ γεδικίον τοῦτο ὑφιστάμενον καὶ χρησιμεῦον ὡς φαρμακεῖον ἠγόρασε παρὰ τοῦ ἰσοκλήτου αὐτοῦ Χαβούζ 'Αχμέτ 'Εφένδη ὁ πατήρ του ἱατρὸς Κωνσταντίνος Χριστοδούλου, ἵνα χρησιμεύσῃ καὶ αὐτὸς ὡς γεδικίον φαρμακοποιῶ τῇ 25 Δεμαούλ 'Αχῆρ 1265, τοῦθ' ὅπερ ἐμφαίνει, ὅτι τὸ γεδικίον προϋπήρχε, διότι ἂν δὲν προϋπήρχε δὲν θὰ ἐπώλει γεδικίον, οὔτε θὰ ἐδίδοτο ἀδεια εἰς τὸ πατέρα του κατὰ καταλάβῃ καὶ κατέχῃ τὸ ἐν λόγῳ γεδικίον, οὔτε θὰ ὑφίσταντο ἐκ τῶν προτέρων ὠρισμένα τὰ ἐτήσια τελέσματα πρὸς τὸν βακούφιον Δάρκουρα, καὶ τὸ ταμεῖον τῶν 'Εφκαφίων, ἀλλὰ θὰ συνίστατο γεδικίον, θὰ ἐκαγονίζοντο οἱ ὅροι τῆς ὑπάρξεως αὐτοῦ ἐνώπιον ἱεροδικαστοῦ καὶ ἐν γένει τὸ περιεχόμενον καὶ αἱ φράσεις τοῦ ταπίου θὰ ἦσαν ὅλως διάφοροι. Ἐκ τῆς ταιαύτης δὲ ἐκδοχῆς τοῦ 'Εφετείου καὶ παρερμηνείας, ἐχαρακτηρίσθη παρνομῶς τὸ γεδικίον των ὡς μὴ ὑφιστάμενον καὶ ἀπερρίφθη ἐσφαλμένως ἡ ἀγωγή των.

'Ακούσαν τοῦ πληρεξουσίου τοῦ ἀναιρεσιέντος ἀναπτύξαντος καὶ προφορικῶς τοὺς λόγους τῆς ἀναιρέσεως καὶ αἰτησαμένου τὴν ἀναιρέσιν τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως τοῦ πληρεξουσίου τοῦ ἀναιρεσιδλήτου αἰτησαμένου τὴν ἀπόρριψιν τῆς αἰτήσεως καὶ τοῦ 'Αντεισαγγελέως Σκεφθὲν κατὰ τὸν Νόμον.

'Επειδὴ διὰ τοῦ ἀρθροῦ 8 τοῦ περὶ γεδικίων ὀθωμανικοῦ Νόμου τὴν 8 Ζηλχιτζε τοῦ 1277 ἔτους ρητῶς ὀρίζεται, ὅτι ἐκτὸς ἐξαιρέσεων τινων περὶ ὧν δὲν πρόκειται ἤδη θεωροῦνται ὡς μὴ ὑφιστάμενα τὰ γεδίκια περὶ ὧν δὲν προσάγεται τίτλος ἢ σημείωσις ἐγγράφῃς ἐν τοῖς κώδικεσιν, ἢ προσάγονται μὲν τοιαῦτα ἀλλὰ χρονολογίας μεταγενεστέρ-

ρας τῆς τοῦ 1247· ὅθεν τὸ δικάσαν Ἐφετεῖον παραδείξαμεν κατὰ τὴν ἀνεξιλέγκτον αὐτοῦ κρίσιν, διὰ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως, ὅτι διὰ τῆς ἀγωγῆς τοῦ ἐνάγοντος καὶ νῦν ἀναιρεσιέντος ὁμολογεῖται, ὅτι ὁ τίτλος ἐφ' οὗ στηρίζεται φέρει χρονολογίαν τοῦ ἔτους 1265 ἥτοι μεταγενεστέραν τῆς προμνησθείσης τοῦ 1247 καὶ ὅτι τὸ περὶ οὗ ἡ ἀγωγή γεδίκιον συνέστη τὸ πρῶτον κατὰ τὸ 1265 καὶ ἔνεκα τούτου ἀπορρίψαν τὴν ἀγωγήν ὡς ἀστήρικτον, ὁρθῶς ἠρμήνευσε καὶ ἐφήρμοσε τὸ ἄρθρον 8 τοῦ προμνησθέντος Νόμου τῆς 8ης Ζηλχίτζε τοῦ 1277· ἐπομένως μὴ βάσιμος ἐλέγχεται ὁ περὶ τοῦ ἐναντίου λόγος τοῦ ἀναιρετηρίου.

Ἐπειδὴ ὁμολογηθέντος παρὰ τοῦ ἐνάγοντος καὶ νῦν ἀναιρεσιέντος, ὡς ἐν τῇ προηγουμένη σκέψει εἶρηται, ὅτι ὁ τίτλος, ἐφ' οὗ στηρίζεται ἡ ἀγωγή αὐτοῦ, χρονολογεῖται κατὰ τὸ ἔτος 1265 καὶ ὅτι τότε τὸ πρῶτον συνέστη τὸ περὶ οὗ ἡ ἀγωγή γεδίκιον, πάντες οἱ λοιποὶ τοῦ ἀναιρετηρίου λόγου, ἐπὶ ἀντιθέτου προϋποθέσεως στηριζόμενοι, ἐλέγχονται μὴ βάσιμοι.

Διὰ ταῦτα

Ἰδὼν καὶ τ' ἄρθρα 830, 210 καὶ 219 τῆς Πολιτικῆς Διοικονομίας.

Ἀπορρίπτει τὴν κατὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 334 τοῦ 1893 ἀποφάσεως τῶν ἐν Λαρίσσει Ἐφετῶν περὶ ἀναιρέσεως αἰτησιν τοῦ Ἀθανασίου Κ. Χριστοδούλου ἢ Ζαγκοτιᾶδου, ὃν καταδικάζει εἰς τὸ νόμιμον παράβολον, εἰς τὰ τῆς παρούσης δίκης ἐξοδα τοῦ ἀναιρεσιδλήτου μετριασθέντα εἰς δραχμας τεσσαράκοντα (40) καὶ εἰς τὰ τέλη τῆς σημανσεως.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθῆναις τῇ δεκάτῃ ἑκτῇ (16) Ὀκτωβρίου 1898. Ἐδόημοσιεύθη δ' αὐτόθεν τῇ δευτέρᾳ (2) Νοεμβρίου 1898.

Ὁ Πρόεδρος

Κ. Σημαντήρας

Ὁ Γραμματεὺς

Γ. Καστόρχης

Αριθ. 222

Τὸ Δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου

Τμήμα Α'.

Συγκείμενον ἐκ τῶν Δικαστῶν Κωνστ. Σημαντήρα, Προέδρου, Χ. Κόκκορη, Α. Γκιώνη Παγ. Μενελάου, Α. Πετρίτση, Μ. Λτ. Ἠλιάδου καὶ Ξενοφ. Εὐθυμίου, παρόντων τοῦ τε Ἀντεισαγγελέως Κ. Μανιάκη

(κωλυομένου του Εισαγγελέως) και του Γραμματέως Γ. Καστόρχη.

Συνεδριάσαν δημοσία εν τῷ ἀκροατηρίῳ τοῦ καταστήματος αὐτοῦ τῇ ὡδεκάτῃ Ὀκτωβρίου 1898, ἵνα δικάσῃ ἐπὶ τῆς αἰτήσεως τοῦ Σαμπιτάμ Γιαχάελ Κοὶν ἢ Μποχοράκη, κατοίκου Λαρίσσης, παρασταθέντος διὰ τοῦ πληρεξουσίου τοῦ Κων. Ρακτιβάν, δικηγόρου, κατὰ τῶν α'.) Μακπούλε Χανούμ συζύγου Χουσταμετίν Βέη Χασάν Βέη, β'.) Ἰσρέφ Χανούμ Σεφίκ Βέη, χήρας Μπαχρή Βέη, καὶ γ'.) Ἰχσάν Βέη Σεφίκ Βέη, κατοίκων Κωνσταντινουπόλεως, παρασταθέντων διὰ τοῦ πληρεξουσίου τῶν Ε. Ψαρρά δικηγόρου, περὶ ἀναίρεσεως τῆς ὑπ' ἀριθ. 17 (1894) ἀποφάσεως τῶν ἐν Λαρίσσει Ἐφετῶν.

Ἀκούσαν τοῦ Εἰσηγητοῦ Δικαστοῦ Π. Μενελάου ἐκθέσαντος τὰς:

Ὁ Σαμπιτάμ Γιαχάελ Κοὶν ἢ Μποχοράκης διὰ τῆς ἀπὸ 1ης Μαρτίου 1889 ἐνώπιον τοῦ Πρωτοδικείου Λαρίσσης ἀγωγῆς κατὰ τῶν α'.) Μακπούλε Χανούμ συζύγου Χουσταμετίν Βέη Χασάν Βέη β'.) Ἰσρέφ Χανούμ Σεφίκ Βέη, χήρας Μπαχρή Βέη, καὶ γ'.) Ἰχσάν Βέη Σεφίκ Βέη, κληρονόμων τοῦ ἀποβιώσαντος πατρὸς τῶν Σεφίκ Βέη ἐξέθηκεν, ὅτι ὢν ἀρχικὸς μισθωτὴς τοῦ αὐτοκρατορικοῦ κτήματος Ἰμελίκι Χουμαγιούν Ἰσαρλίκ κείμενον εἰς τὸν δῆμον Λαρίσσης ὑπεξέμισθωσεν αὐτὸ πρὸς τὸν Μεχμέτ Σουλεϊμάν δυνάμει συμβολαίου ἐπ' ἑξήκοντα πενταετίαν, ἀρχομένην ἀπὸ τῆς 1ης Μαρτίου 1875 ἀντὶ 400 λιρῶν Ὀθωμανικῶν κατ' ἔτος, πληρωτέαν κατὰ δόσεις καὶ ἐν ὑπερμερίᾳ μιᾶς δόσεως μὲν τόκον 12 ο) ἐπὶ ἐγγυήσει τοῦ Σεφίκ Βέη πατρὸς τῶν ἐναγομένων, ἀναδεχθέντος μετὰ τοῦ ὑπομισθωτοῦ τὴν τελευτὴν ἐξόφλησιν τοῦ μισθώματος ὅτι τὸ ἐν λόγῳ κτῆμα λαβὼν ὁ ὑπομισθωτὴς εἰς τὴν κατοχὴν καὶ χρῆσιν τοῦ ἐκαρπώθη αὐτὸ καὶ ἐποίησατο χρῆσιν τῷ πρῶτον ἔτος, ἥτοι ἀπὸ 1 Μαρτίου 1875 μέχρι τέλους Φεβρουαρίου 1876, ἐπλήρωσε δὲ ἐκ τοῦ μισθώματος ὑπερμερῶς τῇ μὲν 7 Δεκεμβρίου 1875 λίρας 86, τῇ δὲ πρώτῃ Μαρτίου 1876 ἑτέρας λίρας 195 ἐν ὅλῳ λίρας 275, ἐπομένως ἔμεινεν ὀφειλέτης τῇ 1 Μαρτίου 1876 λιρῶν μὲν 124 καὶ 46)ο ἐκ τοῦ κεφαλαίου, λιρῶν δὲ 7 ἐκ τόκου, ἥτοι ἔμεινεν ὀφειλέτης ἐκ κεφαλαίου καὶ τόκων κατὰ τὴν 1 Μαρτίου 1876 τοκοφόρου ποσοῦ λιρῶν 133 καὶ 87)ο, ἥτοι δραχ. 3728, ἅς οἱ ἐναγόμενοι, ὡς κληρονόμοι τοῦ ἐγγυησαμένου τὴν πληρωμὴν, εἰσὶν ὑπόχρεοι νὰ πληρώσωσι καὶ ἤτησατο νὰ ὑποχρεωθῶσι οἱ ἐναγόμενοι νὰ τῷ πληρώσωσι τὰς εἰρημένας λίρας 133 87)ο ἢ δραχ. 3728 ἐντόκως 12 ο) ἀπὸ τῆς 1 Μαρτίου 1876.

Συζητήσεως γενομένης, τὸ Πρωτοδικεῖον ἐξέδοτο τὰς ὑπ' ἀριθ. 495 καὶ 668 (1889) ἀποφάσεις, περὶ ἀποδείξεως, ἅς τὸ Ἐφετεῖον Λαρίσσης διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 80 (1890) ἀποφάσεως μεταρρόθμισε καὶ παρέπεμψε τὴν διαφορὰν εἰς τὸ αὐτὸ Πρωτοδικεῖον, ὅπερ ἐξέδοτο τὰς

ἔξῃς ἀποφάσεις α'.) τὴν ὑπ' ἀριθ. 358 (1891) δι' ἧς ἐπέβαλε τῷ ἐνάγοντι ὄρκον β'.) τὴν ὑπ' ἀριθ. 265 (1892) ἐρήμην τῷ ἐναγομένου καὶ τελευταίαν τὴν ὑπ' ἀριθ. 234 (1893), δι' ἧς ὑπεχρέωσε τοὺς ἐναγομένους νὰ πληρώσωσι τῷ ἐνάγοντι λίρας 133 καὶ 87) οὐ ἐντόκως. Ἀλλὰ τίς εἰρημένας ἀποφάσεις τοῦ Πρωτοδικείου ἐκκληθεύσας ὑπὸ τῶν ἐναγομένων, τὸ Ἐφετεῖον Λαρίσης διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 17 (1894) ἀποφάσεως μετερρῦθμισεν, ἀπορρίψαν τὴν προκειμένην ἀγωγὴν ὡς μὴ βάσιμον.

Τὴν ἀναίρεσιν δὲ τῆς εἰρημένης ὑπ' ἀριθ. 17 (1894) ἀποφάσεως τοῦ Ἐφετείου Λαρίσης αἰτεῖται ὁ ἐνάγων διὰ τε τῆς ἀπὸ 17 Φεβρουαρίου 1894 αἰτήσεώς του καὶ διὰ τοῦ ἀπὸ 1 Σεπτεμβρίου 1898 προσθέτου δικαγράφου του διὰ διαφόρους ἄλλους λόγους καὶ ἰδίως διὰ τὸν ἔξῃς :

Διότι ἐνῷ διὰ τῶν κατ' ἔφεσιν προτάσεων του σαφῶς καὶ ὠριμένως ἰσχυρίσθη ὁ ἀναιρεσέων, ὅτι ἐν τῷ προσαχθέντι ὑπομίσθωτῳ ἔγγραφῳ δηλοῦται ὁ σκοπὸς δι' ὃν ἐγένετο ἡ ὑπομίσθωσις διὰ τῶν ἐν τῷ ἔγγραφῳ τούτῳ ἀναφερομένων ἔγγράφων καὶ ἰδίᾳ διὰ τῶν φράσεων «νὰ τὸ κάμω ζάπτι καὶ ἰδάρῃ κατὰ τὸ Σαμπῆκ καὶ βασιλικὸν Νιζάμ» καὶ παρακατιῶν «κατὰ τὸ δοθὲν μοι ζάπτι, τὸ ἐνδιαλαμβανόμενον καὶ ἐν τῷ Μουζχαντὲ-Δευτερῳ καὶ τοὺς ἐν αὐτῷ ὄρους καὶ συμφωνίας, δι' ἧς παρεδέχθη διὰ τῆς ὑπογραφῆς μου» καὶ ὅτι αἱ φράσεις αὗται σημαίνουναι «νὰ τὸ καταλάβῃ, διαχειρισθῇ καὶ καρπωθῇ κατὰ τάνεκάθεν κρατοῦντα καὶ κατὰ τὸν Βασιλικὸν κανονισμόν καὶ τὸ δευτέριον τῆς δημοπρασίας καὶ τὰ πρακτικὰ καὶ ὅτι εἰς ταῦτα τὰ ἔγγραφα ἀναγράφεται καὶ ὁ σκοπὸς τῆς καλλιεργείας καὶ τὸ εἶδος τῆς σπορᾶς καὶ ἐν γένει ὅλοι οἱ ὅροι ἐγκύρου μισθώσεως κλπ. τὸ Ἐφετεῖον οὐδόλως ἔλαβεν ὑπ' ὄψιν τοὺς αὐσιώδους ταύτους ἰσχυρισμούς του, οὔτε ἀπεφάνθη περὶ αὐτῶν, καταλιπὼν ἐντελῶς ἀναιτιολόγητον τὴν ἀπόφασίν του, ἐνῷ ὤφειλεν ἢ νὰ δεχθῇ τούτους ὡς ἀποδεικνύμενους καὶ συνεπῶς νὰ δεχθῇ καὶ τὴν ἀγωγὴν του, ἢ νὰ τὸν ὑποχρέωσῃ νὰ προσαγάγῃ τὰ εἰρημένα ἔγγραφα, εἰς ἃ ἀναφέρεται τὸ ὑπομίσθωτῆριον συμβόλαιον ἵνα κρίνῃ ἐξ αὐτῶν ἂν ἐν αὐτοῖς ἀναφέρεται καὶ ὁ σκοπὸς τῆς μισθώσεως καὶ τὸ εἶδος τοῦ σπαρησομένου γεννήματος, ὅπως δυνήθη νὰ κρίνῃ ἂν ἡ ὑπομίσθωσις αὕτη εἶναι ἐγκυρὸς.

Ἀκοῦσαν τοῦ μὲν πληρεξουσίου τοῦ ἀναιρεσειόντος ἀναπτύξαντος καὶ προφορικῶς τοὺς λόγους ἀναιρέσεως καὶ αἰτησάμενου τὴν ἀναίρεσιν τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως, τοῦ δὲ πληρεξουσίου τῶν ἀναιρεσιδίκων ἀντικρούσαντος αὐτοὺς καὶ αἰτησάμενου τὴν ἀπόρριψιν τῆς αἰτήσεως καὶ τοῦ Ἀντισταγγελέως.

Σκεφθὲν κατὰ τὸν νόμον

ΑΠΟΦΑΣΕΙΣ ΑΡΕΙΟΥ ΠΑΓΟΥ

100

Ἐπειδὴ ἐκ τῶν παραγράφων 9ης καὶ 19ης τῶν ἀπὸ 2ας Δικει-
 οῦ 1893 ἐνώπιον τοῦ δικάσαντος Ἐφετείου ὑποβληθεισῶν προτα-
 σεων τοῦ ἀναιρεσιέντος προκύπτει, ὅτι οὗτος τὴν τῶν ἀντιδίκων του
 ἐνστάσιν περὶ ἀκυρότητος τοῦ ἐφ' οὗ ἡ ἀγωγὴ αὐτοῦ στηρίζεται ἐγ-
 γράφου μεταμίσθσεως, ὡς δὴθεν μὴ ἀναφέροντος τὸν σκοπὸν δι' ὃν
 ἐγένετο ἡ μεταμίσθσις, ἀντέκρουσε ἰσχυρισθεὶς, ὅτι ἐκ τοῦ διαλη-
 φθέντος ἐγγράφου τῆς μεταμίσθσεως ἀποδεικνύεται τὸ ἀνυπόστατον
 τῆς προμνησθείσης ἐνστάσεως. Ὅθεν τὸ Ἐφετεῖον, μὴ λαβὼν ὑπ'
 ὄψιν τὸ διαληφθὲν ἐγγράφον, παρεδίωξε τὴν οὐσιώδη περὶ ἀποδείξεως
 διάταξιν τοῦ ἄρθρου 252 § 7 τῆς Πολ. Δικονομίας, ὅπερ κατὰ τὰ συνδ.
 ἄρθρα αὐτῆς 807 § 5 καὶ 201 ἐπάγεται ἀναίρεσιν.

Διὰ ταῦτα

Ἰδὼν καὶ τὰ ἄρθρα 833, 838, 839 καὶ 210 καὶ ἐπ. τῆς Πολ.
 Δικονομίας.

Ἀναίρει τὴν ὑπ' ἀριθ. 17 τοῦ 1894 ἀπόφασιν τῶν ἐν Λαρίσσει
 Ἐφετῶν.

Παραπέμπει τὴν δίκην πρὸς νέαν συζήτησιν ἐνώπιον τῶν ἐν Ἀθή-
 ναις Ἐφετῶν.

Διατάσσει τὴν ἀπόδοσιν τοῦ παραδόλου, τὴν καταχώρησιν τῆς πα-
 ρούσης εἰς τὸ περιθώριον τοῦ πρωτοτύπου τῆς ἀναιρουμένης καὶ τὴν δι-
 τοῦ τύπου δημοσίευσιν αὐτῆς δαπάνη τῶν ἀναιρεσιδλήτων, οὓς κατα-
 δικάζει εἰς τὰ τοῦ ἀναιρεσιέντος δικαστικά ἐξόδα μετριασθέντα δι'
 ἀμφοτέρα τὰ βήματα εἰς ὀρχμὰς ἐβδομήκοντα (70) καὶ εἰς τὰ τέλη
 τῆς σημάνσεως.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις τῇ 31ῃ Ὀκτωβρίου 1898.
 Ἐδημοσιεύθη δ' αὐτόθι τῇ δευτέρᾳ Νοεμβρίου 1898.

Ὁ Προέδρος
Κ. Σημαντήρας

Ὁ Γραμματεὺς
Γ. Καστόρχης

Ἀριθ. 223

Τὸ Δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου

Τυπὴμα Α'

Συγκείμενον ἐκ τῶν Δικαστῶν Κ. Σημαντήρα προέδρου, Χρ. Κόκ-
 κορη, Ἀ. Γκιών, Π. Μενελάου, Ἀ. Πετρίτση, Μ. Ἡλιάδου καὶ Ε.
 Εὐθυμίου παρόντων τοῦ τε Ἀντεισαγγελέως Κωνστ. Μανιάκη (κωλυ-
 ομένου τοῦ Εἰσαγγελέως) καὶ τοῦ Γραμματέως Γ. Καστόρχη.

Συνεδριάσαν δημοσίᾳ ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ τοῦ καταστήματος αὐτοῦ τὴν δωδεκάτην Ὀκτωβρίου 1898, ἵνα δικάσῃ ἐπὶ τῆς αἰτήσεως τοῦ Γεωργίου Σερετοπούλου, κατοικοῦ Τριπόλεως, παρασταθέντος διὰ τοῦ πληρεξουσίου τοῦ Γεωργ. Μελισσουγιού, δικηγόρου, κατὰ τῶν 1) Κωνσταντίνου Ἡλ. Μαλούχου, 2) Σπυρίδωνος Ἡλ. Μαλούχου, γ'.) Ἀφροδίτης θυγατρὸς Ἡλ. Μαλούχου, ἡδὲ συζύγου Δημοσθένους Τριανταφυλλάκου καὶ δ'.) Μαριγούς χήρας Ἡλ. Μαλούχου, δι' αὐτὴν καὶ ὡς ἐπιτρόπου τῶν ἀνηλικίων τέκνων τῆς Ἀθηνᾶς, Οὐρανίας καὶ Ἰωάννου, κατοίκων ἀπάντων Τριπόλεως, παρασταθέντων διὰ τῶν πληρεξουσίων τῶν Ἰωάν. Ἀραβαντινοῦ καὶ Νικολ. Τριανταφυλλάκου, δικηγόρων, περὶ ἀναιρέσεως τῆς ὑπ' ἀριθ. 3004 (1893) ἀποφάσεως τοῦ Ἐφετερίου Ἀθηνῶν.

Ἀκούσαν τοῦ Εἰσηγητοῦ Δικαστοῦ Παναγ. Μενελάου, ἐκθέσαντος τάδε :

Ὁ Γεώργιος Σερετόπουλος διὰ τῆς ἀπὸ 15 Σεπτεμβρίου 1875 ἐνώπιον τοῦ Πρωτοδικείου Τριπόλεως ἀγωγῆς κατὰ τοῦ Ἡλία Μαλούχου, ὃν ἀποδιώσαντα διαρκούσης τῆς διαδικασίας παριστάνουσι νῦν οἱ ὡς ἀνωτέρω κληρονόμοι αὐτοῦ, ἐξέθηκεν, ὅτι παρὰ τοῦ ἐναγομένου ἐνοικίασε μετὰ τοῦ συνεταίρου του Ν. Μπαλογιαννοπούλου πρὸς ἐξάσκησιν τοῦ ἐπαγγέλματός του ὡς καπνοπώλου ἐν μαγαζεῖον ἐν Τριπόλει καίμενον, ἐπὶ πενταετίαν ἀπὸ τῆς 4 Αὐγούστου 1875 συνεπεία τῆς ἐνοικιάσεως ταύτης ἐπρομηθεύθη καπνὸν ἐξ ὀκάδων 50,000 ἵνα τὸν μεταπωλήσῃ ἐν τῷ ἐνοικιασθέντι μαγαζεῖῳ· διαλύσας κατόπιν τὴν μετὰ τοῦ συνεταίρου του Μπαλογιαννοπούλου ὑφισταμένην ἐταιρίαν, ἐκράτησε τὸ ἐνοικιασθὲν παρὰ τοῦ ἐναγομένου μαγαζεῖον, ὅπερ οὗτος ἅμα ἐπῆλθεν ὁ χρόνος τῆς ἐνόρξεως τῆς ἐνοικιάσεως ἐναντίον τῶν συμπεφωνημένων καὶ τῆς ἐγγράφου προσκλήσεώς του τῇ 2 Αὐγούστου 1875, ἠρνήθη νὰ παραδώσῃ πρὸς αὐτόν· ἔνεκα τῆς μὴ παραδόσεως τῆς χρήσεως τοῦ μαγαζείου, μὴ εὐρίσκων ἄλλο κατάλληλον πρὸς ἐξάσκησιν τοῦ ἐπαγγέλματός του, μένει ἄνευ ἔργου καὶ ὑπέστη τὰς ἐξῆς ζημίας α'.) ἐπώλησε τὸν εἰρημένον καπνὸν πρὸς ὀρ. 2 τὴν ὀκτῶν χονδρικῶς, ἐν ᾧ τὸν ἡγόρασε πρὸς ὀρ. 2,50 ο)ο καὶ ἐνῷ ἔδν παρεδίδοτο ἡ χρήσις τοῦ μαγαζείου ἡθελε μεταπωλήσῃ αὐτὴν λιανικῶς πρὸς ὀρ. 4 τὴν ὀκτῶν, ἐντεύθεν δὲ ἐζημιώθη ὀρ. 100,000. β'.) Ὑπέστη ζημίαν ὀρ. 1500 ὡς ἐκ τῆς διαλύσεως τῆς μετὰ αὐτοῦ καὶ τοῦ Μπαλογιαννοπούλου ἐταιρίας, διότι συνεφώνησε μετ' αὐτοῦ νὰ κρατήσῃ τὸ μισθωθὲν μαγαζεῖον ὑποχωρήσας ἐξ ἀνάγκης διὰ τὰς πιστώσεις καὶ ἐκπεσμόν τοῦ πράγματος, ὅπερ ἐκράτησεν ὁ Μπαλογιαννόπουλος, γ'.) καθ' ἐκάστην ἡμέραν ὑφίσταται ζημίαν ὀρ. 25, μένων ἄνευ

ἔργου ὡς ἐκ τῆς μὴ εὐρέσεως καταλλήλου ἐργαστηρίου· ὅτι τὰς ζημίαις ταύταις ὑπέστη, ὑφίσταται καὶ θὰ ὑποστῇ ἕνεκεν τοῦ ἐναγομένου· ὅστις καθὼ μισθώσας, ὥφειλε νὰ παρέξῃ τὴν χρῆσιν τοῦ ἐκμισθωθέντος μαγαζείου καὶ παραδώσῃ αὐτὸ πρὸς αὐτόν κατὰ τὴν ἐναρξιν τῆς μισθώσεως, ὑπόχρεως ὅθεν ἐστὶν νὰ τὸν ἀποζημιώσῃ, καθὼ παραβάς τὴν συμπεφωνημένα καὶ παρτίτιος αὐτῶν· καὶ ᾗτήσατο νὰ ὑποχρεωθῇ ὁ ἐναγόμενος καὶ διὰ προσωπικῆς κρατήσεως νὰ τῷ πληρώσῃ α'.) δραχ. 101,500 καὶ ε'.) ἀνὰ δρ. 25 καθ' ἑκάστην ἡμέραν ἀπὸ τῆς 4 Αὐγούστου 1875 μέχρι 3 Αὐγούστου 1880 ἐντόκως.

Ὁ ἐναγόμενος διὰ τοῦ ἀπὸ 23 Σεπτεμβρίου 1875 ἐνώπιον τοῦ αὐτοῦ Πρωτοδικείου ἀπολογητηρίου κατὰ τοῦ ἐνάγοντος ᾗτήσατο νὰ ἀποριφθῇ ἡ προκειμένη ἀγωγὴ, διότι ἡ μὴ παράδοσις τοῦ μαγαζείου προήλθεν ἐξ ἀκαταμαχίτου ἀνάγκης, καθόσον κατεδαφίσας τὸ ἐτοιμόρροπον μαγαζεῖον καὶ σκοπῶν ν' ἀνακαινίσῃ αὐτὸ καὶ τὸ παραδόναι ἐμπροσθέντως εἰς τὸν ἐνάγοντα δὲν κατώρθωσε νὰ λάβῃ τὴν προσήκουσαν ἄδειαν οἰκοδομῆς, ἀρνούμενης τῆς ἀρμοδίας ἀρχῆς νὰ ἐκδώσῃ τοιαύτην.

Συζητήσεως γενομένης, τὸ Πρωτοδικεῖον μετὰ τὰς ὑπ' ἀριθ. 73 (1876) περὶ ἀποδείξεως καὶ 1282 ἰδίου ἔτους περὶ παρατάσεως προθεσμίας ἀποφάσεις, ἐξέδοτο τελευταίαν τὴν ὑπ' ἀριθ. 1231 (1878) ὁριστικὴν, δι' ἧς ἐπέβαλε τῷ ἐναγομένῳ ἀναπληρωτικὸν ὄρκον, μετὰ τὴν δόσιν τοῦ ὁποίου ἀπέρριπτε τὴν προκειμένην ἀγωγὴν.

Τὰς ὑπ' ἀριθ. 736 καὶ 1231 ἀποφάσεις τοῦ Πρωτοδικείου ἐκκλήθεισας ὑπὸ τοῦ ἐνάγοντος, τὸ Ἐφετεῖον Ναυπλίου διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 324 (1881) ἀποφάσεως ἐπεκύρωσεν, ἀπορρίψαν τὴν κατὰ τῶν ἀποφάσεων αὐτῶν ἐφεσιν.

Ἀλλὰ τὴν ἀπόφασιν αὐτὴν τοῦ Ἐφετείου ὁ Ἄρειος Πάγος ἐπὶ τῇ αἰτήσῃ τοῦ ἐνάγοντος διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 16 (1888) ἀποφάσεως ἀνῆρσε, παραπέμψας τὴν διαφορὰν πρὸς νέαν συζήτησιν ἐπὶ τὸ Ἐφετεῖον Ἀθηνῶν, τοῦτο δὲ μετὰ προηγουμένην συζήτησιν ἐξέδοτο τὴν ὑπ' ἀριθ. 3004 (1893) ἀπόφασιν, δι' ἧς ἀπέρριψε τὴν ἐφεσιν ὡς μὴ βάσιμον.

Ταύτης δὲ τῆς ἀποφάσεως τοῦ Ἐφετείου Ἀθηνῶν τὴν ἀναίρεσιν αἰτεῖται ὁ ἐνάγων διὰ τε τῆς ἀπὸ 20 Φεβρουαρίου 1894 αἰτήσεώς τοι καὶ διὰ τοῦ ἀπὸ 10 Μαΐου 1898 προσθέντος δικογράφου τοῦ διὰ τοῦ ἐν αὐτοῖς ὡς ἐξῆς λόγους :

Ι. Τοὺς ἐν τῇ αἰτήσῃ.

Διότι ἡ ἀναίρεσιβαλλομένη ἀπόφασις παρερμηνεύσασα τὸν νόμον ὡς πρὸς τὰς ἐκ τοῦ συναλλάγματος τῆς μισθώσεως γεννωμένας ὑποχρεώσεις τοῦ ἐκμισθωτοῦ συγχέει προφανῶς τὴν ἐκ τῆς ἀναίτιον ἐπελ-

θούσης ἀδυναμίας ἐκπληρώσεως τῶν νομίμων ὑποχρεώσεων εὐθύνῃ μὲ τὴν ἐκ τῆς ὑπαιτιοῦ καὶ ἐν γνώσει ἀρχικῆς ἀδυναμίας.

Διότι, ὅταν κατὰ τῆς ἐνστάσεως τῆς ἀδυναμίας τοῦ ἀναιρεσιβλήτου νὰ παράσχω τὸ μισθῶθῃ κατὰ τὸ συμβόλαιον ἀντετάσσεται παρὰ τοῖ ἀναιρεσεύοντος εὐθὺς κατὰ τὴν πρώτην συζήτησιν καὶ ἅμα τῇ προτάσει τῆς ἐνστάσεως ταύτης ἢ ἀντένστασις, ὅτι τὸ μισθῶθῃ ἐργαστήριον εἶχε περιέλθει εἰς τοιαύτην κατάστασιν πρὸ τῆς συστάσεως τῆς συμβάσεως τῆς μισθώσεως, πᾶν τὸ ὅποιον ὁ ἀναιρεσιβλήτος ἐγίνωσκεν ἢ ὥφειλε νὰ γινώσκῃ καὶ νὰ ἀπέχῃ τῆς τοιαύτης συμβάσεως, ἵνα μὴ γίνῃ πρόξενος καταστροφῆς εἰς τὸν ἕτερον συμβαλλόμενον καὶ ὅτι ἀπὸ τοῦ ἀναιρεσιβλήτος ἐγίνωσκεν, ὅτι τὸ ἐργαστήριον ἦτο ἐτοιμόρροπον, ὡς δὲν ἀρνεῖται, ὥφειλε νὰ μὴ μισθώσῃ αὐτὸν, δὲν δύναται ἄνευ παραβιάσεως τοῦ νόμου, ἄνευ παραδρομῆς καὶ ὀλιγωρίας τοῦ νὰ λάβῃ ὑπ' ὄψιν τοῦ πρὸ αὐτοῦ ὑποβληθέντα ν' ἀπορρίψῃ ὡς ἀπερρίψεν ἢ προσβαλλομένη ἀπόφασις τὸν ἰσχυρισμὸν τοῦ ἀναιρεσεύοντος ὡς μὴ προταθέντα πρωτοδικῶς.

Διότι καὶ τὸν νόμον τῶν Πανδεκτῶν καὶ τῶν Βασιλικῶν, ὃν ἐπιχειρεῖται καὶ ἐφαρμόζει, προφανῶς παρενόησε καὶ τὸ γεγονὸς τῆς θετικῆς γνώσεως καὶ τῆς εὐκόλου καὶ δυνατῆς γνώσεως τοῦ ἀναιρεσιβλήτου, ὀφείλοντος νὰ γινώσκῃ, ὡς ἀδόσιμα ἐξ οὐκείας κρίσεως, αὐτεπαγέλτως καὶ ἄνευ νομίμου ἀποδείξεως ἀπέρριψε.

Διότι ἐσφαλμένως, ἐφαρμόζουσα ἐν οὐ δέοντι νόμον μὴ ὑπάρχοντα, καθ' ὃν ὀφείλει ἀπαγορεύεται ἡ ἀνέγερσις ξυλίνων μαχαζείων ἀπολύτως καὶ ἐν γένει, ὡς ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις σκέπτεται καὶ ἀποφαίνεται, ἀπερρίψεν ἀναποδείκτως τὸν περὶ ἐθίμου ἰσχυρισμὸν τοῦ ἀναιρεσεύοντος.

Διότι ἐπίσης ἀνεξέταστον καὶ ἀναιτιολόγητον ἀφῆκε καὶ ἀναποδέκτως ὡς ἀδόσιμον ἀπέρριψε τὸν ἰσχυρισμὸν τοῦ, ὅτι τὴν βραδύτητα τῆς ἐπισκευῆς καὶ ἐκ τούτου τὴν ἀδυναμίαν τῆς παραδόσεως, παρήγαγεν ὁ ἐκ μεταμελείας μετὰ τὴν μίσθωσιν καὶ ἐξ ἐπιθυμίας μείζονος κέρδους δόλος τῶν ἀναιρεσιβλήτων καὶ ἡ ἐκ τούτου παράνομος ἀρνήσις αὐτοῦ νὰ συμμορφωθῇ μὲ τὸν νόμον, ἐπιμένοντος ν' ἀνεγείρῃ τὸ μαχαζεῖον καθ' ὑπερβάσιν τοῦ σχεδίου τῆς πόλεως, ἐπὶ τῇ ἐσφαλμένῃ τοῦ νόμου ἐρμηνείᾳ καὶ ἐφαρμογῇ, ὅτι ὁ ἰσχυρισμὸς οὗτος ἀπετέλει τὴν βάσιν νέας ἄλλης ἀγωγῆς, ἣν ὥφειλεν ὁ ἀναιρεσεύων ἰδίᾳ νὰ ἐκχυμνάσῃ, καθ' ὃ σκέπτεται ἡ ἐκκαλουμένη 1231 ἀπόφασις, εἰς ἣς τὰς σκέψεις ἀναφέρεται ἡ ἀναιρεσιβαλλομένη.

Διότι πλὴν τοῦ ὅτι ψευδῶς ἐκτίθεται, ὅτι δὲν ἰσχυρίσθη ὁ ἀναιρεσεύων ἀμέσως κατὰ τὴν πρώτην τῆς ὑποθέσεως συζήτησιν, ὅτι ὁ ἀναιρεσιβλήτος ἦν ἐν γνώσει καὶ ὥφειλε νὰ γινώσκῃ τὸ σεσθρωμένον τοῦ

«αγαλείου του κατὰ τὴν μίσθωσιν αὐτὴν, προϋπάρχον τῆς μίσθωσης, ἀλλὰ καὶ ρητῶς ἰσχυρισθέντος τοῦ ἀναιρεσιζήτου διὰ τῶν προτάσεων του, «ὅτι ὁ ἀναιρεσιζήτος ἠδύνατο εἶναι ἢ θελεῖ νὰ ἐπισκευάσῃ καὶ τῷ παραδῶσῃ ἐμπροσθέντως τὸ ἐργαστάσιον, ἂν μὴ μετέλλασσε καθ' ὅλοκληρίαν τὸ σχέδιόν του διὰ νὰ τὸ κατασκευάσῃ ὅλως νέον», καὶ «ὅτι ὁ ἀναιρεσιζήτος δὲν ἐπεχειρίσθη ἀπαραιτήτου ἐπισκευῆς, ἀλλὰ νέας οἰκοδομῆς», τὸ Ἐφετεῖον χωρὶς νὰ ζητήσῃ τὴν ἀπόδειξιν αὐτῶν ἀπέρριψεν αὐτοὺς ὡς ἀδασίμους καὶ ὡς μὴ δυναμένους νὰ ἐξετασθῶσι.

Διότι, ἐνῷ ἰσχυρίσθη, ὅτι, «ἀφοῦ ὁ ἀναιρεσιζήτος ἀνέλαβε τὴν ἐνδοχικήν ὑποχρέωσιν νὰ τῷ παράσῃ τὸ μισθωθὲν ὡς ἐμισθώθη, δὲν ἐπὶ τρέπετο αὐτῷ ἐπὶ παραβάσει τῶν ὑπεσχημένων καὶ ἐπὶ βλάβῃ τοῦ ἀναιρεσιζήτου νὰ ἐπιχειρήσῃ οὐχὶ ἐπισκευὴν καὶ ἀποκατάστασιν καταλλήλητον πρὸς τὴν ὑποσχεθεῖσαν χρῆσιν, ἀλλὰ νέαν ὅλως ἀνοικοδομήσιν νέου ἐντελῶς οἰκοδομηθέντος μεγάρου μὲ ὑπόγεια καὶ ἀνώγεια, ἀεστοὰς καὶ στήλας, διαφόρου τοῦ μισθωθέντος καὶ τούτου ἕνεκα πολὺ πλείονα χρόνον ἀπαιτοῦντος καὶ οὐ ἕνεκα κατέστη ἔνοχος τῆς ἐπιμευρηθείσης ὑπ' αὐτοῦ ταύτης ὑπαίτιος ἀδυναμίας τοῦ νὰ παραδῶσῃ τὸ μισθωθὲν», τὸ Δικαστήριον οὕτε ἀποδείξει περὶ τοῦ οὐσιώδους τούτου ἰσχυρισμοῦ διέταξεν, οὔτε ἔλαβεν αὐτὸν διόλου ὑπ' ὄψιν καὶ ἀναιτιολογήτως ὅλως ὡς ἀδάσιμον παρέτεκε καὶ ἀπέρριψε.

Διότι ἐνῷ διὰ τοῦ ἰσχυρισμοῦ τοῦ ἀναιρεσιζήτου, ὅτι, ὅπως ἐπιχειρήσῃ ὁ ἀναιρεσιζήτος νὰ οἰκοδομήσῃ καὶ ὡς τὸ ἀνοικοδομήσῃ δὲν ἦτο πλέον χρήσιμος εἰς αὐτὸν, ἀπεκρούετο ἢ πρὸς ἀποφυγὴν τῆς ἐκ τῆς μίσθωσης νομίμου ὑποχρέωσης τοῦ ἀναιρεσιζήτου ἐνστάσις τοῦ ἀναιρεσιζήτου καὶ ἢ πρὸς παράδοσιν τοῦ μισθωθέντος καὶ ἐκπλήρωσιν τῶν ὑποχρεώσεων τοῦ ἀδυναμία ἀπεδίδετο εἰς πταῖσμα καὶ δόλον αὐτοῦ, τὸ Ἐφετεῖον τὸν ἰσχυρισμὸν τούτον ἀφῆκεν ὅλως ἀνεξέταστον καὶ ἀναπόδεικτον, ἐκ τούναντίου δὲ ὡς ἀληθὴ αὐτὸν ἐκλαμβάνον, ἀντιν' ἀπορρίψῃ τὴν ἐνστάσιν τοῦ ἀναιρεσιζήτου, ἀπορρίπτει τὴν ἀγωγὴν τοῦ ἀναιρεσιζήτου.

Διότι τὸ θέμα ἀποδείξεω δὲν ἐτέθη συμφώνως μὲ τὴν ἀγωγὴν τοῦ ἀναιρεσιζήτου, τοὺς πραγματικούς ἰσχυρισμούς του καὶ τὸν νόμον.

II. Τοὺς ἐν τῷ προσθέτῳ δικογράφῳ :

Διότι τὸ Ἐφετεῖον ἀνεξέταστος καὶ ἀναπόδεικτος ἀπέρριψε ὡς ἀδάσιμον τὸν ἰσχυρισμὸν τοῦ ἀναιρεσιζήτου «ὅτι καὶ ἂν ἦτο σεσαθρωμένον καὶ ἂν ἐχρῆζεν ἐπισκευῆς τὸ μισθιον, ὁ ἀναιρεσιζήτος ἦτο ὑποχρεωτός, ἅτε αὐτός ὢν ὑπαίτιος, διὰ τὴν μὴ ἔγκαιρον παράδοσιν», ἀρκεσθὲν εἰς τὴν εξέτασιν καὶ βεβαίωσιν ἀπλῶς τῆς ἐνστάσεως τοῦ ἀναιρεσιζήτου ἀπερὶ σαθρότητος τοῦ μισθίου καὶ γενικῆς δεομένου ἐπὶ

σκευής» παραδίδαν οὕτω τὰς περὶ ἀποδείξεως διατάξεις τοῦ νόμου καὶ καταστήσαν τὴν ἀπόφασίν του ἀναιρετέαν.

Διότι ἔν εἶνε νόμιμον, οὔτε ἀληθές, ὅτι τὸν ἰσχυρισμὸν τοῦ ἀναιρε-
πείοντος «ὅτι ὁ ἀναιρεσιβλήτος ἐγίνωσκε τὴν σαθρότητα τοῦ μαγαζείου
του, ὅτε ἔδιδεν αὐτὸ ὑπὸ μίσθωσιν» δὲν ὑπέβαλεν οὕτως πρωτοδικῶς
καὶ ὅτι τοῦτο ἐξάγεται ἐκ τῆς ἀγωγῆς καὶ ἐκ τῶν πρωτοδικῶν προ-
τάσεων του 1) διότι ἀντένστασιν ἀποτελῶν δὲ ἦτο ἀνάγκη νὰ περι-
λαμβάνηται ἐν τῇ ἀγωγῇ, πρὶν ἢ κατ' αὐτῆς ὑποβληθῇ ἡ ἐνστάσις
2) τὰς προτάσεις του ὑποβληθείσας κατὰ τὴν συζήτησιν, δὲν ἔλαβεν
αὐτὰς ὑπ' ὄψει του οὐδὲ τὰς ἀνέγνωσεν ὁ ἀναιρεσεῖων, ἄλλως ὥς ἀπο-
δεικνύεται ἐκ τῶν προσαγομένων κενῶν, καὶ αἱ κατὰ τὴν πρώτην συ-
ζήτησιν, ἐφ' ἧς ἡ 735) 76 ἀπόφασις τοῦ Πρωτοδικείου καὶ αἱ κατὰ
τῆς ἐφ' ἧς ἡ 1231 (1878), ὁλόκληροι σχεδὸν ἀπασχολοῦνται μὲ τὸν
ἰσχυρισμὸν τοῦτον, ὅτι ὅχι μόνον ἐγίνωσκεν ὁ ἀναιρεσιβλήτος τὴν
κατάστασιν τοῦ μαγαζείου του καὶ ὥφειλε νὰ γινώσκῃ, ἀλλὰ καὶ ὅτι
ἐν γνώσει ἦν ἐν δόλῳ διατελῶν καὶ σκοπίμως προκαλέσας τὸν χαρα-
κτηρισμὸν αὐτοῦ ὥς ἐτοιμορρόπου, ἵνα ἐκ φιλοκερδείας ἀπαφύγῃ τὰς
υποχρεώσεις του διὰ τὴν ἐνοικίαν βραδύνας τὴν ἐναρξιν καὶ τὴν πε-
ράτωσιν τῶν ἐπισκευῶν· διότι πάντως προκειμένου περὶ ἰσχυρισμοῦ
μὴ ἀποτελοῦντος μέρος τῆς βάσεως τῆς ἀγωγῆς, ἀλλ' ἀντένστασιν
πρὸς ἀπόκρουσιν ἐνστάσεως τοῦ ἀναιρεσιβλήτου, οὐδὲν ἀπαράδεκτον
διαγράφει ὁ νόμος, διότι τυχὸν δὲν προεβλήθη πρωτοδικῶς, ἐφ' ὅσον
δὲν βεβαιοῦται ὅτι ὁ ἰσχυρισμὸς οὗτος δὲν προεβλήθη εὐθὺς καὶ ἀμέσως,
ὅτε τὸ πρῶτον ἡ ἐνστάσις αὕτη τῷ ἀντετάχθη, τοῦτ' ὅπερ ἄλλως δὲν
βεβαιοῖ τὸ Ἐφετεῖον, ὥς ὃ ἀποδεικνύεται δὲν θὰ ἦτο ἀληθές, ἐνῷ τὸ
ἐναντίον εἶνε πληρέστατα ἀποδοσιγμένον.

Διότι ὁ ἐκ τῶν πηγῶν ὑπὲρ τοῦ Ἐφετείου ἐξαγόμενος γενικὸς κα-
νὼν «ὅτι δὲν εὐθύνεται τις ἐὰν δὲν ἦτο εὐκόλος ἡ γνῶσις τοῦ ἐλατ-
τώματος» δὲν εἶνε ὀρθός, καθ' ὅτι ἐκ τοῦ ὅτι δὲν εἶναι εὐκόλον, δὲν
ἐπεταὶ ὅτι εἶναι καὶ ἀδύνατον νὰ συμβῇ, ὡς φητὼς ἰσχυρίσθη καὶ προσ-
εφέρθη ν' ἀποδείξῃ ὁ ἀναιρεσεῖων, ἀλλὰ τὸ Ἐφετεῖον, ἀπορρίψαν τὸν
ἰσχυρισμὸν τοῦτον, παρεβίβασε διαιτῶς τὰς περὶ ἀποδείξεως διατάξεις
1) μὴ ἐπιτρέψαν τὴν ἀποδείξιν τοῦ ἰσχυρισμοῦ τοῦτου καὶ 2) ὡς ἀπό-
δειξιν ἐπιβάλον ἐγγραφα προερχόμενα ἐκ τοῦ ἀναιρεπείοντος, ὅτι τῆς
περὶ ἐπαγγέλματος τῶν συμβαλλομένων δηλώσεως μὴ οὐσὲς ἀντικει-
μένου τῆς συμβάσεως, τοῦ δ' ἐν τῷ συμβολαίῳ μνημονευομένου ἐπαγ-
γέλματος μὴ ὄντος ἀποκλειστικοῦ, δυναμένου τινός· νὰ εἶναι ἐν ταύτῃ
καὶ μέγας ἀρχιτέκτων καὶ μηχανικός, καὶ τὴν ἀληθῆ τοῦ νόμου ἐν-
νοίαν παρηγήνευσε, καθ' ὅτι ἐπ' τοῦ προκειμένου πρῶτον μὲν δὲν
πρόκειται περὶ ἐλαττωμάτων ἐς ὧν ὤφθη ἡ βλάβη, ἀλλὰ περὶ μὴ παρα-
δόσεως, ἀδυνατῶν δὲ ὁ ἀντίδικος νὰ παραδώσῃ τὸ μίσθιον, ἐνέ-

χεται εἰς τὸ διαφέρειν, ἀδιαφόρως ἂν ἐγίνωσκεν ἡ αὐτὴν ἀδυναμίαν του, προϋπάρχουσαν, ὡς ἰσχυρίσθη ρητῶς ἐξ ἀρχῆς ὁ ἀναιρεσιβλήτων ἐκτός ἐάν ἡ ἀδυναμία ἐπήρχετο κατόπιν ἐκ τύχης, καθότι ἐκμισθῶν τι ὀφείλει νὰ παράσχη, ὅ,τι καὶ ὅπως ὑπεσχέθη, δὲν ἐμίσθωσε δὲ ὅ,τι νομίζει καὶ πιστεύει, ὅτι δύνатаι νὰ παράσχη. Καὶ διότι ὁ ἐκμισθωτὴς εὐθυνόμενος διὰ πᾶσαν ἀμέλειαν, εὐθύνεται ὅχι μόνον δι' ὅ,τι ἦν εὐκολον αὐτῷ νὰ μάθῃ, ἀλλὰ καὶ δι' ὅ,τι δυνάμενος νὰ μάθῃ δὲν ἐπαθὲν, προβάς εἰς σύμβασιν ἀπατηλὴν ἐξ ἧς ἐβλάβη ὁ ἀναιρεσιβλήτων. Ἐὰν δὲ δὲν δύνатаι νὰ παράσχη τὸ πρᾶγμα, ἐνέχεται εἰς τὸ διαφέρειν ὅπως ἐπὶ πάσης προϋπαρχούσης ἀδυναμίας.

Διότι ἂν ἀληθῶς τὸ πρὸς ἐπισκευὴν δικαίωμα τοῦ κυρίου περιωρίσθη δι' ἐθίμου καθ' ὃ τὰ μίσθια χρήζοντα ἐπισκευῆς δεόν ν' ἀνεγείρωνται ὅχι εἰς μέγαρον καθὼς θὰ ἐπεθύμει ὁ κύριος, ἀλλ' ὡς ἦσαν καὶ πρὶν, ἵνα μήτε ὁ χρόνος παρέρχηται μήτε μεταβάλληται τὰ μίσθια, οἷον ἐνοικιάσθη, ἢ ἀπόρριψις τοῦ ἐθίμου αὐτοῦ, ὡς ἀντιβαλόντος εἰς τὸν νόμον, ἀντιβαίνει προφανῶς εἰς τὸν νόμον διὰ τὴν μὴ ὑπαρξίν τοιοῦτου ἀπαγορευτικοῦ.

Διότι ἀφελῶς τὴν ἀντεστάσιν του, ὅτι «καὶ ἂν τῷ προσεφέρετο ὅτι θὰ τῷ ἦτο πλέον χρήσιμον» ὡς ὁμολογίαν του, ἀναιροῦσαν τὴν ἐτέραν ἀντεστάσιν του, ὅτι «δὲν τῷ τὸ προσέφερον» χαρακτηρίζον τὸ Ἐφετεῖον παρηρημένους προφανῶς καὶ παρὰ νόμους τὴν οἰκονομικὴν ἀρμοσίαν τῆς ἀντεστάσεως μετὰ προτεινομένης ἢ εἰκαζομένης ἐνστάσεως καθ' ἣν ὁ ἀντενιστάμενος ἔχει θεσιν ἐναγομένου, δυνάμενος νὰ ὑποβάλλῃ ἀντιφατικούς πρὸς ἀπόκρουσιν ἰσχυρισμούς, ἀλλ' ἐπὶ τοῦ προκειμένου οὐδεμία ἀντίφασις ὑπάρχει, ἀντιτάξαντος τοῦ ἀναιρεσιβλήτου εἰς μὲν τὴν ἐνστάσιν του ὅτι «ἔδωκε τοῦτο νὰ ἐπισκευάσῃ καὶ καταδαφίσῃ», τὸν ἰσχυρισμὸν, ὅτι «δὲν τὸ προσέφερον ὁμοῦ καὶ μετὰ τὴν ἐπισκευήν», εἰς δὲ τὴν ἐνστάσιν του, ὅτι «δὲν θὰ τὸ ἐδέχετο» ἢ ὅτι «δὲν τὸ ἐδέχθη προσφερθὲν» τὸν ἰσχυρισμὸν ὅτι «ἀλλὰ δὲν ἦτο πρόσφορον πρὸς τὸ ἔργον του».

Διότι πρωτοτύπως τὸ Ἐφετεῖον τὴν κατὰ τῆς προταθείσης κατὰ τῶν ἐκ τῆς συμβάσεως νομίμων ὑποχρεώσεων τοῦ ἀναιρεσιβλήτου ἐνστάσεως του περὶ ἀδυναμίας ἀντιταχθεῖσαν πρὸς μηδένισιν τῆς ἀντενστάσεως περὶ δολίας ἐνεργείας καὶ ὑπαιτίου ἀδυναμίας, ἐκλαμβάνον ὡς ἀποτελοῦσαν βάσιν ἰδίας ἀγωγῆς ἐκ δόλου ἀδικπραξίας, ἀπέρριψεν ἀνεξετάστως ὅλως καὶ δὴ καὶ ὡς ἀβάσιμον παρηρημένους καὶ κακῶς ἐφευρόμενους τὸν νόμον.

Διότι ἡ ὑπὸ τοῦ Ἐφετείου ἀναγνώρισις τῆς ἀποδείξεως ἀνωτέρας βίας ἀναφέρεται εἰς τὴν ἀπταιστον δὴθεν βραδύτητα τῆς ἐπισκευῆς ἀλλὰ τὸ Ἐφετεῖον ἀναποδείκτως ὡς ἀβάσιμον ἀπέρριψε τὴν ἀντένστα-

σιν τοῦ ἀναιρεσεύοντος περί δολίας πρὸς τοῦτο ἐνεργείας καὶ ὑπαιτιό-
τος εἰς τοῦτο αὐτοῦ τούτου τοῦ ἀναιρεσιβλήτου.

Διότι οὔτε ἀπαράδεκτος ἦτο ὁ ἰσχυρισμός τοι περί τῆς γνώσεως καὶ
τοῦ δόλου τοῦ ἀναιρεσιβλήτου ὡς πρὸς τὴν ἀνάγκην τῶν ἐπισκευῶν,
ἅτε τοῦτο μὲν ρητῶς καὶ ἐν πλάτει μάλιστα καὶ πρωτοδίκως ὑποβλη-
θέν, ταῦτα δὲ ἅτε μὴ ἀπαγορεύοντος τοῦ νόμου τὴν παραδεκτὸν ἀντεν-
στάσεως ἐφ' ὅσον ἡ ἐνστάσις καθ' ἣν ἀντιτάσσεται αὕτη δὲν εἶχεν ὑπο-
βληθῇ ἤδη πρότερον, οὔτε ἀβάσιμος, τὸ μὲν ἅτε μὴ νομίμως ἐξελεγ-
χθεὶς ὡς τοιοῦτος, τὸ δὲ ἅτε ἀποδεχομένου τοῦ Ἐφετείου, ὅτι ἡ κατ-
εδάφισις ἐγένετο κατὰ τὴν θέλησιν καὶ τὴν ἀπόφασιν τοῦ ἀναιρεσιβλή-
του, οὐχὶ λοιπὸν ἐξ ἐπιγενομένου ἐξωθεν γεγονότος.

Διότι κρίναν τὸ Ἐφετεῖον τὴν κατὰ τῆς ἀγωγῆς τοῦ ἀναιρεσεύον-
τος ὑπεράσπισιν τοῦ ἀναιρεσιβλήτου ὡς νόμιμον οὐχὶ ἕνεκεν ἀνάγκης
ἐξωθεν ἐκ μέρους τῆς ἀρχῆς καὶ ἕνεκα βεβαιωμένης ἀνάγκης τῆς κατ-
εδάφισως, ἀλλ' ἕνεκα καὶ συνάμει μόνον τῆς ἀδεκάστου θελήσεως καὶ
ἐποφάσεως αὐτοῦ τοῦ ἀναιρεσιβλήτου τοῦ κατὰ τὴν κατεδάφισιν, διότι οὕτω
πρὸς ἡθέλησε, πρῶτον μὲν παρηρμήνευσε καὶ κακῶς ἐφήρμοσε τὸν νόμον
μὴ ἐπιτρέποντα τὴν καταδάφισιν καὶ τούτου ἕνεκα τὴν ἀρνησιν τῆς
ἐκτελέσεως τῆς συμβάσεως καὶ ἐπομένως τὴν ἀπαλλαγὴν τῆς πληρώσεως
τοῦ διαφέροντος μόνον καὶ μόνον διότι τὸ θέλει ὁ ἐκμισθωτής, ἀλλὰ δι-
ότι ἀπαραίτητος καὶ ἀναγκαῖα εἶναι γενικὴ ἐπισκευή, εἴτα δὲ ἐδίεζατο
ἀναποδείκτως ὡς βέβαιον καὶ ἀληθές τὸ ἀποτελεῖν τὴν κατὰ τὸν νό-
μον βάσιν τοῦ τοιοῦτου δικαιώματός του γεγονὸς τοῦ ἐτοιμορρόπου καὶ
τῆς ἀπαραίτητου ἀνάγκης ἐπισκευῆς, τὸν μὲν ἀντίδικον ἀπαλλάξαν
τοῦ βάρους τῆς ἀποδείξεως διὰ μόνον τὸν λόγον, ὅτι δὲν ὑπεχρεοῦτο
προαποδεικτικῶς νὰ φέρῃ αὐτὴν, εἰς δὲ τὸν ἀναιρεσεύοντα ἀπηγόρευσε
νὰ φέρῃ τὴν ἀνταπόδειξιν τοῦ μὴ ἐτοιμορρόπου, ἀπορρίψαν μάλιστα
τὴν ἐνστάσιν του ταύτην ὡς ἀβάσιμον.

Ἀκούσαν τοῦ μὲν πληρεξουσίου τοῦ ἀναιρεσεύοντος ἀναπτύξαντος
καὶ προφορικῶς τοὺς λόγους ἀναιρέσεως καὶ αἰτήσανόμου τὴν ἀναίρεσιν
τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως, τῶν δὲ πληρεξουσίων τῶν ἀναιρεσι-
βλήτων, ἀντικρουσάντων αὐτοὺς, καὶ αἰτήσανόμων τὴν ἀπόρριψιν τῆς
αἰτήσεως καὶ

Τοῦ Ἀντισταγγρλέως, Σκεφθέν κατὰ τὸν νόμον.

Ἐπειδὴ ἡ ἐκκληθεῖσα ὑπ' ἀριθμὸν 1231 τοῦ 1878 πρωτόδικως
ἀπόφασις εἶναι παρεμπιπτούσα περί ἀποδείξεως, ὡς ἀπορρίπτουσα τὴν
ἀγωγὴν τοῦ ἀναιρεσεύοντος ὑπὸ τὸν ὅρον τῆς δόσεως τοῦ ἐπιβληθέντος
δι' αὐτῆς εἰς τὸν ἐναγόμενον ἀναπληρωτικοῦ ὅρκου, ὅστις ἐδόθη μὲν
ὑπ' αὐτοῦ τὸν Ἰανουάριον τοῦ 1882, ἦτοι μετὰ τὴν ἐκδοσιν τῆς ἐπι-
κυρωσάσης αὐτὴν ὑπ' ἀριθ. 324 τοῦ 1881 ἀποφάσεως τῶν ἐν Ναυ-

ΑΠΟΦΑΣΕΙΣ ΑΡΕΙΟΥ ΠΑΓΟΥ

101

πλήρῳ Ἐφετῶν, ἀλλ' αὕτη ἀνῆρέθη διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 16 τοῦ 1889 ἀποφάσεως τοῦ Ἀρείου Πάγου καὶ ἐπομένως λογίζεται ὡς μὴ δοθείς, διότι, κατὰ τὸ ἄρθρον 834 τῆς Πολ. Δικονομίας ἀναιρουμένης ἀποφάσεως τινος, συναναιρεῖται καὶ ἅπαντα ἢ μετ' αὐτὴν γενομένη διαδικασία καὶ ἐπομένως οἱ διάδικοι ἐπανέρχονται εἰς τὴν ἦσαν πρὸ τῆς ἀναιρουμένης ἀποφάσεως στάσιν. Ὅθεν παρεμπιπτούσα περὶ ἀποδείξεως εἶναι καὶ ἡ ἐπικυρώσασα τὴν προμνησθεῖσαν 1231 πρωτόδικον ἀπόφασιν ἀναιρεσιβαλλομένη ὑπ' ἀριθ 31104 τοῦ 1893 ἀπόφασις τῶν ἐν Ἀθήναις Ἐφετῶν, ἀφοῦ ὁ ἀναιρεσείων δὲν προσάγει ἀπόδειξιν, ὅτι ἐδόθη ἐκ νέου ὁ ἀνωτέρω ὅρκος καὶ μάλιστα πρὸ τῆς ἐπιδόσεως τῆς περὶ ἀναιρέσεως αἰτήσεώς του.

Ἐπειδὴ ὁ ἔννατος τοῦ ἀναιρετηρίου λόγος, ὅτι τὸ τῆς ἀποδείξεως θέμα δὲν ἐτέθη συμφώνως μετὰ τὴν ἀγωγὴν τοῦ ἀναιρεσείοντος, τοῦ πραγματικοῦ ἰσχυρισμοῦ του καὶ τὸν νόμον, ἀποβαίνει ἔνεκα τῆς ἀοριστίας του ἀνεπίδεκτος δικαστικῆς ἐκτιμήσεως καὶ συνεπῶς ἀπαράδεκτος.

Ἐπειδὴ τὸν ἰσχυρισμὸν τοῦ ἐναγομένου, ὅτι οὗτος ἔνεκεν ἀνωτέρας βίας δὲν ἠδυνήθη ν' ἀνακαινίσῃ καὶ παραλώσῃ εἰς τὸν ἐνάγοντα τὸ μισθωθὲν ἐργαστήριον κατὰ τὸν συμφωνηθέντα χρόνον, διότι, καίτοι ἐζητήσῃ τὴν περὶ οἰκοδομῆς ἄδειαν πρὸ τριῶν πρὶν τῆς ἐνάρξεως τῆς μισθώσεως μηνῶν, ὁ διευθυντὴς τοῦ μηχανικοῦ Τριπόλεως ἐξέδοτο αὐτὴν μετὰ παρέλευσιν ἐνὸς περιόδου ἔτους, ἡ ἐκκληθεῖσα 1231 ἀπόφασις παρεδέξατο διὰ τῆς οἰκονομίας αὐτῆς αἰτιολογίας ὡς ὄντα ἐντελῶς ἀποδεδειγμένον, ἡ δὲ ἀναιρεσιβαλλομένη ἀπόφασις ἐπεκύρυσεν αὐτὴν ὡς πρὸς τοῦτο διὰ τῆς δωδεκάτης αὐτῆς αἰτιολογίας· κατὰ ταῦτα λοιπὸν ὑπαρχούσης περὶ τῆς ἀληθείας τοῦ ἀνωτέρου ἰσχυρισμοῦ τοῦ ἐναγομένου οὐχὶ σφοδρὰς πιθανότητος ἀλλὰ πλήρους ἀποδείξεως δὲν ὑφίστατο κατὰ τὸ ἄρθρον 379 τῆς Πολ. Δικονομίας ἀνάγκη νὰ ἐπιβληθῇ αὐτῷ ἀναπληρωτικὸς περὶ τούτου ὅρκος, καὶ ἐπομένως διὰ τὴν γενομένην ἐπιβολὴν τοιοῦτου ὅρκου ὑπὸ τῆς 1231 ἐκκληθείσης ἀποφάσεως, ἐπικυρωθείσης ὑπὸ τῆς ἀναιρεσιβαλλομένης, ἔννομον συμφέρον ἔχει νὰ προσβάλῃ αὐτὴν ὡς πρὸς τοῦτο οὐχὶ ὁ ἀναιρεσείων, ἀλλ' ὁ ἀντίδικος αὐτοῦ ὡς ἐπιβαρυνθεὶς οἱ ὅρκου περιττοῦ. Ὅθεν ὁ περὶ τοῦ ἐναντίου λόγος τοῦ δευτέρου δικογράφου τῶν προσθέτων ἐλέγχεται ἀπαράδεκτος.

Ἐπειδὴ καὶ πάντες οἱ λοιποὶ λόγοι τοῦτε ἀναιρετηρίου καὶ ἀμφοτέρων τῶν δικογράφων τῶν προσθέτων, μὴ ἀναγόμενοι εἰς τὴν διαταχθεῖσαν ἀπόδειξιν ὑπὸ τῆς πρωτοδίκου ἀποφάσεως, ἣν ἐπεκύρυσεν ἡ ἀναιρεσιβαλλομένη, εἰσὶ κατὰ τὸ ἄρθρον 812 § 3 τῆς Πολ. Δικονομίας ἀπαράδεκτοι.

Διὰ ταῦτα

Ἐδὼν καὶ τ' ἄρθρα 830 καὶ 210 καὶ ἐπ. τῆς Πολιτ. Δικονομίας.
Ἀπορρίπτει τὴν κατὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 3004 τοῦ 1893 ἀποφάσεως
τῶν ἐνταῦθα Ἐφετῶν περὶ ἀναιρέσεως αἰτήσιν τοῦ Γεωργίου Σερετο-
πούλου, ὃν καταδικάζει εἰς τὸ νόμιμον παράβολον, εἰς τὰ τῆς παρούσης
δίκης ἔξοδα τῶν ἀντιδίκων του μετριασθέντα εἰς δραχ. πεντήκοντα (50)
καὶ εἰς τὰ τέλη τῆς σημάτωνσεως.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις τῇ εἰκοστῇ πέμπτῃ Ὀκτωβρίου
1898. Ἐδημοσιεύθη δὲ τὴν δευτέραν (2) Νοεμβρίου 1898.

Ὁ Πρόεδρος
Κ. Σημαντήρας

Ὁ Γραμματεὺς
Γ. Καστόρχης

Ἀριθ. 225

Τὸ Δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου

Τμῆμα Α'.

Συγκείμενον ἐκ τῶν δικαστῶν Κ. Σημαντήρα, Προέδρου, Χρ.
Κόκκορη, Στ. Ἀνδροπούλου Π. Μενελάου, Ἀδ. Πετρίτση, Ἰω. Τσά-
τσου καὶ Ξεν. Εὐθυμίου παρόντων τοῦ τε Ἀντεισαγγελέως Κωνστ.
Μανιάκη (κωλυομένου τοῦ Εἰσαγγελέως) καὶ τοῦ Γραμματέως Γ. Κα-
στόρχη.

Συνεδριάσαν δημοσίᾳ ἐν τῷ ἀκρατηρίῳ τοῦ καταστήματος αὐτοῦ
τὴν πέμπτῃ Ὀκτωβρίου 1898, ἵνα δικάσῃ ἐπὶ τῆς αἰτήσεως τοῦ
Νικολάου Λεωτσάκου, κατοικοῦ Ἀθηνῶν, ὡς δικαστικοῦ ἐπιτρόπου
τῶν ἀνηλίκων Σπυρίδωνος, Γεωργίου καὶ Ἀγγέλου τέκνων Ἀναστα-
σίου Δοντᾶ, παρασταθέντος διὰ τοῦ πληρεξουσίου του Χαρ. Ἀγγε-
λάκη, δικηγόρου, κατὰ τοῦ Δημητρίου Πυρρῆ, κατοικοῦ ὠσαύτως,
παρασταθέντος διὰ τοῦ πληρεξουσίου του Κ. Σταυροπούλου, δικηγό-
ρου, περὶ ἀναιρέσεως τῆς ὑπ' ἀριθ. 929 τοῦ 1891 ἀποφάσεως τῶν
ἐν Ἀθήναις Ἐφετῶν.

Ἀκούσαν τοῦ Εἰσηγητοῦ Δικαστοῦ Ἀδ. Πετρίτση, ἐκθέσαντος
τάδε :

Ὁ Ἀναστάσιος Δοντᾶς διὰ τῆς ἀπὸ 16 Δεκεμβρίου 1885 ἐνώ-
πιον τοῦ Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν ἀγωγῆς, κατὰ τοῦ Σ Σωτήρχου,
ὡς δικαστικοῦ ἐπιτρόπου τῶν ἀνηλίκων Παγῶνας καὶ Ἰωάννου Α.
Νικολέση καὶ τοῦ Δημ. Πυρρῆ, ἐξέθηκεν, ὅτι ἐπὶ δημοσίου πλειστη-
ριασμοῦ ἡγόρασε μίαν οἰκίαν μετὰ τοῦ οἰκοτέδου αὐτῆς κειμένην ἐν

Ἀθῆναις, ἀντὶ δραχμῶν 4100· ἀλλὰ ἐκ τῆς οἰκίας ταύτης καὶ τοῦ οἰκοπέδου 65 πήγεις ἀνήκουσι κατὰ κυριότητα εἰς τὸν Α. Κονοπισόπουλον, ὅστις ἠγόρασεν αὐτὰς παρὰ τοῦ Β. Χατζοπούλου, ἵνα καταστήσῃ ἄρτιον τὸ παρ' αὐτῶν ἀγορασθὲν ἐπὶ τοῦ πλειστηριασμοῦ ὅτι οἱ ἐναγόμενοι ὁ μὲν ὡς ἐπισπεύδων δανειστής, ὁ δὲ ὡς ἀφειλέτης, ἐν γνώσει διατελοῦντες, ὅτι μέρος τοῦ κατακυρωθέντος καὶ πλειστηριασθέντος κτήματος ἀνήκει κατὰ κυριότητα εἰς τρίτον, εἶναι ὑποχρεοὶ νὰ τὸν ἀποζημιώσωσι διὰ τὴν ἀξίαν τῶν εἰρημέων 65 πήγερων ἀνερχομένην εἰς δραχμὰς 1300 πρὸς 20 δραχμὰς τὸν πήγερων καὶ δραχμὰς 500 ὅς ἐπλήρωσεν ἐπὶ πλέον εἰς τὸν Α. Κονοπισόπουλον, ἵνα ἀγοράσῃ τοὺς ὑπολοίπους πήγεις καὶ καταστήσῃ τὸ οἰκοπεδὸν τοῦ ἄρτιον ἐν ὅλῳ δραχμὰς 1800 πρὸς ἐξασφάλισιν τῶν ὁπίων κατέσχε συντηρητικῶς εἰς χεῖρας τοῦ ἐπὶ τοῦ πλειστηριασμοῦ ὑπαλλήλου συμβολαιογράφου Ἀθηνῶν Γ. Θεοφανοπούλου δρ. 1300 ἐκ τοῦ ἐκπλειστηριασμοῦ τοῦ παρ' αὐτοῦ κατατασθεύοντος· καὶ ᾗτε ᾗτε ᾗτε νὰ ὑποχρεωθῶσιν οἱ ἐναγόμενοι ἀλληλεγγύως καὶ διὰ προσωπικῆς κρατήσεως νὰ τῇ πληρώσωσι δρ. 1800 ἐντόκως ἀπὸ τῆς ἀγωγῆς, καὶ ἐπικυρωθῇ ἡ εἰρημένη κατάσχεσις καὶ ὑποχρεωθῇ ὁ τρίτος νὰ τῇ πληρώσῃ τὰς κατασχεθείσας δραχ. 1300.

Τὸ Πρωτοδικεῖον, μετὰ τὴν ὑπ' ἀριθ. 1025 (1886) περὶ ἀποδείξεως ἀπόφασιν, ἐξέδοτο τὰς ὑπ' ἀριθ. 4850 (1886) καὶ 210 (1887) ἀποφάσεις, δι' ὧν ἐδικάσθησαν ἐρήμην οἱ ἐναγόμενοι.

Τὰς ἀποφάσεις αὐτὰς ἐξεκάλεσεν ὁ Δ. Πυροῆς, τὸ δὲ Ἐφετεῖον Ἀθηνῶν ἐξέδοτο α'.) τὴν ὑπ' ἀριθ. 644 (1888) ἀπόφασιν, δι' ἣς ἐδικάσαν ἐρήμην τοῦ ἐφεσιβλήτου Ἀ. Δοντᾶ ἐδέχθη τὴν ἔφεσιν. Τῇ ἀπόφασιν ταύτην ἀνέκοψεν ὁ Ἀ. Δοντᾶς διὰ τῆς ἀπὸ 16 Ἰουλίου 1888 ἀνακοπῆς του καὶ ἐπελθόντος τὸν θάνατον αὐτοῦ ἐπανελήφθη ἡ οἰκὴ ἐκουσίως ἐπ' ὀνόματι τῶν κληρονόμων αὐτοῦ· συζητήσεως δὲ γενομένης τὸ Ἐφετεῖον διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 816 (1890) ἀποφάσεως, ἐδικάσαν ἐρήμην τῆς χήρας Δοντᾶ, ἀπέρριψε τὴν εἰρημένην ἀνακοπὴν. Ψεῖθ' ὅ ἡ αὐτὴ Αἰκατερίνη χήρα Α. Δοντᾶ ὑπὸ τὰς ιδιότητάς τῆς ἀνέκοψε τὴν ὑπ' ἀριθ. 816 ἀπόφασιν, τὸ δὲ Ἐφετεῖον διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 929 (1891) ἀποφάσεως ἀπέρριψε τὴν ἀνακοπὴν τῆς, ὡς ἀπαράδεκτον.

Τῆς ἀποφάσεως ταύτης τοῦ Ἐφετείου ὑπ' ἀριθ. 929 τὴν ἀναιρεσιν ᾗτε ᾗτε ᾗτε ᾗτε Αἰκατερίνη χήρα Ἀναστ. Δοντᾶ ὡς ἐπίτροπος τῶν ἀνηλικίων τέκνων τῆς (κληρονόμων τοῦ Ἀναστ. Δοντᾶ) διὰ τῆς ἀπὸ 27 Ἰουλίου 1891 αἰτήσεώς της, διὰ διαφόρους ἐν αὐτῇ λόγους καὶ ἰδίᾳ διὰ τὸν ἐξῆς :

Διότι, ἐνῷ προσέβαλε ρητῶς διὰ τῶν ἐνώπιον τῶν Ἐφετῶν προ-

τάσεών της ως πλαστήν τὴν ὑπ' ἀριθ. 816 (1890) ἐρήμην ἀπόφασιν τοῦ Ἐφετείου Ἀθηνῶν, καθόσον αὕτη βεβαίωσι ψευδῶς, ὅτι ᾤσθηεν ἐγένοντο κλήτευσιν πρὸς αὐτὴν ὑπὸ τὴν ιδιότητά της καὶ ἐκφώνησιν ἐκ τῆς σειρᾶς τοῦ πινακίου καὶ τοῦ ἐκθέματος τοῦ ὀνόματός της καὶ ὥρισεν ἀμέσως τὰ μέσα τῆς ἀποδείξεως τῆς πλαστότητος, προσαγαγούσα καὶ ἐπίσχυρον πιστοποιητικὸν τοῦ γραμματέως τῶν ἐν Ἀθήναις Ἐφετῶν περὶ τοῦ ἐναντίου τῶν ὄσων ἡ ὑπ' ἀριθ. 816 ἀπόφασις βεβαίωσι, τὸ Ἐφετεῖον ἐσφαλμένως ἐθαύσθη ἐπὶ τῆς ἀποφάσεως ταύτης καὶ ἐδέχθη ἀναιτιολογήτως ὡς νόμιμον καὶ ἀποδεδειγμένην τὴν πρὸς αὐτὴν κλήτευσιν, ἔγκυρον δὲ τὴν ἐρήμην αὐτῆς συζήτησιν τῆς ὑποθέσεως.

Μετὰ τὴν κοινοποίησιν τῆς ὡς ἄνω αἰτήσεως ἀναιρέσεως, διωρίσθη δικαστικὸς ἐπίτροπος τῶν ἀντλίκων τέκνων τοῦ Ἀναστ. Δοντᾶ ὁ Νικόλαος Λεωτσάκος.

Ἀκούσαν τοῦ πληρεξουσίου τοῦ ἥδη ἐπιτρόπου τῶν ἀντλίκων τέκνων Ἀναστ. Δοντᾶ ὡς ἀναιρεσίοντος, ἀναπτύξαντος καὶ προπορικῶς τοὺς λόγους τῆς ἀναιρέσεως καὶ αἰτησαμένου τὴν ἀναίρεσιν τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως, τοῦ πληρεξουσίου τοῦ ἀναιρεσιβλήτου αἰτησμένου τὴν ἀπορρίψιν τῆς αἰτήσεως ἐπὶ δε καὶ τὸ ἀπαράδεκτον αὐτῆς λόγῳ τοῦ ὅτι μετὰ τὴν ἐπίδοσιν τῆς αἰτήσεως ὁ πληρεξούσιος τοῦ ἀναιρεσιβλήτου ἤγειρεν ἀγωγὴν κατὰ τοῦ ἀναιρεσίοντος περὶ ἐπιστροφῆς τοῦ ὑπὸ τοῦ δικαιοπαρόχου πατρὸς τῶν ἀντλίκων ληφθέντος διὰ τοῦ ἐπὶ τοῦ πλειστηριασμοῦ ὑπελλήλου κατασχεθέντος μέρους τοῦ ἐκπλειστηριάσματος τῆς πωληθείσης οἰκίας δυνάμει συμβολαίου πρὸς ἐκτέλεσιν τῶν ὑπ' ἀριθ. 4850 (1886) καὶ 2106 (1887) ἀποφάσεων, ἐξαφανισθεισῶν διὰ τῆς ὑπὸ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως ἐπικυρωθείσης, ἣτις (ἀγωγὴ) ἐγένετο δεκτὴ διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 6719 (1894) ἀποφάσεως τῶν ἐν Ἀθήναις Πρωτοδικῶν, ἐπικυρωθείσης διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 773 (1895) ἀποφάσεως τῶν ἐνταῦθα Ἐφετῶν, καθ' ὧν ἀποφάσεων οἱ ἀναιρεσίοντες ἔχουσιν ἐγείρει τὴν ἀπὸ 16 Ἰουλίου 1895 αἴτησιν περὶ ἀναιρέσεως ἐκκερμῇ ἐπὶ οὖσαν καὶ μὴ ἔχουσιν ἀνασταλτικὴν δύναμιν· ἐπομένως ἄσκοπος ἡ προκειμένη αἴτησις, λόγῳ τοῦ ἐτέρου δεδικασμένου τοῦ προκύπτοντος ἐκ τῆς 773 ἀποφάσεως τοῦ Ἐφετείου· καὶ τοῦ Ἀντεισαγγελέως. Σκεφθὲν κατὰ τὸν Νόμον.

Ἐπειδὴ ἐκ τοῦ ὅτι ὡς βᾶσις τῆς ὑπ' ἀριθ. 773 τοῦ 1895 ἀποφάσεως τῶν ἐν Ἀθήναις Ἐφετῶν περὶ ἀποδόσεως τῶν ληφθέντων ὑπὸ τῆς ἀναιρεσιούσης χρημάτων ἐχρησίμευσεν ἡ πρώτη ὑπ' ἀριθ. 929 τοῦ 1891 ἀπόφασις ἡ ἀπορρίψασα τὴν περὶ ἀποζημιώσεως ἀγωγὴν τῆς ἀναιρεσιούσης ἣτις προσβάλλεται διὰ τῆς προκειμένης αἰτήσεως ἀναιρέσεως, δὲν ἐπεται, ὅτι εἶναι ἀπαράδεκτος ἡ αἴτησις αὕτη, δι' ἧς σκοπεῖται ἡ κατάργησις τῆς πρώτης ἀποφάσεως· διότι συμφέρον ἔχει ἡ

ἀναιρεσείουσα καὶ ταύτης τὴν ἀναίρεσιν νὰ ἐπιτύχῃ. Ἀπορριπτέα δὲ ἡ ἀντίθετος ἔνστασις τοῦ ἀναιρεσιβλήτου.

Ἐπειδὴ ἡ διάταξις τοῦ ἄρθρου 507 Πολ. Δικονομίας, καθ' ἣν μὴ ἐμφανισθέντος καὶ αὐθις τοῦ ἀνακόπτοντος εἰς τὸ ἀκροατήριον δὲν συγχωρεῖται πλέον ἄλλη ἀνακοπὴ, προϋποτίθουσιν, ὅτι προσηκόντως εἰσῆχθη πρὸς συζήτησιν ἡ ἀπορριφθεῖσα ἀνακοπὴ καὶ δὴ συνεπεῖρα νομῖμου ἐγγραφῆς τῆς δίκης εἰς τὸ πινάκιον. Κατὰ δὲ τὸ ἄρθρον 571 τῆς αὐτῆς Δικονομίας ἐν ἐκ τῶν ἀπαιτουμένων πρὸς ἐγγραφὴν εἶναι καὶ ἡ μνεία τῶν ὀνομάτων τῶν διαδίκων.

Ἐπειδὴ ἡ ἀναιρεσείουσα προτείνει ἐνώπιον τοῦ Ἐφετείου τὸ ἄκυρον τῆς ἐγγραφῆς τῆς δίκης εἰς τὸ πινάκιον, ὡς περιεχούσης τὸ ὄνομα τῆς ἀρχικῆς διαδίκου, ἐν ᾧ ἀποθανούσης ταύτης ἔδει νὰ ἐγγραφῇ ὑπὸ τὸ ὄνομα τῆς ἀναλαμβάνουσας τὴν εἰκὴν κληρονόμου αὐτοῦ καταστάσης διαδίκου.

Ἐπειδὴ τὸ Ἐφετεῖον ἀπέρριψε τὴν ρηθεῖσαν ἔνστασιν τῆς ἀναιρεσιούσης βασισθῆν εἰς τὴν προηγουμένην ὑπ' ἀριθ. 816 ἐρήμην ἀπόφασιν αὐτοῦ, ἥτις ἀπεφάνητο ὅτι ἐγένετο προσήκουσα ἐγγραφὴ τῆς ὑποθέσεως καὶ ἐκφώνησις ἐκ τῆς σειρᾶς τοῦ πινακίου. Ἀλλ' ὥς αὐτὸ τοῦτο τὸ Δικαστήριον δέχεται ἡ ἀναιρεσείουσα προσέβαλεν ὡς πλαστὴν τὴν ρηθεῖσαν ἀπόφασιν, ἥτοι ὡς βεβαιούσαν ψευδῶς, ὅτι ἐγένετο προσήκουσα ἐγγραφὴ καὶ ἐκφώνησις ἐπιμένως δὲν ἠδύνατο νὰ βασισθῇ εἰς τοιαύτην ἀπόφασιν, διότι ἐν περιπτώσει ἀποδείξεως τῆς πλαστότητος αὐτῆς, αὕτη ἦθελεν εἰσθαι ἐξαφανιστέα κατὰ τὸ ἄρθρον 460 Πολ. Δικονομίας. Ἀποφηνάμενον δὲ ὅτι δὲν ἔχει νόμιμον ἐπιρροὴν ἡ ἔνστασις αὕτη καὶ μὴ διατάξαν ἀπόδειξιν ἐπ' αὐτῆς, παρέβιασε τὰς περὶ ἀποδείξεως οὐσιώδεις διατάξεις τῶν ἄρθρων 244 καὶ 248 Πολ. Δικονομίας, ὅπερ ἐπάγεται ἀναίρεσιν τῆς προσβαλλομένης ἀποράσεως κατὰ τὸ ἄρθρον 807 ἐδ. 5 τῆς αὐτῆς δικονομίας συμφώνως πρὸς τὸν περὶ τούτου λόγον ἀναίρεσεως.

Διὰ ταῦτα

Ἰδὸν καὶ τ' ἄρθρα 833, 838, 839 καὶ 210 Πολ. Δικονομίας.

Ἀπορρίπτει τὴν περὶ ἀπαράδεκτου τῆς προκειμένης αἰτήσεως ἀναίρεσεως ἔνστασιν τοῦ ἀναιρεσιβλήτου.

Ἀναιρεῖ τὴν ὑπ' ἀριθ. 929 τοῦ 1891 ἀπόφασιν τῶν Ἀθηνῶν Ἐφετῶν.

Καὶ παραπέμπει τὴν δίκην ἐνώπιον τῶν ἐν Πάτραις Ἐφετῶν πρὸς νέαν συζήτησιν.

Καταδικάζει τὸν ἀναιρεσιβλήτον εἰς τὰ δικαστικὰ ἐξόδα τῆς ἀναιρεσιούσης τῆς τε ἐνώπιον τοῦ Ἐφετείου καὶ τῆς παρούσης δίκης με-

τρίαζόμενα εἰς δραχμὰς ἑβδομήκοντα πέντε (75) καὶ τὰ τέλη σημάν-
σεως.

Διατάσσει τὴν εἰς τὴν ἀναιρεσεύσαν ἀπόδοσιν τοῦ νομίμου παρα-
βόλου. Διατάσσει νὰ γραφῇ ἡ παροῦσα ἀπόφασις εἰς τὸ περιθώριον τοῦ
πρωτοτύπου τῆς ἀναιρουμένης καὶ νὰ δημοσιευθῇ διὰ τοῦ τύπου δα-
πάνῃ τοῦ ἀναιρεσιβλήτου.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις τῇ τριακοστῇ πρώτῃ (31)
Ὀκτωβρίου 1898. Ἐδημοσιεύθη δὲ τῇ δευτέρᾳ (2) Νοεμβρίου 1898.

Ὁ Πρόεδρος

Ὁ Γραμματεὺς

Κ. Σημαντήρας

Γ. Καστόρχης

Ἀριθμὸς 226

Τὸ Δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου

Τμῆμα Α'.

Συγκείμενον ἐκ τῶν Δικαστῶν Κ. Σημαντήρα, Προέδρου, Ἰω.
Διοβουνιώτου, Χρ. Κόκκορη, Ἀνδρ. Γκιών, Παν. Μενελάου, Μιλτ.
Ἡλιάδου καὶ Ξεν. Εὐθυμίου, παρόντων τοῦ τε Ἀντεισαγγελέως
Κ. Μανιάκη (κωλυομένου τοῦ Εἰσαγγελέως) καὶ τοῦ Γραμματέως Γ.
Καστόρχη.

Συνεδρίαν δημοσίᾳ ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ τοῦ καταστήματος αὐτοῦ
τῇ δεκάτῃ ἐνάτῃ Ὀκτωβρίου 1898, ἵνα δικάσῃ ἐπὶ τῆς αἰτήσεως
τοῦ Κωνσταντίνου Μηλιάδου, κατοικοῦ Χίου, παρασταθέντος διὰ τοῦ
πληρεξουσίου του Ἀθ. Βερενίκη δικηγόρου, κατὰ τοῦ Σταύρου Μη-
λιάδου κατοικοῦ Ἀτταλείας, παρασταθέντος διὰ τοῦ πληρεξουσίου
του Σπ. Εὐκλείδου, δικηγόρου· περὶ ἀναιρέσεως τῆς ὑπ' ἀριθ. 591
τοῦ 1894 ἀποφάσεως τοῦ Ἐφετερίου Ἀθηνῶν.

Ἀκούσαν τοῦ εἰσηγητοῦ Δικαστοῦ Μιλτ. Ἡλιάδου ἐκθέσαντος
τάδε :

Ὁ Σταῦρος Μηλιάδης διὰ τῆς ἀπὸ 15 Μαΐου 1892 ἐνώπιον τοῦ
ἐν Σμύρνῃ ἑλλην. Προξενικοῦ Δικαστηρίου ἀγωγῆς κατὰ τοῦ Κων. Μη-
λιάδου, ἐξέθηκεν, ὅτι δυνάμει τοῦ ὑπ' ἀριθ. 484 τοῦ 1881 ἐπισήμου
ἐγγράφου τοῦ ἐν Χίῳ ἑλληνικοῦ Προξενείου ἡγόρασεν εἰς πλειστηρια-
σμόν τὸ ἡμισυ ἐνὸς ἑλληνικοῦ πλοίου, ὅπερ ἀπὸ τῆς ἐποχῆς ἐκείνης ὁ
ἐναγόμενος ἀδελφός του διεχειρίζετο εἰσπράττων καὶ τὰ εἰσοδήματα
καὶ τὸ κέρδος τοῦ ἀναλογούντος εἰς αὐτὸν ἡμίσεως τοῦ πλοίου, δυσ-
τροπεῖ δὲ νὰ τῷ δώσῃ λῆσμον καὶ τῷ ἐπιστρέψῃ τὰ εἰσπραχθέντα καὶ
νὰ τὸν ἀποζημιώσῃ διὰ τὴν διαχείρισιν τῆς εἰς αὐτὸν ἀνηκούσης περι-

ουσίας· ὅτι εἶναι ὑπόχρεως εἰς λογοδοσίαν· ὅτι τὸ εἰκαζόμενον ἔλλειμμα ἀνῆρχετο εἰς λίρας ὀθωμανικὰς 1500· καὶ ῥητήσατο νὰ ὑποχρεωθῇ ὁ ἐναγόμενος εἰς λογοδοσίαν, ἐν περιπτώσει δ' ἀπειθείας νὰ θεωρηθῇ ὡς εἰκαζόμενον ἔλλειμμα λίραι ὀθωμανικαὶ 1500, ἢ νὰ ὑποχρεωθῇ νὰ τῷ πληρώσῃ διὰ προσωπικῆς κρατήσεως, ἐντόκως 9 ο)ο ἐτησίως ἀπὸ τῆς ἀγωγῆς.

Συζητήσεως γενομένης τὸ Προξενικὸν δικαστήριον ἐξέδοτο τὰς ἐξῆς ἀποφάσεις 1) τὴν ὑπ' ἀριθ. 64 (1892) δι' ἧς ὑπεχρέωσε τὸν ἐναγόμενον ν' ἀποδείξῃ καὶ διὰ μαρτύρων, ὅτι εἰκονικῶς ἀναφέρεται ἐν τῇ ἐκθέσει τοῦ πλειστηριασμοῦ ὁ Γρ. Μηλιάδης, ὅτι ὑπερθερμάτισε καὶ ἡγόρασε τὸ πλειστηριασθὲν ἡμισυ τοῦ πλοίου καὶ κατέθεσε μετὰ τοῦ ἐνάγοντος τὸ ἐκπλειστηρίασμα, ἐν ᾧ πραγματικῶς ὁ ἐναγόμενος ὑπερθερμάτισε καὶ κατέθεσε τὸ ἐκπλειστηρίασμα διὰ λ)σμὸν τῆς εταιρίας « Ἀδελφοὶ Μηλιάδου » ἧς μέλη ὁμόρρυθμα εἶναι ὁ ἐναγόμενος καὶ ὁ Γρ. Μηλιάδης καὶ 2) τὴν ὑπ' ἀριθ. 77 (1892) δι' ἧς ἐπέβαλεν ὄρκον εἰς τὸν ἐνάγοντα μετὰ τὴν δόσιν τοῦ ὁποίου, ὑπεχρέωσε τὸν ἐναγόμενον εἰς λογοδοσίαν, ὅρισαν ὡς εἰκαζόμενον ἔλλειμμα λίρας ὀθωμανικὰς χιλίας.

Ἐκκληθεισῶν τῶν ἀποφάσεων τούτων ὑπὸ τοῦ ἐναγομένου, τὸ Ἐφετεῖον Ἀθηνῶν ἐξέδοτο τὰς ἐξῆς ἀποφάσεις 1) τὴν ὑπ' ἀριθ. 1673 (1893) ἐρήμην τοῦ ἐκκαλοῦντος καὶ 2) τὴν ὑπ. ἀριθ. 591 (1894) δι' ἧς ἐπεκύρωσε τὰς ἐκκληθείσας πρωτοδικούς ἀποφάσεις μόνον ὡς πρὸς τὴν δι' αὐτῶν διαταχθεῖσαν ἀπόδειξιν περὶ εἰκονικότητος· ἀναβαλὼν δὲ νὰ ἀποφασίσῃ ὀριστικῶς ἐπὶ τῶν λοιπῶν, ὑπεχρέωσε τὸν ἐνάγοντα ν' ἀποδείξῃ καὶ διὰ μαρτύρων, ὅτι ὁ ἐναγόμενος διεχειρίσθη τὸ ἐν τῇ ἀγωγῇ ἀναφερόμενον πλοῖον ἐφ' ὅσον χρόνον ἐν αὐτῷ ἀναφέρεται.

Τὴν ἀναίρεσιν τῆς ὑπ' ἀριθ. 591 ἀποφάσεως τοῦ Ἐφετείου αἰτεῖται ὁ ἐναγόμενος διὰ τε τῆς ἀπὸ 17 Μαΐου 1894 αἰτήσεως του καὶ διὰ τοῦ ἀπὸ 28 Ἰουλίου 1898 προσθέτου δικογράφου διὰ τοὺς ἐν αὐτοῖς ὡς ἐξῆς λόγους.

I. τοὺς ἐν τῷ ἀναιρετηρίῳ.

Διότι πρὸς ἀπόδειξιν, ὅτι ὁ ἀναιρεσιβλήτος δὲν εἶναι κύριος τοῦ πλοίου, δι' ὃ ζητεῖ λογοδοσίαν ἢ τοῦλάχιστον πρὸς ἐπίτρεψιν τοῦ μαρτυρικοῦ μέσου πρὸς ἀπόδειξιν τῆς εἰκονικότητος, δηλ. ὅτι εἰκονικῶς ἐδηλώθη τὸ ὄνομα τοῦ ἀναιρεσιβλήτου ἀδελφοῦ του ὡς ἀγοραστοῦ τοῦ πλοίου ἐπεκαλέσθη διὰ τῶν προτάσεών του α'.) ὅτι ὁ δηλώσας αὐτὸν ἀγοραστὴν ἀδελφός (καὶ συνέταιρος αὐτοῦ) Γρηγόριος ἦτο ὑπὸ τῆς ὀθωμανικῆς, αὐτὸς δὲ σὺνδικος καὶ μὴ δυνάμενος νὰ γίνωσιν ἀγορασταὶ μετεχειρίσθησαν τὸ ὄνομα τοῦ ἀναιρεσιβλήτου β'.) ὅτι ἡ ὑπόθεσις

ἐστὶν ἐμπορικὴ· γ'.) ὅτι εἶναι ἀδελφοί· δ'.) ὅτι τότε ὁ ἀναιρεσιθλή-
τος διετέλει εἰς τὴν ὑπηρεσίαν των ε'.) διότι καὶ κατὰ τὴν κατάθεσιν
τοῦ τιμήματος ὁ Γρηγόριος Μηλιαδῆς (συνέταιρός του) κατέθεσε τὸ
τίμημα τοῦ πλοίου, ἡ δὲ σύμπραξις αὕτη προδίδει τὴν κυριότητα
στ'.) ἡ μὴ ἐπὶ δεκαετίαν ζήτησις εἰσοδημάτων, ἀλλ' ἡ ἔγερσις
ἀξιώσεων τώρα, ὅτε διατελοῦσιν ἐν ψυχρότητι· ζ'.) ὅτι ὁ ἀναιρεσιθλή-
τος δὲν εἶχε κεφάλαιον πρὸς ἀγορὰν πλοίου ὑπάλληλός των διατελῶν,
ὡς προκύπτει ἐκ τῆς κατ' αὐτῶν ἀγωγῆς του. Ἀλλ' ἡ προσβαλλο-
μένη ἀπόφασις δὲν ἐπέτρεψε μάρτυρας διὰ τοῦς ἐν τῇ ἐκκαλουμένῃ
ἀποφάσει λόγους· ἀλλ' ἡ ἐκκληθεῖσα 64 ἀπόφασις ἐκ τῶν προταθέντων
τεκμηρίων ἐξετίμησε μόνον τὰ ὑπ' ἀριθ. β'. καὶ ε'. οὐχὶ δὲ καὶ τὰ
λοιπὰ καὶ ἐπομένως τὸ Ἐφετεῖον μὴ λαβὼν ὑπ' ὄψει τὰ λοιπὰ πέντε
τεκμήρια κατέλιπε καὶ κατὰ τοῦτο ἀναιτιολόγητον τὴν ἀπόφασίν του.

II'. Τοὺς ἐν τῷ προσθέτῳ δικογράφῳ.

Διότι διὰ τῶν προτάσεων του ἐπρότεινεν, ὅτι ἡ ἀγωγή τοῦ ἀναιρεσι-
θλήτου περὶ λογυδοσίας τῆς διαχείρισεως τοῦ πλοίου εἰς οὐδένα νόμι-
μον λόγον στηρίζει τὴν ἀπαίτησίν του, οὔτε εἰς ἐντολήν, οὔτε εἰς
ἀγχειρίσιν ἀλλατρίων, οὔτε εἰς ἀρπαγὴν, οὔτε εἰς λόγον τινά· ἀλλὰ
τὸ Ἐφετεῖον θεωρεῖ ἄνευ σημασίας τὴν πρότασίν του ταύτην καὶ ἀπορ-
ρίπτει αὐτήν· οὕτω δὲ παρεδίασε τὸ ἄρθρον Πολ. Δικον. 533 ἐδ. 3, 4
καὶ 5, διότι ἐξ αὐτῶν ἠδύνατο καὶ ὤφειλε νὰ κρίνῃ τὸ εἶδος τῆς σχέ-
σεως, ἂν εἶναι ἐκ συμβάσεως ἢ ἀδικήματος ἢ ἂν εἶναι ἐμπορικὴ κ.λ.π.
καὶ τὰς συνεπείας τῆς νομικῆς αὐτῆς σχέσεως καὶ ἐπομένως ἡ ἀπόφασις
του ἐστὶν ἀναιρετέα.

Διότι προκειμένου περὶ ἐμπορικῆς ὑποθέσεως ὤφειλε νὰ ἐκτιμῇσθαι
ὅλα τὰ ὑποβληθέντα τεκμήρια, ἀλλὰ κατέλιπεν ἀναιτιολόγητον τὴν
ἀπόφασίν του.

Ἀκοῦσαν τοῦ πληρεξουσίου τοῦ ἀναιρεσειόντος ἀναπτύξαντες καὶ
προφορικῶς τοὺς λόγους τῆς ἀναιρέσεως καὶ αἰτησαμένου τὴν ἀναίρεσιν
τῆς προβαλλομένης ἀποφάσεως, τοῦ πληρεξουσίου τοῦ ἀναιρεσιθλήτου
αἰτησαμένου τὴν ἀπόρριψιν τῆς αἰτήσεως καὶ τοῦ Ἀντισταγγελέως.
Σκεφθὲν κατὰ τὸν νόμον.

Ἐπειδὴ τὸ δικάσαν Ἐφετεῖον διὰ τῆς προβαλλομένης ἀποφάσεώς
του ἐπεκύρωσε τὰς ἐκκληθεῖσας πρωτοδικαίας ἀποφάσεις μόνον ὡς πρὸς
τὴν δι' αὐτῶν διαταχθεῖσαν ἀποδείξιν περὶ εἰκονικότητος, διέταξε
δὲ πρῶτον αὐτὸ ἀποδείξει περὶ τῆς ὑπὸ τοῦ ἀναιρεσειόντος διαχει-
ρίσεως τοῦ πλοίου, ἀναβαλὼν τὴν ὀριστικὴν ἀπόφασίν του, εἶναι ἄρα
ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις παρεμπίπτουσα περὶ ἀποδείξεως, δυναμένη
νὰ προσβληθῇ δι' αἰτήσεως ἀναιρέσεως κατὰ τὸ ἄρθρον 812 Πολ. Δι-
κονομίας, μόνον ἐφ' ὅσον ἐπεκύρωσε τὰς πρωτοδικαίας ἀποφάσεις, ὡς

πρὸς τὰς περὶ ἀποδείξεως διατάξεις· αὐτῶν καὶ οἱ λόγοι τῆς ἀναιρέσεως σχετίζονται πρὸς τὴν διαταχθεῖσαν ὑπὸ τοῦ Πρωτοδικείου ἀπόδειξιν.

Ἐπειδὴ κατὰ ταῦτα, ὁ λόγος ἀναιρέσεως, ὅτι οὐχὶ νομίμως ἀπερρίφθη ἡ ἐνστάσις τοῦ ἀναιρεσειόντος περὶ ἀοριστίας τῆς ἀγωγῆς μὴ ἀφορῶν εἰς τὴν διάταξιν τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως, δι' ἣς ἐπεκυρώθη ἡ διαταχθεῖσα ὑπὸ τοῦ Πρωτοδικείου ἀπόδειξις περὶ εἰκονικότητος, ἀπαράδεκτός ἐστιν.

Ἐπειδὴ ἐμπορικῆς οὔσης τῆς διαφορᾶς, ἐκ τῆς κρίσεως τοῦ δικασαντος Ἐφετείου ἡρτητο νὰ συγχωρήσῃ ἢ μὴ τὴν διὰ μαρτύρων ἀπόδειξιν (ἀριθ. 304 § 1 Πολ. Δικονομίας)· ὁρθῶς δὲ δὲν ἐπέτρεψε ταύτην ἀφ' οὗ, ὡς δέχεται, οὔτε ἀδυναμία, οὔτε ἀρχὴ ἐγγράφου ἀποδείξεως ὑφίστατο, δὲν ἦτο δὲ ὑπόχρεον ἐκ τοῦ νόμου ν' ἀπαντήσῃ εἰς πάντα τὰ ὑπὲρ τοῦ συγχωρητοῦ τῆς μαρτυρικῆς ἀποδείξεως ἐπιχειρήματα τοῦ ἀναιρεσειόντος, κατ' ἀκολουθίαν ὁ σχετικὸς περὶ ἀναιτιολογήτου λόγος ἀναιρέσεως ἀνυπόστατός ἐστιν.

Διὰ ταῦτα

Ἰδὼν καὶ τ' ἄρθρα 830 καὶ 210 Πολ. Δικονομίας.

Ἀπορρίπτει τὴν αἴτησιν ἀναιρέσεως τοῦ Κωνσταντίνου Μηλιαδῶ κατὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 591 τοῦ 1894 ἀποφάσεως τοῦ Ἐφετείου Ἀθηνῶν.

Καταδικάζει τὸν ἀναιρεσειόντα εἰς τὰ δικαστικὰ ἐξοδα τοῦ ἀναιρεσιβλήτου ὀριζόμενα εἰς δραχ. τεσσαράκοντα (40) καὶ τὰ τέλη τῆς σημάτων.

Διατάσσει τὴν ἀπώλειαν τοῦ παραβόλου ὑπὲρ τοῦ Δημοσίου.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις τὴν εἰκοστὴν ὁγδόην (28) Ὀκτωβρίου 1898. Ἐδημοσιεύθη δὲ τῇ δευτέρᾳ (2) Νοεμβρίου 1898.

Ὁ Πρόεδρος

Κ. Σημαντήρας

Ὁ Γραμματεὺς

Γ. Καστόρχης

Ἀριθ. 227

Τὸ Δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου

Τμήμα Α'.

Εσχελόμενον ἐκ τῶν Δικαστῶν, Κ. Σημαντήρα, Προέδρου, Ἰωάν. Δουδουγιώτου, Χρ. Κόκκορη, Ἀ. Γκιῶν, Π. Μενελάου, Μ. Ἡλιάδου καὶ Εὐν. Εὐθυμίου· παρόντων τοῦ τε Ἀντεισαγγελέως Κωνστ. Μανιάκη, (κωλυομένου τοῦ Εἰσαγγελέως) καὶ τοῦ Γραμματέως Γ. Καστόρχη.

Συνεδριάσαν δημοσίᾳ ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ τοῦ καταστήματος αὐτοῦ,

τὴν δεκάτην ἐννάτην Ὀκτωβρίου 1898, ἵνα δικάσῃ ἐπὶ τῆς αἰτήσεως τοῦ Δημοσίου, ἀντιπροσωπευομένου ὑπὸ τοῦ ἐπὶ τῶν Οἰκονομικῶν Ὑπουργοῦ, παρασταθέντος διὰ τοῦ πληρεξουσίου τοῦ Ἐμμ. Λακίδου, νομικοῦ Συμβούλου, κατὰ τοῦ Γεωργ. Χατζάκη, κατοικοῦ Καρπενησίου, παρασταθέντος διὰ τοῦ πληρεξουσίου τοῦ Κ. Σταυροπούλου, δικηγόρου, περὶ ἀναίρεσεως τῆς ὑπ' ἀριθ. 917 τοῦ 1894 ἀποφάσεως τῶν ἐν Ἀθῆναις Ἐφετῶν.

Ἀκούσαν τοῦ Εἰσαγγητοῦ Δικαστοῦ Μιλτ. Ἡλιίδου, ἐκθέσαντος τὰς.

Ὁ Γ. Χατζάκης διὰ τῆς ἀπὸ 18 Ἰουνίου 1893 ἐνώπιον τοῦ Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν ἀγωγῆς, κατὰ τοῦ Δημοσίου, ἐξέθηκεν, ὅτι τὴν 28 Φεβρουαρίου 1891, ὡς ἐκδοχὺς τῶν δικαιωμάτων καὶ ὑποχρεώσεων τοῦ ἀρχικοῦ ἐργολάβου Χρήστου Μουρίκη, ἀναγνωρισθεὶς ὡς τοιοῦτος καὶ ὑπὸ τοῦ Δημοσίου, ἀνέλαβε τὴν κατασκευὴν τοῦ IV τμήματος τῆς ἀπὸ Λεύκας, μέχρι Χάνι-Κατοίκου τῆς Λοκρίδος Ἑθνικῆς ὁδοῦ ἀπὸ Λαμίας εἰς Λεβαδείαν· ὅτι ἀποπερατώσας τὸ ἔργον παρέδωκεν αὐτὸ τῷ Δημοσίῳ διὰ πρωτοκόλλου. Ἡ ἄξια δὲ τῶν ἐκτελεσθεισῶν ἐργασιῶν ἀνῆλθεν εἰς δραχ. 152,347 ἐκ τῶν ὁποίων τῷ καθυστερεῖ τὸ Δημοσίον ὑπόλοιπον ἐκ δραχμ. 27,651 καὶ 78 0/0, καίτοι συμπληρωθέντος ἔτους ἀπὸ τῆς παραλαβῆς τοῦ ἔργου, μὴ ἐκδοθέντος τοῦ σχετικοῦ χρηματικοῦ ἐντάλματος δι' ἑλλειψιν πιστώσεως, ἂν καὶ ἐνεκρίθη ἡ πληρωμὴ ὅτι κατὰ τὴν § 2 τοῦ ἀρθροῦ 48 τοῦ ἀπὸ 20 Μαρτίου 1884 Β. Διατάγματος, μὴ ἀποπληρωθεὶς ἐντός τριῶν μηνῶν ἀπὸ τῆς ὀριστικῆς παραλαβῆς τοῦ ἔργου, δικαιούται (ληξάσης τῆς προθεσμίας ταύτης τῇ 12 Αὐγούστου 1892) νὰ ζητήσῃ ἑκτοτε τόκους 8 ο/ο ἐτησίως ἐπὶ δὲ καὶ τόκον ἐπὶ τῶν χωρησάντων μέχρι τῆς ἀγωγῆς τόκων, καὶ ᾗτήσατο νὰ ὑποχρεωθῇ τὸ Δημοσίον νὰ τῷ πληρώσῃ 1) δι' ὑπόλοιπον κεφαλαίου δραχ. 27,651 καὶ 78)00 καὶ 2) διὰ τόκους τοῦ ὑπολοίπου τούτου ἀπὸ 12 Αὐγούστου 1892 μέχρι τῆς ἀγωγῆς δραχ. 1843 καὶ 68)00, ἧτοι ἐν ὅλῳ δραχ. 29,525 καὶ 46)00 ἐντόκως ἀπὸ τῆς ἀγωγῆς.

Συζητήσεως γενομένης, τὸ Πρωτοδικεῖον διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 6731 (1893) ἀποφάσεως, δεχθὲν ἐν μέρει τὴν ἀγωγὴν, ὑπεχρέωσε τὸ Δημοσίον νὰ πληρώσῃ τῷ ἐνάγοντι δραχ. 27,651 καὶ 78)00, ἐντόκως 8 ο/ο ἀπὸ τῆς 12 Αὐγούστου 1892, ἀπέρριψε δὲ κατὰ τὰ λοιπὰ τὴν αὐτὴν ἀγωγὴν.

Ἐκκληθείσης τῆς ἀποφάσεως αὐτῆς ὑπὸ τοῦ Δημοσίου, τὸ Ἐφετεῖον Ἀθηνῶν διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 917 (1894) ἀποφάσεως ἀπέρριψε τὴν ἔφεσιν.

Τὴν ἀναίρεσιν δὲ τῆς ἀποφάσεως ταύτης τοῦ Ἐφετείου αἰτεῖται

τὸ Δημόσιον διὰ τῆς ἀπὸ 18 Μαΐου 1894 αἰτήσεώς του, διὰ τοὺς ἐν αὐτῇ ὡς ἐξῆς λόγους.

Διότι κατὰ τὸν ΧΛ' νόμον τοῦ 1877 ὁ τόκος ἐπὶ πάσης κατὰ τοῦ Δημοσίου ἀπαιτήσεως ἄρχεται ἀπὸ τῆς ἐπιδόσεως τῆς ἀγωγῆς πλὴν ἂν ἄλλως ὠρίσθῃ διὰ συμβάσεως, νόμου ἢ τελεσιδικίου ἀποφάσεως· ὅθεν ἐπιδικάσαν τὸς τοὺς τιμῆματος τὸ Ἐφετεῖον μετὰ παρελθούσιν τριμηνίας ἀπὸ τῆς παραλαβῆς τοῦ ἔργου κατὰ τὸ Διάταγμα τῆς 20 Μαρτίου 1884 περὶ δημοσίων ἔργων παρηρμήνευσε τὸν νόμον, ἡτοῖ τὸν τε νόμον ΧΛ' καὶ τὰς περὶ ἰσχύος διαταγμάτων θεμελιώδεις διατάξεις· διότι δὲν ἔχει ἰσχύον τὸ διάταγμα τοῦτο, μὴ στηριζόμενον εἰς διάταξιν νόμου, πρὸς ὅρισμόν ὑποχρεώσεως πρὸς πληρωμὴν τόκων, οὔτε δύναται νὰ μεταβάλλῃ τὸν νόμον ΧΛ', δὲν βεβαίωσι δὲ τὸ Ἐφετεῖον, ὅτι ἰσχύει ὡς σύμβασις, δυνάμει συμφωνίας τῶν διαιδίκων ἢ ὅτι τὸ συμβόλαιον τῆς ἐργολαβίας ἀναφέρεται εἰς αὐτό, ἀλλὰ τοῦναντίον δέχεται, ὅτι προηγουμένως ἐγένετο ἡ σύμβασις τῆς ἐργολαβίας.

Διότι δὲν ἔχει σημασίαν ἂν, ὡς τὸ Ἐφετεῖον σκέπτεται, αἱ ἀπαιτήσεις τοῦ ἐργολάβου ἐξεχωρήθησαν εἰς τὸν ἀναιρεσίβλητον μετὰ τὸ διάταγμα τῇ ἐγκρίσει τοῦ Ὑπουργοῦ καὶ ὅτι μετὰ τούτου συνετέλεσθῃ τὸ ἔργον· καθ' ὅτι ἡ ἐκχώρησις δὲν μεταβάλλει τὴν σχέσιν, ἀλλ' ἀπλῶς μεταβιβάζει τὴν ἐπιδίωξιν τῆς δι' αὐτῆς ἀπαιτήσεως ἄνευ ἀλλοιώσεως εἰς ἄλλο πρόσωπον, τὸν ἐκδοχέα, οὔτε ἡ ἐγκρίσις τῆς ἐκχώρησεως περιέχει συμφωνίαν νὰ ἰσχύῃ τὸ διάταγμα τὸ μεταγενέστερον τῆς ἐργολαβίας ἐφ' ὅσον δὲν προνοεῖ τοῦτο ρητῶς. Τὸ ἐναντίον δὲ δεχθὲν τὸ Ἐφετεῖον, παρηρμήνευσε τοὺς περὶ ἐκχώρησεως καὶ συμβάσεως ὁρισμούς τοῦ Ἀστικοῦ Δικαίου.

Ἀκούσαν τοῦ πληρεξουσίου τοῦ ἀναιρεσιβλήτοντος δημοσίου ἀναπληξάντος καὶ προφορικῶς τοὺς λόγους τῆς ἀναιρέσεως καὶ αἰτησαμένου τὴν ἀναίρεσιν τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως, τοῦ πληρεξουσίου τοῦ ἀναιρεσιβλήτου αἰτησαμένου τὴν ἀπόρριψιν τῆς αἰτήσεως καὶ τοῦ Ἀντεισαγγελέως. Σκεφθὲν κατὰ τὸν Νόμον.

Ἐπειδὴ κατὰ τὸν νόμον ΧΛ' ὁ νόμιμος ἐξ ὑπερμερίας τόκος πάσης τοῦ δημοσίου ὀφειλῆς ὁρίζεται εἰς 8 ο/ο καὶ ἄρχεται ἀπὸ τῆς ἐπιδόσεως τῆς ἀγωγῆς πλὴν ἂν ἄλλως ὠρίσθῃ διὰ συμβάσεων ἢ εἰδικῶν νόμων ἢ ὑπάρχει ἤδη περὶ τούτου τελεσιδικίος δικαστικῆς ἀποφάσεως, κατ' ἀκολουθίαν τὸ δικάσαν Ἐφετεῖον δεχθὲν διὰ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεώς του, ὅτι τὸ δημόσιον ἐστὶν ὑπόχρεον εἰς τὴν πληρωμὴν τόκου ὑπερμερίας καὶ πρὸ τῆς ἐπιδόσεως τῆς κατ' αὐτοῦ ἀγωγῆς τοῦ ἀναιρεσίβλητου ἐπὶ τῷ λόγῳ, ὅτι ἡ ἐκχώρησις πρὸς αὐτόν τῆς διὰ τῆς ἀγωγῆς τοῦ ἐπιδιωκομένης ἀπαιτήσεως καὶ ἡ ὑπὸ τοῦ ὑπουργείου τῶν Ἐσωτερικῶν ἐγκρίσις τῆς ἐκχώρησεως ἐγένοντο μετὰ τὴν ἐκδοσιν τοῦ Βασιλ.

Διατάγματος τῆς 20 Μαρτίου 1884 καὶ ἐφαρμοσθήσονται ἐπομένως ὑπὲρ τοῦ ἐνάγοντος· αἱ διατάξεις τοῦ ρηθέντος Βασ. Διατάγματος, παρεβίασε τὸν ρηθέντα ΧΑ' νόμον, διότι τὸ Βασ. Διατάγμα τῆς 20 Μαρτίου 1884 οὐδεμίαν ἔχει ἰσχὺν μὴ ἐρειδόμενον ἐπὶ νόμου, δὲν δέχεται δὲ τὸ Ἐφετεῖον ὅτι ὑπῆρχε συμφωνία περὶ πληρωμῆς ὑπὸ τοῦ Δημοσίου τόκου ὑπερμερίας καὶ πρὸ τῆς ἐπιδόσεως τῆς ἀγωγῆς, ἣ ὅτι συνεφωνήθη μεταξὺ τοῦ ἐνάγοντος ἀναιρεσιβλήτου καὶ τοῦ δημοσίου νὰ ἐφαρμοσθῶσιν αἱ διατάξεις τοῦ ρηθέντος Διατάγματος, ἀναιρετέα ἐπομένως κατέστησε τὴν ἀπόφασίν του κατὰ τὸ ἄρθρ. 807 § 7 Πολ. Δικονομίας.

Διὰ ταῦτα

Ἰδὼν καὶ τὰ ἄρθρα 836, 838, 839 καὶ 210 Πολ. Δικονομίας καὶ ἄρθρ. 3 ἐδαφ. β'. ΧΜΖ' νόμου.

Ἀναιρεῖ τὴν ὑπ' ἀριθ. 917 τοῦ 1894 ἀπόφασιν τοῦ Ἐφετείου Ἀθηνῶν.

Παραπέμπει τὴν ὑπόθεσιν διὰ τὴν κατάλληλον ἐφαρμογὴν τοῦ νόμου εἰς τὸ δεύτερον τμήμα τοῦ Ἀρείου Πάγου.

Διατάσσει νὰ γραφῇ ἡ παρούσα ἀπόφασις εἰς τὸ περιθώριον τοῦ πρωτοτύπου τῆς ἀναιρουμένης καὶ νὰ δημοσιευθῇ διὰ τοῦ τύπου δαπάνῃ τοῦ ἀναιρεσιβλήτου, ὃν καταδικάζει εἰς τὴν δικαστικὴν δαπάνην τοῦ δημοσίου ἐνώπιον τοῦ Ἀρείου Πάγου καὶ τοῦ Ἐφετείου ὀριζομένην εἰς δραχμὰς ὀγδοήκοντα (80) καὶ τὰ τέλη τῆς σημερινῆς.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθῆναις τῇ εἰκοστῇ ὀγδόῃ (28) Ὀκτωβρίου 1898. Ἐδημοσιεύθη δ' αὐτόθι· τῇ δευτέρᾳ Νοεμβρίου 1898.

Ὁ Πρόεδρος

Κ. Σημαντήρας

Ὁ Γραμματεὺς

Γ. Καστόρχης

Ἀριθ. 228.

Τὸ Δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου

Τμήμα Α'

Συγκείμενον ἐκ τῶν Δικαστῶν Κωνστ. Σημαντήρα, Προέδρου, Χ. Κόκκορη, Ἀνδρ. Γκιῶν, Π. Μενελάου, Α. Πετρίτση, Μιλτ. Ἠλιάδου καὶ Ε. Εὐθυμίου, παρόντων τοῦ τε Ἀντεισαγγελέως Κ. Μανιάκη (κωλυομένου τοῦ Εἰσαγγελέως) καὶ τοῦ Γραμματέως Γ. Καστόρχη.

Συνεδριάσαν δημοσίᾳ ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ τοῦ καταστήματος αὐτοῦ τῇ δωδεκάτῃ Ὀκτωβρίου 1898, ἵνα λυκόσῃ ἐπὶ τῆς αἰτήσεως τῶν Σταματίου Ἡ. Ἐφετείου καὶ Παναγιώτου Μπούργελι ἢ Καζαμία,

κατοίκων Καλαμῶν, παρασταθέντων διὰ τῶν πληρεξουσίου των Γ. Μελισουργοῦ, δικηγόρου, κατὰ τοῦ Ἀποστόλου Σίλμα, κατοίκου Καλαμῶν, μηδόλως παρασταθέντος, τῶν παρεμβαίνόντων Ἀριστομένους ἢ Ἀθανασίου Γ. Κυριακοῦ καὶ Ἀγγελικῆς Γ. Κυριακοῦ κατοίκων Ἀθηνῶν, παρασταθέντων διὰ τοῦ πληρεξουσίου των Ἰωάν. Δ. Κυριακοῦ, δικηγόρου, περὶ ἀναιρέσεως τῶν ὑπ' ἀριθ. 1053 (1891) 1326 (1892) καὶ 645 (1893) ἀποφάσεων τῶν ἐν Καλάμαις Πρωτοδικῶν.

Ἀκοῦσαν τοῦ Εἰσηγγητοῦ Δικαστοῦ Μ. Ἡλιάδου, ἐκθέσαντος τὰς :

Ὁ Ἀπόστολος Σίλμας διὰ τῆς ἀπὸ 20 Σεπτεμβρίου 1891 ἐνώπιον τοῦ Εἰρηνοδικείου Καλαμῶν ἀγωγῆς περὶ προσωρινῶν μέτρων, κατὰ τῶν Σταμ. Ἐφροῦ καὶ Παναγιώτου Μπούργελη ἢ Καζαμιά, ἐξέθηκεν, ὅτι παρὰ τὴν κάτω πλατείαν τῆς πόλεως Καλαμῶν ἔχει εἰς τὴν κυριότητα καὶ κατοχὴν του οἰκίαν ἀνώγειον, ἐνθα ἐπὶ τοῦ πρὸς μεσημβρίαν τοίχου αὐτῆς ὑπάρχουσιν ἀνεωγμένα εἰς ἀρκετὸν ὕψος ἀπὸ τῆς ἐπιφανείας τῆς γῆς καὶ ἀπὸ ἀνημμενεύτων ἐτῶν τρία παράθυρα, διὰ τῶν ὁποίων φωτίζεται ἡ οἰκία· ὅτι αἱ ἐναγόμενοι, ἐπιχειρήσαντες τὴν ἀνοικοδόμησιν τοῦ κάτωθι τῶν εἰρημένων παραθύρων παρακειμένου ἐργαστηρίου των, ἐσχάτως ἀποτεφρωθέντος ἐκ πυρκαϊᾶς, ὕψους τὴν νέαν αὐτοῦ στέγην τέσσαρα καὶ πλέον μέτρα ὑπεράνω τῆς παλαιᾶς καὶ οὕτω ἀποφράττουσι καὶ τὰ τρία παράθυρα καὶ ἐμβάλλουσι καὶ ἐπακουμβῶσι δοκοὺς καὶ ξύλα ἐπὶ τοῦ ἐφ' οὗ τὰ παράθυρα τοίχου ὅτι διὰ τῶν πράξεων τούτων προσβάλλονται κεκτημένα δικαιώματά του· ὅτι τὸ ἔργον εἶναι ἐν τῇ γίνεσθαι, ἐπικεῖνται δ' ὥς ἐκ τούτου ἔριδες καὶ διαπληκτισμοὶ μεταξὺ αὐτοῦ καὶ τῶν ἐναγομένων, ἐπομένως ὑπάρχει νόμιμος περίπτωσις, ὅπως ληφθῶσι προσωρινὰ μέτρα· καὶ ᾗτήσατο νὰ ἀπαγορευθῇ εἰς τοὺς ἐναγομένους ἐπὶ ἀπειλῇ χρηματικῆς ποινῆς ὅραχ. 10,000 ἢ ἐξακαλούθησις τοῦ ἔργου καὶ πᾶσα νέα πράξις, διατασσομένης τῆς ἀπομικρύνσεως αὐτῶν καὶ τῆς ἐπαναφορᾶς τῶν πραγμάτων εἰς τὴν προτέραν αὐτῶν κατάστασιν.

Συζητήσεως δὲ γενομένης, τὸ Εἰρηνοδικεῖον ἐξέδοτο τὰς ἐξῆς ἀποφάσεις 1) τὴν ὑπ' ἀριθ. 1004 (1891) ἐπικυρωθεῖσαν καὶ διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 1053 ἰδίου ἔτους ἀποφάσεως τοῦ Πρωτοδικείου Καλαμῶν, δι' ἧς διέταξε τὴν παῦσιν πάσης περαιτέρω ἐργασίας ἐκ μέρους τῶν ἐναγομένων καὶ ὑπεχρέωσε τὸν ἐνάγοντα ν' ἀποδείξῃ καὶ διὰ μαρτύρων τὴν βᾶσιν τῆς ἀγωγῆς του, 2) τὴν ὑπ' ἀριθ. 356 (1892), ἐπικυρωθεῖσαν διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 1326 (1892) ἀποφάσεως τοῦ Πρωτοδικείου Καλαμῶν, δι' ἧς ἐπέβαλεν ὄρκον εἰς τὸν ἐνάγοντα καὶ 3) τὴν ὑπ' ἀριθ. 2113 (1892), δι' ἧς ἐδέχθη τὴν ἀγωγὴν.

Ἐκκληθεῖσιν ἀπασῶν τῶν ἀποφάσεων τοῦ Εἰρηνοδικοῦ ἐνώπιον τοῦ Πρωτοδικικοῦ Καλαμῶν, τοῦτο διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 645 (1893) ἀποφάσεως, δεχθὲν ἐν μέρει τὴν ἔφασιν ὡς πρὸς τὰ ἐπιδικασθέντα διὰ τῆς 2113 (1892) ἀποφάσεως ἐξοδα, περιώρισε ταῦτα εἰς δραχ. 30 καὶ ἐπεκύρωσε κατὰ τὰ λοιπὰ τὴν ἐκκληθεῖσαν ἀπόφασιν.

Ἀπασῶν τῶν ἀποφάσεων τοῦ Πρωτοδικικοῦ τὴν ἀναίρεσιν αἰτοῦνται οἱ ἐναγόμενοι διὰ τε τῆς ἀπὸ 15 Ἰουνίου 1893 αἰτήσεως των καὶ διὰ τοῦ ἀπὸ 13 Αὐγούστου 1898 προσθέτου δικογράφου των διὰ τοὺς ἐν αὐτοῖς ὡς ἐξῆς λόγους.

I. Τοὺς ἐν τῇ αἰτήσει.

Διότι οὐχὶ ὀρθῶς ἀπέρριψαν τὴν ἔφασιν καὶ ἐδέχθησαν τὴν ἀγωγὴν, κακῶς ἐρμηνεύσασαι καὶ ἐσφαλμένως ἐφαρμόσασαι τοὺς λόγους.

Διότι ἀναιτιολογήτως, χωρὶς νὰ λάβωσιν ὑπ' ὄψιν καὶ ἀναποδείκτως ἀπέρριψαν μὲν ὡς ἀνυποστάτους τοὺς πρὸς ὑποστήριξιν τῆς ἐφέσεως καὶ κατὰ τῆς βασιμότητος τῆς ἀγωγῆς ὑποβληθέντας ἰσχυρισμοὺς τῶν ἀναιρεσιόντων, ἐδέχθησαν δὲ τοὺς ἰσχυρισμοὺς καὶ τὰς ἐνστάσεις τοῦ ἀναιρεσιβλήτου.

Διότι διὰ τῶν ἐν τῇ ἀγωγῇ του ὁ ἀναιρεσιβλήτος δὲν νομιμοποιεῖται πρὸς αὐτὴν, καθότι προκειμένου περὶ ἀρνητικῆς δουλείας τοῦ μὴ ὕψουν καὶ μὴ κωλύειν τὸ φῶς, δὲν περιέχει ἡ ἀγωγή του τὰ κατὰ τὸν νόμον ἀναγκαῖα καὶ οὐσιώδη στοιχεῖα τοιαύτης νομίμου καταστάσεως κτηθείσης καὶ ἔργῳ ὑφισταμένης δουλείας καὶ νομῆς αὐτῆς· ὥστε ἡ ἀγωγή αὐτοῦ νόμῳ ἀνυπόστατος οὖσα ἔδει ν' ἀπορριφθῇ ὡς ἀπαράδεκτος.

Διότι οὔτε ἀρχὴν καὶ τρόπον κτήσεως νομίμου δουλείας, οὔτε ἐξακολούθησεν καὶ ἔργῳ ὑπόστασιν ἐν ἐξασκήσει τοιαύτης περιέχει ἡ ἀγωγή.

Διότι ἡ ἐξ ἀμνημονεύτου χρόνου ὑπάρχουσα ἡ ὡς ἐν τῇ ἀγωγῇ ὀρίζεται κατάστασις καὶ νῦν ἡ αὐτὴ διαρκούσα, δὲν ἀποτελεῖ οὔτε κτήσιν οὔτε ἐξακολούθησιν καὶ ἐξάσκησιν δουλείας τοῦ μὴ ὕψουν καὶ μὴ σκοτιζεσθαι τὸ προσδεχόμενον φῶς.

Διότι δὲν ἔλαβον ὑπ' ὄψιν οὔτε ἐβεβαίωσαν νομίμως καὶ ἀποδεδειγμένως κτηθεῖσαν καὶ ὑφισταμένην ἐν ἐξασκήσει κατάστασιν τοιαύτης δουλείας, οὐδὲ τὰ ἐν τῷ ἐπιβληθέντι τῷ ἀναιρεσιβλήτῳ ὄρκῳ πραγματικὰ περιστατικὰ νομιμοποιοῦσιν αὐτὸν πρὸς τοιαύτην ἀγωγὴν.

Διότι παρέλειψαν ἐντελῶς νὰ λάβωσιν ὑπ' ὄψιν τὸν ἰσχυρισμὸν των περὶ ὁμολογίας τοῦ ἀναιρεσιβλήτου, καθὼς καὶ τὴν ὁμολογίαν του ταύτην, ἀποδεικνυομένην ἐκ τῶν προσαχθέντων ἐπισήμων ἐγγράφων, ὅτι δηλ. τὸ ἔδαφος, ἐφ' οὗ ὁ ἐπίδικος τοῦχος, ἐφ' οὗ τὰ παράθυρα καὶ αἱ δοκοὶ ἀνῆκον εἰς τὴν οἰκίαν τῶν ἀναιρεσιόντων καὶ εἰς τὴν

κατοχήν αὐτῶν διετέλει κατὰ νομικὴν σκέψιν καὶ ὁ ἐπ' αὐτοῦ τοῦχος.

Διότι οὔτε ὁ ἀναιρεσιβλήτος ἰσχυρίσθη, οὔτε ἀποδείξεις διετάχθησαν, οὔτε ὡς ἀποδεδειγμένον ἐδέχθη ἡ ἀπόφασις ὅτι κατὰ τοῦ τοιούτου ἐπὶ τοῦ τοίχου δικαιώματος κατοχῆς καὶ κυριότητος αὐτῶν, ὁ ἀναιρεσιβλήτος κατὰ νόμιμόν τινα τρόπον ἀπέκτησεν καὶ ὡς τοιαύτην ἐξήσκησε καὶ ἐξασκεῖ δουλείαν περιορισμοῦ τῆς κυριότητος καὶ κατοχῆς των δι' ἀπαγορεύσεως κτωμένην καὶ οὕτως ἀσκουμένην κατὰ νόμον.

Διότι κακῶς καὶ παρὰ τὸν νόμον ἀπέριψαν τὰς περὶ ἀπαρἀδέκτου τῆς ἀγωγῆς λόγῳ ἐλείψεως παθητικῆς ὁμοδικίας καὶ παθητικῆς κατ' αὐτῶν νομιμοποιήσεως ἐνστάσεις των, ἐν γνώσει ὄντος τοῦ ἀναιρεσιβλήτου, ὅτι ἡ οἰκία, καθ' ἧς αἱ ἀξιώσεις του, ἀνήκεν εἰς ἄλλον.

Διότι κακῶς καὶ ἀναποδείκτως ἀπέριψαν τὸν ἰσχυρισμὸν των, ὅτι ἡ κατὰ τῶν δῆθεν δικαιωμάτων τοῦ ἀναιρεσιβλήτου ἐναντία ἐνεργεια αὐτῶν, καθ' ἧς τὰ προσωρινὰ μέτρα, εἶχεν ἤδη συντελεσθῇ, καθότι ἐνῶ τὸ ἐναντίον δὲν βεβαιοῦται πού νομίμως, ἐκ τοῦναντίου ἡ νόμιμος βεβαίωσις ὅτι ἡ στέγη δὲν ἔφερεν ὅλας τὰς ἀναγκαίας κεράμους ὅχι μόνον δὲν ἀποδεικνύει τὴν μὴ τελείωσιν τῆς ὑψώσεως τοῦ τοίχου καὶ ἐμβολῆς τῶν δοκῶν καὶ τῆς ἀποφράξεως τῶν παραθύρων, ἀλλὰ καὶ ἐπιστεγάζει τὴν ἀπόδειξιν τῆς πλήρους τῶν ἐνεργειῶν τούτων περατώσεως. Πάντως δὲ τὸ Δικαστήριον δὲν ἀποφαίνεται περὶ τῶν ἐνεργειῶν τούτων, ὡς μὴ συντελεσθεισῶν, ἀλλὰ μὴ ἀποπερατώσεως τῇ ἤδη τεθειμένῃ στέγῃ.

Διότι κακῶς δὲν ἐπεβλήθη ὁ νομίμως ἐπαχθεὶς τῷ ἀναιρεσιβλήτῳ ὄρκος.

Διότι παρεβίασε τὸ ἄρθρον 8 τοῦ ΒΑ. τῆς 9 Ἀπριλίου 1836 καὶ τὸ ἄρθρον 4 τοῦ νόμου ΣΚΒ' τῆς 20 Ἀπριλίου 1867, καθ' ὃ ἐπὶ μεσοτοιχῶν ἀπαγορεύεται νὰ ὑπάρχωσι θύραι καὶ ἄλλα ἀνοίγματα.

II. Τοὺς ἐν τῷ προσθέτῳ.

Διότι ἡ διὰ προσωρινῶν μέτρων προστασία τῆς κατοχῆς ὑφισταμένης ἐννόμου τινος πραγματικῆς καταστάσεως ὑποτίθησι α'.) ἔννομον καὶ καθ' ἑαυτὴν ἀνεκτὴν ὑπὸ τοῦ δικαίου πραγματικὴν κατάστασιν ἢ δικαίωμα β'.) κατοχήν καὶ ἄσκησιν ἐν τινι χρόνῳ τοιαύτης καταστάσεως καὶ ἀδιατάρακτον ἐν τῷ παρόντι ὑπόστασιν αὐτῆς κατ' ἀκολουθίαν ὑποτίθησιν ὅτι ἔλαβέ ποτε τοῦλάχιστον αὕτη πραγματικὴν ὑπόστασιν ὡς ἄσκησις δικαίου τοιούτου. Τοιαύτης ἐννόμου πραγματικῆς καταστάσεως ἀξιῶσας καὶ ὁ ἀντιδίκος ἐπὶ τοῦ προκειμένου τὴν κατοχήν α'.) δικαιώματος αὐτοῦ τοῦ μὴ χρῆσθαι τὸν γείτονα τῇ ἰδιοκτησίᾳ του κατὰ βούλησιν καὶ ἐποικοδομεῖν ἐπ' αὐτῆς, οὔτε ἀποφράττειν τὸν ἀντιδίκον τοῦ εἰσδέχεσθαι καὶ ἐκ πλαγίου τὸ φῶς ἐν τῇ αὐτοῦ

οικία, β'.) τοῦ μεστοίχου ὡς ἰδίου καὶ τῆς ἀπολύτου καὶ ἀποκλειστικῆς αὐτοῦ κατοχῆς καὶ κυριότητος, ἡξίωσε διὰ τῆς ἀγωγῆς του, τὸ μὲν περιορισμὸν τῆς κυριότητος τοῦ γείτονος ὑπὲρ τοῦ ἑαυτοῦ μαγαζείου, ἦτοι α'.) δουλείαν ἐπὶ τοῦ γείτονος τοῦ μὴ ὑψοῦν τὴν οἰκίαν του, β'.) δουλείαν ἐπὶ τοῦ γειτονικοῦ κτήματος τοῦ μὴ ἀποφράττειν τὸ ἐξ ἐκείνου φῶς, τὸ δὲ γ'.) ἀπόλυτον καὶ ἀποκλειστικὴν νομὴν καὶ χρῆσιν τοῦ τοίχου καὶ ἐλευθερίαν αὐτοῦ ἀπὸ προσβαλλομένης καινοτόμου δὴθεν ἀξιώσεως τοῦ γείτονός του τοῦ ἐμβάλλειν εἰς αὐτὸν ὀχοὺς. Καὶ ἐπὶ τῶν ἀξιωσέων του τούτων ἡγείρε τὴν προκειμένην περὶ προστασίας τῶν ἀξιουμένων δικαιωμάτων του διαταρασσομένων δὴθεν ἀγωγὴν του. Ἄλλ' ὅμως τὸ ἐν τῇ ἀγωγῇ αὐτοῦ ἐκτιθέμενα πραγματικὰ γεγονότα ὁὖν νομιμοποιοῦσιν τοιοῦτόν τι, τοῦτέστιν οὔτε κτήσιν καὶ ὑπόστασιν, οὔτε ἀσκησιν τοιαύτης ἐννόμου πραγματικῆς καταστάσεως, ἦτοι α'.) δουλείας τοῦ μὴ ὑψοῦν τὸν γείτονα τὴν ἑαυτοῦ οἰκίαν ὡς βούλεται, β'.) δουλείας τοῦ μὴ ἀποφράσσειν δι' αὐτῆς τὸν γείτονα τὸ ἀλλότριον φῶς ἀλλ' τῆς ἐνασχῆσεως ἀναγνωρίζομένου ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ γηπέδου δικαιώματος κυριότητός του, γ'.) ἀποκλειστικῆς καὶ ἀδιατάραχου νομῆς τοῦ τοίχου, ἀποκρουομένης τῆς διὰ καινοτόμου ἐμβολῆς δοκῶν διαταράξεως του. Καθότι προκειμένου μὲν περὶ δουλειῶν ἀρνητικῶν δὲν ἀρκεῖ ἡ ἐκ μέρους τοῦ γείτονος ἀπραξία τοῦ πράττειν τὸ ἐναντίον, ἀλλ' ἀνάγκη ἢ ἐν τινι χρόνῳ ἐκ μέρους τοῦ ἀξιούντος τὸν περιορισμὸν τῆς ἐκείνου κυριότητος πραγματικὴ καὶ ἀποτελεσματικὴ ἀπαγόρευσις τῆς ἐλευθερίας καὶ πλήρους ὑπ' ἐκείνου χρήσεως τῆς κυριότητός του καὶ ἡ ἔκτοτε ὡς ἀποτέλεσμα τῆς ἀπαγορεύσεως ἐκείνης ὑπόστασις τῆς ἀξιουμένης ὑποχρεωτικῶς ὑφισταμένης πραγματικῆς καταστάσεως· ἀλλὰ τοιοῦτόν τι οὔτε ἐν τῇ ἀγωγῇ ἐκτίθεται, ὡς λαβόν ποτε χώραν καὶ ὡς τὴν ἀξιουμένην αὐτὴν κατὰστασιν παραγαγόν, οὔτε καθ' ὅλην τὴν δίκην ἐπεκαλέσθη τοιοῦτον ὡρισμένως ὑπάρχον ποτὲ καὶ ὡς ἐκείνου ἀποτέλεσμα ἔκτοτε τὴν νῦν κατὰστασιν ὑφισταμένην. Προκειμένου δὲ περὶ ἀξιουμένης ἐλευθερίας τῆς κατοχῆς ἀπὸ καινοτόμου κατ' αὐτῆς ἐνεργείας, ἀνήρρεσεν αὐτῆς τὴν ὑπόστασιν ἡ ὑπὸ τοῦ ἐνάγοντος αὐτοῦ ἀντιδίκου ὁμολογία τοῦ ἔργῳ ὑφισταμένου ἕως τότε περιορισμοῦ, ῥητῶς ὁμολογήσαντος, ὅτι ἡ στέγη τοῦ ἀποτεφρωθέντος μαγαζείου ἦτο ἡδὴ ἀκουμβισμένη ἐπὶ τοῦ τοίχου αὐτοῦ.

Διότι ἐπὶ ἀρνητικῶν δουλειῶν μὴ ἐμφανισμένων δι' ἐξωτερικῆς ἐπὶ τῆς ξένης ἰδιοκτησίας διασκευῆς τῆς χρήσεως τῆς δουλείας, ἀλλὰ συνισταμένων εἰς δικαίωμα ἀπλῆς ἀπαγορεύσεως καὶ περιορισμοῦ τῆς ξένης κυριότητος ἀφανές, δὲν ἠδύνατο νὰ ἐγερθῇ ἀγωγὴ περὶ καινοτομίας ἔργου, οὐδεμίαν πραγματικὴν κατὰστασιν διαταράσσοντος, θεμελιουμένη ἐπὶ τῇ βᾶσει ἀπλῶς ἀξιουμένου τοιοῦτου ἀπαγορευτικοῦ

δικαιώματος, καὶ νὰ ζητηθῇ δι' αὐτῆς ἡ ἔμπρακτος προστασία ἀνυπάρχου πραγματικῆς καταστάσεως κατοχῆς. Διότι κακῶς καὶ παρὰ τὸν νόμον ἀπερίφθη καὶ ἡ περὶ ἀναρμοδιότητος τοῦ Εἰρηνοδίκου ἐνστάσις αὐτῶν, ἅτε τῶν προσωρινῶν μέτρων τῆς δικαιοδοσίας τοῦ Εἰρηνοδίκου ἐπιτρεπομένων ἐπὶ διαφορῶν κατοχῆς πραγμάτων· ἀλλ' ἐπὶ ἀξιουμένης ἀρνητικῆς μάλιστα δουλείας δὲν ὑπάρχει κατοχὴ πραγματος, ἀλλὰ δικαίου μόνον ἄσκησις, ὅπερ εἶναι καὶ τὸ ἀποδεικτέον θέμα τῆς ἀξιώσεως αὐτῆς, ὅπερ ὡς τοιοῦτον ἐστὶ τῆς ἀρμοδιότητος τοῦ Πρωτοδικείου.

Διότι ἐκ τοῦ αὐτοῦ λόγου παρὰ τὸν νόμον τὸ Πρωτοδικεῖον ἀπέριψε τὸν τε περὶ μεσοτοιχίας καὶ τὸν περὶ ἐλευθερίας τῆς ιδιοκτησίας τοῦ γειτονικοῦ μαγαζείου ἰσχυρισμὸν τῶν α'.) τὸν μὲν ὡς ἀπερδεκτὸν καὶ ἀνίκανον πρὸς ἀπόκρουσιν τῆς ἀγωγῆς, ἀλλ' ἀποτελοῦντα μόνον τὴν βάσιν ἰδίας ἀγωγῆς τῶν ἀναιρεσιδόντων περὶ τῆς ὑπὸ τοῦ κυρίου τοῦ γειτονικοῦ ἀξιουμένης ἐλευθερίας τῆς ἐπὶ τοῦ γηπέδου του κυριότητός του β'.) τὸν δ' ὡς ἀποτελοῦντα ὑποχρῶσιν ν' ἀποδείξωσιν οἱ ἀναιρεσιδόντες τὴν ἐλευθερίαν τῆς κυριότητος τοῦ γειτονικοῦ κατὰ τῆς ἀπλῶς ἀξιουμένης τοιαύτης ἀφανοῦς δουλείας. Καὶ τοῖς τοῖς λόγοις δὲν ἠθέλησε νὰ λάβῃ καὶ δὲν ἔλαβεν ὑπ' ὄψιν τὴν ἀνταποδεικτικῶς ἐπαχθέντα ἰσχυρισμὸν, ὅτι ὁ τοῦχος αὐτὸς δὲν ἦτο καὶ εἶναι μεσότοιχος, ὅτι φέρει μάλιστα ἐν τῇ σώματι αὐτοῦ ἐμπεπηγότα τὰ μαρτύρια τῆς ἐμπράκτου κατοχῆς καὶ χρήσεως τοῦ γείτονος κυρίου, ἐνῶ τὰ γεγονότα ταῦτα εἰσὶν ἐν ταύτῳ καθαρὰ καὶ ἄμεσος ἄρνησις αὐτοῦ τοῦ ὑπὸ τοῦ ἀντιδίκου ἀξιουμένου δικαιώματος πλήρους καὶ ἀποκλειστικῆς κυριότητός του καὶ τῶν ὡς κεκτημένων ἀξιουμένων δουλειῶν καὶ ἐν τῇ κατοχῇ τοῦ ἀντιδίκου διατελουσῶν.

Διότι, ἐνῶ τῆς ἀρμοδιότητος τοῦ Εἰρηνοδίκου κινεῖται καὶ τῇ τοῦ νόμου προστασίας ἀξιοῦται ἡ ἀξίωσις ἀποκλειστικῆς ἐλευθερίας τῆς κυριότητος τοῦ ἀναιρεσιδλήτου καὶ δουλειῶν ἐπὶ τῆς ξείνης κυριότητος, ἀποκρούεται ἀφ' ἑτέρου ὡς ἀναρμοδίως πρεβαλλομένη καὶ ὡς ἄσχετος πρὸς τὴν δίκην ἡ ἄρνησις τῆς τοιαύτης ἀποκλειστικῆς κυριότητός του καὶ ἡ ἐπίκλησις δουλείας οὐχὶ ἀρνητικῆς πλέον, ἀλλὰ θετικωτάτης καὶ καταφανεστάτης τῆς τῶν δοκῶν, κατὰ τῆς ἀξιουμένης ἀπεριορίστου ἐπὶ τοῦ τοίχου κυριότητός του.

Παραπέμπεται δὲ εἰς ἰδιαιτέραν δίκην ἵνα δι' ἰδίας ἀγωγῆς διεκδικήσῃ τὰ ἐπὶ τοῦ τοίχου δικαιώματα τοῦ γείτονος εργαστηρίου οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ τὰ ἐπὶ τῆς στέγης αὐτοῦ.

Διότι ἐνῶ πρόκειται περὶ ἀξιώσεως προστασίας, πλείονος δικαιώματος νομικῆς ἐμπραγμάτου καταστάσεως ἀταράχως ἤρθεν μέχρι τοῦδε

ύφισταμένης καὶ ἀσκουμένης νῦν δὲ τὸ πρῶτον διὰ καινοτόμου δῆθεν ἐνεργείας προσβαλλομένης ἥτοι α'.) πραγματικῆς νομῆς καὶ κατοχῆς τοίχου εἰς τὴν ἀπόλυτον καὶ ἀπεριόριστον δῆθεν κυριότητα τοῦ ἀναιρεσιβλήτου διατελοῦντος καὶ β'.) τοῦ μὴ ὑψοῦν β'.) τοῦ μὴ ἀποφράττειν τὸ ἐκ πλαγίου φῶς· ἐν τούτοις ἐναντίον τῶν περὶ ἀποδείξεως διατάξεων θέμα ἀποδείξεως ὑπὸ τοῦ Δικαστηρίου τίθεται ὡς πρὸς τὴν θεμελίωσιν τῶν ὑπὸ τοῦ ἐνάγοντος ἀξιουμένων τοιούτων δικαίων του μόνον περὶ τῆς ἐπὶ τοῦ τοίχου ἀξιουμένης κατοχῆς καὶ κυριότητός του, οὐδὲν δὲ οὔτε περὶ κτήσεως καὶ ἔργῳ ἀσκήσεως δουλείας ἐπὶ τοῦ γειτονικοῦ, οὔτε τῆς εἰσδοχῆς φωτός, οὔτε τῆς τοῦ μὴ ὑψοῦν. Καὶ ἐπὶ ταυτὴ ἀποδείξει τὸ Πρωτοδικεῖον δέχεται ἀποδεδειγμένην ὁλόκληρον τὴν ἀγωγὴν καὶ κατὰ τὰς τρεῖς αὐτῆς βάσεις καὶ ἀπαγορεύει τὴν τι ἀνυψώσιν τῆς στέγης τοῦ ἐργαστηρίου καὶ τὴν ἐμβολὴν δοκῶν εἰς τὴν τοίχον ὡς ἦσαν μέχρι τότε.

Διότι πρὸς ὑποστήριξιν τῶν ἐπὶ τοῦ τοίχου ἀξιώσεών του, τὸ Πρωτοδικεῖον ἔταξεν αὐτῷ θέμα ἀποδείξεως, εἰάν ἀληθῶς ἐμβάλλουσιν οἱ ἀναιρεσιβλῆτες καὶ ἐπακουμβῶσι δοκοὺς καὶ ξύλα ἐπὶ τοῦ τοίχου αὐτοῦ, διαταράσσοντες οὕτω τὴν κατοχὴν καὶ νομὴν τοῦ ἐνάγοντος, ἐνῷ ὁ ἀναιρεσιβλήτης οὐ μόνον δὲν ἠνέληθη, ἀλλὰ καὶ ρητῶς ὡμολόγησε κατὰ τὴν συζήτησιν «ὅτι ἡ ἀποτεφρωθεῖσα τοῦ γειτονικοῦ στέγη ἦτο ἡδὴ ἀκουσθῆναι ἐπὶ τοῦ τοίχου αὐτοῦ», προσθέσαντος δ' αὐτοῦ κατ' ἐνστάσιν πρὸς ἄρσιν τῆς πραγματικῆς αὐτῆς καταστάσεως, «ὅτι τοῦτο εἶχε γέινει κατ' ἀνοχὴν τοῦ δικαιοπαρόχου του», ἀντικείμενον ἀποδείξεως δὲν ἦτο πλέον ἢ ἐκ μέρους τοῦ γειτονικοῦ ἐν τῷ τοίχῳ του ἐμβολὴ δοκῶν ὡς καινοτόμος αὐτοῦ ἐνέργεια διαταράττουσα δῆθεν τὰ ὑφισταμένα δικαιώματα ἀδιατάραχου κατοχῆς τοῦ ἀναιρεσιβλήτου, ἅτε τῆς ἐμβολῆς τῶν δοκῶν ὑφισταμένης δῆθεν ἦτο ἀνέκαθεν ἀδιατάραχως ἐν καταστάσει δικαίου, καὶ νομῆς ἐκ μέρους τοῦ παρακειμένου μαγαζείου, ἀλλ' ἢ κατὰ τῆς πραγματικῆς καὶ ὁμολογουμένης αὐτῆς καταστάσεως ἐνστάσις τοῦ ἀναιρεσιβλήτου, ὅτι δῆθεν ἡ κατάστασις αὕτη ἢ πραγματικὴ καὶ ὑφισταμένη, ἢ κατὰ νόμον ἔχουσα ἐνώπιον τοῦ δικαστοῦ δικαίωμα εὐλαθείας ἐκ μέρους τοῦ ἀναιρεσιβλήτου καὶ προστασίας ἐκ μέρους τοῦ Δικαστηρίου, ἦτο οὐχὶ κατάστασις θετικῆ καὶ δικαία, ἀλλὰ φαινόμενικὴ κατὰ παράκλησιν δῆθεν δημιουργηθεῖσα καὶ κατ' ἀνοχὴν τοῦ ἀναιρεσιβλήτου ὑφισταμένη, ἀξιούντος νὰ τὴν μεταβάλῃ, ἀνατρέπων καὶ αἴρων αὐτὴν διὰ τὸν λοιπὸν χρόνον. Καὶ ἐν τούτοις τὸ Δικαστήριον παρὰ τὸν νόμον χωρὶς νὰ ζητήσῃ τὴν ἀποδείξιν τῆς ἀληθείας τῆς ἐνστάσεως αὐτῆς τοῦ ἀναιρεσιβλήτου, τὴν ὁμολογούμενην ὑφιστάσαν καὶ ἐπομένως νομίμον καὶ εἰς προστασίαν ἀξιουμένην κατάστασιν αὐτὴν ἐμβολῆς δοκῶν, ὡς παράνομον καινο-

τομίαν, διαταράττουσαν ανύπαρκτον πραγματικὴν ὑπὲρ τοῦ ἀναιρεσιβλήτου κατάστασιν κλίναν, μετέβαλε τὴν ὑφισταμένην ὑπὲρ τοῦ μαγαζείου πραγματικὴν κατάστασιν, ἀπαγορεύσαν πᾶσαν τῶν ἀναιρεσιόντων ἐνέργειαν.

Εἶτα ὁ Ἀριστομένης ἡ Ἀθανάσιος Γ. Κυριακὸς καὶ ἡ Ἀγγελικὴ Γ. Κυριακοῦ διὰ τῆς ἀπὸ 25 Αὐγούστου 1898 ἐνώπιον τοῦ Δικαστηρίου τούτου παρεμβάσεώς του κατὰ τὰ τῶν ἀναιρεσιόντων καὶ τοῦ ἀναιρεσιβλήτου ἐξέθηκαν, ὅτι εἰσὶ κυρίως δ. ἀδικοὶ ἐν τῇ προκειμένῃ δίκῃ, ἅτε τῶν ἀναιρεσιόντων ἐνεργούντων κατ' ἐντολὴν τῶν καὶ ὡς ἀντιπροσώπων τῶν, καὶ ἡτήσαντο νὰ γίνῃ δεκτὴ ἡ προκειμένη αἴτησις ἀναιρέσεως.

Ἀκούσαν τοῦ πληρεξουσίου τῶν ἀναιρεσιόντων, ἀναπτύξαντες καὶ προφορικῶς τοὺς λόγους ἀναιρέσεως καὶ αἰτησαμένου τὴν ἀναίρεσιν τῶν προσβαλλομένων ἀποφάσεων καὶ τοῦ πληρεξουσίου τῶν παρεμβαινόντων αἰτησαμένου τὴν παραδοχὴν τῆς παρεμβάσεως καὶ τῆς αἰτήσεως ἀναιρέσεως καὶ τοῦ Ἀντεισαγγελέως, Σκεφθέν κατὰ τὸν νόμον.

Ἐπειδὴ, ὡς δέχεται τὸ δικάσαν ὡς Ἐφετεῖον Πρωτοδικεῖον διὰ τῆς τελευταίας τῶν προσβαλλομένων ἀποφάσεών του, βάσις τῆς περὶ προσωρινῶν μέτρων ἀγωγῆς τοῦ ἀναιρεσιβλήτου ἦτο διατάραξις καὶ ἐπὶ τοῦ μεσημβρινοῦ τοίχου τῆς οἰκίας του νομῆς αὐτοῦ ὑπὸ τῶν ἀναιρεσιόντων καὶ αἱ ἐνεκα ταύτης ἐπικείμεναι διενέξεις, κατ' ἀκολουθίαν οἱ λόγοι ἀναιρέσεως, οἱ ἐρεδόμενοι ἐπὶ τῆς προϋποθέσεως, ὅτι ἡ ἀγωγή βάσιν ἔχει οἶοναι νομὴν τοῦ ἀναιρεσιβλήτου δουλειῶν ἀρνητικῶν τοῦ μὴ ὑποῦν, μὴ κωλύειν τὸ φῶς κλπ. στεροῦνται βασιμότητος.

Ἐπειδὴ οἱ ἐν τῇ αἰτήσει ἀναιρέσεως πρῶτος καὶ δεύτερος λόγοι ἀόριστοι εἰσιν.

Ἐπειδὴ ὁ ἰσχυρισμὸς τῶν ἀναιρεσιόντων, ὅτι τὸ ἔδαφος, ἐφ' οὗ ὁ ἐπίδικος τοῖχος, ἀνῆκεν εἰς τὴν κτοχὴν αὐτῶν καὶ ὡμολόγησε τοῦτο δι' ἐπισήμων ἐγγράφων ὁ ἀναιρεσιβλήτος, ἀπετέλει ἄρνησιν τῆς ἀγωγῆς, περὶ τῆς βάσεως δὲ αὐτῆς διετάχθη ἀπόδειξις διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 1004 ἀποφάσεως τοῦ Εἰρηνοδικείου, ἐπικυρωθείσης διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 1053 προσβαλλομένης ἀποφάσεως, κατ' ἀκολουθίαν ὁ λόγος ἀναιρέσεως, ὅτι δὲν ἐλήφθη ὑπ' ὄψιν ὑπὸ τοῦ δικάσαντος ὡς Ἐφετείου Πρωτοδικείου ὁ ὁρισθεὶς ἰσχυρισμὸς στερεῖται βασιμότητος.

Ἐπειδὴ ἡ ἐνστάσις τῶν ἀναιρεσιόντων, ὅτι ἀπαράδεκτος ἡ ἀγωγή ἐνεκεν ἐλλείψεως δεσμῶν παθητικῆς ὁμοδικίας ἀπερρίφθη ὑπὸ τοῦ δικάσαντος Εἰρηνοδικείου καὶ τοῦ Πρωτοδικείου διὰ τῶν μνημονευθεισῶν ἀποφάσεων ὡς μὴ βάσιμος, ἅτε προκύπταντος ἀριδῆλως ἐκ τῆς ἀγωγῆς, ὅτι μετὰ τῶν ἐναγομένων ὑπάρχει δεσμός παθητικῆς ὁμοδικίας, ὁ λόγος ὁ ἀναιρέσεως, ὅτι κακῶς καὶ παρὰ τὸν νόμον ἀπερρίφθη ἡ

ἐνστάσις τῶν αὐτῆ, ἀόριστος ἐστὶ, μὴ ὀρίζομένου τοῦ λόγου δι' ὃν προσβάλλεται ὡς πλημμελὴς ἢ διὰ τὸν ἐκτεθέντα λόγον ἀπόρριψις τῆς ἐνστάσεώς των.

Ἐπειδὴ ἡ περὶ διαταράξεως τῆς νομῆς ἀγωγή ἀπευθύνεται κατὰ τοῦ ἐπιχειρήσαντος τὰς τῆς διαταράξεως πράξεις, δὲν ἀπαιτεῖται δὲ ἀντιπόησις νομῆς ἐκ μέρους τοῦ ἐναγομένου, τοῦτο δὲ εἰπὼν καὶ τὸ δικάσαν Πρωτοδικεῖον, ὀρθῶς τὸν νόμον ἡρμήνευσε καὶ ἐφήρμοσε (Νομ. 3 § 3. 4 Νομ. 2 Πανδ. 43.17. Νομ. 5 § 10 Πανδ. 39. 1. Νομ. 14 Πανδ. 47.10. Ἄρθρ. 630 Πολ. Δικονομίας).

Ἐπειδὴ ὁ ἰσχυρισμὸς τῶν ἀναιρεσιόντων, ὅτι τὸ ἔργον καθ' οὗ ἐζητοῦντο προσωρινὰ μέτρα συνετελέσθη, ἀπερρίφθη ὡς μὴ βάσιμος διὰ τῶν προσβαλλομένων ἀποφάσεων, διότι τὸ πρωτοδικὴς δικάσαν Εἰρηνοδικεῖον ἐπέσθη ἐξ ἰδίας ἀντιλήψεως, ἐπιτοπίως δικάσαν, ὅτι δὲν συνετελέσθη, κατ' ἀκολουθίαν ὁ λόγος ἀναιρέσεως, ὅτι ἄνευ ἀποδείξεως ἀπερρίφθη ὁ ρηθεὶς ἰσχυρισμὸς, μὴ βάσιμος ἐστίν.

Ἐπειδὴ ἀόριστος ἐστὶν ὁ λόγος ἀναιρέσεως, ὅτι κακῶς δὲν ἐπεβλήθη ὁ παρὰ τῶν ἀναιρεσιόντων ἐπαχθεὶς τῷ ἀναιρεσιβλήτῳ ὄρκος, μὴ ὀρίζομένου τοῦ ἐπαχθέντος ὄρκου.

Ἐπειδὴ τὸ δικάσαν Πρωτοδικεῖον δὲν δέχεται ὅτι ὁ ἐπίδικος τοῖχος ἦτο μεσότοιχος, κατ' ἀκολουθίαν ὁ λόγος ἀναιρέσεως, ὅτι παρεβιάσθησαν οἱ περὶ μεσοτοιχίας διατάξεις τοῦ νόμου, ἀνυπόστατοι εἰσιν.

Ἐπειδὴ ὁ λόγος ἀναιρέσεως, ὅτι ἦτο ἀπορριπτέα ἡ ἀγωγή ἐφ' ὅσον ἰσχυρίζετο δι' αὐτῆς ὁ ἀναιρεσιβλήτος, ὅτι ἄνευ δικαιώματος οἱ ἀναιρεσιόντες ἐμβάλλουσι δοκοὺς εἰς τὸν μεσημβρινὸν τοῖχον τῆς οἰκίας του, διότι ὡμολόγησεν ὁ ἀναιρεσιβλήτος κατὰ τὴν ἐνώπιον τοῦ Εἰρηνοδικείου πρῶτην συζήτησιν, ὅτι ἡ στέγη τοῦ ἀποτεφρωθέντος μαγαζείου ἐστηρίζετο ἐπὶ τοῦ ρηθέντος τοίχου, ἀπαράδεκτος ἐστὶ κατὰ τὸ ἄρθρ. 811 § 2 Πολ. Δικονομίας, μὴ ἰσχυριζομένων τῶν ἀναιρεσιόντων, ὅτι τὴν ὁμολογίαν ταύτην τοῦ ἀναιρεσιβλήτου ἐπεκαλέσθησαν ἐνώπιον τοῦ ἀνεκκλήτως δικάσαντος Πρωτοδικείου.

Ἐπειδὴ ὁ ἰσχυρισμὸς τῶν ἀναιρεσιόντων, ὅτι ὡς μεσότοιχος ὁ ρηθεὶς τοῖχος, ἀπετέλει ἄρνησιν τῆς ἀγωγῆς, διότι βάσις ταύτης, ὡς δέχεται τὸ δικάσαν Πρωτοδικεῖον ἦτο, ὅτι ὁ ἐνάγων διετέλει ἐν τῇ ἀνεπιλήπτῃ νομῇ τοῦ τοίχου, καὶ περὶ τῶν πραγματικῶν. τούτων γεγονότων διετάχθη ἀπόδειξις, κατ' ἀκολουθίαν ὁ σχετικὸς περὶ ἀναιτιολογήτου τῶν προσβαλλομένων ἀποφάσεων λόγος ἀναιρέσεως ἀνυπόστατος ἐστίν.

Ἐπειδὴ ἀρμόδιός ἐστὶν ὁ Εἰρηνοδικὴς πρὸς λήψιν προσωρινῶν μέτρων ἐπὶ διαταράξεως νομῆς, κατ' ἀκολουθίαν ὁ ἰσχυρισμὸς τῶν ἀναιρεσιόντων, ὅτι ἔχουσι θετικὴν δουλείαν ἐμβολῆς δοκῶν, ἀφορῶν εἰς τὸ δικαίωμα τῆς δουλείας ταύτης καὶ οὐχὶ εἰς τὴν οἶοναι νομὴν αὐτῶν,

διέφευγε τὴν ἀρμοδιότητά του, τοῦτο δὲ εἰπόν καὶ τὸ δικάσαν Πρωτοδικεῖον, ὁρθῶς τὸ ἄρθρον 490 ἐδάφ. βον Πολ. Δικονομίας ἡρμήνευσε καὶ ἐφήρμωσεν.

Ἐπειδὴ ἐν τῷ ἐπιβληθέντι τῷ ἀναιρεσεῖοντι θέματι ἀποδείξεως διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 1004 τοῦ Ἐρηνοδικείου ἀποφάσεως, ὅτι διετέλει ἐν τῇ ἀνεπιλήπτῳ νομῇ τοῦ ρηθέντος τοίχου, ἐμπεριείχετο ἐμμέσως καὶ ἡ ἀπόδειξις τοῦ ἀμφισβητηθέντος ἰσχυρισμοῦ του, ὅτι κατ' ἀνοχήν του οἱ ἀναιρεσεῖοντες εἶχον ἐμβεβλημένους τὰς δοκοὺς τοῦ ἀποτερωθέντος μαγαζιέου των ἐν τῷ ρηθέντι τοίχῳ, ὁ λόγος ἄρα ἀναιρέσεως, ὅτι τὸ δικάσαν Πρωτοδικεῖον παρεδίασε τὰς περὶ ἀποδείξεως διατάξεις μὴ διατάξαν ἀποδείξεις καὶ περὶ τοῦ ρηθέντος ἰσχυρισμοῦ, ἀνυπόστατός ἐστιν.

Διὰ ταῦτα

Ἰδὼν καὶ τὸ ἄρθρ. 830 Πολ. Δικονομίας.

Ἀπορρίπτει τὴν αἴτησιν ἀναιρέσεως τῶν Σταματίου Ἡλ. Ἐφροῦ καὶ Παναγιώτου Μπούργελη ἢ Καζαμία κατὰ τῶν ὑπ' ἀριθ. 1053 τοῦ 1891, 1326 τοῦ 1892 καὶ 645 τοῦ 1893 ἀποφάσεων τοῦ Πρωτοδικείου Καλαμῶν.

Καταδικάζει τοὺς ἀναιρεσεῖοντας εἰς τὰ τέλη τῆς σημάτων καὶ εἰς τὴν ὑπὲρ τοῦ Δημοσίου ἀπώλειαν τοῦ παραβόλου.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις τῇ εἰκοστῇ τρίτῃ (23) Ὀκτωβρίου 1898. Ἐδῆμοσιεύθη δ' αὐτόθι τῇ δευτέρᾳ (2) Νοεμβρίου 1898.

Ὁ Πρόεδρος

Κ. Σημαντήρας

Ὁ Γραμματεὺς

Γ. Καστόρχης

Ἀριθ. 229

Τὸ Δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου

Τμῆμα Α'

Συγκείμενον ἐκ τῶν Δικαστῶν Κωνστ. Σημαντήρα, Προέδρου, Ἰω. Δουβουνιώτου, Χ. Κόκκορη, Ἀ. Γκιών, Π. Μενελάου, Μ. Λτ. Ἡλιάδου καὶ Ξενοφ. Εὐθυμίου, παρόντων τοῦ τε Ἀντεισαγγελέως Κ. Μανιάκη (κωλυομένου τοῦ Βίσαγγελέως) καὶ τοῦ Γραμματέως Γ. Καστόρχη.

Συνεδριάσαν δημοσίᾳ ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ τοῦ καταστήματος αὐτοῦ τῇ δεκάτῃ ἐννάτῃ Ὀκτωβρίου 1898, ἵνα δικάσῃ ἐπὶ τῆς αἰτήσεως τοῦ Δημοσίου, ἀντιπροσωπευομένου ὑπὸ τοῦ Ὑπουργοῦ τῶν Οἰκονομικῶν, ἐδρεύοντος ἐν Ἀθήναις, παρασταθέντος διὰ τοῦ πληρεξουσίου του Δ. Θεοδωρίδου, Νομικοῦ Συμβούλου, κατὰ τοῦ Ἰωάννου Παναγοπούλου,

κατοίκου Ἀργους, μηδὲλως παρασταθέντος· περὶ ἀναίρεσως τῶν ὑπ' ἀριθ. 1782 τῆς 8ης Νοεμβρίου 1874 καὶ 1896 τῆς 5ης Δεκεμβρίου 1875 ἀποφάσεων τοῦ Δικαστηρίου τῶν ἐν Ἀθήναις Ἐφετῶν.

Ἀκοῦσαν τοῦ Εἰσαγγητοῦ δικαστοῦ Ε. Εὐθυμίου ἐκθέσαντος τὰδε :

Ὁ Ἰωάν. Παναγόπουλος διὰ τῆς ἀπὸ 13 Ν)βρίου 1849 ἐνώπιον τοῦ Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν ἀγωγῆς κατὰ τοῦ Δημοσίου ἐξέθηκεν, ὅτι παρὰ τοῦ Δημοσίου ἐνώκισσε τὴν τοῦ 1849 ἐπικαρτίαν 1470 ἐθνικῶν ἐλαιοδένδρων, κειμένων εἰς τὴν περιφέρειαν τοῦ Δήμου Κορίνθου κατὰ τὴν θέσιν Μαραθῶνα δι' ἐν ἔτος ἀντὶ δραχ. 1000, ἀλλ' ἐνῶ ἐκ τῶν ἀνωτέρω ἐλαιοδένδρων παρέλαθε 1210 καὶ ἐζήτησε νὰ προχωρήσῃ καὶ εἰς τὴν παραλαβὴν τῶν λοιπῶν, ἀπεκρούσθη, διότι ταῦτα ἦσαν ὑπενεικισμένον εἰς τὸν Γ. Χελιώτην παρὰ τοῦ πρωτοτύπου ἐνοικιαστοῦ Χατζῆ Κοκαρέα· ὅτι κατὰ νόμον ὁ ἐκμισθωτὴς ὀφείλει νὰ παραχωρήσῃ ὁλόκληρον τὸ ἐκμισθωθὲν πρᾶγμα· καὶ ἤτήσαστο νὰ ὑποχρεωθῇ τὸ Δημόσιον νὰ τὸν ἀποζημιώσῃ διὰ τὰ ἐλλείποντα 260 ἐλαιοδένδρα ἀπὸ 20 ὁκάδας ἐλαιοκάρπου δι' ἐκάστην ρίζαν πρὸς λεπτὰ 20, ἥτοι ἐν ὅλῳ δραχ. 1040 ἐντόκως, καὶ νὰ συμψηφισθῇ τὸ ποσὸν τοῦτο, ἢ νὰ τῷ δοθῇ παρὰ τοῦ Δημοσίου.

Συζητήσεως γενομένης τὸ Πρωτοδικεῖον ἐξέδοτο τὰς ἐξῆς ἀποφάσεις 1) τὴν ὑπ' ἀριθ. 21775 (1849) ἐρήμην τοῦ Δημοσίου 2) τὴν ὑπ' ἀριθ. 817 (1862) δι' ἧς ὑπεχρέωσε τὸ Δημόσιον ν' ἀποδείξῃ ἐγγράφως, ὅτι ὁ ἐνάγων ἐζήτησεν ἀλόγον ἐκπτώσιν τοῦ μισθώματος διὰ τὰ μὴ περιληφθέντα 260 ἐλαιοδένδρα 3) τὴν ὑπ' ἀριθ. 2188 (1862) δι' ἧς ἐπέβαλεν ὄρκον τῷ ἐνάγοντι εἰς ἀνταπόδειξιν τοῦ ἀνωτέρω θέματος 4) τὴν ὑπ' ἀριθ. 1160 τοῦ (1863) δι' ἧς ὑπεχρέωσε τὸν μὲν ἐνάγοντα ν' ἀποδείξῃ καὶ διὰ μαρτύρων ποία ἢ κατὰ τὸ 1849 ἔτος παραγωγὴ ἐλαίου τῶν ἐν τῇ ἀγωγῇ ἀναφερομένων ὡς μὴ παραδοθέντων ἐλαιοδένδρων καὶ ποία ἢ ἀξία τοῦ ἐλαίου κατὰ τὸ ἔτος ἐκεῖνο, τὸ δὲ Δημόσιον ἐγγράφως ὅποιον τὸ πραγματικὸν μίσθωμα τῶν μὴ παραδοθέντων 260 ἐλαιοδένδρων, 5) τὴν ὑπ' ἀριθ. 2952 (1864), δι' ἧς διέταξε πραγματογνωμοσύνην πρὸς ἐξακρίβωσιν τοῦ παρεχθέντος κατὰ 1849 ἐλαιοκάρπου καὶ ἐλαίου ἐκ τῶν μὴ παραδοθέντων, 6) τὴν ὑπ' ἀριθ. 2422 (1865) δι' ἧς ἠκύρωσε τὴν πραγματογνωμοσύνην καὶ διέταξε τὴν ἐπανάληψιν ταύτης, 7) τὴν ὑπ' 3317 (1868) δι' ἧς ἀπέσχε νὰ δικασθῇ μέχρι προσαγωγῆς τῆς πραγματογνωμοσύνης, ἧς μὴ προσαχθείσης 8) τὴν ὑπ' ἀριθ. 773 (1869), δι' ἧς διέταξε προσαγωγὴν ἐγγράφων, 9) τὴν ὑπ' ἀριθ. 579 (1871) δι' ἧς διέταξε προσαγωγὴν ἐγγράφων καὶ 10) τὴν ὑπ' ἀριθ. 1843 (1871) δι' ἧς ἀπέρριψε τὴν ἀγωγὴν.

Ἐκκληθείσης τῆς τελευταίας ἀποφάσεως ὑπὸ τοῦ ἐνάγοντος, τὸ

Ἐφετεῖον Ἀθηνῶν ἐξέδοτο τὰς ἐξῆς ἀποφάσεις : 1) τὴν ὑπ' ἀριθ. 548 (1873) ἐρήμην τοῦ ἐνάγοντος, 2) τὴν ὑπ' ἀριθ. 1782 (1874) δι' ἧς διέταξε προσαγωγὴν ἐγγράφων καὶ 3) τὴν ὑπ' ἀριθ. 1896 (1875), δι' ἧς μεταρρυθμίσαν τὴν ἐκκληθεῖσαν ἀπόφασιν, ἐδέχθη ἐν μέρει τὴν ἀγωγὴν καὶ ὑπεχρέωσε τὸ Δημόσιον νὰ πληρώσῃ τῷ ἐνάγοντι δραχ. 250 ἐντόκως 12 ο)ο ἐτησίως ἀπὸ τῆς ἀγωγῆς.

Τὴν ἀναίρεσιν δὲ τῶν ὑπ' ἀριθ. 1782 καὶ 1896 ἀποφάσεων αἰτεῖται τὸ Δημόσιον, διὰ τοὺς εἰς τὸ ἀπὸ 8 Ἀπριλίου 1876 ἀναιρετήριον καὶ τὸ ἀπὸ 16 7)βρίου 1894 πρόσθετον δικόγραφον περιεχομένους ὡς ἐξῆς λόγους.

I Τοὺς ἐν τῷ ἀναιρετηρίῳ.

Διότι, παραδεχθὲν τὸ Ἐφετεῖον, ὅτι τὸ Δημόσιον εὐθύνεται εἰς τὸ διαφέρειν διὰ τὰ ἐλλείποντα ἐλαιόδενδρα, ἀφοῦ δι' ἀναφορᾶς τοῦ ὁ ἀναιρεσίβλητος τῆς 31 Μαρτίου 1849, ἤτήσατο τὴν μείωσιν τοῦ μισθώματος διὰ τὰ ἐλλείποντα ταῦτα ἐλαιόδενδρα, τὸ δὲ Δημόσιον ἐδέχθη τὴν αἴτησιν ταύτην ἐξέπεσε τὸ ἀναλογοῦν μείσθωμα καὶ πλέον, ὅπερ ὁ ἀντίδικος ἀπεδέχθη. Τὸ δὲ Δημόσιον ἐν καλῇ πίστει ὄν δὲν εὐθύνεται εἰς ἀποζημίωσιν, ἀφοῦ παρεδόθη ἡ χρῆσις τοῦ μισθωθέντος μετὰ τῆς ἐκτάσεως καὶ μόνον μικρὸν μέρος τῶν ἐλαιοδένδρων ἔλειπε· κατὰ ταῦτα τὸ Ἐφετεῖον παρεβίασε καὶ τὰς περὶ μισθώσεως ἀρχὰς τοῦ δικαίου καὶ τὰς περὶ ἀποδείξεως διατάξεις τῆς Πολ. Δικονομίας καὶ ἡ ἀπόφασίς του εἶναι ἀναιρετέα.

II Τοὺς ἐν τῷ προσθέτῳ δικόγραφῳ.

Διότι τὸ Ἐφετεῖον ἐσφαλμένως ἡρμήνευσε καὶ ἐφήρμοσεν ἐπὶ τοῦ προκειμένου τὸν νόμον 33 Π. (19. 2) ἐνῷ δὲν ἔχει οὗτος ἐπὶ τοῦ προκειμένου ἐφαρμογὴν ἀλλ' ὁ νόμος 35 πρ. Π. (19. 2).

Διότι κακῶς παρεδέχθη τὸ Ἐφετεῖον κακὴν πίστιν τοῦ Δημοσίου, ἀφοῦ ὁ ἐνάγων καὶ νῦν ἀναιρεσίβλητος, οὔτε τοιαύτην βάσιν ἔχει εἰς τὴν ἀγωγὴν του, οὔτε πρωτοδικῶς ἐπρότεινε ταύτην διὰ τῶν προτάσεων του, ὡς βεβαίῳ καὶ τὸ Ἐφετεῖον διὰ τῆς βας σκέψεως τῆς 1160 (1863) ἀποφάσεώς του.

Διότι τὸ μὲν Πρωτοδικεῖον διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 1160 (ἔτους 1863) ἀποφάσεώς του παραδεχόμενον, ὅτι ἐπὶ τοῦ προκειμένου δὲν χωρεῖ ἀγωγὴ ἐκ τοῦ διαφέροντος, ἀλλὰ περὶ μείωσεως τοῦ μισθώματος, διέταξε πρὸς ἐξεύρεσιν τῆς μείωσεως τοῦ ποσοῦ τοῦ μισθώματος τὰς ἐν τῷ διατακτικῷ αὐτῆς ὀριζόμενας σχετικὰς ἀποδείξεις· ἐν τούτοις τὸ Ἐφετεῖον καίτοι τὸ ἐναντίον ἀποφαίνόμενον, ὅτι δηλ. τὸ Δημόσιον εὐθύνεται οὐχὶ πρὸς μείωσιν τοῦ μισθώματος, ἀλλ' εἰς ἀποζημίωσιν τοῦ διαφέροντος, ἐξετάζει τὰς μαρτυρίας τὰς διεξαχθείσας ἐπὶ τοῦ θέματος τῆς 1160 πρωτοδικικοῦ ἀποφάσεως, αἵτινες διετάχθησαν ἐπὶ τῇ βάσει

ἄλλης προϋποθέσεως καὶ ἄλλου θέματος καὶ ἐπ' αὐτῶν στηριζόμενο ν κακῶς προβαίνει εἰς τὸν προσδιορισμὸν τοῦ ποσοῦ τῆς ἀπιζημιώσεως, χωρὶς νὰ διατάξῃ τὰς ἀναγκαίας καὶ καταλλήλους ἀποδείξεις. Ὅθεν ἀναιρετέα ἡ ἀπόφασις διὰ παραβίασιν τῶν οὐσιωδῶν διατάξεων τῆς Πολ. Δικονομίας περὶ ἀποδείξεων.

Διότι κατὰ τὸ ἄρθρον 182 καὶ 183 τῆς Πολ. Δικονομίας, οὐσιώδη μέρη ἐκάστης ἀποφάσεως εἶναι μεταξὺ ἄλλων αἱ αἰτιολογίαι, αἵτινες πρέπει νὰ περιέχωσι τὰ περιστατικά, ἅτινα ὁ δικαστὴς εἶχεν ὡς βάσιν τῆς ἀποφάσεώς του, ἡ δὲ ἀπλὴ ἐκφρασις τῆς πεποιθήσεως τοῦ Δικαστοῦ, μὴ στηριζομένη εἰς οὐδένα λόγον, εἶναι αὐθαίρετος καὶ ἰσοδυναμεῖ μὲ παντελῆ ἔλλειψιν αἰτιολογικοῦ. Ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου τὸ δικάσαν Ἐφετεῖον διὰ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεώς του ὀφείλει, ὅτι, ἐκ τῶν ἐξετασθέντων μαρτύρων συνεπεῖα τῆς πρωτοδίκου ἀποφάσεως ὑπ' ἀριθ. 1160 (1863) ἀποδεικνύεται κατὰ τὴν κρίσιν τοῦ Δικαστηρίου, ὅτι ἐκ τῆς μὴ παραδόσεως 200 ἐλαιοδένδρων ἐκ τῶν ἐκμισθωθέντων ἐζημιώθη ὁ ἐνάγων δραχμὰς 426, 80)ρα, χωρὶς νὰ ἀναφέρῃ πῶς τὰ γεγονότα τὰ χρησιμεύσαντα πρὸς μὀρφωσιν τῆς πεποιθήσεώς του ταύτης. Ἀρα ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις εἶναι ἀναιτιολόγητος, ὅπερ κατὰ τὸ ἄρθρον 807 § 6 τῆς Πολ. Δικονομίας ἐπιφέρει ἀναίρεσιν.

Ἀκούσαν αὐτοῦ, ἀναπτύξαντος καὶ προφορικῶς τὰς προτάσεις του ταύτας καὶ αἰτησαμένου τὴν ἀναίρεσιν τῶν προσβαλλομένων ἀποφάσεων καὶ τοῦ Ἀντεισαγγελέως. Σκεφθὲν κατὰ τὸν νόμον

Ἐπειδὴ ὡς προκύπτει ἐκ τῶν ἀπὸ 13 Ἀπριλίου 1876 καὶ 4 Φεβρουαρίου 1894 δύο ἀποδεικτικῶν ἐπιδόσεως τῶν δικαστικῶν κλητῶν τῶν ἐν Ναυπλίῳ Ἐφετῶν Ἀλε. Ζωϊοπούλου καὶ Α. Θ. Δ. Καρυῖδα, ἡ προκειμένη αἵτησις ἀναιρέσεως καὶ οἱ πρόσθετοι λόγοι ἐκοινοποιήθησαν νομίμως καὶ προσηκόντως πρὸς τὸν ἀναιρεσίσβητον, μὴ ἐμφανιζόμενος δὲ οὗτος κατὰ τὴν ἐν ἀρχῇ τῆς παρούσης ἀναφερομένην συνεδρίασιν, νόμιμον δικάσιμον τῆς προκειμένης ὑποθέσεως ἐκφωνηθείσης ἐκ τῆς σειρᾶς τοῦ Πινακίου καὶ τοῦ σχετικοῦ ἐκθέματος δικάζεται ὡς ἀνεὶ ἐνεφανίσθη. (ἄρθρ. 827 Πολ. Δικονομίας).

Ἐπειδὴ, ἔχόμενον τὸ Ἐφετεῖον, ὅτι ἡ διακώλυσις τῆς καρπώσεως μέρους τῶν ἐκμισθωθέντων ἐλαιοδένδρων ἐγένετο ὑπὸ τοῦ Δημοσίου, ἥτοι διὰ τοῦ πρὸς ὃν τοῦτα εἶχεν ἐκμισθώσει τὰ αὐτὰ ἐλαιόδενδρα τρίτου, καὶ ὅτι τὸ Δημόσιον εἰδοποιήθεν, ἵνα ἄρῃ πᾶν κώλυμα, δὲν ἐπραξε τοῦτο, ὥστε ἐφήρμοσε τὸν νόμον 33 Πανδ. 19.2, καθ' ὃν ὁ ἐκμισθωτὴς ἐνέχεται εἰς τὸ διαχέρον ἐὰν ὁ μισθωτὴς κωλύεται εἰς τὴν ἀρπώσιν τοῦ ἐνοικιασθέντος πράγματος, ὑπ' αὐτοῦ τοῦ ἐκμισθωτοῦ ἢ τρίτου, ὃν οὗτος ἠδύνετο νὰ ἐμποδίσῃ νὰ πράξῃ τοῦτο. Ὅθεν ὁ ἐπὶ τοῦ ἐναντίου στηριζόμενος λόγος ἀναιρέσεως εἶναι ἀπορριπτέος.

ΑΠΟΦΑΣΙΣ ΑΡΕΙΟΥ ΠΑΓΟΥ

104

Ἐπειδὴ πρὸς ἐφαρμογὴν τοῦ ἀνωτέρω νόμου οὐδὲν ἄπομεινον ἢ κακὴ πίστις τοῦ ἐκμισθωτοῦ, ὥστε τὸ ἐπὶ ταύτης ἐρειδόμενον δευτέρου τῆς ἀποφάσεως ἔρεισμα, καὶ ὁ τοῦτο ἀφορῶν λόγος ἀναιρέσεως, εἶναι μάταιον νὰ ἐξετασθῶσιν, ἀφοῦ τὸ πρῶτον ἔρεισμα στηριζόμενον εἰς τὸν νόμον, ἀρκεῖ πρὸς στήριξιν τοῦ διατακτικοῦ τῆς ἀποφάσεως.

Ἐπειδὴ, ἀφοῦ ἡ πρωτόδικος ἀπόφασις, ἀπερρίψασα τὴν περὶ διαφύρουτος ἀγωγὴν τοῦ ἀναιρεσιβλήτου, ἐδέχθη τὴν περὶ μειώσεως τοῦ μισθώματος, καὶ περὶ τούτου μόνον διέταξεν ἀποδείξεις καὶ διὰ μαρτύρων, τὸ Ἐφετεῖον μεταρρυθμίσαν διὰ τῆς πρώτης τῶν προσβαλλομένων ἀποφάσεων τοῦ τὴν πρωτόδικον ταύτην ἀπόφασιν καὶ δεχθὲν τὸ ἐναντίον, ἦται, ὅτι ὁ ἀναιρεσιβλήτος ἔχει τὴν περὶ διαφύρουτος ἀγωγὴν οὐκ ὀρθῶς καὶ κατὰ παραβίασιν τῶν περὶ ἀποδείξεων οὐσιωδῶν διατάξεων τῆς Πολ. Δικονομίας (ἄρθρ. 306, 248 καὶ 249), διὰ τῆς τελευταίας ἀποφάσεώς του τὰς περὶ τοῦ θέματος τῆς μειώσεως τοῦ μισθώματος διεξαχθείσας μαρτυρικὰς ἀποδείξεις ἔλαθεν ὑπ' ὅψει καὶ ἐκτίμησεν ὡς πρὸς τὴν ἐπιδικασθεῖσαν ἀποζημίωσιν, περὶ ἧς ἀποτελούσας ἄλλο θέμα διάφορον, οὐδεμίαν εἶχε διαταχθῇ ἀποδείξεις διὰ μαρτύρων οὕτω δὲ ἀναιρετέαν κατέστησε τὴν ἀπόφασιν τοῦ ταύτην δυνάμει τοῦ ἁρθρου, 807 § 5 τῆς Πολ. Δικονομίας.

Διὰ ταῦτα

Ἰδὼν καὶ τ' ἄρθρα 210, 219, 830, 833, 838 καὶ 839 τῆς Πολ. Δικονομίας.

Ἀπορρίπτει τὴν αἴτησιν τοῦ Δημοσίου περὶ ἀναιρέσεως τῆς ὑπ' ἀριθ. 1782 τοῦ ἔτους 1874 ἀποφάσεως τῶν ἐν Ἀθήναις Ἐφετῶν.

Ἀναιρεῖ τὴν ὑπ' ἀριθ. 1096 τοῦ ἔτους 1875 ἀπόφασιν τῶν ἐν τῶν Ἐφετῶν, καὶ παραπέμπει τὴν δίκην πρὸς νέαν συζήτησιν ἐνώπιον τῶν ἐν Ναυπλίῳ Ἐφετῶν.

Διατάσσει νὰ γραφῇ ἡ παρούσα εἰς τὸ περιθώριον τοῦ πρωτοτύπου τῆς ἀναιρουμένης ἀποφάσεως, καὶ τυπωθῇ δαπάνη τοῦ ἀναιρεσιβλήτου, ὃν καταδικάζει καὶ εἰς τὴν δικαστικὴν δαπάνην τοῦ Δημοσίου ἐκ ὅρας τεσσαράκοντα (40) συμψηφιστέον κατὰ τὰ λοιπὰ.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις τῇ τριακοστῇ (30) Ὀκτωβρίου 1898. Ἐδημοσιεύθη δ' αὐτόθι τῇ δευτέρᾳ (2) Νοεμβρίου 1898.

Ὁ Πρόεδρος

Κ. Σημαντήρας

Ὁ Γραμματεὺς

Γ. Κατσόρχης

Ἀριθ. 230

(Ἐρήμην ἀναιρεσεύοντος)

Τμῆμα Α'.

Ἀριθ. 231

Τὸ Δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου

Τμῆμα Α'.

Συγκείμενον ἐκ τῶν Δικαστῶν Κωνστ. Σημαντήρα Προέδρου, Χρ. Κόκκορη, Π. Μενελάου Στ. Ἀνδροπούλου Ι. Τσάτσου Α. Πετρίτση, καὶ Ε. Εὐθυμίου παρόντων τοῦ τε Ἀντεισαγγελέως Κ. Μανιάκη (κωλυομένου τοῦ Εἰσαγγελέως) καὶ τοῦ Ὑπογραμματέως Μ. Μπαρινοπούλου.

Ἐπειδὴ ἐν δημοσίᾳ ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ τοῦ καταστήματος αὐτοῦ τὴν πέμπτην (5) Ὀκτωβρίου 1898, ἵνα δικάσῃ ἐπὶ τῆς αἰτήσεως τοῦ Πέτρου Ἀργυρίου Βλάχου, κατοικοῦ Ἀθηνῶν, παρασταθέντος διὰ τοῦ πληρεξουσίου του Κ. Σταυροπούλου, δικηγόρου, κατὰ τοῦ Νικολάου Ἀγγελοπούλου, κατοικοῦ ὠπαύτως, παρασταθέντος διὰ τοῦ πληρεξουσίου του Φ. Καστόρχη, δικηγόρου, περὶ ἀναιρέσεως τῆς ὑπ' 1151 τοῦ 1893 ἀπ φάσεως τῶν ἐν Ἀθῆναις Ἐρετῶν.

Ἀκούσαν τοῦ Εἰσηγητοῦ Δικαστοῦ Ξεν. Εὐθυμίου, ἐκθέσαντος τὰς :

Ὁ Πέτρος Ἀργυρίου Βλάχος διὰ τῆς ἀπὸ 16 Μαΐου 1891 ἐνώπιον τοῦ Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν ἀγωγῆς, κατὰ τοῦ Νικολάου Ἀγγελοπούλου ἐξεθῆκεν, ὅτι ἐπὶ δημοσίου πλειστηριασμοῦ ἠγόρασε τὸ 1)3 ἐξ ἀδιαιρέτου μιᾶς οἰκίας ἐκ πῆχων 270 καὶ 80)νο κειμένης ἐν Ἀθῆναις, κατὰ τὴν συνοικίαν Γερανίου, ὅπερ ἀνήκεν εἰς τὴν ὀφειλέτριάν του Ἰουλίαν Μανιαδάκη, ὡς ἐπίτροπον τῶν τέκνων τῆς συγκυρίων καὶ συγκατόχων, ὡς ἐξ ἀδιαθέτου κληρονόμων τοῦ πατρὸς των, μετὰ τῶν ἐξ ἀδιαιρέτου τοιούτων Προκοπίου Μανιαδάκη καὶ Γεωργίου Μανιαδάκη, εἰς οὓς διανύει κυρίου καὶ καλῇ τῇ πίστει εἶχε περιέλθει ἐξ ἀγορᾶς παρὰ τοῦ διανοίᾳ κυρίου καὶ καλῇ τῇ πίστει κατόχου Γεωργίου Κομνηνοῦ, εἰς ὃν περιήλθεν ἐξ ἀγορᾶς παρὰ τοῦ Ἀγγ. Δεληγιώργη· πάντες δὲ οὗτοι οἱ προκατόχοι των καὶ οἱ τούτων προκρήτορες κατεῖχον τὴν οἰκίαν ταύτην καλῇ τῇ πίστει δυνάμει τίτλων διανοίᾳ κυρίου συνεχῶς καὶ ἀδιαλείπτως μέχρι τῆς πρὸς αὐτὸν μεταβιβάσεως τοῦ ἐν λόγῳ ἐνὸς τρίτου ἐξ ἀδιαιρέτου· ἀλλ' ὁ ἐναγόμενος ἄνευ νομίμου δικαιώματος τὸν Μάρτιον 1891 κατέλαβε καὶ κατέχει τὴν ὅλην οἰκίαν, ἀρνούμενος τὴν ἐπὶ ταύτης κατὰ τὸ 1)3, ἐξ ἀδιαιρέτου συνιδιοκτησίαν του, ἐπομένως δεόν νὰ ἀποβληθῇ ἐξ αὐτοῦ πληρῶνων καὶ τὰ εἰσοδήματα· καὶ ἤτήσατο ν' ἀναγνωρισθῇ ἡ ἐπὶ τοῦ 1)3 ἐξ ἀδιαιρέτου τῆς εἰρημένης οἰκίας κυριότης του· νὰ διαταχθῇ ἡ ἐκ

τούτου και διὰ προσωπικής κρατήσεως ἀποβολή τοῦ ἐναγομένου καὶ εἰς αὐτὸ ἐγκατάστασις του καὶ νὰ τῷ πληρώσῃ ὁ ἴδιος δραχ. 20 κατὰ μῆνα ἀπὸ 3 Μαρτίου 1891 καὶ ἐφεξῆς μέχρι ἐγκαταστάσεώς του.

Τὴν ἀγωγὴν αὐτὴν, τὸ Πρωτοδικεῖον μετὰ προηγουμένην συζήτησιν ἀπερρίψε διὰ τῆς ὑπ. ἀριθ. 1232 (1892) ἀποφάσεώς του. Ταύτης δὲ ἐκκληθείσης ὑπὸ τοῦ ἐνάγοντος, τὸ Ἐφετεῖον Ἀθηνῶν ἀπερρίψε τὴν ἔφασιν ὡς μὴ βάσιμον διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 1151 (1893) ἀποφάσεως.

Τῆς ἀποφάσεως ταύτης τοῦ Ἐφετερίου τὴν ἀναίρεσιν αἰτεῖται ὁ ἐνάγων διὰ τοὺς ἐν τῇ ἀπὸ 25 Ἰανουαρίου 1894 αἰτήσεϊ καὶ τοὺς ἐν τῷ ἀπὸ 15 Σεπτεμβρίου 1898 προσθέτῳ δικογράφῳ περιεχομένους ὡς ἐξῆς λόγους.

I. Τοὺς ἐν τῷ ἀναιρετηρίῳ.

Διότι κατὰ τὴν διάταξιν τοῦ ἄρθρου 1093 τῆς Πολ. Δικονομίας ἐπὶ δικαστικῆς διανομῆς ὁ πλειστηριασμός κανονίζεται, ὅπως καὶ ἐπὶ ἀναγκαστικῆς ἐκτελέσεως κατὰ τὰ ἄρθρα 918, 935, 965 καὶ ἐπὶ Πολ. Δικονομίας ὁ ἀναπλειστηριασμός ἐπιδιώκεται παρὰ τῶν ἐγγυητῶν τίτλων ἐκτελεστῶν δικαιούχων καὶ δὲν προκύπτει μὲν τοῦτο τοῦ γράμματος τοῦ ἄρθρου, ἀλλὰ σαφῶς ἐξάγεται ἐκ τῶν λόγων, ὅτι ἀναπλειστηριασμός εἶναι ὡς ὁ πλειστηριασμός μέσον ἐκτελέσεως, καὶ ὡς ἐκτελέσεως προδήλως ἔχουσι μόνον οἱ δικαιούχοι οἱ ἐκτελεστῶν τίτλων ἔχοντες, ἐπομένως τὸ δίκασαν Ἐφετεῖον κατὰ παράβασιν τῶν ἄνω ἄρθρων ἐδέχθη, ὅτι ὁ συμβολαιογράφος Δ. Βαζιλικῆς ὡς ὑπάλληλος ἐπὶ τοῦ πλειστηριασμοῦ ἠδύνατο νὰ ἐπιδιώξῃ, ὡς ἐδέχθη τὸ Ἐφετεῖον ἐξ ἐπαγγέλματος τὸν ἀναπλειστηριασμόν τοῦ περὶ οὗ τὸ δίκη ἀκινήτου ἄνευ παραγγελίας αὐτοῦ ἄνευ τίτλου ἐκτελεστοῦ τῶν συνιδιοκτητῶν καὶ παραγγελίας τούτων, ἐναντίον τῶν περὶ τούτων ἐνοστάσεων αὐτοῦ τῶν ὑποβληθεισῶν διὰ τῶν προτάσεών του, κατ' ἀκολουθίαν ἡ ἀπόφασίς του εἶναι ἀναιρετέα· ἐὰν δὲ ἐπὶ δικαστικῆς διανομῆς ὁ συμβολαιογράφος παραγγέλει τὸν κλητῆρα πρὸς ἐνέργειαν τῶν προκηρύξεων τοῦ ἀναπλειστηριασμοῦ, δὲν ἔπεται ἐκ τούτου, ὡς ἐσφαλμένως δέχεται τὸ Ἐφετεῖον, ὅτι δύναται νὰ πράξῃ τοῦτο ἐξ ἐπαγγέλματος, ἐνῶ καὶ ἐπὶ πλειστηριασμοῦ τὸ αὐτὸ γίνεται, ὁ συμβολαιογράφος παραγγέλει τὰς προκηρύξεις ἀλλὰ τῇ αἰτήσῃ τῶν δικαιούχων, ἐν οἷς ἀναντιρρήτως δὲν εἶναι οὔτε δύναται νὰ εἶναι ὁ συμβολαιογράφος ὡς ὑπάλληλος τοῦ πλειστηριασμοῦ.

II. Τοὺς ἐν τῷ προσθέτῳ δικογράφῳ.

Διότι, ὡς προκύπτει ἐκ τῶν ἐνώπιον τῶν Ἐφετῶν προτάσεών του, ἰσχυρίσθη, ὅτι ἡ ἀγωγή του ἐσφαλμένως ἀπερρίφθη διὰ τῆς Πρωτοδικίου

ἀποφάσεως, ἐνῶ εἶναι νόμιμος, ἀληθής καὶ ἀποδεδειγμένη διὰ τοὺς ἐν αὐτῇ λόγους καὶ ἐκ τῶν ἐν αὐτῇ ἀναφερομένων καὶ πωσαγομένων ἐγγράφων καὶ προσέτι διότι ὁμολογεῖται ὑπὸ τοῦ ἀντιδίκου κατὰ τὰ οὐσιώδη μέρη αὐτῆς. Πλὴν τὸ Ἐφετεῖον κατέλιπεν ἀναιτιολόγητον τὸν οὐσιώδη τοῦτον ἰσχυρισμόν του, παραβλάσαν τὰς σχετικὰς διατάξεις τῆς Πολ. Δικονομίας καὶ τὰς περὶ δικαστικῶν ὁμολογιῶν καὶ ἀποδείξεων, δι' ἃ ἀναιρετέα ἐστὶν ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις.

Διότι διὰ τῶν αὐτῶν προτάσεών του ἰσχυρίσθη, ὅτι ὁ τίτλος δὲν ἐπικαλεῖται ὁ ἐναγόμενος, ὅτι τῷ προσέδωκε τὴν κυριότητα καὶ κατοχὴν τοῦ διεκδικουμένου, ἦτοι ἡ ὑπ' ἀριθ. 4591 τῆς 3 Μαρτίου 1891 ἐκθεσίς πλειστηριασμοῦ καὶ ἡ ἐκ ταύτης ἐκχυθεῖσα περίληψις εἶναι ἄκυρος καὶ ἀνίσχυρος, καθόσον συνεπεῖα ἀγωγῆς του περὶ διανομῆς κατὰ τῶν συνιδιοκτητῶν Προκοπίου καὶ Γεωργίου Μανιαδάκη ἐπέτυχεν αὐτὸς τὴν ὑπ' ἀριθ. 4675 (1890) ἀπόφασιν τῶν ἐν Ἀθήναις Πρωτοδικῶν, ἥτις κοινοποιηθεῖσα παρ' αὐτοῦ πρὸς τὸν ἀναιρεσιβλήτον κατέστη κατ' αὐτοῦ τελεσίδικος καὶ ἐκτελεστή, οὐχὶ δὲ κατ' αὐτοῦ (τοῦ ἀναιρεσιβλήτου), διότι οὐδέποτε τῷ ἐκοινοποιήθη ὑπὸ τοῦ ἀντιδίκου του καὶ ὅτι κατεκυρώθη ἐπ' ὀνόματι τοῦ Κ. Σταυροπούλου ἡ οἰκία αὕτη, ὅστις ἐδήλωσεν, ὅτι ὑπερεθεμάτισε δι' αὐτόν, ἀλλὰ κατὰ τὸ προηγούμενον τῆς κατακυρωτικῆς ἐκθέσεως καὶ κοινοποιηθὲν ὡσαύτως προηγουμένως εἰς τε τοὺς συνιδιοκτῆτας Προκόπιον καὶ Γεώργιον Μανιαδάκην καὶ εἰς τὸν Δῆμ. Βαζικῆν, συμβολαιογράφον, ὡς δῆθεν ὑπάλληλον τοῦ πλειστηριασμοῦ κατὰ τὰ προσαγόμενα τρία ἐπιδοτήρια τοῦ δικαστ. κλητῆρος Γ. Ἀγγελοπούλου ὑπ' ἀριθ. 21522 τῆς 2 Μαρτίου 1891 συμβόλαιον τοῦ συμβολαιογράφου Ἀθηνῶν Π. Παπαδιαμαντοπούλου μετὰ τοῦ ἀνακόπτοντος ὑπερθεματιστοῦ Κ. Σταυροπούλου καὶ αὐτοῦ, συνεπεῖα ἀνακοπῆς τοῦ Σταυροπούλου κατὰ τῆς ἐνεργηθείσης ἐκτελέσεως τοῦ πλειστηριασμοῦ, ἠκυρώθη ἡ τοιαύτη πρὸς τὸν Σταυροπούλου κατακύρωσις καὶ ἅπαντα ἡ διαδικασία μέχρι τῆς τελεσίδικίας τῆς ἀποφάσεως, ἐπομένως μὴ ὑπαρχούσης παραγγελίας πρὸς ἐκτέλεσιν παρ' αὐτοῦ, οὐδὲ τῆς ἐπὶ τοιούτων δικῶν συντασσόμενης κατασχετηρίου ἐκθέσεως ἐπὶ τῇ βάσει τῶν ὁποίων ἐνηργήθη ὁ πλειστηριασμός ἄκυρος, ἄκυρος ἐνηργήθη ὁ ἀναπλειστηριασμός καὶ ἄκυρος ἡ εἰς τὸν ἐναγόμενον κατακύρωσις τῆς ἰδιοκτησίας του. Ὅθεν ἐσφαλμένως τὸ Ἐφετεῖον διὰ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεώς του, ἐδέξατο, ὅτι δὲν ἠδύνατο νὰ παραιτηθῇ δικαιωμάτων του καὶ δικαιπραξιῶν εἰς ἃς δὲν μετέσχον οἱ συνιδιοκτῆται, οὔτε ἠδύνατο τὸ Ἐφετεῖον νὰ προστατεύσῃ διὰ τῆς ἀποφάσεώς του τοὺς συνιδιοκτῆτας, μὴ

όντας διαδίκους καὶ μὴ ἐπικαλεσθέντας τὴν ἀνύπαρκτον βλάβην των, ἣν ἐδέξατο τὸ Ἐφ)ταῖον καὶ ἐσφαλμένως ἐθεώρησε τὸν ἀναπλειστηριασμόν ἐγκυρον μετὰ τὴν ὑπὸ τοῦ καταδιδόντος καὶ τοῦ ὑπερθεματιστοῦ ἀκύρωσιν τοῦ πλειστηριασμοῦ, οὐδὲ ἠτιολόγησε ποσῶς τὸν οὐσιώδη ἰσχυρισμόν του ὅτι ἡ ἀκύρωσις τοῦ πλειστηριασμοῦ καὶ τῆς διαδικασίας τῆς ἐκτελέσεως μέχρι τῆς ἐπιταγῆς εἶχε προηγηθῇ συνεπείᾳ ἀνακοπῆς τοῦ Κ. Σταυροπούλου κατ' αὐτοῦ καὶ ἡ ἀκυρωτικὴ αὕτη πράξις εἶχε κοινοποιηθῇ εἰς τοὺς συνιδιοκτῆτας καὶ εἰς τὸν ἐπὶ τοῦ πλειστηριασμοῦ ὑπάλληλον, ὅστις δὲν ἠδύνατο νὰ ἐνεργήσῃ πλέον ἐξ ἐπαγγέλματος, οὐδ' ἐξεπροσώπει αὐτὸν ἢ τοὺς συνιδιοκτῆτας, ὥστε νὰ ἐνεργῇ ἄνευ παραγγελίας τῶν δικαιοῦχων. Ὅθεν ἀναιρετέα ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις.

Διότι διὰ τῶν αὐτῶν προτάσεων του, ἰσχυρίσθη ὅτι οἱ συνιδιοκτῆται Προκόπιος καὶ Γεώργιος Μανιαδάκης δὲν εἶχον τίτλον τελεσιδίκου καὶ ἐκτελεστόν, καθ' ὅσον οὐδέποτε τῷ ἐκοινοποίησαν τὴν ἀπόφασιν ὑπ' ἀριθ. $\frac{4675}{1890}$ καὶ ἐπιταγὴν κατὰ τὰ ἄρθρ. 862 καὶ 863 Πολ.

Δικονομία· οὐδὲ ἠδύνατο νὰ ἐκτελέσωσι ταύτην κατ' αὐτοῦ, συνεπείᾳ τῶν παρ' αὐτοῦ γενομένων ἐπιδόσεων καὶ νὰ προβῶσι ἐπὶ τῇ βάσει τούτων εἰς τὸν ἀναπλειστηριασμόν τῆς ιδιοκτησίας του ἀφ' οὗ δὲν εἶχον τίτλον ἐκτελεστόν, οὔτε τῷ ἐκοινοποίησαν ἐπιταγὴν, οὔτε παρῆλθαν κατ' αὐτοῦ αἱ προθεσμίαι καὶ ἀφ' οὗ εἰς πᾶσαν στιγμὴν εἶχεν τὸ δικαίωμα νὰ παραιτηθῇ καὶ τῆς ἀποφάσεως καὶ τῆς δίκης καὶ ἀφ' οὗ παρητήθη πρὸ τοῦ ἀναπλειστηριασμοῦ τῶν παρ' αὐτοῦ ἐνεργηθεισῶν πράξεων τῶν ἀναφερομένων ἐν τοῖς ἄρθρ. 1093 καὶ 957 Πολ. Δικονομίας ἃς καὶ ἐκήρυξεν ἀκύρους διὰ τοῦ εἰρημένου συμβολαίου καὶ δὲν ὑπῆρχεν ἐπὶ τοῦ προκειμένου κατασχετήριος ἔκθεσις ἢ δημοποίησις περιέχουσα τὴν περιγραφὴν καὶ ἐκτίμησιν. Ἡδύνατο δὲ οἱ συνιδιοκτῆται νὰ προβῶσιν εἰς τὸν πλειστηριασμόν ἂν εἶχον ἐκτελεστόν τίτλον, ἥτοι ἂν τῷ ἐκοινοποίησαν τὴν ἀπόφασιν καὶ καθίστατο αὕτη τελεσιδίκος καὶ ἐκτελεστή καὶ προβῶσιν οὗτοι εἰς τὸν πλειστηριασμόν καὶ ἀναπλειστηριασμόν, ἀλλὰ τοιαῦτα οὔτε ἀναφέρονται εἰς τὸν τίτλον, ὃν ἀντιτάσσει ὁ ἀντίδικός του καὶ οὔτε ἐγένοντο. Ὅθεν ἄκυρος ὁ τοιοῦτος δῆθεν τίτλος τοῦ ἀναιρεσιβλήτου καὶ ἐσφαλμένη ἡ ἐκδοχὴ τοῦ Πρωτοδικείου. Τὸ δὲ Ἐφετεῖον τὸν οὐσιώδη τοῦτον ἰσχυρισμόν κατέλιπεν ἐντελῶς ἀναιτιολόγητον καὶ ἄλλως τε παρεβίβασε τὰς ἀνω οὐσιώδεις διατάξεις τῆς Πολ. Δικονομίας, ὅπερ ἐπάγεται τὴν ἀνάφασιν τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως.

Διότι διὰ τῶν αὐτῶν ἐνώπιον τῶν Ἐφετῶν προτάσεων του ἰσχυρίσθη ὅτι δὲν εἶναι ἀληθές ὅτι παρέστη εἰς τὴν ἐκποίησιν, οὐδὲ ἐγνώ-

ρίζε ὅτι θὰ ἐνεργηθῇ ὡς ἐνηργήθη ἐναντίον τοῦ νόμου τὴν ἐπιούσαν τῆς ἐπιδόσεως τοῦ ἄνω συμβολαίου περὶ ἀκύρωσεως τῶν πράξεων μέχρι τῆς ἐπιταγῆς καὶ αὐτὴ ἡ ἀκύρωσις ἀποκρούει πᾶσαν ἰδέαν περὶ ἀποδοχῆς· οὔτε ἔχει ἐπιρροὴν ὁ ψευδὴς ἰσχυρισμὸς ὅτι ἐκ συμπαιγνίας ἡ εἰκονικῶς δῆθεν μετὰ τοῦ Σταυροπούλου προέβη εἰς τὴν ἀκύρωσιν, ἀφ' οὗ κατὰ τὴν ἐποχὴν τῆς ἀκύρωσεως οὐδὲν δικαίωμα εἶχεν ἀποκτήσει ὁ ἀναιρεσιβλήτος καὶ διατελῶν ἐν γνώσει ταύτης δὲν δύναται νὰ τὴν προσβάλῃ, οὔτε κατέλιπεν ἐκουσίως τὸ κτῆμα του εἰς ὃ εἰσῆλθεν ὁ ἀναιρεσιβλήτος ἐν ἀπουσίᾳ του, οὔτε παρέστη εἰς τὸν συμβολαιογράφον οὔτε ἀναγγελίαν, ἢ ἄλλην πρᾶξιν ἐποιήσατο, οὔτε πλειστηρίασμα ἔλαβε, τὸν οὐσιώδη δὲ τοῦτον ἰσχυρισμὸν, ἀποκρούοντα μάλιστα τὴν ἰδέαν τοῦ ὁλοῦ, ἣν ἐδέξατο τὸ Ἐφετεῖον, κατέλιπεν ἐντελῶς ἀναιτιολόγητον καὶ ἄνευ ἀποδείξεως ὅπερ ἐπάγεται τὴν ἀναίρεσιν τῆς προβαλλομένης ἀποφάσεως.

Ἀκούσαν τοῦ πληρεξουσίου τοῦ ἀναιρεσιβλήτος ἀναπτύξαντος καὶ προφορικῶς τοὺς λόγους τῆς ἀναίρεσεως καὶ αἰτησαμένου τὴν ἀναίρεσιν τῆς προβαλλομένης ἀποφάσεως, τοῦ πληρεξουσίου τοῦ ἀναιρεσιβλήτου αἰτησαμένου τὴν ἀπόρριψιν τῆς αἰτήσεως καὶ τοῦ Ἀντεισαγγελέως.

Σκιφθέν κατὰ τὸν νόμον.

Ἐπειδὴ κατὰ τὸ ἄρθρον 1092 Πολ. Δικονομίας, ἐὰν τὸ διανεμητέον πρᾶγμα εἶναι κατὰ τὴν γνωμοδότησιν τῶν πραγματογνωμόνων ἀνεπίδεκτον διανομῆς, τὸ Δικαστήριον τῶν Πρωτοδικῶν διατάσσει τὴν πώλησιν τῶν ἀδιαιρέτων πραγμάτων, καὶ πρὸς τοῦτο ὁρίζει συμβολαιογράφον τινά. Ἐκ τῆς διατάξεως δὲ τοῦ ἁρθροῦ τούτου, συνδεδεμένης πρὸς τὰς τῶν ἁρθρῶν 1093, 1079 καὶ 1186 Πολ. Δικονομίας, συνάγεται σαφῶς ὅτι προκειμένου, οὐχὶ περὶ ἀναγκαστικῆς ἐκτελέσεως, ἀλλὰ περὶ δικαστικῆς διανομῆς, καθ' ἣν οὔτε θανεῖσται οὔτε ὀφείλεται ὑπάρχουσι κατὰ τὴν διὰ δημοσίου πλειστηριασμοῦ πώλησιν τῶν ἀδιαιρέτων κοινῶν πραγμάτων, ταύτην ἐνεργεῖ ὁ συμβολαιογράφος, δυνάμει παραγγελίας, οὐχὶ τῶν κοινωνῶν ἀλλὰ τοῦ δικαστηρίου· ἐπομένως ἐπιληφθεὶς νομίμως ὁ συμβολαιογράφος τῆς ἐκπαιητικῆς ταύτης διαδικασίας ἠδύνατο νὰ φέρῃ ταύτην εἰς πέρας, οὐδεὶς δὲ τῶν κοινωνῶν ἐδικαιούτο, μονομερῶς, ἄνευ τῆς συγκαταθέσεως πάντων τῶν συγκαινωνῶν, νὰ παρακωλώσῃ τὴν ἐνέργειαν τοῦ συμβολαιογράφου, εἴτε νὰ κηρύξῃ ταύτην ἄκυρον καὶ μὴ οὖσαν. Ταῦτα δὲ εἰπόν καὶ τὸ Ἐφετεῖον διὰ τῆς προβαλλομένης ἀποφάσεώς του ὁρθῶς τὰ παρατεθέντα ἄρθρα τῆς Πολ. Δικονομίας ἠρμήνευσε καὶ ἐφῆρμσε, καὶ ἡτιολογημένως ἀπέρριψε τὴν τε ἀγωγὴν τοῦ ἀναιρεσιβλήτος καὶ τοὺς σχετικούς ἰσχυρισμούς αὐτοῦ περὶ ἀκυρότητος τοῦ τε πλειστηριασμοῦ καὶ ἀναπλειστηριασμοῦ.

ἔθεν ὁ ἐπὶ τοῦ ἐναντίου στηριζόμενος λόγος τῆς αἰτήσεως ἀναιρέσεως καὶ 2ος καὶ 3ος τῶν προσθέντων εἰσὶν ἀπορριπτέοι.

Ἐπειδὴ ὁ 1ος λόγος τῶν προσθέντων ὅτι τὸ Ἐφετεῖον ἀφῆκεν ἀναιτιολόγητον τὸν ἰσχυρισμὸν τοῦ ἀναιρεσεύοντος περὶ τοῦ ὅτι ἡ ἀγωγή ἔδει νὰ γίνῃ δεκτὴ, ὡς ὁμολογηθεῖσα κατὰ τὰ οὐσιώδη αὐτῆς μέρη, εἶναι ἀπορριπτέος, ὡς ἀόριστος, διότι οὐδόλως ἀναφέρονται τίνα ᾗσαν τὰ ὁμολογηθέντα οὐσιώδη τῆς ἀγωγῆς μέρη, ὅπως τὸ Δικαστήριον κρίνῃ ἂν ὄντως ᾗσαν τοιαῦτα.

Ἐπειδὴ ὁ τελευταῖος λόγος τῶν προσθέντων, ὅτι τὸ Ἐφετεῖον δεχθὲν δόλον τοῦ ἀναιρεσεύοντος, οὐδόλως ἔλαβεν ὑπ' ὄψιν τοὺς κατὰ τοῦ δόλου τούτου ἰσχυρισμοὺς αὐτοῦ, εἶναι ἀπορριπτέος, διότι, ὡς ἀποδεικνύεται ἐκ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως, τὸ Ἐφετεῖον δὲν στηρίζει τὴν ἀπόφασίν του ἐπὶ δόλου, καθόσον περὶ τοιοῦτου δόλου οὐδένα λόγον ποιεῖται.

Διὰ ταῦτα

Ἰδὼν καὶ τ' ἄρθρα 210, 219 καὶ 830 Πολ. Δικονομίας.

Ἀπορρίπτει τὴν αἴτησιν τοῦ Πέτρου Ἀργυρίου Βλάχου περὶ ἀναιρέσεως τῆς ὑπ' ἀριθ. 1151 τοῦ ἔτους 1893 ἀποφάσεως τῶν ἐν Ἀθήναις Ἐφετῶν καὶ

Καταδικάζει τὸν ἀναιρεσεύοντα εἰς τὴν δικαστικὴν δαπάνην τοῦ ἀναιρεσιδλήτου ἐκ δραχμῶν τεσσαράκοντα πέντε (45) καὶ εἰς τὰ τέλη τῆς σημάσεως τῆς παρούσης.

Καταδικάζει τὸν αὐτὸν ἀναιρεσεύοντα εἰς τὸ νόμιμον παράβολον ὑπὲρ τοῦ Δημοσίου.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις τῇ ἐβδόμῃ (7) Ὀκτωβρίου 1898. Ἐδημοσιεύθη δ' αὐτόθι τῇ δευτέρᾳ Νοεμβρίου 1898.

Ὁ Πρόεδρος

Κ. Σημαντήρας

Ὁ Γραμματεὺς

Γ. Καστόρχης

Ἀριθ. 232.

Τὸ Δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου

Τμῆμα Α'

Συγκείμενον ἐκ τῶν Δικαστῶν Κωνστ. Σημαντήρα, Προέδρου, Χ. Κόκκορη, Ἀνδρ. Γκιῶν, Π. Μενελάου, Α. Πετρίτση, Μιλτ. Ἡλιάδου καὶ Ε. Εὐθυμίου, παρόντων τοῦ τε Ἀντεισαγγελέως Κ. Μανιάκη (κωλυομένου τοῦ Εἰσαγγελέως) καὶ τοῦ Γραμματέως Γ. Καστόρχη.

Συνεδριάσαν δημοσίᾳ ἐν τῇ ἀκροατηρίῳ τοῦ καταστήματος αὐτοῦ τῇ δωδεκᾷ Ὀκτωβρίου 1898, ἵνα δικάσῃ ἐπὶ τῆς αἰτήσεως τοῦ

Ἐπαμεινώνδα Καζανόδα, κατοίκου Πειραιῶς, παρασταθέντος διὰ τῶν πληρεξουσίων του Γεωργίου Λαζαρίμου καὶ Νικολάου Δαμασκινού δικηγόρων, κατὰ τοῦ Νικολάου Ἰωάν. Παντελίδου, κατοίκου Σάμου, διαμένοντος ἐν Χίῳ, παρασταθέντος διὰ τοῦ πληρεξουσίου του Κωνστ. Ραχτιδαν, δικηγόρου, περὶ ἀναιρέσεως τῆς ὑπ' ἀριθ. 474 (1887) καὶ 8 (1897) ἀποφάσεων τῶν ἐν Ἀθήναις Ἐφετῶν.

Ἀκοῦσαν του Εἰσηγητοῦ Δικαστοῦ Ξ. Εὐθυμίου ἐκθέσαντος τὰδε :

Ὁ Ἰωάννης Παντελίδης διὰ τῆς ἀπὸ 1 Μαΐου 1885 ἐνώπιον τοῦ Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν ἀγωγῆς, κατὰ τοῦ Ἐπαμεινώνδα Καζανόδα, ἐξέθηκεν, ὅτι κατὰ τὸν Αὐγούστου 1880 τῇ ἐστάλησαν πρὸς μεταπώλησιν ἐκ Σουαχίμ τῆς Αἰγύπτου 500 δέρματα βοῶν ἀκατέργαστα, ὧν τὴν πώλησιν ἀνέθεσεν εἰς τὸν ἐναγόμενον ὀλίγας ἡμέρας μετὰ τὴν παραλαβὴν των, ὀπισθογραφῆσας εἰς αὐτὸν τὴν φορτωτικὴν, οὗτοι δὲ παραλαβὼν αὐτὰ, τὰ ἐπώλησε καὶ συνέταξε καὶ ἀπέστειλε τῷ ἐνάγοντι λογαριασμὸν πωλήσεως, καθ' ὃν μετὰ τὴν ἀφαίρεσιν τῶν ἐξόδων ἔμεινον καθαρὰ γρόσια 25,283 87)00. Τὸν λ)σμὸν τοῦτον ἐξώφλησεν ὁ ἐνάγων ἐξ ἐμπιστοσύνης πρὸς τὸν ἐναγόμενον, χωρὶς νὰ πληρωθῇ ποσὸν τι παρ' αὐτοῦ, προφασισθέντος ὅτι δὲν εἶχεν εἰσέτι πληρωθῇ παρὰ τοῦ ἀγοραστοῦ, ἐνῷ πράγματι εἶχε πληρωθῇ τὸ ἀνωτέρω ποσόν.

Εἴτα τῇ 24 Αὐγούστου 1880 ἐπεμψεν ὁ ἐναγόμενος εἰς τὸν υἱὸν τοῦ ἐνάγοντος λίρας Ὀθωμανικὰς 80 καὶ τῇ 3 Σεπτεμβρίου ἰδίου ἔτους ἐμέτρησεν ὡσαύτως εἰς τὸν ἐνάγοντα μετ' ἑτήτια 299, ἔφερε δὲ καὶ τροποποιήσιν εἰς τὸν εἰρημένον λογαριασμὸν, καθ' ἣν ἔμεινεν ὀφειλῆς εἰς τὸν ἐνάγοντα λιρῶν Τουρκίας 70 καὶ γροσίων 2, ἃ ὑπεσχέθη νὰ πληρώσῃ, ἀλλὰ πάντοτε ἀνέβαλεν ὅτι ὁ ἐναγόμενος εἶναι ὑπόχρεως εἰς τὴν πληρωμὴν τῶν ἐν λόγῳ λιρῶν 70 καὶ τῶν τόκων αὐτῶν πρὸς 9 ο)ο ἐτησίως ἀπὸ τοῦ τέλους Αὐγούστου 1880 μέχρι ἐξοφλήσεως καὶ ἤτήσατο νὰ ὑποχρεωθῇ ὁ ἐναγόμενος καὶ διὰ προσωπικῆς αὐτοῦ κρατήσεως νὰ τῇ πληρώσῃ λίρας Τουρκίας 70 καὶ τοὺς τόκους αὐτῶν ἀπὸ τοῦ τέλους Αὐγούστου 1880 μέχρι τῆς ἀγωγῆς ἐκ λιρῶν 30, ἐν ὧν λίρας Τουρκίας 100 ἐντόκως πρὸς 9 ο)ο ἐτησίως ἀπὸ τῆς ἀγωγῆς.

Συζητήσεως γενομένης, τὸ Πρωτοδικεῖον μετὰ τὴν ὑπ' ἀριθ. 3569 (1885) παρεμπίπτουσιν ἀποφασιν ἐξέδοτο τὴν ὑπ' ἀριθ. 1218 (1886) ὁριστικὴν, δι' ἣς ἀπέρριψεν τὴν ἀγωγὴν ὡς μὴ βάσιμον.

Μεταρρυθμισθεῖσων τῶν εἰρημένων τοῦ Πρωτοδικείου ἀποφάσεων ὑπὸ τοῦ Ἐφετερίου Ἀθηνῶν διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 474 (1887) ἀποφάσεως καὶ ἀναπεμφθείτης τῆς διαφορᾶς εἰς τὸ αὐτὸ Πρωτοδικεῖον, τοῦτο μετὰ τὴν ὑπ' ἀριθ. 1147 (1887) ἀπόφασιν, δι' ἣς ἐπέβαλεν ὄρκον εἰς ἀμφοτέρας τοὺς διαδίκους, ἐξέδοτο τὴν ὑπ' ἀριθ. 1156 (1890)

ΑΠΟΦΑΣΙΣ ΑΡΕΙΟΥ ΠΑΓΟΥ

103

δριστικὴν, δι' ἧς ἀπέρριψε τὴν ἀγωγὴν. Ἐκκληθεισῶν τῶν εἰρημένων ὑπ' ἀριθ. 11487 καὶ 1156 ἀποφάσεων τοῦ Πρωτοδικείου ὑπὸ τοῦ ἐνάγοντος, τὸ Ἐφετεῖον Ἀθηνῶν ἐξέδοτο τὰς ἐξῆς προδικαστικὰς καὶ παρεμπιπτούσας περὶ ἀποδείξεως ἀποφάσεις α'.) τὴν ὑπ' ἀριθ. 540 (1892) β'.) τὴν ὑπ' ἀριθ. 1705 (1892) γ'.) τὴν ὑπ' ἀριθ. 2712 (1894) καὶ δ'.) τὴν ὑπ' ἀριθ. 1117 (1895). Μετὰ τὴν κοινοποίησιν τῆς τελευταίας ταύτης ἀποφάσεως, ὁ Νικόλ. 1. Παντελίδης, ἐξ ἀπογραφῆς κληρονόμος τοῦ ἀποβιώσαντος πατρὸς του Ἰωάν. Παντελίδου (ἀρχικῶς ἐνάγοντος) διὰ παρεμπιπτούσης ἀγωγῆς ἐνώπιον τοῦ Ἐφετείου Ἀθηνῶν κατὰ τοῦ ἐναγομένου ἠτήσατο νὰ ἐπικυρωθῇ ἡ ὑπ' αὐτοῦ ἐπὶ ἐνὸς οἰκοπέδου τοῦ ἐναγομένου ἐπιβληθεῖσα κατὰσχέσις. Συζητήσεως γενομένης, τὸ Ἐφετεῖον διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 8 (1897) ἀποφάσεως, ὡς ἔστι ἐν μέρει τὴν ἀγωγὴν, ὑπεχρέωσε τὸν ἐναγομένον νὰ πληρῶσῃ τῷ ἐνάγοντι ὀρ. 2,800 ἐντάκως 9 ο)ο ἐτησίως ἀπὸ τῆς ἀγωγῆς, ἐπεκύρωσε τὰς ἐνεργηθείσας κατασχέσεις, διέταξε τὴν ἐκποίησιν τοῦ κατασχεθέντος οἰκοπέδου καὶ ὑπεχρέωσε τοὺς παρ' οἷς ἡ κατὰσχέσις τρίτους νὰ πληρῶσωσι τῷ ἐνάγοντι τὰ εἰς χεῖρας τῶν κατασχεθέντων ποσά.

Τὴν ἀναίρεσιν δὲ τῶν ὑπ' ἀριθ. 474 (1887) καὶ 8 (1897) ἀποφάσεων τοῦ Ἐφετείου αἰτεῖται ὁ ἐναγομένος διὰ τε τῆς ἀπὸ 22 Μαρτίου 1897 αἰτήσεως καὶ διὰ τοῦ ἀπὸ 7 Ὀκτωβρίου 1898 προσθέτου δικογράφου διὰ διαφόρους λόγους καὶ ἰδίᾳ διὰ τοὺς ἐξῆς, περιεχομένου ἐν τῷ προσθέτῳ δικογράφῳ.

Διότι αἱ ἀποφάσεις χαρακτηρίσασαι τὴν ἐν τῇ ἀγωγῇ σχέσιν ὡς ἐμπορικὴν, παρεβίασαν τὰς διατάξεις τῶν ἀρθρῶν 2 καὶ 3 τοῦ νόμου περὶ ἀρμοδιότητος τῶν Ἐμποροδικείων τῆς 2 Μαΐου 1835, αἱ ὧν ὀρίζονται αἱ πράξεις, ὡς θεωρεῖ ὁ νόμος ἐμπορικὰς καὶ μετὰξὺ τῶν ὁποίων οὐδαμῶς περιλαμβάνεται ἡ ἐν τῇ ἀγωγῇ. Καὶ ναὶ μὲν τὸ ἀρθρ. 2 λέγει ὅτι θεωρεῖ πράξιν ἐμπορικὴν πᾶσαν ἐπιχείρησιν προμηθείας, ἀλλ' ἡ περίπτωσις αὕτη ἐφαρμόζεται οὐχὶ ἐπὶ μεμονωμένων πράξεων καὶ δὴ χαριστικῶν, ἀλλ' ἐπὶ πολλαπλῶν καὶ ἀλλεπαλλήλων, τὸ σύνολον τῶν ὁποίων δύναται νὰ χαρακτηρισθῇ ὡς ἐπιχείρησις. Ἐν προκειμένῳ δὲ οὔτε ἐκ τῆς ἀγωγῆς προκύπτει, οὔτε προέτεινέ ποτε ὁ ἀναιρεσίδωτος, ὅτι ὁ ἀναιρεσιῶν ἐπεχείρησε πολλαπλᾶς τοιαύτας παραγγελίας ἐξ ἐπαγγέλματος καὶ δὴ ἐπὶ προμηθείᾳ, οὔτε ὅτι ἦτο καὶ ἐμπόρος ὁ ἀναιρεσιῶν.

Διότι ἡ τελευταία ὑπ' ἀριθ. 8 (1897) ἀπόφασις οὐδαμῶς ἔλαβεν ὑπ' ὄψιν, ἀλλ' ἀφῆκεν ἀναιτιολόγητον τὸν ἰσχυρισμὸν, ὃν ἐπρότεινεν ὁ ἀναιρεσιῶν ὡς ἐξῆς: α. Ἐπίσης δέον ν' ἀνακληθῇ καὶ ἡ ἑτέρα ἀπόφασις τοῦ Δικαστηρίου τούτου ὑπ' ἀριθ. 474 (1887), ἡ ἡμαρτημένως

ἐπιτρέψασα τὸ ἐμμέλῳρον μέσον, ἀφοῦ οὐδόλως πρόκειται ὡς πρὸς τὸν ἀναιρεσίοντα, ἀμισθεὶ παρασχόντα τὴν προσωπικὴν τοῦ ἐργασίαν, περὶ ἐμπορικῆς πράξεως, ὃν ἰσχυρισμὸν, οὐσιώδη ὄντα ὑπεχρεῶτο νὰ λάβῃ ὑπ' ὄψει καὶ ἐξετάσῃ καὶ αὐτεπαγγέλτως τὸ Ἐφετεῖον ἐπομένως καὶ διὰ τὸν λόγον τοῦτον εἶναι ἀναιρετέα ἡ τελευταία ἀπόφαις.

Ἀκοῦσαν τῶν πληρεξουσίων τοῦ ἀναιρεσίοντος, ἀναπτυσάντων καὶ προφορικῶς τοὺς λόγους ἀναιρέσεως καὶ αἰτησάμενων τὴν ἀναίρεσιν τῶν προσβαλλομένων ἀποφάσεων, τοῦ δὲ πληρεξουσίου τοῦ ἀναιρεσιβλήτου, ἀντικρούσαντος αὐτοὺς καὶ αἰτησάμενου τὴν ἀπόρριψιν τῆς αἰτήσεως καὶ τοῦ Ἀντισταγγελέως.

Σκεφθὲν κατὰ τὸν νόμον.

Ἐπειδὴ, ὡς ἀποδεικνύεται ἐκ τῆς ἀγωγῆς, ἐν αὐτῇ οὐδόλως ἐκτίθεται ἡ ὅτι ὁ ἐναγόμενος ἀναιρεσίων μετήρχετο κατ' ἐπάγγελμα τὴν ἐμπορίαν, ἡ ὅτι ἡ πράξις, ἐξ ἧς ἡ ἐπίδικος ἀπαίτησις, ἐνηργήθη παρ' αὐτοῦ ὡς ἐπιχειρήσις παραγγελίας· τοῦναντίον ἐκ τῆς ἐν αὐτῇ τῇ ἀγωγῇ καταχωριζομένης ἐπιστολῆς τοῦ ἐνάγοντος, δι' ἧς αὐτός ἐν τέλει εὐχαριστεῖ τὸν ἐναγόμενον διὰ τὴν καλοσύνην, ἣν ἔλαβε, πωλῆσας τὰ ὀρμάτα, ἐξάγεται, ὅτι ὁ ἐναγόμενος τὴν πρᾶξιν ταύτην ἐνήργησε χρεστικῶς· τοῦτο δὲ ρητῶς ἰσχυρίσθη ὁ ἀναιρεσίων ἐνώπιον τῶν Ἐφετῶν, ὡς προκύπτει ἐκ τῶν ἐγγράφων προτάσεων τοῦ. Ἐν τούτοις τὸ Ἐφετεῖον, ὡς ἀποδεικνύεται ἐκ τῶν προσβαλλομένων ἀποφάσεων, οὐ μόνον τὰς προτάσεις ταύτας τοῦ ἀναιρεσίοντος οὐδόλως ἔλαβεν ὑπ' ὄψιν, ἀλλὰ καὶ ἀνεῦ ἀποδείξεως ἐδέχθη τὸ ἐναντίον, ὅτι· τοῦτέστιν ἡ ἐπίδικος ἀγωγή ἀπορᾷ ὑπόθεσιν ἐμπορικὴν, καὶ ἐπὶ τῷ λόγῳ τούτῳ ἐπέτρεψε καὶ μαρτυρικὴν ἀπόδειξιν.

Οὕτως ὁμοίως πρᾶξαν τὸ Ἐφετεῖον παρεβίβασε τὰς διατάξεις τοῦ ἀρθροῦ 1 § 2 τοῦ νόμου περὶ ἀρμοδιότητος τῶν Ἐμποροδικείων καὶ τὰς περὶ ἀποδείξεως διατάξεις καὶ τὴν τοῦ ἀρθροῦ 170 τῆς Πολ. Δικονομίας, αἰτινὲς εἰσιν οὐσιώδεις καὶ ἡ παραβίασις αὐτῶν ἐπιφέρει, κατὰ τὰ ἀρθρα 807 § 5 καὶ 201 τῆς Πολ. Δικονομίας, τὴν ἀναίρεσιν τῆς ἀποφάσεως.

Διὰ ταῦτα

Ἰδὼν καὶ τ' ἀρθρ. 210, 219 καὶ 833, 838 καὶ 839 τῆς Πολ. Δικονομίας.

Ἀναιρεῖ τὰς ὑπ' ἀριθ. 474 τοῦ ἔτους 1887 καὶ 8 τοῦ ἔτους 1897 ἀποφάσεις τῶν ἐν Ἀθήναις Ἐφετῶν καὶ

Παραπέμπει τὴν δίκην πρὸς ν' ἂν συζητήσιν ἐνώπιον τῶν ἐν Ναυπλίου Ἐφετῶν.

Διατάσσει νὰ γραφῇ ἡ παροῦσα εἰς τὸ περιθώριον τοῦ πρωτοτύπου

τῆς ἀναιρουμένης ὀριστικῆς ἀποφάσεως καὶ τυπωθῇ δαπάνη τοῦ ἀναιρεσιβλήτου, ὃν καταδικάζει καὶ εἰς τὴν δικαστικὴν δαπάνην τοῦ ἀναιρεσιέοντος, τὴν ἐνώπιον τῶν Ἐφετῶν καὶ τοῦ Ἀρείου Πάγου, ἐκ δραχμῶν ὀγδοήκοντα, καθὼς καὶ εἰς τὰ τέλη τῆς σημάτων τῆς παρούσης.

Διατάσσει τὴν ἐπιστροφὴν τοῦ παραβόλου.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθῆναις τῇ δεκάτῃ ἕκτῃ (16) Ὀκτωβρίου 1898.

Ἐδημοσιεύθη δ' αὐτόθι τῇ δευτέρᾳ (2) Νοεμβρίου 1898.

Ὁ Πρόεδρος Ὁ Γραμματεὺς
Κ. Σημαντήρας Γ. Καστόρχης

Ἀριθ. 233

Τὸ Δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου

Τμῆμα Α'.

Συγκείμενον ἐκ τῶν Δικαστῶν, Κ. Σημαντήρα, Προέδρου, Ἰωάν. Δουβουνιώτου, Χρ. Κόκκορη, Ἀ. Γκιῶν, Π. Μενελάου, Μ. Ἡλιάδου καὶ Ξεν. Εὐθυμίου παρόντων τοῦ τε Ἀντεισαγγελέως Κωνστ. Μανιάκη (κωλυομένου τοῦ Εἰσαγγελέως) καὶ τοῦ Γραμματέως Γ. Καστόρχη.

Συνεδριάσαν δημοσίᾳ ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ τοῦ καταστήματος αὐτοῦ τῇ δεκάτῃ ἐννάτῃ Ὀκτωβρίου 1898, ἵνα δικάσῃ ἐπὶ τῆς αἰτήσεως τοῦ Δημητρίου Ἰωάν. Καθβαδία κατοικοῦ Καμπανάτα, —Κάλαμον— Δολίχου τῆς Κεφαλληνίας, παρασταθέντος διὰ τοῦ πληρεξουσίου του Δημητρίου Ζαχαρόλα, δικηγόρου, κατὰ τῶν 1) Στυλιανοῦ Μολφέτα, κατοικοῦ Μολφετάτα, 2) Ἀδριανῆς Γερ. Τουλιάτου καὶ τοῦ συζύγου αὐτῆς Γερασίμου Θ. Τουλιάτου διὰ τὴν ἐξουσιοδότησιν, κατοικοῦ Βασιλικάδες, ὡς ἐκδοχέων τῶν δικαιωμάτων τοῦ ἱερέως Διονυσίου Τουλιάτου, παρασταθέντων διὰ τοῦ πληρεξουσίου των Διον. Σωμερτίου, δικηγόρου, 3) Γεωργίου Θ. Τουλιάτου καὶ 4) Γερασίμου καὶ Βασιλείου ἀδελφῶν Θ. Τουλιάτου, κατοίκων Βασιλικάδες, μηδὲλως παρασταθέντων περὶ ἀναιρέσεως τῆς ὑπ' ἀριθ. 99 (1894) ἀποφάσεως τῶν ἐν Κεφαλληνίᾳ Πρωτοδικῶν.

Ἀκούσαν τοῦ Εἰσηγητοῦ Δικαστοῦ Ξεν. Εὐθυμίου, ἐκθέσαντος τὰδε :

Ὁ Δημήτριος Καθβαδίας ἔχων λαμβάνειν ἀπὸ τοῦ ἀδελφοῦ Γε-

ράσιμον καὶ Βασίλειον Θ. Τουλιάτου δυνάμει χρεωστικοῦ ἐνυποθήκου ὁμολόγου δρ. 6384 ἐντόκως 10 ο)ο ἐτησίως ἀπὸ 18 Αὐγούστου 1879 ὡς καὶ δι' ἐξοδα ἐπιταγῆς καὶ ἐκτελέσεως, κατέσχευεν ἀναγκαστικῶς κατὰ τὸν ΣΕΘ'. νόμον διάφορα αὐτῶν κτήματα. Τῆς κατασχέσεως ταύτης κατατεθείσης εἰς τὸν γραμματέα τοῦ Εἰρηνοδικαίου Ἀργυστολίου, ὁ ἐπισπεύδων Δ. Καββαδίας προέβη εἰς πρόσκλησιν τῶν ἐχόντων δικαιώματα ὑποθήκης ἢ προνόμιον ἐπὶ τῆς κατασχεθείσης περιουσίας, ὅπως ἀναγγείλωσιν οὗτοι τὰς ἀξιώσεις των. Συνεπεῖα τῶν προσκλήσεων ἀνηγγέλθησαν 1) ὁ Γεώργιος Τουλιάτος, καθόσον δυνάμει συμβολαίου διανομῆς καὶ τῆς ὑπ' ἀριθ. 1134 (1875) ἀποφάσεως τοῦ Πρωτοδικείου Κεφαλληνίας τυγχάνει πιστωτῆς, αἰτησάμενος νὰ συμπεριληφθῇ εἰς τὴν κατάταξιν συμφώνως τῇ ὑποθήκῃ του, ὅπως ἐκ τοῦ ἐκπλειστηριάσματος πληρωθῇ δραχ. παλ. 846, 80)οο ἐντόκως 10 ο)ο κατ' ἔτος ἀπὸ 1 Μαρτίου 1868, καὶ τὰ δικαστικά ἐξοδα, ὡς καὶ τὰ ἐξοδα ἀναγγελίας 2) ὁ Σπυρίδων Δ. Τουλιάτος, αἰτησάμενος ὅπως καταταχθῇ προνομικῶς διὰ δρ. 750, ἃς λόγῳ δανείου ἔδωκεν οὗτος καὶ δι' ὧν ἐπισκευάσθη καὶ ἐτέθη εἰς κίνησιν ὁ ἐν Βασιλικὰς κατασχεθεὶς ἀνεμόμυλος καὶ ἐκαλλιεργήθησαν τὰ κατασχεθέντα κτήματα 3) οἱ Θ. Τουλιάτος καὶ Χ. Μυλφέτας αἰτησάμενοι νὰ καταταχθῶσιν ἐπὶ τῆς κατασχεθείσης περιουσίας κατὰ τὴν τάξιν τῶν ἐγγραφῶν των καὶ πληρωθῶσι α'.) δυνάμει τῆς ὑπ' ἀριθ. 1137 (1885) ἀποφάσεως τοῦ Πρωτοδικείου Κεφαλληνίας 1) δίστηλα 184, ἥτοι δρ. 1104 ἐντόκως 6 ο)ο ἐτησίως, τῶν μὲν διστήλων 150 ἀπὸ 23 Δεκεμβρίου 1859 τῶν δὲ 34 ἀπὸ 1 Φεβρουαρίου 1857, 2) δίστηλα 54 καὶ 9)04 ἥτοι δρ. 324, 59)οο ἐντόκως 10 ο)ο ἀπὸ 20 Φεβρουαρίου 1857 καὶ δι' ἐξοδα δικαστικά καὶ ἐπιταγῆς δρ. 60, β'.) δυνάμει τῆς ὑπ' ἀριθ. 101 (1873) ἀποφάσεως τοῦ Πρωτοδικείου Κεφαλληνίας, ἐκχωρηθείσης πρὸς αὐτοὺς παρὰ τοῦ Γερασίμου Πατρικίου λίρας Γαλλίας 100, ἥτοι φρ. χρ. 2000 ἐντόκως 10 ο)ο ἀπὸ 4 Φεβρουαρίου 1872, ὡς καὶ τὰ δικαστικά ἐξοδα καὶ ἐξοδα ἀναγγελίας, 4) ὁ Διονύσιος Τουλιάτος αἰτησάμενος νὰ καταταχθῇ συμφώνως τῇ ἐγγραφῇ του ἐπὶ τῆς κατασχεθείσης περιουσίας καὶ πληρωθῇ τό τε κεφάλαιον ἐκ φρ. χρ. 1140, ἅτινα διαιουταὶ λαμβάνειν δυνάμει ἀποφάσεως ἐκχωρηθείσης αὐτῷ παρὰ τοῦ ἱερέως Διονυσίου Τουλιάτου, τοὺς τόκους αὐτῶν ἀπὸ 1 Ἀπριλίου 1872 καὶ τὰ ἐξοδα καὶ 5) ὁ Νικόλαος Ἀποστολάτος ὡς πληρεξούσιος τοῦ ἀπόντος ἀδελφοῦ του ἱερέως Σπυρίδωνος αἰτησάμενος νὰ καταταχθῇ διὰ τὰ ἐξῆς ποσὰ α'.) δραχ. 1120 ἐντόκως 10 ο)ο κατ' ἔτος ἀπὸ 1 Ἰουλίου 1872 ἄχρι 15 Ἰανουαρίου 1873, β'.) δρ. 1881 60 ο)ο ἐντόκως 10 ο)ο ἐτησίως ἀπὸ 1 Αὐγούστου 1872 μέχρι 15 Ἰανουα-

ρίου 1873 καὶ ὁρ 1881 60 ο)ρ ἐντόκως ὡσαύτως ἀπὸ 1 Σεπτ. 1872.

Παρελθούσης τῆς πρὸς ἀναγγελίαν προθεσμίας καὶ συζητήσεως γενομένης, τὸ Εἰρηνοδικεῖον Ἀργστολλίου διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 668 (1889) ἀποφάσεως κατέταξεν εἰς πρῶτον μὲν βαθμὸν τὰ ἔξοδα τῆς ἐκτελέσεως, εἰς δεύτερον δὲ βαθμὸν τὸν ἐπισπεύδοντα Δημ. Καββαδῖαν διὰ ὁρ. 5700, εἰς τρίτον βαθμὸν συμμέτρως τοὺς 1) Δ. Καββαδῖαν διὰ τοὺς τόκους τῆς ρηθείσης ἀπαιτήσεως αὐτοῦ πρὸς 10 ο)ρ ἐτησίως ἀπὸ 18 Αὐγούστου 1879. 2) Στυλιανὸν Μολφέταν διὰ τὰ ἐν τῇ ἀναγγελίᾳ του ἀναφερόμενα κεφάλαιον καὶ τόκους μιᾶς δεκαετίας πρὸ τῆς κατασχέσεως 3) Διονύσιον Τουλιάτον ἱερέα διὰ τὸ ἐν τῇ ἀναγγελίᾳ του κεφάλαιον καὶ τόκους μιᾶς δεκαετίας πρὸ τῆς κατασχέσεως 4) Γ. Τουλιάτον διὰ τὸ ἐν τῇ ἀναγγελίᾳ του ἀναφερόμενον κεφάλαιον καὶ τοὺς τόκους μιᾶς δεκαετίας πρὸ τῆς κατασχέσεως, 5) τὸν ἱερέα Σπυρίδωνα Ἀποστολάτον διὰ τὰ ἐν τῇ ἀναγγελίᾳ του κεφάλαια καὶ τοὺς τόκους μιᾶς δεκαετίας πρὸ τῆς κατασχέσεως καὶ 6) Σπυρ. Δ. Τουλιάτον διὰ τὴν ἐν τῇ ἀναγγελίᾳ του ἀναφερομένην ἀπαίτησιν, ἣτοι διὰ ὁραχ. νέας 750.

Ἐκκληθείσης τῆς ἀποφάσεως αὐτῆς ὑπὸ τῶν Στυλ. Μολφέτα καὶ τῶν ἀδελφῶν Τουλιάτου ἐνώπιον τοῦ Πρωτοδικείου Κεφαλληνίας, τοὺς ἐξέδοτο τὰς ἑξῆς ἀποφάσεις 1) τὴν ὑπ' ἀριθ. 531 (1893) ἐρήμην τῶ ἐκκαλούντων καὶ 2) τὴν ὑπ' ἀριθ. 99 (1894), δι' ἣς, μεταρρυθμίσαν τὴν ἀπόφασιν τοῦ Εἰρηνοδικείου, κατέταξε μετὰ τὴν πληρωμὴν τῶν ἐξόδων τῆς ἐκτελέσεως, εἰς δεύτερον μὲν βαθμὸν τὸν Στυλ. Μολφέταν, εἰς τρίτον βαθμὸν τοὺς Διονύσιον ἱερέα Τουλιάτον καὶ Γεώργιον Τουλιάτον, εἰς τέταρτον βαθμὸν τὸν ἐπισπεύδοντα Δ. Καββαδῖαν, συμμέτρως δὲ τὸν αὐτὸν Καββαδῖαν μετὰ τῶν λοιπῶν πιστῶτων Ἀποστολάτου καὶ Σπυρ. Τουλιάτου πρὸς πληρωμὴν τῶν τόκων τοῦ πρώτου καὶ τῶν μὴ ἐγγεγραμμένων ἀπαιτήσεων τῶν λοιπῶν κατὰ τὰ ἐν τῇ ἀποφάσει τοῦ Εἰρηνοδικείου ἐκτιθέμενα.

Τῆς τελευταίας ταύτης ὑπ' ἀριθ. 99 ἀποφάσεως τοῦ Πρωτοδικείου Κεφαλληνίας τὴν ἀναίρεσιν αἰτεῖται ὁ Δημ. Καββαδῖας διὰ τῆς ἀπὸ 25 Ἀπριλίου 1894 αἰτήσεώς του διὰ τοὺς ἐν αὐτῇ ὡς ἑξῆς λόγους.

Διότι τὸ δικάσαν Πρωτοδικεῖον ὡς Ἐφετεῖον ἐπὶ δίκης περὶ κατατάξεως τῶν δανειστῶν κατὰ τὸν ΣΕΘ' νόμον δεχθὲν διὰ τῆς ἀναρριπταλλομένης ἀποφάσεώς του ἐναντίον τῶν νομίμων σκέψεων τῆς 668 (1892) ἀποφάσεως τοῦ Εἰρηνοδικείου Ἀργστολλίου, δι' ἣς κατετάχθη ὁ ἀναίρεσις πρὸ τοῦ Σ. Μολφέτα καὶ τῶν ὁμοδίκων του ὡς ἔχων ἐπικρατέστερον αὐτῶν δικαίωμα ὑποθήκης ἐπὶ τῶν κατασχεθέντων κτημάτων τῆς κυριότητος τῶν ὀφειλετῶν του ἀδελφῶν Τουλιάτου, ὅτι ἀνατὴν μὲν κατὰ τὴν διάταξιν τοῦ νόμου πᾶσα προσημείωσις στηριζομένη εἰς

τοὺς ἐν τῷ ἄρθρῳ 23 τοῦ νόμου περὶ ὑποθηκῶν διαγεγραμμένους τί-
 τλους εἶναι ἄκυροι, ἐὰν ἐγγραφῇ διαρκούσης τῆς πτωχεύσεως ἢ ἐντὸς 10
 ἡμερῶν ἀπὸ τῆς ἐνάρξεως αὐτῆς, ἐν προκειμένῳ ὁμοῦ ἀνακληθῆισης διὰ
 τῆς ὑπ' ἀριθ. 199 τῆς 22 Ἰουνίου 1873 τοῦ ἐν Κωνσταντινουπόλει
 Ἑλληνικοῦ Προξενικοῦ δικαστηρίου τῆς ὑπ' ἀριθ. 339 (1872) ἀπο-
 φάσεως τοῦ αὐτοῦ δικαστηρίου, δι' ἧς ἐκηρύχθησαν οἱ ἀδελφοὶ Τουλιά-
 του εἰς κατάστασιν πτωχεύσεως, ὡς ὤθθεν μὴ ὑπάρξαντος λόγου πρὸς
 κήρυξιν ταύτης καὶ ἐπανελθόντων τῶν αὐτῶν Τουλιάτου εἰς ἣν ἦσαν
 πρὸ τῆς πτωχεύσεως κατάστασιν, θεωρουμένης δὲ τῆς πτωχεύσεως διὰ
 τῆς γενομένης ἀνακληθείσεως αὐτῆς, ὡς οὐδέποτε ἐπελθούσης, ἀπασαί αἱ
 παρὰ τῶν Τουλιάτου διαρκούσες τῆς μεταβατικῆς ταύτης καταστάσεως
 γινόμεναι πράξεις καὶ αἱ παρὰ τῶν πιστωτῶν αὐτῶν ληφθεῖσαι προση-
 μειώσεις καὶ ὑποθήκαι καθίστανται ἰσχυραὶ καὶ ἀπρόσβλητοι ὡς μὴ εἶχε
 κηρυχθῇ ἡ πτώχευσις αὐτῶν», ψευδῶς ἡρμήνευσε καὶ ἐσφαλμένως ἐφ-
 ἤρμοσε τὰς περὶ πτωχεύσεως καὶ ἀποκαταστάσεως διατάξεις τοῦ ἐμ-
 πορικοῦ νόμου, ἰδίως δὲ τ' ἄρθρα 445 καὶ 449 τοῦ ἐμπορικοῦ νόμου,
 ἀνιστοιχοῦντα πρὸς τ' ἄρθρα 442 καὶ ἐπόμε. τοῦ ἰδίου νόμου, καθ' ὧς
 εἶναι ἀπολύτως ἄκυροι αἱ προσημειώσεις καὶ ὑποθήκαι τῶν ἀναιρεσι-
 βλήτων, διότι ἐλήφθησαν μετὰ τὴν πτώχευσιν καὶ κατὰ τὴν διάρκειαν
 αὐτῆς τῶν εἰρημένων ὀφειλετῶν, ἡ δὲ ἐπελθούσα αὐτῶν ἀποκατάστα-
 σις, οὐχὶ δι' ὀλοσχεροῦς ἐξοφλήσεως, ἀλλὰ δι' ἀτελοῦς συμβιβασμοῦ.
 ὁ δὲ θεράπευε τὴν ἀκυρότητα τῶν πράξεων αὐτῶν καὶ κατὰ συνέπειαν
 ὁ δὲ χορηγεῖ αὐτοῖς ἐπικρατέστερον δικαίωμα ὑποθήκης, ὥστε νὰ κατα-
 ταχθῶσι πρὸ τοῦ ἀναιρεσιέντος ἐπὶ τῶν κατασχεθέντων κτημάτων,
 ἐπομένως ἀναιρετέα ἀποδεικνύεται ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις δυνάμει
 τῶν ἁρθρῶν 807 § 7 καὶ 810 Παλ. Δικονομίας.

Ἀκούσαν τοῦ μὲν πληρεξουσίου τοῦ ἀναιρεσιέντος, ἀναπτύξαντος
 καὶ προφορικῶς τὸν λόγον ἀναιρέσεως καὶ αἰτησαμένου τὴν ἀναίρεσιν
 τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως, τοῦ δὲ πληρεξουσίου τῶν ἀναιρεσιβλή-
 των, ἀντικρούσαντος αὐτὸν καὶ αἰτησαμένου τὴν ἀπόρριψιν τῆς αἰτή-
 σεως καὶ τοῦ Ἀντεπαγγελέως

Σκεφθέν κατὰ τὸν νόμον

Ἐπειδὴ, ὡς προκύπτει ἐκ τῶν ἀπὸ 3 Μαΐου 1894 τεσσάρων ἐπίδο-
 τηρίων τῶν παρὰ τοῖς ἐν Κεφαλληνίᾳ καὶ ἐν Ἀθήναις Πρωτοδικαῖς δι-
 καστικῶν κλητῆρων Γερασίμου Κτεσδαδία Βαλσαμῆ καὶ Ἡλία Ροζαλῆ,
 ἡ προκειμένη αἴτησις ἀναιρέσεως κοινοποιήθη νομίμως καὶ προσηκόντως
 εἰς τὸν Γεώργιον Θ. Τουλιάτον καὶ εἰς τὸν Εἰσαγγελέα τοῦ Ἀρείου
 Πάγου διὰ τοῦς ἀγνώστου διαμονῆς Βασίλειον Θ. Τουλιάτον, καὶ Γε-
 ράσιμον Θ. Τουλιάτον, δι' αὐτὸν καὶ διὰ τὴν νόμιμον ἐξουσιοδοτησιν
 τῆς συζύγου τοῦ Ἀδριανῆς Γερ. Τουλιάτου, μὴ ἐμφανιζόμενος δὲ οὗτοι

κατὰ τὴν ἐν ἀρχῇ τῆς παρούσης ἀναφερομένην συναδρίασιν, νόμιμον δικάσιμον τῆς προκειμένης ὑποθέσεως, δικάζονται ὡσανεὶ ἐνεφανίσθησαν (ἄρθρον 827 Πολ. Δικονομίας).

Ἐπειὴ, ὡς ἀποδεικνύεται ἐκ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως, τὸ ὡς Ἐφετεῖον δικάσαν Πρωτοδικεῖον δέχεται, ὅτι ἡ ὑπ' ἀριθ. 338 ἀπόφασις τοῦ ἐν Κωνσταντινουπόλει Ἑλληνικοῦ Προξενικοῦ δικαστηρίου, δι' ἧς ἡ ἐταιρία Ἀδελφοὶ Τουλιάτου ἐκηρύχθη εἰς κατὰστασιν πτωχεύσεως, ἀνεκλήθη διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 199 τοῦ ἔτους 1873 ἀποφάσεως τοῦ αὐτοῦ δικαστηρίου, διὰ τὸν λόγον, ὅτι δὲν ὑπῆρχε λόγος νὰ κηρυχθῇ ἡ πτώχευσις, τοῦτέστι διότι παρὰ τὸν νόμον ἐκηρύχθη αὕτη ὅθεν δεχόμενον τὸ Δικαστήριον τῆς οὐσίας, ὅτι ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει ἡ πτώχευσις θεωρεῖται ὡς μηδέποτε ὑπάρξασα, καὶ ἐπομένως ὅτι ἅπασαι αἱ πράξεις τῆς κηρυχθείσης εἰς κατὰστασιν πτωχεύσεως ἐταιρίας, αἱ ἐνεργηθεῖσαι κατὰ τὸ μεσόχρονον τοῦτο διάστημα εἰσὶν ἔγκυροι, ὁρθῶς ἡρμηνεύσε καὶ ἐφόρμωσε τὰ ἄρθρα 445 ἕως 453 τοῦ ἐμπορ. νόμου καὶ 66 τοῦ περὶ ὑποθηκῶν, διότι αἱ ἀκυρωτικαὶ διατάξεις τῶν ἁρθρων τούτων προϋποθέτουσι πτώχευσιν κηρυχθεῖσαν. Ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου τὸ δικαστήριον δέχεται, ὅτι ἡ κηρύξασα τὴν πτώχευσιν ἀπόφασις, ἀνακληθεῖσα, θεωρεῖται ὡς μηδέποτε ὑπάρξασα, ἐπομένως οὐδὲν παράγουσα ἔννομον ἀποτέλεσμα ὅθεν ὁ ἐπὶ τοῦ ἐναντίου στηριζόμενος λόγος τῆς αἰτήσεως ἀναιρέσεως εἶναι ἀπορριπτέος.

Διὰ ταῦτα

Ἀπορρίπτει τὴν αἴτησιν τοῦ Δημητρίου Ἰωάν. Καββαδία περὶ ἀναιρέσεως τῆς ὑπ' ἀριθ. 99 τοῦ ἔτους 1894 ἀποφάσεως τῶν ἐν Κεφαλληνίᾳ Πρωτοδικῶν, καὶ

Καταδικάζει τὸν ἀναιρεσείοντα εἰς τὴν δικαστικὴν δαπάνην τῶν παραστάντων ἀναιρεσιβλήτων μετριαζομένην εἰς δραχ. τεσσαράκοντα πέντε (ἀριθ. 45) καὶ εἰς τὰ τέλη τῆς σημάνσεως τῆς παρούσης.

Καταδικάζει τὸν αὐτὸν εἰς τὸ νόμιμον παράβολον ὑπὲρ τοῦ Δημοσίου.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις τῇ εἰκοστῇ πρώτῃ Ὀκτωβρίου 1898. Ἐδημοσιεύθη δ' αὐτόθι τῇ δευτέρᾳ (2) Νοεμβρίου 1898.

Ὁ Πρόεδρος

Ὁ Γραμματεὺς

Κ. Σημαντήρας

Γ. Καστόρχης

Ἀριθ. 234

Τὸ Δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Παγού

Τμῆμα Α'

Συγκείμενον ἐκ τῶν Δικαστῶν Κωνστ. Σημαντήρα Προέδρου, Χρ. Κόκκορη, Στ. Ἀνδροπούλου, Π. Μενελάου, Ι. Τσάτσου, Α. Πετρίτση, καὶ Ε. Εὐθυμίου, παρόντων τοῦ τε Ἀντεισαγγελέως Κωνστ. Μανιάκη (κωλυομένου τοῦ Εἰσαγγελέως) καὶ τοῦ Γραμματέως Γ. Καστόρη.

Συνεδριάσαν δημοσίᾳ ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ τοῦ καταστήματος αὐτοῦ τὴν πέμπτην Ὀκτωβρίου 1898, ἵνα δικάσῃ ἐπὶ τῆς αἰτήσεως τοῦ Διονυσίου Ποταμίτου, ἀποβιώσαντος, κληρονομηθέντος ὑπὸ τῶν ἥδη παρισταμένων τέκνων του Στυλιανοῦ Δ. Ποταμίτου καὶ Κωνσταντίνου Δ. Ποταμίτου, κατοίκων Ζακύνθου, παρασταθέντων διὰ τῶν πληρεξουσίων τῶν Ξεν. Ψιρρά, Ἀγγ. Ρακοπούλου καὶ Ὁθ. Φωστηροπούλου, δικηγόρων, κατὰ τῶν 1) Θρησίας Δημουλίτσα, χήρας Εὐσταθίου Κανάλε, κατοίκου Ζακύνθου, ὡς φυσικῆς καὶ νομίμου ἐπιτρόπου τῶν ἀνηλίκων τέκνων της Αἰκατερίνης καὶ Ἑλισσάβητ, κληρονόμων τοῦ πατρὸς τῶν Εὐσταθίου Κανάλε, παρασταθείσης διὰ τοῦ πληρεξουσίου της Ἀντ. Μάτση δικηγόρου, 2) Κωνσταντίνου Φ. Χαρτᾶ, 3) Εὐσταθίου Γιαννοπούλου καὶ 4) Ἰονικῆς Τραπεζῆς, ἐκπροσωπούμενης ἐν Ζακύνθῳ ὑπὸ τοῦ Ριχάρδου Σάργεντ, κατοίκων ἀπάντων Ζακύνθου, μηδὲνως παρασταθέντων, περὶ ἀναίρεσεως τῆς ὑπ' ἀριθ. 162 (1891) ἀποφάσεως τῶν ἐν Ζακύνθῳ Πρωτοδικῶν.

Ἀκοῦσαν τοῦ Εἰσηγητοῦ Δικαστοῦ Ξεν. Εὐθυμίου ἐκθέσαντος τὰς :

Ὁ Διονύσιος Ποταμίτης διὰ τῆς ἀπὸ 20 Μαρτίου 1890 ἐνώπιον τοῦ Εἰρηνοδικείου Ζακύνθου ἀνακοπῆς κατὰ τῶν Εὐσταθίου Κανάλε, δαειστοῦ καὶ Κωνσταντίνου Χαρτᾶ, ἀρείλετο καὶ κατὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 4832 τῆς 6 Μαρτίου 1890 ἐκθέσεως ἀναγκαστικῆς κατασχέσεως τοῦ κλητῆρος Δ. Μεσσαλά καὶ τῆς σχετικῆς ἀπὸ 6 Μαρτίου 1890 προσκλήσεως ἐξέθηκεν, ὅτι ἀνακόπτει τὴν μνησθεῖσαν κατάσχεσιν καὶ τὴν σχετικὴν ποδὸσκλησιν διὰ διαφόρους ἄλλους λόγους καὶ ἰδίως, διότι ἡ κατάσχεσις εἶναι ἄκυρος, καθ' ὃ ἀσαφὴς καὶ ἀόριστος, ἀπαξ ἐν αὐτῇ ὁ κλητὴρ κατὰ παράβασιν τῶν ἀρθρῶν 957 τῆς Πολ. Δικονομίας καὶ 3 τοῦ ΣΕΘ νόμου παρέλειψε νὰ περιγράψῃ τὰ κατασχεθέντα κτήματα κατὰ τὰ συγκροτοῦντα αὐτὰ μέρη καὶ ἐν γένει καθ' ὅλας τὰς διὰ τὸν ἀγοραστὴν ἀξίας λόγου σχέσεις καὶ αἱ τοιαῦται τῆς κατασχέσεως ταύτης ἐλλείψεις αἱ ἐπιφέρουσαι τὴν ἀκυρότητα αὐτῆς κατὰ τὰ

ΑΠΟΦΑΣΙΣ ΑΡΕΙΟΥ ΠΑΓΟΥ

106

ἄρθρ. 133 καὶ 201 τῆς Πολ. Δικονομίας εἰσὶν αἱ ἐξῆς : Δὲν μνημονεύει, ὅτι συσσωματωμένον μετὰ τῶν κατασχεθεισῶν οἰκιῶν ὑπάρχει μαγειρεῖον μὲ κλίβανον, δὲν ὀρίζει τὸ ἐμβαδὸν τῶν οἰκιῶν τούτων, δὲν ὀρίζει τὴν ἔκτασιν τῶν προαυλίων καὶ τοῦ περιβόλου, οὔτε σημειοὶ ποίου εἶδους δένδρα καὶ πόσα περιλαμβάνει, δὲν ἀναφέρει ὅτι ἐντὸς αὐτοῦ ὑπάρχουσι καὶ κλήματα σταφιδαμπέλου, καὶ ἀνθῶν, δὲν σημειοὶ τὴν ἀληθῆ ἔκτασιν τῶν ἀλωνίων καὶ ὅτι ἐξῶθεν τῶν οἰκιῶν ὑπάρχουσι δύο κληματαριαὶ, ἀλλὰ σημειοὶ μίαν μόνον, δὲν ἀναφέρει, ὅτι ἐξῶθεν τῶν οἰκιῶν ὑπάρχουσι δύο πεζούλια, δὲν σημειοὶ τὴν ἀληθῆ ἔκτασιν τῶν σταφιδοκτημάτων, σημειοὶ ἀναληθῶς ὅτι 16 ἀξινάρια εἰσι εἰς διηνεκὴ ἀγροληψίαν μὲ τὸν Διον. Ἀκτίπην, ἐνῶ οὗτος δὲν ἔχει εἰμὴ 8 καὶ τὰ ἑτέρα 8 ἄλλοι ἀγρολήπται καὶ δὲ ἀναφέρει εἰς ποῖον μέρος τοῦ σταφιδοκτηματος κεῖνται, ὅπερ εἶναι οὐσιῶδες ὡς πρὸς τὴν ποιότητα καὶ καλλιέργειαν τῆς γῆς, δὲν σημειοὶ τὸ ἡμισυ πηγάδιον ἐπὶ τῶν κτημάτων Χαρτᾶ καὶ τὴν χρῆσιν δουλείας διόσου, ἣν ἔχουσι τὰ κτήματα ἐπὶ τῶν κτημάτων Χαρτᾶ, καὶ ἡτήτατο ν' ἀκυρωθῇ ἡ ἀνακοπτομένη ἐκθεσις κατασχέσεως καὶ ἡ σχετικὴ πρόσκλησις καὶ κτηρυχθῇ ἀπεσβεσμένη ἡ διὰ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 11490 συμβολαίου τοῦ συμβολαιογράφου Γεωργ. Μονδίνου ὀφειλὴ τοῦ Κ. Χαρτᾶ, ἐπελθούσης ἀνανεώσεως, ὡς καὶ ἡ συνεπεία τούτου ὑποθήκη ἐπὶ τῶν ἐν τῷ αὐτῷ συμβολαίῳ περιγραφομένων κτημάτων, ἄλλως νὰ περιορισθῇ ἡ ἀπαίτησις τοῦ ἐπισπεύδοντος εἰς μόνον δραχ. 1482 50)ο ἐντόκως 6 ο)ο ἀπὸ 30 Μαρτίου 1887, ν' ἀνασταλῇ ἡ περαιτέρω διαδικασία τῆς ἐκτελέσεως καὶ παρακρατηθῇ τὸ τίμημα εἰς χεῖράς του μέχρις οὗ ὁ καθ' οὗ ἡ ἀνακοπὴ ἐπισπεύδων διαγράψῃ νομίμως τὴν ὑφισταμένην ἐγγραφὴν ὑπὲρ τοῦ Γιαννοπούλου καὶ πᾶσαν ἄλλην ἐπὶ τῶν κτημάτων του, ἀκυρουμένης καὶ ἀπάσης τῆς διαδικασίας τῆς ἐκτελέσεως, νὰ ἐξαιρεθῶσι τῆς κατασχέσεως τὰ τέταρτα, ἅπερ ἠγόρασαν παρὰ τῶν Δημητρίου Γουρδουμῖνα καὶ ἀδελφῶν Ἀντίπην, ἀξινάρια τέσσαρα, νὰ δικασθῇ, ὅτι ἔχει δικαίωμα ἐπισχέσεως τῶν κατασχεθέντων μέχρις οὗ πληρωθῇ τὰς ἐπ' αὐτῶν βελτιώσεις, ἀνερχομένας εἰς ὀρ. 10,000 ἐντόκως 10 ο)ο ἀπὸ τῆς ἀνακοπῆς καὶ νὰ μετριάσθωσι τὰ τῆς ἐπιταγῆς καὶ τῆς κατασχέσεως ἑξοδα.

Μεθ' ὃ ὁ ὀφειλέτης Κ. Χαρτᾶς διὰ τῆς ἀπὸ 26 Μαρτίου 1890 ἀνακοινώσεώς του ἐνώπιον τοῦ αὐτοῦ Εἰρηνοδικοῦ προσεκάλεσεν ες παρέμβασιν τὴν Ἰονικὴν Τράπεζαν, ἥτις διὰ τῆς ἀπὸ 5 Ἀπριλίου 1890 ἐνώπιον τοῦ αὐτοῦ Εἰρηνοδικοῦ καὶ κατὰ τῶν Διον. Ποταμίτου, Κωνστ. Χαρτᾶ καὶ Εὐσταθ. Κανάλε παρεμβάσεώς της ἐξέβηκεν, ὅτι ἡ ἀνακοπὴ τοῦ Διον. Ποταμίτου εἶναι ἀπορριπτέα ὡς ἀβάσιμος ἐφ' ὅσον στηρίζεται εἰς τὸ ὅτι τὸ κατασχεθὲν βαρύνεται μὲ τὴν ὑπὲρ τοῦ Ἀνδρ.

Γιαννοπούλου είδικήν υποθήκην, διότι διὰ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 8766 συμβολαίου ὁ Ἄνδρ. Γιαννόπουλος, ὅπως λάβη τὴν ἀγροκήπιον ἢ Αἰκατερίνη Βεράκο σύζυγος Ἰουλ. Ἀγιοποστολίτη ἀπέναντι τῆς προικὸς τῆς καὶ κατόπιν ἢ Τράπεζα παρ' αὐτῆς ἐλεύθερον παντὸς βάρους, παρητήθη πάσης ἐπ' αὐτοῦ ἀξιώσεως τοῦ καὶ δικαιώματος ὑποθήκης περιόρισας τὴν ἀπαιτήσιν τοῦ εἰς τὴν ἐν τῇ πόλει κεντρικὴν οἰκίαν· ἄλλως τε πᾶσα ἐπ' αὐτοῦ υποθήκη, ὥς καὶ ἡ δι' ἣν ἐλήφθη αὕτη ἀπαιτήσις παρεγράφη· ὅτι ἄλλως τε ἐπὶ τοῦ ἐν λόγῳ ἀγροκηπίου προγενεστέραν καὶ ἐπικρατεστέραν παντὸς ἄλλου υποθήκην εἶχεν ἡ Αἰκατερίνη Βεράκο διὰ τὴν προικὰ τῆς πρὸς πληρωμὴν τῆς ὁποίας ἔλαβεν αὐτὸ καὶ εἰς τοῦτο ἀπεσβέσθη πᾶν ἕτερον ἐπ' αὐτοῦ δικαίωμα τρίτου, καὶ ἡτήσαντο ὡς ἀπορριφθῇ ἡ ἀνακοπὴ τοῦ Διον. Ποταμίτου.

Τὸ Εἰρηνοδικεῖον διὰ τῆς ὑπ' ἀριθμὸν 642 (1890) ἀποφάσεως, παρέπεμψεν εἰς ἰδιαιτέραν συζήτησιν τὴν προσεπικλήσιν τῶν Εὐσταθίου Κανάλε καὶ Εὐσταθίου Γιαννοπούλου καὶ τὴν ἀνακοίνωσιν τοῦ Κωνστ. Χαρτᾶ καὶ ἀπέρριψε τὴν ἀνακοπὴν.

Ἐκκληθείσης τῆς ἀποφάσεως ταύτης ὑπὸ τοῦ ἀνακόπτοντος Διον. Ποταμίτου, τὸ Πρωτοδικεῖον Ζακύνθου διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 162 (1891) ἀποφάσεως ἀπέρριψε τὴν ἔφεσιν.

Τῆς ἀποφάσεως δὲ ταύτης τοῦ Πρωτοδικείου τὴν ἀναίρεσιν ἡτήσαςτο ὁ ἀνακόπτων Διον. Ποταμίτης διὰ τῆς ἀπὸ 9 Μαρτίου 1891 αἰτήσεώς τοῦ διὰ διαφόρους ἄλλους λόγους καὶ ἰδίως διὰ τὸν ἐξῆς :

Διότι ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις παρηρμήνευσεν τὸν ΣΕΘ νόμον, ἀποφανθεῖσα, ὅτι δὲν ἀπαιτεῖ οὗτος περιγραφὴν τῶν ἀκινήτων κατὰ τὸ ἄρθρ. 957 τῆς Πολ. Δικονομίας καὶ ἀνατιολογήτως ἀπέρριψε τὸν ἰσχυρισμὸν τοῦ ἀνακόπτοντος περὶ ἀτελοῦς περιγραφῆς.

Μετὰ τὴν κοινοποίησιν τῆς προκειμένης περὶ ἀναίρεσεως αἰτήσεως ἀπέβλεψεν ὁ ἀρχικῶς ἀναιρεσέων Διονύσιος Ποταμίτης καὶ ἐκ τῶν ἀναιρεσιβλήτων ὁ Εὐστάθιος Κανάλε, ἡ δὲ οὕτω βιαίως διακοπεῖσα δίκη ἐπὶ τῇ αἰτήσει τῶν Στυλιανοῦ Ποταμίτου καὶ Κωνστ. Ποταμίτου, τέκνων καὶ κληρονόμων τοῦ Διονυσίου Ποταμίτου, ἐπανελήφθη ἐπ' ὀνόματι τῶν ἐν ἀρχῇ τῆς παρούσης ἀναφερομένων διαδίκων διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 113 ἐ. ε. ἀποφάσεως τοῦ Βου τμήματος τοῦ Ἀρείου Πάγου, νομίμως κοινοποιηθείσης ὑπὸ τῶν Στυλιανοῦ καὶ Κωνστ. Ποταμίτου εἰς τε τὴν Θηρεσίαν χήραν Κανάλε ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν τῆς καὶ εἰς τοὺς λοιποὺς ἀναιρεσιβλήτους.

Προκειμένης σήμερον συζητήσεως ἐπὶ τῆς ἐν λόγῳ αἰτήσεως ἀναίρεσεως ὁ πληρεξούσιος τῆς ἀναιρεσιβλήτου Θηρεσίας Δημουλίτσα, χήρας Εὐσταθίου Κανάλε ἐπρότεινεν ἐνστάσεις ἀπαράδεκτου ἐπὶ λόγοις α'.) ὅτι διακοπίσεως τῆς δίκης διὰ τοῦ θανάτου ἀμφοτέρων τῶν δια-

δίκων, ἐπελθόντος τοῦ ἐνός πρὸ τῆς ἐγγραφῆς τῆς ὑποθέσεως, κακῶς ἐνεγράφη αὕτη εἰς τὸ πινάκιον, ἄλλως ἐπελθούσης τῆς διακοπῆς μετὰ τὴν ἐγγραφήν, ἡ ἐγγραφή αὕτη, γενομένη ἐπ' ὀνόματι τῶν πρώτων διαδίκων, ἐματαιώθη καὶ ἔδει νὰ γείνη νέα ἐγγραφή β'.) ὅτι ἡ δίκη διακοπεῖσα ἐπανελήφθη δι' ἀποφάσεως τοῦ δευτέρου τμήματος, ἥτις ἐρήμην τῶν λοιπῶν διαδίκων ἐκδοθεῖσα δὲν κατέστη ἀκόμη δι' αὐτοὺς τελεσιδικός, μὴ πορευθούσης τῆς προθεσμίας τῆς ἀνακοπῆς, δὲν δύναται δὲ πρὶν ἢ γείνη πρὸς ἅπαντας τοὺς διαδίκους ἡ ἐπανάληψις νὰ συζητηθῇ σήμερον μονομερῶς ἡ ὑπόθεσις καὶ γ'.) ὅτι μετὰ τὴν ὑπ' ἀριθ. 162 ἀπόφασιν, ἥς ζητεῖται ἡ ἀναίρεσις, ἐπροχώρησεν ἡ διαδικασία καὶ διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 519 (1892) ἀποφάσεως τοῦ Βιρηνοδικείου Ζακύνθου καὶ 476 (1892) τοῦ Πρωτοδικείου Ζακύνθου, τελεσιδικίων ἀποφάσεων, ἐκρίθη ἐγκυρός ἡ κατάσχεσις, ἐγένετο ἡ κατάταξις καὶ διετάχθη καὶ ἐγένετο ὁ πλειστηριασμός. Τὴν τελεσιδικίαν δ' ἐκείνην δὲν δύναται ν' ἀνατρέψῃ ἡ ἀναίρεσις τῆς προσβαλλομένης ἤδη ἀποφάσεως, καθότι ἐκείνη δὲν ἐστηρίχθη ἐπὶ ταύτης. Εἶναι ἄρα ἀπαράδεκτος ἡ προκειμένη αἵτησις ἢ ἄνευ νομίμου συμφέροντος.

Ἀκοῦσαν τῶν μὲν πληρεξουσίων τῶν ἀναιρεσειόντων, ἀντικρουσάντων τὰς περὶ ἀπαράδεκτου ἐνστάσεις καὶ αἰτησάμενων τὴν ἀπόρριψιν αὐτῶν, εἶτα δ' ἀναπτυξάντων τοὺς λόγους ἀναιρέσεως καὶ αἰτησάμενων τὴν ἀναίρεσιν τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως, τοῦ δὲ πληρεξουσίου τῆς ἀναιρεσιβλήτου Θερεσίας χήρας Κανάλε ὑπὸ τὴν ιδιότητά της, ἀντικρουσάντος αὐτοὺς καὶ αἰτησάμενου τὴν ἀπόρριψιν τῆς αἵτησεως καὶ τοῦ Ἀντεισαγγελέως.

Σκεφθέν κατὰ τὸν νόμον.

Ἐπειδὴ ὡς προκύπτει ἐκ τῶν ἀπὸ 11 Μαρτίου 1891, 21 καὶ 22 Ὀκτωβρίου 1896, 18 καὶ 25 Αὐγούστου 1898 ἐννέα ἐπιδιοτηρίων τῶν παρὰ τοῖς ἐν Ζακύνθῳ Πρωτοδικαῖς Δικαστικῶν κλητῆρων Ἀνδρέου Θεοδόση καὶ Νικολάου Γρυπάρη, ἡ προκειμένη αἵτησις ἀναιρέσεως, οἱ πρόσθετοι λόγοι καὶ ἡ ὑπ' ἀριθ. 113 ἐ. ἐ. ἀπόφασις τοῦ Β' τμήματος τοῦ Ἀρείου Πάγου, δι' ἧς ἐκηρύχθη ἐπανειλημμένη ἐπ' ὀνόματι τῶν ἤδη διαδίκων ἡ προκειμένη δίκη, διακοπεῖσα βιαίως ἔνεκα τοῦ θανάτου τοῦ ἀρχικῶς ἀναιρεσειόντος Διονυσίου Ποταμίτου καὶ τοῦ ἐνός ἐκ τῶν ἀναιρεσιβλήτων Βύσταθλου Κανάλε, ἐκοινοποιήθησαν νομίμως καὶ προσηκόντως εἰς τε τὸν Κωνσταντῖνον Φ. Χαρτάν, εἰς τὸν Εὐστάθιον Γιαννόπουλον καὶ εἰς τὸν Ριχάρδον Σάργεντ, ὡς διευθυντὴν ἐν Ζακύνθῳ τῆς Ἰονικῆς Τραπεζῆς, μὴ ἐμφανιζόμενοι δὲ οὗτοι κατὰ τὴν ἐν ἀρχῇ τῆς παρουσίας ἀναφερομένην συνεδρίασιν, νόμιμον δικάσιμον τὴν προκειμένης ὑποθέσεως, δικάζονται ὥσανεὶ ἐνεφανίσθησαν (ἀρθρ. 827 Πολ. Δικονομίας.)

Ἐπειδὴ κατὰ τὸ ἄρθρον 572 Πολ. Δικονομίας ἡ ὑπόθεσις διαγράφεται ἐκ τοῦ πινακίου μετὰ τὴν συζήτησιν αὐτῆς οὐδεμία δὲ διάταξις τοῦ νόμου ἀπαιτεῖ τὴν ἐκ νέου ἐγγραφὴν τῆς ὑποθέσεως μετὰ τὸν θάνατον τοῦ διαδίκου, ἐπ' ὀνόματι τοῦ ὁποίου ἦτο ἐγγεγραμμένη πρὸ τῆς συζητήσεως αὐτῆς. Ὅθεν ἡ ἐπὶ τοῦ ἐναντίου στηριζομένη ἔνστασις τῶν ἀναιρεσιβλήτων περὶ ἀκύρου τῆς συζητήσεως ἐστὶν ἀπορριπτέα.

Ἐπειδὴ καὶ ἡ δευτέρα ἔνστασις τῶν αὐτῶν περὶ ἀπαρεδέκτου τῆς συζητήσεως τῆς προκειμένης ὑποθέσεως λόγῳ ὅτι τῶν λοιπῶν διαδίκων δικασθέντων ἐρήμην κατὰ τὴν πρὸς ἐπανάληψιν δίκην δὲν παρῆλθεν ὡς πρὸς αὐτοὺς ἢ πρὸς ἀνακοπὴν προθεσμία, εἶναι ἀποριπτέα ὡς ἄριστος, διότι δὲν ἀναφέρουσιν εἰ ἀναιρεσιβλήτοι οὔτε πότε ἐξεδόθη ἡ τὴν ἐπανάληψιν διατάξασα ἀπόφασις, οὔτε πότε ἐκoinοποιήθη αὐτή.

Ἐπειδὴ καὶ ἡ τρίτη ἔνστασις ἀπαρεδέκτου τῆς αἰτήσεως λόγῳ ὅτι μετὰ τὴν προσβαλλομένην ἀπόφασιν ἐξεδόθη ἡ ὑπ' ἀριθ. 476 ἀπόφασις τοῦ Πρωτοδικείου Ζακύνθου ἐπὶ τῆς αὐτῆς ὑποθέσεως, τὴν τελευτικίαν δὲ τῆς ἀποφάσεως ταύτης δὲν δύναται νὰ ἐπηρεάσῃ ἡ ἀναίρεσις τῆς πρὸ αὐτῆς ἐκδοθείσης προσβαλλομένης ἀποφάσεως, εἶναι ἀπορριπτέα, διότι, ἀφοῦ οἱ ἀναιρεσιβλήτοι δὲν ἰσχυρίζονται, ὅτι ἡ μεταγενεστέρα ἐκείνη ἀπόφασις κατέστη καὶ ἀμετάκλητος, εἰ ἀναιρεσεύοντες ἔχουσιν δικαίωμα καὶ συμφέρον νὰ μηδενίσωσι διὰ τῆς ἀναίρεσεως τὰ νόμιμα ἀποτελέσματα τῆς πρώτης, ἥτις ἐπίσης τελεσιδικίως ἀπέρριψε τὴν ἀνακοπὴν τῶν.

Ἐπειδὴ κατὰ τὸ ἄρθρον 3 τοῦ ΣΕΘ' νόμου τὰ κατασχεθέντα περιγράφονται ἀκριβῶς κατὰ τὴν θέσιν αὐτῶν, κατὰ τὰ συγκροτοῦντα αὐτὰ μέρη, καὶ ἐν γένει καθ' ὅλας τὰς διὰ τὸν ἀγοραστήν ἀξίας λόγου σχέσεις. Ὅθεν τὸ Πρωτοδικεῖον Ζακύνθου ἀπορρίψαν διὰ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεώς του τὸν λόγον τῆς ἀνακοπῆς τῶν ἀναιρεσειόντων περὶ ἀκυρότητος τῆς κατασχέσεως, ἔνεκα μὴ ἀκριβοῦς περιγραφῆς τῶν κατασχεθέντων, ἐπὶ τῷ λόγῳ ὅτι ὁ νόμος ΣΕΘ' οὐδόλως ἀπαιτεῖ περιγραφὴν τῶν κατασχεθέντων κτημάτων, παρεβίασε τὴν ἀνωτέρω οὐσιώδη δικονομικὴν διάταξιν τοῦ ἁρθρου 3 τοῦ εἰρημένου νόμου. Ἡ δὲ φράσις τῆς ἀποφάσεως ἄλλως κατὰ τὴν κρίσιν τοῦ Δικαστηρίου νομίμως ἐγένετο ἡ περιγραφὴ δὲν δύναται νὰ χρησιμεύσῃ ὡς ἔρεισμα πρὸς στήριξιν τοῦ διατακτικοῦ αὐτῆς, ὡς ἐντελῶς ἄριστος, διότι ἀφοῦ τὸ Πρωτοδικεῖον ἀποφαίνεται, ὅτι ὁ νόμος ΣΕΘ' δὲν ἀπαιτεῖ τὴν περιγραφὴν τοῦ κατασχεθέντος ἀκινήτου, δὲν ὀρίζει κατὰ τίνα ἄλλον νόμον ἐγένετο ἡ περιγραφὴ.

Ἐπειδὴ κατὰ ταῦτα ἀναιρετέα καθίσταται ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις δυνάμει τοῦ ἁρθρ. 807 § 5 καὶ 201 Πολ. Δικονομίας.

Διὰ ταῦτα

Ἰδὸν καὶ τ' ἄρθρα 210, 219 καὶ 833, 838 καὶ 839 Πολ. Δικονομίας.

Ἀπορρίπτει τὰς περὶ ἀπαράδεκτου τῆς προκειμένης περὶ ἀναιρέσεως αἰτήσεως ἐνστάσεις τῆς ἀναιρεσιβλήτου Θηρεσίας Δημοουλίσσα χήρας Εὐσταθίου Κανάλε ὑπὸ τὴν ιδιότητά της.

Ἀναρεῖ τὴν ὑπ' ἀριθ. 162 τοῦ ἔτους 1891 ἀπόφασιν τῶν ἐν Ζακύνθῳ Πρωτοδικῶν καί.

Παραπέμπει τὴν δίκην πρὸς νέαν συζήτησιν ἐνώπιον τῶν ἐν Κεφαλ. ληνίᾳ Πρωτοδικῶν.

Διατάσσει νὰ γραφῇ ἡ παροῦσα εἰς τὸ περιθώριον τοῦ πρωτοτύπου τῆς ἀναιρουμένης ἀποφάσεως καὶ τυπωθῇ δαπάνη τῶν ἀναιρεσιβλήτων, εὐς καταδικάζει καὶ εἰς τὴν δικαστικὴν δαπάνην τῶν ἀναιρεσιόιτων, τὴν ἐνώπιον τοῦ Πρωτοδικείου καὶ τοῦ Ἀρείου Πάγου ἐκ ὄραχ. ἐδόμηκοντα (ἀριθ. 70) καὶ εἰς τὰ τέλη τῆς σημάτων.

Διατάσσει τὴν ἐπιστροφὴν τοῦ προστίμου.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις τῇ δεκάτῃ ἑκτῇ (16) Ὀκτωβρίου 1898. Ἐδημοσιεύθη δὲ τὴν δευτέραν (2) Νοεμβρίου 1898.

Ὁ Πρόεδρος

Ὁ Γραμματεὺς

Κ. Σημαντήρας

Γ. Καστόρχης

Ἀριθ. 235

Τὸ Δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου

Τμῆμα Α'.

Συγκείμενον ἐκ τῶν δικαστῶν Κ. Σημαντήρα, Προέδρου, Χρ. Κόκκορη, Ἀνδ. Γκιών, Π. Μενελάου, Ἀδ. Πετρίτση, Μιλ. Ἡλιάδου καὶ Ξεν. Εὐθυμίου· παρόντων τοῦ τε Εἰσαγγελέως Δ. Τσιβανόπουλου καὶ τοῦ Γραμματέως Γ. Καστόρχη.

Συνεδριάσαν δημοσίᾳ ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ τοῦ καταστήματος αὐτοῦ τὴν δευτέραν Νοεμβρίου 1898, ἵνα δικάσῃ ἐπὶ τῆς αἰτήσεως τοῦ Δημοσίου, ἀντιπροσωπευομένου ὑπὸ τοῦ ὑπουργοῦ τῶν Οἰκονομικῶν, ἐδρεύοντος ἐν Ἀθήναις, παρασταθέντος διὰ τοῦ πληρεξουσίου του Ἀριστ. Γλαράκη, Νομικοῦ Συμβούλου κατὰ Μαριγῶς χήρας Ἀνδ. Σπηλιώτου, κατοικοῦ Καλαμῶν, παρασταθείσης διὰ τοῦ πληρεξουσίου της Α. Παπαφράγκου δικηγόρου· περὶ ἀναιρέσεως τῆς ὑπ' ἀριθ. 668 τοῦ 1896 ἀποφάσεως τοῦ Δικαστηρίου τῶν ἐν Ναυπλίῳ Ἐφετῶν.

Ἀκοῦσαν τοῦ Εἰσηγητοῦ Δικαστοῦ Παν. Μενελάου ἐκθέσαντος τὰς :

Ἡ Μαριγῶ χήρα Ἀνδρ. Σπηλιώτου, διὰ τῆς ἀπὸ 10 Αὐγούστου 1892 ἐνώπιον τοῦ Πρωτοδικείου Κελαμῶν ἀγωγῆς κατὰ τοῦ Δημοσίου, ἐξέθηκεν, ὅτι ὑπὸ τὴν ἀνεπίληπτον κατοχὴν καὶ κυριότητά της, ἔχει ἐν τῇ παραλίᾳ Κελαμῶν δύο συνδεομένας οἰκίας μετὰ τοῦ περίξ αὐτῶν γηπέδου συνισταμένου τούτου ἐκ μέτρων 1500, ὑπερ κτῆμα ἄλλως ἔχει καὶ ὡς μόνη κληρονόμος τῆς θυγατρὸς τῆς Ἑλένης Α. Σπηλιώτου· ἐκ τοῦ γηπέδου τούτου τὸ Δημόσιον διὰ τὴν κατασκευὴν τοῦ Σιδηροδρόμου Μυλων-Κελαμῶν καὶ πρὸς τὸ ἀνατολικὸν αὐτοῦ μέρος κατέλαβε 464 μέτρα, ἡ δ' ἐπὶ τῶν ἀποζημιώσεων ἐπιτροπὴ ὥρισεν τὴν ἀξίαν αὐτῶν εἰς δραχ. 2320 ἥτοι πρὸς δραχ. 5 τὸ μέτρον, ἀλλὰ τὴν προσδιορισθεῖσαν ταύτην ἀποζημίωσιν δὲν εἰσέχθη ὡς ὅλως ἀσύμφορον, καθόσον τὸ καταληφθὲν κεῖται εἰς θέσιν κεντρικωτάτην, ἕκαστος δὲ πῆχυς ἐκ τῶν παρακειμένων κτημάτων ἐπωλήθη πρὸς δραχ. 24, ἥτοι ἕκαστον μέτρον εἶχεν ἀξίαν ἐκ δραχ. 40 καὶ ἐπὶ τῇ θάσει τῆς τιμῆς ταύτης εἶδει νὰ προσδιορισθῇ ἡ ἀποζημίωσις, ὥρειλε δὲ ἡ ἐπιτροπὴ νὰ ὑπολογίσῃ καὶ τὴν βλάβην, ἣτις προσγίγνεται αὐτῇ ὡς ἐκ τῆς τομῆς τοῦ γηπέδου τῆς ἐκ δραχ. 10,000. Συνεπεία δὲ τῆς τοιαύτης κατασκευῆς τοῦ Σιδηροδρόμου καταστρέφεται ὁ προορισμός των γηπέδων τῆς πρὸς οἰκοδομὴν οἰκιῶν, οὔτε ἔλαβεν ἡ ἐπιτροπὴ ὑπ' ὄψιν τὴν ζημίαν τὴν προσγίγνομένην αὐτῇ διὰ τῆς ἐφαρμογῆς τοῦ νόμου ΑΡΟΒ' (1884), καθ' ὃν δὲν ἐπιτρέπεται νὰ ἐγείρῃ οἰκοδομὴν παρα τὴν γραμμὴν, ἀλλὰ μόνον εἰς ἀπόστασιν 2 1/2 μέτρων ἐκ αὐτῆς καὶ οὕτω στερεῖται τῆς χρήσεως 125 μέτρων γηπέδου ἐκατέρωθεν τῆς σιδηροδρομικῆς γραμμῆς καὶ ζημιούται τὴν ἀξίαν των πρὸς δραχ. 30 τὸ μέτρον, ἥτοι δραχ. 3750· ὅτι τὸ Δημόσιον ἀφείλει νὰ τὴν ἀποζημιώσῃ 1) μὲ δραχ. 1320 δι' ἀξίαν καταληφθέντων 464 μέτρων τετραγωνικῶν 2) μὲ δραχ. 3750 διὰ τὴν δυνάμει τοῦ νόμου ΑΡΟΒ' ἀπαλλοτρίωσιν 125 μέτρων ἐκατέρωθεν τῆς σιδηροδρομικῆς γραμμῆς καὶ 3) δραχ. 10,000 ὡς ἀποζημιώσιν διὰ τὴν ἐλάττωσιν τῆς ἀξίας των οἰκιῶν τῆς καὶ τῶν ἐναπομεινάντων γηπέδων τῆς, ἐν ὅλῳ δραχ. 27670 ἐντόκως· καὶ ᾗτήσατο νὰ διορισθῇσι πραγματογνώμονες πρὸς ἐξεύρεσιν τῆς ἀποζημιώσεως καὶ ὑποχρεωθῇ τὸ Δημόσιον νὰ τῇ πληρώσῃ δραχ. 27,670 ἐντόκως.

Συζητήσεως γενομένης, τὸ Πρωτοδικεῖον ἐξέτατο τὰς ἐξῆς ἀποφάσεις α'.) τὴν ὑπ' ἀριθ. 9 (1883) δι' ἣς διέταξε πραγματογνώμοσύνην καὶ β'.) τὴν ὑπ' ἀριθ. 186 (1894) δι' ἣς δεχθὲν ἐν μέρει τὴν ἀγωγὴν ὑπεχρέωσε τὸ Δημόσιον νὰ πληρώσῃ τῇ ἐναγούσῃ δρ. 5450 ἐντόκως 8 ο) ἐτήσιως ἀπὸ 10 Αὐγούστου 1892.

Ἐκκληθεῖσων τῶν ἀποφάσεων αὐτῶν ἐκατέρωθεν, τὸ Ἐφετεῖον Ναυπλίου διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 668 (1896) ἀποφάσεως ἀπέρριψεν ἀμφότερας τὰς ἐφέσεις.

Τῆς ἀποφάσεως δὲ ταύτης τοῦ Ἐφετείου τὴν ἀναίρεσιν αἰτεῖται τὸ Δημόσιον διὰ τῆς ἀπὸ 15 Ἰανουαρίου 1897 αἰτήσεώς του διὰ τοὺς ἐν αὐτῇ λόγους.

Προκειμένης δὲ σήμερον συζητήσεως, ὁ πληρεξούσιος τῆς ἀναίρεσιβλήτου, διὰ τῶν ἀπὸ 8 Μαΐου 1898 ἐγγράφων προτάσεων του, ἐπρότεινεν ἑστᾶσιν ἀπαράδεκτου τῆς αἰτήσεως ἀναίρεσεως ἐπὶ τῷ λόγῳ, ὅτι ἡ ἀναίρεσιβλήτος ἀπὸ τοῦ Μαΐου 1896 κατοικεῖ μονίμως καὶ διαρκῶς οὐχὶ ἐντὸς τῆς πόλεως Καλαμῶν, ἀλλ' ἐν τῇ παραλίᾳ τῆς πόλεως ταύτης ἐν τῇ ιδιοκτητῇ αὐτῆς οἰκίᾳ καὶ ρυδερμίαν ἔχει ἄλλην κατοικίαν, ρυδερμία δὲ κοινοποίησις τῆς αἰτήσεως ἀναίρεσεως ἐγένετο πρὸς αὐτὴν προσωπικῶς, ἢ ἐν τῇ προσημειωθείσῃ κατοικίᾳ τῆς καὶ πᾶσα τυχὸν γενομένη κατ' ἄλλον τρόπον κοινοποίησις, ἄκυρος ἐστὶ καὶ ἄκυρον καὶ ἀνίσχυρον πᾶν προσαγόμενον περὶ τοιαύτης κοινοποιήσεως ἐπιδοτήριον. Ἀκοῦσαν τοῦ πληρεξουσίου τοῦ ἀναιρεσειόντος, ἀναπτύξαντος καὶ προφορικῶς τοὺς λόγους ἀναίρεσεως καὶ αἰτησαμένου τῇ ἀναίρεσιν τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως, τοῦ πληρεξουσίου τῆς ἀναίρεσιβλήτου, ἀντικρούσαντος αὐτοὺς καὶ αἰτησαμένου τὴν ἀπόρριψιν τῆς αἰτήσεως, ἔτι δὲ προτείναντος καὶ ἑστᾶσιν ἀπαράδεκτου ταύτης τὸν ὡς ἄνω λόγον καὶ τοῦ Εἰσαγγελέως.

Σκεφθὲν κατὰ τὸν νόμον.

Ἐπειδὴ ἡ ἀναίρεσιβλήτος προτείνει τὸ ἀπαράδεκτον τῆς περὶ ἀναίρεσεως αἰτήσεως, ὡς ἀκύρως ἐπιδοθείσης, λόγῳ ὅτι αὕτη δὲν κατὰ τὸν χρόνον τῆς ἐπιδόσεως εἰς τὴν ἐν τῇ πόλει τῶν Καλαμῶν οἰκίαν, ἐπὶ τῆς θύρας τῆς ὁποίας ἐτοιχοκολλήθη τὸ δικόγραφον τῆς περὶ ἀναίρεσεως αἰτήσεως, ὡς ἀναφέρει τὸ ἀπὸ 21 Ἰανουαρίου 1897 ἀποδεικτικὸν τοῦ ἐνεργήσαντος τὴν ἐπίδοσιν δικαστικοῦ κλητῆρος τῶν ἐν Καλαμαῖς Πρωτοδικῶν Δ. Δημητρουλάκη, ἀλλ' εἰς τὴν ἐν τῇ παραλίᾳ Καλαμῶν κειμένην ιδιοκτητὸν αὐτῆς οἰκίαν, εἰς ἣν κατακεῖ μονίμως καὶ διαρκῶς ἀπὸ τοῦ μηνὸς Μαΐου τοῦ 1896 καὶ ἐφεξῆς. Διὸ ὀφείλει ἡ ἀναίρεσιβλήτος ν' ἀποδείξῃ τὸν ἀμφισβητούμενον τοῦτον ἰσχυρισμὸν τῆς, ποιομένην χρῆσιν καὶ τῆς μαρτυρικῆς ἀποδείξεως διὰ τὸ ἀνέφικτον τῆς ἐγγράφου.

Διὰ ταῦτα

Ἰδὲν καὶ τὰ ἄρθρα 306 καὶ 309 τῆς Παλ. Δικονομίας.

Ἰποχρεῖται τὴν ἀναίρεσιβλήτον Μαριγῶ χήραν Ἀνδρέου Σπηλιώτου, ν' ἀποδείξῃ διὰ παντός νομίμου μέσου, μὴ ἐξαιρουμένου οὐδὲ τῶν μαρτύρων, ὅτι κατὰ τὴν εἰκοστήν πρῶτην Ἰανουαρίου τοῦ

χιλιοστού ὀκτακοσιοστού ἑννενηκοστού ἐβδόμου ἔτους, δὲν κατῴκει ἐν τῇ οἰκίᾳ τῆς πόλεως Καλαμῶν, ἐνθα ἐγένετο ἡ διὰ τοιχοκολλήσεως ἐπίδοσις τοῦ δικογράφου τῆς προκειμένης ἀναιρέσεως, ἀλλ' εἰς τὴν ἐν τῇ παραλίᾳ Καλαμῶν κειμένην ιδιόκτητον οἰκίαν τῆς, ἐν τῇ ὁποίᾳ κατοικεῖ μόνιμως καὶ διαρκῶς ἀπὸ τοῦ Μαΐου τοῦ 1896 καὶ ἐφεξῆς.

Διορίζει εἰσηγητὰς τοὺς Εἰρηνοδίκας τῆς κατοικίας ἢ διαμονῆς τῶν μαρτύρων, ἐξετασθησομένων ἐν τοῖς καταστήμασι τῶν εἰσηγητῶν τὴν πρώτην τετάρτην ἡμέραν τῆς ἐβδομάδος καὶ ὥραν ἐνάτην πρὸ μεσημβρίας μετὰ παρέλευσιν εἰκοσιν ἡμερῶν ἀπὸ τῆς κοινοποιήσεως τῆς παρούσης ἀποφάσεως.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις τῇ τετάρτῃ (4) Νοεμβρίου 1898. Ἐδημοσιεύθη δὲ τὴν ἐνάτην (9) Νοεμβρίου 1898.

Ὁ Πρόεδρος
Κ. Σημαντήρας

Ὁ Γραμματεὺς
Γ. Καστόρχης

Ἀριθ. 236

Τὸ Δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου

Τμῆμα Α'.

Συγκείμενον ἐκ τῶν Δικαστῶν Κωνστ. Σημαντήρα Προέδρου, Χρ. Κόκκορη, Ἀνδ. Γκιών, Π. Μενελάου, Α. Πετρίτση, Μιλ. Ἡλιάδου, καὶ Ξεν. Εὐθυμίου· παρόντων τοῦ τε Εἰσαγγελέως Δημ. Τσιθανοπούλου καὶ τοῦ Γραμματέως Γ. Καστόρχη.

Συνεδριάσαν δημοσίᾳ ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ τοῦ καταστήματος αὐτοῦ, τὴν δευτέραν Νοεμβρίου 1898, ἵνα δικάσῃ ἐπὶ τῆς αἰτήσεως τοῦ Ἀριστείδου Α. Κρεστενίτου, κατοικοῦ Πύργου, παρασταθέντος διὰ τοῦ πληρεξουσίου του Γ. Φ. Λαρέτου, δικηγόρου, κατὰ τοῦ Εὐσταθίου Βέλτσου, κατοικοῦ ὠσαύτως, παρασταθέντος διὰ τοῦ πληρεξουσίου του Ξεν. Ψαρᾶ, δικηγόρου, περὶ ἀναρέσεως τῆς ὑπ' ἀριθ. 621 τοῦ 1898 ἀποφάσεως τῶν ἐν Ἀθήναις Πρωτοδικῶν.

Ἀκοῦσαν τοῦ εἰσηγητοῦ δικαστοῦ Ἀδ. Πετρίτση ἐκθέσαντος τάδε:

Ὁ Ἀριστείδης Κρεστενίτης διὰ τῆς ἀπὸ 29 Αὐγούστου 1886 κλήσεώς του ἐνώπιον τοῦ Εἰρηνοδικείου Πύργου κατὰ τοῦ Εὐσταθίου Βέλτσου ἐξέθηκεν, ὅτι εἰς τὸν ἐναγόμενον τοῦτον ἐνοίκιασε διὰ μίαν πενταετίαν καὶ παρέδωκεν αὐτῷ τὸ πρῶτον πάτωμα τῆς ἐν Πύργῳ οἰκίας του ἐπὶ ἐτησίῳ μισθώματι δραχμῶν 1500 πληρωτέων καθ' ἑξαμηνίαν καὶ κατὰ τὴν ἐναρξιν αὐτῆς· ἡ μὲν πρώτη ἑξαμηνία τοῦ πέμπτου ἔτους ἄρξαμένη τὴν 17 Ἰανουαρίου ἰδίου ἔτους ἔληξεν, ἡ δὲ δευτέρα τὴν 17 Ἰουλίου τοῦ αὐτοῦ ἔτους ἤρξατο, ἐπομένως ὁ ἐναγόμενος

ΑΠΟΦΑΣΕΙΣ ΑΡΕΙΟΥ ΠΑΓΟΥ

107

μενος τῷ ὀφείλει τὸ εἰρημένον ἐνοίκιον τοῦ πέμπτου ἔτους, ὅπερ δὲν τῷ ἐπλήρωσε μέχρι τῆς ἀγωγῆς· καὶ ἤτήσατο, ὅπως ὑποχρεωθῇ ὁ ἐναγομένος νὰ τῷ πληρώσῃ δραχμὰς 1500 καὶ ταύτας ἐντόκιως, κηρυσσομένης προσωρινῶς ἐκτελεστῆς τῆς ἐκδοθησομένης ἀποφάσεως, καὶ νὰ τῷ παραδώσῃ τὸ μίσθιον.

Συζητήσεως γενομένης, τὸ ρηθὲν Εἰρηνοδικεῖον ἐξέδοτο τὰς ἐξῆς ἀποφάσεις του: 1) τὴν ὑπ' ἀριθ. 2834 τοῦ 1886, δι' ἧς ἐπεβλήθησαν τῷ ἐναγομένῳ ἔγγραφοι καὶ μαρτυρικαὶ ἀποδείξεις, 2) τὴν ὑπ' ἀριθ. 332 τοῦ 1887, συνεπεῖα παρεμπιπτούσης ἀγωγῆς τοῦ αὐτοῦ Ἀριστείδου Κρεστενίτου ἐκδοθεῖσαν, δι' ἧς ἐρήμην τοῦ ἐναγομένου Εὐσταθίου Βέλτσου, ἐκήρυξεν αὐτὸν ἐκπτωτον τῶν ἐπιβληθεισῶν, ὡς ἀνωτέρω, ἀποδείξεων καὶ ἐδέχθη ἀμφοτέρως τὰς ἀγωγὰς τοῦ ἐνάγοντος Ἀριστ. Κρεστενίτου, τὴν τε κυρίαν καὶ τὴν παρεμπιπτούσαν καὶ 3) τὴν ὑπ' ἀριθ. 932 τοῦ αὐτοῦ ἔτους, συνεπεῖα ἀνακοπῆς τοῦ Εὐσταθίου Βέλτσου κατὰ τῆς προηγουμένης 332 ἀποφάσεως, δι' ἧς ἀπέρριψε αὐτὴν καὶ ἐπεκύρωσε καθ' ὁλοκληρίαν τὴν ἀνακοπεῖσαν ἀποφασιν.

Ἐκκληθεισῶν τῶν ἀνωτέρω ἀποφάσεων τοῦ Εἰρηνοδικείου ὑπὸ τοῦ ἐναγομένου Βέλτσου, τὸ Πρωτοδικεῖον Ἡλείας, διὰ τῆς ὑπ' ἀριθμὸν 2250 τοῦ 1889 ἀποφάσεώς του ἀπέρριψε τὴν ἔφεσιν αὐτοῦ καὶ ἐπεκύρωσεν ὁλοσχερῶς τὰς ἐκκληθείσας.

Ἀλλὰ τὴν ἀπόφασιν αὐτὴν τοῦ Πρωτοδικείου Ἡλείας, ἐπὶ τῇ αἰτήσῃ τοῦ ἐναγομένου, ὁ Ἀρειος Πάγος διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 174 τοῦ 1893 ἀποφάσεώς του ἀνῆρσε, παραπέμψας τὴν ὑπόθεσιν πρὸς νέαν συζήτησιν ἐνώπιον τοῦ Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν, ὅπερ μετὰ προηγουμένην συζήτησιν ἐξέδοτο 1) τὴν ὑπ' ἀριθ. 2645 (1894) ἀπόφασιν ἐπιβαλοῦσαν τοῖς διαδίκοις μαρτυρικὰς ἀποδείξεις, 2) τὴν ὑπ' ἀριθ. 10192 (1895) ἀπόφασιν δι' ἧς ὑπεχρέωσε τὸν ἐνάγο·τα εἰς προσαγωγὴν τῶν ὑπὸ τοῦ Εἰρηνοδικείου καὶ Πρωτοδικείου Πύργου ἐκδοθεισῶν ἀποφάσεων καὶ 3) τὴν ὑπ' ἀριθ. 621 τοῦ 1898 ὁμοίαν, δι' ἧς ἀπέρριψε τὴν ἀγωγὴν.

Τῆς ἀποφάσεως ταύτης ὑπ' ἀριθ. 621 τὴν ἀναίρεσιν αἰτεῖται ὁ ἐνάγων Α. Κρεστενίδης διὰ τῆς ἀπὸ 26 Μαρτίου 1898 αἰτήσεώς του, διὰ τοὺς ἐν αὐτῇ ὡς ἐξῆς λόγους.

Διότι ἐσφαλμένως ἐδέχθη ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις, ὅτι ἐλύθη ἡ μίσθωσις, ἐπελθόντος τοῦ διαλυτικοῦ ὅρου τῆς μεταθέσεως τοῦ ἐναγομένου εἰς ἄλλην πόλιν, ἀφοῦ ἂφ' ἐνός περὶ τούτου ὑπῆρξε ρητὴ ἀμφισβήτησις, καὶ ἡ σχετικὴ ἀπόφασις εἶναι ἀναιτιολόγητος κατὰ τοῦτο καὶ ἂφ' ἐτέρου ἡ διάλυσις συνδυάζεται μετὰ τῆς παραδόσεως τοῦ μισθίου εἰς αὐτὸν τὸν ἐκμισθωτὴν, ὅπερ δὲν ἐγένετο. Συνεπῶς ὁ ὅρος

αὐτος κατηργήθη ὑπὸ τοῦ ἰδίου ἀναιρεσιβλήτου, ὑπὲρ οὗ ἐτάχθη καὶ ἐξ ὑπαιτιότητος αὐτοῦ ἐματαιώθη, ἀφοῦ ἄλλως ὁ μισθωτὴς δύναται καὶ εἰς ἄλλον ὑποκατάστατον τρίτον νὰ διαθέσῃ τὸ μίσθιον, καὶ κρατῇ τοῦτο κενὸν ἐφ' ὅσον δὲν τὸ παρέδωκεν, ἀλλὰ πάντα ταῦτα δὲν κακαργούν τὴν μίσθωσιν. λήξασαν μέχρι τοῦ τελευταίου ὁρίου τῆς συμφωνίας μὴ ἐπελθούσης διαλύσεως, πέραν τῆς ὁποίας χωρεῖ ἄλλη ἀγωγή, ἡ περὶ ἀποζημιώσεως, καὶ οὐχὶ ἡ τοιαύτη διαρκούσης τῆς μισθώσεως δύναται τῆς ὁποίας εἶναι ὠρισμένον τὸ μίσθωμα καὶ ὑπόχρεως ὁ ἀναιρεσιβλήτος νὰ πληρώσῃ τοῦτο οὐχὶ λόγῳ ἀποζημιώσεως, ἀλλ' ὡς συμπτωνθὲν, εἰς ἀντάλλαγμα τῆς χρήσεως τοῦ μισθίου παραδοθέντος εἰς τὸν ἀναιρεσιβλήτον καὶ μὴ ἐπιστραφέντος, ὅτε, ὡς λέγει, διέλυσε τὴν μίσθωσιν ἢ ὅποια ὁμως διὰ τὰ ἐκτεθέντα ὑρίσταται.

Διότι καὶ ἄλλως, ἀφ' οὗ δέχεται χωροῦσαν τὴν ἀποζημίωσιν, δὲν ὤφειλε ν' ἀπορρίψῃ τὴν ἀγωγήν, διότι περὶ τοῦ αὐτοῦ ἀντικειμένου πρόκειται εἴτε περὶ μισθώματος ἢ θέλεν ἀποφανθῇ, εἴτε περὶ ἀποζημιώσεως, ἐφ' ὅσον τὰ αὐτὰ στοιχεῖα τοῦ κρινομένου δικαίου ὑπάρχουν, καὶ ἂν ἤθελε θεωρηθῇ ὀρθὴ ἡ σκέψις, ὅτι ἀποζημιώσεις ὀφείλονται, ὅτε πάλιν τὸ ζητούμενον ποσὸν τοὺς αὐτοὺς ὁρους τοῦ μισθώματος περιέχει, ἐπὶ τῇ ὑποθέσει, ὅτι τοῦτο δὲν θεωρεῖται ὡς τοιοῦτον, ἀλλ' ὡς ἀποζημίωσις, ὅστις εἶναι ὁ νεὸς ἱστορικὸς λόγος καὶ ἡ νόμιμος αἰτία· ἀλλ' οἱ αὐτοὶ ὅροι ὑπάρχουν εἰς τὴν ἀγωγήν ζητούσαν τὸ μίσθωμα διὰ τὸν ἴδιον χρόνον, δι' ὃν ἡ ἀπόφασις ἐδέχθη, ὅτι κατηργήθη ἡ μίσθωσις καὶ ἐγεννήθη ἄλλο δικαίωμα ἀποζημιώσεως ἀντὶ τοῦ μισθώματος. Ἐπομένως, ἔδει νὰ ἐπιδικασθῇ τὸ αὐτὸ ποσὸν εἴτε ὡς μίσθωμα εἴτε ὡς ἀποζημίωσις, ἐὰν ὑπῆρχε διαφορὰ τις μεταξὺ τῶν δύο τούτων περιστάσεων, τὰς ὁποίας περιλαμβάνει ἡ ἀγωγή του καὶ ἐν γένει ἡ προδικασία εἴτε ὑπὸ τὸν ἓνα εἴτε ὑπὸ τὸν ἕτερον ὅρον.

Διότι καὶ ἡ ἀπόφασις κατέστη ἀναιτιολόγητος καὶ ὁ νόμος περὶ ἐρμηνείας τῶν συμβάσεων ψευδῶς καὶ ἐσφαλμένως ἐκρίθη, ὡς καὶ συνάμα, καὶ ὑπὸ τὴν τελευταίαν περίπτωσιν τῆς ἀποζημιώσεως, κακῶς διὰ τὰ ἐκτεθέντα δὲν ἐδέχθη τὴν αὐτὴν ἀγωγήν τὰς αὐτὰς βάσεις καὶ τοῦ μισθώματος καὶ τῆς ἀποζημιώσεως περιέχουσιν.

Ἀκοῦσαν τοῦ πληρεξουσίου τοῦ ἀναιρεσιβλήτου, ἀναπτύξαντος καὶ προφορικῶς τοὺς λόγους τῆς ἀναίρεσεως καὶ αἰτησάμενου τὴν ἀναίρεσιν τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως τοῦ πληρεξουσίου τοῦ ἀναιρεσιβλήτου, αἰτησάμενου τὴν ἀπορρίψιν τῆς αἰτήσεως καὶ τοῦ Εἰσαγγελέως.

Σκεφθὲν κατὰ τὸν Νόμον.

Ἐπειδὴ τὸ Πρωτοδικεῖον ὡς Ἐφετεῖον συνήγαγεν ἐκ τοῦ ἐγγράφου τῆς συμβάσεως τῆς μισθώσεως τῆς ἐν τῇ κλήσει οἰκίας, ὅτι συνεφωνήθη μεταξὺ τῶν συμβαλλομένων ἡ διάλυσις αὐτῆς, ἐὰν ὁ μισθωτὴς

μετὰ παρέλευσιν δύο ἐτῶν ἀπὸ τῆς τελέσεως τῆς συμβάσεως μετα-
κήση εἰς Σῦρον. Ἡτιολογημένως δὲ ἀποφαίνεται, ὅτι ὁ ἀναιρεσίω-
ν ὡμολόγησε τὴν ἐξοδὸν τοῦ διαλυτικοῦ τούτου ὅρου. Ἀρὰ ἐπὶ τῷ λόγῳ
τούτῳ ὁρθῶς ἀπεφάσισεν, ὅτι δὲν δύναται νὰ ζητήσῃ μίσθωμα μετα-
γενέστερον τῆς μεταικήσεως. Ἀθάσιμος δὲ ὁ ἀντίθετος λόγος ἀναι-
ρέσεως.

Ἐπειδὴ ὁ λόγος ἀναιρέσεως, ὅτι μὴ ἀποδόσαντος τοῦ ἀναιρεσιδλή-
του τὴν οἰκίαν εἰς τὸν ἀναιρεσίοντα, ὑφίσταται ἡ τοῦ μισθώματος
ὕποχρέωσις αὐτοῦ, εἶναι ἀθάσιμος. Διότι ὡς καὶ τὸ Πρωτοδικεῖον σκέ-
πτεται ἡ μὴ ἀπόδοσις τοῦ μισθίου πράγματος εἰς τὸν ἐκμισθωτὴν
γεννᾷ ὑποχρέωσιν πρὸς ἀποζημίωσιν, ἀλλὰ δὲν ἔχει σχέσιν μετὰ τὴν
ὀφειλὴν τοῦ μισθώματος, ὅπερ τὴν ὀφείλεται ἀφ' ἧς ἐποχῆς ἐλύθη ἡ
μίσθωσις. Δὲν ἔχεται δὲ ὑποστάσεως ὁ συναφὴς λόγος ἀναιρέσεως, ὅτι
ὑπάρχει τοῦτότης μετὰ μισθώματος καὶ ἀποζημιώσεως· διότι ἄλλη
ἢ βάσις τῆς ὀφειλῆς τοῦ μισθώματος, ἣν ἔχει ἡ προκειμένη κλήσις, καὶ
ἄλλη ἢ τῆς ἀποζημιώσεως παραγομένη ἐξ ὑπαιτιότητος τοῦ μισθωτοῦ
διὰ τὴν ἐκ τῆς ἀνω αἰτίας προκύψασαν τυχὸν ζημίαν.

Ἐπειδὴ ἕτερος λόγος ἀναιρέσεως κοινοποιηθεὶς τῷ ἀναιρεσιδλήτῳ
δὲν ὑπάρχει.

Διὰ ταῦτα

Ἰδὸν καὶ τὰ ἄρθρα 830 καὶ 210 Πόλ. Δικονομίας.

Ἀπορρίπτει τὴν ἀπὸ 26 Μαρτίου 1898 αἰτησὶν τοῦ Ἀριστείδου
Α. Κρεστενίτου περὶ ἀναιρέσεως τῆς ὑπ' ἀριθ. 621 τοῦ 1898 ἀποφά-
σεως τῶν ἐν Ἀθήναις Πρωτοδικῶν.

Καταδικάζει τὸν ἀναιρεσίοντα εἰς τὰ δικαστικὰ ἐξόδα τοῦ ἀναι-
ρεσιδλήτου μετριαζόμενα εἰς ὅραχ. τεσσαράκοντα πέντε (45) εἰς τὰ
τέλη τῆς σημανέσεως καὶ εἰς τὸ νόμιμον παράβολον.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις τῇ πέμπτῃ (5) Νοεμβρίου
1898.

Ἐδημοσιεύθη δὲ τῇ ἐνάτῃ (9) Νοεμβρίου 1898.

Ὁ Πρόεδρος Ὁ Γραμματεὺς
Κ. Σημαντήρας Γ. Χ. Καστόρης

Ἀριθ. 237

Τὸ Δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου

Τμήμα Α'.

Συγκείμενον ἐκ τῶν δικαστῶν Κ. Σημαντήρα, Προέδρου, Χρ. Κόκκορη, Ἀνδ. Γκιῶν, Π. Μενελάου. Ἀδ. Πετρίτση, Μιλ. Ἡλιάδου καὶ Σ. Εὐθυμίου, παρόντων τοῦ τε Ἀντεισαγγελέως Κωνστ. Μανιάκη (κωλυομένου τοῦ Εἰσαγγελέως) καὶ τοῦ Γραμματέως Γ. Καστόρη.

Συνεδρίασαν δημοσίᾳ ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ τοῦ καταστήματος αὐτοῦ τῇ δωδεκάτῃ Ὀκτωβρίου 1898, ἵνα δικάσῃ ἐπὶ τῆς αἰτήσεως τῶν 1) Ἀλμπαν Νέτιχ, κατοικοῦ Κωνσταντινουπόλεως, 2) Τερέζας Ι. Νέτιχ, συζύγου Γουλιέλμου Βίλδ, κατοικοῦ Σκιάθου, 3) Φανῆς Ι. Νέτιχ, κατοικοῦ Χαλκίδος, 4) Ἐλίζης Ι. Νέτιχ, συζύγου Μάρκου Βιαγκίνη, 5 καὶ 6) Περικλέους Χάγερ καὶ Δεσποίνης, συζύγου Περικλ. Χάγερ, ὡς συνεπιτρόπου τῶν ἐκ τοῦ πρώτου γάμου τῆς Δεσποίνης Χάγερ ἀνηλίκων τέκνων τῆς Φραγκίσκου καὶ Βαρβάρας Χρ. Νέτιχ καὶ 7 καὶ 8) Κωνσταντίνου καὶ Ἰωάννου Χρ. Νέτιχ, κατοικῶν Ἀθηνῶν, παρασταθέντων διὰ τοῦ πληρεξουσίου των Ἀθαν. Βερενίκη, δικηγόρου, κατὰ τοῦ δήμου Χαλκιδέων, ἀντιπροσωπευομένου ὑπὸ τοῦ δημάρχου αὐτοῦ, κατοικοῦ Χαλκίδος, μηδόλως παρασταθέντος· περὶ ἀναίρεσεως τῆς ὑπ' ἀριθ. 652 (1893) ἀποφάσεως τοῦ Ἐφετείου Ἀθηνῶν.

Ἀκούσαν τοῦ Εἰσηγητοῦ Δικαστοῦ Ἀδάμ. Πετρίτση, ἐκθέσαντος τὰς :

Οἱ Ἀλμπαν Ἰ. Νέτιχ, Τερέζα Ι. Νέτιχ, σύζυγος Γουλιέλμου Βίλδ, Φανῆ Ἰ. Νέτιχ, σύζυγος Μ. Βιαγκίνη καὶ Δέσποινα Π. Χάγερ, ὡς δικαστικὸς ἐπίτροπος τῶν ἀνηλίκων ἐκ τοῦ πρώτου γάμου τέκνων τῆς Κωνσταντίνου, Ἰωάννου, Φραγκίσκου καὶ Βαρβάρας Χρ. Νέτιχ, ἅπαντες ὡς κληρονόμοι τοῦ Ἰακώβου Νέτιχ, διὰ τῆς ἀπὸ 16 Ἰουνίου 1887 ἐνώπιον τοῦ Πρωτοδικείου Χαλκίδος ἀγωγῆς, κατὰ τοῦ δήμου Χαλκιδέων, κοινοποιουμένης καὶ τοῖς τρίτοις Νικολ. Κασάνα, Ἐμ. Ἀναστασίου καὶ Χρ. Οἰκονομοπούλῳ ἐξέθηκαν, ὅτι δυνάμει τῆς ὑπ' ἀριθ. 840 (1876) ἀποφάσεως τοῦ Πρωτοδικείου Χαλκίδος καὶ τῆς ὑπ' ἀριθ. 16 (1885) ὁμοίας τοῦ Ἐφετείου Πατρῶν καὶ τῶν σχετικῶν ἐπιδιοτηρίων μετ' ἐπιταγῶν, δικαιοῦνται νὰ λάβωσι παρὰ τοῦ ἐναγομένου δήμου δρ. Ν. 13,392 μετὰ τόκου 12 ο/ο ἐτησίως ἀπὸ 15 Ἀπριλίου 1885 μέχρι 15 Δεκεμβρίου 1886 δρ. 2678, ἐν ὧν δρ. Ν. 16.070, ἐξ ὧν ἐκπιπτομένων δρ. 5,000 ἂς ἔλαβον τὴν 15 Δε-

κεμβρίου 1886, υπολείπονται δραχ. 10.070 καὶ οἱ τόκοι αὐτῶν ἀπὸ 15 Δεκεμβρίου 1886 μέχρι τῆς ἀγωγῆς δρ. 664, ἐν ὧν δραχ. 11,734, ἀλλ' αὗται δὲν κατεχωρήθησαν εἰς τὸν προϋπολογισμόν· ὅτι πρὸς ἐξασφάλισιν τῆς ἀπαιτήσεώς των ταύτης κατέσχον εἰς χεῖρας τῶν εἰρημένων τρίτων δρ. 4311, ἃς ὀφείλουσιν οὗτοι νὰ πληρῶνωσι κατὰ μῆνα εἰς τὸν δῆμον· καὶ ᾗτήσαντο νὰ ἐπικυρωθῇ ἡ ἐκ δραχ. 11,734 ἀπαίτησίς των καὶ καταδικασθῇ ὁ δῆμος εἰς τὴν πληρωμὴν αὐτῶν ἐντόκως 12 ο) εἰτησίως ἀπὸ 13 Ἰουνίου 1887, νὰ ἐπικυρωθῇ κατὰσχέσις καὶ ὑποχρεωθῶσιν οἱ εἰρημένοι τρίτοι νὰ πληρῶνωσιν εἰς αὐτοὺς κατὰ μῆνα δρ. 4.311 μέχρις ἀποπληρωμῆς τῶν ἀπαιτήσεων των.

Συζητήσεως γενομένης, τὸ Πρωτοδικεῖον διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 698 (1887) ἀποφάσεως ἀπέριψε τὴν ἀγωγὴν καὶ ἡκούσε τὴν κατάσχέσιν. Ἀλλὰ τὴν ἀπόφασιν αὐτήν, ἐπὶ τῇ ἐφέσει τῶν ἐναγόντων μετερρύθμισε τὸ Ἐφετεῖον Ἀθηνῶν διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 799 (1889) ἀποφάσεως καὶ ἀνέπεμψε τὴν ὑπόθεσιν εἰς τὸ Πρωτοδικεῖον, ὅπερ ἐξεῖσθε τὴν ὑπ' ἀριθ. 788 (1891) ἀπόφασιν, δι' ἣς ἐδέχθη ἐν μέρει τὴν ἀγωγὴν διὰ δρ. 689 ἐντόκως 12 ο) εἰτησίως ἀπὸ τῆς ἀγωγῆς, ἐπεκύρωσε τὴν κατάσχέσιν καὶ ὑπεχρέωσε τοὺς τρίτους νὰ πληρῶσιν τοῖς ἐνάγουσι δρ. 689 ἐντόκως 12 ο) εἰτησίως ἀπὸ τῆς ἀγωγῆς.

Ἐκκληθείσης καὶ τῆς ἀποφάσεως αὐτῆς ὑπὸ τῶν ἐναγόντων, τὸ Ἐφετεῖον Ἀθηνῶν διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 652 (1893) ἀποφάσεως, δεχθὲν τὴν ἔφεσιν καὶ μεταρρυθμίσαν τὴν ἐκκληθεῖσαν ἀπόφασιν, ἐδέχθη ἐν μέρει τὴν ἀγωγὴν καὶ ὑπεχρέωσε τὸν ἐναγόμενον δῆμον νὰ πληρῶσιν εἰς τοὺς ἐνάγοντας δρ. 3201.87 ο) ἐντόκως 12 ο) εἰτησίως ἀπὸ τῆς ἀγωγῆς, ἐπεκύρωσε τὴν κατάσχέσιν καὶ ὑπεχρέωσε τοὺς τρίτους, ἵνα καὶ διὰ προσωπικῆς αὐτῶν κρατήσεως πληρῶσιν εἰς τοὺς ἐνάγοντας τὰς ἐπιδικασθείσας ὡς ἂν δρ. 3201.87 ο) ἐντόκως 12 ο) εἰτησίως ἀπὸ τῆς ἀγωγῆς.

Τῆς τελευταίας ταύτης ἀποφάσεως τοῦ Ἐφετείου τὴν ἀναίρεσιν αἰτοῦνται οἱ ἐνάγοντες διὰ τῆς ἀπὸ 25 Ἀπριλίου 1894 αἰτήσεως διὰ τοὺς ἐν αὐτῇ ὡς ἐξῆς λόγους.

Διότι τὸ Ἐφετεῖον ἐσταμάτησε τοὺς ἀνατοκισμοὺς 22 Μαΐου 1882. Ἀλλ' ὥρειλε νὰ προσθήσῃ τοιοῦτους τοῦ αὐτοῦ ποσοῦ τῶν δρ. 10887 ἀπὸ 22 Μαΐου 1882 ἀνερχομένου πρὸς 12 ο) εἰς δραχ. 2952.77 ο) ἢ ἄλλως πρὸς 8 ο) εἰς δρ. 1975, παραλείψαν δὲ αὐτοὺς κατέλιπεν ἀναιτιολόγητον τὴν ἀγωγὴν καὶ τὰς προτάσεις τῶν ἀναρρεσιόντων, καὶ παρέβλεπε τὸν νόμον καὶ τὸ δεδικασμένον, διότι αἱ πρὸ τοῦ νόμου ἀρξάμενοι ἀνατοκισμοὶ πρὸς 12 ο) ἐξακολουθοῦσι καὶ μετὰ τὸν νόμον πρὸς 12 ο), διότι ὁ νόμος δὲν τροποποιεῖ τὰ κεκτημένα

δικαιώματα, ἀλλὰ κανονίζει τὰ μέλλοντα, ρητῶς δὲ ἐπρότειναν τοῦτο ἐν § 21 ἀλλὰ κατελείφθη ἀναιτιολόγητον. Ἄν δὲ τὸ Ἐφετεῖον ἐνόει, ὅτι ἀπὸ τοῦ νέου νόμου καὶ ἐφεξῆς διὰ νὰ τρέξωσιν ἀνατοκισμοί, καὶ τοὶ ἀρξάμενοι πρὸ τοῦ νόμου, ὥφειλον οἱ ἀναιρεσεῖοντες νὰ κάμωσιν ἡγωγὴν, ψευδῶς ἡρμήνευσε καὶ κακῶς ἐφήρμοσε τὸν νόμον αὐτόν. Διότι τοῦτο δὲν ἀπαιτεῖται διὰ τοὺς πρὸ τοῦ νόμου ἀρξαμένους ἀνατοκισμοὺς καὶ δὲν διακόπτει αὐτοὺς ὁ ἐπελθὼν νόμος.

Διότι κατὰ τῆς τοῦ Πρωτοδικείου ἀποφάσεως, δεχθείσης ὅτι οἱ ἀναιρεσεῖοντες ἔξεχώρησαν εἰς τὸν Μινθαλόπουλον, δικηγόρον, δραχ. 3000, ἐπρότειναν οὗτοι ἐν §§ 13 καὶ 17 ὅτι ἡ ἐκχώρησις εἶναι εἰκονικὴ ἀποκρύπτουσα ἐργολαβίαν δίκης, οὕτε ἐκοινοποιήθη τὸ ἐκχωρητήριον, ἢ διὰ τῆς δηλώσεώς των, ἐμφαινομένης ἐν τῷ προσαγομένῳ ἐπίδοτηρίῳ, ὃ ἐκδοχεὺς ἐδέχθη νὰ λάβῃ μέχρι τῆς δηλώσεώς των δρ. 3000 ἀνευ τόκου, παραιτηθεὶς τῶν τόκων. Τὸ δ' Ἐφετεῖον ἐξέπεσε τὰς δραχμὰς 3000, (δι' ἐπικυρώσεως τῆς πρωτοδικίου ἀποφάσεως) χωρὶς αἰτιολογήσει τὴν ἀπόρριψιν τῶν προτάσεών του. Ἄλλως δὲ ὥφειλε νὰ λογισθῇ αὐτὰς, ὡς ἐκχωρηθείσας 12 Σεπτεμβρίου 1890, ὅτε ἀπεδέχθησαν αὐτὴν (ἐπιδοθητικῶς) καὶ οὐχὶ 20 Ἰουνίου 1887, ὅτε ἡ ἀγωγή των, καὶ ἐπομένως στερῆσαν αὐτοὺς τῶν τόκων τῶν δρ. 3000 ἀπὸ 20 Ἰουνίου 1887 μέχρι 12 Σεπτεμβρίου 1890, παρεβίασε τὸν νόμον, ἀνέρχονται δὲ οἱ τόκοι ἀπὸ 20 Ἰουνίου 1887 μέχρι 12 Σεπτεμβρίου 1890 εἰς δρ. 1170 ἢ δρ. 780, ἐὰν λογισθῶσι πρὸς 8 ο/ο. Ἀλλὰ λαθὼν ὑπ' ὅψει τὸ μετὰ τὴν ἐπίδοσιν τῆς ἀγωγῆς εἰς τὴν πρῶτην συζήτησιν τοῦτο γεγονός, παρεβίασε τὸν νόμον, διότι τοῦτο ἡδυνάτο νὰ δώσῃ ἀφορμὴν εἰς νέαν δίκην.

Διότι τὸ Ἐφετεῖον κατέλιπεν ἀναιτιολόγητον τὴν ἀπόφασίν του ὡς πρὸς τὰς 104 δρ., διότι οὐδόλως ἠτιολόγησε τὴν ἀπόρριψιν των, διότι ὥφειλε νὰ τὸ συμπεριλάβῃ. Ἀκούσαν τοῦ πληρεξουσίου τῶν ἀναιρεσεῖοντων, ἀναπτύξαντος καὶ προφορικῶς τοὺς λόγους ἀναιρέσεως καὶ αἰτησαμένου τὴν ἀναίρεσιν τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως καὶ τοῦ Ἀντισταγγελέως.

Σκεφθὲν κατὰ τὸν νόμον.

Ἐπειδὴ, κατὰ τὸ ἄρθρον 3 τοῦ νόμου ΠΕΕ' τοῦ 1882, τόκος ἐπὶ τόκων ὀφείλεται εἰς δύο μόνον περιπτώσεις, ἧτοι 1) Ἐὰν συμφωνηθῇ τοιοῦτος καὶ 2) ἐὰν ζητηθῇ δι' ἀγωγῆς. Ἐντεῦθεν ἐπεται, ὅτι, ἐὰν ἀφ' ἧς ἤρξατο ἰσχύων ὁ νόμος οὗτος οὐδετέρα τῶν ἀνωτέρω περιπτώσεων ὑπάρξῃ, δὲν ὀφείλεται τόκος ἐπὶ τόκων. Ἀδιαφύως ἐὰν ὑπὸ τὸν παλαιὸν νόμον ἐχώρησε τοιοῦτος. Διότι ὁ νέος νόμος ὀρίζει, ὅτι τότε μόνον θέλει λαμβάνεσθαι τόκος ἐπὶ τόκων, ὅταν τηρῶνται αἱ διατάξεις αὐτοῦ. Ἔνεκα δὲ τούτου δὲν προσβάλλεται κεκτημένον δικαίωμα

του δανειστοῦ, διότι ὑπῆρχεν ἀπλή προσδοκία δικαιώματος. Εἰπόν δὲ τὸ Ἐφετεῖον, ὅτι δὲν ὀφείλεται τόκος ἐπὶ τόκων, ἀφ' οὗ δέχεται τὴν μὴ ὑπαρξίν τῶν ἀνωτέρω δύο περιπτώσεων, ὁρθῶς ἠρμήνευσε τὸν νόμον τοῦτον. Ἀβάσιμος δὲ ὁ ἀντίθιτος λόγος ἀναιρέσεως.

Ἐπειδὴ οἱ ἀναιρεσεῖοντες, ὡς ἐξάγεται ἐκ τῶν ἐνώπιον τοῦ Ἐφετείου προτάσεων αὐτῶν, ὡμολόγησαν, ὅτι καλῶς ἐγένετο διὰ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 2333 τοῦ 1884 συμβολαιογραφικοῦ ἐγγράφου ἢ πρὸς τὸν Α. Μανδολόπουλον ἐκχώρησις τῆς ἐκ δραχ. 3000 ἀπαιτήσεως κατὰ τοῦ ὀφειλέτου Δήμου. Τοιαύτης δὲ ὁμολογίας γενομένης, δὲν εἶχεν ἀνάγκη τὸ Ἐφετεῖον νὰ ἐκφέρει αἰτιολογίαν ἐπὶ τοῦ ἰσχυρισμοῦ αὐτῶν περὶ εἰκονικότητος τῆς ἐκχωρήσεως ταύτης. Ἀπορριπτέος δὲ ὁ περὶ τοῦ ἐναντίου λόγος ἀναιρέσεως. Ὅσον δὲ ἀφορᾷ τὸ ὅτι τὸ Ἐφετεῖον οὐκ ὁρθῶς ἐστέρησε τοὺς ἀναιρεσεῖοντας τῶν τόκων ἐπὶ τοῦ ἐκχωρηθέντος ποσού, καθ' ὃ διάστημα ἀναφέρουσι, δὲν προβάλλουσιν λόγον ἀναιρέσεως, ὅτι ἐπρότειναν ἐνώπιον τοῦ Ἐφετείου παράπονόν τι ὡς πρὸς τοῦτο διὰ νὰ ληφθῇ ὑπ' ὄψιν.

Ἐπειδὴ δὲν ἐπρότειναν οἱ ἀναιρεσεῖοντες ἐνώπιον τοῦ Ἐφετείου, ὡς προκύπτει ἐκ τῶν προτάσεων αὐτῶν, ὅτι ἔδει νὰ συμπεριληφθῶσιν εἰς τὴν κατὰ τοῦ Δήμου ἀπαίτησιν αὐτῶν καὶ δραχμαὶ 104 λόγῳ δικαστικῶν ἐξόδων, ὥστε ἀπορριπτέος ὁ λόγος ἀναιρέσεως, ὃ ἐρεϊδόμενος ἐπὶ τοῦ ἀναιτιολογήτου τῆς ἀποφάσεως ὡς πρὸς τοῦτο.

Διὰ ταῦτα

Ἰδὼν καὶ τ' ἄρθρα 830 καὶ 210 Πολ. Δικονομίας.

Ἀπορρίπτει τὴν ἀπὸ 25 Ἀπριλίου 1894 αἰτήσιν τῶν Ἀλμπαν Νέτιχ, Φανῆς, Τερέζας καὶ Ἐλίζας Νέτιχ, Περικλέους καὶ Δεσποίνης Χάγερ καὶ Κωνσταντίνου καὶ Ἰωάννου Νέτιχ κατὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 652 τοῦ 1893 ἀποφάσεως τῶν ἐν Ἀθήναις Ἐφετῶν.

Καταδικάζει τοὺς ἀναιρεσεῖοντας εἰς τὰ τέλη σημάτων καὶ εἰς τὸ νόμιμον παράβολον.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις τῇ τριακοστῇ πρώτῃ (31) Ὀκτωβρίου 1898.

Ἐδημοσιεύθη ὁ αὐτόθι τῇ ἐννάτῃ (9) Νοεμβρίου 1898.

Ὁ Πρόεδρος Ὁ Γραμματεὺς
Κ. Σημαντήρας **Γ. Κατσόχης**

Αριθ. 238

Τό Δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Παγού

Τμήμα Α'

Συγκείμενον ἐκ τῶν Δικαστῶν Κωνστ. Σημαντήρα, Προέδρου, Χ. Κόκορη, Ἀ. Γκιών, Π. Μενελάου, Α. Πετρίτση, Μιλτ. Ἡλιάδου καὶ Ε. Εὐθυμίου, παρόντων τοῦ τε Εἰσαγγελέως Δ. Τσιβανοπούλου καὶ τοῦ Γραμματέως Γ. Καστόρχη.

Συνεδρίασαν δημοσίᾳ ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ τοῦ καταστήματος αὐτοῦ τη δευτέρᾳ Νοεμβρίου 1898, ἵνα δικάσῃ ἐπὶ τῆς αἰτήσεως τῶν Αἰκατερίνης Κοροδήμα ἢ Τερζάκη, Κανέλλας Ι. Καλλιότση, κατοίκων Ἀγίου Πέτρου καὶ Ἑλένης Γ. Καραδόττη, κατοίκου Πειραιῶς, παρασταθεισῶν διὰ τοῦ πληρεξουσίου τῶν Θ. Πέρρου, δικηγόρου, κατὰ Κανέλλας Κ. Τσούμα, κατοίκου Πειραιῶς, παρασταθείσης διὰ τοῦ πληρεξουσίου τῆς Σπ. Σημίτου, δικηγόρου, περὶ ἀναιρέσεως τῆς ὑπ' ἀριθ. 2490 (1896) ἀποφάσεως τῶν ἐν Ἀθήναις Ἐφετῶν.

Ἀκούσαν τοῦ Εἰσηγητοῦ Δικαστοῦ Μιλτ. Ἡλιάδου, ἐκθέσαντες τὰς :

Αἱ ἀναιρεσεύονται διὰ τῆς ἀπὸ 18 Νοβρίου 1895 ἐνώπιον τοῦ Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν ἀγωγῆς κατὰ τῆς Κανέλλας Κ. Τσούμα, ἐξέθηκαν, ὅτι ὁ Γεώργιος Παναγιώτου ἢ Μπλάνος ἀδελφὸς τῆς Αἰκατερίνης Κοροδήμα καὶ θετὸς τῶν ἐτέρων δύο καὶ τῆς ἐναγομένης, ἀπεβίωσεν ἐν Πειραιῇ κατὰ Μάϊον 1895 μὴ καταλιπὼν κατιόντας ἢ ἀνιόντας· ἡ ἐναγομένη ὁμῶς ἐπικαλεσθεῖσα ἰδιόχειρην διαθήκην τοῦ ἀποβιώσαντος καὶ ἰσχυρισθεῖσα, ὅτι ἐκ ταύτης συνάγεται, ὅτι αὐτὴ διορίζεται καθολικὸς κληρονόμος, παρέλαβε τὴν περιουσίαν αὐτοῦ, συνιστάμενην ἐκ διαφόρων κινητῶν καὶ ἀκινήτων, ἧτοι ἐκ δύο οἰκίων καὶ ἐνὸς οἰκοπέδου, κειμένων ἐν Πειραιῇ καὶ διαχειρίζεται αὐτὴν· ἀλλ' ἡ διαθήκη αὕτη, ἐπὶ τῇ βάσει τῆς ὁποίας τὸ Πρωτοδικεῖον δι' ἀποφάσεώς του παρέπεμψε τὴν ἐναγομένην εἰς τὴν κατοχὴν τῆς κληρονομίας, εἶναι ἀπολύτως ἄκυρος καὶ οὐδὲν δικαίωμα εἶδει εἰς αὐτὴν πρὸς καθ' ὅλοκληρίαν διαδοχὴν 1) διότι δὲν ἀναφέρεται ἐν αὐτῇ ὁ τόπος τῆς συντάξεως· καὶ ἐκδόσεως 2) διότι δὲν ἐγκαθίσταται ἢ αὐτῆς οὐδεὶς κληρονόμος· ὅθεν ἄκυρος οὖσης τῆς διαθήκης, νόμιμος ἐξ ἀδιαθέτου κληρονόμοι εἰσὶν αὗται, πρὸς ἐκάστην τῶν ὁποίων εἶναι ὑπόχρεως ἡ ἐναγομένη νὰ παραδώσῃ ἀναλόγως μετὰ λογοδοσίαν τὴν τε κινητὴν καὶ ἀκίνητον περιουσίαν· καὶ ᾗτήσαντο νὰ κηρυχθῇ ἄκυρος ἡ ἀπὸ 12 Ἰουλίου 1893 ἰδιόγραφος διαθήκη τοῦ Γεωργίου Παναγιώτου ἢ Μπλάνου, νὰ ὑποχρεωθῇ ἡ ἐναγομένη νὰ δώσῃ αὐταῖς λογοδοσίαν τῆς δια-

ΑΠΟΦΑΣΕΙΣ ΑΡΕΙΟΥ ΠΑΓΟΥ

108

χειρίσεως τῆς τε κινήτης καὶ ἀκινήτου κληρονομικῆς περιουσίας καὶ ἀποδῶσθαι αὐταῖς τὴν ἀναλογουσαν μερίδα, ἐν ἀρνήσει δὲ νὰ θεωρηθῇ ὡς εἰκαζόμενον ἔλλειμμα τὸ ποσὸν ὀρ. 8000.

Τὴν ἀγωγὴν αὐτὴν τὸ Πρωτοδικεῖον διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 9741 (1885) ἀποφάσεως ἐδέχθη, κηρύξαν ἀκυρον τὴν εἰρημὴν διαθήκην. Ἀλλὰ τὸ Ἐφετεῖον Ἀθηνῶν διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 2490 (1896) ἀποφάσεως μετερρύθμισε τὴν πρωτόδικον ἀπόφασιν καὶ ἀπέρριψε τὴν ἀγωγὴν ὡς μὴ βάσιμον.

Τὴν ἀναίρεσιν δὲ τῆς 2490 (1896) ἀποφάσεως τοῦ Ἐφετείου Ἀθηνῶν αἰτοῦνται αἱ ἐνάγουσαι διὰ τε τῆς ἀπὸ 18 Φεβρουαρίου 1897 αἰτήσεως τῶν καὶ διὰ τοῦ ἀπὸ 16 Αὐγούστου 1898 προσθέτου δικογράφου τῶν διὰ τοὺς ἐν αὐτοῖς ὡς ἐξῆς λόγους.

I Τὸν ἐν τῷ αἰτήρει :

Διότι τὸ Ἐφετεῖον ἐρμηνεύον τὴν διαθήκην περιωρίσθη εἰς τὴν ἀφορώσαν τὴν ἀναιρεσίδλητον διάταξιν αὐτῆς, δὲν ἔλαβε δ' ὑπ' ὄψιν καὶ τὰς ἀφορώσας τὰς ἀναιρεσειούσας διατάξεις, οὐδ' ἠτιολογήσε τὴν πρότασιν τῶν ὅτι ἂν ἡ ἀναιρεσίδλητος ἤθελε θεωρηθῇ κληρονόμος, δὲν καὶ αὐταὶ νὰ θεωρηθῶσιν ὡς τοιαῦται, διότι τὰς φράσεις αὗται μεταχειρίζεται εἰς οὐτὰς ὁ διαθέτης μεταχειρίζεται καὶ διὰ τὴν ἀναιρεσίδλητον ἡ παράλειψις δ' αὕτη ἐπιφέρει ἀναίρεσιν.

II Τοὺς ἐν τῷ προσθέτῳ.

Διότι κατὰ τὴν ἀγωγὴν δύο ἐλαττώματα συνεπαγόμενα ἀκύρωσιν ἀπεδίδοντο εἰς τὴν διαθήκην 1) ὅτι δὲν ἀναφέρεται ἐν αὐτῇ ὁ τόπος τῆς συντάξεως καὶ ἐκδόσεως καὶ 2) ὅτι δὲν ἐγκαθίσταται εἰς αὐτῆς κληρονόμος. Τὸ Ἐφετεῖον ὁμῶς διὰ λίαν κεκαλυμμένης αἰτιολογίας μὴ ἐκδηλούσης τὰ στοιχεῖα ἐξ ὧν ἐσχημάτισε τὴν πεποιθησὶν τοῦ καὶ ἐσφαλμένως παραδέχεται ὅτι ἐκ τοῦ συνόλου τῆς διαθήκης συνάγεται ἐπαρκῶς ὅτι αὕτη συνετάχθη ἐν Πειραιεὶ καὶ ἐν τῇ οἰκίᾳ τοῦ διαθέτου· ἀλλ' ὁ νόμος δὲν δίδει δικαίωμα εἰς τὸν δικαστὴν νὰ συνάγῃ ἐξ ἄλλων στοιχείων τὸν τόπον τῆς συντάξεως τῆς ἰδιογράφου διαθήκης ἀλλ' ὀρίζει ρητῶς ἐπὶ παινῇ ἀκυρότητος ὅτι ἡ διαθήκη πρέπει νὰ φέρῃ τὴν ἡμέραν, τὸν μῆνα καὶ τὸν τόπον. Ἐκ τοῦ ὅτι δ' ἀναφέρει ὁ διαθέτης ὅτι συνέταξε τὴν διαθήκην ἐν τῇ οἰκίᾳ του, δὲν ἔπεται ὅτι καθίστατο περιττὴ ἡ μνεία τοῦ τόπου, οὐδ' ἐκ τοῦ στοιχείου τούτου καὶ ἐκ τοῦ ὅτι ἦτο κάτοικος Πειραιῶς ἀνεπληροῦς ὁ τόπος, διότι ἐνδεχόμενον νὰ εἶναι τις ἄλλο καὶ κάτοικος καὶ ἄλλο νὰ εὐρίσκειται ὅταν συντάσσῃ τὴν διαθήκην του. Ἐν τῷ ψηφίσματι τοῦ Κυβερνήτου περὶ διαθηκῶν καὶ ἐν τῷ δικαστικῷ ὀργανισμῷ ἀπαιτεῖται νὰ ὀρίζεται ἰδίᾳ ἡ οἰκία καὶ ἐνορία τοῦ διαθέτου ἀρα ἕκαστον τῶν στοιχείων τούτων, οἰκία, κατοικία καὶ τόπος συντάξεως, εἶναι διάφορα καὶ δὲν ἀναπλη-

ροῦται τὸ ἐν διὰ τῶν ἄλλων, ἐσφαλμένως δὲ καὶ κατὰ ψευδῇ ἐρμηνείαν τοῦ νόμου τὸ Ἐφετεῖον συνήγαγε τὸν τύπον τῆς συντάξεως τῆς διαθήκης ἐκ τοιούτων στοιχείων καὶ τοῦτω τῷ λόγῳ ἡ ἀπόφασίς του εἶναι ἀναιρετέα.

Διότι καὶ ἐπὶ τοῦ δευτέρου λόγου ἀκυρότητος τῆς διαθήκης τὸ Ἐφετεῖον ὑπέπεσεν εἰς σφάλμα ἐπαγόμενον ἀναίρεσιν τῆς ἀποφάσεώς του παραδεχθὲν ὅτι σαφῶς ἐκ τῆς διαθήκης συνάγεται ὅτι κληρονόμον ὁ διαθέτης ἐγκαθιστᾷ τὴν ἐναγομένην ἀνεψιάν του Κανέλλαν Τσοῦμα, διότι ὑπὲρ αὐτῆς ἐκδόηλοι τὴν εὐγνωμοσύνην του καὶ διατάσσει νὰ λάβῃ αὕτη καὶ πᾶν ὅ,τι ἤθελε περισσεύσει ἐκ τῆς διανομῆς τῆς κληρονομίας. Ἀλλὰ τὸ Ἐφετεῖον προέβη εἰς τοιοῦτον συμπέρασμα οὐχὶ διαστρέψαν καὶ παρερμηνεύσαν τὸ περιεχόμενον τῆς διαθήκης ἀλλὰ προσθέσαν λέξεις καὶ διατάξεις ἃς δὲν περιέχει ἡ διαθήκη· ὅτι ὁ,θεν ἐν τῇ διαθήκῃ ἐκδόηλοι ὑπὲρ τῆς Κανέλλας Τσοῦμα τὴν εὐγνωμοσύνην του, τοιαύτη ὅμως φράσις δὲν περιέχεται ἐν αὐτῇ, εἰ μὴ μόνον ὅτι τὸν διετήρησεν εἰς τὴν ἀσθένειάν του καὶ τοῦτω τῷ λόγῳ ὀρίζει δι' αὐτὴν μεγαλειότερον ποσόν.

Ἀναφέρει ἐπίσης τὸ Ἐφετεῖον ὅτι ὁ,θεν ἐν τῇ διαθήκῃ ὀρίζει ὁ διαθέτης νὰ λάβῃ ἡ ἀναιρεσίβλητος πᾶν ὅ,τι ἤθελε περισσεύσει ἐκ τῆς διανομῆς τῆς κληρονομίας, τοιαύτη ὅμως φράσις δὲν περιέχεται ἐν τῇ διαθήκῃ ἀλλ' ἡ ἐξῆς: «καὶ ὅτι περιπλέον χρήματα περισσεύσωσιν ἀπὸ διανομῆς νὰ τὰ λαμβάνῃ ἡ ἀνεψιά μου Κανέλλα», ἄλλο ὅμως «χρήματα» καὶ ἄλλο «κληρονομία».

Διότι διὰ τῆς ἀγωγῆς καὶ διὰ τῶν ἐνώπιον τῶν Ἐφετῶν προτάσεων τῶν προέτειναν ὅτι «πᾶσαι αἱ διατάξεις τῆς διαθήκης εἶναι ὁμοιομορφοὶ καὶ ἀφορῶσιν ἀποκλειστικῶς κληροδοτήματα καὶ ὡς ὀρίζει τὰ δι' αὐτὰς καὶ δι' ἄλλους κληροδοτήματα, ὀρίζει καὶ διὰ τὴν ἀναιρεσίβλητον μὲ τὰς αὐτὰς λέξεις καὶ τὸν αὐτὸν τύπον». Οὕτως ἄρχεται ὁ διαθέτης «κληροδοτῶ» καὶ διὰ ταύτης διαθέτει εἰς ἕνα ἕκαστον καὶ εἰς τὴν ἀναιρεσίβλητον τὰ ὀριζόμενα ποσά. Τὸ Ἐφετεῖον ὅμως δὲν ἔλαθεν ὑπ' ὅψει ταῦτα, οὐδ' ἠτιολόγησε τὸν οὐσιώδη τοῦτον ἰσχυρισμὸν τῶν.

Διότι καὶ ἐν § 8 τῶν προτάσεων τῶν ἐνώπιον τῶν Ἐφετῶν ἰσχυρίσθησαν ὅτι «ἐὰν διὰ τῆς λέξεως «κληροδοτῶ» θέλῃ νὰ συναγάγῃ ἐννοίαν κληρονομίας, τότε θέλουσι θεωρηθῇ καὶ αὗται κληρονόμοι καὶ τὰ ὑπὲρ τῶν κληρονόμων κληροδοτήματα εἶναι ἄκυρα». Τὸ Ἐφετεῖον ὅμως οὐδόλως ἔλαθεν ὑπ' ὅψει τὴν πρότασιν ταύτην καὶ ἀφῆκεν ἀναιτιολόγητον τὴν ἀπόφασίν του καὶ τοῦτω τῷ λόγῳ ἀναιρετέα ἐστὶν αὕτη.

Ἀκούσαν τοῦ μὲν πληρεξουσίου τῶν ἀναιρεσειουσῶν, ἀναπτύξαν-

τες και προφορικῶς τοὺς λόγους ἀναιρέσεως καὶ αἰτησάμενου τὴν ἀναιρέσιν τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως, τοῦ δὲ πληρεξουσίου τῆς ἀναιρεσιβλήτου, ἀντικρούσαντος αὐτοὺς καὶ αἰτησάμενου τὴν ἀπόρριψιν τῆς αἰτήσεως καὶ τοῦ Εἰσαγγελέως.

Σκεφθὲν κατὰ τὸν νόμον.

Ἐπειδὴ, ὡς ἀποδεικνύεται ἐκ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως, τὸ δικάσαν Ἐφετεῖον, ἐκτιμῆσαν τὸ περιχόμενον τῆς διαθήκης, δεχεται, ὅτι ἀναφέρεται ἐν αὐτῇ ὁ τόπος τῆς συντάξεώς της, ἤτοι ὅτι συνετάχθη ἐν τῇ ἐν Πειραιεὶ οἰκίᾳ τοῦ διαθέτου, κατ' ἀκολουθίαν δ' ἐπὶ τῆς ἐναντίας προϋποθέσεως εἰσιδόμενος λόγος ἀναιρέσεως ἀνυπόστατος.

Ἐπειδὴ ἡ κρίσις τοῦ Ἐφετείου, ὅτι διὰ τῆς διαθήκης ἐγκαθίσταται κληρονομία ἢ ἀναιρεσιβλήτος, ἀφορᾷ εἰς ἐκτιμήσιν τοῦ περιχομένου διαθήκης καὶ μὴ προσβαλλομένου δι' αὐτῆς καὶ ὅπως τινος τοῦ δικαίου, διαφεύγει, κατὰ τὸ ἄρθρον 810 § 2 Πολ. Δικονομίας, τὸν ἔλεγχον τοῦ Ἀρείου Πάγου, κατὰ τὴν ἀνεξέλεγκτον δὲ αὐτοῦ κρίσιν οὕτω ἐκτιμῆσαν τὸ δικάσαν Ἐφετεῖον τὸ περιχόμενον τῆς διαθήκης, δὲν ἦτο ὑπόχρεον ἐκ τοῦ νόμου ν' ἀπαντήσῃ εἰς τὰ ὑπὲρ τῆς ἐναντίας ἐκδογῆς ἐπιχειρήματα τῶν ἀναιρεσιβλήτων.

Διὰ ταῦτα

Ἰδὲν καὶ τ' ἄρθρ. 830 καὶ 210 τῆς Πολ. Δικονομίας.

Ἀπορρίπτει τὴν αἴτησιν ἀναιρέσεως τῶν Α κατερίνης Κοροδῆμα ἢ Τερζάκη, Κανέλλας Ἰ. Καλλιτση καὶ Ἑλένης Καραδῶντη κατὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 2490 τοῦ 1896 ἀποφάσεως τοῦ Ἐφετείου Ἀθηνῶν.

Καταδικάζει τὰς ἀναιρεσιβλήτας εἰς τὰ δικαστικά ἐξόδα τῆς ἀναιρεσιβλήτου, ὀριζόμενα εἰς δραχ. τεσσαράκοντα πέντε (ἀριθ. 45), εἰς τὰ τέλη τῆς σημάσεως τῆς παρουσίας καὶ εἰς τὴν ἀπώλειαν τοῦ παραβόλου ὑπὲρ τοῦ Δημοσίου.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις τῇ τετάρτῃ Νοεμβρίου 1898.

Ἐδημοσιεύθη ὁ αὐτὸς τῇ ἐννάτῃ Νοεμβρίου 1898.

Ὁ Πρόεδρος ὁ Γραμματεὺς

Κ. Σημαντήρας Γ. Καστόρχης

Ἀριθ. 239.

Τὸ Δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου

Τυπμα Β

Συγκείμενον ἐκ τῶν Δικαστῶν Μιχ. Διγενή, ἀντιπροέδρου (κω-

λυομένου τοῦ Προέδρου) Εἰσηγητοῦ, Γ. Δωδοβανιώτου, Σ. Ἀνδρό-

πούλου, Β. Π. Παπαδοπούλου, Π. Μενελάου, Β. Ροντήρη και Γ. Τσάτσου, παρόντων τούτε Ἀντεισαγγελέως Κωνστ. Μανιάκη (κωλυμένου τοῦ Εἰσαγγελέως) καὶ τοῦ υπογραμματέως Μ. Μπαρινοπούλου.

Συνεδρίασαν δημοσίᾳ ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ τοῦ καταστήματος αὐτοῦ τῇ εἰκοστῇ τετάρτῃ Ὀκτωβρίου 1898, ἵνα δικάσῃ ἐπὶ τῆς ἐξῆς ὑποθέσεως, μεταξύ.

Τοῦ ἐνάγοντος Ἀνδρέου Πετρίδου, κατοικοῦ Πατρῶν, παρασταθέντος διὰ τοῦ πληρεξουσίου τοῦ Σπυρ. Βελέντζα, δικηγόρου, καὶ

Τῶν ἐναγομένων Πολυβίου Καλαβρέζου καὶ Νικολάου Π. Κορύλλου, κατοίκων ἐπίσης, μηδόλως παρασταθέντων.

Ὁ Ἀνδρ. Πετρίδης διὰ τῆς ἀπὸ 27 Ὀκτωβρίου 1887 ἐνώπιον τοῦ Πρωτοδικείου Πατρῶν ἀγωγῆς κατὰ τῶν Ἡλία Γ. Μερτεζῶτη, Πολυβ. Καλαβρέζου καὶ Νικολ. Κορύλλου ἐξέθηκεν, ὅτι ὁ πρῶτος τῶν ἐναγομένων Ἡλ. Μερτεζῶτης ἐξέδοτο εἰς τὴν διαταγὴν τοῦ δευτέρου Πολ. Καλαβρέζου ἐν Πάτραις τὸ ἀπὸ 14 Σεπτεμβρίου 1887 διὰ δρ. Ν. 500 γραμμάτων, πληρωτέον μετ' ἡμέρας, 31 ἀπὸ τῆς ἐκδόσεως, ὅπερ διὰ τακτικῆς ὀπισθογραφήσεως ὁ Καλαβρέζος μετεβίβασεν εἰς τὴν διαταγὴν τοῦ τρίτου συνεναγομένου Ν. Κορύλλου, ὅστις ἐπίσης διὰ τακτικῆς ὀπισθογραφήσεως μετεβίβασεν αὐτὸ εἰς τὴν διαταγὴν τοῦ ἐνάγοντος, ἀλλὰ κατὰ τὴν λήξιν οὐδεὶς τῶν ὑποχρέων ἐπλήρωσεν αὐτὸ διὸ συνετάχθη τὸ ὑπ' ἀριθ. 1940 διαμαρτυρικὸν τοῦ συμβολαιογράφου Πατρῶν Ν. Πετροπούλου· ὅτι ἅπαντες οἱ ἐναγόμενοι εἰσὶν ἀλληλεγγῶς ὑπεύθυνοι εἰς πληρωμὴν τοῦ γραμματίου, τῶν ἀπὸ τοῦ διαμαρτυρικοῦ τόκων πρὸς 12 ο)ο συμπεφωνημένων καὶ τῶν ἐξούων διαμαρτυρικοῦ κλπ. καὶ διὰ προσωπικῆς κρατήσεώς των, καθάσον καὶ ἔμποροί εἰσι καὶ δι' ἐμπορικὴν χρῆσιν ἐξεδόθη τὸ γραμμάτιον καὶ ᾗτῃσατο νὰ ὑποχρεωθῶσιν οἱ ἐναγόμενοι ἀλληλεγγῶς καὶ διὰ προσωπικῆς αὐτῶν κρατήσεως νὰ τῷ πληρώσωσι δρ. Ν. 510 ἐντόκως 12 ο)ο ἐτήσιως ἀπὸ τοῦ διαμαρτυρικοῦ (16 Ὀκτωβρίου 1887), διατασσομένης τῆς προσωρινῆς ἐκτελέσεως τῆς ἐκδοθησομένης ἀποφάσεως.

Συζητήσεως γενομένης, τὸ Πρωτοδικεῖον διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 3005 (1887) ἀποφάσεως, ἐρήμην μὲν τοῦ Ἡλ. Μερτεζῶτου ἐδέχθη κατ' αὐτοῦ τὴν ἀγωγὴν, κατ' ἀντιμωλίαν δὲ τῶν λοιπῶν, ἀπέρριψεν αὐτήν, ὑπολόγισαν ἐν τῇ προθεσίμᾳ καὶ τὴν ἡμέραν τῆς ἐκδόσεως τοῦ ἐπιόκου γραμματίου.

Ἀλλὰ τὴν ἀπόφασιν αὐτὴν ἐπὶ τῇ αἰτήσῃ τοῦ ἐνάγοντος, ὁ Ἄρειος Πάγος (Τμ. Α'.) διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 366 (1896) ἀποφάσεως ἀνῆρσε καὶ παρέπεμψε τὴν ὑπόθεσιν εἰς τὸ Β'. Τμῆμα αὐτοῦ διὰ τὴν κατάλληλον ἐφαρμογὴν τοῦ νόμου.

Ἐπομένως συνεπεία κλήσεως τοῦ ἐνάγοντος καὶ μετὰ τὴν νόμιμον προδικασίαν, εἰσέχθη ἡ προκειμένη ὑπόθεσις εἰς τὸ ἀκροατήριον τοῦ Δικαστηρίου τούτου πρὸς συζήτησιν, κατὰ τὴν ἐν ἀρχῇ τῆς παρούσης ἀναφερομένην συνεδρίαν, καθ' ἣν παρέστη ὁ τοῦ ἐνάγοντος πληρεξούσιος, ὅστις διὰ τῶν ἀναγνωσθεισῶν ἐγγράφων προτάσεων τοῦ ἡτάσαςτο νὰ γείνη δεκτὴ ἡ τε ἀπὸ 3 Δεκεμβρίου 1896 κλήσις ὡς καὶ ἡ ἀπὸ 27 Ὀκτωβρίου 1887 ἀγωγή του καὶ νὰ καταδικασθῶσιν οἱ ἐναγόμενοι εἰς τὰ ἔξοδα καὶ τέλη.

Ἀκούσαν αὐτοῦ ἀναπτύξαντες καὶ προφορικῶς τὰς προτάσεις του ταύτας καὶ τοῦ Ἀντεισαγγελέως.

Ἰδὼν τὴν δικογραφίαν.

Σκερθεὶν κατὰ τὸν νόμον.

Ἐπειδὴ μὴ προσαγομένης ὑπὸ τοῦ ἐνάγοντος τῆς ὑπὸ συζήτησιν ἀγωγῆς ἐπὶ ἐνσήμου χάρτου, τὸ δικαστήριον δὲν δύναται νὰ προβῇ εἰς τὴν ἐκδίκασιν αὐτῆς.

Διὰ ταῦτα

Ἀπέχει ν' ἀποφασίσῃ ἐπὶ τῆς προκειμένης ὑποθέσεως, μέχρις οὗ προσαχθῇ ὑπὸ τοῦ ἐνάγοντος ἡ προκειμένη ἀγωγή ἐπὶ τοῦ ἀναλόγου ἐνσήμου χάρτου.

Ἐπιβάλλει τῷ ἐνάγοντι τὰ τέλη τῆς σημασίας.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ὅτι τῇ τριακοστῇ Σεπτεμβρίου 1898. Ἐδημοσιεύθη δὲ κατὰ τὴν δευτέραν Ὀκτωβρίου 1898.

Ὁ Ἀντιπρόεδρος

Μ. Διγενῆς

Ὁ Ὑπογραμματεὺς

Μ. Μπαρινόπουλος

240

241

242

243

244

245

(Εἰρημν. ἐναγομένων)

Ἀριθ. 246

Τὸ Δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου

Τμῆμα Β'.

Συγκείμενον ἐκ τῶν Δικαστῶν Μιχ. Διγενή, Ἀντιπροέδρου (κωλυομένου τοῦ Προέδρου), Ἰω. Δουβουνιώτου, Στ. Ἀνδροπούλου, Α. Παπαδοπούλου, Παν. Μενελάου, Β. Ροντήρη, Εἰσηγητοῦ καὶ Ἰωάν. Τσάτσου, παρόντων τοῦ τε Ἀντεισαγγελέως Κωνσταντίνου Μανιάκη (κωλυομένου τοῦ Εἰσαγγελέως) καὶ τοῦ Ὑπογραμματέως Μ. Μπαρινοπούλου.

Συνεδριάσαν δημοσίᾳ ἐν τῇ ἀκροατηρίῳ τοῦ καταστήματος αὐτοῦ τῇ εἰκοστῇ τετάρτῃ (24) Ὀκτωβρίου 1898, ἵνα δικάσῃ ἐπὶ τῆς ἐξῆς ὑποθέσεως, μεταξύ τοῦ ἀνακόπτοντος Δημοσίου, ἀντιπροσωπευομένου ὑπὸ τοῦ ἐπὶ τῶν Οἰκονομικῶν Ὑπουργοῦ, ἐδρεύοντος ἐν Ἀθήναις, παρασταθέντος διὰ τοῦ πληρεξουσίου τοῦ Ἰω. Καμπάνη, Δικαστικοῦ Ἀντιπροσώπου τοῦ Δημοσίου παρὰ τῇ Οἰκονομικῇ Εφορίᾳ Ἀττικῆς, καὶ τῆς καθ' ἧς ἡ ἀνακοπὴ Ἀποστολῆς χήρας Ἰωάννου Καφορράχη, κατοικοῦ Ἀθηνῶν, πενήσης, ὡς φυσικῆς ἐπιτρόπου τῶν ἀνηλίκων τέκνων τῆς Δημητρούλας, Νικολάου, Σπυρίδωνος καὶ Ἀναστασίου, κληρονόμων τοῦ πατρὸς τῶν Ἰωάννου Καφορράχη, παρασταθείσης διὰ τοῦ πληρεξουσίου καὶ ἀντικλήτου τῆς Κωνστ. Σταυροπούλου, δικηγόρου.

Ὁ Ἰωάννης Καφορράχης, ὃν ἀποβιώσαντα διαρκούσης τῆς διαδικασίας, παριστᾷ ἤδη ἡ σύζυγός του Ἀποστολὴ χήρα Ἰω. Καφορράχη ὡς φυσικὴ ἐπιτροπὸς τῶν ἀνηλίκων τέκνων τῆς Δημητρούλας, Νικολάου, Σπυρίδωνος καὶ Ἀναστασίου, κληρονόμων τοῦ ἀποβιώσαντος πατρὸς τῶν Ἰωάννου Καφορράχη, διὰ τῆς ἀπὸ 3 Φεβρουαρίου 1882 ἐνώπιον τοῦ Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν ἀγωγῆς κατὰ τοῦ Δημοσίου ἐξέθηκεν, ὅτι ὁ Οἰκονομικὸς Ἐφορὸς Ἀττικῆς τῇ ἐκοινοποίησε τὴν ὑπ' ἀριθ. 5267 (1878) ἀπόφασίν του περὶ πληρωμῆς τελῶν, ἣν ἀνέκοψεν οὗτος ἐνώπιον τοῦ Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν, ὅπερ ἐξέδοτο τὴν ὑπ' ἀριθ. 4271 (1878) ἀπόφασιν, ἀλλ' ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως αὐτῆς παρήλθε διάστημα πλέον τῶν τριῶν ἐτῶν χωρὶς νὰ ἐνεργηθῇ δικαστικὴ τις πράξις, κατὰ νόμον δὲ ἡ δίκη αὕτη ἀνετράπη καὶ δεῖν νὰ κηρυχθῇ δικαστικῶς ἀνατετραμμένη ἡ ὅλη δίκη ἐπὶ τε τῆς ἀποφάσεως τοῦ ἐφόρου καὶ ἐπὶ τῆς ἀποφάσεως τοῦ Πρωτοδικείου τῆς ἐκδοθείσης ἐπὶ τῆς ἀνακοπῆς του καὶ ἡτήσατο νὰ κηρυχθῇ ἀνατετραμμένη ἡ ὡς ἂν δίκη.

Σ' ἰζητῆσεως γενομένης τὸ Πρωτοδικεῖον ἐξέδοτο τὰς ἐξῆς ἀποφάσεις : 1) τὴν ὑπ' ἀριθ. 1804 (1882) ἐρήμην τοῦ Δημοσίου δι' ἧς ἐδέχθη τὴν ἀγωγὴν καὶ 2) ἐπὶ τῇ ἀνακοπῇ τοῦ Δημοσίου τὴν ὑπ' ἀριθ.

5031 (1892) ἀποφασίν, δι' ἧς δεχθὲν τὴν ἀνακοπὴν καὶ ἀνταχάσειαν τὴν ἐρήμην 1804 ἀποφασίν ἐδέχθη τὴν ἀγωγὴν καὶ ἐκήρυξεν ἀνατετραμμένην τὴν ἐκκερμῇ ὑφισταμένην εἰκὴν, ἐφ' ἧς ἐξεδόθη ἡ ὑπ' ἀριθ. 4271 (1878) ἀποφάσις τοῦ Πρωτοδικείου, ὡς καὶ τὴν ἀνακοπεύσαν ἀποφασίν τοῦ Ἐφόρου.

Ἀλλὰ τὴν ἀπόφασιν αὐτὴν ὑπ' ἀριθ. 5031 ἐπὶ τῇ αἰτήσῃ τοῦ Δημοσίου ὁ Ἄρειος Πάγος διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 67 (1885) ἀποφάσεως ἀνῆρσε καὶ παρέπεμψε τὴν ὑπόθεσιν πρὸς νέαν συζήτησιν εἰς τὸ Πρωτοδικεῖον Σύρου, ὅπερ διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 726 (1885) ἀποφάσεως δεχθὲν ἐν μέρει τὴν ἀγωγὴν, ἐκήρυξεν ἀνατετραμμένην τὴν ἀπὸ 12 Φεβρουαρίου 1882 ἀνακοπὴν κατὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 5267 (1878) ἀποφάσεως τοῦ Οἰκονομικοῦ Ἐφόρου Ἀττικῆς καὶ τὴν ἐπὶ τῆς ἀνακοπῆς ταύτης ἐκδοθεῖσαν ὑπ' ἀριθ. 4271 ἀπόφασιν τοῦ Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν, ἀπέριψε δὲ τὴν ἀγωγὴν κατὰ τὰ λοιπὰ.

Ἀλλὰ καὶ τὴν ἀπόφασιν ταύτην τοῦ Πρωτοδικείου Σύρου ὑπ' ἀριθ. 726 (1885) ἐπὶ τῇ αἰτήσῃ τῆς Ἀποστολικῆς χήρας Ἰω. Καφορράχῃ ὑπὸ τὴν ὡς ἂν ἰδιότητά της ὁ Ἄρειος Πάγος διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 50 (1898) ἀποφάσεως ἀνῆρσε καὶ παρέπεμψε τὴν ἐκ νέου συζήτησιν τῆς ὑποθέσεως εἰς τὸ Β' ταῖμα αὐτοῦ.

Ἐπομένως καὶ μετὰ τὴν νόμιμον προδικασίαν εἰσῆχθη ἡ προκειμένη ὑπόθεσις εἰς τὸ ἀκροατήριον τοῦ δικαστηρίου τούτου πρὸς συζήτησιν, κατὰ τὴν ἐν ἀρχῇ τῆς παρούσης ἀναφερομένην συνεδρίασιν, καθ' ἣν οἱ παραστάτες πληρεξούσιοι τῶν διαδίκων διὰ τῶν ἀναγνωσθεισῶν ἐγγράφων αὐτῶν προτάσεων ᾗτήσαντο:

Ὁ μὲν τοῦ ἀνακόπτοντος δημοσίου νὰ γείνη δεκτὴ ἡ ἀπὸ 15 Ἰουνίου 1882 ἀνακοπὴ τοῦ κατὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 1804 (1882) ἀποφάσεως τῶν ἐν Ἀθήναις Πρωτοδικῶν, νὰ περιορισθῇ ἡ ἀνατροπὴ μέχρι τῆς ἀνακοπῆς τῆς ἀντιδίκου τοῦ καὶ ἀπορριθῇ τὸ Δικαστήριον ὅτι δὲν συναντρεπεται μετὰ τῆς ἀνακοπῆς καὶ ἡ πράξις τοῦ Δημοσίου καὶ νὰ καταλογισθῶσιν εἰς τὴν ἀντίδικόν του πάντα τὰ ἐξόδα καὶ τέλη.

Ὁ δὲ τῆς καθ' ἧς ἡ ἀναπνοὴ ν' ἀπορριθῇ ἡ ἀνακοπὴ τοῦ Δημοσίου ὡς ἀπαράδεκτος, ἄλλως ὡς ἀβάσιμος καὶ ἀνυπόστατος ἢ ἄλλως νὰ γείνη δεκτὴ ἡ ἀγωγὴ τῆς περὶ ἀνατροπῆς, νὰ ὑποχρεωθῇ τὸ Δημοσίον νὰ τῇ ἐπιστρέψῃ τὸ καταβληθὲν πρὸς ἐκτέλεσιν τῆς ἀνααιρεθείσης ἀποφάσεως τοῦ Πρωτοδικείου Σύρου ὑπ' ἀριθ. 726 (1885) ποσὸν τῶν δραχ. 71 ἐντόκως ἀπὸ τῆς καταβολῆς καὶ καταδικασθῇ τὸ Δημοσίον εἰς τὰ ἐξόδα καὶ τέλη τῆς τε ἀνατραπέσεως καὶ τῆς παρούσης δίκης.

Ἀκοῦσαν αὐτῶν, ἀναπτυξάντων καὶ προφορικῶς τὰς προτάσεις τῶν ταύτας καὶ τοῦ Ἀντεισαγγελέως.

Ἰδὼν τὴν δικογραφίαν.

Σκεφθέν κατὰ τὸν νόμον.

Ἐπειδὴ διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 50 ε. ε. αποφάσεως τοῦ πρώτου Τμήματος τοῦ Δικαστηρίου τούτου, ἀναιρεθείσης τῆς ὑπ' ἀριθ. 726 τοῦ 1885 ἔτους αποφάσεως τοῦ Δικαστηρίου τῶν ἐν Σύρῳ Πρωτοδικῶν, παρεπέμφθη ἡ ἐκ νέου συζήτησις τῆς ὑποθέσεως εἰς τὸ Β'. Τμήμα, ὅπερ ἀρμοδίως διὰ τοῦτο ἐπιλαμβάνεται αὐτῆς (ἄρθρον 3 § 2 τοῦ ΧΜΖ' νόμου.)

Ἐπειδὴ καὶ τὸ δεύτερον Τμήμα συμφωνεῖ τῷ πρώτῳ ὡς πρὸς τὸ νομικὸν ζήτημα, ὅτι καὶ ἐπὶ τῶν παρεμπιπτούσων δικῶν περὶ ἀνατροπῆς κυρίας δίκης, ἀντικείμενον ἐχούσης ἀνακοπὴν κατὰ πράξεως τοῦ οἰκονομικοῦ Ἐφόρου, δι' ἧς οὗτος ὀρίζει τὸ πληρωτέον κληρονομικὸν τέλος καὶ πρόστιμον, ὅν ἐπιτρέπεται ἀνακοπὴ κατὰ τῆς ἐρήμην ἐκδιδόμενης αποφάσεως, κατ' ἐφαρμογὴν τοῦ ἐπὶ τῆς κυρίας δίκης ἱσχύοντος ΡΙΣΤ' τοῦ 1865 νόμου, τροποποιηθέντος διὰ τοῦ ΩΙΑ' τοῦ 1880 ἄρθρ. 3 εἰς τὸ 5, καὶ Ζ'.

Ἐπειδὴ διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 67 τοῦ 1885 ἔτους αποφάσεως τοῦ πρώτου Τμήματος ἀνγρέθη ἡ ὑπ' ἀριθ. 5031 τοῦ 1882 ἀπόφασις τῶν ἐν Ἀθήναις Πρωτοδικῶν καθ' ὁλοκληρίαν, τὸ δὲ ζήτημα τοῦ παραδεκτοῦ τῆς κατ' ἐρήμην αποφάσεως ἀνακοπῆς, ὡς παρεμπίπτον, ὑπέκειτο εἰς νέαν ἐξέτασιν ὑπὸ τοῦ εἰς δ' παρεπέμφθη, πρὸς νέαν συζήτησιν ἡ ὑπόθεσις· ἐξετασθὲν δὲ ἐγένετο δεκτόν· ἀλλ' ἡ τοῦτο δεξαμένη ἀπόφασις ὑπ' ἀριθ. 726 (1885) τῶν ἐν Σύρῳ Πρωτοδικῶν ἀνγρέθη, ὡς ἐν τῇ πρώτῃ σκέψει γίνεται λόγος· ὥστε οὐδὲν δεδικασμένον δύναται νὰ στηριχθῇ ἐπὶ τῆς 5031 αποφάσεως καὶ ἡ περὶ τούναντιου σχετικῆς ἐνστάσεως τοῦ Δημοσίου εἶναι ἀπορριπτέα.

Ἐπειδὴ ταύτων οὕτως ἐχόντων ἡ κατὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 1804 τοῦ 1882 ἔτους ἐρήμην αποφάσεως τοῦ Δικαστηρίου τῶν ἐν Ἀθήναις Πρωτοδικῶν ἀπευθυνθεῖσα ὑπὸ χρονολογίαν 15 Ἰουνίου 1882 ἀνακοπὴ τοῦ Δημοσίου εἶναι ἀπορριπτέα ὡς ἀπαράδεκτος.

Ἐπειδὴ ἡ περὶ ἀπόφασιν τῶν πρὸς ἐκτέλεσιν τῆς ἀναιρεθείσης αποφάσεως δοθεισῶν ὁρχ. ἐβδουμήκοντα μίαι εἶναι ἀπορριπτέα δι' ἑλλείψιν προδικασίας.

Διὰ ταῦτα

Ποῦν καὶ τὸ ἄρθρον 210 τῆς Πολ. Δικονομίας.

Ἀπορρίπτει τὴν κατὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 1804 τοῦ 1882 ἔτους ἐρήμην τοῦ Δημοσίου ἐκδοθείσης αποφάσεως τῶν ἐν Ἀθήναις Πρωτοδικῶν ἀπευθυνθεῖσαν ὑπὸ χρονολογίαν 15 Ἰουνίου 1882 ἀνακοπὴν τοῦ Δημοσίου ὡς ἀπαράδεκτον.

Καταδικάζει τὸ Διόικον εἰς τὰ κατὰ τὴν συζήτησιν ταύτην γε-

ΛΠΟΦΑΣΕΙΣ ΑΡΕΙΟΥ ΠΑΓΟΥ

169

του ἐνεκατέστησεν αὐτάς καὶ τὸν ἐναγόμενον ἀδελφόν των κληρονόμους τοῦ ἐπὶ ὤρισμένου δι' ἑκάστην μέρος τῆς καταλειφθείσης κινητῆς καὶ ἀκινήτου περιουσίας του, ἀλλ' ἐνῷ ἡ ἀξία τῆς καταλειφθείσης ὑπὸ τοῦ πατρὸς των κατὰ τὸν θάνατόν του περιουσίας ἀνῆρχετο εἰς 1, 580,000, ἐν τούτοις ὁ πατήρ των κατέλειπεν εἰς αὐτάς μόνον εἰς μὲν τὴν Ἀγλοῖαν Κουτσογιάννη μετρητὰ καὶ κτήματα ἀξίας δραχμῶν ἐν ὧν 5, 6 50)00 εἰς δὲ τὴν Μαριγῶ Μανδρᾷ μετρητὰς δραχ. 8000 καὶ εἰς τὴν Ζωὴν Μεταξᾷ μετρητὰ καὶ κτήματα ἀξίας δραχ. 4, 127 51)00 οὕτω δὲ προσέβαλε τὴν νόμιμον μερίδα των, ἀνερχομένην δι' ἑκάστην ἐξ αὐτῶν εἰς τὸ 1)5 τοῦ ἡμίσεως ὁλοκλήρου τῆς περιουσίας του, ἥτοι εἰς τὸ 1)10 αὐτῆς, διότι ὁ ἀποβιώσας ἐκτὸς τῶν τεσσάρων τέκνων του κατέλειπε καὶ τὴν σύζυγόν του Πηγὴν ἀπορῖκον καὶ ἀπορον χήραν· ἐν τῇ δὲ τῆς διαθήκης του ὁ διαθέτης πατήρ των πρὸς ἀποφυγὴν πάσης προσβολῆς αὐτῆς διέταξε νὰ λάβωσιν ἑκάστη ἐξ αὐτῶν τὴν νόμιμον μερίδα των, ἐξαρτήσας τὴν ἐπιλογὴν αὐτῆς ἀπὸ τῆς βουλῆσεώς των· ὅτι ὁ νόμος τῆς τελευταίας ταύτης διατάξεως τῆς διαθήκης, δικαιούται ἑκάστη αὐτῶν, συνεισφέρειν τὴν παρὰ τοῦ πατρὸς των δοθεῖσαν αὐταῖς προῖκα νὰ λάβωσιν ἐξ ὅλης τῆς περιουσίας του ἀνὰ 1)10 αὐτῆς ὡς νόμιμον κληρονομικὴν μερίδα· ὅτι ἡ παρὰ τοῦ πατρὸς των καταλειφθεῖσα κατὰ τὸν θάνατόν του περιουσία, συμφώνως πρὸς τὰς γενομένας ἀπογραφὰς αὐτῆς καὶ κατὰ τὴν ἐκτίμησιν τῶνπραγματογνωμῶνων, συνίσταται ἐκ κινητῶν, ἀκινήτων, μετρητῶν καὶ ἀπαιτήσεων καὶ ἀνέρχεται ὡς λεπτομερῶς ἐν τῇ ἀγωγῇ περιγράφεται αὕτη ὑπὸ τοῦ ἀριθμοῦ 150, 275 εἰς δραχ. ἐν ὧν 1, 583, 896 24)00 εἰς δὲ προστιθεμένων καὶ τῶν παρ' αὐτῶν συνεισφερομένων προικῶν μετὰ τῶν εἰσοδημάτων, ἥτοι τῆς μὲν Ἀγλοῖας Κουτσογιάννη δραχ. 10,000, τῆς Μαριγῶς Μανδρᾷ 13,160 καὶ τῆς Ζωῆς Μεταξᾷ δρ. 15,010, ἥτοι ἐν ὧν δραχ. 38, 160 καὶ τῶν καθιρῶν αὐτῶν εἰσοδημάτων ἐκ δραχ. 7943 καὶ 76)00, ἡ ὅλη διανεμητέα περιουσία συμποσοῦται εἰς δραχ. 1, 580,000, ἐξ ὧν ἑκάστη αὐτῶν δικαιούται λαμβάνειν τὸ 1)10, ἥτοι δρ. 158,000· ὅτι διαχειρισθεὶς ὁ ἐναγόμενος τὰ ἐν τῇ ἀγωγῇ ἀναφερόμενα κληρονομικὰ βυρσοδεφεῖα, ἀρεῖται λογιστὴν ὅτι σωζομένων τῶν κληρονομικῶν πραγμάτων αὐτοῦσιων, δικαιούνται νὰ ζητήσωσιν, ὅπως ἀναγνωρισθῶσιν ἐξ ἰδιαιρέτου κυρίας τῆς ἐπ' αὐτῶν νομίμου μερίδος των, συνισταμένης δι' ἑκάστην ἐξ αὐτῶν εἰς τὸ 1)10 καὶ διαταχθῇ ἡ διανομὴ αὐτῶν, ὅπως λήθωσι τὴν μερίδα των ὠρισμένην κατ' ἀποκλειστικὴν κυριότητα καὶ διακατοχὴν, ἄλλως τὴν ἀναλογουσαν ποσότητα ἐκ τῆς ἀξίας των, ἀνερχομένην δι' ἑκάστην ἀνὰ δραχ. 158,000 ἐντόκως 8 ο) ἐτησίως ἀπὸ τὸν θάνατον τοῦ πατρὸς των· (1 Μαρτίου 1892)· καὶ ἡτήσαντο ν' ἀναγνωρισθῶσι κύριαι ἑκάστη κατὰ τὸ 1)10

ἐξ ἀδιαιρέτου τῶν ἐν τῇ ἀγωγῇ περιγραφομένων κινητῶν καὶ ἀκινήτων κτημάτων καὶ διαταχθῇ ἢ διανομῇ αὐτῶν καὶ ἡ ἐγκατάστασις τῶν εἰς αὐτά, νὰ υποχρεωθῇ ὁ ἐναγόμενος εἰς παράδοσιν αὐτῶν πρὸς αὐτὰς κατὰ τὴν κλήρωσιν μετὰ τῶν καρπῶν ἀπὸ 1 Μαρτίου 1892, ἀπειλουμένης κατ' αὐτοῦ χρηματικῆς ποινῆς δρ. 25,000 πρὸς παράδοσιν, ἄλλως καὶ ἐπιδοθητικῶς νὰ καταδικασθῇ ὁ ἐναγόμενος νὰ ταῖς πληρώσῃ ἐν ὅλῳ δρ. 474,000, ἤτοι δι' ἐκάστην ἐξ αὐτῶν δρ. 158,000 ἐντάκως 8 ο)ο ἐτησίως ἀπὸ 1 Μαρτίου 1892.

Συζητήσεως γενομένης, τὸ Πρωτοδικεῖον ἐξέδωτο τὰς ἐξῆς ἀποφάσεις α') τὴν ὑπ' ἀριθ. 5032 (1893), δι' ἧς ὑπεχρέωσε τὰς ἐναγούσας ν' ἀποδείξωσι καὶ διὰ μαρτύρων, ὅτι ἡ μήτηρ αὐτῶν εἶναι ἀπορροὶ καὶ ἀπρὸικος, β') τὴν ὑπ' ἀριθ. 610 (1894), δι' ἧς ἀπέριψε τὴν ἀγωγὴν γ') ἐφ' ὅσον δι' αὐτῆς ἐπιδιώκεται ἀξίωσις περὶ εἰσπράξεως καὶ εἰσαγωγῆς ἐν τῷ χρηματοκιβωτίῳ τοῦ καταστήματος χρηματικῆς ποσού υπερβαίνοντος τὸ ἐκ δραχ. 21024 ὑπόλοιπον καὶ 2) ἐφ' ὅσον ἐπιδιώκεται ἀξίωσις περὶ εἰσπράξεως καὶ εἰσαγωγῆς ἐν τῷ χρηματοκιβωτίῳ τῆς οἰκίας χρηματικῆς ποσού δρ. 56,500 καὶ 3) ὅσον ἀφορᾷ τὰ ὑπ' ἀριθ. 273 καὶ 274 (στοιχεῖα α, β, γ καὶ δ) κεφάλαια τῆς ἀγωγῆς ἀνεγνώρισεν τὰ κληρονομικῶν τῶν ἐναγουσῶν ὡς κατώμα, ὡς ἀνερχόμενον δι' ἐκάστην εἰς τὸ ἀποτελεῖν τὴν νόμιμον αὐτῆς μοῖραν ἐν δέκατον τῆς κληρονομικῆς τοῦ ἀποβιώσαντος πατρὸς τῶν περιουσίας μετὰ τὴν ἀφαίρεσιν τῶν κληρονομικῶν χρεῶν, τῆς διὰ τὴν κηδεῖαν τοῦ κληρονομουμένου δαπάνης καὶ τῆς πρὸς συντάξιν ἀπογραφῆς τῆς κληρονομίας καταβληθείσης, ἀπέριψε τὴν ἀξίωσιν τοῦ ἐναγομένου περὶ δαπάνης ἀποζημιώσεως τοῦ συμβολαιογράφου διὰ τὰς πρὸς συντάξιν τῆς ἀπογραφῆς ἡμεραργίας αὐτοῦ καὶ περὶ ἐνεργηθείσης ἢ ὀφειλομένης τῷ δικηγόρῳ καταβολῆς δραχ. 300 λόγῳ δικαιωμάτων αὐτοῦ διὰ τὴν κατὰ τὴν ἐνέργειαν τῆς ἀπογραφῆς παραστάσιν ὡς πληρεξουσίου τοῦ ἐναγομένου, ἀναβαλὼν δὲ κατὰ τὰ λοιπὰ τὴν ὀριστικὴν ἀπόφασίν του, ὑπεχρέωσε τοὺς διαδίκους ν' ἀποδείξωσι καὶ διὰ μαρτύρων τὰ ἐν αὐτῇ θέματα καὶ διέταξε παραγωγὴν ἐγγράφων.

Ἐκκληθεῖσάν τῶν ἀποφάσεων τούτων ὑπὸ τοῦ ἐναγομένου, τὸ Ἐφετεῖον Ἀθηνῶν διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 2691 (1894) ἀποφάσεως ἀπέριψε τὴν Ἐφεσιν. Μεθ' ὃ τὸ Πρωτοδικεῖον ἐξέδωτο καὶ τὰς ἐξῆς ἀποφάσεις γ') τὴν ὑπ' ἀριθ. 5144 (1896), δι' ἧς ἐπέβαλεν ὀρκους εἰς τοὺς διαδίκους, εἰς μὲν τὰς ἐναγούσας ἀναπληρωτικὸν καὶ ἐπακτὸν, εἰς δὲ τὸν ἐναγόμενον ἀπαλλοκτικὸν καὶ ἀναπληρωτικόν, δ') τὴν ὑπ' ἀριθ. 975 (1897), δι' ἧς διέταξε τὴν διανομὴν τῶν ἐξῆς κινητῶν καὶ ἀκινήτων κληρονομικῶν πραγμάτων ἐπὶ τῷ τέλει τοῦ νὰ λάβωσιν αἱ ἐναγούσαι ἀνά

1)10 ἐξ αὐτῶν, ὁ δ' ἐναγόμενος νὰ ἐπὶλοιπα 7)10, ἦτοι τῶν ἀναφορομένων ἐν τῇ ἀγωγῇ ὑπὸ τοὺς ἀριθμοὺς 1 ἕως 44, 169, 196, 201, 256, 270 καὶ ὑπὸ τὰ στοιχεῖα α, β, γ, περιλαμβάνοντα τὰς συνεισφερομένας προίκας τῶν ἐναγουσῶν, διώρισε πραγματογνώμονας ἰν' ἀποφανθῶσι περὶ τοῦ ἐφικτοῦ τῆς διανομῆς αὐτῶν καὶ Εἰσηγητὴν, ὑπεχρέωσε τὸν ἐναγόμενον, ἵνα ἐνώπιον τοῦ διορισθέντος Εἰσηγητοῦ Παρέδρου Γ. Χαλκιοπούλου δώσῃ λογαριασμὸν τῆς διαχειρίσεως, ἣν διεξήγαγεν ὡς πληρεξούσιος τοῦ πατρὸς του κατὰ τὰ τρία πρὸ τοῦ θανάτου του ἔτη, διευθύνον τὸ ἐν θέσει Ρούφ ἐργοστάσιον καὶ τὸ ἐπὶ τῆς οἰδοῦ Ἀνδριανοῦ ἐργοστάσιον Βυραδιφείου αὐτοῦ, ὥρισεν εἰκαζόμενον ἔλλειμμα ποσὸν δραχ. 100,000 καὶ ἀπήγγειλε κατὰ τοῦ ὑπολέγου ἐν περιπτώσει ἀπειθείας κατασχέσειν τῆς περιουσίας αὐτοῦ, ἀπέριψε τὴν ἀγωγὴν κατὰ τὰ ὑπ' ἀριθ. 197, 199, 203, 255, 271 καὶ 272 κεφάλαια αὐτῆς καὶ ἀπέβαλε τὴν ὀριστικὴν του ἀπόφασιν ἐπὶ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 275 κεφαλαίου τῆς ἀγωγῆς καὶ τῶν ἀπαιτήσεων τοῦ ἐναγομένου.

Ἀπάσας τὰς ἀποφάσεις τοῦ Πρωτοδικείου ἐξεκάλεσεν ὁ ἐναγόμενος ἐνώπιον τοῦ Ἐφετείου Ἀθηνῶν, μόνος δὲ τὰς ὑπ' ἀριθ. 5144 καὶ 975 ἐξεκάλεσαν αἱ ἐνάγουσαι, τὸ δ' Ἐφετεῖον διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 505 (1898) ἀποφάσεως ἀπέριψε μὲν τὴν ἔφεσιν τοῦ ἐναγομένου, δεχθὲν δ' ἐν μέρει τὴν τῶν ἐναγουσῶν, μετερρῦθμισε τὴν ὑπ' ἀριθ. 5144 (1896) ἀπόφασιν καθ' ὅσον ἐπέβαλλεν δρχον τῷ ἐναγομένῳ περὶ τοῦ ἐκ δρ. 21024 ὑπολοίπου τοῦ 197 κεφαλαίου τῆς ἀγωγῆς καὶ ἐξαφάνισεν τὴν ὑπ' ἀριθ. 975 (1897) ἀπόφασιν ἐφ' ὅσον ἀπέριψε τὸ αὐτὸ 197 κεφάλαιον τῆς ἀγωγῆς, ἀντικατέστησε τὴν μεταρρυθμιζομένην περὶ τοῦ κεφαλαίου αὐτοῦ διάταξιν τῆς 5144 ἀποφάσεως διὰ τῶν ἐξῆς ὑπεχρέωσε τὸν ἐναγόμενον εἰς λογαροδοσίαν τῆς διαχείρισεως αὐτοῦ ἐπὶ τοῦ ἐκ δραχ. 21024 ὑπολοίπου τοῦ 197 κεφαλαίου τῆς ἀγωγῆς διὰ τὸν ἀπὸ 28 Μαρτίου 1891 μέχρι τῆς ἐγέρσεως τῆς ἀγωγῆς χρόνον, διορίσαν ἐπὶ τούτῳ Εἰσηγητὴν, ὥρισεν ὡς εἰκαζόμενον ἔλλειμμα τῆς διαχειρίσεως τοῦ ποσοῦ τούτου ἐν περιπτώσει ἀπειθείας τὸ αὐτὸ ποσὸν τῶν δραχ. 21024, εἰσπραχτέον διὰ κατασχέσεως τῆς περιουσίας τοῦ ἐναγομένου, ἀπέριψε δὲ κατὰ τὰ λοιπὰ τὴν ἔφεσιν.

Ἀμφοτέρων τῶν ἀποφάσεων τοῦ Ἐφετείου ὑπ' ἀριθ. 2691 (1894) καὶ 505 (1898) τὴν ἀνάφασιν αἰτεῖται ὁ ἐναγόμενος διὰ τε τῶν ἀπὸ 20 Ἰανουαρίου 1895 καὶ 16 Μαΐου 1898 δύο αἰτήσεων του καὶ διὰ τῶν ἀπὸ 7 Σεπτεμβρίου 1898 καὶ 30 Αὐγούστου 1898 δύο προσθέτων δικογράφων του διὰ τοὺς ἐν αὐτοῖς ὡς ἐξῆς λόγους :

I Τοὺς ἐν ταῖς αἰτήσεσι :

Διότι, ὡς προκύπτει ἐκ τῶν ἀπὸ 24 Ἀπριλίου 1894 προτάσεων τοῦ ἐφ' ᾧ ἐξεδόθη ἡ 2691 προσδεδειγμένη ἀπόφασις, εἰς ἀπὸκρισιν τῆς ἀζώσεως τῶν ἀναιρεσιβλήτων τοῦ ν' ἀναγνωρισθῇ τὸ κληρονομικὸν δικαίωμα αὐτῶν δι' ἐκάστην εἰς τὸ ἀποτελοῦν τὴν νόμιμον μοῖραν αὐτῶν ἐν ὅλκῳ τῆς κληρονομικῆς τοῦ ἀποβιώσαντος πατρὸς τῶν περιουτικῶν μετὰ τὴν ἀφίεσιν τῶν χρηρῶν ταύτης, τῶν κληροδοτημάτων καὶ τῶν ὀφειλῶν κηδείας καὶ ἀπογραφῆς καὶ οὐχὶ τὸ ἐν ὧδε κητόν, ὡς ἰσχυρίσθη ὁ ἀναιρεσιβίων, προστείνειν, ὅτι ἡ μήτηρ τῶν δὲν εἶνε κληρονόμος μὴ οὐσα ἄπορος καὶ ἄπρικός, ἀλλ' εἶχεν ἰδίαν περιουσίαν, πρὸς δὲ ἔσχε καὶ κληροδοτήματα ἐκ τῆς διαθήκης τοῦ συζύγου τῆς, ἀλλὰ τὸ Ἐφετεῖον οὐδόλως ἔλαβεν ὑπ' ὄψει τὸν οὐσιώδη τοῦτον ἰσχυρισμὸν τοῦ ἀναιρεσιβίου, οὐδ' ἐπέβαλε τὸν ἐπαχ' ἐντα ὅρκον καὶ συνεπῶς λόγῳ ἀναιτιολογήτου καὶ διὰ παράβασιν τοῦ ἀρθροῦ 351 τῆς Πολ. Δικονομίας ἡ ἀπόφασις εἶναι ἀναιρετέα.

Διότι ὡσαύτως δὲν ἔλαβεν ὑπ' ὄψει ποσῶς ἡ αὐτὴ ἀπόφασις τὰς προτάσεις τοῦ ἀναιρεσιβίου περὶ τοῦ ἐκ συνθέσεως δικαιώματος τοῦ Συμβολαιογράφου καὶ τοῦ δικηγόρου ἀπειρημώσεως, οὐδὲ τοὺς λοιποὺς περὶ τῶν θεμάτων ἰσχυρισμοὺς τοῦ, δι' οὓς λόγους ἀναιρετέα ἐστὶν ὡς ἀναιτιολόγητος ἡ ἀπόφασις αὕτη.

Διότι ἡ ἀναιρεσιβιολογούμενη ὑπ' ἀριθ. 505 τοῦ 1898 ἀπόφασις παρανομῶς δὲν ἀνεκάλεσε τὴν προεκδοθεῖσαν 2691 (1894) ἀπόφασιν καίτοι προδικαστικὴν, κινθὸ μὴ ἐξετάσασαν τὴν κατὰ τῆς ἀποφάσεως 610 τοῦ 1894 ἔφεσιν τοῦ, ἐπὶ τῷ λόγῳ, ὅτι τῆς ἀποφάσεως ταύτης 610 οὐσῆς ὀριστικῆς, ἦτο τοιαύτη καὶ ἡ ἐπικυρώσασα ταύτην ἀπόφασις τοῦ Ἐφετείου, διότι μὴ ἐξετασθείσης τῆς ἐν λόγῳ ἐσέσεως κατ' οὐσίαν ὑπὸ τῆς ἀποφάσεως τοῦ Ἐφετείου, ὡς ἦλλον ἐξ αὐτῆς ταύτης αὐδὲν παρηχθῆναι δεδικασμένον, οὕτω δὲ παρεβιάσθησαν καὶ τ' ἀρθρ. 274 καὶ 13 τῆς Πολ. Δικονομίας.

Διότι ἄλλως δι' οὓς λόγους ἐστὶν ἀναιρετέα ἡ ὑπ' ἀριθ. 2691 τοῦ 1894 ἀπόφασις τῶν ἐν Ἀθήναις Ἐφετῶν ἐστὶν ἀναιρετέα καὶ ἡ ὑπ' ἀριθ. 505 (1898), καθ' ὃ στηριχθεῖσα ἐπὶ τῆς ἀποφάσεως ἐκείνης, ὡς τελεσιδικίου.

Διότι ἄλλως ἀπαφηνάμενον τὸ Ἐφετεῖον καὶ κατ' οὐσίαν κρίναν ἄπορριπτέαν τὴν ἔφεσιν τοῦ ἀναιρεσιβίου κατὰ τῆς 610 ἀποφάσεως τοῦ Πρωτοδικείου, ἐφ' ὅσον πρὸς ὅρισμὸν τῆς νόμιμου μοῖρας τῶν ἀναιρεσιβλήτων εἰς τὸ 1)10 τῆς κληρονομίας ὑπελόγησε καὶ τὴν μητέρα αὐτοῦ ὡς ἄπρικον καὶ ἄπρικον, ἐξέδοτο ἀπόφασιν ἀναιρετέαν, ἀφοῦ ῥητῶς οὗτος ἰσχυρίσθη καὶ πρωτοδικῶς καὶ κατὰ τὴν συζήτησιν, ἐφ' ἣ ἐξεδόθη ἡ ἀναιρεσιβιολογούμενη 505 ἀπόφασις, ὅτι ἡ μήτηρ τῶν δὲν εἶχεν κληρονομικὸν δικαίωμα ἀπόρου καὶ ἀπροίκου χήρας, καθ' ὃ πα-

ραιτηθείσα τούτου διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 171 (1893) δηλώσεως ἐνώπιον τοῦ Γραμματέως τοῦ Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν, οὕτω δὲ μὴ ὑπολογιζομένης τῆς μητρὸς πρὸς ὀρισμὸν τῆς νομίμου μοίρας, ὑπαρχόντων τεσσάρων τέκνων, ὡς νόμιμος μοῖρα ἦτο τὸ 1)³ τῆς ἐξ ἀδιαθέτου καὶ κατ' ἀκολουθίαν ἐκάστη τῶν ἀναιρεσιβλήτων ἐδικαιούτο εἰς τὸ 1)¹² καὶ οὐχὶ εἰς τὸ 1)¹⁰, τῆς κληρονομικῆς περιουσίας. Κατ' ἀκολουθίαν ἢ ἀπόφασις 505 (1898) ἐστὶν ἀναιρετέα ὡς ἀπερρίψασα ἄνευ ἀποδείξεως καὶ ἀναιτιολογήτως τὸν ἐν λόγῳ οὐσιώδη ἰσχυρισμὸν καὶ ὡς ὑπολογίσασα τὴν μητέρα πρὸς ὀρισμὸν τῆς νομίμου μοίρας, ἐνῷ δὲν ἔχει κληρονομικὸν δικαίωμα.

Διότι ἐπίσης ἀναιρετέα ἡ αὐτὴ 505 (1898) ἀπόφασις, ἐρ' ὅσον παρὰ τὸ ἄρθρον 351 Π.Δ. Δικονομίας, δὲν ἐπέβαλε τὸν ὅρκον ὃν ἐπηγάγεν ὁ ἀναιρεσίων διὰ τῶν προτάσεων, ἐφ' ὧν ἡ ἀπόφασις αὕτη ἐξεδόθη, περὶ τοῦ ἂν ἡ μήτηρ αὐτῶν ἦτο ἄπορος κατὰ τὸν χρόνον τοῦ θανάτου τοῦ πατρὸς του, ἐνῷ κατὰ τὰς διατάξεις τῶν Ν.ε.ρῶν 53 καὶ 117 τοῦ Ἰουστινιανοῦ ὁ ἐν λόγῳ ὅρκος εἶχεν οὐσιώδη ἐπιδράσιν.

Διότι ἀναιρετέα ἡ αὐτὴ 505 ἀπόφασις, ἐφ' ὅσον επεκύρωσε τὴν ἀπόφασιν 975 (1897) καὶ τὴν προτέραν 610 (1894) δεχθεῖσα κατ' ἀρχὴν τὴν ἀγωγὴν τῶν ἀναιρεσιβλήτων περὶ διανομῆς, ἐνῷ ἡ ἀγωγὴ αὕτη ἦτο ἄκυρος, καθὰ προέτεινε διὰ τῶν προτάσεων τοῦ ὁ ἀναιρεσίων, ἰσχυρισθεὶς, ὅτι περιέχει διαφόρους ἀγωγὰς οὐ μόνον κατ' οὐσίαν καὶ κατὰ τύπους ἀντιφασκούσας πρὸς ἀλλήλας, ἀλλὰ καὶ μὴ ὑπαγομένους εἰς τὸ αὐτὸ εἶδος διαδικασίας, ὅτι ἡ μὲν ἀγωγὴ περὶ συγκυριοτήτος καὶ διεκδικήσεως τῶν ἀκινήτων, ἀπερ' ἀξιοῦσιν αἱ ἀναιρεσιβλήτοι, ὅτι ἠγοράσθησαν διὰ χρημάτων τοῦ πατρὸς τῶν εἶναι τῆς συνήθους διαδικασίας, ἡ δὲ περὶ ἀπαιτήσεως πρὸς συμπλήρωσιν τῆς νομίμου μοίρας ἐπὶ διαθήκης, ἣτοι δημοσίου καὶ ἀναμεισθήτου εγγράφου στηρίχουμένη εἶναι συνοπτικῆς διαδικασίας καὶ ἡ περὶ λογοδοσίας ἐκ τῆς διαχειρίσεως τοῦ ἐμπορικοῦ καταστήματος, τῆς ἐμπορικῆς διαδικασίας, οὕτω δὲ παρεδίσθη καὶ τὸ ἄρθρ. 535 τῆς Π.Δ. Δικονομίας.

Διότι ἐσφαλμένως ἡ αὐτὴ 505 ἀπόφασις ἀπερρίψεν τὴν πρότασιν ἣν ὑπέβαλεν ὁ ἀναιρεσίων διὰ τῆς § 27 τῶν πρὸς τὸ Ἑρμεῖον προτάσεων του, ὅτι αἱ ἀναιρεσιβλήτοι ἐλάβον τὴν νομίμον αὐτῶν μοῖραν ἐκ τῶν κληρονομικῶν πραγμάτων, ἐνῷ ἡ πρότασις αὕτη εἶχεν οὐσιώδη ἐπιδράσιν πρὸς ἀπόρριψιν τῆς ἀγωγῆς.

Διότι ἡ αὐτὴ 505 ἀπόφασις ἐσφαλμένως ματερρυθμίσε τὴν 5144 ἐκκαλυμμένην ὡ καὶ τὴν ὑπ' ἀριθ. 975 (1897) ἑτέραν ἀπόφασιν τοῦ Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν, ἐξ ὧν ἡ δευτέρα κτεροῖσε τὸ ὑπ' ἀριθ. 197 κεφάλαιον τῆς ἀγωγῆς ἐπὶ τῇ βάσει τοῦ παρὰ τοῦ ἀναιρεσίωτος δοθέντος ἀπαλλακτικοῦ ὅρκου, ῥίσι μετὰ τὴν ὁσιν τοῦ ὅρκου παρὰ-

γεται τεκμήριον ανεπίδεκτον ανταποδείξεως και παράνομος ἐστὶ πᾶσι ἀντίθετος ἐκτίμησις.

Διότι ὤφειλε τὸ Δικαστήριον νὰ διατάξῃ τὰς δευτέρας ἀποδείξεις ὅτι τὸ ἐν λόγῳ ποσὸν τῶν δρ. 21,024 καταναλώθη, ἢ ἐδαπανήθη εἰς ἀγορὰν δερμάτων τοῦ βυρσοδεψικοῦ καταστήματος, καὶ νὰ μὴ παραπέμψῃ τοὺς περὶ τοῦτου ἰσχυρισμοὺς τοῦ ἀναιρεσειόντος ἐν τῇ ἐνώπιον τοῦ συμβολαιογράφου διαδικασίᾳ, παρεβίασε δὲ αὐτὴ ἡ ἀναιρεσιβαλλομένη 505 ἀπόφασις τὰς ἀρχὰς περὶ ἀποδείξεως καὶ παρηργήνευσε τὸ ἄρθρον 1097 τῆς Πολ. Δικονομίας.

Διότι παρὰ τὸν νόμον τὸ Ἐφετεῖον διὰ τῆς αὐτῆς ἀποφάσεως 505 (1898) ὑπεχρέωσε τὸν ἀναιρεσειόντα εἰς λογοδοσίαν διὰ τὸ ἐν λόγῳ ποσὸν δρ. 21,024, διότι οὐδεὶς εἶνε ὑπόχρεως ν' ἀποδείκνῃ τὴν βᾶσιν τῆς ἀγωγῆς τοῦ ἀντιδίκου του, ἀπόκειται ὅμως ἐπ' ἐνάγοντι νὰ ἰσχυρισθῇ καὶ ἀποδείξῃ, ὅτι ἐν τῇ κληρομικῇ περιουσίᾳ ὑπάρχουσι καὶ εἰς διανεμητέα τὰ χρήματα, ἵνα ὁ κληρονομούμενος κατέλειπεν ὥστε ἐπιβαλὼν τὸ Ἐφετεῖον εἰς τὸν ἀναιρεσειόντα διὰ τῆς ἀποφάσεως 505 (1898) ἀποδείξιν, ὅτι αἱ δρὰχ. 21,024 ἀπεδείχθησαν εἰσαχθεῖσαι εἰς τὴν κληρονομίαν καὶ διὰ τοῦτο καὶ μόνον εἰσὶν ἀντικείμενον τῆς περὶ διανομῆς ἀγωγῆς, ψευδῶς ἠρμήνευσε τὸν Ἀστικὸν νόμον καὶ παρεβίασε τὰς περὶ ἀποδείξεως ἀρχὰς τῆς Πολ. Δικονομίας, χωρὶς νὰ διατάξῃ ἀποδείξιν, ὅτι τὸ ἐν λόγῳ ποσὸν τῶν δρ. 21,024 κατεῖχεν ὁ ἀναιρεσειὼν κατὰ τὸν χρόνον τοῦ θανάτου τοῦ πατρὸς του, ὅτε καὶ μόνον εἴ' αὐτὸ θὰ ἦτο ἐναγώγιμος.

Διότι διὰ τοὺς λόγους τοὺτους ἀναιρετέα ἡ ἀπόφασις 505 (1898) καθ' ὅσον δρὰ τὴν ταχθεῖσαν λογοδοσίαν διὰ τὴν διαχείρισιν τοῦ βυρσοδεψικοῦ καταστήματος κατὰ τὸ ἄρθρον 694 Πολ. Δικονομίας, ἐνῷ οὔτε ἐζητήθη διὰ τῆς ἀγωγῆς τοιαύτη λογοδοσία, οὔτε ὠρίετο ἡ αἰτία τῆς διαχείρισεως.

II. Τους ἐν τοῖς πρόσθετοις δικηγράφαις.

Διότι καὶ ὑποτιθεμένου, ὅτι πρὸς ὑπολογισμὸν τῆς νομίμου μοίρας τῶν τέκνων λαμβάνεται ὑπ' ὄψει καὶ ἡ γήρατος κληρονομούμενου, αὐτὸ εἶναι ἀπόρος καὶ ἀπρὸς καὶ ὡς τοιαύτη ἔχει κληρονομικὸν δικαίωμα καὶ δὴ νομίμου μοίρας ὡς καὶ τὰ τέκνα, καθ' ἃ ἐκρίναν καὶ αἱ ἀποφάσεις 5032 καὶ 610 τοῦ Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν, ἀλλ' ἰσχυροθετοῦ τοῦ ἀναιρεσειόντος, ὅτι ἡ γήρα τοῦ κληρονομούμενου καὶ μήτηρ οὗτοῦ καὶ τῶν ἀναιρεσιβλήτων δὲν εἶχε τοιοῦτο κληρονομικὸν δικαίωμα καθ' ὃ παρατηθεῖσα αὐτοῦ διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 171 (1893) ἐκθέσεως, συνταχθεῖσης ἐνώπιον τοῦ Γραμματέως τῶν ἐν Ἀθήναις Πρωτοδικῶν, τὸ Δικαστήριον τῶν Ἐφετῶν παρὰ τὸν νόμον ἀπέριψε τὴν προτασιν ταύτην ἐπὶ τῷ λόγῳ, ὅτι ἡ ἐκκαλουμένη ἀπόφασις 610 (1894) τοῦ

Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν, ἥτις εἶχεν ἀπορρίψει τὴν πρότασιν ταύτην εἶναι προδικαστικὴν περὶ ἀποδείξεως, ἐπὶ τοιούτων δὲ ἀποφάσεων ἐπιτρέπονται παράπονα ἐφέσεως μόνον ὅσα ἀνάγονται εἰς τὴν διαταχθεῖσαν ἀπόδειξιν, ἥτοι τὸ βέρος, τὸ θέμα καὶ τὰ μέσα τῆς ἀποδείξεως.

Διότι τῷ ὄντι, ὡς συναγεται ἐκ τῶν ἄρθρων 181, 515 § 2, 745, 748, 762 καὶ 763 τῆς Πολ. Δικονομίας αἱ ἀποφάσεις περὶ ἀποδείξεως, ἐξομοιούμεναι μὲ τὰς ὀριστικὰς δύνανται νὰ ἐφεσιβληθῶσι καὶ πρὸ τῆς ὀριστικῆς ἀποφάσεως, μὴ ὀρίζοντος δὲ τοῦ νόμου, ὅτι ἡ ἐφεσις πρέπει νὰ περιορισθῇ εἰς μόνην τὴν περὶ ἀποδείξεως διατάξιν, ἥτοι τὸ βέρος, τὸ θέμα καὶ τὰ μέσα εἶναι προφανές, ὅτι πᾶν οἰονδήποτε παράπονον κατὰ τῆς ἐκκαλουμένης ἀποφάσεως εἶναι δεκτὸν, εἴτε ἀναφέρεται εἰς τὴν ἀπόδειξιν, εἴτε καὶ εἰς ἀπορριφθεῖσαν ἐνστάσιν ἢ ἄλλην οὐσιώδη πρότασιν. Κατ' ἀκολουθίαν ἀπορρίψαν τὸ Ἐφετεῖον διὰ τῆς ἀναιρεσιβαλλομένης ἀποφάσεως 2691 (1894) τὴν πρότασιν τοῦ ἀναίρεσιόντος, ὅτι ἡ χήρα τοῦ κληρονομουμένου παρητήθη τοῦ κληρονομικοῦ δικαιώματος διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 171 (1893) ἐκθέσεως ἐνώπιον τοῦ Γραμματέως τῶν ἐν Ἀθήναις Πρωτοδικῶν, ὡς μὴ ἔχουσα δὲ κληρονομικὸν δικαίωμα ἀπόρου καὶ ἀπρόικου χήρας, δὲν ἠδύνατο νὰ ληρῇ ὑπ' ὀφει μετὰ τῶν τέκνων πρὸς ὑπολογισμόν τοῦ ποσοῦ τῆς νομίμου αὐτῶν μοίρας, παρέβλεπε τὰς οὐσιώδεις διατάξεις τῶν ἄρθρων 181, 515 § 2, 745, 748, 762, 763 τῆς Πολ. Δικονομίας, ὡς καὶ τὰς διατάξεις περὶ ἀποδείξεως καὶ τὰς διατάξεις τῆς Νεαρᾶς 18 περὶ προσδιορισμοῦ τοῦ ποσοῦ τῆς νομίμου μοίρας τῶν τέκνων.

Διότι ἄλλως ἢ ὑπ' ἀριθ. 610 (1894) ἀπόφασις τοῦ Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν φέρουσα ἐν τῷ διατακτικῷ αὐτῆς ἐπὶ λέξεσι τὰ ἐξῆς: α' Ἀναγνωρίζει τὸ κληρονομικὸν τῶν ἐναγουσῶν δικαίωμα ἀνερχόμενον δι' ἐκάστην εἰς τὸ ἀποτελοῦν τὴν νόμιμον αὐταῖς μοῖραν ἐν δέκατον τῆς κληρονομικῆς τοῦ ἀποβιώσαντος πατρός των Δημ. Ρουσάκη περιουσίας μετὰ τὴν ἀπ' αὐτῆς ἀφαίρεσιν τῶν κληρονομικῶν χρεῶν, τῆς διὰ τὴν κηδεύαν τοῦ κληρονομουμένου δαπάνης καὶ τῆς πρὸς σύνταξιν ἀπογραφῆς τῆς κληρονομίας καταληφθείσης, σὲν εἶναι περὶ ἀποδείξεως, ἀλλ' ὀριστικῇ ὅσον ἀφορᾷ τὴν ἀναγνώρισιν τοῦ κληρονομικοῦ δικαιώματος τῶν ἀναιρεσιβλητῶν καὶ τὸν προσδιορισμὸν τοῦ ποσοῦ τῆς νομίμου αὐτῶν μοίρας. Κατ' ἀκολουθίαν ἀνεξαρτήτως τῆς ὁρθῆς ἄλλως ἀρχῆς ὅτι αἱ κατὰ τῶν περὶ ἀποδείξεως προδικαστικῶν ἀποφάσεων λόγοι ἀφέσεως εἰσὶν δεκτοὶ ἀνευ περιορισμοῦ καθ' ὅλων τῶν διατάξεων καὶ μέρων τῆς ἀποφάσεως ἢ ἀναιρεσιβαλλομένη 2691 ἀπόφασις κατὰ παραβῶσιν τῶν περὶ ἀποδείξεως διατάξεων τῆς Πολ. Δικονομίας καὶ τῆς Νεαρᾶς 18 τοῦ Ἰουστινιανοῦ ἀπέρριψε τὸ παράπονον, ὅπερ ὑπέβαλεν ὁ ἀναιρεσιῶν διὰ τῶν πρὸς τὸ Ἐφετεῖον προτάσεών του, τὸ ἀνα-

γόμενον εἰς τὸν ἐσφαλμένον ὑπολογισμόν τοῦ ποσού τῆς νομίμου μοίρας τῶν ἀναιρεσιβλήτων, ἐνῷ ἡ ἐκκαλούμενη 610 (1894) ἀπόφασις ἦτο κατὰ τοῦτο ὀριστική.

Διότι ἡ ἀναιρεσιβαλλομένη 2691 ἀπόφασις τοῦ Ἐφετείου ἐστὶν ἀναιρετέα καὶ διότι ἐπεκύρωσε τὴν ταχθεῖσαν ἀπόδειξιν τῆς ἀπορίσεως 5032 (1893) τοῦ Πρωτοδικείου περὶ ἀπόρου καὶ ἀπρόικου τῆς μητρός αὐτῶν, ἀφοῦ ἡ ἀπόδειξις αὕτη δὲν διατάχθη κατὰ τὸν νόμον τῷ ὄντι ἡ χήρα τοῦ κληρονομαζομένου ἔχει κληρονομικὸν δικαίωμα ἀν κατὰ τὸν θάνατον αὐτοῦ ἦτο ἄπορος καὶ ἀπρόικος, ὅγλ. δὲν εἶχε περιουσίαν ἀνάλογον τῆς τάξεως καὶ περιουσίας τοῦ ἀνδρός. Ἐν προκειμένῳ ἡ ταχθεῖσα ὑπὸ τοῦ Πρωτοδικείου διὰ τῆς ἀπαράσεως 5032 (1893) ἀπόδειξις δὲν περιεῖχε τὸ οὐσιώδες στοιχεῖον τῆς κατὰ τὸν θάνατον τοῦ ἀνδρός ἀπορίας τῆς γυναίκας, ἀφοῦ ἐπάχθη ἀπόδειξις, ὅτι ἡ χήρα αὐτοῦ εἶναι ἄπορος καὶ ἀπρόικος.

Διότι παρὰ τὸν νόμον τὸ Ἐφετεῖον καὶ παρὰ τὴν ἐνστάσιν τοῦ ἀναιρεσιβλήτοντος ἐπεκύρωσε τὴν ταχθεῖσαν οὐσιώδη ἀπόδειξιν καὶ τῇ ἐπ' αὐτῆς στηριχθεῖσαν ἑτέραν ἀπόφασιν 610 (1894), ἥτις ὥρισε τὴν μερίδιον τῶν ἐναγουσῶν ἀναιρεσιβλήτων εἰς 1)10 καὶ οὐχὶ εἰς ἓν δέκατον, ὡς ἐκ τοῦ συνυπολογισμοῦ τῆς χήρας μεταξὺ τῶν τέκνων ὡς ἀπόρου καὶ ἀπρόικου.

Διότι κατὰ τῆς ἀγωγῆς προέτεινεν ὁ ἀναιρεσιβλήτων ἐνστάσιν ἀκυρώτητος ἐπὶ λόγῳ, ὅτι κατὰ παραβίαν τῆς οὐσιώδους τοῦ ἀρθ. 535 Πολυ. Δικονομίας διατάξεως ἠνώθησαν ἐν τῷ αὐτῷ δικηγράφῳ τῆς ἀγωγῆς διάφοροι ἀζητήσεαι ἤτοι ἡ περὶ ἀναγνώρισεως τοῦ κληρονομικοῦ δικαιώματος καὶ ἐπιδοθητικῶς περὶ συμπληρώσεως τῆς νομίμου μοίρας ἀνήκουσα εἰς τὴν συνήθη διαδικασίαν καὶ ἡ περὶ διανομῆς ἀνήκουσα εἰς τὴν συνοπτικὴν. Τὴν ἐνστάσιν ταύτην οὐκ ὀρθῶς ἀπέρριψεν ὁ ἀναιρεσιβαλλομένη 2691 ἀπόφασις, ὡς μὴ ἀναγομένην εἰς τὴν ἀπόδειξιν, ἐνῷ καὶ ἡ ἀπόφασις 610 τοῦ Πρωτοδικείου εἶναι κατὰ τὴν συνοπτικὴν ὅσον ἀφορᾷ τὴν ἀναγνώρισιν τοῦ κληρονομικοῦ δικαιώματος τῶν ἀναιρεσιβλήτων καὶ τοῦ ποσού τῆς νομίμου αὐτῶν μοίρας καὶ ἐπὶ τῇ ὑποθέσει, ὅτι ἡ ἐν λόγῳ ἀπόφασις εἶναι παρεμπιπτούσα περὶ ἀποδείξεως, δεκτὸν ἐστὶ πᾶν παράπονον ἐφέσεως ἄνευ περιορισμοῦ καὶ τὰ ἀνωτέρω. Καὶ ἀκολουθεῖν ἡ ἀναιρεσιβαλλομένη ὑπ' ἀριθ. 2691 ἀπόφασις καὶ ἀναιρετέα διὰ παραβίαν τῶν ἀρθρῶν 181, 535 Πολ. Δικονομίας, καθὼς καὶ τῶν διατάξεων περὶ ὀριστικῶν ἀποφάσεων, θεωρήσασα μὴ ὀριστικὴν τὴν ὑπ' ἀριθ. 610 ἀπόφασιν τοῦ Πρωτοδικείου, ἐνῷ εἶναι ἐν μέρει ὀριστικὴ κατὰ τὸ ἀνωτέρω.

Διότι διὰ τοὺς αὐτοὺς λόγους ἀναιρετέα ἐστὶν ἡ ἀπόφασις 2691 (1894) ὀριστικὴ οὖσα, καθ' ὃ ἐπικυρώσασα τὴν ὑπ' ἀριθ. 610

(1894) ἀπόφασιν τοῦ Πρωτοδικαίου, ἐν μέρει ὀριστικήν, καὶ ἀπορρίψαι τὴν κατὰ τῆς ἀγωγῆς ἐνστάσιν τοῦ ἀναιρεσειόντος, ἣν ὑπέβαλεν οὗτος διὰ τῆς § 8 τῶν προτάσεων τοῦ τοῦ 24 Ἀπριλίου 1894, ἐφ' ᾧ ἐξεδόθη ἡ ἀναιρεσιβλητομένη αὐτῇ 2691 ἀπόφασις, καθ' ἣν αἱ ἀναιρεσιβλητοὶ ὡς ἀπὸ ρητοῦ πράγματος κληρονόμοι κατὰ τὴν διαθήκην τοῦ πατρὸς των, δὲν ἔχουσι τὴν hereditatis petitio (ἀγωγὴν τῶν κληρονόμων) καὶ τὴν περὶ διανομῆς, θεωρούμεναι ὡς ἀπλᾶς κληροδόχοι κατὰ τὴν διάταξιν τοῦ Κώδ. τοῦ Ἰουστινιανοῦ· οὕτω δὲ καὶ αἱ διατάξεις αὗται παρεδιάσθησαν καὶ αἱ διατάξεις περὶ τῆς ἀγωγῆς περὶ κλήρου καὶ διανομῆς κακῶς ἐρμηνεύσθησαν.

Διότι κατὰ παραβάσιν τῆς οὐσιώδους διατάξεως τοῦ ἀρθροῦ 535 τῆς Πολ. Δικον. τὸ Δικαστήριον τῶν Ἐφετῶν ἀπορρίψαν τὴν σχετικὴν ἐνστάσιν τοῦ ἀναιρεσειόντος ἀπερῆατο, ὅτι ἐγκύρως ἠνώθησαν ἐν τῷ αὐτῷ δικηγράφῳ αἱ διάφοροι ἀπαιτήσεις τῆς ἀγωγῆς τῶν ἀναιρεσιβλητῶν, ἐνῷ ἡ περὶ ἀναγνώρισεως τοῦ κληρονομικοῦ δικαιώματος καὶ ἐπιβουλητικῶς περὶ συμπληρώσεως τῆς νομίμου μοίρας εἶναι συνήθεις, ἡ δὲ περὶ διανομῆς συνοπτική.

Διότι ἐκ τῶν προτάσεων τοῦ ἀναιρεσειόντος, ἐφ' ᾧ ἐξεδόθη ἡ ὑπ' ἀριθ. 505 (1898) ὀριστικὴ τοῦ Ἐφετείου ἀπόφασις, προκύπτει, ὅτι προέτεινε ρητῶς, ὅτι αἱ ἀναιρεσιβλητοὶ διὰ πράξεων ἐν ζωῇ, ἔλαβον παρὰ τοῦ κληρονομουμένου ὅλον τὸ μερίδιόν των ἐξοφλήσασαι καὶ ὅτι ὁ ἀναιρεσειὼν δὲν κατέχει πλέον τοῦ ἰδικοῦ του, ἵνα ὑποχρεωθῇ εἰς ἀπόδοσιν. Τὰς οὐσιώδεις δὲ ταύτας προτάσεις τοῦ ἀναιρεσιολογῆτος καὶ ἀνευ ἀποδείξεως καὶ κατὰ παραβάσιν τῆς οὐσιώδους διατάξεως τοῦ ἀρθρ. 171 τῆς Πολ. Δικονομίας δὲν ἔλαβεν ὑπ' ὄψιν τὸ Ἐφετεῖον, ἐπιβλημένως καὶ κατὰ παρερμηνείαν τοῦ Ἀστικοῦ Νόμου ἀποφανθὲν, ὅτι ὡς συγχληρονόμοι αἱ ἀναιρεσιβλητοὶ δικαιοῦνται εἰς αὐτοῦσίαν τὴν ἀναλογίαν των ἐκ τῶν πραγματίων τῆς κληρονομίας ὡς εἰς διανομὴν καὶ ἐν ἔλαβον τὸ ἰσότιμον ἄλλ' ἔθεν, ἐνῷ ρητῶς ὑπέβαλεν, ὡς εἴρηται, ὁ ἀναιρεσειὼν, ὅτι αἱ ἀναιρεσιβλητοὶ λαβοῦσαι τοῦτο συνεψήφησαν ἢ ἐξώφησαν καὶ ἐνῷ αἱ ἀναιρεσιβλητοὶ ὡς ἀπὸ ρητοῦ πράγματος κληρονόμοι, ἥτοι κληροδόχοι θεωρούμεναι κατὰ τὸν νόμον, δὲν ἠδύναντο νὰ ἔχωσιν ἄλλην ἀξίωσιν λαβοῦσαι τὴν νόμιμον αὐτῶν μοῖραν, ὡς εἴρηται.

Διότι ἡ ἀγωγή τῶν ἀναιρεσιβλητῶν δὲν εἶχε βᾶσιν, ὅτι διεχειρίσθη ὁ ἀναιρεσειὼν, οὔτε ὥριζε πῶς διεχειρίσθη, περὶ οὐσιῶδες, διότι ἐν τούτῳ ρυθμίζονται οἱ ὑποχρεώσεις καὶ τὰ δίκαια τῶν μερῶν, οὔτε ἐζητεῖ λογοδοσίαν· ὅθεν κατὰ μεταβολὴν τῆς βάσεως αὐτῆς καὶ αὐτεπαγγέλτως καὶ ἀνευ προδικασίας τὸ Δικαστήριον καὶ κατὰ παρερμηνείαν τοῦ Ἀστικοῦ Νόμου ὑπεχρέωσε τὸν ἀναιρεσειόντα εἰς λογοδοσίαν κατὰ παραβάσιν τῶν οὐσιῶδων διατάξεων τῶν ἀρθρ. 158, 160, 155

και των περι λογοδοσίας, διότι δεν προέκειτο απλώς περι καρπών ουδὲ περι τῆς λογοδοσίας ὡς μέσου ἀποδείξεως, ἀλλὰ περι ἀπαιτήσεως λογοδοσίας ἐκ διαχειρίσεως κυρίως ζητουμένης, ἣν εἶδε νὰ περιέχῃ ἡ ἀγωγή και νὰ ὀρίξῃ τῆς διαχειρίσεως τὴν αἰτίαν.

Διότι ἡ κατὰ τὸ Ἐφετεῖον ὁμολογία περι διαχειρίσεως μόνον διὰ τὰ τρία τελευταῖα ἔτη, συν τῷ ἰσχυρισμῷ, ὅτι ἐδαπανήθησαν τὰ εἰσπραχθέντα, περιέχουσα περιορισμὸν ἀναγόμενον εἰς τὴν βάσιν αὐτῆς τῆς ἐπιδίκου ἀπαιτήσεως ἦτο ἀδιάρητος, ὥστε κατὰ παραβίαν τῶν περι ὁμολογίας ἀρχῶν και τῶν περι ἀποδείξεως (ὡς και τὸ Ἐφετεῖον εἶχε και ἐκ τῶν προτάσεων προκύπτει) τὸ Ἐφετεῖον εἰδέχθη, ὡς ἀποδεδειγμένην διὰ τὰ τρία ἔτη τὴν ἀγωγήν λόγῳ τῆς ὁμολογίας και μὴ λαβὼν ὑπ' ὄψιν τὰς προτάσεις τοῦ ἀναιρεσείοντος, κατὰ παραβίαν τοῦ ἀρθ. 170 τῆς Πολ. Δικον. ἄλλως και καθ' ἑαυτὴν ἡ ὁμολογία, μέρους τῆς ἀπαιτήσεως και διαχειρίσεως τριῶν ἐτῶν, ἦτο ἀδιάρητος ἐφ' ὅσον δὲν βεβαίαι τὸ Ἐφετεῖον, ὅτι περιεῖχε και ἀποδοχὴν τῆς ἀγωγῆς κατὰ τὸ ρηθὲν μέρος.

Διότι κατὰ παραβίαν τῶν περι ὅρκου διατάξεων δὲν ἐπέβαλε τὸ Δικαστήριον τὸν ὅρκον, ὃν ἐπῆγαγεν ὁ ἀναιρεσείων ἐπὶ τοῦ θέματος τῆς 5144 πρωτοδικικοῦ ἀποφάσεως, λόγῳ ὅτι εἶχε δοθῇ δικαστικὸς ὅρκος πρὸ τῆς ἐπαγωγῆς, διότι ὁ ὅρκος ἐπάγεται κατὰ πάσαν στάσιν τῆς δίκης και ἀντὶ τοῦ δικαστικοῦ, ὡς δεκτικὸς ἀντεπαγωγῆς.

Διότι τὸ Ἐφετεῖον ἐσφαλμένως ἀπέρριψε τοὺς λόγους τῶν προτάσεων τοῦ ἀναιρεσείοντος τοὺς μὴ ἀφορῶντας εἰς τὴν ἀπόδειξιν και ἰσῶς τοὺς λόγους περι ἐξοφλήσεως και περι τοῦ ποσοῦ τῆς νομίμου μερίδος και κατὰ παραβίαν τῆς οὐσιώδους διατάξεως τῆς Πολ. Δικονομίας, καθ' ἣν ἀπολύτως συγχωρεῖται ἡ ἔφεσις τῶν περι ἀποδείξεως διὰ πάντα λόγον και ἐκτὸς τοῦ θέματος, ἐξ οὗ καθίσταται ματαία ἡ ἀπόδειξις, ὡς οὕτως ἀπορριπτεῖται και ἀνευ ἀποδείξεως τῆς ἀγωγῆς ἡ ἐνστάσις εἰς τὴν ὁρᾷ.

Διότι ἐσφαλμένως ἡ προσβαλλομένη ὑπ' ἀριθ. 505 (1898) ἀπόφασις τοῦ Ἐφετείου Ἀθηνῶν ἀπεφάνητο, ὅτι ὑπάρχει δεδικασμένον περι τοῦ ζητήματος τῆς ἀπόρου και ἀπρόικου χήρας, τοῦ ἐπιδρώντος εἰς τὸν ὑπολογισμὸν τῆς νομίμου μοίρας τῶν ἀναιρεσιβλήτων ἐναγουσῶν ἐκ τῆς προτέρας ἀποφάσεως 2691 (1894), ἀφοῦ αὕτη δὲν ἐδικάσε κατ' οὐσίαν, οὔτε ἐξήτασε τὰ περι ἀπόρου και ἀπρόικου χήρας, ἀλλ' ἐθεώρησε προδικαστικὴν τὴν πρωτοδικὴν, ὥστε παρεβιάσθησαν αἱ περι ὁριστικῶν ἀποφάσεων και περι δεδικασμένου ἀρχαί τῆς Πολιτ. Δικονομίας.

Διότι τὸ Δικαστήριον τῶν Ἐφετῶν ἀποφηνάμενον περι διανομῆς κατὰ τὸ ἀρθ. 1091, διατάσσει συγχρόνως και τὴν ἐκτίμησιν τῶν

διανεμητέων, ὅθεν κατὰ παραβίαν τῆς οὐσιώδους ταύτης διατάξεως τὸ Ἐφετεῖον ἀπεφάνητο, ὅτι δὲν ἠδύνατο ἡ ἐκτίμησις νὰ διαταχθῇ βραδύτερον.

Διότι ὁ ἀναιρεσείων ρητῶς ἰσχυρίσθη διὰ τῶν προτάσεων του, ὅτι τὴν περι ἧς ἡ δίκη περιουσίαν ἐκτήσατο δι' εἰδικῶν τίτλων προικὸς πρὸ γάμου ὠρεῖας, ἀγορᾶς κλπ, ὥστε τὸ Δικαστήριον μὴ ὑποχρεώσῃ τὰς ἀναιρεσιβλήτους, εἰς ἀποδείξιν, ὅτι εἶχε τὴν κυριότητα ὁ κληρονομούμενος πατὴρ, λόγῳ ὅτι ἐπὶ ἐπεκαλέσθη ὁ ἀναιρεσείων ὠρισμένον εἰδικὸν τίτλον ἐδικάσεν ἀναιτιολογητῶς και ἀνευ ἀποδείξεως και χωρὶς νὰ λάβῃ ὑπ' ὄψιν τὰς προτάσεις του κατὰ παραβίαν τῆς οὐσιώδους διατάξεως τοῦ ἀρθ. 170 τῆς Πολ. Δικον. Ἄλλως ἀρνηθέντος τοῦ ἀναιρεσείοντος, ὅτι τὸ βυρσοδεψεῖον, τὰ χρήματα, αἱ ἀπαιτήσεις κλπ. περιείχοντο εἰς τὴν κληρονομίαν, ὡς προκύπτει ἐκ τῶν προτάσεων αὐτοῦ, ὥφειλε νὰ ἐπιβάλλῃ εἰς τὰς ἀναιρεσιβλήτους ἀποδείξεις και οὐχὶ νὰ ὑποχρεώσῃ αὐτὸν εἰς λογοδοσίαν, ὥστε και διὰ τοῦτο ἐδικάσεν ἀναιτιολογητῶς και ἀνευ ἀποδείξεως και χωρὶς νὰ λάβῃ ὑπ' ὄψιν τὰς προτάσεις τοῦ ἀναιρεσείοντος.

Μετὰ τὴν κοινοποίησιν τῶν προκειμένων περι ἀναιρέσεως αἰτήσεων, ὁ ἐναγόμενος διὰ κλήσεώς του ἐνώπιον τοῦ Δικαστηρίου τούτου κατὰ τῶν ἐναγουσῶν ἀναιρεσιβλήτων ἠτήσατο τὴν συνεκδικασιν ἀμφοτέρων τῶν περι ἀναιρέσεως αἰτήσεων του, ὡς συναφῶν.

Ἀκούσαν τῶν μὲν πληρεξουσίων τοῦ ἀναιρεσείοντος, ἀναπτύξαντων και προφορικῶς τοὺς λόγους ἀναιρέσεως και αἰτησάμενων τὴν ἀναιρέσιν τῶν προσβαλλομένων ἀποφάσεων και τὴν ὑποχρέωσιν τῶν ἀναιρεσιβλήτων νὰ τῷ ἐπιστρίψωσι ὁρ. 118, αἱ οὗτως κατέβαλλιν αὐταῖς ὡς δικαστικὴν δαπάνην και τέλη τῆς προσβαλλομένης ὑπ' ἀρθ. 2691 ἀποφάσεως, τῶν δὲ πληρεξουσίων τῶν ἀναιρεσιβλήτων ἀντικρουσάντων τοὺς λόγους ἀναιρέσεως και αἰτησάμενων τὴν ἀπόρριψιν τῶν αἰτήσεων και τοῦ Εἰσαγγελέως

Σκεφθέν κατὰ τὸν νόμον.

Ἐπειδὴ ἀμφότεραι αἱ αἰτήσεις ἀναιρέσεως, ἀπευθυνόμεναι κατὰ ἀποφάσεων ἐκδοθεισῶν ἐπὶ τῆς προκειμένης υποθέσεως, συνεκδικάζονται ὡς συναφεῖς.

Ἐπειδὴ δεχθεῖσα ἡ προσβαλλομένη 2691 ἀπόφασις τῶν Ἐφετῶν, ὅτι κατὰ τῶν παρεμπιπτουσῶν ἀποφάσεων περι ἀποδείξεως δὲν εἶναι δεκτοὶ ἄλλοι λόγοι ἐφέσεως, εἰμὴ μόνον οἱ ἀφορῶντες τὸ θέμα, τὸ βάρος και τὰ μέσα τῶν ἀποδείξεων, ἐνῷ οὐδόλως τοιοῦτος περιορισμὸς γίνεται ἐν τῷ ἀρθ. 181 τῆς Πολ. Δικονομίας, οὔτε δὲ ἄλλης πινος διατάξεως, και ἔνεκα τούτων ἀπορρίψασα τὴν τοῦ ἀναιρεσείοντος ἐφεσίαν κατὰ τῆς 610 ἀποφάσεως τῶν Πρωτοδικῶν, παρεβιάσε τὴν οὐσιώδη

τοῦ ἄρθρου τοῦτου διάταξιν, ἐντεῦθεν δὲ ἀναιρετέα ἐστὶν κατὰ τ' ἄρθρ. 201 καὶ 807 § 4 τῆς Πολ. Δικονομίας ἢ ρηθεῖσα 2691 ἀποφάσεις.

Ἐπειδὴ ἡ τῶν Πρωτοδικῶν 610 ἀπόφασις ἀπορριπτή, ὡς διεχεται καὶ ἡ ἑτέρα προσβαλλομένη ὑπ' ἀριθ. 505 ἀπόφασις τῶν Ἐρετῶν, ὅτι ἀναγνωρίζει τὸ κληρονομικὸν δικαίωμα τῶν ἐναγοσῶν ὡς ἀνερχόμενον δι' ἐκάστην εἰς τὸ ἀποτελοῦν τὴν νόμιμον αὐτῆς μοῖραν ἐν δεκάτῳ τῆς κληρονομικῆς περιουσίας τοῦ ἀποθιώσαντος πατρὸς αὐτῶν, εἶναι κατὰ τοῦτο ὀριστική, διότι ἀποτελεῖ προδήλως παραδοχὴν ἢ διάταξιν αὐτῇ καὶ ὀριστικὴν ἐπιδίκασιν τῆς κυρίας περὶ τοῦτου αἰτήσεως τῆς ἀγωγῆς· ὅθεν δεχθὲν τὸ Ἐρετεῖον διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 2691 ἀποφάσεως αὐτοῦ ὡς μὴ ὀριστικὴν τὴν 610 ἀπόφασιν τοῦ Πρωτοδικείου καὶ ὡς πρὸς τὴν διάταξιν αὐτὴν, καὶ ἀπορρίψαν, λόγῳ μὴ ὀριστικότητος τῆς ἀποφάσεως καὶ κατὰ τοῦτο τὴν ἔφεσιν τοῦ ἀναιρεσείοντος, παρεβίβασε τὴν οὐσιώδη τοῦ ἄρθρου 749 § 1 ἐδᾶφ. 2 τῆς Πολ. Δικον. διάταξιν, καὶ ἀναιρετέα ἐστὶ καὶ διὰ τὸν λόγον τοῦτον ἡ αὐτὴ 2691 ἀπόφασις (ἄρθρ. 201 καὶ 807 § 5 τῆς Πολ. Δικονομίας).

Ἐπειδὴ ἀναιρουμένης τῆς ἀποφάσεως αὐτῆς, συναναιρεῖται ἀναγκαστικῶς ὡς πρὸς τὴν διάταξιν περὶ τῆς νόμιμου τῶν ἐναγοσῶν μοίρας καὶ ἡ κατόπιν ἐκδοθεῖσα ἑτέρα τοῦ Ἐρετείου ὑπ' ἀριθ. 505 ἀπόφασις, καὶ ἐπ' ἐκείνης στηριχθεῖσα, καθόσον ἀναιρουμένης τῆς πρώτης ἐπανερχεται ὁ ἀναιρεσείων κατὰ τὸ ἄρθρον 834 τῆς Πολ. Δικονομίας εἰς τὴν ἡτο. πρὸ αὐτῆς κατάστασιν, καὶ ἐπομένως δύναται νὰ ἐπαγάγῃ ἐπὶ τοῦ κανονίζοντος τὴν νόμιμον μοῖραν τῶν ἐναγοσῶν θέματος περὶ τοῦ ἀπόρου καὶ ἀπρόικου τῆς μητρὸς αὐτῶν καὶ ὄρκον, ὅτι ἐπαχθέντα παρ' αὐτοῦ, ἠρνήθη τὸ Ἐρετεῖον διὰ τῆς 505 ἀποφάσεως νὰ ἐπιβάλῃ ὡς δεσμευόμενον ἐκ τῆς προηγουμένης αὐτοῦ 2691 ἀποφάσεως, τῆς ἀναιρουμένης.

Ἐπειδὴ τῆς διατάξεως τῆς ὀριζούσης τὴν νόμιμον τῶν ἐναγοσῶν μοῖραν ἀναιρουμένης, συναναιρεῖται μετ' αὐτῆς καὶ ἡ διάταξις περὶ διανομῆς τῶν κληρονομιαίων, διότι ἡ διανομὴ αὕτη ἀπαιτεῖ ὡς προϋπόθεσιν ἀναγκασίαν ὀρισμένον τὸ ποσὸν τῆς νόμιμου μοίρας, ἀναιρετέα δὲ ἡ αὕτη περὶ διανομῆς διάταξις ἐστὶ (ἄρθρ. 201 καὶ 807 § 5 Πολ. Δικονομίας) καὶ διότι ἐπήχθη παρὰ τοῦ ἀναιρεσείοντος περὶ τῶν κληρονομιαίων ὄρκος, τὸ δ' Ἐρετεῖον δὲν ἐπέβλεπεν αὐτὸν διὰ τῆς 505 ἀποφάσεως κατὰ παράβασιν τῆς οὐσιώδους διατάξεως τῶν ἄρθρων 351, 352, 381 καὶ 746 τῆς Πολ. Δικονομίας, λόγῳ ὅτι ἐδόθη πρωτοδικῶς ὑπὸ τῶν ἐναγοσῶν ἀναπληρωτικὸς περὶ τοῦτου ὄρκος, ἐν ᾧ ἐφεσίμως ἠδύνατο νὰ ἐπαχθῇ ὁ τοιοῦτος ὄρκος, προκειμένης νέας ἐκτελέσεως τῶν ἀποδείξεων, καὶ ἔδει νὰ προτιμηθῇ καὶ ἐπιδληθῇ, ὡς δυνάμενος καὶ ν' ἀντεπαχθῇ.

Ἐπειδὴ, ὡς ἐξάγεται ἐκ τῆς 505 ἀποφάσεως, τὸ Δικαστήριον δέχεται ἐκτιμῆσαν τὸ τῆς ἀγωγῆς περιεχόμενον, ὅτι πρόκειται περὶ ἀγωγῆς κλήρου, αἱ δὲ ἐν αὐτῇ λοιπαὶ αἰτήσεις εἰσὶ παρεπόμεναι· ὅθεν ὑπαγομένων καὶ τούτων εἰς τὴν τῆς κυρίας ἀγωγῆς διαδικασίαν, ἐνωσις διαφόρου διαδικασίας ἀγωγῶν δὲν ὑπάρχει ἐν τῷ δικογράφῳ τῆς ἀγωγῆς, καὶ ὁρθῶς τὸ Ἐφετεῖον ἀπέρριψε τὴν σχετικὴν ἐνστάσιν τοῦ ἀναιρεσείουντος, ἀδόσιμος δ' ὁ περὶ τούτου ἀναιρέσεως λόγος.

Ἐπειδὴ καίτοι ὁσθέντος ἐνώπιον τοῦ Πρωτοδικείου ἀπολλακτικοῦ ὁρκου ὑπὸ τοῦ ἀναιρεσείουντος ὡς πρὸς τὸ 197 κεφάλαιον τῆς ἀγωγῆς, οὐδόλως ἐκωλύετο ἐκ τούτου τὸ Ἐφετεῖον, μεταβιβασθείσης εἰς αὐτὸ τῆς ὑποθέσεως διὰ τῆς ἐφέσεως, νὰ κρίνῃ ἐν τῇ γενομένῃ νέᾳ ἐκτιμήσει τῶν περὶ τούτου ἀποδείξεων (ἀρθρ. 746 καὶ 762 Πολ. Δικονομίας) ὅτι ἐσφαλμένως ἐπεβλήθη τῷ ἀναιρεσείουντι πρωτοδικῶς ὁ τοιοῦτος ὁρκός, οὕτω ἀποδείκνυσμένου ἐντελῶς ὑπὲρ τῶν ἐναγούτων ἐκ τῶν προσαχθέντων καὶ ἐν τῇ 505 ἀπόρσει ἀναφερομένων ἐγγράφων, ὅτι ἐκ τοῦ κεφαλαίου τούτου διεχειρίσθη ὁ ἀναιρεσείων δραχ. 21026, εἰσαχθείσας εἰς τὴν κληρονομικὴν περιουσίαν οὕτε ὥφειλε τὸ Ἐφετεῖον νὰ τάξῃ ἑτέραν περὶ τούτου ἀπόδειξιν, ἀφοῦ ἐπέισθη δικανικῶς ἐκ τῶν εἰρημένων ἐγγράφων (ἀρθρ. 244 καὶ 250 Πολ. Δικονομίας), ἀνυπόστατοι δὲ οἱ περὶ τούτου λόγοι ἀναιρέσεως.

Ἐπειδὴ ἡ τοῦ ποσοῦ αὐτοῦ διάθεσις εἰς ἀγορὰν δερμάτων τοῦ βυρσοδεψικοῦ ἐργόστασιου τοῦ κληρονομούμενου πατρὸς, ἣν ὁ ἀναιρεσείων ἐπικαλεῖται, ἀνάγεται εἰς τὴν διαδικασίαν τῆς διαταχθῆναις λογοδοσίας, καὶ κατ' αὐτὴν ἐρευνηθήσεται, ἀφοῦ δὲ ἰδεχθῇ ἡ 505 ἀπόφασις, ὅτι ὁ ἀναιρεσείων διεχειρίσθη τὸ ποσὸν τούτο, ὁρθῶς ὑπεχρέωσεν αὐτὸν εἰς λογοδοσίαν· ὅθεν ἀδόσιμοι οἱ σχετικοὶ ἀναιρέσεως λόγοι.

Ἐπειδὴ ὁ λόγος ἀναιρέσεως, ὅτι δὲν ἔλαβε τὸ Ἐφετεῖον ὑπ' ὄψιν τὰς προτάσεις τοῦ ἀναιρεσείουντος περὶ δικαιώματος ἀποζημιώσεως τοῦ Συμβολαιογράφου καὶ τοῦ δικηγόρου, οὐδὲ τοὺς λοιποὺς περὶ τῶν θεμάτων ἰσχυρισμοὺς του, ἐστὶν ἀνεπίδεκτος ἐκτιμήσεως ὡς ἀόριστος.

Ἐπειδὴ ἡ ἐρευνα τοῦ ἰσχυρισμοῦ τοῦ ἀναιρεσείουντος, ὅτι ἔλαβον αἱ ἐνάγουσαι τὴν ἀνῆκουσαν αὐταῖς νόμιμον μετράν ἐξ ὧν εἰσεκόμισαν ἐκ τῆς κληρονομικῆς περιουσίας τοῦ πατρὸς αὐτῶν, προσαπατεῖ ἀναγκαιῶς τὸν προσδιορισμὸν τῆς νόμιμου ταύτης μοίρας κατὰ ποσόν, ὅπερ μετὰ τὴν ἐπερχομένην ὡς εἴρηται ἀναίρεσιν θὰ ἐξετασθῇ οὐσιαστικῶς ὥστε οἱ περὶ τούτου λόγοι ἀναιρέσεως μάταιοι ἤδη εἰσὶν.

Ἐπειδὴ, ὡς ἐξάγεται ἐκ τοῦ δικογράφου τῆς ἀγωγῆς, ἐν αὐτῇ ἐκτίθεται, ὅτι ὁ ἀναιρεσείων διεχειρίσθη τὰ βυρσοδεψικὰ καταστήματα τοῦ κληρονομούμενου πατρὸς, ὁφείλει λογοδοσίαν· ὅθεν προδιὰ τὸ Ἐφετεῖον εἰς τὴν ἐρευνὰν τοῦ σχετικοῦ κεφαλαίου τῆς ἀγωγῆς, δὲν

μετέβαλε τὴν βᾶσιν αὐτῆς, οὕτε ἐπραξε τοῦτο αὐτεπαγγέλτως, ἀνυπόστατος δὲ ὁ σχετικὸς λόγος ἀναιρέσεως.

Ἐπειδὴ, τὸ κεφάλαιον αὐτὸ τῆς ἀγωγῆς περὶ διαχειρίσεως τῶν βυρσοδεψικῶν ἐργαστασίων ὑπὸ τοῦ ἀναιρεσιέντος ὡς κληρονομαίῳ δέχεται τὸ Ἐφετεῖον, ὡς ἐξάγεται ἐκ τῆς 505 ἀποφάσεως, ἐκ τοῦ δοθέντος περὶ τοῦτου ὁρκου ὑπὸ τῶν ἐναγουσῶν, καὶ οὐχὶ ἀνευ ἀποδείξεως, τὴν δὲ διαχείρησιν τῶν ἐργαστασίων τούτων ὑπὸ τοῦ ἀναιρεσιέντος κατὰ τὰ τρία τελευταῖα ἔτη μέχρι τοῦ θανάτου τοῦ κληρονομουμένου συνήγαγεν ἢ αὐτὴ ἀπόφασις ἐκ τοῦ δοθέντος περὶ τοῦτου ὁρκου ὑπὸ τοῦ ἀναιρεσιέντος, καὶ οὐχὶ ὡς διατείνεται ὁ ἀναιρεσιών, ἐξ ὁμολογίας ἀδιαίρετου, περιεχομένης ἐν ταῖς προτάσεσιν αὐτοῦ, ὥστε οἱ σχετικοὶ λόγοι ἀναιρέσεως στεροῦνται βάσεως.

Ἐπειδὴ, ὡς ἀποδεικνύεται ἐκ τῆς ἀπὸ 18 Ἰανουαρίου 1895 ἀποδείξεως, καὶ δὲν ἀμφισβητεῖται ὑπὸ τῶν ἀναιρεσιβλήτων, αὗται εἰσέπραξαν παρὰ τοῦ ἀναιρεσιέντος Δραχ. 118 δι' ἑξοδα καὶ τέλη τῆς 2691 ἀποφάσεως· ὅθεν ἀναιρουμένης τῆς ἀποφάσεως αὐτῆς, ὑπόχρεοι εἰσὶν αἱ ἀναιρεσιβλήτοι ν' ἀποδώσωσι τὸ ποσὸν τοῦτο (ἄρθρ. 834 Πολ. Δικονομίας).

Διὰ ταῦτα

Ἰδὼν καὶ τ' ἄρθρ. 210, 211, 219, 833 καὶ ἐπ. τῆς Πολ. Δικονομίας.

Ἀναιρεῖ τὴν ὑπ' ἀριθ. 2691 τοῦ 1894 ἀπόφασιν τοῦ Ἐφετείου Ἀθηνῶν.

Ἀπορρίπτει τὴν ἀναιρέσεως αἴτησιν τοῦ Παναγῆ Ρουσάκη κατὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 505 τοῦ 1898 ἀποφάσεως τοῦ αὐτοῦ Ἐφετείου α) ὅσον ἀφορᾷ τὰς διατάξεις, τὰς ὑποχρεούσας αὐτὸν εἰς λογαδοσίαν τῆς διαχειρίσεως Δραχμῶν 21036 ἐκ τοῦ κεφαλαίου 197 τῆς ἀγωγῆς, καὶ τῆς διαχειρίσεως τῶν κατὰ τὴν θέσιν Ρουφ καὶ τὴν ὁδὸν Ἀδριανοῦ ἐργαστασίων βυρσοδεψίου τοῦ τῶν διαδίκων πατρὸς κατὰ τὰ τρία τελευταῖα ἔτη πρὸ τοῦ θανάτου αὐτοῦ καὶ β) ὅσον ἀφορᾷ τὴν διάταξιν δι' ἣν ἀπερρίφθη ἡ ἀξιωματικὴ τοῦ ἀναιρεσιέντος διὰ τὰ καταδληθέντα πρὸς συντάξιν αὐτῆς ἀπαρχὴς εἰς τὸν Συμβολαιογράφον καὶ τὸν δικηγόρον.

Ἀναιρεῖ κατὰ τὰ λοιπὰ τὴν αὐτὴν ὑπ' ἀριθ. 505 τοῦ 1898 ἀπόφασιν τοῦ ἐν Ἀθήναις Ἐφετείου, ἐφ' ὅσῃ αἰτεῖται ἡ ἀναιρέσις.

Παραπέμπει τὴν ἐπίθεσιν ὡς πρὸς τὰ ἀναιρούμενα μέρη, πρὸς νέαν συζήτησιν εἰς τὸ Ἐφετεῖον Πατρῶν.

Διατάσσει νὰ γραφῇ ἡ παροῖσα εἰς τὸ περιθώριον τῶν προτοτύπων τῶν ἀναιρουμένων ἀποφάσεων καὶ ἐνδρασιευθῇ διὰ τοῦ τύπου ἀπ' ἀντὶ τῶν ἀναιρεσιβλήτων.

Ἐποχρεῖ τὰς ἀναιρεσιβλήτους ν' ἀποδώσῃσι τῷ ἀναιρεσεῖοντι δραχμὰς ἑκατὸν δέκα ὀκτὼ (118) μετὰ τοῦ νομίμου αὐτῶν τόκου ἀπὸ τῆς κοινοποιήσεως τῆς παρούσης.

Καταδικάζει τοὺς ἀναιρεσιβλήτους εἰς τὰ τῆς πρώτης συζητήσεως τῶν Ἐφετῶν δικαστικά ἐξόδα, περιοριζόμενα εἰς δραχ. πεντήκοντα (50) καὶ εἰς τὰ τέλη.

Συμφωνεῖ, μετὰ τῶν διαδίκων τὰ ἐνώπιον τοῦ Ἐφετείου, ὡς πρὸς τὴν ὑπ' ἀριθ. 505 ἀπόφασιν, καὶ τοῦ Ἀρείου Πάγου ἐξόδα καὶ τέλη καὶ

Διατάσσει τὴν ἐπιστροφὴν τῶν παραβόλων.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθῆναις τῇ ἐνδεκάτῃ (ἀρ. 11) Νοεμβρίου 1898.

Ἐδημοσιεύθη δ' αὐτόθι τῇ δεκάτῃ ἑκτῇ Νοεμβρίου 1898.

Ὁ Πρόεδρος

Ὁ Γραμματεὺς

Κ. Σημαντήρας

Γ. Καστόρχης

Ἀριθ. 280

Τὸ Δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου

Τμῆμα Α'.

Συγκείμενον ἐκ τῶν Δικαστῶν Κωνστ. Σημαντήρα Προέδρου, Χρ. Κόκκορη, Ἀνδ. Γκιών, Π. Μενελάου, Α. Πετρίτση, Μιλ. Ἡλιάδου, καὶ Ξεν. Εἰθυμίου· παρόντων τοῦ τε Ἀντισταγγελέως Κ. Μανιάκη (καλυομένου τοῦ Εἰσαγγελέως) καὶ τοῦ Γραμματέως Γ. Καστόρχη.

Συνεδριάσαν δημοσίᾳ ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ τοῦ καταστήματος αὐτοῦ τῇ ἐνάτῃ Νοεμβρίου 1898, ἵνα δικάσῃ ἐπὶ τῆς αἰτήσεως τοῦ Σταματίου Θ. Βασιλοπούλου καὶ Ἀθαν. Θ. Βασιλοπούλου, κατοίκων Κατσαροῦ, παρασταθέντων διὰ τοῦ πληρεξουσίου τῶν Γεωργ. Μελισσοῦργου, δικηγόρου, κατὰ τῶν Καλλιρρόης θυγατρὸς Δ. Καρακίτσου, χειραφέτου, συζύγου Κυρ. Κυριακοπούλου, ἐπιβοηθητικῶς δὲ καὶ Ἀθανασίου Καλογεράκη, παρεπιτρόπου τῆς Καλλιρρόης Δ. Καρακίτσου κατοίκων αὐτόθι, μηδὲως παρασταθέντων, περὶ ἀναίρεσεως τῆς ὑπ' ἀριθ. 64 τοῦ 1894 ἀποφάσεως τοῦ Ἐφετείου Ναυπλίου.

Ἀκούσαν τοῦ Εἰσηγητοῦ Δικαστοῦ Π. Μενελάου ἐκθέσαντος τὰςδε :

Ἡ χήρα Π. Κυριακοπούλου, μήτηρ τοῦ συζύγου τῆς Καλλιρρόης Καρακίτσου, ἀξιοῦσα λαμβάνειν παρὰ τοῦ πατρὸς αὐτῆς (τῆς Καλλιρρόης Καρακίτσου) ὡς ἐκδοχεὺς τῶν δικαιωμάτων τοῦ Ἡλία Μαργαρί-

ΑΠΟΦΑΣΕΙΣ ΑΡΕΙΟΥ ΠΑΓΟΥ

111

του δυνάμει συμβολαίου Δραχ. 5000 περίπου, εξεχώρησε την απαίτησιν ταύτην πρὸς τὸν ἐπίτροπον τῆς Καλλιρρόης Καρακίτσου, ἀνηλικού ὀρφανῆς, Θεόδωρον Βασιλόπουλον διὰ συμβολαίου ἀντὶ Δρ. 5164, ἀλλὰ μετὰ τινα χρόνον τὴν αὐτὴν ἀπαίτησιν εξεχώρησεν διὰ συμβολαίου εἰς τοὺς υἱοὺς τοῦ εἰρημένου ἐπιτρόπου Σταματίου καὶ Ἀθανασίου Θ. Βασιλόπουλον, οἵτινες ἐξακολουθοῦντες τὴν κατάσχεσιν, ἣν ἡ ἀρχικὴ δανείστρια εἶχεν ἐπιβάλει ἐφ' ὅλης τῆς ἀκινήτου περιουσίας τῆς Καλλιρρόης Καρακίτσου, συνέταξαν διὰ τοῦ κλητῆρος Ν. Ἡλιάδου τὴν ἀπὸ 11 Μαρτίου 1893 ἐπαναληπτικὴν δηλοποίησιν πλειστηριασμοῦ, δι' ἧς προσδιωρίσθη ἡμέρα πρὸς ἐνέργειαν αὐτοῦ ἡ 21 Μαρτίου 1893. Τὴν ἐκχώρησιν ταύτην καθὼς καὶ ἅπασαν ἐν γένει τὴν διαδικασίαν τῆς ἐκτελέσεως ἀνέκοψαν ἐνώπιον τοῦ Πρωτοδικείου Καλαμῶν ἢ Καλλιρρόῃ Δ. Καρακίτσου καὶ ἐπιβοηθητικῶς καὶ ὁ Ἀθανασίος Καλογεράκης, ὡς παρτίτροπος αὐτῆς, διὰ τῆς ἀπὸ 14 Μαρτίου 1893 ἀνακοπῆς των κατὰ τῶν Σταματίου καὶ Ἀθανασίου Θ. Βασιλόπουλων διὰ τοὺς ἐξῆς λόγους 1) Διότι ἡ πρὸς τὸν ἐπίτροπον τῆς Θ. Βασιλόπουλον γενομένη ἐκχώρησις, ἥτοι αὐτὴ ἡ ἐκτελουμένη ἀπαίτησις εἶναι ἀπασβεσμένη, δυνάμει ρητῆς διατάξεως τοῦ ἀρθ. 72 τοῦ περὶ Ἐπιτροπείας νόμου, καὶ ἐπομένως ἄκυρος. 2) Διότι ἄλλως ἡ ἐκτέλεσις εἶναι ἄκυρος, καθόσον καὶ ἂν θεωρηθῇ χειραφετος ἡ ἀνακοπτοῦσα, οὐδεμίαν πρᾶξιν ἐκοινοποίησαν αὐτῇ ὑπὸ τὴν ἰδιότητα ταύτην καὶ ἐπὶ τὸν πρὸς συναίνεσιν ὑποχρέων. 3) Διότι ἄλλως οἱ ἐνεργήσαντες τὴν ἐκτέλεσιν οὐδὲν ἔχουσιν ἢ ἀπέκτησαν κατὰ τῆς ἀνακοπτοῦσας δικαιώμα, ἄκυρου ὄντος τοῦ ἐκχωρητηρίου, ὡς εἰκονικοῦ, μὴ καταβληθέντος τιμῆματός καὶ γενομένου δολίως καὶ ἐκ συμπαιγνίας πρὸς καταβολὴν τῶν συμφερόντων αὐτῆς. 4) Διότι ὁ ἐπίτροπος τῆς καταδολιεύεται τὰ συμφέροντά της, ἐπιδιώκων ἴδια καὶ ἄμεσα αὐτοῦ συμφέροντα ἐπὶ τῆς περιουσίας της καὶ κρυπτόμενος ὀπισθεν τῶν ἐπισπευδόντων υἱῶν του. 5) Διότι συγκρούονται τὰ συμφέροντά της μετὰ τοῦ ἐπιτροπου τῆς Θ. Βασιλόπουλου καὶ ᾗτήσατο νὰ κηρυχθῶσιν ἄκυροι καὶ μὴ οὔσαι ἢ τε ἐκχώρησις καὶ ἡ γενομένη ἐκτέλεσις καὶ ἅπασα ἐν γένει ἡ ἀναγκαστικὴ διαδικασία καὶ ἀπασβεσμένη ἡ ἐκτελουμένη ἀπαίτησις, ἄλλως γὰρ διαταχθῇ ἡ ἀναστολὴ τοῦ πλειστηριασμοῦ.

Τὴν ἀνακοπὴν αὐτὴν ἀπέριψε τὸ Πρωτοδικεῖον ὡς ἀπαράδεκτον διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 578 (1893) ἀποφάσεως.

Ἀλλὰ τὴν ἀπόφασιν αὐτὴν ἐπὶ τῇ ἐφέσει τῶν ἀνακοπιέντων, τὸ Ἐφετεῖον Ναυπλίου διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 64 (1894) ἀποφάσεως μετερρύθμισεν, ἐδέχθη ὡς βάσιμον τὴν ἀνακοπὴν, ἐκήρυξε ἀπασβεσμένην τὴν ἐκτελουμένην ἀπαίτησιν καὶ ἠκύρωσε τὴν ἐπισπευδομένην ἐκτέλεσιν.

Τῆς ἀποφάσεως δὲ ταύτης τοῦ Ἐφετείου τὴν ἀναίρεσιν αἰτοῦνται

οὐ καθ' ὧν ἡ ἀνακοπὴ διὰ τῆς ἀπὸ 8 Μαρτίου 1894 αἰτήσεώς των διὰ τοὺς ἐν αὐτῇ λόγους.

Ἀκοῦσαν τοῦ πληρεξουσίου τῶν ἀναιρεσιόντων, ἀναπτύξαντος καὶ προφορικῶς τοὺς λόγους ἀναιρέσεως καὶ αἰτησάμενου τὴν ἀναίρεσιν τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως καὶ τοῦ Ἀντεισαγγελέως.

Σκεφθὲν κατὰ τὸν νόμον.

Ἐπειδὴ πρὸς ἀπόδειξιν νομίμου τῶν ἀναιρεσιβλήτων κλητεύσεως συντάσσεται κατὰ νόμον παρὰ τοῦ ἐνεργήσαντος τὴν ἐπίδοσιν κλητῆρος ἀποδεικτικόν, περιγράφον ἀκριβῶς πρὸς τοὺς ἄλλοις καὶ τὸ ἐπιδόθην δικόγραφον τῆς περὶ ἀναιρέσεως αἰτήσεως, ἀκριβὴς δὲ περιγραφὴ αὐτοῦ δὲν ὑπάρχει, ὅταν δὲν προκύπτῃ ἐκ τοῦ ἀποδεικτικοῦ κατὰ τίνος ἀποφάσεως ἀπευθύνεται ἡ περὶ ἀναιρέσεως αἴτησις (συνδ. ἄρθρα 504, 594, 820, 140 § 1 καὶ 819 § 2 Πολ. Δικονομίας)· ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου τὰ πρὸς ἀπόδειξιν νομίμου κλητεύσεως τῶν μὴ ἐμφανισθέντων ἀναιρεσιβλήτων προσαγόμενα παρὰ τῶν ἀναιρεσιόντων δύο ἀποδεικτικά τοῦ δικαστικοῦ κλητῆρος τῶν ἐν Καλάμαις Πρωτοδικῶν Πέτρου Θωμοπούλου τῆς 30 Μαρτίου 1894 ἀναφέρουσι μὲν, ὅτι οὗτος ἐπέδωκεν εἰς τοὺς ἀναιρεσιβλήτους αἴτησιν τῆς 8 Μαρτίου 1894, δι' ἧς οἱ ἀναιρεσιόντες αἰτοῦνται τὴν ἀναίρεσιν ἀποφάσεως, ἀλλὰ ποσῶς δὲν ὀρίζουσι ταύτην, ὡς μὴ ἀναφέρουσιν οὔτε τίνα ἀριθμὸν καὶ χρονολογίαν αὕτη φέρει, οὔτε παρὰ τίνος Δικαστηρίου ἐξεδόθη. Ὅθεν δέον τὸ Δικαστήριον ν' ἀπόσχῃ νὰ δικάσῃ ἐπὶ τῆς προκειμένης αἰτήσεως ἀναιρέσεως δι' ἑλλειψιν νομίμου τῶν ἀναιρεσιβλήτων κλητεύσεως, ἥτις καὶ αὐτεπαγγέλτως παρὰ τοῦ Δικαστηρίου ἐξετάζεται (συνδ. ἄρθρα 503, 592, 594, 820 καὶ 827 Πολ. Δικονομίας).

Διὰ ταῦτα

Ἀπεχεῖ νὰ δικάσῃ ἐπὶ τῆς προκειμένης αἰτήσεως ἀναιρέσεως.

Ἐπιβάλλει δὲ εἰς βάρος τῶν ἀναιρεσιόντων τὰ τέλη τῆς σημανσεως.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις τῇ ἐνδεκάτῃ Νοεμβρίου 1898.

Ἐδημοσιεύθη δὲ αὐτόθι τῇ δεκάτῃ ἑκτῇ Νοεμβρίου 1898.

Ὁ Πρόεδρος
Κ. Σημαντήρας

Ὁ Γραμματεὺς
Γ. Καστόρχης

Αριθ. 251

Τὸ Δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου

Τυτῆμα Α΄.

Συγκείμενον ἐκ τῶν δικαστῶν Κ. Σημαντήρα, Προέδρου, Χρ. Κόκκορη, Ἀνδ. Γκιών, Π. Μενελάου. Ἀδ. Πετρίτση, Μιλ. Ἡλιάδου καὶ Σ. Εὐθυμίου, παρόντων τοῦ τε Ἀντεισαγγελέως Κωνστ. Μανιάκη (κωλυομένου τοῦ Εἰσαγγελέως) καὶ τοῦ Γραμματέως Γ. Καστόρη.

Συνεδρίασαν δημοσίᾳ ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ τοῦ καταστήματος αὐτοῦ τῇ ἐνάτῃ Νοεμβρίου 1898, ἵνα δικάσῃ ἐπὶ τῆς αἰτήσεως τοῦ Δημοσίου, ἀντιπροσωπευομένου ὑπὸ τοῦ ἐπὶ τῶν Οἰκονομικῶν Ὑπουργοῦ, παρασταθέντος διὰ τοῦ πληρεξουσίου τοῦ Ἀριστομ. Θεοδώριδου, Νομικοῦ Συμβούλου κατὰ τῶν Ἰωάννου Ράτση καὶ Ἀθαν. Σακελλαριάδου, κατοίκων Ἀθηνῶν, ὡς ὀφειτικῶν συνδίκων τῆς πτωχεύσεως «Σ. Πρινάρης καὶ Δ. Νέρης» μηδὲως παρασταθέντων, περὶ ἀναίρεσεως τῆς ὑπ' ἀριθ. 1197 (1884) καὶ 2123 (1885) ἀποφάσεων τῶν ἐν Ἀθῆναις Πρωτοδικῶν.

Ἀκούσαν τοῦ Εἰσηγητοῦ δικαστοῦ Παν. Μενελάου ἐκθέσαντος τὰς. Οἱ Σ. Πρινάρης καὶ Δ. Νέρης διὰ τῆς ἀπὸ 22 Μαΐου 1883 ἐνόπιον τοῦ Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν ἀγωγῆς κατὰ τοῦ Δημοσίου ἐξέθηκαν, ὅτι ὁ Δῆμος Εἰσπράκτωρ τῇ 11 Μαρτίου 1883 εἰσέπραξε παρ' αὐτῶν ἀλληλεγγύῃ καὶ ἀναγκαστικῶς δρ. 295 διὰ φόρους ἐπιτηδεύματων τοῦ Δήμου Ἀθηναίων ὡς ὀφειλομένου παρὰ τοῦτω φόρου ἐπιτηδεύματος τοῦ ἔτους 1881· ἀλλ' οὗτοι κατὰ τὸ ἔτος τοῦτο 1881 οὐκ ὑπεχρεοῦντο εἰς τοιοῦτον φόρον, καθόσον ὁ μὲν ἦτο ἐπιστρατὸς τοῦ Δήμου Πατρῶν, ὁ δὲ ὑπ' ἄλλῳ χρυσοπωλείῳ, ἐπομένως κατὰ τὸ ἔτος ἐκεῖνο, οὔτε κατὰστημα εἶχον οὔτε καὶ ἐμπόρευματα· ὅθεν παρανόμως καὶ δι' ἀπαίτησιν μὴ ὑπάρχουσαν ὀφθεῖς εἰσπράκτωρ εἰσέπραξε τὰς εἰρημένους δρχμάς, δι' ὁφείλει τὸ Δῆμοςιον νὰ ἐπιστρέψῃ· ἤτησαντο δὲ νὰ ὑποχρεωθῇ τὸ Δῆμοςιον νὰ πληρώσῃ αὐτοῖς δρ. 295 ἐντόκιως.

Συζητήσεως γενομένης, τὸ Πρωτοδικεῖον ἐξέδοτο τὰς ἐξῆς ἀποφάσεις, α΄.) τὴν ὑπ' ἀριθ. 1197 (1884) δι' ἧς ὑπεχρέωσε τὸν ἐνάγοντα ν' ἀποδείξῃ τὴν βᾶσιν τῆς ἀγωγῆς του β΄.) τὴν ὑπ' ἀριθ. 6350 (1884) δι' ἧς δικάσαν ἐρήμην τῶν ἐναγόντων ἀπέρριψεν τὴν ἀγωγὴν αὐτῶν καὶ γ΄.) συνεπέλα ἀνακοπῆς τῶν συνδίκων τῆς πτωχεύσεως Πρινάρη καὶ Νέρη, καθὼς πτωχευσάντων τούτων, τὴν ὑπ' ἀριθ. 2123 τοῦ 1885, δι' ἧς δεχθέν κατὰ τὸ ἡμῖς τὴν προκειμένην ἀγωγὴν, ὑπεχρέωσε τὸ

Δημόσιον νά πληρώσῃ τοῖς συνδίκοις τῶν ἐναγόντων δραχμ. 152 καὶ 40)00 ἐντόκως ἀπὸ τῆς ἀγωγῆς ἀπέρριψε δὲ κατὰ τὰ λοιπὰ τὴν αὐτὴν ἀγωγὴν.

Τῶν ὡς ἄνω ἰπ' ἀριθ. 1197 καὶ 2123 ἀποφάσεων τοῦ Πρωτοδικείου τὴν ἀναίρεσιν αἰτεῖται τὸ Δημόσιον διὰ τῆς ἀπὸ 29 Ἰουνίου 1885 αἰτήσεώς του, διὰ τοὺς ἐν αὐτῇ διαφόρους λόγους, ἐν οἷς καὶ ὁ ἐξῆς:

Διότι κατὰ τὸ σ'. ψήφισμα τῆς ἐν Ἀθήναις Ἐθνικῆς Συνελεύσεως τοῦ ἔτους 1844, «ἄχρις οὗ ἡ νομοθετικὴ ἐξουσία κανόνισεν διὰ νόμου τὴν διαδικασίαν τῶν λοιπῶν διοικητικῶν διαφορῶν καὶ παραπέμψῃ αὐτὰς εἰς τὴν ἀρμοδιότητα τῶν τακτικῶν δικαστηρίων, αἱ ἀρμόδιαι διοικητικαὶ ἀρχαὶ θέλουσι ἐξακολουθεῖ νά δικάζουσιν αὐτὰς ὡς τὰς ἐδικάζουσιν καὶ πρότερον, ὡς τοιαῦται θεωροῦνται αἱ περὶ φόρου εἰκοδομῶν καὶ ἐπιτηδευμάτων διαφοραὶ κλπ.» Ὅθεν ἐπὶ τοῦ προκειμένου αἱ προσβαλλόμεναι ἀποφάσεις εἰσὶν ἀναιρετέαι λόγῳ ὑπερβάσεως καθήκοντων καθὼς θεωρήσασαι τὰ τακτικὰ δικαστήρια ἀρμόδια ν' ἀποφανθῶσιν ἐπὶ διοικητικῆς διαφορᾶς, ἀντικείμενον ἐχούσης τὸ νόμιμον ἢ μὴ τῆς εἰσπραξέως φόρου ἐπιτηδεύματος παρὰ τῶν νῦν ἀναιρεσιβλήτων.

Ἀκούσαν τοῦ πληρεξουσίου τοῦ ἀναιρεσιέντος δημοσίου ἀναπτύξαντος καὶ προφορικῶς τοὺς λόγους τῆς ἀναίρεσεως καὶ αἰτησάμενον τὴν ἀναίρεσιν τῶν προσβαλλομένων ἀποφάσεων, καὶ τοῦ Ἀντισαγγαλέως.

Σκεφθέν κατὰ τὸν νόμον.

Ἐπειδὴ οἱ ἀναιρεσιβλήτοι ἐκλητεύθησαν προσηκόντως, ὡς ἀπαδεικνύεται ἐκ τῶν ἀπὸ 10 Ἰουλίου 1885 δύο ἀπαδεικτικῶν τοῦ κλητῆρος τῶν ἐνταῦθα Πρωτοδικῶν Μιχ. Ἀντωνιάδου ἐπομένως μὴ ἐμφανισθέντες, δικάζονται ὡς ἀνὴρ ἐνεφανίσθησαν.

Ἐπειδὴ κατὰ τὸ ἄρθρον 4 ἐδ. β' τοῦ ἀπὸ 28 Ἰουλίου 1871 ΧΜΖ. νόμου, ἐὰν αἰτῆται ἀναίρεσις κατὰ τὸ ἐδ. 1 τοῦ ἄρθρ. 808 τῆς Πολ. Δικονομίας ἐνεκεν ὑπερβάσεως τῆς περὶ τὴν ὑπηρεσίαν ἐξουσίας, καὶ δὴ διὰ ὑπερβάσεως εἰς καθήκοντα διοικητικά, ὁ Ἄρειος Πάγος δικάζει ἐν ὁλομείει. Ὅθεν ὁ πρῶτος τοῦ ἀναιρετηρίου λόγος, ὅτι αἱ προσβαλλόμεναι ἀποφάσεις τοῦ ἐνταῦθα πρωτοδικείου εἰσὶν ἀναιρετέαι, ὡς θεωρήσασαι τὰ τακτικὰ δικαστήρια ἀρμόδια ν' ἀποφανθῶσιν ἐπὶ διοικητικῆς διαφορᾶς, ὡς οὗσης περὶ φόρου ἐπιτηδευμάτων, ὑπάγεται εἰς τὴν ὁλομείειαν τοῦ Ἐρείου Πάγου, συνεπῶς δὲ καθίσταται παραπεμπτός εἰς αὐτήν.

Διὰ ταῦτα

Ἰδὼν καὶ τ' ἄρθρ. 826 καὶ ἐπόμε. τῆς Πολ. Δικονομίας.

Παραπέμπει ενώπιον της Ολομελείας του Αρείου Πάγου την προκειμένην αίτησιν ἀναρρέσεως.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις τῇ ἐνδεκάτῃ Νοεμβρίου 1898. Ἐδημοσιεύθη δὲ τὴν δεκάτῃ ἑκτῇ Νοεμβρίου 1898.

Ὁ Πρόεδρος Ὁ Γραμματεὺς
Κ. Σημαντήρας Γ. Καστόρχης

Ἀριθ. 252

Τὸ Δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου

Τυπμα Α'

Συγκείμενον ἐκ τῶν Δικαστῶν Κωνστ. Σημαντήρα, Προέδρου, Χ. Κόκκαρη, Α. Γκιών, Π. Μενελάου, Α. Πετρίτση, Μιλτ. Ἡλιάδου καὶ Ε. Εὐθυμίου, παρόντων τοῦ τε Εἰσαγγελέως Δ. Τσιθανοπούλου καὶ τοῦ Γραμματέως Γ. Καστόρχη.

Ἄν δημοσίᾳ ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ τοῦ καταστήματος αὐτοῦ τὴν δευτέραν (2) Νοεμβρίου 1898, ἵνα δικάσῃ ἐπὶ τῆς αἰτήσεως τοῦ Νικολάου Χ. Στεφανοπούλου, κατοικοῦ Τριπόλεως, παρασταθέντος διὰ τῶν πληρεξουσίων του Π. Στεφανοπούλου καὶ Κ. Κωνσταντοπούλου, δικηγόρων, κατὰ Κωνσταντίνου Ἀγγελοπούλου, κατοικοῦ Ὠσαντίας, ὡς ἐνασκούντος τὴν πατρικὴν ἐξουσίαν ἐπὶ τῆς ἀνηλίκου θυγατρὸς του Περικλεῆς, κληρονόμου τῆς μητρὸς της Ἑλένης, συζύγου Κ. Ἀγγελοπούλου, παρασταθέντος διὰ τοῦ πληρεξουσίου του Ἀγ. Ρακοπούλου, δικηγόρου, περὶ ἀναρρέσεως τῆς ὑπ' ἀριθ. 632 τοῦ 18-6 ἀποφάσεως τῶν ἐν Ναυπλίῳ Ἐφετῶν.

Ἀκούσαν τοῦ Εἰσηγητοῦ Δικαστοῦ Εὐν. Εὐθυμίου ἐκθέσαντος τὰς δυνάμεις τῆς ἀπὸ 19 Ἰουνίου 1889 ἐνώπιον τοῦ Πρωτοδικείου Τριπόλεως ἀγωγῆς, κατὰ τοῦ Νικολάου Χ. Στεφανοπούλου ἐξέθηκεν, ὅτι διὰ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 14591 τοῦ 1885 συμβολαίου τοῦ Συμβολαιογράφου Τριπόλεως Ἰωάν. Βεῖκοπούλου πρὸς τὸν Μάρκον Γρηγορόπουλον ἐπώλησε μίαν ἀμαξάν τετράτροχον μεθ' ἐνὸς ἵππου ἀντὶ δραχ. 1600, ἐξ ὧν τὰς 400 ἔλαβε, τὰς δὲ ὑπολοίπους δραχ. 1200 ὑπεσχέθη ὁ ἀγοραστής νὰ τῇ πληρῶσῃ μετὰ 6 μῆνας ἐντόκως 8 0)0· ὅτι τὰς δραχ. ταύτας 1200 ἀναβαινούσας μετὰ τῶν τόκων αὐτῶν εἰς δραχ. 1241, 35)00 μεθ' ὧν τῶν δικαιωμάτων καὶ ἀγωγῶν διὰ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 16406 (1886) συμβολαίου, κατὰ τὴν σύνταξιν τοῦ ὁποῖου ἔλαβε μέρος καὶ

ὁ ὀφειλέτης, ἐξεχώρησε πρὸς τὸν ἐναγόμενον, ὅστις ἀνέλαβε νὰ πληρῶσθαι αὐτῇ δραχ. 150 κατὰ μῆνα μέχρι ἀποπληρωμῆς μετὰ τῶν τόκων 800, ὅς ὑπεσχέθη ὁ ὀφειλέτης νὰ πληρῶσθαι τῷ ἐναγόμενῳ ἀναλαμβάνοντι τὰ δικαιώματά της δυνάμει τοῦ εἰρημένου συμβόλαιου· ὅτι ἀπὸ τοῦ Αὐγούστου 1886, ὅτε συνετάχθη τὸ συμβόλαιον, ὁ ἐναγόμενος οὐδεμίαν μηνιαίαν καταβολὴν ἐνήργησεν· ὅθεν εἶναι ὑπόχρεως εἰς τὴν πληρωμὴν τοῦ ὅλου κεφαλαίου καὶ τῶν τόκων, ἀνερχομένων μέχρι τῆς ἀγωγῆς εἰς δραχ. 250· ὅτι πρὸς ἀσφάλειαν τῆς προκειμένης ἀπαιτήσεώς της, κατέσχε συντηρητικῶς εἰς χεῖρας τοῦ Ἰωάν. Μαρινοπούλου δραχ. 2000· καὶ ᾗτήσατο νὰ ὑποχρεωθῇ ὁ ἐναγόμενος νὰ τῇ πληρῶσθαι δραχ. 1491 ἐντόκως ἀπὸ τῆς ἀγωγῆς, νὰ ἐπικυρωθῇ ἡ κατάσχεσις καὶ ὑποχρεωθῇ ὁ τρίτος νὰ τῇ πληρῶσθαι τὰς εἰς χεῖράς του κατασχεθείσας δραχμὰς 2000.

Συζητήσεως γενομένης, τὸ Πρωτοδικεῖον διὰ μὲν τῆς ὑπ' ἀριθ. 242 (1890) ἀποφάσεως ὑπεχρέωσε τὸν ἐναγόμενον ν' ἀποδείξῃ ἐγγράφως τὴν ἐξόφλησιν τῆς ἐπιδίκου ἀπαιτήσεως διὰ δὲ τῆς ὑπ' ἀριθ. 1134 (ἰδίου ἔτους) ἐπέβαλε τῇ ἐναγούσῃ ὄρκον περὶ τοῦ ὅτι ὁ ἐναγόμενος οὐκ ἐξώφλησε τὴν ἀπαιτήσιν της. Τὰς ἀποφάσεις αὐτὰς ἐξεκάλεσεν ὁ ἐναγόμενος, τὰ δὲ Ἐφετεῖον Ναυπλίας ἐξέδοτο κατ' ὄρκου τὴν ὑπ' ἀριθ. 243 (1894) ἀπόφασιν, δι' ἧς ὑπεχρέωσε τὴν ἐναγούσαν ν' ἀποδείξῃ, ὅτι ὁ ἐναγόμενος ἔλαβε παρὰ τοῦ ὀφειλέτου Μ. Μάμαλη ὁλόκληρον τὸ ποσὸν τὸ ἐν τῷ 16406 συμβόλῳ ἀναφερόμενον εἰς τὰς 2, ἐπελθούσης θιαίᾳς διακοπῆς τῆς οἰκῆς ὡς ἐκ τοῦ θανάτου τῆς ἐναγούσης καὶ ἐπαναληφθείσης ταύτης ὑπὸ τοῦ Κ. Ἀγγελοπούλου, συζύγου αὐτῆς, ὑπὸ τὴν ιδιότητά του, τὴν ὑπ' ἀριθ. 612 (1896) ἐτέραν ἀπόφασιν, δι' ἧς ἐπέβαλε τῷ Κ. Ἀγγελοπούλῳ ὄρκον, περὶ τοῦ ὅτι ὁ ἐναγόμενος δὲν τῷ ἐξώφλησεν οὔτε συμφώνως πρὸς τὸ ἐκχωρητήριον συμβόλαιον κατὰ μηνιαίας ὁδοὺς, οὔτε μέχρι σήμερον τὴν ἐπιδίκον καὶ ἐν τῇ ἀγωγῇ ἀναφερομένην ἀπαιτήσιν του, ἥτις τῷ ὀφειλέτῳ ὁλόκληρος κατὰ τὴν ἀγωγὴν του, μετὰ τὴν ὁσὴν δὲ τοῦ ὄρκου ταύτου ὑπεχρέωσε τὸν ἐναγόμενον νὰ πληρῶσθαι αὐτῷ ὑπὸ τὴν ιδιότητά του πρὸς ἐξόφλησιν τῆς ἐπιδίκου ἀπαιτήσεως δραχ. 1491 ἐντόκως ἀπὸ τῆς ἀγωγῆς, ἐπικυρώσας τὴν κατάσχεσιν καὶ ὑπεχρέωσε τὸν τρίτον νὰ πληρῶσθαι αὐτῷ τὰς κατασχεθείσας δραχ. 2000 ἐντόκως ἀπὸ τῆς κατασχεσεως.

Τῆς ἀποφάσεως ταύτης ὑπ' ἀριθ. 632 τὴν ἀναίρεσιν αἰτεῖται ὁ Ν. Στεφανοπούλος, διὰ τοὺς ἐν τῇ ἀπὸ 26 Ἀπριλίου 1897 αἰτήσεαι καὶ τοὺς ἐν τῇ ἀπὸ 20 Ἰουλίου 1898 προσβέβητο δικηγορᾷ περιεχομένους ὡς ἐξῆς λόγους:

Δυν. Τοὺς ἐν τῇ ἀναίρετηρίῳ.

Διότι ἐσφαλμένως τὸ δικάσαν Ἐφετεῖον διὰ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως παραμορφῶσαν τὸ σαφές καὶ ρητὸν γράμμα τοῦ ὑπ' ἀριθ. 16406 τοῦ ἔτους 1886 συμβολαίου τοῦ Συμβολαιογράφου Τριπόλεως Ι. Βεϊκοπούλου, ἐδέχθη, ὅτι τοῦτο εἶναι ἔγγραφον ἐκχώρησεως καὶ οὐχὶ ἐντολῆς, δημιουργήσαν πρὸς τοῦτο ρήσεις καὶ φράσεις ὡς ἐμπεριεχόμενας ἐν αὐτῷ καὶ οὕτω μεταβαλὼν τὴν ἔννοιαν τοῦτου καὶ τὸν σκοπὸν τῶν συμβαλλομένων, δηλονότι ἐδημιούργησεν, ὅτι ἡ ἐνάγουσα Ἑλένη Γρηγοροπούλου ἐδήλωσεν, ὅτι κατὰ τοῦ ὀφειλέτου τῆς οὐδεμίας εἰς τὸ ἐξῆς ἔχει ἀπαίτησιν διὰ τὸν λ)σμὸν τοῦτον τῆς πωληθείσης ἀμάξης διὰ τῆς ἐκ τῆς ἀγοραπωλησίας ταύτης πηγαζούσης καὶ ἐκχωρηθείσης ἀπαίτησεως, ἐξ οὗ συνήγαγεν ἐσφαλμένως, ὅτι ἔλαβε χώραν ἐκχώρησις τῆς ἀπαίτησεως τῆς ἐναγούσης, τοῦτέστιν ὅτι ἔνεκα τῆς ὀμολώσεως ταύτης ἐξάγεται ἡ ἐκχώρησις, ὅθεν μὴ ἀναφερομένης ἢ ὑπαρχούσης τῆς τοιαύτης δηλώσεως, ἐπιταί, ὅτι οὐδὲν ἐκ τῶν πράγματι ἐκτιθεμένων ἐν τῷ ἔγγραφῳ γεγονότων, προκύπτει ἐκχώρησις, καὶ συνεπῶς διὰ τῆς πλαستουργίας τῆς τοιαύτης δηλώσεως παρεμόρφωσε τὸ ἔγγραφον, ὅπερ ἐπάγεται ἀναιρέσιν, ἐν ᾧ διὰ τοῦ συμβολαίου ἀνωμολογεῖται, ὅτι « ἡ Ἑλένη Γρηγοροπούλου καὶ ὁ Μάρκος Μάμαλης λογαριασθέντες διὰ τοὺς ἀγράφους λογαριασμοὺς ἐξίσωσαν τοὺτους, τοὺς ἀγράφους δηλονότι, καὶ δὲν ἔχῃ ὁ εἰς κατὰ τοῦ ἑτέρου ἀπαίτησιν διὰ τοὺς (ἀγράφους) λογαριασμοὺς τοὺτους, πλὴν τῶν ἔγγράφων ὀφειλῶν τοῦ Μάρκου Μάμαλη, τοῦθ' ὅπερ ἀνωμολόγησε καὶ ἀπέδεξατο οὗτος ὁ Μάμαλης ».

Διότι ἐσφαλμένως παρεμόρφωσε τὴν ρητὴν δῆλωσιν τῶν συμβαλλομένων κατὰ τύπον καὶ πρᾶγμα, δηλονότι « ὅτι τὴν καταβαλλομένην μηνίαν » ὅσιν παρὰ τοῦ ὀφειλέτου ὑπόσχεται νὰ καταβάλλῃ ὁ Ν. Στεφανόπουλος πρὸς τὴν Ἑλένην Γρηγοροπούλου » ὡς σημαίνουσιν ὅθεν τὸν τρόπον τῆς καταβολῆς, ἀνεξαρτήτως τοῦ ἂν καταβάλλῃ ταύτην ὁ ἐκχωρηθεὶς ὀφειλέτης ἢ μὴ εἰς τὸν Ν. Στεφανόπουλον, ἐν ᾧ τοιαύτη παραμόρφωσις ἀντίκειται καὶ ἀντιμάχεται εἰς τὸ σαφές καὶ ρητὸν γράμμα καὶ ἔννοιαν τοῦ ἔγγραφου, δι' οὗ οἱ συμβαλλόμενοι συμφώνησαν, ἵνα ὁ ἀναιρεσεῖον καταβάλλῃ μόνον ὅ, τι τῷ καταβάλλετο, ὡς οὐκ ἐκ τῶν λέξεων « τὴν καταβαλλομένην » ὅσιν ὑπόσχεται κλπ. » καὶ οὕτω σκεφθὲν ἐδέχθη ὑποχρέωσιν τοῦ ἀναιρεσεῖοντος πρὸς πληρωμὴν, καὶ πρὸς ὑποστήριξιν τῆς ὑποχρέωσεως ταύτης τοῦ ἀναιρεσεῖοντος, ἐδημιούργησε καὶ πάλιν, ὅτι ἐμπεριέχεται ἐν τῷ ἔγγραφῳ δῆλωσις τῆς ἐναγούσης καὶ ὁμολογία, ὅτι αὐτὴ τὴν ἐκχωρηθεῖσαν ἀπαίτησιν οὐδεμίαν τοῦ λοιποῦ ἔχει ἀπαίτησιν κατὰ τοῦ ὀφειλέτου τῆς, ἐξ οὗ ἀνααιρετὴ κατέστη ἡ ἄνωθι ἀπόφασις.

Διότι, ἐσφαλμένως τὸ αὐτὸ Ἐφετεῖον ἐδέχθη τὸ προκείμενον ἔγγραφο, ὡς ἀφορῶν ἐκχώρησιν ἀπαιτήσεως ἐναντίον τῶν στοιχείων τῆς ἐκχωρήσεως καθ' ἃ δέον τὸ ἐκχωρητήριον ἔγγραφο νὰ ἐμπεριέχῃ τὴν γὰρ λογαριασμὸν καὶ ὄφελος τοῦ ἐκδοχέως εἰσπραξίν τῆς ἐκχωρουμένης ἀπαιτήσεως, ἡ ὑπαρξίς τῶν ὁποίων στοιχείων διακρίνει τὴν ἐκχώρησιν ἀπὸ τὴν ἐντολὴν πρὸς εἰσπραξίν, ἅτινα δέον νὰ ἐμπεριέχωνται καὶ οὕτω παρηρμήνευσε τὸν Νόμον καὶ ἀναιρετέαν τὴν ἀπόφασιν κατέστησε.

Διότι διὰ τοῦ πωλητηρίου συμβολαίου ὑπ' ἀριθ. 14591 τοῦ συμβολαιογράφου Τριπόλεως Ἰωάν. Βεϊκοπούλου, ἐφ' οὗ τὸ ἐπίδικον στηρίζεται, ἡ ἐνάγουσα πωλήτρια ἐπώλησεν ἐπιφυλαχθεῖσα τοῦ δικαιώματος τῆς κυριότητος τῶν πωληθέντων μέχρις ἀποπληρωμῆς τοῦ τιμήματος, κατόπιν δὲ συνετάχθη τὸ προμνησθὲν συμβόλαιον, δι' οὗ ρητῶς συνεφωνήθη, ὅτι εἰ ἰσχύς τοῦ πωλητηρίου συμβολαίου καὶ τὸ βάρος τῶν συνεπειῶν τῆς ὑπὸ ὄρον πωλουμένης ἀμάξης, ἀνήκει εἰς αὐτὴν ταύτην τὴν πωλήτριαν κατ' ἀκολουθίαν καὶ ἂν ὑποτεθῇ, ὅτι τὸ ἐπίδικον τοῦτο συμβόλαιον ἐμπεριέχει ἐκχώρησιν τιμήματος εἰς τὸν ἀναιρεσίοντα, ἡ ποιαύτη ἐκχώρησις ἐμελλε νὰ ἰσχυρῇ ὑπὸ τὸν ὄρον καὶ τὴν ἀναγκαίαν προϋπόθεσιν, καθ' ἣν ἡ πωλήτρια δὲν ἤθελε προτιμήσῃ νὰ διεκδικήσῃ τὰ πωληθέντα, διεκδικήσασα ὅμως ταῦτα, ὡς προκύπτει ἐκ τῶν ἀπὸ 26 Ἀπριλίου 1890 καὶ 23 Ν)βρίου 1889 ἀποφάσεων τοῦ Πρωτοδικείου Τριπόλεως καὶ τῶν ἀπὸ 17 Ν)βρίου 1887 καὶ 3 Ἰανουαρίου 1890 διεκδικητικῶν ἀγωγῶν καὶ παρεμβάσεων, δὲν ἡδύνατο ἐνταυτῶν ν' ἀξιώσῃ καὶ τὴν πληρωμὴν τοῦ ἐκχωρηθέντος δῆθεν τιμήματος ἀπὸ τὸν ἀναιρεσίοντα, ὅπως δὲν ἡδύνατο κατὰ τὸ ὀφειλόμενόν τῆς νὰ διεκδικήσῃ τὰ πωληθέντα καὶ προσέτι ν' ἀξιώσῃ τὴν πληρωμὴν τοῦ τιμήματος, ἐπομένως ἐσφαλμένως τὸ Ἐφετεῖον παρερμήνευσεν τὸν Νόμον ἐδέξατο, ὅτι αἱ ἐν αὐτῷ τῷ συμβολαίῳ, ὡς εἴρηται, φράσεις οὐδεμίαν ἔχουσιν ἐννοίαν, ὅπου ἄγει εἰς τὸ ἄτοπον νὰ ὡλεθῇ ἡ ἐνάγουσα πωλήτρια ἀφ' ἐνὸς διεκδικούσα τὸ πωληθέν καὶ ἀφ' ἑτέρου τὸ τίμημα καὶ δὴ μὲ ζήμιαν τῶν ἄλλων, ἐν ᾧ ἡ ἐνάσκησις τῆς μιᾶς ἀγωγῆς ἀποκρούει τὴν ἄλλην, ἐν τούτῳ δὲ ἀφῆκεν ἐντελῶς ἀναιτιμολόγητον τὴν ἀπόφασιν του.

Διότι οὐδ' ὁλως ἐλάβεν ὑπ' ὄψει, οὐδὲ ἐξετίμησε τὰ ἔγγραφα ταῦτα καὶ τὰ λοιπὰ πρσαχθέντα καὶ ὑποβληθέντα καὶ πρωτοδικῶς καὶ ἐφεσίμως.

Διότι ἡ ὀνομασία δὲν ἀποτελεῖ τὴν σύμβασιν, ἀλλ' ἡ οὐσία καὶ ὁ σκοπὸς ὁ διὰ ρητῶν λέξεων διατυπούμενος.

Διότι ὁ ἀναιρεσίῳ ἐξεκάλεσε τὰς προδικαστικὰς ἀποφάσεις, ὧν ἡ τελευταία ἐπήγαγεν ὄρκον εἰς τὸν ἀντίδικόν του πρὸς ἀπόδειξιν τῆς ἐξο-

ΑΠΟΦΑΣΙΣ ΑΡΕΙΟΥ ΠΑΓΟΥ

112

πλήσεως, ἐρμηνεύσας τὸ ἔγγραφον ὡς ἐκχωρητήριον καὶ οὐχὶ ὡς ἐντολὴν, παραπονούμενος διὰ τὸ ἐσφαλμένον τῶν σκέψεων τῶν, καίτοι αὐτὰ ἐπεφυλάχθησαν ὡς ἀποφανθῶσι περὶ τοῦ ὅτι ἡ ἐνάγουσα δὲν ἦτο κυρία τῆς πώληθείσης ἀμάξης καὶ ἵππου καὶ ἐπομένως δὲν ἦτο κυρία καὶ τοῦ ἐκχωρηθέντος τιμήματος, ὅτι ἡ ἐκποιηθεῖσα ἀμάξα ἐκνικᾶται παρὰ τρίτου κατεῖναι ὑπόχρεως εἰς ἐγγυοδοσίαν, ὅτι ἡ ἐνάγουσα ἐνήσκησεν ἀγωγὴν περὶ διεκδικήσεως κατὰ τοῦ κατόχου τῆς ἀμάξης ὡς ἀναγοράστου οὐσης, καθ' ὃ μὴ καταβλήθέντος τοῦ τιμήματος καὶ ὅτι ἐν περιπτώσει καταβολῆς τοῦ τιμήματος πρὸς τὸν ἐντολοδόχον, νὰ ὑποχρεωθῇ ὁ ἀναιρεσίων εἰς τὴν πληρωμὴν, οὐχ ἦτοιο τὸ Ἐρετεῖον, ἐν ᾧ εἰλήθη τὴν ἔφειν καὶ διέταξεν ἀποδείξει κρίναν τὴν σύμβασιν ἐντολὴν καὶ ἐβελτίωσε τὴν θέσιν τοῦ ἐκκαλοῦντος διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 243 (1892) ἀποφάσεως, ἀνεκάλεσε διὰ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως τὴν προεκδοθεῖσαν ἀπόφασιν τοῦ, καθ' ὅσον εἰδέχθη τὴν ἔφειν καὶ ἐν ᾧ ὤφειλεν, ἀπορρίψαν τὴν ἔφειν σιωπηρῶς, νὰ ἐπικυρώσῃ τὰς ἐκκαλούμενας ἀποφάσεις, προέβη εἰς ἐξέτασιν τῆς οὐσίας, ἐν ᾧ ἦτο ἀναρμόδιον πλεονεκτήματα μόνον ὅπου ταν παραδεχθῇ τὴν ἔφειν καὶ μεταρρυθμίζει τὰς ἐκκαλούμενας ἀποφάσεις ἐπιτρέπεται ἡ ἐξέτασις τῆς οὐσίας, τὸ Ἐρετεῖον ὁμῶς προέβη καὶ ἐπήγαγεν ὄρκον, ὃν καὶ αἱ ἐκκαλούμεναι ἀποφάσεις ἐπέβαλον, χωρὶς οὕτως τῆς ἀποφάσεως νὰ μεταρρυθμίσῃ, οὐ τὸν ὄρκον νὰ μεταβάλλῃ, ἢ ἐπάγῃ κατὰ τὴν ἔφειν, ἀλλὰ οὐθενὶ τοῦ ὄρκου, εἰδέχθη τὴν ἀγωγὴν καὶ οὕτως ἐστέρητε τὸν ἀναιρεσίωνα καὶ τοῦ πρώτου καὶ τοῦ τρίτου βαθμοῦ, χαρακτηρίσαν τὴν θέσιν τοῦ ἐκκαλοῦντος, μὴ ἀποφανθῆν ἐπὶ τῶν προταθέντων, ὡς ἀνω εἴρηται, ἰσχυρισμῶν καὶ προτάσεων καὶ διὰ τῆς ἐφέσεως καὶ ἐπομένως παρίστανε τὰς διατάξεις τῆς Πολ. Δικονομίας καὶ τοῦ Νόμου.

Διότι ὡσαύτως ἐσφαλμένως εἰδέχθη τὴν ἀγωγὴν ἀνευ ἀντεφάσεως τοῦ ἀναιρεσίωτου κατὰ τὴν ἐκκληθεισῶν ἀποφάσεων, χωρὶς ὡς ἀποφανθῇ ἢ σκεφθῇ περὶ τοῦ παραδεκτοῦ ἢ μὴ τῆς ἐφέσεως, τῆς μεταρρυθμίσεως ἢ μὴ τῶν ἐκκληθεισῶν ἀποφάσεων, ἐν ᾧ ὤφειλε, εἰ μὲν παρεδέχετο τὴν ἔφειν, νὰ μεταρρυθμίσῃ τὰς ἀποφάσεις, αἵτινες προσεβέβαλλον καὶ κρίνῃ περὶ τῆς οὐσίας, ἢ ὡς ἀπορρίψῃ τὴν ἔφειν καὶ ἐπικυρώσῃ τὰς ἐκκαλούμενας ἀποφάσεις, ὅπου δὲν ἡδύνατο ἐν τῇ τελευταίᾳ ἐκδοχῇ νὰ κρίνῃ ἐπὶ τῆς οὐσίας καὶ τάξῃ συνεπείας δι' ὁριστικῆς ἀποφάσεως, οὐδέποτε δὲ ἐπιτρέπετο νὰ μὴ ἀποφανθῇ, ἐὰν ἐπικυρώσῃ ἢ μεταρρυθμίσῃ ταύτας, ἢ νὰ μὴ ἀποφανθῇ ἐπὶ τῶν λοιπῶν προτάσεων τοῦ καὶ ἐπομένως οὕτως ἐπιτρέπετο νὰ εἰδέχθῃ τὴν ἀγωγὴν καὶ ἐπικυρώσῃ τὴν κατάσχεσιν, ἣν προσέβαλεν ὡς ἄκυρον, οὐδέντερον δὲ τούτων πράξαν, δηλονότι οὕτως τὴν ἔφειν δεχθῆν οὐτε ταύτην ἀπορρίψαν, οὐτε ἐπικυρώσαν τὰς ἀποφάσεις, οὐτε μεταρρυθμίσαν τὰς ἐκ-

καλουμένας αποφάσεις, αλλά δεχθὲν τὴν ἀγωγὴν ἀναρμοδίως, παρέβιασε τὸν νόμον καὶ τὰς σχετικὰς διατάξεις τῆς Πολ. Δικονομίας, ὅπερ ἐπιφέρει τὴν ἀναίρεσιν τῆς αποφάσεως ταύτης.

Βον τοὺς ἐν τῷ προσθέτῳ δικογράφῳ

Διότι πρὸς ἀπόκρουσιν τῆς ἀγωγῆς ἀνέκαθεν ἰσχυρίσθη καὶ ἐνώπιον τοῦ Πρωτοδικείου καὶ ἐνώπιον τῶν Ἐφετῶν, ὅτι διὰ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 16406 συμβολαίου ἀπλὴ ἐντολὴ ἐδόθη αὐτῷ πρὸς εἰσπραξιν τῶν ὑπὸ τοῦ Μ. Μικέλη πρὸς τὴν ἐνάγουσαν ὀφειλομένων, ὅτι συνεπῶς δὲν ὑποχρεοῦνται νὰ πληρώσωσι πρὸς τὸν ἀναιρεσίβλητον, εἰμὶ μόνον ὅσα ᾔθελον εἰσπράξει παρὰ τοῦ Μ. Μικέλη κατὰ ρητὴν περὶ τοῦτου ἐν τῷ συμβολαίῳ συμφωνίαν καὶ ὅτι ἐνεκα τοῦτου ἡ ἐνάγουσα ἐπεφυλάχθη νὰ ζητήσῃ αὐτὴ τὴν διάρρηξιν τῆς πωλήσεως καὶ τὴν ἐπιτροπὴν τῶν πωληθέντων ἐν περιπτώσει μὴ πληρωμῆς τοῦ τιμήματος κατὰ τὴν ἐν τέλει τοῦ συμβολαίου συμφωνίαν. Πρὸς ἀπόδειξιν δὲ τοῦ ἰσχυρισμοῦ του, ὅτι τοιαύτη ἦτο ἡ συναμολογηθεῖσα συμφωνία καὶ δέον νὰ ἐρμηνευθῇ οὕτω τὸ περὶ αὐτῆς συνελθὲν 16406 συμβόλαιον ἐπεκαλέσθη ἐτέραν ἀγωγὴν τῆς αὐτῆς ἐναγούσης ἀπὸ 3 Ἰανουαρίου 1890 δι' ἧς ἡ ἐνάγουσα ᾔτησεν πρᾶγματι τὴν διάρρηξιν τῆς πωλήσεως καὶ τὴν ἀπόδοσιν τῶν πωληθέντων ἐνεκα μὴ πληρωμῆς τοῦ τιμήματος καὶ ἐφ' ἧς ἐξεδόθη ἡ 767 τοῦ 1890 ἀπόφασις τοῦ Πρωτοδικείου Τριπόλεως. Ἐκ τῆς αποφάσεως ταύτης πρόδηλον καθίσταται, ὅτι ὁ ἀναιρεσίβλητον δὲν ὤφειλε νὰ πληρώσῃ πρὸς τὸν ἀναιρεσίβλητον τὴν ἀπαίτησιν καὶ ἐν περιπτώσει μὴ εἰσπράξεως αὐτῆς ἀπὸ τὸν ὀφειλέτην, διότι ἂν οὕτως εἶχεν δὲν ἠδύνατο νὰ ἔχῃ ἡ δικαιοπάροχος τῶν ἀναιρεσιβλήτων δικαίωμα ἀναλήψεως τῶν πωληθέντων. Καὶ ὅμως τὸ Ἐφετεῖον οὐδόλως ἔλαβεν ὑπ' ὄψιν τοὺς μνησθέντας ἰσχυρισμοὺς αὐτοῦ οὐδὲ τὴν ἀποδεικνύουσαν αὐτοὺς 767 τοῦ 1890 ἀπόφασιν τοῦ Πρωτοδικείου, τοῦθ' ὅπερ καθιστᾷ τὴν ἀπόφασιν τοῦ ἀναιρετέαν, ὡς ἀναιτιολόγητον.

Διότι ρητῶς ᾔτησεν ἐνώπιον τοῦ Ἐφετείου, ἵνα ἐν περιπτώσει καθ' ἣν δὲν ᾔθελε πεισθῇ, ὅτι βᾶσιμοι εἰσὶν οἱ ὡς ἄνω ἰσχυρισμοὶ του καὶ ὀρθὴ ἡ εἰς τὸ 16406 συμβόλαιον δεδομένη παρ' αὐτοῦ ἐρμηνεία, ἐπιτρέψῃ αὐτῷ ν' ἀποδείξῃ αὐτοὺς διὰ μαρτύρων καὶ ἰδίως διὰ τῆς ἐξετάσεως τοῦ Συμβολαιογράφου Ἰωάν. Βεῖκοπούλου, ὅστις ἀντελήφθη σαφῶς ὅποια ἦτο ἡ ἐνώπιόν του συναμολογηθεῖσα συμφωνία. Ἀλλὰ καὶ τὴν αἴτησιν ταύτην οὐδόλως ἔλαβεν ὑπ' ὄψιν, οὐδ' ἐξετίμησε τὸ Ἐφετεῖον καταλιπὼν οὕτω καὶ ὡς πρὸς τοῦτο ὅλως ἀναιτιολόγητον καὶ ἀναιρετέαν τὴν ἀπόφασιν του.

Ἀκούσαν τῶν πληρεξουσίων τοῦ ἀναιρεσιέοντος ἀναπτυζάντων καὶ προφορικῶς τοὺς λόγους τῆς ἀναιρέσεως καὶ αἰτήσαμένων τὴν ἀναίρεσιν τῆς προσβαλλομένης αποφάσεως, τοῦ πληρεξουσίου τοῦ ἀναιρεσιβλήτου

αίτησαμένου την απόρριψιν της αίτησεως και του Εισαγγελέως.

Σκεφθέν κατὰ τὸν νόμον.

Ἐπειδὴ, ὡς ἀποδεικνύεται ἐκ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως, τὸ Ἐφετεῖον πρὸς ἐρμηνείαν τοῦ ὑπ' ἀριθ. 16406 συμβολαίου ἔλαβεν ὑπ' ὄψιν καὶ ἐξετίμησε ὁλόκληρον τὸ περιεχόμενον αὐτοῦ, καὶ ἐκ τοῦ τοῦ, κατὰ τὴν ἀνεξελεγκτον αὐτοῦ ἐξουσίαν, συνήγαγεν, ὅτι ἡ δι' αὐτοῦ καταρτισθεῖσα σύμβασις εἶναι ἡ τῆς ἐκχώρησεως καὶ οὐχὶ ἡ τῆς ἐντολῆς.

Ἐπομένως οἱ λόγοι τῆς αίτησεως ἀναιρέσεως οἱ ἀφορῶντες εἰς τὴν ἐσφαλμένην ἐξηγήσιν τοῦ συμβολαίου τούτου, ἢ τὴν παραμόρφωσιν αὐτοῦ εἰς ἀπαράδεκτον, ὡς μὴ ἀποτελοῦντες κατὰ τὸ ἄρθρον 810 ἐδ. 2 Πολ. Δικονομίας, λόγους πρὸς ἀναίρεσιν τῆς ἀποφάσεως οὐδὲνα δὲ κανόνα τοῦ δικαίου παρεβίασε τὸ Ἐφετεῖον ἐκ τοῦ ὅτι μνημονεύει φράσεις τινὰς τοῦ συμβολαίου δι' ἄλλων ἢ τῶν ἐν αὐτῷ λέξεων, εἰσὶ δὲ διὰ τούτων ἐκφράζει τὴν ἐννοίαν, ἣν κατὰ τὴν κρίσιν αὐτοῦ ἀποδίδει εἰς τὸ περιεχόμενον τοῦ συμβολαίου. Ὅθεν οἱ α' β' γ' λόγοι τῆς αίτησεως ἀναιρέσεως εἰσὶν ἀπορριπτέοι.

Ἐπειδὴ, δεχόμενον τὸ Ἐφετεῖον, ὅτι διὰ τοῦ ἐπιδίκου συμβολαίου κατηρτίσθη σύμβασις ἐκχώρησεως ἀπαιτήσεως καὶ ἀποφνηάμενον, ὅτι ἐπιχαιρούμενος ἐν αὐτῷ ὁρος τῆς ἐπιφυλάξεως τοῦ δικαίου τῆς ἐκδικήσεως τῆς ἀμάξης, (τὸ τίμημα τῆς ἀποίας ἀποτελεῖ τὸ ἀντικείμενον τῆς συμβάσεως), ἐκ μέρους τῆς ἐκχωρητρίδος οὐδεμίαν τὴν λαίπου ἔχει ἐννοίαν, ἀρκούντως ἠτιολόγησε τὴν ἀπόρριψιν τοῦ ἀντερω ἰσχυρισμοῦ ὡς μὴ οὐσιώδους. Ὅθεν καὶ ὁ δ' ὁ λόγος ἀναιρέσεως περὶ ἀναιτιολογήτου τῆς ἀποφάσεως ἐστὶν ἀπορριπτέος.

Ἐπειδὴ, ὡς ἀποδεικνύεται ἐκ τῶν ἀποφάσεων τοῦ Ἐφετείου, τοῦτο δεχθέν διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 243 ἀποφάσεως τοῦ ἐφετείου τοῦ ἀναιρεσιόντος, μετερρύθμισεν τὴν πρωτόδικον ἀπόφασιν καὶ διέταξεν ἀποδείξεις. Ὅθεν, ἀφ' οὗ τοῦ Ἐφετείου δὲν παρέπεμψε τὴν ἀπόφασιν εἰς τὸ Πρωτοδικεῖον, ἢ περαιτέρω συζήτησιν τῆς ὑποθέσεως ὑπὲρ τοῦ κατὰ τὸ ἄρθρ. 780 τῆς Πολ. Δικονομίας, εἰς τὴν ἀρμοδιότητα αὐτοῦ, ἐπομένως οὐδὲν ἔκωλύετο διὰ μεταγενεστέρως ἀποφάσεως αὐτοῦ καὶ ἀνευ ἀντεφάσεως τοῦ ἐτέρου διαδίκου νὰ ἐκδώσῃ ἀπόφασιν ἐπιβλαβεστέραν εἰς τὸν ἐκκαλέσαντα. Ὁ δὲ λόγος, ὅτι τὸ Ἐφετεῖον προῖθη εἰς τὴν ὀριστικὴν ἀπόφασιν χωρὶς νὰ ἐξετάσῃ τοὺς ἰσχυρισμούς, περὶ ὧν αἱ πρωτόδικοι ἀποφάσεις ἐπιφυλάχθησαν, ἀποφανθῶσιν, εἶναι ἀπαράδεκτος, κατὰ τὸ ἄρθρον 811 § 2 Πολ. Δικονομίας, διότι ὁ ἀναιρεσιῶν οὐδὲν ἔκθετε, ὅτι τοὺς ἰσχυρισμούς τούτους ὑπέβαλε καὶ ἐνώπιον τῶν Ἐφετῶν καὶ ὅτι τοῦτο δὲν ἔλαβεν αὐτοὺς ὑπ' ὄψιν.

Ὅθεν οἱ ζ' καὶ η' λόγοι τῆς αίτησεως ἀναιρέσεως εἰσὶν ἀπορριπτέοι.

Ἐπειδὴ οἱ ε' καὶ στ' λόγοι τῆς αίτησεως ἀναιρέσεως εἰσὶν ὅλως ἄοριστοι, ὡς ταυτοῦτοι δὲ ὄντες ἀνεπίδεκτοι δικαστικῆς ἐκτιμήσεως εἰσὶν ἀπορριπτέοι.

Ἐπειδὴ ὁ πρῶτος λόγος ἀναιρέσεως τῶν προσθέτων, ὅτι πρὸς ἀπόδειξιν τοῦ ὅτι διὰ τοῦ ἐπιδίκου συμβολαίου κατηρτίσθη σύμβασις ἐντολῆς ὁ ἀναιρεσιῶν ἐπεκαλέσθη τὴν ἀγωγὴν τῆς ἀναιρεσιβλήτου περὶ διεκδικήσεως τῆς ἀμάξης καὶ τὴν ἐπὶ ταύτης ἐκδοθεῖσαν ὑπ' ἀριθ. 767 πρωτόδικον ἀπόφασιν, τὰ ἔγγραφα δὲ ταῦτα δὲν ἔλαβεν ὑπ' ὄψιν τὸ Ἐφετεῖον, ἐστὶν ἀπορριπτέος, τὸ μὲν διότι τὸν διὰ τῶν ἐγγράφων τούτων ἀποδεικνυόμενον ἰσχυρισμὸν ἢ προσβαλλομένην ἀπόφασιν ἀπέρριψεν ὡς μὴ οὐσιώδη, τὸ δὲ διότι ὁ ἰσχυρισμὸς οὗτος ἀπετέλει νομικὸν ἐπιχείρημα κατὰ τῆς ἐρμηνείας, ἣν τὸ Ἐφετεῖον ἀπέδωκεν εἰς τὸ συμβόλαιον ἐπὶ τῶν ἐπιχειρημάτων δὲ τῶν διαδίκων, οὐδὲν ἔστιν εἰναι ὑπόχρεων, ἢ ἀπαντᾶ τὸ δικαστήριον εἰδικῶς, ἀφ' οὗ τὴν πεποίθησιν τοῦ καταρτίζει ἐπὶ τῶν πραγματικῶν γεγονότων.

Ἐπειδὴ κατὰ τὰ ἄρθρα 300 καὶ 303 Πολ. Δικονομίας μαρτυρικὴ ἀπόδειξις δὲν ἐπιτρέπεται πρὸς ἐρμηνείαν τῆς ἐννοίας τοῦ περιεχομένου τῶν συμβολαίων. Ἐπομένως, καὶ ἂν τὸ Δικαστήριον δὲν ἔλαβεν ὑπ' ὄψιν τὴν αίτησιν τοῦ ἀναιρεσιόντος, ἀποδείξει καὶ διὰ μαρτύρων τὴν ἐννοίαν τοῦ ἐπιδίκου συμβολαίου, ἐκ τῆς παραλείψεως ταύτης δὲν παράγεται λόγος ἀναιρέσεως, προκειμένου περὶ πτατάσεως μὴ οὐσιώδους, ἢ ἀντικειμένης εἰς τὸν νόμον. Ὅθεν ὁ τελευταῖος λόγος ἀναιρέσεως τῶν προσθέτων ἐστὶν ἀπορριπτέος.

Διὰ ταῦτα
Ἰδὸν καὶ τὰ ἄρθρα 210-219 καὶ 830 Πολ. Δικονομίας.

Ἀπορρίπτει τὴν αίτησιν τοῦ Νικολάου Στεφανοπούλου περὶ ἀναιρέσεως τῆς ὑπ' ἀριθ. 632 τοῦ ἔτους 1896 ἀποφάσεως τοῦ ἐν Ναυπλίῳ Ἐφετείου καὶ

Καταδικάζει αὐτὸν εἰς τὴν δικαστικὴν δαπάνην τοῦ ἀναιρεσιβλήτου ἐκ δραχμ. τεσσαράκοντα πέντε (45) καὶ εἰς τὰ τέλη τῆς σημασίας τῆς παρουσίας.

Καταδικάζει τὸν αὐτὸν εἰς τὸ νόμιμον ὑπὲρ τοῦ δημοσίου παράβολον.

Ἐγέρθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις τῇ ἑκτῇ (6) Νοεμβρίου 1898.

Ἐδημοσιεύθη δὲ τῇ δεκάτῃ ἑκτῇ Νοεμβρίου 1898.

Ὁ Πρόεδρος

Κ. Σημαντήρας

Ὁ Γραμματεὺς

Γ. Καστόρχης

Αριθ. 283

Τμήμα Α'

(Ερήμην ἀναιρεσιόντος)

Αριθ. 284.

Το Δικαστήριο του 'Αρείου Πάγου

Τμήμα Β'

Συγκείμενον εκ των Δικαστών Μιχ. Διγενή, 'Αντιπροέδρου (κωλυομένου του Προέδρου), Γω. Δουσουνιώτου, Στ. 'Ανδραπούλου, Εισηγητού, Β. Παπαδοπούλου, Β. Ροντήρη, Γωάν. Τσάτσου, και Μιλ. 'Ηλιάδου, παρόντων του τε 'Αντεισαγγελέως Κωνσταντίνου Μανιάκη (κωλυομένου του Εισαγγελέως) και του Υπογραμματέως Μ. Μπαρινοπούλου.

Συνεδριάσαν δημοσία εν τῷ ἀκροατηρίῳ τοῦ καταστήματος αὐτοῦ τῇ δεκάτῃ τετάρτῃ (14) Νοεμβρίου 1898, ἵνα δικάσῃ ἐπὶ τῆς ἐξ ὑποθέσεως μεταξὺ,

Τῶν ἐναγόντων 'Ανδρέου και 'Αριστοτέλους Φραγκ. Μομφερράτου κατοίκων Γαλαζίου, ὡς κληρονόμων ἐξ ἀπογραφῆς τοῦ ἀποβιώσαντος πατρός των, παρασταθέντων διὰ τοῦ πληρεξουσίου των Ξεν. Ψαρρά δικηγόρου, και

Τοῦ ἐναγομένου Καίσαρος Φωκά, κατοίκου 'Αργοστολίου, παρασταθέντος διὰ τοῦ πληρεξουσίου του Διον. Σωμερίτου, δικηγόρου.

Οἱ 'Ανδρέας και 'Αριστοτέλης Φραγκ. Μομφερράτοι ὡς κληρονόμοι τοῦ πατρός των διὰ τῆς ἀπὸ 26 'Ιουλίου 1895 ἐνώπιον τοῦ Δικαστηρίου τούτου ἀγωγῆς των, κατὰ τοῦ Καίσαρος Φωκά, ἐξέθηκαν ὅτι ὁ ἐναγόμενος ἀπηύθυνε κατ' αὐτῶν, ὑπὸ τὴν ὡς ἄνω ιδιότητά των τὴν ἀπὸ 7 'Ιουλίου 1892 αἴτησιν περὶ ἀναιρέσεως τῆς ὑπ' ἀριθ. 1092 τοῦ 1892 ἀποφάσεως των ἐν 'Αθήναις 'Ερετῶν, ὅτι ἀπὸ τῆς κοινοποιήσεως τῆς αἰτήσεως ταύτης ἦται ἀπὸ τῆς 9 'Ιουλίου 1892 μέχρι τῆς ἀγωγῆς παρῆλθεν ὁ νενομισμένος πρὸς ἀνατροπὴν χρόνος, χωρὶς ἐν τῷ μεταξύ νὰ ἐνεργηθῇ ὑπὸ τοῦ ἐναγομένου οὐδεμίαν νόμιμον καὶ ἐγκυρον πρᾶξιν ἐμφαίνουσα πρόθεσιν πρὸς ἐξακολούθησιν τῆς οἰκτρῆς καὶ συνεπῶς διακρίψασα τὸν πρὸς ἀνατροπὴν χρόνον· ἐπομένως δεόν ἢ ἐπὶ τῇ αἰτήσῃ ταύτῃ τοῦ ἐναγομένου ὑφισταμένη ἐκκοεμῆς ἐνώπιον τοῦ Δικαστηρίου τούτου δίκη νὰ κηρυχθῇ ἀνατετραμμένη και συνεπῶς καταπρηγμένη, και ῥητήσαντο νὰ κηρυχθῇ ἀνατετραμμένη και συνεπῶς καταπρηγμένη ἢ ἐνώπιον τοῦ Δικαστηρίου τούτου ὑφισταμένη μεταξύ αὐτῶν

τῶν καὶ τοῦ ἐναγομένου ἐκκρεμῆς δίκῃ συνεπέα τῆς ἀπὸ 7 Ἰουλίου 1892 αἰτήσεως τοῦ ἐναγομένου περὶ ἀναιρέσεως τῆς ὑπ' ἀριθ. 1092 (1892) ἀποφάσεως τῶν ἐν Ἀθήναις Ἐφετῶν, θεωρουμένης ταύτης ἀμετακλήτου. Ἐπομένως καὶ μετὰ τὴν νόμιμον προδικασίαν, εἰσήχθη ἡ προκειμένη ὑπόθεσις πρὸς συζητήσιν εἰς τὸ ἀκροατήριον τοῦ Δικαστηρίου τούτου κατὰ τὴν ἐν ἀρχῇ τῆς παρούσης ἀναφερομένην συνεδρίασιν, καθ' ἣν παρέστησαν οἱ τῶν διαδίκων πληρεξούσιοι, οἵτινες διὰ τῶν ἀναγνωσθεισῶν ἐγγράφων προτασέων τῶν ᾗτήσαντο, ὁ μὲν τῶν ἐναγόντων νὰ γίνῃ δεκτὴ καθ' ὁλοκληρίαν ἡ ἀγωγή τῶν καὶ νὰ καταδικασθῇ ὁ ἐναγόμενος εἰς τὰ ἐξόδα καὶ τέλη τῆς τε ἀνατραπείσης καὶ τῆς παρούσης δίκης· ὁ δὲ τοῦ ἐναγομένου τὴν ἀπόρριψιν τῆς ἀγωγῆς τῶν ἐναγόντων καὶ τὴν καταδίκην αὐτῶν εἰς τὰ ἐξόδα.

Ἀκούσαν αὐτῶν ἀναπτύσσοντων καὶ προφορικῶς τὰς προτάσεις τῶν ταύτας καὶ τοῦ Ἀντεισαγγελέως.

Διελθὼν τὴν δικογραφίαν

Σχεθὲν κατὰ τὸν νόμον.

Ἐπειδὴ κατὰ τὸ ἄρθρον 479 τῆς Πολ. Δικονομίας πᾶσα δίκη ἀποσβέννεται δι' ἀνατροπῆς, ὅταν ἐν διαστήματι τριῶν ἐτῶν δὲν ἐξηκολούθησεν.

Ἐπειδὴ ἐπὶ τοῦ προκειμένου ἀπὸ τῆς 9 Ἰουλίου 1892, ὅτε ἐκοινοποιήθη πρὸς τοὺς ἐναγόντας ἡ αἴτησις τοῦ ἐναγομένου περὶ ἀναιρέσεως τῆς ὑπ' ἀριθ. 1092 τοῦ ἐτους 1892 ἀποφάσεως τῶν ἐνταῦθα Ἐφετῶν, ἥς ἤδη ζητεῖται ἡ ἀνατροπὴ, μέχρι τῆς ἐπιδόσεως τῆς προκειμένης ἀγωγῆς, γενομένης τῇ 31 Ἰουλίου 1895, ὡς προκύπτει ἐκ τοῦ ἐπιδοτηρίου τοῦ δικαστικοῦ κλητῆρος Γερασίου Π. Τσεντσερῆ, παρήλθον τρία καὶ πλέον ἔτη χωρὶς ἐν τῷ μεταξύ νὰ ἐνεργηθῇ πρᾶξις τις ἰσχυρὸς καὶ νόμιμος τὴν ἐξακολούθησιν τῆς δίκης ἐμφαίνουσα.

Ἐπειδὴ τὸ ἄρθρον 480 τῆς Πολ. Δικονομίας, λέγον, ὅτι τότε μόνον ἐπεκτείνεται ἡ ὑπὸ τοῦ εἰρημέου ἁρθρου 47 ὁριζομένη προθεσμία τῶν τριῶν ἐτῶν πρὸς ἀνατροπὴν τῆς δίκης ἐπὶ 25 μῆνας, ὅταν ἀπαιτεῖται ἐπανάλυψις τῆς δίκης ἢ ὁ διρισμὸς αὐτοῦ ἀντικλήτου, ὁρίζει τὰς μοναδικὰς περιπτώσεις τῆς ἐπεκτάσεως τῆς προθεσμίας, ἀποκλεισμένης τοῦντευθεν τῆς ἐφαρμογῆς τῆς γενικῆς περὶ ἐπεκτάσεως τῶν προθεσμιῶν διατάξεως, ἐφαρμογὴν ἐχούσης εἰς τὰς ἐν τῷ νόμῳ ρητὰς περιπτώσεις· ἐπὶ τοῦ προκειμένου ἄρα ὁ τοῦ ἐναγομένου ἰσχυρισμὸς, ὅτι εἰς τὴν τριετῇ προθεσμίᾳ δέον νὰ προστεθῶσι καὶ τρεῖς εἰσέτι μῆνες τῆς ἀποστάσεως τῆς διαφόρου κατοικίας τῶν διαδίκων, ἀπορριπτέος ἐστὶν ὡς μὴ νόμιμος· ταύτης δὲ τῆς προθεσμίας μὴ λογιζομένης, ἡ προκειμένη ἀγωγή ἐνησχέθη μετὰ παρέλευσιν τῆς τριετοῦς προθεσμίας,

ὡς ἀνωτέρω εἴρηται, καὶ συνεπῶς βᾶσιμος καὶ παραδεκτὴ ἐστίν.

Διὰ ταῦτα.

Ἰδὼν καὶ τὰ ἄρθρα 483, 210 καὶ ἐπὶ τῆς Πολ. Δικονομίας.

Ἀπορρίπτεται τὰ ὡς ἀπορριπτέα κρινόμενα ἐν αὐτῇ βασιτολογικῇ τῆς παρούσης.

Δεχόμενον δὲ τὴν προκειμένην ἀγωγὴν τῶν ἐναγόντων, ὅφ' ἣν παρίστανται ἰδιότητα.

Κηρύσσει ἀπεσβεσμένην δι' ἀνατροπῆς τὴν ἐνώπιον τοῦ Δικαστηρίου τούτου ὑφισταμένην μεταξὺ τῶν διαδίκων ἐκκρεμὴ δίκην συνεπεία τῆς ἀπὸ 7 Ἰουλίου 1892 αἰτήσεως τοῦ ἐναγομένου περὶ ἀναίρεσεως τῆς ὑπ' ἀριθ. 1092 τοῦ ἔτους 1892 ἀποφάσεως τῶν ἐν Ἀθήναις Ἐφετῶν καὶ

Ἐπιβάλλει εἰς βάρος τοῦ ἐναγομένου τὰ δικαστικὰ ἐξόδα τῆς ἀνατραπέσης δίκης ὡς καὶ τὰ τῆς παρούσης μετριάζόμενα εἰς δραχ. (50) πενήτην καὶ τὰ τέλη τῆς σημάτων.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις τῇ δεκάτῃ ἐβδόμῃ Νοεμβρίου 1898. Ἐδημοσιεύθη δὲ τῇ εἰκοστῇ πρώτῃ Νοεμβρίου 1898.

Ὁ Ἀντιπρόεδρος

Ὁ ὑπογραμματεὺς

Μ. Διγενῆς

Μ. Μπαρινόπουλος.

Ἀριθ. 255

Τὸ Δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου

Τμῆμα Β'.

Συγκείμενον ἐκ τῶν δικαστῶν Μ. Διγενῆ Ἀντιπροέδρου (καλυπόμενου τοῦ Προέδρου) Γ. Δουβουνιώτου, Στ. Ἀνδρουπούλου, Β. Παπαδοπούλου, Εἰσηγητοῦ, Π. Μενελάου, Β. Ροντήρη καὶ Ἰ. Τσάτσου, παρόντων τοῦ τε Ἀντίσαγγελέως Κωνστ. Μανιάκη (καλυπόμενου τοῦ Εἰσαγγελέως) καὶ τοῦ ὑπογραμματέως Μ. Μπαρινόπουλου.

Συνεδριάσαν δημοσίᾳ ἐν τῇ ἀκροατηρίᾳ τοῦ καταστήματος αὐτοῦ τῇ εἰκοστῇ τετάρτῃ Ὀκτωβρίου 1898, ἵνα δικάσῃ ἐπὶ τῆς ἐξῆς ὑποθέσεως μεταξύ

Τοῦ ἐκκαλοῦντος δημοσίου, ἀντιπροσωπευομένου ὑπὸ τοῦ ἐπὶ τῶν Οἰκονομικῶν Ὑπουργοῦ, ἐδρεύοντος ἐν Ἀθήναις, παρασταθέντος διὰ τοῦ πληρεξουσίου αὐτοῦ Ἀναστ. Στούπη, Νομικοῦ Συμβούλου, καὶ τοῦ ἐφesiβλήτου Ἰακώβου Μάγερ, κητοίκου Κωνσταντινουπόλεως, παρα-

σταθέντος διὰ τῶν πληρεξουσίων του Θρασυβ. Ἀγγελουπόλου Ἀθ-
αίου καὶ Σπυριδ. Ἀραδαντινοῦ, δικηγόρων.

Ὁ Ἰάκωβος Μάγερ διὰ τῆς ἀπὸ 19 Ὀκτωβρίου 1887 ἐνώπιον
τοῦ Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν ἀγωγῆς κατὰ τοῦ Δημοσίου ἐξέθηκεν, ὅτι
κάτοχος ὢν τετρακοσίων εἴκοσι ἐξ ὁμολογιῶν τοῦ Ἐθνικοῦ δανείου
τῶν 25 ἑκατομμυρίων ἐγγραφεισῶν ἐν τῷ ἐξωτερικῷ, προσήλθε παρὰ
τῷ Κεντρικῷ Ταμίᾳ, ἵνα πληρωθῇ τὸ ἀντίτιμον αὐτῶν κατὰ τὸν ψη-
φισθέντα περὶ τούτου τελευταῖον νόμον. Ἐν τούτοις ὁ Ταμίας ἄλ-
λως ἡρμήνευσε τὴν διάταξιν τοῦ ἄρθρου 8 τοῦ νόμου ΣΖ' τοῦ 1867
τὴν ἐπιβάλλουσαν τῷ Δημοσίῳ τὴν πληρωμὴν τῆς διαφορᾶς μεταξύ
ἐγχωρίου καὶ ξένου νομίσματος· ὅτι εἴτε ἐν τῇ κανονικῇ καταστάσει
τοῦ νομίσματος, εἴτε ἐν ἀμφοτέραις ταῖς ἐπελθούσαις ἀναγκαστικαῖς
κυκλοφορίαις αὐτῇ αὕτῃ ἡ Ἑλληνικὴ Κυβέρνησις πληρώνουσα τοὺς ἐν
τῷ ἐξωτερικῷ ὁμολογιούχους πάντοτε εἰς χρυσὸν τοὺς τε τόκους καὶ
τὰ χρεώγραφα καὶ παρὰ τὴν ἐπίσημον ἐν τῇ Βουλῇ διαβεβαίωσιν τοῦ
Προέδρου τῆς Κυβερνήσεως καὶ ἐπὶ τῶν Οἰκονομικῶν Ὑπουργοῦ περὶ
τῆς ἐννοίας τοῦ νόμου τοῦ διατάξαντος τὴν ἀντικατάστασιν τοῦ δα-
νείου τῶν 25 ἑκατομμυρίων, ἤτοι τῆς εἰς χρυσὸν πληρωμῆς τοῦ ἀντι-
τίμου τῶν ἐν τῷ ἐξωτερικῷ ἐγγραφεισῶν ὁμολογιῶν τοῦ δανείου τού-
του, ἥτις διαβεβαίωσις λαβούσα καὶ θετικώτερον ἐξωτερικεύσεως καὶ
πραγματοποιήσεως χαρακτῆρα διὰ τῆς ἐν τῇ Ἐφημερίδι τῆς Κυβερ-
νήσεως δημοσιεύσεως τῶν ἀριθμῶν τῶν ἐν τῷ ἐξωτερικῷ ἐγγραφεισῶν
ὁμολογιῶν ὑπὲρ ὧν αὕτη ἀποτελεῖ καὶ ὁλοκληρωτικὸν τοῦ ψηφισθέντος
νόμου μέρος καὶ ἐπίσημον ἐρμηνείαν αὐτοῦ καὶ ἐπίσημον αὐτὴν καθ'
ἑαυτὴν ὑπόσχεσιν τῆς Ἑλληνικῆς Κυβερνήσεως, ὅτι διαμαρτυρηθεὶς
διὰ τὴν παράνομον ταύτην ἐνέργειαν τοῦ ταμίου ἔλαβε μὲν παρ' αὐτοῦ
τὸ ἀντίτιμον τῶν ὁμολογιῶν μετὰ τοῦ ὀφειλομένου τόκου εἰς χαρτονο-
μίσματα τῆς ἀναγκαστικῆς κυκλοφορίας ἐκ δραχ. 256 66)00 δι'
ἐκάστην, ἤτοι δραχ. 109,337, 16)00, τῷ ὀφείλεται δὲ ἡ κατὰ τὴν
ἡμέραν τῆς πληρωμῆς ἤτοι τῆς 2 Σεπτεμβρίου 1887 διαφορὰ τῆς
τιμῆς τοῦ χρυσοῦ ἀπὸ τῶν Τραπεζογραμματίων τῆς ἀναγκαστικῆς κυ-
κλοφορίας εἰς 2 ἐπληρώθη, ἀναρχομένη εἰς 250)0 ἢτοι ἐπὶ ἐκάστης του
ὁμολογίας δραχ. 64 16)00 ἐπὶ δὲ τοῦ ὅλου ποσοῦ τῶν 426 ὁμολο-
γιῶν δραχ. 27,329, 16)00 ἐντόκως 40)0· καὶ ἡτήσατο νὰ ὑποχρεωθῇ
τὸ Δημόσιον νὰ τῷ πληρώσῃ τὰς δραχ. ταύτας ἐντόκως ἀπὸ τῆς αἰ-
τήσεως θεραπείας.

Τὸ Πρωτοδικεῖον μετὰ τὰς ὑπ' ἀριθ. 4577, 11769 (1888),
6209 καὶ 8357 (1889) παρεμπιπτούσας ἀποφάσεις, ἐξέδοτο τὴν ὑπ'
ἀριθ. 474 τοῦ 1891 ὀριστικὴν, δι' ἧς ἐδέχθη τὴν ἀγωγὴν καὶ ὑπε-

χρέωσε τὸ Δημόσιον νὰ πληρώσῃ τῷ ἐνάγοντι δραχ. 25.559.85) ἐντόκως ἀπὸ τῆς ἀγωγῆς.

Ἀλλὰ τὸ Ἐφετεῖον Ἀθηνῶν ἐπὶ τῇ ἐφέσει τοῦ Δημοσίου διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 2008 τοῦ 1892 ἀποφάσεώς του μεταρρυθμίσαν τὴν τελειοταίαν ἀπόφασιν τοῦ Πρωτοδικείου, ἀπέριψε τὴν προκειμένην ἀγωγήν. Τὴν ἀπόφασιν δὲ αὐτὴν τοῦ Ἐφετείου Ἀθηνῶν ἐπὶ τῇ αἰτήσεσι τοῦ ἐνάγοντος ἀνῆρσεν ὁ Ἀρειος Πάγος διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 99 (1898) ἀποφάσεως καὶ παρέπεμψε τὴν ὑπόθεσιν εἰς τὸ Βον τμήμα τοῦ Ἀρείου Πάγου διὰ τὴν κατάλληλον τοῦ νόμου ἐφαρμογήν.

Ἐπομένως καὶ μετὰ τὴν νόμιμον διαδικασίαν, εἰσῆχθη ἡ προκειμένη ὑπόθεσις εἰς τὸ ἀκρατήριον τοῦ Δικαστηρίου τούτου πρὸς συζητήσιν, κατὰ τὴν ἐν ἀρχῇ τῆς παρούσης ἀναφερομένην συνεδρίασιν, καθ' ἣν οἱ παρστάντες πληρεξούσιοι τῶν διαδίκων διὰ τῶν ἀναγνωσθέντων ἐγγράφων προτάσεων τῶν ᾗτήσαντο. Ὁ μὲν τοῦ ἐκκαλουμένου Δημοσίου τὴν παραδοχὴν τῆς ἐφέσεως τὴν μεταρρυθμίσιν τῆς ἐκκαλουμένης ὑπ' ἀριθ. 474 ἀποφάσεως, τὴν ἀπόρριψιν τῆς ἀγωγῆς τοῦ ἀντιδίκου τοῦ καὶ τὴν καταδίκην αὐτοῦ εἰς τὰ ἐξόδα καὶ τέλη ἀρφοτέρων τῶν βαθμῶν. Ἄλλως τὴν παράπομπήν τῆς ὑποθέσεως εἰς τὸ

Ὁλομέλειαν ἐν περιπτώσει διαφωνίας. Ὁ δὲ τοῦ ἐφεσιβλήτου τὴν ἀπόρριψιν τῆς ἐφέσεως καὶ τὴν καταδίκην τοῦ Δημοσίου εἰς τὰ ἐξόδα καὶ τέλη.

Ἀκοῦσαν αὐτῶν ἀναπτυσσάντων καὶ προφορικῶς τὰς προτάσεις τῶν ταύτας καὶ τοῦ Ἀντισταγγελέως.

Ἰδὼν τὴν δικογραφίαν καὶ τὸν νόμον.

Ἐπειδὴ εἶναι ἐκ νέου ἐξεταστέα ἡ ἐφεσις τοῦ Δημοσίου, ἣν ἡ ἀναρρεθῆσα τοῦ Ἐφετείου ἀπόφασις ἐξέχθη.

Ἐπειδὴ ὁ περὶ τῶν δανείων τῶν 25 ἑκατομμυρίων φράγκων ἐκδοθεὶς τῷ 1867 ΣΖ' νόμος, ὀρίζει ρητῶς ἐν τῷ 8ῳ ἄρθρῳ αὐτοῦ, ὅτι ἡ εἰς τοὺς ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ δικαιούχους πληρωμῇ τῶν τόκων καὶ τοῦ κεφαλαίου τῶν πρὸς ἀπόσβεσιν τοῦ δανείου κληρουμένων ὁμολογιῶν γίνεται διὰ τῶν ἐκεῖ ἀνταποκριτῶν τῆς Ἑθνικῆς Τραπεζῆς καὶ ὅτι πᾶσα ἐκ τοῦ νομίσματος καὶ τοῦ συναλλάγματος διαφορά θὰ εἶναι διὰ λογαριασμὸν τοῦ Δημοσίου.

Ἐπειδὴ τὴν ρητὴν καὶ σαφὴ ταύτην διάταξιν τοῦ ἐξημένου νόμου, δι' ἧς ὑπεχρέωθη τὸ Δημόσιον νὰ καταβάλλῃ ἐξαιρετικῶς εἰς τοὺς κατόχους τῶν ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ ἐγγραφειῶν ὁμολογιῶν τοῦ δανείου τῶν 25 ἑκατομμυρίων φράγκων πᾶσαν διαφορὰν προερχομένην ἐκ τῶν ἐν τῇ ἡμεδαπῇ κυκλοφορούντων νομισμάτων, ὅπερ ἐστὶν ὑπεχρεώθη ἵνα εἰς τοὺς κατόχους τῶν ἐγγραφειῶν ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ ὁμολογιῶν

καταβάλλῃ τοὺς τόκους καὶ τὸ ἀντίτιμον τῶν κληρουμένων ὁμολογιῶν εἰς μεταλλικὸν νόμισμα, εἰ καὶ δὲν ἀναγράφεται ρητῶς τοιαύτη ὑποχρέωσις, οὐδαμῶς κατήγγησαν οἱ ἐκδοθέντες ἑραδύτερον τῷ 1887 νόμοι ΑΥΑ καὶ ΑΥΟΔ, ὧν ὁ μὲν πρῶτος ἐπέτρεψε τὴν τροπὴν τοῦ κλημένου δανείου, ὁ δὲ δεύτερος κατέστησε ταύτην ὑποχρεωτικὴν εἰς σαφῶς καὶ ρητῶς, εἴτε σιωπηρῶς ὡς περιλαβόντες διατάξεις ἀντιθέτους πρὸς τὴν ἀναγραφομένην ἐν τῷ 8ῳ ἄρθρῳ τοῦ ΣΖ' νόμου ὑποχρέωσιν τοῦ δημοσίου καὶ τὸ ἀντιστοιχοῦν δικαίωμα τῶν κατόχων τῶν ἐγγραφειῶν ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ ὁμολογιῶν, ἡ τοιαύτη δὲ σιωπηρὰ κατάρτησις τοῦ ἄρθρου τούτου δὲν δύναται νὰ συναχθῇ εὐλόγως οὔτε ἐκ τῆς διὰ τῶν νόμων ΑΥΑ καὶ ΑΥΟΔ ἐπιβληθείσης εἰς τοὺς κατόχους τῶν ὁμολογιῶν τοῦ δανείου τῶν 25 ἑκατομμυρίων ὑποχρέωσός τοῦ νὰ προσαγάγῃ τὰς ὁμολογίας τῶν πρὸς ἐξόφλησιν εἰς τὰ ταμεῖα τοῦ Κράτους ἢ εἰς τὰ ἐν αὐτῷ καταστήματα τῆς ὀρισθείσης ἐπὶ τούτῳ Τραπεζῆς, ἥτις δὲν δύναται, νὰ ἔχῃ εἰ μὴ τὴν ἔννοιαν, ὅτι ἡ πληρωμὴ τῶν ὁμολογιῶν γενήσεται ἐνταῦθα καὶ οὐχὶ ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ διὰ τῶν ἐκεῖ ἀνταποκριτῶν τῆς Ἑθνικῆς Τραπεζῆς, καθ' ἣν διέτασεν ὁ ΣΖ' νόμος, οὔτε ἐκ τοῦ ὅτι διὰ τοῦ νόμου ΑΥΑ ὠρίσθη εἰς δραχ. 250 ἡ ὀνομαστικὴ ἀξία τῶν ὁμολογιῶν, ἣν ἐδικαιούντο νὰ λάβωσιν οἱ κάτοχοι αὐτῶν προσάγοντες αὐτάς εἰς ἐξόφλησιν, ὅπερ διέταχθη μόνον πρὸς διάκρισιν τῆς τιμῆς εἰς ἣν ἀρχικῶς ἐξεδόθησαν, ὀρισθείσης εἰς δραχ. 200, καὶ τῆς ἀγοραίας τὸ ἐναντίον μάλιστα προκύπτει ἐκ τῆς διατάξεως τοῦ ἄρθρ. 2 τοῦ ΑΥΑ νόμου, καθ' ἣν οἱ προσαγαγόντες ἐντὸς τῆς ταχθείσης προθεσμίας τὰς ὁμολογίας αὐτῶν πρὸς ἐξόφλησιν στεροῦνται τοῦ πλεονεκτήματος τὸ ὅποιον ἀπένειμεν αὐτοῖς τὸ δὸν ἄρθρον τοῦ ΣΖ' νόμου τοῦ νὰ λάβωσι τὴν ἐκ τοῦ συναλλάγματος διαφορὰν, ἐξ οὗ ἐπεταὶ εὐλόγως κατ' ἀντιδιαστολήν ὅτι οἱ ἐγκαίρως προσαγαγόντες τὰς ὁμολογίας ἐξακολουθοῦσιν ἀπολαμβάνοντας τοῦ πλεονεκτήματος τούτου. ἂν δὲ μετὰ τὴν ἐκδοσιν τοῦ ΣΖ' νόμου οὐ, ὡς ἐρρήθη, ἀνέλαβε τὸ Δημόσιον τὴν ὑποχρέωσιν τοῦ νὰ καταβάλλῃ εἰς μεταλλικὸν νόμισμα τοὺς τόκους καὶ τὸ κεφάλαιον τῶν κληρουμένων ὁμολογιῶν, εἰσῆχθη ἡ καὶ νῦν ὑφισταμένη ἀναγκαστικὴ κυκλοφορία τῶν τραπεζικῶν γραμματίων, ὧν διέταχθη ἡ ἐν τῷ κράτει κυκλοφορία ὡς νομίμου νομίσματος ἐπὶ τῇ ὀνομαστικῇ αὐτῶν ἀξίᾳ, δὲν ἐπεταὶ ἐντεῦθεν ὅτι κατηργήθη σιωπηρῶς ἡ τοιαύτη τοῦ Δημοσίου ὑποχρέωσις, διότι οἷανδήποτε καὶ ἂν ἔχῃ ἔννοιαν ἡ τῶν εἰσαγαγόντων τὴν ἀναγκαστικὴν κυκλοφορίαν τῶν τραπεζικῶν γραμματίων διάταξις, δι' ἧς λογίζονται ταῦτα ὡς νόμιμον νόμισμα ὑποχρεωτικῶς κυκλοφοροῦν ἐν τῷ κράτει, οὐδαμῶς ἰσχύει νὰ καταργήσῃ τὰς διὰ προγενέστερου νόμου ἀναληφθείσας ὑποχρεώσεις τοῦ Δημοσίου πρὸς τοὺς

κατόχους τῶν ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ ἐγγραφειῶν ὁμολογιῶν καὶ τὰ ἀντιστοιχα τούτων δικαιώματα τοῦ νὰ γίνῃ ἡ πληρωμὴ τοῦ ἀντιτίμου τῶν ὁμολογιῶν εἰς μεταλλικόν.

Ἐπειδὴ ἄρα βάσιμος εἶναι ἡ τοῦ ἐφ. λήτου ἀπαίτησις τοῦ νὰ πληρωθῇ τὴν κατὰ τὸν χρόνον, καθ' ὃν προσήγαγε τὰς ἐν τῇ ἀγωγῇ ὁμολογίας, πρὸς ἐξόφλησιν ὑπάρχουσαν διαφορὰν μεταξύ τοῦ χρυσοῦ καὶ τῶν πραπτικῶν γραμματικῶν καὶ ὁρθῶς ἔκρινε τὸ Πρωτοδικεῖον ὑποχρεῖσθαι τὸ Δημόσιον νὰ καταβάλῃ τὴν διαφορὰν ταύτην.

Ἐπειδὴ ὁρθῶς τὸ Πρωτοδικεῖον ἐπέτιμψε διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 6209 (τοῦ 1889) ἀποφάσεώς του τὰς καταθέσεις τῶν ἐξετασθέντων ἐπὶ τοῦ θέματος τῆς μεταξὺ τοῦ χρυσοῦ καὶ τῶν γραμματικῶν διαφορᾶς καὶ ἐπέβαλε τὸν ἐπαχθέντα εἰς τὸν ἐφεισβλήτων ὑπὸ τοῦ Δημοσίου ὄρκον, διότι ἐκ τῶν μαρτυρικῶν καταθέσεων προέκυψεν, ὅτι ἡ διαφορὰ αὕτη ἀνήρχετο καθ' ὃν χρόνον προσήχθησαν αἱ ὁμολογίαι πρὸς ἐξόφλησιν εἰς 24 ο/ο.

Ἐπειδὴ ἐγκύρως ἐδόθη ὁ ἐπαχθεὶς τῷ ἐφεισβλήτῳ ὄρκος κατὰ τὴν ὑπὸ τοῦ διορισθέντος ὡς Εἰσηγητοῦ Προξένου τῆς Ἑλλάδος ἐν Κωνσταντινουπόλει ὁρισθείσαν ἡμέραν ἐντὸς τῆς πρὸς δόσιν αὐτοῦ ταχθείσης ὑπὸ τῆς ὑπ' ἀριθ. 6209 (1889) ἀποφάσεως τοῦ Πρωτοδικείου προθεσμίας, καθ' ἣ ὁρθῶς ἔκρινε τὸ Πρωτοδικεῖον διὰ τῆς προσβαλλομένης αὐτοῦ ἀποφάσεως, καὶ ἡ περὶ τοῦ ἐναντίου ἐνστάσις τοῦ Δημοσίου ἐξελέγχεται ἀνυπόστατος.

Ἐπειδὴ κατὰ τὸν προσαγόμενον καὶ μὴ ἀμφισβητηθέντα πρωτοδικῶς, ὡς προκύπτει ἐκ τῶν προσαγομένων πρωτοδικῶν τοῦ Δημοσίου προτάσεων, μὴ ρητῶς δὲ νῦν ἀμφισβητούμενον πλῆθος τῶν ἐν τῷ ἐφεσβλητικῷ ἐγγραφειῶν ὁμολογιῶν τοῦ δανείου τῶν 25 ἐκατομμυρίων φράγκων, πᾶσαι αἱ ἐν τῇ ἀγωγῇ ἀναφερόμεναι ὁμολογίαι πλὴν 11 εἶναι ἐκ τῶν ἀρχικῶς ἐν τῷ ἐφεσβλητικῷ ἐγγραφειῶν. Ἐπειδὴ ἄρα ἀπορριπτέα εἶναι ἡ ἐφεσις τοῦ δημοσίου καὶ ἐπικυρωτέα ἡ ἐκκαλομένη ἀπόφασις.

Διὰ ταῦτα

Ἀπαρρίπτει τὴν τοῦ Δημοσίου ἀπὸ 7 Μαρτίου 1891 ἔφεσιν.

Ἐπικυροῖ τὴν ὑπ' ἀριθ. 474 τοῦ 1891 ἀπόφασιν τοῦ ἐνταῦθα Πρωτοδικείου καὶ

Καταδικάζει τὸ Δημόσιον νὰ πληρώσῃ τὰ ἔξοδα τῆς παρούσης δίκης, μετριάζόμενα εἰς ὀρ. τεσσαράκοντα πέντε (45) καὶ τὰ τέλη.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις τῇ δεκάτῃ ἐβδόμῃ Νοεμβρίου 1898. Ἐδημοσιεύθη δὲ τῇ εἰκοστῇ πρώτῃ Νοεμβρίου 1898.

Ὁ Ἀντιπρόεδρος

Μ. Διγενῆς

Ὁ Ὑπογραμματεὺς

Μ. Μπαρινόπουλος.

Ἀριθ. 286

Τὸ Δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου

Τμῆμα Β'.

Συγκείμενον ἐκ τῶν δικαστῶν Μ. Διγενῆ Ἀντιπροέδρου (κωλυομένου τοῦ Προέδρου) Ἰ. Δουβουνιώτου, Στ. Ἀδροπούλου, Β. Παδοπούλου, Η. Μενελάου, Β. Ροντήρη καὶ Ἰ. Τσάτσου, Εἰσηγητοῦ, παρόντων τοῦ τε Ἀντεισαγγελέως Κωνστ. Μανιάκη (κωλυομένου τοῦ Εἰσαγγελέως) καὶ τοῦ Ὑπογραμματεῖος Μ. Μπαρινόπουλου.

Συνεδριάσαν δημοσίᾳ ἐν τῷ ἀκροατήριῳ τοῦ καταστήματος αὐτοῦ τῇ δεκάτῃ ἐβδόμῃ Ὀκτωβρίου 1898, ἵνα δικάσῃ ἐπὶ τῆς ἐξῆς ὑποθέσεως μεταξὺ τοῦ ἐκκαλοῦντος Δημοσίου, ἀντιπροσωπευομένου ὑπὸ τοῦ Ὑπουργοῦ τῶν Οἰκονομικῶν, παρασταθέντος διὰ τοῦ πληρεξουσίου του Ἐμμ. Λυκούδη Νομικοῦ Συμβούλου καὶ

Τοῦ Ἐφεσιβλήτου Νικολάου Α. Σελά, κατοικοῦ Ἀθηνῶν παρασταθέντος διὰ τοῦ πληρεξουσίου του Ἀθαν. Βερνίκη, δικηγόρου.

Ὁ Νικόλαος Σελάς, διὰ τῆς ἀπὸ 19 Νομβρίου 1892 ἐνώπιον τοῦ Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν ἀγωγῆς, κατὰ τοῦ δημοσίου, ἐξέθηκεν ὅτι ἐν τῇ περιφερίᾳ Πειραιῶς ἔχει εἰς τὴν διανοία κυρίου καὶ καλῇ τῇ πίστει κατοχὴν καὶ κυριότητά του τὸ ἐν τῇ ἀγωγῇ ὀριζόμενον γήπεδον ἐκ μέτρων 1702 περιελθόν αὐτῷ ἐξ ἀγορᾶς παρὰ τῶν ἀδελφῶν Μελετοπούλων δύναμει Συμβολαίου τὸ γήπεδον τοῦτο κατέλαβεν ἡ σιδηροδρομικὴ ὁδὸς Πειραιῶς Ἀλφειᾶς, καὶ κατὰ τὴν γενομένην ἐκτίμησιν προσδιωρίσθη ἡ ἀξία του εἰς δραχ. 8510 διὰ πρωτοκόλλου τῆς ἐπὶ τῶν καταλαμβανομένων ὑπὸ τοῦ εἰρημένου σιδηροδρόμου κτημάτων ἐπιτροπῆς, ὅτι πρὸς πληρωμὴν τῆς ἀξίας ταύτης, ἣν ἀπεδέξατο, ὑπέβαλεν εἰς τὸ Ὑπουργεῖον τῶν Ἐσωτερικῶν ἅπαντα τὰ ἀναγκαῖα ἐγγραφα τὰ ἀποδεικνύοντα τὴν κυριότητα αὐτοῦ ἐπὶ τοῦ εἰρημένου γηπέδου καὶ τὸ ἐλεύθερον αὐτοῦ παντὸς βάρους καὶ ὑποθήκης πρὸς ἐκδούσιν τοῦ χρηματικοῦ ἐντάλματος καὶ πληρωμὴν του, ἀλλὰ τὸ Ὑπουργεῖον ἀρνεῖται νὰ ἐκδώσῃ τὸ ἐντάλμα καὶ τὸ εἰρημένον κτημᾶ του εἶνε ἐλεύθερον παντὸς βάρους καὶ ὑποθήκης οὕτω δὲ ζημιοῦται τὸ εἰρημένον ποσὸν τῶν δραχ. 8510 ὡς καὶ τοὺς τόκους αὐτῶν πρὸς 12 ο/ο ἔτος, καὶ ὑπὸ χρεὼν ἐστὶ τὸ Δημόσιον ν' ἀποζημιώσῃ αὐτόν· καὶ κατ' ἔτος, καὶ ὑπὸ χρεὼν ἐστὶ τὸ Δημόσιον νὰ τῷ πληρώσῃ 1) Δραχ. 8510 ἡτήσατο νὰ ὑποχρεωθῇ τὸ Δημόσιον νὰ τῷ πληρώσῃ 1) Δραχ. 8510 καὶ 2) Δραχ. 85 κατὰ μῆνα ἀπὸ 7 Μαρτίου 1894 μέχρι πληρωμῆς, ἡ ἐπιβοηθητικῶς ἀπὸ τῆς κοινοποιήσεως τῆς ἀγωγῆς.

Συζητήσεως γενομένης, τὸ Πρωτοδικεῖον ἐξέδοτο τὴν ὑπ' ἀριθ. 3306 τοῦ 1892 ἀπόφασιν του, δι' ἣς ἐπέβαλεν εἰς τὸν ἐνάγοντα α-

να πληρωτικὸν ὄρκον περὶ τοῦ ὅτι «τὸ περὶ οὗ πρόκειται κτημᾶ τοῦ δὲν περιλαμβάνεται εἰς τὰ ὅρια τῶν ἐνοποθηκῶν καὶ ἐπομένως εἶναι ἐλεύθερον παντὸς βάρους καὶ ὑποθήκης,» οὐ, (ὄρκου) δοθέντος, ὑπεχρέωσε τὸ Δημοσίον νὰ πληρώσῃ αὐτῷ Δραχ. 8510 ἐντόκως πρὸς 8 οὐ κατ' ἔτος ἀπὸ τῆς ἀγωγῆς.

Ἐκκληθείσης δὲ τῆς εἰρημένης ὑπ' ἀρ. 3306 ἀποφ. τοῦ Πρωτοδικείου ὑπὸ τοῦ ἐναγομένου Δημοσίου ἐνώπιον τοῦ Ἐφετείου Ἀθηνῶν τοῦτο, μετὰ προηγουμένην συζήτησιν ἐξέδοτο τὴν ὑπ' ἀριθ. 107 τοῦ 1894 ἀπόφασιν, δι' ἧς ἀπέρριψε τὰς ἐφέσεις τοῦ Δημοσίου.

Ἀλλὰ τὴν ἀπόφασιν αὐτὴν τοῦ Ἐφετείου, ἐπὶ τῇ αἰτήσῃ τοῦ Δημοσίου ὁ Ἄρειος Πάγος, διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 317 (1895) ἀποφάσεώς του, ἀνῆρσε καὶ παρέπεμψε τὴν ὑπόθεσιν εἰς τὸ Β' τμήμα αὐτοῦ, πρὸς κατάλληλον τοῦ νόμου ἐφαρμογὴν, τοῦτο δὲ μετὰ προηγουμένην συζήτησιν ἐξέδοτο τὴν ὑπ' ἀριθ. 467 (1895) ἀπόφασιν τοῦ δι' ἧς ἐδέχθη τὴν ἔφεσιν τοῦ Δημοσίου, καὶ μεταρρυθμίσαν τὴν ἐκκαλουμένην ὑπ' ἀριθ. 3306 (1893) ἀπόφασιν τοῦ Πρωτοδικείου, ὑπεχρέωσε τὸν ἐνάγοντα ν' ἀποδείξῃ καὶ διὰ μαρτύρων, ποῖα εἰσὶ τὰ ὅρια τῶν ἀγρῶν, οἵτινες περιήλθον εἰς τὸν ἐνάγοντα δυνάμει τοῦ ὑπ' ἀριθ. 25546 (1888) συμβολαίου τοῦ συμβολαιογράφου Πειραιῶς Κορδαντανοπούλου, καὶ ποῦ κεῖται τὸ γήπεδον περὶ οὗ συνετάχθη τὸ ὑπ' ἀριθ. 6 καὶ ἀπὸ 7 Μαρτίου 1891 ἀπόσπασμα τῆς ἀποφάσεως τῆς ἐπὶ τῶν ἀποζημιώσεων τῶν ὑπὸ τοῦ σιδηροδρόμου Πειραιῶς Λαρίσσης συνόρων καταλαμβανομένων ὁριστικῶς κτημάτων ἐπιτροπῆς· οἱ δὲ πραγματικῶς γινώμονες ἀκούοντες τοὺς μάρτυρας καὶ ἐπὶ τῇ ὑποδείξει αὐτῶν περὶ τῆς ὁροθεσίας καὶ ἐκτάσεως τῶν κτημάτων τούτων ἀπορριπνῶσιν δι' ἡτιολογημένης ἐκθέσεώς των, ὅτι τὸ ἐπίδικον τεμάχιον γῆς δὲν ἀποτελεῖ μέρος καὶ δὲν περιλαμβάνεται ἐντὸς τῶν κτημάτων, ἅτινα ἀφορτὸ προμνησθὲν συμβόλαιον ἐφ' οὗ ὑπάρχουσιν ἐγγεγραμμένα αἱ ἐν τῇ ὑπ' ἀριθμὸν 6222 τῆς 3 76ρίου 1891 πιστοποιητικῇ τοῦ ὑποθηκοφύλακος Πειραιῶς σημειοῦμεναι ὑποθήκαι κατὰ τῶν δικαιιοπαρόχων τοῦ ἐνάγοντος.

Μετὰ τὴν νόμιμον προδικασίαν εἰσῆχθη καὶ αὐθις ἡ προκειμένη ὑπόθεσις εἰς τὸ ἀκροατήριον τοῦ Δικαστηρίου τούτου πρὸς συζήτησιν κατὰ τὴν ἐν ἀρχῇ τῆς παρούσης ἀναφερομένην συνεδρίασιν, καθ' ἣν παρέστησαν οἱ τῶν διαδίκων πληρεξούσιοι καὶ διὰ τῶν ἀναγνωσθεῖσιν ἐγγράφων προτάσεων τῶν ἡγήσαντο, ὁ μὲν τοῦ Δημοσίου ν' ἀπορριφθῇ ἡ ἀπὸ 20 Μαΐου 1898 αἰτήσις τοῦ ἀντιδίκου θεωρουμένου ἐκπτώσεως τῆς ταχθείσης ἀποδείξεως, νὰ γίνῃ δεκτὴ ἡ ἔφεσις τοῦ Δημοσίου, ν' ἀπορριφθῇ ἡ ἀγωγή τοῦ ἀντιδίκου καὶ νὰ καταδικασθῇ εἰς τὰ ἐξόδα καὶ τέλη ὁ δὲ τοῦ ἐφεσιβλήτου Ν. Σελᾶ, ν' ἀπορριφθῇ ἡ ἔφεσις τοῦ Δη

μοσίου, νὰ γίνῃ δεκτὴ ἡ ἀγωγή του, καὶ νὰ καταδικασθῇ τὸ Δημόσιον εἰς τὰ ἐξοδα καὶ τέλη.

Ἀκοῦσαν αὐτῶν ἀναπτυσάντων καὶ προφορικῶς τὰς προτάσεις των ταύτας· καὶ τοῦ Ἀντεισαγγελέως·

Σκεφθὲν κατὰ τὸν νόμον.

Ἐπειδὴ μὴ διεξαχθεῖσιν τῶν διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 467 τοῦ 1895 ἀποφάσεως τοῦ Δικαστηρίου τούτου διαταχθεῖσιν ἀποδείξεων διὰ μαρτύρων καὶ πραγματογνωμόνων, δεόν νὰ ἐκτιμηθῶσιν αἱ ἄλλαι ἀποδείξεις ὡς πρὸς ἀπόδειξιν τοῦ αὐτοῦ θέματος προσάγει καὶ ἐπικαλεῖται ὁ ἐνάγων.

Ἐπειδὴ ἐκ τῶν ὑπ' ἀριθ. 18919 τοῦ 1897 καὶ ἰδίως τοῦ ὑπ' ἀριθ. 21190 τοῦ 1898 πιστοποιητικοῦ τοῦ ὑποθηκοφύλακος Πειραιῶς καθίσταται σφόδρα πιθανὸς ὁ περὶ οὗ ἡ διαταχθεῖσα ἀπόδειξις ἰσχυρὸς τοῦ ἐναγόντος καὶ ἔδει κατὰ τὴν κρίσιν τοῦ Δικαστηρίου τούτου, νὰ ἐπιβληθῇ αὐτῷ ἀναπληρωτικὸς ὅρκος, ἀνθ' οὗ ὅμως ἐπιβλητέας ὁ ὑπὸ τοῦ ἐναγομένου Δημοσίου ἐπιβοηθητικῶς ἐπαγόμενος ὡς προτιμώμενος τοῦ ἀναπληρωτικοῦ καθὼ δυνάμενος καὶ νὰ ἀντεπαχθῇ.

Διὰ ταῦτα

Τῶν καὶ τ' ἀριθ. 351,379 ἐπὶ Πολ. Δικονομίας.

Ἀναβάλλον τὴν ὀριστικὴν ἀπόφασίν του

Ἐποχρεῖ τὸν ἐνάγοντα νὰ δηλώσῃ ἐντὸς δέκα ἡμερῶν ἀπὸ τῆς κοινοποιήσεως τῆς παρούσης, ἂν δέχεται ἢ ἀντεπάγῃ καὶ δεχόμενος δώσῃ ἐνώπιον τοῦ Δικαστηρίου τούτου δημοσίᾳ συνεδριάζοντος τὴν πρώτην αὐτοῦ δικάσιμον μετὰ τὴν δήλωσιν τὸν ἐξῆς ἐπακτὸν ὅρκον: «Ὅμνῶ εἰδὼς κάλλιστα τὰς εἰς τὴν ψευδορκίαν ἐπιβαλλομένας ποινάς, ὅτι τὸ ἐπιδικὸν γήπεδον περὶ οὗ συνετάχθη τὸ ὑπ' ἀριθ. 6 καὶ ἀπὸ 7 Μαρτίου 1891 ἀπόσπασμα τῆς ἀποφάσεως τῆς ἐπὶ τῶν ἀποζημιώσεων τοῦ ὑπὸ τοῦ σιδηροδρόμου Πειραιῶς-Λαρίσσης συνόρων καταλαμβανομένων ὀριστικῶς κτημάτων ἐπιτροπῆς δὲν ἀποτελεῖ μέρος καὶ δὲν περιλαμβάνεται ἐντὸς τῶν ὁρίων τῶν κτημάτων, ἅτινα ἀφορᾷ τὸ ὑπ' ἀριθ. 25546 τοῦ 1888 συμβόλαιον τοῦ Συμβολαιογράφου Πειραιῶς Κορδαντονοπούλου, ἐφ' ὧν ὑπάρχουσιν ἐγγεγραμμένοι αἱ ἐν τῷ ὑπ' ἀριθ. 6222 τῆς 3 Σεπτεμβρίου 1891 πιστοποιητικῇ τοῦ ὑποθηκοφύλακος Πειραιῶς σημειούμεναι ὑποθήκαι κατὰ τῶν δικαιιοπαρόχων καυοῦτως εἴη μοι ὁ Θεὸς βοηθὸς καὶ τὸ Ἱερόν Αὐτοῦ Εὐαγγέλιον».

Μετὰ τὴν δόσιν ἢ μὴ τοῦ ὅρκου τούτου ἐπιφυλάσσεται ν' ἀποφασίσῃ περὶ τῶν λοιπῶν ἰσχυρισμῶν τῶν διαδίκων καὶ τῶν ἐξέδων.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις τὴν δεκάτῃ ἐβδόμῃ Νοεμ-

δρίου 1898, Ἐδημοσιεύθη δ' αὐτόθεν τὴν εἰκοστὴν πρώτην Νοεμβρίου 1898.

Ὁ Ἀντιπρόεδρος

Μ. Διγενῆς

Ὁ Ὑπογραμματεὺς

Μ. Μπαρινόπουλος

Ἀριθ. 257

Τὸ Δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου

Τυῆμα Α'.

Συγκείμενον ἐκ τῶν Δικαστῶν Κωνστ. Σημαντήρα, Προέδρου, Χ. Κόκκορη, Ἀ. Γκιών, Π. Μανελάου, Α. Πετρίτση, Μιλτ. Ἡλιάδου καὶ Ε. Εὐθυμίου, παρόντων τοῦ τε Ἀντεισαγγελέως Κωνστ. Μανιάκη (κωλυομένου τοῦ Εἰσαγγελέως) καὶ τοῦ Γραμματέως Γ. Καστόρη.

Ἐνεῖκεν ἀνὰ δημοσίαν ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ τοῦ καταστήματος αὐτοῦ τὴν δευτέραν (2) Νοεμβρίου 1898, ἵνα δικάσῃ ἐπὶ τῆς αἰτήσεως τοῦ Γεωργίου Δ. Ἀποστολοπούλου, κατοικοῦ Πύργου, παρασταθέντος διὰ τοῦ πληρεξουσίου του Γ. Μελισσουργου, δικηγόρου, κατὰ τοῦ Γεωργίου Σακελλαροπούλου, κατοικοῦ Πατρῶν, παρασταθέντος διὰ τοῦ πληρεξουσίου του Ν. Κορφιωτάκη, δικηγόρου, περὶ ἀναίρεσεως τῆς ὑπ' αριθ. 250 τοῦ 1892 ἀποφάσεως τῶν ἐν Πάτραις Ἐφετῶν.

Ἀκούσαν τοῦ Εἰσηγητοῦ Δικαστοῦ Χρ. Κόκκορη ἐκθέσαντος τάδε :

Ὁ Γεώργιος Ἀποστολόπουλος διὰ τῆς ἀπὸ 16 Ἰανουαρίου 1890 ἐνώπιον τοῦ Πρωτοδικείου Ἡλείας ἀγωγῆς κατὰ τοῦ Γεωργίου Σακελλαροπούλου, ἐξέθηκεν, ὅτι ὁ ἐναγόμενος τῇ 8 Νοεμβρίου 1886 κατέσχευε συντηρητικῶς εἰς χεῖράς του (ἐνάγοντος) χρηματικὸν ποσὸν ὡς ὀφειλόμενον παρ' αὐτοῦ εἰς τὴν ἐταιρίαν «Κρεοῦκης καὶ Γεωργιλᾶς» δηλώσαντος αὐτοῦ, ὡς προκύπτει ἐκ τῆς ὑπ' αριθ. 104 (1886) ἐκθέσεως γενομένης ἐνώπιον τοῦ γραμματέως τῶν ἐν Ἡλείᾳ Πρωτοδικῶν, ὅτι οὐδὲν ὀφείλει τῇ ἐταιρίᾳ ταύτῃ· ὁ ἐναγόμενος ἀνέκαψε τὴν δῆλωσιν του διὰ τῆς ἀπὸ 5 Δεκεμβρίου 1886 ἀνακοπῆς του, κοινοποιηθείσης αὐτῇ τῇ 8 Δεκεμβρίου ἰδίου ἔτους· ὅτι ἔκτοτε μέχρι τῆς ἀγωγῆς ταύτης οὐδεμίαν πράξιν δικαστικὴν ἐνηργήθη διακόπτουσα τὴν ἀκατροπὴν τῆς προκειμένης ὑποθέσεως, ἂν καὶ παρῆλθον πλέον τῶν τριῶν ἐτῶν, ὅθεν αὕτη ἀνετράπη καὶ ἤτήσατο νὰ κηρυχθῇ ἀνατετραμμένη ἡ ἀπὸ 5 Δεκεμβρίου 1886 ἀνακοπὴ τοῦ ἐναγομένου κατὰ τῆς εἰρημένης ὑπ' αριθ. 104 ἐκθέσεως δηλώσεως.

Συζητήσεως γενομένης τὸ Πρωτοδικεῖον ἐξέδοτο α') τὴν ὑπ' αριθ.

845 τοῦ 1900 ἀπόφασιν, δι' ἧς ὑπεχρέωσε τὸν ἐναγομένον ἵνα προσ-
αγάγῃ πιστοποιητικὸν τοῦ Γραμματέως τῶν ἐν Ἑλλάδι Πρωτοδικῶν,
δι' οὗ νὰ ἐμφανίζηται ὅτι κατὰ τὰ ἔτη 1887 καὶ 1888 ἐνέγραψεν εἰς
τὸ οἰκεῖον ἐντάκτιον τοῦ Πρωτοδικείου Ἑλλάδος τὴν κατὰ τῆς δηλώ-
σεως τοῦ ἐνάγοντος ἀνακοπὴν τοῦ τὴν ἐν τῇ ἀγωγῇ ἀναφερομένην καὶ
β') τὴν ὑπ' ἀριθ. 262 (1891) ἐτέραν ἀπόφασιν, δι' ἧς ἐδόχθη τὴν
προκειμένην ἀγωγὴν καὶ ἐκήρυξεν ἀνατετραμμένην τὴν δίκην, ἐφ' ἧς
ἡ ἀπὸ 5 Δεκεμβρίου 1886 ἀνακοπὴ τοῦ ἐναγομένου κατὰ τῆς δηλώ-
σεως τοῦ ἐνάγοντος. Ἀλλὰ τὸ Ἐφετεῖον Πατρῶν ἐπὶ τῇ ἐφέσει τοῦ
ἐναγομένου διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 250 (1892) ἀποφάσεως μεταρρυθμίσαν
τὰς πρωτοδικίους ἀποφάσεις ἀπέριψε τὴν προκειμένην ἀγωγὴν ὡς μὴ βά-
σιμον. Ταύτης δὲ τῆς ἀποφάσεως τοῦ Ἐφετείου τὴν ἀναίρεσιν αἰτεῖται
ὁ ἐνάγων, διὰ τῆς ἀπὸ 22 Ἀπριλίου 1893 αἰτήσεώς του διὰ τὸν ἐν
αὐτῇ ὡς ἐξῆς λόγον.

Διότι ναι μὲν ὁ ἀνααιρεσιδύτης ἐκίνησε τὴν ἀπὸ 5 Δεκεμβρίου
1886 πρὸς τὸ ἐν Ἑλλάδι Πρωτοδικεῖον ἀνακοπὴν τοῦ κατὰ τῆς ὑπ'
ἀριθ. 104 (1886) ἐνώπιον τοῦ Γραμματέως τῶν ἐν Ἑλλάδι Πρωτοδι-
κῶν δηλώσεώς του ἐπιδοθητικῶς, ἥτοι εἰς περίστασιν καθ' ἣν ἤθελεν
ἀπορριφθῇ δι' ἀναρμοδιότητά ἐτέρα κατὰ τῆς αὐτῆς δηλώσεως ἀνα-
κοπὴ τοῦ πρὸς τὸ ἐμποροδικεῖον Πατρῶν, ἐκ τούτου ὅμως δὲν ἔπεται
ὅτι ὁ πρὸς ἀνατροπὴν ἐκείνης χρόνος ἄρχεται ἀφ' ἧς ἤθελε χωρήσει
ἡ περίστασις τῆς ἀπορρίψεως τῆς ἐτέρας ἀνακοπῆς τοῦ δι' ἀναρμοδιό-
τητα καθόσον ὁ νόμος δὲν ποιεῖται διάκρισιν τινα, ἀλλ' πᾶσα δίκη
ἀνατρέπεται μετὰ τριετίαν, οὔτε ὁ ἀντιδίκος δικαιούται δι' ὅρων παρ'
αὐτοῦ τεθειμένων νὰ κωλύσῃ τὴν ἀνακοπὴν των, μὴ ὁρθὸν δὲ εἶνε
ὅτι ὑπάρχει ἀδυναμία τοῦ ἀνααιρεσιδύτου πρὸς ἐνέργειάν τινα, διότι καὶ
ἐξ αὐτοῦ τοῦ ἀνααιρεσιδύτου ἐξηρτάτο νὰ προβῇ εἰς ἐνέργειαν πράξεων
ἐξακολουθευσῶν τὴν δίκην, ἐνεργοῦντος αὐτοῦ ἢ προκαλοῦντος τὴν συν-
τόμευσιν τῆς πρὸς συζήτησιν προθεσμίας καὶ διότι δὲν δύναται νὰ ἐπι-
καλεσθῇ κωλύματα ἅπερ αὐτὸς ἐτίθετο καὶ διότι νομίμως ὁ πρὸς ἀνα-
τροπὴν χρόνος ἄρχεται ἐπὶ εἰσαγωγικῶν τῆς δίκης δικογράφων
ἀπὸ τῆς ἡμέρας τῆς ἐπιδόσεως καὶ οὐχὶ ἀπὸ τῆς παρελεύσεως
τῶν πρὸς ἐμφάνισιν νομίμων καὶ ἐνεκα ἀποστάσεως προθεσμιῶν,
ἐπομένως μὴ ὁρθὸς τὸ Ἐφετεῖον διὰ τῆς ἀνωτέρω ἀποφάσεώς του ἀπε-
φάνητο, ὅτι δὲν εἶνε ἀνατρεπτέα ἡ εἰρημένη ἀνακοπὴ τοῦ ἀνααιρεσιδύ-
του, εἴτε δι' ἀδυναμίαν ἐνεργείας τοῦ πρὸς ἐξακολουθήσιν τῆς δίκης
εἴτε λόγῳ τοῦ ὅτι ἡ πρὸς ἀνατροπὴν προθεσμία ἄρχεται ἀπὸ τῆς λή-
ξεως τοῦ τεταγμένου χρόνου πρὸς συζήτησιν, καὶ εἶνε ἀνατρεπτέα.

Ὁ δὲ πληρεξούσιος τοῦ ἀνααιρεσιδύτου διὰ τοῦ ἀπὸ 4 Νοεμβρίου
1898 προσθέτου δικογράφου του προσέθηκε καὶ τὸν ἐξῆς λόγον.

ΑΠΟΦΑΣΙΣ ΑΡΕΙΟΥ ΠΑΓΟΥ

114

Διότι τῆς ἀγωγῆς τῆς ἀνακοπῆς στηριχθείσης εἰς τὸ γεγονός, ὅτι ἀπὸ τῆς ἀνακοπῆς τοῦ ἀναιρεσιδλήτου κατὰ τῆς δηλώσεώς του μέχρι τῆς ἡμέρας τῆς προκειμένης ἀγωγῆς του (16 Ἰανουαρίου 1890) παρήλθον τρία καὶ πλέον ἔτη, καθ' ὃ διάστημα δὲν ἔλαβεν ὑπ' ὄψιν ὁλόκληρον τὴν ἀγωγὴν του, ρητῶς μάλιστα ἀφῆκεν ἀνεξέταστον καὶ κατ' ἀκολουθίαν ἀνατιτολογῆται ὡς ἀθάσιμον ἀπέριψε τὸ ἐν μέρος αὐτῆς, τὸ ἀφορῶν τὸν χρόνον τὸν ἀπὸ τῆς ἐκπνεύσεως τῆς πρὸς συζήτησιν (τῆς ἀνακοπῆς) ταχθείσης παρ' αὐτοῦ (τοῦ ἀνακόπτοντος καὶ ἐκκαλοῦντος) προθεσμίας μέχρι τῆς ἐγέρσεως τῆς ὑπὸ συζήτησιν ἀγωγῆς ὡς μὴ περιεχόμενον ὀφείναι ἐν τῇ ἀγωγῇ του. Ἄλλ' οὕτω κρίναν παρέβιασεν ὅχι μόνον νόμον λογικόν, ἀλλὰ καὶ κανὸν δικαίου ἐπὶ τούτου στηριζόμενον, καθ' ὃν αἰν τῷ μείζονι ἐμπεριέχεται καὶ τὸ ἔλασσον, «ὅ τὸ πλεῖον αἰτῶν καὶ τὸ ἥττον αἰτεῖ», «ἐν τῷ ὅλῳ καὶ τὸ μέρος περιλαμβάνεται», ὥστε ἀπορρίψαν τὴν ἀγωγὴν του, στηριχθείσαν εἰς τὴν ἀπραξίαν καθ' ὃλον αὐτὸν τὸν χρόνον, κατέστησε πλέον ἀπαράδεκτον ἐτέραν ἀγωγὴν του ἵα τὸ ἀνεξέταστον αἰναν μέρος τοῦ χρόνου, ἀντιτασσομένης εὐλόγως τῆς exceptio rei judicatae.

Ἀκούσαν τοῦ πληρεξουσίου τοῦ ἀναιρεσιδόντος ἀναπτύξαντος καὶ προφορικῶς τοὺς λόγους τῆς ἀναίρεσεως καὶ αἰτησαμένου τὴν ἀναίρεσιν τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως, τοῦ πληρεξουσίου τοῦ ἀναιρεσιδλήτου αἰτησαμένου τὴν ἀπόρριψιν τῆς αἰτήσεως καὶ τοῦ Ἀντεισαγγελέως· ἔχοντες ὁμοθυμαδὸν κατὰ τὸν νόμον·

Ἐπειδὴ ἀφοῦ κατὰ τὰ άρθρα 593, 619, 620 καὶ 632 τῆς Πολ. Δικονομίας ὁ ἐνάγων καὶ ὁ ἀνακόπτων δύναται νὰ ἐπέκτεινῃ τὴν προθεσίαν πρὸς συζήτησιν, ἐνὸς μὲν διαρκεῖ ἡ ἐπέκτασις αὕτη, ἡ συζήτησις τῆς ὑποθέσεως δὲν δύναται νὰ γείνη· συνεπῶς οὐδ' ἄρχεται ὁ χρόνος τῆς ἀνατροπῆς·

Ἐπειδὴ, ὡς προκύπτει ἐκ τῆς ἐβδόμης αἰτιολογίας τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως, τὸ Ἐφετεῖον ἔλαβεν ὑπ' ὄψιν ὁλόκληρον τὸ περιεχόμενον τῆς ἀγωγῆς καὶ ἡτιολόγησε τὴν ἀπόφασίν του, δεχθὲν, ὅτι ὁ ἐνάγων δὲν ἰσχυρίζεται, ὅτι ἀπὸ τῆς ἐκπνεύσεως τῆς πρὸς συζήτησιν ταχθείσης τῆς ἐτέρας ἀνακοπῆς προθεσμίας μέχρι τῆς ἐγέρσεως τῆς ἀγωγῆς παρήλθεν ὁ χρόνος τῆς ἀνατροπῆς· τῷ ὄντι δὲ, ὡς προκύπτει ἐκ τοῦ ἐγγράφου τῆς ἀγωγῆς ὁ ἐνάγων τὴν ἀναρξίαν τῆς προθεσμίας πρὸς ἀνατροπῆς ὥρισεν ἀπὸ τῆς κοινοποιήσεως τῆς ἀγωγῆς, ἧς ζητεῖται ἡ ἀνατροπή, οὐδ' ἰσχυρίσθη, ὅτι καὶ ἀπὸ τῆς ἐκπνεύσεως τῆς παραταθείσης προθεσμίας ἤρξατο αὕτη·

Διὰ ταῦτα.

Ἰδὼν καὶ τ' ἄρθρα 210, 219 καὶ 830 τῆς Πολ. Δικονομίας.

Ἀπορρίπτει τὴν αἴτησιν ἀναίρεσιως τοῦ Γ. Δ. Ἀποστολοπούλου ἐπὶ τῆς ὑπ' ἀριθ. 250 (1892) ἀποφάσεως τοῦ Ἐφετείου Πατρῶν καὶ

Καταδικάζει τὸν αὐτὸν εἰς τὰ ἐξοδα τοῦ ἀντιδίκου του μετριαζόμενα εἰς δραχ. τεσσαράκοντα πέντε (45) τὰ τέλη καὶ τὸ πρόστιμον ὑπὲρ τοῦ Δημοσίου.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις τῇ εἰκοστῇ (20) Νοεμβρίου 1898.

Ἐδημοσιεύθη δὲ αὐτόθι τῇ εἰκοστῇ τρίτῃ (23) Νοεμβρίου 1898.

Ὁ Πρόεδρος

Ὁ Γραμματεὺς

Κ. Σημαντήρας

Γ. Καστόρχης

Ἀριθ. 258

Τὸ Δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου

Τμῆμα Α'.

Συγκείμενον ἐκ τῶν Δικαστῶν, Κ. Σημαντήρα, Προέδρου, Χρ. Κόκκορη, Α. Γκιών, Π. Μενελάου, Α. Πετρίτση, Μ. Ἡλιάδου καὶ Σεν. Εὐθυμίου· παρόντων τοῦ τε Ἀντεισαγγελέως Κωνστ. Μανιάκη (κωλυομένου τοῦ Εἰσαγγελέως) καὶ τοῦ Γραμματέως Γ. Καστόρχη.

Συνεδριάσαν δημοσίᾳ ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ τοῦ καταστήματος αὐτοῦ τὴν ἐννάτην Νοεμβρίου 1898, ἵνα δικασθῇ ἐπὶ τῆς αἰτήσεως τῆς Μαριγῶς, θυγατρὸς Σταματίου Κορινᾶ, συζύγου Ἀναστασίου Ἀλυφαντῆ, κατοικοῦ Πόρου, παρασταθείσης διὰ τοῦ πληρεξουσίου τῆς Ἰ. Ἀραβαντινοῦ δικηγόρου, κατὰ Ἀναστασίου Ἀλυφαντῆ, κατοικοῦ Ὠσαύτως, παρασταθέντος διὰ τοῦ πληρεξουσίου του Θ. Πέρρου δικηγόρου, περὶ ἀναίρεσιως τῆς ὑπ' ἀριθ. 159 τοῦ 1894 ἀποφάσεως τῶν ἐν Ναυπλίῳ Ἐφετῶν.

Ἀκοῦσαν τοῦ Εἰσηγητοῦ Δικαστοῦ Χρ. Κόκκορη, ἐκθέσαντος πᾶδε :

Ὁ Ἀναστάσιος Ἀλυφαντῆς διὰ τῆς ἀπὸ 8 Ἰουλίου 1890 ἐνώπιον τοῦ Πρωτοδικείου Ναυπλίου ἀγωγῆς, κατὰ τῆς συζύγου του Μαριγῶς θυγατρὸς Σταματίου Κορινᾶ ἐξέθηκεν, ὅτι μετ' αὐτῆς κατὰ τὴν 18 Μαΐου 1871 ἐτέλεσε γάμον, ὅστις διήρκεσε μέχρι τοῦ 1888, ἀλλὰ πρὸ δύο περίπου ἐτῶν ἐγκαταλιποῦσα ἄνευ αἰτίας τὴν συζυγικὴν αὐτῆς οἰκίαν, διαμένει ἄνευ τῆς συγκαταθέσεώς του εἰς Ναύπλιον καὶ εἰς ξένην οἰκίαν, προσκαλέσας δὲ ἐπανειλημμένως αὐτὴν νὰ τὸν ἀκο-

λουθήσῃ καὶ ἔλθῃ εἰς Ἀράπην, ἐνθα κατοικεῖ ὡς Μηχανικός τοῦ Πολεμικοῦ Ναυτικοῦ, ἡρνήθη ἀπολύτως, ἀποκρούσασα μάλιστα τὴν μετ' αὐτοῦ συμβίωσιν εἰς τὸ μέλλον· ὅτι ἐνεργήσας τὰ νόμιμα πρὸς ἔνωσιν, ἀπέτυχε, καθὼ ἐπιμενούσης τῆς ἐναγομένης νὰ μὴ τὸν ἀκολουθήσῃ· ὅθεν ὁ προεικτεθεὶς λόγος ἐπιτρέπει τὴν τοῦ γάμου διάλυσιν καὶ ἡττοσατο νὰ κηρυχθῇ διαλελυμένος ὁ μεταξὺ αὐτοῦ καὶ τῆς ἐναγομένης ὑφιστάμενος γάμος.

Τὸ Πρωτοδικεῖον ἐξέδοτο τὰς ἐξῆς ἀποφάσεις α'.) τὴν ὑπ' ἀριθ. 1487 (1890) δι' ἧς ὑπεχρέωσε τὸν μὲν ἐνάγοντα ν' ἀποδείξῃ, ὅτι ἡ ἐναγομένη σύζυγός του ἀπὸ τοῦ ἔτους 1888 ἀνεχώρησε τοῦ συζυγικοῦ οἴκου καὶ ἄνευ τῆς συγκαταθέσεώς του διαμένει ἔκτοτε εἰς ξένας οἰκίας καὶ ποίας, τὴν δὲ ἐναγομένην, ὅτι ὁ ἐνάγων ἐπιβουλεύθη τὴν ζωὴν αὐτῆς καὶ τίνι τρόπῳ καὶ τὴν ἐξέβαλε τοῦ συζυγικοῦ οἴκου καὶ τίνι τρόπῳ, μὴ ἔχουσανγονεῖς, πρὸς οὓς νὰ καταφύγῃ, β) τὴν ὑπ' ἀριθ. 1576 (1892) δι' ἧς ἀνέβαλε ν' ἀποφασίσῃ μέχρις ἐκδικάσεως τῆς αἰτήσεως περὶ παρατάσεως προθεσμίας καὶ γ'.) τὴν ὑπ' ἀριθ. 786 (1893) δι' ἧς ἐδέχθη τὴν ἀγωγὴν καὶ ἐκήρυξε διαλελυμένον τὸν γάμον. Ἐκκληθείσης τῆς τελευταίας ἀποφάσεως ὑπὸ τῆς ἐναγομένης, τὸ Ἐφετεῖον Ναυπλίου μετὰ τὴν ὑπ' ἀριθ. 650 (1890) ἐρήμην τῆς ἐναγομένης ἀποφασίσαν, ἐξέδοτο τὴν ὑπ' ἀριθ. 159 (1894) ὀριστικὴν, δι' ἧς ἀπέρριψεν τὴν ἔφεσιν καὶ ἐπεκύρωσε τὴν Πρωτοδικὸν ὑπ' ἀριθ. 786 ἀπόφασιν.

Τὴν ἀναίρεσιν τῆς ἀποφάσεως ταύτης τοῦ Ἐφετείου αἰτεῖται ἡ ἐναγομένη διὰ τῆς ἀπὸ 16 Μαΐου 1894 αἰτήσεώς της, διὰ τοὺς ἐν αὐτῇ λόγους.

Προκειμένης σήμερον συζητήσεως τῆς ἐν λόγῳ αἰτήσεως ἀναίρεσεως, ὁ πληρεξούσιος τοῦ ἀναιρεσιβλήτου ἐπρότεινεν ἑνστάσιν ἀπαραδέκτου στηριζομένην ἐπὶ τοῦ λόγου, ὅτι, ἐνῷ ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις ἐκοινοποιήθη πρὸς τὸν ἀντίκλητον τῆς ἀναιρεσιεύσεως τῇ 12 Ἀπριλίου 1884, ἡ προκειμένη αἴτησις ἐκοινοποιήθη τῇ 8 Ἰουνίου ἰδίου ἔτους, ἡ δὲ κοινοποίησις τῆς αὐτῆς αἰτήσεως πρὸς τὸν Εἰσαγγελεὰ τοῦ Ἀρείου Πάγου τῇ 19 Μαΐου 1894 δι' αὐτὸν ὡς ἀγνώστου διαμονῆς οὐδὲν ἀποτέλεσμα δύναται νὰ ἔχῃ, διότι τότε διατέλει ὡς Μηχανικός εἰς τὸ πλοῖον τοῦ πολεμικοῦ Ναυτικοῦ «Εὐρώτας».

Ἀκούσαν τοῦ πληρεξουσίου τῆς ἀναιρεσιεύσεως ἀναπτύξαντος καὶ προφορικῶς τοὺς λόγους ἀναίρεσεως καὶ αἰτησαμένου τὴν ἀναίρεσιν τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως, τοῦ πληρεξουσίου τοῦ ἀναιρεσιβλήτου, ἀντικρούσαντος αὐτὸν καὶ αἰτησαμένου τὴν ἀπόρριψιν τῆς αἰτήσεως, ἔτι δὲ προτείναντος καὶ ἑνστάσιν ἀπαραδέκτου ταύτης διὰ τὸν ὡς ἄνω λόγον καὶ τοῦ Ἀντεισαγγελεως.

Σκεφθὲν κατὰ τὸν νόμον.

Ἐπειδὴ ὁ ἀναίρεσίβλητος ἀμφισβητεῖ, ὅτι κατὰ τὴν ἐπίδοσιν τῆς αἰτήσεως ἀναίρεσεως ἦτο ἀγνώστου διαμονῆς, οἰεῖται ἢ αἰτοῦσα διὰ τὴν νομιμοποίησιν τοῦ ἔγκυρον τῆς κοινοποιήσεως τῆς αἰτήσεως πρὸς τὸν Εἰσαγγελεῖα τοῦ Ἀρείου Πάγου, ν' ἀποδείξῃ τοῦτο χρομένη καὶ τοῦ μέσου τῶν μαρτύρων διὰ τὸ ἀέρικτον ἐγγράφου ἀποδείξεως.

Διὰ ταῦτα

Ἰδὼν καὶ τ' ἄρθρα 238 καὶ 249 τῆς Πολ. δικονομίας.

Ἀναβάλλον τὴν ὀριστικὴν αὐτοῦ ἀπόφασιν.

Ὑποχρεοῖ τὴν αἰτοῦσαν ν' ἀποδείξῃ καὶ διὰ μαρτύρων, ὅτι τὴν δεκάτην ἐνάτην Μαΐου 1894 ὁ καθ' οὗ ἡ αἴτησις ἀναίρεσεως ἦτο ἀγνώστου διαμονῆς.

Τάσσει προθεσμίαν τὴν πρώτην τετάρτην τῆς ἐβδομάδος μετὰ 10 ἡμέρας ἀπὸ τῆς κοινοποιήσεως τῆς παρούσης ὥραν 10 π. μ.

Διορίζει εἰσηγητὰς τοὺς εἰρηνοδίκας τῆς διαμονῆς τῶν ἐξετασθησμένων μαρτύρων, τόπον δὲ τὰ καταστήματα τῶν Εἰρηνοδικείων αὐτῶν καὶ

Ἐπιφυλάσσει περὶ τῶν ἐξόδων.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις τῇ δεκάτῃ ἐνάτῃ Νοεμβρίου 1898.

Ἐδημοσιεύθη δ' αὐτόθι τῇ εἰκοστῇ τρίτῃ Νοεμβρίου 1898.

Ὁ Πρόεδρος

Ὁ Γραμματεὺς

Κ. Σημαντήρας

Γ. Καστόρχης

Ἀριθ. 259

Τὸ Δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου

Τυπὴμα Α'

Συγκείμενον ἐκ τῶν Δικαστῶν Κωνστ. Σημαντήρα, Προέδρου, Ἰω. Δουβουνιώτου, Χ. Κόκκορη, Ἀ. Γκιών, Π. Μενελάου, Μιλτ. Ἡλιάδου καὶ Εὐνοφ. Εὐθυμίου· παρόντων τοῦ τε Ἀντεισαγγελέως Κ. Μανιάκη (κωλυομένου τοῦ Εἰσαγγελέως) καὶ τοῦ Γραμματέως Γ. Καστόρχη.

Συνεδριάσαν δημοσίᾳ ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ τοῦ καταστήματος αὐτοῦ τῇ δεκάτῃ ἐνάτῃ Ὀκτωβρίου 1898, ἵνα δικάσῃ ἐπὶ τῆς αἰτήσεως τοῦ Εὐαγγέλου Στίθα, κατοικοῦ Προαστείου Ἀγίου Γεωργίου τοῦ Δήμου Κάτω Λειβαθοῦς Κεφαλληνίας, παρασταθέντος διὰ τῶν πληρεξουσίων του Εὐστ. Ρωμανοῦ καὶ Κ. Ζέρβα, δικηγόρων, κατὰ τοῦ

Ἰωάννου Μιγκάρδου, κατοίκου ὁσαύτως, παρασταθέντος διὰ τοῦ πληρεξουσίου του Δημ. Τζαγκαρόλα, δικηγόρου, περὶ ἀναίρεσεως τῶν ὑπ' ἀριθ. 733 (1888) καὶ 483 (1891) ἀποφάσεων τῶν ἐν Κεφαλληνίᾳ Πρωτοδικῶν.

Ἀκούσαν τοῦ Εἰσηγητοῦ Δικαστοῦ Ἀνδρ. Γκιών, ἐκθέσαντος τὰς

Ὁ Ἰωάννης Μιγκάρδος διὰ τῆς ἀπὸ 14 Φεβρουαρίου 1885 ἐνώπιον τοῦ Πρωτοδικείου Κεφαλληνίας ἀγωγῆς του, κατὰ τοῦ Εὐαγγελينوῦ Στίθα, ἐξέθηκεν, ὅτι δυνάμει συμβολαίου ἡ Ἄννα Τσιμάρη ἐπώλησεν αὐτῷ ἐν οἰκίῳ πεδὸν εἰς θέσιν Ἀγίαν Θεοδώραν, εἰς τὸ ὅποιον ὁ ἐναγόμενος τὸν ἡμποδίσεν νὰ ἐγκατασταθῇ προκαλεῖσας προσωρινὰ μέτρα, ἅτινα ἀπέβησαν ὑπὲρ τοῦ ἐναγομένου, ὅστις ἐξακολουθεῖ νὰ κατέχῃ τὸ κτῆμα, καὶ ἤτήσατο νὰ παραλείψῃ ὁ ἐναγόμενος τὴν κατοχὴν τοῦ κτήματος καὶ νὰ παύσῃ διαταραγμάτων τὸν ἐνάγοντα ἐπὶ ἀπειλῇ χρηματικῆς ποινῆς δραχ. 800, πρὸς δὲ νὰ ὑποχρεωθῇ νὰ τὸν ἀποζημιώσῃ μὲν δραχ. 60 ἑτησίως ἀπὸ τοῦ Ἰουνίου 1883 μέχρι ἐγκαταλείψεως.

Τὸ Πρωτοδικεῖον ἐξέδοτο τὰς ἐξῆς ἀποφάσεις: 1) τὴν ὑπ' ἀριθ. 485 (1885) ἐρήμην τοῦ ἐναγομένου δι' ἧς ἐδέχθη τὴν ἀγωγὴν, κατ' ἀνακοπὴν δὲ ταύτης, 2) τὴν ὑπ' ἀριθ. 535 (1886) δι' ἧς ἐπέβαλλεν ὄρκον εἰς τὸν ἐναγόμενον, 3) τὴν ὑπ' ἀριθ. 319 (1887) δι' ἧς ὑπεχρέωσε τὸν ἐναγόμενον ν' ἀποδείξῃ καὶ διὰ μαρτύρων, ὅτι κατέχῃ τὸ ἐπίδικον κτῆμα διαναίᾳ κυρίου ἐπὶ τριακονταετίαν καὶ ἀπέρριψε τὴν ἀγωγὴν ὡς πρὸς τὴν αἰτουμένην ἀποζημιώσιν, 4) τὴν ὑπ' ἀριθ. 116 (1888) δι' ἧς διέταξε προσαγωγὴν ἐγγράφων 5) τὴν ὑπ' ἀριθ. 390 (1888) δι' ἧς ἐπέβαλεν εἰς τὸν ἐναγόμενον ὄρκον περὶ τοῦ θέματος τῆς ὑπ' ἀριθ. 319 (1887) ἀποφάσεως, μετὰ τὴν δόσιν τοῦ ὁποίου ἀπέρριψε τὴν ἀγωγὴν, 6) τὴν ὑπ' ἀριθ. 733 (1888) δι' ἧς ἀνεκάλεσε τὴν 390 ἀπόφασιν καὶ ἐπέβαλεν εἰς τὸν ἐνάγοντα ἀπαλκτικὸν ὄρκον, οὗ οἰδομένου, ἐδέχθη τὴν ἀγωγὴν καὶ ἐπέβαλλεν εἰς τὸν ἐναγόμενον νὰ παραλείψῃ τὴν κατοχὴν τοῦ ἐπιδίκου, διέταξε τὴν εἰς αὐτὸ ἐγκατάστασιν τοῦ ἐνάγοντος καὶ ὑπεχρέωσεν αὐτὸν ν' ἀποδείξῃ καὶ διὰ μαρτύρων τὸ καθαρὸν εἰσδῆμα τοῦ κτήματος καὶ 7) τὴν ὑπ' ἀριθ. 483 (1891) δι' ἧς ἀνεκάλεσε τὴν ὑπ' ἀριθ. 733 (1888) ἀπόφασιν μόνον ὅσον ἀφορᾷ τὰς διαταχθείσας ἀποδείξεις περὶ ἀποζημιώσεως καὶ ἑτησίου εἰσδήματος, καθ' ὅσον ἡ αἵτησις τῆς ἀγωγῆς περὶ ἀποζημιώσεως εἶχεν ἀπορριφθῇ ὁριστικῶς διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 319 ἀποφάσεως.

Τῶν ὑπ' ἀριθ. 733 (1888) καὶ 483 (1891) ἀποφάσεων τὴν ἀναίρεσιν αἰτεῖται ὁ ἐναγόμενος διὰ τε τῆς ἀπὸ 26 Ἰουλίου 1891 ἀφ' ἧς τῆς του καὶ διὰ τοῦ ἀπὸ 24 Ἀπριλίου 1898 προσθέτου δικογρά-

φου, διὰ τοὺς ἐν αὐτοῖς ὡς ἐξῆς λόγους.

Τοὺς ἐν τῷ ἀναιρετηρίῳ.

Διότι οὐχὶ ὀρθῶς ἢ ὑπ' ἀριθ. 733 προσβαλλομένη ἀπόφασις ἀνεκάλεσε τὴν ὑπ' ἀριθ. 390 ἀπόφασιν, ἥτις δὲν ἠδύνατο ν' ἀνακληθῇ καθὸ ὀριστικῆ.

Διότι ἡ ἐτέρα προσβαλλομένη ἀπόφασις ὑπ' ἀριθ. 483 οὐχὶ ὀρθῶς ἐθεώρησεν ὡς ἐγκύριως δοθέντα τὸν διὰ τῆς ἀποφάσεως 733 ἐπιβληθέντα τῷ ἀναιρεσιβλήτῳ ὅρκον, καθόσον καὶ ἂν δὲν ὑπῆρχεν ἀνάγκη δηλώσεως περὶ ἀποδογῆς τοῦ ὅρκου, ἢ ἔνωσις ὅμως δύο πράξεων ἐν τῷ αὐτῷ δικηγράφῳ κατὰ παράβασιν τοῦ ἄρθρου 10 τοῦ περὶ χαρτοσήμου νόμον ΑΧΚΕ καθιστᾷ ἄκυρον τὴν παραγγελίαν πρὸς ἐπίδοσιν τῆς ἀποφάσεως καὶ ἐπομένως ἀκύριως ἐδόθη ὁ ὅρκος ἀφ' οὗ ἡ προθεσμία πρὸς δόσιν αὐτοῦ ἐλογίσθη ἀπὸ τῆς ἀκύρου ταύτης ἐπιδόσεως.

Διότι ἐπίσης οὐχὶ ὀρθῶς ἐθεωρήθη ὡς ἐγκυρος ἡ διεξαγωγή τῶν μαρτυρικῶν ἀποδείξεων ἐν ᾧ ἐν τῇ πρὸς ἐπίδοσιν παραγγελίᾳ ἐγνωστοποιήθησαν οἱ ἐξεταστέοι μάρτυρες καθόσον καὶ ἐπὶ τοῦ προκειμένου ὑπῆρχεν ἔνωσις δύο πράξεων ἐν τῷ αὐτῷ δικηγράφῳ ἐπὶ παραβάσει τοῦ ἄρθρου 10 τοῦ περὶ χαρτοσήμου Νόμου καὶ ἐπὶ παραβάσει τοῦ ἄρθρου 5 τοῦ αὐτοῦ Νόμου διὰ τὴν ἐκτός τῆς γραμμῆς τοῦ χαρτοσήμου ὑπογραφήν τοῦ δικηγόρου· οὔτε ἐκαλύφθησαν αἱ τοιαῦται ἀκυρότητες μὴ προταθεῖσαι ἐνώπιον τοῦ Εἰσηγητοῦ, καθόσον αὗται εἰσὶν δημοσίας τάξεως.

Τοὺς ἐν τῷ προσθέτῳ δικηγράφῳ

Διότι αἱ ἀναιρεσιβαλλόμεναι ἀποφάσεις ἡμῶν 733 ἀνακάλεσαν τὴν ὑπ' ἀριθ. 390 ἀπόφασιν, ἥτις ἦν ὀριστικῆ, περιέχουσα τὰς μετὰ τὴν δόσιν τοῦ δι' αὐτῆς ἐπιβαλλομένου τῷ ἀναιρεσεῖντι ὅρκου συνεπειάς, ἡ δὲ 483 ἐπικυρώσασα αὐτὴν ὡς πρὸς τοῦτο, ψευδῶς ἡρμήνευσαν καὶ ἐσφαλμένως ἐφήρμοσαν τὸν νόμον καὶ ἰδίως τὸ ἄρθρον 180 τῆς Πολ. Δικονομίας καθ' ὃ αἱ ὀριστικαὶ ἀποφάσεις δὲν δύνανται ν' ἀνακληθῶσιν ὑπὸ τοῦ ἐκδόντος δικαστηρίου.

Διότι καὶ ἂν ἤθελεν ὑποτεθῇ ὅτι πρὸ τῆς δόσεως τοῦ ὅρκου ἢ ὑπ' ἀριθ. 390 ἀπόφασις ἦν προδικαστικῆ, τὸ Δικαστήριον τότε μόνον θὰ ἠδύνατο ν' ἀνακλέσῃ αὐτήν, ὅποτε κατὰ τινὰ τῶν νομίμων τρόπων εἰσήγετο ἢ ὑπόθεσις πρὸς συζήτησιν, ἀλλ' ἐπὶ τοῦ προκειμένου πρὸ τῆς δόσεως τοῦ δι' αὐτῆς ἐπιβαλλομένου ὅρκου δὲν ἠδύνατο νὰ εἰσαχθῇ πρὸς συζήτησιν, τοῦτο δὲ δεχθὲν τὸ Πρωτοδικεῖον καὶ ἐπιληφθὲν τῆς ἐκ νέου ἐξετάσεως τῆς ὑποθέσεως μετὰ τὴν ὁρκοδοσίαν, συνεπείᾳ ἀπλῆς κλήσεως πρὸς συζήτησιν τοῦ ἀναιρεσιβλήτου παρεβίβασε τ' ἄρθρα 375 καὶ 376 Πολ. Δικονομίας.

Διότι, μετὰ τὴν δόσιν τοῦ τοῦ ὅρκου ἢ ἀπόφασις αὕτη 390 κατέ-

στη όριστική και ανάκλησις αὐτῆς δὲν ἡδύνατο νά γίνη κατὰ τὴν μετὰ τὴν δόσιν τοῦ ὅρκου συζήτησιν, ἥ δὲ σκέψις τῆς ἀναιρεσιβαλλομένης ὑπ' ἀριθ. 733 ἀποφάσεως, ὅτι τὸ Δικαστήριον κατὰ τὴν ὅρκοδοσίαν ἐπέτρεψε τυχαίως νά δοθῇ ὁ ὅρκος, δὲν στηρίζεται εἰς τὸν νόμον, καθόσον τὸ δικαστήριον δὲν δύναται αὐθαирέτως νά χαρακτηρίσῃ τυχαίαν ἢ μὴ τὴν δόσιν τοῦ ὅρκου, ὅταν αἱ πρὸς δόσιν αὐτοῦ νόμιμοι διατυπώσεις ἐτηρήθησαν καὶ ἐδόθῃ συμφώνως τῷ διὰ τῆς ἀποφάσεως ἐπιβληθέντι, ὡς ἐπὶ τοῦ προκειμένου, ἀλλὰ μόνον δι' ἀποφάσεως αὐτοῦ δικαιολογοῦν τὰς ἐπ' αὐτοῦ ἀντιρρήσεις δύναται ν' ἀποφανθῇ ἂν θεωρῇ τοῦτον ὡς νομίμως ἢ μὴ δοθέντα καὶ τοῦτο δὲ, ὅταν αὐταὶ ἀναφέρονται εἰς τὴν ἐλλείπη ἢ τροποποιημένην ἢ κατὰ παράλειψιν τύπου τινος δόσιν τοῦ ὅρκου.

Διότι οὐδεμίαν ἀντιρρήσεως γενομένης κατὰ τῆς ὅρκοδοσίας πρὸ ταύτης ἢ κατ' αὐτὴν ἐξ οἰουδήποτε λόγου, μηδὲ προταθέντος παραπόνου τινός, δὲν ἡδύνατο νά θεωρηθῇ ὡς τυχαία ἡ δόσις αὐτοῦ, ἥ δὲ πρὸ ταύτης κλήσις καὶ ἡ συζήτησις τῆς ὑποθέσεως μετὰ τὸν ὅρκον συνεπέα αὐτοῦ δὲν εἶναι ἱκαναὶ νά καταστήσωσι τὴν δόσιν τοῦ ὅρκου τυχαίαν, ματαιώσωσι δὲ τ' ἀποτελέσματα αὐτοῦ, ἅπερ ἐπὶ τοῦ προκειμένου ἦσαν τὸ νά κατασταθῇ ἡ ἐπιβαλλούσα αὐτὸν ἀπόφασις ὀριστική καὶ μὴ δύνηται ν' ἀνακληθῇ.

Διότι ἡ πρώτη σκέψις τῆς ὑπ' ἀριθ. 733 ἀποφάσεως δὲν στηρίζεται εἰς τὸν νόμον, διότι ἐν πάσῃ περιπτώσει καὶ αἱ τυχόν ὑποβληθεῖσαι πρὸ τῆς δόσεως τοῦ ὅρκου ἀντιρρήσεις δὲν καθιστῶσι τὴν δόσιν τοῦ ὅρκου τυχαίαν, οὐδεμία δὲ τῶν νόμων διατάξις ὀρίζει ὅτι διὰ τῶν τοιούτων ἀντιρρήσεων κωλύεται ἡ ἐπερχομένη διὰ τῆς δόσεως τοῦ ὅρκου ὀριστικότης τῆς ἀποφάσεως.

Διότι ἀντιρρήσεις κατὰ τῆς ὅρκοδοσίας δι' ὧν ἐπιδιώκεται ἡ ματαίωσις τῶν ἀποτελεσμάτων αὐτῆς ἐπιτρέπονται κατὰ τὸν νόμον, ὅταν αὐταὶ ἀνάγονται εἰς ἐλλείπη ἢ τροποποιημένην δόσιν τοῦ ὅρκου, ἀπαράδεκτοι δὲ αἱ ἀναφερόμεναι εἰς κακὴν ἐκτίμησιν τῶν ἀποδείξεων, ὡς ἐνεκὰ ἐπιβλήθη ὁρκος, φέρουσαι χαρακτῆρα μόνον αἰτήσεως περὶ ἀνακλήσεως τῆς ἀποφάσεως μὴ ἐπιτρεπομένης, ὅταν ὡς ἐπὶ τοῦ προκειμένου ἡ περιέχουσα τὰς συνεπείας τῆς δόσεως ὅρκου ἀπόφασις εἶναι ὀριστική.

Διότι κατὰ τὸ ἄρθρον 357 Πολ. Δικονομίας ὁ δοθείς ὅρκος ἀποτελεῖ ἐντελὴ ἀπόδειξιν μετὰ τῶν διαδίκων περὶ τοῦ οὗ ἐδόθη γιγονότος, τὸ ἐναντίον δ' ἀποφηνάμεναι αἱ ἀναιρεσιβαλλόμεναι ἀποφάσεις καὶ μὴ λαβοῦσαι τὸν δοθέντα ὑπ' αὐτοῦ ὅρκον ὑπ' ὄψει παρεβίασαν τὰς περὶ ἀποδείξεως διατάξεις τῆς Πολ. Δικονομίας καὶ ἰδίᾳ τ' ἄρθρα 249, 350 καὶ 357 καθόσον δὲν ἐστηρίχθη τὸ ἐκδόν ταύτας δι-

χαστήριοι εἰς τὸν ὑπ' αὐτοῦ δοθέντα ὄρκον, οὗ ἀνταπόδειξις δὲν ἐπέτρεπετο ἀλλοῖς εἰς τὰς ὑπὸ τοῦ ἀναιρεσιδλήτου προσαχθείσας καὶ πρότερον ἀποδείξεις, αἰτίαι δὲν ἤδυναντο ν' ἀναιρέσωσι τὸ ἐκ τοῦ νόμου, ὡς ἀνωτέρω, ἐπερχόμενον ἐκ τῆς δόσεως τοῦ ὄρκου ἀποτέλεσμα τοῦ νὰ θεωρηθῇ ἀπαράδεκτος πᾶσα ἀνταπόδειξις.

Διότι διὰ τοὺς λόγους τούτους δὲν ἤδυνάτο τὸ Πρωτοδικεῖον ν' ἀνακαλίσῃ τὴν ὑπ' ἀριθμ. 390 ἀπόφασιν αὐτοῦ μετὰ τὴν δόσιν τοῦ ὄρκου τὸ ἰναντίον δ' ἀποφηνάμενον κατέστησε τὰς ἀποφάσεις αὐτοῦ ἀναιρετέας.

Ἀκούσαν τῶν πληρεξουσίων τοῦ ἀναιρεσιδόντος ἀναπτυξάντων καὶ προφορικῶς τοὺς λόγους τῆς ἀναιρέσεως καὶ αἰτησαμένων τὴν ἀναίρεσιν τῶν προσβαλλομένων ἀποφάσεων, τοῦ πληρεξουσίου τοῦ ἀναιρεσιδλήτου, αἰτησαμένου τῇ ἀπόρριψιν τῆς αἰτήσεως, καὶ τοῦ Ἀντεισαγγελέως.

Σκαρθὲν κατὰ τὸν νόμον.

Ἐπειδὴ, ὡς δέχεται ἡ προσβαλλομένη 733 ἀπόφασις, τὸν ἐπιβληθέντα πρὸ ἀναιρεσιδόντι ἐναγομένῳ ὄρκον διὰ τῆς προεκδοθείσης 390 ἀποφάσεως, ἐπέτρεψε, τὸ δικάσαν Πρωτοδικεῖον καὶ ὥμοσεν αὐτὸς ὑπὸ τὸν ὄρκον τῆς ἐκδικάσεως τῶν γενομένων ὑπὸ τοῦ ἐνάγοντος ἀντιρρήσεων, ἐπιφυλαχθὲν τὴν ὀριστικότητα τῶν διατάξεων τῆς ἀποφάσεως αὐτῆς μετὰ τὴν ἐκδικασιν καὶ ἀπόρριψιν τῶν ἀντιρρήσεων τοιούτων δὲν μὴ εὔσα ὀριστικῇ ἡ ἀπόφασις αὕτη πρὸ τῆς ἐκδόσεως τοῦ τοιούτου ὄρκου, ἤδυνάτο ν' ἀνακληθῇ κατὰ τὸ ἄρθρον 180 τῆς Πολ. Δικονομίας ὑπὸ τοῦ αὐτοῦ δικαστηρίου, καὶ ὁρθῶς πρέβη ἐπὶ τῇ λόγῳ τούτῳ τὸ δικάσαν Πρωτοδικεῖον εἰς τὴν ἀνάκλησιν αὐτῆς, διὰ τῆς ἐκδοθείσης κατόπιν καὶ τὸν ἐν αὐτῇ ὄρκον ἐπιβαλοῦσης 733 ἀποφάσεως, οἱ ἔχοντες δὲ ἐναντίαν πρεϋπόθεσιν πρῶτος τοῦ ἀναιρετηρίου καὶ λοιποὶ πρόσθετοι ἀναιρέσεις λόγοι στεροῦνται βάσεως.

Ἐπειδὴ οἱ λόγοι δεύτερος καὶ τρίτος τοῦ ἀναιρετηρίου, ὅτι ἐν τῇ παραγγελίᾳ πρὸς ἐπίδοσιν τῆς 733 ἀποφάσεως προσετέθη ἐνωθεῖσα ἐτέρα πράξις, δὲν δὲ τῇ παραγγελίᾳ διὰ τὴν διεξαγωγὴν τῆς μαρτυρικῆς ἀποδείξεως ἐγνωστοποιήθησαν οἱ μάρτυρες, ἐνωθείσης καὶ ἐν αὐτῇ ἐτέρας πράξεως, ἀνεπίδεκτοι εἰσιν ἐκτιμήσεως ὡς ἄοριστοι.

Διὰ ταῦτα

Ἰδὼν καὶ τ' ἄρθρα 210, 219 καὶ 830 τῆς Πολ. Δικονομίας,

Ἀπόρριπτεται τὴν προκειμένην ἀναιρέσεως αἴτησιν τοῦ Εὐαγγέλου Στίθα κατὰ τῶν ὑπ' ἀριθμ. 733 τοῦ 1888 καὶ 483 τοῦ 1891 ἀποφάσεων τοῦ Πρωτοδικείου Κεφαλληνίας.

Καταδικάζει τὸν ἀναιρεσιδόντα εἰς τὰ δικαστικὰ ἐξόδα τοῦ ἀναιρεσιδλήτου, περιοριζόμενα εἰς δραχμὰς πεντήκοντα (50), εἰς τὰ τέλη τῆς σημάνσεως καὶ εἰς τὸ νόμιμον παράβολον.

ΑΠΟΦΑΣΕΙΣ ΔΡΕΙΟΥ ΠΑΓΟΥ

115

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις τῇ δεκάτῃ τρίτῃ Νοεμβρίου 1898.

Ἐδημοσιεύθη δ' αὐτόθι τῇ εἰκοστῇ τρίτῃ Νοεμβρίου 1898.

Ὁ Πρόεδρος

Ὁ Γραμματεὺς

Κ. Σημαντήρας

Γ. Κατσόχης

Ἀριθ. 260

Τὸ Δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου

Τμῆμα Α'

Συγκείμενον ἐκ τῶν Δικαστῶν Κωνστ. Σημαντήρα, Προέδρου, Χ. Κόκκορη, Α. Γκιών, Π. Μενελάου, Α. Πετρίτση, Μιλτ. Ἡλιδου καὶ Ε. Εὐθυμίου, παρόντων τοῦ τε Ἀντισαγγελέως Κωνστ. Μανικη- (κωλυομένου τοῦ Εἰσαγγελέως) καὶ τοῦ Γραμματέως Γ. Κα-
στόρχη.

ἀν δημοσίᾳ ἐν τῷ ἀρεοκτηρίῳ τοῦ καταστήματος αὐτοῦ τὴν δεκάτην ἑκτὴν Νοεμβρίου 1898, ἵνα δικάσῃ ἐπὶ τῆς αἰτήσεως τοῦ Ἀριστοτέλους Δημητρίου, κατοικοῦ Φαρσάλων, παρασταθέντος διὰ τοῦ πληρεξουσίου τοῦ Κ. Δεμερτζή, δικηγόρου, κατὰ τῶν Δερβίς Βέη Χατζή Ναζίφ Βέη καὶ Χουσνὴ Βέη Χασάν Βέη, κατοίκων Κωνσταντινουπόλεως καὶ ἀντιπροσώπων καὶ διαχειριστῶν τοῦ ἐν Φαρσάλοις Βακουφίου Τουργάν μηδόλως παρασταθέντων, περὶ ἀναιρέσεως τῆς ὑπ' ἀριθ. 1 τοῦ 1891 ἀποφάσεως τῶν ἐν Λαρίσση Ἐφετῶν.

Ἀκοῦσαν τοῦ Εὐσηγγητοῦ Δικαστοῦ Π. Μενελάου, ἐκθέσαντος τὰς:

Ὁ Ἀριστοτέλης Δημητρίου, ἐκοινοποίησεν εἰς τοὺς Δερβίς βέην, Χατζή Ναζίφ βέην καὶ Χουσνὴ βέην Χασάν βέην ὡς ἀντιπροσώπους καὶ διαχειριστὰς τοῦ ἐν Φαρσάλοις Βακουφίου Τουργάν, τὴν ἀπὸ 30 Μαΐου 1889 ἐκθεσιν ἐκτιμῆσεως πραγματογνημόνων, μετ' ἐπιταγῆς πρὸς πληρωμὴν δραχμῶν 3062 40)00 δι' ἀποζημιώσιν ρυμοποιηθέντος οἰκοπέδου του. Τὴν ἐκθεσιν ταύτην ὡς καὶ τὴν ὑπ' αὐτὴν ἐπιταγὴν πρὸς πληρωμὴν ἀνέκοψαν οἱ εἰρημένοι ἀντιπρόσωποι τοῦ Βακουφίου Τουργάν διὰ τῆς ἀπὸ 9 Ἰανουαρίου 1890 ἐνώπιον τοῦ Πρωτοδικείου Λαρίσσης ἀνακοπῆς των κατὰ τοῦ Ἀριστ. Δημητρίου διὰ τοὺς ἐξῆς λόγους: 1) Διότι δὲν προσεκληθῆσαν ἀμφότεροι οἱ ἀνακόπτοντες πρὸς διορισμὸν πραγματογνημόνος ἀλλὰ μόνον ὁ πρῶτος ἐξ αὐτῶν, ἐν ᾧ οἱ ἀντιπρόσωποι τοῦ ἐν λόγῳ Βακουφίου ἐνεργοῦσι καὶ διαχειρίζον-

ται διαιρετῶς ἕκαστος 2) διότι ἡ ἐκθεσις αὕτη τῆς ἐκτιμήσεως εἶναι ἄκυρος τὸ μὲν ὡς ἐκδοθεῖσα μετὰ ὀκτώ ἡμέρας ἀπὸ τοῦ διορισμοῦ τῶν ἐκτιμητῶν, τὸ δὲ διότι εἶναι ἄνευ αἰτιολογίας καὶ 3) διότι ἐναντίον τῶν διατάξεων τοῦ νόμου λαμβάνει ὑπ' ὄψει πρὸς ἐκτίμησιν τὴν μετὰ τὴν ρυμοτομίαν ἀξίαν τοῦ γηπέδου, ἐν ᾧ ἔδει νὰ λάβῃ ὑπ' ὄψει τὴν πρὶν τῆς ρυμοτομίας τοιαύτην, καὶ ᾗτήσαντο τὴν ἀκύρωσιν τῆς ἐκθέσεως ἐκτιμήσεως καὶ τῆς ὑπ' αὐτὴν ἐπιταγῆς πρὸς πληρωμὴν.

Συζητήσεως γενομένης, τὸ Πρωτοδικεῖον μετὰ τὰς ὑπ' ἀριθ. 209 καὶ 491 (1890) προδικαστικὰς περὶ παραγωγῆς ἐγγράφων ἀποφάσεις, ἐξέδοτο τὴν ὑπ' ἀριθ. 595 (ἰδίου ἔτους) ὁριστικὴν, δι' ἧς ἀπέρριψε τὴν ἀνακοπὴν, ὡς ἀπαράδεκτον καὶ μὴ βάσιμον.

Ἀλλὰ τὰς ὑπ' ἀριθ. 209 καὶ 595 ἀποφάσεις τοῦ Πρωτοδικείου, ἐπὶ τῇ ἐφέσει τοῦ ἀνακόπτοντος, ἐξηράνισε τὸ Ἐφετεῖον Ἀναρρίσεως διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 1 (1891) ἀποφάσεως, καὶ δεχθὲν τὴν ἀνακοπὴν ἠκύρωσε τὰς δι' αὐτῆς προσβαλλομένας πράξεις.

Τῆς ἀποφάσεως δὲ ταύτης τοῦ Ἐφετείου τὴν ἀναίρεσιν αἰτεῖται ὁ καθ' οὗ ἡ ἀνακοπὴ διὰ τῆς ἀπὸ 15 Ἀπριλίου 1891 αἰτήσεώς του, διὰ τοῦς ἐν αὐτῇ λόγους, ἐν οἷς καὶ ὁ ἐξῆς :

Διότι κατὰ παραβίασιν ἐδέχθη, ὅτι δύνανται τὰ δικαστήρια νὰ ἐπέμβωσιν εἰς τὴν ἐνέργειαν τῶν Διοικητικῶν ἀρχῶν, ἐπὶ τῶν ἀνατεθειμένων αὐταῖς ὑποθέσεων τοῦ ἀμφισβητουμένου διοικητικοῦ καὶ νὰ ἐξετάσωσιν, ἂν νομίμως ἢ μὴ ἐγένετο ἡ ἐνέργεια αὕτη, ἥτοι ἂν νομίμως ἢ μὴ προέβη ὁ Νομάρχης εἰς τὸν διορισμὸν πραγματογνώμονος, ἐν ᾧ ἡ τοιαύτη ἐξέτασις ἀντίκειται προφανῶς εἰς τὴν διάκρισιν τῶν ἐξουσιῶν.

Ἀκοῦσαν τοῦ πληρεξουσίου τοῦ ἀνααιρεσέοντος, ἀναπτύξαντος καὶ προφορικῶς τοὺς λόγους τῆς ἀναίρεσεως καὶ αἰτησάμενου τὴν ἀναίρεσιν τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως καὶ τοῦ Ἀντεισαγγελέως.

Σκεφθὲν κατὰ τὸν Νόμον.

Ἐπειδὴ κατὰ τὰ ἀπὸ 25 Ἀπριλίου 1891 δύο ἀποδεικτικὰ τοῦ κλητῆρος τῶν ἐνταῦθα πρωτοδικῶν I. N. Γιαβοπούλου ἐμφότεροι οἱ ἀναηρεσθέντες ἐκκλητεύθησαν προσγκόντως ἐπομένως μὴ ἐμφανισθέντες δικάζονται ὥσπερ ἐνεφανίσθησαν.

Ἐπειδὴ κατὰ τὸ ἐδ. β' τοῦ ἀρθροῦ 4 τοῦ ΧΜΖ' νόμου ἂν, κατὰ τὸ ἐδ. 1 τοῦ ἀρθροῦ 808 τῆς Πολ. Δικονομίας, αἰτεῖται ἀναίρεσις ἐνεκεν ὑπερβάσεως τῆς περὶ τὴν ὑπηρεσίαν ἐξουσίας καὶ δι' ἐπεμβάσεως εἰς καθήκοντα διοικητικά, ὁ Ἀρειὸς Πάγος δικάζει ἐν ὁλομελείᾳ. Ὅθεν ὁ πρῶτος τοῦ ἀνααιρετηρίου λόγος, ὅτι τὸ δικάσαν Ἐφετεῖον ἐδέχθη παρὰ τὸν νόμον, ὅτι τὰ τακτικὰ δικαστήρια δύνανται νὰ ἐπέμβωσιν εἰς τὴν ἐνέργειαν τῶν δικαστικῶν ἀρχῶν ἐπὶ τῶν ἀνα-

τεθειμένων εις αὐτάς ὑπὸ τοῦ νόμου ὑποθέσεων καὶ ἐξετάσῃ, ἐάν νομίμως ἢ μὴ ἐγένετο ἡ ἐνέργεια αὐτή, ἥτοι ἐάν νομίμως ἢ μὴ προέβη ὁ Νομάρχης εἰς τὸν διορισμὸν πραγματογνώμονος, ἀπατελῶν ὑπερβασιν τῆς περὶ τὴν ὑπηρεσίαν ἐξουσίας τοῦ διαληφθέντος Ἐφετείου, ὑπάγεται εἰς τὴν ὁλομέλειαν τοῦ Ἀρείου Πάγου, συνεπὶς δὲ καθίσταται παραπεμπτός εἰς αὐτήν.

Διὰ ταῦτα

Ἰδὼν καὶ τ' ἄρθρα 826 καὶ ἐπομ. τῆς Πολ. Δικονομίας.

Παραπέμπει εἰς τὴν ὁλομέλειαν τοῦ Ἀρείου Πάγου τὴν παρεμνήν αἴτησιν ἀναίρεσως.

Ἐπβάλλει δὲ εἰς βάρος τοῦ ἀναίρεσιοντος τὰ τέλη τῆς σιμάνσεως.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις τῇ δεκάτῃ ἐννάτῃ Νοεμβρίου 1898.

Ἐδημοσιεύθη δ' αὐτόθι τῇ εἰκοστῇ τρίτῃ Νοεμβρίου 1898.

Ὁ Πρόεδρος

Κ. Σημαντήρας

Ὁ Γραμματεὺς

Γ. Καστόρχης

Ἀριθ. 261

Τὸ Δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου

Τμῆμα Α'.

Συγκείμενον ἐκ τῶν Δικαστῶν Κωνστ. Σημαντήρα, Προέδρου, Χρ. Κόκκορη, Α. Γκιών, Α. Πετρίτση Π. Μενελάου, Μιλτ. Ἡλιάδου καὶ Ξενοφ. Εὐθυμίου παρόντων τοῦ τε Ἀντεισαγγελέως Κ. Μανιάκη (κωλυομένου τοῦ Εἰσαγγελέως) καὶ τοῦ Γραμματέως Γ. Καστόρχη.

Συνεδρίασαν δημοσίᾳ ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ τοῦ καταστήματος αὐτοῦ τὴν ἐννάτην (9) Νοεμβρίου 1898, ἵνα δικάσῃ ἐπὶ τῆς αἰτήσεως τῆς ἐν Ἀθήναις ἐδρευούσης ἀνωνύμου ἐταιρίας ὑπὸ τὴν ἐπωνυμίαν «Πανελλήνιος Ἀτμοπλοῖα» εκπροσωπούμενης ὑπὸ τοῦ Πρωέδρου τοῦ δικητικοῦ αὐτῆς συμβουλίου Παντῆ Ράλλη, κατοικοῦ Ἀθηνῶν, παρασταθείσης διὰ τοῦ πληρεξουσίου τῆς Γ. Φιλαρέτου, δικηγόρου, κατὰ τοῦ Σωτηρίου Βορέα, κατοικοῦ Πειραιῶς, μηδὲν παρασταθέντος, περὶ ἀναίρεσως τῆς ὑπ' ἀριθ. 3541 τοῦ 1894 ἀποφάσεως τῶν ἐν Ἀθήναις Πρωτοδικῶν.

Ἀκούσαν τοῦ Εἰσηγητοῦ Δικαστοῦ Ἀδ. Πετρίτση, ἐκθίσαντος τὰς:

Ὁ Σωτήριος Ι. Βορέας ὡς ἐκδοχέως τῶν δικαιωμάτων τοῦ Ἀνδρ.

Πασσαρᾶ διὰ τῆς ἀπὸ 5 Νοεμβρίου 1893 ἐνώπιον τοῦ Α' Βορείου Εἰρηνοδικοῦ Ἀθηνῶν ἀγωγῆς του, κατὰ τῆς Πανελληνίου Ἀτμοπλοῖας ἐξεθῆκεν, ὅτι ὁ Α. Βασιλειάδης ἔχων λαμβάνειν παρὰ τῆς ἐναγομένης δρ. 1132 καὶ 50)ο ἐξέχωρσε τὴν ἀπαιτήσιν του ταύτην δυνάμει συμβολαίου ὑπ' ἀριθ. 98 τῆς 17 Φεβρουαρίου 1893 τοῦ Συμβολαιογράφου Πειραιῶς Βιολάκη εἰς τὸν Α. Πασσαρᾶν, ὅστις ἐκ τῆς ἀπαιτήσεως ταύτης εἰσέπραξε παρὰ τῆς ἐναγομένης δρ. 832 καὶ 50)ο τὰς δὲ ὑπολοίπους δρ. 300 ἐκράτησεν εἰς χεῖρας του αὐτῆς, ὡς οὕτως κατεσχυσμένης πρὸ τῆς ἐκχωρήσεως εἰς τὸν Πασσαρᾶν παρ' αὐτοῦ (τοῦ ἐνάγοντος) ἔχοντος λαμβάνειν παρὰ τοῦ Βασιλειάδου. Τὰς δραχμὰς ταύτας 300 ὁ Πασσαρᾶς ἐξέχωρσε διὰ συμβολαίου αὐτῷ, ὅστις καὶ ἤρε τὴν ἐπὶ τούτων ἐπιβεβλημένην κατάσχασιν, οὕτω δὲ κατέστη κύριος τῆς ἀπαιτήσεως, εἰς τὴν πληρωμὴν τῆς ὁποίας δυστραπεῖ ἡ ἐναγομένη ἐταιρία, καίτοι ὑπόχρεως καὶ ἡτήσατο νὰ ὑποχρεωθῇ ἡ ἐναγομένη ἐταιρία νὰ τῷ πληρώσῃ δραχ. 300 ἐντόκως ἀπὸ τῆς ἀγωγῆς.

Τὴν ἀγωγὴν ταύτην μετὰ προηγουμένην αὐξήταιν ἐδέχθη τὸ Εἰρηνοδικεῖον διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 809 (1893) ἀποφάσεώς του. Ταύτης δὲ ἐκκληθείσης ὑπὸ τῆς ἐναγομένης ἐταιρίας, τὸ Πρωτοδικεῖον Ἀθηνῶν δὲ ἐκκληθείσης ὑπὸ τῆς ἐναγομένης ἐταιρίας, τὸ Πρωτοδικεῖον Ἀθηνῶν δὲ ἀπέριψε τὴν ἔφεσιν διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 3541 (1894) ἀποφάσεως, ἥς τὴν ἀναίρεσιν αἰτεῖται ἡ ἐναγομένη ἐταιρία διὰ τῆς ἀπὸ 1 Ἰουλίου 1894 αἰτήσεώς της διὰ διαφόρους ἐν αὐτῇ λόγους καὶ ἰδίως διὰ τοὺς ἐξῆς:

Διότι, ἐὰν ὑποτεθῇ, ὅτι ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις τοῦ Πρωτοδικεῖου ἀναφερομένη εἰς τὰς αἰτιολογίας τῆς ἐκκληθείσης ὑπ' ἀριθ. 809 (1893) ἀποφάσεως τοῦ Εἰρηνοδικεῖου δύναται νὰ θεωρηθῇ ὡς ἔχουσα (1893) ἀποφάσεως τοῦ Εἰρηνοδικεῖου δύναται νὰ θεωρηθῇ ὡς ἔχουσα αἰτιολογίας τῆς τελευταίας ταύτης, πάλιν εἶναι ἀναιρετέα ὡς ἀναιτιολόγητος, διότι οὐδετέρα τῶν ἀποφάσεων τούτων ὡς ἐνάγων αὐτήν οὐδ' ἐξετιμήσε ποσὴν τὴν ἐνστάσιν τῆς ἐταιρίας, ὅτι ὁ ἐνάγων αὐτὴν οὐχὶ ἰδίῳ δικαίῳ ἀλλὰ δυνάμει ρητῆς ἐκχωρήσεως παρὰ τοῦ Ἀνδρέου Πασσαρᾶ, ὡς ρητῶς ὁμολογεῖ ἐν τῇ ἀγωγῇ του, δὲν ἠδύνατο νὰ ἔχῃ πλεονα δικαιώματα τοῦ ἐκχωρητοῦ αὐτοῦ Ἀνδρ. Πασσαρᾶ, ἀλλὰ τοῦναντίον ἐδικαιοῦτο ἡ ἐναγομένη, ὡς ἐκχωρουμένη ὀφειλέτις ν' ἀντιτάξῃ κατὰ τῷ ἐνάγοντι ἐκδοχῇ ὅσας ἐνστάσεις εἶχε κατὰ τοῦ ἐκχωρητοῦ, καὶ ὅτι ἀντέταξεν αὐτῷ διὰ τῶν ἐνώπιον τοῦ Εἰρηνοδικεῖου προτάσεων της ἐνστάσιν παρακρατήσεως δρ. 112, ὡς ἐξόδων τὰ ὅποια κατέβαλεν ἐνεκα τῶν διαφορῶν δηλώσεων αὐτῆς κατὰ τῶν ἀλλεπαλλήλων κατασχέσεων, αἱ οἱ ἐανεισται τοῦ Α. Βασιλειάδου εἶχον ἐπιβάλῃ εἰς χεῖρας αὐτῆς καὶ τῶν ὁποίων ὕστερον οὗτοι παρητήθησαν τὴν ταιαύτην δὲ προαφαίρεσιν τῶν ἐξόδων τούτων ἐδικαιοῦτο ν' ἀντιτάξῃ κατὰ τοῦ

ἐκχωρητοῦ τοῦ ἐνάγκαντος ἦτοι κατὰ τοῦ Α. Πασσαρά, ὅστις ἦτο καὶ αὐτὸς ἐκδοχέας τοῦ Α. Βασιλειάδου καὶ εἶχε ρητῶς ἀναγνωρίσῃ ὡς καὶ ὁ ἐκδοχέας αὐτοῦ Α. Βασιλειάδης τὸ δικαίωμα αὐτῆς πρὸς συμψηφισμόν τῶν εἰρημένων ἐξόδων ἐπομένως ταῦτα πάντα οὐδόλως λαβοῦσα ὑπ' ὄψιν ἢ προσβαλλομένη ἀπόφασις εἶναι ἀναιρετέα ὡς ἀναιτιολόγητος.

Διότι ἄλλως τε ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις κακῶς ἐψήφησε καὶ ψευδῶς ἠρμήνευσε τὰς σχετικὰς διατάξεις τοῦ Ἀστικοῦ Νόμου, καθ' ἃς ὁ μὴ συμβαλλόμενος δὲν ὑποχρεοῦται ἐξ ἄλλοτρίων συμβάσεων οὐδὲ δύναται νὰ ἐπικαλεσθῇ αὐτάς, διότι ἐπὶ τοῦ προκειμένου ὡς αὐτὸς ὁ ἐνάγων ὁμολογεῖ ἐν τῇ ἀγωγῇ του ἐνάγων τὴν ἐταιρίαν ὡς ἐκδοχέας τοῦ Α. Πασσαρά, ὅστις καὶ τοῦτου ἐκδοχέως τῶν δικαιωμάτων τοῦ Α. Βασιλειάδου, δὲν εἶνε τρίτος πρὸς αὐτοὺς καὶ ἐπομένως ὀρθῶς καὶ νομίμως ἀντέταξεν ἡ ἐταιρία τὴν περὶ συμψηφισμοῦ τῶν ἐξόδων ἔνστασιν, ἣν εἶχε κατὰ τοῦ Α. Βασιλειάδου ἄρα ἀναιρετέα ἡ αὐτὴ ἀπόφασις καὶ δυνάμει τοῦ ἄρθρου 807 Πολ. Δικονομίας.

Ἀκούσαν τοῦ πληρεξουσίου τῆς ἀναιρεσειρρύσης ἐταιρίας ἀναπτύξαντος καὶ προφορικῶς τοὺς λόγους τῆς ἀναιρέσεως καὶ αἰτησαμένου τὴν ἀναιρεσιν τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως καὶ τοῦ Ἀντεισαγ. γελέως.

Συμφθὲν κατὰ τὸν νόμον.

Ἐπειδὴ ὡς ἐξαγεται ἐκ τοῦ ἀπὸ 2 Ἰουλίου 1894 ἐπιδοτηρίου τοῦ δικαστικοῦ κλητῆρος Α. Μπαίρα ὁ ἀναιρεσίβλητος ἐκλητεύθη προσηκόντως πρὸς ἐκδίκασιν τῆς ἀναιρέσεως. Μὴ ἐμφανισθεὶς δὲ κατὰ τὴν προκειμένην δικάσιμον ἐκφωνηθείσης τῆς ὑποθέσεως ἐκ τῆς σειρᾶς τοῦ πινακίου δικάζεται, ὡσανεὶ ἐνεφανίσθη (ἄρθρ. 827 Πολ. Δικον.).

Ἐπειδὴ κατὰ τὸν νόμον 54 Πανθ. 50. 17 οὐδεὶς δύναται νὰ μεταφέρῃ εἰς ἕτερον πλειότερον δίκαιον παρ' ὃ αὐτὸς ἔχει. Συμψώνως δὲ πρὸς τὸν κανόνα τοῦτον ὁ ἐκδοχέας ἀπαιτήσεως δὲν ἀποκτᾷ πλεονατῶν τοῦ ἐκχωρητοῦ δικαιωμάτων ἐκ τοῦτου δὲ καὶ ἐκ τοῦ συνδυαζομένου νόμου 143 αὐτῷ ἐπεται καὶ τὸ δικαίωμα τοῦ ὀφειλέτου τοῦ νὰ προτείνῃ κατὰ τοῦ ἐκδοχέως τὰς πρὸ τῆς ἐκχωρήσεως παρηγμένας ἐνστάσεις, ἃς εἶχε κατὰ τοῦ ἐκχωρητοῦ. Ἀφ' οὗ δὲ τὸ ὡς Ἐφετεῖον αἰκάσαν Πρωτοδικεῖον δέχεται, ὅτι ὁ ἐνάγων ἐνήσκησε τὴν ἐν τῇ ἀγωγῇ ἀπαίτησιν ἐκ ὀφειλῶν 300 ὡς ἐκδοχέας τοῦ ἐκχωρητοῦ Πασσαρά καὶ ὅτι ἡ ὀφειλὴ καὶ νῦν ἀναιρεσειρρύσα ἐταιρία ἰσχυρίσθη, ὅτι ὁ ρηθεὶς ἐκχωρητὴς δὲν εἶχε δικαίωμα ἐφ' ὅλου τοῦ ἐκχωρηθέντος ποσοῦ, καθόσον εἶχον προαφαιρεθῇ ἐξ αὐτοῦ τὰ γενόμενα ὑπ' αὐτῆς ἐξόδα κατασχέσεων ἐκ ὀφειλῶν 112, ἔδει νὰ ἐξετασθῇ ὁ ἰσχυρισμὸς οὗτος ἔχων

κατὰ τὰ ἀνωτέρω νόμιμον ἐπιρροήν. Τὸ ἐναντίον δὲ εἰπόντῃ Πρωτοδικεῖον παρηρμήνευσεν τὰς ἀνωτέρω διατάξεις τοῦ ἀστικοῦ δικαίου ἐνεκα δὲ τούτου καὶ συμφώνως πρὸς τὰ εἰρημένα ἢ διὰ τὰς τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως ἢ ἐπιδικάσασα τῷ ἀναιρεσιβλήτῳ δραχμὰς 300 δέον ν' ἀναιρεθῇ μόνον καθ' ὅσον ἐπιδίκασε τὰς ἀνωτέρω δραχμὰς 112.

Διὰ τοῦτα

Ἰδὼν καὶ τ' ἄρθρα 833, 834, 839 καὶ 210 Πολ. Δικονομίας καὶ τὸ ἄρθρον 3 τοῦ ΧΜΖ' νόμου.

Ἀναιρεῖ τὴν ὑπ' ἀριθ. 3541 τοῦ 1894 ἀπόφασιν τοῦ Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν μόνον ἐφ' ὅσον ἐπιδίκασε πλέον τῶν δραχμῶν ἑκατὸν ὀγδοήκοντα ὀκτώ.

Παραπέμπει ὡς πρὸς τοῦτο τὴν δίκην ἐνώπιον τοῦ δευτέρου τμήματος τοῦ Ἀρείου Πάγου διὰ τὴν κατάλληλον ἐφαρμογὴν τοῦ Νόμου.

Καταδικάζει τὸν ἀναιρεσιβλήτον εἰς τὰ δικαστικά ἐξόδα τῆς ἀναιρεσιουούσης τῆς τε ἐνώπιον τοῦ Πρωτοδικείου καὶ τῆς παρούσης δίκης μετριάζόμενα εἰς δραχ. ἐξήκοντα (60) καὶ τὰ τέλη τῆς σιμάνσεως.

Διατάσσει τὴν εἰς τὴν ἀναιρεσιούσαν ἀπόδοσιν τοῦ νομίμου παραβόλου.

Διατάσσει νὰ γραφῇ ἡ παρούσα ἀπόφασις εἰς τὸ περιθώριον τοῦ πρωτοτύπου τῆς ἀναιρουμένης καὶ δημοσιευθῇ διὰ τοῦ τύπου δαπάνη τοῦ ἀναιρεσιβλήτου.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις τῇ εἰκοστῇ πρώτῃ (21) Νοεμβρίου 1898.

Ἐδημοσιεύθη δ' αὐτῇ τῇ εἰκοστῇ τρίτῃ (23) Νοεμβρίου 1898.

Ὁ Πρόεδρος

Ὁ Γραμματεὺς

Κ. Σημαντήρας

Γ. Καστόρχης

Ἀριθ. 262

Τὸ Δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου

Ἐψηφισαμένου ἡ ἀπόφασις ἔστω

Συγκείμενον ἐκ τῶν Δικαστῶν, Κ. Σημαντήρα, Προέδρου, Χρ. Κόκκορη, Ἀ. Γκιών, Π. Μενελαου, Α. Πετρίτση, Μ. Ἡλιάδου καὶ Ξεν. Εὐθυμίου παρόντων τοῦ τε Ἀντεισαγγελέως Κωνστ. Μανιάκη (κωλυομένου τοῦ Εἰσαγγελέως) καὶ τοῦ Γραμματέως Γ. Καστόρχη. Συνεδριάσαν δημοσίᾳ ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ τοῦ καταστήματος αὐτοῦ

τὴν δεκάτην ἑκτην Νοεμβρίου 1898, ἵνα δικάσῃ ἐπὶ τῆς αἰτήσεως τοῦ Δημοσίου, ἀντιπροσωπευομένου ὑπὸ τοῦ ὑπουργοῦ τῶν Οἰκονομικῶν, ἐδρεύοντος ἐν Ἀθήναις, παρασταθέντος διὰ τοῦ πληρεξουσίου τοῦ Γεωργ. Καρυτινοῦ, Νομικοῦ Συμβούλου, κατὰ τῶν Διονυσίου Μαρκεσίνης, κατοικοῦ Ἀργους, παρασταθέντος διὰ τοῦ πληρεξουσίου τοῦ Θ. Πέρρου, δικηγόρου καὶ τῶν 1) Γεωργίου Σ. Ἀνηφιῶτου, ὡς κληρονόμου τοῦ Σ. Ἀνηφιῶτου, κατοικοῦ Ἀργους, παρασταθέντος διὰ τοῦ πληρεξουσίου τοῦ Ι. Ζαγκίνης, δικηγόρου, 2) Πιπίνης, χήρας Σωτηρίου Ἀνηφιῶτου, δι' αὐτὴν καὶ ὡς νομίμου ἐπιτρόπου τῶν ἀνηλίκων τέκνων τῆς Ἀγγελικῆς, Αἰκατερίνης καὶ Ἀρτεμισίας, κληρονόμων καὶ τούτων τοῦ Σ. Ἀνηφιῶτου, κατοικῶν Ἀργους, 3) Κωνσταντίνου Ἡλιοπούλου, καὶ 4) Γεωργίου Ἡλιοπούλου, κληρονόμων τῆς μητρός των Αἰκατερίνης χήρας Γ. Ἡλιοπούλου, κατοικῶν πρῶτον Ἀργους καὶ ἤδη ἀγνώστου διαμονῆς, μηδὲως παρασταθέντων περὶ ἀναιρέσεως τῆς ὑπ' ἀριθ. 1626 τοῦ 1894 ἀποφάσεως τοῦ Δικαστηρίου τῶν ἐν Ἀθήναις Ἐφετῶν.

Ἀκοῦσαν τοῦ εἰσηγητοῦ Δικαστοῦ Μιλ. Ἡλιάδου, ἐκθέσαντος τὰς :

Ὁ Ταμίας Ναυπλίου δι' ἐντάλματος ὑπ' ἀριθ. 46 τοῦ 1871 ἐπέταξε τὸν Διονυσίου Μαρκεσίνη νὰ πληρώσῃ πρὸς τὸ Δημόσιον Ταμεῖον δραχμὰς 2400,68)00 ὡς προερχομένης ἐκ προικοδοτήσεως κτήματος κατεχομένου ἤδη ὑπ' αὐτοῦ καὶ ἐνυποθήκου ὄντος τῷ Δημοσίῳ διὰ τὸ χρέος αὐτό. Τὴν ἐπιταγὴν αὐτὴν ὁ Διόν. Μαρκεσίνης ἀνέκοψε διὰ τῆς ἀπὸ 17 Μαΐου 1871 ἀνακοπῆς του, ἀπειθυνθείσης ἐνώπιον τοῦ Πρωτοδικείου Ναυπλίας, προσεπικαλεσάμενος εἰς τὴν δίκην ταύτην τὸν Σωτήριον Ἀνηφιῶτην καὶ τὴν Κυράτσαν χήραν Λαζάρου Κιάφα, ὡς μεταβιβάσαντας πρὸς αὐτὸν τὸ κτῆμα καὶ ὑποχρέους νὰ ἀναλάβωσι τὸν δικαστικὸν ἀγῶνα, ἢ τὸν υποστηρίξωσιν, ὅπως ἀπαλλαγῇ τῆς αἰτουμένης παρὰ τοῦ Ταμείου πληρωμῆς, καταδικασθῶσι δὲ καὶ εἰς ἀποζημίωσιν κλπ.

Τὸ Πρωτοδικεῖον μετὰ συζήτησιν ἐρήμην τοῦ Σ. Ἀνηφιῶτου κατ' ἀντιμωλίαν δὲ τῶν λοιπῶν διαδίκων ἐξέδοτο τὴν ὑπ' ἀριθμ. 256 (1872) ἀπόφασιν, δι' ἧς, ἀπορρίψαν ἐνστάσεις πινὰς τῶν ἐμφανισθέντων διαδίκων, παρέμπειν εἰς ἰδιαιτέραν συζήτησιν τὴν περὶ ἀποζημιώσεως αἴτησιν τοῦ Δ. Μαρκεσίνης κατὰ τοῦ Σ. Ἀνηφιῶτου, ὑποχρέους δὲ τὴν Κυράτσαν χήραν Λαζάρου Κιάφα, ν' ἀποδείξῃ καὶ διὰ μαρτύρων, ὅτι, ὅτε τὸ Δημόσιον ἐνέγραψε τὴν ἐπὶ τοῦ ἀνωτέρου κτήματος ὑπόθηκην, αὐτὸ δὲν ἦτο γαῖα ἀπλατ', ἀλλὰ σταφιδάμπελοι, περιέχουσαι καὶ 300 ἐλαιόδενδρα, ἀλώνια καὶ οἰκίαν.

Ἐφεισδληθείσης δὲ ὑπὸ τοῦ Δημοσίου τῆς ἀποφάσεως αὐτῆς ἐνώπιον τοῦ ἐν Ναυπλίῳ Ἐφετείου, ἐξεδόθη ὑπὸ τούτου ἡ ὑπ' ἀριθ.

267. (τοῦ ἔτους 1873) ἀπόφαισις, δι' ἧς ἀπαρρίφθη ἡ ἔφεσις καὶ ἐπε-
 κυρώθη ἡ τοῦ Πρωτοδικείου ἀπόφαισις ὑπ' ἀριθ. 256. Συζητήσεων δὲ
 μετὰ ταῦτα ἐνώπιον τοῦ Πρωτοδικείου γενομένων, ἐξεδόθησαν ὑπὸ
 τοῦτου ἡ ὑπ' ἀριθ. 1543 (1873) ἀπόφαισις, δι' ἧς ἐπεδλήθησαν εἰς
 τὴν Κυράτσαν Α. Κιάφα καὶ τὸν Δ. Μαρκεσίνην δροκοὶ ἐπὶ τῶν θεμά-
 των τῆς προεκδοθείσης ὑπ' ἀριθ. 256 ἀποφάσεως καὶ ἡ ὑπ' ἀριθ. 321
 (1875), δι' ἧς ἐγένετο δεκτὴ ἡ ἀπὸ 17 Μαΐου 1871 ἀνακοπὴ τοῦ Δ.
 Μαρκεσίνη καὶ ἠκυρώθη ἡ ὑπ' ἀριθ. 46 (1 Μαΐου 1871) κλήσις καὶ
 ἐπιταγὴ τοῦ Ταμίου Ναυπλίας περὶ πληρωμῆς δραχμῶν 2400 68(οο.

Τὰς προσημασθείσας ὑπ' ἀριθ. 1543 καὶ 321 ἀποφάσεις ἐξεκά-
 λησε τὸ Δημόσιον ἐνώπιον τοῦ ἐν Ναυπλίῳ Ἐφετείου, τοῦτο δ' ἐξέ-
 δοτα τὴν ὑπ' ἀριθ. 876 (1873) ἀπόφασίν του, δι' ἧς ἐκήρυξεν ἐπα-
 νειλημμένην τὴν δίκην ταύτην μεταξὺ τοῦ Διονυσίου καὶ τῆς Αἰκατε-
 ρίνης συζύγου Ἰω. Ἡλιοπούλου, ὡς κληρονόμου τῆς ἀδελφῆς τῆς Κυ-
 ράτσας Α. Κιάφα, ἀπέρριψε δὲ ὡς οὐχὶ βάσιμον τὴν ἔφασιν τοῦ Δη-
 μοσίου κατὰ τῶν ὑπ' ἀριθμ. 1543 καὶ 321 ἀποφάσεων τοῦ ἐν Ναυ-
 πλίῳ Πρωτοδικείου καὶ ἐπεκύρωσε τὰ διατακτικὰ αὐτῶν.

Ἀναίρεσιδιαιθεσίῶν πῶν ὑπ' ὑπ' ἀριθ. 267 καὶ 876 ἀποφάσεων
 ὑπὸ τοῦ Δημοσίου, ὁ Ἄρειος Πάγος διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 319 (1883)
 ἀποφάσεως ἀνῆρσε μόνον τὴν 876, παραπέμψας τὴν διαφορὰν πρὸς
 νέαν συζήτησιν εἰς τὸ Ἐφετεῖον. Ἀθηνῶν τοῦτο δὲ μετα προηγουμένην
 συζήτησιν ἐξέδοτα τὰς ἐξῆς ἀποφάσεις 1) τὴν ὑπ' ἀριθ. 1032 (1886),
 δι' ἧς ὑπεχρέωσε τὸ Δημόσιον εἰς προαναγωγὴν ἐγγράφων, 2) τὴν ὑπ'
 ἀριθ. 108 (1892) δι' ἧς ἐπανελήφθη ἡ δίκη μεταξὺ τῶν ἐν ἀρχῇ τῆς
 παρούσης ἀναφερομένων διαδίκων καὶ 3) τὴν ὑπ' ἀριθ. 1626 (1894),
 δι' ἧς ἐγένετο ἡ προκειμένη ἀνακοπὴ καὶ ἐκήρυχθη ἄκυρος ἡ δι' αὐ-
 τῆς ἀνακοπίσας ἐπιταγὴ, γενομένη διὰ τῆς ἀπὸ 17 Μαΐου 1871 κλή-
 σεως τοῦ Ταμίου Ναυπλίας.

Τῆς τελευταίας ταύτης ἀποφάσεως τοῦ Ἐφετείου τὴν ἀναίρεσιν
 αἰτεῖται τὸ Δημόσιον, διὰ τῆς ἀπὸ 13 Ἰουλίου 1894 αἰτήσεώς του
 διὰ τοὺς ἐν αὐτῇ ὡς ἐξῆς λόγους.

Διότι ἐπὶ προσθέτου παρεμβάσεως ὁ παρεμβαίνων ὀφείλει νὰ προσ-
 τεθῇ εἰς τὰς τοῦ κυρίου διαδίκου προτάσεις καὶ ἐξακολουθήσῃ τὴν αἰ-
 κην, ὅπου εὐρίσκη αὐτὴν (ἄρθρα 224 § 2 καὶ 741 Πολ. Δικονομίας,)
 χωρὶς νὰ δικαιούται νὰ προτείνῃ νέους λόγους καὶ αἰτήσεις. Τοῦτου
 τιθεμένου ἡ ὑπὸ τῆς παρεμβαίνουσας Κιάφα προταθεῖσα ἄκυρωτικὴ κατὰ
 τῆς ὑποθήκης τοῦ Δημοσίου ἔνστασις, λόγῳ πλημμελοῦς ὄθιεν τοῦ ἐνυ-
 ποθήκου κτήματος περιγραφῆς, ἡ μὴ περιεχομένη εἰς τὴν ἀνακοπὴν
 τοῦ κυρίου διαδίκου ἔδει ν' ἀπορριβθῇ ὡς ἀπαράδεκτος, πλὴν ἡ προσ-
 βάλλομένη ἀπόφαισις, καίπερ παραδεχομένη τὰ περιστατικά ταῦτα, οὐ-

δὲν ἤττον κατὰ παραβίασιν τῶν προπαρατεθεισῶν οὐσιωδῶν διατάξεων τῆς Πολ. Δικονομίας ἀπορρίπτει τὴν σχετικὴν περὶ ἀπαρδέκτου αὐτῆς ἐνστάσιν τοῦ Δημοσίου, ὅπερ ἐπάγεται ἀναίρεσιν (807 § 5 Πολιτικῆς Δικονομίας).

Διότι μελοῦντι ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις διὰ τῆς τρίτης αὐτῆς αἰτιολογίας δέχεται, ὅτι εἰς τὴν ὑπὸ τοῦ Δημοσίου ἀντιταχθεῖσαν ἀντένστασιν, ὅτι ἡ μὴ ἀκριβὴς περὶ τὸ εἶδος τοῦ κτήματος περιγραφὴ δὲν καθιστᾷ ἀμφιβόλον τὴν ταυτότητα αὐτοῦ, οὐδὲν ἀντέταξαν οἱ ἀντιδικοί, τοῦθ' ὅπερ κατὰ νόμον ἰσοδύναμον πρὸς ὁμολογίαν, οὐδὲν ἤττον ἀπορρίπτει τὴν ἀντένστασιν ταύτην τοῦ δημοσίου, ὡς στερουμένην σημασίας, τὸ μὲν διότι ἐν τῇ προσβολῇ τῆς περιγραφῆς ἐνυπάρχει ἡ ἀμφιβολία τῆς ταυτότητος τοῦ κτήματος, τὸ δὲ, ὅτι καὶ μὴ προκύπτῃ ἀμφιβολία περὶ τῆς ταυτότητος ἢ περὶ τοῦ εἶδους αὐτοῦ ἀνακριβὴς περιγραφὴ καθίστησι πάντως ἄκυρον τὴν ἐγγραφεῖσαν ὑπόθεσιν. Οὕτως ὅμως ἀποφηνάμενοι, ψευδῶς ἡρμήνευσεν καὶ ἐσφαλμένως ἐφῆρμεν τὸ ἄρθρον 80 § 4 τοῦ περὶ ὑποθηκῶν νόμου, οὗ κατὰ τὴν ἀληθὴ ἐννοίαν μόνον ἢ ὡς πρὸς τὸ εἶδος τοῦ κτήματος πλημμελὲς σημειώσις ἐν τῷ βιβλίῳ τῶν ὑποθηκῶν δὲν ἀρκεῖ νὰ καταστήσῃ ἄκυρον τὴν ὑπόθεσιν, ἔνεκα δὲ τούτου ἀναιρετέαν κατέστησεν τὴν ἀπόφασίν του.

Διότι, ὡς ἀποδεικνύεται ἐκ τῶν προσαγομένων σχετικῶν προτάσεων τοῦ Δημοσίου, τοῦτο ἐπὶ ἡγήσατο ὅρκον ἐπιδοθητικῶς ἐπὶ τοῦ ἀποδοτέου θέματος τῆς ὑπ' ἀριθ. 256 τοῦ 1871 ἀποφάσεως τῶν ἐν Ναν πλῖν Πρωτοδικῶν, πλὴν ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις δὲν ἔλαβε πρὸς ὅψιν τὴν τοιαύτην ἐκ μέρους τοῦ Δημοσίου ἐπαγωγὴν τοῦ ὅρκου καὶ οὕτω κατέστησεν ἀναιρετέαν τὴν προσβαλλομένην ἀπόφασιν τοῦ λόγῳ ἀναιτιολογήτου οὐσιωδούς τοῦ Δημοσίου ἰσχυρισμοῦ καὶ λόγῳ παραβιάσεως τῶν οὐσιωδῶν περὶ ἀποδείξεως διατάξεων τῆς Πολ. Δικονομίας.

Ἀκούσαν τοῦ πληρεξουσίου τοῦ ἀναιρεσειόντος, ἀναπτύξαντος καὶ προφορικῶς τοὺς λόγους ἀναίρεσεως καὶ αἰτησαμένου τὴν ἀναίρεσιν τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως, τῶν πληρεξουσίων τῶν παρασταθέντων ἀνοικρεσιδλήτων ἀντικρουσάντων αὐτοὺς καὶ αἰτησαμένων τὴν ἀπορρίψιν τῆς αἰτήσεως καὶ τοῦ Ἀντεισαγγελέως.

Σχερθὲν κατὰ τὸν Νόμον.

Ἐπειδὴ κατὰ τὸ ἄρθρον 257 Πολ. Δικονομίας ἡδύνατο ὁ ἀνακοπῶν ἀναιρεσιβλήτης διὰ τῶν κατὰ τὴν πρώτην συζήτησιν τῆς ἀνακοπῆς αὐτοῦ ἐγγράφων προτάσεων, νὰ προτείνῃ νέους κατὰ τῆς ἐπιταγῆς τοῦ Ταμίου λόγους, ἐπομένως καὶ νὰ ἐπικαλεσθῇ τοὺς ὑπὸ τῆς προσηκουμένης χήρας Κιάφα προταθέντας, τοῦτο δὲ εἰπόν καὶ τὸ δικαί-

σαν Ἐφετεῖον ὁρθῶς τὴν ρηθεῖσαν διατάξιν τῆς Πολ. Δικονομίας ἡρμήνευσε καὶ ἐφήρμοσε.

Ἐπειδὴ τὸ Ἐφετεῖον ἐδέχθη, ὡς ἀποδεικνύεται ἐκ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως, ὅτι ἀντεκρούσθη ὑπὸ τοῦ ἀναιρεσιβλήτου ὁ ἰσχυρισμὸς τοῦ Δημοσίου, ὅτι οὐδεὶς ἐπέρχεται ἀμφιβολία περὶ τῆς ταυτότητος τοῦ ἐνυποθήκου, ἕνεκα τῆς ἐν τῇ ἐγγραφῇ τῆς ὑποθήκης ἀνακριθεὺς μνείας τοῦ εἴδους αὐτοῦ καὶ ὅτι ἡ ἀντίκρουσις ὑπάρχει ἐν αὐτῇ τῇ προτάσει τῆς ἐνοτάσεως περὶ ἀκυρότητος τῆς ἐγγραφῆς διὰ τὴν μνησθέντα λόγον κατ' ἀκολουθίαν ὁ ἐπὶ τῆς ἐναντίας προϋποθέσεως ἐρειδόμενος λόγος ἀναιρέσεως ἀνυπόστατος.

Ἐπειδὴ τὸ Ἐφετεῖον ἐδέχθη, ὡς ἀποδεικνύεται ἐκ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως, ὅτι ἄκυρος ἡ ἐγγραφή τῆς ὑποθήκης, διότι καὶ ἀνακριδῶς περιγράφεται τὸ εἶδος τοῦ ἐνυποθήκου καὶ ἀμφιβολία ἕνεκα τούτου ἐπέρχεται ὡς πρὸς τὴν ταυτότητα αὐτοῦ, τοῦτουδε δεχθένθ' ὁρθῶς ἡρμήνευσε καὶ ἐφήρμοσε τὸ ἄρθρον 80 § 4 τοῦ Νόμου περὶ ὑποθηκῶν.

Ἐπειδὴ ὁ λόγος ἀναιρέσεως, ὅτι ἀναιτιολογήτως καὶ κατὰ παράθεσιν τῶν περὶ ἀποδείξεως διατάξεων τῆς Πολ. Δικονομίας δὲν ἔλαβεν ὑπ' ὄψιν τὴν πρότασιν τοῦ ἀναιρεσιβλήτου περὶ ἐπιβολῆς ἐπακτοῦ ὅρκου τῷ ἀναιρεσιβλήτῳ ἐπὶ τοῦ θέματος τῆς ὑπ' ἀριθ. 256 τοῦ 1871 ἀποφάσεως τῶν ἐν Ναυπλίῳ Πρωτοδικῶν, ἀόριστος ἐστὶ, διότι οὔτε ὁ ἐπαχθεὶς ὅρκος ὀρίζεται, οὔτε ἡ ρηθεῖσα ἀπόφασις τοῦ Πρωτοδικείου Ναυπλίου προσάγεται, ἵνα κρίθῃ, ἂν τὸ θέμα περὶ οὗ ὁ ὅρκος ἦτο κατὰ νόμον οὐσιῶδες.

Διὰ ταῦτα

Ἰδὼν καὶ τ' ἄρθρα 830 καὶ 210 Πολ. Δικονομίας.

Ἀπορρίπτει τὴν αἴτησιν τοῦ Δημοσίου περὶ ἀναιρέσεως τῆς ὑπ' ἀριθ. 1626 τοῦ 1894 ἀποφάσεως τῶν ἐν Ἀθήναις Ἐφετῶν.

Καταδικάζει τὸ Δημόσιον εἰς τὴν δικαστικὴν δαπάνην τῶν ἐμφανιζομένων ἀναιρεσιβλήτων ὀριζομένην ἀνὰ δραχμὰς τεσσαράκοντα πέντε (45) δι' ἑκάστον αὐτῶν.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις τῇ δεκάτῃ ἐννάτῃ Νοεμβρίου 1898. Ἐδημοσιεύθη δ' αὐτόθι τὴν εἰκοστὴν τρίτην Νοεμβρίου 1898.

Ὁ Πρόεδρος
Κ. Σημαντήρας

Ὁ Γραμματεὺς
Γ. Καστόρχης

Αριθ. 263

Τὸ Δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου

Τμήμα Α'

Οἱ Συγκείμενον ἐκ τῶν Δικαστῶν Κ. Σημαντήρα, Προέδρου, Χρ. Κόκκορη, Α. Γκιών, Π. Μενελάου, Α. Πετρίτη, Μ. Ἡλιάδου, Ξαν. Εὐθυμίου· παρόντων τοῦ τε Ἀντισταγγελέως Κωνστ. Μανιάκη, (κωλυομένου τοῦ Εἰσαγγελέως) καὶ τοῦ Γραμματέως Γ. Καστόρη.

Συνεδρίασαν δημόσια ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ τοῦ κατὰστήματος αὐτοῦ τῇ ἐννάτῃ Νοεμβρίου 1898, ἵνα δικάσῃ ἐπὶ τῆς αἰτήσεως τοῦ Κωνστ. Τζώρτζη, κατοικοῦ Λεονταρίου, παρασταθέντος διὰ τοῦ πληρεξουσίου του Γ. Μελισσοῦργου, δικηγόρου, κατὰ Νικολάου Ἀναγνωστατοπούλου, κατοικοῦ Λεονταρίου, παρασταθέντος διὰ τοῦ πληρεξουσίου του Ἀθ. Κατριδάνου, δικηγόρου, περὶ ἀναίρεσεως τῶν ὑπ' ἀριθ. 971 (1879), 425 (1881), 689 (1887), 877 (1890) 855 καὶ 1189 (1891) καὶ 743 καὶ 146 (1893) ἀποφάσεων τοῦ Πρωτοδικείου Τριπόλεως.

Ἀκούσαν τοῦ Εἰσηγητοῦ Δικαστοῦ Μιλτ. Ἡλιάδου, ἐκθέσαντος τὰς:

Ὁ Ν. Ἀναγνωστόπουλος διὰ τῆς ἀπὸ 10 Μαρτίου 1879 ἐνώπιον τοῦ Πρωτοδικείου Τριπόλεως ἀγωγῆς κατὰ Κ. Τζώρτζη ἐξέθηκεν, ὅτι εἰς τὴν ἐναγομένην κατὰ Μάρτιον 1877 παρέδωκεν 25 κουναβοδέρματα, ὑποσχεθέντος τούτου ν' ἀποστείλῃ ταῦτα μετὰ τῶν ἰδικῶν του, ἅτιμα εἶχε συνάψῃ πρὸς μεταπώλησιν ἐπὶ κερδοσκοπία εἰς λ)σμον διὰ τοῦ ἐν Πειραιεὶ ἐμποροῦ Γ. Βαρουζάκη. Τὰ δέρματα ταῦτα ὡς καὶ τὸ τοῦ ἐναγομένου ἐστάλησαν πρὸς τὸν εἰρημόνον Γ. Βαρουζάκην κατὰ Μάρτιον 1877, ὅστις ἐδέχθη τὴν τῆς πωλήσεως παραγγελίαν, ὑποσχεθέντος τοῦ ἐναγομένου περὶ τῆς εἰλικρινοῦς διαχειρίσεως αὐτοῦ καὶ τοῦ Γ. Βαρουζάκη, ἀλλὰ μέχρι τῆς ἀγωγῆς οὐδένα ἔδωκεν αὐτῷ λ)σμον ὁ ἐναγόμενος κατακρατῶν παρὰ νόμῳ τὴν ἀξίαν τῶν ἐκ δραχ. 440 καὶ ᾗτήσατο νὰ ὑποχρεωθῇ ὁ ἐναγόμενος, διὰ προσωπικῆς κρατήσεως νὰ τῷ πληρώσῃ δρ. 440 ἐντόκως 12 ο)ρ ἀπὸ τοῦ Μαρτίου 1878, ὅτε ἐπωλήθησαν τὰ δέρματα, ἄλλως νὰ ὑποχρεωθῇ εἰς λογαδοσίαν καὶ ἐν ἀρνήσει νὰ θεωρηθῇ εἰκαζόμενον ἔλλειμμα τὸ ποσὸν δρ. 440 ἐντόκως 12 ο)ρ ἐτήσιως ἀπὸ τῆς πωλήσεως τῶν δερμάτων, ᾗτοι ἀπὸ Μαρτίου 1878.

Συζητήσεως γενομένης τὸ Πρωτοδικεῖον ἐξέδοτο τὰς ἐξῆς ἀποφάσεις 1) τὴν ὑπ' ἀριθ. 971 (1879) δι' ἧς ὑπεχρέωσε τὸν ἐνάγοντα ν'

ἀποδείξη καὶ διὰ μαρτύρων, ὅτι ὁ ἐναγόμενος εἶναι ἔμπορος, 2) τὴν ὑπ' ἀριθ. 425 (1881), δι' ἧς ὑπεχρέωσε τὸν ἐνάγοντα ν' ἀποδείξη καὶ διὰ μαρτύρων τὴν βᾶσιν τῆς ἀγωγῆς του, 3) τὴν ὑπ' ἀριθ. 689 (1887), δι' ἧς μετὰ δύοιν ὀρκου ὑπὸ τοῦ ἐνάγοντος ἐδέχθη τὴν ἀγωγὴν καὶ ὑπεχρέωσε τὸν ἐναγόμενον εἰς λογοδοσίαν 4) τὴν ὑπ' ἀριθ. 877 (1890), δι' ἧς ὑπεχρέωσε τὸν μὲν ἐνάγοντα ν' ἀποδείξη καὶ διὰ μαρτύρων, ὅτι τὰ παραδοθέντα δέρματα ἐπώληθησαν ἀντὶ Δρ. 440, τὸν δ' ἐναγόμενον ν' ἀποδείξη ἐγγράφως τὰς διὰ τὴν ἀποστολὴν τῶν δερμάτων γενομένας δαπάνας, 5) τὴν ὑπ' ἀριθ. 855 (1891), δι' ἧς ἐπέβαλεν ὀρκούς εἰς ἀμφοτέρους τοὺς διαδίκους πρὸς ἀπόδειξιν τῶν διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 877 (1890) ἀποφάσεως ἐπιβληθέντων αὐτοῖς θεμάτων, 6) τὴν ὑπ' ἀριθ. 1184 (1891), δι' ἧς ἐπέβαλεν ὀρθῶς τοὺς ἀνωτέρω ὀρκούς, ὅτινες εἶχον ἐπιβληθῇ ἀντιθέτως, τουτέστιν εἰς τὸν ἐνάγοντα εἶχεν ἐπιβληθῇ ὁ ὀρκός, ὅστις ἔδει νὰ ἐπιβληθῇ τῷ ἐναγομένῳ καὶ τανάπαλιν. Μετὰ δὲ τὴν ἐπὶ τῇ ἐφέσει τοῦ ἐναγομένου ἐπικύρωσιν ἀπασῶν τῶν ἀνωτέρω ἀποφάσεων ὑπὸ τῆς ὑπ' ἀριθ. 647 (1892) ἀποφάσεως τοῦ Ἐφετείου Ναυπλίου 7) τὴν ὑπ' ἀριθ. 743 (1893) δι' ἧς ἐπέβαλεν ὀρκὸν εἰς τὸν ἐναγόμενον πρὸς ἀπόδειξιν τῶν διὰ τὴν ἀποστολὴν τῶν δερμάτων δαπανῶν του καὶ 8) τὴν ὑπ' ἀριθ. 1461 (1893) ὀριστικὴν, δι' ἧς ἐδέχθη τὴν ἀγωγὴν.

Ἀπασῶν τῶν ἀποφάσεων τοῦ Πρωτοδικείου τὴν ἀναίρεσιν αἰτεῖται ὁ ἐναγόμενος, διὰ τῆς ἀπὸ 3 Δ' ὁρίου αἰτήσεώς του καὶ τοῦ ἀπὸ 12 Ἰουνίου 1897 προσθέτου δικογράφου τοῦ διὰ τοὺς ἐν αὐτοῖς ὡς ἐξῆς λόγους:

1 Τοὺς ἐν τῇ αἰτήσεϊ:

Διότι ἐσφαλμένως τὸ Πρωτοδικεῖον ἡρμήνευσε τὴν περὶ ἀναρμοδιότητος τῶν Ἐμποροδικείων νόμον 2)14 Μαΐου 1835 παραδεχθέν, ὅτι καὶ ἀπλὴ φιλικὴ ὑπηρεσία πρὸς τρίτον ἀρροῶσα τὴν ἀποστολὴν ἐμπορευμάτων εἰς ἄλλον παραγγελιστὴν πωλήσεως ἀποτελεῖ καὶ ἀνευ τοῦ σκοποῦ τῆς ἐπὶ κερδοσκοπία ἐνεργείας πρᾶξιν ἐμπορικὴν διὰ τὸν ἀποστολέα, ἐνῷ εἶναι σύμφωτος τοῦ Ἀστ. Δικαίου καὶ ὑπάγεται εἰς τὴν ἀρμοδιότητα τῶν Πολιτικῶν Δικαστηρίων.

Διότι, ἐνῷ κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ Ἐμπορ. Νόμου τὸ τεκμήριον τῆς ἐμπορικότητος διὰ τοὺς ἔμπορους περὶ τῆς ἐμπορικῆς φύσεως τῶν συναλλαγῶν αὐτῶν δὲν ἐπιρρεάζει τὴν ἀρμοδιότητα τῶν δικαστηρίων ἐπὶ ὑποθέσεων ὁμολογουμένης φύσεως ἀστικῆς ἐὰν αὗται δὲν ἐνηργήθησαν χάριν τοῦ ἔμπορου τοῦ ἐξ ἐπαγγέλματος ἔμπορου, τὸ Πρωτοδικεῖον ἐσφαλμένως χωρὶς νὰ διατάξῃ ἀπόδειξιν ἐπὶ τοῦ ἰσχυρισμοῦ, ὅτι ἡ ἀποστολὴ τῶν δερμάτων τοῦ ἀναιρεσιβλήτου πρὸς τὸν ἔμπορον Βαρουξάκη, ὅπως ἐνεργήσῃ τὴν πώλησιν καὶ τῶν δερμάτων τοῦ ἀναιρεσιβλήτου.

βλήτου, δὲν ἔχει καμμίαν σχέσιν μετὰ τὸ ἐμπόριον τοῦ ἀναιρεσειόντος, καὶ ἂν θεωρηθῇ οὗτος ἔμπορος ἐθεώρησε τὴν περὶ ἀποστολῆς ἐνέργειάν του, ὡς πράξιν ἐμπορικὴν διὰ μόνον τὸν λόγον, ὅτι κατὰ τὴν ἐκτίμησιν του ὑπῆρξεν ἔμπορος (ἐνῶ εἶναι ἱατρός), οὕτω δὲ παρεβίασε τὰς διατάξεις τοῦ περὶ ἀρμοδιότητος τοῦ Ἐμποροδικείου νόμου ὡς καὶ τὰς περὶ ἀποδείξεως διατάξεις τῆς Πολ. Δικονομίας, ὅπερ ἐπάγεται τῶν προσβαλλομένων ἀποφάσεων ἀναίρεσιν.

Διότι ἐνῶ κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ Ἐμπορ. Νόμου περὶ παραγγελίας, ὅταν ὁ ἐντολοδόχος ἢ παραγγελιοδόχος ἐκτελέσῃ προσηκόντως τὴν ἀναδεχθεῖσαν ἐντολὴν ἢ παραγγελίαν, οὐδεμίαν περαιτέρω φέρει εὐθύνην ἀπέναντι τοῦ ἐντολέως ἢ παραγγελέως, τὸ Πρωτοδικεῖον ὡς ἐσφαλμένως καὶ κατὰ παράβασιν τῶν περὶ ἐντολῆς καὶ παραγγελίας διατάξεων τοῦ Ἀστικοῦ καὶ Ἐμπορ. Νόμου, ἐθεώρησε τὸν ἀναιρεσειόντα ὑπεύθυνον διὰ τὰς κατὰ τὴν ἐνέργειαν τῆς πωλῆσεως τῶν δερμάτων πράξεις τοῦ Γ. Μπαρουζάκη καὶ τὸν ὑπεχρέωσεν εἰς λογοδοσίαν καὶ πληρωμὴν τῆς ἀξίας τῶν δερμάτων, ὡς νὰ ἦτο ἐγγυητὴς τοῦ Βαρουζάκη· οὕτω δὲ παρεβίασε τὰς διατάξεις τοῦ Ἀστ. Νόμου περὶ ἐντολῆς καὶ τοῦ Ἐμπορ. Νόμου περὶ παραγγελίας, ὅπερ ἐπάγεται τῶν προσβαλλομένων ἀποφάσεων τὴν ἀναίρεσιν.

Διότι, ἐνῶ ὁ ἀναιρεσίβλητος διὰ τοῦ ὑπ' αὐτοῦ δοθέντος ὅρκου ἡλάττωσε τὴν ἀπαιτήσιν του κατὰ ὁρ. 50, ὡς δηλοῦται ἐκ τοῦ πρακτικοῦ ὁρκοδοσίας, τὸ Πρωτοδικεῖον ἐσφαλμένως καὶ ἐναντίον τοῦ περιεχομένου τοῦ πρακτικοῦ ὁρκοδοσίας ἐθεώρησεν ἐντελῶς ἀποδεδειγμένην τὴν ἀγωγὴν, οὕτω δὲ παρεβίασε τὰς περὶ ὅρκου καὶ περὶ ἀποδείξεως διατάξεις τῆς Πολ. Δικονομίας, ὅπερ ἐπάγεται ἀναίρεσιν.

Διότι, ἐνῶ κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ νόμου, ὁ ἐντολοδόχος εἶναι ὑπόχρεως ν' ἀποζημιώσῃ τὸν ἐντολοδόχον διὰ τὰς δαπάνας, ἃς κατέβαλε καὶ ζημίαις τὰς ὑποῖαι· ὑπέστη κατὰ τὴν ἐκτέλεσιν τῆς ἀναδεχθεῖσης ἐντολῆς, τὸ Πρωτοδικεῖον ἀναιτιολογῆτως ἀπέρριψε τὰς περὶ τούτων αἰτήσεις. Διότι ἐναντίον τῶν διατάξεων τῆς Πολ. Δικονομίας καθ' ὅτι ὅλοι οἱ διέδοικαι ἀπολαμβάνουσιν ἐνώπιον τῶν Δικαστηρίων τῆς ἀξιοπιστίας, τὸ Πρωτοδικεῖον ἀπέρριψε τοὺς ἐν τῇ πρώτῃ ἀποφάσει ἀναφερομένους ἰσχυρισμούς τοῦ ἀναιρεσειόντος καὶ τὰς ἐπ' αὐτῶν στηριζομένας αἰτήσεις, χωρὶς νὰ διατάξῃ οὐδεμίαν ἀπόδειξιν, οὕτω δὲ παρεβίασε τὸ ἄρθρ. 70 Πολ. Δικον. ὅπερ ἐπάγεται τῶν προσβαλλομένων ἀποφάσεων τὴν ἀναίρεσιν.

Διότι ἐναντίον τοῦ νόμου, οὐδ' ἐσκέφθη, οὐδ' ἀπεφάνθη ἐπὶ τῶν ἐν ταῖς προτάσεσιν ἐκτεθειμένων ἐνστάσεων, αἰτήσεων καὶ ἰσχυρισμῶν τοῦ ἀναιρεσειόντος, ἀλλ' ἀφῆκεν ἀναιτιολογήτους καὶ ἄνευ διατακτικῆς

κοῦ ὡς πρὸς τὰς αἰτήσεις του τὰς ἀποφάσεις του, ὅπερ καθιστᾷ αὐτὰς ἀναιρετέας δι' ἔλλειψιν αἰτιολογικοῦ καὶ διδακτικοῦ αὐτῶν.

Διότι τὸ Πρωτοδικεῖον ἐπιδικάσας τὸν τόκον ὑπερμερίας 12)οο παρεβίασε τὸν περὶ τόκου ὑπερμερίας νόμον τοῦ 1882.

Διότι ταυτοχρόνως ἐπιδικάσας ἀνύπαρκτα καὶ φαντασιώδη δικαιώματα παρεβίασε τὸν περὶ διατιμῆσεως τῶν δικηγορικῶν δικαιωμάτων καὶ δικαστηριακῶν ἐξόδων νόμον, κατέλιπε δὲ οὕτω καὶ ἀναιτιολόγητον κατὰ ταῦτα τὴν ἀπόφασιν, μὴδὲνα δίδον λόγον τῆς καταγνώσεως παρανόμων τόκων καὶ δικαιωμάτων, καὶ ἐπομένως ἀναιρετέα αἱ προσβαλλόμεναι ἀποφάσεις.

II Τὸς ἐν τῷ προσθέτῳ δικογράφῳ :

Διότι ἐκ τῶν πραγματικῶν γεγονότων καὶ τῶν νομικῶν λόγων, ἐφ' ὧν ἐστήριξε τὴν ἀγωγὴν τοῦ ὁ ἀναιρεσιβλήτης καὶ ἤξιωσε τὴν καταδίκην τοῦ ἀναιρεσιλόντος, συσταμένων εἰς τὰ ἐξῆς καὶ μόνον α) ὅτι τὸν Μάρτιον 1877 τῷ παρέδωκεν 25 δέρματα, 2) ὅτι ταῦτα παρέδωκε πρὸς αὐτὸν ὑποσχεθέντα νὰ τ' ἀποστείλῃ διὰ τοῦ Βαρουζάκη εἰς Λειψίαν, ἵνα ἐκεῖ πωληθῶσι διὰ λ)σιν του, 3) ὅτι ὄντως τὰ δέρματά του ταῦτα ἐστάλησαν παρ' αὐτοῦ εἰς τὸν Βαρουζάκην, ὅστις καὶ ἐδέχθη νὰ ἐνεργήσῃ τὴν παραγγελίαν ταύτην, 4) ὅτι ὁ ἀναιρεσιλὼν ὑπεσχέθη τῷ ἀναιρεσιβλήτῳ περὶ τῆς εἰλικρινεῦς τοῦ καὶ τιμῆς ἐνεργείας αὐτοῦ καὶ τοῦ Βαρουζάκη, 5) ὅτι πράγματι τὰ δέρματα ταῦτα παρέλαβεν ὁ ἀναιρεσιλὼν καὶ ὅτι τῷ ὁ τι καὶ ἀπεστάλησαν παρ' αὐτοῦ εἰς Βαρουζάκην καὶ ἐπωλήθησαν δι' αὐτοῦ, 6) ὅτι ἐν τούτοις οὐδὲνα οὖτος ὁ ἀναιρεσιλὼν λόγον διὰ τὴν πώλησιν τούτων τῷ ἀναιρεσιβλήτῳ κατακρατεῖ παρανόμως τὸ τίμημα αὐτῶν, 7) ὅτι ὑποχρεῖται ἐκ τῶν ἀνωτέρω ἐκτεθειμένων νὰ τῷ δώσῃ λόγον τῆς διαχειρίσεώς του καὶ 8) ὅτι ἡ ὑπόθεσις εἶναι ἐμπορική. » Ἀπάντων δὲ τῶν γεγονότων τούτων ἀληθῶν καὶ ἀποδεδειγμένων θεωρουμένων πρὸς στιγμὴν, οὐδεμίᾳ ἄλλῃ ἐνοχικῇ σχέσει καὶ εὐθύνῃ τοῦ ἀναιρεσιλόντος συνάγεται, ἥ ὅτι ἀνέλαβε τὴν ὑποχρέωσιν, ἵνα παραλαβάνων παρ' αὐτοῦ τὰ δέρματα, οὐχὶ νὰ ἐπιμεληθῇ νὰ τὰ πωλήσῃ, ἀλλὰ μόνον νὰ τ' ἀποστείλῃ εἰς τὸν Βαρουζάκην διὰ μέσου τοῦ ὁποῦ ν' ἀποσταλῶσιν εἰς Λειψίαν διὰ νὰ πωληθῶσι διὰ λογαριασμὸν αὐτοῦ τοῦ ἀναιρεσιβλήτου, ἡ μόνη δὲ εὐθύνῃ, ἣ ἐν ὅλῃ ταύτῃ τῇ διαχειρίσει ἀνελάμβανεν ὁ ἀναιρεσιλὼν ρητῶς καὶ ὠρισμένως, ἥτο ἡ ἐνεκα τῆς παρ' αὐτοῦ πρὸς τὸν ἀναιρεσιβλήτον συστάσεως τοῦ Βαρουζάκη ὡς παραγγελιοδόχου αὐτοῦ τῆς συστάσεώς του ἐγγυητικῆς τοῦ διὰ τὸ εἰλικρινὲς καὶ τὸ τίμιον τῆς ἐνεργείας καὶ τοῦ ἀναιρεσιλόντος καὶ τοῦ Βαρουζάκη. » Ἐν τούτοις

τὴν ἀγωγὴν τοῦ ὁ ἀναιρεσιδότητος ὅχι μόνον δὲν ἐσθῆριζεν εἰς παράβα-
σιν τίνα τινὸς τῶν ὅρων τούτων τῆς ἐνεργείας τοῦ καὶ τῆς εὐθύνης τοῦ,
ἀλλὰ καὶ ρητῶς καὶ σαφῶς ἀνομολογεῖ ἐν αὐτῇ τὴν τελείαν παρὰ τοῦ
ἀναιρεσιδόντος ἐκπλήρωσιν τῆς ἣν ἀνέδεχθη οὗτος ρητῶς εἰδικῶς καὶ
ὀρισμένως ὑποχρέωσός του, ἀνομολογῶν 1) ὅτι τὰ παρασθέντα τῷ
ἀναιρεσιδόντι, ἀπέστειλεν οὗτος τῷ ὄντι τῷ Βαρουξάκη καὶ 2) ὅτι
μάλιστα καὶ ἐπώληθσαν. Δὲν ἰσχυρίσθη δὲ καὶ δὲν ἐπεκαλέσθη οὐδὲνα
εἴτε ἐκ τῆς συμβάσεως αὐτῆς εἴτε ἐκτὸς τῆς συμβάσεως λόγον ἐνοχῆς
τοῦ ἀναιρεσιδόντος : 1) ὅτι ὅπλ. εἴτε ὁ ἀναιρεσιδὼν δὲν ἐνήργησε τὸ
καθ' ἑαυτὸν, εἴτε ὁ Βαρουξάκης δὲν ἐνήργησε τὸ καθ' ἑαυτὸν τι-
μίως καὶ εἰλικρινῶς 2) ἢ ὅτι τυχὸν δόλω τοῦ ἀναιρεσιδόντος ἢ τοῦ
Βαρουξάκη ἐπῆλθεν αὐτῷ ζημία τις ἄλλοθεν 3) ἢ ὅτι ὁ ἀναιρεσιδὼν
ἠσφάλισε τῷ ἀναιρεσιδλήτῳ τὸ ἀξιοῦμεν ἢ κἂν βαθμὸν τίνα ἀκόμη
ἱκανότητος ἢ ἐπιμελείας τοῦ Βαρουξάκη, 4) ἢ ὅτι λαβὼν τυχὸν ὁ ἀναι-
ρεσιδὼν τὸ τίμημα ἐξήντησε τὸ οἰκαίωμα τοῦ ἀναιρεσιδλήτου ἐπὶ τοῦ
τιμήματος, ἢ ὅτι κατέστησεν αὐτῷ τούτο κενὸν καὶ ἀδύνατον 5) ἢ ὅτι
ἀνυπακούων ὁ ἀναιρεσιδὼν καὶ νὰ εἰσπράξῃ διὰ λογαριασμὸν τοῦ τί-
μημα, εἴτε ἀνέλαβε πᾶσαν ἀπολύτως περὶ αὐτοῦ εὐθύνην τοῦ νὰ τῷ
ἀποδώσῃ τὸ τίμημα, εἴτε εἰσπραξας αὐτὸ τὸ κατακρατεῖ εἴτε ἡμέλησε
νὰ εἰσπράξῃ καὶ διὰ τοῦτο ὀφείλει ἢ καὶ 6) ἄλλο τι γεννῶν ὑποχρέω-
σιν τίνα πρὸς τὸν ἀναιρεσιδλήτην καὶ οἰκαίωμα αὐτοῦ πρὸς ἀγωγὴν.
Κατ' ἀκολουθίαν ἡ ἀγωγὴ τοῦ αὐτοῦ στερουμένη πάσης νομικῆς βί-
σεως καὶ μὴ νομιμοποιούμενη κατὰ τοῦ ἀναιρεσιδόντος, εἶδε κατὰ νόμον
ν' ἀπορριφθῇ ὡς νόμῳ ἀνυπόστατος καὶ ἂν ὡς ἀληθὴς ἐντελῶς ἀπεδει-
χνύετο ἢ ὡς τοιαύτη ἐξελαμβάνετο.

Πᾶσα δὲ τῶν ἐν τῇ ἀγωγῇ πραγματικῶν τούτων γεγονότων καὶ
ὁμολογιῶν εἴτε αὐτεπαγγέλτως ὑπὸ τοῦ Δικαστηρίου εἴτε κατὰ πρό-
τασιν ἐναντίον τῆς προδικασίας, ἀλλοδαῖσις ἢ συμπλήρωσις ἀντικειμέ-
νῃ εἰς τὸν νόμον συνεπάγεται τὴν ἀναίρεσιν τῆς ἀποφάσεως.

Διότι τὸ διὰ τοῦ θεματός τῆς ὑπ' ἀριθ. 689 (1887), βεβαιω-
θέντος ὡς ἀληθοῦς διὰ τοῦ ὅρκου τοῦ ἀναιρεσιδλήτου, μόνον ἀποδεδειγ-
μένον γεγονὸς ὅτι παρέλαθεν ὁ ἀναιρεσιδὼν τὰ ὄργανα, ὅπως τ' ἀπο-
στείλῃ πρὸς ἐκποίησιν εἰς Λειψίαν διὰ τοῦ Βαρουξάκη καὶ ἐκποιτηθῶσι
ταῦτα διὰ λογαριασμὸν τοῦ ἐνάγοντος καὶ ὅτι πράγματι ἐξεποιτήθησαν
διὰ τοῦ Βαρουξάκη αὐτὸ καὶ μόνον καὶ καθ' ἑαυτὰ, σύμφωνον ἐντε-
λῶς μετὰ τὴν κατὰ τὴν ἀγωγὴν μόνην ὑποχρέωσιν τοῦ, δὲν νομιμοποιεῖ
τὴν προκειμένην ἀγωγὴν τοῦ ἀναιρεσιδλήτου περὶ πληρωμῆς τοῦ τι-
μήματος διὰ τὴν πληρωμὴν τοῦ οὐλοῦ οὐδεμίαν οὐ ἐ ἀνέλαθεν ὁ ἀναι-
ρεσιδὼν οὔτε κἂν ἰσχυρίσθη οὔτε ὁ ἀναιρεσιδλήτος αὐτὸς ὅτι ἀνέλαθεν
ὁ ἀναιρεσιδὼν ὑποχρέωσιν.

Διότι τῆς εὐθύνης τοῦ ἀναιρεσειόντος κατὰ τὴν ἀγωγὴν αὐτὴν καὶ τὰ διὰ τοῦ ὀρκου μόνον ἀποδοδεγμένα γεγονότα, συνισταμένης ρητῶς αἰεὶ μόνον τὴν ἀποστολὴν τῶν δερμάτων εἰς τὸν Βαρουζάκην, ἵνα πωληθῶσι διὰ λογαριασμὸν τοῦ ἐν Λειψία καὶ εἰς τὴν εἰλικρινὴ καὶ τιμίαν ἐνέργειαν καὶ τοῦ ἀναιρεσειόντος καὶ τοῦ Μπαρουζάκη, οὐδεμίαν ὑποχρέωσιν πρὸς λογοδοσίαν ἄλλην διὰ τὴν πώλησιν αὐτὴν εἶχε πλέον ἐκ τοῦ νόμου ὁ ἀναιρεσειών, ὅταν ἐν τῇ ἀγωγῇ αὐτῇ ὁμολογεῖται ἡ τελεία πλήρωσις τῆς ὑποχρέωσιν τοῦ ἀναιρεσειόντος, καὶ κατ' ἀκολουθίαν κακῶς ὑπεχρεώθη ὁ ἀναιρεσειών εἰς λογοδοσίαν ἄλλην διὰ τὴν παράλειψιν τῆς ὁποίας τῷ κατεγνώσθη, ὡς εἰκαζόμενον ἔλλειμμα ἡ αἰτίας τοῦ ἀναιρεσειβλήτου περὶ τοῦ τιμήματος τῶν δερμάτων του.

Διότι ἡ περὶ ἀναρμοδιότητος τοῦ Δικαστηρίου ἐνστάσις τοῦ ἀναιρεσειόντος κακῶς καὶ ἀναποδείκτως ὡς ἀβάσιμος ἀπερρίφθη, καθότι α) ἐν τῇ ἀγωγῇ οὐδὲν στοιχεῖον πραγματικὸν ἐκ τῶν κατὰ τὸν νόμον τὴν ἐξαιρετικὴν τοῦ Ἐμποροδικείου ἀρμοδιότητος συνιστῶντων ἐμπεριέχεται, οὔτε διὰ τὴν ἐπίλοιπον πρᾶξιν αὐτὴν εἰδῶς, μὴ ἀναγομένην εἰς τὰς ὑπὸ τοῦ νόμου, ὡς καθ' ἑαυτὰς φύσει ἐμπορικὰς θεωρουμένας, οὔτε πρὸς ἐφαρμογὴν τοῦ ἐκ τοῦ ἐπαγγέλματος συναγομένου τεκμηρίου τοῦ νόμου, τεκμηρίου στηριζομένου ἐπὶ γεγονότος πραγματικοῦ, ἐκτὸς τῆς πράξεως αὐτῆς κειμένου, ἥτοι ἐπὶ τοῦ ἐπαγγέλματος τοῦ ἀναγομένου, ὡς κατ' ἐπάγγελμα ἐμπόρου, β) ἐνῷ στοιχεῖον ἀπαραίτητον τῆς ἐμπορικότητος τῆς πράξεως εἶναι ἡ ἐπὶ κερδοσκοπία ἐνέργεια αὐτῆς γ) ὅχι μόνον ἐν τῇ ἀγωγῇ δὲν ἐμπεριέχεται στοιχεῖόν τι τὴν ιδιότητα ταύτην ἐμφαίνειν, ἀλλὰ καὶ ρητὴν ἐναντίαν τοῦ ἀναιρεσειόντος ἐνστάσιν ἀναποδείκτως ὡς μὴ βάσιμον ἀπερρίψεν, δ) τὸ ἐκ τοῦ ἐπαγγέλματος τοῦ ἀναγομένου ὡς ἐμπόρου τεκμήριον τοῦ νόμου δὲν εἶναι *juris ei de jure*, ἀλλ' ἀπλῶς τεκμήριον πρακτικῆς πείρας, μὴ ἀποκλείον τὸ ἐναντίον, ἥτοι τὴν μὴ ἐμπορικότητα μιᾶς πράξεως, ὅπερ καὶ ρητῶς ἐπεκαλέσθη καὶ ἐκ τῆς πράξεως αὐτῆς ὡς ἐν τῇ ἀγωγῇ ἐκτίθεται, προκύπτει, εὖτις ἀνέλαβεν ὁ ἀναιρεσειών ν' ἀποστείλῃ τὰ δέρματα τοῦ ἀναιρεσειβλήτου εἰς τὸν Βαρουζάκην, ὅστις νὰ τὰ πωλῇ διὰ λογαριασμὸν τοῦ ἀναιρεσειβλήτου, βεβαιώσας ὁ ἀναιρεσειών τῷ ἀναιρεσειβλήτῳ τὸ πιστὸν μόνον καὶ εἰλικρινές τοῦ εἰς ὃν ἐνεπιστεύετο τὰ συμφέροντά του, ἢ ὅπερ ὁμῶς τὸ Πρωτοδικεῖον ἀνεξέταστον ἀφῆκεν.

Ἀκούσαν τοῦ μὲν πληρεξουσίου τοῦ ἀναιρεσειόντος, ἀναπτύξαντος καὶ προφορικῶς τοὺς λόγους ἀναρέσεως καὶ αἰτησαμένου τὴν ἀναίρεσιν τῶν προσβαλλομένων ἀποφάσεων, τοῦ δὲ πληρεξουσίου τοῦ ἀναιρεσειβλήτου, ἀντικρουσάντος αὐτοῦ καὶ αἰτησαμένου τὴν ἀπόρριψιν τῆς αἰτήσεως καί·

Τοῦ Ἀντεισαγγελέως.

ΑΠΟΦΑΣΙΣ ΑΡΕΙΟΥ ΠΑΓΟΥ

117

Σκεφθέν κατά τὸν νόμον.

Ἐπειδὴ, ὡς ἀποδεικνύεται ἐκ τῆς ὑπ' ἀριθ. 877 τοῦ 1890 προσβαλλομένης ἀποφάσεως τὸ δικάσαν Πρωτοδικεῖον, ἀπορρίψαν τὴν περὶ ἀναρμοδιότητος ἐνστάσιν τοῦ ἀναιρεσιπόντος ἐπὶ τῷ λόγῳ, ὅτι τὸ τῆς ἀρμοδιότητος ζήτημα ἐλύθη ὑπὸ τοῦ Ἐφετείου, ἀπορρίψαντος τὴν ρηθείσαν ἐνστάσιν, ὀρθῶς ἠρμήνευσε καὶ ἐφήρμωσε τὰς διατάξεις τῶν ἀρθρῶν 762 καὶ 776 Πολ. Δικονομίας, καθ' ἃς τὸ Πρωτοδικεῖον δὲν δύναται νὰ ἐπιληφθῇ τῆς ἐξετάσεως ζητημάτων λυθέντων ἐν τῇ αὐτῇ οἰκῇ ὑπὸ τοῦ Ἐφετείου.

Ἐπειδὴ τὸ δικάσαν Πρωτοδικεῖον ἔδεχθη, ὡς ἀποδεικνύεται ἐκ τῶν προσβαλλομένων ἀποφάσεων, ὅτι ὁ ἀναιρεσίων ἀνέλαβε νὰ πωλήσῃ οὗτος διὰ λογαριασμὸν τοῦ ἀναιρεσιβλήτου τὰ παραδοθέντα αὐτῷ δέματα, ἀποστέλλων ταῦτα εἰς Λεϊψὶαν διὰ τοῦ Βαρουζάκη.

Ἐπειδὴ τὰ πραγματικά ταῦτα γεγονότα ἀποτελοῦσι κατὰ τὸν νόμον τὴν σχέσηιν τῆς ἐντολῆς, νόμ. 1, νόμ. 2 § 1, 2, 3, Πανδ. (17. 1), ἢ, ἂν προκρίται περὶ ἐμπορικῆς ὑποθέσεως, τὴν τῆς παραγγελίας (ἀρθρ. 91 καὶ ἐπόμε. ἐμπαρ. Νόμου) καθ' ἃ πάντως ὁ ἐντολεὺς ἢ παραγγελεὺς ἔχει κατὰ τοῦ ἐντολοδόχου ἢ παραγγελιοδόχου τὴν περὶ λογαροδοσίας ἀγωγὴν — νόμ. 46 § 4 Πανδ. (3. 3) νόμ. 10, Νομ. 26 Πανδ. (17. 1) — κατ' ἀκολουθίαν τὸ δικάσαν Πρωτοδικεῖον, ὑποχρεώσαν τὸν ἀναιρεσίοντα εἰς λογαροδοσίαν περὶ τῆς δοθείσης αὐτῷ καὶ ἀποδεχθείσης παραγγελίας, ὀρθῶς ἠρμήνευσε καὶ ἐφήρμωσε τὰς ρηθείσας τοῦ νόμου διατάξεις.

Ἐπειδὴ ἡ κρίσις τοῦ Δικαστηρίου, ὅτι διὰ τοῦ δοθέντος ὅρκου ὑπὸ τοῦ ἀναιρεσιβλήτου ἀπεδείχθη ἡ ἀγωγὴ δι' ὁλόκληρον τὸ δι' αὐτῆς αἰτούμενον ποσόν, ἀφορῶσα εἰς ἐκτίμησιν ἀποδείξεως, διαφεύγει τὸν ἐλεγχον τοῦ Ἀρείου Πάγου (ἀρθρ. 810 § 2 τῆς Πολιτικῆς Δικονομίας).

Ἐπειδὴ τὸ δικάσαν Πρωτοδικεῖον τὴν αἴτησιν τοῦ ἀναιρεσιπόντος περὶ ἀποζημιώσεώς του διὰ τὰς δαπάνας, ἃς ὑπέστη πρὸς ἐκτέλεσιν τῆς ρηθείσης παραγγελίας, ἀπέρριψε διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 1461 τοῦ 1893 ἀποφάσεως, ὡς μὴ ὁθέντος τοῦ ἀντεπαχθέντος καὶ διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 743 τοῦ αὐτοῦ ἐτους ἀποφάσεως ἐπιβληθέντος αὐτῷ ὅρκου κατ' ἀκολουθίαν ὁ σχετικὸς περὶ ἀνατιολογήτου λόγος ἀναιρέσεως ἀνυπόστατος.

Ἐπειδὴ οἱ λόγοι ἀναιρέσεως, ὅτι δὲν διετάχθησαν ἀποδείξεις περὶ τοῦ ἰσχυρισμοῦ του παρὰ τὸν νόμον καὶ ἐπεδικάσθησαν διὰ τῶν προσβαλλομένων ἀποφάσεων ἀνύπαρκτα καὶ φαντασιώδη δικαιώματα, παραβιασθέντος τοῦ περὶ δικηγορικῶν δικαιωμάτων καὶ δικαστηριακῶν δαπανῶν νόμου, ἀόριστοι εἰσιν.

Ἐπειδὴ κατὰ τὸν νόμον 1.ΕΣ. τῆς 22 Μαΐου 1882 περὶ τόκου ὑπερῆμερίας, ὁ νόμιμος καὶ ὁ τῆς ὑπερῆμερίας τόκος ὤρισθη εἰς ὀκτὼ μὲν τοῖς ἑκατὸν ἐτησίως ἐπὶ παντός πολιτικοῦ χρέους, εἰς ἑννέα δὲ ἐπὶ ἐμπορικῶν, ἐπομένως τὸ δικάσαν Πρωτοδικεῖον ἐπιδικάσαν τῷ ἀναιρεσιβλήτῳ διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 1461 τοῦ 1893 ἀποφάσεώς του τὸν ὑπερῆμερίας δώδεκα ἐπὶ τοῖς ἑκατὸν καὶ μετὰ τὴν ἰσχὺν τοῦ ρηθέντος περὶ τόκου ὑπερῆμερίας νόμου, παρεβίασεν αὐτὸν καὶ κατὰ τὸ ἄρθρον 807 § 7 τῆς Πολ. Διοικονομίας ἀναιρετέαν ἐν μέρει κατὰ τοῦτο κατέστησε τὴν μνημονευθεῖσαν ἀπόφασίν του.

Διὰ ταῦτα.

Ἰδὼν καὶ τὰρθρα 830, 836, 838, 839, 211 Πολ. Διοικονομίας καὶ ἄρθρον 3 τοῦ ΧΜΖ' νόμου.

Ἀναιρεῖ ἐν μέρει μόνον τὴν ὑπ' ἀριθ. 1461 τοῦ 1893 ἀπόφασιν τοῦ Πρωτοδικείου Τριπόλεως ἥτοι μόνον ἐφ' ὅσον ὑπεχρέωσε τὸν ἀναιρεσιβλήτῃ εἰς πληρωμὴν τόκου ὑπερῆμερίας δώδεκα ἐπὶ τοῖς ἑκατὸν καὶ μετὰ τὴν ἰσχὺν τοῦ 1.ΕΣ' νόμου τοῦ 1882 περὶ τόκου ὑπερῆμερίας καὶ

Παραπέμπει ὡς πρὸς τοῦτο τὴν ὑπόθεσιν ἐνώπιον τοῦ Β' τμήματος τοῦ Ἀρείου Πάγου διὰ τὴν κατάλληλον τοῦ νόμου ἐφαρμογὴν.

Διατάσσει νὰ γραφῇ ἡ παρούσα εἰς τὸ περιθώριον ταῦ πρωτοτύπου τῆς ἀναιρεσιβλήτης ἀποφάσεως ἐφ' ὅσον ἀναιρεῖ αὐτὴν καὶ νὰ δημοσιευθῇ διὰ τοῦ τύπου δαπάνῃ τῶν ἀναιρεσιβλήτων.

Ἀπορρίπτει κατὰ τὰ λοιπὰ τὴν αἴτησιν ἀναιρέσεως τοῦ Κωνσταντίνου Ι. Τζώρτζη κατὰ τῆς ῥηθείσης ἀποφάσεως.

Ἀπορρίπτει τὴν αὐτὴν αἴτησιν ἀναιρέσεως κατὰ τῶν ὑπ' ἀριθ. 971 τοῦ 1879, 425 τοῦ 1881, 689 τοῦ 1887, 877 τοῦ 1890, 855 καὶ 1189 τοῦ 1891 καὶ 743 τοῦ 1893 ἀποφάσεων τοῦ Πρωτοδικείου Τριπόλεως.

Διατάσσει τὴν ἐπιστροφὴν τοῦ παραβόλου.

Συμφηρίζει τὰ δικαστικὰ ἐξόδα τῶν διαδίκων καὶ τὰ τέλη τῆς σημασεως.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις τῇ εἰκοστῇ (20) Νοεμβρίου 1898.

Ἐδημοσιεύθη δ' αὐτόθι τῇ εἰκοστῇ τρίτῃ (23) Νοεμβρίου 1898.

Ὁ Πρόεδρος

Κ. Σημαντήρας

Ὁ Γραμματεὺς

Γ. Καστόρχης

*Αριθ. 264

Τὸ Δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου

Τμήμα Α'

Συγκείμενον ἐκ τῶν Δικαστῶν, Κ. Σημαντήρα, Προέδρου, Χρ. Κόκκορη, Ἀ. Γκιών, Π. Μενελάου, Α. Πετρίτση, Μ. Ἡλιάδου καὶ Σεν. Εὐθυμίου παρόντων τοῦ τε Ἀντεισαγγελέως Κωνστ. Μανιάκη (κωλυομένου τοῦ Εἰσαγγελέως) καὶ τοῦ Γραμματέως Γ. Καστόρχη.

Συνεδριάσαν δημοσίᾳ ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ τοῦ καταστήματος αὐτοῦ τὴν ἐννάτην Νοεμβρίου 1898, ἵνα δικάσῃ ἐπὶ τῆς αἰτήσεως τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ Ταμεῖου, ἀντιπροσωπευομένου ὑπὸ τοῦ ἐπὶ τῶν Οἰκονομικῶν Ὑπουργοῦ, ἐδρεύοντος ἐν Ἀθῆναις, παρασταθέντος διὰ τοῦ πληρεξουσίου τοῦ Ἀριστ. Θεοδώριδου, Νομικοῦ Συμβούλου, κατὰ τῶν 1) Ἰωάννου Κατσούρη, 2) Παναγιώτου Ν. Κατσούρη, 3) Γεωργίου Ν. Κατσούρη καὶ 4) Δημητρίου Ν. Κατσούρη, κατοίκων Πειραιῶς, κληρονόμων τῶν τριῶν τελευταίων, ἐξ ἀδιαθέτου τοῦ ἀποβιώσαντος πατρὸς αὐτῶν Ν. Κατσούρη, ἀπάντων ὧς κληρονόμων ἐξ ἀδιαθέτου τοῦ Στρατῆ Κατσούρη, ἀδελφοῦ τοῦ πρώτου καὶ θείου τῶν λοιπῶν τριῶν, παρασταθέντων διὰ τοῦ πληρεξουσίου τῶν Σπυρ. Ἀραβαντινοῦ, δικηγόρου, περὶ ἀναίρεσεως τῆς ὑπ' ἀριθ. 536 (1887) ἀποφάσεως τῶν ἐν Ἀθῆναις Ἐφετῶν.

Ἀκούσαν τοῦ Εἰσηγητοῦ Δικαστοῦ Σενοφ. Εὐθυμίου, ἐκθέσαντος τὰδε: Ὁ Ὑπουργὸς τῶν Οἰκονομικῶν, ὡς ἀντιπρόσωπος τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ Ταμεῖου διὰ τῆς ἀπὸ 25 Ὀκτωβρίου 1866 ἐνώπιον τοῦ Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν ἀγωγῆς κατὰ τῶν 1) Στρατῆ Κατσούρη, 2) Νικολάου Κατσούρη, οὓς ἀποβιώσαντας διαρκούσης τῆς διαδικασίας παριστάνουσι νῦν οἱ ὡς ἄνω κληρονόμοι αὐτῶν, καὶ 3) Ἰωάννου Κατσούρη ἐξέθηκεν, ὅτι δυνάμει Β. Διατάγματος τῆς 4) 16 Δεκεμβρίου 1836 ἐπετράπη ἡ παραχώρησις τῶν παρὰ τῇ λίμνῃ Ζέας ἐν Πειραιεὶ ἐλαιοδῶν καὶ ἀκαλλιεργήτων ἐκκλησιαστικῶν τῆς διαλελυμένης Μονῆς τοῦ Ἁγίου Σπυρίδωνος γαίων εἰς τοὺς ἔχοντας κτηματικὴν ἰδιοκτησίαν δημότας Πειραιῶς ἀνὰ δύο στρέμματα τὸ πολὺ εἰς ἕκαστον ὑπὸ τοὺς ἐξῆς ὁροὺς, α) τοῦ νὰ καλλιεργήσωσιν αὐτάς καὶ φυτεύωσιν κήπους ἢ ἀμπελῶνας καὶ θένδρα, β) νὰ πληρώσωσι 5—10 δραχμὰς τὸ στρέμμα κατὰ τὴν ἀξίαν τῆς γῆς, γ) νὰ πληρώσωσι δέκατον καὶ δ) ἡ ἐμφύτευσις νὰ γίνῃ ἀμέσως κατὰ τὸ ἔτος ἐκεῖνο 1836, καὶ ἡ μὲν ἐπίτιμσις ἔπρεπε νὰ γείνη ὑπὸ τριῶν εἰδημόνων, ἡ δὲ ἐκδοσις τῶν παραχωρητηρίων ἀπὸ ἐπίτροπον τοῦ Ὑπουργείου τῶν Ἐσωτερικῶν καὶ τῶν Οἰκ.

νομικῶν ἄμα οἱ λαβόντες ἤθελον ἀρχίσαι τὴν ἐμφύτευσιν τοῦ κήπου των.

Ἐκ τῶν κατεχόντων τὰς γαίας ταύτας εἶναι καὶ οἱ ἐναγόμενοι, κατέχοντες γῆπεδον ἐκ στρεμμάτων δύο ὡς ἐν τῇ ἀγωγῇ περιγράφεται, κατέχοντες δὲ αὐτὸ οἱ ἐναγόμενοι χωρὶς νὰ ἐκπληρωθῶσιν οἱ ἀπαραίτητοι πρὸς τὴν παραχώρησιν ὅροι καὶ ἄνευ νομίμου παραχωρητηρίου κατὰ τὸ ἄρθρον 7 αὐτοῦ, ὅθεν οὐδὲν δικαίωμα ἀπέκτησαν ἐπ' αὐτοῦ καὶ ὁ ἐνάγων Ἰπουργὸς δύναται νὰ τὰ διεκδικήσῃ ὑπὸ τὴν ιδιότητά του καὶ ἤτῃσατο νὰ καταδικασθῶσιν οἱ ἐναγόμενοι ν' ἀποδώσωσι τῷ ἐνάγοντι τὸ παρ' αὐτῶν κατεχόμενον γῆπεδον μετὰ τῶν ἐπ' αὐτοῦ, ν' ἀποβληθῶσιν οἱ ἐναγόμενοι τῆς διακατοχῆς αὐτοῦ καὶ διὰ προσωπικῆς τῶν κρατήσεως ἐν περιπτώσει ἀρνήσεως καὶ νὰ ἐγκατασταθῇ εἰς αὐτὸ ὁ ἐνάγων ὑπὸ τὴν ιδιότητά του.

Τὴν ἀγωγὴν αὐτὴν οἱ ἐναγόμενοι ἀνεκοίνωσαν εἰς τὸν Γεώργ. Παπαδημητρίου, παρ' οὗ ἠγόρασαν τὸ διεκδικούμενον γῆπεδον, καὶ ἤτῃσαντο, ἵνα ἐν περιπτώσει παραδοχῆς τῆς ἀγωγῆς υποχρεωθῇ οὗτος νὰ τοῖς πληρώσῃ πᾶν ὅτι ἤθελον καταδικασθῇ νὰ πληρώσωσι πρὸς τὸ Ἑκκλησιαστικὸν Ταμεῖον ἐντόκως, προσέτι δὲ νὰ καταδικασθῇ νὰ τοῖς πληρώσῃ λόγῳ ἀποζημιώσεως ὀρ. 20.000 καὶ ὀρ. 10.000 διὰ τὴν ὑπερτίμησιν τῆς ἀξίας τοῦ οἰκοπέδου, τοὺς τόκους καὶ τὰ ἐξόδα.

Ὁ δὲ Γεώργιος Παπαδημητρίου τὴν αὐτὴν ἀγωγὴν ἀνεκοίνωσαν εἰς τὸν Βασίλ. Ἐργαστηριάρην, παρ' οὗ ἠγόρασε τὸ διεκδικούμενον γῆπεδον καὶ ἤτῃσατο νὰ καταδικασθῇ οὗτος νὰ τῷ πληρώσῃ πᾶν ὅ, τι ἤθελε τυχὸν ὑποχρεωθῇ νὰ πληρώσῃ τοῖς ἀδελφοῖς Κατσούρη.

Εἶτα οἱ Γεώργιος Παπαδημητρίου καὶ Βασίλειος Ἐργαστηριάρης δι' ἰδίαις ἑκάστος ἀπολογίας μετ' ἀνταγωγῆς κατὰ τοῦ Ἑκκλησιαστικοῦ Ταμεῖου ἐνώπιον τοῦ αὐτοῦ Πρωτοδικείου ἤτῃσαντο ὁ μὲν Γ. Παπαδημητρίου ν' ἀπορριφθῇ ἡ ἀγωγὴ τοῦ Ἑκκλησιαστικοῦ Ταμεῖου ἄλλως νὰ καταδικασθῇ τοῦτο νὰ πληρώσῃ ὀρ. 2500 ἄς πρὸς βελτίωσιν καὶ καλλιέργειαν τοῦ γηπέδου ἐδαπάνησεν, ἐντόκως ἀπὸ τῆς καταβολῆς, πρὸς δὲ νὰ τῷ ἀναγνωρισθῇ καὶ δικαίωμα ἐπισχέσεως, ὁ δὲ Βασίλ. Ἐργαστηριάρης ν' ἀπορριφθῇ ἡ ἀγωγὴ τοῦ Ἑκκλησιαστικοῦ Ταμεῖου, ἄλλως νὰ καταδικασθῇ τοῦτο νὰ τῷ πληρώσῃ ὀρ. 2.100, ἄς πρὸς βελτίωσιν καὶ καλλιέργειαν τοῦ ἐπιδόκου ἐδαπάνησεν ἐντόκως ἀπὸ τῆς καταβολῆς, πρὸς δὲ καὶ ὅ, τι τυχὸν ἤθελε καταδικασθῇ νὰ πληρώσῃ τῷ Γ. Παπαδημητρίου καὶ νὰ τῷ ἀναγνωρισθῇ δικαίωμα ἐπισχέσεως μέχρι πληρώσεως.

Συζητήσεως γενομένης τὸ Πρωτοδικεῖον ἐξέδοτο τὰς ἐξῆς ἀποφάσεις 1) τὴν ὑπ' ἀριθ. 3568 (1867) δι' ἧς ἀπέρριψε τὴν ἀγωγὴν ὡς ἀπαραδέκτον καθ' ὅσον ἀφορᾷ τοὺς Ἰωάννην καὶ Νικόλαον Κατσού-

ρη, υπεχρέωσε δε τὸν ἐναγομένον Στρατῆν Κατσούρη καὶ τὸν παρεμβαίνοντα Γ. Παπαδημητρίου εἰς ἐμμαρτύρους ἀποδείξεις καὶ 2) τὴν ὑπ' ἀριθ. 3052 (1871), δι' ἧς εἰσέχθη τὴν ἀγωγὴν καὶ υπεχρέωσε τὸν μὲν ἐναγομένον Στρατῆν Κατσούρη νὰ πληρώσῃ εἰς τὸ Ἐκκλησιαστικὸν Ταμεῖον τὸ διεκδικούμενον τὸν δὲ Γ. Παπαδημητρίου ν' ἀποδείξῃ καὶ διὰ μαρτύρων τὰς καταβληθείσας πρὸς βελτίωσιν καὶ καλλιέργειαν τοῦ ἐπιδόκου δαπάνας διατάξαν τὴν ἐπίσχεσιν τοῦ γηπέδου μέχρις ἐκδικάσεως τῆς περὶ δαπανῶν αἰτήσεως.

Ἐκκληθεῖσας τῆς ὑπ' ἀριθ. 3052 ἀποφάσεως ὑπὸ τοῦ Γ. Παπαδημητρίου, τὸ Ἐφετεῖον Ἀθηνῶν διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 403 (1878) ἀποφάσεως ἀπέρριψε τὴν ἐφεσιν καὶ ἐπεκύρωσε τὴν ἐκκληθεῖσαν ἀπόφασιν.

Τὴν ἀπόφασιν αὐτὴν ὑπ' ἀριθ. 403 (1878) ἐπεκύρωσε καὶ ὁ Ἀρειὸς Πάγος διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 228 (1883) ἀποφάσεως ἐπὶ τῇ αἰτήσεσι τοῦ Γ. Παπαδημητρίου.

Τὴν ὑπ' ἀριθ. 3052 (1871) ἀπόφασιν τοῦ Πρωτοδικείου ἐξελέγετο καὶ ὁ Στ. αἰτῆς Κατσούρης ἐνώπιον τοῦ Ἐφετείου Ἀθηνῶν τοῦτο δὲ μετὰ προηγουμένην συζητήσιν ἐξέδοτο τὴν ὑπ' ἀριθ. 50 (1887) ἀπόφασιν, δι' ἧς δεχθὲν τὴν ἐφεσιν καὶ μεταρρυθμίσαν ἐκκληθεῖσαν ἀπόφασιν ἀπέρριψε τὴν ἀγωγὴν ὡς ἀπαράδεκτον.

Τῆς ἀποφάσεως δὲ ταύτης τοῦ Ἐφετείου ὑπ' ἀριθ. 536 (1887) τὴν ἀναίρεσιν αἰτεῖται τὸ Ἐκκλησιαστικὸν Ταμεῖον διὰ τῆς ἀπὸ Τυλλίου 1887 αἰτήσεώς του, ἀπειθυνθείσης κατὰ τῶν Νικολάου καὶ Γεωργίου Κατσούρη, ὡς κληρονόμων τοῦ ἀποβιώσαντος ἀδελφοῦ τοῦ Στρατῆ Κατσούρη, διὰ τοὺς ἐν αὐτῇ ὡς ἐξῆς λόγους.

Διότι, ἀφοῦ συνέπεια τῆς ἀνακοινώσεως τοῦ ἐναγομένου Στρατῆ Κατσούρη παρενέβη εἰς τὴν δίκην ὁ Γεώργ. Παπαδημητρίου, ἀπερρίθη ἀπολογία καὶ ἀνταγωγὴν κατὰ τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ Ταμεῖου, ὑπέβαλε προτάσεις ἀποκρούων τὴν κατὰ τοῦ Στρατῆ Κατσούρη ἀγωγὴν τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ Ταμεῖου, ἐγνωστοποίησε μάρτυρας, διεξήγαγε μαρτυρικὰς ἀποδείξεις καὶ μετὰ τὴν ἐκδοσὶν τῆς ὁριστικῆς ἀποφάσεως τοῦ Πρωτοδικείου ἐξεκάλεσεν αὐτὴν διὰ τῆς ἀπὸ 18 Αὐγούστου 1874 ἐφέσεώς του καὶ ἀπορριφθείσης ταύτης διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 403 (1878) ἀποφάσεως τοῦ Ἐφετείου Ἀθηνῶν, προσέβαλλε ταύτην δι' αἰτήσεων ἀναίρεσεως, ἡτις ὅμως ἀπερρίφθη διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 228 (1883) ἀποφάσεως τοῦ Ἀρείου Πάγου, ἐπεταὶ προδήλως, ὅτι ὁ Γ. Παπαδημητρίου ἀνέλαβε τὸν δικαστικὸν ἀγῶνα καὶ ἐπομένως αἱ ἐκδοθεῖσαι ἀποφάσεις μεταξὺ τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ Ταμεῖου καὶ τῶν Στρατῆ Κα-

τοσούτη και Γ. Παπαδημητρίου ἔχουν ἰσχύον δεδικασμένου καὶ κατὰ τοῦ Στρατῆ Κατσούρη καὶ τῶν νῦν ἀναιρεσιβλήτων κληρονόμων αὐτοῦ· ἀλλὰ τὸ Ἐφετεῖον τὸ ἐναντίον ἀποφινόμενον παρέβιασε τὰς περὶ δεδικασμένου διατάξεις τοῦ Ἀστικοῦ νόμου ὡς καὶ τὸ ἄρθρ. 606 § 2 Π.λ. Δικονομίας οὐδέμιαν δὲ ἐξασκεῖ ἐπὶ τοῦ προκειμένου ἐπιρροήν τὸ ὅτι ὁ Στρατῆς Κατσούρης ἐξεκάλεσε τὴν πρωτόδικον ἀπόφασιν πρὶν ἢ ἐκδοθῇ ἡ 403 ἀπόφασις τοῦ Ἐφετείου, ὡς τὸ τοιοῦτον δὲν μεταβάλλει τὸ πρᾶγμα. Τὸ δὲ ὅτι ὁ ἀναγγελεὺς Στρατῆς Κατσούρης δὲν ἐπέθη ἐκτὸς τῆς δίκης οὐδαμῶς ἐμφαίνει, ὅτι ὁ Γ. Παπαδημητρίου δὲν ἀνέλαβε τὸν δικαστικὸν ἀγῶνα, διότι κατὰ τὸ εἰρηζόμενον ἄρθρον 606 ἐδ, 2 τῆς Π.λ. Δικονομίας, ἡδύνατο αὐτός νὰ λαβῇ μέρος εἰς τὴν συζητήσιν πρὸς διαφύλαξιν τῶν δικαίων του. Ρητῶς δὲ τὸ ἀναιρεσεῖον ἰσχυρίσθη διὰ τῶν ἐνώπιον τοῦ Ἐφετείου προτάσεων του, ὅτι ὁ Γ. Παπαδημητρίου ἀνέλαβε τὸν δικαστικὸν ἀγῶνα, τὸ Ἐφετεῖον δ' ἀποφαινόμενον, ὅτι τοῦτο δὲν συνέβη ἐπὶ τοῦ προκειμένου, ὡς ἐκ τῆς δικογραφίας προκύπτει ὁρῶν, ἀφῆκε προφαλῶς ἀναιτιολόγητον τὴν ἀπόφασίν του, διότι τὸ τοιοῦτον δὲν εἶναι αἰτιολογία, ἀφ' οὗ δὲν περιέχει τὰ περιστατικά, ἅτινα ὁ δικαστὴς ἔλαβεν ὑπ' ὄψιν του καὶ ἐκ τῶν ὁποίων ἐπέισθη, ὅτι ὁ Γ. Παπαδημητρίου δὲν ἀνέλαβε τὸν ἀγῶνα. Εἶναι λοιπὸν μᾶλλον μίᾳ αὐθαίρετος αἰτιολογία καὶ ἰσοδυναμεῖ με παντελῆ ἔλλειψιν αἰτιολογικοῦ.

Διότι, ἐνῶ δύο εἰσὶν αἱ αὐσιώδεις ὁροὶ τῆς ἀγωγῆς τῆς διεκδικήσεως 1) Κυριότης τοῦ κτήματος παρὰ τῷ ἐναγόντι καὶ 2) κατοχὴ αὐτοῦ παρὰ τῷ ἐναγομένῳ, ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου ἐκ τῆς ἐπιδίκου ἀγωγῆς ἐξάγεται ὅτι αὕτη περιέχει ἀμφοτέρους τοὺς ὁροὺς τούτους, διότι ρητῶς ἐν αὐτῇ ἀναφέρεται καὶ ὅτι τὸ γήπεδον περὶ οὗ ἡ ἀγωγή εἶναι ἐκκλησιαστικὸν τῆς διαλελυμένης Μονῆς τοῦ Ἁγίου Σπυρίδωνος καὶ ὅτι κατέλαβε καὶ κατέχει τοῦτο ὁ ἐναγόμενος Στρατῆς Κατσούρης, ρητῶς δὲ ἀναφέρεται ἐν τῇ ἀγωγῇ, ὅτι ὁ ἐναγόμενος οὐδὲν δικαίωμα ἔχει ἢ ἀπεκτήσεν ἐπ' αὐτοῦ τοῦ γηπέδου καὶ ὅτι συνεπῶς τὸ ἐκκλησιαστικὸν Ταμεῖον δικαιούται νὰ τὸ διεκδικήσῃ, τὸ Ἐφετεῖον δὲ τῆς προβαλλομένης ἀποφάσεώς του ἀποφαίνεται, ὅτι ἡ ἀγωγή δὲν εἶναι διεκδικητικὴ ἀλλὰ προσωπικὴ, ὡς ἐν αὐτῇ δὲν ἀναφέρεται οὐδὲν περιστατικὸν ἀφορῶν εἰς τὸν τρόπον τῆς κτήσεως τοῦ ἐπὶ τοῦ ἐπιδίκου γηπέδου δικαίωματος ὑπὸ τῆς διαλελυμένης Μονῆς τοῦ Ἁγίου Σπυρίδωνος. Ἄλλο δὲ εἶναι τὸ ζήτημα εἰς ἀγωγῆτις εἶναι ἢ ὄχι διεκδικητικὴ καὶ ἄλλο, εἰς καθὼς τοιαύτη εἶναι τυχὸν ἀρίστος ἢ ἀπαράδεκτος καὶ ἀβάσιμος· τὸ δικάσαν ὁμῶς Ἐφετεῖον θεωρήσαν τὴν ἐπιδίκον ἀγωγήν ὡς μὴ διεκδικητικὴν καθόσον δὲν περιέχει οὐδὲν περιστατικὸν ἀφορῶν εἰς τὸν τρόπον τῆς κτήσεως τοῦ ἐπὶ τοῦ ἐπιδίκου γηπέδου δικαίωματος

τῆς Μονῆς τοῦ Ἁγίου Σπυρίδωνος, παρέβιασε τὸν νόμον καὶ ἀπῆλθε περισσότερα προσόντα παρ' ὅσα ὁ νόμος ἀπαιτεῖ, καὶ ἐσύγχισεν τὸ ζήτημα τοῦ ἂν ἡ ἀγωγή εἶναι διεδικητικὴ καὶ τὸ ἕτερον ἂν καθιτοιαύτη εἶναι ἢ ὄχι ἐγκυρὸς καὶ παραδεκτὴ.

Ἀκούσαν τοῦ μὲν πληρεξουσίου τοῦ ἀναρρεσίοντος Ἐκκλησιαστικοῦ Ταμείου ἀναπτύξαντος καὶ προσωρικῶς τοὺς λόγους ἀναρρέσεως, καὶ αἰτησάμενοι τὴν ἀναίρεσιν τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως, τοῖς δὲ πληρεξουσίοις τῶν ἀναρρεσίωδων ἀντικρουσάντος αὐτοὺς καὶ αἰτησάμενον τὴν ἀπορρίψιν τῆς αἰτήσεως καὶ

Τοῦ Ἀντεισαγγελέως.

Σκεφθὲν κατὰ τὸν νόμον

Ἐπειδὴ ἐκ τῶν διατάξεων τῶν ἄρθρων 604 καὶ 606 Πολ. Δικονομίας σαφῶς προκύπτει ὅτι τότε μόνον ἢ κατὰ τοῦ πρὸς ἀποζημιώσιν ὑποχρέου ἐκδοθησομένη ἀπόφασις ἀποτελεῖ δεδικασμένον καὶ κατὰ τὸ ἀναγγελέως τῆς δίκης, ὅταν ἐκεῖνος ἐν ἀνάλαβῇ τὴν θέσιν τοῦ ἀναγγελέως, οὗτος δὲ τεθῇ ἐντελῶς ἐκτὸς τῆς δίκης· ὅθεν ἐπὶ τοῦ προκειμένου δεχόμενον τὸ Ἐφετ. ὡς ἐξαγομένον ἐκ τῆς δικογραφίας, ἡτοικὴ τῶν ἐναυτῶν συνημμένων ἐγγράφων, ὅτι ὁ πρὸς ἀποζημιώσιν ὑποχρεὼς Παπαδόμητριου, εἰς ὃν οἱ ἐναγομένοι ἀνεκοίνωσαν τὴν δίκην, οὔτε τὴν θέσιν τοῦ ἀναγγελέως Πάνελαθεν, οὔτε αὐτὸς ἐτέθη ἐντελῶς ἐκτὸς τῆς δίκης ὀρθῶς καὶ συμφώνως πρὸς τ' ἀνωτέρω ἄρθρα ἀπέρριψε τὴν ἐνσπικιν τῆς Ἐκκλησ. Ταμείου, ὅτι ἡ κατὰ τοῦ πρὸς ἀποζημιώσιν ὑποχρέου ἐκδοθεῖσα ἀπόφασις ἀποτελεῖ δεδικασμένον κατὰ τοῦ ἀναγγελέως, καὶ ἀρκούντως ἡλιαλόγησε τὴν περὶ τούτου ἀπόφασιν τοῦ ὅθεν ἀπορρίπτει καθίστανται αἱ σχετικοὶ λόγοι ἀναρρέσεως.

Ἐπειδὴ δὲ Ἐφετεῖον, ὡς ἀποδεικνύεται ἐκ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως τοῦ ἔκρινεν, ὅτι ἡ ἀγωγή τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ Ταμείου εἶναι προσωπικὴ, οὐχὶ ὅτι αὕτη δὲν περιείχεν οὐδὲν περιστατικὸν ἀφορῶν εἰς τὸν τρόπον τῆς κτήσεως τῆς κυριότητος τῆς Μονῆς τοῦ Ἁγίου Σπυρίδωνος, ἀλλὰ διὰ τὸν λόγον, ὅτι ἐστηρίζετο εἰς τὴν μὴ ἐκπληρωσιν τῶν ὁρῶν τοῦ Βασιλ. Διατάγματος τῆς 4 Δεκεμβρίου 1836 καὶ ὡς τοιαύτη ἦτο ἀπαράδεκτος, ἀπενθυνομένη κατὰ τῶν ἐναγομένων, οἵτινες κατέχοντες τὸ ἐπίδικον οὐχὶ δυνάμει τοῦ Βασιλικοῦ τούτου Διατάγματος, ἀλλ' ἐξ ἀγαρᾶ παρ' ἄλλων, οἱ οὐδενὰ ἐνοχικοῦ δεσμοῦ συνδέοντο μετὰ τοῦ ἐναγόντος Ἐκκλησιαστικοῦ Ταμείου· ὅθεν ὁ λόγος ἀναρρέσεως, ὅτι τὸ Ἐφετεῖον παρέβιασε τὸν νόμον, ἀπαιτήσαν διὰ τὴν ἀγωγήν πλεονεξία προσόντα, ὅπως δεχθῇ ταύτην ὡς διεδικητικὴν, εἶναι ἀπορριπτέος, ἄτε στηριζόμενος ἐπὶ μὴ ἀληθοῦς προϋποθέσεως.

Διὰ ταῦτα
Τὸν καὶ τὰρθρα 830 καὶ 210—219 Πολ. Δικονομίας.

Ἀπορρίπτει τὴν αἴτησιν τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ Ταμείου περὶ ἀναίρεσως τῆς ὑπ' ἀριθ. 536 τοῦ ἔτους 1887 ἀποφάσεως τῶν ἐν Ἀθῆναις Ἐφετῶν καὶ

Καταδικάζει αὐτὸ εἰς τὴν δικαστικὴν δαπάνην τῶν ἀντιδίων τοῦ ἐκ δραχμῶν τεσσαράκοντα πέντε (45).

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθῆναις τῇ εἰκοστῇ (20) Νοεμβρίου 1898.

Ἐδημοσιεύθη δ' αὐτόθι τῇ εἰκοστῇ τρίτῃ Νοεμβρίου 1898.

Ὁ Πρόεδρος

Ὁ Γραμματεὺς

Κ. Σημαντήρας

Γ. Καστόρχης

Ἀριθ. 268

Τὸ Δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου

Τμῆμα Α'.

Συγκείμενον ἐκ τῶν Δικαστῶν Κ. Σημαντήρα, Προέδρου, Χρ. Κόκκορη, Α. Γαλῶν, Π. Μενελάου, Α. Πετρίτση, Μ. Ἡλιάδου, καὶ Εὐθυμίου παρόντων τοῦτε Ἀντεισαγγελέως Κωνστ. Μανιάκη, (κλυομένου τοῦ Εἰσαγγελέως) καὶ τοῦ Γραμματέως Γ. Καστόρχη.

Συνεδρίασαν δημοσίᾳ ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ τοῦ καταστήματος αὐτοῦ τῇ ἐννάτῃ Νοεμβρίου 1898, ἵνα δικάσῃ ἐπὶ τῆς αἰτήσεως τοῦ Γεωργίου Κολιάκου, πένητος, κατοικοῦ Ἀθηνῶν, παρασταθέντος αὐτοπροσώπως καὶ διορίσαντος ἐπ' ἀκροατηρίου πληρεξουσίου του τὸν Κωνστ. Σταυρόπουλον, δικηγόρον, κατὰ τῆς ἐν Ἀθῆναις ἐδρευούσης Ἱερᾶς Μονῆς τῶν Ἀσωμάτων ἢ Πετράκη, ἐκπροσωπούμενης ὑπὸ τοῦ Ἡγουμενοσυμβουλίου αὐτῆς, ἀποτελουμένου ὑπὸ τῶν Συμῶνος Κοροβέση, ἡγουμένου, Ἀρτεμίου Τσιριγώτου καὶ Ἰωσήφ Ἀδριανοῦ, Συμβούλων, κατοίκων ἐν τῇ αὐτῇ Μονῇ, παρασταθείσης διὰ τοῦ πληρεξουσίου τῆς Ἀνδρ. Μαριολοπούλου, δικηγόρου, περὶ ἀναίρεσως τῶν ὑπ' ἀριθ. 11827 (1887) καὶ 2129 (1893) ἀποφάσεων τῶν ἐν Ἀθῆναις Πρωτοδικῶν καὶ 1140 (1892) καὶ 2878 (1893) ἀποφάσεων τῶν ἐν Ἀθῆναις Ἐφετῶν.

Ἀκούσαν τοῦ Εἰσαγγητοῦ Δικαστοῦ Εὐνοφ. Εὐθυμίου, ἐκθέσαντος τὰς:

Ὁ Γεώργιος Κολιάκος διὰ τῆς ἀπὸ 20 Φεβρουαρίου 1885 ἐνώπιον τοῦ Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν ἀγωγῆς του, κατὰ τῆς Μονῆς Ἀσωμάτων ἢ Πετράκη, ἐξέθηκεν, ὅτι δυνάμει συμβολαίου τῆς 6 Ἰουλίου 1881

ΑΠΟΦΑΣΙΣ ΑΡΕΙΟΥ ΠΑΓΟΥ

118

ἡγόρασε παρὰ τοῦ Προκοπίου Δημητρίου ἓνα ἀγρὸν ἐκ στρεμμαίων 44 εἰς θέσιν Ἀμπελόκηποι τῶν Ἀθηνῶν, ὃν ἐξεχώρησε καὶ ἐκαλλιέργησεν, ἀλλ' ἡ ἐναγομένη μονὴ ἀξιούσα διακατοχὴν ἐπ' αὐτοῦ δι' ἐπανηλημμένων αἰτήσεων τῆς πρὸς τὸν Εἰρηνοδίκην Β. Πλευρᾶς Ἀθηνῶν ἠτήσατο προσωρινὰ μέτρα ἐναντίον τοῦ καὶ τὸ Πρωτοδικεῖον Ἀθηνῶν κατ' ἐφεσιν διὰ τῶν ὑπ' ἀριθ. 437 (1883) καὶ 794 (1884) ἀποφάσεων τοῦ ἀπηγόρευεν εἰς τὸν ἐνάγοντα πᾶσαν περαιτέρω ἐνέργειαν πράξεων κατοχῆς ἐπὶ τοῦ εἰρημένου ἀγροῦ· ὅτι τὴν διακατοχὴν τοῦ ἀγροῦ τούτου εἶχον οἱ δικαιοπάροχοι τοῦ ἀπὸ τοῦ 1839 ἡδύως, ἀταράχως καὶ ἀδιαλείπτως μέχρι τῆς πωλήσεώς του εἰς τὸν ἐνάγοντα, καλλιεργούντες καὶ νεμόμενοι αὐτόν, ἀπὸ δὲ τῆς πωλήσεώς του ἔλαβεν ὁ ἐνάγων δι' ἐπιτοπίου παραδόσεως καὶ διὰ μεταγραφῆς τοῦ πωλητηρίου συμβολαίου· ὅτι καὶ ἂν ὑποτεθῇ, ὅτι τὰ διαταχθέντα προσωρινὰ μέτρα ἔχουσιν ἐπιρροὴν τινα, ὥς πρὸς τὴν διακατοχὴν τοῦ ἀγροῦ, οὐχ ἦτοεν ὁ ἐνάγων ἀπέκτησε τὴν νομὴν καὶ διακατοχὴν αὐτοῦ δυναμει τῆς ὑπ' ἀριθ. 213 (1882) ἀποφάσεως τοῦ Εἰρηνοδικείου Βορείου Πλευρᾶς Ἀθηνῶν· ὅτι ἡ ἐναγομένη Μονὴ λάθρα καὶ ἐν ἀγνοίᾳ τοῦ κατὰ τὸν Νοεμβρίον 1884 ἡγόρασε μέρος αὐτοῦ καὶ οὕτω διέτηραξεν τὴν διακατοχὴν του, ἐνῷ οὐδὲν δικαίωμα ἔχει αὕτη ἐπὶ τῷ ἀγρῷ, διότι οὔτε νόμιμον τίτλον ἔχει, οὔτε ἐν τῷ κτηματολογίῳ τῆς φαίνεται ὁ ἀγρὸς οὗτος· καὶ ἠτήσατο νὰ ὑποχρεωθῇ ἡ ἐναγομένη Μονὴ νὰ παύσῃ διαταράττουσα τὴν διακατοχὴν τοῦ ἐπὶ τοῦ ἐπίδικου ἀγροῦ, ἢ ἄλλως, ἂν θεωρηθῇ ὁ ἐνάγων ἀποβληθεὶς ἐξ αὐτοῦ, νὰ διαταχθῇ ἡ ἐν αὐτῷ ἐγκαταστάσις τοῦ ἐπὶ ἀπειλῇ χρηματικῆς ποινῆς δραχμῶν τριάκοντα χιλιάδων διὰ πᾶσαν νύκτα διατάραξιν καὶ ὑποχρεωθῇ ἡ Μονὴ νὰ τῷ πληρώσῃ δραχμὰς χιλίας κατ' ἔτος λόγῳ ἐισοδημάτων ἀπὸ τῆς ἀγωγῆς.

Συζητήσεως γενομένης, τὸ Πρωτοδικεῖον μετὰ τὰς ὑπ' ἀριθ. 3412 (1885), 5484 (1886) καὶ 2302 (1887) προδικαστικὰς καὶ παρεμπιπτούσας περὶ ἀποδείξεως καὶ παρατάσεως προθεσμίας ἀποφάσεις, ἐξέδοτο 1) τὴν ὑπ' ἀριθ. 11827 (1888) ἐπικυρωθεῖσαν καὶ διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 1140 (1892) ἀποφάσεως τοῦ Ἐφετερίου Ἀθηνῶν, δι' ἧς ἐπέβαλεν ὄρκον εἰς τὴν ἐναγομένην Μονήν, περὶ τοῦ ὅτι τὸν ἐπίδικον ἀγρὸν οὐκ κατεῖχεν ὁ ἐνάγων, ἀλλ' ἡ Μονή, καὶ ὅτι ἂν ὁ ἐνάγων ἐνήργησεν ἐπ' αὐτοῦ κατὰ τὴν διάρκεια τῶν προσωρινῶν μέτρων πράξεις νομῆς, ταύτας ἐνήργησεν οὗτος λάθρα, καὶ 2) τὴν ὑπ' ἀριθ. 2129 (1893) ὀριστικὴν, δι' ἧς ἀπέρριψε τὴν ἀγωγὴν.

Ἐκκληθισάντων τῶν δύο τελευταίων ἀποφάσεων τοῦ Πρωτοδικείου ὑπὸ τοῦ ἐνάγοντος ἐνώπιον τοῦ Ἐφετερίου Ἀθηνῶν, τοῦτο διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 2878 (1893) ἀποφάσεως ἀπέρριψε τὴν ἐφεσιν.

Τὴν ἀναίρεσιν δὲ τῶν εἰρημένων ὑπ' ἀριθ. 11827 καὶ 2129 ἀποφάσεων τοῦ Πρωτοδικείου καὶ 1140 καὶ 2878 ὁμοίων τοῦ Ἐφετείου, αἰτεῖται ὁ ἐνάγων διὰ τὴν ἀπὸ 18 Μαρτίου 1894 αἰτήσεώς του καὶ διὰ τοῦ ἀπὸ 3 Νοεμβρίου 1898 προσθέτου δικογράφου τοῦ διὰ διαφόρους ἐν αὐτοῖς λόγους καὶ ἰδίως διὰ τὸν ἐξῆς ἐν τῇ προσθετῇ δικογράφῳ περιεχόμενον.

Διότι, ὡς προκύπτει ἐκ τῶν 9ης, 13ης καὶ 22ας αἰτιολογιῶν τῶν ἀπὸ 3 Νοεμβρίου 1893 προτάσεών του, ὅς κατέβαλε καθ' ἣν συζήτησιν ἐξεδόθη ἡ προσβαλλομένη ὑπ' ἀριθ. 1140 (1892) ἀπόφασις τοῦ Ἐφετείου Ἀθηνῶν, προσήγαγε καὶ ἐπεκαλέσθη ὁ ἀναιρεσιῶν 1) τὸ ὑπ' ἀριθ. 11211 τῆς 5 Ἰουλίου 1881, 2) τὸ ὑπ' ἀριθ. 1738 συμβόλαιον τοῦ δικαιοπαρόχου του καὶ 3) τὰς καταθέσεις τῶν ἐξετασθέντων μαρτύρων ἐπὶ τῆς δίκης μεταξὺ αὐτοῦ καὶ τῆς ἀναιρεσιδλήτου περὶ προσωρινῶν μέτρων καὶ ἐζήτησε νὰ ληφθῶσιν ὑπ' ὄψει ὡς τεκμήρια περὶ τῆς ἀληθείας τῶν ἰσχυρισμῶν του καὶ πρὸς ἀκριβῆ ἐκτίμησιν τοῦ συνόλου τῶν καταθέσεων τῶν μαρτύρων, ἀλλὰ τὸ Ἐφετεῖον διὰ τῆς ἂνω ἀποφάσεώς του ὡς καὶ τὸ Πρωτοδικεῖον διὰ τῆς ὑπὸ ταύτης ἐπικυρωθείσης, οὐδὲν ἔλαβεν ὑπ' ὄψει τοῦ οὐδ' ὡμολόγησε πως τὰς προτάσεις του ταύτας οὐδ' ἐξετίμησε καὶ τὰς, ὡς εἴρηται, προσαχθείσας καταθέσεις καὶ τὰ προσαχθέντα συμβόλαια καὶ συνεπῶς κατέστησε τὴν προσβαλλομένην ἀπόφασιν τοῦ ἀναιρετέου ὡς παντελῶς ἀναιτιολόγητον καὶ ὡς παραβιάσαν τὰς σχετικὰς περὶ ἀποδείξεως διατάξεις καὶ τὰ ἄρθρα 256 καὶ 276 τῆς Πολ. Δικονομίας.

Ἀκούσαν τοῦ μὲν πληρεξουσίου τοῦ ἀναιρεσιῶντος, ἀναπτύξαντος καὶ προφορικῶς τοὺς λόγους τῆς ἀναιρέσεως καὶ αἰτησαμένου τὴν ἀναίρεσιν τῶν προσβαλλομένων ἀποφάσεων, τοῦ δὲ πληρεξουσίου τῆς ἀναιρεσιδλήτου Μονῆς, ἀντικρούσαντος αὐτοῦ καὶ αἰτησαμένου τὴν ἀπόρριψιν τῆς αἰτήσεως, καὶ

Τοῦ Ἀντεισαγγελέως·

Σκεφθὲν κατὰ τὸν Νόμον.

Ἐπειδὴ τὸ Ἐφετεῖον διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 1140 ἀποφάσεώς του ἀπέρριψε τὴν ἔφεσιν τοῦ ἀναιρεσιῶντος καὶ ἐπεκύρωσε τὴν ὑπ' ἀριθ. 11827 ἀπόφασιν τοῦ Πρωτοδικείου, αἱ ἥς ἐξετιμήθησαν αἱ καταθέσεις τῶν μαρτύρων ἐπὶ τοῦ θέματος τῆς ὑπ' ἀριθ. 3412 ἀποφάσεως.

Ἀλλ' ἐνῷ ὁ ἀναιρεσιῶν διὰ τῶν ἐνώπιον τῶν Ἐφετῶν προτάσεών του (ἐν § 9, 13 καὶ 22), ὡς ἐξ αὐτῶν ἀποδεικνύεται, ἐζήτησεν ἵνα, κατὰ τὴν ἐκτίμησιν τῶν μαρτυριῶν τούτων περὶ τῆς κατοχῆς τοῦ ἐπιδίκου ἀγροῦ, ληφθῶσιν ὑπ' ὄψιν καὶ τὰ ὑπ' ἀριθ. 11211 τοῦ ἔτους 1881 καὶ 1738 συμβόλαια, ἐξ ὧν ἀποδεικνύετο, ὅτι ὁ ἀναιρεσιῶν ἔλαβεν ἔκτοτε καὶ διετήρησε μέχρι τῆς ἀγωγῆς του τὴν κατοχὴν τοῦ ἀ-

Εισαγγελέως) καὶ τοῦ Ὑπογραμματέως Μάρκου Μπαρινοπούλου.

Συνεδρίασαν δημοσίᾳ ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ τοῦ καταστήματος αὐτοῦ τῇ δεκάτῃ ἐβδόμῃ Ὀκτωβρίου 1898, ἵνα δικάσῃ ἐπὶ τῆς ἐξῆς ὑποθέσεως, μεταξὺ

Τοῦ ἐκκαλούντος Δημοσίου, ἀντιπροσωπευομένου ὑπὸ τοῦ ἐπὶ τῶν Οἰκονομικῶν Ὑπουργοῦ, παρασταθέντος διὰ τοῦ πληρεξουσίου τοῦ Περ. Βάλλῃ, Νομικοῦ Συμβούλου, καὶ

Τῆς ἐφεσιβλήτου Μονῆς Ἀγίων Πάντων, κειμένης ἐν τῷ Δήμῳ Τριταίας, συγχωρευθείσης κατὰ τῆς Μονῆς Ὀμπλοῦ, ἐκπροσωπούμενης ὑπὸ τοῦ Συμβούλου αὐτῆς συγκειμένου ἐκ τοῦ Ἑγουμένου Καλλιπλοῦ Ἀνδριτσόπουλου καὶ τοῦ Συμβούλου Δανιὴλ Ραφτοπούλου, κατοίκων τῆς Μονῆς Ὀμπλοῦ, παρασταθείσης διὰ τοῦ πληρεξουσίου τῆς Κ. Ρακτιδᾶν, δικηγόρου.

Ἡ Μονὴ Ἀγίων Πάντων διὰ τῆς ἀπὸ 12 Δεκεμβρίου 1877 ἐνώπιον τοῦ Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν ἀγωγῆς τῆς, κατὰ τοῦ Δημοσίου, ἐξεθῆκεν, ὅτι δυνάμει τοῦ ὑπ' ἀριθ. 12837 τῆς 2 Μαΐου 1854 Συμβολαίου τοῦ Συμβολαιογράφου Πατρῶν Γ. Παπαγιαννοπούλου, παρεχώρησεν εἰς τὸ Δημόσιον διάφορα οἰκόμενά της ἐν Πάτραις ἐκ πῆξεων 22976, εἰς ἀντάλλαγμα τῶν ὁποίων τὸ Δημόσιον παρεχώρησεν εἰς αὐτὴν στρέμματα 27 καὶ μέτρα 245 ἡγοῦ κειμένου εἰς θέσιν Ἁγίου Γεωργίου τῶν Πατρῶν ἄλλα τὸ δημόσιον παρέλαβε μὲν ἔκτοτε εἰς τὴν κατοχὴν του τὰ ἐκ πῆξεων 22976 οἰκόμενα τῆς Μονῆς, δὲν παρέδωκεν ὁμοίως εἰς τὴν κυριότητα αὐτῆς ὁλόκληρον τὸν ἐκ στρεμμάτων 27 καὶ 244) 1000 ἀγρὸν, ἀλλὰ μόνον στρέμματα 9 καὶ 696) 1000, ἅτινα παρέλαβεν ἡ μονὴ, τὰ δὲ ὑπόλοιπα κατέχονται ὑπὸ τρίτων, μολοντί διὰ τοῦ συμβολαίου ἀνέλαβε καὶ ὑπεχρώσθη τὸ δημόσιον νὰ τ' ἀφαιρέσῃ ἀπ' αὐτῶν, καὶ τὰ παραδώσῃ εἰς τὴν μονήν, ὅπερ εἰσέτι δὲν ἐπραξε καὶ οὕτως ἡ μονὴ στερεῖται αὐτῶν καὶ τῶν εἰσοδημάτων των, τὰ ὑποία ἐδικαιοῦτο καὶ ἡδύνατο ἔκτοτε νὰ εἰσπράξῃ, ἐπομένως ὀφείλει τὸ δημόσιον νὰ παραδώσῃ εἰς τὴν κατοχὴν καὶ κυριότητα τῆς μονῆς τὰ ὑπόλοιπα 17 στρέμματα καὶ 548 μέτρα καθὼς καὶ τὰς ἐπικαρπίας αὐτῶν, ὅσας ἡδύνατο νὰ ὠφεληθῇ ἡ μονὴ ἀπὸ τοῦ 1854 ἀνὰ δραχ. 1500 κατ' ἔτος, ἄλλως ἐν ἐναντίᾳ περιπτώσει νὰ πληρώσῃ αὐτῇ τὴν ἀξίαν των, ὡς εἴρηται, στρεμμάτων πρὸς δραχ. 600 κατὰ στρέμμα ἥτοι δραχ. 10529 καὶ 80 ἢ ἀπὸ τῆς 2 Μαΐου 1854 μέχρι τῆς ἀγωγῆς, ἥτοι τὸ ὅλον δραχ. 40209 ἐντόκως ἀπὸ τῆς ἀγωγῆς καὶ ἤτιστα νὰ καταδικασθῇ τὸ δημόσιον νὰ παραδώσῃ εἰς τὴν κατοχὴν καὶ κυριότητά της τὰ εἰρημένα 17 στρέμματα καὶ μέτρα 548, μετὰ τῶν ἐπικαρπιῶν των ἀνὰ δραχ. 1500 κατ' ἔτος ἢ κατ' ἐκτίμησιν πραγματογνωμόνων ἀπὸ τοῦ 1854 μέχρι παραδόσεως, ἐν

ἐναντία δὲ περιπτώσει νὰ τῇ πληρώσῃ δραχμὰς 40209 ἐντόκιος ἀπὸ τῆς ἀγωγῆς.

Συζητήσεως γενομένης τὸ Πρωτοδικεῖον ἐξέδοτο τὰς ἐξῆς ἀποφάσεις: 1) Τὴν ὑπ' ἀριθ. 4203 (1878) δι' ἧς ὑπεχρέωσε τὸ Δημόσιον ε' ἀποδείξει, ὅτι μετὰ τὴν σύνταξιν τοῦ ὑπ' ἀριθ. 12837 συμβολαίου μετεβλήθη ἡ ἀρχικὴ συμφωνία, συναινεσάσης καὶ ἀποδεξαμένης τῆς Μονῆς νὰ λάβῃ ἀλλαγῇ τὸ ἐλλείπων τῶν ὑποσχεθεισῶν χρημῶν. 2) Τὴν ὑπ' ἀριθ. 2036 τοῦ 1882 ἐρήμην τοῦ Δημοσίου. 3) Κατ' ἀνακοπὴν τῆς 2036 τὴν ὑπ' ἀριθ. 168 (1884) δι' ἧς ἐπέβλεπεν ὄρκον τῇ Μονῇ ἐπὶ τοῦ θέματος τῆς 4203 ἀποφάσεως. 4) Τὴν ὑπ' ἀριθ. 5114 (1889) δι' ἧς ὑπεχρέωσε τὴν ἐνάγουσαν Μονὴν ε' ἀποδείξει, ποία ἡ κατὰ στρέμμα αξία τοῦ ἀγροῦ, δὲ τὸ Δημόσιον ὑπεχρεώθη νὰ παραχωρήσῃ εἰς αὐτὴν καὶ 5) τὴν 5123 (1891) δι' ἧς ὑπεχρέωσε τὸ Δημόσιον νὰ πληρώσῃ πρὸς τὴν Μονὴν στρέμματα 17 καὶ μέτρα 548 πρὸς δρ. 600 ἑκάστον στρέμμα, ἥτοι δραχμὰς 10,526 ἐντόκιος ἀπὸ τῆς ἀγωγῆς πρὸς 8 ο) ἐτησίως. 6) Ἐκκληθειςὼν τῶν ἀποφάσεων τούτων ὑπὸ τοῦ Δημοσίου, τὸ Ἐφετεῖον Ἀθηνῶν διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 2199 (1892) ἀποφάσεώς του ἀπερρίψεν τὴν ἔφεσιν.

Ἀλλὰ τὴν ἀπόφασιν αὐτὴν τοῦ Ἐφετείου ὁ Ἄρειος Πάγος (Τμ. Α') ἐπὶ τῇ ἀιτήσει τοῦ Δημοσίου, διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 57 τοῦ 1897 ἀποφάσεώς του ἀήρεσε, περὶ ἀπέμψαι τὴν ὑπόθεσιν ἐνώπιον τοῦ δευτέρου τούτου τμήματος πρὸς κατάλληλον ἐφαρμογὴν τοῦ Νόμου. Ἐπομένως καὶ μετὰ τὴν νόμιμον προδικασίαν καὶ συνεπεὶα κλήσεως, εἰσαήχθη πρὸς συζήτησιν εἰς τὸ ἀκροατήριον τοῦ Δικαστηρίου τούτου ἡ προκειμένη ὑπόθεσις, κατὰ τὴν ἐν ἀρχῇ τῆς παρούσης ἀναφερομένην συνεδρίασιν, καθ' ἣν παρέστησαν οἱ τῶν διαδίκων πληρεξούσιοι, οἵτινες διὰ τῶν ἀναγνωσθεῖσων ἐγγράφων προτάσεων των ἡτήσαντο: Ὁ μὲν τοῦ ἐκκαλοῦντος Δημοσίου τὴν παραδοχὴν τῆς ἐφέσεώς του, ἥτοι ν' ἀπορριφθῇ ἡ ἀγωγή τῆς ἐναγούσης Μονῆς καὶ νὰ καταδικασθῇ αὕτη εἰς τὰ ἐξόδα· ὁ δὲ τῆς ἐφεσιδλήτου Μονῆς νὰ διαφωνήσῃ τὸ Β'. Τμῆμα τοῦ Ἀρείου Πάγου πρὸς τὸ πρῶτον καὶ παραπεμφθῇ ἡ ὑπόθεσις εἰς τὴν Ὀλομέλειαν τοῦ Ἀρείου Πάγου, ἄλλως νὰ ὑπεχρεωθῇ τὸ Δημόσιον νὰ πληρώσῃ αὐτῇ δραχμὰς 21052 ἐντόκιος ἀπὸ τῆς 25 Σεπτεμβρίου 1891 πρὸς 8 ο) ἐτησίως καὶ τὰ ἐξόδα.

Ἀκούσαν αὐτῶν ἀναπτυξάντων καὶ προφορικῶς τὰς προτάσεις των πάντας καὶ τοῦ Ἀντιπροέδρου.

Διελθὼν τὴν δικογραφίαν.

Σκεφθὲν κατὰ τὸν Νόμον.

Ἐπειδὴ ἡ προκειμένη ὑπόθεσις εἰσάγεται εἰς τὸ τμῆμα τοῦτο κατὰ

παραπομπήν ὑπὸ τοῦ Α'. Τμήματος τοῦ Ἀρείου Πάγου, ἀναιρέσαν-
τος τὴν ἐπ' ἀριθ. 2199 τοῦ ἔτους 1892 ἀπόφασιν τοῦ Ἐφετιοῦ
Ἀθηνῶν καὶ παραπέμφαντος, ὡς εἴρηται, τὴν περαιτέρω συζήτησιν
τῆς ὑποθέσεως εἰς τὸ τμήμα τοῦτο διὰ τὴν κατάλληλον εφαρμογὴν τοῦ
νόμου ὅθεν ἐξεταστέα ἦδη τυγχάνει ἡ ἀπὸ 6 Αὐγούστου 1891 ἐφασίς
τοῦ Δημοσίου κατὰ τῶν ὑπ' ἀριθ. 4203 (1878), 168 (1884), 5114
(1889) καὶ 5123 (1891) ἀποφάσεων τοῦ Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν.

Ἐπειδὴ τὴν περὶ πέντα τοὺς παραγραφῆς τοῦ Δογματικοῦ Νόμου
ἐνστάσιν τοῦ ἐναγομένου ἤδη ἐκκαλοῦντος Δημοσίου ὁρθῶς ἀπέριψεν ἡ
ἐκκαλουμένη ἀπόφασις τῶν ἐν Ἀθήναις Ἐφετῶν ὑπ' ἀριθ. 168
(1884), ἀφ' οὗ ἡ ἐνστάσις αὕτη ὁμολογουμένως ἀν' ἐπιδόθη κατὰ
τὴν πρώτην ἐπ' ἀκρατηρίου συζήτησιν τῶν Πρωτοδικῶν, ὡς ὁμολο-
γείται ὑπὸ τοῦ Δημοσίου καὶ προκύπτει ἐκ τῶν ἀπὸ 28 Νοεμβρίου
1878 ἐγγράφων προτάσεων αὐτοῦ τοῦ ἐνισταμένου Δημοσίου, ἥτοι
τῶν προτάσεων τῶν ὑποβληθεισῶν κατὰ τὴν πρώτην συζήτησιν τῆς
ὑποθέσεως ταύτης ἐνώπιον τοῦ Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν, ἐνῷ ἡ τῆς πα-
ραγραφῆς ἐνστάσις, ὡς ἀνατρεπτικὴ τῆς οὐσίας καὶ οὐχὶ ὡς ἀδυσίμως
ἰσχυρίζεται τὸ Δημοσίον ὡς ἐνστάσις νομιμοποιήσεως, δεόν νὰ προτε-
ληται κατὰ τὸ ἀρθρὸν 160 τῆς Πολ. Δικονομ. εἰς τὴν πρώτην ἐπ'
ἀκρατηρίου συζήτησιν ὅθεν ἀπορριπτέον τὸ σχετικὸν παράπονον τοῦ
ἐκκαλοῦντος Δημοσίου.

Ἐπειδὴ ὁ λόγος τῆς ἐφέσεως τοῦ Δημοσίου, ὅτι ἡ προκειμένη
σύμβασις μεταξὺ τῆς Μονῆς καὶ τοῦ Δημοσίου ἐστὶν ἄκυρος, ὡς ἀφου-
ρῶσα φυτείας, ἀεὶ δὲν ἠλύγατο τὸ Δημοσίον νὰ διαθέσῃ, ἐνεκα τοῦ
νόμου τοῦ 1833 ἐστὶν ἀπορριπτέος διότι ἡ περίπτωσις αὕτη δὲν ἀπο-
τελεῖ ἀκυρότητα τῆς σύμβασεως, ἀλλ' ἀδυναμίαν τοῦ Δημοσίου νὰ
ἐκπληρώσῃ τὴν σύμβασιν καὶ διὰ τὴν τοιαύτην περίστασιν τῆς ἀδυνα-
μίας ἐπιδιώκεται διὰ τῆς προκειμένης ἀγωγῆς ἡ πληρωμὴ τῆς ἀξίας
τῶν γαιῶν τούτων μάλιστα δὲ ρητῶς ἀνέλαβε τὸ Δημοσίον, διὰ τοῦ
συμβολαίου τῆς προκειμένης ἀνταλλαγῆς τὴν ὑποχρέωσιν, τοῦ νὰ
ἐξώσῃ τοὺς κατόχους τῶν γαιῶν τούτων καὶ παραδώσῃ ταύτας εἰς τὴν
Μονήν.

Ἐπειδὴ, ὡς προκύπτει ἐκ τῶν προσαγομένων ἐν ἀντιγράφῳ κεκυ-
ρωμένῳ προτάσεων τοῦ Δημοσίου τῶν ὑποβληθεισῶν κατὰ τὴν συζή-
τησιν, καθ' ἣν ἐξεδόθη ἡ ὑπ' ἀριθ. 168 τοῦ 1884 ἐκκαλουμένη ἀπό-
φασις τοῦ Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν, τὸ Δημοσίον μὴ προσαγαγὼν οὐδε-
μίαν ἐγγράφον ἀπόδειξιν τοῦ ἰσχυρισμοῦ του, ὅτι ἡ σύμβασις, ἐφ' ἧς ἡ
ἀγωγή στηρίζεται, ἐτροποποιήθη διὰ μεταγενεστέρου ἐγγράφου, ἐπὶ-
γαγεν ὄρκον εἰς τὴν Μονὴν πρὸς ἀπόδειξιν τοῦ ἰσχυρισμοῦ τούτου, τὸν
δὲ ὄρκον τοῦτον ἐπέβαλεν ἡ ἐκκαλουμένη ἀπόφασις καὶ ἔδωκεν ἡ Μονὴ

διὰ τῶν νομίμων ἀντιπροσώπων αὐτῆς· ὅθεν ἀφού ὁ ἀνωτέρω ὅρκος δὲν ἐπεβλήθη, ἐπιβουλητικῶς ὡς ἦδη τὸ Δημόσιον ἰσχυρίζεται, ἀλλ' ἀπ' εὐθείας καὶ ἀνεπιφυλάκτως μετὰ τὴν ἀποδοχὴν τούτου καὶ ὅσιν ὡς εἴρηται, ὑπὸ τῆς Μονῆς δὲν ἠδύνατο τὸ Δημόσιον ἀνακαλοῦν τὸν ὅρκον νὰ προσαγάγῃ τὰς ὁποίας καὶ ἦδη ἐπικαλεῖται ἐγγράφους ἀποδείξεις περὶ τῆς τροποποιήσεως τῆς ἀρχικῆς συμβάσεως ἕνεκα τοῦ ἀρθροῦ 356 τῆς Πολ. Δικονομ. καθ' ὃ ὁ ἐπαγαγὼν τὸν ὅρκον δύναται ν' ἀνακαλέσῃ αὐτὸν πρὸ τῆς ἀποδοχῆς αὐτοῦ ὑπὸ τοῦ πρὸς ὃν ἐπλήχθη καὶ οὐχὶ μετὰ τὴν ἀποδοχὴν καὶ ὅσιν αὐτοῦ, ὅτε πλέον τὸ διὰ τοῦ ὅρκου ἀποδειχθέν, θεωρεῖται ἀλήθεια· ὅθεν τὸ δικάσαν Πρωτοδικεῖον μετὰ τὸν δοθέντα ὅρκον μὴ ἐκτιμῆσαν τὰ ὑπὸ τοῦ Δημοσίου προσενεχθέντα ἐγγράφα πρὸς ἀποδείξιν τοῦ ἰσχυρισμοῦ του, ὅτι ἡ ἀρχικὴ σύμβασις τῶν ὡδε διαδίκων κατηργήθη βραδύτερον οὐδὲ ὅπως ἡμαρτεν· ὅθεν ἀπορριπτέος ὁ σχετικὸς λόγος ἐφέσεως.

Ἐπειδὴ, ὡς προκύπτει ἐκ τοῦ τῆς ἀνταλλαγῆς συμβολαίου οἱ συναλλαζόμενοι ὤρισαν ὡς ἀξίαν τῶν ὑπὸ τοῦ Δημοσίου παραχωρηθεισῶν τῇ Μονῇ κατ' ἀνταλλαγὴν γαιῶν δραχμὰς ἑκατὸν κατὰ στρέμμα καὶ ἐπὶ τῆς ἀξίας ταύτης ἐτέθη ὁ ἀνάλογος ἐνησημος χάρτης· ἐπομένως τὸ Δημόσιον μὴ παραδοῦν ἐκ τῶν εἰς ἀνταλλαγὴν δοθεισῶν γαιῶν τὰ 17 στρέμματα καὶ 548 μέτρα ἀφείλει ν' ἀποδώσῃ τῇ Μονῇ τὸ διαφέρον ἕνεκα τῆς ἐν μέρει μὴ ἐκπληρώσεως τῆς διὰ τῆς μνηστείσης συμβάσεως ἀναληφθείσης ὑποχρεώσεως τὸ διαφέρον δὲ τοῦτο συνιστάμενον ἐκ τῆς ἀξίας ἣν εἶχον αἱ γαῖαι κατὰ τὸν χρόνον τῆς ὑπερμερίας τοῦ Δημοσίου ἡγουν κατὰ τὸν χρόνον τῆς ἀγωγῆς μετὰ τοῦ νομίμου ἐπ' αὐτοῦ τόκου δὲν δύναται νὰ ὑπερβῇ τὸ διπλάσιον τῆς διὰ τῆς συμβάσεως τῆς ἀνταλλαγῆς ὀρισθείσης ἀξίας κατὰ τὴν διάταξιν 1 Κῶδ. (7.47) ὀρίζουσιν, ὅτι ἐν πᾶσι τοῖς συναλλάγμασιν ἐν πᾶσι τοῖς θεμασί, ἅτινα ἔχουσι ρητὴν ποσότητα τὸ διαφέρον δὲν δύναται νὰ ὑπερβῇ τὸ διπλάσιον.

Ἐπειδὴ κατ' ἀκολουθίαν βάσιμον τὸ τοῦ ἐκκαλοῦντος Δημοσίου παράπονον κατὰ τῆς ἐκκαλουμένης ἀποφάσεως τῶν ἐνταῦθα Πρωτοδικῶν ὑπ' ἀριθ. 5114 τοῦ ἔτους 1889, ἡτις ἔταξε θέμα περὶ τῆς ἀξίας τῶν γαιῶν εἰς πολὺ μεταγενέστερον τῆς ἀγωγῆς χρόνον καὶ μεταρρυθμιστέα ἢ ἐκκαλουμένη ἀπόφασις διατασσομένη καὶ τῆς προσηκούσης ἀποδείξεως, γενησομένης διὰ παντὸς νομίμου μέσου καὶ τοῦ τῶν μαρτύρων, ἀνεφίκτου οὔσης τῆς ἐγγράφου ἀποδείξεως ὡς πρὸς τὴν ἀξίαν τῶν ἐν λόγῳ γαιῶν.

Διὰ ταῦτα

Ἀπορρίπτου τὰς ἐν τῷ σχεπτικῷ ὡς ἀπορριπτέας κρινόμενας ἐνστάσεις καὶ προτάσεις τῶν διαδίκων.

Καὶ ἀναβάλλον ν' ἀποφασίσῃ ὀριστικῶς καὶ περὶ τῶν ἐξόδων.

Ἐποχρεῖ τὴν ἐνάγουσαν ἤδη ἐφεσίβλητον ἱερὰν Μοῆν τῶν Ἀγίων Πάντων, ἵνα δια παντός νομίμου μέσου μὴδὲ τοῦ τῶν μαρτύρων ἐξαιρουμένου νὰ ἀποδείξῃ ὅποιαν ἀξίαν εἶχον αἱ παρὶ τοῦ δημοσίου ὑποσχεθεῖσαι καὶ μὴ ἀθεῖσαι γαῖαι κατὰ τὸν Ἰουνίον τοῦ 1877.

Τάσσει προθεσμίαν πρὸς ἐξέτασιν τῶν μαρτύρων ἀποδείξεως καὶ ἀνταποδείξεως μὴδὲ ἀπὸ τῆς κοινοποιήσεως τῆς ἀποφάσεως ταύτης.

Διορίζει εἰσηγητὰς πρὸς ἐξέτασιν τῶν μαρτύρων ταυτῶν τοὺς Εἰρηνοδίκας τῆς διαμονῆς τῶν μαρτύρων καὶ τόπον τὰ εἰρηνοδικειακὰ καταστήματα αὐτῶν, καθ' ἡμέρας καὶ ὥρας εἰδικώτερον ὀριστέας ὑπὸ τῶν εἰσηγητῶν τούτων.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθῆναις τῇ εἰκοστῇ ἐβδόμῃ Νοεμβρίου 1898.

Ἐδημοσιεύθη δ' αὐτόθι τῇ εἰκοστῇ ὁγδόῃ Νοεμβρίου 1898.

Ὁ Πρόεδρος

Ὁ Γραμματεὺς

Κ. Σημαντήρας

Γ. Καστόργης

Ἀριθ. 267 Β' Τμήματος ἐρήμην

Ἀριθ. 268 Α' Τμήματος ἀναιρεσείοντος.

Ἀριθ. 269.

Τὸ Δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Παγού

Τμήμα Α'.

Συγκείμενον ἐκ τῶν Δικαστῶν Β' Σημαντήρα, Προέδρου, Κ. Χρ. Κόκκορη, Α. Γκιών, Σ. Ἀνδροπούλου, Α. Πετρίτση, Μ. Ἡλιάδου καὶ Ε. Εὐθυμίου, πυρὸντων τοῦ τε Ἀντισταγγελέως Κ. Μαννάκη (κωλυομένου τοῦ Εἰσαγγελέως, καὶ τοῦ Γραμματέως Γεωργ. Καστόργη.

Συνεδριάσαν δημοσίᾳ ἐν τῷ ακροατήριῳ τοῦ καταστήματος αὐτοῦ τῇ δεκάτῃ ἑκτῇ Ὀκτωβρίου 1898. Ἰνα δικάσῃ ἐπὶ τῆς αἰτήσεως τοῦ Δημοσίου, ἐκπροσωπούμενου ὑπὸ τοῦ ἐπὶ τῶν Οἰκονομικῶν ὑπουργοῦ, ἐδρεύοντος ἐν Ἀθῆναις, παρασταθέντος διὰ τοῦ πληρεξουσίου του Γ. Καρυτινοῦ, Ν. Συμβούλου, κατὰ τοῦ 1) Δ. Σεμτέλουκατοίκου Ἀθηνῶν, ἐκ διαθήκης κληρονόμου τοῦ ἀποθιώσαντος πατρός του Δ. Γ. Σεμτέλλου καὶ 2) Ἀγγελικῆς χήρας Γεωργ. Δ. Σεμτέλλου, κατοίκου Ἀθηνῶν, ὡς

ΑΠΟΦΑΣΙΣ ΑΡΕΙΟΥ ΠΑΓΟΥ

419

νομίμου επιτρόπου τοῦ ἀγγλικοῦ υἱοῦ τοῦ Δημητρίου Γ. Δ. Σεμτέλλου, κληρονόμου ἐκ διαθήκης τοῦ πατρὸς τοῦ Γεωργίου Δ. Σεμτέλλου κληρονόμου καὶ τούτου τοῦ πατρὸς τοῦ Δημητρίου Γ. Σεμτέλλου, παρ' αὐτῶν διὰ τοῦ πληρεξουσίου τῶν Βεν. Ψαρρᾶ, δικηγόρου, περὶ ἀναιρέσεως τῆς ὑπ' ἀριθ. 1127 τοῦ 1898 ἀποφάσεως τῶν ἐν Ἀθ. ναίς Ἐφετών.

Ἀκούσαν τοῦ Εἰσηγητοῦ Δικαστοῦ Ἀδαμαντίου Πετρίτση, ἐκθέσαντος τὰς ἀποφάσεις τὰς ἐν τῇ ἐκδίκασει.

Τὸ Δημόσιον διὰ τῆς ἀπὸ 6 Ἀπριλίου 1882 ἐνώσιον τοῦ Πρωτοδικείου Μεσολογγίου ἀγωγῆς τοῦ κατὰ τοῦ Χρήστου Σεμτέλλου, ἐν ἀποδιδόντῃ διαρκούσης τῆς διαδικασίας ἐκκληρονόμησεν ὁ Δημήτριος Σεμτέλλος, ὅστις ἀποδίδωσας καὶ αὐτὸς κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς διαδικασίας ἐκκληρονομήθη ὑπὸ τῶν ἤδη παρισταμένων κληρονόμων του, ἐξέθηκεν, ὅτι εἰς θέσιν Χαλίκια ἢ Χαλικιάκια τῆς περιφ. ρείας τοῦ χωρίου Γαλατᾶ τοῦ Δήμου Μεσολογγίου κεῖται ἀγρὸς ἐκ στρεμμάτων ἑκατὸν περίπου· ὁ ἀγρὸς αὗτος ἀνήκει εἰς τὸ Δημόσιον, εἰς τὴν κυριότητα τοῦ οὐοῦ περιήλθε δικαίωματι πολέμου, μετὰ τῆς ἄλλης περιοχῆς τοῦ χωρίου Γαλατᾶ, τῆς οὐοῦ ἀποτελεῖ μέρος καὶ ἦτις ἀνήκε προτερον εἰς τοὺς ὀθωμανοὺς, ἀλλ' ὁ ἐναγόμενος κατέλαβε καὶ νέμεται αὐθαίρετως τὸν ἀγρὸν τοῦτον ἀπὸ τοῦ ἔτους 1866, ἀρνούμενος νὰ παραδώσῃ αὐτὸν εἰς τὸ Δημόσιον, εἰς τοῦ οὐοῦ τὴν κυριότητα ἀνήκει· ὅτι ὁ ἐναγόμενος εἶναι ὑπόχρεως νὰ παραδώσῃ τὸν διαληφθέντα ἀγρὸν εἰς τὸ Δημόσιον, ὡς καὶ τὰ εἰσοδήματα αὐτοῦ, ἅτινα ἡδύνατο νὰ παραγάγῃ, ἦτοι δρ. 500 κατ' ἔτος, καθὼς κακῆς πίστεως κάτοχος καὶ ἡτήσατο νὰ ὑποχρεωθῇ ὁ ἐναγόμενος νὰ παραδώσῃ εἰς τὴν κατοχὴν καὶ κυριότητα τοῦ Δημοσίου τὸν ὡς εἰρηται ἐπίδικον ἀγρὸν, διατασσομένης τῆς βιαίας ἀπ' αὐτοῦ ἀποβολῆς του καὶ τῆς ἐγκαταστάσεως τοῦ Δημοσίου, καὶ νὰ ὑποχρεωθῇ εἰς τὴν ἀπόδοσιν τῶν εἰσοδημάτων τοῦ ἀγροῦ ἀπὸ τοῦ ἔτους 1866 μέχρι παραδόσεως συνισταμένων ἐκ δρ. 500 κατ' ἔτος, ἢ κατ' ἐκτίμησιν πραγματοποιημένων.

Τὴν ἀγωγὴν αὐτὴν ὁ ἐναγόμενος ἀνεκαίνωσεν εἰς τοὺς Γεωργίον Μπελαβγένην καὶ Κωνσταντῖνον Χρήστου, προσεπικαλέσας αὐτοὺς εἰς τὴν δίκην καὶ αἰτησάμενος, ἵνα ἐν περιπτώσει καθ' ἣν γένην δεκτὴ ἡ ἀγωγὴ τοῦ Δημοσίου καὶ ἀναγνωρισθῇ ὁ ἐπίδικος ἀγρὸς ἐθνικὸς, καταδικασθῶσιν οὗτοι εἰς ἀποζημιώσιν του.

Συζητήσεως γενομένης τὸ Πρωτοδικεῖον ἐξέδοτο τὰς ἐξῆς ἀποφάσεις 1) τὴν ὑπ' ἀριθ. 932 τοῦ 1882, δι' ἧς ὑποχρέωσε τὸ Δημόσιον ν' ἀποδείξῃ καὶ διὰ μαρτύρων τὴν βάσιν τῆς ἀγωγῆς του καὶ 2) τὴν ὑπ' ἀριθ. 1291, τοῦ 1886, δι' ἧς ἐδέχθη τὴν ἀγωγὴν τοῦ Δημοσίου.

Ἀμφοτέρως τὰς ἀποφάσεις ταύτας ἐξεκάλεσεν ὁ Δημήτριος Σεμ-

τέλλος, ἀδελφός καὶ κληρονόμος ἐκ διαθήκης τοῦ ἀποβιώσαντος ἐναγομένου Χρήστου Σεμτέλλου, ἐνώπιον τοῦ Ἐφετείου Πιτρῶν, ὅπερ μετὰ προηγουμένην συζήτησιν ἐξέδοτο τὴν ὑπ' ἀριθ. 740 τοῦ 1891 ἀπόφασιν του, δι' ἧς δεχθὲν ἐν μέρει τὴν ἔφεσιν καὶ μεταρρυθμίσαν τὴν ὑπ' ἀριθ. 1291 (1886) ἀπόφασιν τοῦ Πρωτοδικείου, ἐπέβαλεν εἰς τὸν Ὑπουργὸν τῶν Οἰκονομικῶν τοὺς ἐν αὐτῇ ἐπακτοὺς ὁρκους μετὰ τὴν δόσιν τῶν ὁποίων ἐδέχθη τὴν ἀγωγὴν.

Μετὰ τὴν δόσιν τῶν ὁρκῶν ὑπο τοῦ Ὑπουργοῦ τῶν Οἰκονομικῶν, ὁ Δημ. Σεμτέλλος ἠτήσατο τὴν ἀναίρεσιν τῆς ἀποφ. αὐτῆς τοῦ Ἐφετείου. Ἀλλὰ μετὰ τὴν κοινοποίησιν τῆς περὶ ἀναίρεσεως αἰτήσεως ἀπεβίωσε καὶ ὁ Δημήτριος Σεμτέλλος.

Συζήτησεως δὲ γενομένης μετὰ τῶν κληρονόμων αὐτοῦ καὶ τοῦ Δημοσίου, ὁ Ἄρειος Πάγος ἐξέδοτο τὴν ὑπ' ἀριθ. 80 (1897) ἀπόφασιν, δι' ἧς ἀνῆρσε τὴν ὑπ' ἀριθ. 740 (1891) ἀπόφασιν τῶν ἐν Πάτραις Ἐφετῶν καὶ παρέπεμψε τὴν ὑπόθεσιν πρὸς νέαν συζήτησιν ἐνώπιον τοῦ Ἐφετείου Ἀθηνῶν, ὅπερ μετὰ προηγουμένην συζήτησιν, ἐξέδοτο τὴν ὑπ' ἀριθ. 1127 (1898) ἀπόφασιν, δι' ἧς δεχθὲν τὴν ἔφεσιν καὶ ἐξαφανίσαν τὰς ἐκκληθείσας ὑπ' ἀριθ. 932 (1882) καὶ 1291 (1886) ἀποφάσεις τοῦ Πρωτοδικείου Μεσολογγίου, ἀπέρριψε τὴν ἀγωγὴν τοῦ Δημοσίου ὡς ἄκυρον.

Τῆς ἀποφάσεως δὲ ταύτης τοῦ Ἐφετείου Ἀθηνῶν τὴν ἀναίρεσιν αἰτεῖται τὸ Δημόσιον διὰ τε τῆς ἀπὸ 4 Αὐγούστου 1898 αἰτήσεώς του καὶ τοῦ ἀπὸ 10 Αὐγούστου προσθέτου δικογράφου του διὰ τοὺς ἐν αὐτοῖς περιεχομένους ὡς ἐξῆς λόγους ἀναίρεσεως.

Τοὺς ἐν τῇ αἰτήσει.

Διότι ἡ μεῖζων πρότασις τῆς μόνης αἰτιολογίας τῆς προβαλλομένης ἀποφάσεως προσκρούει πρὸς τε τὴν ἀληθῆ ἐννοίαν τῶν πρωτοκόλλων καὶ τῶν συνθηκῶν καὶ τὰς διατάξεις τοῦ Ἀστικοῦ Δικαίου, δεχομένη διακρίσεις ὡς πρὸς τὸν τρόπον τῆς ὑπὸ τοῦ Δημοσίου κτήσεως δικαιώματι πολέμου τῶν εἰς Ὀθωμανοὺς ἀνηκόντων κατὰ τὴν ἀνακήρυξιν τῆς ἀνεξαρτησίας τῆς Ἑλλάδος κτημάτων, αἵτινες δὲν καθιερῶνται ὑπὸ τῶν νόμων· ὅθεν ἕνεκα ψευδοῦς ἐρμηνείας καὶ ἐσφαλμένης ἐφαρμογῆς, ἀναιρετέα ἡ ἀπόφασις αὕτη.

Διότι ἐπὶ πλέον ἡ αὐτὴ ἀπόφασις θεωρήσασα ὡς ἀναγκαῖον τῆς ἀγωγῆς στοιχεῖον ν' ἀναφέρῃ, ἂν διαρκούντος τοῦ πολέμου κατελήφθη τὸ ἐπίδικον καὶ εἰς Ὀθωμανὸν ἀνήκον κτῆμα ὑπὸ τοῦ Δημοσίου ἢ κατόπιν ὡς ὑπὸ τῶν ὀθωμανῶν ἐγκαταλειφθὲν καὶ μὴ παρ' ἄλλου δεσποθὲν, μέχρι τῆς ἰσχύος τοῦ περὶ διακρίσεως κτημάτων νόμου, καὶ τὸ σύνολον τῆς ἀγωγῆς τοῦ Δημοσίου δὲν ἐξατίμησε καὶ ἀπῆρτησε στοιχεῖα μὴ ὑπὸ τῆς Πολιτικῆς Δικονομίας ἀπαιτούμενα τούτου ὁ ἕνεκα ὡς

παραβιάζουσα ουσιώδεις τῆς Πολ. Δικονομίας διατάξεις ἀποβαίνει ἀναιρετέα.

II τοὺς ἐν τῷ προσθέτῳ δικογράφῳ.

Διότι τὸ Δημόσιον ἀντέταξεν ἐνώπιον τῶν ἐν Ἀθήναις Ἐφετῶν ἀπαράδεκτον κατὰ τῆς ἀκυρωτικῆς κατὰ τῆς ἀγωγῆς ἐνστάσεως τῶν ἀναιρεσιβλήτων, οἱ ἑλλειψιν δὲθην οὐσιώδους στοιχείου ὑπὸ τοῦ νόμου ἀπαιτούμενου πρὸς ἐννομον ὑπόστασιν τῆς ἀγωγῆς, ὡς ἀποδεικνύεται ἐκ τῶν προσαγομένων σχετικῶν προτάσεων τοῦ, ἐστήριξε δὲ τοῦτο ἐπὶ τοῦ λόγου, ὅτι οἱ ἀναιρεσιβλήτοι ἐφεσιβλήτοι ὄντες καὶ παραλείψαντες νὰ ὑποβάλῃσι τὴν ἐνστάσιν ταύτην πρωτοδικῶς ἀπεκλείοντο νὰ προτείνωσι ταύτην ἐφεσίμως τὸ πρῶτον. Τὸ δικάσαν ὁμῶς Ἐφετεῖον ἀντιπαρήλθε τὴν οὐσιώδη ταύτην ἐνστάσιν τοῦ δημοσίου, ἐνῷ ἂν ἐλάμβανε ταύτην ὑπ' ὅψιν ἤθελε προέλθῃ εἰς ὅλως ἄλλοιον ἀποτέλεσμα, ταύτῃστι τὴν παραδοχὴν τῆς ἀγωγῆς, ἐπομένως λόγῳ ἀναιτιολογήτου κατέστησεν ἀναιρετέαν τὴν ἀπόφασιν τοῦ (ἀρθ. 807 § 6 Πολ. Δικονομίας.)

Διότι κατὰ τὸ Ρωμαιοκον δίκαιον οἱ ἀπὸ τῶν ἐχθρῶν κατακτώμενοι ἀγροὶ ἀκμεινόνται τὴν ἀρχὴν δὲ ταύτην καθιεροῦν καὶ τὸ Διεθνὲς Δίκαιον, οὐδὲ μετέβαλον τὰ ἀπὸ 3 Φεβρουαρίου καὶ 1 Ἰουλίου 1830 πρωτοκόλλα τῶν προστατῶν Δυνάμεων, τροποποιήσαντα μόνον αὐτὰ καθόσον ἐπίτρεψαν εἰς τοὺς τόπους τοὺς ὄντας μὲν εἰσέτι ὑπὸ τὴν Τουρκικὴν προστασίαν καὶ μέλλοντας ν' ἀποτελέσωσι μέρος τῆς Ἑλλάδος, ὅπως οἱ Μουσουλμάνοι διατηρήσωσι τὰς ἐν αὐτοῖς ἰδιοκτησίας τῶν, ἂν ἤθελον ἐξακολουθήσῃ κατοικούντες εἰς τὴν Ἑλλάδα ἢ ἐκποιήσωσιν αὐτάς, ἐντὸς ὁμῶς ἔτους ἂν ἤθελον προτιμήσῃ νὰ ἐγκαταλείψωσι τοὺς διαλειφθέντας τόπους. Ἀλλὰ μὴ προκειμένου περὶ ἰδιοκτησίας ἀνηκούσης εἰς Μουσουλμάνους ἐξακολουθήσαντας νὰ κατοικῶσιν ἐν Ἑλλάδι ἢ ἐκποιήσαντας αὐτὴν ἐντὸς ἔτους, ἡ ἰδιοκτησία αὕτη θεωρεῖται κατὰ νόμον ὡς ἐγκαταλειφθεῖσα, κατὰ δὲ τοὺς νόμους τοῦ Ρωμ. Δικαίου καὶ τὰ Πρωτόκολλα, πάντων τῶν ἐγκαταλειφθέντων ἀπὸ τῆς ἐνάρξεως τοῦ ἀγῶνος ὀθωμανικῶν κτημάτων ἐγένετο κύριον τὸ Ἑλληνικόν Δημόσιον. Τὸ δικάσαν ὁμῶς Ἐφετεῖον παραδεξάμενον, ὅτι τὸ Δημόσιον ἐγένετο κύριον μόνον τῶν ὑπ' αὐτοῦ καταληφθεῖσων γαιῶν διαρκούντος τοῦ ἀγῶνος ὡς καὶ ἐκείνων ἐκ τῶν Ὀθωμανικῶν κτημάτων, ὧν οὐδεὶς ἄλλος ἐγένετο κύριος διὰ καταλήψεως μέχρι τοῦ περὶ διακρίσεως κτημάτων νόμου ψευδῶς ἐφήρμοσε καὶ ἐσφαλμένως ἡρμήνευσε τοὺς νόμους τοῦ Ρ. Δικαίου ἐν συνδυασμῷ πρὸς τ' ἀνωτέρω μνησθέντα πρωτόκολλα, ὅπερ ἐπάγεται ἀναίρεσιν.

Ἀκούσαν τοῦ μὲν πληρεξουσίου τοῦ ἀναιρεσιβλήτος Δημοσίου, ἀναπιύξαντος καὶ προφορικῶς τοὺς ἀνωτέρω λόγους ἀναίρεσεως καὶ αἰτησαμένου τὴν ἀναίρεσιν τῆς προσβαλλομένης αποφάσεως, τοῦ δὲ πλη-

ρεξουσίου τῶν ἀναιρεσιδλήτων, ἀντικρούσαντος οὐτεὺς καὶ αἰτησάμε-
νου τὴν ἀπόρριψιν τῆς αἰτήσεως· καὶ

Τοῦ Ἀντεπαγγελέως.

Σκεφθὲν κατὰ τὸν νόμον.

Ἐπειδὴ κατὰ τὰ ἀπὸ 3 Φεβρουαρίου 4)16 Ἰουνίου καὶ 19)1 Ἰ-
ουλίου 1830 πρωτόκολλα καὶ ἰδίᾳ κατὰ τοὺς ὁρισμούς τοῦ ἀρθροῦ 5 τοῦ
πρώτου, τοῦ μοναδικοῦ ἀρθροῦ τοῦ δευτέρου καὶ τοῦ ἀρθροῦ 1ου τοῦ
τρίτου, δι' ὧν πρωτοκόλλων ἀνεκηρύχθη ἡ ἀνεξαρτησία τῆς Ἑλλάδος
καὶ ἐκανονίσθησαν αἱ σχέσεις τοῦ Ἑλληνικοῦ Δημοσίου εἰς τὸ μέλλον,
ὡς πρὸς τὰς πρώην ἐν Ἑλλάδι ἰδιοκτησίας τῶν Ὀθωμανῶν, τὸ Ἑλ-
ληνικὸν Δημόσιον ἐκτήσατο τὴν κυριότητα ἐκείνων μόνον τῶν κτημά-
των τῶν Ὀθωμανῶν ὅσα διὰρχοῦντος τοῦ πολέμου κατέλαβε, δημευ-
θέντα ὑπ' αὐτοῦ, ἢ ὅσα κατὰ τὸν χρόνον τῆς ὑπαγραφῆς τῶν πρωτο-
κόλλων εἶχον ἐγκαταλειφθῇ ὑπὸ τῶν τῶς κυρίων Ὀθωμανῶν, τῶν ἀ-
νοχωρησάντων ἐκ τῶν χωρῶν τῶν προσδιορισθεῖσων διὰ τὴν Ἑλλάδα
καὶ ἐπομένως μὴ δεσποζομένων ὑπ' αὐτῶν. Ὡς δὲ τὸ Ἐφετεῖον ἐξή-
γαγεν ἐκ τῆς προκειμένης ἀγωγῆς, καὶ ὡς προκύπτει ἐξ αὐτῆς, δὲν πε-
ριέχονται ἐν αὐτῇ τὰ ἐννόμα ταῦτα στοιχεία, ἐξ ὧν ἠδύνατο νὰ πη-
γασθῇ ἡ κτήσις τῆς κυριότητος ἐπὶ τοῦ διεκδικουμένου κτήματος, ἦτοι,
ὅτι τὸ δημόσιον ἐδήμεισε τὸ κτῆμα, ἢ ὅτι τοῦτο εἶχεν ἐγκαταλειφθῇ,
ὡς ἂν εἴρηται, ὑπὸ τῶν Ὀθωμανῶν. Ἐπομένως ὁρθῶς ἡρμήνευσε καὶ
ἐφήρμοσε τὰ ἀνωτέρω πρωτόκολλα καὶ ἀπέρριψε τὴν προκειμένην ἀ-
γωγὴν, ὡς ἄκυρον, ὡς παρὰ τὴν διάταξιν τοῦ ἀρθροῦ 533 τῆς Πολ.
Δικονομίας μὴ ἀναφέρουσάντ' αὐτὰ πραγματικὰ περιστατικά, δι' ὧν ἠθέλην
ὀρισθῇ ὁ τρόπος τῆς κτήσεως τοῦ ρηθέντος δικαιώματος.

Ἐπειδὴ ἡ ἑλλειψις τῶν, ὡς εἴρηται, ἐννόμων στοιχείων καὶ ἡ ἐν-
τεῦθεν προκύπτουσα ἀκυρότης τῆς ἀγωγῆς ἐξετάζεται καὶ αὐτεπαγγε-
λέτως. Ἐπομένως ἠδύνατο νὰ ληφθῇ ὑπ' ὅψιν ὑπὸ τοῦ Ἐρετείου καὶ
ἐὰν δὲν εἶχε προβληθῇ πρωτοδικῶς ἡ ἀκυρότης αὕτη ὑπὸ τῶν ἐναγαμέ-
νων. Ὡστε ὁ λόγος ἀναιρέσεως περὶ ἀναιτιολογήτου τῆς ἀποφάσεως
ἐπὶ τοῦ περὶ ἀπαρδέκτου τῆς ἐνστάσεως ταύτης ἰσχυρισμοῦ τοῦ Δημο-
σίου εἶναι ἄνευ ἀξίας.

Διὰ ταῦτα

Ἰδὼν καὶ τὰ ρθρα 830 καὶ 210 Πολ. Δικονομίας.

Ἀπορρίπτει τὴν ἀπὸ 4 Αὐγούστου 1898 αἴτησιν τοῦ Δημοσίου
περὶ ἀναιρέσεως τῆς ὑπ' ἀριθ. 1127 τοῦ 1898 ἀποφάσεως τῶν ἐν Ἀ-
θῆναις Ἐφετῶν καὶ.

Καταδικάζει τὸ ἀναιρεσιεῖον Δημόσιον εἰς τὰ δικαστικὰ ἐξόδα τῶν
ἀναιρεσιδλήτων, μετριάζόμενα εἰς δραχμὰς τεσσαράκοντα πέντε (45)
καὶ τέλη σημάνσεως.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις τῇ εἰκοστῇ ἐβδόμῃ (27) Νοεμβρίου 1898.

Ἐδημοσιεύθη δ' αὐτὸς τῇ τριακιστῇ Νοεμβρίου 1898.

Ὁ Πρόεδρος Ὁ Γραμματεὺς

Κ. Σημαντήρας **Γ. Καστόρχης**

Ἀριθ. 270

Τὸ Δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου

Τμῆμα Δ'

Συγκείμενον ἐκ τῶν Δικαστῶν Κ. Σημαντήρα, Προέδρου, Χ. Κόκκορη, Α. Γκιών, Π. Μενελάου, Α. Πετρίτση, Μ. Ἡλιάδου, καὶ Ξ.ν. Εὐθυμίου· παρόντων τοῦτε Ἀντεισαγγελέως Κωνστ. Μανιάκη, (κωλυομένου τοῦ Εἰσαγγελέως) καὶ τοῦ Γραμματέως Γ. Καστόρχη.

Συνεδρίασαν δημοσίᾳ ἐν τῷ ἀκροατήριῳ τοῦ καταστήματος αὐτοῦ τῇ δεκάτῃ ἑκτῇ Νοεμβρίου 1898, ἵνα δικάσῃ ἐπὶ τῆς αἰτήσεως τοῦ Γεωργίου Καρζμπάση, κατοικοῦ Ἀθηνῶν, παρασταθέντος διὰ τοῦ πληρεξουσίου τοῦ Δ. Δημητρακοπούλου, δικηγόρου, κατὰ τοῦ Δημοσίου, αντιπροσωπευομένου ὑπὸ τοῦ Ὑπουργοῦ τῶν Οἰκονομικῶν, ἐδρευόντος ἐν Ἀθήναις παρασταθέντος διὰ τοῦ πληρεξουσίου τοῦ Α. Γλαράκη, Νομ. Συμβούλου, περὶ ἀναίρεσεως τῆς ὑπ' ἀριθ. 1918 τοῦ 1891 ἀποφάσεως τοῦ Δικαστηρίου τῶν ἐν Ἀθήναις Ἐφετῶν.

Ἀκούσαν τοῦ εἰσηγητοῦ Δικαστοῦ Ἀδ. Πετρίτση, ἐκθέσαντος τὰς :

Ὁ Γ. Καρζμπάσης διὰ τῆς ἀπὸ 22 Ὀκτωβρίου 1889 ἐνώπιον τοῦ Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν ἀγωγῆς κατὰ τοῦ Δημοσίου, ἐξέθηκεν, ὅτι ἀνθυπολοχαγὸς ὢν τοῦ πεζικοῦ καὶ παραλειφθεὶς εἰς τοὺς γενομένους προβιβασμοὺς τῶν νεωτέρων τοῦ εἰς τοὺς βαθμοὺς τοῦ ὑπολοχαγοῦ τῇ 6 Δεβρίου 1880 καὶ τοῦ λοχαγοῦ τῇ 11 Ἰουλίου 1883, προσέφυγεν εἰς τὰ Δικαστήρια καὶ τελευταῖον πρὸς τὸ ἀναθεωρητικὸν Συμβούλιον καὶ τὸ κατὰ τὸν νόμον ΑΦΠΣΤ', κληρωτὸν δικαστήριον, ὅπερ διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 64 τῆς 25 Ὀκτωβρίου 1888 ἀποφάσεως ἀπεφάνη, ὅτι παρὰ τὸν νόμον παρελείφθη εἰς τοὺς γενομένους προβιβασμοὺς καὶ οὕτω τὸ Ὑπουργεῖον διὰ μὲν τοῦ ἀπὸ 15 Νεβρίου 1888 Βασιλ. Διατάγματος τὸν προὔθιζεν εἰς τὸν βαθμὸν τοῦ ὑπολοχαγοῦ, καὶ τὸν ἔταξεν εἰς τὴν σειρὰν τῆς ἀρχαιότητός του, θεωρήσαν αὐτὸν ὑπολοχαγὸν ἀπὸ τῆς 6 Δεβρίου 1888, διὰ ἐξ τοῦ ἀπὸ 3 Μαΐου 1889 Βασιλ.

Διατάγματος τὸν προϋθίσασεν εἰς τὸν βαθμὸν τοῦ λοχαγοῦ, καὶ τὴν ἔταξεν εἰς τὴν σειράν τῆς ἀρχαιότητός του θεωρήσαν αὐτὸν τοιοῦτον ἀπὸ 11 'Ιουλίου 1883, ὅτι ἐπομένως ἀναγνωρισθεὶς διὰ τελεσιδικίας ἀποφάσεως καὶ Βασιλ. Διαταγμάτων ὑπολοχαγὸς καὶ λοχαγὸς ἀπὸ τὰς ἀνωτέρω ἐποχάς, δικαιούται νὰ πληρωθῇ τὸν μισθὸν τῶν βαθμῶν τούτων ἢ διαφορὰ τοῦ ὁποίου μεταξὺ ἀνθυπολοχαγοῦ καὶ ὑπολοχαγοῦ συνίσταται εἰς δραχμὰς 20 κατὰ μῆνα, ἃς πρέπει νὰ πληρωθῇ ἀπὸ 6 Δεβρίου 1880 μέχρι 11 'Ιουλίου 1883 ἤτοι δραχμὰς 623 30 ο.ρ. μεταξὺ δὲ ἀνθυπολοχαγοῦ καὶ λοχαγοῦ ἀπὸ 11 'Ιουλίου 1883 μέχρι 15 Νοβρίου 1888 εἰς δραχμὰς 80 κατὰ μῆνα ἤτοι δραχμὰς 5130 64 ο.ρ. προσέτι δὲ ἡ διαφορὰ τοῦ μισθοῦ ὑπολοχαγοῦ, ὃν ἐλάμβανεν ἀπὸ 15 Νοβρίου 1888, ὅτε προϋθίσθη εἰς ὑπολοχαγὸν καὶ λοχαγοῦ συνίσταται εἰς δραχμὰς 60 κατὰ μῆνα μέχρι τῆς 3 Μαΐου 1889, ὅτε προϋθίσθη εἰς λοχαγὸν, ἀνέρχεται εἰς δραχμὰς 336, ἤτοι ἐν ὅλῳ τὸ Δημόσιον ὀφείλει νὰ τῷ πληρώσῃ δραχμὰς 6.089 94 ο.ρ. καὶ ἡτή- ρατο νὰ ὑποχρεωθῇ τὸ Δημόσιον νὰ τῷ πληρώσῃ ὀρ. 6089 καὶ 94 ο.ρ. ἐντόκως ἀπὸ τῆς ἀγωγῆς.

Τὸ Πρωτοδικεῖον διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 310 (1890) ἀποφάσεως ἐδέχθη τὴν ἀγωγὴν. Ἀλλὰ τὸ Ἐφετεῖον Ἀθηνῶν, ἐπὶ τῇ αἰτήσει τοῦ Δημοσίου, διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 191 π (1891) ἀποφάσεως μεταρρυθμίσαν τὴν πρωτοδικικὴν ἀπόφασιν, ἀπέρριψε τὴν ἀγωγὴν.

Τῆς ἀποφάσεως δὲ ταύτης τοῦ Ἐφετείου τὴν ἀντίρρυσιν αἰτεῖται ὁ ἐνάγων διὰ τε τῆς ἀπὸ 10 'Απριλίου 1892 αἰτήσεώς του καὶ τοῦ ἀπὸ 6 Νοεμβρίου 1898 προσθέτου δικογράφου, διὰ τοὺς ἐν αὐταῖς πε- ριεχομένους ὡς ἐξῆς λόγους. Τοὺς ἐν τῇ αἰτήσει.

Διότι, ἀφ' οὗ ἡ προκειμένη ἀπὸ 22 86ρίου 1889 ἀγωγή του αὐ- δόλως στηρίζεται εἰς τοὺς νόμους περὶ καταστάσεως ἢ προβιθασμῶν τῶν αξιωματικῶν, οὓς ἔχει τὴν βάσιν, ἣν εἶχεν ἡ διὰ τοῦ νόμου ΑΦΠΣΤ' τοῦ 1887 καταργηθεῖσα προηγουμένη ἀγωγή του, διότι ἡ καταργηθεῖσα βᾶσιν εἶπεν ὅτι, ἔνεκα τῆς παρὰ τὸν νόμον ἐκτός τῶν τάξεων τοῦ στρατοῦ μεταθέσεώς του ἐτερήθη τοῦ δικαιώματος τοῦ προβιθασμοῦ του εἰς τοὺς βαθμοὺς τοῦ ὑπολοχαγοῦ καὶ λοχαγοῦ, εἰς οὓς προϋθίσθησαν οἱ νεώτεροί του, καὶ ἔνεκα τούτου εἴηται οὐχὶ μισθοὺς ὑπηρεσίας, ἀλλὰ τὴν ἀνάρθρωσιν ζημία ἐπελθούσης ἐκ τῆς παρανόμου πράξεως τῆς Κυβερνήσεως, ἐσφαλμένως τὸ Ἐφετεῖον καὶ χωρὶς νὰ λάβῃ ὑπ' ὄψιν καὶ τὰ περιστάσι' αὐτὰ παρεδίδετο, ὅτι καὶ ἡ ὑπὸ αὐζήτησιν ἀγωγή του καταργήθη διὰ τοῦ προμνησθέντος νόμου· ἀλλ' οὕτως ἀποφασίσαν τὸ Δικαστήριον καὶ ἀπορρίψαν τὴν ἀγωγὴν του ταύτην, οὐ μόνον ἀναιτιολόγητον ἐγκατέλιπε τὴν ἀπό-

φασίν του, ἀλλὰ καὶ κακῶς ἡρμήνευσε καὶ ἐσφαλμένως ἐφήρμοσε τὸν νόμον καὶ ἡ ἀπόφασίς του εἶναι ἀναιρετέα καθ' ὅτι ὡς προκύπτει ἐκ τοῦ ὅλου περιεχομένου τῆς ἀπὸ 22 Ὀκτωβρίου 1889 ἀγωγῆς του, αὕτη οὐδόλως θίγει τὸ παράνομον ἢ μὴ τῆς πράξεως ἐκείνης τῆς Κυβερνήσεως, ἥτοι τὴν προσβολὴν τοῦ νόμου περὶ προবিδασμοῦ τῶν ἀξιωματικῶν, οὐδὲ στηρίζεται εἰς ἀποζημιώσεις ἢ ἀξιώσεις, ἐκ τῶν νόμων τούτων ἐξαγομένην, περὶ ἧς προέβλεψεν ὁ νόμος ΑΦΠΣΤ. τῆς 14 Δεβρίου 1887 περὶ ἀναθεωρήσεως κυβερνητικῶν πράξεων, ἀλλ' ἀπλῶς καὶ καθαρῶς ἡ ἀγωγή του αὕτη στηρίζεται εἰς ἕτερον νόμον, ἄσχετον, τὸν ΦΛΣΤ'. τῆς 30 Μαΐου 1859 περὶ ἀποδοχῶν τῶν ὑπαλλήλων καὶ ἀξιωματικῶν τοῦτέστιν αἰτεῖται, ἵνα τῷ πληρωθῶσιν οἱ καθυστερούμενοι μισθοὶ του.

Διότι ὁ νομοθέτης διὰ τοῦ προμνησθέντος νόμου ΑΦΠΣΤ' . δὲν ἡνόκει, οὐδ' ἠδύνατο ν' ἀπαγορεύσῃ εἰς τοὺς ἀξιωματικούς ἀπὸ τοῦ νὰ ζητοῦν τοὺς μισθοὺς των δικαστικῶς ἐν περιπτώσει ἀρνήσεως τῆς καταβολῆς των, ἀλλὰ μόνον ἠθέλησε ν' ἀφαιρέσῃ ἀπὸ τὰ τακτικὰ δικαστήρια τὴν ἐξουσίαν ἀπὸ τοῦ νὰ ἐλέγχωσι τὰς Κυβερνητικὰς πράξεις σχετικῶς μὲ τοὺς στρατιωτικούς νόμους ἀλλ' οὗτος δὲν παραπονεῖται ἤδη διὰ τινὰ παράνομον πράξιν τῆς Κυβερνήσεως, ἀλλ' ἀπλῶς ἀξιοῖ ἵνα πληρωθῇ τοὺς μισθοὺς τῶν βαθμῶν του, οὓς τῷ χορηγεῖ ὁ νόμος ΦΛΣΤ'. τῆς 30 Μαΐου 1859, τὸν ὁποῖον παρεβίασεν ἡ ἀναιρεσιβάλλομένη ἀπόφασις κατὰ παρερμηνείαν καὶ κακὴν ἐφαρμογὴν τοῦ νόμου ΑΦΠΣΤ' . καὶ τοῦ περὶ προবিδασμοῦ τῶν ἀξιωματικῶν καὶ πρέπει ν' ἀναιρεθῇ.

II. Τοὺς ἐν τῷ προσθέτῳ δικηγράφῳ

Διότι καθ' ἃ ἰσχυρίσθη ἐνώπιον τοῦ Ἐφτείου διὰ τῶν προτάσεων του, ἡ προηγουμένη ἀγωγή του καὶ ἡ ἐνώπιον τῶν Δικαστηρίων ἐκκρεμὴς ἀπὸ 25 Ἀπριλίου 1881, ἣν προσάγει, καὶ ἥτις κατηργήθη διὰ τοῦ νόμου ΑΦΠΣΤ' τοῦ 1887, βάσιν εἶχεν, ὅτι ἐνεκα τῆς παρανόμου ἐκτὸς τῶν τάξεων τοῦ στρατοῦ μεταθέσεώς του, ἰστερήθη καὶ τοῦ δικαιώματος τοῦ νὰ προবিδασθῇ εἰς τοὺς βαθμοὺς τοῦ ὑπολοχαγοῦ καὶ λοχαγοῦ, εἰς οὓς προবিδασθῆσαν οἱ νεώτεροί του, καὶ ἐνεκα τούτου ἐζήτηι ρητῶς καὶ σαφῶς οὐχὶ μισθοὺς, ἀλλ' ἀποζημιώσεις, τούτέστιν ἡ ἀγωγή ἐκείνη καθαρὸν καὶ κύριον σκοπὸν εἶχε τὴν ἐξέλεξιν τῆς Κυβερνητικῆς πράξεως ὡς πρὸς τὴν νομιμότητά της καὶ τὴν ἀποζημιώσεις του ὡς ἀδικηθέντος, ἐξευρεθησομένην καὶ ἴσην οὖσαν μὲ τοὺς μισθοὺς, οὓς ἠθέλην ἀπολαύσει, ἂν δὲν ἐπῆρχετο ἡ παράνομος πράξις, τοῦναντίον δὲ ἡ παρούσα, ἡ ὑπὸ συζήτησιν ἀγωγή του, οὐδόλως θίγει τὸ παράνομον ἢ μὴ τῆς πράξεως ἐκείνης τῆς Κυβερνήσεως, ἀλλ' οὕτως στηρίζεται εἰς ἀποζημιώσεις ἢ ἄλλην τινὰ διάταξιν τοῦ νόμου περὶ προবিδασμοῦ τῶν ἀξιωματικῶν ἢ τοῦ περὶ καταστάσεως, ἢ συντάξεων,

περί ὧν καὶ μόνον προβλέπουσι τ' ἄρθρα 1 καὶ 22 τοῦ εἰρημένου ΑΦΠΣΤ' νόμου. Ἐπομένως ἀφ' οὗ ἀνεγνωρίσθη δι' ἀποφάσεως τοῦ κληρωτοῦ Δικαστηρίου τελεσιδικίᾳ, ὅτι κατεπατήθη ἡ ἀρχαιότης του καὶ ἐδικαιοῦτο νὰ προβιβασθῇ ὑπολογαγὸς καὶ λογαγὸς, καὶ διὰ Β. Διαταγμάτων προβιβάσθη τοιοῦτος ἐπεταὶ ὅτι νόμιμος συνέπεια καὶ ὑποχρέωσις τῆς Κυβερνήσεως ἦτο, τοῦ νὰ πληρώσῃ τοὺς μισροὺς τῶν βαθμῶν τούτων ἀπὸ τῆς καθυστερήσεώς των, τοὺς ὁποίους μὴ λαβὼν ἐδικαιοῦτο νὰ ζητήσῃ διὰ τῆς ὑπὸ συζήτησιν ἀγωγῆς του δυνάμει τοῦ νόμου ΦΛΣΤ' τῆς 30 Μαΐου 1859 μηδὲ ἄλλως ἀντιβαινούσης ἢ προσκρουούσης εἰς τὸν νόμον ΑΦΠΣΤ' τοῦ 1887, ἀφ' οὗ περὶ τοῦ βαθμοῦ ὑπάρχει δεδικασμένον, ὡς εἴρηται. Διότι τοιαύτης οὔσης τῆς βάσεως τῆς ὑπὸ συζήτησιν ἀγωγῆς του, τὸ Ἐφετεῖον διὰ τῆς ἀναιρεσιβαλλομένης ἀποφάσεώς του παραδεχθὲν, ὅτι αἱ τῶν ἄρθρων 1, 7, 21 καὶ 22 τοῦ εἰρημένου ΑΦΠΣΤ' συνάγεται, καίτοι ρητῶς δὲν ἀναγράφεται ἐν αὐτοῖς, ὅτι κατηργήθη πᾶσα τῶν ἀξιωματικῶν ἀπαιτήσις πηγάζουσα ἐκ παραβάσεως τῶν νόμων περὶ καταστάσεως τῶν ἀξιωματικῶν, περὶ προβιβασμοῦ ἢ συντάξεων, ἅτε μὴ προστατευμένη δι' ἀγωγῆς ἀπαγορευθείσης τῆς εἰσαγωγῆς τῆς ἐνώπιον τῶν τακτικῶν Δικαστηρίων, ἔσφαλλε, διότι οὐδαμοῦ ἐκ τῶν εἰρημένων ἄρθρων προκύπτει ἡ τοιαύτη ἐρμηνεία, τούναντίον δὲ ἐκ τοῦ ἄρθρου 21 ἐξάγεται, ὅτι «ἐὰν διὰ τῆς ἀποφάσεως τοῦ κληρωτοῦ δικαστηρίου ἐγένοντο δεκτὰ τὰ παράπονα τοῦ ἀξιωματικοῦ, ὁ ἀρμοδίος Ὑπουργὸς τῶν Στρατιωτικῶν ὀφείλει νὰ προκαλέσῃ τὸ ἀπαιτούμενον Β. Διάταγμα πρὸς ἐπανόρθωσιν τοῦ προσγενομένου ἀδίκου», τοῦτέστι σὺν τῷ προβιβασμῷ ὀφείλει νὰ διατάξῃ τὴν πληρωμὴν τῶν μισθῶν του δυνάμει τοῦ νόμου ΦΛΣΤ' καὶ τοῦτο, διότι ἡ πληρωμὴ μισθοῦ εἶναι συνέπεια τοῦ ἀπονεμηθέντος βαθμοῦ, καὶ διότι αἱ ἐκκρεμεῖς δίκαι κατηργήθησαν, οὐχὶ δὲ καὶ τὸ δικαίωμα αὐτὸ καὶ αἱ χρηματικαὶ ἀπαιτήσεις τῶν ἀξιωματικῶν αἱ ἐκ τῶν βαθμῶν πηγάζουσαι. Τοῦτο δὲ σαφέστερον ἐξάγεται καὶ ἐκ τοῦ τελευταίου ἐδαφίου τοῦ αὐτοῦ ἄρθρου 21, καθ' ὃ, προκειμένου περὶ βαθμοῦ ἀπονεμηθέντος παρανόμως ἢ τοῦτο καὶ ὅσα ἀπόφασις αὐδὲν ἄλλα συνεπάγεται ἢ τῇ ὑποχρέωσιν τῆς ἀρχῆς τῆς παροουσίας διὰ τῆς ἀνακλήσεως τοῦ τὸν τοιοῦτον βαθμὸν ἀπαικίμεντος διατάγματος δι' οὗ παρονόμως ἀπενεμήθη ὁ βαθμὸς, δὲν ἐπεταί, ὅτι ὁ δυνάμει τούτου λαβὼν μισθὸς ὑποχρεοῦται νὰ τοὺς ἐπιστρέψῃ εἰς τὸ Δημόσιον. Καὶ ὅμως ὁ νόμος ΑΦΠΣΤ' σιωπᾷ περὶ τούτου, ἅτε ἐγνωμένου αἰσθέν.

Διότι ὁ Νομοθέτης διὰ τῆς ἀπαγορεύσεως τοῦ νόμου ΑΦΠΣΤ' τοῦ 1887 δὲν ἠννόει, οὐδὲ ἠδύνατο ν' ἀπαγορεύσῃ τοὺς ἀξιωματικούς τοῦ νὰ ζητῶσι τοὺς μισθοὺς των καὶ ἐν ἀρνήσει τοῦ δημοσίου μὴ δύνανται νὰ προσφύγουν δικαστικῶς, ἀλλὰ μόνον ἠθίλῃσι ν' ἀφαιρέσῃ

ΑΠΟΦΑΣΙΣ ΑΡΕΙΟΥ ΠΑΓΟΥ

120

ἀπὸ τὰ τακτικά Δικαστήρια τὸ δικαίωμα νὰ ἐλέγχωσι τὰς Κυβερνητικὰς πράξεις σχετικῶς με τοὺς στρατιωτικούς νόμους, καὶ εἰς τοῦτο ἀκριβῶς περιστρέφεται τὸ ὅλον τοῦ νόμου ΑΦΠΣΤ'. περὶ ἀναθεωρήσεως Κυβερνητικῶν πράξεων, δι' ὃ καὶ οὗτος δὲν παρὶπονεῖται ἤδη διὰ τινὰ παράνομον τῆς Κυβερνήσεως πράξιν ἐπὶ τῶν στρατιωτικῶν νόμων, ἀλλ' ἀπλῶς ἀξιοῖ νὰ λάβῃ τοὺς μισθοὺς τοῦ βαθμοῦ του.

Διότι τὸ Δικαστήριον τῆς οὐσίας οὐδὲν ἔλαβεν ὑπ' ὄψει τὴν ἐξέλιξιν τῆς ἀγωγῆς του, ἀλλὰ μόνον τὸ ἱστορικὸν αὐτῆς, ἐν τῷ ὅποίῳ διηγηματικῶς ἐκτίθεται ἡ ἐξ ἀρχῆς πορεία τῆς προηγουμένης δίκης μέχρι τῆς ὑπ' ἀριθ. 64 τοῦ 1888 ἀποφάσεως τοῦ Κληρωτοῦ Δικαστηρίου καὶ ἐπὶ τοῦ διηγηματικοῦ μόνον στηρίζει τὴν ἀπόφασίν του, ἐν ᾧ ἐν τῇ βάσει αὐτῆς οὐδὲ κἀν λόγος γίνεται περὶ τῆς παρανόμου ἐκείνης πράξεως τῆς Κυβερνήσεως τοῦ μὴ προβιβασμοῦ του, τοιοῦτοτρόπως δὲ δὲν ἐξετίμησε τὸ ὅλον δικόγραφον τῆς ἀγωγῆς καὶ ἡ ἀπόφασίς του εἶναι ἀναιρετήα.

Διότι κατὰ τὸ ἄρθρον 476 τῆς Πολ. Δικονομίας, ἐπτὰ περιπτώσεις ἀναγράφονται πρὸς νόμιμον κατάργησιν ἢ ἀποπεράτωσιν τῶν δικῶν εἰς ταύτας δὲ, ὡς ὁγδόη, προστέθη καὶ ἡ τοῦ νόμου ΑΦΠΣΤ' τοῦ 1887· ἀλλὰ διὰ τῆς καταργήσεως ἢ ἀποπερατώσεως τῶν δικῶν, ὡς προκύπτει καὶ ἐκ τῶν ἐπομένων ἄρθρων τῆς αὐτῆς Δικονομίας, ἡ δίκαι μόνον καταργεῖται, οὐχὶ δὲ καὶ τὸ δικαίωμα ἢ ἡ χρηματικὴ ἀπαίτησις· μάλιστα δὲ καὶ εἰς περιστάσεις τινὰς, ὡς ἐπὶ ἀνατροπῆς κλπ. αἱ καταργηθεῖσαι δίκαι δύνανται νὰ ἐπαναληφθῶσι ὑπὸ τῶν διαδίκων ἐρ' ὅσον τὸ δικαίωμα δὲν παρεγράφη. Ἄν δὲ ὁ νομοθέτης ἠγνόει καὶ ἤθελε διὰ τοῦ νόμου ΑΦΠΣΤ' νὰ καταργήσῃ καὶ τὸ δικαίωμα αὐτό, βεβαίως ἤθελε τὸ ὁρίσει. Τούτων δὲ τεθέντων ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις εἶναι ἀναιρετήα οὐ μόνον ὡς ἀναιτιολόγητος, ἀλλὰ καὶ διὰ κακὴν ἐρμηνείαν καὶ κακὴν ἐφαρμογὴν τοῦ Νόμου.

Ἀκούσαν τοῦ πληρεξουσίου τοῦ ἀναιρεσειόντος, ἀναπτύξαντες καὶ προφορικῶς τοὺς λόγους ἀναιρέσεως καὶ αἰτησαμένου τὴν ἀναίρεσιν τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως, τοῦ πληρεξουσίου τοῦ ἀναιρεσιδλήτου, ἀντικρουσάντος αὐτοὺς καὶ αἰτησαμένου τὴν ἀπόρριψιν τῆς αἰτήσεως· καὶ

Τοῦ Ἀντισαγγελέως.

Σκεφθέν κατὰ τὸν Νόμον.

Ἐπειδὴ κατὰ τὸ ἄρθρον 22 τοῦ νόμου ΑΦΠΣΤ' τοῦ 1887 κατηργήθησαν αἱ κατὰ τὴν δημοσίευσιν τοῦ νόμου τούτου ἐκκρεμῆς ἐνώπιον τῶν Πολιτικῶν Δικαστηρίων δίκαι, αἱ ἀντικείμενον ἔχουσαι ἀξίωσιν, ἐρειδομένην ἐπὶ τινος τῶν περιπτώσεων τοῦ ἁρθροῦ 1ου καὶ ἐρ' ὧν δὲν ἐξεδόθη τελεσίδικος ἀπόφασις, κατὰ δὲ τὸ ἄρθρον 1ον τὰ πα-

ράποινα τῶν ἀξιωματικῶν ἔνεκα παραβάσεως τῶν διατάξεων τῶν περὶ καταστάσεως, προβιβασμοῦ κλπ. νόμων, κρίνονται τοῦ λοιποῦ κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ νόμου τούτου, ἀπαγορευμένης ἔνεκα τοιοῦτου λόγου πίσης ἀγωγῆς ἐνώπιον τῶν τακτικῶν Δικαστηρίων. Κατὰ ταῦτα συμφώνως καὶ πρὸς τὴν ἐκδοχὴν τοῦ Ἐφετείου, ἡ ἀγωγή τοῦ ἀναιρεσιόντος, ἡ ἐγερεθεῖσα καθ' ὃν χρόνον ἴσχυεν ὁ νόμος οὗτος καὶ ἀντικείμενον ἔχουσα χρηματικὴν ἀπαίτησιν ἐκ παραβάσεως τῆς ἔνεκα παραλείψεως προβιβασμοῦ περιπτώσεως τοῦ ἀρθροῦ τούτου, εἶναι ἀπαράδεκτος μὴ δυναμένη νὰ ἐγερεθῇ ἐνώπιον τῶν τακτικῶν Δικαστηρίων. Ἄρ' οὐ δὲ ἀπηγορεύθη ὑπὸ τοῦ νόμου ἡ τοιαύτη ἀγωγή, ἔπεται, ὅτι ἀπωλέσθη καὶ πᾶν δικαίωμα ἐπὶ τοιοῦτου λόγου ἐρειδόμενον. Ὡς δὲ ἀποδεικνύεται ἐκ τῆς προκειμένης ἀγωγῆς, ἡ περὶ χρηματικῆς ἀπαίτησεως ἀξίωσις τοῦ ἀναιρεσιόντος ἔχει ὡς βάσιν περίπτωσιν τοῦ νόμου τούτου, οὐχὶ δὲ τὴν περὶ πληρωμῆς μισθοῦ. Συμφώνως ἔτι πρὸς ταῦτα ἀποφηνάμενον τὸ Ἐφετεῖον, καὶ τὸν νόμον τοῦτον ὀρθῶς ἡρμήνευσε καὶ τὴν βῆσιν τῆς ἀγωγῆς ὁὐκ μετέβαλεν. Ἀπορρίπτεται οὖν εἰς πάντες οἱ ἀντίθετοι λόγοι ἀναιρέσεως.

Διὰ ταῦτα.

Ἰδὼν καὶ τὰ ἀρθρα 830 καὶ 210 Πολ. Δικονομίας.
Ἀπορρίπτει τὴν ἀπὸ 10 Ἀπριλίου 1892 αἰτήσιν τοῦ Γεωργίου Καραμπάση, περὶ ἀναιρέσεως τῆς ὑπ' ἀριθ. 1918 τοῦ 1891 ἀποφάσεως τῶν ἐν Ἀθήναις Ἐφετῶν.

Καταδικάζει τὸν ἀναιρεσιόντα εἰς τὰ δικαστικά ἐξόδα τοῦ ἀναιρεσιβλήτου μετριάζόμενα εἰς δραχμὰς τεσσαράκοντα πέντε (45) καὶ τὰ τέλη τῆς σιμάνσεως καὶ εἰς τὸ νόμιμον παράβολον.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις τῇ εἰκοστῇ ὀγδόῃ Νοεμβρίου 1898.

Ἐδημοσιεύθη δ' αὐτόθι τῇ τριακοστῇ Νοεμβρίου 1898.

Ὁ Πρόεδρος

Ὁ Γραμματεὺς

Κ. Σημαντήρας

Γ. Καστόρχης

Ἀριθ. 271

Τὸ Δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου

Τμῆμα Α'

Συγκείμενον ἐκ τῶν Δικαστῶν Κωνστ. Σημαντήρα, Προέδρου, Χρ. Κόκκορη, Α. Γκιών, Α. Πετρίτη, Π. Μενελάου, Μιλτ. Ἡλιάδου καὶ Ξενοφ. Εὐθυμίου· παρόντων τοῦ τε Ἀντεισαγγελέως Κ. Μανιάκη (κωλυομένου τοῦ Εἰσαγγελέως) καὶ τοῦ Γραμματέως Γ. Καστόρχη.

Συνεδρίασαν δημοσίᾳ ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ τοῦ καταστήματος αὐτοῦ τὴν δεκάτην ἑκτην Νοεμβρίου 1898, ἐνὰ δικάσῃ ἐπὶ τῆς αἰτήσεως τοῦ Θεοδώρου Ἀνδρέου, κατοικοῦ Ἀθηνῶν, παρασταθέντος διὰ τοῦ πληρεξουσίου τοῦ Δ. Δημητρακοπούλου, δικηγόρου, κατὰ τοῦ Δημοσίου, ἀντιπροσωπευομένου ὑπὸ τοῦ Ὑπουργοῦ τῶν Οἰκονομικῶν, ἐδρεύοντος ἐν Ἀθῆναις, παρασταθέντος διὰ τοῦ πληρεξουσίου τοῦ Ἀρ. Γλαράκη, Νομικοῦ Συμβούλου, περὶ ἀναιρέσεως τῆς ὑπ' ἀριθ. 1921 (1891) ἀποφάσεως τοῦ Ἐφετείου Ἀθηνῶν.

Ἀκούσαν τοῦ Εἰσηγητοῦ Δικαστοῦ Ἀδὰμ. Πετρίτη, ἐκθέσαντος τὰς ἀποφάσεις·

Ὁ Θεόδωρος Ἀνδρέου, λοχαγὸς ἐν ἀποστρατεία, διὰ τῆς ἀπὸ 22 Ὀκτωβρίου 1889 ἐνώπιον τοῦ Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν ἀγωγῆς, κατὰ τοῦ Δημοσίου, ἐξέθηκεν, ὅτι συνεπεία ἀγωγῆς τοῦ ἐξεδόθη ὑπὸ τοῦ κατὰ νόμον ΑΦΠΣΤ' κληρωτοῦ Δικαστηρίου ὑπ' ἀριθ. 65 τοῦ 1888 ἀποφάσις, ἣτις ἀπεφάνθη, ὅτι παρανόμως παρελείφθη νὰ προβιβασθῇ ὑπολοχαγὸς κατὰ τὴν 29 Ὀκτωβρίου 1882, ὅτε διατέλει ἀνθυπολοχαγὸς τοῦ Πεζικοῦ καὶ ὅτε προεδιάσθησαν ἄλλοι νεώτεροί του, τὸ δὲ Ὑπουργεῖον τῶν Στρατιωτικῶν διὰ τοῦ ἀπὸ 22 Νοεμβρίου 1888 Β. Διατάγματος προεδίβασεν αὐτὸν εἰς τὸν βαθμὸν τοῦτον, ἀναγνώρισαν αὐτὸν συνάμα ὑπολοχαγὸν ἀπὸ τῆς 29 Ὀκτωβρίου 1882, ὅτι οὕτω ἀναγνωρισθεὶς, ὅτι εἶναι ὑπολοχαγὸς ἀπὸ τῆς εἰρημένης ἐποχῆς, ὅτε ἔπρεπε νὰ προβιβασθῇ, δικαιούται ἀπὸ τῆς ἐποχῆς ταύτης νὰ πληρωθῇ καὶ τὰς ἀποδοχὰς τοῦ βαθμοῦ τούτου, ἀφαιρουμένων τῶν ὧσων ὡς ἀνθυπολοχαγὸς ἐλάμβανεν, ἥτοι δεόν νὰ πληρωθῇ δραχ. 20 μηνιαίως μέχρι τῆς 22 Νοεμβρίου 1888, ἥτοι ἐν ὅλῳ δραχ. 1455.18 ο/ο καὶ ἡτήσατο νὰ υποχρεωθῇ τὸ Δημόσιον νὰ τῷ πληρωσῇ δραχ. 20 κατὰ μῆνα ἀπὸ τῆς 29 Ὀκτωβρίου 1882 μέχρι τῆς 22 Νοεμβρίου 1888, ἥτοι ἐν ὅλῳ δραχ. 1.455.18 ο/ο ἐντόκως ἀπὸ τῆς ἀγωγῆς.

Τὴν ἀγωγὴν αὐτὴν ἐδέχθη τὸ Πρωτοδικεῖον διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 3077 (1890) ἀποφάσεως, ἀλλὰ τὸ Ἐφετεῖον Ἀθηνῶν ἀπέρριψεν αὐτὴν διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 1921 (1891) ἀποφάσεως.

Τῆς ἀποφάσεως δὲ ταύτης τοῦ Ἐφετείου τὴν ἀναίρεσιν αἰτεῖται ὁ ἐνάγων, διὰ τε τῆς ἀπὸ 1 Ἀυγούστου 1894 αἰτήσεώς του καὶ διὰ τοῦ ἀπὸ 6 Νοεμβρίου 1898 προσθέτου δικογράφου του διὰ τοῦς ἐν αὐτοῖς περιεχομένους ὡς ἐξῆς λόγους ἀναιρέσεως.

Ι. Τοὺς ἐν τῇ αἰτήσει.

Διότι, ἀφοῦ ἡ προκειμένη ἀγωγή του οὐδὲως στηρίζεται εἰς τοὺς νόμους περὶ καταστάσεως ἢ προβιβασμοῦ τῶν ἀξιωματικῶν οὐδ' ἔχει τὴν βάσιν, ἣν εἶχεν ἡ διὰ τοῦ Νόμου ΑΦΠΣΤ' τοῦ 1887 καταργηθεῖσα προηγουμένη ἀγωγή του, διότι ἡ καταργηθεῖσα βᾶσιν εἶχεν, ὅτι ἔνεκα τῆς παρὰ τὸν νόμον ἐκτὸς τῶν τάξεων τοῦ στρατοῦ μεταθέσεως τοῦ ἐστερήθη τοῦ δικαιώματος τοῦ προβιβασμοῦ του εἰς τοὺς βαθμοὺς τοῦ ὑπολοχαγοῦ καὶ λοχαγοῦ εἰς οὓς προεβιβάσθησαν οἱ νεώτεροί του καὶ ἔνεκα τούτου ἐξήτει οὐχὶ μισθοὺς ὑπηρεσίας, ἀλλὰ τὴν ἀνάρθρωσιν ζητίας ἐπελθούσης ἐκ τῆς παρανόμου πράξεως τῆς Κυβερνήσεως, ἐσφαλμένως τὸ Ἐφετεῖον καὶ χωρὶς νὰ λάβῃ ὑπ' ὄψιν καὶ τὰ περιστατικά ταῦτα παρεδέξατο, ὅτι καὶ ἡ ὑπὸ συζήτησιν ἀγωγή του κατηργήθη διὰ τοῦ προμνησθέντος νόμου. Ἄλλ' οὕτω ἀποφασίσαν τὸ Δικαστήριον καὶ ἀπορρίψ-ν τὴν ἀγωγήν, οὐ μόνον ἀναιτιολόγητον κατέλιπε τὴν ἀπόφασίν του, ἀλλὰ καὶ κακῶς ἡρμήνευσε καὶ ἐσφαλμένως ἐφήρμοσε τὸν νόμον καὶ ἡ ἀπόφασίς του εἶναι ἀναιρετέα καθ' ὅσον, ὡς προκύπτει ἐκ τοῦ ὅλου περιεχομένου τῆς ἀπὸ 22 Ὀκτωβρίου 1889 ἀγωγῆς του, αὕτη οὐδὲως θίγει τὸ παράνομον ἢ μὴ τῆς πράξεως ἐκείνης, τῆς Κυβερνήσεως, ἥτοι τὴν προσβολὴν τοῦ νόμου περὶ καταστάσεως ἢ προβιβασμοῦ τῶν ἀξιωματικῶν, οὐδὲ στηρίζεται εἰς ἀποζημίωσιν ἢ ἀξίωσιν ἐκ τῶν νόμων τούτων ἐξαγομένην περὶ ἧς προσέβλεψεν ὁ νόμος ΑΦΠΣΤ' τῆς 14 Δεκεμβρίου 1887 περὶ ἀναθεωρήσεως Κυβερνητικῶν πράξεων, ἀλλ' ἀπλῶς καὶ καθαρῶς ἡ ἀγωγή του αὕτη στηρίζεται εἰς ἕτερον νόμον ἀσχετον, τὸν ΦΛΣΤ' τῆς 30 Μαΐου 1859 περὶ ἀποδοχῶν τῶν ὑπαλλήλων καὶ ἀξιωματικῶν, τούτεστιν αἰτεῖται νὰ πληρωθῶσιν οἱ καθυστερούμενοι μισθοὶ του.

Διότι διὰ τοῦ νόμου ΑΦΠΣΤ' δὲν ἀπαγορεύεται τοῖς ἀξιωματικοῖς νὰ ζητῶσι δικαστικῶς τοὺς μισθοὺς των, ἐν περιπτώσει ἀρνήσεως καταβολῆς αὐτῶν, ἀλλὰ μόνον ἀφαιρεῖται ἀπὸ τὰ τακτικά Δικαστήρια ἡ ἐξουσία ἀπὸ τοῦ νὰ ἐλέγχωσι τὰς Κυβερνητικὰς πράξεις σχετικῶς μὲ τοὺς στρατιωτικoὺς νόμους, ἀλλ' ὁ ἀναιρέσιον δὲν παραπονεῖται διὰ παράνομον πράξιν τῆς Κυβερνήσεως ἀλλ' ἀπλῶς ἀξιοῖ νὰ πληρωθῇ τοὺς μισθοὺς τοῦ βαθμοῦ του, οὓς τῷ χορηγεῖ ὁ νόμος ΦΛΣΤ' τῆς 30 Μαΐου 1859 τὸν ὅποιον παρεβίασεν ἡ ἀναιρεσιβαλλομένη ἀπόφασίς κατὰ παρερμηνείαν καὶ κακὴν ἐφαρμογὴν τοῦ νόμου ΑΦΠΣΤ' καὶ τοῦ περὶ προβιβασμοῦ τῶν ἀξιωματικῶν καὶ πρέπει ν' ἀναιρεθῇ.

II. Τους ἐν τῷ προσθετῷ δικογράφῳ.

Διότι καθὰ ἐσχυρίσθη ἐνώπιον τοῦ Ἐρετειοῦ διὰ τῶν προτάσεων τοῦ ἡ προηγουμένη ἀγωγή τοῦ ἡ ἐνώπιον τῶν Δικαστηρίων ἐκκρεμῆς ἀπὸ 27 Ὀκτωβρίου 1883, ἡν προσέγει καὶ ἡμεῖς κατηγορήθη διὰ τοῦ νόμου ΑΦΠΣΤ. τοῦ 1887 θάσιν εἶχεν, ὅτι ἕνεκα τῆς παρανόμου ἐκτὸς τῶν τάξεων τοῦ στρατοῦ μεταθέσεως τοῦ ἐστερήθη καὶ τοῦ δικαίωματος τοῦ νὰ προβιβασθῇ εἰς τοὺς βαθμοὺς τοῦ ὑπολοχαγοῦ καὶ λοχαγοῦ, ἐν αἷς προβιβάσθησαν αἱ νεώτεροί του καὶ ἕνεκα τούτου ἐζήτει ρητῶς καὶ σαφῶς οὐχὶ μισθοὺς ἀλλ' ἀποζημιώσεις τούτέστιν ἡ ἀγωγή ἐκείνη καθαρὸν καὶ κυρίον σκοπὸν εἶχε τὴν ἐξέλεγχιν τῆς Κυβερνητικῆς πράξεως ὡς πρὸς τὴν νομιμότητα τῆς καὶ τὴν ἀποζημίωσιν τοῦ ὡς ἀδικηθέντος ἐξευρεθησομένην καὶ ἴσῃν οὖσαν με τοὺς μισθοὺς, οὓς ἠθέλεν ἀπολαύσει ἂν δὲν ἐπηρεχeto ἡ παράνομος πρᾶξις, τοῦναντίον δὲ ἡ ὑπὸ συζήτησιν ἀγωγή τοῦ οὐδόλως θίγει τὸ παράνομον ἢ μὴ τῆς πράξεως ἐκείνης τῆς Κυβερνήσεως, ἀλλ' οὔτε στηρίζεται εἰς ἀποζημιώσεις ἢ ἄλλην τινὰ διάταξιν τοῦ νόμου περὶ προβιβασμῶν τῶν ἀξιωματικῶν ἢ τοῦ περὶ καταστάσεως ἢ συντάξεων περὶ ὧν καὶ μόνων προβλέπεται τὰ ἄρθρα 1 καὶ 2 τοῦ εἰρημένου νόμου ΑΦΠΣΤ. ἐπομένως, ἀφοῦ ἀνεγνωρίσθη δι' ἀποφάσεως τοῦ κληρωτοῦ Δικαστηρίου τελεσιδικίως, ὅτι κατεπατήθη ἡ ἀρχὴ ὅτις τοῦ καὶ ἐδικαιούτο νὰ προβιβασθῇ ὑπολοχαγὸς καὶ λοχαγὸς καὶ διὰ Β. Διαταγμάτων προβιβάσθη τοιοῦτος, ἐπεταὶ ὡς νόμιμος συνέπεια καὶ ἡ ὑποχρέωσις τῆς Κυβερνήσεως ἦτο τοῦ νὰ τοῦ πληρώσῃ τοὺς μισθοὺς τῶν βαθμῶν τούτων ἀπὸ τῆς καθυστερήσεώς τινος, τοὺς ὁποῖοι μὴ λαβὼν ἐδικαιούτο νὰ ζητήσῃ διὰ τῆς ὑπὸ συζήτησιν ἀγωγῆς τοῦ δυνάμει τοῦ νόμου ΦΛΣΤ' τῆς 30 Μαΐου 1859, μηδὲλως ἀντεβαινόνσης ἢ προσκρουούσης εἰς τὸν νόμον ΑΦΠΣΤ τοῦ 1887, ἀφοῦ περὶ τοῦ βαθμοῦ ὑπάρχει δεδικασμένον, ὡς εἴρηται.

Διότι τοιαύτης οὗσης τῆς βάσεως τῆς ἀγωγῆς τοῦ, τὸ Ἐρετεῖον διὰ τῆς ἀναιρεσιβαλλομένης ἀποφάσεώς τοῦ παραδέχθη, ὅτι ἐκ τῶν ἄρθρων 1, 7, 21 καὶ 22 τοῦ εἰρημένου ΑΦΠΣΤ νόμου συνάγεται, καὶ τοι ρητῶς δὲν ἀναγράφεται ἐν αὐτοῖς, ὅτι κατηγορήθη πᾶσα τῶν ἀξιωματικῶν ἀπαίτησις πηγάζουσα ἐκ παραβάσεως τῶν διατάξεων τῶν νόμων περὶ καταστάσεως τῶν ἀξιωματικῶν περὶ προβιβασμῶν ἢ συντάξεων, ἅτε μὴ προστατευομένη δι' ἀγωγῆς ἀπαγορευθείσης τῆς εἰσαγωγῆς τῆς ἐνώπιον τῶν τακτικῶν Δικαστηρίων, διότι οὐδαμοῦ ἐκ τῶν εἰρημένων ἄρθρων προκύπτει ἡ τοιαύτη ἐρμηνεία τοῦναντίον δὲ ἐκ τοῦ ἄρθρου 21 ἐξάγεται ὅτι ἀεὶν διὰ τῆς ἀποφάσεως τοῦ Κληρωτοῦ Δικαστηρίου ἐγένοντο δεκτὰ τὰ παράπονα τῶν ἀξιωματικῶν, ὁ ἀρμόδιος Ὑπουργὸς τῆν Στρατιωτικῶν ὀφείλει νὰ προκαλέσῃ τὸ ἀπαιτούμενον

Β. Διάταγμα πρὸς ἐπανόρθωσιν τοῦ προσγενομένου ἀδικίου τούτέστι συν-
τῷ προβιβασμῷ ὀφείλει νὰ διατάξῃ καὶ τὴν πληρωμὴν τῶν μισθῶν του
δυνάμει τοῦ νόμου ΦΛΣΤ καὶ τοῦτο, διότι ἡ πληρωμὴ μισθοῦ εἶναι
συμπείρα τοῦ ἀπονεμηθέντος βαθμοῦ καὶ διότι μόνον αἱ ἐκκρεμαῖς δίκαι
κατηργήθησαν, οὐχὶ δὲ τὸ δικαίωμα αὐτὸ καὶ αἱ χρηματικαὶ ἀπαιτή-
σεις τῶν ἀξιωματικῶν αἱ ἐκ τῶν βαθμῶν πηγάζουσαι. Τοῦτο δὲ σφέ-
στερον ἐξάγεται καὶ ἐκ τοῦ τελευταίου ἐδαφίου τοῦ αὐτοῦ ἄρθρου 21
καθ' ὃ προκειμένου περὶ βαθμοῦ ἀπονεμηθέντος παρανόμως, ἡ τοῦτο
κυρούσα ἀπόφασις οὐδὲν ἄλλο συνεπάγεται ἢ τὴν ὑποχρέωσιν τῆς ἄρ-
σεως τῆς παρανομίας διὰ τῆς ἀνακλήσεως τοῦ τὸν τοιοῦτον βαθμὸν ἀ-
πομείναντος Διατάγματος. Ἄλλ' ἀνακληθέντος οὕτω τοῦ διατάγματος
οἱ οὗ παρανόμως ἀπονεμήθη ὁ βαθμὸς, δὲν ἔπεται, ὅτι δυνάμει τοῦ-
του λαβὼν μισθοὺς ὀφείλει νὰ τοὺς ἐπιστρέψῃ εἰς τὸ Δημόσιον καὶ ὁ
νόμος ΑΦΠΣΤ τοῦ 1887 δὲν ἡνίξει οὐδ' ἡδύνατο ν' ἀπαγορεύσῃ τοὺς
ἀξιωματικοὺς ἀπὸ τοῦ νὰ ζητῶσι τοὺς μισθοὺς των καὶ ἐν ἀρνήσει τοῦ
Δημοσίου νὰ μὴ δύνανται νὰ προφύγωσιν δικαστικῶς, ἀλλὰ μόνον ἡ-
βέλησεν ν' ἀφαιρέσῃ ἀπὸ τὰ τακτικὰ Δικαστήρια τὴν ἐξουσίαν νὰ ἐ-
λέγχωσι τὰς κυβερνητικὰς πράξεις σχετικῶς μὲ τοὺς στρατιωτικοὺς νό-
μους καὶ εἰς τοῦτο ἀκριβῶς περιστρέφεται τὸ ὅλον τοῦ νόμου ΑΦΠΣΤ'
περὶ ἀναθεωρήσεως Κυβερνητικῶν πράξεων, οἱ δ' καὶ οὗτος δὲν παρα-
πονεῖται ἤδη διὰ τινὰ παράνομον πράξιν τῆς Κυβερνήσεως ἐπὶ τῶν
στρατιωτικῶν νόμων, ἀλλ' ἀπλῶς ἀξιοῖ νὰ λάβῃ τοὺς μισθοὺς τοῦ
βαθμοῦ του.

Διότι τὸ Δικαστήριον τῆς οὐσίας οὐδόλως ἔλαβεν ὑπ' ὄψει τὴν βά-
σιν τῆς ἀγωγῆς του, ἀλλὰ μόνον τὸ ἱστορικὸν αὐτῆς, ἐν τῷ ὅποιῳ διη-
γηματικῶς ἐκτίθεται ἡ ἐξ ἀρχῆς πορεία τῆς προηγουμένης δίκης μέ-
χρι τῆς ὑπ' ἀριθ. 65 τοῦ 1888 ἀποφάσεως τοῦ Κληρωτοῦ Δικαστη-
ρίου καὶ ἐπὶ τοῦ διηγηματικοῦ στηρίζει τὴν ἀπόφασίν του, ἐνῶ ἐν τῇ
βάσει αὐτῆς οὐδὲ κἂν λόγος γίνεται περὶ τῆς παρανομίας ἐκείνης πρά-
ξεως τῆς Κυβερνήσεως τοῦ μὴ προβιβασμοῦ του, τοιοῦτατρόπως δὲ δὲν
ἐξετίμησε τὸ ὅλον δικόγραφον τῆς ἀγωγῆς καὶ τὴν ἀπόφασίν του εἶναι
ἀναιρετέα.

Διότι κατὰ τὸ ἄρθρον 476 τῆς Πολ. Δικον. ἐπὶ περιπτώσεως
ἀναγράφονται πρὸς νόμιμον καταγγελσίαν ἢ ἀποπερατώσιν τῶν δικῶν,
εἰς ταύτας δὲ ὡς ὀγδόη προσετέθη καὶ ἡ τοῦ νόμου ΑΦΠΣΤ' τοῦ 1887
ἀλλὰ διὰ τῆς καταργήσεως ἢ ἀποπερατώσεως τῶν δικῶν, ὡς προκύ-
πτει καὶ ἐκ τῶν ἐπομένων ἄρθρων τῆς αὐτῆς Δικονομίας, ἡ εἰκη μόνον
καταργεῖται οὐχὶ δὲ καὶ τὸ δικαίωμα ἢ ἡ χρηματικὴ ἀπαιτήσις, μά-
λιστα δὲ εἰς περιπτώσεις τινὰς ὡς ἐπὶ ἀνατροπῆς κλπ. αἱ καταργη-
θεῖσαι δίκαι δύνανται νὰ ἐπαναληφθῶσιν ὑπὸ τῶν διαδίκων ἐφ' ὅσον τὰ

δικαίωμα δεν παραγράφη, αν δε ο νομοθέτης ήνθεί και ήθελε διά του νόμου ΑΦΗΣΤ' να καταργήση και τὸ δικαίωμα αὐτὸ, βεβαίως ήθελε τὸ ὀρίσει. Τούτων δὲ τεθέντων ή προσβαλλομένη ἀπόφασις εἶναι ἀναιρετὴ οὐ μόνον ὡς ἀναιτιολόγητος ἀλλὰ καὶ διὰ κακὴν ἐρμηνείαν καὶ κακὴν ἐφαρμογὴν τοῦ νόμου.

Ἀκούσαν τοῦ μὲν πληρεξουσίου τοῦ ἀναιρεσεύοντος, ἀναπτύξαντος καὶ προφορικῶς τοὺς λόγους ἀναίρεσεως καὶ αἰτήσαντι τὴν ἀναίρεσιν τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως, τοῦ δὲ πληρεξουσίου τοῦ ἀναιρεσιβλήτου Δημοσίου, ἀντικρούσαντος αὐτοὺς καὶ αἰτήσαντι τὴν ἀπόρριψιν τῆς αἰτήσεως· καὶ

Τοῦ Ἀντισαγγελέως.

Σκεφθέν κατὰ τὸν νόμον.

Ἐπειδὴ κατὰ τὸ ἄρθρον 22 τοῦ νόμου ΑΦΗΣΤ' τοῦ 1887, καταργήθησαν αἱ κατὰ τὴν δημοσίευσιν τοῦ νόμου τούτου ἐκφραγεῖς ἐνώπιον τῶν πολιτικῶν Δικαστηρίων δίκαι, αἱ ἀντικείμενον ἔχουσαι ἀξίωσιν ἐρεϊσόμενῃ ἐπὶ τινος τῶν περιπτώσεων τοῦ ἁρθροῦ 1ου καὶ ἐφ' ᾧ δὲν ἐξεδόθη τελεσίδικος ἀπόφασις. Κατὰ δὲ τὸ ἄρθρον 1ου τὰ παραπονα τῶν ἀξιωματικῶν, ἐνεκα παραβάσεως τῶν διατάξεων τῶν περὶ καταστάσεως, προδικασμοῦ κλπ. νόμων, κρίνοντα τοῦ λοιποῦ κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ νόμου τούτου, ἀπαγορευομένης ἐνεκα τοιούτου λόγου πάσης ἀγωγῆς ἐνώπιον τῶν ταχτικῶν Δικαστηρίων. Κατὰ ταῦτα συμφώνως καὶ πρὸς τὴν ἐκδοχὴν τοῦ Ἐφετείου, ἡ ἀγωγή τοῦ ἀναιρεσεύοντος, ἡ ἐγερθεῖσα καθ' ὃν χρόνον ἴσχυεν ὁ νόμος οὗτος, καὶ ἀντικείμενον ἔχουσα χρηματικὴν ἀπαιτήσιν ἐκ παραβάσεως τῆς ἐνεκα παραλείψεως προδικασμοῦ περιπτώσεως τοῦ ἁρθ. τούτου, εἶναι ἀπαράδεκτος, μὴ δυναμένη γὰ ἐγερθῆ ἐνώπιον τῶν ταχτικῶν Δικαστηρίων. Ἀφοῦ δ' ἀπηγορεύθη ὑπὸ τοῦ νόμου ἡ τοιαύτη ἀγωγή, ἐπεταί, ὅτι ἀπώλεσθαι καὶ πᾶν δικαίωμα ἐπὶ τοιούτου λόγου ἐρεϊσόμενον. Ὡς δὲ ἀποδεικνύεται ἐκτὸς προκειμένης ἀγωγῆς, ἡ περίχρηματικῆς ἀπαιτήσεως ἀξίωσις τοῦ ἀναιρεσεύοντος ἔχει ὡς βάσιν περίπτωσιν τοῦ νόμου τούτου, οὐχὶ δὲ τὴν περὶ πληρωμῆς μισθοῦ. Συμφώνως δὲ πρὸς ταῦτα ἀποφηνάμενον τὸ Ἐφετεῖον, καὶ τὸν ὅμον τοῦτον ὀρθῶς ἡρμήνευσε καὶ τὴν βάσιν τῆς ἀγωγῆς δὲν μετέβαλεν.

Ἀπορριπτεῖ δὲ εἰς πάντας τοὺς ἀντίθετοι λόγους ἀναίρεσεως.

Διὰ ταῦτα

Ἰσὸν καὶ τάρθρα 830 καὶ 210 Πολ. Δικονομίας.

Ἀπορρίπτει τὴν ἀπὸ 1ης Αὐγούστου 1897 αἰτήσιν τοῦ Θεοδώρου Ἀνδρέου περὶ ἀναίρεσεως τῆς ὑπ' ἀριθ. 1921 τοῦ 1891 ἀποφάσεως τῶν ἐν Ἀθῆναις Ἐφετῶν.

Καταδικάζει τὸν ἀναιρεσεύοντα εἰς τὰ δικαστικά ἐξόδα τοῦ ἀναιρε-

σιδήλου Δημοσίου, μετριάζόμενα εἰς δραχμὰς τεσσαράκοντα πέντε (ἀριθ. 45), τὰ τέλη σημάτων καὶ εἰς τὸ νόμιμον παράβαλον.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις τῇ ὀγδόῃ Νοεμβρίου 1898.

Ἐδημοσιεύθη δ' αὐτόθι τῇ τριακοστῇ Νοεμβρίου 1898.

Ὁ Πρόεδρος

Ὁ Γραμματεὺς

Κ. Σημαντήρας

Γ. Καστόρχης

Ἀριθ. 272

Τὸ Δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου

Τμήμα Α'

Συγκείμενον ἐκ τῶν Δικαστῶν Κωνστ. Σημαντήρα, Προέδρου, Χ. Κόκκορη, Α. Γκιών, Π. Μενελάου, Α. Πετρίτση, Μιλτ. Ἡλιάδου καὶ Ε. Εὐθυμίου, παρόντων τοῦ τε Ἀντεισαγγελέως Κωνστ. Μανιάκη (κωλυομένου τοῦ Εἰσαγγελέως) καὶ τοῦ Γραμματέως Γ. Καστόρχη.

Ἐν δὲ δημοσίᾳ ἐν τῷ ἀκρατηρίῳ τοῦ καταστήματος αὐτοῦ τὴν δεκάτην ἑκτὴν Νοεμβρίου 1898, ἵνα δικάσῃ ἐπὶ τῆς αἰτήσεως τοῦ Δημοσίου, ἀντιπροσωπευομένου ὑπὸ τοῦ ἐπὶ τῶν Οἰκονομικῶν Ὑπουργοῦ, ἐδρεύοντος ἐν Ἀθήναις, παρασταθέντος διὰ τοῦ πληρεξουσίου του Ἑμ. Δυκαῖδη, Νομικοῦ Συμβούλου, κατὰ τοῦ Συνέσιου Σύρμου, κατοίκου Παπαδατῶν, μηδάλως παρασταθέντος, περὶ ἀναίρεσεως τῶν ὑπ' ἀριθ. 473 (1871) καὶ 619 (1873) ἀποφάσεων τῶν ἐν Μεσολογίῳ Πρωτοδικῶν καὶ τῶν ὑπ' ἀριθ. 846 (1877), 509 (1883) καὶ 701 (1893) ὁμοίων τῶν ἐν Πάτραις Ἐφετῶν.

Ἀκοῦσαν τοῦ εἰσηγητοῦ δικαστοῦ Μιλτ. Ἡλιάδου, ἐκθέσαντος τὰς:

Ὁ ταμίας Μεσολογίου ἐπέταξε τὸν Συνέσιον Σύρμον νὰ πληρώσῃ πρὸς τὸ Δημόσιον δρ. 1900 προερχομένας ἐκ τῆς 14ης δόσεως τοῦ ἐνοικίου τοῦ εἰς αὐτὸν ἐνικισθέντος ἰχθυοτροφείου Παπαδατῶν. Τὴν ἐπιταγὴν αὐτὴν ὡς καὶ τὸ κατ' αὐτοῦ ἐκδοθὲν ἐντάλμα φυλακίσεως ἀνέκοψεν ὁ Συνέσιος Σύρμος διὰ τῆς ἀπὸ 29 7)βρίου 1870 ἀνακοπῆς τοῦ ἀπευθυνθείσης κατὰ τοῦ Οἰκονομικοῦ Ἐφόρου καὶ τοῦ Ἐπαρχιακοῦ ταμίου Μεσολογίου ἐνώπιον τῶν ἐν Μεσολογίῳ Πρωτοδικῶν ἐπὶ λόγῳ, ὅτι ἀπὸ τῆς 25 Μαρτίου ἕως 4 Ἰουλίου 1870 ἐστερήθη τῆς καρπώσεως τοῦ ἐν λόγῳ ἰχθυοτροφείου παρεμποδισθεὶς αὐτὸς καὶ οἱ ὑπενον-

ΑΠΟΦΑΣΕΙΣ ΑΡΕΙΟΥ ΠΑΓΟΥ

121

κισται αὐτοῦ διὰ τῆς βυθίσεως τῶν πρὸς ἄλλευσιν χρησιμευόντων πλοιαρίων τῶν διαταχθείσης καὶ ἐκτελεσθείσης ὑπὸ τοῦ πρὸς καταδωξίν τῶν ληστῶν δικητοῦ τοῦ μεταδατικῆ Ν. Τσερούλη, ἡ πράξις δ' αὕτη τοῦ ὑπαλλήλου τούτου τῆς Κυβερνήσεως, ενεργηθεῖσα ἐντός τῶν καθήκόντων του, θεωρεῖται ὡς πράξις τῆς πρὸς τοῦτο ἀποστελλάσης αὐτὸν Κυβερνήσεως καὶ καθίστησιν ὑπόχρεων τὰ Δημόσιον πρὸς ἀνόρθωσιν τῶν ἐκ ταύτης προκυψασάν αὐτῷ ζημιῶν, αὐτῷ δὲ μισθώμα δὲν ἀφείλει, ὡς στερηθεὶς τοῦ μισθοῦ, τὸ δὲ Δημόσιον ὑποχρεοῦται νὰ τῷ ἀποδώσῃ τὸ διάφορον, ἀνερχομένης τῆς ζημίας ἣν ὑπέστησαν εἰς δρ. 6,000 ἀνὰ δρ. 60 καθ' ἡμέραν, ὡς ἤθελε κερδίσει, καὶ ἡτήσατο νὰ θεωρηθῶσιν ἄκυρα καὶ μὴ ὄντα ἢ τε ἀνασκοπτομένη ἐπιταγὴ πρὸς πληρωμὴν ὡς καὶ τὸ τῆς φυλακίσεως ἐντάλμα, νὰ θεωρηθῇ ἀκαταξήτητος διὰ τὴν πληρωμὴν τῶν ζητουμένων δρ. 1900 καὶ τῶν τόκων αὐτῶν καὶ νὰ ὑποχρεωθῇ τὸ Δημόσιον νὰ τῷ ἀποδώσῃ τὰς ὡς ἀνω στερηθείσας ὠφελείας, ἀφαιρουμένου τοῦ ἐνοικίου, ἧται δρ. 4100 ἐντόκως 12 ο)ο ἐτησίως.

Συζητήσεως γενομένης, τὸ Πρωτοδικεῖον ἐξέδοτο τὰς ἐξῆς ἀποφάσεις 1) τὴν ὑπ' ἀριθ. 474 (1871), δι' ἧς ὑπεχρέωσε τὸν μὲν ἀνακόπτοντα ν' ἀποδείξῃ τὴν βάσιν τῆς ἀνακοπῆς του, τὸ δὲ Δημόσιον ὅτι τὸ ἰχθυοτροφεῖον ὃ ἀνακόπτων εἶχεν ὑπενεικιάσει εἰς ἄλλους τινὰ καὶ ὅτι ὁ τε ἐνάγων καὶ οἱ ὑπενεικιστάι ὑπέβαλλον ληστὰς, διαπορθεύοντες αὐτοὺς διὰ τῶν πλοιαρίων τῶν, 2) μετὰ τὴν διεξαγωγὴν τῶν ἀποδείξεων, τὴν ὑπ' ἀριθ. 25 (1873), δι' ἧς ἐπέβαλεν ὄρκον εἰς τὸν ἀνακόπτοντα καὶ 3) μετὰ τὴν ὁσίτιν τοῦ ὄρκου, τὴν ὑπ' ἀριθ. 619 (1873), δι' ἧς δεχθέν ἐν μέρει τὴν ἀνακοπὴν, ὑπεχρέωσε τὸ Δημόσιον νὰ πληρώσῃ τῷ ἀνακόπτοντι δρ. 600 ἐντόκως 12 ο)ο ἀπὸ τῆς ἀνακοπῆς.

Ἐκκληθεῖσάν τῶν ἀνω ἀποφάσεων τοῦ Πρωτοδικείου ὑπὸ τοῦ Δημοσίου, τὸ Εφετεῖον Πατρῶν ἐξέδοτο τὰς ἐξῆς ἀποφάσεις 1) τὴν ὑπ' ἀριθ. 846 (1877), δι' ἧς ὑπεχρέωσε τὸ Δημόσιον εἰς προσαγωγὴν ἐγγράφων 2) τὴν ὑπ' ἀριθ. 509 (1883), δι' ἧς μεταρρυθμίσαν τὰς ὑπ' ἀριθ. 25 καὶ 619 ἀποφάσεις τοῦ Πρωτοδικείου, διέταξε πραγματοποιημοσύνην περὶ τῆς ἐπελθούσης τῷ ἀνακόπτοντι ζημίας, 3) τὴν ὑπ' ἀριθ. 398 (1884) ἐρήμην τοῦ ἀνακόπτοντος 4) τὴν ὑπ' ἀριθ. 32 (1885) δι' ἧς παρέτεινε τὴν πρὸς διεξαγωγὴν τῆς πραγματοποιημοσύνης προέσμιαν 5) τὴν ὑπ' ἀριθ. 776 (1888), δι' ἧς ἀντεκατέστησε τὸν πραγματοποιήμονα Χ. Σεμπτέλον διὰ τοῦ Β. Πετροπούλου καὶ διέταξεν αὐτοφίαν δικαστικὴν καὶ 6) τὴν ὑπ' ἀριθ. 701 (1893) ὀριστικὴν, δι' ἧς ἀνακάλεσαν τὴν ὑπ' ἀριθ. 509 (1883) ἀπόφασιν, ἀπέρριψε τὴν ἐφεσιν τοῦ Δημοσίου.

Τῶν ὑπ' ἀριθ. 474 καὶ 619 ἀποφάσεων τοῦ Πρωτοδικείου καὶ ὑπ' ἀριθ. 846, 509 καὶ 701 ὁμοίων τοῦ Ἐφετείου τὴν ἀναίρεσιν αἰτεῖται τὸ Δημοσίον διὰ τὴν ἀπὸ 17 Μαΐου 1894 αἰτήσεώς του καὶ διὰ τοῦ ἀπὸ 28 Ὀκτωβρίου 1898 προσθέτου δικογράφου τοῦ διὰ τοὺς ἐν αὐτοῖς ὡς ἐξῆς λόγους.

I. Τοὺς ἐν τῇ αἰτήσῃ.

Διότι κατὰ παρεμνησίαν καὶ κακὴν ἐφαρμογὴν τοῦ περὶ εἰσπραξεῶν τῶν δημοσίων ἐσόδων ΥΛΣΤ' τοῦ 1871 νόμου ἐδέχθησαν τὰ Δικαστήρια τὴν ἀνακοπὴν κατὰ τῆς κατ' αὐτοῦ ἐνεργουμένης διοικητικῆς ἐκτελέσεως, ἐνῶ οὐδεμία ὑπάρχει περίπτωσις πρὸς παραδοχὴν αὐτῆς ἐκ τῶν ἐν τῷ ἀρθρῷ 51 τοῦ εἰρημένου νόμου διαγραφομένων.

Διότι κακῶς ἀπερρίφθη ἡ τοῦ Δημοσίου ἐνστάσις περὶ ἀπαρδέκτου τῶν ἀνταγωγικῶν τοῦ ἀναιρεσιβλήτου ἀπαιτήσεων λόγῳ ἀναρμοδιότητος τοῦ Πρωτοδικείου Μεσολογγίου, διότι κατὰ νόμον μόνον τὰ Δικαστήρια τῆς πρωτεύουσας εἰσὶν ἀρμόδια ἐπὶ προσωπικῶν κατὰ τοῦ Δημοσίου ἀγωγῶν.

Διότι τὸ Δημοσίον δὲν εὐθύνεται διὰ τὰς πράξεις τῶν ὑπαλλήλων αὐτοῦ, τὰς ἐκτὸς τῆς σφαίρας τῶν καθηκόντων αὐτῶν ἐνεργουμένας.

Διότι παρὰ τοὺς ΧΛ' τοῦ 1877 καὶ ΠΞΕ' τοῦ 1882 νόμου ἐπεδικάσθη τῷ ἀναιρεσιβλήτῳ τόκος 12 ο)ο.

II. τοὺς ἐν τῷ προσθέτῳ δικογράφῳ.

Διότι τοῦ Δημοσίου υποβαλόντος τὴν ἐνστάσιν, ὅτι ἀνακοπὴ κατὰ τῆς ἐκτελέσεως τῆς ἐνεργουμένης ὑπὸ τοῦ Δημοσίου δυνάμει τοῦ περὶ εἰσπραξεῶν τῶν δημοσίων ἐσόδων ΥΛΣΤ' νόμου δὲν χωρεῖ εἰ μὴ εἰδικῶς καὶ ἀποκλειστικῶς ἐπὶ μόνων τῶν περιπτώσεων ἀρνήσεως ὀφειλῆς, ἐνστάσεως ἐξοφλήσεως ἢ ἀκυρότητος κατὰ τὴν ἐκτέλεσιν καὶ ὅτι κατ' ἀκολουθίαν ἡ ὑπὸ κρίσιν ἀνακοπὴ στηριζομένη εἰς ἀνταγωγικὰς ἀπαιτήσεις, διότι ὁ διοικητὴς τῶν μεταβατικῶν ἀποσπασμάτων ἐδύθησε τῇ πλοιαρίᾳ αὐτοῦ καὶ οὕτω ἐγένετο αὐτῷ ὑπαίτιος τῶν περὶ ὧν ἡ ἀνακοπὴ ζημιῶν εἶναι ἀπαρδέκτος, τὸ Πρωτοδικεῖον ἀπερρίψαν τὴν ἐνστάσιν ταύτην διὰ τῆς πρώτης τῶν ἀναιρεσιβαλλομένων ἀποφάσεων, ἐπιδίκασαν δὲ τὰς ἀνταγωγικὰς ἀπαιτήσεις τοῦ ἀναιρεσιβλήτου καὶ τὸ Ἐφετεῖον ἐπικυρώσαν τὰς πρωτοδικεῖας ἀποφάσεις κατέστησαν πάσας τὰς ἀναιρεσιβαλλομένας ἀποφάσεις ἐναιρετέας διὰ ψευδῆ ἐρμηνείαν καὶ ἐσφαλμένην ἐφαρμογὴν τοῦ ἀρθρ. 51 τοῦ μνησθέντος νόμου.

Διότι τὸ Πρωτοδικεῖον δ' αὖ τῆς πρώτης τῶν προσβαλλομένων ἀποφάσεων καὶ τὸ Ἐφετεῖον ἐπικυρώσαν ταύτην ἀπερρίψαν τὴν ἐνστάσιν τοῦ Δημοσίου περὶ ἑλλείψεως παθητικῆς νομιμοποιήσεως τοῦ Οἰκονο-

μικροῦ Ἐφόρου καθ' οὗ ὑπὸ τὸν τύπον τῆς ἐπιδίκου ἀνακοπῆς ἀπυθύνθησαν ἀνταγωγικαὶ ἀπαιτήσεις κατὰ τοῦ Δημοσίου βάσει ἔχουσιν εὐθύνην τοῦ Δημοσίου λόγῳ τῶν περὶ προστασίας διατάξεων διὰ ζημίας προξενηθείσας τῷ ἀντιδίκῳ τοῦ ὑπὸ τοῦ στρατιωτικοῦ ἀρχηγοῦ τῶν πρὸς καταδίωξιν τῆς ληστείας ἀποσπασμάτων. Ἄλλ' ἀπορρίψαντα τὴν ἐνστάσιν ταύτην ἀμφότερα τὰ Δικαστήρια ψευδῶς ἡρμήνευσαν καὶ ἐσφαλμένως ἐφήρμωσαν τὸ ἀπὸ 27 Ἰουνίου 1858 περὶ καθηκόντων τῶν Οἰκονομικῶν Ἐφόρων Διάταγμα καὶ τοὺς Νόμους περὶ ἀρμοδιότητος τῶν Γραμματέων καὶ ὀργανισμοῦ τῶν Ὑπουργείων καθ' ὃ Ὑπουργὸς τῶν Οἰκονομικῶν ἐκπροσωπεῖ ἐπὶ Δικαστηρίου τὸ Δημόσιον ὡς πρὸς πάσας τὰς ἐπιδίκους σχέσεις τὰς μὴ ἐξηγημέναις ρητῶς, τὰς αὕτη δὲ εἶναι καὶ ἡ περὶ ἀποζημιώσεως διὰ κατὰχρησιν ἐξουσίας τῶν προεστημένων ὑπὸ τοῦ κράτους ὑπαλλήλων οὐδαμῶς σχετιζομένη πρὸς τὰς ἀναφευρόμενας ἐκ τῆς ἐνάσκησεως τῶν εἰδικῶς εἰς τοὺς Οἰκονομικοὺς Ἐφόρους ἀνατεθειμένων καθηκόντων.

Διότι τοῦ Δημοσίου ἰσχυρισθέντος ἀπὸ τῆς πρώτης συζητήσεως, ὅτι δὲν ὑφίστατο ὑπὲρ τοῦ ἀναιρεσιδλήτου γεγεννημένον δικαίωμα πρὸς ὑπεβολὴν διὰ τῆς ὑπὸ κρίσιν ἀνακοπῆς τῶν ἀνταγωγικῶν αὐτοῦ ἀπαιτήσεων, διότι τὸ ὑπ' αὐτοῦ μισθωθὲν ἰχθυοστραφεῖον εἶχε μισθώσει εἰς ἄλλους καὶ ἐπομένως δὲν ἠδύνατο αὐτὸς νὰ ἀξιώσῃ ἀποζημιώσιν διὰ ζημίαν προσγενομένην εἰς τὸν ὑπομισθωτὴν μὴ νομιμοποιούμενας πρὸς τοῦτο εἰ μὴ μόνον, ἐὰν ἤθελεν ἰσχυρισθῇ, ὅτι ἐνήχθη ὑπὸ τοῦ ὑπομισθωτοῦ καὶ ἐπλήρωσε, τὸ τε Πρωτοδικεῖον καὶ τὸ Ἐφετεῖον οὐδαμῶς ἀπεφάνησαν ἐπὶ τῆς ἐνστάσεως ταύτης ἀπαραδέκτου τῶν ἀνταγωγικῶν ἀπαιτήσεων τοῦ ἀναιρεσιδλήτου, οὕτω δὲ κατέστησαν τὰς προσβαλλομένας ἀποφάσεις ἀναιρετέας εἴτε ὡς μὴ καθόντα ὑπ' ὅψει ἐν ὅλῳ τὰς προτάσεις τοῦ Δημοσίου εἴτε δι' ἀναιτιολόγητον.

Διότι τοῦ Δημοσίου ἰσχυρισθέντος ἀνυρρότητα τῆς ἀνταγωγῆς δι' ἔλλειψιν αἰτήσεως θεραπείας, τὸ Ἐφετεῖον διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 846 τοῦ 1877 ἀποφάσεως αὐτοῦ, εἰς ἣν ἐνέμεινε σιωπηρῶς καὶ ἡ τελευταία τῶν ἀναιρεσιθαλλομένων, μὴ ἀνακάλεσας ταύτην, ἀπέρριψε τὴν ἐνστάσιν λόγῳ τοῦ ὅτι δὲν ὑπόκειται ἀνταγωγῇ, δι' ἧς ζητεῖται ἐπιδίκαισι ποσού, ἀλλ' ἐνστάσις ματαιοῦσα τὸ δικαίωμα τοῦ Δημοσίου πρὸς πληρωμὴν τοῦ μισθώματος. Ἐν τούτοις καίτοι οὕτως ἀποφνημαζόμενον ἐπικύρωσε τὴν πρωτόδικον ἀπόφασιν ἐπιδικάζουσαν ἀνταγωγικὰς ἀπαιτήσεις, οὕτω δὲ παρεβίασε τὰς περὶ ἐλλείψεως αἰτήσεως θεραπείας διατάξεις τῆς Πολ. Δικονομίας.

Διότι τοῦ Δημοσίου ἀποκρούσαντος ὡς ἀναρμοδίως εἰσαχθεῖσαν ἐνώπιον τοῦ Πρωτοδικείου Μεσολογγίου τὴν ἀνακοπὴν τοῦ ἀναιρεσιδλήτου, ἐρειδομένην ἀποκλειστικῶς εἰς ἀνταγωγικὰς κατὰ τοῦ Δημο-

αίου απαιτήσεις αὐτοῦ λόγῳ τοῦ ὅτι ἐπὶ τσαύτῃ βᾶσι μόνον δι' αὐτοτελοῦς ἀγωγῆς ἐνώπιον τοῦ Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν ἡδύνατο νὰ ἐναχθῇ τὸ Δημόσιον, αἱ ἀναιρεσιβαλλόμεναι ἀποφάσεις ἀπέρριψαν τὴν ἐνστάσιν ταύτην ἐπὶ τῇ αἰτιολογίᾳ, ὅτι προκειμένης ἀνταγωγῆς ἡδύνατο ν' ἀπειθουθῇ αὕτη ἐνώπιον τοῦ Δικαστηρίου τῆς ἀγωγῆς. Ἀλλ' ἐπὶ τοῦ προκειμένου οὐδεμία ὑπέκιντο ἀγωγὴ ἐκκρεμῆς ἀλλὰ μόνῃ αὐτῇ αὐτῇ ἢ ἀνακοπῇ τοῦ ἀναιρεσιβλήτου κατὰ τῆς ἐπιταγῆς τοῦ ταμείου καὶ τῆς προσωπικῆς κρατήσεως αὐτοῦ εἰσαχθεῖσα ἐνώπιον τοῦ Πρωτοδικείου τοῦ τόπου τῆς ἐκτελέσεως, τοιαύτη δὲ οὕτω μόνον ὡς προσβλή κατὰ τῆς ἐκτελέσεως ἡδύνατο γὰ εἰσαχθῇ ἐνώπιον τοῦ Δικαστηρίου τοῦ τόπου τῆς ἐκτελέσεως, οὐχὶ δὲ ποτε ὑπὸ ἱστορικὴν καὶ νομικὴν βάσιν στηριζομένην, τὴν ὑπαρξὶν ἀσχετῶν πρὸς τὴν ἐκτέλεσιν ἀνταγωγικῶν ἀπαιτήσεων. Οὕτως ὁ ἀποφινόμενος τὰ ἐκδόντα τὰς ἀναιρεσιβαλλομένους ἀποφάσεις Δικαστρία παρεβίβασαν τὰς περὶ ἀνταγωγῆς καὶ τῆς εἰδικῆς ὁσιδικίας τῆς κατασχέσεως καὶ προσωπικῆς κρατήσεως διατάξεις τῆς Πολ. Δικονομίας, ψευδῶς δὲ ἡμιληνευσιν καὶ τὰς εἰδικὰς διατάξεις τοῦ ΓΑΣΤ' νόμου.

Ἀκούσαν τοῦ πληρεξουσίου τοῦ ἀναιρεσιβλήτου Δημόσιοι, ἀναπτύξαντες καὶ προφορικῶς τοὺς λόγους ἀναιρέσεως καὶ αἰτησαμένου τὴν ἀναίρεσιν τῶν προσβαλλομένων αποφάσεων καὶ

Τῶν Ἀντεισαγγελέως.

Σκεφθέν κατὰ τὸν νόμον.

Ἐπειδὴ, ὡς προκύπτει ἐκ τῶν ἀπὸ 27 Μαΐου 1894 καὶ 4 Νοεμβρίου 1898 δύο ἐπιδιοτηρίων τοῦ Δ. Κασ. Κλητῆρος τῶν ἐν Μεσολογίᾳ Πρωτοδικῶν Ἀνδρείου Γεωργίου ἡ προκειμένη αἴτησις ἀναιρέσεως καὶ οἱ πρόσθετοι λόγοι ἐκαινοποιήθησαν νομίμως καὶ προσήκοντως τῇ ἀναιρεσιβλήτῳ, μὴ ἐμφανιζόμενος δὲ οὗτος κατὰ τὴν ἐν ἀρχῇ τῆς παρούσης ἀναφερομένην συνεδρίασιν, νόμιμον δικάσιμον τῆς προκειμένης ὑποθέσεως διακρίνεται ὡς ἀνὲ ἐμφανισθῇ (ἄρθρ. 827 Πολ. Δικον.).

Ἐπειδὴ ἡ αἴτησις ἀναιρέσεως τοῦ Δημοσίου ἐφ' ὅσον ἀπευθύνεται κατὰ τῶν ἐπικυρωθεισῶν ὑπὸ τοῦ Ἐφετείου Πατρῶν ἀποφάσεων τοῦ Πρωτοδικείου Μεσολογίου, ἀπαράδεκτος ἐστὶ κατὰ τὸ ἄρθρ. 812 Πολ. Δικον. διότι κατ' αὐτὸ τὸ ἐνδίκον τῆς ἀναιρέσεως μέσον συγχωρεῖται κατὰ τῶν ὀριστικῶν καὶ τελεσιδικῶν ἀποφάσεων, γενομένης ἐπομένως ἐφέσεως κατὰ τῶν ἀποφάσεων τοῦ Πρωτοδικείου καὶ τοῦ Ἐφετείου, ἐπιληφθέντος δυνάμει τοῦ μεταβιβαστικοῦ αποτελέσματος τῆς ἐφέσεως τῆς ἐκδικάσεως τῆς οὐσίας τῆς διαφορᾶς, αἱ ἀποφάσεις τοῦ Ἐφετείου εἰσὶν αἱ τελεσιδικαὶ ἀποφάσεις, αἵτινες κατὰ τὸ ρηθὲν ἄρθρον τῆς Πολ. Δικον. συγχωρεῖται νὰ προσβληθῶσι δι' ἀναιρέσεως.

Ἐπειδὴ, ὡς ἀποδεικνύεται ἐκ τῆς ἀνακοπῆς, καὶ τῶν προσβαλλομένων ἀποφάσεων, ἡ ἐπιταγὴ καὶ τὸ ἐντάλμα φυλακίσεως τοῦ ταμίου Μεσολογγίου κατὰ τοῦ ἀναιρεσιδλήτου καὶ ἡ κατ' αὐτὴν ἀνακοπὴ ἐγένοντο κατὰ τὸ ἔτος 1870, ὁ νόμος ἄρα ΥἲΑΣΤ' τοῦ 1871 μὴ ἔχων ἀναδρομικὴν δύναμιν, οὐδεμίαν εἶχεν ἐφαρμογὴν ἐπὶ τῆς συνεπέλα τῆς ἀνακοπῆς τοῦ ἀναιρεσιδλήτου ἐγερθείσης δίκης καὶ ἐπομένως ἀνυπόστατός ἐστιν ὁ ἐπὶ τῆς ἐναντίας προϋποθέσεως ἐρειδόμενος ἀναιρεσιδλογος.

Ἐπειδὴ, ὡς ἀποδεικνύεται ἐκ τῆς ἀνακοπῆς καὶ τῶν κοσθαλλομένων ἀπορίσεων, ὁ ἀναιρεσίβητος ἀνέκαψε τὴν παρὰ τοῦ ταμίου Μεσολογγίου γενομένην κατ' αὐτοῦ ἐπιταγὴν καὶ τὸ ἔνταλμα τῆς φυλακίσεως, ἰσχυρίσθεις, ὅτι δὲν ὀφείλει τὴν 14ην δόσιν τοῦ παρ' αὐτοῦ μισθωθέντος ἰχθυοτροφείου τοῦ Δημοσίου πρὸς εἰσπραξίν τοῦ ὁποίου εἰσδόθῃ ἡ ἐπιταγὴ καὶ τὸ ἔνταλμα τῆς φυλακίσεως, διότι ἀπὸ τῆς 25 Μαρτίου μέχρι τῆς 4 Ἰουλίου 1890 ἐστερήθη τῆς καρπώσεως τοῦ ἰχθυοτροφείου παρεμποδισθεὶς εἰς τοῦτο διὰ τῆς βυθίσεως τῶν πρὸς ἄλλευσιν χρησιμευόντων πλοισιρῶν τοῦ ὑπὸ τοῦ πρὸς καταδύωξιν τῆς ληστείας διοικητοῦ τοῦ μεταβατικοῦ καὶ ἕνεκα τούτου οὐ μόνον δὲν ὀφείλει τὴν ρηθεῖσαν τοῦ ἐνοικίου δόσιν, ἀλλὰ καὶ εἰς ἀποζημίωσιν δέκαιοῦται, εὐθυνομένου τοῦ Δημοσίου διὰ τὰς πράξεις τῶν ὑπαλλήλων του, ἐζήτησε δὲ νὰ χρηρῇθῃσιν ἄκυρα ἡ ἐπιταγὴ καὶ τὸ ἔνταλμα τῆς φυλακίσεως, νὰ θεωρηθῇ ἀκαταζήτητος διὰ τὴν πληρωμὴν τῆς 14ης δόσεως τοῦ μισθώματος καὶ νὰ ὑποχρεωθῇ τὸ Δημόσιον εἰς ἀποζημίωσιν.

Ἐπειδὴ ἡ αἴτησις τῆς ἀποζημιώσεως, ἄσχετος ὧς πρὸς τὴν ἐπιταγὴν καὶ τὴν παρὰ τοῦ Ταμίου Μεσολογγίου ἐπισπενδομένην ἐκτέλεσιν, εἶναι ἀνεξάρτητος καὶ κυρία αἴτησις ἀποτελοῦσα κυρίαν κατὰ τοῦ Δημοσίου ἀγωγὴν, δι' ἣν κατὰ τὸ ἄρθρ. 2 Πολ. Δικονομίας πάντως ἀπρὸς τὸ νὰ προηγηθῇ αἴτησις θεραπείας, κατ' ἀκολουθίαν τὸ δικάσαν ἐφετεῖον, δεχθὲν, ὅτι διὰ τὴν ρηθεῖσαν περὶ ἀποζημιώσεως αἴτησιν δὲν ἀπρὸς τὸ αἴτησις θεραπείας, περιέβιασε τὴν οὐσιώδη καὶ ἐπιτακτικὴν διάταξιν τοῦ ἄρθρου 2 Πολ. Δικον. καὶ κατὰ τὸ ἄρθρον 807 § 5 Πολ. Δικονομίας ἀναίρετέαν κατέστησε τὴν ἀπόφασίν του ἐφ' ὅσον εἰσέχθη τὴν περὶ ἀποζημιώσεως αἴτησιν τοῦ ἀναιρεσιβλήτου.

Διὰ ταῦτα·

166 καὶ 170 833, 838, 839, 210-219, Πολιτικῆς Δικ-
νομίας.

Ἀπορρίπτεται τὴν αἴτησιν ἀναίρεσεως τοῦ Δημοσίου ἐφ' ὅσον ἀπαι-
θύνεται κατὰ τῶν ὑπ' ἀριθ. 474 τοῦ 1871 καὶ 619 τοῦ 1873 ἀπο-
φάσεων τοῦ Πρωτοδικείου Μεσολλογίου.

Ἀναιρεῖ τὰς ὑπ' ἀριθ. 846 τοῦ 1877, 509 τοῦ 1883 καὶ 701 τοῦ 1893 ἀποφάσεις τοῦ Ἐφετείου Πατρῶν μόνον ἐφ' ὅσον ἐγένετο δι' αὐτῶν δεκτὴ ἡ περὶ ἀποζημιώσεως αἰτήσις τοῦ ἀναιρεσιδλήτου.

Παραπέμπει τὴν ἐκ νέου συζήτησιν τῆς ὑποθέσεως μόνον ὡς πρὸς τὴν ὑπὸ τοῦ ἀναιρεσιδλήτου αἰτουμένην διὰ τῆς ἀπὸ 29 Σεπτεμβρίου 1870 ἀνακοπῆς τοῦ ἀποζημιῶσιν ἐνώπιον τοῦ Ἐφετείου Ἀθηνῶν.

Διατάσσει νὰ γραφῇ ἡ παρούσα εἰς τὸ περιθώριον τοῦ πρωτοτύπου τῶν ἀναιρουμένων ἀποφάσεων καὶ δημοσιευθῇ διὰ τοῦ τύπου δαπάνη τοῦ ἀναιρεσιδλήτου.

Ἀπορρίπτει κατὰ τὰ λοιπὰ τὴν αἰτήσιν ἀναιρέσεως τοῦ Δημοσίου κατὰ τῶν μνημονευθεισῶν ἀποφάσεων τοῦ Ἐφετείου Πατρῶν.

Συμφηφίζει τὰ δικαστικά ἐξόδα καὶ τέλη μεταξὺ τῶν διαδίκων.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθῆναις τῇ εἰκοστῇ ὁγδόῃ (28) Νοεμβρίου 1898.

Ἐδημοσιεύθη δ' αὐτοῖσι τῇ τριακαστῇ Νοεμβρίου 1898.

Ὁ Πρόεδρος
Κ. Σημαντήρας

Ὁ Γραμματεὺς
Γ. Καστόρχης

Ἀριθ. 273

Τὸ Δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου

Τμῆμα Β'.

Συγκείμενον ἐκ τῶν δικαστῶν Μ. Διγενῆ, Ἀντιπροέδρου (κωλυομένου τοῦ Προέδρου) Ἰ. Δουβουνιώτου, Στ. Ἀνδροπούλου, Β. Παδοπούλου, Β. Ροντήρη Εἰσαγγητοῦ, Ἰ. Τσατσου, καὶ Ε. Εὐθυμίου, παρόντων τοῦ τε Ἀντεισαγγελέως Κωνστ. Μανιάκη (κωλυομένου τοῦ Εἰσαγγελέως) καὶ τοῦ Ὑπογραμματέως Μάρκου Μπαρινοπούλου.

Συνεδρίασαν δημοσίᾳ ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ τοῦ καταστήματος αὐτοῦ τῇ δεκάτῃ Νοεμβρίου 1898, ἵνα δικάσῃ ἐπὶ τῆς ἐξῆς ὑποθέσεως μεταξὺ.

Τῶν ἐκκαλούντων 1) τοῦ ἐν Κερκύρᾳ Κλάδου τῆς Ἴονικῆς Τραπεζίης, ἐκπροσωπουμένου ὑπὸ τοῦ Διευθυντοῦ αὐτοῦ Ἀναστασίου Κοσκινᾶ, κατοικοῦ Κερκύρας, 2) Φρειδερίκου Καλδεράρη κατοικοῦ Κεφαλληνίας, δι' ἐαυτὸν καὶ ὡς πληρεξουσίου τοῦ ἀδελφοῦ του Φραγκίσκου καὶ τῆς θείας του Ἀγγελικῆς Καλδεράρη ὡς ἐξ ἀπογραφῆς κληρονόμων μετ' αὐτοῦ τοῦ Λεονάρδου Καλδεράρη, παρασταθέντων διὰ τοῦ πληρεξουσίου των Γ. Ἀντωνοπούλου, δικηγόρου, καὶ 3) Νικολάου

Ευστ. Θεοτόκη, κατοίκου Τέρης της Ιταλίας, παρασταθέντος δια του πληρεξουσίου του Ν. Δαμασκηνού, δικηγόρου, και

της έφιστάτου Μαρίας Βούλγαρη, κατοίκου Κερκύρας, ως μόντης εξ αδιαθέτου κληρονόμου του αποβιώσαντος αδελφού της Αντωνίου Δανιήλ Βούλγαρη, παρασταθείσης δια του πληρεξουσίου της Σμ. Μπαλάνου, δικηγόρου.

Οί Σταματούλα Βαφία, χήρα Δανιήλ Βούλγαρη και Μιχαήλ Ρίχη ως επιτροπος του τότε ανήλικου ενάγοντος Αντωνίου Βουλγαρείως δια της απο 25 Μαΐου 1855 ενώπιον του κατορηθέντος τριμελούς Πρωτοδικείου Κερκύρας αγωγής κατά του Ευσταθίου Θεοτόκη, δν αποβιώσαντα διαρκούσης της διαδικασίας, εκκληρονόμησεν ο υίος του Νικόλαος Εφ. Θεοτόκης, εξέθηκεν, ότι δια της από 28 'Ιουλίου 1786 διαθήκης, προσαχθείας παρα τῇ συμβολαιογράφῳ Ἀναστ. Καλοχρύσω και δημοσιεύσεως τῇ 17 Αυγούστου 1793, ἡ Παυλίνα Καίσαρη Καμπίση κατεπίστευσε τῇ θυγατρὶ τῆς ὑπὸ ρητὸν ὄρον διαδιδάσεως εἰς τὰ ἄρρενα αὐτῆς τέκνα τὸ ἐν τῇ περιοχῇ τοῦ Γουβίου μέγα ὑποστατικὸν μετὰ τῶν ἐν αὐτῇ περιεχομένων κτιρίων, πρὸς δὲ καὶ τὸ ἕτερον εἰς Κοντοκάλη. Ἀποβιώσας δὲ τῆς εἰρημένης Δικατερίνης τῇ 15 Μαΐου 1810, τὰ περὶ ὧν ὁ λόγος κτήματα διαδιδάσθησαν ἑκτοτε εἰς τὸν υἱὸν αὐτῆς Δανιήλ Βούλγαρη, ὅστις συνῆψε γάμον μετὰ τῆς μητρὸς καὶ ἐπιτρόπου τοῦ ενάγοντος Σταματούλας Βαφίας τῇ 7 Σεπτεμβρίου 1823 πρὸ τῆς δημοσιεύσεως τοῦ ἀπὸ 12 Μαΐου 1825 Κοινοβουλευτικοῦ περὶ καταπιστευμάτων νόμου ὑπ' ἀ.θ. 34, αποβιώσαντος δὲ κατὰ τῇ 14 'Ιουλίου 1854 καὶ τοῦ εἰρημένου Δανιήλ Βουλγαρείως καὶ καταλιπόντος τέσσαρα τέκνα ἦτοι τρία θήλεα καὶ τὸν ἐπιτροπεύμενον ἀνήλικον ενάγοντα Ἀντώνιον Βούλγαρη, ὁ π.μνηθεὶς Κοινοβουλευτικὸς Νόμος εὔρεν εἰς τὴν κατοχὴν τῶν κατεπιστευμένων κτημάτων τὸν εἰρημένον πατέρα τοῦ ενάγοντος υἱόν, ὡς εἴρηται, τῆς καταπιστευματοδόχου Δικατερίνης. Ἐπ' ἐμένως ὁ ἀνήλικος ενάγων, δυνάμει τοῦ ἀρθροῦ 7 τοῦ μνησθέντος νόμου διεδέξατο τὸν πατέρα αὐτοῦ, προσελθὼν ὡς εἴρηται ἐκ νομίμου γάμου πρὸ τῆς δημοσιεύσεως τοῦ περὶ καταπιστευματικῶν ὑποκαταστάσεων νόμου συνωδὰ τῇ διαθήκῃ. Πλὴν τὰ κατεπιστευμένα ταῦτα κτήματα ἐν τῇ περιοχῇ τοῦ Γουβίου κείμενα, κατέχονται ἤδη παρὰ τοῦ ἐναγομένου Ευστ. Θεοτόκη ἀπὸ τῆς 10 'Ιουλίου 1851, καθ' ἣν πρὸς αὐτὸν κατεκυρώθησαν ἐκτελεστικῶς δυνάμει τῆς ἀπὸ 4 'Ιουλίου 1851 διακηρύξεως πλειστηριασμοῦ ἐπὶ τῇ αἰτήσῃ τῆς Ἰονικῆς Τράπεζας, γενομένου διὰ χρέος τοῦ Δανιήλ Βούλγαρη, ὅτι οὐδεμία ἀμφισβήτησις δύναται νὰ ἐγερθῇ πρὸς τὴν ταύτην τῶν κατεπιστευμένων κτημάτων, ἥτις προφανῶς ἀποδεικνύεται ἐκ τῆς διαθήκης καὶ διαφόρων ἄλλων πράξεων καὶ ὅτι τὰ κτή-

ματα ταῦτα ἀνήκουσιν εἰς τὸν ἀνήλικον ενάγοντα καὶ ἤτήσατο ν' ἀποφασισθῇ α) ὅτι δυνάμει τῆς ὡς εἴρηται διαθήκης τῆς Παυλίνας Καίσαρη Καμπίση ὁ ἀνήλικος Ἀντώνιος Βούλγαρης εἶνε ὁ προσκεκλημένος εἰς τὴν ἀπολαύσιν τῶν κατεπιστευμένων κτημάτων β) ν' ἀποφασισθῇ, ὅτι ἐνεκεν τοῦ συμβάντος θανάτου τοῦ πατρὸς τοῦ ενάγοντος ὑπάρχει ἤδη περίπτωσις τῆς διαδιδάσεως εἰς αὐτὸν τοῦ εἰρημένου καταπιστευματος γ) ν' ἀποφασισθῇ δυνάμει τοῦ ἀρθροῦ 7 τοῦ ἀπὸ 12 Μαΐου 1825 Κοινοβουλευτικοῦ νόμου ἡ ἐπανελευσίς εἰς τὸν αὐτὸν ἀνήλικον ενάγοντα τῶν ὑπὸ τοῦ ἐναγομένου διακατεχομένων κτημάτων, περιελθόντων αὐτῷ δυνάμει τῆς ἀνω μνημονευθείσης κατακυρωτικῆς ἐκθέσεως καὶ δ) ν' ἀποφασισθῇ ἡ ἀπόδοσις τῶν καρπῶν τῶν εἰρημένων κτημάτων ἀπὸ τῆς αγωγῆς μέχρι ὁριστικῆς ἐκδικάσεως αὐτῆς.

Μετὰ τὴν κοινοποίησιν τῆς αγωγῆς ταύτης ὁ ἐναγόμενος Ευστάθιος Θεοτόκης διὰ τοῦ ἀπὸ 27 Δεκεμβρίου 1855 ενώπιον τοῦ αὐτοῦ τριμελούς Πρωτοδικείου ἐμφανιστηρίου κατὰ τῆς Ἰονικῆς Τράπεζας καὶ τοῦ Λεονάρδου Καλδεράρη, κοινοποιηθέντος καὶ πρὸς τοὺς ἐπιτρόπους τοῦ ενάγοντος, εξέθηκεν, ὅτι ἡ Ἰονικὴ Τράπεζα, πιστώτρια τοῦ πατρὸς τοῦ ενάγοντος, προέβη εἰς πράξεις ἀναγκαστικῆς ἐκποιήσεως δυνάμει τοῦ ἀρθροῦ 73 τοῦ οἰκδοῦ Κοινοβουλίου καὶ διὰ πλειστηριασμοῦ ἐτέθησαν εἰς πώλησιν τὰ ἐν αὐτῇ καταγεγραμμένα διαφορὰ ἀγαθὰ τοῦ δικαίου τοῦ εἰρημένου χρεώστου Δανιήλ Βουλγαρείως, ἀξίας τἀλλήρων 16,805 75)00, τὰ ὅποια κατεκυρώθησαν ἐπ' ὀνόματι τοῦ διὰ τἀλλήρα 4,300 ὅτι πρὸ τῆς λήξεως τῆς ἐξαμήνου προθεσμίας, ἐντὸς τῆς ὁποίας ἡδυνάτο πᾶς ἐνδιαφερόμενος νὰ φέρῃ ἀντίρρησην καὶ ὁ ὀφειλέτης νὰ πληρώσῃ τὸ χρέος τοῦ, ὁ Λεονάρδος Καλδεράρης τῇ 10ῃ Αὐγούστου 1851 ἐμεσεγγύησεν εἰς χεῖρας τοῦ Γραμματέως τοῦ Ἐμποροδικείου τὸ ἔγγραφον τῆς παρακαταθήκης καὶ πᾶν ἄλλο ἀποβλέπον αὐτὴν ὅτι παρελθούσης τῆς ρηθείσης ἐξαμήνου προθεσμίας, ὁ ἐναγόμενος παρεκατέθεσεν εἰς τὸ ἀγαθοεργὸν κατὰστῆμα τὰ ἀνωτέρω τἀλλήρα 4,300 καὶ δι' ἐμφανιστηρίου προσήγαγε τὸ σχετικὸν τοῦ καταστήματος ἔγγραφον εἰς ἐλευθεράν ἄρσιν, οὕτινος ἀνήκει καὶ τὸ καταστήματος ἔγγραφον εἰς τὴν Ἰονικὴν Τράπεζαν, τὸν ὀφειλέτην Βούλ-ὅποιον ἐκοινοποιήθη εἰς τὴν Ἰονικὴν Τράπεζαν, ὅτι μετὰ ταῦτα τὰ χρήματα ταῦτα ἐλήγηται, καὶ τὸν Καλδεράρη, ὅτι μετὰ ταῦτα τὰ χρήματα ταῦτα ἐλήγησαν παρὰ τῶν εἰρημένων δικαιούχων κατὰ τὸ ἀνζυλογὸν ἐκάστῳ καὶ ἤτήσατο α) ἐν περιπτώσει παραδοχῆς τῆς προκειμένης κατ' αὐτοῦ αγωγῆς νὰ εἶνε ὑπεύθυνος πρὸς αὐτὸν ἡ Τράπεζα δι' ὅλα τ' ἀποτελέσματα τῆς δίχης β) νὰ ὑποχρεωθῇ αὕτη εἰς τὴν πληρωμὴν 1) τῆς ἀξίας τῶν κατακυρωθέντων κτημάτων 2) τῆς ἀξίας τῶν ἀπαιτηθέντων ἐξόδων καλλιέργειας καὶ βελτιώσεως διὰ τακτικῆς πραγματοποιήσεως 3) τῶν πληρωθέντων τῇ ἐκτελεστικῇ Ἀστυνομίᾳ ἐξόδων 4) τῶν

προϊόντων εἰς τὴν πληρωμὴν τῶν ὀφείων ἤθελε τυχόν ὑποχρεωθῇ πρὸς τὸν ἀνήλικον Βούλγαρην, 5) τῶν ἐξόδων τῆς οἰκῆς καὶ 6) τῶν τόκων ὅλων τῶν ἀνωτέρω ποσοτήτων ἀφ' ἧς ἤθελεν ἐπαρῆσαι τὰ κτήματα μέχρι πληρώσεως. γ) ἀνευ βλάβης τῶν ἀνω εἰρημένων κατὰ τῆς Τραπεζίης αἰτημάτων νὰ ἀποραπισθῇ ἡ εὐθύνη τοῦ Καλδεράρη καὶ τῆς κληρονομίας Βουλγάρως (ἐν περιπτώσει παραδοχῆς τῆς ἀγωγῆς) εἰς τὴν πληρωμὴν τῶν κατωθι ἀναφερομένων ποσοτήτων διὰ τὸ ὑποτέλεσμα, ὅτι ἐὰν αὐτός (ὁ ἐναγόμενος) ἤθελεν εἰσπραξεῖν εἴτε ἀπὸ τοῦ Καλδεράρη, εἴτε ἀπὸ τῆς κληρονομίας Βουλγάρης τὰ αὐτὰ ὡς ἀνωτέρω ποσὰ νὰ καταλογισθῶσι καὶ ἀφαιρεθῶσιν, ὅσα ὀφείλει ἡ Ἰονικὴ Τράπεζα, ἦτοι ὁ μὲν Καλδεράρης εἰς τὴν πληρωμὴν τῶν παλλήρων 2,275 καὶ 425/500 καὶ τῶν τόκων αὐτῶν ἄχρις ἀποτίσεως, ἡ δὲ κληρονομία Βουλγάρης εἰς τὴν πληρωμὴν παλλήρων 4,300 καὶ εἰς ὅσα ἄλλα ἐξέτεθησαν παρ' αὐτοῦ καὶ τῆς Ἰονικῆς Τραπεζίης.

Ὁ αὐτὸς ἐναγόμενος Εὐστάθιος Θεοτόκης δι' ἀπολογητηρίου τοῦ ἀπευθυνομένου ἐνώπιον τοῦ αὐτοῦ τριμελοῦς Πρωτοδικείου, ἠτήσατο τὴν ἀπόρριψιν αἰτῆς προκειμένης κατ' αὐτοῦ ἀγωγῆς.

Κατόπιν ὁ αὐτὸς ἐναγόμενος Εὐστάθιος Θεοτόκης διὰ τῆς ἀπὸ 10 Δεκεμβρίου 1855 ἐνώπιον τοῦ αὐτοῦ τριμελοῦς Πρωτοδικείου ἀγωγῆς τοῦ κατὰ τῶν ἀντιπροσώπων τοῦ ἐνάγοντος ἠτήσατο α) νὰ δικασθῇ ὅτι ὁ Δανιὴλ Βούλγαρης καθ' ὃ ἐξ ἀπηγορευμένου γάμου ἐκπορευόμενος καὶ ὑπερὸν νομιμοποιηθεὶς δυνάμει τοῦ ἀπὸ 16 Ἰουνίου 1817 Ἑνετικοῦ Νόμου ἦτο ἀνίκανος ν' ἀπαιτήσῃ καὶ παραλάβῃ λόγῳ καταπιστευματικῆς ὑπακαταστάσεως τὸ καταπίπτειμα, ὅπερ ἡ Παυλίνα Καμπίτση διὰ διαθήκης τῆς συνίστησεν ἐπὲρ τῶν νομίμων τέκνων τῆς θυγατρὸς τῆς Αἰκατερίνης καὶ ὅτι ἐκλείψαντος τοῦ ὄρου τῆς καταπιστεύσεως, ἦτοι τῆς ὑπάρξεως τοῦ καλουμένου γνησίου καὶ νομίμου τέκνου ἡ εἰρημένη Δικατερίνη ἀπέκτησε τὴν ἐλευθερίαν καὶ ἀπώλυτον διάθεσιν τῶν κληρονομικῶν ὑπαρχόντων τῆς διαθέτιδος, ἀπὲρ ἀπηλλάχθησαν ὡς ἐκ τούτου διὰ παντός πάσης διαπιστευματικῆς ὑπεγγυότητος, διότι προκύπτει, ὅτι ὁ υἱὸς τῆς Αἰκατερίνης Δανιὴλ Βούλγαρης ἐτέχθη μὲν ἐξ ἀθεράτου καὶ ἀπηγορευμένου γάμου, κατ' ἀνοχὴν δὲ καὶ συγκατάθεσιν ἐνομιμοποιήθη ὑπὸ τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Κερκύρας, καὶ β) νὰ δικασθῇ ὅτι ἡ εἰς τὸν εἰρημένον Δανιὴλ Βούλγαρην περιελθούσα περιουσία τῆς μητρός του, ἐλευθερὰ γενομένη, δὲν ὑπῆγετο πλέον εἰς τοὺς ἀπονήσαντας καὶ ματαιωθέντας ὄρους καταπιστευματικούς τῆς διαθήκης καὶ ὅτι ἐπαμένως κατέστη ἀμετάστροφος καὶ ἀμετάκλητος διὰ παντός ἡ γενομένη ἀπαλλοτριώσις τῶν κτημάτων καὶ ὅτι δι' οὐδέν᾽ αἴτιον διακαίεται ὁ Δανιὴλ νὰ διεκδικήσῃ τὰ εἰρημένα κτήματα.

Κατὰ τῆς εἰρημένης ἀγωγῆς οἱ ἐνάγοντες ἐπίτροποι ἀπεθύνησαν

ἀπολογίζιν καὶ ἀνταγωνικῶς ἤτησαντο καὶ ἀναγνωρισθῇ ἡ πολιτικὴ ἰκανότης τοῦ Δανιὴλ Βούλγαρη ἐπὶ τῶν καταπιστευμένων δικαιωμάτων καὶ καθηκόντων ὡς προερχομένου ἐκ νομίμου γάμου.

Συζητήσεως ἐπομένως γενομένης ἐφ' ὧν τῶν εἰρημένων ἀγωγῶν, τὸ τριμελὲς Πρωτοδικεῖον Κερκύρας ἐξέδοτο τὴν ἀπὸ 6 'Ιουλίου 1861 ἀπόφασιν τοῦ, δι' ἧς ἀπέρριψε τὴν ἀγωγὴν τῶν ἐπιτρόπων τοῦ 'Αντωνίου Βουλγάρως καὶ ἐκήρυξεν ἀποπερατωμένον τὸ ἀντικείμενον τοῦ ἐμφανιστήριου καὶ τῆς ἀγωγῆς τοῦ ἐναγομένου Εὐσταθίου Θεοτόκη, ὡς καὶ τῆς ἀνταγωγῆς τῶν ἐπιτρόπων. Τὸ δὲ 'Ανώτατον Συμβούλιον ἐπὶ τῇ ἐρίσει τῶν ἐπιτρόπων τοῦ ἐνάγοντος 'Αντ. Βουλγάρως διὰ τῆς ἀπὸ 6 Μαΐου 1868 ἀπόφασως, ἠκύρωσε τὴν ἀνωτέρω ἀπόφασιν τοῦ τριμελοῦς Πρωτοδικείου καὶ παρέπεμψεν ἐνώπιον αὐτοῦ τὴν περαιτέρω συζήτησιν τῆς ὑποθέσεως. Μεθ' ὃ ἀπαβίωσεν ὁ Λεονάρδος Καλδεράρης καὶ ἐνηλικιώθη ὁ ἐνάγων 'Αντ. Βούλγαρης. Κηρυχθείσης δ' ἐπανειλημμένης τῆς οὕτω βιαίως διακοπείσης δίκης καὶ συζητήσεως γενομένης, τὸ τριμελὲς Πρωτοδικεῖον ἐξέδοτο τὴν ἀπὸ 23 Μαΐου 1864 ἀπόφασιν, δι' ἧς ἐδέχθη τὴν ἀγωγὴν τῶν ἐπιτρόπων τοῦ 'Αντ. Βουλγάρως, καὶ τὴν διὰ τῆς ἀπολογίας προταθείσαν ἀνταγωγὴν τῶν, ἀπέρριψε τὴν ἀπὸ 10 Δεβρίου 1858 ἀγωγὴν τοῦ ἐναγομένου Εὐστ. Θεοτόκη ἐδέχθη τὸ ἀπὸ 27 Δεβρίου 1855 ἐμφανιστήριον αὐτοῦ κατὰ τῆς κληρονομίας Δανιὴλ Βούλγαρη, ὅπως αὕτη τῇ πληρώσει τὰ ἄλλα 4300 καὶ πᾶν ὅτι οὗτος ἤτησατο παρὰ τῆς 'Ιονικῆς Τραπεζῆς, ἐτροποποίησεν ὡς πρὸς αὐτὴν καὶ τὴν κληρονομίαν τοῦ Λεονάρδου Καλδεράρη τὸ ἐμφανιστήριον τοῦ ἐναγομένου Θεοτόκη, ὅπως ἀποδώσωσιν αὐτῷ ἢ μὲν τράπεζα τὰ λ-

425

ληρα 2,275 καὶ $\frac{500}{500}$ μετὰ τοῦ νομίμου τόκου ἐπὶ ὑποχρεώσει τοῦ ἐναγομένου νὰ καταλογίσῃ πᾶν ποσόν, ὅπερ ἤθελεν εἰσπράξει παρὰ τῆς Τραπεζῆς καὶ τῆς κληρονομίας Λεον. Καλδεράρη ἐπὶ τῶν παρὰ τῆς κληρονομίας Βούλγαρη ὀφειλομένων. Τὴν ἀπόφασιν δὲ αὐτὴν τοῦ Τριμελοῦς Πρωτοδικείου ἐξεκάλεσαν ἐνώπιον τοῦ 'Ανωτάτου τῆς Δικαιοσύνης Συμβουλίου 1) Ἡ 'Ιονικὴ Τράπεζα, 2) οἱ κληρονόμοι τοῦ Λεον. Καλδεράρη καὶ 3) ὁ ἐναγόμενος Εὐστάθιος Θεοτόκης.

Μεθ' ὃ ἐπεληύθη τῆς Δικαστικῆς ἀφομοιώσεως καὶ ἐπαναληφθείσης τῆς δίκης ἐνεκα τοῦ θανάτου τοῦ ἐναγομένου Εὐσταθίου Θεοτόκη καὶ τῶν Νικολάου, Ἰωσήφ, καὶ Ρόζας Καλδεράρη, ἐπ' ὀνόματι τῶν κληρονόμων αὐτῶν, ἦτοι τοῦ Ν. Θεοτόκη καὶ τοῦ Φρειδερίκου Καλδεράρη, τὸ 'Εφετεῖον Κερκύρας μετὰ προηγουμένην συζήτησιν, ἐξέδοτο τὰς ἐξῆς ἀποφάσεις 1) τὴν ὑπ' ἀριθ. 300 (1873), δι' ἧς ὑπέχρεωσε τὸν ἐνάγοντα 'Αντ. Βούλγαρη ν' ἀποδείξῃ καὶ διὰ μαρτύρων,

ὅτι τὰ συνετεία τῶν ἐκποιητικῶν πράξεων τοῦ Καλοδερᾶρη καὶ Ἰονικῆς Τραπεζῆς καὶ ὑνάμει τῆς ἀπὸ 10 Ἰουλίου 1851 πράξεως κατακυρώσεως εἰς τὸν Εὐστάθιον Θεοτόκην περιελθόντα κτήματα εἰσι αὐτὰ ἐκεῖνα τὰ ὅποια διὰ τῆς διαθήκης μετεβιβασθῆσαν εἰς τὴν προμήτορα τοῦ Α. Βούλγαρη Αἰκατερίνην ὑπὸ καταπίστευματικὸν δεσμόν καὶ ὅτι ἅπαντα βαρύνονται ὑπὸ τοῦ ἰδίου δεσμοῦ καὶ 2) μετὰ τὴν ἀ εξαγωγὴν τῶν ἀποδείξεων τὴν ὑπ' ἀριθ. 191 (1888), δι' ἧς ἀπέρριψεν, ὡς ἀπαράδεκτον τὴν ἔφεσιν τοῦ Λεον. Καλοδερᾶρη ὅσον ἀφορᾷ εἰς τὴν Ἰονικὴν Τραπεζάν, ὡς ἀβάσιμον δὲ τὴν αὐτὴν ἔφεσιν καὶ τὰς τῶν Εὐσταθ. Θεοτόκη καὶ Ἰονικῆς Τραπεζῆς, ὅσον ἀφορᾷ τὸν Α. Βούλγαρη, ἀπορρίψαν δὲ ἐπίσης ὡς ἀπαράδεκτον λόγῳ παραγραφῆς τῆς πολιτικῆς καταστάσεως τοῦ Δανιὴλ Βούλγαρη καὶ τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ Ἀντωνίου τὴν ἀπὸ 10 Δεκεμβρίου 1858 ἀγωγὴν τῶν Εὐσταθ. Θεοτόκη κατὰ Α. Βούλγαρη καὶ δεχθὲν ἐν μέρει τὴν ἀγωγὴν τοῦ Ἀντων. Βούλγαρη κατὰ τοῦ Εὐσταθ. Θεοτόκη ἀνεγνώρισεν τὸν εἰρημένον Ἀντων. Βούλγαρη ὡς κεκλημένον εἰς τὰ καταπίστευμα τὰ συστηθὲν διὰ τῆς διαθήκης τῆς Παυλίας Καμπίτση καὶ συνεπῶς κύριον τῶν διεκδικουμένων κτημάτων τῶν ἐκποιηθέντων καὶ ὑπὸ τοῦ Νικολ. Θεοτόκη κατεχομένων, ὑπεχρῶσε τούτον νὰ ἐγκαταλείψῃ τὴν κατοχὴν αὐτῶν πρὸς τὸν Ἀντων. Βούλγαρη, οὐ διέταξεν τὴν εἰς αὐτὰ ἐγκατάστασιν, ἀπέρριψε τὴν ἔφεσιν τοῦ ἐναγομένου Θεοτόκη μεταρρυθμισάν ἐν μέρει τὴν ἐκκληθεῖσαν ἀπόφασιν τοῦ καταργηθέντος Τριμελοῦς Πρωτοδικείου, κατέρριψεν ὅλως ἑρῶς τὰ ἀπὸ 27 Δεκεμβρίου 1855 ἐμφανιστήριον τοῦ Θεοτόκη, ἐπεκύρωσε δὲ κατὰ τὰ λοιπὰ τὴν ἐκκληθεῖσαν ἀπόφασιν καθέσπον ὁρᾷ τὰς διατάξεις αὐτῆς κατὰ τῆς κληρονομίας Δανιὴλ Βούλγαρη.

Ἀναίρεσιβληθεισῶν τῶν ὑπ' ἀριθ. 300 (1873) καὶ 191 (1884) ἀποφάσεων τοῦ Ἐφετερίου Κερκύρας ὑπὸ τοῦ Νικολάου Εὐσταθίου Θεοτόκη ὁ Ἀρείος Πάγος (Τμήμα Αὐτ.) διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 208 (1895) ἀποφάσεως ἀνῆρσε μόνον τὴν ὑπ' ἀριθ. 191 ἀπόφασιν 1) ἐφ' ὅσον ἐδέξατο τὴν ἀγωγὴν καὶ ὑπεχρῶσε τὸν ἐναγομένον εἰς ἀπόδοσιν τῶν αὐτῶν κτημάτων καὶ 2) ἐφ' ὅσον ἀπέρριψε τὴν προσεπικλήσιν τοῦ ἐναγομένου κατὰ τῶν δανειστῶν Ἰονικῆς Τραπεζῆς καὶ κληρονομῶν Α. Καλοδερᾶρη περὶ ἀποδόσεως τοῦ ληφθέντος ὑπ' αὐτοῦ τιμήματος, ἀπέρριψε δὲ τὴν αἰτήσιν ἀναίρεσεως, ὅσον ἀφορᾷ τὴν ἀπόρριψιν τῆς προσεπικλήσεως αὐτοῦ κατὰ τῶν αὐτῶν δανειστῶν, ὡς πρὸς τὴν εὐθυνὴν ἀποζημιώσεως ἔνεκεν ἐκνικήσεως καὶ παρέπεμψε τὴν ἐκκλῆν ὡς πρὸς τὰ ἀναιρούμενα μέρη διὰ τὴν κατάλληλον ἐφαρμογὴν τῶν νόμων ἐνώπιον τοῦ Β' Τμ. τοῦ Ἀρείου Πάγου.

Συζητήσεως δὲ γενομένης, τὸ Β'. τοῦτο τμήμα τοῦ Ἀρείου Πάγου εξέδοτο τὴν ὑπ' ἀριθ. 295 (1896) ἀπόφασιν δι' ἧς διαφωνήσαν πρὸς τὴν γνώμην τοῦ Α'. Τμήματο. παρέπεμψεν εἰς τὴν ὁλομέλειαν τοῦ Ἀρείου Πάγου τὴν λύσιν τοῦ νομικοῦ ζητήματος. « Ἐάν κατὰ τοὺς πρὸ τοῦ Ἀστικοῦ Κώδικος ἐν Ἑπτανήσῳ ἰσχύοντες νόμους ἢ ὑπὸ τοῦ Συμβολαιογράφου εἰς τὰ ἐπὶ τούτῳ ὁρισμένα δημόσια βιβλία, παράλειψις τῆς μεταγραφῆς τῆς διαθήκης, τῆς περιχοῦσης οἰκογενειακὸν καταπίστευμα, ἐπὶ ἡγήτο ἢ δι' τὴν ἀκύρωσιν αὐτοῦ. » Ἡ δ' Ὀλομέλεια τοῦ Ἀρείου Πάγου μετὰ προηγουμένην συζητήσιν, εξέδωκε τὴν ὑπ' ἀριθ. 3 (1898) ἀπόφασιν δι' ἧς ἀπεφάνθη, ὅτι ἐκτὰ τοὺς πρὸ τοῦ Ἀστικοῦ Κώδικος ἰσχύοντας ἐν Ἑπτανήσῳ νόμους, ἢ εἰς τὰ ἐπὶ τούτῳ ὁρισμένα βιβλία παράλειψις τῆς μεταγραφῆς (ἐνδηλώσεως) τῆς διαθήκης, τῆς περιχοῦσης οἰκογενειακὸν καταπίστευμα δὲν ἐπὶ ἡγήτο τὴν ἀκύρωσιν αὐτοῦ καὶ παρέπεμψεν τὴν περαιτέρω συζητήσιν καὶ ἀπόφασιν τῆς ὑποθέσεως εἰς τὸ Β'. τοῦτο τμήμα τοῦ Ἀρείου Πάγου.

Ἐπομένως καὶ μετὰ τὴν νόμιμον προδικασίαν εἰσέχθη καὶ αὖθις ἡ προκειμένη ὑπόθεσις εἰς τὸ ἀκρόατήριον τοῦ δικαστηρίου τούτου πρὸς συζητήσιν, κατὰ τὴν ἐν ἀρχῇ τῆς παρούσης ἀναφερομένην συνεδρίασιν, καθ' ἣν παρέστησαν οἱ τῶν διαδίκων πληρεξούσιοι, οἵτινες διὰ τῶν ἀναγνωσθεισῶν ἐγγράφων προτάσεων τῶν ἡτήσαντο, ὁ μὲν τῶν ἐκκαλούντων Φρ. Καλδεράρη καὶ Ἰονικῆς Τραπεζῆς τὴν παραδοχὴν τῆς ἐφίσεως τῶν καὶ τῆς τοῦ Θεοτόκη ἐπὶ τῷ τέλει τῆς ἀπορρίψεως τῆς κατὰ τοῦ Θεοτόκη ἀγωγῆς τοῦ Βουλγάρους, ἄλλως τὴν ἀπορρίψιν τῆς κατ' αὐτῶν ἀνακρινώσεως τοῦ Θεοτόκη κατὰ τὸ μὴ ἀπορριφθῆν ἔτι μέρος αὐτῆς καὶ τὴν καταδίκην τῶν ἀντιδίκων τῶν εἰς τὰ ἔξοδα καὶ τέλη ὁ δὲ τοῦ ἐτέρου ἐκκαλούντος Νικολ. Θεοτόκη τὴν παραδοχὴν 1) τῆς ἐφίσεως τοῦ κατὰ τῆς ἀπὸ 28 Μαΐου (4 Ἰουνίου) 1864 ἀποφάσεως τοῦ Τριμελοῦς Πρωτοδικείου Κερκύρας 2) τοῦ ἀπὸ 27 Δ)βρίου 1855 ἐμφανιστηρίου τοῦ, 3) τῆς ἀπὸ 28 Δ)βρίου 1855 ἀπολογίας τοῦ, 4) τῆς ἀπὸ 10 Δ)βρίου 1858 ἀγωγῆς τοῦ, μετ' ὧν τῶν ἐν αὐταῖς αἰτήσεων καὶ ἰσχυρισμῶν τοῦ, τὴν ἀπορρίψιν τῆς ἐφίσεως τῆς Ἰονικῆς Τραπεζῆς καὶ τοῦ Καλδεράρη κατὰ τῆς αὐτῆς ἀποφάσεως, τὴν ἀπορρίψιν τῆς ἀπὸ 25 Μαΐου 1855 ἀγωγῆς τοῦ Βουλγάρους καὶ τὴν καταδίκην τῶν ἀντιδίκων τοῦ εἰς τὰ ἔξοδα καὶ τέλη ἀμφοτέρων τῶν βαθμῶν καὶ ὁ τῆς ἐφεσιδλήσου ἢ ἀπορριφθῶσιν αἱ ἐφίσεις τῶν ἀντιδίκων τῆς καὶ νὰ καταδικασθῶσιν οὗτοι εἰς τὰ ἔξοδα καὶ τέλη τῆς τε παρούσης δίκης καὶ τῆς ἐνώπιον τῆς Ὀλομέλειας.

Ἀκούσαν αὐτῶν, ἀναπτυσσάντων καὶ προφορικῶς τὰς προτάσεις τῶν ταύτας καὶ

Τοῦ Ἀντεισαγγελέως.

Τῶν τῶν οικογραφίαν.

Σκεφθέν κατα τὸν Νόμον.

1) Ἐπειδὴ διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 3 ἐ. ἀποφάσεως τῆς Ὀλομελείας τοῦ Δικαστηρίου τοῦτου ἀπεφασίσθη τὸ νομικὸν ζήτημα, ὅτι κατὰ τοὺς περὶ τοῦ Ἀστικοῦ Κώδικος ἰσχύοντες ἐν Ἑπτανήσῳ νόμους ἢ εἰς τὰ ἐπὶ τούτῳ ὠρισμένα βιβλία παράλειψις τῆς μεταγραφῆς (ἐνδελώσεως) τῆς διαθήκης τῆς περιεχομένης οικογενειακὸν καταπιστεύμα ἐν ἐπὶ τῆς ἀκύρωσιν αὐτοῦ, ἢ ὅδε τοιαύτη ἀπόφασις εἶνε ὑποχρεωτικὴ διὰ τὸ Β'. Τμήμα τὸ δικάζον περαιτέρω τὴν ἀπόθεσιν, μὴ ἐπιτρεπομένη ἐν οὐδεμίᾳ περιπτώσει ἐκ νέου συζητήσεως ἐπ' αὐτοῦ καὶ ἀποφάσεως κατὰ τὸ ἄρθρον 7 τοῦ ΧΜΖ' Νόμου τοῦ 1877 ἔτους, ὥστε ἀπορριπτέος ἐστὶν ἡ περὶ ἀκύρωσεως τοῦ ἐπιδίκου καταπιστεύματος οἱ ἑλλείψιν ἐνδελώσεως τῆς διαθήκης ἐνστάσις τοῦ ἐναγομένου καὶ τῶν προσεπικαλουμένων ὡς μὴ βάσιμος. 2) Ἐπειδὴ ὁ λόγος ὅτι ὅν ἡ Ὀλομελεία ἔλυσεν οὕτω τὸ Νομικὸν τοῦτο ζήτημα, ὅτι κατὰ τὸν τότε ἰσχύοντα νόμον τῆς 22 Μαρτίου 1813 διετάσσοντο ἐνδελώσεις χωρὶς νὰ παραβλαπτῶσιν ὑπὸ οὐδεμίαν ἐποψιν οὐδὲν πρόσωπον εἴτε γενομένου εἴτε μὴ ὅθεν δύναται νὰ στραφῇ κατὰ τῶν ὑπὲρ ὠρίσε τὴν μὴ βλάβην ὁ νόμος καταπιστευματοδόχων καὶ νὰ ἐπέλῃ οὕτως ἀκύρωσις τοῦ καταπιστεύματος καὶ βλάβη εἰς αὐτοὺς ἐναντίῳ τῆς ἀποφάσεως τῆς Ὀλομελείας παρὰ τὴν εἰρημένην διάταξιν τοῦ ΧΜΖ' νόμου καὶ πρὸς ὄφελος τρίτου, παρὰ τοὺς ἐν τῇ ἀποφάσει τῆς Ὀλομελείας μνημονευμένους νόμους, ἀγοράσαντος τὸ μὴ εἰς ἐκποίησιν κατ' οὐδένα τρόπον ὑποκείμενον καταπίστευμα, ὅπως μένον πάντοτε τοιοῦτον περιέλθῃ ἐν καιρῷ ἐκ παντὸς τρόπου εἰς τοὺς καταπιστευματοδόχους διαδοχικῶς κατὰ τὸν ὀρισμὸν τῆς δίκης, ὡς δέχεται ἡ τῆς Ὀλομελείας ἀπόφασις. Ὡστε ἀπορριπτέος ἐστὶν ὁ περὶ τοῦ ἐναντίου ἰσχυρισμὸς τοῦ ἐναγομένου καὶ τῶν προσεπικαλουμένων.

3) Ἐπειδὴ αἱ περὶ ἀπαράδεκτου τῆς ἀγωγῆς ἐνστάσεις τῶν ἀντιδίκων τοῦ ἐνάγοντος λόγῳ, ὅτι κακῶς ἀπηλυθύνθη αὕτη κατὰ τοῦ κατόχου ὑπερθεματιστοῦ ἐναγομένου, ἐφ' ἔπρεπε ν' ἀπευθυνθῇ κατὰ τοῦ ἐπιβεβαρημένου διὰ τοῦ καταπιστεύματος καὶ ὅτι δὲν ὑπάρχει ἐν τῇ ἀγωγῇ αἰτήσεις περὶ ἀκύρωσεως τῶν ἐκποιητικῶν πράξεων, ὁρῶς ἀπερρίφθησαν διὰ τῆς ὑπ. ἀριθ. 300 τοῦ 1873 ἔτους μὴ ἀναιρεθείσης ἀποφάσεως τῶν ἐν Κερκύρᾳ Ἑφετῶν διὰ τοὺς ἐν αὐτῇ (σχεφ. 2 καὶ 3) ἐκτιθεμένους λόγους εἰς οὓς καὶ τὸ Δικαστήριον τοῦτο ἀναφέρεται.

4) Ἐπειδὴ διὰ τῆς ἀπὸ 6 Μαΐου 1863 ἀποφάσεως τοῦ ἐν Κερκύρᾳ ἀνωτάτου Συμβουλίου τῆς Δικαιοσύνης κατ' ἔφεσιν τῆς ἀποφάσεως τοῦ τριμελοῦς Πρωτοδικείου δικάσαντος, ἀπερρίφθη τελεσιδικίως

ἡ περὶ παραγραφῆς τῆς ἐπιδίκου ἀγωγῆς τοῦ Α. Βούλγαρη κατὰ τὰ ἄρθρα 5 καὶ 23 τοῦ ὑπ' ἀριθ. 73 Νόμου τοῦ Ἡ'. Κοινοβουλίου ἐνστάσις τῶν ἀντιδίκων αὐτοῦ ὡς μὴ βάσιμος· ἡ δὲ ἀπόφασίς αὕτη δὲν ὑπόκειται εἰς ἀνάκλησιν τὸ μὲν διότι ἡ κατὰ τὴν ἐκδοσὶν αὐτῆς ἰσχύουσα Ἰόνιος Πολιτικὴ Δικονομία οὐδὲν ὀρίζει περὶ ἀνακλήσεως τῶν ἐνστάσεων μόνον ἀποφασίζουσιν ἀποφάσεων καὶ ἀνευ ρητῆς διατάξεως ὅν δύνανται αὐταὶ ν' ἀνακληθῶσιν, τὸ δὲ διότι τὸ Ἀνώτατον Συμβούλιον τῆς Δικαιοσύνης ἀποφασίσαν κατ' ἔφεσιν εἰκάσε τελεσιδίκως κατὰ τὸ ἄρθρον 8 τοῦ περὶ ὀργανισμοῦ τῶν ἐν Ἑπτανήσῳ δικαστηρίων Νόμου τοῦ τότε ἰσχύοντος, τὸ ζήτημα τῆς παραγραφῆς ἀπορρίψαν τὴν σχετικὴν ἐνστάσιν δὲν δύναται δὲ νὰ λάβῃ ἐναντίον τῆς τοιαύτης ἀποφάσεως ἐφαρμογὴν ἢ μεταγενέστερον εἰσαχθεῖσα ἐν Ἑπτανήσῳ Ἑλληνικῇ Πολιτικῇ Δικονομίᾳ, καθ' ἣν ἐπιτρέπεται ἀνάκλησις, διότι οὕτω προσβάλλεται τὸ ἐκ τῆς τελεσιδικίας κεκτημένον ἐκ τῆς ἀπορρίψεως τῆς ἐνστάσεως δικαίωμα τοῦ ἐνάγοντος, καθ' οὗ δὲν ἰσχύει ὁ μεταγενέστερος νόμος· ὥστε ἀπορριπτέα ἐστὶν ἡ σχετικὴ ἐνστάσις τῶν ἀντιδίκων τοῦ ἐνάγοντος.

5) Ἐπειδὴ αἱ ἐνστάσεις, ὅτι δὲν μετεγράφη ἡ διαθήκη εἰς τὰ βιβλία τῶν ὑποθηκῶν κατὰ τὰ ἄρθρα 983 καὶ 984 τοῦ Ἰονίου Ἀστικού Κώδικος καὶ ὅτι μυστικὴ οὖσα αὕτη δὲν ἠγοήθη οὐδ' ἀνεγνώσθη καὶ ἐθεβαιώθη ἐνώπιον τῆς Διαθετῆδος κατὰ τὸν σχετικὸν νόμον εἰνε ἀπορριπτέα διὰ τὰς ἐν ταῖς ὑπ' ἀριθ. 300 (σκέψ. 8—10) μὴ ἀναρρεθίσαι ἀποφάσεις τῶν ἐν Κερκύρᾳ Ἐρετῶν ἐκτεθειμένων λόγων, εἰς οὓς καὶ τὸ δικαστήριον τοῦτο ἀναφέρεται.

6) Ἐπειδὴ ὁ ἐν τῇ διαθήκῃ τεθείς ὁρος, ὅπως ὁ καταπιστευματοδότης φέρεται προσθέτως καὶ τὸ ἐπώνυμον Καμπίτση, ἐτελεσθή, διότι ὁ υἱὸς τῆς κληρονόμου Δανιὴλ Βούλγαρης προσέθηκεν εἰς τὸ ἑαυτοῦ καὶ τὸ τοῦ Καμπίτση ἐπιθετόν, ὡς προκύπτει ἐκ τοῦ περὶ παραδόσεως εἰς αὐτὸν κατὰ τὸν γάμον τοῦ τῆς ὑποσχεθείσης προικὸς ὑπὸ χρονολογίαν 7 Σεπτεμβρίου 1823 συμβολαίου τοῦ τότε Νοταρίου Πα αγιωτῆ Πιερῆ, ὁ δὲ υἱὸς τοῦτου, ὁ ἐνάγων, εἰς ὅλα τὰ δικόγραφα ἀπὸ τῆς ἀγωγῆς καὶ κατόπιν προσέθετο καὶ τὸ ἐπώνυμον τοῦτου· αἱ δὲ ἐν τῇ διαθήκῃ ὀρισθεῖσαι χορηγεῖται οὐ μόνον δὲν ἐπείθεσαν ὡς ὅροι ἐξουτήσεως τοῦ καταπιστευματος ἐκ τῆς ἐκτελέσεως αὐτῆς, ἀλλ' οὐδ' ἐπιταρύνουσι τὰ καταπιστευμάτα, ἀλλὰ μόνον τὴν κληρονομίαν· ὥστε ἀπορριπτέα ἐστὶν ἡ σχετικὴ ἐνστάσις.

7) Ἐπειδὴ ἡ ἐνστάσις, ὅτι δὲν ἀποδεικνύεται ὁ γάμος τοῦ Ἀντ. Βούλγαρη μετὰ τῆς Αἰκατέρης Καμπίτση, ὡς νομίμως ἐτελεσθεὶς κατὰ τὰς ἰσχύουσας τὴν ἐποχὴν τῆς τελέσεως αὐτοῦ διατάξεις κ.τ.λ. εἰνε ἀπορριπτέα διὰ τοὺς ἐν τῇ ὑπ' ἀριθ. 300 (σκέψ. 12) μὴ ἀναρρε-

θείσῃ ἀποφάσει τοῦ Ἐφρεταίου Κερκύρας ἐκτιθεμένους λόγους, εἰς οὓς καὶ τὸ δικαστήριον τοῦτο ἀναφέρεται:

8) Ἐπειδὴ ἀπηγορεύετο μὲν ὑπὸ τῶν ἱερῶν κανόνων ὁ μετὰ τὴν χειροθεσίαν γάμος εἰς τοὺς ἱερωμένους καὶ μόνον ὁ παραβάτης ἐτιμωρεῖτο δι' ἐκπτώσεως ἀπὸ τῆς ἱερωσύνης, χωρὶς ν' ἀπαγγέλληται καὶ ἀκύρωσις τοῦ γάμου, διὰ δὲ τῆς διατάξεως 46 Κώδ. (1—3) κηρωθέντων τούτων προσετέθη μόνον καὶ ὅτι τὰ ἐκ ταιούτου γάμου γεννώμενα τέκνα οὐδὲν δικαίωμα ἐπὶ τῆς τῶν γονέων περιουσίας ἐξ οὐδενός λόγου ἐκτινῶντο· πλὴν ἡ πρόσθετος αὕτη διάταξις δὲν ἐφηρμόθη ἀνέκαθεν, ἀλλὰ διὰ μεταγενεστέρων νόμων καὶ ἰδίως διὰ τῆς Νεαρᾶς 79 τοῦ αὐτοκράτορος Λεόντος τοῦ Σοφοῦ, δεκτῆς γενομένης τῆς ἀπαγορεύσεως τοῦ γάμου, ὡς ὑπῆρχεν ἀπηγορευμένος κατὰ τοὺς κανόνας τῆς Ἐκκλησίας δὲν ἐγένετο δεκτὴ καὶ ἡ παντελής τῶν παραβατῶν ἱερέων ἀπὸ τοῦ Ἱερατικοῦ σχήματος ἀπόσπαισις καὶ πρὸς τὸν λαϊκὸν βίον ἐπανατροφήν, διὰ καὶ ἐπιστήσῃ αὐτῇ τῇ ὑποχωρήσει τῆς τάξεως ἐφ' ἣν πρὸ τοῦ γάμου ἐγνωρίζοντο (οἱ παραβάται ἱερεῖς) ἀρκεῖσθαι τὴν δίωξιν αὐτοῖς, τοῦ δὲ κληρικοῦ σχήματος καὶ τῆς ἄλλης ἐν ταῖς ἐκκλησιαστικαῖς ὑπηρεσίαις ἥς ἐστὶ πεσθῆναι οὐχὶ ἀθέμιτον, μὴ παντάπασιν τὴν ἀλλοτριωσιν καταδικάζεσθαι μετριοθετήσας οὕτω τῆς κατ' αὐτῶν πρώτης αὐστηρότητος, γυνὰ ἐπαναληφθῇ καὶ ἡ κατὰ τῶν τέκνων ἀπηγγελμένη στέρησις τῶν τῆς περιουσίας τῶν γονέων πηγαζόντων δικαιωμάτων αὐτῶν· δὲν εἰς δὲ εὐλογὸν οὐδὲ δικαίον νὰ ὑποτεθῇ, ὅτι ὁ νομοθέτης διὰ τῶν μεταγενεστέρων τούτων ἀποφάσεων τῶν μὲν ὑπαιτίων τῆς παραβάσεως ἱερέων ἐδεκτίκωσεν τὴν θέσιν, μετριάσας τὰς ποινάς, χωρὶς νὰ κηρύσσεται καὶ ὁ γενόμενος γάμος αὐτῶν ἄκυρος ρητῶς, τὰ δὲ μηδὲν πεισάντα καὶ ἐντελῶς ἀνάιτια καὶ ἄθῳα τέκνα τῶν διετήρησεν ἐν τῇ ἀνηλεὲς καταδίκῃ τοῦ μηδενὸς ἐκ τῆς τῶν γονέων οὐσίας μεταλαμβάνειν, ἀλλὰ μένειν διηνεκῶς ἐν τῇ ἀτιμίᾳ, ἀλλὰ μᾶλλον θεωρητέα ἢ παράλειψις νέας περὶ αὐτῶν διατάξεως ὡς σιωπηρὰ κατάργησις ἢ ἐγκατάλειψις τῆς εἰρημένης διατάξεως, καθ' ἣν μὴ συμβιβαζομένης πλέον πρὸς τὰς κοινωτικὰς νέας καὶ ἐπιεικεστέρας ἀρχὰς τοῦ δικαίου. Τοῦτο δὲ ὑποστηρίζεται ὑπὸ τῆς γενομένης ἐφαρμογῆς τῶν σχετικῶν διατάξεων, διότι διὰ μὲν τῆς διατάξεως 5 Τβ1 καὶ Π. (23, 2) ἀνεγνωρίσθη καὶ ἐπεκυρώθη ἡ κατάστασις τέκνων ἐξ ἀπηγορευμένου γάμου πρὸ τεσσαρακονταετίας τελεσθέντος γεννηθέντων, καὶ θεωρήθησαν ταῦτα ὡς ἐξ ἀρχῆς ἐν νομίμῳ γάμῳ γεννηθέντα· διὰ δὲ τοῦ ὑπὸ τὸν ΚΘ νομοκάνονα Πατριάρχου Φωτίου γενομένου ὑπ' αὐτοῦ σχολίου ἀναφέρων οὗτος τὰ τῆς εἰρημένης διατάξεως τοῦ Κώδικος καὶ ὅτι αὕτη δὲν ἐτέθη ἐν τοῖς βασιλικαῖς ἐπιπροσθέτει ἐν τέλει τοῦτο τὸ χαρακτηριστικὸν «ὅπως δὲ σήμερον οὐ φυλάσσεται ἀγνώων ὅπερ ἀρκούντως ἐμφαίνει, ὅτι, εἰ μὴ κατὰ

γῆθη αὐτῇ σιωπηρῶς διὰ τῶν νεωτέρων διατάξεων, ὡς εἴρηται, δὲν ἐνηρμόζετο ὅμως ἔκτοτε ἢ κατὰ τῶν τέκνων αὐστηρά καὶ ἀπανθρωπὸς ἐκείνη διατάξις, ἐν ἀκρηστίᾳ τεθεῖσα ἔκτοτε· διό καὶ δὲν ἐτέθη ἐν τοῖς βασιλικαῖς, οὐδὲ ἐν ταῖς περι τοῦ ἀντικειμένου τούτου κατὰ πιν ἐκδοθεῖσαι διατάξεσι περιελήφθη· οὕτω δὲ ἐξηκολούθησεν ἐφαρμόσασα τὸν νόμον καὶ ἡ ἐκκλησία, διὰ τοῦ Πατριαρχείου καὶ τῆς παρ' αὐτῷ Ἱερᾶς Συνόδου ἐνασκούσα μετὰ τὴν καταλύσιν τῆς Βυζαντινῆς Αὐτοκρατορίας, πᾶσαν τὴν ἐπὶ τοῦ κύρους τῶν γάμων καὶ τῶν γεννήσεων ἐκκλησιαστικὴν καὶ πολιτικὴν ἐξουσίαν, συγχωρήσασα χάριν τοῦ μυστηρίου τοῦ γάμου τοὺς μετὰ τὴν χειροτονίαν γενομένους γάμους ἱερέων καὶ τὰ ἐξ αὐτῶν γεννηθέντα τέκνα ὡς νόμιμα ἐξ ἀρχῆς ὄντα ἀναγνώρισασα καὶ ὡς ταῦτα παντὸς μύθου ἀνώτερα παρὰ ταῖς θείαις καὶ ἱερεῖς νόμους ὄντα καὶ γνήσια τέκνα καὶ κληρονόμους τῶν γεννητῶν (Πρ. I. Σ. 31 'Οκτωβρίου 1847), ἐν δὲ ταῖς Κωδίξι τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου, εἰ καὶ σπανίως, διότι καὶ σπανίως συμβαίνουσι ταῦτα παρὰβάσεις, ὑπάρχουσιν ὅμως πρ-ξεις συγχωρήσεως ἱερωμένων, μετὰ τὴν χειροτονίαν ἐκπεσόντων καὶ νυμφευμένων, εἰς ἃς ἡ ἐκκλησία εἰς τὴν ἀνάγκην καὶ τὴν χαλεπότητα τῶν καιρῶν ὑπέγκουσα, ἢ καὶ εἰς ἄλλους οἰκονομίας λόγους ἐνέδιδεν, ἐκδίδουσα ἐπὶ μόνῳ τῷ ἀπαράβατῳ ὄρω τοῦ μὴ δύνασθαι νὰ ἐκτελῶσιν οἱ τοιοῦτοι παρὰβάται· τὰ ἱερατικά των καθήκοντα, μετὰ τῶν λαϊκῶν τοῦ λοιποῦ τασσόμενοι (Πρ. I. Σ. 4 Φεβρουαρίου 1870) καὶ δεχομένη, ὅτι τὸ ἐπὶ τῆς κανονικῆς ἀκριβοῦς στηριζόμενον ἔθος τοῦ μὴ λαμβάνειν τί ἐκ τῆς περιουσίας τῶν γονέων τὰ ἐκ τοιούτων κεκωλυμέναν γάμων γεννώμενα τέκνα ἐξέλιπεν ἀπὸ πολλοῦ ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ, καθ' ἃ καὶ ὁ Πατριάρχης Φώτιος εἶρηκε (Πρ. I. Σ. 19 'Οκτωβρίου 1874). Γάμον δὲ ἱερέως μετὰ τὴν χειροτονίαν τελεσθέντα κατ' ἀδειαν ἐπισκόπου, καίπερ ἀπηγορευμένον, ἐθεώρησε νόμιμον ἡ Ἐκκλησία καὶ τὰ ἐξ αὐτοῦ τέκνα ἐπίσης νόμιμα καὶ δικαιωματικῶς ἱπαισερχόμενα εἰς τὴν τῶν γονέων κληρονομίαν (Πρ. I. Σ. 29 'Οκτωβρίου 1884).

9) Ἐπειδὴ οὕτως ἔχουσιν τῶν περὶ τοῦ ἀντικειμένου τούτου διατάξεων τοῦ νόμου καὶ λαμβανομένου ὑπ' ὄψιν, ὅτι αὗται ἴσχυον ἐν Ἑπτανήσῳ τὸ 1801, ὅτε ἐτέλεσθη ὁ γάμος τοῦ ἱερέως Ἀντωνίου Βουλγάρως μετὰ τῆς Αἰκατερινῆς Καμπίτση, ὡς ἐφηρμόζεν αὐτὰς ἡ Ἀνατολικὴ Ὀρθόδοξος Ἐκκλησία, ὑπὸ τοῦ ἐν Κωνσταντινουπόλει Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου κυβερνωμένη, εἰς τὴν δικαιοδοσίαν τῆς ἀποίας ὑπῆγετο τότε ἡ Ἑπτανήσος καὶ οὐχὶ ὡς εἰσῆχθη κατόπιν ἐν Ἑλλάδι· διὰ τοῦ Β. Διατάγματος τῆς 23 Φεβρουαρίου 1835 ἡ Βυζαντινὴ νομοθεσία καὶ ὅτι πρὸς τέλεσιν ἐγκύρου γάμου δὲν ἀπαιτεῖτο

ἀναγκαιώς καὶ ἀπολύτως πραγματοποιήναι ἄδεια ἐπισκόπου, ὡς δύναται καὶ κατόπιν μετὰ τὸν γάμον νὰ γοσηγηθῇ δι' ἐγκρίσεως, ἐπειτα, ὁ περὶ τοῦ πρόκειται γάμος τῶν ἱερέων Ἀντωνίου Βουλγαρη, καὶ μετὰ τὴν χειροθεσίαν τελεσθεὶς, ἐὰν ἐνεκρίθῃ ἀναγνωρισθεὶς ὑπὸ τοῦ ἀρμοδίου ἐπισκόπου, εἶναι νόμιμος καὶ ἐγκυρος, ὡς ἐπίσης καὶ ὁ αὐτοῦ γεννηθεὶς πατὴρ τοῦ ἐνάγοντος Δανιὴλ, νόμιμος ὢν καὶ αὐτὸς υἱὸς καὶ ἱκανὸς εἰς ἀπόκτησιν κληρονομίας ἢ καταπιστεύματος τῶν προγόνων αὐτοῦ προερχομένων, εἰς οὐδέν ἐμπόδιον ὑπομείνων.

10) Ἐπειδὴ ὁ ἀρμοδίος Ἀρχιεπίσκοπος Κερκύρας, ὡς προκύπτει ἐκ τῆς ἀπὸ 2 Ἰουλίου 1803 πράξεως αὐτοῦ, τιμωρήσας τὴν καθαιρέσεως τὸν μετὰ τὴν χειροθεσίαν ἐλθόντα εἰς γάμον ἱερέα Ἀντωνίου Βουλγαρη μετὰ τῆς Αἰκατερίνης Καμπίτση καὶ τὸν εὐλογοῦντα τὸν γάμον ἱερέα, ἀνεγνώρισεν ὡς νόμιμον τὸν ἐπωσδῆποτε ἐρολογηθέντα γάμον διὰ τὸ σέβας τοῦ μυστηρίου ὁμολογίας συγκαταβατικῇ τε καὶ φιλανθρώπῳ πρὸς σκέπην καὶ παραμυθίαν τῶν ἀποκλήτων τε καὶ ἀφύων τέκνων ἐσχελίσας τὸν γάμον τῆς Ἐκκλησίας.

11) Ἐπειδὴ κατὰ ταῦτα ἀπορριπτία ἐστὶν ἡ περὶ ἀνικανότητος τοῦ Δανιὴλ Βουλγαρέως εἰς ἀπόκτησιν τοῦ ἐπίδικου καταπιστεύματος διὰ παράνομον γάμον τοῦ πατρὸς αὐτοῦ ἱερέως Ἀντωνίου Βουλγαρη ἐνστάσις τοῦ ἐναγομένου καὶ τῶν προσεπικαλεσαμένων.

12) Ἐπειδὴ ἐκ τῶν ἐπὶ τοῦ θέματος τῆς ὑπ' ἀριθ. 300 τοῦ 1873 ἐτὸς μὴ ἀναιρεθείσης ἀποφάσεως τῶν ἐν Κερκύρᾳ Ἑβρετῶν ἐπασθέντων μαρτύρων προκύπτει κατὰ τὴν κρίσιν τοῦ Δικαστηρίου μετὰ πλειοψηφίαν, ὅτι τὰ περὶ ὧν ἐν τῇ ἐπίδικῃ ἀγωγῇ προκύπτει κτήματα, ἅπερ ἐν δημοσίῳ πλειστηριασμῷ ἠγόρασεν ὁ Εὐστάθιος Θεοτόκης ποτὲ Νικολάου, εἶναι αὐτὰ ἐκεῖνα, ἅτινα ὁ ἐπὶ προαίματι τοῦ ἐνάγοντος Παυλίνα Κάισαρη Καμπίτση διὰ τῆς ἀπὸ 28 Ἰουλίου 1786 διαθήκης τῆς κατέλιπεν εἰς τὴν ἑαυτῆς θυγατέρα Αἰκατερίνην τὴν μάμμην τοῦ ἐνάγοντος, τὴν λαβοῦσαν σύζυγον τὸν πάππον αὐτοῦ ἱερέα Ἀντωνίου Βουλγαρη, ὑπὸ καταπιστευματικὸν δεσμὸν, ὅπου διαδοχικῶς περιέρχονται εἰς τοὺς ἄρρενας ἐγγόνους αὐτῆς, τοῦτον δὲ οὕτως ἔχοντος, ἐπιβλητέος ἐστὶν εἰς τὴν διαδεχθεῖσαν ἐν τῇ οἰκίᾳ τὸν ἀποδείκνυντα ἐνάγοντα ἀδελφὴν τοῦ Μαριαν Βουλγαρη ἀνακληρωτικὸς ὅρκος, πρὸς συμπλήρωσιν τῆς μὴ ἐντελῶς ἀποδεικνυμένης ταυτότητος τῶν κτημάτων, κατὰ τὰ ἀρθρ. 378 καὶ 379 Πολ. Δικονομίας εἶναι δὲ ἐπιβλητέος ὁ τῆς εἰδήσεως ὅρκος καὶ οὐχὶ ὁ περὶ τοῦ πιστεύειν καὶ μὴ γινώσκειν, διότι δύναται νὰ γνωρίξῃ ἡ ἑλπίς τοῦ δι' αὐτοῦ βεβαιωτέον ἀντικείμενον, ἀφοῦ ἐπ' αὐτοῦ στηρίζεται ἡ ἀγωγὴ ὡς ἐπιθετικὴ πρᾶξις αὐτῆς.

Ἐπειδὴ διδομένου ἢ μὴ τοῦ ὅρκου, ἐπιφυλάσσεται ν' ἀποφασίσῃ τὸ Δικαστήριον περὶ πάντων, τῶν χρήζόντων ἀποφάσεως περαιτέρω ζητημάτων.

Διὰ ταῦτα

Ἰδὼν καὶ τάρθρα 362, 374, 373, 377 τῆς Πολ. Δικονομίας.

Ἀπορρίπτει τὰς ἐν τῷ σκεπτικῷ ἀναφερομένας ὡς ἀπορριπτέας προτάσεις τοῦ ἐνάγομένου καὶ τῶν προσεπικαλουμένων.

ὑποχρεοῖ τὴν τὸν ἐνάγοντα ἐν τῇ δίκῃ διαδεχθεῖσαν ἀδελφὴν αὐτοῦ Μαρίαν Βούλγαρη, ἵνα ἐντὸς προθεσμίας ἡμερῶν εἴκοσιν ἀπὸ τῆς κοινοποιήσεως τῆς παρούσης δηλώσῃ, εἰ ἀποδέχεται ἢ ἀποποιῇται καὶ δεχομένη δώσῃ ἐπὶ τοῦ Ἱεροῦ Εὐαγγελίου καὶ ἐνώπιον τοῦ Δικαστηρίου τούτου δημοσίᾳ συνεδριάζοντος ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ αὐτοῦ τὴν πρώτην δικάσιμον μετὰ 10 ἡμέρας ἀπὸ τῆς νομίμου κοινοποιήσεως τῆς δηλώσεως τὸν ἐπόμενον ἀναπληρωτικὸν ὅρκον α' Ὁμνῶ, εἰδὼτα κάλλιστα τὰς εἰς τὴν ψευδορκίαν ἀναφερομένας ποινάς, ὅτι τὰ περὶ ὧν ἐν τῇ ἀγωγῇ πρόκειται κτήματα, τὰ ὅποια ἐν δημοσίᾳ πλειστηριασμῷ ἡγόρασεν ὁ Εὐστ. Θεοτόκης ποτὲ Νικολάου εἶνε αὐτὰ ἐκεῖνα, ἅτινα ἡ προμύμμη τοῦ ἐνάγοντος ἀδελφοῦ μου Ἀντωνίου Βούλγαρη ποτὲ Δανιὴλ Παυλῖνα Καίσαρη Καμπίτση διὰ τῆς ἀπὸ 28 Ἰουλίου 1786 διαθήκης τῆς ἄφησεν εἰς τὴν ἐαυτῆς θυγατέρα Αἰκατερίνην, τὴν μᾶμμην τοῦ ἐνάγοντος, τὴν λαβοῦσαν σύζυγον τὸν πάππον αὐτοῦ ἱερέα Ἀντωνίον Βούλγαρη, ὑπὸ καταπιστευματικὸν δεσμόν, ὅπως περιέρχονται ὑπ' αὐτὸν εἰς τοὺς ἄρρενας ἐκγόνους αὐτῆς οὕτως εἴη μοι ὁ Θεὸς δοηθὸς καὶ τὸ Ἱερόν Αὐτοῦ Εὐαγγέλιον.

Δοθέντος ἢ μὴ τοῦ ὅρκου, ἐπιφυλάσσεται ν' ἀποφασίσῃ.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις τῇ εἰκοστῇ ἔκτῃ Νοεμβρίου 1898.

Ὁ Ἀντιπρόεδρος
Μ. Διγενῆς

Ὁ ὑπογραμματεύς
Μ. Μπαρινόπουλος

Ἀριθ. 274

Τμήμα Β'.

(Ἐρήμην ἐνάγομένων)

—ΚΑΤΕΛΑΒΕ— νοτίουθεν ενέμνησεν ότι από 1881 κατέλαβε

—ΑΡΙΘ. 278— ότι νοτίουθεν κατέλαβε, νοτίουθεν κατέλαβε

—ΑΡΙΘ. 278— ότι νοτίουθεν κατέλαβε, νοτίουθεν κατέλαβε

—ΑΡΙΘ. 278— ότι νοτίουθεν κατέλαβε, νοτίουθεν κατέλαβε

—ΑΡΙΘ. 278— ότι νοτίουθεν κατέλαβε, νοτίουθεν κατέλαβε

—ΑΡΙΘ. 278— ότι νοτίουθεν κατέλαβε, νοτίουθεν κατέλαβε

—ΑΡΙΘ. 278— ότι νοτίουθεν κατέλαβε, νοτίουθεν κατέλαβε

—ΑΡΙΘ. 278— ότι νοτίουθεν κατέλαβε, νοτίουθεν κατέλαβε

—ΑΡΙΘ. 278— ότι νοτίουθεν κατέλαβε, νοτίουθεν κατέλαβε

—ΑΡΙΘ. 278— ότι νοτίουθεν κατέλαβε, νοτίουθεν κατέλαβε

—ΑΡΙΘ. 278— ότι νοτίουθεν κατέλαβε, νοτίουθεν κατέλαβε

—ΑΡΙΘ. 278— ότι νοτίουθεν κατέλαβε, νοτίουθεν κατέλαβε

—ΑΡΙΘ. 278— ότι νοτίουθεν κατέλαβε, νοτίουθεν κατέλαβε

—ΑΡΙΘ. 278— ότι νοτίουθεν κατέλαβε, νοτίουθεν κατέλαβε

—ΑΡΙΘ. 278— ότι νοτίουθεν κατέλαβε, νοτίουθεν κατέλαβε

—ΑΡΙΘ. 278— ότι νοτίουθεν κατέλαβε, νοτίουθεν κατέλαβε

—ΑΡΙΘ. 278— ότι νοτίουθεν κατέλαβε, νοτίουθεν κατέλαβε

—ΑΡΙΘ. 278— ότι νοτίουθεν κατέλαβε, νοτίουθεν κατέλαβε

—ΑΡΙΘ. 278— ότι νοτίουθεν κατέλαβε, νοτίουθεν κατέλαβε

—ΑΡΙΘ. 278— ότι νοτίουθεν κατέλαβε, νοτίουθεν κατέλαβε

—ΑΡΙΘ. 278— ότι νοτίουθεν κατέλαβε, νοτίουθεν κατέλαβε

—ΑΡΙΘ. 278— ότι νοτίουθεν κατέλαβε, νοτίουθεν κατέλαβε

—ΑΡΙΘ. 278— ότι νοτίουθεν κατέλαβε, νοτίουθεν κατέλαβε

—ΑΡΙΘ. 278— ότι νοτίουθεν κατέλαβε, νοτίουθεν κατέλαβε

—ΑΡΙΘ. 278— ότι νοτίουθεν κατέλαβε, νοτίουθεν κατέλαβε

—ΑΡΙΘ. 278— ότι νοτίουθεν κατέλαβε, νοτίουθεν κατέλαβε

—ΑΡΙΘ. 278— ότι νοτίουθεν κατέλαβε, νοτίουθεν κατέλαβε

—ΑΡΙΘ. 278— ότι νοτίουθεν κατέλαβε, νοτίουθεν κατέλαβε

—ΑΡΙΘ. 278— ότι νοτίουθεν κατέλαβε, νοτίουθεν κατέλαβε

—ΑΡΙΘ. 278— ότι νοτίουθεν κατέλαβε, νοτίουθεν κατέλαβε

—ΑΡΙΘ. 278— ότι νοτίουθεν κατέλαβε, νοτίουθεν κατέλαβε

—ΑΡΙΘ. 278— ότι νοτίουθεν κατέλαβε, νοτίουθεν κατέλαβε

—ΑΡΙΘ. 278— ότι νοτίουθεν κατέλαβε, νοτίουθεν κατέλαβε

—ΑΡΙΘ. 278— ότι νοτίουθεν κατέλαβε, νοτίουθεν κατέλαβε

του έτους 1839 μέχρι της υπό της έναγομένης αυθαίρετου καταλή-
ψεως αυτού, συμβάσης μετά τον Φεβρουάριον του έτους 1870 επί τη
βάσει δέ της μνηθείσης πράξεως του της πόλεως Αθηνών Μηχανικού
ώσαυτως διανοία κυρίου και καλή τη πίστει από της 1ης Οκτωβρίου
1857 κατέλαβε και κατέχευε το επίδικον επί δεκαετίαν πλήρη μέχρι
του Φεβρουαρίου 1870, οτε αυθαίρετως κατέλαβεν αυτό ή έναγομένη
θεν ή έναγομένη ως κακής πίστεως κάτοχος είναι υπόχρεως κατά
νόμον ου μόνον εις πληρωμήν των περ' αυτής συλλεγέντων εισοδη-
μάτων ή μισθωμάτων του επίδικου, αλλά και των δυναμένων να συλ-
λεχθώσι και ήμισυ του αναγνωρισθ' κύριον του εν λόγω τεμαχίου εκ
πήχεων τεκτονικών τετραγωνικών 127. 55)100, να διαταχθ' ή εκ
της διακατοχής αυτού αποβολή της έναγομένης υπό τας ιδιότητάς της
και ή εις ταύτην εγκατάστασις του Δημοσίου, απειλουμένης κατ' αυτής
χρηματικής ποινής εκ δραχμών 10,000, να υποχρεωθ' ή πληρώσ' η
προς το Δημοσίον λόγω εισοδημάτων ανά δραχμάς 100 κατ' έτος
από τον Φεβρουάριον του 1870, έποχην της καταλήψεως μέχρις ήγ-
καταστάσεως αυτού εντόκως από της άγωγής.

Συζητήσεως γενομένης, το Πρωτοδικειον διά μέν της υπ' αριθ.
3122 (1890) αποφάσεως διάταξεν αποδείξεις έμμεαρτύρους και πραγ-
ματογνωμοσύνην, διά δέ της υπ' αριθ. 6654 (1893) έτέρας αποφά-
σεως έθεώρησε μή αποδεδειγμένην την άγωγήν του Δημοσίου και συνε-
πως απέρριψεν αυτήν. Τας αποφάσεις αυτές εκκληθείσας υπό του
Δημοσίου, το Έφετεϊον Αθηνών επεκύρωσε διά της υπ' αριθ. 1342
(1894) αποφάσεως και απέρριψε την έρεσιν.

Της αποφάσεως ταύτης την ανάρρυσιν αίτείται το Δημόσιον, διά
της από 5 Αυγούστου 1894 αίτήσεώς του διά τον εν αυτώ ως έξης
λόγον.

Διότι εκτός των μαρτυρικών καταθέσεων το Δημόσιον προς από-
δείξιν του ταχθέντος θέματος διά της προπαρασκευαστικής αποφάσεως
έπεκαλίσσατο και διάφορα έγγραφα ως και δικαστικά τεκμήρια εξ ήγ-
γράφων απορρέοντα, (ον 1ον) την έκθεσιν της δι' της αυτής προπα-
ρασκευαστικής αποφάσεως διαταχθείσης πραγματογνωμοσύνης, (ον 2ον) τη
υπ' αριθ. 1602 (1857) μεταρρυθμιστικήν του Μηχανικού της πόλεως
πράξιν, ως και τους τίτλους της κυριότητος αυτής ταύτης της αντι-
δίκου τους υπό του Δημοσίου προσαγομένους και (ον 3ον) το δικαστικόν
τεκμήριον το εκ της πράξεως του Μηχανικού της πόλεως τις προα-
ναφερθείσας εκ των τίτλων της αντιδίκου προφανώς πηγάζον, ότι οι
δικαιούμενοι πήχεις εκ του οικοπέδου της αντιδίκου κατείχοντο μέχρι
του 1870 υπό του Δημοσίου διανοία κυρίου, εν τούτοις το δικάσαν
Έφετεϊον αντί συλλήδων να έκτιμήσ' πάντα τὰ υπό του Δημοσίου

ἐπικληθέντα ἀποδεικτικά μέσα περιορίσθη εἰς τὴν ἐκτίμησιν μόνον τῶν μαρτυρικῶν καταθέσεων καὶ ἀκόμη παρέλιπεν ἐντελῶς νὰ ποιηθῇ μείζων περὶ τῶν ἐξ ἐγγράφων ἐκπηγαζόντων καὶ ὑπὸ τοῦ Δημοσίου ἐπικαλούμενων δικαστικῶν τεκμηρίων, ἀλλ' οὕτως ἀποφηνάμενος παρέβιασε τὰς περὶ ἀποδείξεως διατάξεις τῆς Πολ. Δικονομίας καὶ συνάμα κατέλιπεν ἀνατιτολόγητον τὴν προσβαλλομένην ἀπόφασιν τοῦ καταστάσαν τούτου ἕνεκεν ἀναιρετέαν δυνάμει τῶν §§ 5 καὶ 6 τοῦ ἀρθροῦ 807 τῆς πολ. δικονομίας.

Ἀκοῦσαν τοῦ πληρεξουσίου τοῦ ἀναιρεσειόντος ἀναπτύξαντος καὶ προφορικῶς τὸν ἄνω λόγον ἀναιρέσεως καὶ αἰτησάμενου τὴν ἀναίρεσιν τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως καὶ

Τοῦ Ἀντεισαγγελέως.

Σκεφθὲν κατὰ τὸν νόμον.

Ἐπειδὴ, ὡς προκύπτει ἐκ τοῦ ἀπὸ 23 Αὐγούστου 1894 ἀποδεδειγμένου τοῦ δικαστικοῦ κλητῆρος τῶν ἐν Ἀθήναις Πρωτοδικῶν Δ. Δ. λέγκα, ἡ προκειμένη αἴτησις ἀναιρέσεως ἐκοινοποιήθη νομίμως καὶ προσηκόντως πρὸς τὴν ἀναιρεσίβλητον, μὴ ἐμφανιζομένη δὲ αὕτη κατὰ τὴν ἐν ἀρχῇ τῆς παρούσης ἀναφερομένην συνεδρίασιν, νόμιμον δικάμενον τῆς προκειμένης ὑπόθεσεως, δικάζεται ὡσανεὶ ἐνεφανίσθη (ἀρ. 827 Πολ. Δικονομίας).

Ἐπειδὴ, ἐνῶ, ὡς ἀποδεικνύεται ἐκ τῶν ἐνώπιον τοῦ Ἐφετερίου ὑποβληθεισῶν προτάσεων τοῦ αἰτούντος, τὸ Δημόσιον πρὸς ἀπόδειξιν τοῦ τεθέντος θεμάτων, ἐπεκαλέσθη διάφορα ἐγγραφα καὶ δικαστικά τεκμηρία ἐξ ἐγγράφων προκύπτοντα, τὸ Ἐφετεῖον ὁμῶς ἐκτίμησεν μόνον τὰς καταθέσεις τῶν ἐξετασθέντων μαρτύρων, ὡς ἀποδεικνύεται ἐκ τῆς προσβαλλομένης ἀπ' αἵσεως, ὅν ἐλαβε παντάπασι ὑπ' ὄψιν πλῆρη σχηματισμὸν τῆς πεποιθήσεώς του καὶ τὰ ἐγγραφα ταῦτα καὶ τὰ τεκμηρία, ἐνῶ ὥφειλεν ἐκ τοῦ συνόλου τῶν ὑπ' βληθεισῶν ἀποδείξεων νὰ σχηματίσῃ τὴν πεποίθησίν του περὶ τοῦ ἀποδεικτέου θεματοῦ ἀλλ' οὔτε ἀνέφερε λόγον τινά, δι' ὃν ἐν ἐλαβεν ὑπ' ὄψιν εἰρημένα ἐγγραφα· οὕτω δὲ πράξαν τὸ Ἐφετεῖον παρέβιασε τὰς διατάξεις περὶ ἀποδείξεως διατάξεις τῆς Πολιτικῆς Δικονομίας, διὰ τὰς κατὰ τὸ ἀρθρ. 807 § 5 καὶ 6 Πολ. Δικονομίας ἐπιφέρει τὴν ἀναιρέσιν τῆς ἀποφάσεως.

Διὰ ταῦτα

Ἰδὼν καὶ τὰρθρα 833, 210, 219 Πολ. Δικονομίας.

Ἀναιρεῖ τὴν ὑπ' ἀριθ. 1342 (1894) ἀπόφασιν τοῦ ἐνταῦθα Ἐφετερίου καὶ παραπέμπει τὴν ὑπόθεσιν πρὸς νέαν συζήτησιν εἰς τὴν Ἀθήναις Ἐφετεῖον.

Διατάσσει νὰ γραφῇ ἡ παρούσα εἰς τὸ περιθώριον τοῦ πρωτοτύπου τῆς ἀναιρουμένης ἀποφάσεως καὶ δημοσιευθῇ διὰ τοῦ τύπου δαπάνη τοῦ Δημοσίου.

Καταδικάζει τὴν καθ' ἧς ἡ αἵτησις εἰς τὰ ἐξόδα τοῦ Δημοσίου τὰ ἐνώπιον τοῦ Ἐφετερίου καὶ τῆς παρούσης συζητήσεως, μεταρριζώμενα εἰς δραχμὰς ἐβδόμηκοντα πέντε (75) καὶ εἰς τὰ τέλη τῆς σημερινῆς.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις τῇ τετάρτῃ Δεκεμβρίου 1898. Ἐδημοσιεύθη δ' αὐτόθι τὴν ἐβδόμην Δεκεμβρίου 1898.

Ὁ Πρόεδρος

Ὁ Γραμματεὺς

Κ. Σημαντήρας

Γ. Καστόρχης

Ἀριθ. 276.

Τὸ Δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου

Τμῆμα Α'.

Συγκείμενον ἐκ τῶν Δικαστῶν Κ. Σημαντήρα, Προέδρου, Χρ. Κόκκορη, Ἀ. Γκιών, Π. Μενελάου Ἀ. Πετρίτση, Μ. Ἡλιάδου καὶ Ε. Εὐθυμίου, παρόντων τοῦ τε Ἀντισταγγελέως Κ. Μανιάκη (κωλυομένου τοῦ Εἰσαγγελέως), καὶ τοῦ Γραμματέως Γ. Καστόρχη.

Συνεξιάσαν δημοσίᾳ ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ τοῦ καταστήματος αὐτοῦ τῇ ἐννάτῃ Νοεμβρίου 1898, ἵνα δικασθῇ ἐπὶ τῆς αἰτήσεως τοῦ Ἀναγνώστου Γκριντέλη, ἀποβιώσαντος καὶ κληρονομηθέντος ὑπὸ τῶν 1) Γιούλας χήρας Ἀναγν. Γκριντέλη, δι' ἑαυτὴν καὶ ὡς φυσικῆς ἐπιτροπῆς τῶν ἀνηλικίων τέκνων τῆς Γεωργίου, Ἀγγελικῆς, Ελένης καὶ Μαρίας Ἀναγν. Γκριντέλη, κληρονόμων τοῦ πατρὸς των Ἀναγνώστ. Γκριντέλη καὶ 2) Χαριλάου Α. Γκριντέλη κληρονόμου καὶ ταύτου τοῦ πατρὸς του Ἀναγν. Γκριντέλη, κατοίκων Ριόλου τοῦ δήμου Δύμης, παρασταθέντων διὰ τοῦ πληρεξουσίου των Χαρίλ. Ἀγγελάκη, δικηγόρου, κατὰ τῶν 1) Στεφάνου Προκοπίου, μέλους καὶ ἐκδοχέως τῶν δικαιωμάτων τῆς διαλυθείσης ἐταιρίας αΣτέφανος καὶ Ἀνδρέας Προκοπίου κατοίκων Πατρῶν, παρασταθέντων διὰ τοῦ πληρεξουσίου των Πέλοπ. Σταθακοπούλου, δικηγόρου, 2) Γεωργίου Καραγιάννη, κατοίκου Καγκαδίου καὶ 3) Ἰωάννου Τζιληρᾶ, κατοίκου Πατρῶν, μηδὲνως παρασταθέντων περὶ ἀναίρεσεως τῆς ὑπ' ἀριθ. 468 (1894) ἀποφάσεως τῶν ἐν Πάτραις Ἐρετῶν.

Ἀκοῦσαν τοῦ Εἰσηγητοῦ Δικαστοῦ Ἀνδρ. Γκιών ἐκθέσαντος τάδε:

Ὁ Ἀναγνώστης Γκριντέλης διὰ τῆς ἀπὸ 22 Νοεμβρίου 1889 ἐνώπιον τοῦ Πρωτοδικείου Πατρῶν ἀνακοπῆς του κατὰ 1) τῆς ἐταιρίας «Στέφανος καὶ Ἀνδρέας Προκοπίου» ἥς διαλυθείσης μέλος καὶ ἐκδοχὺς τῶν δικαιωμάτων αὐτῆς εἶναι ὁ Στέφανος Προκοπίου, 2) Γεωργίου Καραγιάννη καὶ 3) τοῦ ἐπὶ τοῦ πλειστηριασμοῦ ὑπαλλήλου Συμβολαιογράφου Πατρῶν Ἰωάν. Τζιλλήρα ἐξέθηκεν, ὅτι ἡ ἐν Πάτραις ἐταιρία «Στέφανος καὶ Ἀνδρέας Προκοπίου», ἀξιόσua λαμβάνειν παρὰ τοῦ Γεωρ. Καραγιάννη, κατέσχευε ἀναγκαστικῶς ἐν κάρην διέτροχον μετὰ τῶν ζευγμάτων καὶ τὸν σύροντα αὐτό ἵππον, ὡς ἀνήκοντα εἰς τὸν ὀφειλέτην Γ. Καραγιάννην καὶ ἐξέθεσεν εἰς πλειστηριασμὸν, τελεσθῆσάμενον ἐνώπιον τοῦ ἐν Πάτραις Συμβολαιογράφου Ἰω. Τζιλλήρα, ἐν ᾧ τὰ κατασχεθέντα ταῦτα ἀνήκουσιν εἰς αὐτόν (τὸν νακόπτοντα), ὅστις τὰ εἶχε μισθώσει ῥυνάμει συμβολαίου πρὸς τὸν ὀφειλέτην ἐπομένως κακῶς κατεσχέθησαν δι' ἄλλότριον χρῆμα καὶ δέον ν' ἀκυρωθῇ ἡ κατάσχεσις μετὰ πάσης τῆς διαδικασίας τῆς ἐκτελέσεως καὶ τοῦ τυχόν ἐνεργηθησομένου πλειστηριασμοῦ, ἀκυρουμένης δὲ τῆς κατασχέσεως, δέον νὰ ὑποχρεωθῇ ἡ καθ' ἥς ἡ ἀνακοπὴ ἐταιρία καὶ ὁ ἐπὶ τοῦ πλειστηριασμοῦ ὑπαλλήλος νὰ τῷ παραδώσωσιν αὐτούς τὰ κατασχεθέντα, ἄλλως τὴν ἀξίαν των, ἀνερχομένην ἐν ὧν εἰς Δρχ. 600· ὅτι ἀπὸ τῆς κατασχέσεως μέχρι τῆς εἰς αὐτὸν παραδόσεως των κατασχεθέντων ὑποχρεοῦται ἡ ἐπισπεύδουσα ἐταιρία νὰ τὸν ἀποζημιώσῃ μὲ δρχ. 25 καθ' ἑκάστην ἡμέραν, ἃς ἕνεκα τῆς κατασχέσεως στερεῖται μὴ συνάμενος νὰ ἐκμισθώσῃ τὰ κατασχεθέντα καὶ ἠτήσατο ν' ἀκυρωθῇ ἡ κατάσχεσις μετὰ πάσης τῆς διαδικασίας τῆς ἐκτελέσεως καὶ τοῦ τυχόν γενησομένου πλειστηριασμοῦ, νὰ ὑποχρεωθῇ ἡ ἐπισπεύδουσα ἐταιρία καὶ ὁ Συμβολαιογράφος νὰ τῷ ἀποδώσωσι τὰ κατασχεθέντα, ὡς ἐπίσης νὰ τὸν ἀποζημιώσῃ ἡ ἐπισπεύδουσα ἐταιρία μὲ δρχ. 25 καθ' ἑκάστην ἡμέραν ἀπὸ τῆς κατασχέσεως μέχρι τῆς εἰς αὐτὸν παραδόσεως των κατασχεθέντων καὶ ν' ἀνασταλῇ ὁ ἐπισπευδόμενος πλειστηριασμός, μέχρις ὁριστικῆς ἐκδικάσεως τῆς ἀνακοπῆς.

Συζητήσεως γενομένης, τὸ Πρωτοδικεῖον ἐξέδοτο διαφόρους προδικαστικὰς ἀποφάσεις καὶ τελευταῖον τὴν ὑπ' ἀριθ. 1817 (1893) δοστικὴν, δι' ἥς ἀπέρριψε τὴν ἀνακοπὴν.

Ἐκκληθείσης τῆς ἀποφάσεως ταύτης ὑπὸ τοῦ ἀνακόπτοντος, τὸ Ἐφετεῖον Πατρῶν διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 468 (1894) ἀποφάσεως ἀπέρριψε τὴν ἔφεσιν.

Τὴν ἀναρρίψιν δὲ τῆς ἀποφάσεως αὐτῆς τοῦ Ἐφετείου ἠτήσατο ὁ ἀνακόπτων διὰ τε τῆς ἀπὸ 12 Ἰουλίου 1894 αἰτήσεώς του καὶ διὰ τοῦ ἀπὸ 20 Νοεμβρίου 1894 προσθετοῦ δικηγράφου του διὰ τοὺς ἐν αὐτοῖς περιεχομένους ὡς ἐξῆς λόγους ἀναρρίσεως.

I. Τους ἐν τῇ αἰτήσεϊ :

Διότι ψευδῶς ἠρμήνευσε τὰς περὶ δικαστικῶν διακοπῶν κειμένας διατάξεις, ἀφοῦ διὰ τῆς κοινοποιήσεως τῆς ὑπ' ἀριθ. 1860 (1890) αποφάσεως τοῦ Πρωτοδικείου Πατρῶν κατὰ τὴν 16 Ἰουνίου 1890, ἥτις θεωρεῖται πρῶξις δικαστικῇ, ἤρξατο ἡ διεξαγωγή τῆς δι' ὅρκου ἀποδεικτικῆς διαδικασίας καὶ ἐπομένως καλῶς ἔδωκε τὸν ὅρκον κατὰ τὰς διακοπὰς.

Διότι τὰ Εἰρηνοδικεῖα δὲν ἔχουσι διακοπὰς καὶ ἐπομένως ἐγκύρως ἐδόθη ὁ ὅρκος.

Διότι ἄλλως, ἀφοῦ ἔδωκε τὸν ὅρκον προῶρως, προηγήθη δὲ κλητευσίς τῶν ἀναιρεσιβλήτων, οὐχὶ ὀρθῶς ἐθεώρησεν ἄκυρον τὴν ὀρκοδοσίαν καὶ δὲν τῷ ἐπέτρεψεν, ὥς ἐζήτησε καὶ ζητῇ νὰ δώσῃ ἐκ νέου τὸν ὅρκον.

Διότι ψευδῶς ἠρμήνευσε τὰς περὶ ἐπίδοσεως ἀρχὰς τοῦ δικαίου, ἀποφανθεῖσα, ὅτι διὰ τῆς λέξεως «πλησίον» ἐννοεῖται ὁ γείτων καὶ παρεδέχθη ὡς ἐγκυρον τὴν ἐπίδοσιν τῆς ρηθείσης αποφάσεως.

Διότι κακῶς ἐξετίμησε τὰς ἀποδείξεις, τὰς ληφθεῖσας ἐπὶ τοῦ θέματος τῆς ὑπ' ἀριθ. 1726 (1891) αποφάσεως τοῦ Πρωτοδικείου Πατρῶν.

Διότι κακῶς δὲν ἐπέβαλε τὸν παρὰ τοῦ ἀναιρεσιβλήντος ἀντεπαχθέντα τοῖς ἀναιρεσιβλήτοις ὅρκον.

Διότι τὰ κατασχεθέντα καὶ διεκδικούμενα κάρρον καὶ ἵππος ἀνήκουσιν ἀποκλειστικῶς εἰς τὴν κυριότητα τοῦ ἀναιρεσιβλήντος, κακῶς δὲ κατεσχέθησαν ὑπὸ τοῦ ἀναιρεσιβλήτου Προκοπίου διὰ χρέος πρὸς τοῦτον τοῦ ἐτέρου ἀναιρεσιβλήτου Γεωρ. Καραγιάννη. Διό βραχίσιμος καὶ παροδευκὴ ἐστὶ ἡ διεκδικητικὴ ἀντακοπὴ τοῦ ἀναιρεσιβλήντος μετὰ τῆς ἀνταγωγικῆς ἀπαιτήσεως του.

II. Τους ἐν τῷ προσθέτῳ δικαγράφῳ :

Διότι ἐσφαλμένως ἠρμήνευσε τὸ ἀρθρ. 7 τοῦ περὶ διακοπῶν νόμου τοῦ 1851, δεχθὲν, ὅτι καίτοι τῆς δηλώσεως περὶ ἀπόδοχῆς τοῦ ὅρκου κοινοποιηθείσης τοῖς ἀναιρεσιβλήτοις τῇ 28 Ἰουνίου 1890 δὲν ἤρξατο ἡ διεξαγωγή τῆς δι' ὅρκου ἀποδείξεως, ἀλλὰ μόνον ἡ πρὸς δόσιν τοῦ ὅρκου προθεσμία, ἥτις διεκόπη διὰ τῆς ἐπελεύσεως τῶν δικαστικῶν διακοπῶν, καθότι τοῦ νόμου ὀρίζοντος, ὅτι «ἐξακολουθεῖ ἡ ἡθὴ κατὰ τὴν ἐναρξιν τῶν διακοπῶν ἀρξαμένη ἐνώπιον τῶν Δικαστηρίων ἢ τῶν Εἰσηγητῶν διεξαγωγή ἀποδείξεων» προδήλως περιλαμβάνεται ἐν τῇ διατάξει ταύτῃ καὶ ἡ προθεσμία καθ' ἣν δεόν νὰ διεξαθῇ ἡ ἀπόδειξις ἀπαξ ἀρξαμένη, προκείμενου δὲ περὶ δόσεως ὅρκου ἢ ἐναρξίς τῆς διεξαγωγῆς αὐτῆς πρέπει νὰ θεωρηθῇ ἐπερχομένη ἀπὸ τῆς ἐπιούσης ἡμέρας τῆς κοινοποιήσεως τῆς περὶ ἀπόδοχῆς δηλώσεως, καθότι ἐὰν ληφθῇ

ΑΠΟΦΑΣΙΣ ΑΡΕΙΟΥ ΠΑΓΟΥ

124

κατὰ γράμμα ἢ παρατεθείσα διάταξις τοῦ Νόμου καὶ ἐπὶ τῶν δι' αὐτοῦ ἀποδείξεων, τότε ἡ δὲν περιλαμβάνεται ἐν αὐτῇ καὶ ἡ ἀπόδειξις αὕτη, ἡ ἐὰν περιλαμβάνηται, ἡ ἐναρξίς τῆς διεξαγωγῆς αὐτῆς εἶνε ἀκαταλήπτως ἐπὶ δόσεως ὁρκου, καὶ ὑπάρχοντος ἐτέρου σταδίου διεξαγωγῆς, ἡ αὐτῆς τῆς δόσεως τοῦ ὁρκου γενομένης ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου ἢ τοῦ Εἰσαγγητοῦ. Ἀλλ' ἡ διάταξις αὕτη γενικῶς ὁμιλοῦσα περὶ πάσης ἀποδείξεως δὲν ἐξαιρεῖ τὴν δι' ὁρκου ἀπόδειξιν, ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει ἡ διεξαγωγή αὐτῆς δὲν δύναται νὰ θεωρηθῇ ἀρχομένη ἀπὸ τῆς ἐπιδόσεως τῆς κοινοποιήσεως τῆς περὶ ἀποδοχῆς δηλώσεως, ἐὰν ἐγένετο πρὸ τῶν διακοπῶν συνεχίζεται ἐγκύρως καὶ μετ' αὐτῆς ἐξακολουθοῦσης τῆς ταχθείσης προθεσμίας νὰ τρέχῃ καὶ κατ' αὐτὴν. Ἐὰν δὲ ἡ παρατεθείσα διάταξις τοῦ νόμου ἀναφέρει, ὅτι ἡ ἀρχαία ἐνώπιον τῶν Δικαστηρίων καὶ Εἰσαγγητῶν διεξαγωγή δὲν διακοπύται τοῦτο ἐξηγῆται ἐκ τοῦ ὅτι ὁ νόμος εἶχεν ὑπ' ὄψιν τὰ συνηθέστερα μὲν ἀποδείξεων, καθ' ἃ ἡ ἀπόδειξις ἀρχεται ἐνώπιον τῶν Δικαστηρίων ἢ τῶν Εἰσαγγητῶν καὶ ἐξακολουθεῖ συνεχίζομένη, ἀλλ' ἐπὶ δόσεως ὁρκου ἢ ἐνώπιον τοῦ Δικαστηρίου ἢ τοῦ Εἰσαγγητοῦ ἐμφάνις τοῦ ὁρκου καὶ ἡ δόσις παρ' αὐτοῦ τοῦ ὁρκου ἀποτελεῖ οὐχὶ τὴν ἐναρξίν, ἀλλὰ τὴν περάτωσιν τῆς δι' ὁρκου ἀποδείξεως, ἥτις οὐδόλως εἶναι κτηκὴ συνεχίσεως.

Διότι καὶ ἐπὶ τῇ ὑποθέσει, ὅτι ἀκύρως ἐδόθη ὑπὸ τοῦ ἀναιρεσείοντος ὁρκος τῇ 1^ῃ τοῦ Ιουνίου 1890, δὲν ἐγένετο διὰ τοῦτο καὶ μόνον ἐκπτώσις αὐτοῦ, εἰσὶν, ὅπως κηρυχθῇ ἐκπτώσις αὐτοῦ ἔδει νὰ ἐξετασθῇ, πρὸ τῆς 18^{ης} Σεπτεμβρίου 1890, ὅτε ἐκοινοποιήθη ὑπὸ τοῦ ἀναιρεσείοντος ἡ παρεμπιπτούσα αὐτοῦ ἀγωγή, δι' ἣς ἐζητεῖ ὅπως κηρυχθῇ ἐκπτώσις τοῦ ὁρκου, διότι δὲν ἔδωκεν αὐτὸν κατὰ τὴν ταχθεῖσαν προθεσμίαν, ἡδύνατο νὰ ὤσῃ ἐκ τοῦ τὸν ὁρκὸν ἐνώπιον τοῦ Εἰρηνοδίκου Δόμης κατὰ τὴν πρώτην συνεδρίαν αὐτοῦ πολιτικῶν ὑποθέσεων, μετὰ τὰς διακοπὰς καὶ ἐὰν τὸ Εἰρηνοδικεῖον τοῦτο συνεδρίασε πρὸ τῆς 18^{ης} Σεπτεμβρίου 1890. Ἡ προσβαλλομένη ὁμως ἀπόφασις ἀναφερομένη εἰς τὰς σκέψεις τῆς ὑπ' ἀριθ. 1726 πρωτοδικίου ἀποφάσεως ἐθέλων ῥησέ καὶ ἀκύρον τὸν δοθέντα ὁρκὸν μόνον διότι ἐδόθη κατὰ τὸ διάστημα τῶν δικαστικῶν διακοπῶν καὶ ἐκήρυξε τὸν ἀναιρεσείοντα ἐκπτώσιον αὐτοῦ ἐνῷ ὁ λόγος, ὅτι ἐδόθη οὗτος κατὰ τὰς διακοπὰς δὲν ἐπαίφερε καὶ τὴν ἐκπτώσιν αὐτοῦ, ἀλλὰ μόνον τὴν ἀκυρότητα τοῦ ὁρκου, ὅτι ἔδει νὰ διαταχθῇ ἡ ἐπανάληψις κατὰ τὴν ὑποβληθεῖσαν ὑπὸ τοῦ ἀναιρεσείοντος καὶ πρωτοδικίως καὶ ἐφεσθίως αἰτησιν, ὅπως δὲ κηρυχθῇ καὶ ἐκπτώσις ἔδει νὰ ἐξετασθῇ, ἐὰν ἐγένετο συνεδρίασις τοῦ Εἰρηνοδικείου Δ' μὲν πρὸ τῆς 18^{ης} Σεπτεμβρίου καθ' ἣν δὲν ἐπανελάβετο τὸν ὁρκόν. Ἡ προσβαλλομένη ὁμως ἀπόφασις κηρύττει αὐτὸν ἐκπτώσιον

τοῦ ὁρκου διὰ τὸν ἀνωτέρω λόγον παρεβίασε τὸ ἀρθρ. 203 τῆς Πολιτικῆς.

Διότι, ἐνῷ ἰσχυρίσθη ὁ ἀναιρεσείων διὰ τῶν προτάσεων τοῦ καὶ ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις μνημονεύει τὸν ἰσχυρισμὸν τοῦ, ὅτι καθ' ὃν πρόνον, ἦτοι τῇ 16^ῃ Ιουνίου 1890 τῷ ἐκοινοποιήσαν οἱ ἀναιρεσείοντες τὴν ἐπ' ἐλλοῦσαν τὸν ὁρκὸν ὑπ' ἀριθ. 1860 (1890) ἀπόφασιν τῶν ἐν Πάτραις Πρωτοδικῶν εἰς τὴν ἐν Ριόδῳ κατοικίαν τοῦ οὗτος ὡς ἐμνην εἰς τὰ λουτρά τῆς Αἰδηψοῦ καὶ ὅτι ἐπραξε τοῦτο σκοπίμως ἀναιρεσείοντος Προκοπίου, ὅπως μὴ λάβῃ γνώσιν ὁ ἀναιρεσείων τῆς ἀποφάσεως καὶ καταστῇ ἐκπτώσις τοῦ ὁρκου καὶ ὅτι εἶναι ἄκυρος ἡ ἐπίδοσις ἡ γενομένη εἰς τοὺς συνοίκους καὶ συγγενεῖς διαμέμοντος ἐν ἄλλῳ τόπῳ καὶ οὐχὶ ἐν τῷ τῆς κατοικίας τοῦ, ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις οὐ μόνον δὲν διέταξε περὶ τοῦ ἰσχυρισμοῦ τοῦ τοῦτο (τοῦ ὡς οὐσιώδους) τὴν δέουσαν ἀπόδειξιν, ἀλλὰ καὶ ἀπέρριψεν αὐτὸν διὰ τοὺς λόγους τῆς ἐκκαλουμένης ἀποφάσεως χωρὶς νὰ μνημονεύῃ αὐτὴν, τοῦ ἦσαν δύο αἱ ἐκκαλούμεναι ἀποφάσεις. Ἀλλ' οὕτω πράξασα οὐ μόνον ἀπέρριψεν ἀνεὺ ἀποδείξεων οὐσιώδη ἰσχυρισμὸν, ἀλλὰ παρεβίασε καὶ τὸ ἀρθρ. 142 Πολ. Δικον. καθ' ὃ τὰ δικόγραφα ἐπιδίδονται εἰς τοὺς συνοίκους τοῦ καθ' οὗ ταῦτα ἀπευθύνονται, ἐὰν οὗτος ἀπουσιάζῃ τῆς οἰκίας τοῦ, οὐχὶ δὲ καὶ ἐὰν διαμένῃ ἐν ἄλλῳ τόπῳ, ὅτε ἡ ἐπίδοσις δέον νὰ ἐνεργηθῇ ἐν τῷ τόπῳ τῆς διαμονῆς τοῦ, πλην δὲ τοῦτο ἀναφερθεῖσα εἰς τὰς σκέψεις τῆς ἐκκαλουμένης ἀποφάσεως χωρὶς νὰ μνημονεύσῃ αὐτὴν, ἐνῷ αἱ ἐκκαλούμεναι ἀποφάσεις ἦσαν δύο, κατέλιπεν ἀνατιολόγηται τὸν ἀνωτέρω ἰσχυρισμὸν τοῦ ἀναιρεσείοντος, ὃν ἀπέρριψε.

Διότι τοῦ κλητῆρος βεβαιοῦντος ἐν τῇ ἐπιδότηρίῳ τοῦ, ὅτι ἀρνήσεται τῆς συζύγου τοῦ ἀναιρεσείοντος νὰ παραλάβῃ τὴν κοινοποιηθεῖσαν αὐτῷ περὶ ὁρκου ἀπόφασιν ὑπ' ἀριθ. 1860 ἐτοιχοκόλλησεν αὐτὴν εἰς τὴν θύραν τῆς οἰκίας τοῦ ἐπὶ παρουσίᾳ τοῦ πλησίον αὐτοῦ Δ. Παπαγεωργακοπούλου, ὥφρισε νὰ κηρυχθῇ ἄκυρον τὴν γενομένην αὐτὴν ἐπίδοσιν, χωρὶς νὰ διατάξῃ ἀπόδειξιν, ἐὰν ὁ Παπαγεωργακόπουλος οὗτος ἦν γείτων, καθότι εἰς τῆς λέξεως «πλησίον», ὁ κλητῆρ οὗτος ἦν γείτων, καθότι εἰς τῆς λέξεως «πλησίον» ἐν τῇ ἐγένετο ἡ ἐπίδοσις τῇ ἐβεβαίωσιν οὐχὶ, ὅτι ἦτο γείτων τῆς οἰκίας ἐν τῇ ἐγένετο ἡ ἐπίδοσις ὁ Παπαγεωργακόπουλος, ἀλλ' ὅτι εὐρέθη τυχαίως παρ' αὐτῷ ἡ ἴστατο παρ' αὐτῷ, διότι τοιαύτην ἐννοίαν ἔχει ἡ λέξις «πλησίον».

Ἀφοῦ δὲ ὁ νόμος ἀπαιτεῖ νὰ μνημονεύῃ ὁ κλητῆρ ἐν τῇ ἐπιδότηρίῳ τοῦ τοὺς γείτονας ἐπὶ παρουσίᾳ τῶν ὁποίων ἐτοιχοκόλλησε εἰς τὴν θύραν τῆς οἰκίας τὸ δικόγραφον, ἡ δὲ λέξις «πλησίον» δὲν σημαίνει τὸν γείτονα ἀρκεί μόνον ἡ ἔλλειψις αὐτῆς ἐν τῇ ἐπιδότηρίῳ, ὅπως καταστήσῃ τὴν ἐπίδοσιν ἄκυρον. Δὲν δύναται δὲ τὸ Δικαστήριον νὰ ἐρμηνεύσῃ τὴν ἐπίδοσιν ἄκυρον.

νεύη τὰς λέξεις ἢ ἐν τῇ ἐννοίᾳ, ὅφ' ἦν αὐταὶ εἰσὶν καθιερωμέναι καὶ παραβιάζει βεβαίως τὸν νόμον, ὅταν εἰς τὴν λέξιν ὀδῶ ἐννοεῖται, ἦν οὗτο. δι' ἄλλης λέξεως τῆς κοινῆς ἐν τῇ γλώσσῃ παραδεδομένης ἡγνόησε νὰ παραστήσῃ. Ἐν ἄλλοις λόγοις ἀφ' οὗ ὁ κλητὴρ ἐβεβαίωσεν ἐν τῷ ἐπιδοτηρίῳ του, ὅτι ὁ Παπαγεωργακόπουλος ἦτο πλησίον ἑστώ καὶ τῆς οἰκίας ἐν ἣ ἐγένετο ἡ τοιχοκόλλησις, δὲν ἠδύνατο τὸ δικαστήριον νὰ τὸν μεταμορφώσῃ εἰς γείτονα καὶ ν' ἀποφανθῇ, ὅτι τοῦτο ἡγνόησεν ὁ κλητὴρ νὰ παραστήσῃ.

Διότι, ὅπως ἐξαγάγῃ τὸ Ἐφετεῖον ἐκ τοῦ συνόλου τοῦ ἐπιδοτηρίου, ὅτι ὁ κλητὴρ ἡγνόει τὸν Παπαγεωργακόπουλον ὡς γείτονα, εἴ νὰ μνημονεύσῃ καὶ τὰ ἕτερα χωρία τοῦ ἐπιδοτηρίου, ἐν οἷς γίνεται μείρα αὐτοῦ, τὸ δὲ ἀναφερόμενον ἐν τῇ προσβαλλομένῃ ἀποφάσει, ὅτι ἐν τῷ ἐπιδοτηρίῳ μνημονεύεται ὅτι ὁ Παπαγεωργακόπουλος ὑπέγραψεν ὡς γείτων, δὲν ὑπάρχει ἐν τῷ ἐπιδοτηρίῳ. Οὕτω δὲ τὸ Ἐφετεῖον δὲν ἐξετίμησε τὸ ἐπιδοτήριο ἐν τῷ συνόλῳ αὐτοῦ καὶ οὕτω παρεβίασε τὴν ἀρθρον 170 Πολ. Δικονομίας.

Μετὰ τὴν κοινοποίησιν τῆς προκειμένης περὶ ἀναίρεσως αἰτήσεως καὶ τῶν προσθέτων λόγων ἀπεβίωσεν ὁ ἀναιρεσιῶν Ἀναγ. Γερμ. Τέλης. ἀντ' αὐτοῦ δὲ παρίστανται οἱ ἐν ἀρχῇ τῆς παρούσης ἀναρρόμενοι κληρονόμοι αὐτοῦ, οἵτινες ἐδῆλωσαν διὰ τοῦ πληρεξουσίου τοῦ ὡς ἐκ τῶν σχετικῶν πρακτικῶν ἐξάγεται, ὅτι ἐπαναλαμβάνουσι ἐκουσίως καὶ ἐξακολουθοῦσιν ἐπ' ὀνόματί των τὴν προκειμένην δίκην. Ἀκοῦσαν τοῦ μὲν πληρεξουσίου τῶν ἀναιρεσιόντων ἀναπτύξαντες καὶ προφορικῶς τοὺς λόγους ἀναίρεσως καὶ αἰτήσεως ἐπὶ τὴν ἀναίρεσιν τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως τοῦ δὲ πληρεξουσίου τοῦ παρισταμένου ἐκ τῶν ἀναιρεσιβλήτων ἀντικρούσαντες αὐτοὺς καὶ αἰτήσεως τὴν ἀπόρριψιν τῆς αἰτήσεως, καὶ τοῦ Ἀντεισαγγελέως.

Σκεφθέν κατὰ τὸν νόμον.

Ἐπειδὴ, κατὰ τὸ ἀρθρον 7 τοῦ νόμου περὶ δικαστικῶν διακοπῶν αἱ πρὸς διεξαγωγὴν ἀποδείξεων προθεσμιαί ἀναστέλλονται, ἐπερχομένων τῶν διακοπῶν, μόνον δὲ ἡ ἀρξαμένη διεξαγωγὴ τῶν ἀποδείξεων κατὰ τὴν ἐναρξιν τῶν διακοπῶν ἐνώπιον τῶν δικαστηρίων ἢ τῶν Εἰσηγητῶν ἐξακολουθεῖ καὶ κατ' αὐτάς.

Ὅθεν ἀποφηνάμενον τὸ δικάσαν Ἐφετεῖον, ὅτι οὐχὶ ἐγκύρως ἐδόθη ἐνώπιον τοῦ Βίρηνوديку ὡς Εἰσηγητοῦ κατὰ τὸν χρόνον τῶν διακοπῶν ὁ ἐπιβληθεὶς ὅρκος διὰ τῆς ὑπ. ἀριθ. 1860 ἀποφάσεως τῶν πρωτοδικῶν, ὁρθῶς τὸν νόμον αὐτὸν ἡρμήνευσε καὶ ἐφήρμοσε, καίτοι κοινοποιηθείσης πρὸ τῶν διακοπῶν τῆς ἀποφάσεως αὐτῆς καὶ δηλώσεως περὶ ἀποδοχῆς τοῦ ὅρκου, διότι δὲν διακόπτονται μὲν κατὰ τὸν νόμον τοῦτον καὶ τῶν Βίρηνوديкий αἱ ἐργασίαι κατὰ τὰς διακοπὰς, ἀλλ'

ἡ προκείμενη υπόθεσις εἶναι τῆς ἀρμοδιότητος τῶν Πρωτοδικῶν, καὶ ὁ Εἰρηνοδότης ἐκ τῆς δικαιοδοσίας αὐτῶν ἐνήργει ὡς Εἰσεγγητής, καὶ οὐχὶ ἐκ τῆς ἰδίας αὐτοῦ ἀρμοδιότητος, ἐπελθουσῶν δὲ τῶν διακοπῶν, ἀνεστάλη ἡ πρὸς δόσιν τοῦ ὀρκου προθεσμία, μὴ ἀποτελουσῶν προδήλως τῆς κοινοποιήσεως τῆς ἀποφάσεως καὶ τῆς περὶ ἀποδοχῆς δηλώσεως ἐναρξεν τῆς ἀποδείξεως δι' ὀρκου ἀνυπόστατοι. δε οἱ ἐναντίοι ἀναιρέσεως λόγοι.

Ἐπειδὴ, ὡς ἐξάγεται ἐκ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως, τὸ Ἐφετεῖον ἐν τῇ ἀνεξελεγήτῳ ἐξουσίᾳ αὐτοῦ ἐδέχθη, ὅτι ὁ ἀναιρεσίῳν κατὰ τὴν ἐκπρόθεσμον πρὸς τὴν δόσιν τοῦ κατὰ τὸν χρόνον τῶν διακοπῶν ὁσθέντος ὀρκου ὁρθῶς ἄρα δὲν ἐπετράπη κατὰ τὸ ἄρθρον 352 τῆς Πολ. Δικονομίας ἢ ἐπανάληψις τοῦ ὀρκου, καὶ δὲν ἐπεβλήθη αὐτὸς ἀντεπαχθεῖς, οἱ σχετικοὶ δὲ λόγοι ἀναιρέσεως στεροῦνται βάσεως.

Ἐπειδὴ ὁ λόγος ἀναιρέσεως περὶ κακῆς ἐκτιμήσεως τῶν ἀποδείξεων ἀνάγεται εἰς τὴν ἐκτίμησιν πραγμάτων, καὶ διαφεύγει τὸν ἐλεγχον τοῦ Ἀρείου Πάγου.

Ἐπειδὴ κατὰ τὰ ἄρθρα 143 καὶ 146 § 1 τῆς Πολ. Δικονομίας ἢ κοινοποιήσις δικογράφου διὰ τοιχοκολλήσεως, κατὰ τὰς ἐν αὐτοῖς περιπτώσεις εἰς τὴν θύραν τῆς οἰκίας τοῦ διαδίκου, ἀπόντος ἐξ αὐτῆς, διαμένοντος δ' ἀλλοχοῦ ἐντός τοῦ Κράτους θεωρεῖται ὡς γενομένη πρὸς αὐτὸν τὸν διάδικον, καὶ εἶναι ἔγκυρος· ὅθεν τοῦτο εἰπὼν καὶ τὸ Ἐφετεῖον ὡς πρὸς τὴν κοινοποίησιν τῆς ἐπιβαλούσης τὸν ὀρκον ἀποφάσεως πρὸς τὸν ἀναιρεσίῳντα, ὁρθῶς τὰ προπαρατεθέντα ἄρθρα ἐφήρμωσε καὶ οὐδένα παρεβίβασε νόμον, ἰθάσμιμ· δε οἱ ἀντιθετοὶ λόγοι ἀναιρέσεως.

Ἐπειδὴ, ὡς ἐξάγεται ἐκ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως, τὸ Ἐφετεῖον ἐκτιμήσαν τὸ περιεχόμενον τοῦ ἐπιδότηριου τῆς ρηθείσης κοινοποιήσεως ἐδέξατο, ὅτι ὁ προσωπογράφας αὐτὸ μάρτυς παρίστη κατὰ τὴν διὰ τοιχοκολλήσεως κοινοποίησιν τῆς ἀποφάσεως καὶ ὑπέγραψεν ὑπὸ τῷ ἐπιδότηριον αὐτὸ ὡς γείτων· ὥστε ὁρθῶς ἀπερίσθη ἡ σχετικὴ κατὰ τοῦ κύρους τῆς ἐπιδόσεως ἐνστασις τοῦ ἀναιρεσίῳντος, ὁ δὲ περὶ τούτου λόγος ἀναιρέσεως στερεῖται βάσεως.

Διὰ ταῦτα

Ἰδὼν καὶ τὰ ἄρθρα 210, 219 καὶ 830 τῆς Πολ. Δικονομίας. Ἀπορρίπτει τὴν προκείμενην ἀναιρέσεως αἰτησιν τοῦ Ἀναγνώστου Γερντέλη κατὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 468 τοῦ 1891 ἀποφάσεως τοῦ Ἐφετείου Πατρῶν καὶ

Καταδικάζει τοὺς ἀναιρεσίῳντας εἰς τὰ δικαστικὰ ἐξόδα τοῦ παρισταμένου ἀναιρεσιβλήτου, περιοριζόμενα εἰς δραχμὰς πενήτηκοντα (ἀριθ. 50), εἰς τὰ τέλη τῆς σιμάνσεως καὶ εἰς τὰ νόμιμον παρόντων.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις τῇ ἐβδόμῃ Νοεμβρίου 1898.

Ἐδημοσιεύθη δ' αὐτοῖς τῇ ἐβδόμῃ Δεκεμβρίου 1898.

Ὁ Πρόεδρος
Κ. Σημαντήρας

Ὁ Γραμματεὺς
Γ. Καστόρχης

Ἀριθ. 277

Τὸ Δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου

Τμήμα Α'.

Συγκείμενον ἐκ τῶν Δικαστῶν Κωνστ. Σημαντήρα, Προέδρου, Χρ. Κόκκορη, Ἀ. Γκιών, Α. Πετρίτσου, Π. Μενελάου, Μιλτ. Ἡλιάδα καὶ Ξενοφ. Εὐθυμίου παρόντων τοῦ τε Ἀντεισαγγελέως Κ. Μανιάκη (κωλυομένου τοῦ Εἰσαγγελέως) καὶ τοῦ Γραμματέως Γ. Καστόρχη.

Συνεδρίασαν δημοσίᾳ ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ τοῦ καταστήματος αὐτοῦ τὴν δεκάτην ἑκτην Νοεμβρίου 1898, ἵνα δικάσῃ ἐπὶ τῆς αἰτήσεως τοῦ Πάνου Παναγιωτόπουλου, κατοικοῦ Πύργου, παρασταθέντος διὰ τοῦ πληρεξουσίου τοῦ Στ. Νικολοπούλου, δικηγόρου, κατὰ τοῦ Δημοσίου ἀντιπροσωπευομένου ὑπὸ τοῦ Ὑπουργοῦ τῶν Οἰκονομικῶν, ἐδρεύοντος ἐν Ἀθήναις, παρασταθέντος διὰ τοῦ πληρεξουσίου τοῦ Α. Γλαράκη Νομικοῦ Συμβούλου, περὶ ἀναιρέσεως τῆς ὑπ' ἀριθ. 141 τοῦ 1891 ἀποφάσεως τοῦ Δικαστηρίου τῶν ἐν Ἀθήναις Ἐφετῶν.

Ἀκούσαντ' οὖν Εἰσηγητοῦ Δικαστοῦ Α. Γκιών ἐκθίσαντος τὰς ἐν ὀνόματι τοῦ Πάνου Παναγιωτόπουλου, γεωμέτρου, διὰ τῆς ἀπὸ 18 Μαΐου 1887 ἐνώπιον τοῦ Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν ἀγωγῆς κατὰ τοῦ Δημοσίου ἐξέθηκεν, διὰ διαταγῆς τοῦ Ὑπουργείου τῶν Οἰκονομικῶν ὑπ' ἀριθ. 95175 τῆς 24 Δεκεμβρίου 1882, κοινοποιηθείσης αὐτῷ ὑπὸ τοῦ Οἰκονομικοῦ Ἐφόρου Ἡλείας διὰ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 2918 τῆς 29 Σεπτεμβρίου 1883 ἐγγράφου του, μετέβη εἰς τὸ χωρίον Νεοχώριον τῆς Ἡλείας καὶ ἐνήργησε κατὰ διαφόρους ἐποχὰς ἐν τῇ ἀγωγῇ ἀναφερομένα κατὰμετρήσεις διαφόρων ἐθνικῶν γαιῶν, δι' ἃς δικαιοῦνται λαμβάνειν διὰ διαιώμοντα πορείας καὶ δικαιώματα καταμετρήσεως, κιβῶς καὶ διὰ τὰ παρ' αὐτοῦ καταβληθέντα εἰς τοὺς βοηθοὺς δραχμαὶς πικαὶ 629, ἥτοι νέας 556, ἃς τὸ Δημόσιον ὑποχρεοῦται νὰ τῷ πληρώσῃ μετὰ τῶν τόκων αὐτῶν καὶ ἐξήγησατο νὰ ὑποχρεωθῇ τὸ Δημόσιον νὰ πληρώσῃ τὰς εἰρημένας δραχμαὶς 556 ἐντόκως ἀπὸ τῆς αἰτήσεως θέραιας.

Τὴν ἀγωγὴν αὐτὴν τὸ Πρωτοδικεῖον μετὰ προηγουμένην συζήτησιν ἀπέρριψεν ὡς μὴ βάσιμον διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 8401 (1887) ἀποφάσεως

του, ταύτης δὲ ἐκκληθείσης, τὸ Ἐρετεῖον Ἀθηνῶν μετὰ τὴν ὑπ' ἀρ. 1082 (1889) ἐρήμην, τοῦ ἐνάγοντος ἀπόφασιν τοῦ ἐξέδοτο τὴν ὑπ' ἀριθ. 141 (1891) ὀριστικὴν, ἣ' ἔς ἀπέριψε τὴν ἔφεσιν.

Τῆς ἀποφάσεως ταύτης τὴν ἀναίρεσιν αἰτεῖται ὁ ἐνάγων διὰ τῆς ἀπὸ 21 Ἀπριλίου 1891 αἰτήσεώς του, διὰ τοὺς ἐν αὐτῇ ὡς ἐξῆς λόγους.

Διότι τὰς ἐν τῇ ἀγωγῇ του μνημονευόμενας καταμετρήσεις ἐξετέλεσε συνεπεῖα τῆς ὑπ' ἀριθ. 93175 τοῦ 1882 διαταγῆς τοῦ ὑπουργείου τῶν Οἰκονομικῶν, ἣτις ἐκοινοποιήθη αὐτῷ διὰ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 2918 τῆς 29 Σεπτεμβρίου 1883 ἐγγράφου τοῦ Οἰκονομικοῦ Ἐφόρου Ἡλείας, δι' οὗ προσεκλήθη νὰ συμμορφωθῇ πρὸς τὴν διαταγὴν τοῦ ρηθέντος Ὑπουργείου, διότι κοινοποιήθεισῃ αὐτῷ τῆς ρηθείσης διαταγῆς διὰ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 2918 τῆς 2 Νοεμβρίου 1883 ἐγγράφου τοῦ Οἰκονομικοῦ Ἐφόρου Ἡλείας πρὸς ἐκτελέσιν, ὑπεχρεοῦτο κατὰ τὸν νόμον εἰς ἐκτελέσιν αὐτῶν καὶ δὲν ἐδικαιούτο νὰ ἐξετάσῃ τὸ ἐπίκαιρον καὶ ὠφέλιμον ἢ μὴ τῶν πράξεων, καὶ ν' ἀποσπῇ ἢ μὴ αὐτὸν.

Διότι, ἀφ' οὗ κατὰ τὰ ἐκτεθέντα τὰς καταμετρήσεις ἐνήργησε δυνάμει διαταγῆς τοῦ Ὑπουργείου τῶν Οἰκονομικῶν, ἀφ' οὗ τῷ ἐκοινοποιήθη ἡ διαταγὴ ὑπὸ τοῦ Οἰκονομικοῦ Ἐφόρου Ἡλείας, ἐκτῆσται τὸ δικαίωμα νὰ πληρωθῇ δι' αὐτὰς τὰ ἐν τῇ ἀγωγῇ του μνημονευόμενα ποσὰ, καὶ οὐδεμίαν νόμιμον σημασίαν ἔχει ἡ περίπτωσις, ἂν ἔδοι νὰ ἐκτελεσθῶσιν αἱ ἐργασίαι αὐταὶ εἰς προηγουμένην ἐποχὴν καὶ ἂν δὲν ἀπέθυσαν ὠφέλιμοι εἰς τὸ Δημόσιον, καθόσον δὲ ἐπιτρέπεται εἰς τὸν Δημόσιον ὑπεκλήλουν νὰ ἐξετάζῃ τὰς παρα τῶν προϊσταμένων ἀρχῶν του διδομένας αὐτῷ διαταγὰς καὶ ἂν εὕρισκε ταύτας ἐπικαίρους καὶ ἐπωφελεῖς εἰς τὸ Δημόσιον τότε νὰ τὰς ἐκτελῇ. ἄλλως νὰ ἀπόσχη, ὅπερ μὴ νόμιμον καὶ ἀτοπὸν.

Διότι ἐπὶ τῆς ἐναντίας ἀρχῆς στηριχθέν τὸ Ἐρετεῖον Ἀθηνῶν καὶ ἀπορρίψαν τὴν ἀνακοπὴν του, κρίναν ἀβάσιμον τὴν ἀγωγὴν του, ψευδῶς ἠρημῆνευσε καὶ κακῶς ἐφήρμοσε τὸν Νόμον, ὅπερ ἐπίκειται τὴν ἀναίρεσιν τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως.

Ἀκούσαν τοῦ πληρεξουσίου τοῦ ἀναιρεσιέντος, ἀναπύξαντος καὶ προφορικῶς τοὺς λόγους ἀναίρεσεως καὶ αἰτήσανμένου τὴν ἀναίρεσιν τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως, τοῦ πληρεξουσίου τοῦ ἀναιρεσιβλήτου ἀντικρουσάντος αὐτοὺς καὶ αἰτησάνου τὴν ἀπορρίψιν τῆς αἰτήσεως, καὶ

Τοῦ Ἀντιστρυγγελέως.

Συεφθέν κατὰ τὸν νόμον.

Ἐπειδὴ δικαιούνται μὲν κατὰ τὸ ἀρθρον 2 τοῦ 2ᾠ. Νόμου τοῦ 1882 οἱ γεωμέτραι εἰς ἀποζημιώσιν κατὰ στρέμμα διὰ καταμετρήσεις ἐνεργουμένας ὑπ' αὐτῶν, καὶ εἰς ἀπόληψιν τῶν ὁδοιπορικῶν αὐτῶν ἐξόδων, ἀλλ' ὡς ἐξετάζει τὸ Ἐρετεῖον, ἀναφερόμενον καὶ εἰς

τὰς σκέψεις τῆς πρωτοδικῆς ἀποφάσεως, ἡ δοθεῖσα διαταγὴ παρὰ τοῦ Ὑπουργείου τῶν Οἰκονομικῶν διὰ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 93175 τοῦ 1882 ἐγγράφου περὶ καταμετρήσεως τῶν ἀναφερομένων ἐν αὐτῷ ἐθνικῶν γαιῶν, δὲν ἐξετελέσθη παρὰ τοῦ ἀναιρεσιδόντος, γεωμέτρου διατελοῦντος, ὅπως ἐν αὐτῷ τούτῳ τῷ ἐγγράφῳ τῆς διαταγῆς ὀρίζεται ταχέως καὶ κατὰ τὴν ἐποχὴν τῆς ἐκδόσεως αὐτῆς, ἀλλὰ πολὺ μεταγενεστέρως, καὶ εἰς χρόνον, καθ' ὃν κατέστη ματαία ἡ καταμέτρησις καὶ ἄσκοπος, ὥς μὴ χρήσιμος τότε οὐδὲ ὠφέλιμος εἰς τὸ Δημόσιον· ὅθεν παρὰ τοὺς ὅρους τῆς περὶ τούτου ἐντολῆς, ἦτο· πέραν τοῦ ὀρισθέντος πρὸς ἐκτέλεσιν αὐτῆς χρόνου, ἐνεργήσας ὁ ἀναιρεσιδὼν ὡς γεωμέτρης τὴν εἰρημένην καταμέτρησιν, ματαίαν ἐκ τούτου ἀποβάσας, καὶ μὴ χρησίμην εἰς τὰ Δημόσια· ὁρθῶς ἐθεωρήθη (Ν. Πάγδ., 2 (3, 5), 40 (17, 1), Κ. 24 (2, 19) Β. 24 (12, 2) ὡς ἄνευ ἐντολῆς ἐνεργήσας καὶ μὴ ἔχων ἐντεῦθεν ἀγωγὴν κατὰ τοῦ Δημοσίου περὶ ἀποζημιώσεως διὰ τε τὴν καταμέτρησιν καὶ τὰ οἰκοπαρικὰ αὐτοῦ ἐξόδα, οἱ ἐναντίαν δὲ προϋπῶσιν ἔχοντες λόγοι ἀναιρέσεως, εἰσὶν ἀνυπόστατοι.

Ἐπειδὴ οἱ ὑποβαλλόμενοι διὰ τῶν προτάσεων τοῦ ἀναιρεσιδόντος λόγοι ἀναιρέσεως δὲν ἐκοινοποιήθησαν, καὶ εἶναι ἀπαράδεκτοι (ἀρθρ. 821, 822, καὶ 826 Πολ. Δικονομίας).

Διὰ ταῦτα

Τὸν καὶ τ' ἀρθρὰ 210, 219 καὶ 830 τῆς Πολιτ. Δικονομίας.
 Ἀπορρίπτει τὴν προκειμένην ἀναιρέσεως αἴτησιν τοῦ Πάνου Παναγιωτοπούλου κατὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 141 τοῦ 1891 ἀποφάσεως τοῦ ἐν Ἀθήναις Ἐφετείου· καὶ

Καταδικάζει τὸν ἀναιρεσιδόντα εἰς τὰ δικαστικὰ ἐξόδα τοῦ ἀναιρεσιδλήτου Δημοσίου, περιοριζόμενα εἰς δραχμὰς τεσσαράκοντα πέντε (45), εἰς τὰ τέλη τῆς σημάτων καὶ τὸ νόμιμον παράβολον.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις τῇ εἰκοστῇ ὀγδόῃ Νοεμβρίου 1898.

Ἐδημοσιεύθη δ' αὐτόθι τῇ τριακοστῇ Νοεμβρίου 1898.

Ὁ Πρόεδρος
Κ. Σημαντήρας

Ὁ Γραμματεὺς
Γ. Καδόρχης

1881. Ser 57120. 0192 **Ἀριθ. 278**

Τὸ Δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου

Τμήμα Α'.

Συγκείμενον ἐκ τῶν Δικαστῶν Κωνστ. Σημαντήρα, Προέδρου, Χρ. Κόκκορη, Ἀ. Γκιών, Α. Πετρίτση, Π. Μενελάου, Μιλτ. Ἡλιάδου καὶ Ξενοφ. Εὐθυμίου· παρόντων τοῦ τε Ἀντεισαγγελέως Κ. Μανιάκη (κλυωμένου τοῦ Εἰσαγγελέως) καὶ τοῦ Γραμματέως Γ. Καστόρχη. Συνεδριάσαν δημοσίᾳ ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ τοῦ καταστήματος αὐτοῦ τὴν εἰκοστήν τρίτην Νοεμβρίου 1898, ἵνα δικάσῃ ἐπὶ τῆς αἰτήσεως τῆς Σοφίας Α. Χαλκιοπούλου, κατοίκου Ἀθηνῶν, παρασταθείσης διὰ τῶν πληρεξουσίων τῆς Γ. Ἀντωνοπούλου καὶ Ἰω. Εὐκλείδου, δικηγόρων κατὰ τοῦ Νικολάου Καλαμάρα, κατοίκου ὡσαύτως, παρασταθέντος διὰ τοῦ πληρεξουσίου τοῦ Κ. Ρακτιδᾶν, δικηγόρου, περὶ ἀναίρεσεως τῆς ὑπ' ἀριθ. 1113 τοῦ 1894 ἀποφάσεως τῶν ἐν Ἀθήναις Ἐφετῶν. Παρ' Ἀκουσάν τοῦ Εἰσαγγητοῦ Δικαστοῦ Ἀδ. Πετρίτση ἐκθέσαντος τάδε:

Ἡ Σοφία Α. Χαλκιοπούλου διὰ τῆς ἀπὸ 12 Νοεμβρίου 1892 ἐνώπιον τοῦ Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν αγωγῆς, κατὰ τοῦ Νικολάου Καλαμάρα, ἐξέθηκεν, ὅτι ἐκ κληρονομίας τῆς μητρὸς τῆς Ἀνδρομάχης Λυκούρη πρὸ δεκαπενταετίας ἔχει εἰς τὴν κυριότητα καὶ κατοχὴν τῆς τῷ ἡμισυ ἐξ ἀδιαιρέτου ἑνὸς οἰκοπέδου ἐκ πῆχυν τὸ ὅλον χιλίων περίπου κειμένων ἐν Ἀθήναις ὅπισθεν τοῦ βασιλικοῦ λαχανοκήπου· τὸ οἰκόπεδον τοῦτο ὁ ἐναγόμενος καταλαβὼν παρὰ νόμῳ ἀπὸ τοῦ ἔτους 1889 κατέχει αὐτὸ μέχρι τοῦδε, ἐπομένως πρέπει νὰ ὑποχρεωθῇ, ἀναγνωρίζων τὴν κυριότητά της, νὰ τῇ παραδῶσῃ τοῦτο καὶ ᾗτήσατο ν' ἀναγνωρισθῇ ἡ ἐπὶ τοῦ ἐπιδίκου κυριότης της, νὰ διαταχθῇ ἡ ἀπ' αὐτοῦ ἀποβολὴ τοῦ ἐναγομένου καὶ ἡ ἐν αὐτῷ ἐγκατάστασις της.

Τὴν αγωγὴν αὐτὴν τὸ Πρωτοδικεῖον μετὰ προηγουμένην συζήτησιν ἀπερρίψεν ὡς μὴ βάσιμον διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 5258 (1893) ἀποφάσεως. Ταύτης δὲ ἐκκληθείσης τὸ Ἐφετεῖον Ἀθηνῶν ἀπερρίψεν τὴν ἐφεσιν διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 1113 (1894) ἀποφάσεως, ἥς τὴν ἀναίρεσιν αἰτεῖται ἡ ἐνάγουσα διὰ τῆς ἀπὸ 15 Ἰουνίου 1894 αἰτήσεώς της καὶ τοῦ ἀπὸ 3 Ὀκτωβρίου 1898 προσθέτου δικογράφου της διὰ τοὺς ἐν αὐτοῖς περιεχομένους ὡς ἐξῆς λόγους.

Ἰ Τοὺς ἐν τῇ αἰτήσει.

Διότι ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις δεχθεῖσα, ὅτι ἡδύνατο ὁ πατὴρ τῆς ἀνααιρεσιούσης νὰ προκρίσῃ πρὸς τὸν σύζυγόν της εἰς διατετιμη-

ΑΠΟΦΑΣΙΣ ΑΡΕΙΟΥ ΠΑΓΟΥ

125

μένην προίκα τὸ ἀπροσπόριστον χρηματίον, τῆς ἀποτελοῦν ἐπίδικον οἰκόπεδον ἐσφαλμένως ἡρμήνευσε καὶ ψευδῶς ἐφήρμοσε τοὺς νόμους Κ. (5. 11) 7 βασ. (ΚΘ. Α) 87. Νεαρὰ Λέοντος 13 ἰδιαίτερως δὲ τὸν Νόμον Κ (6. 61) 8 κατὰ τὸν ὁποῖον ἀπιοχεύεται ἡ ἐκτὸς τῶ ἐν αὐτῷ περιπτώσεων ἐκποίησης τοῦ ἀπροσπορίστου χρηματίου, ἐκποίησιν δὲ προφανῶς, μὴ περιλαμβανομένην ἐντὸς τῶν ὑπ' αὐτοῦ ἀναγραφόμενων περιπτώσεων, ἀποτελεῖ ἡ διατετιμημένη προίκις αὐτοῦ οὐδὲ ἀναιροῦσι τὴν ρητὴν ταύτην διάταξιν αἱ προγενέστεραι αὐτῆς ἑτέραι, ὡς ἂν μνημονεύονται διατάξεις καθ' ἃς κανονίζεται μόνον τεκμήριον πρελεύσεως τῆς ὑπὸ τοῦ πατρὸς δεδομένης προίκος.

Η Τούς ἐν τῷ προσθέτῳ δικογράφῳ.

Διότι τὸ Ἐφετεῖον διὰ τῆς ἀναιρεσιβαλλομένης ἀποφάσεως ἀναφέρεται εἰς τὰς αἰτιολογίας τῆς πρωτοδίκου ἀποφάσεως, τοῦτο δὲ παραδέχεται, ὅτι τὸ ἀκίνητον κτῆμα, περὶ οὗ ἡ ἀγωγή τῆς εἶναι ἀπροσπόριστον χρηματίον αὐτῆς, περιελθὼν αὐτῷ ἐκ μητρικῆς περιουσίας ἐπίσης δέχεται τὸ τε Πρωτοδικεῖον καὶ τὸ Ἐφετεῖον συμφώνως πρὸς τὸν νόμον, ὅτι τὰ ἀκίνητα τοῦ ἀπροσπορίστου χρηματίου εἰσὶ κατὰ κανόνα ἀναπαλλοτρίωτα, ἐξαιρετικῶς δὲ ἐκποιούνται ἐγκύρως 1) ἐὰν ὑπάρχωσι χρεὴ τῆς κληρονομίας, ἐξ ἧς τὸ χρηματίον 2) ἂν ὑπάρχωσι κληροδοσίαι βαρύνουσαι τὴν κληρονομίαν εἶναι δὲ ἀναγκαῖα διὰ τὴν ἐξόφλησιν τῶν χρεῶν ἢ τῶν κληροδοσιῶν ἢ ἀπαλλοτρίωσις τῶν ἀκινήτων τοῦ ἀπροσπορίστου χρηματίου ἢ 3) ἂν ἡ τοῦ ἀκινήτου τούτου συντήρησις εἶναι ἐπαχθῆς εἴτε διὰ τὸ ἀπρόσδοκόν αὐτοῦ εἴτε δι' ἄλλους λόγους (Κωδ. L 8 § 4, 5 L 6 § 2 (6. 61)).

Διότι, ἐν ᾧ οὐδεμία τοιαύτη περίπτωσις πρετάθη ὑπὸ τοῦ ἐναγομένου οὔτε ἐθεδαῖώθη νομίμως ὑπὸ τοῦ Πρωτοδικείου ἢ τοῦ Ἐφετείου ἐδέξαντο ἀμφοτέρω τὰ δικαστήρια ταῦτα, ὅτι νομίμως ἐγένετο ἡ ἐκποίησης τοῦ ἐπιπλέον κτήματος ἀποτελοῦντος ἀπροσπόριστον εἰς τὸν Α. Χαλκίοπουλον, μέλλοντα συζυγὸν τῆς τότε, ὑπὸ τοῦ πατρὸς τῆς λόγῳ διατετιμημένης προίκος, διότι κατὰ τὴν Νεαρὰν 21 τοῦ Λέοντος, ἂν συνίσταται προῖξ ὑπὸ τοῦ πατρὸς καὶ μὴ ὀρίζεται ἐκ τίνος περιουσίας τοῦτο γίνεται, ὁ Λέων δέχεται, ὅτι ἐξ ἴσου συνιστᾶται ἡ προῖξ ἕκτε τῆς περιουσίας τοῦ πατρὸς καὶ ἐκ τῆς τοῦ τέκνου (ἀπροσπορίστου χρηματίου), ἐν ᾧ κατὰ τὰς προτέρας διατάξεις ὑπῆρχε τεκμήριον, ὅτι ἐκ πατρικῆς περιουσίας ἡ προῖξ εἶδεται ἂν μὴ ὠρίζετο κατὰ τι ποσὸν δίδεται ἐκ τῆς περιουσίας τῆς θυγατρὸς, εὐράντος τοῦ Λέοντος ἄδικον τὸ τεκμήριον τοῦτο.

Διότι ταῦτα ἀποφηνάμενον τὸ Πρωτοδικεῖον καὶ ἰδίως τὸ Ἐφετεῖον, τὸ ἀναφερόμενον εἰς τὰς αἰτιολογίας ἐκείνου, ὑπέπεσεν εἰς τὰς ἐξῆς παραβάσεις. α'.) Κακῶς ἐφήρμοσε τὴν Νεαρὰν 21 (καὶ οὐχὶ 13)

Λέοντος, ἥτις προνοεῖ τὸ θέμα καθ' ὃ ἡ προίκις ἐγένετο συμπρα-
τούσης τῆς θυγατρὸς καὶ ἐν ταιαύτῃ καὶ μόνῃ περιπτώσει ἐδέξατο, ὅτι
μὴ ὀρίζομένου τοῦ μέτρου τῆς ἐξ ἐκατέρας τῶν περιουσιῶν προικίσεως
λογίζεται ἐξ ἴσου ἡ προίκις γενομένη ἐξ ἀμφοτέρων, ἀλλ' ἐν προ-
κειμένῳ οὔτε ἰσχυρίσατο ὁ ἀναγόμενος ἐνώπιον τῶν δικαστηρίων τῆς
οὐσίας, οὔτε βεβαίωσεν τὸ Πρωτοδικεῖον καὶ τὸ Ἐφετεῖον, ὅτι αὐτὴ
(ἡ ἐνάγουσα) συνέπραξεν εἰς τὴν προίκισιν, περὶ ἧς ὁ λόγος, τὴν
ἀποτελοῦσαν ἀπαλλοτριώσιν. Ἄρα παρεβιάσθη καὶ ἡ Νεαρά 21 ἐπε-
κταθεῖσα, ἐν ᾗ εἶναι ἐξαιρετικὴ, ἐπὶ θέματος καθ' ὃ δὲν συνέπραξεν
ἡ θυγάτηρ ἐν τῇ προίκισι καὶ αἱ ἀρχαὶ περὶ ἀποδείξεως, μὴ ταχθεῖσιν
ἀποδείξεων περὶ τοῦ ἂν αὐτὴ συνέπραξεν εἰς τὴν προίκισιν (ἀπαλλο-
τριώσιν) καὶ ἀνατιολογήτως ἀπερίφθῃ ὁ εἰς τὸ Ἐφετεῖον ὑποστη-
ριχθεὶς ἰσχυρισμὸς, ὅτι δὲν συνέπραξεν εἰς τὴν προίκισιν αὕτη.
β'.) Κακῶς ἐφήρμοσε καὶ τὴν Νεαράν 21 εἰς τὸ θέμα καθ' ὃ ἐπρό-
κειτο περὶ ἀκινήτου, ἐν ᾗ προφανῶς ἀναγεται εἰς τὴν περίπτωσιν
καθ' ἣν πρόκειται σύστασις χρηματικῆς προικὸς, ἐφ' ἧς καὶ μόνῃς
(καθ' ὃ μεταβιβαζομένων τῶν χρημάτων εἰς τὴν κυριότητα τοῦ ἐξου-
σιαστοῦ πατρὸς, γινόμενου κυρίου) ἡθύνατο νὰ ἀναφυῇ ζήτημα, ἐκ
τίνος περιουσίας γίνεται ἡ προίκις, ἐφ' οὗ θέματος, οἱ πρότεροι νόμοι
ὠρίζον ταχυτέρῳ ἐναντίον τοῦ πατρὸς καὶ ἐν αὐτῇ ἐτι τῇ περιπτώσει,
καθ' ἣν καὶ ἐκ τῆς περιουσίας τῆς κόρης συνέστατο ἡ προίξ, ἀρκεῖ,
ὅτι δὲν ὠρίζετο τί πᾶσιν δίδεται ἐξ αὐτῆς καὶ τί ὑπὸ τοῦ πατρὸς
ἐπὶ τοῦ προκειμένου ὅμῳ, καθ' ὃ ἐξάγεται ἐκ τοῦ συμβολαίου τῆς
προικίσεως, ἐδόθη εἰς προῖκα διατετιμημένην τὸ ἐπίδικον ἀκίνητον,
ἀνήκον ὅμως κατὰ τὴν κυριότητα ἐκ μητρὸς (ἀπροσπορίστον), ὥστε
οὔτε ἡθύνατο νὰ ἀναφυῇ ἀπορία ἂν ἐκ πατρὸς ἢ ἐξ αὐτῆς ἡ προίκις,
ἀρα οὔτε ἐφαρμογὴ τῆς Νεαρᾶς 21 ὑπῆρχεν· ἀρα καὶ αὕτη παρεβιάσθη
καὶ κακῶς ἐφηρμόσθη καὶ δὲν ἐλήφθη ὑπ' ὅψει τὸ συμβολαῖον προικί-
σεως, ἐξ οὗ κατεφαίνεται, ὅτι δὲν προέκειτο περὶ χρηματικῆς προί-
κός, ἐφ' ἧς καὶ μόνῃς ἐφαρμοστέα ἡ Νεαρά 21 καὶ οἱ πρότεροι
Νόμοι, οὓς αὕτη ἐν μέρει μετερρύνεισε. γ'.) Διότι ἐφ' οὗ κατὰ
τὸν Νόμον Κωδ. (ὡς ἀνωτέρω) τὰ ἀκίνητα τοῦ ἀπροσπορίστου, ὡς
οἰεῖται καὶ ὁ δικαστὴς τῆς οὐσίας, κατὰ παραβιάσιν τῆς διατάξεως
ταύτης καὶ τῆς τοῦ άρθρου 2 τοῦ Ἀστικῷ Νόμου καὶ τῆς σχετικῆς
διατάξεως τοῦ Ρωμ. Δικαίου περὶ καταργήσεως νόμων, ἐδέξατο τὸ
Ἐφετεῖον, ὅτι κατήργηθη ἡ διάταξις αὕτη διὰ τῆς Νεαρᾶς 21 τοῦ
Λέοντος καὶ τῶν προτέρων νόμων περὶ ὁσέως εἰς προῖκα ἀπροσπορίστου
χρηματίου, διότι αἱ διατάξεις αὗται οὐδαμῶς ὀρίζουσιν, ὅτι καὶ ἀκί-
νητα τοῦ ἀνηλίκτου, ἀνήκοντα εἰς τὸ ἀπροσπορίστον χρηματίον δι-
δονται εἰς διατετιμημένην προῖκα, δηλαδὴ ἐκποιῶνται, οὔτε καταρ-

γούσι τὴν ἐν λόγῳ διατάξιν, συμβιβάζονται, δὲ ἀμφότεροι οἱ ὄροι, ἀλλὰ δεχόμενοι, ὅτι τὰ ἀκίνητα τοῦ ἀπροσπορίστου χρηματίου δύναται νὰ δοθῶσιν, ὑπὸ τοῦ πατρὸς εἰς προίκα ἀδιατίμητον, ὅτι ἀντὶ τοῦ ἀναπαλλοτριώτου τοῦ ἐκ χρηματίου ὑπάρχει τὸ ἐξ ἀδιατιμῆτος προίκος, οὕτω δὲ ἐξασφαλίζεται καὶ πραγματοποιεῖται τὸ διπλοῦν συμφέρον τῆς θυγατρὸς τοῦ μὴ ἐπιτραπῆναι τῷ πατρὶ ἐκποιῆσαι ἐπικίνδυνον, καὶ τοῦ ἀποκατασταθῆναι ἐν γάμῳ. Κατ' ἀκολουθίαν παρεβιάσθησαν καὶ αἱ διατάξεις Κωδ. (ὡς ἀνωτέρω) καὶ τὸ ἄρθρ. 2 τοῦ Ἀστικοῦ Νόμου, καθ' ὃ ὁ νόμος διατηρεῖ τὴν ἰσχύν του ἂν μὴ καταργηθῇ ὑπὸ ἐτέρου ὁμοῦ ἢ σιωπηρῶς, ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου οὔτε ρητὴ κατάργησις, οὔτε σιωπὴρ ὑπῆρξεν, ἀφ' οὗ ἀμφότεραι αἱ διατάξεις συμβιβάζονται καὶ συναρμολογούνται, τῆς προέσεως τῆς θυγατρὸς περὶ ἧς αἱ διατάξεις τοῦ Ἰουστινιανοῦ καὶ ἡ Νεαρά 21 τοῦ Λέοντος δυνατὴς οὕσης καὶ χωρὶς πραγματικῆς ἀπαλλοτριώσεως.

Ἀκούσαν τῶν πληρεξουσίων τῆς ἀναρρεσιούσης, ἀναπτυξάντων καὶ προφορικῶς τοὺς λόγους τῆς ἀναρρέσεως καὶ αἰτησάμενων τὴν αἵρεσιν τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως, τοῦ πληρεξουσίου τοῦ ἀναρρεσιδλήτου, αἰτησάμενου τὴν ἀπόρριψιν τῆς αἰτήσεως, καὶ

Τοῦ Ἀντεισαγγελέως.

Σχεφθέν κατὰ τὸν νόμον.

Ἐπειδὴ γὰρ μὲν κατὰ τὸν νόμον 8 § 4 καὶ 5 Κωδ. 6.61 ὁ πατὴρ εἰς δύο μόνον περιπτώσεις δικαιούται ν' ἀπαλλοτριώσῃ τὰ εἰς τὸ ἀπροσπορίστον χρηματίον τοῦ ὑπεξουσίου τέκνου ἀνήκοντα πράγματα: 1) ὅταν προκτῇ νὰ πληρωθῶσι κληρονομικὰ χρεὴ ἢ κληροδοτήματα καὶ 2) ὅταν ἡ συντήρησις τῶν πραγμάτων τούτων εἶναι ἐπιζήμιος. Ἄλλ' ὁ νόμος 7 Κωδ. 5.11 προνοῶν περὶ τῆς εὐκολωτέρας ἐν γάμῳ ἀποκαταστάσεως τῆς θυγατρὸς προσέθηκε καὶ τρίτην περίπτωσιν ἀναγομένην εἰδικῶς εἰς τὴν προίκα, καθ' ἣν θεωρεῖται ἰσχυρὰ ἡ παρὰ τοῦ πατρὸς προίκις τῆς ὑπεξουσίας θυγατρὸς διὰ τοῦ ἀπροσπορίστου χρηματίου αὐτῆς καὶ διὰ περιουσίας ἀνήκουσας αὐτῇ ἐκ μητρικῆς κληρονομίας. Ἡ καθιέρωσις δὲ τῆς περιπτώσεως ταύτης προκύπτει ἰδίᾳ ἐκ τῆς περιοχῆς τῆς διατάξεως, καθ' ἣν, ἂν ὁ πατὴρ θλώσῃ, ὅτι παρέχει τὴν προίκα καὶ ἐκ τῶν ἰδίων αὐτοῦ καὶ ἐκ τῶν τῆς θυγατρὸς πραγμάτων, τεκμαίρεται ἡ ἐξ ἰδίας μὲν περιουσίας παροχὴ τῆς προίκος, ἐὰν ὁ πατὴρ εἶναι εὐπορος· τοῦναντίον δὲ ἐκ τῆς περιουσίας τῆς θυγατρὸς, ἐὰν εἶναι ἀπορος. Τὴν διατάξιν δὲ ταύτην κατὰ τοῦτο μόνον ἐτροποποίησεν ἡ 21η Νεαρά τοῦ Λέοντος καθ' ὅσον κατήργησε τὸ ρηθὲν τεκμήριον ὡς ἀπάδον εἰς τὸ δίκαιον καὶ ἐθέσπισεν), ἵνα ἐν περιπτώσει καθ' ἣν ὁ πατὴρ ὑπεσχέθῃ νὰ παράσχῃ προίκα ἐκ τε τῶν ἰδίων καὶ ἐκ τῶν τῆς θυγατρὸς πραγμάτων θέλει δίδει ἐξ ἑκατέρας περιουσίας τὸ ἥμισυ.

Ἐπειδὴ ὁ λόγος ἀναίρεσεως, ὅτι ἡ Νεαρά αὕτη, προνοεῖ περὶ τοῦ θέματος καθ' ὃ ἡ προίκις ἐγένετο συμπραττούσης τῆς θυγατρὸς δευμολογίζεται ἐξ ἴσου ἡ προίκις γενομένης ἀμφοτέρων, εἰναϊάδασιμος. Διότι, ὅν ἀπαιτεῖ ἡ Νεαρά αὕτη διὰ τὸ κύρος τῆς ἐν λόγῳ προίκσεως τὴν σύμπραξιν τῆς γυναικὸς, ὡς ἐξάγεται ἐκ τε τοῦ συνόλου αὐτῆς, θεωρούσης τὸν πατέρα ὡς ἐπαγγειλάμενον τὴν ἐκπλήρωσιν τῆς παροχῆς καὶ ἰδίᾳ ἐκ τῆς ἐξῆς φράσεως «θεσιζομέν κατὰ τοὺς τοῦ γονεῖς λόγους, οὕτω προβαίνειν καὶ τὴν τῶν λόγων ἐκπλήρωσιν.» Ἐξ οὗ ἐπεταί, ὅτι δύναται ὁ πατήρ νὰ ἐπαγγελθῇ καὶ παράσχῃ προίκαν καὶ ἐκ μέρους τῆς θυγατρὸς. Ἐκτὸς τούτου, ὡς ἐξάγεται ἐκ τῆς ἐφέσεως καὶ τῶν προτάσεων τῆς ἀναιρεσειούσης δὲν ἐπιδείκνυνται αὕτη ἐνώπιον τοῦ Ἐφετείου, ὅτι δὲν συνέπραξεν εἰς τὴν ἐν λόγῳ προίκισιν. Ἐπομένως ἀνευ ἀξίας ἐστὶ τὸ ὡς πρὸς τοῦτο προβαλλόμενον ἀναιτιολόγητον.

Ἐπειδὴ ἡ ἀνωτέρω διάταξις τοῦ Κώδικος οὐδεμίαν διάκρισιν ποιεῖται τῆς συστάσεως ἀδικτημῆτου καὶ διατετιμημένης λόγω πωλήσεως προίκας οὕτε εἶναι εὐλογος ἡ διάκρισις. Διότι, ἐὰν ὁ νομοθέτης ἤννοει ν' ἀπαγορεύσῃ τὴν ἀπαλλοτριώσιν τῶν προικῶν ἤθελεν ἐπέλθει τὸ ἄτοπον συμπέρασμα, ὅτι ἐκ τῆς περιουσίας τῆς θυγατρὸς δὲν δύναται νὰ δοθῇ προίξ οὔτε ἐκ κινητῶν, ἐνῷ ταῦτα κατὰ τοὺς Νόμους 13 § 2 Πανδ. 23.5 καὶ 9 § 1 Πανδ. 23.3 καὶ 78 αὐτόθι διδόμενα εἰς προίκαν δύνανται ν' ἀπαλλοτριωθῶσιν ὑπὸ τοῦ συζύγου. Ὡστε ὁ λόγος ἀναίρεσεως, ὅτι ὁ πατήρ ἠδύνατο νὰ δώσῃ τὸ περὶ οὗ πρόκειται ἀκίνητον ὡς ἀδιατίμητον οὐχὶ δὲ ὡς διατετιμημένον, εἶναι ἀβάσιμος. Οὕτω δὲ ἀποφηνάμενον τὸ Ἐφετεῖον, ὅπερ ἀναφέρεται καὶ εἰς τὰς αἰτιολογίας τῆς Πρωτοδικικοῦ ἀποφάσεως ὀρθῶς ἡρμήνευσε καὶ ἐφήρμοσε τὰς ἀνωτέρω διατάξεις τοῦ Ἀστικοῦ Δικαίου.

Διὰ ταῦτα

Ἰδὼν καὶ τὰς ἀριθ. 830 καὶ 210 Πολ. Δικονομίας.

Ἀπορρίπτει τὴν ἀπὸ 15 Ἰουνίου 1894 αἰτησὶν τῆς Σοφίας Α. Χαλκοπούλου περὶ ἀναίρεσεως τῆς ὑπ' ἀριθ. 1113 τοῦ 1894 ἀποφάσεως τῶν ἐν Ἀθήναις Ἐφετῶν.

Καταδικάζει τὴν ἀναιρεσειούσαν εἰς τὰ δικαστικά ἐξόδα τοῦ ἀναίρεσιδότητος μετριαζόμενα εἰς δραχμὰς τεσσαράκοντα πέντε (45) τὰ τέλη σιμάνσεως καὶ εἰς τὸ νόμιμον παράβολον.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις τῇ τετάρτῃ, Δεκεμβρίου 1898.

Ἐδημοσιεύθη δ' αὐτόθι τὴν ἐβδόμην Δεκεμβρίου 1898.

Ὁ Πρόεδρος
Κ. Σημαντήρας

Ὁ Γραμματεὺς
Γ. Καστόρχης

ἡ δὲ ἀποφάσις (ἀριθ. 1633) ὅτι τὸ πρὸς τὸν ὑποταμίον ἄνθρωπον ὁ ὑποταμίος ἀποφασίζει ἐπὶ τῇ ἐκτέλει τῆς ἀποφάσεως.

Τὸ Δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου

Τυπὴν Α'

Συγκείμενον ἐκ τῶν Δικαστῶν Κωνστ. Σημαντήρα, Προέδρου, Χ. Κόκκορη, Α. Γκιών, Π. Μενελάου, Α. Πετρίτη, Μιλτ. Ἡλιάδου καὶ Ε. Εὐθυμίου, παρόντων τοῦ τε Ἀντεισαγγελέως Κωνστ. Μανιάκη (καλυμένου τοῦ Εἰσαγγελέως) καὶ τοῦ Γραμματέως Γ. Καστόρη.

Συνέβησαν ἐν δημοσίᾳ ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ τοῦ καταστήματος αὐτοῦ τὴν εἰκοστὴν τρίτην Νοεμβρίου 1898, ἵνα δικάσῃ ἐπὶ τῆς αἰτήσεως τοῦ Βου ὑποταμίου Ἀθηνῶν, ὡς ἀντιπροσώπου τοῦ Δημοσίου, ἐδρεύοντος ἐν Ἀθήναις, παρασταθέντος διὰ τοῦ πληρεξουσίου του Ι. Καμπάνη Δικαστικοῦ ἀντιπροσώπου τοῦ Δημοσίου παρὰ τῇ Ἐφορίᾳ Ἀττικῇ κατὰ τοῦ Ἐμμανουὴλ Κουκκά, κατοικοῦ Ἀθηνῶν, μηδόλως παρασταθέντος· περὶ ἀναιρέσεως τῆς ὑπ' ἀριθ. 1633 τοῦ 1094 ἀποφάσεως τοῦ Δικαστηρίου τῶν ἐν Ἀθήναις Ἐφετῶν.

Ἀκούσαν τοῦ Εἰσαγγητοῦ δικαστοῦ Μ. Ἡλιάδου, ἐκθέσαντος τὰς ἀποφάσεις· Ὁ Ἐμμανουὴλ Κουκκάς διὰ τῆς ἀπὸ 23 Ἰουλίου 1893 ἐνώπιον τοῦ Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν αἰτήσεως, κατὰ τοῦ Β' Ὑποταμίου Ἀθηνῶν, ὡς ἀντιπροσώπου τοῦ Δημοσίου ἐξέθηκεν, ὅτι ὀφειλέτης ὢν πρὸς τὸν Δημόσιον φόρου οἰνοπνεύματος εἰς δραχμὰς 600 περίπου ἀνερχομένου, συνελήφθη δυνάμει ἐντάλματος τοῦ εἰρημένου Ὑποταμίου καὶ κρατῶνται εἰς τὰς ἐνταῦθα πολιτικὰς φυλακάς· ὅτι εἶναι ἀκτήμων μηδεμίαν περιουσίαν κεκτημένος, ὡς προκύπτει ἐκ τοῦ προσαγομένου πιστοποιητικοῦ τοῦ Δημάρχου Μυκωνίων μετὰ τοῦ ἐφημερίου προσηκόντως κεκυρωμένου κατὰ δὲ τὸν νόμον οἱ ἐντελῶς ἀκτήμονες ἀπαλλάσσονται τῆς προσωπικῆς κρατήσεως, ὁ Ταμίος δὲ ὡς ἀρνείται νὰ λάβῃ ὑπ' ὄψιν τὸ ἀνωτέρω πιστοποιητικὸν καὶ διατάξῃ τὴν ἀποφυλάκισιν του· καὶ ᾤκησάτο νὰ διαταχθῇ ἡ ἀποφυλάκισις του ὡς παρὰ νόμον κρατουμένου.

Τὸ Πρωτοδικεῖον διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 5972 (1893) ἀποφάσεως ἐδόχθη τὴν προκειμένην αἴτησιν καὶ διέταξε τὴν ἀποφυλάκισιν τοῦ αἰτούντος.

Τὸ δ' Ἐφετεῖον Ἀθηνῶν ἐπὶ τῇ ἐφέσει τοῦ Β' Ὑποταμίου Ἀθηνῶν μετὰ τὴν ὑπ' ἀριθ. 2938 (1893) ἐρήμην τοῦ αἰτούντος ἀποφασίσαν ἐξέδοτο τὴν ὑπ' ἀριθ. 1633 (1894), δι' ἧς ἀπέρριψε τὴν ἐφεσιν καὶ ἐπεκύρωσε τὴν πρωτοδικὴν ἀπόφασιν.

Τὴν ἀναίρεσιν δὲ τῆς ὑπ' ἀριθ. 1633 (1894) ἀποφάσεως τοῦ Ἐφετείου αἰτεῖται ὁ Β' Ὑποταμίας διὰ τῆς ἀπὸ 17 Αὐγούστου 1894 αἰτήσεώς του, διὰ διαφόρους ἐν αὐτῇ λόγους καὶ ἰδίως διὰ τὸν ἑξῆς.

Διότι, ἀφ' οὗ τὸ Δημόσιον προσεφέρθη διὰ τῶν ἐγγράφων αὐτοῦ προτάσεων ν' ἀποδείξῃ, ὅτι ὁ ἀναιρεσίβλητος κατοικεῖ εἰς Ἀθήνας, ὅτι ἔχει κατάστημα οἰνοπωλείου ἐπὶ τῆς ὁδοῦ 3ης Σεπτεμβρίου καὶ περὶ οὗσαν ἐνταῦθα, τὸ Ἐφετεῖον ὤφειλε νὰ διατάξῃ καὶ περὶ τούτου ἀποδείξει, ἀλλ' οὐδὲ αἰτιολογίαν κατὰ τῶν ἰσχυρισμῶν τούτων τοῦ Δημοσίου ἔκαμε, καταλιπὼν οὕτω τὴν ἀπόφασίν του ἀναιτιολόγητον καὶ παρεβίασε τὰ ἄρθρα 244 καὶ ἐπὶ. Πολ. Δικονομίας.

Ἀκούσαν τοῦ πληρεξουσίου τοῦ ἀναιρεσιέοντος, ἀναπτύξαντος καὶ προφορικῶς τοὺς λόγους ἀναίρεσεως καὶ αἰτησαμένου τὴν ἀναίρεσιν τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως καὶ

Τοῦ Ἀντεισαγγελέως.

Σκαφθὲν κατὰ τὸν νόμον.

Ἐπειδὴ, ὡς προκύπτει ἐκ τοῦ ἀπὸ 27 Αὐγούστου 1894 ἀποδεικτικού τοῦ δικαστικοῦ κλητῆρος τῶν ἐν Ἀθήναις Πρωτοδικῶν Ε. Μαζαράκη, ἡ προκειμένη αἰτήσις ἀναίρεσεως ἐκονισαποκρίθη νομίμως καὶ προσήκοντως πρὸς τὸν ἀναιρεσίβλητον, μὴ ἐμφανιζόμενος δὲ αὗτος κατὰ τὴν ἐν ἀρχῇ τῆς παρούσης ἀναφερομένην συνεδρίαν, νόμιμον δικάσιμον τῆς προκειμένης ὑποθέσεως, δικάζεται ὡςανεὶ ἐνεφανίσθη (ἄρθρ. 827 Πολ. Δικονομίας).

Ἐπειδὴ κατὰ τὸ ἄρθρον 44 τοῦ ΥΛΣΤ' νόμου ἡ ἀκτημοσύνη τοῦ ὀφειλέτου τοῦ Δημοσίου εἶνε ἀποδεδειγμένη, ὅταν ὁ Δήμαρχος, ὁ εἰδικὸς Παρέδρος καὶ ὁ Ἐφημέριος τοῦ μέρους, ὅπου κατοικεῖ ὁ ὀφειλέτης πιστοποιήσωσι τοῦτο ἐγγράφως, κατ' ἀκολουθίαν τοῦ ἀναιρεσιέοντος Δημοσίου ἀρνηθέντος, ὅτι ὁ ἀναιρεσίβλητος εἶναι κάτοικος Μυκῶνου ὡς ἀποδεικνύεται ἐκ τῶν ἐγγράφων προτάσεων τοῦ τῶν ὑποβληθεισῶν κατὰ τὴν συζήτησιν ἐφ' ἧς ἐξεδόθη ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις καὶ ἀμφισβητήσαντος τὴν ἀποδεικτικὴν ἰσχὺν τοῦ ἐπικαλουμένου καὶ προσαχθέντος ὑπὸ τοῦ ἀναιρεσιβλήτου πιστοποιητικοῦ τοῦ Δημάρχου Μυκῶνου περὶ τῆς ἀκτημοσύνης του, τὸ δικάσαν Ἐφετεῖον ὤφειλε κατὰ τὸ ἄρθρον 248 Πολ. Δικονομίας νὰ διατάξῃ ἀποδείξιν περὶ τοῦ ἀμφισβητουμένου τούτου οὐσιώδους γεγονότος, μὴ διατάξαν ὅς, παρεβίασε τὴν οὐσιώδη τοῦ μνημονευθέντος ἁρθρου τῆς Πολ. Δικονομίας διάταξιν καὶ κατὰ τὸ ἄρθρον 807 § 5 Πολ. Δικονομίας ἀναιρετέαν κατέστησε τὴν ἀπόφασίν του.

Διὰ ταῦτα

Ἰδὼν καὶ τὰ ἄρθρα 830, 833, 210 Πολ. Δικονομίας.

Ἀναιρεῖ τὴν ὑπ' ἀριθ. 1633 τοῦ 1894 ἀπόφασιν τοῦ Ἐφετείου Ἀθηνῶν καὶ

Παραπέμπει τὴν υπόθεσιν πρὸς νῆαν συζητήσιν ἐνώπιον τοῦ Ἐφετείου Πατρῶν.

Διατάσσει νὰ γραφῇ ἡ παρούσα εἰς τὸ περιθώριον τοῦ πρωτοτύπου τῆς ἀναιρουμένης καὶ νὰ δημοσιευθῇ διὰ τοῦ τυποῦ ἁπαντὴ τοῦ ἀναρροισθλήτου, ὃν καταδικάζει καὶ εἰς τὰ δικαστικά ἐξόδα τοῦ Δημοσίου ἐνώπιον τοῦ Ἀρείου Πάγου καὶ τοῦ Ἐφετείου, ὀρίζομενα εἰς δραχμὰς ἐξοδόμενοντα πέντε (75) καὶ τὰ τέλη τῆς σημανσεως.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις τῇ εἰκοστῇ ὁγδόῃ Νοεμβρίου 1898.

Ἐδημοσιεύθη ὁ αὐτοῦ τῇ ἐβδόμῃ Δεκεμβρίου 1898.

Ὁ Πρόεδρος

Ὁ Γραμματεὺς

Κ. Σημαντήρας

Γ. Καστόρχης

Ἀριθ. 280.

Τὸ Δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου

Τμῆμα Α'.

Συγκείμενον ἐκ τῶν Δικαστῶν Κ. Σημαντήρα, Προέδρου, Χρ. Κόκκορη, Ἀ. Γκιών, Π. Μενελάου, Ἀ. Πετρίτη, Μ. Ἡλιαδου καὶ Ε. Εὐθυμίου, παρόντων τοῦ τε Ἀντεισαγγελέως Κ. Μανιάκη (κωλυομένου τοῦ Εἰσαγγελέως), καὶ τοῦ Γραμματέως Γ. Καστόρχη.

τὸ ἐπὶ Συνεδρίασαν δημοσίᾳ ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ τοῦ καταστήματος αὐτοῦ τῇ εἰκοστῇ τρίτῃ Νοεμβρίου 1898, ἵνα δικάσῃ ἐπὶ τῆς αἰτήσεως αὐτῆς λιμενικῆς ἐπιτροπῆς Ἀργοστολίου, ἀντιπροσωπευομένης ὑπὸ τοῦ Προέδρου αὐτῆς Νομάρχου Κεφαλληνίας, ἐδρεύοντος ἐν Ἀργοστολίῳ παρασταθείσης διὰ τοῦ πληρεξουσίου τῆς Ε. Φαρᾶ, δικηγόρου, κατὰ τοῦ Ζησίμου Παρτίδου, κατοικοῦ Ληξουρίου, μηδὲν παρασταθέντος καὶ τοῦ παρεμβαίνοντος Δημοσίου, ἀντιπροσωπευομένου ὑπὸ τοῦ ἐπὶ αὐτῶν Οἰκονομικῶν Υπουργοῦ, παραπαθέντος διὰ τοῦ πληρεξουσίου τοῦ Γ. Καρυτινοῦ, Νομικοῦ Συμβούλου, περὶ ἀνατρέσεως τῶν ὑπ' ἀριθ. 105 (1888), 198 (1889) καὶ 355 (1890) ἀποφάσεων τῶν ἐν Κερκύρᾳ Ἐφετῶν.

Ἀκούσαν τοῦ Εἰσαγγητοῦ Δικαστοῦ Εὐν. Εὐθυμίου, ἐκθεσαντος τὰς ἐν τῇ ἐκθέσει αὐτοῦ περιλαμβανόμενας ἀποφασίσσεις.

Ο Ζήσιμος Παρτίδης διὰ τῆς ἀπὸ 17 Ἀπριλίου 1884 ἐνώπιον τοῦ Πρωτοδικείου Κεφαλληνίας ἀγωγῆς, κατὰ τῆς λιμενικῆς Ἐπιτροπῆς Ἀργοστολίου, ἐξέθηκεν, ὅτι ἐνοικιαστὴς ὢν τοῦ λιμενικοῦ φόρου Ἀργοστολίου τοῦ ἔτους 1883, ἡ ἐναγομένη ἐπιτροπὴ ἐξάμελειας τῆς δὲν εἰσέπραξε διὰ τοῦ εἰσπράκτορος αὐτῆς τελώνου Κεφαλληνίας φόρον ἐπὶ τῶν καταπλευσάντων εἰς τὸν λιμένα Ἀργοστολίου κατὰ τὸ ἔτος ἐκείνο 103 ἀτμοπλοίων τῆς Αὐστριακῆς ἑταιρίας Λούδ, χωρητικότητος τόννων 88,923 καθὼς καὶ ἐπὶ ἐτέρων 9 πλοίων ἰστιοφόρων χωρητικότητος τόννων 1820, ὧν ὁ νενομισμένος φόρος εἶναι λεπτά 10 κατὰ τόννον· ὅτι ἡ ἐναγομένη ἐπιτροπὴ, ὡς παραίτιος τῆς ζημίας τοῦ ταύτης, εὐθύνεται εἰς ἀποζημιώσιν του· καὶ ᾔτησάτο νὰ ὑποχρεωθῇ ἡ ἐναγομένη ἐπιτροπὴ νὰ τῷ πληρῶσῃ ὀρ. 9074 καὶ 30 ρο ἐντόκως 10 ο)ρ ἐτησίως ἀπὸ 5 Νεβρίου 1883 μέχρις ἐξοφλήσεως.

Συζητήσεως γενομένης τὸ Πρωτοδικεῖον ἐξέδοτο τὰς ἐξῆς ἀποφάσεις 1) τὴν ὑπ' ἀριθ. 675 (1884), δι' ἧς ὑπεχρέωσε τὴν ἐναγομένην νὰ προσεπικαλέσῃ εἰς τὴν προκειμένην δίκην, καὶ τὸ Δημόσιον, ὅπερ αὕτη προσεπικάλεσεν αἰτουμένη, ἵνα ἐν περιπτώσει παραδοχῆς τῆς ἀγωγῆς, ὑποχρεωθῇ τὸ Δημόσιον νὰ τὴν ἀποζημιώσῃ 2) μετὰ τὴν παρέμβασιν τοῦ Δημοσίου, τὴν ὑπ' ἀριθ. 551 (1885), δι' ἧς διατάξεν ἀποδείξεις καὶ 3) τὴν ὑπ' ἀριθ. 45 (1886), δι' ἧς ἀπέρριψεν ὡς μὴ βάσιμον τὴν ἀγωγὴν.

Ἐκκληθεῖσιν τῶν δύο τελευταίων ἀποφάσεων ὑπὸ τοῦ ἐνάγοντος, τὸ Ἐφετεῖον Κερκύρας ἐξέδοτο τὰς ἐξῆς ἀποφάσεις· 1) τὴν ὑπ' ἀριθ. 105 (1888), δι' ἧς διατάξε προσαγωγὴν ἐγγράφων, 2) τὴν ὑπ' ἀριθ. 198 (1889), δι' ἧς ἐρήμην τῆς λιμενικῆς ἐπιτροπῆς καὶ κατ' ἀντιμωλίαν τοῦ ἐνάγοντος καὶ τοῦ Δημοσίου μετερρύθμισε τὰς ἐκκληθεῖσας ἀποφάσεις καὶ ἐπέβαλεν ὄρκον εἰς τὸν ἐνάγοντα περὶ τοῦ ὅτι αὐτῷ τῇ γενομένῃ μισθώσει τῶν λιμενικῶν φόρων Ἀργοστολίου, συμπεριελήφθησαν καὶ οἱ φόροι προκυμαίας ἐπὶ τῶν Αὐστριακῶν ἀτμοπλοίων τῆς ἑταιρίας Λούδ μετὰ τὴν ὁσὶν τοῦ ὁποίου ἐδέχθη ἐν μέρει τὴν ἀγωγὴν καὶ ὑπεχρέου τὴν ἐναγομένην ἐπιτροπὴν νὰ πληρῶσῃ τῷ ἐνάγοντι δραχμας 8892 καὶ 30 ο)ρ ἐντόκως 10 ο)ρ κατ' ἔτος ἀπὸ τῆς ἀγωγῆς καὶ 3) συνεπεῖρα ἀνακοπῆς τοῦ Νομάρχου καὶ πρὶν ἢ δοθῇ ὁ εἰρημένος ὄρκος τὴν ὑπ' ἀριθ. 355 (1890), δι' ἧς ἀνακάλεσαν τὴν ὑπ' ἀριθ. 198 (1889) ἀπόφασίν του, ἐδέχθη τὴν ἔφεσιν τοῦ ἐνάγοντος καὶ μετarrυθμίσαν τὰς ἐκκληθεῖσας ἀποφάσεις, ἐδέχθη ἐν μέρει τὴν ἀγωγὴν, ὑπεχρέωσε τὴν λιμενικὴν ἐπιτροπὴν νὰ πληρῶσῃ τῷ ἐνάγοντι ὀρ. 8892 καὶ 30 ρο ἐντόκως 10 ο)ρ ἐτησίως ἀπὸ τῆς ἀγωγῆς, παρέπεμψε δὲ τὴν ἐκδίκασιν τῆς κατὰ τοῦ Δημοσίου

προσεπικλήσεως της έναγομένης επιτροπής εις τὸ Πρωτοδικεῖον.

Ἀπασῶν τῶν ἀποφάσεων τοῦ Ἐφετείου τὴν ἀναίρεσιν αἰτεῖται ἡ έναγομένη ἐπιτροπὴ διὰ τῆς ἀπὸ 27 Φεβρουαρίου 1895 αἰτήσεως τῆς ἀπευθυθείσης κατὰ τοῦ ἐνάγοντος, διὰ διαφόρους ἐν αὐτῇ λόγους καὶ ἰδίᾳ διὰ τὸν ἑξῆς :

Διότι τὸ Ἐφετεῖον παρέδωκε καὶ παρεξήγησε τὸ ἄρθρον 3 τοῦ ΡΚΘ Νόμου ἐκλαθὼν τὴν έναγομένην ἐπιτροπὴν ὑπεύθυνον πρὸς τὴν ἀναίρεσίβλητον ἐπὶ τῇ μὴ εἰσπράξει τοῦ αὐτοῦ φόρου, καθὼς ἐφαρμόσαν ἐν προκειμένῳ τὰς περὶ ἐκμισθώσεως καὶ παραχωρήσεως ἀρχὰς τοῦ κοινοῦ ἀστικοῦ δικαίου καὶ παρινόμως ἐκλαθὼν τὸν τελώνην ἐντολοδόχον της (ἀναίρεσειούσης ἐπιτροπής.)

Εἰτά τὸ Δημόσιον, διὰ τῆς ἀπὸ 3 Νεβρίου 1895 ἐνώπιον τοῦ Δικαστηρίου τούτου παρεμβάσεώς του κατὰ τὸν ἐνάγοντος καὶ τῆς έναγομένης ἰσχυριζόμενον, ὅτι ἔχει συμφέρον νὰ παρέμβῃ εἰς τὴν προκειμένην δίκην πρὸς ὑποστήριξιν τῆς αἰτήσεως ἀναίρεσεως, ᾗτήσατο τὴν παραδοχὴν τῆς προκειμένης περὶ ἀναίρεσεως αἰτήσεως τῆς έναγομένης ἐπιτροπῆς καὶ τὴν ἀναίρεσιν τῶν προσβαλλομένων ἀποφάσεων.

Ἀλλοῦσαν τοῦ πληρεξουσίου τῆς ἀναίρεσειούσης ἐπιτροπῆς, ἀναπτύξαντος καὶ προφορικῶς τοὺς λόγους τῆς ἀναίρεσεως καὶ αἰτήσαντες τὴν ἀναίρεσιν τῶν προσβαλλομένων ἀποφάσεων, τοῦ πληρεξουσίου τοῦ παρεμβαίνοντος Δημοσίου αἰτήσαντες τὴν ἀπόρριψιν τῆς αἰτήσεως ὡς ἀπαραδέκτου, ὅτι περατωθείσης τῆς δίκης διὰ συμβιβασμοῦ καὶ τοῦ Ἀντεισαγγελέως.

Σκεφθὲν κατὰ τὸν νόμον :

Ἐπειδὴ, ὡς ἐξάγεται ἐκ τοῦ ἀπὸ 5 Μαρτίου 1891 ἐπιδοτηρίου τοῦ δικαστικοῦ κλητῆρος τῶν ἐν Κεφαλληνίᾳ Πρωτοδικῶν Φρ. Παπαλεονάρδου, ἡ προκειμένη αἴτησις ἀναίρεσεως ἐκοινοποιήθη νομίμως καὶ προσηκόντως πρὸς τὸν ἀναίρεσίβλητον Ζήσιμον Παρτίδην, ὅθεν κλητευθεὶς αὐτὸς νομίμως καὶ μὴ ἐφανίσθεις κατὰ τὴν ἐν ἀρχῇ τῆς παρούσης ἀναφερομένην συνεδρίᾳσιν νόμιμον δικάσιμον, τῆς προκειμένης ὑποθέσεως, δικάζεται ὡσανεὶ ἐνεφανίσθη (ἄρθρ. 827 Πολ. Δικονομίας).

Ἐπειδὴ τὸ Δημόσιον μὴ ὂν ἀναίρεσίβλητον δὲν δικαιούται νὰ προτείνῃ τὸ ἀπαραδέκτον τῆς αἰτήσεως ἀναίρεσεως. Ἄλλως δὲ, ὡς ἀποδεικνύεται ἐκ τοῦ δικογράφου τῆς παρεμβάσεώς του, τοῦτο παρενέβη εἰς τὴν προκειμένην δίκην πρὸς ὑποστήριξιν τῆς περὶ ἀναίρεσεως αἰτήσεως τῆς λιμενικῆς ἐπιτροπῆς. Ὅθεν ἡ περὶ ἀπαραδέκτου τῆς προ-

χειμένης αίτησεως ἀναιρέσεως ἐνστάσις τοῦ Δημοσίου καθίσταται ἀπορριπτέα, ὡς ἀπαράδεκτος.

Ἐπειδὴ διὰ τοῦ ἄρθρου 3 τοῦ ΡΚΘ', νόμου ἡ εἰσπραξις τῶν λιμενικῶν φόρων, καὶ ὅταν οὗτος ἐνοικιάζεται μονοετῶς, ἀνετίθη εἰς τὴν ἀρμοδίαν τελωνιακὴν ἀρχήν. Ἐπομένως ἡ λιμενικὴ ἐπιτροπὴ, μὴ δυναμένη κατὰ τὸν νόμον ν' ἀναμιχθῇ εἰς τὴν εἰσπραξὶν τῶν φόρων τούτων, οὐδὲ ὅπως εὐθύνεται διὰ τὴν μὴ εἰσπραξὶν αὐτῶν, ὅθεν ὁ τῶν φόρων τούτων ἐνοικιαστής δὲν ἔχει κατ' αὐτῆς ἀγωγὴν, ἐὰν ἡ δυνάμει τοῦ νόμου παρὰ τοῦ τελῶνι ἐνεργουμένη εἰσπραξις ἦτο ἐλλιπής· τὸ ἐναντίον δὲ τούτων εἰπόν τὸ Ἐφετεῖον διὰ τῶν προσβαλλομένων ἀποφάσεών του, ἐσφαλμένως ἡρμήνευσε καὶ ἐφήρμοσε τὸν νόμον ΡΚΘ', ὅπερ ἐπάγεται τὴν ἀναίρεσιν τῶν ἀποφάσεων τούτων, δυνάμει τοῦ ἄρθρου 807 § 7 Πολιτ. Δικονομίας.

Διὰ ταῦτα
Ἰδὼν καὶ τὰ ἄρθρα 210-219 καὶ 833, 834 καὶ 839 τῆς Πολ. Δικονομίας, καὶ τὸ ἄρθρον 3 τοῦ ΧΜΖ' νόμου.

Ἀναιρεῖ τὰς ὑπ' ἀριθ. 105 τοῦ ἔτους 1888, 198 τοῦ ἔτους 1889 καὶ 355 τοῦ ἔτους 1890 ἀποφάσεις τῶν ἐν Κερκύρᾳ Ἐφετῶν καὶ ἀποστολὰς ἐκτελεστικῶν.

Παραπέμπει πλὴν δίκην ἐνώπιον τοῦ βου τμήματος τοῦ Ἀρείου Πάγου πρὸς κατάλληλον ἐφαρμογὴν τοῦ Νόμου.

Διατάσσει νὰ γραφῇ ἡ παρούσα εἰς τὸ περιθώριον τοῦ πρωτοτύπου τῶν ἀναιρουμένων ἀποφάσεων, καὶ τυπωθῇ δαπάνη τοῦ ἀναιρεσιβλήτου ὃν καταδικάζει καὶ εἰς τὴν δικαστικὴν δαπάνην τῆς λιμενικῆς ἐπιτροπῆς τὴν ἐνώπιόν τῶν Ἐφετῶν καὶ τοῦ Ἀρείου Πάγου ἐκ δραχμῶν ἑκατὸν (100) καὶ εἰς τὰ τέλη τῆς σημανσεως τῆς παρούσης.

Διατάσσει τὴν ἐπιστροφὴν τοῦ παραβόλου.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις τῇ πέμπτῃ Δεκεμβρίου 1898.

Ἐδόθη αὐτῷ τῇ ἑβδόμῃ Δεκεμβρίου 1898.

Ὁ Πρόεδρος Ὁ Γραμματεὺς

Κ. Στυλιανθίδης Γ. Καστόρχης

Ἄρθ. 281, 282

Τμήμα Β'

(Ἐρήμην ἐναγομένων)

...συνεδρίασιν ἐν τῷ ἀκροατήριῳ τοῦ καταστήματος αὐτοῦ τῇ δεκάτῃ ἐβδόμῃ Ὀκτωβρίου 1898, ἵνα διακρίνῃ ἐπὶ τῆς ἐξῆς ὑποθέσεως μεταξὺ:

Ἀριθ. 283 πρὸς τὸν ἀντιπρόεδρον (κωλυομένου τοῦ Προέδρου) Ἰ. Δουβουνιώτου, Α. Γκιών, Στ. Ἀνδραπούλου,

Β. Παπαδοπούλου, Εἰσηγητοῦ, Β. Ροντήρη Ἰ. Ταστσου, καὶ Ε. Εὐθυμίου, παρόντων τοῦ τε Ἀντεισαγγελέως Κων. Μανιάκη (κωλυομένου τοῦ Εἰσαγγελέως) καὶ τοῦ Ὑπογραμματεῖος Μάρκου Μπαρινοπούλου.

Τὸ Δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου

Τμήμα Β'

Συγκείμενον ἐκ τῶν δικαστῶν Μ. Διγενή, Ἀντιπροέδρου (κωλυομένου τοῦ Προέδρου) Ἰ. Δουβουνιώτου, Α. Γκιών, Στ. Ἀνδραπούλου, Β. Παπαδοπούλου, Εἰσηγητοῦ, Β. Ροντήρη Ἰ. Ταστσου, καὶ Ε. Εὐθυμίου, παρόντων τοῦ τε Ἀντεισαγγελέως Κων. Μανιάκη (κωλυομένου τοῦ Εἰσαγγελέως) καὶ τοῦ Ὑπογραμματεῖος Μάρκου Μπαρινοπούλου.

Συνεδρίασαν δημοσίᾳ ἐν τῷ ἀκροατήριῳ τοῦ καταστήματος αὐτοῦ τῇ δεκάτῃ ἐβδόμῃ Ὀκτωβρίου 1898, ἵνα διακρίνῃ ἐπὶ τῆς ἐξῆς ὑποθέσεως μεταξὺ:

Τοῦ ἐκκαλούντος καὶ ἐφεσιδλήτου Δημοσίου, ἀντιπροσωπευομένου ὑπὸ τοῦ ἐπὶ τῶν Οἰκονομικῶν Ὑπουργοῦ, ἐδρεύοντός ἐν Ἀθήναις παρασταθέντος διὰ τοῦ πληρεξουσίου τοῦ Ἀναστ. Σταυρῆ, Νομικοῦ Συμβούλου, καὶ τῶν ἐφεσιδλήτων καὶ ἐκκαλούντων 1) Μαρούσας συζύγου Ἀνδρέου Γκίνη κατοικοῦ Σπετσῶν, 2) Ἑλένης συζύγου Ἀλεξ. Μανούσου, 3) Σκεύως Α. Ἀδριανοῦ, 4) Χαράλαμπος Α. Ἀδριανοῦ καὶ 5) Διαμάντως Α. Ἀδριανοῦ, κατοικῶν Σπετσῶν, παρασταθέντων διὰ τοῦ πληρεξουσίου τῶν Κωνστ. Σταυροπούλου, δικηγόρου.

Οἱ Μαρούσα σύζυγος Ἀνδρ. Γκίνη, Ἑλένη σύζυγος Ἀλεξ. Μανούσου, Σκεύω Α. Ἀδριανοῦ, Διαμάντω Α. Ἀδριανοῦ καὶ Χαράλαμπος Α. Ἀδριανὸς ὡς κληρονόμοι τοῦ πατρὸς τῶν Ἀδριανοῦ Ν. Ἀδριανοῦ διὰ τῆς ἀπὸ 24 Ὀκτωβρίου 1871 ἐνώπιον τοῦ Πρωτοδικεῖου Ἀθηνῶν ἀγωγῆς τῶν κατὰ τοῦ Δημοσίου ἐξέθηκαν, ὅτι ὁ Νικόλαος Ἀδριανὸς ἐκ τῆς νήσου Σπετσῶν κατὰ τὸν ἱερὸν ἀγῶνα τῆς Ἑλληνικῆς Ἐπαναστάσεως προσενεγκὼν θυσίας εἰς τὸν ἀγῶνα ὑπὲρ τῆς Ἀνεξαρτησίας τῆς Ἑλλάδος κατὰ τὸ 1821 ἔτος καὶ ἐφεξῆς μέχρι πέρατος, δικαιούται λαβεῖν κατὰ τὸν ἐπὶ τούτῳ συνταχθέντα πῖνακα τῆς χορηγιούχου νήσου Σπετσῶν τὰ ἐξῆς ποσά: 1) λόγῳ δαπανῶν καὶ ἀποζημιώσεων τῆς ἐκστρατείας δρ. 62.610, 2) τὴν ἀξίαν τῶν 3)8 τοῦ πλοίου αὐτοῦ Ἀρχιδούξ. Μιχαήλ τοῦ ἀνήκοντος αὐτῷ μεριδίου καθ' ὅσον τὰ ἑτέρα 3)8 ἀνήκουσιν εἰς τοὺς κληρονόμους Μεξή καὶ Ὀρλώφ συνισταμένων τῶν 3)8 εἰς δρ. 20.405 καὶ 3) τοὺς δοθέντας ἐράνους δραχ. 9880. Ἀποθανὼν δὲ ὀλίγα ἔτη μετὰ τὴν ἀπελευθέρωσιν τῆς Ἑλλάδος, ἐγκατέλειπεν ἐν τέκνον νόμιμον αὐτοῦ κλη-

ρονόμεν, τὸν πατέρα τῶν ἐναγόντων Ἀδρ. Ν. Ἀδριανού, ὅστις ἀποθανὼν κατὰ τὰ τέλη τοῦ 1852 ἔτος ἐγκατέλιπε νομίμους κληρονόμους τοῦ τὰ τέκνα του, ἡδὴ ἐνάγοντας, ὅτι κατὰ νόμον τὸ Δημόσιον ὑποχρεῖται νὰ διδῇ ἐτήσιον χορηγίην εἰς τοὺς δικαιούχους τῆς ναυτικῆς ταύτης νήσου καθ' εἰς τοὺς κληρονόμους τῶν καὶ ἐπὶ τῇ βάσει τῶν λογαριασμῶν τῆς Ἐπιτροπῆς ἀναλόγως τοῦ ποσοῦ ἐν ἐπὶ τοῖς ἑκατὸν ἐπὶ τοῦ ποσοῦ τῶν θυσιῶν ἀπὸ 1 Ἰανουαρίου 1853 καὶ ἐφεξῆς, τὸ δὲ τοιοῦτον νόμιμον δικαίωμα τῶν ἀρνεῖται νὰ καταβάλῃ, μὴ περιλαθὼν αὐτοὺς εἰς τὸν χορηγίουχον πίνακα τῆς ναυτικῆς νήσου Σπετσῶν εἰς ἣν ἀνήκουσι διὰ τὸ ὅλον ποσὸν τῆς ἐτησίου χορηγίας, ἣτις συνίσταται ἐπὶ τῇ βάσει τῶν κεφαλαίων εἰς δρ. 928.95)οο ἀπὸ 1ης Ἰανουαρίου 1853 καὶ ἐφεξῆς, καίτοι ἐζητήσαν ταῦτο, ἐπιμένως, ὀφείλει νὰ τοῖς πληρώσῃ ἀπὸ 1ης Ἰανουαρίου 1853 μέχρι τέλους 1871 δρ. 928.95)οο κατ' ἔτος καὶ νὰ ἐξακολουθῇ καὶ εἰς τὸ ἐξῆς νὰ τοῖς πληρῶνῃ δρ. 928.95)οο κατ' ἔτος καὶ ἤτησατο νὰ ὑποχρεωθῇ τὸ Δημόσιον νὰ τοῖς πληρώσῃ λόγῳ χορηγημάτων τῆς Ναυτικῆς Νήσου Σπετσῶν δρ. 928.95)οο κατ' ἔτος ἀπὸ 1ης Ἰανουαρίου 1853 μέχρι τέλους 1871 ἐντόκως ἀπὸ τῆς ἐπιδύσεως τῆς αἰτήσεως θεραπείας καὶ νὰ ὑποχρεωθῇ νὰ τοὺς ἀναγράψῃ εἰς τὸν πίνακα τῶν χορηγίουχων τῆς νήσου Σπετσῶν ὡς δικαιούχους δραχ. 928.95)οο πληρωτέων ἀπὸ 1ης Ἰανουαρίου 1872 καὶ ἐφεξῆς, ἄλλως νὰ τοῖς πληρώσῃ τὸ ποσὸν ταῦτο ἐντόκως.

Συζητήσεως γενομένης, τὸ Πρωτοδικεῖον ἐξέδοτο τὴν ὑπ' ἀριθ. 3687 τοῦ 1871 ἀπόφασιν, δι' ἣς ἐρήμην τοῦ ἐναγομένου Δημοσίου, ἐδόχθη ὁλοσχερῶς τὴν κατ' αὐτοῦ ἀγωγὴν τῶν ἐναγόντων.

Τὴν ἀπόφασιν ταύτην, ἀνέκοψε τὸ Δημόσιον διὰ τῆς ἀπὸ 11 Δεκεμβρίου 1871 ἀνακοπῆς του καὶ διὰ τῆς ὑπὸ τὴν αὐτὴν χρονολογίαν προσεπικλήσεως του προσεπικάλεσεν ἐνώπιον τοῦ αὐτοῦ Πρωτοδικείου τοὺς Ν. Μιζην, Β. Ὁρλώφ, Θεόδ. Ἀναργύρου καὶ Ἀνδρ. Σάντον καὶ ἤτησατο νὰ ὑποχρεωθῶσιν οὗτοι νὰ ἐπιστρέψωσιν ὅσα κατεβλήθησαν αὐτοῖς ἀπὸ τοῦ Ἰανουαρίου 1853 μέχρι τοῦδε, καθ' ὅσον εἰ ἐνάγοντες διὰ τῆς ἀπὸ 22 Αὐγούστου 1856 πράξεως τῶν ἀνεγνώρισαν ὡς συμμετόχους αὐτῶν καὶ τοὺς προσεπικαλουμένους τῶν ἐπιδόκων χορηγημάτων, ὁ δὲ Ἰωάννης Μιζης διὰ τῆς ἀπὸ 2 Φεβρουαρίου 1872 ἐνώπιον τοῦ αὐτοῦ Πρωτοδικείου καὶ κατὰ τῶν ἐναγόντων καὶ τοῦ ἐναγομένου Δημοσίου παρεμβάσεως του ἤτησατο τὴν ἀπόρριψιν τῆς προκειμένης ἀγωγῆς τῶν ἐναγόντων καὶ τὴν ἀνατροπὴν τῆς εἰρημένης ὑπ' ἀριθ. 3687 ἀποφάσεως.

Ἐπομένως, συζητήσεως γενομένης, τὸ ρηθὲν Πρωτοδικεῖον ἐξέδοτο τὴν ὑπ' ἀριθ. 761 (1872) ἀπόφασιν, δι' ἣς δεχθὲν τύποις τὴν ἀνακοπὴν τοῦ Δημοσίου καὶ ἀνακάλεσαν τὴν ὑπ' ἀριθ. 3687 ἐρήμην

ἀπόφασιν του ἀπέριψε τὴν προκειμένην ἀγωγὴν τῶν ἐναγόντων, καθόσον δὲν γίνεταί δεκτὴ διὰ τῶν ἐπομένων διατάξεων, ἐδέχθη ἐν μέρει τὴν αὐτὴν ἀγωγὴν, ὑπεχρέωσε τὸ Δημόσιον ν' ἀποδώσῃ τοῖς ἐνάγουσι δρ. 53. 15) οὐ κατ' ἐταρ ἀπὸ 1. Ἰανουαρίου 1853 μέχρι τέλους τοῦ 1871 ἐντόκως ἀπὸ τῆς ἐπιδόσεως τῆς ἀπαιτήσεως θεραπείας δια τὰ μέχρι τοῦ 1863 ἐπιδιχαζόμενα ἐτήσια χορηγήματα, ὑπεχρέωσε τὸ Δημόσιον ν' ἀναγράφῃ τοὺς ἐνάγοντας εἰς τὸν πίνακα τῶν χορηγούχων τῆς νήσου Σπετσῶν ὡς δικαιοῦχος ἐτησίου ναυτικοῦ χορηγήματος δρ. 53. 15) οὐ καὶ νὰ πληρώσῃ αὐτοῖς τὸ ποσὸν τοῦτο ἀπὸ τῆς 1. Ἰανουαρίου 1872. Ἐκκληθείσης τῆς ἀποφάσεως αὐτῇ, ὑπ' ἀριθ. 761 ὑπὸ τοῖς ἐναγόντων καὶ τοῦ Δημοσίου ἐνώπιον τοῦ Ἐρετῆου Ἀθηνῶν, τοῦτο μετὰ προηγούμενην συζήτησιν ἐξέδοτο τὰς ἐξῆς ἀποφάσεις 1) τὴν ὑπ' ἀριθ. 1117 (1873), δι' ἣς ἐρήμην τῶν προσεπικαλουμένων Ἀντ. Σάντου καὶ Θεοδ. Π. Ἀναργύρου, παρέπεμψεν εἰς ἰδιαιτέραν συζήτησιν τὴν κατ' αὐτῶν ἀνακρίνωσιν τοῦ Δημοσίου, ἐδέχθη ἐν μέρει τὰς ἐφ' ἑσέως τῶν ἐναγόντων καὶ τοῦ Δημοσίου καὶ μετὰ ρυθμίσιν τὴν ἐκκληθείσαν ἀπόφασιν, ὑπεχρέωσε τοὺς ἐνάγοντας ν' ἀποδείξωσι καὶ διὰ μαρτύρων, 1) ὅτι εἰσὶ μόνοι κληρονόμοι τοῦ Ἀδριανοῦ Ἀδριανοῦ, κληρονόμου τοῦ πατρὸς του Νικολάου Ἀδριανοῦ, ἐπιτρέψαν εἰς τὸ Δημόσιον καὶ τοὺς παρεμβαίνοντας νὰ φέρῃ τὴν ἀνταπόδειξιν, ὅτι ὁ Ν. Ἀδριανὸς κατέλιπε θανάτῳ καὶ δύο θυγατέρας, Ἑλένην καὶ Διαμάνταν καὶ αὗται κατέλιπον ἄλλους πᾶσι τοὺς ἐνάγοντας κληρονόμους καὶ τίνες καὶ 2) ὅτι οἱ ἐπίτροποι αὐτῶν ἀνεγνώρισαν ὡς συνδικαιουμένους εἰς τὰς κατὰ τὸν ἀπονεμητικὸν πίνακα ἀπαιτήσεις τοῦ Ν. Ἀδριανοῦ διὰ τοῦ ἀπὸ 22 Αὐγούστου 1856 ἐγγράφου τῶν τοῦς ἐν αὐτῷ ἀναφερομένους κακῶς ὡς πρὸς τὴν ἀπαιτήσιν ἑκάστου καὶ τὸ ποσὸν αὐτῆς ἐνφ' πάσης τῆς ἀπαιτήσεως κύριος ἦτο ὁ Ν. Ἀδριανὸς καὶ οἱ κληρονόμοι του, ὡς μόνος καταβαλὼν ἅπαντα τὰ ἐν τῇ ἀγωγῇ ἀναφερόμενα ποσὰ καὶ ἐπέτρεψεν εἰς τὸ Δημόσιον καὶ τοὺς παρεμβαίνοντας νὰ φέρωσι τὴν ἀνταπόδειξιν, ὅτι οἱ εἰς οὗς παρεχωρήθη μέρος τοῦ χορηγήματος ὑπὸ τῶν ἐπιτρόπων τῶν ἐναγόντων ἀναγνώρισαν δικαιοῦχος εἶχον προγενέστερον αὐτῶν δικαίωμα καὶ ὑπεχρέωσε τὸ μὲν Δημόσιον καὶ τοὺς παρεμβαίνοντας ν' ἀποδείξωσι καὶ διὰ μαρτύρων πότε ὀριζόμενος ἐγεννήθη ἕκαστος τῶν ἐναγόντων, τοὺς δ' ἐνάγοντας ν' ἀποδείξωσιν ἐγγράφως ὅτι τὸ Δημόσιον ἀνεγνώρισε τὰς ἀπαιτήσεις τῶν διὰ τὰ ἀπὸ τοῦ 1853 χορηγήματα μέχρι πενταετίας πρὸ τῆς ἀγωγῆς ἐν τῇ τελευταίᾳ πρὸ τῆς ἀγωγῆς πενταετίας 2) τὴν ὑπ' ἀριθ. 450 (1875) δι' ἣς ἐκτρώχθη ἡ δίκη ἐπανειλημμένη ὡς ἐκ τοῦ θανάτου τοῦ Ἰω. Μέρη 3) τὴν ὑπ' ἀριθ. 1161 (1875), δι' ἣς ἀπέριψε τὴν περὶ παρα-

τάσεως προθεσμίας αἰτησὶν τῶν ἐναγόντων 4) τὴν ὑπ' ἀριθ. 1229 (1878), δι' ἧς εἰς ἀπόδειξιν τῶν διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 1117 (1873) αποφάσεως ἐπιβληθέντων θεμάτων εἰς τοὺς ἐνάγοντας καὶ εἰς τὸ ἐναγόμενον Δημόσιον, ἐπέβαλεν εἰς αὐτοὺς δικούς καὶ 5) τὴν ὑπ' ἀριθ. 1128 (1882) ὁριστικὴν, δι' ἧς ἐδόθη ἐν μέρει τὴν ἀγωγὴν καὶ ὑπεχρέωσε τὸ Δημόσιον νὰ πληρώσῃ τοὺς ἐνάγονσι ἔρ. 53. 15) τοῦ ἐντόκιως 8 ο)ρ. ἐτήσιως ἀπὸ τοῦ 1857 μέχρι τοῦ 1882 καὶ ν' ἀναγράψῃ αὐτοὺς εἰς τὸν πίνακα τῶν δικαιούχων τῆς νήσου. Σπετσῶν δι' ἐτήσιον χρήγματον ἔρ. 53. 16) τοῦ ἀπὸ 1. Ἰανουαρίου 1883 καὶ ἐφεξῆς, ἀπερρίψε δὲ κατὰ τὰ λοιπὰ τὴν ἀγωγὴν. Ἄλλ' ἐπὶ τῇ αἰτήσῃ τοῦ Δημοσίου ὁ Ἄρειος Πάγος διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 53 (1884) αποφάσεως ἀνῆρσε τὰς ὑπ' ἀριθ. 1117, 1229, καὶ 1128 αποφάσεις τοῦ Ἐφετείου Ἀθηνῶν καὶ παρέπεμψε τὴν ὑπόθεσιν εἰς τὸ Ἐφετεῖον Πατρῶν, ὅπερ μετὰ προηγουμένως συζητήσεως, ἐξέδοτο τὰς ἐξῆς αποφάσεις 1) τὴν ὑπ' ἀριθ. 233 (1885) δι' ἧς διατάζει προσαγωγὴν ἐγγράφων, 2) τὴν ὑπ' ἀριθ. 114 (1887), δι' ἧς ἐθέσεν ἐκτὸς δίκης τοὺς πρὸς περικληθέντας, ἀπορρίψαν τὴν κατ' αὐτῶν πρὸς περικλήσιν τοῦ Δημοσίου, δεχθὲν δὲ τὴν περὶ παραγραφῆς τῆς ἀγωγῆς ἐνστάσιν τοῦ Δημοσίου ὡς πρὸς τοὺς μέχρι τῆς 1. Ἰανουαρίου 1867 χορηγίας, ὑπεχρέωσε τὸ Δημόσιον ν' ἀποδείξῃ καὶ διὰ μαρτύρων, ὅτι οἱ ἐνάγοντες δὲν εἶναι μόνοι κληρονόμοι τοῦ Ν. Ἀδριανοῦ, ἀλλὰ καὶ αἱ δύο θυγατέρες τοῦ Ἑλένης καὶ Διαμάντω καὶ οἱ κληρονόμοι αὐτῶν καὶ τινες ὠρισμένως. Ἀλλὰ καὶ τὴν ἀπόφασιν αὐτὴν τοῦ Ἐφετείου Πατρῶν ὑπ' ἀριθ. 114 (87) ἐπὶ τῇ αἰτήσῃ τῶν ἐναγόντων ἀνῆρσεν ὁ Ἄρειος Πάγος διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 397 (1895) αποφάσεως παραπέμψας τὴν δίκην πρὸς νέαν συζήτησιν εἰς τὸ Β' τοῦτο τμήμα αὐτοῦ.

Συζητήσεως δὲ γενομένης, τὸ Β' τοῦτο τμήμα ἐξέδοτο τὰς ἐξῆς αποφάσεις 1) Τὴν ὑπ' ἀριθ. 255 (1896), δι' ἧς ὑπεχρέωσε τοὺς ἐνάγοντας, ἵνα κατὰ τὴν νέαν τῆς ὑποθέσεως συζήτησιν προσαγάγῃ τὰς κατὰ τὴν πρώτην ἐνώπιον τῶν ἐν ἈθINAIS Ἐφετῶν συζητήσιν ὑποβληθείσας προτάσεις τῶν, ἐφ' ὧν ἐξεδόθη ἡ ὑπ' ἀριθ. 1117 (1873) ἀπόφασις τῶν αὐτῶν Ἐφετῶν, καὶ 2) τὴν ὑπ' ἀριθ. 418 (1896), δι' ἧς δεχθὲν ἐν μέρει τὴν περὶ παραγραφῆς τῆς ἀγωγῆς ἐνστάσιν τοῦ Δημοσίου ὡς πρὸς τὰς μέχρι τῆς 1. Ἰανουαρίου 1867 χορηγίας καὶ ἀπορρίψαν αὐτὴν κατὰ τὰ λοιπὰ ὡς πρὸς τὸν μετὰ ταῦτα χρόνον, ὑπεχρέωσε τὸ Δημόσιον ν' ἀποδείξῃ καὶ διὰ μαρτύρων, ὅτι οἱ ἐνάγοντες δὲν εἶναι μόνοι κληρονόμοι τοῦ Νικολάου Ἀδριανοῦ, ὡς κληρονόμοι τοῦ υἱοῦ τοῦ Ἀδριανοῦ Ἀδριανοῦ, ἀλλὰ καὶ αἱ δύο θυγατέρες τοῦ Νικολάου Ἀδριανοῦ Ἑλένης καὶ Διαμάντω καὶ οἱ κληρονόμοι αὐτῶν καὶ τινες εἰσὶν οὗτοι ὠρισμένως.

Ἐπομένως, διεξαχθεῖσαν τῶν ἀποδείξεων, καὶ μετὰ τὴν νόμιμον προδικασίαν, εἰσηχθῇ καὶ αὐτὴς ἡ προκειμένη ὑπόθεσις εἰς τὸ ἀκροατήριον τοῦ Δικαστηρίου τούτου πρὸς συζήτησιν κατὰ τὴν ἐν ἀρχῇ τῆς παρουσίης ἀναφερομένην συνέννοιαν, καθ' ἣν παρέστησαν οἱ τῶν διαδίκων πληρεξούσιοι, οἵτινες διὰ τῶν ἀναγνωσθεισῶν ἐγγράφων προτάσεων τῶν, ἤτησαντο ὁ μὲν τοῦ ἐκκαλούντος καὶ ἐφεσιδλήτου Δημοσίου τὴν παραδοχὴν τῆς ἐφέσεώς του, τὴν ἀπόρριψιν τῆς τῶν ἀντιδίκων του, ἄλλως τὴν παραδοχὴν τῆς προσεπικλήσεως καὶ ἀνακοινώσεως, ἐπικουρικῶς τὸν περιορισμὸν τῆς ἀγωγῆς εἰς δραχ. 34.77)00 καὶ τὴν καταδίκην τῶν ἀντιδίκων του εἰς τὰ ἐξόδα καὶ τέλη ὁλοκλήρου τῆς δίκης, ὁ δὲ τῶν ἐφεσιδλήτων καὶ ἐκκαλούντων τὴν ἀπόρριψιν τῆς ἐφέσεως τοῦ Δημοσίου, τὴν παραδοχὴν τῆς αὐτῶν ἐφέσεως τὴν παραδοχὴν τῆς ἀγωγῆς καὶ τὰ ἐξόδα καὶ τέλη.

Ἀκούσαν αὐτῶν ἀναπτυσσάντων καὶ προφορικῶς τὰς προτάσεις τῶν ταύτας· καὶ

Τοῦ Ἀντεισαγγελέως

Ἰδὼν τὴν δικογραφίαν.

Σκεφθὲν κατὰ τὸν Νόμον.

Ἐπειδὴ τὸ δικαστήριον ἀναφερόμενον εἰς τὰς σχετικὰς αἰτίους γιὰ τῶν προηγουμένων ἀποφάσεών του, οἱ ὧν ἀπερρίφθησαν αἱ πετθεῖσαι ἐνστάσεις καὶ ἰσχυρισμοὶ ἀμφοτέρων τῶν διαδίκων, ἐμμένον δὲ εἰς τὰς ἀποφάσεις του ταύτας, ἀπορρίπτει τὰς ἐπαναλαμβανόμεναι καὶ αὐτὴς ἐνστάσεις καὶ ἰσχυρισμοὺς αὐτῶν.

Ἐπειδὴ ἐκ τοῦ συνόλου τῶν καταθέσεων τῶν ἐνόρκως ἐξετασθέντων μαρτύρων ἐπὶ τοῦ θέματος τῆς ὑπ' ἀριθ. 418 τοῦ 1896 ἀποφάσεως τοῦ Δικαστηρίου τούτου, καθ' ὧν οὐδεμία προτείνεται ἐξαιρέσις, τὸ Διμόσιον οὐδ' αὖτε ἀπέδειξεν κατὰ τὴν κρίσιν τοῦ Δικαστηρίου, τὸν ἰσχυρισμὸν του, ὅτι οἱ νῦν ἐνάγοντες δὲν εἶναι αἱ μόναι κληρονόμοι τοῦ Νικολάου Ἀδριανοῦ, ὡς κληρονόμον τοῦ υἱοῦ του Ἀδριανοῦ Νικολ. Ἀδριανοῦ, ἀλλ' ὑπάρχουσι καὶ αἱ θυγατέρες τοῦ Νικολάου Ἀδριανοῦ Ἑλένη καὶ Διαμάντω καὶ οἱ κληρονόμοι αὐτῶν· διότι καὶ μὲν οἱ πλείστοι τῶν μαρτύρων λεγουσιν, ὅτι ὁ Νικόλαος Ἀδριανὸς εἶχε καὶ δύο θυγατέρας τὴν Ἑλένην καὶ τὴν Διαμάντω· ἀλλὰ κατὰ τοὺς μάρτυρας, ἡ μὲν Διαμάντω, ἐλθούσα εἰς γάμον μετὰ τοῦ Ἀναστασίου Σωτηρίου, ἀπέθανε πρὸ τῶν πεντήκοντα ἐτῶν, καταλιπούσα ἐν μόνον τέκνον, ὃπερ ἔκτοτε ἀπέβλαωσεν· ἡ δὲ Ἑλένη, ὑπανδρευθεῖσα τὸν Ἀντώνιον Μουλάν, ἐτελεύτησε πρὸ πολλοῦ καὶ αὕτη, ἐγκαταλιπούσα δύο τέκνα τὸν Ἀγγελον καὶ τὴν Μαρούσαν, ἐξ ὧν ὁ μὲν ἀπέθανε πρὸ πολλῶν ἐτῶν ἄγαμος, ἡ δὲ,

οἷς ὑπανδρευθεῖσα ἀπεβίωσεν ἐπίσης ἄτεκνος, ἅπαντες δὲ ἀπέθανον πρὸ τῆς ἀγωγῆς. Ἐπειδὴ, κατὰ ταῦτα, ὁποθανουσῶν τῶν δύο θυγατέρων τοῦ Ν. Ἀδριανοῦ, ὡς καὶ τῶν τέκνων αὐτῶν ἄνευ ἀνιόντων καὶ κατιόντων καὶ χωρὶς ἄλλων πλησιεστέων πλαγιῶν συγγενῶν, ἀποκλειόντων τοὺς ἐνάγοντας, ἔπεται ὅτι αὐτοὶ εἶναι, κατὰ νόμον, οἱ νόμιμοι κληρονόμοι ἐξ αἰσθητοῦ αὐτῶν, καθὼς τέκνα τοῦ ἀδελφοῦ τῶν Ἀδριανοῦ Νικολ. Ἀδριανοῦ, δικαιοπαροῦχου τῶν ἐναγόντων, εἰς οὓς καὶ μόνους ἀνήκει διὰ προσσαυξήσεως ἡ ἐπίδικος ἀπαίτησις.

Ἐπειδὴ οἱ ἐνάγοντες δικαιοῦνται νὰ λάβωσι παρὰ τοῦ Δημοσίου δι' ἐτήσιον ναυτικὸν χορήγημα δραχ. 159 καὶ 47)00 ἀπὸ τῆς πρώτης Ἰανουαρίου 1867 μέχρι τῆς ἐπιδόσεως τῆς ἀγωγῆς μετὰ τοῦ τόκου τῶν πρὸς 8 ο)ο ἐτήσιως ἀπὸ τῆς ἀγωγῆς διὰ τὰς πρὸ αὐτῆς χορηγίας. Εἶναι δὲ ὑποχρεῶν ὡσαύτως τὸ αὐτὸ Δημοσίον νὰ πληρῶνῃ τοῖς ἐνάγουσι τὸ ρηθὲν ἐτήσιον χορήγημα τακτικῶς ἀπὸ τῆς ἀγωγῆς καὶ ἐφεξῆς μέχρι ἐξοφλήσεως.

Διὰ ταῦτα

Ἰδὸν καὶ τάρθρα 210 καὶ 219 τῆς Πολ. Δικονομίας.

Ἀπορρίπτει τὰ ὡς ἀπαρριπτία κρινόμενα ἐν τῷ αἰτιολογικῷ τῆς παρούσης

Δεχόμενον δ' ἐν μέρει τὰς ἐρέσεις ἀμφοτέρων τῶν διαδίκων κατὰ τῆς πρωταδικῆς ἀποφάσεως καὶ μεταρρυθμίζον ταύτην.

Δεγεται ἐν μέρει τὴν ἀπὸ 24 Ὀκτωβρίου 1871 ἀγωγὴν τῶν ἐναγόντων.

Ὑποχρεοῖ τὸ Δημοσίον νὰ πληρῶσῃ αὐτοῖς δραχμας ἑκατὸν πεντήκοντα ἐννέα καὶ λεπτὰ 47 (ἀριθ. 159.47)00 δι' ἐτήσιον ναυτικὸν χορήγημα ἀπὸ τῆς πρώτης Ἰανουαρίου 1867 μέχρι ἐπιδόσεως τῆς προκαίμενης ἀγωγῆς μετὰ τοῦ τόκου τῶν πρὸς 8 ο)ο διὰ τὰς πρὸ τῆς ἀγωγῆς χορηγίας, καὶ νὰ ἐξακολουθῇ νὰ πληρῶνῃ τοῖς ἐνάγουσι τὸ ἐτήσιον τοῦτο χορήγημα ἀπὸ τῆς ἀγωγῆς καὶ ἐφεξῆς μέχρι ἐξοφλήσεως.

Ἐπιβάλλει τὰ ἐξόδα τῶν ἐνώπιον τοῦ Δικαστηρίου τούτου συζητήσεων τῆς ὑποθέσεως εἰς βάρος τοῦ Δημοσίου μετριάζόμενα εἰς δραχμὰς ἑκατὸν πεντήκοντα (ἀριθ. 150) καὶ τὰ τέλη τῆς σημανσεως.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθῆναις τῇ τετάρτῃ Δεκεμβρίου 1898.

Ἐδημοσιεύθη δ' αὐτόθι τῇ δωδεκάτῃ Δεκεμβρίου 1898.

Ὁ Ἀντιπρόεδρος

Μ. Διγενῆς

Ὁ ὑπογραμματεὺς

Μ. Μπαρινόπουλος

Ἀριθ. 284

Τμήμα Β'

(Πρόκειται περὶ ἐπαναλήψεως τῆς δίκης)

ΑΠΟΦΑΣΕΙΣ ΔΡΕΙΟΥ ΠΑΓΟΥ

127

ΤΟΤΑΛ ΓΟΥΡΝΑ ΤΟΥ

Αριθ. 285

Τὸ Δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου

Τμήμα Β'

Συγκείμενον ἐκ τῶν δικαστῶν Μ. Διγενή, Ἀντιπροέδρου (κωλυμένου τοῦ Προέδρου) Ἰ. Δουδουνιώτου, Α. Γκιών, Στ. Ἀνδραπούλου, Β. Παπαδοπούλου, Εἰσηγητοῦ, Β. Ροντήρη καὶ Στ. Τσάτσου, παρόντων τοῦ τε Ἀντεισαγγελέως Κων. Μανιάκη (κωλυομένου τοῦ Εἰσαγγελέως) καὶ τοῦ Ὑπογραμματέως Μάρκου Μπαριχαπούλου.

Συνεδρίασαν ἐν δημοσίᾳ ἐν τῷ ἀκροατήριῳ τοῦ καταστήματος αὐτοῦ τῇ δεκάτῃ ἐβδόμῃ Ὀκτωβρίου 1898, ἵνα δικάσῃ ἐπὶ τῆς ἐκ ὑποθέσεως μεταξὺ.

Τῶν ἐκκαλούντων Ἑλένης Ν. Λούντζη καὶ τοῦ συζύγου της Καμίλλου Θ. Μερκάτη, κατοικοῦ Ζακύνθου, παρασταθέντων διὰ τοῦ πληρεξουσίου των Ἀντων. Μάτεση, ὀδικογόρου καὶ

Τῶν ἐφευβλῆτων 1) Δημητρίου Ν. Λούντζη Σώλωμου, δι' ἑαυτοῦ καὶ ὡς κληρονόμου τοῦ πατρὸς του Νικ. Λούντζη καὶ 2) Μαρίας Σεικιάρη, συζύγου Δημητρίου Ν. Λούντζη κατοικῶν Ζακύνθου, παρασταθέντων διὰ τῶν πληρεξουσίων των Στ. Ψαρρά καὶ Ν. Δημασκηνοῦ, ὀδικογόρων.

Ὁ Καμίλλος Μερκάτης καὶ ἡ σύζυγός του Ἑλένη Λούντζη διὰ τῆς ἀπὸ 18 Ἰανουαρίου 1882 ἐνώπιον τοῦ Πρωτοδικείου Ζακύνθου ἀγωγῆς κατὰ τῶν Νικολάου Λούντζη, Δημητρίου Λούντζη καὶ τῆς συζύγου του Μαρίας Σεικιάρη ἐξέθηκαν, ὅτι ἡ Ἑλένη θυγάτηρ Ν. Λούντζη κατὰ τὸ 19 ἔτος τῆς ἡλικίας της συναίνεσε τοῦ πατρὸς της ἦλθεν εἰς γάμον μετὰ τοῦ Καμίλλου Μερκάτη καὶ κατὰ τὰ ἀρθρα 178, 1322, 1323 Ἰον. Κώδ. δικαιούται νὰ λάβῃ ἀρροδίαν προῖκα, κατὰ τὰ ἐν Ἑπτανήσῳ ἰσχύοντα ἔθιμα οὐχὶ κατωτέρα τῆς νομίμου κληρονομικῆς αὐτῆς μερίδος. Ἐπὶ τοῦ προκειμένου ὑπαρχόντων τριῶν τέκνων, ἡ νόμιμος μερίς αὐτῆς ἐκ τῆς περιουσίας τοῦ πατρὸς της εἶναι τὸ 1/4 αὐτῆς, ἀνεχομένης κατὰ τὸν χρόνον τοῦ γάμου της (ἔτος 1872) κινητῆς καὶ ἀκινήτου εἰς ὄρ. 6,000,000 καθ' ἃ ἐν τῇ ἀγωγῇ λεπτομερῶς περιγράφεται ὑπὸ τοὺς ἀριθ. 1 ἕως 327, τὸ 1/4 δ' αὐτῆς ἀνήκει τῇ ἐναγοσῇ, ὡς ἀνάλογος προῖξ· ὅτι διὰ τοῦ προικοσυμφώνου ἔλαβε παρὰ τοῦ πατρὸς της ὡς προῖκα κατὰ τὸν γάμον της κινητὰ καὶ ἀκίνητα, ἄξίας ἐν ὄρ. 96,000, ἐπομένως μὴ οὐσης ἀρροδίας τῆς

δοθείσης αὐτῇ προικός, δικαιούται κατὰ τὸ 1326 ἄρθρον τοῦ Ἰον. Κώδ. νὰ ζητήσῃ τὴν συμπλήρωσιν αὐτῆς· ὅτι ἡ ἐν τῷ προικοσυμφώνῳ ὁρίσκει αὐτῆς, ὅτι ἀποδέχεται ὡς ἀνάλογον τὴν συστηθεῖσαν προῖκα καὶ παραιτεῖται πάσης οἰασθῆποτε ἀπαιτήσεως ἐπὶ τῆς πατρικῆς περιουσίας, εἶναι ἄκυρος· 1) διότι τότε ἦτο ἐγγύς, καὶ δὲν ἠδύνατο ἐγκύρως νὰ παραιτηθῇ, 2) διότι ἡ ἀρμοδία προῖξ ἐπέχει τόπον νομίμου κληρονομικῆς μερίδος, ἐπὶ τῆς ὁποίας δὲν ἰσχύει παραιτήσεις, αὐδ' ἐπιτρέπεται συμβιβασμός μετὰ τοῦ δειλοντος αὐτὴν ζώντος, (ἄρθρον 814 Ἰονίου Κώδικος) καὶ 3) διότι δὲν ὑπάρχει ἐν τῷ προικοσυμφώνῳ ῥητὴ παρὰ τῶν ἀπὸ τῆς ἀπαιτήσεως τῆς ἀρμοδίας προικός, ἦτοι ἀπὸ τῆς ἀγωγῆς· ὅτι ἡ ἀκυρότης τοῦ προικοσυμφώνου, λόγῳ τῆς ἀνηλικιότητος τῆς ἐναγούσης, δὲν καλύπτεται ἐκ τῆς κατὰ τὴν συνομολόγησιν αὐτοῦ παραστάσεως τοῦ πατρὸς τῆς, διότι ὁ πατὴρ τῆς ἦτο συμβαλλόμενος μετ' αὐτῆς μέρος καὶ συνεπῶς εἶχεν ἀντίθετον συμφέρον ὅτι ἄλλως ἡ παρὰ τῆς αὐτῆς ἀπὸ τῆς συμπληρώσεως ἀρμοδίας προικός, εἶναι ἄκυρος, ὡς προελθοῦσα ἐκ πλάνης, καθ' ὅσον αὐτὴ ἠγγίζει τὸ ποσὸν τῆς πατρικῆς περιουσίας ὅτι οἱ ἐναγόμενοι Ν. Λούντζης καὶ Δ. Λούντζης πρὸς καταδολίευσιν τοῦ νόμου καὶ ὑπεκφυγὴν τῆς νόμιμου πρὸς τὴν ἐνάγουσαν ὑπεχρεώσεώς των, εἰκονικῶς καὶ δολίως διὰ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 1058 (1875) συμβολαίου τοῦ συμβολαιογράφου Δ. Παλίτου συνωμολόγησαν τὴν ὑπὸ τοῦ Ν. Λούντζη παρεχώρησιν των ἐν αὐτῷ περιγραφομένων κτημάτων του εἰς τὸν υἱόν του Δημήτριον Λούντζην λόγῳ συστάσεως ἰσοβίου προσόδου ἐκ δρ. 30,000 κατ' ἔτος· καὶ διὰ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 1889 (1877) συμβολαίου τοῦ ἰδίου συμβολαιογράφου συνωμολόγησαν, ὅτι ἡ σύζυγος τοῦ υἱοῦ Μαρία Σεκιάση ἔλαβε προῖκα ἐκ λιρῶν στερελινῶν 14,000, ἴσων μὲ δρ. 393,680 καὶ πρὸς κάσάλειαν τῆς ὁποίας ἐνεγράφησαν ὑποθήκαι ἐφ' ὅλιγων τῶν ἀκινήτων κτημάτων των ὑπὸ τοῦ Νικολ. Λούντζη πρὸς τὸν υἱόν του Δημήτριον ἐπὶ ἰσοβίῳ προσόδῳ ὡς ἐννοητῶς παρεχθέντων· ὅτι τὸ συμβόλαιον τοῦτο ὑπ' ἀριθ. 1058 εἶναι ἄκυρον, καθὼ συνομολογηθὲν πρὸς καταδολίευσιν των συμφερόντων των ἐναγόντων συζύγων, ἵνα ἀσπερευθῇ ἡ ἐνάγουσα καὶ τῆς νόμιμου καὶ δικαίας προικός τῆς καὶ ἐπομένως ἄκυροι καὶ καὶ ἐγγραφεῖται ὑποθήκαι· καὶ ἠτήσαντο νὰ κηρυχθῇ ἄκυρον τὸ ὑπ' ἀριθ. 4850 προικοσυμφώνον, νὰ διαταχθῇ ἡ συμπλήρωσις τῆς προικός τῆς ἐναγούσης καὶ προσδιορισθῇ ἡ ἀνήκουσα εἰς τὴν ἐνάγουσαν προῖξ· συνισταμένη ταύλαχιστα εἰς τὸ 1) 1/2 τῆς περιουσίας τοῦ πατρὸς τῆς, νὰ καταδικασθῇ ὁ πατὴρ τῆς οὗτος Ν. Λούντζης ὅπως εἰς συμπλήρωσιν τῆς προικός τῆς ἐκπῶς των δρ. 96,000 (τῶν εἰς προῖκα δοθεισῶν) πληρώσῃ αὐτὴ εἰσέτι δρ. 1,404, 000 ἐντόκως, ὅς ο) ἐτησίως, νὰ κηρυχθῶσιν ἄκυρα τὰ ὑπ' ἀριθ. 1058

καὶ 1889 συμβόλαια καὶ αἱ ἐγγράφαι ὑποθηκῶν ἐπὶ τῷ τελείῳ, ὅπως τε ἀκίνητα ἐλεύθερα πάντος βάρους, συμπεριληφθῶσιν εἰς τὸν ὑπολογισμὸν τῆς περιουσίας τοῦ Νικολ. Λούντζη καὶ τὸν προσδιορισμὸν τῆς ἀρμοδίας προκίδος τῆς ἐναγοῦσης.

Τὴν ἀγωγὴν αὐτὴν ἀπέριψε τὸ Πρωτοδικεῖον διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 143 τοῦ 1882 ἀποφάσεώς του.

Ἐκκληθείσης τῆς ἀποφάσεως αὐτῆς ὑπὸ τῶν ἐναγόντων ἐνώπιον τοῦ Ἐφετείου Πατρῶν, τοῦτο ἐξέδοτο τὰς ἐξῆς ἀποφάσεις (1) τὴν ὑπ' ἀριθ. 678 (1882), δι' ἧς μεταρρυθμίσαν τὴν πρωτοδικικὴν ἀπόφασιν ὑπεχρέωσε τοὺς ἐναγόντας ν' ἀποδείξωσι καὶ διὰ μαρτύρων τὴν βασιν τῆς ἀγωγῆς τῶν, 2) τὴν ὑπ' ἀριθ. 443 (1884) δι' ἧς παρέτεινε τὴν διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 678 ἀποφάσεως ταχθεῖσαν πρὸς διεξαγωγὴν ἀποδείξεων προθεσμίαν ἐπὶ τέσσαρας ἐβδομάδας, 3) τὴν ὑπ' ἀριθ. 312 (1885), δι' ἧς ἐκηρύχθη ἐπανεληλυμένη ἡ προκείμενη δίκη, ἡ ἀεσκαπέσσα βιαίως ὡς ἐκ τοῦ θανάτου τοῦ ἐτέρου τῶν ἐναγομένων Νικ. Λούντζη 4) τὴν ὑπ' ἀριθ. 833 (1889), δι' ἧς ἐπέβαλεν ἐπικτὸν ὅρκον εἰς τὸν ἐναγόμενον Δημήτρ. Λούντζην, α) ὅτι κατὰ τὴν ἐποχὴν τοῦ γάμου τῆς ἐναγοῦσης ἡ ἀκίνητος περιουσία τοῦ πατρὸς οὐδὲν ἦτο ἀξίας ὁρ. παλ. 2,3-11, 977, ἀλλὰ μόνον ὁρ. παλ. 1.600,00 ὅπερ ἐδέχθη ὡς ἀποδεδειγμένον ἐκ τῶν διαταχθεισῶν ἀποδείξεων (ὅσον πλεον τοῦ ποσού τούτου) καὶ β) ὅτι κατὰ τὴν αὐτὴν ἐποχὴν ὁ πατὴρ του δὲν εἶχε λαμβάνειν ἀπὸ διαφόρους ἀφελέτας τοῦ προσηνέως ἀνωτέρων τῶν ὁρ. παλ. 26, 540-92) ὡς, ὅπερ ἐπίσης ἐδέχθη ὡς ἀποδεδειγμένον καὶ ὅτι κατὰ τὴν αὐτὴν ἐποχὴν ὁ πατὴρ τῶν δὲν εἶχεν κτηματικὴν περιουσίαν ὁρ. παλ. 250,000, ὅδε ἡ ἀξία τῆς ὅλης αὐτοῦ κινήτης περιουσίας ἀνῆρχετο εἰς τὸ ποσὸν ὁρ. παλ. 186, 116-50) ὡς (ὕποχρεουμένου τοῦ ὁμῶσοντος νὰ ὀρίσῃ ποῖαν ἀξίαν εἶχεν αὐτὴ ἢ ὅτε δὲν εἶχεν οὐδέμιν) καὶ 5) τὴν ὑπ' ἀριθ. 495 (1892) ὀριστικὴν, δι' ἧς δεχθὲν ἐν μέρει τὴν ἀγωγὴν, ἐκήρυξεν ἄκυρον τὸ προκισσόμενον δὲν ἀφορᾷ εἰς τὴν ἐν αὐτῷ διαλαμβανομένην ἀπαρτοχὴν τῆς δι' αὐτοῦ οἰσθηθείσης προκίδος ὡς ἀναλόγου καὶ τὴν παραίτησιν ἀπὸ πάσης οἰσθηθείσης ἀπαιτήσεως τῆς ἐναγοῦσης ἐκ τῆς πατρικῆς περιουσίας, διέταξε τὴν συμπλήρωσιν τῆς προκίδος τῆς ἐναγοῦσης, προσδιορίσαν τὸ ὅλον ταύτης εἰς ὁρ. 200,000, ἐξ ὧν ἐξαιρουμένων ὁρ. παλ. 120,000 ὡς εἰς προῖκα ἐλάβεν αὐτὴ, ὑπεχρέωσε τὸν ἐναγόμενον Δημήτριον Ν. Λούντζην, ἵνα πρὸς συμπλήρωσιν τῆς ἀνωτέρω προκίδος παραδώσῃ τοῖς ἐναγοσίν ἀκίνητα κτήματα ἐκ τῶν τῆς πατρικῆς περιουσίας ἀξίας μέχρις 80,000 ὁρ. παλ. ἢτοι νέων ὁρ. 71,200 ἰδίως δὲ ἐκ τῶν ὁμολογηθέντων ὑπὸ τοῦ ἐναγομένου κατὰ τε τὴν ὑπαρξίν καὶ τὴν ἀξίαν αὐτῶν κατὰ τὴν ἐποχὴν τῆς τελέσεως τοῦ γάμου τῆς ἐνα-

γούσης ἐφ' ὅσον σώζονται, ἤτοι τῶν ἐν τῇ ἀγωγῇ κτημάτων ὑπὸ τοὺς ἀριθ. 4, 5, 6, 38—43, 72, 103, 217, 234, 237, 250, 257 καὶ 290, ἐν ἑλλείψει δὲ τούτων ἢ τινῶν ἐκ τούτων καὶ δι' ἐτέρων ἀκινήτων κτημάτων τοῦ ἐναγομένου ἰσαξίων, ἐν ἑλλείψει δὲ ταιούτων κτημάτων διὰ μετρητῶν χρημάτων ἐν ὅλῳ ἢ ἐν μέρει ὑπεχρέωσε δὲ τὸν ἐναγόμενον νὰ πληρώσῃ τοῖς ἐνάγουσι καὶ τόκον ἐπὶ τῆς ὡς ἂνω ποσότητος τῶν δρ. 80,000, ὡς ὑπολοίπου τῆς προπαραδιοριζομένης προκίος τῆς ἐναγωγῆς, πρὸς 6 ο) ἐτησίως ἀπὸ τῆς κοινοποιήσεως τῆς ἀποφάσεως, ἐν ᾗ περιπτώσει δὲν ἤθελεν ἐγκαίρως παραδώσει αὐτοῖς τὸ προδιορισθέν τοῦτο ὑπόλοιπον τῆς προκίος μέχρι παραδόσεως ἢ ἐξοφλήσεως αὐτοῦ καὶ ἀπέρριψε τὴν ἀγωγὴν κατὰ τὰ λοιπά.

Τὴν τελευταίαν αὐτῇ ὀριστικὴν ἀπόφασιν τοῦ Ἐφετερίου ἐπὶ τῇ αἰτήσῃ τῶν ἐναγόντων ἀνῆρσεν ὁ Ἄρειος Πάγος διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 51 (1898) ἀποφάσεως μόνον ἐφ' ὅσον δὲν ἐπιδικάσθη τόκος εἰς τοὺς ἐναγόντας ἀπὸ τῆς τελέσεως τοῦ γάμου αὐτῶν καὶ παρέπεμψεν ὡς πρὸς τοῦτο μόνον τὴν ὑπόθεσιν ἐνώπιον τοῦ Β' τμήματος τοῦ Ἀρείου Πάγου διὰ τὴν κατάλληλον τοῦ νόμου ἐφαρμογὴν.

Ἐπομένως συνεπεία κλήσεως τῶν ἐναγόντων καὶ μετὰ τὴν νόμιμον προδικασίαν, εἰσῆχθη ἡ προκειμένη ὑπόθεσις εἰς τὸ ἀκρατήριον τοῦ Δικαστηρίου τούτου πρὸς συζήτησιν, κατὰ τὴν ἐν ἀρχῇ τῆς παρούσης ἀναφερομένην συνεδρίαν, καθ' ἣν παρέστησαν οἱ τῶν διαδίκων πληρεξούσιοι, οἵτινες διὰ τῶν ἀναγνωσθεισῶν ἐγγράφων προτάσεων τῶν, ᾗτήσαντο· ὁ μὲν τῶν ἐναγόντων ἐκκαλιόντων νὰ γείνη δεκτὴ ἡ κλήσις τῶν, νὰ ἐφαρμοσθῇ ὁ νόμος συμπληρωμένου τοῦ δικτακτικοῦ τῆς ὑπ' ἀριθ. 495 (1892) ἀποφάσεως τοῦ Ἐφετερίου Πατρῶν, οὕτως ὥστε νὰ ὑποχρεωθῶσιν οἱ ἐναγόμενοι ἐφεισβλήται νὰ τοῖς καταβάλωσι τόκους 80,000 δραχ. πρὸς 6 ο) ἀπὸ Ἰανουαρίου 1872 μέχρις Ἰανουαρίου 1882, πρὸς 8 ο) δὲ ἀπὸ Ἰανουαρίου 1882 μέχρις ἀποπληρωμῆς, ἢ ἄλλως πρὸς 6 ο) ἀπὸ Ἰανουαρίου 1872 μέχρις ἀποπληρωμῆς καὶ τὰ δικαστικὰ ἐξόδα καὶ τέλη τῆς παρούσης δίκης.

Οἱ δὲ τῶν ἐναγόμενων ἐφεισβλήτων, τὴν ἀναβολὴν τῆς δίκης μέχρις ἐκδόσεως τῆς ἀπὸ 31 Οκτωβρίου 1892 αἰτήσεως τῶν ἀναεισπρασεως, ἄλλως νὰ περιορισθῇ ἡ δίκη εἰς τὸ ζήτημα τῶν τόκων συμφώνως τῇ ὑπ' ἀριθ. 51 (1898) ἀποφάσει τοῦ Ἀρείου Πάγου, νὰ γείνη δεκτὴ ἡ ἀνακοπὴ τῶν, ν' ἀπερριφθῇ ἡ ἐφεσις καὶ ἡ ἀγωγὴ καὶ ὅλαι αἱ προτάσεις, αἰτήσεις καὶ ἰσχυρισμοὶ τῶν ἀντιδίκων τῶν, ν' ἀπορριφθῇ τὸ Δικαστήριον, ὅτι τόκους ἢ μᾶλλον καρποὺς θὰ ὀφείλωσιν (ἐὰν ἀπορριφθῇ ἡ ρηθεῖσα ἀναίρεσις τῶν) ἀπὸ τῆς ἐκδόσεως ὀριστικῆς καὶ τελεσιδίκου ἀποφάσεως, ὡς ἐδικάσθη ὑπὸ τῆς ὀριστικῆς 495 ἀποφάσεως τοῦ Ἐφετερίου Πατρῶν, ὅπως δὲ ἐπιδοθητικῶς μόνον ἀπὸ τῆς ἐπιδόσεως τῆς ἀγωγῆς, πάντοτε δὲ μόνον μέχρι τῆς παραδόσεως τῶν

κτημάτων (10 Δεκεμβρίου 1892) και να καταδικασθῶσιν οἱ ἐκκαλοῦν-
τες εἰς τὰ ἐξοδα καὶ τέλη.

Ἀκούσαν αὐτὼν, ἀναπτύξαντων καὶ προφορικῶς τὰς προτάσεις
τῶν ταύτας· καὶ

Τοῦ Ἀντισταγγελέως. Ἰδὼν τὴν δικογραφίαν.

Σκεφθέν κατὰ τὸν Νόμον.

Ἐπειδὴ, ἀναιρεθείσης τῆς ὑπ' ἀριθ. 495 τοῦ 1892 ἀποφάσεως
τοῦ ἐν Πάτραις Ἐφετείου, δι' ἧς ἐγένετο ἐν μέρει δεκτὴ ἡ τὴν συμ-
πλήρωσιν τῆς χορηγήσεως εἰς τὴν ἐκκαλοῦσαν προικός ἀντικείμενον
ἔχουσα ἀγωγή αὐτῆς, μόνον ἐφ' ὅσον ἡ ἀναιρεθεῖσα ἀπόφαισις δὲν ἐπε-
δίκασι τόκον ἀπὸ τῆς τελέσεως τοῦ γάμου τῶν ἐκκαλοῦντων, δικαιο-
οῦται τὸ Τμήμα τοῦτο, εἰς ὃ παρεπέμφθη ἡ μεταξὺ τῶν διαδίκων δια-
φορά ἐφ' ὅσον ἀντικείμενον ἔχει τὴν περὶ τῶν τόκων τῆς προικός ἀ-
παίτησιν τῶν ἐκκαλοῦντων εἰς νέαν συζήτησιν νὰ ἐξετάσῃ ἐκ νέου
πάντα τὰ πρὸς αὐτὴν σχετιζόμενα ζητήματα.

Ἐπειδὴ ἡ περὶ αναβολῆς τῆς συζητήσεως τῆς προκειμένης ὑποθέ-
σεως μέχρι τῆς ἐκδικάσεως τῆς αἰτήσεως ἀναιρέσεως, ἣν οἱ ἐφεσιβλή-
τοι ἀπῆλθον κατὰ τῆς εἰρημένης ἀποφάσεως τοῦ Ἐφετείου Πατρῶν
ἐνστάσις αὐτῶν δὲν εἶναι βάσιμος, ὅτι καθ' ἃ ὀρθῶς ἰσχυρίζονται οἱ
ἐκκαλοῦντες, ἡ τῆς προκειμένης ὑποθέσεως ἐκβασίς δὲν ἐξαρτᾶται ἐκ
τῆς ἐκβάσεως τῆς ἐκρεμοῦς παρὰ τῷ πρώτῳ τμήματι τοῦ Δικαστη-
ρίου αἰτήσεως ἀναιρέσεως.

Ἐπειδὴ πρὸ πάντων ἰσχυρίζονται οἱ ἐφεσιβλήτοι, ὅτι ἡ ἀγωγή
τῶν ἐκκαλοῦντων, ἐφ' ὅσον ἀντικείμενον ἔχει τὴν περὶ τῶν τόκων τῆς
προικός, ἣν ἀξιοῦσι νὰ λάβωσι παρὰ τῶν ἐφεσιβλήτων παρὸς συμπλή-
ρωσιν τῆς δοθείσης εἰς αὐτοὺς παρὰ τοῦ προικοδότου πατρὸς τῶν ἀπαί-
τησιν, δὲν ἔχει νόμιμον βάσιν, ἐπὶ τῷ λόγῳ, ὅτι κατὰ τὰς διατάξεις
τῶν ἀρθρῶν 1334 καὶ 1335 τοῦ Ἰονίου Ἀστικοῦ Κώδικος, αἱ μετὰ
τὴν τέλει τοῦ γάμου καρποὶ τῶν προικῶν ἀνήκουσιν εἰς τὸν ἄνδρα,
ὅστις μόνος, ὡς ἔχων τὴν διαχείρισιν αὐτῶν δικαιούται νὰ καταδικω-
κῇ τοὺς ἐφεσιβλήτας τῶν προικῶν κτημάτων καὶ νὰ συλλέγῃ τοὺς καρ-
ποὺς καὶ τοὺς τόκους αὐτῶν.

Ἐπειδὴ ἡ ἐνστάσις αὕτη τῶν ἐφεσιβλήτων, καίπερ κατὰ πρῶτον
ἤδη κατ' ἐφεσι προτεινομένη, δὲν εἶναι ἀπαράδεκτος, καθ' ἃ ἰσχυρί-
ζονται ἐσφαλμένως οἱ ἐκκαλοῦντες, διότι εἰς τὸ δικαίωμα τοῦ ἐνάγειν
ἀναγομένη, δύναται καὶ ἐξ ἐπαγγέλματος νὰ ληφθῇ ὑπ' ὄψιν ὑπὸ τοῦ
Δικαστηρίου καὶ κατὰ πᾶσαν στάσιν τῆς δίκης νὰ υποβληθῇ κατὰ τὸ
ἄρθρον 68 τῆς Πολ. Δικονομίας.

Ἐπειδὴ ἀληθῶς μὲν προκύπτει ἐκ τοῦ συνδυασμοῦ, τῶν ἀρθρῶν
1334 καὶ 1335 τοῦ Ἰονίου Ἀστικοῦ Κώδικος, ὅτι οἱ καρποὶ καὶ τό-

κοι τῶν προικῶν κτημάτων ἀνήκουσιν εἰς τὸν ἄνδρα διαρκούντος τοῦ γάμου, ὅτι εἰς μόνον αὐτὸν ἐχορηγῆθη αποκλειστικὸν δικαίωμα τοῦ ἐξασκεῖν πᾶσαν σχετικὴν πρὸς τὰ προικῶν κτήματα ἀγωγὴν, ἄρα καὶ τὸ δικαίωμα τοῦ ἀπαιτεῖν τοὺς ἐφειλομένους τόκους καὶ καρπούς αὐτῶν, καὶ ὅτι ἡ γυνὴ δὲν δικαιούται νὰ ἐγείρῃ τοιαύτην ἀγωγὴν, πρὸ τῆς λύσεως τοῦ γάμου οὐδὲ τῇ ρητῇ ἀδείᾳ τοῦ ἀνδρὸς αὐτῆς, ἀλλὰ ἀποῦ κατὰ τὰς ρητὰς διατάξεις τῶν ἀρθρῶν 1781, 1322, 1323, 1325 καὶ 1326 τοῦ Ἰονίου Κώδικος, ἡ μὴ λαβούσα ἀρμοδίαν προίκα θυγάτηρ δικαιούται καὶ πρὸ τῆς τελέσεως τοῦ γάμου, νὰ ζητήσῃ νὰ ὁρισθῇ παρὰ τοῦ Δικαστηρίου ἡ ἀνήκουσα αὐτῇ προίξ καὶ μετὰ τὸν γάμον νὰ ζητήσῃ νὰ συμπληρωθῇ ἡ δοθεῖσα αὐτῇ, ἀλλὰ μὴ ἀρμοδία, δικαιούται κατ' ἐξαιρέσιν τοῦ ἀνωτέρω ἀναφερομένου κανόνος, ν' ἀπαιτήσῃ καὶ τοὺς τόκους ἢ καρπούς τῆς τοιαύτης προίκος, ὡς παρεπομένους εἰς τὴν ὁποίαν δικαιούται νὰ ἐξασκήσῃ ἀπαιτήσιν περὶ συστάσεως προίκος καὶ περιεχομένων ἐν αὐτῇ ἄλλως δὲ δὲν ἐπρόκειτο ἐν τῇ περιπτώσει ταύτῃ περὶ τόκων συστηθείσης προίκος, οὔτινες κατὰ τὸν νόμον ἀνήκουσιν εἰς τὸν ἄνδρα, ἀλλὰ περὶ τοκῶν κεφαλαίου, μελλόντος νὰ χρησιμεύσῃ ὡς προίξ ὅθεν, εἰ καὶ ἡ ἐπίδικος ἀγωγὴ ἀπὸ μόνῃ τῆς ἐκκαλούσης Ἑλένης Μερκάτη ἡγήθη, τοῦ ἐκκαλούντος συζύγου αὐτῆς παρασταθέντος μόνον διὰ τὴν ἀπαιτούμενην κατὰ τὸν νόμον ἐξουσιοδότησιν πρὸς ἔγερσιν αὐτῆς, ὡς συνάγεται ἐκ τῆς γενομένης κατὰ τὴν συζητήσιν ἐφ' ἧς ἐξεδόθη ἡ μὴ ἀναιρεθεῖσα ὑπ' ἀριθ. 678 τοῦ 1882 ἀπόφασις τοῦ ἐν Πάτραις Ἐφετείου διὰ τῶν ἐγγράφων προτάσεων τῶν ἐκκαλούντων ὁμολογίας, ἡ τῶν ἐφεσιβλήτων ἐνστάσις, ὅτι δὲν δικαιούται ἡ ἐκκαλούσα Ἑλένη Μερκάτη νὰ ζητήσῃ τοὺς τόκους τοῦ ποσοῦ, ὅπερ ἀξιοῖ, ὅτι δικαιούται νὰ λάβῃ πρὸς συμπλήρωσιν τῆς δοθείσης αὐτῇ προίκος, ἐπὶ λόγῳ, ὅτι περὶ ἀπαιτήσεως τοῦτων ἀγωγὴ εἰς μόνον τὸν ἐκκαλόντα σύζυγόν τῆς ἀρμόζει, εἶνε κατὰ τὰ προειρημένα ἀνυπόστατος.

Ἐπειδὴ τὸ ἀρθρον 1332 τοῦ Ἰονίου Κώδικος, καθ' ὃ εἰ τόκοι τῆς προίκος τρέχουσι αὐτοδικαίως ἀπὸ τῆς ἡμέρας τοῦ γάμου κατὰ τῶν ὑποσχεθέντων αὐτὴν ἢ τῶν καταδικασθέντων νὰ τὴν πληρώσωσιν καὶ ἂν ἔτι συνεφωνήθῃ ἡ ἐχορηγῆθη προθεσμία πρὸς πληρωμὴν αὐτῆς, ἔχει προφανῶς ὑπ' ὅψιν αὐτοῦ ὡς ἀναγκαίαν τοῦ κανόνος ὃν καθιεροῖ προϋπόθεσιν, προίκα συστηθεῖσαν πρὸ τῆς τελέσεως τοῦ γάμου ἢ πρὸ αὐτοῦ κριθεῖσα κατὰ τὰς περιπτώσεις τοῦ ἀρθρου 1325 καὶ 1326 ὑπὸ τοῦ ἀρμοδίου Δικαστηρίου ὡς ἀρμοδίαν, τοῦτο δὲ συνάγεται προσέτι καὶ ἐκ τῆς διατάξεως τοῦ ἀρθρου 1331 τοῦ Ἰονίου Κώδικος, καθ' ὃ ἐάν μὲν πρόκειται περὶ προίκος πρὸ τοῦ γάμου συστηθείσης, ἡ παράδοσις αὐτῆς δύναται νὰ αἰτηθῇ ἅμα συστηθῇ ἢ κριθῇ ἀρμοδία διὰ

δικαστικῆς ἀποφάσεως, ἐχούσης κατὰ τὸ ἄρθρον 1325 τύπον συμβολαίου περὶ συστάσεως προικὸς, ἐντεῦθεν δ' ἐπεταί, ὅτι τὸ προειρημένον ἄρθρον 1332 τοῦ Ἰονίου Κώδικος δὲν ἔχει ἐφαρμογὴν ἐπὶ προικὸς, ἥς ἡ σύστασις ἔλαβε χώραν μετὰ τὴν τέλεισιν τοῦ γάμου, καθ' ὅ ὀρίζει τὸ ἄρθρον 1304 τοῦ Ἰονίου Κώδικος, καθ' ὃ καὶ μετὰ τὴν τέλεισιν γάμου δύναται νὰ συνομολογηθῇ γαμικὸν συμβόλαιον, ἐὰν πρὸ τούτου δὲν ἐσυστήθῃ ἡ προίξ ἢ δὲν ἐκρίθῃ ἀρμόδια ὑπὸ τοῦ ἀρμοδίου Δικαστηρίου δι' ἀποφάσεως ἰσοδυναμούσης κατὰ τὰ προειρημένα πρὸς συμβόλαιον περὶ συστάσεως προικὸς, καθ' ὅτι ἐν ταιούτῃ περιπτώσει ἡ πρὸς πληρωμὴν τόκων ὑποχρέωσις δὲν ἄρχειται, εἰμὴ ἀπ' ἥς ἡ περιπαρόδεως τῆς προικὸς, ἀπαίτησις κατασταθῇ ἀπαιτητὴ κατὰ τὸ ἄρθρον 1231.

Ἐπειδὴ ἐπὶ τοῦ προκειμένου ἡ περὶ ἥς πρόκειται προίξ συνίστη μετὰ τὴν τέλεισιν τοῦ γάμου δι' ἀποφάσεως, δι' ἥς ἀνεγνωρίσθη τὸ πρὸς συμπλήρωσιν αὐτῆς δικαίωμα τῆς ἐκκαλούσης ἄρα δὲν ἔχει ἐφαρμογὴν ἡ διάταξις τοῦ ἄρθρου 1332 Ἰονίου Κώδικος.

Ἐπειδὴ ὅμως, οὕτως ἀποφαινόμενον τὸ τμήμα τούτο, ἐκφέρει προφατικῶς γνώμην ἀντίθετον πρὸς τὴν ὑπὸ τοῦ πρώτου τμήματος ἐνεχθεῖσαν, ὅτι αἱ τόκοι τῆς προικὸς, ἣν τὸ Δικαστήριον ἀνεγνώρισε δι' ἀποφάσεως αὐτοῦ ὡς ὀφειλομένην ὑπὸ τῶν πρὸς προίκεισιν ὑποχρέων προσώπων νὰ καταβληθῇ ὑπ' αὐτῶν πρὸς συμπλήρωσιν τῆς πρὸ τοῦ γάμου συστηθείσης, τρέχουσιν αὐτοδικαίως ἀπὸ τῆς ἡμέρας τῆς τελέσεως αὐτοῦ κατὰ τῶν καταδικασθέντων διὰ τῆς ἀποφάσεως νὰ καταβάλλωσιν αὐτήν. Ὑπάρχει ἄρα περίπτωσις κατὰ τὸ ἄρθρον 4ον ἐδ. 4ον τοῦ ΧΜΖ νόμου, νὰ παραπεμφθῇ εἰς τὴν ὁλομέλειαν τοῦ Δικαστηρίου καὶ ἡ ἐξέτασις τοῦ νομικοῦ τούτου ζητήματος πρὸς ἄρσιν τῆς μεταξὺ τῶν δύο τμημάτων ἀναφύσεως διαφωνίας.

Διὰ ταῦτα

Παραπέμπει εἰς τὴν ὁλομέλειαν τοῦ Δικαστηρίου τὴν ἐξέτασιν τοῦ ἐν τῷ σκεπτικῷ τῆς παρουσίας ἀναφερομένου νομικοῦ ζητήματος.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις τῇ τετάρτῃ Δεκεμβρίου 1898.
Ἐδημοσιεύθη δ' αὐτόθι τὴν ἐβδόμην Δεκεμβρίου 1898.

Ὁ Ἀντιπρόεδρος
Μ. Διγενῆς

Ὁ Ὑπογραμματεὺς
Μ. Μπαρινόπουλος

Ἀριθ. 286.

Τὸ Δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου

Τμήμα Β'.

Συγκείμενον ἐκ τῶν Δικαστῶν Μιχ. Διγενῆ, Ἀντιπροέδρου (κωλυομένου τοῦ Προέδρου), Ίω. Δουβουνιώτου, Στ. Ἀνδροπούλου, Β. Παπαδοπούλου, Παν. Μενελάου, Β. Ροντήρη καὶ Ἰωάν. Τσάτσου Εἰσηγητοῦ καὶ τοῦ ὑπογραμματέως Μ. Μπαρινουπούλου.

Συνεδρίασαν δημοσίᾳ ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ τοῦ καταστήματος αὐτοῦ, τὴν εἰκοστὴν τετάρτην Ὀκτωβρίου 1898, ἵνα δικάσῃ ἐπὶ τῇ ἐξῆς ὑποθέσει:

Τῶν ἐγκαλούντων 1) Δήμου Ἰστιαίων, ἀντιπροσωπευομένου ὑπὸ τοῦ δημάρχου Δημητρίου Πατάκου, κατοίκου Ἐπρωχωρίου, παρασταθέντος διὰ τοῦ πληρεξουσίου Γρ. Μανταφούνη, δικηγόρου, καὶ 2) Δήμου Τελεθρίων, ἀντιπροσωπευομένου ὑπὸ τοῦ δημάρχου Ἀγγελῆ Βλαχθανάση, κατοίκου τοῦ χωρίου Καμαριά, μηδόλως παρασταθέντος καὶ ἀποφώνοντος νομικῆς ἐκείνης

τῆς ἐφεσιβλήτου Θεανῶς Γεωρ. Θεοδοσιάδου, κατοίκου Ἐπρωχωρίου, παρασταθείσης διὰ τοῦ πληρεξουσίου τῆς Σπυρ. Βελέντζα, δικηγόρου.

Ἡ Θεανῶ Γ. Θεοδοσιάδου διὰ τῆς ἀπὸ δεκάτης (10) Αὐγούστου 1879 ἀγωγῆς ἐνώπιον τοῦ Εἰρηνοδίκου Ἐπρωχωρίου κατὰ τῶν δῆμων Ἰστιαίων καὶ Τελεθρίων ἐξέθηκεν, ὅτι δυνάμει τοῦ ὑπ' ἀριθ. 3116 (1870) συμβολαίου τοῦ συμβολαιογράφου Ἐπρωχωρίου Δ. Χαριδήμου ἐξεμισθώσεν εἰς τὸν δῆμον Ἰστιαίων (διαιρεθέντα πρὸ τῆς ἐγέρσεως τῆς ἀγωγῆς εἰς δύο δῆμους) ἐπὶ μίαν τριετίαν, ἀρχομένην ἀπὸ τῆς 30 Δεκεμβρίου 1870 τὸ ἄνω πάτωμα τῆς ἐν Ἐπρωχωρίῳ κειμένης οἰκίας τῆς, ἵνα χρησιμεύσῃ τῷ Δήμῳ ὡς κατοικία τῆς δημοδιδασκαλείας καὶ ὡς διδαστήριον τοῦ σχολείου τῶν κορασίων, ἀντὶ μηνιαίου ἐνοικίου δραχμῶν πεσσαράκοντα πληρωτέου κατὰ τριμηνίαν· ὅτι μετὰ τὴν λήξιν τῆς τριετίας ὁ δῆμος ἐξηκολούθησεν ἐπὶ ἑξ ἑτι μῆνας καὶ πλέον ποιοῦμενος χρῆσιν τῆς ἐν λόγῳ οἰκίας καὶ οὕτω κατὰ νόμον ἐπῆλθεν σιωπηρὰ ἀνανέωσις τῆς μισθώσεως ἐπὶ μίαν ἑτι τριετίαν ὅτι τὴν τριετίαν ταύτην ἀνεγνώρισεν καὶ τὸ δημοτικὸν συμβούλιον τοῦ ἐν λόγῳ δήμου, ἐπιψηφίσαν ἐν τῷ προϋπολογισμῷ τοῦ 1874 τὸ ἀπαιτούμενον ποσὸν πρὸς πληρωμὴν τοῦ ἐνοικίου, καὶ τὸ Εἰρηνοδικεῖον Ἐπρωχωρίου διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 174 τοῦ 1874 ὀριστικῆς ἀποφάσεώς του, καταδικάσαν τὸν δῆμον εἰς τὴν πρὸς αὐτὴν πληρωμὴν δύο μηνῶν

ΑΠΟΦΑΣΙΣ ΑΡΕΙΟΥ ΠΑΓΟΥ

128

ἀριθ. 247 (1887) ἀπόφασιν δι' ἧς ἐπέβαλε ὄρκον εἰς τὴν ἐνάγουσαν περὶ τῆς φθορᾶς τῆν ὑπέστη-ῆ οἰκία της ἐκ τῆς χρήσεως αὐτῆς ὡς σχολείου καὶ ὑπεχρέωσεν αὐτὴν εἰς προσαγωγὴν ἐγγράφων, εἰς δὲ τοὺς ἐναγομένους δῆμους ἐπέβαλεν ἀποδείξεις περὶ τοῦ ὅτι ἡ ἐνάγουσα ἐπληρώθη δι' ὅ-ἔνοικια πηγάζοντα ἐκ τῆς ἀναμισθώσεως μὴ ἐπιφυλά-ζαιμένη δι' αὐτὴν οὐδὲν δικαίωμα διὰ τὰ ἐφεξῆς ἐνοίκια τῆς ἀναμι-σθώσεως καὶ εἰ) τὴν ὑπ' ἀριθ. 1158 τοῦ 1888 ὀριστικὴν ἀπόφασιν δι' ἧς ἀπέριψε τὴν προκειμένην ἀγωγὴν καθ' ὅσον ἐν αὐτῇ αἰτούν-ται ἐνοίκια σιωπηρᾶς ἀναμισθώσεως ὡς ἀβάσιμον, δεχθὲν δὲ αὐτὴν καθ' ὅσον ἐν αὐτῇ αἰτεῖται ἀπαζημίωσις διὰ τὴν ἐπενεχθεῖσαν φθορὰν εἰς τὴν οἰκίαν τῆς ἐναγούσης, κατεδίωκε τοὺς ἐναγομένους δῆμους νὰ πληρώσωσι τὴν ἐναγούσῃ διαχμὰς 125 ἐντόκως ἀπὸ τῆς ἀγωγῆς.

Ἀλλὰ τὴν τελευταίαν ταύτην ἀπόφασιν τοῦ Πρωτοδικείου ὁ Ἄ-ρειος Πάγος διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 291 τοῦ 1895 ἀποφάσεώς του ἀνή-ρεσε, παραπέμψας τὴν ὑπόθεσιν εἰς τὸ Β' τοῦτο Τμήμα διὰ τὴν κατάλληλον ἐφαρμογὴν τοῦ νόμου.

Ἐπομένως μετὰ τὴν νόμιμον προδικασίαν καὶ συνετεία κλήσεως, εἰσῆχθη ἡ προκειμένη ὑπόθεσις πρὸς συζήτησιν εἰς τὸ ἀκροατήριον τοῦ δικαστηρίου τούτου (Τμ. Β') κατὰ τὴν ἐν ἀρχῇ τῆς παρούσης ἀναφερομένην συνεδρίασιν, καθ' ἣν παρέστησαν ἐκ τῶν ἐκκαλούντων μόνον ὁ Δήμος Ἰστιαιῶν καὶ ἡ ἐφεσιβλήτος διὰ τῶν ὡς εἴρηται πλη-ρεξουσίων των, οἵτινες διὰ τῶν ἀναγνωσθεισῶν ἐγγράφων προτάσεων των ἤτησαντο ὁ μὲν τοῦ παρισταμένου ἐκ τῶν ἐκκαλούντων νὰ γίνῃ δεκτὴ ἡ ἀπὸ 15 Ἰανουαρίου 1881 ἐφεσις του κατὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 241 τοῦ 1880 ἀποφάσεως τοῦ Εἰρηνοδικείου Σηροχωρίου καὶ ν' ἀπορ-ριφθῇ ἡ ἀγωγὴ τοῦ ἐφεσιβλήτου ὁ δὲ τῆς ἐφ' εἰσβλήτου νὰ γίνῃ δεκτὴ ἡ ἀπὸ 10 Αὐγούστου 1879 ἀγωγὴ τῆς ἀπορριπτομένης τῆς ἐφέσεως τῶν ἐκκαλούντων ὡς καὶ τῆς ἐνστάσεώς των περὶ ἀπαράδεκτου τῆς ἀγωγῆς καὶ νὰ καταδικασθῶσιν οὗτοι εἰς τὰ ἐξόδα.

Ἀκούσαν αὐτῶν ἀναπτύξαντων καὶ προφορικῶς τὰς προτά-σεις των ταύτας καὶ Τοῦ Ἀντεισιγγελέως

Διελθὼν τὴν δικογραφίαν.

Σκεφθὲν κατὰ τὸν Νόμον.

Ἐπειδὴ διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 291 τοῦ 1895 ἀποφάσεως τοῦ Α' Τμήματος τοῦ Δικαστηρίου τούτου ἀνῆρέθη ἡ ὑπ' ἀριθ. 1158 τοῦ 1888 ἀπόφασις τῶν ἐν Χαλκίδι Πρωτοδικῶν καὶ παρεπέμφθη ἡ ὑπόθεσις διὰ τὴν κατάλληλον ἐφαρμογὴν τοῦ νόμου εἰς τὸ Βον τμήμα. Ὡστε ἐξε-ταστέα ἐστὶν αὕτη μετὰ τὴν ὑπ' ἀριθ. 247 τοῦ 1887 ἀπόφασιν τῶν αὐτῶν Πρωτοδικῶν ὡς Ἐφετῶν.

Ἐπειδὴ ὁ δῆμος Τελεθρίων, καίτοι νομίμως κληθευθείς, ὡς ἐξάγε-

ται ἐκ τῶν ἀπὸ 24 Ἰανουαρίου 1896 δύο ἀποδεικτικῶν τοῦ δικαστικοῦ κλητῆρος τῶν ἐν Χαλκίδι Πρωτοδικῶν Εὐστάθ. Κοντονικολάου δὲν ἐνεφανίσθη κατὰ τὴν ἀνωτέρω νόμιμον δικάσιμον τῆς ὑποθέσεως, ἐπομένως δικάζεται ἐρήμην, καὶ ἡ ἀγωγή δεκτὴ καθίσταται, ὡς στηριζομένη εἰς πραγματικούς ἰσχυρισμούς ἐκλαμβανομένους ὡς ἀληθεῖς δι' ἔλλειψιν ἀντικρούσεως, πλὴν τῆς περὶ ἀλληλεγγύου ὑποχρεώσεως αἰτήσεως, ἥτις ἀντίκειται εἰς τὸν Νόμον. Καθόσον ὅταν πολλοὶ εἰσὶν οἱ ὀφειλῆται ἕκαστος αὐτῶν εὐθύνεται διὰ τὸ μέρος του, ἐκτὸς ἐὰν ὑπάρχῃ ἰδιαιτέρα ἐναντία συμφωνία ἢ ἰδιαιτέρα τις νόμιμος περίπτωσις, διὰν δὲν ἐπικαλεῖται ἡ ἐνάγουσα (Ν. Π. 11 § 1 (45.2) C 12 (7.55), ἐπομένως κατὰ τὸ ἡμῖς ἑόν νὰ ἐπιδιკασθῇ ἡ ἀγωγή κατὰ τοῦ δήμου Τελεθρίων.

Ἐπειδὴ, καθ' ἃ παρεδέχθη καὶ τὸ Α'. τμήμα τοῦ Δικαστηρίου τούτου κατὰ τὸν Ν. Π. 13 § 11 (19 2), ἡ ἀναμίσθωσις τελεῖται καὶ σιωπηρῶς διὰ τῆς ἐμμανῆς τοῦ μισθωτοῦ εἰς τὸ μεμισθωμένον οἶκημα, καὶ ὁ χρόνος ταύτης ἐκτείνεται, ἐφ' ὅσον ἦν συμπεφωνημένη ἡ ἀρχικὴ μίσθωσις, ἐπομένως ὁ ἐναγόμενος δῆμος ἐστὶν ὑπόχρεως εἰς πληρωμὴν τῶν μισθωμάτων τοῦ χρόνου τῆς κατὰ τὴν ἀγωγὴν ἀναμίσθώσεως ἐφ' οὗ ὁμολογουμένως μετὰ τὴν λήξιν τῆς ἀρχικῆς μισθώσεως παρέμεινεν ἐπὶ τινὰς μῆνας ἐν τῷ μισθίῳ οἰκήματι χωρὶς νὰ ἐκφράσῃ ἐναντίαν θέλησιν, ἥτοι περὶ παύσεως τῆς μισθώσεως, ὁ δὲ ἰσχυρισμός τοῦ ἐναγομένου, ὅτι τοιαύτην ἀντίθετον δήλωσιν ἀπηύθυνε πρὸς τὴν ἐνάγουσαν ἐστὶν ἀβάσιμος, διότι ἡ δήλωσις οὗταυ, ἣν ἐπικαλεῖται ὑπὸ χρονολογίαν 14 Ἰουλίου 1874 ἐγένετο μετὰ τὴν ἐναρξιν τῆς ἀναμίσθώσεως, ὅτε πλέον τὸ δικαίωμα τῆς ἐναγωγῆς ἦν κεκτημένον διὰ χρόνον ἴσον τοῦ τῆς ἀρχικῆς μισθώσεως.

Ἐπειδὴ διὰ τὴν ἀρχικὴν μίσθωσιν δὲν ἰσχυρίζεται ὁ ἐναγόμενος, ὅτι παρελείφθη νόμιμός τις διατύπωσις, ὅπως ἡ αὕτη ὑποχρεωτικὴ διὰ τούτον, ἐὰν δὲ τοιαῦται δὲν ἐτηρήθησαν διὰ τὴν ἀναμίσθωσιν εἶναι ἀδιάφορον, διότι ἡ ἀναμίσθωσις ἐπέρχεται οὐχὶ διὰ συμβάσεως, ἀλλὰ δυνάμει τοῦ νόμου, ὃν πᾶς πολίτης ὀφείλει νὰ γινώσκῃ ὡς προεῖρηται καὶ πᾶσα ἐπανάληψις τῶν αὐτῶν διατυπώσεων, αἵτινες ἀπῆχτούντο διὰ τὴν ἀρχικὴν σύμβασιν ἦν ὅλως περιττὴ διὰ τὸ κύρος τῆς ἀναμίσθώσεως.

Ἐπειδὴ αἰτήσις θεραπείας προηγήθη τῆς ἐπιδόσεως τῆς ἀγωγῆς, ὡς ἐξαγεται ἐκ τοῦ ἀπὸ 10 Δεκεμβρίου 1879 ἀποδεικτικοῦ τοῦ δικαστικοῦ κλητῆρος τῶν ἐν Χαλκίδι Πρωτοδικῶν Κ. Καραμάνου. Ἐπομένως ἡ ἐνστάσις τοῦ ἐναγομένου περὶ ἀπαράδεικτου τῆς ἀγωγῆς ἐστὶν ἀπορριπτέα.

Ἐπειδὴ ὁ ἰσχυρισμός ταῦ ἐναγομένου, ὅτι ἡ ἐνάγουσα παρητήρηθη

της επιδικίου απαιτήσεως της δυνάμει τοῦ ὑπ' ἀριθ. 2301 τῆς 31 Μαρτίου 1878 ἐξοφλητικῆς πράξεως τοῦ Συμβολαιογράφου Πηροχωρίου Ν. Ἀργυροπούλου ἐστὶν ἀνυπόστατος, ὅτι τὸ συμβόλαιον τοῦτο ἀφορᾷ μόνον τὴν ἐξοφλήσιν τῆς ὑπ' ἀριθ. 174 τοῦ 1874 ἀποράσεως τοῦ Εἰρηνοδίκου Πηροχωρίου ἀφορώσης προγενέστερα μισθώματα, ὡς ἐξάγεται ἐξ αὐτῆς τῆς ἀποράσεως, οὐδεμίαν δὲ περιέχει παραίτησιν τῆς ἐναγοῦσης ἀπὸ τῆς επιδικίου απαιτήσεως.

Ἐπειδὴ περὶ τῶν ἰσχυρισμῶν τοῦ ἐαγομένου, ὅτι ἡ ἐνάγουσα παρέλαβε τὴν ἐπιδίκον οἰκίαν τῆς καὶ ἔκαμε χρῆσιν αὐτῆς εἰσπράξασα ἐνοίκια ἀπὸ τῆς ἐποχῆς, καθ' ἣν ὁ ἐναγόμενος ἐγκατέλειπεν αὐτὴν μέχρι τέλους τοῦ χρόνου τῆς ἀναμισθώσεως, καὶ ὅτι ὁ ἐναγόμενος εἰσκαίοντο νὰ λύσῃ μονομερῶς τὴν μίσθωσιν, διότι ἡ οἰκία ἦν ἀνεπίδεκτος τῆς χρήσεως, δι' ἣν εἶχε μισθωθῇ, διότι ἡ κλίμαξ αὐτῆς, εἶχε καταρρεῦσαι καὶ ἠρνήθη ἡ ἐνάγουσα τὴν ἐπισκευὴν αὐτῆς διατάχθησαν ἡδὴ ἀποδείξει διὰ τῶν ὑπ' ἀριθ. 682 τοῦ 1881 καὶ 121 τοῦ 1883 ἀποφάσεων τῶν ἐν Χαλκίδι Πρωτοδικῶν, ὡς Ἐφετῶν, ὥστε τὸ παράπονον τοῦ ἐναγομένου, ὅτι δὲν ἐλήφθησαν ὑπ' ὄψιν τοῦ Δικαστηρίου οἱ ἀνωτέρω ἰσχυρισμοὶ ἐστὶν ἀνυπόστατος.

Ἐπειδὴ οὔτε προσάγονται αἱ διαταχθεῖσαι κατὰ τὴν προηγουμένην αἰτιολογίαν ἀποδείξεις οὔτε ἀναφέρουσι τι οἱ διάδικοι περὶ τῆς διεξαγωγῆς ἢ μὴ αὐτῶν, δὲν προσάγονται ἐπ' οὗτοι αἱ περὶ τῶν φθορῶν τῆς οἰκίας διεταχθεῖσαι ἀποδείξεις, ὧν ἄνευ τὸ Δικαστηριον ὅτε δύναται νὰ προβῇ εἰς ὀριστικὴν λύσιν τῆς διαφορᾶς ὥστε ὅσον ν' ἀπέχῃ ν' ἀποφασίσῃ μέχρις αὐτῆς εἰς νέαν δικάσιμον προσαχθῶσιν αὐταί.

Διὰ ταῦτα·

Ἰδὼν καὶ τὰρθρα 240 καὶ ἐπομ. τῆς Πολ. Δικονομίας.

Δικάζον ἐρήμην τοῦ Δήμου Τελεθρίων.

Δέχεται ἐν μέρει τὴν ἀγωγὴν τῆς ἐναγοῦσης· ὑποχρεῖ τὸν Δῆμον τοῦτον νὰ πληρώσῃ εἰς αὐτὴν τὸ ἥμισυ τῆς επιδικίου περὶ ἐνοικίων ἀπαισεως ἥτοι δραχμὰς πεντακοσίας ἐννεηήκοντα (590) καὶ τὸ ἥμισυ τῆς δι' ἐπισκευὰς δαπάνης ἥτοι δραχμὰς ἑκατὸν εἰκοσι πέντε (125) ἐντόκως 12 000 εἰρησῶς ἀπὸ τῆς ἀγωγῆς· μέχρι τῆς 22 Μαΐου 1882, ὅτε ἐδημοσιεύθη ὁ Νόμος 288, περὶ τόκου ὑπερῆμερίας καὶ ἀπὸ τῆς ἡμέρας ταύτης πρὸς 8 000 εἰρησῶς μέχρι ἐξοφλήσεως· καὶ τὰ δικαστικά ἐξόδα κατὰ τὸ ἥμισυ μετριοζόμενα εἰς δραχμὰς πενήτηκοντα (50) καὶ τὸ ἥμισυ τῶν τελῶν.

Ὅσον δ' ἀφορᾷ τὸν Δῆμον Ἰστιαιῶν.

Ἀναβάλλει ν' ἀποφασίσῃ ὀριστικῶς μέχρις οὗ εἰς νέαν δικάσιμον τῆς ὑποθέσεως προσαχθῶσιν αἱ ἐν τῷ αἰτιολογικῷ τῆς παρούσης ἀναφερόμεναι ἀποδείξεις· καὶ ἐπιφυλάσσεται περὶ τῶν ἐξόδων.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθῆναις τῇ ἐνδεκάτῃ Δεκεμβρίου 1898,

Ἐδημοσιεύθη δ' αὐτῇ τῇ δωδεκάτῃ Δεκεμβρίου 1898.

Ὁ Ἀντιπρόεδρος Ὁ Ὑπουργὸς
Μ. Διγενῆς Μ. Μπαρινόπουλος.

Τὸ Δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου
Τμήμα Α'

Συγκείμενον ἐκ τῶν Δικαστῶν Κωνστ. Σημαντήρα, Προέδρου, Χρ. Κόκκορη, Ἀ. Γκιών, Α. Πετρίτη, Π. Μενελάου, Μ. λτ. Ἡλιάδου καὶ Ξενοφ. Εὐθυμίου· παρόντων τοῦ τε Ἀντεισαγγελέως Κ. Μανιάκη (κωλυσμένου τοῦ Εἰσαγγελέως) καὶ τοῦ Γραμματέως Γ. Καστόρη.

Συγεορίσασαν δημοσίᾳ ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ τοῦ καταστήματος αὐτοῦ τὴν ἐβδόμην Δεκεμβρίου 1898, ἵνα δικάσῃ ἐπὶ τῇ αἰτήσεως τοῦ Δημοσίου ἀντιπροσώπου τοῦ Ὑπουργοῦ τῶν Οἰκονομικῶν, παρασταθέντος διὰ τοῦ πληρεξουσίου τοῦ Ι. Καμπάνη, δικαστικοῦ ἀντιπροσώπου κατὰ τῇ Ἐφορίᾳ Ἀττικῆς, κατὰ τῆς Στυλιανῆς συζύγου Γεωργίου Λάμαρη, κατοικοῦ Ἀθηνῶν παρασταθείσης διὰ τοῦ πληρεξουσίου τῆς Θεοδ. Πέρρου, δικηγόρου περὶ ἀναίρεσως τῆς ὑπ' ἀριθ. 11206 (1887) ἀποφάσεως τοῦ Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν.

Ἀκούσαν τοῦ Εἰσηγητοῦ δικαστοῦ Ἀνδρ. Γκιών, ἐκθέσαντος τάδε: Ὁ Οἰκονομικὸς Ἐφορὸς Ἀττικῆς διὰ τῆς ἀπὸ 29 Ἰουνίου 1887 ἀποφάσεως του ἐπέβαλεν εἰς τὴν Στυλ. σύζυγον Γ. Λάμαρη ὡς κληρονόμον τοῦ ἀποθιώσαντος θείου της Σπ. Παπαδοπούλου 1) δραχμὰς 775.55)00 διὰ τέλη χαρτοσήμου τῆς κληρονομηθείσης περιουσίας αὐτοῦ ἐκ δραχμ. 25,851 καὶ 50(00 καὶ 2) δραχμὰς 1554 καὶ 10(00 διὰ πρόστιμον. Τὴν ἀπόφασιν αὐτὴν ἡ εἰρημένη Στυλιανὴ Λάμαρη ἀνέκοψε διὰ τῆς ἀπὸ 2 Σεπτεμβρίου 1887 ἀνακοπῆς τῆς ἀπευθυνθείσης ἐνώπιον τοῦ Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν καὶ κατὰ τοῦ Δημοσίου καὶ τοῦ Οἰκονομικοῦ Ἐφόρου, διὰ τοὺς ἐν αὐτῇ λόγους καὶ ἰδιὰ, διότι ἡ δήλωσις αὐτῆς περὶ τῆς κληρονομίας ἐγένετο ἐμπροθέσμως.

Συζητήσεως γενομένης τὸ Πρωτοδικεῖον ἐξέδοτο τὴν ὑπ' ἀρ. 11206 (1887) ἀπόφασιν, δι' ἧς ἀπέρριψε τὴν ἀνακοπὴν καὶ ἠκύρωσε τὴν ἀνακοπεῖσαν πράξιν τοῦ Ἐφόρου.

Τῆς ἀποφάσεως ταύτης τὴν ἀναίρεσιν ᾗτήσατο τὸ Δημόσιον, διὰ τῆς ἀπὸ 4 Φεβρουαρίου 1888 αἰτήσεώς του, διὰ τοὺς ἐν αὐτῇ ὡς ἐξῆς λόγους.

Διότι τὸ Δικαστήριον τῶν ἐνταῦθα Πρωτοδικῶν ψευδῶς ἡρμήνευσε καὶ ἐσφαλμένως ἐφῆρμωσε τὸν **ΩΙΔ'** νόμον τοῦ 1880, τὸν τροποποιήσαντα τὰ ἐδοξία 2, 3, 5, 6 καὶ 7 τοῦ ἄρθρου 3 καὶ τὸ ἄρθρ. 4 τοῦ Νόμου **ΡΙΣΤ'** τῆς 18 Δεκεμβρίου 1885, παραδεχθὲν διὰ τῆς πρώτης καὶ δευτέρας σκέψεως αὐτοῦ, ὅτι ἡ ὑπὸ τοῦ εἰρημένου **ΩΙΔ'** νόμου ὀριζομένη προθεσμία τῶν ἐξ μηνῶν εἶναι προθεσμία τοῦ ἀστικού δικαίου καὶ ὡς τοιαύτη δεόν νάλογισθῇ κατὰ τὸ ἐν χρησείημερολόγιον καὶ οὐχὶ κατὰ τὴν Πολιτικὴν Δικονομίαν, καθ' ἣν ὁ μὲν εἶναι ἄθροισμα τριάκοντα ἡμερῶν, διότι ναὶ μὲν ὁ **ΩΙΔ'** νόμος εἶναι νόμος ἀστικός, ἀλλ' ἡ δι' αὐτοῦ τιθεμένη προθεσμία ἀφορᾷ τὴν διαδικασίαν, καθότι ἐντὸς αὐτῆς δεόν νά κοινοποιηθῇ πρὸς τὸν Ἐφόρον ἡ ἀήλωση τοῦ κληρονόμου ἢ τοῦ κληροδόχου, προθεσμία δὲ ἀφορῶσα τὴν διαδικασίαν εἶναι πάντατε δικονομική, κανονιζομένη ὑπὸ τῆς Πολιτικῆς Δικονομίας καὶ κατ' αὐτὴν ὑπολογιζομένη, ἥτοι αἱ ἐξ μηνες δεόν νά θεωρηθῶσιν, ὅτι ἀποτελοῦσιν 110 ἡμέρας· ταύτου δὲ οὕτως ἔχοντος ἡ ἀπὸ 2 Σεπτεμβρίου 1887 ἀνακοπὴ τῆς ἀντιδικου κατὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 2383 τῆς 29 Ἰουνίου 1887 πράξεως τοῦ Οἰκονομικοῦ Ἐφόρου Ἀττικῆς ἦτο ἐκπρόθεσμος, καὶ ὡς ταιαύτη ἔδει ν' ἀπορριφθῇ ἢ δὲ τάναντία παραδεξαμένη προσβαλλομένη ἀπόφασις εἶναι ἀναιρετέα.

Διότι καὶ δευτοῦ γενομένου, ὅτι ἡ διὰ τοῦ **ΩΙΔ'** νόμου τιθεμένη προθεσμία εἰνεαὶ Ἀστικῷ δικαίῳ, πάλιν τὸ πρωτοβάθμιον δικαστήριον ψευδῶς ἡρμήνευσε καὶ ἐσφαλμένως ἐφῆρμωσε τὸν νόμον τοῦτον, διότι καὶ κατὰ τὸ Ἀστικὸν δίκαιον ὁ μὲν εἶναι χρονικὸν τμήμα τριάκοντα ἡμερῶν, ὡς ταῦτο ἐμφαίνεται ἐκ πολλῶν διατάξεων τοῦ Ρωμαϊκοῦ Νόμου.

Διότι τὸ δικαστήριον ἀφ' ἐνὸς μὲν ἀπορρίπτει τὴν ἀνακοπὴν τῆς ἀντιδικου, ὅπερ ἀπεκδιῇ αὐτὸ τῆς περαιτέρω ἐξετάσεως τῆς ὑποθέσεως οὐχ' ἤττον ἐπιλαμβάνεται αὐτῆς, καὶ ἀκυροῖ ἀφ' ἑτέρου τὴν ἀνακοπίσαν πρᾶξιν τοῦ Οἰκονομικοῦ Ἐφόρου Ἀττικῆς, οὕτω δὲ τὸ δικαστήριον παρεδίωκε τὰς οὐσιώδεις διατάξεις τοῦ ἄρθρου 182 Πολ. Δικονομίας.

Ἀκούσαν τῶν πληρεξουσίων τῶν διαδίκων καί.

Τοῦ Ἀντισταγγελέως.

Σκεφθὲν κατὰ τὸν Νόμον.

Ἐπειδὴ ἡ διάταξις τοῦ ἄρθρου 194 τῆς Πολιτ. Δικονομίας, καθ' ἣν ὁ μὲν λογίζεται ἀνὰ ἡμέρας τριάκοντα, ἀφορᾷ τὰς τεταγμένας πρὸς ἐνέργειαν δικαστικῶν πράξεων προθεσμίας, ὁ νόμος δὲ **ΩΙΔ'**

τοῦ 1880, ἐπιτάσων, ἵνα ἐντός ἑξ μηνῶν ἀπὸ τοῦ θανάτου γίνηται παρὰ τῶν κληρονόμων δήλωσις περὶ τῆς κληρονομίας καὶ μὴ ὀρίζων τὸ ποσὸν τῶν ἡμερῶν τὸ ἀποτελοῦν τὸν μῆνα, ἐννοεῖ προδήλως νὰ τηρήσῃ τὸ ἰσχύον ἡμερολόγιον, καὶ υπολογισθῇ κατ' αὐτὸ ἡ τῶν ἑξ μηνῶν προθεσμία· δεχθὲν ἀρα τοῦτο τὸ δίκασαν Πρωτοδικεῖον, καὶ ἀποφηνάμενον ἐμπρόθεσμον τὴν δήλωσιν τῆς ἀναιρεσιδλήτου ἄτε γενομένην τὴν 8 Ἀπριλίου, ἐν ᾧ ὁ θάνατος τοῦ κληρονομουμένου συνέβη τὴν 8 Ὀκτωβρίου, ὀρθῶς ἡρμηνεύσε καὶ ἐφήρμοσε τὸν νόμον τοῦτον, καὶ ἠκύρωσε τὴν πράξιν τοῦ Οἰκονομικοῦ Ἐφόρου, ἐχούσαν ὡς ἀναγκαίαν προϋπόθεσιν τὸ ἐκπρόθεσμον τῆς δηλώσεως, ἀνυπόστατοι δὲ οἱ ἀντίθετοι λόγοι ἀναιρέσεως.

Ἐπειδὴ ἀκυρωθεὶς οὕτω τῆς ἀνακοπτομένης πράξεως τοῦ Ἐφόρου διὰ ῥητῆς διατάξεως τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως, συνωρεὰ ταῖς περὶ τούτου σκέψεσιν αὐτῆς ἐκ παραόρουλης ἐτέθη ἐν τῇ αὐτῇ ἀποφάσει διατάξεις περὶ ἀπορρίψεως τῆς ἀνακοπῆς, οἷ τῆς ἡττήθη ἡ ἀκύρωσις τῆς πράξεως ταύτης, μὴ βάσιμος δὲ ὁ σχετικὸς λόγος ἀναιρέσεως.

Διὰ ταῦτα

Ἰδὼν καὶ τ' ἄρθρα 210, 219, καὶ 830 τῆς Πολ. Δικονομίας. Ἀπορρίπτει τὴν προκειμένην ἀναιρέσεως αἰτησὶν τοῦ Δημοσίου κατὰ τῶν ὑπ' ἀριθ. 11206 τοῦ 1887 ἀποφάσεως τοῦ Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν καί.

Καταδικάζει τὰ ἀναιρέσειον Δημοσίον εἰς τὰ δικαστικά ἐξόδα τῆς ἀναιρεσιδλήτου περιοριζόμενα εἰς δραχμὰς πενήτην καὶ εἰς τὰ τῆς σημανσεως τέλη.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθῆναις τὴν ἐνάτην Δεκεμβρίου 1898.

Ἐδημοσιεύθη δὲ τὴν δεκάτην τετάρτην Δεκεμβρίου 1898.

Ὁ Πρόεδρος
Κ. Σημαντήρας

Ὁ Γραμματεὺς
Γ. Καστόρχης

Ἀριθ. 288

Τὸ Δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου

Τυπὴμα Α'

Συγκείμενον ἐκ τῶν Δικαστῶν Κωνστ. Σημαντήρα, Προέδρου, Χ. Κόκκορη, Ἀ. Γκιῶν, Π. Μενελάου, Α. Πετρίτση, Μιλτ. Ἡλιάδου καὶ Ε. Εὐθυμίου, παρόντων τοῦ τε Ἀντεισαγγελέως Κωνστ. Μανιά-

κη (κωλυμένου τοῦ Εἰσαγγελέως) καὶ τοῦ Γραμματέως Γ. Κα-
στόρχη.

Συνεδρίασαν δημοσίᾳ ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ τοῦ καταστήματος αὐτοῦ
τὴν εἰκοστὴν τρίτην Νοεμβρίου 1898, ἵνα δικάσῃ ἐπὶ τῆς αἰτήσεως τοῦ
Δημοσίου, ἀντιπροσωπευομένου ὑπὸ τοῦ ὑπουργοῦ τῶν Οἰκονομικῶν,
ἐδρεύοντος ἐν Ἀθήναις, παρασταθέντος διὰ τοῦ πληρεξουσίου του
Ἄρ. Γλαράκη, Νομικοῦ Συμβούλου, κατὰ τῶν 1) Παπαγγελῆ Πα-
παδημητρίου, κατοικοῦ Διστόμου, παρασταθέντος διὰ τοῦ πληρεξου-
σίου του Δημοσθ. Λαπουσιάδου, δικηγόρου καὶ 2) Σπυρίδωνος Σ.
Κίνια, ὡς ἐκδοχέως τῶν δικαιωμάτων τοῦ πρώτου, κατοικοῦ ὠσαύτως,
παρασταθέντος διὰ τοῦ πληρεξουσίου του Θεοδ. Φιντικῆ, δικηγόρου,
διορίσαντος ἐπ' ἀκροατηρίου συμπληρεξούσιν του καὶ τὸν δικηγόρον
Δημοσθ. Λαπουσιάδην, περὶ ἀναιρέσεως τῆς ὑπ' ἀριθ. 1627 τοῦ
1894 ἀποφάσεως τοῦ δικαστηρίου τῶν ἐν Ἀθήναις Ἐφετῶν.

Ἀκούσαν τοῦ Εἰσηγητοῦ δικαστοῦ Ἀνδρ. Γκιών, ἐκθέσαντος
τὰς.

Ὁ Παπαγγελῆς Παπαδημητρίου διὰ τῆς ἀπὸ 17 Σεπτεμβρίου
1880 ἐνώπιον τοῦ Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν ἀγωγῆς, κατὰ τοῦ Δημο-
σίου ἐξέθηκεν, ὅτι ὁ ἔφορος τῶν ἀρχαιοτήτων ἐνήργησε κατὰ τὸ πα-
ρελθόν ἔτος 1879 καὶ ἐξακολουθεῖ ἐνεργῶν ἀνασκαφὰς ἐν τῷ χωρίῳ
Κάπουρνα τῆς Χαϊρωνείας εἰς θέσιν Λεοντάρη, ἐπὶ ἰδιοκτητοῦ ἀγροῦ
του ἕνεκα τῶν ὁποίων προήλθον εἰς αὐτὸν αἱ ἐξῆς βλάβαι α) ἐκ τῶν
ἐπισωρευθέντων χωμάτων καταστράφη ὁ ἐσπαρμένος σίτος, καὶ κατέ-
στη ἄχρηστος ὁ ἀγρός, ἐξ οὗ ἐζημιώθη δραχμὰς 302 διὰ τὴν στέρησιν
τοῦ προϊόντος τοῦ ἔτους ἐκεῖνου καὶ τοῦ τρέχοντος καὶ ἐτέρας δραχ-
μὰς 302 διὰ τὴν ἀπαιτουμένην δαπάνην πρὸς ἄρσιν τῶν χωμάτων
καὶ ἐπαναγωγὴν αὐτῶν εἰς τὴν προτέραν θέσιν. β'.) ἀνασκαφίσης
ἱκανῆς ἐκτάσεως τοῦ ἀγροῦ, ἀνευρεθὲν εὗρεται βάσις ἐξ ὀγκολιθῶν, ἐφ'
ἧς ἔκειντο πέντε τετραγώνιοι τάφοι ἢ λάρνακες ἀρχαίας τέχνης, οὗτοι
δὲ καὶ τὸ ἀνασκαφὲν μέρος καὶ τὸ περίξ ἐκ δύο περίπου στρεμμάτων
κατέστη ἄχρηστον γενόμενον κτήμα τοῦ Δημοσίου, ὡς ἐκ τῆς ἱστο-
ρικῆς αὐτοῦ θέσεως, ἐκ τούτου δὲ προήλθεν εἰς τὸν ἐνάγοντα ζημίαι
δραχμῶν 310, ἐκ τῆς αὐθαρέτου στερήσεως τῆς ἰδιοκτησίας του, ἐνῶ
κατὰ νόμον, οὐ μόνον τὸ ἕμισυ τῆς ἀξίας τῶν ἀνευρεθεισῶν ἀρχαι-
οτήτων ἀνήκει εἰς τὸν ἰδιοκτήτην τοῦ εὐδαίμονος, ἀλλὰ καὶ διὰ τὴν
αὐθαρέτον κατάληψιν τῆς ἰδιοκτησίας εἶναι ὑπόχρεων τὸ Δημόσιον
ὅτι ἡ ἀξία τοῦ τάφου μετὰ τῶν λαρόνικων ἀνέρχεται εἰς δραχμὰς
1000, ἐξ ὧν αἱ 500 ἀνήκουσιν εἰς τὸν ἐνάγοντα, ὅτι τὸ Δημόσιον
εἶναι ὑπόχρεων νὰ ἐπαναφέρῃ τὰ πράγματα εἰς τὴν προτέραν αὐτῶν
κατάστασιν καὶ παραλείψῃ τὴν καταληφθεῖσαν ἐκτασιν, ἢ ἐπιτραπῇ

ΑΠΟΦΑΣΙΣ ΔΡΕΙΟΥ ΠΑΓΟΥ

129

τοῦτο εἰς τὸν ἐνάγοντα δαπάναις τοῦ Δημοσίου, ἢ ἐν ἐναντία περιπτώσει, νὰ τὸναποζημιώσῃ τὸ Δημοσίον με τὴν ἀξίαν τῆς καταληφθείσης ἰδιοκτησίας του καὶ τὴν βλάβην τὴν ἐπεβλήσασαν εἰς τὸν ἐκείνου ἐσπαρμένον ἀγρὸν τοῦ καὶ ἤρτησατο νὰ ὑποχρεωθῇ τὸ Δημοσίον νὰ τὸν ἀποζημιώσῃ 1) μὲ τὸ ἥμισυ τῆς ἀξίας τῶν ἀνευρεθείσων ἀρχαιοτήτων, ἡτοὶ μὲ δραχμὰς 200 καὶ 2) μὲ δραχμὰς 302 διὰ τὴν στέρησιν τῆς σπο. ἀς τῶν ἐτῶν 1879 καὶ 1880 καὶ νὰ ὑποχρεωθῇ τὸ Δημοσίον νὰ ἐπαναφέρῃ τὰ πράγματα εἰς ἣν ἦσαν πρότερον κατάστασιν, τασσομένης πρὸς τοῦτο προθεσμίας, ἄλλως νὰ ἐπιτραπῇ τοῦτο εἰς τὸν ἐνάγοντα δαπάναις τοῦ Δημοσίου. Ἐν πάσῃ δὲ περιπτώσει νὰ τὸν ἀποζημιώσῃ μὲ δραχμὰς 302 διὰ τὴν ἀπαιτουμένην ὁραπὴν πρὸς ἀρσίν τῶν χωμάτων, μὲ δραχμὰς 310 διὰ τὴν κατάληψιν τοῦ ἐκ δυο στρεμμάτων ὡς ἐγγύστα μέρους τῆς ἰδιοκτησίας του, ἡτοὶ ἐν ὅλῳ μὲ δραχμὰς 1414 ἐντοκῶς 8 ο/ο ετησίως.

Συζητήσεως γενομένης τὸ Πρωτοδικεῖον μετὰ τὰς ὑπ' ἀρθ. 2178 (1882) καὶ 2362 (1884) προδικαστικὰς περὶ ἀποδείξεως ἀποφάσεις, ἐξέδοτο τὴν ὑπ' ἀρθ. 889 (1887) ὁριστικὴν, δι' ἣς ἀπέριψε τὴν ἀγωγὴν, μόνον ἐὰν ὅσον οἱ αὐτῆς ἐζητεῖτο ἡ πληρωμὴ τῆς ἡμισείας ἀξίας τῶν ἀνακαλυφθεῖσων ἀρχαιοτήτων καὶ εἰσέχθη αὐτὴν κατὰ τὴν λοιπὰν.

Ἐκκληθεῖσων τῶν ἀποφάσεων αὐτῶν ὑπὸ τοῦ Δημοσίου ἐνώπιον τοῦ Ἐφετερίου Ἀθηνῶν, τοῦτο ἐξέδοτο τὰς ἐξῆς ἀποφάσεις, 1) τὴν ὑπ' ἀριθ. 2172 (1888), 2) τὴν ὑπ' ἀριθ. 1051 (1890) 3) τὴν ὑπ' ἀριθ. 1438 (1892) προδικαστικὰς καὶ 4) τὴν ὑπ' ἀριθ. 1627 (1894) ὁριστικὴν, δι' ἣς ἀπέριψε τὴν ἐρεσιν.

Τῆς τελευταίας ταύτης ὁριστικῆς ἀποφάσεως τοῦ Ἐφετερίου τὴν ἀναίρεσιν αἰτεῖται τὸ Δημοσίον, διὰ τῆς ἀπὸ 19 Ἰουλίου 1894 αἰτήσεώς του, διὰ τοὺς ἐν αὐτῇ ὡς ἐξῆς λόγους.

Διότι τὸ Ἐφετεῖον διὰ τῆς προβαλλομένης ἀποφάσεως, τοῦ δεχομένου ἐναντίον τοῦ ὅ,τι εἰσέχθησαν αἱ προεκδοθεῖσαι ἀποφάσεις, ὅτι ἐζητεῖτο ὑπὸ τοῦ ἐνάγοντος ἀποζημιώσις διὰ βλάβην τοῦ ἐν τῇ ἀγωγῇ κτήματος, διότι ἦτο κάτοχος αὐτοῦ, οὐδὲν ὡς ἔλαβεν ὑπ' ὄψιν τοῦ τὸ δικόγραφον τῆς ἀγωγῆς, ἐν ᾧ οὐχὶ ἡ κατοχὴ ἀλλὰ μόνον τὸ τῆς κυριότητος δικαίωμα τίθεται ὡς βάσις τῆς ἀποζημιώσεως καὶ οὐδὲν μνεία περὶ κατοχῆς γίνεται.

Διότι καὶ ἂν κριθῇ ἀληθές, ὅτι ἐν τῇ ἀγωγῇ τὸ δικαίωμα τῆς ἀποζημιώσεως ἐστρεφέτο εἰς μόνην τὴν κατοχὴν, ὡς δεχεται τὸ Ἐφετεῖον διὰ τῆς 4ης αἰτιολογίας τῆς ἀποφάσεώς του, αὐθις ἐδεῖν ἀπορίψαι αὐτὴν, διότι τοιοῦτον δικαίωμα δὲν ἔχει ὁ ἀπλὸς κάτοχος, ἀλλ' ὁ διὰ νόμον κυρίου, ὅποιον δὲν δεχεται τὸν ἐνάγοντα τὸ Ἐφετεῖον, ἀλ-

λά μόνον ἀπλῶν κάτοχον καὶ ὅτι τοῦτο μόνον ἀπεδείχθη, κατὰ τὰ ἐν τῇ πέμπτῃ τῆς ἀποφάσεως τοῦ αἰτιολογία.

Διότι, ἐν ᾧ κυρία αἰτήσις τῆς ἀγωγῆς εἶναι, νὰ ὑποχρεωθῇ τὸ Δημόσιον νὰ ἐπαναφέρῃ τὰ πράγματα εἰς ἣν ἦσαν κατάστασιν καὶ παραλείψῃ εἰς τὴν κυριότητα καὶ κατοχὴν τοῦ ἐνάγοντος τὴν καταληφθεῖσαν ιδιοκτησίαν του, ἐπιδοθητικῶς δὲ ἐζητεῖτο νὰ τῷ ἐπιτραπῇ ἡ ἐπαναφορὰ τῶν πραγμάτων δαπάναις τοῦ Δημοσίου ἢ τῷ τοῦ ἀποζημιώσεως διὰ τὴν ἀξίαν τῆς καταληφθείσης ιδιοκτησίας του, τὸ Ἐφετεῖον κατὰ παραβίασιν τῶν διατάξεων τοῦ ἀρθροῦ 882 τῆς Πολ. Δικον. μίαν καὶ χωρὶς νὰ δεχθῇ, ὅτι ἡ ὑπὸ τοῦ Δημοσίου ἐπαναφορὰ τῶν πραγμάτων εἰς ἣν ἦσαν πρὶν στάσιν ἤθελε πρὸς βλάβην εἰς τοὺς ἀντιδίκους, δεχεται τὴν ἐπιδοθητικὴν αἴτησιν περὶ καταβολῆς τῆς δαπάνης πρὸς ἐπαναφορὰν τῶν πραγμάτων, εἰς ἣν ἦσαν στάσιν τοῦ ἀντιδίκου, κρίναν μὴ νόμιμον τὴν κυρίαν τῆς ἀγωγῆς αἴτησιν.

Διότι, ἐνῷ διὰ τῆς ἀγωγῆς ἐζητεῖτο καταβολὴ δραχμῶν 310 διὰ σπερῆσιν τῆς ιδιοκτησίας τοῦ ἀντιδίκου ἐνάγοντος, διότι αὕτη ἐγένετο κτῆμα τοῦ Δημοσίου, μὴ οὖσης ἐφικτῆς τῆς ἐπανόδου τῶν πραγμάτων ὡς ἦσαν, καὶ οἱ αὐτῆς τῆς ἀτήσεως τῆς ἀγωγῆς ὁ αὐτὸς ἐπανελαμβάνετο λόγος, τὸ Ἐφετεῖον δεχόμενον, ὅτι ὁ ἐνάγων δὲν ἐζητεῖ τὴν ἀξίαν τῆς ὑπὸ τοῦ Δημοσίου καταληφθείσης ἐκτάσεως, δὲν ἐλάβεν ὑπ' ὅψιν ὁλοσχερῶς τὸ δικόγραφον τῆς ἀγωγῆς.

Διότι, ἐνῷ τὸ Δημόσιον ἐπρότεινεν, ὅτι δὲν ἤρῳνατο νὰ ἐπιδικασθῇ δαπάνη πρὸς ἐπαναφορὰν τῶν πραγμάτων εἰς ἣν ἦσαν στάσιν, πρὶν τοῦτο ἐνεργηθῇ ὑπὸ τοῦ ἐνάγοντος, τὸ Ἐφετεῖον, οὐδὲν ἑλθὼν ὑπ' ὅψιν του, τὸν βάσιμον τοῦτον ἰσχυρισμὸν του, οὐδ' ἠτιολόγησε κατὰ τοῦτο τὴν ἀπόφασιν του.

Ἀκούσαν τοῦ πληρεξουσίου τοῦ ἀναιρεσιέντος, ἀναπτύξαντος καὶ προφορικῶς τοὺς λόγους ἀναιρέσεως καὶ αἰτησαμένου τὴν ἀναρρίψιν τῶν προσβαλλομένων αποφάσεων, τῶν πληρεξουσίων τῶν ἀναιρεσιδιλήτων, ἀντικρουσάντων αὐτοῦ, καὶ αἰτησαμένων τὴν ἀπόρριψιν τῆς αἰτήσεως καὶ

Τοῦ Ἀγτὸς ἀγγελέως.

Σκεφθὲν κατὰ τὸν νόμον.

Ἐπειδὴ, ὡς ἐξαγεται ἐκ τοῦ δικογράφου τῆς ἀγωγῆς, τίθεται βάσις ἐν αὐτῇ περὶ τῆς ψυχῇ δεσπότου κατοχῆς τοῦ ἀναιρεσιδιλήτου ἐνάγοντος, διότι σαφῶς ἐκτίθεται ἐν τῇ ἀγωγῇ, ὅτι ἐκ τῶν γενομένων ἀνασκαφῶν ἐβλάβη ὁ ἀναφερόμενος ἐν αὐτῇ ιδιοκτήτης ἀγρὸς τοῦ ἀναιρεσιδιλήτου, καὶ ἡ ἐν τῷ ἀγρῷ τούτῳ ὑπάρχουσα σπορὰ αὐτοῦ, καὶ ὀφείλει τὸ Δημόσιον, παραλείπον εἰς τὴν κατοχὴν του καὶ κυριότητα τὴν καταληφθεῖσαν ἐκ τῶν ἀνασκαφῶν ἐκτασιν, ν' ἀποζημιώσῃ αὐτόν.

θῆν δεχθὲν τοῦτο τὸ Ἐφετεῖον καὶ ἀποφηνάμενον, ὅτι δικαιούται ὁ ἀναιρεσίβλητος ν' ἀποζημιωθῇ ὡς διακάρχοις τοῦ ἀγροῦ, ὁηλονότι νομεὺς διανοία κυρίου, διὰ τὰς προξενηθείσας εἰς αὐτὸν ἐκ τῶν ἀνασκαφῶν βλάβας, ἔλαβεν ὑπὸ ὄψιν τὴν περὶ τῆς νομῆς ταύτης βάσιν τῆς ἀγωγῆς, καὶ οὐδὲν μετέβλεν αὐτὴν, ἀνυπόστατοι δὲ οἱ ἀντίθετοι λόγοι ἀναιρέσεως.

Ἐπειδὴ ἐπὶ τῆς ἀξιουμένης ὑπὸ τοῦ ἀναιρεσίβλητου ἀποζημιώσεως, ἔλαβε τὸ Δικαστήριον ὑπὸ ὄψιν, ὡς ἐξάγεται ἐκ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως, τὰ δικόγραφοι τῆς ἀγωγῆς καὶ ὡς πρὸς τὸ μέρος τοῦ ἀγροῦ τὸ καταστάν ἐκ τῶν ἀνασκαφῶν μὴ χρησίμους εἰς τὸν προορισμὸν του· ἀβάσιμος ἔρα ὁ ἐναντίος λόγος ἀναιρέσεως.

Ἐπειδὴ οἱ λοιποὶ λόγοι ἀναιρέσεως, ὅτι ἐπιδικάσθη ἡ ἐπιβοηθητικὴ αἵτησις τῆς ἀγωγῆς, καὶ οὐχὶ ἡ κυρία αὐτῆς αἵτησις, καὶ ὅτι διετάχθη ἡ πρὸς τὸν ἀναιρεσίβλητον καταβολὴ τῆς ἀπαιτούμενης δαπάνης πρὸς ἐπάνοδον τῶν πραγμάτων εἰς τὴν προτέραν στάσιν, πρὶν ἐνεργήσῃ τοῦτο ὁ ἀναιρεσίβλητος, ἀνεῖ συμφέροντος προβάλλοντα ὑπὲρ τοῦ ἀναιρεσίβλητος Δημοσίου, καὶ εἶναι ἀπαράδεκτοι, ἀφ' οὗ δὲν προτείνει ταῦτα κατὰ τὴν ζημιουμένη ἐκ τῆς ἐπιδικάσεως τῆς ἐπιβοηθητικῆς αἰτήσεως, οὐδ' ἐπιχαλεῖται, ὅτι τὸ ἐπιδικάσθαι πρὸς τὸν εἰρημένον σκοπὸν πᾶσιν ὑπερβάλλει τὴν πραγματικὴν δαπάνην.

Διὰ ταῦτα

Τὸν καὶ τάρθρα 210, 219 καὶ 836 τῆς Πολιτ. Δικονομίας· Ἀπορρίπτει τὴν προκειμένην ἀναιρέσεως αἴτησιν τοῦ Δημοσίου κατὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 1627 τοῦ 1894 ἀποφάσεως τοῦ Ἐφετείου Ἀθηνῶν καὶ

Καταδικάζει τὸ ἀναιρεσίβλητον Δημοσίον εἰς τὰ δικαστικά ἐξόδα τῶν ἀναιρεσίβλητων, μετριάζομενα εἰς δραχμὰς πεντήκοντα (50) καὶ τὰ τῆς σημάτων τέλη.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθῆναις τὴν ἐνάτην Δεκεμβρίου 1898.

Ἐδομοσιεύθη δὲ τὴν δέκατην τετάρτην Δεκεμβρίου 1898.

Ὁ Πρόεδρος
Κ. Σημαντήρας

Ὁ Γράμματεὺς
Γ. Καστόρχης

Αριθ. 289

Τὸ Δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου

Τυπὸν Α'

Συγκείμενον ἐν τῶν Δικαστῶν Κν. Σημαντήρα, Πρεσβ. Χρ. Κόκκορη, Ἀ. Γκιών, Π. Μενελάου, Ἀ. Πετρίτση, Μ. Ἡλιάδου καὶ Ε. Εὐθυμίου, παρόντων τοῦ τε ἀντεισαγγελέως Κ. Μανιάκη (κωλυομένου τοῦ Εἰσαγγελέως), καὶ τοῦ Γραμματέως Γ. Καστόρχη.

Συνεδρίασαν δημοσίᾳ ἐν τῷ ἀκροατήριῳ τοῦ καταστήματος αὐτοῦ τῇ εἰκοστῇ τρίτῃ Νοεμβρίου 1898, ἐν ᾧ δικάσθη ἐπὶ τῆς αἰτήσεως τῆς Θεοπίστης θυγατρὸς Γ. Γεωργούση, συζύγου Νικήτα Ἀναγνώστου Φλέσσα, ἀγγλικῆς χειραφετου, καὶ Νικήτα Ἀναγνώστου Φλέσσα, συζύγου καὶ κηδεμόνος αὐτῆς, συχαινοῦντος εἰς τὴν παράστασιν τῆς συζύγου του ἐν τῇ προκατεμένη δίκῃ, κατοίκων Γαδουκίου, παρασταθέντων τῆς μὲν ἀναίρεσεως διὰ τοῦ πληρεξουσίου τῆς Σ. Μπαλάνου, δικηγόρου, ὁ δὲ σύζυγος καὶ κηδεμὼν αὐτῆς διὰ τοῦ πληρεξουσίου του Γ. Μελισσοῦργου, δικηγόρου, κατὰ τῆς Ἑθνικῆς Τράπεζης τῆς Ἑλλάδος ἀντιπροσωπευομένης ὑπὸ τοῦ διοικ. τοῦ αὐτῆς, παρασταθείσης διὰ τοῦ πληρεξουσίου τῆς Ἀλκ. Κρασσᾶ, δικηγόρου, καὶ τοῦ Παναγιώτου Χαριτοπούλου, κατοίκου Καλαμῶν, παρασταθέντος διὰ τοῦ πληρεξουσίου τοῦ Ν. Κορβιατῆ, δικηγόρου, τοῦ παρεμβαίνοντος Στεφάνου Δ. Μελισσοῦργου, κατοίκου Καλαμῶν, παρασταθέντος διὰ τοῦ πληρεξουσίου τοῦ Γ. Μελισσοῦργου, δικηγόρου, περὶ ἀναίρεσεως τῆς ὑπ' ἀριθ. 218 τοῦ 1891 ἀποφάσεως τῶν ἐν Ναυπλίῳ Ἐφετών.

Ἀκούσαν τοῦ Εἰσηγητοῦ Δικαστοῦ Παναγ. Μενελάου ἐκθέσαντος τάδε:

Ἡ Ἑθνικὴ Τράπεζα τῆς Ἑλλάδος διὰ τοῦ ἐν Καλαμαῖς διευθυντοῦ αὐτῆς ἀπηύθυνε τὴν ἀπὸ 22 Σεπτεμβρίου 1888 ἐνώπιον τοῦ Πρωτοδικείου Καλαμῶν ἀγωγὴν κατὰ τοῦ Ὑπεργέτου Σ. Παναγιώτου Πούλου καὶ κατὰ τῶν τρίτων Γεωργίου Α. Γεωργούση καὶ Π. Χαριτοπούλου, συμβολαιογράφου Καλαμῶν, δι' ἧς ἐξέθηκεν, ὅτι ἔχουσα λαμβάνειν παρὰ τῶν ἀδελφῶν Παναγιωτοπούλων δύναμις τελεσιδικίαν ἀποφάσεων τοῦ Ἐμποροδικείου Καλαμῶν δρ. 3930 κατέσχε μίαν οἰκίαν τοῦ Ὑπεργέτου Παναγιωτοπούλου, μετὰ τὸν πλειστηριασμὸν τῆς ὁποίας ἀνηγγέθη ἐνώπιον τοῦ ἐπὶ τοῦ πλειστηριασμοῦ ὑπαλλήλου Συμβολαιογράφου Π. Χαριτοπούλου, κατακυρωθείσης τῆς οἰκίας ἀντιδραχμῶν 7100 ἐπ' ὀνόματι τοῦ Γεωργ. Α. Γεωργούση· ἀλλὰ τούτου μὴ καταβαλόντος τὸ ἐκπλειστηρίσμα, ἐνηγγήθη ἀναπλειστηριασμὸς τῆς

ΑΠΟΦΑΣΕΙΣ

οίχτης καθ' ατακωμένην αδήτη εἰς τὸν Ν. Κάρτζωνα ἀντί δραχ. 4100
 ὅστις καὶ κατέβαλεν αὐτὰς εἰς τὸν Συμβολαιογράφον τὸ δ' ὠφέλειμμα
 ἐκ δραχ. 8000 ὀφείλει ὁ Γ. Γεωργίου πρὸς πληρωσὴν πρὸς τὸν Πανα-
 γιωτοπούλου, ὅστις ἐδικαιώθη νὰ λάβῃ τὸ κατατεθέν πᾶν τοῦ ὑπερ-
 θεματιστοῦ Κάρτζωνα καὶ παρὰ τῷ Συμβολαιογράφῳ ἐδραστήσασθαι ἐκ-
 πληρωσῆσαι ἐκ δραχ. 4100 ὅτι ὁ Γεωργίου εἶναι ὀφειλέτης τοῦ
 ὀφειλέτου τῆς Τραπεζῆς Εὐεργέτου Παναγιωτοπούλου παρ' αὐτῇ ἔχει
 λαμβάνειν αὐτὴ δρ. 3930 καὶ τοὺς τόκους αὐτῶν ἀπὸ τοῦ 1880 πρὸς
 ἀσφάλειαν ὅθεν μέρους τῆς ἀπαιτήσεως τῆς αὐτῆς κατέσχε συντηρη-
 τικῶς εἰς χεῖρας τοῦ Συμβολαιογράφου Καλαμῶν Π. Χαριτοπούλου καὶ
 τοῦ Γ. Γεωργίου μέρους ἐκ τῶν δρ. 4100 καὶ ἤτήσατο νὰ καλυφθῇ
 κῦρος ἐχούσα τὴν κυρίαν ἀπαιτήσιν τῆς ἐκ δρ. 3930 καὶ ἡ συντηρητι-
 κὴ γενόμενὴ κατέσχευσις εἰς χεῖρας τοῦ εἰρημένου Συμβολαιογράφου
 καὶ τοῦ Γ. Γεωργίου ἐπὶ δρ. 4100, νὰ ὑποχρεωθῇ ὁ μὲν Εὐεργέτης
 Παναγιωτοπούλος νὰ τῷ πληρώσῃ 3930 ἐντοκίως ἀπὸ τῆς 16 76ρίου
 1888, οἱ δὲ τρίτοι νὰ τῇ πληρώσωσι τὰς εἰς χεῖρας τῶν κατασχεθει-
 σὰς δραχ. 4100. Ἡ δὲ πάλιν ἡ ἀνακοπήν ἐπὶ τῇ ἀποφάσει τοῦ Πρωτοδικείου
 Συζητήσας γενόμενης τὸ Πρωτοδικεῖον ἐξέδοτο τὴν ὑπ' ἀριθ. 1742
 (1888) ἀπόφασιν, δι' ἣς δικάσαν ἐρήμην τοῦ ἀναγομένου Παναγιωτο-
 πούλου ἐδέχθη τὴν προκειμένην ἀγωγὴν καθ' ὁλοκληρίαν ὑποχρεώσαι
 καὶ τοὺς τρίτους εἰς πληρωμὴν τῶν κατασχεθέντων τὴν ἀπορίαν
 ταύτην ἀνεκομῆν ὁ τρίτος Γ. Γεωργίου καὶ τὸ Πρωτοδικεῖον ἐξέδοτο
 τὴν ὑπ' ἀριθ. 514 (1889) ἀπόφασιν, δι' ἣς δικάσαν ἐρήμην τοῦ Πανα-
 γιωτοπούλου καὶ τοῦ Συμβολαιογράφου, ἐδέχθη τὴν ἀνακοπὴν κατ'
 οὐσίαν καὶ ἠκύρωσε τὴν εἰς χεῖρας τοῦ Συμβολαιογράφου Χαριτοπού-
 λου ἐνεργηθεῖσαν κατέσχευσιν ὡς μὴ βέβαιον, λόγῳ τοῦ ὅτι ἡ Τράπεζα
 ἐδικαιώθη νὰ ἐνασχῇ τὴν ἀρμόζουσαν ἀγωγὴν κατὰ τὸ ἀρθ. 1025
 Πόλ. Δικονομίας. Τὴν ἀπόφασιν ταύτην ἐκκληθεῖται ὑπὸ τῆς Τραπε-
 ζῆς, τὸ Ἐφετεῖον Ναυπλίου διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 218 τοῦ 1891 ἀποφα-
 σεως τοῦ μετερρυθμισεν, ἀπορρίψαν τὴν ἀνακοπὴν τοῦ Γ. Γεωργίου
 ὡς μὴ βέβαιον.
 Τὴν ἀνάφασιν τῆς ἀποφάσεως ταύτης τοῦ Ἐφετείου ὑπ' ἀρ. 218
 ἤτήσατο ἡ Θεοτίστη θυγάτηρ Γ. Γεωργίου (ἀποθανόντος τοῦτου μετὰ
 τὴν ἐκδόσιν τῆς ἀποφάσεως) σύζυγος Νικήτα Ἀναγνώστου Φλέσσα,
 ἀνήλικος, χειράφετος, καὶ ὁ Νικήτας Ἀναγνώστου Φλέσσας σύζυγος καὶ
 κηδεμὼν αὐτῆς συναινῶν ἐν τῇ δίκῃ ταύτῃ, διὰ τῆς ἀπὸ 12 Μαρτίου
 1894 αἰτήσεως τῶν ἀπευθυνθείσης κατὰ τῆς Ἑθνικῆς Τραπεζῆς τῆς
 Ἑλλάδος καὶ τοῦ Π. Χαριτοπούλου Συμβολαιογράφου, καλέσαντες
 εἰς παρέμβασιν καὶ τὸν Στέφανον Χ. Μελισσοῦργον ὡς ἔχοντα συμφέ-
 ρον καὶ δικαίωμα ν' ἀνελάβῃ τὴν ἐξακολούθησιν τῆς δίκης ἰδίῳ αὐτοῦ

ὀνόματι παρεμβαίνων εἰς αὐτήν, καθόσον ἡ προκειμένη ἀπαίτησις πρὸ πολλοῦ μετεβιβάσθη εἰς αὐτὸν, διὰ τοὺς ἐν αὐτῇ (τῇ αἰτήσει) περιε-
χομένους λόγους καὶ ἄλλους λόγους.

Διότι κακῶς ἡρμήνευσεν καὶ ἐσφαλμένως ἐφῆρσε τὸν Νόμον, δὲν ἔλαβεν δευτέρωθεν τοὺς κατὰ τῆς ἀγωγῆς καὶ τῆς ἐφέσεως πραγματι-
κοὺς ἰσχυρισμοὺς καὶ ἐσπασεν τὸν καὶ τὰ ἐνώπιόν του ὑποβληθέντα ἔγγραφα, οὐδ' ἐστηρίχθη ἐπὶ τῶν ἐγγράφων τῆς προδικασίας δεξάμενον
τὴν ἐφεσιν καὶ τὴν ἀγωγὴν τῆς Τραπεζῆς καὶ ἀπορρίψαν τὴν ἀνακοπὴν
καὶ βέβαιον οὐδέν.

Διότι ἀνατιτολογητικῶς ἀπέρριψε τοὺς ἰσχυρισμοὺς τοῦ 1) ὅτι οἱ
τίτλοι τῆς Τραπεζῆς δύναμει τῶν ὁποίων παρίσταται ὡς δανειστὴς τοῦ
Εὐεργέτου Παναγιωτοπούλου καὶ ἐπέβαλε τὴν κατάσχεσιν, δὲν ἦσαν
τελειόδικαι, ἐξωφλήθησαν, ἀνετράπησαν, διὰ μεταγενεστέρων ἀποφα-
σεων καὶ δὲν ἀφορῶσιν τὸν ὄθεν δανειστὴν τῶν Εὐεργέτην Παναγιω-
τοπούλου 2) ὅτι δὲν ἐνηργήθη περὶ αὐτῶ ὑπὸ τῆς Τραπεζῆς κατά-
σχεσις χρημάτων ἀνηκόντων ἢ ὀφειλομένων τῷ ὄθεν ὀφειλῇ αὐτῆς
Εὐεργ. Παναγιωτοπούλου, δὲν κατεσχέθησαν καὶ ὡς ἔλλειμμα ὄθεν τοῦ
ἀναπλειστηριασμοῦ ὀφειλόμενα τῷ ὀφειλῇ τῆς Τραπεζῆς, ἀλλὰ μό-
νον αἱ παρά τῷ Συμβολαιογράφῳ Π. Χαριτοπούλῳ καὶ ὁ παρὰ τούτῳ
ὡς ὀφειλῇ αὐτῶν ἀνήκουσαι δρ. 4100· 3) ὅτι ὁ δικαιοπάροχος αὐ-
τῶν δὲν εἶναι ὀφειλῇ τῆς Τραπεζῆς, οὔτε τίτλος τις ὑπάρχει κατ'
αὐτοῦ ὑπὲρ τῆς Τραπεζῆς 4) ὅτι δανεισταὶ ὄντες οὗτοι καὶ ὃ ἐνυ-
πόθηται πρῶτον ἐπὶ τοῦ ἀναπλειστηριασθέντος κτήματος τοῦ Εὐεργέτου
Παναγιωτοπούλου διὰ ποσὸν πολὺ ὑπέρτερον τῆς παρὰ τοῦ δικαιοπα-
ρόχου αὐτῶν Γ. Γεωργίου προφορᾶς τῶν 7100 δραχμῶν ἔχουσι τὸ
δικαίωμα νὰ συμψηφίσωσι τὸ ἔλλειμμα αὐτὸ πρὸς ὅσα ἔχουσι λαμβά-
νειν πλεῖον τούτου 5) ὅτι ἀναγγελλέντες ὡς δανεισταὶ προνομιοῦχοι
ἐνυπόθηται ἐπὶ τοῦ ἀναπλειστηριασθέντος τῆς περιουσίας τοῦ κοινῶ ὀφει-
λέτου διὰ ποσὸν μείζον τοῦ ἀναπλειστηριασθέντος τῶν δραχ. 7100 ἀνε-
γνωρίσθησαν καὶ κατετάχθησαν ὡς τοιοῦτοι καὶ ἔχουσι δικαίωμα νὰ
λάβωσιν αὐτοὶ τὸ ἔλλειμμα ἢ νὰ συμψηφίσωσι αὐτὸ 6) ὅτι πάντες
ὡς δανεισταὶ τοῦ αὐτοῦ ὀφειλομένου ποσοῦ δρ. 12,000 ἔχουσι δικαίωμα
νὰ συμμεθέξωσιν ἀναλόγως καὶ ἐκ τοῦ ὡς περιουσίας τοῦ κοινῶ ὀφει-
λέτου θεωρητέου ἔλλειμματος τῶν δρ. 3000· 7) ὅτι τὸ ὡς ἔλλειμμα
ἐκ τοῦ ἀναπλειστηριασμοῦ ποσὸν δὲν εἶναι δρ. 3000 ἀλλὰ μόνον δρ.
2500 ὥστε τοῦ ἀναπλειστηριασμοῦ τοῦ ἀναπλειστηριασμοῦ ὄντος δραχ.
4600 οὐκ 3100· 8) ὅτι ἐν ἡ περιπτώσει θεωρεῖται, ὅτι ἐγένετο καὶ
παρ' αὐτῶν κατάσχεσις πᾶν ἐκ τοῦ ὄθεν ἔλλειμματος τῶν δρ. 2000,
ὃ κατεσχέσθη καὶ ἡ περὶ αὐτοῦ ἀγωγὴ ἦσαν ἴσχυροι ὅτε γενό-
μενος κτηνὸς τῶν νόμων καὶ ἡ ἀνακοπὴ αὐτοῦ.

μεναι ἐναντίον τοῦ νόμου περὶ χαρτοσήμου ἐν ἐκὶ δικογράφῳ καὶ ἐναντίον τῆς διατάξεως τῆς Πολ. Δικονομίας, ὡς γενόμενα ἐπομένῳ δι' ἐνὸς δικογράφου μηδεμιᾶς ὑπαρχούσης κοινήν νομικῆς σχέσεως μεταξὺ τοῦ Γ. Γεωργίου καὶ τοῦ Συμβολαιογράφου περὶ ἐκάστης τῶν κατεσχυσμένων απαιτήσεων, οὔτε ταύτης ἀντικειμένου, οὔτε λόγῳ ὀφειλῆς, οὔτε προσώπου ἐνοχῆς· 9) ὅτι ἡ Τράπεζα οὔτε τὴν περὶ κύρους ἀγωγὴν ἤγειρε μετὰ τὴν κατάσχεσιν, οὔτε μετὰ τὴν ἐγερσὶν αὐτῆς εἰδοποίησεν αὐτὸν περὶ τῆς ἐγέρσεως ταύτης· 10) ὅτι ὁ ἰσχυρισμός, καθ' ὃν διὰ τῆς προσφορᾶς τοῦ ὁ Γ. Γεωργίου, ἐγένετο δὴθεν ὀφειλέτης τοῦ Εὐεργέτου Σ. Παναγιωτοπούλου καὶ τὸ ἔλλειμμα τοῦ ἡναγλιωτοπλουτισμοῦ ἦτον ἀκύρεστος, ὅτι ὁ τίτλος αὐτοῦ ἀναιρέθη ὁ πλειστηριασμός, ὅν ἦτο ἐκτελεστός· 11) ὅτι ἡ Τράπεζα δὲν ἦτο δανειστὴς δρ. 3930 οὔτε ἐνυπόθηκος ἐπὶ τῆς ἐμπληθείσης οἰκίας· Πάντα δὲ ταῦτα παρείδε τὸ Ἐρετεῖον ὡς μηδεμίαν ἀσκούντος ἐπιτροπὴν ἐπὶ τῆς υποθέσεως, ἀλλως ἀπέρριψεν αὐτὰ ὡς ἀβάσιμα ἀνευ οὐδεμιᾶς ἀποδείξεως καὶ χωρὶς νὰ λάβῃ ὑπ' ὄψιν διὰ τῶν βιβλίων τῆς Τραπεζῆς καὶ τὴν δι' ἐπαγωγῆς ὁρκου ἐπικληθεῖσαν παρ' αὐτῶν ἀπόδειξιν τοῦ ἰσχυρισμοῦ αὐτῶν.

Διότι ἐναντίον τῆς διατάξεως τῆς Πολ. Δικονομίας ἐπὶ τῇ βάσει ὑποτιθεμένων τίτλων απαιτήσεως κατὰ τοῦ Εὐεργέτου Σ. Παναγιωτοπούλου ἐπέβαλε κατάσχεσιν ἐπὶ τῶν χρημάτων αὐτῶν παρὰ τῷ ὀφειλέτῃ αὐτῶν συμβολαιογράφῳ, ὅταν ἡ δικονομία δὲν ἐπιτρέπει.

Διότι ἡ ἀπαίτησις αὕτη πρὸ πολλοῦ μετεβιβάσθη εἰς τὸν Στέφανον Δ. Μελισσουργάν συμφέρον καὶ δικαίωμα ἔχοντα ν' ἀναλάβῃ καὶ ἐξακολουθήσῃ τὴν δίκην ἰδίῳ αὐτοῦ ὀνόματι παρεμβαίνων εἰς αὐτήν.

Μεθ' ὃ ὁ Στέφανος Δ. Μελισσουργός διὰ τοῦ ἀπὸ 10 Σεπτεμβρίου 1894 δικογράφου παρεβάς εἰς τὴν προκειμένην δίκην ἐδήλωσεν ὅτι ἀναλαμβάνει ἰδίῳ ὀνόματι αὐτὴν ὡς δικαιούχος τῆς ἐπιδόκου αὐτῆς ἀπαιτήσεως, αἰτησάμενος νὰ γίνῃ δεκτὴ ἡ προκειμένη αἴτησις ἀναιρέσεως καὶ ἀναιρέθῃ ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις.

Εἶτα ὁ πληρεξούσιος τῆς ὡς ἄνω ἀναιρεσειούσης διὰ τοῦ ἀπὸ 13 Νοεμβρίου 1898 προσθέτου δικογράφου προσέθηκε καὶ τοὺς ἐξῆς λόγους ἀναιρέσεως.

Διότι ἡ κατάσχεσις χρημάτων παρὰ τῷ Π. Χαριτοπούλῳ ὀφειλέτῃ αὐτῶν, ὡς ὀφειλέτῃν τοῦ Ε. Παναγιωτοπούλου, ὀφειλέτου τῆς Τραπεζῆς, ἦτοι κατάσχεσις παρὰ τετάρτῳ οὐδὲν ὀφείλοντι τῷ ὀφειλέτῃ τῆς τραπέζης, δὲν ἐπιτρέπεται κατὰ τὸν Νόμον κατὰ τὰ ἄρθρα 1304 καὶ 919 Πολ. Δικονομίας, ἐπιτρέπεται μόνον ἡ κατάσχεσις παρὰ τῷ ὀφειλέτῃ τοῦ ὀφειλέτου τοῦ κατασχόντος, οὐχὶ δὲ παρὰ τῷ

οὐδὲν ὀφείλοντι τῷ ὀφειλέτῃ αὐτοῦ αἶος ἐστὶν ὁ Π. Χαριτόπουλος, ὅστις οὐδὲν ὀφείλει τῷ Παναγιωτοπούλῳ.

Διότι καὶ δεδομένου, ὅτι τῷ ὄντι ὀφείλεν ὁ Γ. Γεωργίουσκι τὸ ἔλλειμμα τοῦ ἀναπλειστηριασμοῦ πρὸς τὸν Ε. Παναγιωτοπούλον, ἡ Τράπεζα δὲν νομιμοποιεῖται εἰς τὴν κατάσχεσιν χρημάτων τοῦ παρὰ τῷ ὀφειλέτῃ τοῦ Π. Χαριτοπούλου πρὸς ἐξόφλησιν, οὐχὶ τῆς πρὸς τὸν δῆθεν δανειστήν τοῦ Ε. Παναγιωτοπούλου ὀφειλῆς αὐτοῦ, ἀλλὰ πρὸς ἐξασφάλισιν τῆς ἰδίας αὐτῆς ἐκ δρ. 3930 κατὰ τοῦ Ε. Παναγιωτοπούλου ἀπαιτήσεως τῆς Τραπεζῆς, μὴ οὕσης δανειστρίας αὐτῶν.

Διότι ἡ πρὸς ἀσφάλειαν ἀπαιτήσεως κατάσχεσις κατὰ τὸν νόμον ὑποτίθεται καὶ ἀπαιτεῖ τὴν ὑπαρξίν βεσίμου μὲν πάντως καὶ ὑπαρκτῆς, πρὸ παντός, ὅμως νόμῳ ὑποστατῆς καὶ νομιμοποιουμένης ὡς τοιαύτης ἐκ τῶν ὑπὸ αὐτῷ κατασχόντος ὑποβαλλομένων πραγματικῶν γεγονότων· ἀλλ' ἡ ἐπὶ τοῦ προκειμένου ἀξιουμένη ἀπαίτησις ἐπὶ τοῦ ἔλλειμματος τοῦ ἀναπλειστηριασμοῦ, ὡς ἀπαίτησις δῆθεν τοῦ ὀφειλέτου τῆς Τραπεζῆς Ε. Παναγιωτοπούλου (ἐπὶ τῇ βάσει τῆς ὁποίας ὡς τοιαύτης δῆθεν ἐνηργήθη ἡ κατάσχεσις τῆς ἀπαιτήσεως καὶ τῶν χρημάτων αὐτῶν) δὲν εἶναι νόμῳ ὑποστατῆ, δὲν νομιμοποιεῖται ἐκ τοῦ ἐν τῇ ἀγωγῇ γεγονότος τοῦ ἀναπλειστηριασμοῦ καὶ μόνου καθότι κατὰ τὸν νόμον ὁ ὑπερθεματιστὴς δὲν εἶναι ὀφειλέτης ἀμεσῶς τοῦ καθ' οὗ ἡ ἐκτέλεσις καὶ δὲν ὀφείλει τι εἰς αὐτὸν ὡς τοιοῦτον, ἀλλ' εἰς τὸν ἐπὶ τοῦ πλειστηριασμοῦ, ἦτοι εἰς τὴν ομάδα τῶν δανειστῶν κατὰ τὸν πρὸς τοῦτο συνταχθησόμενον πίνακα· οὔτε δύναται νὰ διεκδικήσῃ τὸ ἐκπλειστηρίασμα αἶος ὅποτε δανειστής, ἀλλὰ μόνος ὁ κατὰ τὸν πίνακα δικαιωθησόμενος καὶ μόνον καθὼς ποσὴν κατετάχθη· τοιοῦτος δὲ δὲν ἦτο ἡ ἀναφερόμενη Τράπεζα, οὔτε τὸ ἰσχυρίσθη ποτὲ, οὔτε κἀν, ὅτι τὸ ἔλλειμμα (ὅπερ ἀποτελεῖ καὶ εἶναι μέρος τοῦ διανεμητέου πλειστηριασμοῦ), ἦτο περίσσευμα, μετὰ τὴν ἱκανοποίησιν τῶν ἀναγγεληθέντων καὶ καταταχθέντων δανειστῶν, ὅτε τότε μόνον, καὶ ἀληθοῦς θεωρουμένου, ὅτι ὑπῆρξεν ὄντως ἔλλειμμα ἐκ νομίμως ἐνεργηθέντος πλειστηριασμοῦ καὶ ἀναπλειστηριασμοῦ, δὲν ἔπεται ἐκ τούτου καὶ μόνον οὐδὲν ἡ ὑποχρέωσις κατὰ νόμον καὶ ὀφειλὴ αὐτῶν πρὸς τὸν Εὐεο. Παναγιωτοπούλου ἢ πρὸς τὴν Τράπεζαν ὡς δανειστρίαν ἐκείνου, οὔτε δικαίωμα τι ἐκ τούτου γεννᾶται ὑπὲρ ἐνείνων κατ' αὐτῶν (τῶν ἀνααιρεσιδόντων)· κακῶς δῆθεν ἐπεδικάσθη κατάσχεσις δι' ἀπαίτησιν καὶ ὀφειλὴν νόμῳ ἀνυπόστατον καὶ μὴ νομιμοποιουμένην εἰς τὸ πρόσωπον οὔτε τῆς Τραπεζῆς οὔτε τοῦ ὀφειλέτου αὐτῆς.

Διότι ἀνατιπολογητῶς καὶ ἀναποδείκτως ἐγένετο δεκτὴ, ὡς βέσιμος ἡ δῆθεν παρ' αὐτῶν ὀφειλὴ ἔλλειμματος τοιοῦτου πρὸς τὸν Ε. Παναγιωτοπούλου καὶ ἡ ἐκ τούτου ἀπαίτησις τούτου κατ' αὐτῶν, δι' ἧς καὶ

ΑΠΟΦΑΣΙΣ ΔΡΕΙΟΥ ΠΑΓΟΥ

130

α) ἦν, ὡς νόμιμος ἐθεωρήθη καὶ ἐπεκυρώθη ἡ κατάσχεσις τῶν παρὰ τῷ Π. Χαριτοπούλῳ χρημάτων τῶν.

Διότι δὲν ἐσκέφθη κἀν ποτὲ ἡ Τραπεζα νὰ ἐνασκήσῃ δικαίωμα καὶ ἀπαιτήσῃ τοῦ ὀφειλέτου αὐτῆς Ε. Παναγιωτοπούλου, δι' ἃπερ αὐτ' ἔχοντος τοιοῦτον ὑπάρχει ἐν τῇ ἀγωγῇ τῆς οὔτε τὸ Δικαστήριον ἐπὶ τῇ βάσει τοιοῦτου δικαίωματος εἰδικασέ, δεξιόμενον τὴν ἀγωγὴν τῆς Τραπεζῆς· ἀλλὰ καὶ δεδομένου, ὅτι τοιαύτην ἔχει βάσιν ἡ ἀγωγή τῆς ἥτοι τὴν ἐνάσκησιν τοιοῦτων ἀγωγῶν τοῦ ὀφειλέτου τῆς Ε. Παναγιωτοπούλου καὶ ἰδίᾳ ἐπὶ τοῦ προκειμένου τῆς ἐπὶ τοῦ ἐλλείμματος τοῦ ἀναπλειστηριασμοῦ ἀπαιτήσεως τοῦ, πάλιν κικῶς καὶ παρὰ τὸν νόμον ἐξέτανα ἀγωγὴν ἀνυπόστατον καὶ μὴ νομιμοποιουμένην ἐκ τῶν ἐν τῇ ἀγωγῇ α) διότι δὲν ὑφίσταται νόμος τοιοῦτον, οἷον ὁθέν επικαλεῖται, ἐπὶ τοῦ ἐλλείμματος δι' αἰῶμα τοῦ ὀφειλέτου τῆς Ε. Παναγιωτοπούλου· β) δὲν ἐκρίθη ὑπὸ τοῦ Ἐσπερίου ὡς νομιμοποιουμένη ἐκ τῶν ἐν τῇ ἀγωγῇ τοιαύτῃ ἐπὶ τοῦ ἐλλείμματος ἀπαιτήσεως τῆς Τραπεζῆς ἢ τοῦ ὀφειλέτου τῆς Ε. Παναγιωτοπούλου· γ) δὲν ἐνηργήθη ἡ κατάσχεσις πρὸς ἀσφάλειαν τοιοῦτου ὁθέν δικαίωματος τοῦ Ε. Παναγιωτοπούλου· δ) δὲν ἐζητήθη καὶ δὲν ἐπεδικάσθη τὸ κύρος τῆς τοιαύτης ἀπαιτήσεως τοῦ Ε. Παναγιωτοπούλου κατ' αὐτῶν ὡς ὀφειλετῶν αὐτοῦ· ε) δὲν ἐνηργήθη ἡ κατάσχεσις ἐπὶ τῇ βάσει καὶ δύναμει τίτλων τῆς τοιαύτης ἀπαιτήσεως τοῦ Ε. Παναγιωτοπούλου καὶ ὑπὲρ τοιαύτης ἀπαιτήσεως ἐκείνου κατ' αὐτῶν, οὔτε διὰ τὸ ποσὸν τῆς τοιαύτης ὁθέν ἀπαιτήσεως αὐτοῦ ἦται τῆς ἐπὶ τοῦ ἐλλείμματος· ς) οὔτε ἡ κατάσχεσις οὔτε ἡ ἀγωγή ἐνηργήθησαν ἐπ' ὀνόματι τοῦ ἀληθοῦς δικαιούχου καὶ διὰ τὴν ἀπαιτήσιν αὐτοῦ ὑπὸ τῆς Τραπεζῆς, ὡς ἐνασκουσης τὰ ἐκείνων δικαιώματα· ζ) ἐν γένει δὲν ἐπιτρέπεται ὑπὸ τοῦ νόμου τοιαύτη ἀμείστος ἀνευ δικαστικῆς ὑποκαταστάσεως διὰ προσεπικλήσεως ἐνάσκησις ξένων δικαωμάτων ὀφειλέτου.

Διότι πάντως καὶ ἂν δεχθῇ τις, ὅτι ἡ ἐκ μέρους τῆς Τραπεζῆς κατάσχεσις τῶν εἰς αὐτὸν ἀνηκόντων χρημάτων καὶ ἀποδοτῶν αὐτῷ 4100 παρὰ τῷ Π. Χαριτοπούλῳ εἴτε ὡς 4 κατ' ἐνάσκησιν καὶ πρὸς ἐξάλισιν τῆς ἀπαιτήσεως τῆς Τραπεζῆς κατὰ τοῦ Ε. Παναγιωτοπούλου (ἃπερ νομικῶς ἀδύνατον), εἴτε ὡς τρίτῳ κατ' ἐνάσκησιν καὶ πρὸς ἐξασφάλισιν τῆς κατ' αὐτοῦ ὁθέν ὑποτιθεμένης, νόμος δὲ καὶ ἐργῶ ἀδυστάμου ἀπαιτήσεως τοῦ Ε. Παναγιωτοπούλου περὶ τοῦ ἐλλείμματος, (ἃπερ καὶ δικὸν κικῶς ἀνυπόστατον, μὴ γενομένης τοιαύτης κατασχεσεως μηδὲ ἐγερθείσης τοιαύτης ἀγωγῆς), ἐγένετο κατ' ἀμφιτέρῳ συνάμα, αὐτοῦ τε καὶ τοῦ συμβολαιογράφου Π. Χαριτοπούλου, τότε ἕκαστον ἐξ αὐτῶν ἀφώρα αὐχ' διὰ τὸ ὅλον κατασχεθὲν ποσόν

Τοῦτο καθεστὸν μετὰ π. 101 ἀποφ. 1907 καὶ ἀποφ. 1908 καὶ 1909 καὶ 1910

(οὐδενός λόγου συνενοχῆς εἰς ολοκληρὸν ὑφισταμένου) ἀλλὰ διὰ τὸ ἡμῖς μόνον· ὥστε κακῶς καὶ παρὰ τὸν Νόμον καὶ ἐναντίον τῆς προδικασίας κατεδικάσεν ἀμφοτέρους εἰς τὸ ὅλον.

Διότι δεξαμένη τὴν ἐφεσιν τῆς ἀντιδικίας τῶν Τραπεζῆς καὶ μεταρρυθρίσασα τὴν ἀπόφασιν 514 τοῦ Πρωτοδικείου ἀπερίφραξε τὴν ἀπὸ 20 Ἰανουαρίου 1889 ἀνακοπὴν τοῦ κατὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 1742 (1888) ἀποφάσεως τοῦ Πρωτοδικείου Καλαμῶν, ἀφῆσας ἀνεξετήστους καὶ ἀναιτιολογήτως καὶ ἀναποδείκτως ἀπορρίψασά τοὺς ἰσχυρισμοὺς τοῦ καὶ τὰς κατὰ τῆς ἀγωγῆς τῆς Τραπεζῆς νομίμους ἢ βασίμους ἐνστάσεις τοῦ ἡτοί. 1) ὅτι κακῶς ἐδικάσθη ἐρῆμην μὴ κληθεὶς προστηκόντως καὶ χωρὶς καὶ τῶ κοινοποιηθῶσιν οὔτε ἡ ἀγωγή οὔτε τὸ κατασχετηρίον ὑπὸ τῆς Τραπεζῆς 2) ἀναρμοδίως εἰσῆχθη ἡ ἀγωγή ἐνώπιον τοῦ Πρωτοδικείου Καλαμῶν 3) ὅτι οὔτε ὤφειλεν, οὔτε ὀφείλει εἰς τὸν ὀφειλέτην τῆς Τραπεζῆς Ε. Παναγιωτοπούλου οὔτε εἰς τὴν Τράπεζαν ἐξ οἰουδήποτε λόγου καὶ ὅτι ἡ Τράπεζα οὔτε εἶχεν οὔτε ἔχει ἀπαιτησὶν τινα κατὰ τοῦ Ε. Παναγιωτοπούλου, κατ' ἀκολουθίαν οὔτε ἡδύνατο νὰ ἐνασκήσῃ τὰ δικαιώματα τοῦτοῦ κατ' αὐτοῦ (τοῦ δικαιοπαράχου τῆς ἀναιρεσιούσης).

Διότι ἅπαντα τὰνωτέρω ὑπέβαλεν καὶ διὰ τῆς ἀνακοπῆς τοῦ καὶ ἀναιτιολογήτως ἀπερρίφθησιν, ἐν ᾧ, ὡς ἀπορῶντα τὸ Νόμῳ ὑποστατὸν τῆς ἀπαιτήσεως ἦσαν ἐξ ἐπαγγέλματος ἐξεταστῆς.

Ἀνέυσαν τοῦ πληρεξουσίου τῆς ἀναιρεσιούσης ἀναπτύξαντος καὶ προφορικῶς τοὺς λόγους τῆς ἀναίρεσεως καὶ αἰτησάμενου τὴν ἀναίρεσιν τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως, τοῦ πληρεξουσίου τῆς ἀναιρεσιδλήτου Τραπεζῆς αἰτησάμενου τὴν ἀπόρριψιν τῆς αἰτήσεως, τῶν πληρεξουσίων τοῦ Π. Χαρσινοπούλου καὶ τοῦ παρεμβαίνοντος αἰτησάμενων τὴν ἀναίρεσιν τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως καὶ

Τοῦ Ἀντεισαγγελέως.

Συεφθέν κατὰ τὸν Νόμον.

Ἐπειδὴ τὸ δικάσαν Ἐφετεῖον, ἐκτίμησεν διὰ τῆς τρίτης αἰτιολογίας τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως τοῦ τὸ περιεχόμενον τοῦ κατασχετηρίου δικογράφου καὶ τῆς περὶ κύρους ἀπαιτήσεως καὶ καταγγελσεως ἀγωγῆς τῆς ἀναιρεσιδλήτου Τραπεζῆς κατὰ τοῦ ὀφειλέτου αὐτῆς Εὐεργέτου Παναγιωτοπούλου, παρεδέξατο, ὅτι ἐξ αὐτῶν προκύπτει, ὅτι ἡ Τράπεζα πρὸς ἀσφάλειαν τῆς κατὰ τοῦ προμηθευθέντος ὀφειλέτου τῆς Παναγιωτοπούλου ἀπαιτήσεως τῆς ἐκ δραχμῶν 3930 καὶ τοῦ τόκου αὐτῶν κατέσχεν εἰς χεῖρας τοῦ πατρὸς τῆς ἀναιρεσιούσης Γεωργίου Α. Γεωργούση ὅσον χρηματικὸν ποσὸν ὤφειλεν οὗτος πρὸς τὸν ῥηθέντα ὀφειλέτην τῆς Παναγιωτοπούλου λόγῳ ἐλλείμματος τοῦ εἰς βάρος αὐτοῦ (Γεωργίου Α. Γεωργούση), ὡς πρῶτον ὑπερθεματιστοῦ,

ἐνεργηθέντος ἀναπλειστηριασμοῦ τῆς ἐν τῇ ἀγωγῇ ἀναφερομένης οἰκίας τοῦ διαληφθέντος ὀφειλέτου τῆς Παναγιωτοπούλου, ἡ τῆς αὐτῆς δὲ τοῦ Ἐφετείου ἐκτίμησις, ἀναγομένη εἰς πράγματα καὶ μὴ προσβάλλουσα κανόνα τινὰ τοῦ δικαίου, διαφεύγει τὸν ἐλεγχον τοῦ Ἀρείου Πάγου (810 § 2 Πολ. Δικονομίας).

Ἐπειδὴ, ἀποφηνάμενον τὸ Ἐφετεῖον διὰ τῆς τετάρτης αἰτιολογίας τῆς ἀποφάσεώς του, ὅτι συνεπὶς πρὸς τὸ ἐν τῇ προηγουμένη σκέψει ἐκτεθὲν περιεχόμενον τοῦ κατασχετηρίου καὶ τῆς ἀγωγῆς ὁ Γεώργιος Γεωργίουσις εἶναι τρίτος, ἤτοι ὀφειλέτης τοῦ ὀφειλέτου τῆς κατασχούσης Τραπεζῆς, καὶ ὅτι ἐπομένως εἰς χεῖρας αὐτοῦ ὡς πρῶτον νομίμως κατὰ τὰ ἀρθρα 919 καὶ ἐπόμενα τῆς Πολ. Δικονομίας ἐγένετο ἡ διαληφθεῖσα κατάσχεσις, οὐδεμίαν τοῦ νόμου διάταξιν παρεβίβασεν. Ὅθεν ὁ ἀναρρέσεως λόγος, ὁ στηριζόμενος ἐπὶ ἀντιθέτου προϋποθέσεως, ὅτι ὁ δὲ ἢ ἡ κατάσχεσις ἐνηργήθη, οὐχὶ παρὰ τρίτῳ, ἤτοι παρὰ τῷ Γεωργίουσι, ἀλλὰ παρὰ τετάρτῳ, ἤτοι παρὰ τῷ Π. Χαρατοπούλῳ, ὡς ὀφειλέτῃ τοῦ Γ. Γεωργίουσι, ἀλέγχεται μὴ βάσιμος.

Ἐπειδὴ πάντες οἱ λοιποὶ τοῦ τε ἀναρρέσεως καὶ τοῦ δικογράφου τῶν προσθετῶν λόγος, μὴ προταθέντες εἰς τὸ δικαστικόν Ἐφετεῖον, ὡς προκύπτει ἐκ τῶν ἀπὸ 21 Νοεμβρίου 1890 ὑποβληθεισῶν ἐνώπιον αὐτοῦ εγγράφων προτάσεων τοῦ πατρὸς τῆς ἀναρρέσεως, μὴδὲ τὴν δημοσίαν ὁρῶντες τάξιν, εἰσὶν ἀπαράδεκτοι (811 § 2 Πολ. Δικονομίας).

Διὰ ταῦτα
Τὸν καὶ τὰς ἀρθρα 830 καὶ 210 καὶ ἐπόμενα Πολ. Δικονομίας.
Ἀπορρίπτει τὴν κατα τῆς ὑπ' ἀριθ. 218 ἀποφάσεως τοῦ 1894 τῶν ἐν Ναυπλίῳ Ἐφετῶν περὶ ἀναρρέσεως αἰτήσιν τῆς Θεοπίστης, θυγατρὸς τοῦ Γ. Γεωργίουσι καὶ συζύγου τοῦ Νικήτα Ἀναγνώστου Φλέσσα καὶ.

Καταδικάζει αὐτὴν εἰς τὸ νόμιμον παράβολον, εἰς τὰς τῆς ἀναρρέσεως Τραπεζῆς ἔξοδα τῆς παρούσης οἰκίας, μετρησθέντά εἰς δραχμὰς πενήτην καὶ (50) καὶ τὰ ἔξοδα τῆς σημασιώσεως.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθῆναις τῇ δευτέρᾳ (2) Δεκεμβρίου 1898.

Ἐδημοσιεύθη ὁ αὐτὸς τῇ δεκάτῃ τετάρτῃ Δεκεμβρίου 1898.

Ο Πρέσβης, Ο Γραμματεὺς
Κ. Σημάνθηος Γ. Καστόρης

Αριθ. 290

Τὸ Δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου

Τμήμα Α'

Συγκείμενον ἐκ τῶν Δικαστῶν Κ. Σημαντήρα, Προέδρου, Χρ. Κόκορη, Α. Γκιών, Π. Μανελάου, Α. Πετρίτη, Μ. Ἡλιάδου, καὶ Ξαν. Εὐθυμίου παρόντων τοῦ τε Ἀντεισαγγελέως Κωνστ. Μανιάκη, (κλυομένου τοῦ Εἰσαγγελέως) καὶ τοῦ Γραμματέως Γ. Καστόρχη.

Συνεδρίασάν ὁμοῦ ἐν τῷ ἀκροατήριῳ τοῦ καταστήματος αὐτοῦ τῇ εἰκοστῇ τρίτῃ Ὀκτωβρίου 1898, ἵνα δικάσῃ ἐπὶ τῇ αἰτήσεως. Τῆς ἐν τῷ Δήμῳ Θυρέας Ἱερᾶς Μονῆς τῆς Μεταμορφώσεως τοῦ Σωτήρος, ἐπιλεγομένης Λουκοῦς, ἀντιπροσωπευομένης ὑπὸ τοῦ Ἡγουμένου συμβουλίου αὐτῆς ἀπαριζομένου ὑπὸ τῶν Γαβριὴλ Τουμπροπούλου, Ἡγουμένου Διονυσίου Παπαμήτρου καὶ Θεοκλήτου Σταυροπούλου, Συμβούλων, κατοίκων ἐν τῇ αὐτῇ Μονῇ, παρασταθείσης διὰ τοῦ πληρεξουσίου τῆς Πρ. Ἀραβαντινοῦ, δικηγόρου, κατὰ τοῦ Δημητρίου Τροχάνη, κατοίκου Ἀστρους καὶ Σπετσῶν, παρασταθέντος διὰ τοῦ πληρεξουσίου τοῦ Θεοδ. Πέρρου, δικηγόρου περὶ ἀναιρέσεως τῶν ὑπ' ἀριθ. 27 (1880), 134 καὶ 739 (1883) ἀποφάσεων τῶν ἐν Ναυπλίῳ Ἐφετῶν. ὡς ἀναφέρεται ὅτι

Ἀφῆσαν τοῦ Εἰσαγγελοῦ Δικαστοῦ Μιλτ. Ἡλιάδου, ἐχθεσάντος τάδε τομὴν γὰρ

Ὁ Βασιλ. Κ. Τροχάνης καὶ ἡ Εὐγενὴς χήρα Κ. Τροχάνη, ὡς ἐπιτροποκηδεῶν τοῦ ἀνηλίκου υἱοῦ τῆς Δημητρίου, ἀνηλικιωθέντος ἤδη διὰ τῆς ἀπὸ 23 Νοεμβρίου 1855 ἐνώπιον τοῦ Πρωτοδικείου Τριπόλεως ἀγωγῆς των κατὰ τῆς Μονῆς Λουκοῦς ἐξέθηκαν, ὅτι ἔχουσιν ὑπὸ τὴν διακατοχὴν των διὰ τοῦ ἐντολοδόχου τῶν Εὐστρ. Ἀρχόντα εἰς θέσιν Λειβάδια τοῦ Ἀστρους ἐν χερσαίῳ τεμάχιον γῆς μετὰ τῶν ἐν αὐτῷ ἐκταθένδρων, τὸ πλεῖστον μέρος τοῦ ὁποίου ἐξεχέρσωσαν καὶ καλλιεργοῦσι διὰ τοῦ, ὡς εἴρηται, ἐντολοδόχου των. Ἀλλ' ἡ ἐναγομένη Μονὴ διὰ τοῦ ἡγουμένου τῆς ἐν ἀγνοίᾳ αὐτῶν διετάραξε τὴν δικατοχὴν των κατὰ Ἰανουάριον, Φεβρουάριον καὶ Νοέμβριον 1855, ἐκχερσώσασα μέρος τοῦ ἀγροῦ πρὸς ἀνατολὰς, καύσασα διὰ πυρὸς τὰ ἐσπαρμένα διὰ τοῦ ἐντολοδόχου των μέρη καὶ κατὰ Μάιον 1855 καταστρέψασα διὰ τῶν ἴσων τῆς τὴν ἐν αὐτῷ ἐσπαρμένην κριθὴν, ἀνερχο-

μένοντες 80 κοιλὰς· ὅτι ἡ διατάραξις αὕτη εἶναι παράνομος, καὶ ῥη-
 σατο νὰ παύσῃ τοῦ λοιποῦ ἡ ἐναγομένη Μονὴ διαταράττουσα τὴν ἐπὶ
 τοῦ ἐπὶοικοῦ διακατοχὴν τῶν, νὰ διαταχθῇ ἡ ἐν αὐτῷ ἐγκάταστασις
 τῶν, ἀπαγγελλομένης διὰ πᾶσαν υποκατοχὴν χρηματικῆς ποσότης ὁραγ.
 10.000 καὶ νὰ ὑποχρεωθῇ ἡ ἐναγομένη Μονὴ νὰ τοῖς ἀποδώσῃ τὴν
 ἐξ 80 κοιλῶν καταστροφείσαν κριθὴν ἢ τὴν ἀξίαν τῆς.

Συζητήσεως γενομένης τὸ Πρωτοδικεῖον ἐξέδοτο τὰς ὑπ' ἀριθ.
 1244 (1856), 1344 (1874), 795 (1875) προδικαστικὰς καὶ πα-
 ρεμπιπτούσας περὶ ἀποδείξεως ἀποφάσεις· καὶ τελευταίον τὴν ὑπ' ἀριθ.
 1543 (1878), δι' ἧς μετὰ τὴν ὁρσιν τοῦ ὅρκου ὑπὸ τοῦ Δ. Τροχάνη,
 ἐνηλικιωθέντος καὶ ἀναλαβόντος τὸν δικαστικὸν ἀγῶνα, ἐτέχθη τὴν
 ἀγωγὴν.

Ἐκκληθεῖσας τῆς ἀποφάσεως αὐτῆς 1543 ὑπὸ τῆς ἐναγομένης
 Μονῆς πρὸ τῆς ὁρσῆς τοῦ ὅρκου, τὸ Ἐφετεῖον Ναυπλίου ἐξέδοτο τὰς
 ἐξῆς ἀποφάσεις 1) πρὶν ὑπ' ἀριθ. 465 (1879), δι' ἧς ἐρήμην τῆς ἐνα-
 γομένης Μονῆς, ἀπέριψε τὴν ἐφεσιν αὐτῆς καὶ 2) κατ' ἀνακοπὴν
 τῆς ἀποφάσεως αὐτῆς, τὴν ὑπ' ἀριθ. 27 (1880), δι' ἧς ἀπέριψε
 τὴν ἀνακοπὴν τῆς Μονῆς, ὡς ἀπαράδεκτον.

Εἶτα μετὰ τὴν ὁρσιν τοῦ ὅρκου ὑπὸ τοῦ Δημητρίου Τροχάνη καὶ
 τὴν διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 1226 (1882) ἀποφάσεως τοῦ Πρωτοδικείου
 ἀπορίψιν τῶν κατὰ τῆς ὁρκοδοσίας ἀντιρρήσεων τῆς ἐναγομένης Μο-
 νῆς, αὕτη 1) διὰ μὲν τῆς ἀπὸ 2 Αὐγούστου 1882 ἐφεσεώς· τῆς ἐξε-
 κάλεσεν ἐνώπιον τοῦ Ἐφετείου Ναυπλίου τὰς ὑπ' ἀριθ. 1244, 1344
 795, 1543 καὶ 1226 ἀποφάσεις τοῦ Πρωτοδικείου 2) διὰ δὲ τῆς ἀπὸ
 2 Αὐγούστου 1882 αἰτήσεως τῆς ἐνώπιον τοῦ αὐτοῦ Ἐφετείου ῥητή-
 σατο τὴν ἀναψηλάφησιν τῶν ὑπ' ἀριθ. 465 καὶ 27 ἀποφάσεων τοῦ
 Ἐφετείου καὶ 1244, 1344, 795 καὶ 1543 ὁμοίων τοῦ Πρωτοδικείου
 καὶ 3) διὰ τῆς ἀπὸ 20 Φεβρουαρίου 1880 δευτέρας ἀνακοπῆς τῆς
 ἀνέκοψεν ἐκ νέου τὴν ὑπ' ἀριθ. 465 (1879) ἀπόφασιν τοῦ Ἐφετείου.

Συζητήσεων δὲ γενομένων, τὸ Ἐφετεῖον διὰ μὲν τῆς ὑπ' ἀριθ.
 131 (1883) ἀποφάσεως ἀπέριψεν ὡς ἀπαράδεκτον τὴν ἀνακοπὴν,
 διὰ δὲ τῆς ὑπ' ἀριθ. 739 ἰδίου ἔτους ὁμοίας ἀπέριψε τὴν τ' ἐφεσιν
 ὡς καὶ τὴν περὶ ἀναψηλάφησεως αἰτησιν.

Τῶν ὑπ' ἀριθ. 27 (1880), 131 καὶ 739 (1883) ἀποφάσεων τοῦ
 Ἐφετείου τὴν ἀναίρεσιν αἰτεῖται ἡ ἐναγομένη Μονὴ διὰ τῆς ἀπὸ 19
 Δεκεμβρίου 1883 αἰτήσεώς τῆς διὰ διαφόρους ἐν αὐτῇ περιεχομένους
 λόγους καὶ ἰδίως διὰ τὸν ἐξῆς:

Διότι ἐσφαλμένως διὰ τῆς πρώτης τῶν προσβαλλομένων ἀποφάσεων
 π' ἀριθ. 27 (1880) ἀπερίφθη ὡς ἀπαράδεκτος ἡ ἀπὸ 23 Ἰουλίου
 879 ἀνακοπὴ τῆς ἀνααιρεσιούσης γενομένη ὑπὸ μόνου τοῦ ἡγουμένου

αὐτῆς κατὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 465 τοῦ ἔτους 1879 ἐρήμην ἀποφάσεως τῶν ἐν Ναυπλίῳ Ἑρετῶν, ἐπὶ τῷ λόγῳ, ὅτι ἐδεῖ ν' ἀντιπροσωπευθῇ ἡ ἀναιρεσιθεύουσα Μονὴ ὑφ' ὀλοκλήρου τοῦ ἡγουμένου συμβουλίου τῆς, οὕτω δὲ προφανῶς παρεβίασε τὸ ἄρθρον 75 τῆς Πολ. Δικονομίας καὶ τὰ σχετικὰ διατάγματα τῆς 12 Μαΐου 1885 καὶ τῆς 28 Ἰουλίου 1888, τούτων ὅ ἡ ψευδὴς ἐρμηνεία καὶ ἡ ἐπακολουθοῦσα παραβίασις τοῦ τῆς ἀντιπροσωπεύσεως τῶν Μονῶν διαδικαστικοῦ τύπου ἐπάγεται δυνάμει τοῦ ἁρθροῦ 807 §§ 5 καὶ 7 τῆς ἀποφάσεως ταύτης τὴν ἀναίρεσιν.

Κατὰ τὴν προκείμενης περὶ ἀναίρεσεως αἰτήσεως ὁ πληρεξούσιος τοῦ ἀναιρεσιβλήτου ἐπρότεινεν ἐνστάσεις ἀπαρδένκτου 1) ὡς ἐκπροθέσμου, καθ' ὅσον ἡ ὑπ' ἀριθ. 27 (1880) προσβαλλομένη ἀπόφασις, ὁριστικὴ οὖσα, ἐκοινοποιήθη τῇ ἀναιρεσιθεύσῃ τῇ 10 Μαΐου 1880, ἡ δὲ περὶ ἀναίρεσεως αἴτησις αὐτῆς ἐκοινοποιήθη τῇ 22 Δεκεμβρίου 1883, ἥτοι ἐκπροθέσμως 2) ὡς ἄκυρον, καθόσον ἐν αὐτῇ ἐννοῦνται τρεῖς διάφοροι αἰτήσεις ἀναίρεσεως, κατὰ τῶν ὁριστικῶν ἀποφάσεων, ἐκδοθεισῶν μὲν μετὰ τῶν αὐτῶν διαδίκων, ἀλλ' ἐπὶ διαφόρων συζητήσεων, προσκληθεισῶν δὲ ἰδιαιτέρων δικηγόρων, μὴ ἔχοντος τοῦ ἐνός σχεσιν καὶ ἐπιροπῇ ἐπὶ τοῦ ἑτέρου, ὥρκειεν ἐπομένως ἡ ἀναιρεσιθεύσα ν' ἀσχίσῃ τὸ ἐνδίκον τῆς ἀναίρεσεως μέσον χωρισμένων κατὰ μίαν ἐκάστην τῶν ἀποφάσεων καὶ οὐχὶ ἡνωμένων.

Ἀκούσας τῶν πληρεξουσίων τῶν διαδίκων, τοῦ μὲν τῆς ἀναιρεσιθεύουσας Μονῆς ἀντικρούσαντος τὰς ἀνωτέρω περὶ ἀπαρδένκτου ἐνστάσεις καὶ εἰτα ἀναπτύξαντος τοὺς λόγους ἀναίρεσεως καὶ αἰτήσεως τὴν ἀναίρεσιν τῶν προσβαλλομένων ἀποφάσεων, τοῦ δὲ τοῦ ἀναιρεσιβλήτου ἀντικρούσαντος τοὺς λόγους ἀναίρεσεως καὶ αἰτήσεως τὴν ἀπόρριψιν τῆς αἰτήσεως καὶ.

Τοῦ Ἀνγεισαγγελέως

Σκεφθεὶς κατὰ τὸν Νόμον.

Ἐπειδὴ ἀπασσι αἱ προσβαλλόμεναι ὁριστικαὶ ἀποφάσεις, ἐκδοθεῖσαι ἐπὶ τῆς αὐτῆς υποθέσεως ἤδυναντο νὰ προσβληθῶσι συγχρόνως δι' ἐνός δικηγόρου αἰτήσεως ἀναίρεσεως (ἄρθρ. 21, 535, 812 Πολ. Δικονομίας).

Ἐπειδὴ ἡ πρὸς ἀναίρεσιν προθεσμία ἀρχεται ἀπὸ τῆς ἐγκύρου κοινοποιήσεως τῆς ὁριστικῆς ἀποφάσεως, ἡ προσβαλλομένη δὲ ὑπ' ἀριθ. 27 τοῦ 1880 ἀπόφασις, ἐπικυρώσασα ἀπόφασιν πρωτοδίκου καθιστάμενην ὁριστικὴν ὑπὸ τὸν ὅρον τῆς δόσεως ὅρκου ὑπὸ τοῦ ἀναιρεσιβλήτου, καθίστατο ἐπίσης ὁριστικὴ μόνον μετὰ τὴν ἐξέδον τοῦ ὅρου ἀφ' οὗ ἤρτηται ἡ ὁριστικότης τῆς πρωτοδίκου ἀποφάσεως, ἥτοι μετὰ τὴν ὑπὸ τοῦ ἀναιρεσιβλήτου ὁδὸν τοῦ ὅρκου, δὲν ἰσχυρίζεται δὲ ὁ

ἀναιρεσίβλητος, ὅτι ἐκoinοποίησε τῇ ἀναιρεσεύσει τὰ περὶ τῆς δόσεως αὐτοῦ πρακτικὰ συνεδριάσεως τοῦ Πρωτοδικείου Τριπόλεως τῆς 1 Μαρτίου 1879 καὶ 24 Ἰουνίου 1882, κατ' ἀκολουθίαν τῆς ἐνστάσεως τοῦ περὶ ἀπαράδεκτου τῆς αἰτήσεως ἀναίρεσεως κατὰ τῆς ῥηθείας ὑπ' ἀριθ. 27 ἀποφάσεως ὡς ἐκπροθέσμου, ἀνυπόστατος ἐστὶ, μὴ ἀρξάμενης τῆς πρὸς ἀναίρεσιν προθεσμίας ἀπὸ τῆς ἐπιδύσεως πρὸς τὸν ἀναιρεσέοντα μόνης τῆς ὑπ' ἀριθ. 27 προσβαλλομένης ἀποφάσεως.

Ἐπειδὴ τὸ ἐκδοθὲν ἐπὶ τῇ βάσει τοῦ ἀρθροῦ 75 τῆς Πολ. Δικονομίας Β. Διάταγμα τῆς 12 Μαΐου 1835 περὶ τῆς ἐνώπιον τοῦ Δικαστηρίου παραστάσεως τοῦ Δημοσίου, τῶν Δήμων καὶ τῶν ἀγαθοεργῶν καταστημάτων, ἐν οἷς περιλαμβάνοντα καὶ αἱ Μοναί, ἐρῖζει, ὅτι τὰ ἀγαθοεργὰ καταστήματα παρίστανται ἐπὶ Δικαστηρίου διὰ καὶ προΐσταμένου τῆς κατὰ νόμον συγκεκροτημένης διοικήσεως τῶν, προΐσταμενος δὲ τῆς διοικήσεως τῶν Μονῶν, ἀποτελουμένης κατὰ τὰ Β. Διατάγματα τῆς 12 Φεβρουαρίου 1857 καὶ 8 Ἰουλίου 1858 ἐκ δύο μοναχῶν καὶ τοῦ ἡγουμένου, ἐστὶν ὁ ἡγούμενος (ἄρθρ. Αὐθ. Βασιλ. Διατάγματος τῆς 12 Φεβρουαρίου 1857), ἐπομένως ὁ ἡγούμενος τῆς ἀναιρεσεύσεως Μονῆς, ὡς ἀντιπρόσωπος αὐτῆς, ἠδύνατο ν' ἀνακόψῃ τὴν ὑπ' ἀριθ. 465 τοῦ 1879 ἐρήμην ἀπόφασιν τοῦ ἐφετείου, τὴν ἀντικειμένην δὲ δεχθὲν τὸ δικάσαν Ἐφετεῖον διὰ τῆς προσβαλλομένης ὑπ' ἀριθ. 27 ἀποφάσεως τοῦ καὶ ἀπορρίψαν τὴν κατὰ τῆς ῥηθείας ὑπ' ἀριθ. 465 ἐρήμην ἀποφάσεως τοῦ ἀνακοπῆν τῆς Μονῆς ὡς ἀπαράδεκτον, ἅτε γενομένην ὑπὸ μόνου τοῦ ἡγουμένου αὐτῆς, παρεβίβασε τὴν οὐσιώδη διάταξιν τοῦ ἀρθροῦ 75 Πολ. Δικονομίας καὶ τὸ ἰσχὺν νόμου ἔχον Β. Διάταγμα τῆς 12 Μαΐου 1835, οὕτω δὲ ἀναιρετέον κατέστησε τὴν ῥηθείσαν ἀπόφασιν τοῦ κατὰ τὸ ἀρθρον 807 § 5 τῆς Πολ. Δικονομίας.

Ἐπειδὴ ἡ ἀναίρεσις τῆς ὑπ' ἀριθ. 27 τοῦ 1880 προσβαλλομένης ἀποφάσεως συνεπάγεται ἀναγκαστὶς τὴν ἀναίρεσιν τῶν ἐπίσης προσβαλλομένων καὶ μετ' αὐτὴν ἐκδοθεισῶν ὑπ' ἀριθ. 131 καὶ 739 τοῦ 1883 ἀποφάσεων τοῦ αὐτοῦ Ἐφετείου, ἅτε ἐρειζόμενων ἐπὶ τῆς ἀστηρίχτου πλέον καθισταμένης προϋποθέσεως, ὅτι ὑφίσταται ἡ ῥηθεῖσα ὑπ' ἀριθ. 27 ἀπόφασις, καὶ ἐχουσῶν ἀμέσων ἐξαρτήσιν ἀπ' αὐτῆς.

Διὰ ταῦτα

Ἰδὼν καὶ τὰ ἀρθρα 833, 838, 839, 210 Πολιτικῆς Δικονομίας.

Απορρίπτει τὰς περὶ ἀπαράδεκτου τῆς αἰτήσεως ἀναίρεσεως ἐνστάσεις τοῦ ἀναιρεσίβλητου.

Ἀναιρεῖ τὰς ὑπ' ἀριθ. 27 τοῦ 1880, 131 καὶ 739 τοῦ 1883 ἀποφάσεις τοῦ Ἐφετείου Ναυπλίου.

Παραπέμπει τὴν ὑπόθεσιν πρὸς νέαν συζήτησιν ἐνώπιον τοῦ Ἐφετερίου Ἀθηνῶν. Διατάσσει νὰ γραφῇ ἡ παρούσα εἰς τὸ περιθώριον τῶν πρωτοτύπων τῶν ἀναιρουμένων ἀποφάσεων καὶ νὰ δημοσιευθῇ διὰ τοῦ τύπου δαπάνη τοῦ ἀναιρεσιδλήτου, ὃν καταδικάζει καὶ εἰς τὰ δικαστικά έξοδα τῆς ἀναιρεσιούσης ἐνώπιον τοῦ Ἀρείου Πάγου καὶ τοῦ Ἐφετερίου ὀριζόμενα εἰς Δραχμὰς ἑκατὸν τεσσαράκοντα (ἀριθ. 140) καὶ τὰ τέλη τῆς σιμάνσεως.

Διατάσσει τὴν ἐπιστροφὴν τοῦ παραβόλου. Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθῆναις τῇ τετάρτῃ Δεκεμβρίου 1898.

Ἐδημοσιεύθη δ' αὐτοῖς τὴν δεκάτῃ τετάρτῃ Δεκεμβρίου 1898.

Ο Προέδρος

Ο Γραμματεὺς

Κ. Σημαντήρας

Γ. Καστόρχης

Αριθ. 291

Γο Δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου

Τμῆμα Δ'.

Συγκείμενον ἐκ τῶν Δικαστῶν, Κων. Σημαντήρα, Προέδρου, Ἰω. Δουδουνιώτου, Παν. Μεγέλαου, Ἰω. Τσάτσου Ἀδ. Πετρίτση, Μιλτ. Ἡλιάδου καὶ Σεν. Εὐθυμίου παρόντων τοῦ τε Εἰσαγγελέως Δημοσθένους Ταβαναπούλου καὶ τοῦ Γραμματέως Γ. Καστόρχη.

Συνεδρίασαν δημοσίᾳ ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ τοῦ καταστήματος αὐτοῦ τῇν τριακοστῇ Νοεμβρίου 1898, ἵνα δικάσῃ ἐπὶ τῆς αἰτήσεως τῶν, 1) Γεωρ. Δουζένη, παρασταθέντος διὰ τοῦ πληρεξουσίου τοῦ Θ. Πέρρου δικηγόρου, καὶ 2) Ἰωάννου Δουζένη, Βασιλείου Δουζένη καὶ Σταμάτας χήρας Κ. Δουζένη ἢ Κωσταπάλα, δι' ἑαυτὴν καὶ ὡς ἐπιτρόπου τῆς ἀηλίκου θυγατρὸς τῆς Ἑλενης κληρονόμου τοῦ Κ. Δουζένη, μηδὲν παρασταθέντων, ἀπάντων κατοίκων Καλαμῶν, κατὰ τοῦ Δημοσίου ἀν-προσωπευομένου ὑπὸ τοῦ ἐπὶ τῶν Οἰκονομικῶν Ὑπουργοῦ, παρασταθέντος διὰ τοῦ πληρεξουσίου τοῦ Γ. Καρυτινοῦ, Νομικοῦ Συμβούλου, περὶ ἀναιρέσεως τῆς ὑπ' ἀριθ. 1820 τοῦ 1890 ἀποφάσεως τῶν ἐν Ἀθῆναις Ἑρετῶν.

Ἀκούσαν τοῦ Εἰσηγητοῦ Δικαστοῦ Μιλτ. Ἡλιάδου, ἐκθέσαντος τὰς:

Ὁ Κ. Δουζένης ἐν ἀποβιώσαντα διαρκούσης τῆς διαδικασίας παριστάνουσι νῦν οἱ ὡς ἀνωτέρω κληρονόμοι αὐτοῦ, διὰ τῆς ἀπὸ 16 Μαρτίου 1875 ἀγωγῆς του, ἐνώπιον τοῦ Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν κατὰ τοῦ Δημοσίου, ἐξέθηκεν, ὅτι ἐνεργηθείσης ἐν Καλάμαις δημοπρασίας διὰ τὴν ἐκκαθάρισιν τῶν χάνδακων τῆς παιδαρῶς Μανταλῆνης κ. λ. π. ἀνεδείχθη τελευταῖος μειοδοτὴς καὶ κατεκυρώθη αὐτῷ διὰ διαταγῆς τοῦ Ὑπουργείου τῶν Ἑσωτερικῶν ὑπὸ τοὺς ἐν τῷ ταχθέντι συμβολαίῳ διαλαμβανομένους ὅρους ἀντὶ δραχμῶν 20,000 ἀρξάμενης τῆς ἐργασίας ταύτης ἐκκαθάρισε τοὺς εἰρημένους χάνδακας καὶ κατὰ τὸ πλεῖστον μέρος τῆς Μανταλῆνης, ὅτε ἡμπούσθη παρὰ τοῦ μηχανικοῦ νὰ αποπερατώσῃ τὴν ἐργασίαν καὶ καθάρισιν καὶ αὐτὸν τὸν χάνδακα· ὅτι ὁ Νομάρχης καὶ τοι ἐπανελημμένως προσκληθείς, ἡρνήθη νὰ παραλάβῃ τὸ ἔργον διὰ πρωτοκόλλου ἀδικιολογητῶς, ὅθεν τὸ δημοσίον ὀφείλει νὰ παραλάβῃ τὰ ἔργα καὶ πληρώσῃ αὐτῷ τὰς δαρχμάς 20,000 ἐπὶ οὗ νὰ τῷ πληρώσῃ ὁρ. 6,000, ὡς ἐζημιώθη, διότι ἐκ τοῦ ἐμποδίου τοῦ μηχανικοῦ πρὸς καθαρισμόν τοῦ χάνδακος Μανταλῆνης ἐπὶ ἓνα μῆνα 30 ἐργάται ἐμεινον ἄργοι πληρωνόμενοι πρὸς δαρχμάς 4 τὸ ἡμερομισθιον ἑκάστος, καὶ αὐτὸς ἐπὶ πέντε μῆνας ἡχοίγη εἰς ἀποπεράτωσιν τοῦ χάνδακος καὶ ἤτησατο νὰ ὑποχρεωθῇ τὸ Δημοσίον νὰ παραλάβῃ διὰ τοῦ Νομαρχοῦ Μεσσηνίας τὰ κατὰ συμφωνίαν περατωμένα ἔργα, τοὺς χάνδακας ἐκκαθαρισμένους καὶ συνταχῇ πρωτόκολλον περὶ παραδόσεως αὐτῶν· νὰ τῷ πληρώσῃ τὸ συμφωνηθέν τιμήμα ὁρ. 20,000 καὶ δαρχ. 6,000 δι' ἀποζημιώσιν τὸ ὅλον δαρχμάς 26,000 ἐντόκως ἀπὸ τῆς ἀγωγῆς.

Συζητήσεως γενομένης, τὸ Πρωτοδικεῖον ἐξέδοτο τὰς ἑξῆς ἀποφάσεις 1) τὴν ὑπ' ἀριθ. 4229 (1875) δι' ἧς ἐδίκασεν ἐρήμην τοῦ ἐνάγοντος 2) τὴν ὑπ' ἀριθ. 548 (1876), δι' ἧς διατάξεν ἀποδείξεις περὶ τῆς βάσεως τῆς ἀγωγῆς 3) τὴν ὑπ' ἀριθ. 4025 (1877) δι' ἧς ἐπέβαλε τῷ Ὑπουργῷ τῶν Οἰκονομικῶν ὅρκον, 4) μετὰ τὴν ὁσιν τοῦ ὅρκου τὴν ὑπ' ἀριθ. 3516 (1878), δι' ἧς ἀπέρριψε τὰ κατὰ τῆς ὁρκοδοσίας ἀντιρρήσεις καὶ συνεπῶς τὴν ἀγωγὴν.

Ἐκκληθεῖσιν τῶν ὑπ' ἀριθ. 4025 καὶ 3516 ἀποφάσεων ὑπὸ τοῦ ἐνάγοντος, τὸ Ἐρστέιον Ἀθηνῶν ἐξέδοτο 1) τὴν ὑπ' ἀριθ. 1213 (1883) ἀπόφασιν, δι' ἧς δικάσαν ἐρήμην τοῦ ἐνάγοντος ἀπέρριψε τὴν ἔφεσιν· καὶ 2) τὴν ὑπ' ἀριθ. 1820 τοῦ 1895 ἑτέραν ἀπόφασιν, δι' ἧς ἀπέρριψε τὴν ἔφεσιν κατ' οὐσίαν καὶ τὴν κατὰ τῆς 1213 ἀποφάσεως ἀνακοπὴν.

Τῆς ἀποφάσεως ταύτης ὑπ' ἀριθ. 1820 τὴν ἀνακοπὴν αἰτοῦνται οἱ ὡς ἀνωτέρω κληρονόμοι τοῦ ἐνάγοντος διὰ τοὺς ἐν τῷ ἀπὸ 16 Δε-

κεντρικού 1.95 αναίρετηρίω και τους εν τῷ ἀπὸ 16 Αὐγούστου 1898 προσθετῷ οικογράφῳ περιεχομένους ὡς ἐξῆς λόγους.

1. Τους ἐν τῷ ἀναίρετηρίῳ.

Διότι τὸ Δικαστήριον παρὰ τὰς διαταχθείσας ἀποδείξεις, παρὰ τοὺς ἰσχυρισμούς αὐτῶν καὶ ἀνευ προτάσεως τοῦ Δημοσίου ἐδέχθη, ὅτι ὁ ἐργολαβὸς πατὴρ αὐτῶν ἐπέφερεν ἀπ' αὐτοῦ ἀλλοίωσιν εἰς τὰ σχέδια καὶ τοὺς προϋπολογισμούς, ἐν ᾧ τὸν ἀντίον διετάθησαν, ὅτι ὁ πατὴρ τῶν ἐνηγγήσε καὶ ἐξετέλει τὰς ἐργασίας κατὰ τὸ σχέδιον καὶ τοὺς ὑπολογισμοὺς συμμορφούμενος ἐντελῶς μὲ τὰς ὁδηγίας καὶ διατάγας τοῦ διευθυνόντος τὰ ἔργα μηχανικοῦ· οὕτω δὲ ἡ ἐπλήρωσιν εἰς ἐπαγγέλματος πράγματα μὴ προταθέντα καὶ κατέστησε τοῦτω τῷ λόγῳ ἀναιρετέαν τὴν ἀπόφασιν του.

Διότι τὸ Ἐφετεῖον δεχεται, ὅτι τὸ Δικαστήριον δὲν ἔδωκε τὸν ὅρκον δὲν ἐπέβαλεν αὐτῷ ἢ ὑπ' ἀριθ. 4025 (1877) ἀπόφασιν τῶν ἐν Ἀθῆναις Πρωτοδικῶν ἀλλὰ σκέπτεται, ὅτι τοῦτο δὲν ἔχει ἐπιρροὴν εἰς τὴν λύσιν τῆς διαφορᾶς τοῦλάχιστον ἐν μέρει· προβαίνει δ' οὕτω εἰς τὴν ἀπορρίψιν τῆς ἀγωγῆς ὁλοκληροῦ χωρὶς νὰ δικαιολογῇ καὶ κατὰ τὸ ὑπόλοιπον τὸν λόγον δι' ὃ ἀπορρίπτει ἐστὶν ἡ ἀγωγή.

Διότι διὰ τῶν προτάσεων τῶν ἰσχυρισθῶσαν, ὅτι τὸ δι' ἑνα ἐκατοστον χανδάκα ἔργον ἦτο καχωρισμένον καὶ ἀνεξάρτητον καὶ ὅτι τὸ Δικαστήριον ὡμολόγησε διὰ τῆς μὴ ὁδοῦ τοῦ ὅρκου τὴν τε ἐκτέλεσιν καὶ τὴν παραλαβὴν τῆς ἐργασίας ἐπὶ τῶν χανδάκων Φενίτσας, Λιανοκαλάμου, Λυγδούς καὶ Ρίνας καὶ ἐξέτησαντο, ἵνα τοῦλάχιστον πληρωθῶσι τὰ διὰ τοὺς χανδάκας ταύτους ἀναλογοῦν ποσόν, τὸ δὲ Ἐφετεῖον ἀνευ ἀποδείξεως καὶ μὴ λαβὼν ὑπ' ὄψιν τὰς προτάσεις τῶν, παρεδέχθη, ὅτι τὸ ἔργον ἐγκατελείφθη ὁλοσχερῶς καὶ οὐδεμίαν ὀφείλεται αὐτοῖς ἀποζημιώσει· δι' ὃ ἡ ἀπόφασιν του καθίσταται ἀναιρετέα.

II. Τους ἐν τῷ προσθετῷ οικογράφῳ.

Διότι διὰ τῶν ἐνώπιον τῶν Ἐφετῶν προτάσεων τῶν ἐπρότειναν τὴν ἐξαίρεσιν τοῦ ὑπ' ἀριθ. 38 τῶν προτάσεων τῶν μάρτυρος τοῦ Δημοσίου Γ. Ζυγουράκη· ἀλλὰ τὸ Ἐφετεῖον οὐδὲν ἔξῃ τας τὴν ἐνστάσιν τῶν ταύτων οὐδ' ἠτιολόγησε ταύτην· ὅθεν ἡ ἀπόφασιν του εἶναι ἀναιρετέα ὡς ἀναιτιολόγητος.

Διότι ἰσχυρίσθησαν, ὅτι αἱ ἐργασίαι ἐπὶ τῶν χανδάκων Φενίτσας, Λιανοκαλάμου, Λυγδούς, καὶ Ρίνας εἶναι ὅλως διαφοροὶ καὶ διακεκριμένοι ἀπὸ τῆς ἐργασίας τοῦ χανδάκου Μανταλήνη. Τὸ δὲ Ἐφετεῖον παρίδων τὰς προτάσεις τῶν ταύτων δεχεται, ὅτι δὲν ἀμφισβητεῖται, ὅτι ἡ ἐργολαβὴ ἐγένετο ἐνωτικῶς, οὕτω δὲ παραλείψαν νὰ λάβῃ ὑπ' ὄψιν τὰς προτάσεις τῶν κατέστησε τὴν ἀπόφασιν του ἀναιρετέαν.

Διότι τὸ Ἐφετεῖον παραδέχεται, ὅτι τὸ Δικαστήριον διὰ τῆς μὴ ὁ-

σεως τῶν ὄρκων, οὗς ἐπέβαλεν αὐτῷ ἡ ὑπ' ἀριθ. 4025 ἀπόφασις
θεωρεῖται ἀποδεδειγμένον τὸ ἐναντίον, τοῦτέστιν 1) ὅτι ἤρχισαν τὴν
ἀναδεχθεῖσαν ἐργασίαν ἐκκαθαρίσεως Φενίτσας, Αἰανοκαλάμου, Λυγ-
δοῦς καὶ Ρίνας κατὰ τὸ συμφωνητικόν καὶ 2) ὅτι ἐτετέλεσε καὶ παρέ-
δωκε τὰς ἐργασίας ταύτας ὡς πρὸς τοὺς τέσσαρας χάνδακας ἀλλ' ἐν-
δέχεται καὶ τὴν ἐκτέλεσιν καὶ τὴν παραδόσιν τῶν ἔργων, τοῦτων, δὲν
θεωρεῖ, ὅτι δικαιούται νὰ πληρωθῇ, λόγῳ δὲ θέν, ὅτι ἤτο ἡ ἐργολαβία
ἐνωτική ἀφ' οὗ παρελήφθησαν αἱ ἐργασίαι αὗται χωρισμένως καὶ
πρὸ τῆς ἀποπερατώσεως τοῦ εἰς Μανταλῆνην ἔργου, τὸ Δημόσιον
ἤτο ὑπόχρεον καὶ εἰς πληρωμὴν, καὶ ἐσφαλμένον, τὸ Ἐφετεῖον ἡρ-
νήθη τὴν ἀνάλογον πληρωμὴν διὰ τὰ ἐκτελεσθέντα καὶ παραδοθέντα
ταῦτα ἔργα.

Διότι τὸ Ἐφετεῖον κρίνον, ὅτι διὰ τῆς μὴ ᾄσεως τῶν ὄρκων ὑπὸ
τοῦ Δημοσίου θεωρεῖται ἀποδεδειγμένον τὸ ἐναντίον, ὅπερ ἄλλως ἀπο-
δεικνύεται καὶ ἐκ τῶν μαρτύρων, ἀλλὰ τοῦτο δὲν ἔχει ἐπιρροὴν εἰς
τὴν λύσιν τῆς διαφορᾶς πουλάχιστον ἐν μέρει, ἐξ αὐτῆς ἀγεται αἰετὶς
δεχθῇ, ὅτι ἐν μέρει ἔχει ἐπιρροὴν ἀντὶ τὰς δεχθῇ ἐν μέρει τὴν ἀγω-
γὴν ἀπέριψε ταύτην καθ' ὁλοκληρίαν, μὴ αἰτιολογήσαν τὴν κατὰ
τὸ ἄλλο μέρος ἀπόρριψιν.

Ἀλλὰ τὸ Ἐφετεῖον δέχεται ἀφ' ἑνός, ὅτι ὁ ἐργολάβος ὀφείλει
κατὰ τὸ ἀπὸ 11 Σεπτεμβρίου 1850 Β. Διατάγματι νὰ ἐτελῇ ἀπάσας
τὰς ἐργασίας κατὰ τὸ σχέδιον καὶ τὸν ὑπαλογοισμὸν συμμορφούμενος
ἐντελῶς μετὰς ὁδηγίας καὶ διαταγὰς τοῦ μηχανικοῦ, ἀφ' ἑτέρου δὲ
παραδέχεται, ὅτι ὁ ἐνάγων μετὰ τὴν ἀποπεράτωσιν τοῦ καθαρισμοῦ
τῶν λιπῶν χάνδακων προσέφυγεν εἰς τὸν μηχανικόν, ὅπως τῇ ὁρίσῃ
τὸ μέρος Μανταλῆνη, ἡ δὲ μηχανικὸς ἀντί τινος ὁρίσῃ τὸν χάνδακα
Μανταλῆνη προσδιώρισεν ἄλλο μέρος, ἐν ᾧ δὲν προὔπηρχε χάνδακας καὶ
ἐκεῖ ἤρχισε νὰ ἀναρῶνται νέον χάνδακα, ὅτι οὗ χωρικοὶ διεμαρτυρήθη-
σαν καὶ ὅτι αἱ διαμαρτυρίαι δὲν εἰσηκούσθησαν, ἀντὶ δὲ νὰ δεχθῇ, ὅτι
ὁ ἐργολάβος συνεμαρφώθη πρὸς τὸν νόμον καὶ τὰς ὑποχρεώσεις τοῦ
ἐθεώρησε τοῦτον μὴ δικαιούμενον εἰς ἀποζημίωσιν.

Διότι καὶ ἐν τῇ ἐργολαβίᾳ κηρύχθη ἐκπωτὸς ἔργου, τινός, δὲν
ἀποκλείεται νὰ ζητήσῃ τὴν πληρωμὴν διὰ τὰ ἐκτελεσθέντα ἔργα
ἐπὶ τοῦ προκειμένου δὲ ἐδικαιοῦτο νὰ πληρωθῇ διὰ τὴν ἀξίαν τῶν ἐκ-
τελεσθέντων καὶ παραδοθέντων ἔργων, ἅτινα διὰ τῆς μὴ ᾄσεως τοῦ
ὄρκου ὠμολόγησεν ὡς τοιαῦτα τὸ Δημόσιον, ὅθεν διὰ ψευδὴ ἐρμηνείαν
καὶ κακὴν ἐφαρμογὴν τοῦ νόμου εἶναι ἀναρτεία ἢ ἀπόφασις.

Ἀκούσαν τοῦ πληρεξουσίου τῶν ἀναιρέσεων τῶν ἀναπρύξαντος
καὶ πρὸς τοὺς λόγους ἀναιρέσεως καὶ αἰτήσαντο τὴν ἀναί-

ῥέσειν τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως, τοῦ πληρεξουσίου τοῦ ἀναρρεσι-
 -κτοῦ αἰτήσαντος τὴν ἀπορριψὶν τῆς αἰτήσεως· καὶ τοὺς Εἰσαγγελέως·
 -γὰρ. Συνεβέν κατὰ τὸν Νόμον. Ἐπειδὴ, ὡς ἀποδείκνυται ἐκ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως, τὸ
 -ἔργον ἐκτιμήσαντες τὰς διαταχθείσας καὶ διεξαχθείσας ἀποδείξεις ἐπὶ
 -τῆς βάσεως τῆς ἀγωγῆς ἐδόθη, ὅτι ὁ εἰς ταύτην ἀνήκων ἰσχυρισμὸς
 -τοῦ ἐνάγοντος, ὅτι ἐξέτελεσε τὸ ἔργον συμφώνως πρὸς τὸν προϋπολο-
 -γισμὸν καὶ τὰ σχεδιαγράμματα, δὲν ἀπεδείχθη. τοῦναντίον δὲ ἀπε-
 -δείχθη, ὅτι ὁ ἀναρρέσειων κατὰ τὴν ἐκτέλεσιν τοῦ ἔργου ἠλλοίωσε καὶ
 -τὸ σχεδιαγράμμι καὶ τὸν προϋπολογισμὸν κατ' ἀκολουθίαν ὁ λόγος
 -τῶν ἀναρρέσεως, ὅτι τὸ Δικαστὴν Ἐφετεῖον τοῦτο δεχθὲν ἀνεπλήρωσεν ἐξ
 -ἐπαγγέλματος πράγματα μὴ προταθέντα στερεῖται βασιμότητος.
 -Ἐπειδὴ τὸ Ἐφετεῖον δέχεται μὲν διὰ τῆς προσβαλλομένης ἀπο-
 -φάσεως τοῦ ὡς ἀποδεδειγμένου, ὅτι ὁ ἐνάγων ἐκαθάρσε τοὺς τέσσαρας
 -ἐκ τῶν πέντε χανδακίων, ὡς τὸν καθαρισμὸν ἀνέλαβεν ἐργολα-
 -βίαν, ἀλλὰ κρίνει, ὅτι καὶ ἐν μέρει αὕτη ἀπόδειξις τοῦ πραγματικοῦ
 -ἰσχυρισμοῦ τοῦ ἀναγόμενου εἰς τὴν βάσιν τῆς ἀγωγῆς, δὲν συνεπάγε-
 -ται τὴν ἐν μέρει παραδοχὴν αὐτῆς, διότι τὸ ἔργον ἐδόθη εἰς ἐργολα-
 -βίαν ἐνωτικῶς, δὲν ἀπέδειξε δὲ, ὅτι ὁ ἐνάγων ἐξέτελεσε τὸ ὅλον ἔργον
 -καὶ ἐπομένως ὅτι τοῦτο πᾶν ὅλον ἐστὶν ἀπορριπτέα καθ' ὅλην ἑαυτὴν
 -τὴν ἀγωγήν, ὁ λόγος ἄρα ἀναρρέσειος, ὅτι ἀναίτιος ἀγῆτως ἀπέρριψε τὴν
 -ἀγωγήν ἐφ' ὅσον δέχεται ἀποδεδειγμένους ἐν μέρει τοὺς πραγματικούς
 -ἰσχυρισμοὺς τοὺς ἀποτελοῦντας τὴν βάσιν αὐτῆς, στερεῖται βασιμό-
 -τητος. Ἐπειδὴ τὸ Ἐφετεῖον ἐδέχθη, ὅτι τὸ ἔργον ἐδόθη εἰς ἐργολαβίαν
 -ἐνωτικῶς καὶ οὐχὲ κεχωρισμένως στηριχθὲν καὶ εἰς ἀμολογίαν τοῦ ἐνά-
 -γοντος περὶ πρῦτου, περιεχομένη, κατὰ τὴν κρίσιν τοῦ, εἰς τὴν ἀγω-
 -γὴν, κατὰ τοῦ ἐρείσματος δὲ ταύτου τῆς ἀποφάσεως, ὅπερ ἀρκεῖ πρὸς
 -στήριξιν τῆς δὲν προτάσσεται λόγος ἀναρρέσεως, ματαία ἄρα ἐστὶν ἡ
 -ἐξέτασις τοῦ κατὰ τοῦ ἐτέρου αὐτοῦ ἐρείσματος προτεινομένου λόγου
 -ἀναρρέσεως. Ἐπειδὴ ὁ πρῶτος τῶν προσθέτων λόγων ἀναρρέσεις ἀόριστος ἐστὶ,
 -μὴ ὀρίζομένου τοῦ λόγου, ὅς ὃν ἐπροτάθη, ἡ ἐξαίρεσις τοῦ μάρτυρος
 -Ζυγουράκη· Ἐπειδὴ ἡ ἐκτίμησις τῶν πραγματικῶν γεγονότων ἐφ' ἧσιν δὲν
 -προβάλλεται δι' αὐτῶν κανὼν τοῦ Δικαίου δὲν ἀποτελεῖ λόγον ἀνα-
 -ρρέσεως (ἀρθρ. 810 § 2 Πολ. Δικονομίας), ἀπορριπτέας ἄρα ἐστὶν ὁ ὅς
 -τῶν προσθέτων λόγος ἀναρρέσεως. Ἐπειδὴ, ἀφ' οὗ τοῦ Ἐφετεῖον δέχεται, ὅτι τὸ ἔργον ἐδόθη ἐνωτι-
 -κῶς εἰς ἐργολαβίαν, καὶ οὐχὲ κεχωρισμένως ἕκαστος χανδαξ καὶ ὅτι

ο ἀναιρέσεων δὲν ἐτετέλεσε ολόκληρον τὸ ἀναληφθὲν ὑπ' αὐτοῦ ἔργον, ὁρῶν κατὰ τὸν νόμον ἀπέριψε τὴν ἀγωγήν καὶ διὰ τὸ ἐτετέλεσθαι μέρος τοῦ ἔργου (νομ. 25 Πανδ. 19. 1 νομ. 25 Βασιλ. 10. η νομ. 30 § 3 Πανδ. 192 νομ. 30 Βασιλ. 20. 1).

Διὰ ταῦτα

Ἀπορρίπτει τὴν αἴτησιν ἀναιρέσεως τῶν Γεωργίου Δουζένη, Ἰωάν. νου Δουζένη, Βασιλείου Δουζένη καὶ Σταματίνης χήρας Κ. Δουζένη ἢ Κωσταπάλα, δι' αὐτὴν καὶ ὡς ἐπιτρόπου τῆς ἀνήλικου θυγατρὸς τῆς Ἑλένης, κληρονόμου τοῦ Κ. Δουζένη κατὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 1820 τοῦ 1895 ἀποφάσεως τῶν ἐν Ἀθῆναις Ἑρετῶν.

Καταδικάζει τοὺς ἀναιρέσειντας εἰς τὴν πληρωμὴν τῶν δικαστικῶν ἐξόδων τοῦ Δημοσίου ὀριζομένων εἰς δραχμὰς πενήντα (50) καὶ τὰ τέλη τῆς σημασεως.

Διατάσσει τὴν ὑπὲρ τοῦ Δημοσίου ἀπώλειαν τοῦ παραδόλου.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθῆναις τῇ ἐννάτῃ Δεκεμβρίου 1898.

Ἐδημοσιεύθη δ' αὐτοῖσι τῇ δεκάτῃ τετάρτῃ Δεκεμβρίου 1898.

Ὁ Πρόεδρος

Ὁ Γραμματεὺς

Κ. Σημαντήρας

Γ. Καστόρχης

Ἀριθ. 292

Τὸ Δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου

Τμήμα Α'

Συγκείμενον ἐκ τῶν Δικαστῶν Κ. Σημαντήρα, Προέδρου, Χρ. Κόκκορη, Στ. Ἀνδροπούλου, Π. Μενελάου Ἀ. Πετρίτση, Μ. Ἠλιάδου καὶ Ε. Εὐθυμίου, παρόντων τοῦ τε Ἀντεισαγγελέως Κ. Μανιάκη (κωλυομένου τοῦ Εἰσαγγελέως), καὶ τοῦ Γραμματέως Γ. Καστόρχη.

Συνεδρίασαν δημοσίᾳ ἐν τῷ ἀκρατηρίῳ τοῦ καταστήματος αὐτοῦ τῇ εἰκοστῇ τρίτῃ Νοεμβρίου 1898, ἵνα δικάσῃ ἐπὶ τῆς αἰτήσεως τοῦ Δήμου Ἀθηναίων, ἐκπροσωπούμενου ὑπὸ τοῦ Δημάρχου αὐτοῦ Λάμπρου Καλλιφρονᾶ, κατοίκου Ἀθηνῶν, παρασταθέντος διὰ τοῦ πληρεξουσίου τοῦ Ε. Ψαρρᾶ, δικηγόρου, κατὰ τῶν 1) Γεωργίου Καρυτινοῦ, κατοίκου Ἀθηνῶν, παραστάντος αὐτοπροσώπως καὶ διορίσαντος ἐπ' ἀκρατηρίου πληρεξουσίου τοῦ τοῦ Θεόδ. Περρον, Παντ. Γκίκαν, δικηγόρους 2) Θεοδώρου Γκίκα, κατοίκου Ἀθηνῶν, παρασταθέντος διὰ τοῦ

πληρεξουσίου του Π. Γκίκι, δικηγόρου, 3) Ίωάννου Ρεμούντου και Κωνσταντίνου Ρεμούντου, κατοίκων Ἀθηνῶν, παρασταθέντων διὰ τῶν πληρεξουσίων τῶν Θεοδ. Πέρρου και Παντ. Γκίκι, δικηγόρων και 4) Γεωργίου Βερδέσποπούλου και Παναγιώτου Βερδέσποπούλου, κατοίκων Ἀθηνῶν, παρασταθέντων διὰ τῶν πληρεξουσίων τῶν Ίωάν. Θανοπούλου, Θεοδ. Πέρρου και Παντ. Γκίκι, δικηγόρων, περί ἀναίρεσεως τῆς ὑπ' ἀριθ. 9006 (1890) ἀποφάσεως τῶν ἐν Ἀθήναις Πρωτοδικῶν, ὡς Ἐφετών.

Ἀκούσαν τοῦ Εἰσαγγελοῦ Δικαστοῦ Ε. Εὐθυμίου, ἐκθέσαντος τὰς· Οἱ ἤδη ἀναίρεστέλῃται διὰ τῆς ἀπὸ 3 Φεβρουαρίου 1890 ἐνώπιον τοῦ Β' Εἰρηνοδικοῦ Βορείου Πλευρᾶς Ἀθηνῶν ἀγωγῆς τῶν κατὰ τοῦ Δήμου Ἀθηναίων ἐξέθηκαν, ὅτι κατὰ τὴν θέσιν «Μοναματίας» τοῦ Δήμου Ἀχαρνῶν ἀναδύεται ὕδωρ περὶ τὰς οὐς ὁκάδας, ὅπερ διωχεύεται εἰς τὸν Κηφισὸν ποταμὸν, ἐκείθεν δὲ κατὰ τὴν θέσιν ἀέμας τοῦ αὐτοῦ ποταμοῦ εἰσέρχεται εἰς τὸ Μυλαυλακὸν καὶ δι' αὐτοῦ διοχετεύμενον χρησιμεύει μετὰ τῶν ἄλλων τοῦ ποταμοῦ ὕδατων ὡς κινητικὴ δύναμις τῶν ὑδρομύλων τῶν οὐς πρώτων ἐκ τῶν ἐναγόντων καὶ τῶν βιομηχανικῶν καταστημάτων τῶν τεσσάρων τελευταίων, ἡτοι τοῦ μαρμαροκοπέιου τῶν Ίω. καὶ Κ. Ρεμούντου καὶ τοῦ Πυριτιδοποιείου τῶν Γ. καὶ Π. Βερδέσποπούλων, τῶν σχεδὸν παροχθίως τοῦ Κηφισοῦ ποταμοῦ κειμένων, κατ' ἀποστάσεις ἀναλόγους ἀπ' ἀλλήλων καὶ κατόπιν πρὸς ἀρδεύσιν τῶν κήπων Σεπολίων καὶ Κολοκυνθῶς.

Τοῦ ὕδατος τούτου, ἐκτός τῆς ἰδιοκτησίας ἣν κοινῶς καὶ ἀδιαιρέτως ἔχουσιν, ἔχουσιν ἀνεκάθεν τὴν νομὴν καὶ διανοίαν κυρίως κατοχὴν, ποιοῦμενοι ἀπακλειστικὴν χρῆσιν αὐτοῦ διαδοχικῶς ἕκαστος ὡς κινητικῆς δυνάμεως, ἀλλ' ὁ Δήμαρχος Ἀθηναίων διὰ χειροποιήτου ἔργου ἀνέκυψε κατὰ τὴν 25 Ὀκτωβρίου 1888 μεταστρέψας τὴν διεύθυνσιν αὐτοῦ καὶ διωχεύευσεν αὐτὸ εἰς τὸ Ἀδριατικὸν ὑδραγωγεῖον τῆς πόλεως Ἀθηνῶν μέχρι τῆς 23 Ἀπριλίου 1889, ὅτε συνεισῶς τὸ ἄδικον, ἀπέδωκεν εἰς τὸ ὕδωρ τὴν ἀρχικὴν αὐτοῦ διεύθυνσιν, ἀποκατασταθεὶς οὕτω τῆς ἐπ' αὐτοῦ χρήσεως τῶν ἐναγόντων· πλὴν τελευταῖον πάλιν κατὰ τὴν 25 Ὀκτωβρίου 1889 μετέτρεψε τὴν διεύθυνσιν αὐτοῦ καὶ ἐνέερψεν αὐτὸ εἰς τὴν δεξιὰ μετὴν τῆς πόλεως Ἀθηνῶν, ἀποστερήσας οὕτω αὐτοὺς ἀυθαίρετως τῆς ἐπὶ τοῦ ὕδατος τούτου χρήσεως αὐτῶν· ὅτι ἡ ἄδικος καὶ παράνομος αὕτη ἀφαίρεσις τοῦ ὕδατος ὑποβάλλει εἰς εὐθυνην τὸν ἐναγόμενον δημὸν, δι' ὃς ἐνεκα ταύτης ἕκαστος αὐτῶν ὑπεστη ζήτησις, καὶ διὸν νὰ ὑποχρεωθῇ εἰς ἀποζημιώσεις αὐτῶν ἐξευρεθησομένην κατ' ἐκτίμησιν πραγματοποιημένων δι' ὅλον τὸ διάστημα τῆς στέρσεως τοῦ ὕδατος, μέχρις ἀποκαταστάσεως τῶν πραγμάτων εἰς τὴν προτέραν αὐτῶν κατάστασιν καὶ ᾗτήσαντο νὰ διαταχθῇ ἡ εἰς τὴν νομὴν ἡ χρῆσις

τοῦ ἐπιδίκου ὕδατος ἐγκατάστασις αὐτῶν καὶ ἡ ἐκ ταύτης ἀποβολὴ τοῦ ἐναγομένου Δήμου, ἀπειλούμενης κατ' αὐτοῦ ἐν ἀπειθείᾳ χρηματικῆς ποινῆς ὀρ. 25000, νὰ ὑποχρεωθῇ ὡς ἀντιδικας εἰς ἀποζημίωσιν ἐκάστου αὐτῶν κατ' ἐξέυρεσιν πραγματογνομένων, καθ' ὅσον τὸ διάστημα τῆς στερήσεως τοῦ ὕδατος μέχρι τῆς εἰς αὐτὸ ἐγκαταστάσεώς των.

Συζητήσεως γενομένης τὸ Εἰρηνοδίκειον ἐξέδοτο τὰς ἑξῆς ἀποφάσεις: 1) τὴν ὑπ' ἀριθ. 684 (1890), δι' ἣς ὑποχρέωσε τοὺς ἐνάγοντας ν' ἀποδείξωσι διὰ μαρτύρων καὶ πραγματογνομοσύνης τὴν βάσιν τῆς ἀγωγῆς των, 2) τὴν ὑπ' ἀριθ. 2402 ἰοίου ἔτους, δι' ἣς ἐπέβαλεν ὄρκον εἰς τὸν Δημάρχον Ἀθηναίων.

Ἀμφοτέραις τὰς ἀποφάσεις ταύτας τοῦ Εἰρηνοδικείου ἐξεκάλεσεν ὁ δῆμος Ἀθηναίων ἐνώπιον τοῦ Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν, μόνην δὲ τὴν ὑπ' ἀριθ. 2402 ἐξεκάλεσαν οἱ ἐνάγοντες ἐνώπιον τοῦ αὐτοῦ Πρωτοδικείου, ὅπερ, μετὰ προηγουμένην συζήτησιν, ἐξέδοτο τὴν ὑπ' ἀριθ. 9006 (1890) ἀπόφασιν, δι' ἣς ἀπέρριψε μὲν τὴν ἔρεσιν τοῦ ἐναγομένου Δήμου Ἀθηναίων, δεχθὲν δὲ τὴν τῶν ἐναγόντων καὶ μεταρρυθμίσαν τὴν ἐκκληθεῖσαν ὑπ' αὐτῶν 2402 (1890) ἀπόφασιν τοῦ Εἰρηνοδικείου, ἐδέχθη τὴν ἀγωγὴν ὡς πρὸς τὴν κυρίαν αὐτῆς αἴτησιν, διέταξε τὴν εἰς τὴν νομὴν ἢ χρῆσιν τοῦ ἐπιδίκου ὕδατος ἐγκατάστασιν τῶν ἐναγόντων καὶ τὴν ἐξ αὐτοῦ ἀποβολὴν τοῦ ἐναγομένου Δήμου Ἀθηναίων, ἀπειλῆσαν κατ' αὐτοῦ ἐν περιπτώσει ἀπειθείας ἡ διὰ νεῶν παράβασιν χρηματικὴν ποινὴν ὀρ. 25000, παρέπεμψε δὲ τὴν αὐτὴν ἀγωγὴν ὡς πρὸς τὴν περὶ ἀποζημιώσεως αἴτησιν κῆτης εἰς τὸ αὐτὸ Εἰρηνοδίκειον.

Τῆς ἀποφάσεως δὲ αὐτῆς τοῦ Πρωτοδικείου τὴν ἀναίρεσιν αἰτεῖται ὁ ἐναγόμενος Δῆμος Ἀθηναίων διὰ τε τῆς ἀπὸ 12 Ἀπριλίου 1891 αἰτήσεώς του καὶ διὰ τοῦ ἀπὸ 6 Σεπτεμβρίου 1898 προσθέτου δικογράφου του διὰ τοὺς ἐν αὐταῖς περιεχομένους ὡς ἑξῆς λόγους ἀναίρεσως:

1. Τοὺς ἐν τῇ αἰτήσει.

Διότι οὐχὶ ὀρθῶς ἡρμήνευσεν ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις τὸν νόμον 9 Κ. 11-49 καὶ τὸ ἄρθρον 21 τοῦ περὶ δήμων νόμου, κατὰ τὸν πρῶτον τῶν ὁρίων: «Ἐὰν αἱ εἰς δημοσίαν χρῆσιν παραδοθεῖσαι πηγὴ μετατραπῶσι κατόπιν εἰς χρῆσιν ἰδιωτικὴν καὶ κατόπιν διαγνωσθῇ, ὅτι τοῦτο ἐγένετο ἄνευ νομοθετικῆς διατυπώσεως τὸ δικαίωμα τῆς πόλεως ἀποκαθίσταται, καὶ, ὅ,τι ποτὲ ἦτο τῆς κοινῆς καὶ δημοσίας χρήσεως δὲν δύναται νὰ γίνῃ ἰδιωτικὸν καὶ χρήσεως ἰδιωτικῆς, ἡ δὲ διὰ τοῦ μακροῦ χρόνου παραγραφή ἐπὶ βλάβῃ τῶν δικαιωμάτων τῆς κοινότητος οὐδαμῶς ὠφελεῖ τοὺς ἐκ ταύτης παράγοντας δικαίωμα». Κατὰ δὲ τὸ ἄρθρον 21 τοῦ δημοτικοῦ Νόμου: «Πᾶσα ἡ πρὸς ἄμεσον ἐπιτυ-

χίαν τῶν δημοτικῶν σκοπῶν προωρισμένη καὶ ἀπαραίτητος δι' αὐτὴν περιουσία τοῦ δήμου εἶναι ἀναπαλλοτρίωτος. » Ἐκ τοῦ συνδωατοῦ δὲ τῶν νόμων τούτων προκύπτει, ὅτι καὶ τὸ διὰ τοῦ Ἀδριανείου ὑδραγωγείου εἰσχομιζόμενον εἰς τὴν πόλιν τῶν Ἀθηνῶν ὕδωρ, πῶ ἡπαίων οἱ ἀνατρεσδλήτῳ δὲν ἡμφ' οὐκ ἔστησαν, ἀλλ' ἀπὸ τῆς κατασκευῆς τοῦ ὑδραγωγείου παρεδόθη εἰς τὴν δημοσίαν χρῆσιν τῶν κατοίκων τῆς πόλεως, καὶ κατέστη ἀπαραίτητον διὰ τὸν δῆμον, μετετρέπη κατόπιν πρὸς χρῆσιν ἰδιωτικὴν καὶ ἡ προσβάλλομένη ἀπόφασις παραδέχεται τοῦτο ἐν τῇ 3ῃ αὐτῆς σκέψει, ἐπομένως καὶ ἐὰν διὰ καταπτώσεως τοῦ ὑδραγωγείου ἢ διὰ χειροποιήτου τυχόν ἔργου μετετρέπη εἰς χρῆσιν ἰδιωτικὴν, τοῦτο οὐδένα δύναται νὰ ὠφελήσῃ καὶ οὔτε κυριότητα νὰ παράσχω δύναται ἀλλ' οὔτε καὶ κατοχὴν καὶ νομὴν καὶ χρῆσιν, ὅσος χρόνος καὶ ἂν παρέλθῃ, καὶ τοῦτο διότι, ὡς καὶ τὸ ἄρθρον 21 τοῦ δημοτικοῦ νόμου ὀρίζει, ἡ τοιαύτη περιουσία τῆς κοινότητος ἢ τοῦ δήμου εἶναι ἀναπαλλοτρίωτος, ἥτοι τοῦ δημοσίου δικαίου, καθ' ἣς οὔτε κυριότης, οὔτε κατοχὴ, οὔτε χρῆσις ἐπιτρέπεται, ὅσος χρόνος καὶ ἂν παρέλθῃ, καὶ ἀπεφάνθη, ὅτι ἡ ἐπὶ τῶν ἀνω νόμων στηριζομένη ἐνστάσις εἶναι ἀπαράδεκτος, ὡς ἀπορώσα πραγματικὸν δικαίωμα καὶ διέταξε τὴν εἰς τὴν ὀνηνκὴ μάλιστα νομὴν καὶ χρῆσιν τοῦ ἐκ οὗ ἀκاذὼν ὕδατος Μανουμάτιου ἐγκατάστασιν τῶν ἀνατρεσδλήτων καὶ ἡ ἀπόφασις αὕτη εἶναι ἀναφετέα.

Διότι οὐχὶ ὀρθῶς ἡ αὕτη ἀπόφασις ἀπέριψε τὴν περὶ ἀναρμοδιότητος ἐνστάσιν τοῦ ἀνατρεσδλόντος ὡς πρὸς τὴν ἀποζημίωσιν, διότι ὁ εἰρηνοδίκης εἶνε ἀρμόδιος νὰ δικάσῃ ὅσον ἀφορᾷ τὴν χρῆσιν τοῦ ῥέοντος ὕδατος, τὴν κώλυσιν ἢ μεταβολὴν ὑδραγωγείων, ποτιστικῶν ὀχετῶν, ἐκρῶν κλπ., μόνον τὰς περὶ τὴν χρῆσιν αὐτῶν διαφορὰς καὶ διενέξεις τῶν οἰκίδων, οὐχὶ δὲ καὶ τὴν ἐκ τῆς κωλύσεως κλπ. ζημίαν περὶ ἣς τὸ Πρωτοδικεῖον μόνον ἡγόνατο ν' ἀποφανθῇ, ὅπως ὀρίζει ὁ νόμος καὶ σταθερῶς τὰ δικαστήρια ἐρμηνεύουσι καὶ τὸ θον ἐδάφ. τοῦ 2ου § τοῦ ἄρθρ. 490 Πολ. Δικονομίας, καθ' ὅσον πρὸς ὁρίων ἡμετῶν, μόνον τὰς διαφορὰς καὶ διενέξεις περὶ τοῦ τίς ἔχει τὴν τελευταίαν ἀνεπίληπτον κατοχὴν ἐξετάζει τὸ Εἰρηνοδικεῖον, οὐχὶ δὲ καὶ τὴν ἐκ τῆς στέρησεως τῆς κατοχῆς προκύπτουσαν εἰς τὸν προκαλοῦντα τὴν λήψιν τῶν προσώρων ἡμετῶν διάδικον ζημίαν, ἐν περιπτώσει, καθ' ἣν νικήσῃ ὥστε καὶ διὰ τὸν λόγον τοῦτον ἡ ἀπόφασις εἶνε ἀναφετέα διὰ παραβλασιν τοῦ ἄρθρου 808 Πολ. Δικονομίας, καθόσον ἡ αἰτιολογία, ἣν ἐκφέρει ἡ ἀπόφασις, στηριζομένη εἰς τὴν σημείωσιν τοῦ Οἰκονομίου, ἀναφέρεται εἰς τὸ ἔγκυρον ἢ μὴ τῆς αἰτήσεως τῆς ἀγωγῆς καὶ οὐχὶ εἰς τὴν ἀρμοδιότητα.

Διότι ἡ αὕτη ἀπόφασις, ἐνῶ ἐν τῇ 2 σκέψει αὐτῆς ἀπέριψε τὸν

ισχυρισμόν του ἀναιρεσιέντος, ὅτι τὸ ὕδωρ περὶ οὗ πρόκειται ἀναβλύζει ἐκ τοῦ Ἀδριανείου ὑδραγωγείου τοῦ διὰ τὴν ὕδρευσιν τῆς πόλεως Ἀθηνῶν προωρισμένου καὶ πᾶσα μετατροπὴ πρὸς ἰδιωτικὴν χρῆσιν ἀνέν νόμου γενομένη, οὐδὲν προσοῖδε δικαίωμα εἰς τρίτους, οὔτε παραγραφὴ χωρεῖ, διότι ὁρθῶς ἀναφέρεται εἰς πραγματικὸν δικαίωμα, οὐχ ἥτις ἐν τῇ ἐπομένῃ σκέψει ἐφαρμόζον τὰς περὶ δουλειῶν, πραγματικῶν δηλ. δικαιωμάτων, ἀρχὰς καὶ νομικὰς διατάξεις, ἐπιδικάζει τὴν χρῆσιν καὶ νομὴν τοῦ ἐπιδίκου ὕδατος, εἰς τοὺς ἐνάγοντας, λησμονήσαν, ὅτι δικάζει ὡς εἰρηνοδίκειον, δηλ. κατ' ἐφεσιν ἐπὶ εἰρηνοδικιακῆς ἀποφάσεως καὶ ἐπομένως τὰ περὶ δουλειῶν διαφεύγουσι τὴν ἀρμοδιότητα του.

Η Του, ἐν τῷ προσθέτῳ δικογράφῳ.

Διότι τὸ Πρωτοδικεῖον, ὡς Ἐφετεῖον, ὁ ἅ της βας σκέψεως τῆς ἀποφάσεως ἐθεώρησεν ἀπαράδεκτον τὸν ισχυρισμόν τοῦ Δήμου, διότι ἀπέβλεπεν εἰς πραγματικὸν δικαίωμα, ὅτι τὸ ὕδωρ, οὐ τὴν νομὴν καὶ χρῆσιν ἡμφισβήτησαν οἱ ἀναιρεσιβλήτοι, δὲν ἀναβλύζει ἐκ πηγῆς τῆς θέσεως Μονοματίου, ἀλλ' ἐκ τοῦ διερχομένου ἐκεῖθεν Ἀδριανείου ὑδραγωγείου, διαρραγέντος. Ἡ ἀπόδειξις τοιαύτου ισχυρισμοῦ καθίστα ἀπαράδεκτον τὴν ἀγωγὴν, διότι οὐδεὶς δύναται ν' ἀποκτήσῃ δικαίωμα ἐμπράγματον νομῆς καὶ χρήσεως ὕδατος ἐξ ὑδραγωγείου τῆς πόλεως. Ὁ εἰρηνοδίκης προκειμένου περὶ νομῆς τοῦ ὕδατος εἰς τὴν χρῆσιν αὐτοῦ, ἀρμοδίως ἀπ' λαμβάνεται κατ' οὐσίαν τῆς ἐξετάσεως τῆς νομῆς. Ἡ ἀγωγὴ τῶν ἀναιρεσιβλήτων ἔχει ἀντικείμενον πραγματικὸν δικαίωμα νομῆς ὕδατος κατὰ τὸ ἀρθρ. 490 § 5. Τὸ δ' Ἐφετεῖον ἐπεληφθὴ τῆς ἀποδείξεως τοῦ θεμάτων, δ' ἐπέβληθη διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 684 (1890) ἀποφάσεως τοῦ Εἰρηνοδικείου, ἂν τὸ ὕδωρ ἀνῆκε διανοῇ κυρίου τοῖς ἀναιρεσιβλήτοις. Ἐρεῖ κατ' ἀκολουθίαν νὰ διαταχθῇ ἀποδείξεις ἂν τὸ ἐπιδίκον ὕδωρ ἢ τὸ πηγικὸν ἐν τῇ θέσει Μονοματίι ἢ προήρχετο ἐκ τοῦ ὑδραγωγείου Ἀδριανοῦ, κειμένου ἐκτός τῶν κτημάτων τῶν ἀναιρεσιβλήτων. Τοιαύτη ἀπόδειξις ἦτο ἀπαραίτητος, διότι ρητῶς ὁ Δήμος, ὡς ἐξάγεται ἐκ τῶν ἀπὸ 18 Ὀκτωβρίου 1890 ἐγγράφων προτάσεων του (§ 3 καὶ ἐπόμε.) ἐνώπιον τοῦ Ἐφετείου καὶ τοῦ Πρωτοδικείου, ἰσχυρίσθη, ὅτι τὸ ἐν θέσει Μονοματίι ὕδωρ δὲν ἀναβλύζει ἐκ φυσικῆς πηγῆς ἀλλὰ τεχνητῆς ἐκ τοῦ Ἀδριανείου ὑδραγωγείου, διετελεῖ δὲ πάντοτε εἰς τὴν ἀποκλειστικὴν χρῆσιν τῆς Κοινότητος Ἀθηνῶν καὶ κατοπιν τοῦ Δήμου Ἀθηναίων. Τοιοῦτοτρόπως παρεβιάσθη 1) τὸ ἀρθρον 490 § 1 Π.λ. Δικονομίας, καθ' ὃ ὁ Εἰρηνοδίκης ἀρμοδίως ἐπιλαμβάνεται τῆς ἐξετάσεως τῆς νομῆς κατ' οὐσίαν, 2) ὁ νόμ. 9 Κ.δ. 11.42 (43), 3) αἱ περὶ ἀποδείξεως ἀρχαὶ (ἀρθρ. 248 ἐπ. Πολ. Δικ.) διότι δὲν ἐτάχθη ἀποδείξεις ἐπὶ οὐσιώδους ισχυρισμοῦ.

Διότι πρὸς κάλυψιν τῶν νομικῶν τούτων παραβάσεων, ἡ πρᾶσθαλ-

Διότι πρὸς κάλυψιν τῶν νομικῶν τούτων παραβάσεων, ἡ πρᾶσθαλ-

λομένη απόφασις ἐν σκέψει τρίτῃ, θεωρήσῃ 1) ὅτι ἐπὶ τοῦ ἰσχυρισμοῦ τοῦ Δήμου, ὅτι πρόκειται περὶ ὕδατος μὴ διοχετευτοῦ ἀλλ' ἀναβλύζοντος ἐκ τοῦ Ἀδριατικοῦ ὑδραγωγείου καὶ οὐχὶ πηγῆς, ὅτι ἐντὶ τὸ ὕδωρ δὲν ἤδυνάτο νὰ περιέλθῃ εἰς ἰδιωτικὴν νομήν, ἦτο περιττὴ ἡ ἀποδείξις, διότι ἀποτελεῖ ἀρνήσιν τῆς βάσεως τῆς ἀγωγῆς, ἐτάχθη δὲ ἀποδείξις διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 684 (1896) ἀποφάσεως τοῦ Εἰρηνοδικοῦ ἂν τὸ ὕδωρ ἦτο διοχετευτόν καὶ ὁ Δήμος ἤδυνάτο νὰ φέρῃ τὴν περὶ τοῦ ἐναντίου ἀποδείξιν, καὶ δὲν ἦτο ἀνάγκη ἰδίου θέματος καθ' ὃ τὸ ἄρθρον 251 Πολ. Δικονομίας οὐκ εἶναι. 2) ὅτι ὡμοόγησεν ὁ Δήμος διὰ τῶν ἐγγράφων προτάσεων του, ὅτι ἐπὶ ἐπιδίκον ὕδωρ διὰ χειροποιήτου ἔργου ὑψώθη ἐπὶ τουρκοκρατίας καὶ ἐχρησίμευσεν ὡς κινητικὴ δύναμις τοῦ Μύλου Μονομάτι καὶ ἐκείθεν διὰ τῆς κοίτης τοῦ Κηφισοῦ καὶ ἀνευ ἀγωγῶν εἰς τοὺς Μύλους τῶν ἐναγόντων. Ἐκ τῆς ὧσθεν δὲ ὁμολογίας ταύτης ἐξήγαγεν, ὅτι πρόκειται περὶ ὕδατος διοχετευτοῦ, ἐφ' οὗ ἐπιτρέπεται κατὰ νόμον δικαίωμα χρήσεως. Ἀλλ' οὐτε ἐκ τῆς ὑπ' ἀριθ. 684 ἀποφάσεως, οὐτε δι' ἄλλης τινὸς ἀποφάσεως ἐτάχθη ἀποδείξεως θέμα, ὅτι τὸ ὕδωρ ἦτο πηγαιόν καὶ διοχετευτόν, ἀλλ' ἀπλῶς ἂν τὸ εἰς θέσιν Μονομάτι ἀναβλύζον μετ' ἄλλων ὑδάτων, χρησιμεύῃ ὡς κινητικὴ δύναμις τῶν βιομηχανικῶν καταστημάτων τῶν ἐναγόντων ἀνῆκον αὐτοῖς δια αἰσῶ κυρίου. Ἡ ἀπόφασις τοῦ Ἐφετερίου ἄρα εἶνε ἀναιρετέα διότι δὲν ἔλαβεν ὑπ' ὄψιν καθ' ὅλοκληρίαν τὴν ὑπ' ἀριθ. 684 ἀπόφασιν καὶ ἐσφαλμένως ἐφήρμοσε τὸ ἄρθρον 251 Πολ. Δικονομίας ὅπερ προϋποτίθηται θέμα ἀποδείξεως, ἵνα θεωρητῇ περιττόν ἰδίον θέμα ἀνταποδείξεως, θέμα δὲ ταιούτων δὲν ὑπῆρξεν. Ἐπίσης οὐ μόνον δὲν ὡμολόγησεν ὁ Δήμος διὰ τῶν προτάσεων τὰ ὑπ' τῆς ἀποφάσεως ἐν σκέψει τρίτῃ αναφερόμενα, ἀλλὰ τούναντίον ἐν ταῖς προτάσεσιν του ὁ Δήμος ῥητῶς ἰσχυρίσθη, ὅτι α ὁ ἐν θέσει Μονομάτι ἀναβλύζον ὕδωρ δὲν ἀναβλύζει ἐκ πηγῆς φυσικῆς ἀλλὰ τεχνητῆς, ἐκ τοῦ Ἀδριατικοῦ ὑδραγωγείου. Ἡ ἀπόφασις ἄρα εἶνε ἀναιρετέα, διότι δὲν ἔλαβεν ὑπ' ὄψιν τὰς προτάσεις τοῦ Δήμου, παρενόησεν δὲ αὐτάς κατὰ παράβασιν τοῦ ἁρθροῦ 1.0 Πολ. Δικονομίας.

Ἀκούσαν τοῦ μὲν πληρεξουσίου τοῦ ἀναιρεσειόντος Δήμου, ἀναπτύξαντος καὶ προφορικῶς τοὺς ἀνωτέρω λόγους ἀναιρέσεως καὶ αἰτησαμένου τὴν ἀναίρεσιν τῆς προβαλλομένης ἀποφάσεως, τῶν δὲ πληρεξουσίων τῶν ἀναιρεσιδιλήτων, ἀντικρουσάντων αὐτοὺς καὶ αἰτησαμένων τὴν ἀπόρριψιν τῆς αἰτήσεως καὶ

Τοῦ Ἀντεισαγγελέως

Σκεφθέν κατὰ τὸν Νόμον

Ἐπειδὴ τὸ ὡς Ἐφετεῖον ἰκῶσαν Πρωτοδικεῖον δέχεται ὡς ἀποδεδειγμένον ἐκ τῶν καταθέσεων τῶν μαρτύρων τῆς τε ἀποδείξεως καὶ

ἀναποδείξωσι, ὅτι τὸ ὕδωρ Μονομματίου ἀναβλύζει ἐκ τῆς ὁμωνύμου πηγῆς, καὶ οὐδεμίαν συνοχὴν εἶχε τὸ πρὶν μὲν τὸ εἰς τὸν Δῆμον ἀνήκον Ἄδρ' ἀνειναι ὕδραγωγεῖον. Ὅθεν, προκειμένου περὶ ὕδατος, ὅπερ ὡς δεχεται τὸ Πρωτοδικεῖον, δὲν προήρξατο ἐκ τοῦ Ἀδριανείου ὕδραγωγεῖον, τοῦ δὲ Δήμου οὐδ' ὅλως ἰσχυρισθέντος, ὅτι καὶ ἡ πηγὴ αὕτη ἀνήκει εἰς τὴν περιουσίαν τοῦ οὐδεμίαν ἐφαρμογὴν ἔχει νόμος 9 Κώδ. 11 42 καὶ τὸ ἄρθρον 21 τοῦ περὶ Δήμων νόμου, καθ' ὃ ὅλη ἡ πρὸς ἄμεισον ἐπιτυχίαν τῶν δημοτικῶν σκεπῶν θεωρισμένη καὶ ἀπαραίτητος δι' αὐτὴν περιουσία τοῦ Δήμου εἶνε ἀναπαλλοτρίωτος καὶ ἐπρόμενος δὲν ὑπόκειται εἰς ἰδιωτικὴν χρῆσιν.

Ἐπειδὴ μὴ ἰσχυρισθέντος τοῦ Δήμου, ὡς ἀποδεικνύεται ἐκ τῶν σχετικῶν ἐγγράφων προτάσεών του, ὅτι εἶνε κύριος καὶ τῆς πηγῆς τῆς θέσεως Μονομματίου, ἐξ ἧς ἀναβλύζει τὸ περὶ οὗ πρόκειται ὕδωρ, ἀλλὰ μόνον, ὅτι τὸ ὕδωρ τοῦτο προέρχεται ἐκ τοῦ ἐκεῖθεν διερχομένου Ἀδριανείου ὕδραγωγείου, τοῦ διαρραγέντος, τοῦθ' ὅπερ τὸ Πρωτοδικεῖον δὲν ἐδέχθη ὡς ἀποδεικνυόμενον, ἡ δευτέρα καὶ τρίτη σκέψις τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως, ὅτι ὁ ἀνωτέρω ἰσχυρισμὸς τοῦ Δήμου εἶνε ἀπαράδεκτος, ὡς ἀφορῶν εἰς πραγματικὴν δικαιοσύνην, καὶ ἡ ὀγδὴν ὁμολογία αὐτοῦ, ὅτι τὸ ὕδωρ εἶνε διοχετευτὸν, παρέλκουσιν ὅλως καὶ οὐδ' ὅλως ἐπηρεάζουσι τὸ διατακτικὸν τῆς ἀποφάσεως.

Ἐπειδὴ τῆς ἀποδείξεως ταύτης περιεχούσης ἐν τῷ θεματι αὐτῆς ἅπαντα τὰ πραγματικὰ περιστατικὰ, ἐν ᾗ ἡ ἀγωγή ἐστρηίετο, ἦτοι, ὅτι τὸ περὶ οὗ ἡ δίκη ὕδωρ ἀναβλύζει ἐξ αὐτῆς τῆς θέσεως Μονομματίου καὶ ὅτι ἡ χρῆσις αὐτοῦ ἀνήκεν εἰς τοὺς ἐνάγοντας διανοίᾳ κυρίου, οἱ ἀντίθετοι ἰσχυρισμοὶ τοῦ Δήμου, ἦτοι ὅτι τὸ ὕδωρ τοῦτο προέρχεται ἐκ τοῦ Ἀδριανείου ὕδραγωγείου, διαρραγέντος, καὶ ὅτι ἐπόμενος τοῦτο δὲν ἀναβλύζει ἐκεῖθεν ἐκ φυσικῆς πηγῆς, ἀπετέλουν ἄρνησιν τῶν πραγματικῶν τούτων γεγονότων, τὴν ἀπόδειξιν τῶν ὁποίων ὁ Δῆμος ἠδύνατο δυνάμει τοῦ ἁρθροῦ 251 τῆς Πολ. Δικονομίας νὰ κάμῃ χωρὶς νὰ ὑπάρχῃ πρὸς τοῦτο ἀνάγκη ἰδιαίτερου θέματος ἀποδείξεως.

Ἐπειδὴ διὰ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως τὸ ὡς Ἐρετεῖον δικάσαν Πρωτοδικεῖον ἀπέριψε τὴν περὶ ἀναρμοδιότητος τοῦ Εἰρηνοδικείου, λόγῳ τοῦ ποσοῦ τῆς αἰτουμένης ἀποζημιώσεως, ἐνστάσιν τοῦ ἀναιρεσιέντος Δήμου καὶ παρέπεμψε τὴν περὶ ταύτης περαιτέρω συζητήσιν ἐνώπιον τοῦ αὐτοῦ Εἰρηνοδικείου. Τῆς ἀποφάσεως δὲ ταύτης, καθ' ὃ ἐπικυρώσεως περὶ ἀποδείξεως ἀπόφασιν τοῦ Εἰρηνοδικείου, οὐκ ἐπηρεάζουσιν περὶ ἀποδείξεως, ὁ κατ' αὐτῆς λόγος ἀνακρίσεως, ὁ περιερίζομενος εἰς τὸ ὅτι παρὰ τὸν νόμον ἀπερρίφθη ἡ ἀνωτέρω περὶ ἀναρμοδιότητος ἐνστάσις τοῦ Δήμου, εἶναι ἀπαράδεκτος, διότι κατὰ τὸ ἄρθρον 812 § 3 τῆς Πολ. Δικονομίας, τὸ ἐνίκον τῆς ἀναι-

ρέσεως μέσον κατὰ τῶν τοιούτων ἀποφάσεων εἶναι ῥεχτόν, ὅταν πρό-
κείται περὶ ὑπερβάσεως καθηκόντων, κατὰ τὸ ἄρθρον 808. Κατὰ δὲ
τὸ ἐδάφιον 2ον τοῦ ἁρθροῦ τούτου, ὑπερβάσεις καθηκόντων ὑπάρχει,
ὅταν Δικαστήριόν τι δὲν ᾔναι ἀρμόδιον, ἔνεκα τῆς ειδικῆς ιδιότητος
τοῦ ἀντικειμένου τῆς διαφορᾶς, κατὰ τὸ ἄρθρον 49 ἀριθ. 1 καὶ 25
Πολ. Δικονομίας, ἥτοι ὅσῃς πρόκειται περὶ διοικητικῆς ἢ ἐμπορικῆς
διαφορᾶς εἰς τὰ πολιτικά Δικαστήρια, ἐπομένως πᾶσα ἄλλη ἀναρμο-
διότης μὴ περιεχομένη εἰς τὸν ὅρισμόν τούτον τῆς ὑπερβάσεως καθη-
κόντων, δὲν δύναται νὰ ἀποτελεσθῇ λόγος ἀναίρεσεως κατὰ παρεμπι-
πτούσης περὶ ἀποδείξεως ἀποφάσεως.

Ἐπειδὴ κατὰ ταῦτα ἀπορρίπτεται εἰς τὴν ἀπάντησιν οἱ λόγοι τῆς τε
αἰτήσεως ἀναίρεσεως καὶ τῶν προσθετῶν.

Διὰ ταῦτα

Ἰδὼν καὶ τὰ ἄρθρα 210—219 καὶ 830 Πολ. Δικονομίας.

Ἀπορρίπτεται τῇ αἰτήσιν τοῦ Δήμου Ἀθηναίων περὶ ἀναίρεσεως
τῆς ἐν ἀριθ. 9006 τοῦ ἐτους 1890 ἀποφάσεως τῶν ἐν Ἀθήναις
Πρωτοδικῶν ὡς Ἐφετῶν.

Καταδικάζει τὸν ἀναιρεσείοντα Δήμον εἰς τὴν δικαστικὴν δαπά-
νην τῶν ἀναιρεσιβλήτων ἐκ δραχμῶν ἑκατὸν (ἀριθ. 100) καὶ εἰς τὰ
τέλη τῆς σιμάνσεως τῆς παρούσης.

Καταδικάζει τὸν αὐτὸν Δήμον εἰς τὸ νόμιμον παράβολον ὑπὲρ
τοῦ Δημοσίου.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις τῇ δωδεκάτῃ (12) Δεκεμ-
βρίου 1898.

Ἐσημοσιεύθη ὁ αὐτὸς τῇ δεκάτῃ τετάρτῃ Δεκεμβρίου 1898.

Ὁ Πρόεδρος
Κ. Σημαντήρας

Ὁ Γραμματεὺς

Γ. Καστόρχης

Ἄρθ. 293

Τὸ Δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου

Τμήμα Β'

Συγκείμενον ἐκ τῶν δικαστῶν Μ. Διγενῆ, Ἀντιπροέδρου (κώλυο-
μένου τοῦ Προέδρου), Ἰ. Δουβουνιώτου, Εἰσηγητοῦ, Στ. Ἀνδροπούλου,
Β. Παπαδοπούλου, Β. Ροιτῆρη Ἰ. Τσάτσου καὶ Μιλτ. Ἡλιάδου·
παρόντων τοῦ τε Ἀντιπροέδρου Κων. Μανιάκη (κωλυομένου τοῦ Εἰ-
σαγγελέως) καὶ τοῦ Ὑπογραμματέως Μάρκου Μπαρινοπούλου.

Συνεδρίασαν δημόσια ἐν τῷ ἀκροατήριῳ τοῦ καταστήματος αὐτοῦ τῇ δεκάτῃ τετάρτῃ Νοεμβρίου 1898, ἵνα δικάσῃ ἐπὶ τῆς ἐξῆς υποθέσεως, ἡμετέροιο, νομικῆς ἐν τῷ ἐν τῷ ἀκροατήριῳ τοῦ καταστήματος αὐτοῦ

Τῶν ἐκκαλούντων 1) Δημητρίου Θωμοπούλου, ὡς δικαστικοῦ ἐπιτρόπου τῶν ἀνηλίκων Ἀντωνίου καὶ Ἰακώβου ἀδελφῶν Στραβοπόδη Μιχαλίτη, ποτὲ Νικολάου, κληρονόμων τοῦ πατρὸς τῶν Νικολάου Στραβοπόδη Μιχαλίτη, κληρονόμου καὶ τούτου τοῦ Ἀντωνίου Στραβοπόδη καὶ 2) Ἀγγελικῆς Θωμοπούλου, ὡς νομίμου ἐπιτρόπου τῶν ἀνηλίκων τέκνων τῆς Δημητρίου καὶ Θηρεσίας ἀδελφῶν Στραβοπόδη Μιχαλίτη, κληρονόμων τοῦ πατρὸς τῶν Νικολάου Στραβοπόδη Μιχαλίτη, καὶ τούτου κληρονόμου τοῦ Ἀντωνίου Στραβοπόδη, κατοίκων ἀμφότερων Ζακύνθου, παρασταθέντων διὰ τοῦ πληρεξουσίου τῶν Διόν. Σωμερτίτου, δικηγόρου, καὶ

Τοῦ ἐφεσβλήτου Λεωνίδα Σπουργίτη, κατοικοῦ Ζακύνθου, παρασταθέντος διὰ τῶν πληρεξουσίων τοῦ Ἀντ. Μάτση καὶ τοῦ Ἀρσενίου, δικηγόρων.

Ὁ Λεωνίδας Θ. Σπουργίτης τὰ τῆς ἀπὸ 11 Φεβρουαρίου 1885 ἐνώπιον τοῦ Πρωτοδικείου Ζακύνθου ἀγωγῆς κατὰ τοῦ Νικολάου Στραβοπόδη Μιχαλίτη καὶ ὡς κληρονόμου τοῦ Ἀντωνίου Στραβοπόδη καὶ τῆς (ἀπεθυσσάσης ἤδη) Ἰωάννας Βουλτσου χήρας Ν. Κόμη, ὡς νομίμου ἐπιτρόπου τῶν ἀνηλίκων τέκνων τῆς Ὁλγας καὶ Σπυρίδωνος, κληρονόμων τοῦ πατρὸς τῶν Νικολάου Κόμη, ἐξέθηκεν, ὅτι πιστωθεὶς ὢν τοῦ Νικολάου Κόμη καὶ τῶν Ἀντωνίου καὶ Ἀνδρέου Κόμη ποσού τινας, ἐγένετο κύριος καὶ κάτοχος τῶν ἐπὶ δημοπρασίᾳ εκπλειστηριασθέντων κτημάτων τῶν διαληφθέντων Νικολάου, Ἀντωνίου καὶ Ἀνδρέου Κόμη, ἥτοι μισθὸς οἰκίας, σταφιδαμπέλων, ελαιοστασίων καὶ λοιπῶν, καί μενόντων ἐν τῇ περιφερείᾳ Ζακύνθου, καὶ ἐν τῇ ἀγωγῇ ὀριζομένων. Τὰ κτήματα ταῦτα κατεῖχεν ὡς κύριος ἐπὶ τινα ἔτη, ἀλλὰ δὲν ἔλαθεν ὁλόκληρον τὴν μερίδα τῶν καρπῶν, καθόσον ὁ Ν. Κόμης ἠπείλει αὐτὸν συνεχῶς ἐμποδίζων τὴν καλλιέργειαν τῶν κτημάτων, ἐνεκα δὲ τούτου ἠναγκάσθη νὰ τὴν πωλήσῃ ἀντὶ δραχμῶν 1500 οὐνάμει τοῦ ὑπ' ἀριθ. 10795 τῆς 3 Ὀκτωβρίου 1880 συμβολαίου τοῦ Συμβολαιογράφου Ζακύνθου Α. Στρούζα τὰ κτήματα ταῦτα, ἅτινα οὗτος διὰ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 10796 τῆς αὐτῆς χρονολογίας συμβολαίου τοῦ αὐτοῦ συμβολαιογράφου μετεβίβασεν αὐθημερὸν πρὸς τὸν ὑπὸ τοῦ ἐναγομένου Νικ. Στραβοπόδη Μιχαλίτη κληρονουμήντα Ἀντωνίον Στραβοπόδη ἐν γνώσει διατελόντα τῆς ἀνωτέρω διὰ βίας γενομένης παρ' αὐτοῦ πωλήσεως καὶ ἔλαβε ταῦτα οὗτος ἔκτοτε εἰς τὴν κατοχὴν τοῦ ὅτι τὸ εἰρημένον ὑπ' ἀριθ. 10795 πωλητήριον συμβόλαιον εἶνε ἄκυρον

ὡς ἐπὶ ψευδοῦς αἰτίας στηριζόμενον καθόσον δὲν εἶνε ἀληθές, ὅτι διὰ λογαριασμόν τοῦ Ν. Κόμη εἶχεν ἀγοράσει τὰ κτήματα καὶ δ' αὖ τὸ ποσό τῶν δραχμῶν 1500, ἐνῷ ταῦτα εἶχεν ἀγοράσει πρὸς τὸ συμφέρον τοῦ ἀντιδραχμῶν 10,000, ἄλλως τε δὲ εἶνε ἄκυρον καὶ διότι δὲν ἐγένετο τῇ ἐλευθέρᾳ αὐτοῦ βουλῇ, ὑποκύψαντος εἰς τὴν βίαν· ὅτι καὶ τὸ ἐπόμενον ὑπ' ἀριθ. 10796 συμβόλαιον εἶνε ἄκυρον, διότι ὁ Ἀντώνιος Στραβοπόδης διέτελει ἐν γνώσει τῆς γενομένης βίας, ὅθεν ἄκυρουμένων τῶν εἰρημένων συμβολαίων ἡ κυριότης τῶν διαληφθέντων κτημάτων μεταβαίνει εἰς αὐτὸν (τὸν ἐνάγοντα) καὶ ὑπόλογος καθίσταται ὁ ἐναγόμενος Ν. Στραβοπόδης Μιχαλίτης ὑπὸ τὴν ιδιότητά τοις εἰς τὴν πληρωμὴν τῶν επικαρπιῶν ἀξίας δραχ. 1500 ἐντόκως· καὶ ἤτησάτο νὰ ακυρωθῶσι τὰ εἰρηγμένα ὑπ' ἀρ. 10795 καὶ 10796 συμβόλαια καὶ δικασθῇ, ὅτι τὰ ἐν αὐτοῖς καὶ τῇ ἀγωγῇ ὀριζόμενα κτήματα ἀνήκουσιν εἰς τὴν κυριότητά του καὶ ὑποχρεωθῇ ὁ ἐναγόμενος Ν. Στραβοπόδης Μιχαλίτης ὑπὸ τὴν ιδιότητά του νὰ παραλείψῃ τὴν κατοχὴν τῶν κτημάτων ἐπὶ ἀπειλῇ χρηματικῆς ποινῆς δραχμῶν 15,000 διαταχθῇ ἡ διὰ τῆς βίας ἐξ αὐτῶν ἐξώσις του καὶ ὑποχρεωθῇ νὰ τῷ πληρῶσῃ καὶ δραχμὰς 1500 κατ' ἔτος ἀπὸ τοῦ 1880 διὰ τοὺς καρποὺς τῶν κτημάτων μέχρι παραλείψεως τῆς κατοχῆς.

Συζητήσεως γενομένης τὸ Πρωτοδικεῖον ἐξέδοτο τὰς ἑξῆς ἀποφάσεις 1) τὴν ὑπ' ἀριθ. 181 τοῦ 1885, δι' ἧς ἀπέρριψε τὴν πρκειμένην ἀγωγὴν καθόσον αὕτη ἀπηρνήθη κατὰ τῆς Ἰωάννας Βούλτσου χήρας Ν. Κόμη, ὡς ἐπιτρόπου τῶν ἀνηλίκων τέκνων τῆς Ὀλγας καὶ Σπυρίδωνος κληρονόμων τοῦ πατρὸς τῶν Ν. Κόμη καὶ ὑπεχρέωσε τὸν ἐνάγοντα ν' ἀποδείξῃ τὴν βᾶσιν τῆς ἀγωγῆς του. 2) μετὰ τὴν διεξαγωγὴν τῶν ἀποδείξεων, τὴν ὑπ' ἀριθ. 646 τοῦ 1885, δι' ἧς ἐπέβαλεν εἰς τὸν ἐνάγοντα ὄρκον ἀναπληρωτικόν, οὗ δοθέντας, ἐξέδοτο τὴν ἀγωγὴν πλὴν τῆς περὶ πληρωμῆς τῶν εἰσοδημάτων αἰτήσεως αὐτῆς.

Ἐκκληθεὶς τῆς εἰρημένης ὑπ' ἀριθ. 696 ἀποφάσεως ὑπὸ τοῦ ἐνάγοντος καὶ τοῦ ἐναγομένου Ν. Στραβοπόδης Μιχαλίτης ἐνώπιον τοῦ Ἐφετείου Πατρῶν, τοῦτο μετὰ προηγουμένην συζήτησιν ἐξέδοτο τὴν ὑπ' ἀριθ. 594 τοῦ 1888 ἀπόφασίν του, δι' ἧς ἀπέρριψεν ἀμφοτέρως τὰς ἐφέσεις. Μετὰ τὸ αὐτὸ Πρωτοδικεῖον Ζακύνθου ἐξέδοτο μετὰ προηγουμένην συζήτησιν τὴν ὑπ' ἀριθ. 614 τοῦ 1888 ἀπόφασιν, δι' ἧς ἀπεφάνθη ὡς καλῶς δοθέντα ὑπὸ τοῦ ἐνάγοντος τὸν διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 696 ἀποφάσεως ἐπιβληθέντα αὐτῷ ὡς ἀνι. εἰρηται ὄρκον.

Ἐκκληθεὶς τῶν ὑπ' ἀριθ. 696 (1885) καὶ 614 (1888) ἀποφάσεων ὑπὸ τοῦ ἐναγομένου Ν. Στραβοπόδης Μιχαλίτης ἐνώπιον τοῦ Ἐφετείου Πατρῶν, τοῦτο μετὰ προηγουμένην συζήτησιν ἐξέδοτο τὴν ὑπ' ἀριθ. 884 τοῦ 1891 ἀπόφασίν του, δι' ἧς οἰκίσαν ἐρήμην τῆς Ἰω-

άντας Βούλτσου χήρας Ν. Κόμη υπό την εκτεθείσαν ιδιότητά της, ἐδέξατο τὴν ἔφεσιν καὶ μεταρρυθμίσαν τὰς ἐκκληθείσας ἀποφάσεις ἀπέριψε τὴν προκειμένην ἀγωγὴν ὡς ἀπαράδεκτον λόγῳ παραγραφῆς. Ἀλλὰ τὴν ἀπόφασιν αὐτὴν ὑπ' ἀριθ. 884 ὁ Ἄρειος Πάγος ἐπὶ τῇ αἰτήσῃ τῷ ἐνάγοντος διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 309 τοῦ 1895 ἀποφάσεως τοῦ ἀνῆρσε παραπέμψας τὴν ὑπόθεσιν διὰ τὴν κατάλληλον ἐφαρμογὴν τοῦ νόμου εἰς τὸ Β' αὐτοῦ τμήμα, ὅπερ μετὰ προηγουμένην συζήτησιν ἐξέδοτο τὴν ὑπ' ἀριθ. 264 τοῦ 1896 ἀπόφασιν, δι' ἧς οἰκασαν ἐρημῶν τῶν κληρονόμων Ν. Κόμη, κοτ' ἀντιμωλίαν δὲ τοῦ Ν. Στραβοπόδη ἠκύρωσε τὸ ὑπ' ἀριθ. 10.745 καὶ 10796 τοῦ 1880 οὗτο συμβόλαια τοῦ Συμβολαιογράφου Ζακύνθου Α. τρούζα καὶ ἀνεγνώρισε κύριον τῶν ἐν αὐτοῖς ἀναφερομένων κτημάτων τὸν Λεωνίδαν Σπουργίτην, δεχθέν δὲ ἐν μέρει τὴν ἔφεσιν τοῦ Ν. Στραβοπόδη μετερρυθμίσε τὴν προσβαλλομένην ἀπόφασιν μόνον ὡς πρὸς τὸ παρόπον τῆς ἔφεσεως, ὅτι δὲν κατέχει ὁ ἐναγόμενος ἤδη ἐκκαλῶν τὰ ἀκίνητα περὶ ὧν ἡ οἰκὴ καὶ ἀναβάλων ν' ἀποφασίσῃ οὐστικῶς περὶ τῆς αἰτήσεως τῆς ἀγωγῆς τοῦ νὰ ὑποχρεωθῇ ὁ ἐναγόμενος εἰς τὴν παράλειψιν τῆς κατοχῆς τῶν αὐτῶν ἀκινήτων καὶ νὰ διαταχθῇ ἡ εἰς αὐτὰ ἐγκαταστάσις τοῦ ἐναγόντος ἀπειλούμενης χρηματικῆς ποινῆς, ὑπεχρέωσε τὸν ἐνάγοντα, ἵνα διὰ παντός νομίμου μεσοῦ μὴδὲ τοῦ τῶν μαρτύρων ἐξακουμένου, ἀποδείξῃ, ὅτι ὁ ἐναγόμενος Νικόλαος Στραβοπόδης κατέχει τὰ ἐπίδικα ἀκίνητα, ὅταν ἡγέρθῃ ἡ προκειμένη ἀγωγή ἢ καὶ νυν κατέχει.

Μετὰ τὴν κοινοποίησιν τῆς εἰρημένης ὑπ' ἀριθ. 264 ἀποφάσεως τοῦ Δικαστηρίου τούτου ἀπεβίωσεν ὁ Νικόλαος Στραβοπόδης, ἀντ' αὐτοῦ δὲ παρίστανται οἱ ὡς ἄνω κληρονόμοι αὐτοῦ, οἵτινες ὡς ἐξαγεται ἐκ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 43 τοῦ 1897 πρακτικοῦ τοῦ Ἀρείου Πάγου ἀνέλαβον ἐκουσίως ἐπ' ὀνόματί των τὴν προκειμένην οἰκὴν.

Ἐπομένως διεξαχθεῖσων τῶν ἀποδείξεων καὶ συνεπεὶα κλήσεως εἰσῆχθη μετὰ τὴν νόμιμον προδικασίαν ἡ προκειμένη ὑπόθεσις πρὸς συζήτησιν εἰς τὸ ἀκροατήριον τοῦ Δικαστηρίου τούτου κατὰ τὴν ἐν ἀρχῇ τῆς παρουσίας ἀναφερομένην συνεδρίασιν καθ' ἣν παρέστησαν οἱ τῶν διαδίκων πληρεξούσιοι, οἵτινες διὰ τῶν ἀναγνωσθεῖσων ἐγγράφων προτάσεων τῶν ᾗτήσαντο. Ὁ μὲν τοῦ ἐφεισιδλήτου ν' ἀπορριφθῇ ἡ ἔφεσις τῶν ἐκκαλούντων καὶ νὰ διαταχθῇ ἡ ἐκ τῶν ἐπίδικων ἀποβολὴ τῶν ἐναγόμενων (ἤδη ἐκκαλούντων) ἢ παντὸς τρίτου καὶ ἡ ἐν αὐτοῖς ἐγκαταστάσις τοῦ καὶ νὰ καταδικασθῶσιν οἱ ἐκκαλοῦντες εἰς τὰ ἐξόδα.

Ἀκούσαν αὐτῶν ἀναπτυσάντων καὶ προφορικῶς τὰς προτάσεις των ταύτας καὶ

Τοῦ Ἀντεισαγγελέως.

Διελθόν τὴν δικογραφίαν.

Σκεφθὲν κατὰ τὸν Νόμον.

Ἐπειδὴ τὸ Δικαστήριον τοῦτο δὲν εὕρισκε λόγον ἀποχρῶντα νὰ ἀνακαλέσῃ τὴν προδικαστικὴν αὐτοῦ ἀπόφασιν ὑπ' ἀριθ. 264 τοῦ ἔτους 1896 κατ' οὐδεμίαν αὐτῆς διατάξιν.

Ἐπειδὴ ἡ ἐνώπιον τοῦ εἰσηγητοῦ προταθεῖσα ἔνστασις, καὶ μὴ ἐπαναλαμβανομένη νῦν διὰ τῶν προτάσεων, περὶ ἀκύρου διεξαγωγῆς τῆς ἀποδείξεως ἕνεκα τῆς ἐπελθούσης βιαίας διακοπῆς τῆς δίκης ὡς ἐκ τοῦ ἐπισυμβάντος μετὰ τὴν δημσίευσιν τῆς ἀποφάσεως τοῦ Ἀρείου Πάγου Τμ. Β'. θανάτου τοῦ ἀρχικοῦ διαδίκου Νικολάου Στραβοπόδη ἐξελέγχεται ὡς ἀνυπόστατος ἐκ τοῦ ἀπὸ 18 Ὀκτωβρίου 1897 καὶ ὑπ' ἀριθ. 43 πρακτικοῦ συνεδριάσεως τοῦ Δικαστηρίου τούτου, βεβαιούντος, ὅτι οἱ νῦν διαδίκαι ἐπανελάβον ἐκτοτε ἐκούσίως μεταξὺ τῶν τῆν, ὡς εἴρηται, βιαίως διακοπεῖσαν ταύτην δίκην ὡς ἐκ τοῦ θανάτου τοῦ Νικολάου Στραβοπόδη Μιχαλίτη καὶ πρὸ τῆς διεξαγωγῆς τῆς ἀποδείξεως.

Ἐπειδὴ ἐκ τῶν ἐνόρκως ἐξετασθέντων ἐνώπιον τοῦ ἀρμοδίου εἰσηγητοῦ Εἰρηνοδίκου Ζακύνθου μαρτύρων ἀποδείξεως καὶ ἀνταποδείξεως συνετελεῖα τῆς ὑπ' ἀριθ. 264 τοῦ ἔτους 1896 ἀποφάσεως τοῦ Δικαστηρίου τούτου καὶ ἐπὶ τοῦ θέματος αὐτῆς λαμβανομένων ὑπ' ὄψει καὶ συνεκτιμωμένων μετὰ τῶν καταθέσεων τῶν, ὡς εἴρηται, μαρτύρων καὶ τῶν ἐγγράφων, ἅπερ ἐπικαλοῦνται διὰ τῶν προτάσεων τῶν οἱ κληρονόμοι Ν. Στραβοπόδη ἦτοι τὴν ἀπὸ 28 Δεκεμβρίου 1884 ἀγωγὴν τοῦ Ν. Στραβοπόδη κατὰ τῶν κληρονόμων Νικολάου Κόμη, 2) τὴν ὑπ' ἀριθ. 33 τοῦ ἔτους 1886 ἀπόφασιν τοῦ Πρωτοδικείου Ζακύνθου καὶ 3) τὴν ὑπ' ἀριθ. 15 τοῦ ἔτους 1887 ἀπόφασιν τοῦ αὐτοῦ Πρωτοδικείου Ζακύνθου καὶ τὰ λοιπὰ ἔγγραφα, καὶ μὴ λαμβανομένων ὑπ' ὄψει τῶν μαρτύρων ἀποδείξεως καθ' ὧν προϋτάθησαν αἰτήσεις ἐξαιρέσεως, ἐκ τούτων ἀπάντων συνάγεται καὶ τὸ Δικαστήριον τοῦτο πείθεται, ὅτι σφόδρα πιθανὰ καθίστανται τὰ λεγόμενα ὑπὸ τοῦ ἐνάγοντος Α. Σπουργίτη περὶ τοῦ ὅτι ὁ παρὰ τῶν ἀντιδίκων αὐτοῦ κληρονουηθεὶς Ν. Στραβοπόδης κατεῖχε τὰ ἐπίδικα ἀκίνητα, ὅτε ἡγέρθη ἡ ὑπὸ συζητήσιν ἀγωγὴ ἦτοι τὴν 11 Φεβρουαρίου 1885 εἴτε κατέχων αὐτὰ ὁ ἴδιος ἐν ἰδίῳ ὀνόματι, εἴτε διὰ τῶν μισθωτῶν αὐτοῦ Κομαίων· ὅθεν ἐπιδλητέος ἀναπληρωτικὸς ὅρκος εἰς τὸν ἐνάγοντα νῦν ἐφεισβλήτον Λεωνίδα Σπουργίτην πρὸς συμπλήρωσιν τῶν ἀποδείξεων τούτων κατὰ τὸ ἀρθ. 379 τῆς Πολ. Δικονομίας.

Ἐπειδὴ μετὰ τὴν δόσιν τοῦ ὁρκου τούτου ὑπὸ τοῦ ἐφεισβλήτου ἐνάγοντος Λεωνίδα Σπουργίτη, ἀποδεδειγμένον καθίσταται, ὅτι τὰ ἐπίδικα κτήματα κατεῖχοντο κατὰ τὴν ἔγερσιν τῆς ἀγωγῆς ὑπὸ τοῦ ἐ-

ναχθέντος Ν. Στραβοπόδη· κατ' ἀκολουθίαν ἀπορριπτέα καθίσταται καί ὡς πρὸς τὴν ἐνστασιν ἀπαρδέκτου τῆς ἀγωγῆς λόγῳ ἐλλείψεως κατοχῆς ὑπὸ τοῦ ἐνάγοντος ἢ ἀπὸ 8 Φεβρουαρίου 1889 ἐφεις τοῦ Νικολάου Στραβοπόδη κατὰ τοῦ Λεωνίδα Σπουργίτη, καὶ τῶν ὑπ' ἀριθ. 696 τοῦ 1885 καὶ 614 τοῦ 1888 ἀποφάσεων τοῦ Πρωτοδικείου Ζακύνθου.

Ἐπειδὴ τὰ περὶ τῶν ἀποδοτέων καρπῶν δὲν ἀπεφάσισαν εἰσέτι ἀριστικῶς αἱ προσβαλλόμεναι ἀποφάσεις τοῦ Πρωτοδικείου Ζακύνθου διατάξασαι ἀποδείξεις περὶ αὐτῶν.

Διὰ ταῦτα

Τὸν καὶ τ' ἄρθρα 210 καὶ ἐπὶ τῆς Πολ. Δικονομίας.
Ἀπορρίπτει τὰς ἐν τῷ σκεπτικῷ ὡς ἀπορριπτέας κριθείσας ἐνστάσεις καὶ ἀντενστάσεις τῶν διαδίκων.

Υποχρεοῖ τὸν ἐφειδλήτον Λεωνίδα Σπουργίτην, ἵνα ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς κοινοποιήσεως τῆς ἀποφάσεως ταύτης, δηλώσῃ, ἂν δέχεται ἢ μὴ τὸν ἐξῆς ἐπιβαλλόμενον αὐτῷ ἀναπληρωτικὸν ὄρκον· καὶ ἐν περιπτώσει ἀποδοχῆς αὐτοῦ νὰ δώσῃ αὐτὸν ἐνώπιον τοῦ ἐν Ζακύνθῳ Πρωτοδικείου ὁμοεῖς συνεδριάζοντος τὴν πρώτην αὐτοῦ δικάσιμον πολιτικῶν δικῶν μετὰ παρέλευσιν πέντε ἡμερῶν ἀπὸ τῆς κοινοποιήσεως τῆς ὡς εἴρηται, δηλώσεως καὶ ἐπὶ τοῦ ἱεροῦ Εὐαγγελίου ὡς ἐξῆς· «Ὁμνῶ εἰδῶς καλλίστα τὰς εἰς τὴν ψευδορκίαν ἐπιβαλλόμενας ποινάς, ὅτι ὁ ἀρχικῶς ἐναχθεὶς παρ' ἐμοῦ Νικόλαος Στραβοπόδης κατεῖχε τὰ ἐπίδικα κτήματα κατὰ τὴν ἐποχὴν τῆς ἐγέρσεως τῆς ἀγωγῆς, ἥτοι τὴν 11 Φεβρουαρίου 1885· οὕτως εἶη μοι ὁ Θεὸς βοηθός καὶ τὸ Ἱερὸν Αὐτοῦ Εὐαγγέλιον.» Δοθέντος τοῦ ὄρκου τούτου ὑπὸ τοῦ ἐφειδλήτου Λεωνίδα Σπουργίτη.

Ἀπορρίπτει τὴν ἀπὸ 8 Φεβρουαρίου 1889 ἐφεισιν τοῦ Ν. Στραβοπόδη κατὰ τῶν ὑπ' ἀριθ. 696 τοῦ ἔτους 1885 καὶ 614 τοῦ ἔτους 1888 ἀποφάσεων τοῦ Πρωτοδικείου Ζακύνθου, ὡς ἐπικυροί.

Ἐπιβάλλει τὰ ἐξοδα τοῖς νῦν κληρονόμοις τοῦ ἐγκαλουντος, μετριάζόμενα εἰς δραχμὰς ἑκατὸν πενήτηκοντα (ἀριθ. 150) ὡς καὶ τὰ τέλη τῆς σημερινῆς.

Μὴ δοθέντος ἐπιφυλάσσεται ἀπόφασιν ἄλλοιαν.

Ὁ Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις τῇ δεκάτῃ πέμπτῃ Δεκεμβρίου 1898.

Ἐψηλοσιεὺθ' ἑκτάκτως τῇ εἰκοστῇ δευτέρᾳ Δεκεμβρίου 1898.

Ὁ Πρόεδρος Ὁ Γραμματεὺς

Κ. Σημαντιῆρας Γ. Κασιόρχης

Ἀριθ. 294

Τὸ Δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου

Τμήμα Β'

Συγκείμενον ἐκ τῶν Δικαστῶν Μ.χ. Δίγενη, Ἀντιπροέδρου (κωλυομένου τοῦ Προέδρου), Ἰω. Δουβουνιώτου, Στ. Ἀνδροπούλου, Β. Παπαδοπούλου, Παν. Μενελάου, Β. Ροντήρη Εἰσηγητοῦ καὶ Ἰωάν. Τσατσοῦ παρόντων τοῦ τε Ἀντισταγγελέως Κων. Μανιάκη (κωλυομένου τοῦ Εἰσαγγελέως) καὶ τοῦ ὑπογραμματέως Μ. Μπαρινοπούλου.

Συνεδριάσαν δημοσίᾳ ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ τοῦ καταστήματος αὐτοῦ, τὴν εἰκοτὴν πρώτην Νοεμβρίου 1898, ἕνα δικάσῃ ἐπὶ τῆς ἑξῆς ὑποθέσεως· μεταξὺ

Τοῦ ἐγκαλουῦντος Γοργία Χαρακόπου, κατοικοῦ Ἀθηνῶν, παρασταθέντος αὐτοπροσώπως καὶ διορίσαντος ἐπ' ἀκροατηρίου πληρεξουσίου του τὸν Διονύσιον Τσουκαλᾶν, δικηγόρον, καὶ

Τοῦ ἐφεσιβλήτου Ἀντωνίου Ζυγομαλᾶ, κατοικοῦ ἐπίσης, παρασταθέντος διὰ τοῦ πληρεξουσίου του Σεν. Ψαρρᾶ, δικηγόρου.

Ὁ Γοργίας Χαρακόπος διὰ τῆς ἀπὸ 13 Δεβρίου 1896 ἐνώπιον τοῦ Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν ἀγωγῆς κατὰ τοῦ Ἀντωνίου Ζυγομαλᾶ ἐξέθηκεν, ὅτι δυνάμει τοῦ ὑπ' ἀριθ. 9585 συμβολαίου τοῦ Συμβολαιογράφου Ἀθηνῶν Γ. Παπούλα μετεβίβασεν εἰς τὸν ἐναγόμενον τὴν ἀπὸ 22 Ἰουνίου 1894 συναλλαγματικὴν ἐκ δρ. 9000, ἐκδοθεῖσαν ὑπ' αὐτοῦ ἐν Πειραιεὶ καὶ ἀποδεκτὴν γενομένην ὑπὸ τοῦ Α. Ροβολοπούλου, πληρωτέαν δὲ μετὰ ἕνα μῆνα ἀπὸ τῆς ἐκδόσεως· ὅτι, ὡς προκύπτει ἐκ τοῦ συμβολαίου, ἡ μεταβίβασις τῆς συναλλαγματικῆς ἐγένετο πρὸς ἀσφάλειαν πληρωμῆς ἐνοικίων, ἅτινα ὁ Α. Ροβολόπουλος ἀνέλαβε νὰ πληρώσῃ εἰς τὸν Α. Ζυγομαλᾶν ὑπὸ τὸν ὅρον νὰ ἐπιστραφῇ ἡ συναλλαγματικὴ αὐτὴ, ἢ ἢ ἐκ Δραχ. 9000 ἀξία τῆς, ὅταν πληρωθῶσιν ἅπαντα τὰ ἐνοίκια τῆς συνομολογηθείσης διὰ τοῦ ὡς ἄνω ρηθέντος συμβολαίου μισθώσεως· ὅτι διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 1060 (1896) ἀποφάσεως τοῦ Ἐρετείου Ἀθηνῶν ἡ μίσθωσις πρὸς ἀσφάλειαν τῆς ὁποίας μετεβιβάσθη ἡ συναλλαγματικὴ ἐλύθη καὶ ἀνετράπη τῇ 13 Ὀκτωβρίου 1894, ἐκποιηθείσης αναγκαστικῶς τῆς μισθίου οἰκίας καὶ περιελθούσης εἰς τὴν κατοχὴν τοῦ Σπυρ. Λάμπρου, ὅστις παρέλαθεν αὐτὴν, ἐγκαταταθείς τὴν ἰδίαν ἡμέραν· ὅτι ἔκτοτε ὁ ἐναγόμενος παρνόμως κατακρατεῖ τὴν ἐν λόγῳ συναλλαγματικὴν, ἀφοῦ ἡ μίσθωσις ἐλύθη καὶ ἀνετράπη καὶ ἐπομένως ὑποχρεοῦται νὰ τῷ παραδώσῃ ταύτην

Σχεφθὲν κατὰ τὸν νόμον.

1. Ἐπειδὴ ἀκυρεθίσαις τῆς ὑπ' ἀριθ. 249 τοῦ 1897 ἐτους ἀποφάσεως τῶν ἐν Ἀθήναις Ἐφετῶν διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 25 τοῦ 1898 ἀποφάσεως τοῦ Α' τμήματος τοῦ Δικαστηρίου τούτου καθ' ὅσον εἶχε γένην δεκτὴ ἡ ἀγωγή ὡς πρὸς τὴν ἐπιστροφήν τῆς περὶ τῆς πρόκειται ἐπιδίκου συναλλαγματικῆς καὶ παραπεμφθείσης τῆς δίκης εἰς τὸ δεῦτερον αὐτοῦ τμήμα, ἐξεταστέα ἐστί· περαιτέρω ὑπ' αὐτοῦ ἡ ὑπόθεσις (ἄρθρ. 3. ὁ τοῦ ΧΜΖ' νόμου καὶ 836 Πολυ. Δικονομίας).

2. Ἐπειδὴ ἡ περὶ ἀποαδέκτου τῆς ἀγωγῆς πρὸς ἐγκρημοδικίαν ἐνστάσις τοῦ ἐναγομένου, ὡς ὑπαβλήθησιν ἐν ἄλλῃ δίκῃ, ἐκκρεμεῖ ἐτι οὐσῶν, δι' ἀνταγωγῆς τῆς ἐπιδίκου διαφορᾶς, εἶναι ἀπορριπτέα διότι ὁ ἐνάγων παρητήθη αὐτῆς, προσενεχθεὶς νὰ πληρώσῃ τὰ ἐξόδα τοῦ ἀντιδίκου του καὶ νῦν δὲ ὁ αὐτὸς πράττει ἐπαναλαμβάνων τὴν τοιαύτην παραίτησιν, ὁ δὲ ἰσχυρισμὸς τοῦ ἐναγομένου, ὅτι διὰ τῆς παραιτήσεως προσβάλλονται κεκνημένα δικαιώματά του εἶναι ἐπίσης ἀπορριπτέα, ὡς ἀνεπίδεκτος δικαστικῆς ἐκτιμήσεως, μὴ ὀριζομένου ὅποια πινὰ εἰσὶ τὰ δικαιώματα, ἅπερ τυχὸν ἀπέκτησε καὶ κατὰ τὴν προσβάλλονται διὰ τῆς παραιτήσεως.

3. Ἐπειδὴ ὁ ἰσχυρισμὸς τοῦ ἐναγοντος, ὅτι ἡ διὰ τῆς ἀναγκαστικῆς ἐκτιμήσεως τοῦ μεμισθωμένου κτήματος ἐπελθούσα λύσις τῆς μισθώσεως αὐτοῦ, περὶ τῆς ἐν τῇ ἀγωγῇ, ἀπεφασίσθη τελεσθῆναις διὰ τῆς 1060 τοῦ 1896 ἀποφάσεως τῶν ἐνταῦθα Ἐφετῶν, εἶναι ἀπορριπτέα, διότι ἡ ἀπόφασις αὕτη ἐξεδόθη ἐπὶ ἀγωγῆς περὶ ἐξώσεως τοῦ μισθωτοῦ, δυστροπήσαντος εἰς τὴν πληρωμὴν τοῦ μισθώματος, ἐνώπιον τοῦ προέδρου τῶν πρωτοδικῶν κατὰ τὸν ἀπὸ 9 Ἰουνίου 1871 ΓΔΖ' νόμον περὶ ἐξώσεως τῶν δυστροπαύντων μισθωτῶν ἐγερθείσης, ἣν ὁ Πρόεδρος μετ' ἀπόφασιν, δι' ἧς ἐπέβαλεν ὄρκον, παραπεμφέν ἐἰς τὸ Πρωτοδικεῖον· κατὰ δὲ τὸ ἄρθρον 3 τοῦ νόμου τούτου, ἡ ἐπὶ τοιαύτου ἀντικειμένου ἐκδιδόμενη ἀπόφασις τοῦ προέδρου, ἐπομένως καὶ αἱ τῶν Δικαστηρίων, αἱ κατὰ παραπομπὴν αὐτοῦ καὶ κατ' ἐνάσκησιν τῶν σχετικῶν ἐνδίκων μέσων ἐκδιδόμεναι εἶναι μόνον προσωριναί, καὶ δὲν βλάπτουσι τὴν κυρίαν ὑπόθεσιν, παλλῶν δὲ μάλλον τὰς πρὸς ταύτην σχετιζομένας, οἷα ἐστὶν ἡ ἐπιδίκος διαφορά.

4. Ἐπειδὴ λυομένης τῆς μισθώσεως διὰ τῆς ἀπαλλοτριώσεως τοῦ μεμισθωμένου κτήματος, δύναται οὐ μόνον ὁ ἀγοραστὴς νέος κύριος αὐτοῦ, ἀλλὰ καὶ ὁ μισθωτὴς ν' ἀποχωρήσῃ κατ' ἴδιαν βούλησιν τῆς μισθώσεως, μὴ ἐξαερώμενος ἐκ τῆς θελήσεως τοῦ ἀγοράσαντος τὸ μίσθιον διὰ τὴν ἐξαιρουμένην ἢ μὴ τῆς μισθώσεως· διότι ὁ νόμος ἐν διατάξει 32 Π. (19.2) Βασ. Κ' α'. 31 ρητῶς ὀρίζει, ὅτι δὲν ἀναγκάζεται ὁ μισθωτὴς νὰ ἐξαιρουμένη τὴν μίσθωσιν — οὐκ ἀναγκ-

κρίζεται (μετά την απαλλοτριώσιν) ὁ μισθωτὴς γεωργεῖν αὐτόν» (τὸν μεμισθωμένον ἀγρὸν)· ἐάν δὲ αὐτὸς μὲν θέλῃ νὰ ἐξακολουθήσῃ τὴν μίσθωσιν ἀγεωργήσας τὸν ἀγρὸν» κωλύεται δὲ παρὰ τοῦ νέου κυρίου, δὲν ἔχει κατὰ τοῦτου ἀγωγὴν, ἀλλὰ κατὰ τοῦ πωλητοῦ, ἐφ' ὅσον ἐννουεῖται ὑπάρχει νομικὸς τίς λόγος πρὸς ἀγωγὴν. (Ἴδε καὶ σχόλια ὑπὸ τὴν διάταξιν τῶν βασιλικῶν, οὕτως αὐτὴν ἐρμηνεύοντα).

Ἐντεῦθεν δὲ προκύπτει σαφῶς, ὅτι ἀπαλλοτριουμένου τοῦ μεμισθωμένου κτήματος λύεται ἡ μίσθωσις δι' ἀμφοτέρους, τὸν τε μισθωτὴν καὶ τὸν νέον κύριον καὶ μόνον διὰ συμβάσεως, ἢ κατ' ἀνοχὴν ἀμφοτέρων, δύναται νὰ ἐξακολουθήσῃ κατ' ἄλλας σχετικὰς τοῦ νόμου διατάξεις, πληρωνομένου τοῦ μισθώματος εἰς τὸν νέον κύριον, ἐφ' ὅσον μετὰ τὴν ἀπαλλοτριώσιν ποιεῖται χρῆσιν τοῦ μισθοῦ ὁ μισθωτὴς ὥστε, ἵνα δικαιουται ὁ μισθωτὴς εἰς λύσιν τῆς μισθώσεως καὶ ἀπαλλαγὴν ἀπὸ πάσης πρὸς τὸν ἐκμισθωτὴν ὑποχρεώσεως, δὲν ἀπαιτεῖται νὰ δηλώσῃ πρὸς αὐτὸν ὁ νέος κύριος τὴν περὶ διαλύσεως τῆς μισθώσεως θέλησίν του, ἢ νὰ κωλύσῃ αὐτόν τῆς περαιτέρω χρήσεως τοῦ μισθοῦ, οὐδ' ὀρεῖλεται ὅπως ὁποῦτε μετὰ τὴν ἀπαλλοτριώσιν ἐκ τοῦ νόμου μίσθωμα, εἰς τὸν ἐκμισθωτὴν πληρωτέον, ἀλλ' εἰς τὸν νέον κύριον, ὡς εἴρηται· οὕτω δὲ σχεπτόμενον τὸ Δεύτερον Τμήμα, διαφανεῖ προφανῶς ἐπὶ τοῦ νομικοῦ τούτου ζητήματος πρὸς τὸ Πρῶτον, τὰ ἐναντία δεχθέν· διὸ παραπεμπτέα ἐστὶν ἡ λύσις αὐτοῦ εἰς τὴν Ὁλομέλειαν τοῦ Δικαστηρίου, κατὰ τὰ ἄρθρα 4 δ' καὶ 3 β' τοῦ ΧΜΖ. νόμου.

Διὰ ταῦτα

Ἀπορρίπτων τὰς ἐν ταῖς 2α καὶ 3η ἀκρίβειαν ἀναφερομένας ἐκστάσεις.

Παραπέμπει τὴν λύσιν τοῦ ἐν τῇ τετάρτῃ τῆς παρούσης ἀκρίβει ἐκτιθεμένου νομικοῦ ζητήματος εἰς τὴν Ὁλομέλειαν τοῦ Δικαστηρίου τούτου.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθῆναις τῇ δεκάτῃ ὀγδόῃ Δεκεμβρίου 1898.

Ἐδημοσιεύθη δὲ τῇ 28ῃ Δεκεμβρίου 1898.

Ὁ Ἀντιπρόεδρος

Ὁ ὑπογραμματεὺς

Μ. Λιγενῆς

Μ. Μπαρινόπουλος

ΕΝΟΤΗΤΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΑΡΕΙΟΥ ΠΑΓΟΥ, 298

Τὸ Δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου

Τὸ Τμήμα Α΄.

Συγκείμενον ἐκ τῶν Δικαστῶν Κ. Σημαντήρα, Προέδρου, Γω. Δουβουνιώτου, Χρ. Κόκκορη, Α. Γκιών, Στ. Ἀνδροπούλου, Μ. Ηλιάδου καὶ Εὐγ. Εὐθυμίου, παρόντων τοῦ τε Ἀντεισαγγελέως Κωνστ. Μανιάκη, (κλυομένου τοῦ Εἰσαγγελέως) καὶ τοῦ Γραμματέως Γ. Καστόρη.

Συνεδρίασα ὁ δημοσία ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ τοῦ καταστήματος αὐτοῦ τῇ δεκάτῃ τετάρτῃ Δεκεμβρίου 1898, ἵνα δικάσῃ ἐπὶ τῆς αἰτήσεως τοῦ Δημοσίου ἀντιπροσωπευομένου ὑπὸ τοῦ ἐπὶ τῶν Οἰκονομικῶν ὑπουργοῦ παρασταθέντος διὰ τοῦ πληρεξουσίου τῶν Α. Σιούπη, Νομικοῦ Συμβούλου, κατὰ τῶν 1) Γεωργίας χήρας Ἀθ. Πατακιά, κατείκου Ἀθηνῶν, παρασταθείσης διὰ τοῦ πληρεξουσίου τῆς Δ. Δημοπρακοπούλου δικηγόρου, περὶ ἀναιρέσεως τῆς ὑπ' ἀριθ. 485 τοῦ 1894 ἀποφάσεως τοῦ Ἐφετερίου Ἀθηνῶν.

Ἀκούσαν τοῦ Εἰσαγγελλοῦ Δικαστοῦ Χρ. Κόκκορη, ἐκθέσαντος τάδε:

Ἡ Γεωργία χήρα Ἀθ. Πατακιά δι' ἐαυτὴν καὶ ὡς ἐπίτροπος τοῦ ἀνελίκου υἱοῦ τῆς Κυριακούλη (ἐνηλικιωθέντος ἤδη) διὰ τῆς ἀπὸ 19 8θρίου 1892 ἐνώπιον τοῦ Ἐφετερίου Ἀθηνῶν ἀγωγῆς κατὰ τοῦ Δημοσίου, ἐξέθηκεν, ὅτι ἐπὶ τῆς ἀπὸ 31 Μαρτίου 1883 ἀγωγῆς κατὰ τοῦ Δημοσίου ἐξεδόθη ἡ ὑπ' ἀριθ. 1576 τοῦ 1884 ἀπόφασις τοῦ Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν, ἣν το Δικαστήριον ἐξεκάλει ἐνώπιον τοῦ Ἐφετερίου Ἀθηνῶν διὰ τῆς ἀπὸ 20 7θρίου 1884 ἐφέσεώς του ὅτι ἡ ἐφεσις αὕτη ἀνετράπη, καθόσον πρό τριετίας καὶ πλέον οὐδεμία ἐνηργήθη ὑπὸ τῶν διαδίκων ἔγκυρος ἢ νόμιμος πρᾶξις ἐμφαίνουσα τὴν ἐξακολουθήσιν τῆς δίκης καὶ ᾗτήσατο νὰ κηρυχθῇ ἀνατετραμμένη ἡ ἀπὸ 20 7θρίου 1884 ἐφεσις τοῦ Δικαστηρίου κατὰ τῆς ὑπ' ἀριθμόν 1576 τοῦ 1884 ἀποφάσεως τοῦ Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν, ὅπως καταστῇ αὕτη (ἡ ἀπόφασις) τελεσίδικος.

Συζητήσεως γενομένης τὸ Ἐφετεῖον ἐξέδοτο τὴν ὑπ' ἀριθ. 485 τοῦ 1894 ἀπόφασιν, δι' ἧς ἐδέχθη τὴν ἀγωγὴν.

Τῆς ἀποφάσεως ταύτης τὴν ἀναίρεσιν αἰτεῖται τὸ Δικαστήριον διὰ τῆς ἀπὸ 11 Μαΐου 1894 αἰτήσεώς του διὰ τοὺς ἐν αὐτῇ ὡς ἐξῆς λόγους:

Διότι ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις ἡμαρτιμένως ἀπεδέξατο τὴν ἀπὸ 19 ὁδρίου 1892 ἀγωγὴν τῆς ἐναγούσης περὶ ἀνατροπῆς ἐπὶ τῇ βάσει τῆς ἐσφαλμένης σκέψεως, ὅτι ὑρίστατο παρ' ἐφέταις ἐκκρεμῆς δῆθεν δίκη συνεπεῖα τῆς ἀπὸ 18 Ἰουλίου 1884 ἐφέσεως τοῦ Δημοσίου κατὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 1576 (1884) ἀποφάσεως τοῦ Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν, ἐνῷ αὕτη εἶχεν ἐκδικασθῇ τελείως ὑπὸ τοῦ κατὰ τὸν νόμον ΑΦΠΣΤ' ἀναθεωρητικοῦ συμβουλίου ὡς κληρωτοῦ δικαστηρίου, περατωθεῖσα κατὰ τῆς ἀναιρεσειούσης. Ἄλλως δ' ἀποφνημαμένη ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις ψευδῶς ἠρμηνεύσε καὶ ἐσφαλμένως ἐφήρμοσε τὸν ρηθέντα νόμον, παραβιάσασα ἐπίσης τὰς οὐσιώδεις διατάξεις τῆς Πολ. Δικονομίας τῶν ἄρθρων 475, 481 καὶ 578, καθ' ἃ ἀπαιτεῖται κλήτευσις προηγουμένως πρὸς συζήτησιν νόμιμον ἐκκρεμῶς τινος ἀγωγῆς, παρεμπιπτούσης ἢ μὴ, ἐφέσεως ἢ ἄλλου τινὸς ἐνδίκου μέσου, μόνον ἀπὸ τῆς κλητεύσεως ἀρχομένου τοῦ πρὸς ἀνατροπὴν χρόνου. Οἱ λόγοι οὗτοι καθιστῶσιν ἀναιρετέαν τὴν προσβαλλομένην ἀπόφασιν.

Διότι ἐπίσης παρέβιασε τὰς οὐσιώδεις διατάξεις τῆς Πολ. Δικονομίας τὰς ἀφορώσας εἰς τὰς πράξεις τὰς ἐμφαινούσας πρόθεσιν πρὸς συνέχισιν τῆς δίκης, ἀποφνημαμένη, ὅτι ἡ βεβαίωσις καὶ ἡ παρὰ τῆς ἐναγούσης εἰσπραξίς τῶν ἐξόδων τῆς ἀποφάσεως τοῦ κληρωτοῦ δικαστηρίου δὲν ἀποτελεῖ πρᾶξιν πρόθεσιν πρὸς συνέχισιν τῆς δίκης ἐμφαίνουσας, τούτου δὲ ἐνεκεν ἀναιρετέα τυγχάνει ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις.

Ἀκούσαν τοῦ πληρεξουσίου τοῦ ἀναιρεσειόντος δημοσίου ἀναπτύξαντος καὶ προφορικῶς τοὺς λόγους τῆς ἀναιρέσεως καὶ αἰτησαμένου τὴν ἀναίρεσιν τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως, τοῦ πληρεξουσίου τῶν ἀναιρεσιβλήτων αἰτησαμένου τὴν ἀπόρριψιν τῆς αἰτήσεως καὶ

Τοῦ Ἀντεισαγγελέως

Σκεφθὲν κατὰ τὸν νόμον

Ἐπειδὴ, ἀφ' οὗ τὸ Δημόσιον δὲν ἰσχυρίζεται, ὅτι ἐνώπιον τοῦ Ἐφετείου προέτεινε, ὅτι ἡ ἐφεσις ἐξεδικάσθη ὑπὸ τοῦ κατὰ τὸν νόμον ΑΦΠΣΤ' κληρωτοῦ δικαστηρίου περατωθεῖσα, ὁ λόγος οὗτος, ὅστις δὲν εἰσῆχθη εἰς τὸ Ἐφετεῖον δὲν δύναται νὰ εἰσαχθῇ κατὰ πρῶτον ἐνώπιον τοῦ Ἀρείου Πάγου.

Ἐπειδὴ ἡ παραγραφή τῆς δίκης ἄρχεται ἀπὸ τῆς διακοπῆς τῶν δικαστικῶν πράξεων ἐπομένως τὸ παράπονον τοῦ δημοσίου, ὅτι ὥρηνεν ἡ ἀναιρεσιβλήτος νὰ κλητεύσῃ τὸ Δημόσιον πρὸς συζήτησιν τῆς ἐκκρεμῶς ἐφέσεως καὶ ἀπὸ ταύτης ν' ἀρχίσῃ ἡ παραγραφή εἶνε μὴ βάσιμον.

Ἐπειδὴ, ὡς ὀρθῶς ἐδόχθη τὸ Ἐφετεῖον, αἱ πράξεις τοῦ Δημοσίου περὶ βεβαίωσεως καὶ εἰσπραξέως τῶν δικαστικῶν ἐξόδων ὑπὸ τοῦ Δη-

μοσίου παρά της ἀναιρεσιβλήτου τῶν ὑπὸ τοῦ κληρωτοῦ δικαστηρίου ἐπιδιχασθέντων δὲν ἐμφαίνουσιν ἐξακολούθησιν τῆς δίκης.

Διὰ ταῦτα

Ἀπορρίπτει τὴν αἴτησιν τοῦ Δημοσίου κατὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 485 τοῦ 1894 ἀποφάσεως τοῦ ἐνταῦθα Ἐφετείου, καί

Καταδικάζει τὸ Δημοσίον εἰς τὰ ἐξοδα τῶν ἀντιδίκων του, μετρί-
ζόμενα εἰς δραχμὰς τεσσαρακοντα πέντε (45).

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις τῇ 28ῃ Δεκεμβρίου 1898.

Ἐδημοσιεύθη ὁ ἐκτάκτως τῇ εἰκοστῇ ὁγδοῇ Δεκεμβρίου 1898.

Ὁ Πρόεδρος

Ὁ Γραμματεὺς

Κ. Σημαντήρας

Γ. Καστόρχης

Ἀριθ. 296

Τὸ Δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου

Τῆμα Α'

Συγκείμενον ἐκ τῶν Δικαστῶν Κ. Σημαντήρα, Προέδρου, Χρ. Κόκκορη, Ἀνδρ. Γκιών, Π. Μενελάου, Α. Πετρίτση, Μ. Ἡλιάδου καὶ Ε. Εὐθυμίου, παρόντων τοῦ τε Ἀντεισαγγελέως Κ. Μαριάκη (κωλυομένου τοῦ Εἰσαγγελέως), καὶ τοῦ Γραμματέως Γ. Καστόρχη.

Συνεδριάσαν δημοσίᾳ ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ τοῦ καταστήματος αὐτοῦ τῇ ἐβδόμῃ Δεκεμβρίου 1898, ἵνα δικάσῃ ἐπὶ τῆς αἰτήσεως τοῦ Δημοσίου ἀντιπροσωπευομένου ὑπὸ τοῦ ὑπουργοῦ τῶν Οἰκονομικῶν, ἐδρεύοντος ἐν Ἀθήναις, παρασταθέντος διὰ τοῦ πληρεξουσίου του Ἰ. Καμπάνη, δικαστικοῦ ἀντιπροσώπου τοῦ Δημοσίου παρά τῇ Ἐφορᾷ Ἀττικῆς κατὰ τοῦ Θεοφύλακτου Ζούγκου, κατοίκου Ἀθηνῶν, μηδὲως παρασταθέντος, περὶ ἀναιρέσεως τῆς ὑπ' ἀριθ. 209 τοῦ 1888 ἀποφάσεως τοῦ Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν.

Ἀκούσαν τοῦ Εἰσηγητοῦ δικαστοῦ Χ. Κόκκορη, ἐκθεσαντος τάδε :

Ὁ Θεοφύλακτος Ζούγκος, διὰ τῆς ἀπὸ 17 Ἀπριλίου 1887 ἐνώπιον τοῦ Α' Εἰρηνοδικείου βορείου πλευρᾶς Ἀθηνῶν ἀγωγῆς κατὰ τοῦ Δημοσίου, ἐξεθῆκεν, ὅτι διατελὼν Εἰσαγγελεὺς τῶν ἐν Σπάρτῃ Πρωτοδικῶν, ἀνεχώρησεν ἐκείθεν κατὰ τὴν 6 Μαΐου 1885 μὲ τρίτημερον ἄδειαν ἀπουσίας καὶ τὴν ἐπομένην ἀφίχθη εἰς Ἀθήνας, ἐνθα ἐπληρο-

φορήθη ανεπισήμως, ὅτι ἀπελύθη τῇ ὑπηρεσίᾳ καὶ παρουσιάσθη εἰς τὸν Ὑπουργὸν τῆς Δικαιοσύνης ζητῶν διατάξαι καὶ ἀδείας, ἂν παρίστατο ἀνάγκη νὰ μεταβῇ εἰς τὴν θείαν τοιαύτην κοινοποιήσῃ ἐκεῖ ἢ ἀπολύσει, ἢ νὰ παραμείνῃ ἐν Ἀθήναις πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον, ὃ ὁ Ὑπουργὸς τὸν διέταξε προφορικῶς νὰ μείνῃ ἐνταῦθα μέχρι κοινοποιήσεως τοῦ διατάγματος τῆς ἀπολύσεως, ἀλλ' ὁ Ὑπουργὸς δὲν τῷ ἐκοινοποίησεν ἐγκαίρως τὸ τῆς ἀπολύσεως διάταγμα καὶ παρήλθε τὸ ἐκ τοῦ νόμου εἰκοσήμερον ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τοῦ διατάγματος, ὅτι κατὰ τὰς τρεῖς ἡμέρας τῆς ἀπουσίας αὐτοῦ ἀδικιοῦται νὰ λάβῃ τὸ ἡμισυ τοῦ μισθοῦ του, ἥτοι δρ. 18.50)00 ἀπὸ δὲ τῆς 9 Μαΐου καθ' ἣν ἔλξηεν ἡ ἀδεια μέχρι τῆς 22 Μαΐου 1885, ὅτε συνεπληρώθη τὸ ἐκ τοῦ νόμου εἰκοσήμερον, δικαιούται λαμβάνειν 13 ἡμερῶν μισθὸν ἥτοι δρ. 172,63)00, ὅτι ὁ Ὑπουργὸς διατάξας αὐτὸν νὰ μείνῃ ἐνταῦθα καὶ μὴ προβάς εἰς τὴν κοινοποίησιν τῆς ἀπολύσεως, θεωρεῖται ὑπαίτιος ἀποποιήθεις τὴν προσφερθεῖσαν ὑπηρεσίαν του καὶ συνεπὶς τὸ προστήσαντι Δημόσιον εὐθύνεται εἰς πληρωμὴν τοῦ μισθοῦ του καὶ ἡτύστατο νὰ ὑποχρεωθῇ τὸ Δημόσιον νὰ τῷ πληρώσῃ δρ. 181 καὶ 13)00 ἐντόκως.

Τὸ Εἰρηκοδικεῖον ἐξέδοτο τὰς ἐξῆς ἀποφάσεις 1) τὴν ὑπ' ἀριθ. 1002 (1887), δι' ἣς ὑπεχρέωσε τὸν ἐνάγοντα ν' ἀποδείξῃ καὶ διὰ μαρτύρων τὴν βράσιν τῆς ἀγωγῆς του, 2) τὴν ὑπ' ἀριθ. 1739 (1887) δι' ἣς ἐπέβαλεν εἰς τὸν ἐνάγοντα ἀναπληρωτικὸν ὄρκον, μετὰ τὴν ὁσὶν τοῦ ἀπολείου ἐδέχθη τὴν ἀγωγὴν καὶ 3) τὴν ὑπ' ἀριθ. 2427 ἰδίου ἔτους, δι' ἣς ἀπέριψε τὴν αἴτησιν τοῦ Δημοσίου περὶ ἀνακλήσεως τῆς ὑπ' ἀριθ. 1739 ἀποφάσεως.

Ἐκκληθεῖσιν τῶν ἀποφάσεων αὐτῶν ἐνώπιον τοῦ Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν ὑπὸ τοῦ Δημοσίου, τοῦτο διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 209 (1888) ἀποφάσεως ἀπέριψε τὴν ἐφασιν.

Τῆς ἀποφάσεως ταύτης τοῦ Πρωτοδικείου τὴν ἀναίρεσιν αἰτεῖται τὸ Δημόσιον διὰ τῆς ἀπὸ 24 Φεβρουαρίου 1888 αἰτήσεώς του, διὰ διαφόρους ἐν αὐτῇ λόγους καὶ ἰδίᾳ διὰ τὸν ἐξῆς.

Διότι ἐναντίον τοῦ ἄρθρου 300 τῆς Πολιτικῆς Δικονομίας ἐδέχθη τὸ Πρωτοδικεῖον, ὅτι ἐπετρέπετο μαρτυρικὴ ἀπόδειξις, ὅτι διατάχθη ὁ ἀναίρεσιβλητος Εἰσαγγελεὺς ἐν ἐνεργείᾳ, νὰ παραμείνῃ ἐν Ἀθήναις ἀνεὺ ὑπηρεσίας καὶ ὅτι ἡ διαταγὴ αὕτη δὲν ἦτο ἡθὲν ἀδεια, ἀλλὰ παραγγελία τοῦ Ὑπουργοῦ, παρ' οὗ λόγῳ ἱεραρχίας δὲν ἠδύνατο νὰ ζητήσῃ ἔγγραφον.

Ἀκούσαν τοῦ πληρεξουσιοῦ τοῦ ἀναίρεσιβλητος ἀγαπτούσαντος καὶ προφορικῶς τοὺς λόγους ἀναίρεσεως καὶ αἰτησαμένου τὴν ἀναίρεσιν τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως καὶ

Τοῦ Ἀγτεισαγγελέως

Σκεφθὲν κατὰ τὸν Νόμον

Ἐπειδὴ, ὡς προκύπτει ἐκ τοῦ ἀπὸ 3 Μαρτίου 1888 ἀποδεικτικού τοῦ δικαστῆ κλητῆρος τῶν ἐν Ἀθήναις Πρωτοδικῶν Μ. Σ. Βραχάμη, ἡ προκειμένη αἵτησις ἀναιρέσεως ἐκοινοποιήθη νομίμως καὶ προσηκόντως πρὸς τὸν ἀναιρεσίβλητον Θεοφ. Ζούγκον, μὴ ἐμφανιζόμενος δ' οὗτος κατὰ τὴν ἐν ἀρχῇ τῆς παρούσης ἀναφερομένην συνεδρίασιν νόμιμον δικάσιμον τῆς προκειμένης ὑπεθέσεως, ἐκφωνήθησιν ἐκ τῆς σειράς τοῦ πινάκιοι καὶ τοῦ σχετικοῦ ἐκθέματος δικάζεται ὡς ἀνεί ἐνεφανίσθη (ἄρθρ. 827 Πολ. Δικονομία).

Ἐπειδὴ ἐκ τοῦ συνόλου τῶν διατάξεων τοῦ ἀπὸ 3 Ἀπριλίου 1833 Β. Διατάγματος, ἀφορῶντος τὴν ὑπηρεσίαν εἰς τὰς Γραμματείας τῆς ἐπικρατείας καὶ ἰδίᾳ ἐκ τοῦ ἄρθρου 13 ἐξάγεται, ὅτι ἡ διεξαγωγή τῶν ἀφορώντων τὴν Ὑπηρεσίαν τοῦ Ὑπουργείου γίνεται ἐγγράφως. Τοῦτο δὲ σχετικῶς πρὸς τὸ ἐν τῇ ἀγωγῇ ἀντικείμενον, καταφαίνεται καὶ ἐκ τοῦ ἄρθρου 39 τοῦ Λογιστικοῦ Νόμου, καθ' ὃ εἰς πᾶν χρηματικὸν ἐνταλμα πρέπει νὰ ἐπισυνάπτονται ἐγγραφα βεβαιούντα, ὅτι ἀποδίδεται ἀποδοδεγμένον χρέος τοῦ κράτους. Ἐντεῦθεν δ' ἐπάται, ὅτι ἡ προφορικὴ διαταγὴ τοῦ Ὑπουργοῦ τῆς Δικαιοσύνης τοῦ νὰ παραμείνῃ ἐνταῦθα ὁ Εἰσαγγελεὺς Σπάρτης, μέχρις οὗτο τῷ κοινοποιηθῇ ἡ ἀπόλυσις τοῦ ἐκ τῆς ὑπηρεσίας ἡ γενομένη, τότε, δὲν ἰσχύει, ὅπως παραχθῇ ὑποχρέωσις τοῦ Δημοσίου πρὸς πληρωμὴν μισθοῦ κατὰ τὸ διάστημα τῆς ἐνταῦθα διαμονῆς του, καθόσον οἱ ῥηθέντες νόμοι κανονίζοντες τὸν τρόπον, καθ' ὃν διεάγεται ἡ ὑπηρεσία τῶν Ὑπουργείων ἀπαιτοῦσι πρὸς τοῦτο ἀπαραιτήτως ἐγγραφὸν ἀπόδειξιν, οὐκ ὁρθῶς ἄρα τὸ Πρωτοδικεῖον ὡς Ἐφετεῖον δικάσαν διὰ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεώς του, ἐπέτρεψε τὸ ἐμμάστιρον μέσον πρὸς ἀπόδειξιν τῆς ἄνω ἐντολῆς, παραβάν τὴν ἀνωτέρω οὐσιώδη δικονομικῆς φύσεως διάταξιν, ὅπερ ἐπάγεται ἀναίρεσιν κατὰ τὸ ἄρθρον 807 § 5 Πολιτικῆς Δικονομίας.

Διὰ ταῦτα

Ἀναιρεῖ τὴν ὑπ' ἀριθ. 209 (1888) ἀπόφασιν τοῦ ἐνταῦθα Πρωτοδικείου καὶ

Παραπέμπει τὴν ὑπόθεσιν πρὸς νέαν συζήτησιν εἰς τὸ ἐν Ναυπλίῳ Πρωτοδικεῖον.

Διατάσσει νὰ γραφῇ ἡ παρούσα εἰς τὸ περιθώριον τοῦ πρωτοτύπου τῆς ἀναιρουμένης ἀποφάσεως καὶ νὰ δημοσιευθῇ διὰ τοῦ τύπου δαπάνῃ τοῦ ἀναιρεσίβλητου καὶ

Καταδικάζει τὸν ἀναιρεσίβλητον εἰς τὰ ἐξόδα τοῦ Δημοσίου τοῦ

Ἐφετείου καὶ τοῦ Ἀρείου Πάγου ματριαζόμενα εἰς δραχμὰς ἐξήκοντα πέντε (65) καὶ εἰς τὰ τέλη τῆς σημερινῆς.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις τῇ εἰκοστῇ τρίτῃ Δεκεμβρίου 1898.

Ἐδημοσιεύθη δ' ἐκτάκτως τῷ εἰκοστῇ ὁγδόῃ Δεκεμβρίου 1898.

Ὁ Πρόεδρος τοῦ Ἀρείου Πάγου ὁ Γραμματεὺς

Κ. Σημαντήρας Γ. Καστόρχης

Ἀριθ. 297

Τὸ Δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου

(Ἐρημὴν ἀναίρεσίντος)

Ἀριθ. 298

Τὸ Δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου

Ἀριθ. 299

Τὸ Δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου

Ἀριθ. 300

Τὸ Δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου

Ἀριθ. 301

Τὸ Δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου

Ἀριθ. 302

Τὸ Δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου

Ἀριθ. 303

Τὸ Δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου

Ἀριθ. 304

Τὸ Δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου

Ἀριθ. 305

Τὸ Δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου

Ἀριθ. 306

Τὸ Δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου

Ἀριθ. 307

Τὸ Δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου

Ἀριθ. 308

Τὸ Δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου

Ἀριθ. 309

Τὸ Δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου

Ἀριθ. 310

Τὸ Δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου

Ἀριθ. 311

Τὸ Δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου

Ἀριθ. 312

Τὸ Δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου

Ἀριθ. 313

Τὸ Δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου

Ἀριθ. 314

Τὸ Δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου

ἔξεθηκεν, ὅτι κατὰ τὴν θέσιν ἄνω Πατήσια τῶν Ἀθηνῶν ὑπάρχει βουνὸν συνορευόμενον ἀνατολικῶς με κτήματα Ἐθνικά, ὁτικῶς με προικῶν ἀγρὸν τοῦ ἐναγομένου Μιχ. Χατζηγιάννου καὶ τῆς συνεναγομένης Εὐθυμίας Δ. Νικολάου, ἀρκτικῶς με βουνῶδες μέρος, ἀνήκον μὲν εἰς τὸ Δημόσιον κατεχόμενον δὲ ὑπὸ τῶν κληρονόμων Πασσαλῆ, μεσημβρινῶς με Ἐθνικὸν καὶ Ἐκκλησιαστικὸν ἀγρὸν ἀξιούμενον ὑπὸ τῶν κληρονόμων Παπακουβαριώτου· τοῦ βουνοῦ τοῦτου ὁλόκληρον τὴν μεσημβρινοδυτικὴν πλευρὰν, ὀριζομένην με τὴν ἀνατολικὴν κορυφὴν τοῦ αὐτοῦ βουνοῦ, πρὸς βορρᾶν με βουνῶδες μέρος ἀνήκον εἰς τὸ δημόσιον καὶ κατεχόμενον νῦν ὑπὸ τῶν κληρονόμων Πασσαλῆ, οἵτινες καὶ ὀροθέτησαν αὐτὸ διὰ σημείων καταφαγῶν, ἦται γωνιῶν, πρὸς δυσμὰς με προικῶν ἀγρὸν τοῦ ἐναγομένου Μιχ. Χατζηγιάννου, καὶ πρὸς μεσημβρίαν με κτῆμα ἔθνικόν ἢ ἐκκλησιαστικόν δηλωθέν ὡς τοιοῦτον καὶ ἀξιούμενον ὑπὸ τῶν κληρονόμων Παπακουβαριώτου, οὐδέποτε γενομένην ἀντικείμενον κυριότητος ἢ κατοχῆς παρ' ἰδιωτῶν, ἦται ἐπὶ τῆς ὁποίας οὐδέποτε ἰδιώτης ἢ κοινότης ἐγένετο κύριος ἢ κάτοχος, οὐσαν δ' ἐκτάσεως στρεμμάτων βασιλικῶν περίπου ἐξήκοντα ὀκτῶ (68), ἀδέσποτον καὶ ἐπὶ τῆς ὁποίας δὲν ὑπῆρξαν ποτὲ ἀπαιτήσεις ἰδιωτῶν, ἀνήκουσαν δὲ εἰς τὸ Δημόσιον καθὰ τοιαύτην, ὡς καὶ ὁλόκληρον τὸ βουνὸν τοῦτο δυνάμει τοῦ περὶ διακρίσεως κτημάτων νόμου, οἱ ἐναγομένοι κατέλαβον πρὸ διετίας μόλις καὶ κατέχουσι παρανόμως καὶ ἀνευ δικαίωματος καὶ ἤρξαντο λατομοῦντες καθ' ὅλην τὴν ἔκτασιν τῆς μεσημβρινοδυτικῆς αὐτοῦ πλευρᾶς· ὅτι ὁλόκληρον τὸ βουνὸν τοῦτο, οὐδέποτε γενομένην ἀντικείμενον δεσποτείας οὐδὲ καταληφθὲν ὑπὸ τινος, περιήλθεν ὡς ἀδέσποτον εἰς τὴν κυριότητα καὶ κατοχὴν τοῦ δημοσίου δυνάμει τοῦ περὶ διακρίσεως κτημάτων νόμου, ἀπὸ τῆς συστάσεως τοῦ Ἑλληνικοῦ Βασιλείου· ὅτι οἱ ἐναγομένοι ἀπολαμβάνουσιν ἐκ τῆς λατομῆσεως κατ' ἔτος δραχμὰς 1500, ἀπὸ πέπετον ἀποδώσκει τῷ Δημοσίῳ καὶ ἤτήσατο ν' ἀναγνωρισθῇ τὸ Δημόσιον κύριον τοῦ ἐπιδίκου βουνοῦ καὶ υποχρεωθῶσιν οἱ ἐναγομένοι νὰ τὰ παραδώσῃ εἰς τὸ Δημόσιον, νὰ διαταχθῇ ἡ ἐγκατάστασις τοῦ Δημοσίου καὶ ἡ βία τῶν ἐναγομένων ἀποδύλη, ὑποχρεωμένων τούτων εἰς τὴν ἀπόδοσιν τῶν εἰσδημάτων ἀπὸ τοῦ ἔτους 1884 πρὸς δραχμ. 1500 κατ' ἔτος, ἢ ὅσον ἤθελον ὀρίσει, πραγματοποιήσας ἐντόκως ὁμολογίας ἀποδόσεως.

Συζητήσεως γενομένης τὸ Πρωτοδικεῖον, μετὰ τὰς ὑπ' ἀριθ. 5572 (1884) 1852 καὶ 3622 (1882) 654 (1887) προδικαστικὰς καὶ παρεμπιπτούσας ἀποφάσεις ἐξέδοτο τελευταῖον τὴν ὑπ' ἀριθ. 11020 (1887) ὀριστικὴν, δι' ἧς ἐδέχθη τὴν ἀγωγὴν ὡς πρὸς τὴν

πρώτην αὐτῆς βῆσιν τῆς κυριότητος καὶ ἔταξεν ἀποδείξεις διὰ πραγματογνωμοσύνης ὡς πρὸς τὰ αἰτούμενα εἰσοδήματα.

Ἐκκληθειςὼν τῶν ἀνωτέρω ἀποφάσεων ὑπὸ τῶν ἐναγομένων, τὸ Ἐφετεῖον Ἀθηνῶν ἐξέδοτο τὰς ἐξῆς ἀποφάσεις, 1) τὴν ὑπ' ἀριθ. 689 (1889), δι' ἧς μεταρρυθμίσαν τὴν ὑπ' ἀριθ. 41021 ὀριστικὴν ἀπόφασιν, ὑπεγρέωσε τοὺς ἐναγομένους ν' ἀποδείξωσι καὶ διὰ μαρτύρων, ὅτι κατ' ἐθίμον ἰσχύον ἐν Ἀθῆναις αἱ πλευραὶ τῶν βουνῶν ὡς γέρνουν τὰ ὕδατα ἀνήκουσιν εἰς τὸν κύριον τοῦ ὑπὸ τὰς ὑπερφαῖς κτήματος 2) τὴν ὑπ' ἀριθ. 420 (1890) δι' ἧς διέταξεν ἐπίσης ἀποδείξεις, 3) τὴν ὑπ' ἀριθ. 2201 (1892) δι' ἧς διέταξε προσαγωγὴν ἐγγράφων καὶ 4) τὴν ὑπ' ἀριθ. 2967 (1893) δι' ἧς ἀπέρριψε τὴν ἀγωγὴν τοῦ Δημοσίου, ὡς ἀνυπόστατον.

Τῇ τελευταίᾳ ταύτης ἀποφάσεως τοῦ Ἐφετερίου τὴν ἀναίρεσιν αἰτεῖται τὸ Δημόσιον διὰ τῆς ἀπὸ 18 Φεβρουαρίου 1894 αἰτήσεώς του διὰ τοὺς ἐν αὐτῇ ὡς ἐξῆς λόγους.

Διότι ἡμαρτημένως ἐδέχθη τὸ Ἐφετεῖον, ὅτι ἡδύνατο νὰ ἰσχύσῃ καὶ ἐπικρατήσῃ ἐπὶ τουρκοκρατίας ἐθίμον ἀντικείμενον εἰς ρητὸν ἀπαγορευτικὸν νόμον τοῦ Ὀθωμανικοῦ κράτους, καθ' ὃν αἱ βουναὶ καὶ τὰ ἀνεπίδεκτα ἀσπορίσσεως βραχώδη μέρη δὲν ἡδύνατο ν' ἀποτελέσωσι ἰδιωτικὴν κτήσιν· μόνα δὲ τὰ ἐθίμα τὰ μὴ ἀντικείμενα εἰς τοιοῦτον νόμον ἡδύνατο νὰ χωρήσωσιν· οὕτω δὲ παρηρμήνευσε τὸ Ἐφετεῖον τὸν νόμον τῆς 23 Φεβρουαρίου 1835 περὶ ἐθίμου καὶ ἀνααιρετέαν κατέστησε τὴν ἀπόφασίν του.

Διότι ὀρθῶς διὰ προηγουμένης ἀπαράσεώς του τὸ Ἐφετεῖον διέταξεν ἀποδείξιν περὶ τῆς ὑπάρξεως τοιοῦτου Νόμου ἀπαγορευτικοῦ καθόσον ἡ ἀπόδειξις αὕτη προεῖχε τῆς ὑπάρξεως τοῦ ἐναντίου ἐθίμου, διότι τῆς ὑπάρξεως τοῦ τοιοῦτου Νόμου ἀποδεικνυομένης, ἡ πρότασις περὶ ὑπάρξεως ἐναντίου ἐθίμου ἐπιπτεν ἀφ' ἐαυτῆς, διότι μετὰ τὴν ἐν Ἑλλάδι εἰσαγωγὴν τοῦ περὶ χαρτοσήμου Νόμου, καθ' ὃν ἀπαγορεύεται ἡ ἀνευ συμβολαιογραφικῆς πράξεως μεταβίβασις τῶν ἀκινήτων δὲν ἡδύνατο νὰ ἰσχύσῃ τὸ τοιοῦτον ἐθίμον, ἀντικείμενον καὶ εἰς τὸν Νόμον περὶ δικηρέσεως κτημάτων· ὅθεν τὸ Ἐφετεῖον παρεβίβασε καὶ τὸ ἀρθρον 42 τοῦ Νόμου περὶ χαρτοσήμου καὶ τοῦ Νόμου περὶ διακρίσεως κτημάτων, καθ' ὃν πάντα τὰ ἀδέσποτα ἀνήκουσιν εἰς τὸ Κράτος.

Διότι ἐθίμον, καθ' ὃ ὁ κύριος κτήματος χθαμαλοτέρου γίνεται αὐτοδικαίως καὶ κύριος τοῦ ἀνωθεν αὐτοῦ βουνοῦ, χωρὶς νὰ μεσολαβήσῃ σύμβασις ἢ πράξις ἄλλη ὕλική πρὸς χρησιδικοποιεῖαν τείνουσα, ἀντίκειται εἰς τὸν ὀρθὸν λόγον καὶ δὲν δύναται νὰ χωρήσῃ εἰς τὴν συνελήσιν τοῦ λαοῦ ὡς πρᾶξις ἐννομος καὶ δικαία, στοιχεῖα ἀπαιτούμενα πρὸς ὑπαρξιν τοῦ ἐθίμου.

Διότι τὸ Ἐφετεῖον ἐκλαμβάνει τὴν ὑπαρξιν τοῦ ἐθνικοῦ ὡς Νόμον γραπτόν, γνωστὸν εἰς πάντας καὶ ὑποχρεωτικὸν διὰ πάντας τοὺς πολίτας καὶ πρὶν εἶναι τοῦτο ἀμφισβητηθὲν ἀποδειχθῇ, ἐνῷ τὸ ἔθιμον εἶναι μὲν Νόμος ἀγραφὸς, ἰσχύων, ἀλλὰ δεῖται ἀποδείξεως, ἀμφισβητούμενον ὡς συνιστάμενον ἐκ πραγματικῶν περιστατικῶν καὶ διὰ τοῦτο εἶναι ἀπαράδεκτον μὴ προτεινόμενον κατὰ τὴν πρώτην τῆς ὑπεθεσεως συζήτησιν καὶ διατάσσεται περὶ τῆς ὑπάρξεως αὐτοῦ ἀμφισβητούμενης ἀπόδειξις, δὲν ἦτο ἄρα ὑποχρεωμένον τὸ Δημόσιον νὰ γινώσκῃ ἢ καὶ γ' ἀναγνωρίσῃ ἐκ τῶν προτέρων τὸ ἔθιμον καὶ ἐπὶ τῇ βάσει καὶ τῇ ὑπάρξει τοῦ τοιοῦτου ἐθνικοῦ νὰ διατυπώσῃ τὴν ἀγωγὴν του ὡς ἡμαρτημένως σκέπτεται τὸ Ἐφετεῖον.

Ἀκούσαν τῶν πληρεξουσίων τῶν διαδίκων καὶ

Τοῦ Ἀντεισαγγελέως.

Σκεφθὲν κατὰ τὸν Νόμον.

Ἐπειδὴ ἐκτίμησαν τὸ δίκασαν Ἐφετεῖον, ὡς ἐξαγεται ἐκ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως, τὰς προσκομισθείσας ἀποδείξεις, ἐν τῇ ἀνεξελέγκτῳ αὐτοῦ ἐξουσίᾳ ἐδέχθη ὅτι ἀπὸ τῆς ἐποχῆς τῆς τουρκικῆς κυριαρχίας ἰσχύει ἐν Ἀθήναις οὐκ ὡς εἰς πολλὰς περιστάσεις ἐφαρμοσθῆναι, καὶ διὰ δικαστικῶν ἀποφάσεων κυρωθὲν ἔθιμον, καθὼς αἱ πλευραὶ τῶν βουνῶν, ὡς τὰ ὕδατα καταρέουν, ἀνήκουσιν εἰς τὸν κύριον τῶν ὑπηρειῶν, κατὰ τὸ κρατοῦν δὲ ὡς Νόμος Β. Διάταγμα τῆς 13 Φεβρουαρίου 1835 τὰ ἔθιμα ὅσα πολυχρόνιος καὶ ἀδιάκοπος συνήθεια ἢ ἀποφάσεις δικαστικαὶ καθιέρωσαν, ὑπερῃσχύουν ὅπου ἐπεκράτησαν, κατὰ τὸ πνεῦμα τῆς διατάξεως ταύτης οὐδεμίαν ποιοῦσιν διακρίσιν ἐπικρατέστερα εἰσὶ τὰ τοιαῦτα ἔθιμα καὶ ἂν ἀντίκεινται εἰς ἀπαγορευτικὸν τινα ἢ ἐπιτακτικὸν Νόμον. Ὅθεν δεχθὲν τὸ Δικαστήριον τῆς οὐσίας ὡς ἰσχύον τὸ ρηθὲν ἔθιμον, ὀρθῶς ἡμῆνευσε τὸν Νόμον αὐτὸν καὶ ἀπεφάνητο μὴ ἀδέσποτον τὴν ἐπιδίκον βουνώδη ἔκτασιν, ἐν θέσει Πατήσια τῶν Ἀθηνῶν, ὡς ἀνήκουσαν κατὰ τὸ ἔθιμον αὐτὸ εἰς τὸν κύριον τῶν ὑπηρειῶν, οὐχὶ δὲ ἡμαρτημένως θεωρησέαι ἀποκρούμενον ὑπὸ τοῦ αὐτοῦ ἐθνικοῦ, ὡς ἐπικρατεστέρου, τὸ τοῦ Δημοσίου, ἰσχυρισμὸν, περὶ Νόμου Ὀθωμανικοῦ ἀπαγορευόντος τὴν κτῆσιν βουνῶν καὶ βραχυῶν μερῶν, ἀνεπίδεκτον ἀποτριώσεως, οἱ ἀντίθετοι δὲ λόγοι ἀναίρεσώς στεροῦνται βάσεως.

Ἐπειδὴ οὐδὲνως προέκειται ἐν τῇ δίκῃ ταύτῃ περὶ μεταβιβάσεως ἀκινήτων διὰ συμβάσεως, ἵνα ἔχῃ ἐφαρμογὴν ἡ σχετικὴ τοῦ περὶ χαρτοσήμου Νόμου διάταξις ἀνυποστάτος ἄρα ὁ περὶ τοῦτου λόγος ἀναίρεσώς.

Ἐπειδὴ, δεχθὲν, ὡς εἴρηται, τὸ Ἐφετεῖον, ὅτι ἡ ἐπιδίκος βουνώδης ἔκτασις κατὰ τὸ ἀποδειχθὲν ἔθιμον δὲν εἶναι ἀδέσποτος, ἀνήκουσα

κατ' αὐτὸ εἰς τὸν κύριον τῶν ὑπηρετιῶν, ὁρῶς ἀπέρριψε τὴν ἀγωγὴν τοῦ Δημοσίου, διεκδικούντος αὐτὴν ὡς ἀδέσποτον, κατὰ τὸν Νόμον περὶ διακρίσεως κτημάτων, μὴ ἰσχυριζομένου δὲ διὰ τῆς ἀγωγῆς ὡς ὁρῶς καὶ τὸ Ἐφετεῖον οὐκ ἐκτεταται, ὅτι καὶ αἰεὶ ὑπάρχει εἰς αὐτὸ ἀδέσποτος ὥστε μὴ βάσιμος καὶ ὁ περὶ τοῦτου λόγος ἀναίρεσις.

Διὰ ταῦτα Ἰούν καὶ τὰ ἄρθρα 210, 219 καὶ 830 τῆς Πολιτικῆς Δικονομίας.

Ἀπορρίπτει τὴν προκειμένην ἀναίρεσιν αἰτήσιν τοῦ Δημοσίου κατὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 2967 (1893) ἀποφάσεως τοῦ Ἐφετείου Ἀθηνῶν καὶ καταδικάζει τὸ ἀναίρεσιον Δημοσίον εἰς τὰ δίκαστικά· ἐξοδα τῶν ἀναίρεσιδλήτων, περιοριζόμενα εἰς δραχμὰς πέντηκόνητα (50) καὶ εἰς τὰ τέλη τῆς σημασίας.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις τῇ εἰκοστῇ τρίτῃ Δεκεμβρίου 1898.

Ἐβήμοσιεύθη ὁ ἐκτάκτως τῇ εἰκοστῇ ὁγδοῇ Δεκεμβρίου 1898.

Ὁ Πρόεδρος καὶ ἀπαιτούμενος ὁ Γραμματεὺς
Κ. Σημαντήρας Γ. Καστόρχης

Ἀριθ. 299
Τὸ Δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου

Τμήμα Α'.

Συγκείμενον ἐκ τῶν Δικαστῶν Κωνστ. Σημαντήρα, Προέδρου, Χ. Κόκκορη, Α. Γκιών, Π. Μενελάου, Α. Πετρίτση, Μιλ. Ἠλιάδου καὶ Ε. Εὐθυμίου, παρόντων τοῦ τοῦ Ἀντεισαγγελέως Κωνστ. Μανιάκη (χωλυσμένου τοῦ Εἰσαγγελέως) καὶ τοῦ Γραμματέως Γ. Καστόρχη.

Συνεδρίασαν δημοσίᾳ ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ τοῦ καταστήματος αὐτοῦ τὴν ἑβδόμη (7) Δεκεμβρίου 1898, ἵνα δικάσῃ ἐπὶ τῇ αἰτήσεως τοῦ Δημοσίου, ἀντιπροσωπευομένου ὑπὸ τοῦ Ὑπουργοῦ τῶν Οἰκονομικῶν, ἐδρεύοντος ἐν Ἀθήναις, παρασταθέντος διὰ τοῦ πληρεξουσίου τοῦ Α. Στούπη, Νομ. Συμβούλου, κατὰ τοῦ Ἰωάννου Παπαμανώλη, κατοικοῦ Πειραιῶς, διαμένοντος προσωρινῶς ἐν Ἀθήναις, παρασταθέντος διὰ τοῦ πληρεξουσίου τοῦ Χαρ. Ε. Ἀγγελάκη, δικηγόρου, περὶ ἀναίρεσεως τῆς ὑπ' ἀριθ. 8545 (1893) ἀποφάσεως τοῦ Πρωτοδικεῖου Ἀθηνῶν.

Ἀκούσαν τοῦ Εἰσηγητοῦ Δικαστοῦ Ἀνδρ. Γκιών, ἐκθέσαντος τὰδε:

Ὁ Ἰωάννης Παπαμανώλης διὰ τῆς ἀπὸ 13 Ἀπριλίου 1892, ἐνώπιον τοῦ Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν ἀγωγῆς κατὰ τοῦ Δημοσίου, ἐξέ-
 θηκεν, ὅτι κατὰ Ἰανουάριον 1889 ὁ ἐν Κερκύρα ἐμπορικὸς οἶκος «Ρι-
 ἔτη Φούλδ καὶ Σα» εἶχεν ὑπεξαίρεσαι ἐξ βυτίᾳ, ἅτινα εἶχε θέσει ὑπὸ
 διαμετακόμισιν ἐν ἰδιωτικῇ ἀποθήκῃ· συνεπεία δὲ ἐγγράφου αὐτοῦ
 (τοῦ ἐνάγοντος) ὁ Τελωνὴς Κερκύρας συέταξε πρωτόκολλον, δι' οὗ
 ἐβεβαίωτο ἡ τελωνιακὴ αὐτῇ παράβασις τοῦ εἰρημένου ἐμπορικοῦ οἴκου
 καὶ δι' ἀποφάσεώς του ἐπικυρωθεῖσης, καὶ ὑπὸ τοῦ Νομ. Συμβουλίου
 καὶ καταστάσης ὀριστικῆς καὶ τελεσιδικροῦ, κατεδίκασε τούτον εἰς τὸ
 ὀκταπλοῦν τέλος τῶν βυτίων ἐκ δραχμῶν ἐν ὧν 809. 60)ρο, ἐξ ὧν
 ἐπεδίκασεν εἰς αὐτὸν ὡς ἀνακαλυπτὴν δρ. 354. 20)ρο· ἀλλὰ τὸ
 Ὑπουργεῖον οὐδὲν ἐνήργησεν ἔκτοτε πρὸς εἰσπραξίν τοῦ εἰρημένου
 ποσού, καὶ τοι ὁ καταδικασθεὶς ἐμπορικὸς οἶκος εἶναι φερέγγυος καὶ
 εἰς θέσιν ν' ἀποτίσῃ τὸ εἰς ὁ καταδικάσθη ποσόν, ἂν ἐξετελεῖτο κατ'
 αὐτοῦ ἡ καταδικαστικὴ ἀπόφασις· ὅτι τὸ Δημόσιον ἀμελήσαν νὰ ἐκτε-
 λῇ διὰ τῶν ὀργάνων του τὴν ρηθείσαν ἀπόφασιν καὶ νὰ εἰσπράξῃ
 τὸ δι' αὐτῆς ἐπιδικάζομενον ποσόν, εὐθύνεται διὰ τὴν παράλειψιν
 ταύτην τῶν ὑπαλλήλων του καὶ ὑποχρεοῦται νὰ πληρώσῃ αὐτῷ δραχ.
 354. 20)ρο αἵτινες τῷ ἐπεδικάσθησαν ὡς ἀποκαλυπτῇ διὰ τῆς ἀπο-
 φάσεως τοῦ τελώνου· ἄλλως τὸ Δημόσιον ὑποχρεοῦται νὰ πληρώσῃ
 εἰς τοὺς ἀποκαλυπτὰς λαθρεμπορίων, τὰ ἐπιδικάζομενα αὐτοῖς ποσά,
 ἔστω καὶ ἂν δὲν πρέθῃ εἰς τὴν εἰσπραξίν διὰ τῆς ἐκτελέσεως τῶν κα-
 τὰ τῶν λαθρεμπορίων καταδικαστικῶν ἀποφάσεων· καὶ ἠτήσατο νὰ
 ὑποχρεωθῇ τὸ Δημόσιον νὰ τῷ πληρώσῃ δραχμὰς 354. 20)ρο ἐντόκως.

Συζητήσεως γενομένης, τὸ Πρωτοδικεῖον μετὰ τὰς ὑπ' ἀριθ. 5643
 (1892) καὶ 2951 (1893) παρεμπιπτούσας περὶ προσαγωγῆς ἐγγράφων
 ἀποφάσεις, ἐξέροτο τελευταίαν τὴν ὑπ' ἀριθ. 8545 (1893) ὀριστικὴν,
 δι' ἧς ἐδέχθη τὴν ἀγωγὴν ὡς νόμιμον καὶ βάσιμον.

Τῆς τελευταίας ταύτης ἀποφάσεως τὴν ἀναίρεσιν αἰτεῖται τὸ Δη-
 μόσιον διὰ τῆς ἀπὸ 27 Φεβρουαρίου 1894 αἰτήσεώς του διὰ τοὺς ἐν
 αὐτῇ λόγους ἐν αἷ καὶ ὁ ἐξῆς.

Διότι δὲν ἠδύνατο τὸ Δικαστήριον νὰ ἐξετάσῃ κατὰ Νόμον ἂν τὸ
 Νομικὸν Συμβούλιον εἶχε τὸ δικαίωμα τῆς ἀναθεωρήσεως τῆς 136
 (1891) ἀποφάσεώς του, διότι τοῦτο μόνον ἀρμόδιον νὰ ἐξετάσῃ ἢν τὸ
 ἐκδὸν τὴν ἀπόφασιν σῶμα, ἦτοι τὸ Νομικὸν συμβούλιον καὶ οὐδὲν ἄλλο.
 Ἀκούσαν τοῦ πληρεξουσίου τοῦ ἀναιρεσιόντος, ἀναπτύξαντος καὶ
 προφορικῶς τοὺς λόγους ἀναιρέσεως καὶ αἰτησαμένου τὴν ἀναίρεσιν τῆς

προσβαλλομένης ἀποφάσεως, τοῦ πληρεξουσίου τοῦ ἀναιρεσιβλήτου, ἀντικρούσαντος αὐτοὺς καὶ αἰτήσαντός τὴν ἀπόρριψιν τῆς αἰτήσεως καὶ

Τοῦ Ἀντεισαγγελέως.

Σκεφθέν κατὰ τὸν Νόμον.

Ἐπειδὴ κατὰ τὸ ἄρθρον 4 ἐδ. β' τοῦ νόμου ΧΜΖ' ἐν Ὁλομελείᾳ δικάζει ὁ Ἀρείος Πάγος, ἐὰν αἰτῇται ἀναίρεσις ἐνεκὸν ὑπερβάσεως τῆς περὶ τὴν ὑπηρεσίαν ἐξουσίας κατὰ τὸ ἐδάφ. 1 τοῦ ἁρθροῦ 808 τῆς Πολ. Δικονομίας, ἥτοι ἂν ὡς λόγος ἀναίρεσεως φέρεται, ὅτι τὸ Δικαστήριον πρὸρῃνειρεν ἑαυτὸ εἰς ἐντελῶς, ζῆνα καὶ ἰδίως διοικητικὰ καθήκοντα ἢ νομοθετικά· ὅθεν παραπεμπτός ἐνώπιον τῆς Ὁλομελείας ὡς ἀποτελῶν ταιαύτην ὑπέρβασιν ὁ ἐν τῇ προκειμένῃ αἰτήσῃ λόγος ἀναίρεσεως, ὅτι τὸ δικάσας Πρωτοδικεῖον ἐπελήφθη καὶ ἀπεφάνητο, ὅτι ἐὰν ἡδύνατο τὸ Νομικὸν συμβούλιον ν' ἀναθεωρήσῃ τὴν ἐκδοθεῖσαν 136 τοῦ 1891 ἀπόφασιν αὐτοῦ, ἐπὶ ἐφέσεως κατὰ τελωνιακῆς ἀποφάσεως, ἐνῷ ἀρμόδιον κατὰ νόμον ν' ἀποφασίσῃ περὶ τούτου εἶναι μόνοι τὸ ἐκδόν τὴν ἀπόφασιν αὐτὴν διοικητικὸν τῶν Νομικῶν Συμβούλων Δικαστήριον (ἄρθρ. 104 τελων. οργανισμοῦ, ἄρθρ. 7 νόμου ΑΚΑ', ἄρθρ. 14 καὶ 15 νόμου ΑΦΙΓ').

Διὰ ταῦτα
Ἰδὼν καὶ τὰ ἄρθρα 210, 219, 826 καὶ ἐπὶ. Πολ. Δικονομίας.
Παραπέμπει ἐνώπιον τῆς Ὁλομελείας τοῦ Ἀρείου Πάγου τὴν προκειμένην αἴτησιν ἀναίρεσεως καὶ
Καταδικάζει τὸ ἀναιρεσιβλήτον Δημόσιον εἰς τὰ δικαστικὰ ἐξόδα τοῦ ἀναιρεσιβλήτου περιοριζόμενα εἰς δραχμὰς πενήκοντα (50) καὶ εἰς τὰ τῆς σημανσεως τέλη.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις τῇ 23ῃ Δεκεμβρίου 1898.

Ἐσημοσιεύθη δ' ἐκτίκτως τῇ εἰκοστῇ ὁγδοῇ Δεκεμβρίου 1898.

Ὁ Πρόεδρος Ὁ Γραμματεὺς

Κ. Σημαντήρας Γ. Καστόρχης

Αριθ. 300

Τὸ Δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου

Τμῆμα Α'

Συγκείμενον ἐκ τῶν Δικαστῶν Κ. Σημαντήρα, Προέδρου, Χρ. Κόκκορη, Ἀνδρ. Γκιῶν, Στ. Ἀνδροπούλου, Ἀ. Πετρίτση, Μ. Ἡλιαδου καὶ Ε. Εὐθυμίου, παρόντων τοῦ τε Ἀντεισαγγελέως Κ. Μανιάκη (κωλυομένου τοῦ Εἰσαγγελέως), καὶ τοῦ Γραμματέως Γ. Καστόρχη.

Συνεδρίασαν δημοσίᾳ ἐν τῷ ἀκροατήριῳ τοῦ καταστήματος αὐτοῦ τῇ δεκάτῃ τετάρτῃ Δεκεμβρίου 1898, ἵνα δικάσῃ ἐπὶ τῆς αἰτήσεως τοῦ Ὑπουργοῦ τῶν Οἰκονομικῶν, ἐδρεύοντος ἐν Ἀθήναις, καὶ τοῦ Ταμίου Ἡλείας, ἐδρεύοντος ἐν Πύργῳ, ὡς ἀντιπροσώπων τοῦ Δημοσίου παρασταθέντων διὰ τοῦ πληρεξουσίου τῶν Α. Στούπη Νομ. Συμβούλου, κατὰ τοῦ Δημοτηρίου Ν. Μακρῆ, κατόικου Κυλλήνης, μηδὲως παρασταθέντος περὶ ἀναίρεσεως τῆς ὑπ' ἀριθ. 275 τοῦ 1894 ἀποφάσεως τοῦ Δικαστηρίου τῶν ἐν Πάτραις Ἑφετών.

Ἀκούσαν τοῦ Εἰσγγητοῦ Δικαστοῦ Α. Γκιῶν ἐκθίσαντος τὰς:

ὉΤαμίος Ἡλείας, ὡς ἀντιπρόσωπος τοῦ Δημοσίου ἐξέδοτο κατὰ τοῦ Ν. Μακρῆ τὸ ὑπ' ἀριθ. 9344 τῆς 10 Δεκεμβρίου 1891 ἐντάλμα συλλήψεως περὶ πληρωμῆς δραχμῶν 303. 41)οο διὰ τὴν δευτέραν δόσιν ἐνοικίου οἰκοπέδου ἐν Κυλλήνῃ, τοῦ ὁποίου τὴν πενταετη μίσθωσιν ἀνέλαθεν ἐν δημοπρασίᾳ. Τὸ ἐντάλμα αὐτὸ ἀνέκοψεν ὁ Ν. Μακρῆς διὰ τῆς ἀπὸ 28 Μαΐου 1892 ἐνώπιον τοῦ Πρωτοδικείου Ἡλείας ἀνακοπῆς του, κατὰ τοῦ Ὑπουργοῦ τῶν Οἰκονομικῶν καὶ τοῦ Ταμίου Ἡλείας ὡς ἀντιπροσώπων τοῦ Δημοσίου, διότι δὲν ἐγένετο ὅς τις ἐνοικιαστὴς τοῦ ἐν λόγῳ οἰκοπέδου, μὴ παραδώσαντος αὐτὸ τοῦ Δημοσίου, ἄλλως τε τὸ ἐπίδικον κατελήφθη ἑκτατὲ ὑπὸ τῆς σιδηροδρομικῆς γραμμῆς Καβασιῶν—Κυλλήνης καὶ συνεπῶς τὸ Δημόσιον παράνομως εἰσέπραξε καὶ τὴν πρώτην δόσιν τοῦ ἐνοικίου καὶ ἤρπαστο νὰ κηρυχθῇ ἄκυρον τὸ ἐντάλμα, ἀπαλλαγῇ πάσης ὑποχρέωσιν ἐκ μισθώματος καὶ ὑποχρεωθῇ τὸ Δημόσιον νὰ τῷ ἐπιστρέψῃ τὰς εἰσπραχθεῖσας διὰ τὴν πρώτην δόσιν τοῦ ἐνοικίου δρ. 303. 41)οο.

Συζητήσεως γενομένης, τὸ Πρωτοδικεῖον ἐξέδοτο τὰς ἐξῆς ἀποφάσεις 1) τὴν ὑπ' ἀριθ. 1097 (1892), δι' ἧς ὑπεχρέωσε τὸν ἀνακόπτοντα ν' ἀποδείξῃ διὰ μορτύρων μὲν, ὅτι τὸ μίσθιον κατέλαθεν ὁ διελθὼν ἐκεῖθεν σιδηροδρόμος καὶ ἂν ἔμεινεν ἐξ αὐτοῦ ἑκτασις τις, ἦτο ἄχρηστος διὰ πραγματογνωμοσύνης· δὲ κατὰ πόσον κατελήφθη

τὸ μίσθιον ὑπὸ τοῦ σιδηροδρόμου καὶ 2) τὴν ὑπ' ἀριθ. 373 (1893), δι' ἧς μετὰ ὁσίν ὁρκου ὑπὸ τοῦ ἐναγομένου, ἐδέχθη ἐν μέρει τὴν ἀνακοπὴν, ἐκήρυξεν ἄκυρον τὸ ἐντάλμα καὶ ἀπέρριψε τὴν ἀνακοπὴν ὡς πρὸς τὴν αἵτησιν τῆς ἐπιστροφῆς ἀρ. 303. 41)οο.

Ἐκκληθεῖσων τῶν ἀποφάσεων τούτων ὑπὸ τοῦ Δημοσίου, τὸ Ἐφετεῖον Πατρῶν ἐξέδωτο τὰς ἐξῆς ἀποφάσεις. 1) τὴν ὑπ' ἀριθ. 905 (1893) ἐρήμην τοῦ ἀνακοπτοῦτος καὶ 2) τὴν ὑπ' ἀριθ. 275 τοῦ 1894 δι' ἧς ἀπέρριψε τὴν ἐφεσιν. Τῆς τελευταίας αὐτῆς ἀποφάσεως τοῦ Ἐφετερίου ἡ τὴν ἀναίρεσιν αἰτοῦνται ὁ Ὑπουργὸς τῶν Οἰκονομικῶν καὶ ὁ Ταμίας Ἡλείας ὡς ἀντιπρόσωποι τοῦ Δημοσίου, διὰ τῆς ἀπὸ 30 Μαΐου 1894 αἰτήσεως τῶν διὰ τὸν ἐν αὐτῇ ὡς ἐξῆς λόγον.

Διότι ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις παρεβίβασε τὰς οὐσιώδεις διατάξεις τοῦ ἀρθροῦ 286 Πολ. Δικονομίας, καθ' ἃ, ἡ ἐκθεσις τῶν πραγματογνωμόνων εἶνε ἄκυρος, ἐὰν μὴ τυγχάνει ἀποκρίνωτος ἡτιολογημένη συμφώνως πρὸς τὸ ἀρθρον 102 Π.λ. Δικονομίας, ἀπ' οὗ δὲ δεχεται τὸ Ἐφετεῖον, ὅτι ἡ ἐνστάσις αὕτη περὶ ἄκυρότητος τῆς πραγματογνωμοσύνης ὑπεβλήθη ὑπὸ τοῦ Δημοσίου κατ' ἐφεσιν, ὥφειλε νὰ κηρύξῃ ἄκυρον τὴν ἐκθεσιν τῆς πραγματογνωμοσύνης, καὶ νὰ μὴ ἀπορρίψῃ τὴν ἐνστάσιν ὡς ὁθὲν μὴ προταθεῖσαν πρωτοδίκως, τὸ μὲν, διότι ὥφειλεν ἐξ ἐπαγγέλματος τὸ Ἐφετεῖον νὰ ἐξετάσῃ τὸ ἐγκυρον ἢ μὴ τῆς πραγματογνωμοσύνης, τὸ δὲ, διότι ἔδει νὰ δεχθῇ τὴν ἐνστάσιν τοῦ Δημοσίου καὶ ἐνώπιόν του ἡδὴ ὑποβαλλομένην τὸ πρῶτον ὡς μὴ κωλυούσης τῆς Πολ. Δικονομίας τὴν προσβολὴν τῆς πραγματογνωμοσύνης κατὰ πᾶσαν τῆς δίκης στάσιν, ἀπ' οὗ ἐπιτρέπει τῷ δικαστῇ τὴν αὐτεπάγγελτον ἐκτίμησιν τῆς ἐκθέσεως τῶν ἐμπειροτεχνῶν, ὑπὸ τε τὴν ἐποψὴν τῆς οὐσίας καὶ τῆς ἐγκύρου διατυπώσεως αὐτῆς.

Ἀκούσαν τοῦ πληρεξουσίου τῶν ἀναιρεσειόντων ἀναπτύξαντος καὶ προφορικῶς τὸν λόγον ἀναιρέσεως καὶ αἰτησαμένου τὴν ἀναίρεσιν τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως καὶ

Τοῦ Ἀντεισαγγελέως

Σχεθεὶν κατὰ τὸν Νόμον

Ἐπειδὴ τῆς ἐκθέσεως τῶν πραγματογνωμόνων δὲν εἶναι οὐσιώδης προσδὸν νὰ αἰτιολογῶσιν οὗτοι τὴν γνώμην τῶν καὶ ἔνεκεν ἐλλείψεως αἰτιολογίας δὲν στρεφίται ἡ γνωμοδότησις αὐτῶν τοῦ προσήκοντος κύρους, μὴ ἀπαιτοῦντος τοῦ νόμου αἰτιολογίαν τοιαύτην, διότι κατὰ τὸ ἀρθρον 286 τῆς Πολ. Δικονομίας ἐν περιπτώσει διχοψφίας μόνον ἐκτίθενται ἐν τῇ γνωμοδότησει αἱ ληφθέντες ὑπ' ὧν λόγοι καὶ αἱ ἀντιρρήσεις οὐδεμία δὲ ἄλλη τοῦ νόμου διατάξις ἐπιβάλλει εἰς τοὺς πραγματογνώμονας τὸ χρεὸς νὰ αἰτιολογῶσι τὴν γνωμοδότησιν αὐ-

τῶν ὅθεν ὁ διὰ τῆς προκειμένης αἰτήσεως ὑποβαλλόμενος ἐπὶ τῆς ἐναντίας προϋποθέσεως μόνος ἀναιρέσεως λόγος στερεῖται βάσεως.

Διὰ ταῦτα

Ἰδὼν καὶ τὰρθρα 210, 219, καὶ 830 τῆς Πολιτικῆς Δικονομίας. Ἀπορρίπτει τὴν προκειμένην ἀναιρέσεως αἴτησιν τοῦ Δημοσίου κατὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 275 τοῦ 1894 ἀποφάσεως τοῦ Ἐφετείου Πατρῶν κατ'.

Ἐπιβάλλει εἰς βάρος τοῦ Δημοσίου τὰ τῆς σημάνσεως τέλη.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις τῇ εἰκοστῇ τετάρτῃ Δεκεμβρίου 1898.

Ἐψηροσιεύθη ὁ ἐκτάκτως τῇ εἰκοστῇ ὁγδόῃ Δεκεμβρίου 1898.

Ὁ Πρόεδρος **Κ. Σημαντήρας** Ὁ Γραμματεὺς **Γ. Καστόρχης**

Ἀριθ. 301

Τὸ Δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου

Τμήμα Α'.

Συγκείμενον ἐκ τῶν Δικαστῶν **Κ. Σημαντήρα**, Προέδρου, **Χρ. Κόκκορη**, **Α. Γκιών**, **Π. Μενελάου**, **Αδ. Πετρίτη**, **Μ. Ἡλιάδου** καὶ **Ξέν. Εὐθυμίου** παρόντων τοῦ τε Ἀντεισαγγελέως **Κωνστ. Μανιάκη**, (κώλυομένου τοῦ Εἰσαγγελέως) καὶ τοῦ Γραμματέως **Γ. Καστόρχη**.

Συνεδριάσαν δημοσίᾳ ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ τοῦ καταστήματος αὐτοῦ τὴν ἐβδόμην Δεκεμβρίου 1898, ἵνα δικάσῃ ἐπὶ τῆς αἰτήσεως τοῦ Δημοσίου ἀντιπροσωπευομένου ὑπὸ τοῦ ἐπὶ τῶν Οἰκονομικῶν Ὑπουργοῦ, παρασταθέντος διὰ τοῦ πληρεξουσίου τοῦ **Γ. Καρυτινοῦ Νομικοῦ Συμβούλου**, κατὰ τοῦ **Γεωργίου Σακελλαρποπούλου**, κατοικοῦ Πατρῶν, παραστάντος διὰ τοῦ πληρεξουσίου τοῦ **Ν. Κορριωτάκη**, δικηγόρου, περὶ ἀναιρέσεως τῆς ὑπ' ἀριθ. 180 τοῦ 1894 ἀποφάσεως τῶν ἐν Ναυπλίῳ Ἐφετῶν.

Ἀκοῦσαν τοῦ Εἰσηγητοῦ Δικαστοῦ **Παν. Μενελάου**, ἐκθέσαντος τάδε :

Ἐκπλειστηριασθείσης ἀναγκαστικῶς ἐν Νέᾳ Κορίνθῳ μιᾶς οἰκίας

του ὀφειλέτου Ἀγγελῆ Βοϊσachu, συνετάχθη ὑπὸ τοῦ αὐτίθι Συμβολαιογράφου Κ. Τσιρακοπούλου ὁ ὑπ' ἀριθ. 6559 (1890) πίναξ κατατάξεως· τὸν πίνακα τοῦτον ἀνέκοψεν ὁ Γεώργιος Σακελλαρόπουλος διὰ τῆς ἀπὸ 15 Νοεμβρίου 1890 ἐνώπιον τοῦ Πρωτοδικαίου Ναυπλίου καὶ κατὰ τῶν 1) Γεωργίου Καλαντζῆ καὶ 2) τοῦ Ταμίου Κορίνθου καὶ τοῦ Δημόσιου ἀνακοπῆς τὰς συνταχθείσας ἐνώπιον τοῦ ἰδίου Συμβολαιογράφου, διὰ ταῖς ἐξῆς λέγουσας· 1) Διότι κατετάχθη ὁ Ε. Καλαντζῆς διὰ δραχμ. 1800, ἐνῷ ἔπρεπε ν' ἀποβληθῇ τῆς κατατάξεως, καθόσον οὔτε ἀναγγέλλειν ἀπέβουλεν, οὔτε ἐζήτησε κατὰτάξινως ἐνυπόθηκον δάνειον, οὔτε ἐκθέσει συνετάγη περὶ προσαγωγῆς τίτλων, οὔτε προσήγαγε τοιοῦτους, οὔτε ἀσπληρυνταὶ αἱ ἐλλείψεις αὐταὶ ἐκ τοῦ ὅτι αὐτὸς ἦτο ὁ ἐπισπύδων τὴν ἐκτέλεσιν, διότι ὁ Νόμος δὲν ποιεῖται διάκρισιν, ἀλλ' ὁ Συμβολαιογράφος κατατάσσει τοὺς ἀναγγελομένους, ἄλλως κακῶς κατετάχθη καὶ διὰ τούτους, οὔτινες εἶναι πληρωμένοι καὶ δὲν δικαιοῦνται εἰς πόκους. 2) Διότι κακῶς τὸ Δημόσιον κατετάχθη διὰ δραχμὰς 455, ἐνῷ καὶ τοῦτο ἔπρεπε ν' ἀποβληθῇ τῆς κατατάξεως, καθόσον οὔτε τίτλους προσήγαγεν, οὔτε ἐζήτησε κατὰτάξιν μὲν δὲ ἡ ἀναγγελία δὲν ἀρκεῖ, ἄλλως ἢ ἐν ἔχει προνόμιον προκειμένου περὶ ἀνασῆτων ἐνυποθήκων, δι' ἀκαταπίπτειν φόρον μεταγενεστέρων τῆς ἐγγγραφῆς τῆς ὑποθήκης, οὔτε εἶνε κἀληθές, ὅτι εἶχει λαμβάνειν ἀπὸ φόρους, οὔτε δικαιοῦται καὶ λαβεῖν φόρους ἐπιπλεονέκτους ἀφ' οὗ ὁ ὀφειλέτης κατατελεῖ εἰς κατὰστάσιν πτωχούσεως καὶ δὲν ἐμπορεῖται πλεονέξαι, οὔτε ὀφείλει φόρον οἰκοδομῶν ἢ ἐκπλειστηριασθεῖσα οἰκία, ἀλλ' ὁ ἄλλος οἰκία ἀνώγειος τοῦ αὐτοῦ ὀφειλέτου, ἥτις δὲν ἐπέωλθην, ἄλλως γὰρ οἱ φόροι αὐτοῦ εἶνε μεταγενέστεροι τῆς ὑποθήκης του καὶ ἡ ἡσασα γὰρ μετάρρηθμισθῇ ὁ ἀνακοπτόμενος πίναξ ἐπὶ τῷ τέλει τοῦ νὰ καταταχθῇ ὡς πρῶτος ἐνυπόθηκος δανειστής καὶ ἀποβληθῶσι τῆς κατατάξεως, ὁ μὲν Δ. Καλαντζῆς ὡς μὴ ἀναγγέλλειν, ἄλλως γὰρ κατετάχθη μετ' αὐτὸν καὶ ἐνῶ ἐπεριαρθεῖ (ἢ κατὰτάξις του εἰς μέσον τοῦ κεφάλαιον, τὸ Εὐ Δημόσιον ὡς ἐγγχειρόγραφος δανειστής καὶ νὰ μετριάσθωσι τὰ ἐξέδρα τῆς ἐκτελέσεως διὰ δραχμὰς ἑκατὸν μόνον. Σύνζησεως γενομένης, τὸ Πρωτοδικεῖον ἐξέδωκε τὰς ἐξῆς ἀποφάσεις· 1) τὴν ὑπὸ ἀριθ. 758 (1891), δι' ἣν ἀπέρριψε τὴν ἀνακοπὴν ἐφ' ὅσον ἀπευθύνεται κατὰ τοῦ Ε. Καλαντζῆ καὶ τῶν ἐξῶν ἐκτελέσει, ἀναθελὸν δὲ νὰ ἀποφασίσῃ ὡς πρὸς τὸν Δημόσιον, εἰς ταῖς προσαγωγὰς ἐγγράφων καὶ 2) τὴν ὑπὸ ἀριθ. 2366 τοῦ 1891, δι' ἣν ὀδεχθὲν τὴν ἀνακοπὴν ἐφ' ὅσον ἀπευθύνεται κατὰ τοῦ Δημόσιου, μετάρρηθμισα τὸν ἀνακοπτόμενον πίνακα κατὰ τὰς τῶν ἀνακοπτόντων ἀντὶ τοῦ Δημοσίου καὶ ἔθεσε τὸ Δημόσιον ἐκτὸς διανομῆς καὶ νὰ ναισθῇ ὡς ἐκκληθείσης τῆς ἀποφάσεως ταύτης ὁ ὑπὸ ἀριθ. 2366 ὑπὸ τοῦ

Δημοσίου, τὸ Ἐφετεῖον Ναυπλίου διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 180 (1894) αποφάσεώς του ἀπέρριψε τὴν ἔφεσιν.

Τῆς ἀποφάσεως δὲ παύσης τοῦ Ἐφετείου τὴν ἀναίρεσιν αἰεῖται τὸ Δημόσιον, διὰ τῆς ἀπὸ 2 Αὐγούστου 1894 αἰτήσεώς του, διὰ τοῦς ἐν αὐτῇ ὡς ἐξῆς λόγους.

Διότι ἀληθῶς εἴτε προφορικῶς εἴτε ἐγγράφως προσαχθῶσιν ἐνώπιον τοῦ ἐπὶ τοῦ πλειστηριασμοῦ ὑπαλλήλου παρ' ἑκάστου τῶν ἀναγγελλομένων δανειστῶν οἱ ἀπαίροντες τὴν ἀπαίτησίν των τίτλοι, ὀφείλει οὗτος νὰ συντάξῃ ἐκθέσιν περὶ τῆς προσαγωγῆς αὐτῶν· πλὴν τοῦτο εἶνε καθήκον τοῦ ἐπὶ τοῦ πλειστηριασμοῦ ὑπαλλήλου, ἢ δὲ παράλειψις του μάλιστα ἐπὶ ἐγγράφου ὑποβολῆς τῶν προσαγομένων τίτλων, ὡς συνέβη ἐπὶ τοῦ προκειμένου ἐκ μέρους τοῦ Δημοσίου, καθὰ δέχεται ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις, οὐδ' ὡς ἐπηρεάζει τὸ δικαίωμα τοῦ ἀναγγελλαντος ἑαυτὸν καὶ ἐγγράφως τοὺς τίτλους του ὑποβαλέντος δανειστοῦ, ἀλλὰ μόνον τὴν πειθαρχικὴν τιμωρίαν τοῦ παραβάτου ὑπαλλήλου δύναται νὰ ἐπενέγκῃ, καθόσον ὁ δανειστὴς δὲν ἔχει ἐκ τοῦ Νόμου δικαίωμα νὰ ἐξαναγκάσῃ τὸν ἐπὶ τοῦ πλειστηριασμοῦ ὑπαλλήλον εἰς ἐκπλήρωσιν τοῦ καθήκοντός του τούτου, ὥστε δύναται ὁ δανειστὴς αὗτος ν' ἀποδείξῃ τὸν χρόνον τῆς ὑποβολῆς τῶν τίτλων του διὰ τῶν λοιπῶν ἀποδεικτικῶν μέσων· τὰ ἐναντία δὲ τούτων παραδεξαμένη ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις ἐστὶν ἀναρετέα ἐπὶ παραβίασει τῶν οὐσιωτῶν διατάξεων τῶν ἄρθρων 937 καὶ 938 Πολιτικῆς Δικονομίας.

Ἀκούσαν τοῦ πληρεξουσίου τοῦς ἀναιρεσίοντος Δημοσίου, ἀναπτύξαντες καὶ προφορικῶς τοὺς λόγους τῆς ἀναιρέσεως καὶ αἰτησαμένου τὴν ἀναίρεσιν τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως, τοῦ πληρεξουσίου τοῦ ἀναιρεσιβλήτου αἰτησαμένου τὴν ἀπόρριψιν τῆς αἰτήσεως, καὶ

Τοῦ Ἀντεισαγγελέως

Σκεφθὲν κατὰ τὸν νόμον

Ἐπειδὴ κατὰ τὰ ἄρθρα 937 καὶ 938 τῆς Πολιτ. Δικονομίας πᾶς ἀναγγέλλας ἑαυτὸν δανειστὴν ὀφείλει ἐντὸς 14 ἡμερῶν μετὰ τὴν ἐπίδοσιν τῆς ἐν τῷ ἄρθρῳ 937 ἀναφερομένης προσκλήσεως νὰ ἐμφανισθῇ ἐνώπιον τοῦ ἐπὶ τῆς κατατάξεως ὑπαλλήλου, εἴτε αὐτοπροσώπως, εἴτε διὰ πληρεξουσίου, πρὸς προσαγωγὴν τῶν ἀποδείξεων του, συντασσομένης ἐκθέσεως ὑπὸ τοῦ ἐπὶ τῆς κατατάξεως πρὸς ἀποδείξιν τῆς γενομένης προσαγωγῆς τῶν ἀποδείξεων· πᾶσαν δὲ μετὰ τὴν προμνηθεῖσαν προθεσμίαν γενομένην προσαγωγὴν τῶν ἀποδείξεων ἀπορρίπτει ὁ ἐπὶ τῆς κατατάξεως ὡς ἀπαράδεκτον. Ὅθεν τὸ δικάσαν Ἐφετεῖον, πεισθὲν δικανικῶς ἐκ τῶν ἐνώπιον αὐτοῦ προσαχθέντων ἐγγράφων, ὡς προκύπτει ἐκ τῶν αἰτιολογιῶν 3 καὶ 4 τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεώς του, ὅτι τὸ Δημόσιον δὲν ἐνεφανίσθη ἐνώπιον τοῦ ἐπὶ

Ἡλιάδου καὶ Ξεν. Εὐθυμίου· παρόντων τοῦ τε Εἰσαγγελέως Δημο-
σθένους Τσιθανοπούλου καὶ τοῦ Γραμματέως Γ. Καστόρχη.

Συνεδρίασαν δημοσίᾳ ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ τοῦ καταστήματος αὐτοῦ
τὴν 30 Νοεμβρίου 1898, ἵνα δικάσῃ ἐπὶ τῆς αἰτήσεως τοῦ Δαυὶδ
Σχίλδ, κατοικοῦ Βιέννης, παρασταθέντος διὰ τοῦ πληρεξουσίου του Κ.
Ἑσλιν, δικηγόρου, κατὰ τοῦ Παναγιώτου Βερροιοπούλου κατοικοῦ
Ἀθηνῶν παρασταθέντος διὰ τοῦ πληρεξουσίου του Ἰω. Ἀραβαντινοῦ
δικηγόρου, περὶ ἀναίρεσεως τῆς ὑπ' ἀριθ. 286 τοῦ 1893 ἀποφάσεως
τοῦ Ἐφετερίου Ἀθηνῶν.

Ἀκούσαν τοῦ Εἰσηγητοῦ Δικαστοῦ Παν. Μεγέλαρου ἐκθέσαντος
τάδε:

Ὁ Πανάγος Βερροιοπούλος διὰ τῆς ἀπὸ 27 Μαΐου 1890 ἐνώ-
πιον τοῦ Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν ἀγωγῆς του κατὰ τοῦ Δαυὶδ Σχίλδ
ἐξέθηκεν, ὅτι τὸ ἔτος 1889 ἀπέστειλε πρὸς τὸν ἐναγόμενον ἐν Βιέννῃ
ἵνα ὡς ἀντιπρόσωπός του εἰσπράξῃ τὴν ὑπὸ τὴν αὐτὴν ἡμερομηνίαν ἐκ
φρ. χρυσῶν 1025 συναλλαγματικὴν ἐκδοθεῖσαν εἰς διαταγὴν του ὑπὸ
τοῦ Π. Ψάλτη καὶ εἰς βάρος τοῦ ἐν Μασσαλίᾳ Π. Τσιροπινὰ διὰ δὲ
τοῦ τιμήματος αὐτῆς τῷ ἀποστείλῃ τὰς εἰς τὸ ἐν Καλόμαις ὑποκατά-
στημα τῆς Ἑθνικῆς Τραπεζῆς τῆς Ἑλλάδος ἀποσταλείσας καὶ εἰς τὴν
διαταγὴν τοῦ εὐρίσκόμενας δύο συναλλαγματικὰς ἴσου ποσοῦ τοῦ ὀφει-
λέτου Ἀνάστου Βερροιοπούλου, αἵτινες εἶχον διαμαρτυρηθῇ ὅτι ὁ
ἐναγόμενος εἰσέπραξε μὲν τὴν συναλλαγματικὴν, πλὴν δὲν ἐξεπλή-
ρωσε τὸν σκοπὸν δι' ὃν ἔλαβε τὸ ἀντίτιμον αὐτῆς, ἥτοι δὲν τῷ ἀπέ-
στειλε τὰς ἀποδοχὰς τοῦ Ἀνάστου Βερροιοπούλου καὶ ἐντεῦθεν δὲν
ἠδυνήθη νὰ εἰσπράξῃ τὸ ποσόν, ὅπερ ἀπέστειλε πρὸς τὸν ἐναγόμενον
διὰ τῆς ρηθείσης συναλλαγματικῆς ὅτι ὁ ἐναγόμενος ὡς ἐντολοδόχος
του εἰσπράξας τὴν συναλλαγματικὴν καὶ μὴ ἀποστείλας τὰς συναλλαγ-
ματικὰς τοῦ Ἀνάστου Βερροιοπούλου, δι' αὗτ' ἂν τῷ διέθεσεν τὸ ἀντίτιμον
αὐτῆς, εἶνε ὑπόχρεως νὰ τῷ πληρώσῃ τὸ εἰσπραχθέν ποσόν ἐντόκιως
ἀπὸ τῆς εἰσπράξεως 23 ὁβρίου 1889 ὡς ποιήσας αὐτῶν ἕκαστε χρη-
σιν καὶ ὠφεληθεῖς ὅτι πρὸς ἀσφάλειαν τῆς προκειμένης ἀπαιτήσεως
του κατέσχε συντηρητικῶς εἰς χεῖρας τοῦ Λεωνίδα Ἀποστολίδου δραχ.
2,000 καὶ ᾗτήσατο νὰ ὑποχρεωθῇ ὁ ἐναγόμενος νὰ τῷ πληρώσῃ διὰ
προσωπικῆς κρατήσεως φράγκα χρυσᾶ 1025, ἢ τὴν ἑξίαν αὐτῶν δρ.
1307 καὶ 50)00 ἐντόκιως ἀπὸ τῆς 23 ὁβρίου 1889· νὰ ἐπικυρωθῇ
ἡ κατάσχεσις καὶ ὑποχρεωθῇ ὁ τρίτος νὰ τῷ πληρώσῃ τὸ κατασχεθέν
ποσόν.

Συζητήσεως γενομένης τὸ Πρωτοδικεῖον ἐξέδοτο τὴν ὑπ' ἀριθμὸν
8213 τοῦ 1891 ἀπόφασιν, δι' ἧς ἐδέχθη κατ' ὁλοκληρίαν τὴν προ-
κειμένην καὶ ἐπεκύρωσε τὴν κατάσχεσιν, ὑποχρεώσαν τὸν τρίτον νὰ

πληρώση τὰς κατασχεθείσας δραχμὰς 2000.

Ἐκκληθείσης τῆς ἀποφάσεως ὑπὸ τοῦ ἐναγομένου, τὸ Ἐρετεῖον Ἀθηνῶν ἀπέρριψε τὴν ἔφεσιν διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 286 τοῦ 1893 ἀποφάσεως. Ταύτης δὲ τὴν ἀναίρεσιν αἰτεῖται ὁ ἐναγόμενος διὰ τῆς ἀπὸ 21 Μαΐου 1893 αἰτήσεώς του διὰ τοὺς ἐν αὐτῇ ὡς ἐξῆς λόγους:

Διότι κακῶς ἐφῆρμον τὸν νόμον τὸ Ἐρετεῖον διὰ τοὺς λόγους τῆς Πρωτοδικικοῦ ἀποφάσεως δεχθὲν, ὅτι ἡ ὡς ἄνω διατυπωθεῖσα σχέσις, καταβολὴ ἀλλοτρίου χρέους, ἀποτελεῖ ἐντολὴν καὶ ἐφαρμοστέοι εἰσὶν ἐπ' αὐτῆς οἱ κανόνες τῆς ἐντολῆς.

Διότι ἐπὶ τῇ ἀρνήσει τοῦ ἀναιρεσιέντος οὔτε κἂν ἀποδείξιν διέταξεν εἰς βάρος εἴτε τοῦ ἀναιρεσιβλήτου εἴτε ἄλλως αὐτοῦ καὶ παρεδίωκεν οὕτω τοὺς δικονομικοὺς περὶ ἀποδείξεως κανόνας.

Διότι δὲν ἐπέβαλεν οὔτε κἂν τὸν ὄρκον, ὃν ἐπιδοθητικῶς ἐπήγαγε περὶ τῆς ἐνστάσεώς του, ὅτι διὰ τῆς ἀποστάλης τῶν χρημάτων δὲν ἐσκοπεῖτο ἐντολῇ, ἀλλ' ἡ πληρωμὴ τοῦ πρὸς αὐτὸν χρέους τοῦ Ἀνάστου δεχθὲν, ὅτι εἶναι ἀλυσιτελής ὁ ποιούτος ἰσχυρισμὸς μὴ συνοδευόμενος ὑπὸ τοῦ ἰσχυρισμοῦ, ὅτι διὰ τῆς καταβολῆς ἐσκοπεῖτο συνάμα ὥρεα πρὸς τὸν ἀδελφόν του. Ἀναιτιολογήτως δὲ ἐχαρακτήρισεν ὡς ἀόριστον τὸν ἰσχυρισμόν, ὅτι τὰ ἀποσταλέντα αὐτῷ χρήματα δὲν ἦσαν κἂν ἴδια τοῦ ἀναιρεσιβλήτου ἀλλὰ τοῦ ὀφειλέτου ἀδελφοῦ αὐτοῦ.

Διότι, οὔτε ἐσχέρθη κἂν ἡ ἀναιρεσιβαλλομένη ἀπόφασις ἐπὶ τῶν ἰσχυρισμῶν καὶ ἐνστάσεών του α) ὅτι διὰ τοῦ ἀποσταλέντος ποσοῦ δὲν ἐξωφλείτο τὸ πρὸς αὐτὸν χρέος τοῦ Ἀνάστου, τὸ ὅποιον ἦτο ἀνώτερον, διό καὶ δὲν ἠδύνατο νὰ ἐπιστραφῇ ἐξωφλημένη ἢ συναλλαγματικὴ β) ὅτι ἐξετέλεσε τὴν ἐντολὴν ἐξοφλήσας ἀνάλογον μέρος τοῦ χρέους τοῦ Ἀνάστου γ) ὅτι οὐδὲν ἐβλάβη ὁ ἀναιρεσιβλήτος ἐκ τῆς μὴ ἐπιστροφῆς τῶν συναλλαγματικῶν ἐξωφλημένων, διότι μόνον διὰ τῆς ὀπισθογραφῆσεως αὐτῶν ἐπ' ὀνόματί του οὐχὶ καὶ διὰ τῆς ἐξοφλήσεως αὐτῶν θὰ ἀπέκτα δίκαιωμα νὰ αἰτήσῃ τὸ καταβληθὲν παρὰ τοῦ ὀφειλέτου, δ) ὅτι ἡ ἐντολὴ δὲν ἦτο κατὰ χρόνον περιορισμένη καὶ δικαιούται καὶ ἡδὴ νὰ ἐπιστρίψῃ τὰς συναλλαγματικὰς εἰς δ καὶ προσφέρεται ἐντεῦθεν δὲ ἡ ἀπόφασις περιέπεσεν εἰς πολλαπλὰ ἀναιτιολόγητα.

Διότι ὁ ἀναιρεσιβλήτος ἐκτελέσας τὴν προβαλλομένην ἀπόφασιν, ἥτις ἐπεκύρωσε καὶ τὴν εἰς χεῖρας τοῦ τρίτου Λ. Ἀποστολίδου κατὰ σχέσιν ἐπὶ δραχμῶν 2000 εἰσέπραξε παρὰ τοῦ τρίτου τὸ ποσὸν αὐτὸ ἀνώτερον τῆς ἐπιδικασθείσης ἀπαιτήσεως.

Ἀκούσαν τοῦ πληρεξουσίου τοῦ ἀναιρεσιέντος, ἀναπτύξαντος καὶ προφορικῶς τοὺς λόγους τῆς ἀναιρέσεως καὶ αἰτησαμένου τὴν ἀναίρεσιν τῆς προβαλλομένης ἀποφάσεως, τοῦ πληρεξουσίου τοῦ ἀναιρεσιβλήτου αἰτησαμένου τὴν ἀπόρριψιν τῆς αἰτήσεως καὶ

Τοῦ Εἰσαγγελέως.

Σκεφθὲν κατὰ τὸν Νόμον.

Ἐπειδὴ ἐκτιμήσαν τὸ Ἐφετεῖον τὸ περιεχόμενον τῆς ἀγωγῆς τοῦ ἀναιρεσιβλήτου καὶ παραδεξάμενον, κατὰ τὴν ἀνεξέλεγκτον κρίσιν αὐτοῦ, ὅτι ἡ ἀγωγή στηρίζεται ἐπὶ τῶν ἰσχυρισμῶν, ὅτι λαβὼν ὁ ἐναγόμενος παρὰ τοῦ ἐναγόντος χρήματα πρὸς τὸν σκοπὸν νὰ στείλῃ πρὸς αὐτὸν ἐξωφλημένας τὰς ἐν τῇ ἀγωγῇ ἀναφεραμένας δύο συναλλαγματικές δὲν ἐπράξε τούτο, ὁρθῶς ἐχαρκτήρισεν ὡς ἐντολὴν τὴν ἐντεύθεν παραχθῆσαν μεταξὺ τῶν διαδίκων ἔννομον σχέσιν κατὰ τὸν νόμον 2 πρ. καὶ β β 4 καὶ 5 Πανδ. (17, 1) καὶ β 1—δ εἰς. (3, 26). Ἄρα μὴ βάσιμος ὁ πρῶτος τοῦ ἀναιρετηρίου λόγος.

Ἐπειδὴ ἐκ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως ἐξάγεται, ὅτι τὸ Ἐφετεῖον ἐπεισθὲν περὶ τῆς ἀληθείας τῆς πραγματικῆς βίσεως τῆς ἀγωγῆς ἐκ τῆς ἀπὸ 11 Ἰουλίου 1889 ἐπιστολῆς τοῦ ἐναγομένου καὶ ἐπομένως δὲν ὑρίσταντο ἀνάγκη νὰ διαταχθῇ ἀπόδειξις περὶ τούτου (ἀριθ. 244 Π. Δικονομίας). Ὅθεν ἀσθήριχος ἐλέγχεται ὁ δεῦτερος τοῦ ἀναιρετηρίου λόγος.

Ἐπειδὴ ὡς τὸ Ἐφετεῖον λέγεται διὰ τῆς πέμπτης αἰτιολογίας τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως τοῦ, ὁ ἐπαχθεὶς ὑπὸ τοῦ ἐναγομένου ὁρκος συνίσταται οὐκ ἐν τῷ ὅτι δὲν ἐσκοπεῖτο διὰ τῶν ἀποσταλέντων αὐτῷ ὑπὸ τοῦ ἐναγόντος χρημάτων ἢ μεταβίβασιν τῶν συναλλαγματικῶν ἐπομένως ὁρθῶς ἀπερρίφθη ὡς ἀλυσιτελὴς, ἀφ' οὗ τὸ Ἐφετεῖον ἐδόχθη, ὅτι ὁ ἀπαρέγκλιτος ὁρκὸς τῆς κοθείσης εἰς τὸν ἐναγόμενον ἐντολῆς ἦτο οὐχὶ ἡ μεταβίβασιν τῶν συναλλαγματικῶν ἀλλ' ἡ ἐπιστροφή αὐτῶν ἐξωφλημένων.

Ἐπειδὴ ὁ ἀναιρέσιμος λόγος, ὅτι τὸ Ἐφετεῖον ἀναιτιολογητῶς ἐχαρκτήρισεν ὡς ἀόριστον τὸν ἰσχυρισμὸν τοῦ ἀναιρεσιβλήτου, ὅτι τὰ ἀποσταλέντα αὐτῷ χρήματα δὲν ἦσαν ἴδια τοῦ ἀναιρεσιβλήτου ἀλλὰ τοῦ ὁφειλέτου ἀδελφοῦ αὐτοῦ Ἀνάστου, ἐξελέγχεται ἀνυπόστατος ἐκ τῆς τρίτης αἰτιολογίας τῆς ὑπ' ἀριθ. 8913 τοῦ 1891 ἐκκληθείσης ἀποφάσεως εἰς ἣν ἡ ἀναιρεσιβαλλομένη ἀναφέρεται διὰ τῆς ἑκτῆς αἰτιολογίας αὐτῆς.

Ἐπειδὴ ἐπικυρώσαν τὸ Ἐφετεῖον τὴν παραδεξιμένην τὴν ἀγωγήν Πρωτόδικον ἀπότασιν ἐπὶ ταῖς αἰτιολογίαις 1, 3 καὶ 4 τῆς ἀναιρεσιβαλλομένης ἀποφάσεως τοῦ, ὅτι τὰ χρήματα ἐστάλησαν ὑπὸ τοῦ ἐναγόντος εἰς τὸν ἐναγόμενον ἐπὶ τῷ ρητῷ καὶ μόνῳ σκοπῷ τῆς ἐπιστροφῆς τῶν συναλλαγματικῶν ἐξωφλημένων, ὅτι συνεπῶς ὁ ἐναγόμενος ὀφείλεν, ἢ νὰ μὴ δεχθῇ τὴν ἐντολὴν καὶ ἐπιστρέψῃ τὰ χρήματα, ἢ δεχόμενος ταῦτα νὰ ἐπιστρέψῃ τὰς συναλλαγματικές ἐξωφλημένας, καὶ ὅτι μὴ πράξας οὗτος οὔτε τὸ πρῶτον, οὔτε τὸ δεῦτερον, εὐθύνε-

ται, ὡς ζητεῖται διὰ τῆς ἀγωγῆς, πρὸς ἀπόδοσιν τῶν σταλέντων αὐτῶν χρημάτων, ὡς καὶ εἰς πληρωμὴν τοῦ αὐτῶν ἀπὸ τῆς ἐποχῆς τῆς παραλαβῆς αὐτῶν, ὡς ποιησάμενος ἐκτοτε χρῆσιν αὐτῶν ἐπ' ὠφελείᾳ ἑαυτοῦ καὶ ζημίᾳ τοῦ ἐνάγοντος, προφανῶς ἀποκρούει τοὺς ἰσχυρισμοὺς τοῦ ἐναγομένου α'.) ὅτι οὗτος ἐδικαιούτο νὰ κρατήσῃ τὰς συναλλαγματικάς, διότι τὸ ποσὸν αὐτῶν ἦτο μεγαλύτερον τοῦ ποσοῦ τῶν σταλέντων αὐτῶν χρημάτων, β') ὅτι ἐξετέλεσε τὴν ἐντολήν, ἐξοφλήσας ἀνάλογον μέρος τοῦ γέους τοῦ Ἀναστου, γ'.) ὅτι οὐδὲν ἐβλάφθη ὁ ἀντιδικὸς ἐκ τῆς μὴ ἐπιστροφῆς τῶν συναλλαγματικῶν, καὶ δ'.) ὅτι δικαιοῦται καὶ ἤδη νὰ ἐπιστρέψῃ τὰς συναλλαγματικάς. Ὅθεν οἱ περὶ ἀναιτιολογήτου τῶν ἰσχυρισμῶν τούτων τοῦ ἀναιρεσιδαντος λόγοι τοῦ ἀναιρετηρίου ἐξελεγχονται ἀνυπόστατοι.

Ἐπειδὴ ἀπαράδεκτός ἐστιν ὁ τελευταῖος τοῦ ἀναιρετηρίου λόγος, ὡς μὴ προσβάλλων τὴν νομιμότητα καὶ τὸ κύρος τῆς ἀναιρεσιβάλλομένης ἀποφάσεως, ἀλλὰ τὴν γενομένην ἐκτέλεσιν αὐτῆς.

Διὰ ταῦτα

τὸ Ἰδὸν καὶ τ' ἄρθρα 830, 210 καὶ ἐπέμ. τῆς Πολιτ. Δικονομίας, ὅτ

Ἀπορρίπτει τὴν κατὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 286 τοῦ 1893 ἀποφάσεως τῶν ἐνταύθα Ἐφετῶν περὶ ἀναιρέσεως αἰτησίν τοῦ Δαυῖδ Χίλδ, ὃν καταδικάζει εἰς τὸ νόμιμον παράβολον, εἰς τὰ τῆς παρούσης αἰκῆς ἐξοδα τοῦ ἀναιρεσιβλήτου, μετρησθέντα εἰς δραχμάς τεσσαράκοντα πέντε (45) καὶ εἰς τὰ τέλη τῆς σημάσεως.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις τῇ δεκάτῃ ἕκτῃ Δεκεμβρίου 1898.

Ἐδημοσιεύθη ὁ ἐκτάκτως τῇ εἰκοστῇ ὁγδόῃ Δεκεμβρίου 1898.

Ὁ Πρόεδρος Ὁ Γραμματεὺς
Κ. Σημαντήρας Γ. Καστόρχης

Ἀριθ. 303

Τὸ Δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου

Τυπὴν Α'

Συγκείμενον ἐκ τῶν Δικαστῶν Κωνστ. Σημαντήρα, Προέδρου, Χ. Κόκκορη, Α. Γκιών, Π. Μενελάου, Α. Πατρίτση, Μιλτ. Ἡλιάδου καὶ Ε. Εὐθυμίου, παρόντων τοῦ τε Ἀντεισαγγελέως Κωνστ. Μανιάκη (κωλυομένου τοῦ Εἰσαγγελέως) καὶ τοῦ Γραμματέως Γ. Καστόρχη,

Συνεδρίασαν δημοσίᾳ ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ τοῦ καταστήματος αὐτοῦ τὴν ἐβδόμην (7) Δεκεμβρίου 1898, ἵνα δικάσῃ ἐπὶ τῆς αἰτήσεως τοῦ Δημοσίου, ἀντιπροσωπευομένου ὑπὸ τοῦ Ὑπουργοῦ τῶν Οἰκονομικῶν, ἐδρεύοντος ἐν Ἀθήναις, παρασταθέντος διὰ τοῦ πληρεξουσίου του Α. Στούπη, Νομικοῦ Συμβούλου, κατὰ τοῦ Εὐθymiου Καραμπέλου, κατοικοῦ Βιτρινίτης, παρασταθέντος διὰ τοῦ πληρεξουσίου του Σπυρ. Βλάχου, δικηγόρου· περὶ ἀναίρεσεως τῆς ὑπ' ἀριθ. 1684 τοῦ 1894 ἀποφάσεως τοῦ Δικαστηρίου τῶν ἐν Ἀθήναις Ἐφετών·

Ἀκούσαν τοῦ Εἰσηγητοῦ δικαστοῦ Παν. Μενελάου, ἐλθέσαντος τάδε :

Δυνάμει τῆς ὑπ' ἀριθ. 341 (1893) ἀποφάσεως τοῦ Πρωτοδικείου Παρνασσίδος, τὸ Δημοσίον ἐγκατεστάθη ἐν τῇ ἐν τῇ θέσει Πάληωρα τῆς Βιτρινίτης κειμένη κεραμιδοκαμίνῳ, συνταχθείσης τῆς ἀπὸ 12 Ἰανουαρίου 1893 ἐκθέσεως τοῦ δικαστικοῦ κλητῆρος τῶν ἐν Παρνασσίδι Πρωτοδικῶν Π. Παπαναστασίου. Τὴν ἐκθεσὶν ταύτην ἐγκαταστάσεως ὁ Εὐθύμιος Καραμπέλας, διὰ τῆς ἀπὸ 26 Ἰανουαρίου 1894 ἀνακοπῆς του, ἀπευθυνθείσης κατὰ τοῦ Δημοσίου ἐνώπιον τοῦ Πρωτοδικείου Παρνασσίδος, ἀνέκοψεν ὡς γενομένην ἀκύρω, ἐπὶ λόγοις, ὅτι ἡ εἰρημένη 341 ἀπόφασις, δυνάμει τῆς ὁποίας ἐγκατεστάθη τὸ Δημόσιον, δὲν εἶναι τελεσίδικος, καθ' ὅσον κατ' αὐτῆς ἐγένετο ἔφεσις, ἣτις ἐκκρεμῆς εἰσέτι ἐστὶ, καὶ καθόσον οὔτε ἡ προσωρινὴ ἐκτέλεσις τῆς ἀποφάσεως ταύτης διατάσσεται, ἐπομένως αὕτη ἀνεπίδεκτος ἐκτελέσεως ἐστὶ· καὶ ἤτησάτο ν' ἀκυρωθῇ ἡ εἰρημένη ἐκθεσις ἐγκαταστάσεως.

Τὴν ἀνακοπὴν αὐτὴν, τὸ Πρωτοδικεῖον μετὰ προηγουμένην συζήτησιν ἐδέχθη διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 151 (1894) ἀποφάσεως, ταύτης δ' ἐκκληθείσης ὑπὸ τοῦ Δημοσίου, τὸ Ἐφετεῖον Ἀθηνῶν διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 1684 (1894) ἀποφάσεως ἀπέρριψε τὴν ἔφεσιν.

Τῆς ἀποφάσεως ταύτης τὴν ἀναίρεσιν αἰτεῖται τὸ Δημόσιον διὰ τῆς ἀπὸ 26 Ἰουνίου 1894 αἰτήσεως του διὰ τοὺς ἐν αὐτῇ ὡς ἐξῆς λόγους.

Διότι τὸ Ἐφετεῖον διὰ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως του παρεδίωκε τὰς οὐσιώδεις διατάξεις τῆς Πολ. Δικονομίας ἐν ἀρθρ. 483 ἐδ. 3. καὶ ἐπ. ἀποφηνάμενον, ὅτι καὶ κατὰ τῆς διὰ τῆς ἀνατροπῆς τῆς ἐφέσεως ὡς προδικαστικῆς ἐπιτρέπεται νέα ἔφεσις κατὰ τῆς αὐτῆς ἀποφάσεως, γενομένης ὀριστικῆς μετὰ τὴν δόσιν τοῦ ὅρκου, ἡ δὲ παραδίαισις αὕτη ἐπάγεται τὴν ἀνοίρεσιν τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως, ὡς ἀντιφασκούσης πρὸς ἑαυτὴν διὰ τῆς ἀλλοκοτοῦ σχεψέως, ὅτι, ἐνῶς

υπάρχει τελεσίδικία, επιτρέπεται ἔφεσις ἀναιρούσα αὐτήν, κατὰ ταῦτα δὲ ἔδει ν' ἀπορριφθῇ ἡ ἀπὸ 26 Ἰανουαρίου 1894 ἀνακοπή του αντιδίκου καὶ οὐχὶ νὰ γένηται δεκτὴ παρὰ τὸν νόμον.

Διότι οὕτω παρεβιάσθησαν καὶ αἱ οὐσιωδέσταται διατάξεις τῆς Πολ. Δικονομίας περὶ τελεσίδικίας, ὡς καὶ αἱ διατάξεις τοῦ ἀρθροῦ 180 καὶ ἐπεκ. Πολ. Δικονομίας, διότι διὰ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως παρανόμως ἀνεκλήθη ἡ ὑπ' ἀριθ. 341 (1892) προτέρα ὁριστικὴ ἀπόφασίς του, δι' ἧς ἐκηρύχθη ἀνατετραμμένη ὁριστικῶς καὶ τελεσίδικως ἡ ἔφεσις τοῦ αντιδίκου κατὰ τῆς αὐτῆς πρωταδικίου ἀποφάσεως, καθ' ἧς ἐδέχτο νυν τὴν νῆαν ἔφεσιν τοῦ αντιδίκου, ὅπερ ἐπάγεται ἀναίρεσιν.

Ἀκούσαν τοῦ πληρεξουσίου τοῦ ἀναιρεσιέντος ἀναπτύξαντος καὶ προφορικῶς τοὺς λόγους ἀναίρεσως καὶ αἰτησαμένου τὴν ἀναίρεσιν τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως, τοῦ πληρεξουσίου τοῦ ἀναιρεσιβλήτου ἀντικρουέντος αὐτοῦ καὶ αἰτησαμένου τὴν ἀπόρριψιν τῆς αἰτήσεως· καὶ

Τοῦ Ἀντεισαγγελίως

Ἀπεφθένη κατὰ τὸν νόμον.

Ἐπειδὴ τὸ δικάσαν Ἑρετεῖον δέχεται διὰ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως τοῦ κατὰ τὴν ἀναξίλογον κρίσιν αὐτοῦ, δι' ἡ ὑπ' ἀριθ. 341 τοῦ 1883 ἀπόφασις τῶν ἐν Παρνασσίδι Πρωτοδικῶν ἐδέχθη ὡς βᾶσιμον τὴν κατὰ τοῦ ἀναιρεσιβλήτου ἀγωγὴν τοῦ Δημοσίου περὶ διεκδικήσεως τοῦ ἐν αὐτῷ ἀναφερομένου κεραμιδοκαμίνου ὑπὸ τὸν ὅρον τῆς δόσεως τοῦ ἐπιβληθέντος δι' αὐτῆς εἰς τὸν Ὑπουργὸν τῶν Οἰκονομικῶν ὅρκου, ὅτι αὕτη πρὸς τῆς δόσεως τούτου προσεβλήθη ὑπὸ τοῦ νυν ἀναιρεσιβλήτου δι' ἔφεσιν, ἥτις ἐκηρύχθη ἀνατετραμμένη καὶ συνεπῶς ἡ ἐκκληθεῖσα ἀπόφασις κινεστὴ τελεσίδικος, ἥτοι μὴ ὑποκειμένη πλέον εἰς ἔφεσιν, ὡς πρὸς τὸ περὶ ἀποδείξεως μέρος αὐτῆς καὶ ὅτι τὸ Δημοσίον ἐγκατεστάθῃ δυνάμει τῆς ρηθείσης 341 τοῦ 1883 ἀποφάσεως εἰς τὸ διαληφθὲν κεραμιδοκαμίνον μετὰ τὴν δόσιν τοῦ προμνησθέντος ὅρκου ἀλλὰ πρὶν ἢ κοινοποιήσῃ εἰς τὸν ἀντίδικόν του τὴν ρηθείσαν ἀπόφασιν καὶ τὸ πρακτικόν τῆς ὁρκωδείας, ἐν ᾧ μάλιστα μετὰ τὴν δόσιν τοῦ ὅρκου εἶχε κοινοποιηθῇ εἰς αὐτὸν παρὰ τοῦ ἀντιδίκου, τοῦ ἡ ἐκκρεμῆς εἰσέτι διατελοῦσα ἔφεσις κατὰ τῆς ρηθείσης ἀποφάσεως ὡς ὁριστικῆς, ἥτοι ὡς πρὸς τὸ ὁριστικὸν αὐτῆς μέρος.

Ἐπειὴ αἱ ὁριστικαὶ ἀποφάσεις δὲν δύναται νὰ ἐκτελεσθῶσιν ἀναγκαστικῶς πρὶν ἢ καταστῶσι τελεσίδικοι (συνδ. ἀρθρ. 185 καὶ 856 § 1) ἔκτος εἰς ἐξακριβωθῶσιν ὡς ἀνέκκλητοι (ἀρθρ. 763 § 2) ἢ εἶναι προσωρινῶς ἐκτελεσταὶ εἴτε δυνάμει τοῦ νόμου (ἀρθρ. 187,

733 καὶ 735), εἴτε δυνάμει διατάξεως τοῦ Δικαστηρίου περὶ προσωρινῆς ἐκτελέσεως αὐτῆς (συνδ. ἄρθρα 186, 763, 21 καὶ 764)· ἔθεν τὸ Ἐφετεῖον ἐπικυρώσαν τὴν ἐκκληθεῖσαν ὑπ' ἀριθ. 151 τοῦ 1894 Πρωτόδικον ἀπόφασιν, (οἱ ἤς ἐγένετο δεκτὴ ὡς βάσιμος ἡ περὶ ἀκυρώσεως τῆς ἐγκαταστάσεως τοῦ Δημοσίου ἀνακοπῇ τοῦ ἀναιρεσιβλήτου) διὰ τῆς δευτέρας αἰτιολογίας τῆς ἀναιρεσιβαλλομένης ἀποφάσεώς του, ἐπὶ τῷ λόγῳ, ὅτι ἦτο ἀνεπίδεκτος ἀναγκαστικῆς ἐκτελέσεως ἡ προμνησθεῖσα 341 τοῦ 1883 οἰστικὴ ἀπόφασις, ὡς μὴ οὕσα προσωρινῶς ἐκτελεστή, ἐνδεμίαν τοῦ νόμου ῥάταξιν παρεβίασεν.

Διὰ ταῦτα

Ἰδὼν καὶ τὰρθρα 210 καὶ ἐπὶ. Πολ. Δικονομίας.

Ἀπορρίπτει τὴν κατὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 1684 τοῦ 1894 ἀποφάσεως τῶν ἐνταῦθα Ἐφετῶν περὶ ἀναιρέσεως αἰτήσιν τοῦ Δημοσίου, εἰς βάρος τοῦ ὁποῖου ἐπιβάλλει τὰ τοῦ ἀναιρεσιβλήτου ἔξοδα τῆς παρούσης δίκης μετριάσθέντα εἰς δραχμὰς τεσσαράκοντα (40) καὶ τὰ τέλη τῆς σημάτων.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις τῇ εἰκοστῇ τρίτῃ Δεκεμβρίου 1898.

Ἐδημοσιεύθη δι' ἐκτάκτως τῇ 28ῃ Δεκεμβρίου 1898.

Ὁ Πρόεδρος ὁ Γραμματεὺς
Κ. Σημαντήρας **Γ. Καστόρχης**

Αριθ. 304

Τὸ Δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου

Τμήμα Α'

Συγκείμενον ἐκ τῶν Δικαστῶν Κωνστ. Σημαντήρα, Προέδρου, Χ. Κόκκορη, Α. Γκιών, Π. Μενελάου, Α. Πετρίτση, Μ. Λτ. Ἡλιάδου καὶ Ξενοφ. Εὐθυμίου παρόντων τοῦ τε Ἀντεισαγγελέως Κ. Μανιάκη (κωλυομένου τοῦ Εἰσαγγελέως) καὶ τοῦ Γραμματέως Γ. Καστόρχη.

Συνεδρίασαν δημοσίᾳ ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ τοῦ καταστήματος αὐτοῦ τῇ εἰκοστῇ τρίτῃ (23) Νοεμβρίου 1898, ἵνα δικάσῃ ἐπὶ τῆς αἰτήσεως τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ Ταμείου, ἀντιπροσωπευομένου ὑπὸ τοῦ Ὑπουργοῦ τῶν Οἰκονομικῶν, ἐδρεύοντος ἐν Ἀθήναις, παρασταθέντος διὰ τοῦ πληρεξουσίου τοῦ Α. Θεοδωρίδου, Νομικοῦ Συμβούλου, κατὰ τῶν

1) Εὐφροσύνης χήρας Γεωργίου Βαρουζάκη, κατοίκου Βόλου, ως νομίμου επιτρόπου των ανηλίκων τέκνων της Αλεξάνδρου, Αλεξάνδρας, Βικτωρίας και Βικτωρίας, τέκνων και εξ απογραφής κληρονόμων του αποδωσαντος πατρός των Γεωργίου Βαρουζάκη, 2) Αθωνίου Μανρογοράτου, Αλεξάνδρου Βαβούλα και Νικολάου Σπουργίτου, κατοίκων Ερμούπολεως, ως οριστικών συνδίκων της πτωχεύσεως του εν Σύρω εμπόρου Δημητρίου Βαρουζάκη, παρασταθέντων διά του πληρεξουσίου των Αθανασίου Κατριδάνου, δικηγόρου, 3) Δημητρίου Ν. Μελετοπούλου, Αλεξάνδρου Ν. Μελετοπούλου, Θεόδωρου Ν. Μελετοπούλου, Ελισάβετ Ρετσίνα, κατοίκων Πειραιώς, Πολυζένης Κ. Βεργή, Ολυμπιάδος Σουτσοῦ, κατοίκων Ἀθηνῶν, τῶν μὲν πρώτων πρώτων ως κληρονόμων του αποδωσαντος ἀδελφοῦ των Ίωάννου Ν. Μελετοπούλου, ἀπάντων ἐς ὡς κληρονόμων τῶν ἀποδωσαντῶν γονέων των Νικολάου Μελετοπούλου και Μαρίας ης Ν. Μελετοπούλου παρασταθέντων διά του πληρεξουσίου των Ἀθ. Βερενίκη, δικηγόρου, και Ἑλένης χήρας Αναστασίου Ν. Μελετοπούλου, κατοίκου Ἀθηνῶν, ως νομίμου επιτρόπου των ανηλίκων τέκνων της Νικολάου και Στεφάνου Αντ. Μελετοπούλου κληρονόμων των Νικολάου και Μαρίας ης Ν. Μελετοπούλου, μὲν ὡς παρασταθείσης, και 4) Ἐθνικῆς Τραπεζῆς της Ἑλλάδος ἀντιπροσωπευομένης ὑπὸ τοῦ Διοικήτορος αὐτῆς Στεφάνου Στρέιτ, κατοίκου Ἀθηνῶν, παρασταθείσης διά του πληρεξουσίου της Ἀποστ. Ἀθανασίου, δικηγόρου, περὶ ἀνατρέσεως της ὑπ' ἀριθ. 409 (1894) αποφάσεως των ἐν Ἀθήναις Ἐφετών.

Ἀκούσαν τοῦ Εἰσηγητοῦ Δικαστοῦ Παναγ. Μενελάου, ἐκθέσαντος τὰς

Τὸ Ἐκκλησιαστικὸν Ταμεῖον διὰ της ἀπὸ 14 Σεπτεμβρίου 1878 ἐνώπιον τοῦ Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν ἀγωγῆς του κατὰ των Γεωργίου και Δημητρίου ἀδελφῶν Βαρουζάκη ἐξέθηκεν, ὅτι οἱ ἐναγόμενοι προστάσανται παρὰ του Νικολάου Μελετοπούλου οἰκοπέδον καίμενον ἐν Πειραιῇ κατὰ τὴν θείαν Μνήμας, ἡγεῖται ἐπ' αὐτοῦ κατὰ τὸ ἔτος 1872 ἐργοτάσιον, ἀλλὰ διὰ της οἰκοδομῆς καὶ τοῦ περιβάλλοντος κατέλαβεν κατὰ τὸ αὐτὸ ἔτος πρὸς τὸ ἀνατολικὸν μέρος μέτρα τετραγωνικά 525 ἐκ τῶν ὑπ' ἀριθ. 89 οἰκοπέδου τοῦ εἰς τὴν διανοίαν κυρίου κατοχῆν και κυριότητα πρὸ ἀμνημονευτῶν χρόνων εἰς τὴν διαλυθεῖσαν Μογὴν τοῦ Ἀγίου Σπορίδωνος ἀνήκοντος και μετὰ τὴν διάλυσιν αὐτῆς αὐτῶς εἰς τὸ Ἐκκλησιαστικὸν Ταμεῖον περιελθόντος και κατεχομένου μέχρι της ἐποχῆς της παρὰ των ἐναγομένων καταλήψεως, ὅτι οἱ ἐναγόμενοι ἀνεῦ τι-ος δικαιωμάτων καταλαβόντες ἀδυστάτως τὴν ὡς εἰρηται ἐκ 525 τετραγ. μέτρων ἑκάστην ἐκ τῶν ὑπ' ἀριθ. 89 οἰκοπέδου, εἶναι ὑποχρεοὶ εἰς τὴν ἀπόδοσιν αὐτοῦ, ὅπως συμπληρωθῇ ἡ

ἀρχική κατὰ τὸ διάγραμμα τοῦ 1837έτους ἑκτασίς τοῦ ὡς εἴρηται ὑπ' ἀριθ. 89 οἰκοπέδου, ἐν περιπτώσει δὲ καθ' ἣν τὸ καταληφθὲν περιέχεται ἐντὸς τῆς κοδομῆς, δίδον νὰ διαταχθῇ ἡ κατεδάφισις, ἂν δὲ περιέχεται ἐντὸς τοῦ περιβάλου, νὰ περιορισθῇ οὗτος κατὰ 525 μέτρα. Ἐν πάσῃ δ' ἐναντία περιπτώσει καὶ ἐπιβοηθητικῶς νὰ ὑποχρεωθῶσιν εἰς τὴν ἀξίαν αὐτῶν πρὸς δρ. 30 κατὰ μέτρον ἐντόκως ἀπὸ τῆς καταλήψεως, καὶ ἤτησατο νὰ ὑποχρεωθῶσιν οἱ ἐναγόμενοι ν' ἀποδώσωσι εἰς τὸ Ἐκκλησιαστικὸν Ταμεῖον τὴν ὡς εἴρηται ἑκτασίν τῶν 525 μέτρων καὶ διαταχθῇ ἡ κατεδάφισις τῆς οἰκοδομῆς τοῦ ἐργοστασίου τῶν ἐναγόμενων, ἐν ἣ περιπτώσει αὕτη κατέλαβε τὴν ἐπίδικον ἑκτασίν, ἂν δὲ ἀποτελεῖ αὕτη τὸν περιβάλον τοῦ ἐργοστασίου, ν' ἀποδοθῇ ἐκ τῆς περιοχῆς αὐτοῦ, ἄλλως ἐν πάσῃ περιπτώσει καὶ ἐπιβοηθητικῶς νὰ ὑποχρεωθῶσιν εἰς τὴν ἀξίαν αὐτῆς πρὸς δρ. 30 κατὰ μέτρον ἐντόκως ἀπὸ τῆς καταλήψεως μέχρι ἐξοφλήσεως.

Εἶτα ὁ Γεώργιος Βαρουξάκης διὰ τῆς ἀπὸ 5 Ὀκτωβρίου 1878 ἀπαιτήσεως καὶ ἀνταγωγῆς τοῦ ἐνώπιον τοῦ αὐτοῦ Πρωτοδικείου καὶ κατὰ τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ Ταμεῖου ἐξέθηκεν, ὅτι ἡ κατ' αὐτοῦ ἀγωγή εἶναι ἀπαράδεκτος, διότι οὐδεὶς δεσμός ὁμοδικίας ὑπάρχει μεταξύ αὐτοῦ καὶ τοῦ Δημητρίου Βαρουξάκη, ὅτι ὁ Δημήτριος Βαρουξάκης διὰ συμβολαίων ὑπ' ἀριθ. 436 καὶ 437 τοῦ Συμβολαιογράφου Πειραιῶς Δ. Φωτιά, ἠγόρασε τῇ 4 Μαΐου 1872 παρὰ τοῦ Ν. Μελετοπούλου τὸ ἐν αὐταῖς περιγραφόμενον οἰκοπέδον, μεταξύ τοῦ ὁποῦ εὐρίσκεται καὶ ἡ ἐπίδικος ἑκτασίς, ἀλλὰ τὸ οἰκοπέδον τοῦτο μεταξύ τοῦ ὁποῦ περιλαμβάνεται καὶ ἡ ἐπίδικος ἑκτασίς ἐπώλησε πρὸς αὐτὸν ὁ Δημήτρ. Βαρουξάκης, ὅτι δὲν ἀναγνωρίζει τὴν ἀγωγὴν τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ Ταμεῖου, οὔτε εἶχεν οὐδέποτε τοῦτο δικαιώματα κυριότητος καὶ κατοχῆς ἐπὶ τοῦ ἐπιδίκου οἰκοπέδου, οὔτε προσεκτήσατο τοιαῦτα, ὅτι τὸ οἰκοπέδον τοῦτο ἀνήκειν εἰς τὸν δικαιοπάρχον τοῦ καλῇ τῇ πίστει καὶ διανοίᾳ κυρίου· ἄλλως ἠγόρασε τοῦτο καθὼς καὶ ὁ δικαιοπάρχος τοῦ καλῇ τῇ πίστει καὶ ἐπομένως τὸ Ἐκκλησιαστικὸν Ταμεῖον ὀφείλει νὰ τὸν ἀποζημιώσῃ διὰ τὰς δαπάνας, ἃς κατέβαλε πρὸς ἀνέγερσιν τῆς οἰκοδομῆς καὶ τοῦ Ἐργοστασίου, ὅτι ἐπὶ τοῦ διεκδικουμένου ὠκοδομήσεν ἀπὸ τοῦ ἔτους 1872 ἐργοστάσιον ἥτοι κλωστήριον, ὅπερ διατελεῖ ἐν ἐνεργείᾳ καὶ ὀφείλει τὸ Ἐκκλησιαστικὸν Ταμεῖον νὰ τῷ πληρῶσῃ ἀνταγωγικῶς (ἐν περιπτώσει παραδοχῆς τῆς ἀγωγῆς) δρ. 500,000, ἃς ἰδοπάνησε διὰ τὴν κατασκευὴν τοῦ ἐργοστασίου καὶ τῶν οἰκοδομῶν ἐκτὸς δὲ τούτου ὀφείλει τὸ Ἐκκλησιαστικὸν Ταμεῖον νὰ τῷ πληρῶσῃ καὶ δρ. 100,000 λόγῳ ἀποζημιώσεως διὰ τὰς ζημίας, ἃς θὰ ὑποστῇ εἰάν τυχὸν γείνη δεκτὴ ἡ ἀγωγή του καὶ κατεδαφισθῇ τὸ ἐργοστάσιον καὶ ἤτησατο ν' ἀπορριφθῇ ἡ ἀγωγή τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ Ταμεῖου ὡς

ἀπαρίσκειται, ἀβάσιμος καὶ ἀνυπόστατος, ἄλλως ἐν περιπτώσει παραδοχῆς αὐτῆς νὰ ὑποχρεωθῇ τὸ Ἐκκλησιαστικὸν Ταμεῖον νὰ πληρώσῃ ἀνταγωγικῶς δρχαμας 630.000 ἐντόκως.

Μεθ' οὗ Δημήτριος Βαρουζάκης διὰ τῆς ἀπὸ 2 Ὀκτωβρίου 1878 ἀνακοινώσεως ἐνώπιον τοῦ αὐτοῦ Πρωτοδικείου καὶ κατὰ τὴν κληρονομίαν Νικολάου Μελετοπούλου ἐξέθηκεν, ὅτι οἱ καθ' ὧν ἡ ἀνακίνωσις ὀφείλουσι νὰ παρέδωκον εἰς τὴν δίκην πρὸς ἀπόκρουσιν τῆς ἀγωγῆς τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ Ταμεῖου, ἄλλως ἐν περιπτώσει παραδοχῆς τῆς ἀγωγῆς νὰ ὑποχρεωθῶσιν αὐτοὶ νὰ τὸν ἀποζημιώσωσιν δι' ὅ,τι τυχόν ἤβηλεν ὑποχρεωθῇ νὰ καταβάλῃ πρὸς τὸν Γεώργιον Βαρουζάκην, ἥτοι διὰ μὲν τὸ διεκδικούμενον οἰκόπεδον δρχ. 30,000 διὰ δὲ τὴν κατεδάφισιν τῶν οἰκοδομῶν καὶ τοῦ ἐργοστασίου καὶ τὰς ἐπενεχθισομένας ζημίας ἐνεκα τῆς κατεδάφσεως δρχ. 600,000 ἐντόκως.

Συζητήσεως γενομένης τὸ Πρωτοδικεῖον ἐξέδοτο τὰς ἐξῆς ἀποφάσεις 1) τὴν ὑπ' ἀριθ. 3030 (1879) ἐρήμην τοῦ ἐνάγοντος Ἐκκλησιαστικοῦ Ταμεῖου, 2) τὴν ὑπ' ἀριθ. 4658 (1879) δι' ἧς διέταξεν ἀποδείξει 3) τὴν ὑπ' ἀριθ. 9667 (1882) ἐρήμην τῶν κληρονόμων Ν. Μελετοπούλου καὶ 4) μετὰ τὴν ἐπαλάφην τῆς δίκης ἐνεκα τοῦ θανάτου αἰ. Μαρίας Μελετοπούλου ἐπ' ὀνόματι τῶν κληρονόμων αὐτῆς, τὴν ὑπ' ἀριθ. 6270 (1887), δι' ἧς διέταξεν ἀποδείξει διὰ μαρτύρων καὶ πράγματα γεγονότων.

Τὴν τελευταίαν ταύτην ἀπόφασιν ἐξεκάλεσαν οἱ ἐναγόμενοι ἐνώπιον τοῦ Ἐφετερίου Ἀθηνῶν, δι' ἐπίσεως τῶν, ἣν ἀνεκοίνωσαν καὶ πρὸς τοὺς κληρονόμους Ν. Μελετοπούλου.

Συζητήσεως δὲ γενομένης τὸ Ἐφετεῖον διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 206 (1889) ἀποφάσεως μετερρύθμισε τὴν ἐκκληθεσάν ἀπόφασιν καὶ ἀνέπεμψε τὴν ὑπόθεσιν εἰς τὸ Πρωτοδικεῖον, ὅπερ, μετὰ προηγουμένης συζητήσεως ἐξέδοτο καὶ τὰς ἐξῆς ἀποφάσεις 5) τὴν ὑπ' ἀριθ. 1678 (1891), δι' ἧς ἐπέβαλεν εἰς τοὺς ἐναγομένους ὅρκους καὶ 6) τὴν ὑπ' ἀριθ. 3230 ἰδίου ἔτους, δι' ἧς ἔταξε προθεσίαν πρὸς δήλωσιν ἀποδοχῆς τῇ ἀνταγωγῇ τῶν ἐπιβληθέντων διὰ τῆς 1678 ἀποφάσεως εἰς τοὺς ἐνάγοντας ὅρκων.

Ὁπότε τὰς ὑπ' ἀριθ. 3088, 3300, 4658, 6270, 1678 καὶ 3250 ἀποφάσεις τοῦ Πρωτοδικείου ἐξεκάλεσαν οἱ ἐναγόμενοι ἐνώπιον τοῦ Ἐφετερίου Ἀθηνῶν.

Εἰτά δὲ ἡ Εὐδοκία Τράπεζα διὰ τῆς ἀπὸ 9 Ὀκτωβρίου 1892 ἐνώπιον τοῦ Ἐφετερίου Ἀθηνῶν παρεμβάσεως τῆς καθ' ὧν τῶν ἀνω δικαίων ἐξέθηκεν, ὅτι τὴν οἰκοδομὴν μεθ' ὅλου τοῦ οἰκοπέδου, ἐνῶ περὶ ἀμφιχρεαί καὶ τὸ διεκδικούμενον τεμάχιον, ἠγόρασεν ἐν ἀναγκαστικῇ πλειστηρησάμῳ, ὅθεν ὡς εἰδικὸς διαδοχὸς δικαιοῦται νὰ παρεμβῇ

αἱ τὴν ἐκκρεμὴν ταύτην δίκην πρὸς ὑποστήριξιν τῆς κατοχῆς καὶ κυριότητος τῆς, οὐ μόνον ἐνομένην μετὰ τῶν προτάσεων τῶν ἐναγομένων, ἀλλὰ καὶ ἰδίαις προτάσεσι προτείνουσα, ὅτι τὰ μέγιστά της παρεμβάσεως τῆς δικασθέντα, ὡς προδικαστικά δὲν ἀποτελοῦσι διδκισμένον, οὔτε κατ' αὐτῆς, οὔτε κατὰ τῶν ἐναγομένων, ὅτι ἡ ἀγωγή τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ Ταμείου εἶναι ἀβάσιμος, ὡς μὴ παρέχουσα τὸ στοιχείον τῆς καλῆς πίστεως, τὴν παρέχον δικαίωμα πρὸς διεκδίκησιν, ὅτι οἱ ἐναγομένοι, εἰς οὓς ἐπεβλήθη ὁ ὅρκος, μὴ ἔχοντες συμφέρον, ὡς πωληθέντος τοῦ κτήματος, ἡμέλησαν ἢ δολίως ἀπέσχον νὰ δώσωσι τὸν ὅρκον· ἐπομένως αὐτοὶ πρέπει νὰ ἐπιβληθῇ εἰς τὸν διοικητὴν τῆς Ἐθνικῆς Τραπεζῆς, ἡτις ἠγόρασε τὸ κτήμα καὶ ἡτις παραβαίνουσα καὶ δικαιομένη νὰ προσβάλῃ τὴν ἀπόφασιν τοῦ ἀνακοίνου, δικαιούται νὰ ὑποβάλῃ νέας προτάσεις, ὅτι ἐν περιπτώσει παραδοχῆς τῆς ἀγωγῆς, πρέπει νὰ γείνη δεκὴ ἡ ἀνακοίνωσις καὶ προσηκίλησι τῶν ἐναγομένων κατὰ τῶν κληρονόμων. Ν. Μελετοπούλου ὑπὲρ τῆς Ἐθνικῆς Τραπεζῆς ὡς εἰδικῆς διαδόχου ἐκείνων καὶ κα' ἀδικασθῶσιν οἱ κληρονόμοι Ν. Μελετοπούλου νὰ πληρώσωσι τῇ Τραπεζῇ τὴν ἀξίαν τοῦ οἰκοπέδου ἐκ ἀρ. 30,000 ἐντόκως καὶ ἀρ. 600,000 διὰ τὴν καταδόρισιν οἰκοδομῆς καὶ ἐργοστασίου· καὶ ἡτήσατο τὴν παραδοχὴν τῆς ἐξέσεως τῶν ἐναγομένων, τὴν ἐπιβολὴν τοῦ ἀπαλλοττωτικοῦ ὅρκου τῷ διοικητῇ τῆς Ἐθνικῆς Τραπεζῆς, τὴν ἀπόρριψιν τῆς ἀγωγῆς τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ Ταμείου ὡς ἀβάσιμου, ἄλλως ἐν περιπτώσει παραδοχῆς τῆς ἀγωγῆς, τὴν καταδίκην τῶν δικαιοπαρόχων κληρονόμων Ν. Μελετοπούλου νὰ πληρώσωσι τῇ Ἐθνικῇ Τραπεζῇ τὴν ἀξίαν τοῦ οἰκοπέδου ἐκ ἀρ. 30,000 καὶ ἀρ. 90,000 διὰ τὴν τυχόν καταδόρισιν οἰκοδομῶν ἢ ἐν γένει νὰ πληρώσωσιν αὐτῇ, πᾶν ὃ, τι ἤθελεν αὕτη πληρῶσαι τῷ Ἐκκλησιαστικῷ Ταμείῳ.

Σ' ἐπὶ τῆς γενομένης, τὸ Ἐφετεῖον Ἀθηνῶν ἐξέδοτο τὴν ὑπ' ἀριθ. 409 (1894) ἀπόφασιν, δι' ἧς δεχθέν τὴν ἐφεσίαν τῶν ἐναγομένων καὶ μεταρρυθμίσειν τὰς ὑπ' ἀριθ. 1678 (1891) καὶ 4658 (1879) ἀποφάσεις τοῦ Πρωτοδικείου, ἀπέρριψε τὴν ἀγωγήν ὡς ἀπαράδεκτον. Τῇ ἀναίρεσιν δὲ τῆς εἰρημένης ὑπ' ἀριθ. 409 ἀποφάσεως τοῦ Ἐφετερίου αἰτεῖται τὸ ἐνάγον Ἐκκλησιαστικὸν Ταμεῖον διὰ τῆς ἀπὸ 29 Ἀπριλίου 1894 αἰτήσεώς του διὰ τὸν ἐν αὐτῇ ὡς ἐξῆς λόγον.

Διότι ὁ δυνάμει τῆς τοῦ μακροῦ χρόνου παραγραφῆς διεκδικῶν πρέπει μὲν νὰ ᾖ καλῆς πίστεως κάτοχος, ἀλλ' οὐδεμίαν διαταγὴν τοῦ νόμου ἀπαιτεῖ ν' ἀναφέρηται ἐν τῇ ταιαύτῃ ἀγωγῇ αὐταῖς λέξεσιν ὅτι ὁ ἐνάγων εἶναι καλῆς πίστεως κάτοχος. Τοῦτο, δύναται καὶ νὰ συνάγηται ἐξ ὅλου τοῦ περιεχομένου τῆς ἀγωγῆς. Τῆς ἀγωγῆς ἐκ τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ Ταμείου, ἡτις ἀπερρίφθη διὰ τῆς προσβαλλομένης ἀ-

ποφάσεις, βάσις ἦτο, τοῦτι τὸ Ἐκκλησιαστικὸν Ταμεῖον, ὡς νόμιμ
 ὑπείσθην εἰς τὰ δικαιώματα τῆς διαλυθείσης Μονῆς τοῦ Ἁγίου Σπυ-
 ρίδωνος, κατέλαβε τὸ δι' αὐτῆς διεκδοκούμενον, ὅπερ μετὰ πολλῶν
 ἄλλων κτημάτων, ἐν Πειραιεὶ κειμένων, ἦτο ἀνάκαθεν Μιναστηριακόν,
 πρὸ ἀμνημονεύτων χρόνων κατεχόμενον ὑπὸ τῆς ἐν Πειραιεὶ Μονῆς τοῦ
 Ἁγίου Σπυρίδωνος ὡς κυρίας. Ὅθεν ἐξ ὧν τῶν εἰρημέγων συνήγετο
 διττὴ κατοχὴ τὸσον τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ Ταμεῖου ὡς καὶ τῆς Μονῆς
 ἐνήσκειτο καλῇ τῇ πίστει, ἡ δὲ προσβαλλομένη ἀπόφασις ἀπορρίψασα
 τὴν ἀγωγὴν λόγῳ ἐλλείψεως τοῦ στοιχείου τῆς καλῆς πίστεως ψευδῶς
 εφημερεῖ καὶ κακῶς ἡρμήνευσε τοὺς νόμους τοῦ Ρωμαϊκοῦ Δικαίου,
 οὓς ἀναφέρει, καὶ ἐπομένως εἶναι ἀναιρετέα. Ὅθεν ἐξ ὧν τῶν εἰρημέγων
 ἀκοῦσαν τοῦ μὲν πληρεξουσίου τοῦ ἀναιρεσιέντος Ἐκκλησιαστι-
 κοῦ Ταμεῖου, ἀναπτύξαντος καὶ προφορικῶς τὸν ἀνωτέρω λόγον ἀναι-
 ρέσεως, καὶ αἰτησαμένου τὴν ἀναίρεσιν τῆς προσβαλλομένης ἀπορά-
 σεως, τῶν δὲ πληρεξουσίων τῶν ἀναιρεσιβλήτων, ἀντικρουσάντων αὐ-
 τὸν καὶ αἰτησάμενων τὴν ἀπόρριψιν τῆς αἰτήσεως καὶ

Τοῦ Ἀντείσταγγελέως

Σκεφθὲν κατὰ τὸν Νόμον.

Ἐπειδὴ ἐκ τῶν ἀναιρεσιβλήτων ἡ Ἑλένη χήρα Ἀναστασίου Με-
 λετοπούλου δι' ἑαυτὴν καὶ ὡς νόμιμος ἐπίτροπος τῶν ἀνηλίκων τέκνων
 τῆς Νικολάου καὶ Στεφάνου ἐκλήτεύη προσηκόντως κατὰ τὸ ἀπὸ 30
 Ἀπριλίου 1894 ἀποδεικτικὸν τοῦ κλητῆρος τῶν ἐνταῦθα Πρωτοδικῶν
 Δ. Ι. Δελέγκα, ἐπομένως μὴ ἐμφανισθεῖσα δικάζεται ὥσπερ ἐνε-
 φανίσθη.

Ἐπειδὴ κατὰ τὸν Νόμον κώδ. 8 § 1 (7. 39) καὶ Βασ 9 § 1 (50.
 14) πρὸς ἀπόκτησιν κυριότητος διὰ τῆς ἐκτάκτου χρησικτησίας ἀπαι-
 τεῖται οὐ μόνον τριακὸς ταετής ἢ τεσσαρακονταετής νομή, ἀλλὰ καὶ
 καλὴ τὸ νόμιμῳ πλῆττι ἐπομένως ἐπὶ ταυτῆς χρησικτησίας στήρι-
 ζομένη ἡ ἀγωγὴ τοῦ ἀναιρεσιέντος ὡς ἐμολογεῖται διὰ τοῦ ἀναιρε-
 τηρίου του, πρέπει κατὰ τὸ ἄρθρον 533 § 3 τῆς Πολυ. Δικονομίας νὰ
 περιέχῃ πρὸς τοὺς ἄλλους καὶ τὴν ἐκτὴν αὐτοῦ πίστιν. Ὅθεν τὸ δικά-
 σαν Ἐφετεῖον, ἐκτιμήσαν διὰ τῆς πέταρτης αἰτιολογίας τῆς προσβαλ-
 λομένης ἀπαρξέως τοῦ τὸ περιεχόμενον τῆς ῥηθείσης ἀγωγῆς καὶ πα-
 ραδείχμενον, κατὰ τὴν ἀνεξέλεγκτον αὐτοῦ κρίσιν, ὅτι δὲν περιέχεται
 ἐν αὐτῇ καὶ ἡ καλὴ τοῦ ἐνάγοντος καὶ νῦν ἀναιρεσιέντος πίστις,
 ὁρθῶς ἀπέρριψεν αὐτὴν ὡς ἀπαράδεκτον. Ἀ νὰ ρωτηθῇ εἰς τὴν ἐκ-
 τὴν αὐτοῦ ἐκ τῆς ἐκτάκτου χρησικτησίας ἀπαιτεῖται οὐ μόνον τριακὸς
 ταετής ἢ τεσσαρακονταετής νομή, ἀλλὰ καὶ καλὴ τὸ νόμιμῳ πλῆττι
 ἐπομένως ἐπὶ ταυτῆς χρησικτησίας στήριζομένη ἡ ἀγωγὴ τοῦ ἀναιρε-
 τηρίου του, πρέπει κατὰ τὸ ἄρθρον 533 § 3 τῆς Πολυ. Δικονομίας νὰ
 περιέχῃ πρὸς τοὺς ἄλλους καὶ τὴν ἐκτὴν αὐτοῦ πίστιν. Ὅθεν τὸ δικά-
 σαν Ἐφετεῖον, ἐκτιμήσαν διὰ τῆς πέταρτης αἰτιολογίας τῆς προσβαλ-
 λομένης ἀπαρξέως τοῦ τὸ περιεχόμενον τῆς ῥηθείσης ἀγωγῆς καὶ πα-
 ραδείχμενον, κατὰ τὴν ἀνεξέλεγκτον αὐτοῦ κρίσιν, ὅτι δὲν περιέχεται
 ἐν αὐτῇ καὶ ἡ καλὴ τοῦ ἐνάγοντος καὶ νῦν ἀναιρεσιέντος πίστις,
 ὁρθῶς ἀπέρριψεν αὐτὴν ὡς ἀπαράδεκτον.

Διὰ ταῦτα

των ἐνταῦθα Ἐφετῶν περὶ ἀναιρέσεως αἰτήσιον τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ
 -οῦ Ταμείου κατ' ἐντολὴν τοῦ ἡγετῆς τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ
 νόμοιο. Καταδικάζει αὐτὸν εἰς τὰ τῆς παρούσης οἰκῆς ἐξοδα τῶν ἀντιδίκων
 αὐτοῦ, μετριάζοντάς τὰ μὲν τῶν Εὐφροσύνης, χήρας Γεωργίου Βαρου-
 -βάκη, Μωσ. επιτρόπου, τῶν ἀγγλικῶν τέκνων τῆς Ἀλεξάνδρου, Βικτωρος
 ἀπὸ Ἀλεξάνδρου καὶ Βικτωρίας, καὶ τῶν συνδίκων τῆς πτωχεύσεως Δη-
 -μήτριου Βαρουδάκη εἰς δραχμὰς πενήκοντα (ἀριθ. 50), τὰ δὲ τῶν
 -οῦ Δημητρίου, Ἀλεξάνδρου καὶ Θεοδώρου Ν. Μελετοπούλου, ὡς καὶ τῶν
 -οῦ Πολυξένης Βεραση, Ἐλισάβετ Ρεταίνα καὶ Ὀλυμπιάδος Σούτσου εἰς
 -οῦ δραχμὰς τεσσαράκοντα ὀκτὼ (ἀριθ. 48) καὶ τὰ τῆς Ἑθνικῆς Τραπε-
 -ζης εἰς δραχμὰς τεσσαράκοντα (ἀριθ. 40).

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις τῇ ἐννάτῃ Δεκεμ-
 -βρίου 1898.

Ἐδημοσιεύθη ὁ ἐκτάκτως τῇ εἰκοστῇ ὁγδοῇ Δεκεμβρίου 1898.

Ὁ Πρόεδρος
 Κ. Σημαντήρας

Ὁ Γραμματεὺς
 Γ. Καστόρχης

Ἀριθ. 308

Τὸ Δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου

Τυπὸν Α'

Συγκείμενον ἐκ τῶν Δικαστῶν Κωνστ. Σημαντήρα, Προέδρου, Ἰω.
 -οῦ Δουδονιώτου, Π. Μενελάου, Ἰω. Τσάτσου, Α. Πετρίτη, Μ. Ἡλιάδου
 -οῦ καὶ Ε. Εὐθυμίου, παρόντων τοῦ τε Εἰσαγγελέως Δ. Τσιθανοπούλου
 -οῦ καὶ τοῦ Γραμματέως Γ. Καστόρχη.
 Ὁ δὲ Συνεδρίασαν ὁμόσφα ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ τοῦ καταστήματος αὐτοῦ
 -οῦ τῆς τριταχοστῆς Νοεμβρίου 1898, ἵνα δικάσῃ ἐπὶ τῆς αἰτήσεως τοῦ
 -οῦ Σπυριδῶρος Κουσουλίνου, κατοικοῦ Ἀθηνῶν, παρόντος καὶ διορισάντος
 -οῦ ἐπ' ἀκροατηρίου πληρεξουσίου του τὸν Γεώργιον Φιλῆστον, δικηγόρον
 -οῦ κατὰ τῶν 1) Ἀνδρέου Τεφαρίκη, κατοικοῦ Κωνσταντινουπόλεως δια-
 -μένοντος προσωρινῶς ἐν Ἀθήναις, ὡς κληρονόμου ἐκ διαθήκης μὲν τοῦ
 -οῦ ἀποθιώσαντος πατρὸς του Κυριάκου Τεφαρίκη, ἐξ ἀδ. αθέτου δὲ τῆς
 -οῦ ἀποθιώσασης ἀδελφῆς του Κυριακούλας, κληρονόμου καὶ ταύτης τοῦ
 -οῦ αὐτοῦ Κυριάκου Τεφαρίκη, 2) Αἰκατέρηνης χήρας Κυριάκου Τεφαρίκη,
 -οῦ κατοικοῦ Ἀθηνῶν, ὡς ἐξ ἀδ. αθέτου κληρονόμου τῆς θυγατρὸς αὐτῆς

Κυριακούλας Τεφάρικη, παρασταθέντων διὰ τῶν πληροξουσίων των Ἰωακείμ Ἰωσήφ καὶ Εὐφρ. Ψαρρά, δινηγούων καὶ 3) Νικολάου Τεφάρικη, κατοίκου Ἀθηνῶν, ὡς κληρονόμου ἐκ διαθήκης μὲν τοῦ ἀποβιώσαντος πατρός του Κυριακού Τεφάρικη, ἐξ ἀδιαιθέτου δὲ τῆς ἀπιδιώσσης ἀδελφῆς του Κυριακούλας Τεφάρικη, κληρονόμου καὶ ταύτης τοῦ αὐτοῦ Κυριακού Τεφάρικη, μηδὲως παρασταθέντος περὶ ἀναίρεσως τῆς ὑπ' ἀρθ. 323 (1877) ἀποφάσεως τῶν ἐν Ἀθήναις Ἐρστῶν.

Ἀκοῦσαν τοῦ Εἰσαγγητοῦ Δικαστοῦ Ἀδ. Πετρίτου, ἐκθέσαντος τὰς :

Οἱ Ἀνδρέας Τεφάρικη, Νικόλαος Τεφάρικη, ὡς κληρονόμοι τοῦ πατρός των Κυριακού Τεφάρικη καὶ τῆς ἀδελφῆς των Κυριακούλας Τεφάρικη, κληρονόμοι καὶ ταύτης τοῦ Κυριακού Τεφάρικη καὶ ἡ Αἰκατερίνη χήρα Κυριακού Τεφάρικη διὰ τῆς ἀπὸ 4 Ὀκτωβρίου 1894 ἐνώπιον τοῦ Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν ἀγωγῆς, κατὰ τὸν Σπυρίδ. Κουσουλίνου, ἐξέθηκαν, ὅτι ὁ ἀποβιώσας ἐν Κωνσταντινουπόλει τῇ 30 Ἰανουαρίου 1871 πατὴρ των Κυριακού Τεφάρικη ἀφῆκεν αὐτοὺς ἀνηλίκους καὶ ἔλαβεν ἐν τῇ ἐπιτροπείᾳ αὐτῶν ἢ μὴτρ- των Αἰκατερίνη χήρα Κυριακού Τεφάρικη, ἥτις, ἀναλαβούσα τὴν ἐπιτροπείαν, διώρισε πληροξουσίου τῆς τῶν ἐναγόμενων, ἵνα ἐνεργῇ πᾶσαν πρᾶξιν διαχειρίσεως, λαμβάνη καὶ εἰρή- χρήματα ὃ ἄλλα πράγματα καὶ ἐν γένει διαχειρίζεται ἀν' αὐτῆς τὴν περιουσίαν αὐτῶν ἐπιφελῶς, ὅτι ὁ ἐναγόμενος παρέλαβε δι' ἐπὶ ἡμῶν ἐλθέσεως καὶ διεχειρίσθη ἅπασαν τὴν ἀπογραφεῖσαν καὶ ἐκτιμηθεῖσαν ὑπὸ τῶν πραγματογ- ωνιδῶν περιουσίαν, τὴν τε ἀτομικῶς εἰς τὸν πατέρα των καὶ τὴν ἐταιρικῶς εἰς τὸν πατέρα των καὶ τὸν Τ. Γεωργιάδην ἀνήκουσαν, συνισταμένην ἅπασαν εἰς βιβλία, πιστώσεις καὶ περὶ λεπτομερῶς ἐν τῇ ἀγωγῇ περιγραφόμενα καὶ ἔξιν γράσεων 76, 702 1/2 δρ. Ν. 30 681 ὅτι ὁ ἐναγόμενος ὑποχρεοῦται καὶ διὰ προσωπικῆς κρατῆ εως εἰς τὴν ἀξίαν τῶν παραληφθέντων πραγμάτων, ἀνεπίκου οὐσης τῆς αὐτοῦ αὐτῶν ἀποδόσεως, ὡς ἐπίσης ὑποχρεοῦται νὰ πληρώσῃ καὶ δρ. 7595. 62] το, τὰς ὁποίας εἰσέπραξεν ἀπὸ διαφόρους ὀφειλέτας τοῦ πατρός των, ἐντόκως ἀπὸ τῆς εἰσπράξεως, ἅτε ὠφελῆται ἐκ τῆς χρήσεως αὐτῶν ἄλλως νὰ ὑποχρεωθῇ εἰς λογοδοσίαν λογιζομένου ὡς εἰκαζομένου ἐλλείμματος δρ. 38 456 ἐντόκως καὶ ἤτησαντο νὰ ὑποχρεωθῇ ὁ ἐναγόμενος καὶ διὰ προσωπικῆς κρατήσεως νὰ τοῖς πληρώσῃ 1) κεφάλαιον δρ. 30 681 45] το καὶ τοὺς μέχρι τῆς ἀγωγῆς τόκους αὐτῶν ἐκ δρ. 73 940 75] το καὶ 2) δρ. 7595. 62] το καὶ τοὺς μέχρι τῆς ἀγωγῆς τόκους αὐτῶν ἐκ δρ. 17, 316 καὶ 95] το ἐντόκως ἀπὸ τῆς ἀγωγῆς ἄλλως νὰ ὑποχρεωθῇ εἰς λογοδοσίαν, θεωρουμένου ὡς εἰκαζομένου ἐλλείμματος

ἡ δὲ ἀπόφασις ἐκδόθη ἐν τῇ ἐκτετατῇ συνεσέλευσιν τοῦ Δικαστηρίου τῆς 13 Ὀκτωβρίου 1894 ἀποφασιστικῶς καὶ ἐν ὅλῳ τῷ 1894

του ποσού αρ. 129. 533. 45) ου καὶ υποχρεωθῇ νὰ τοῖς παροδώσῃ τὰ ἐμπορικὰ βιβλία καὶ ἄλλα διὰ τῆς ἀπογραφῆς παρέλαβε.

Ὁ δ' ἐναγόμενος διὰ τοῦ ἀπὸ 26 Νοεμβρίου 1894 ἐνώπιον τοῦ αὐτοῦ Πρωτοδικείου ἀπολογητήριου κατὰ τῶν ἐναγόντων ἐξέθηκεν, διὰ τὴν ἀγωγὴν αὐτῶν εἶναι ἄκυρος, ἀπαρδεκτος καὶ ἐντελὼς ἀνοπόστατος, διότι ἀντὶ νὰ ὀφείλῃ αὐτός εἰς τοὺς ἐναγόντας τὸ διὰ τῆς ἀγωγῆς αἰτούμενον ποσόν, τοῦναντίον αὐτοὶ ὀφείλουσιν αὐτῷ τὰ ἐν τῷ ἀπολογητῇ ἰσχυρισμοῦ ἀναφερόμενα ποσά, ἥτοι 1) ὅσα ἠναγκάσθη νὰ δαπανήσῃ ὡς συγγενῆς ὑπὲρ τῶν ἐναγόντων, μὴ εὐρεθέντων χρημάτων κατὰ τὸν θάνατον τοῦ πατρὸς των 2) τοὺς μισθοὺς τοῦ ἐργασθέντος ὡς ὑπαλλήλου ἐπὶ 17 μῆνας ἐν τῷ ἐν Κωνσταντινουπόλει καταστήματι τοῦ πατρὸς των 3) δι' ἐργασίας τοῦ πρὸς διάσωσιν τῆς κληρονομικῆς περιουσίας τῶν ἐναγόντων 4) τὰς δαπάνας διὰ τὴν ἀσθένειαν καὶ τὴν κηδεύαν τῆς Κυριακούλας Τεφαρίκης καὶ 5) ὅσα ἐδαπάνησε πρὸς διατροφὴν, ἐκπαίδευσιν καὶ ἐν γένει συντήρησιν τοῦ Ἀδρίου Τεφαρίκη, ὃν ἀπὸ τοῦ 1872 εἶχε παραλάβει ἐν τῇ οικίᾳ του καὶ ἤτησато τὰ ἀπὸρριβθῇ ἡ ἀγωγὴ τῶν ἐναγόντων καὶ υποχρεωθῶσιν αὐτοὶ ἀνταγωνικῶς νὰ τῷ πληρώσωσιν ὁ μὲν Ἀδρ. Τεφαρίκης δραχ. 23, 008 33 ο) ὁ δὲ Νικ. Τεφαρίκης δραχ. 7, 669. 33 ο) καὶ ἡ Αἰκατερίνη χήρα Κυρ. Τεφαρίκη δραχ. 240. 33 ο) ἐντόκως ἀπαντες ἀπὸ τοῦ ἀπολογητήριου.

Συζήτησεως γενομένης, τὸ Πρωτοδικεῖον διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 5046 (1895) ἀποφάσεως ὑπεχρεῖσεν τὸν ἐναγόμενον καὶ διὰ προσωπικῆς κινήσεως νὰ προσαγάγῃ λεπτομερῆ λογαριασμὸν τῶν ἐσόδων καὶ ἐξόδων καὶ τῆς ἐν γένει καταστάσεως πάντων τῶν πραγμάτων, ὅσα ἀναφέρονται ἐν τῇ ἐκθέσει τῆς ἀπογραφῆς τῇ συνταχθείσῃ ἐν Κωνσταντινουπόλει τῇ 5 Φεβρουαρίου 1871.

Ἐκκληθείσης τῆς ἀποφάσεως αὐτῆς ὑπὸ τοῦ ἐναγομένου τὸ Ἐρετεῖον Ἀθηνῶν διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 323 (1897) ἀποφάσεως ἀπέρριψε τὴν ἔρεσιν.

Τῆς ἀποφάσεως δὲ ταύτης τοῦ Ἐρετείου τὴν ἀναίρεσιν αἰτεῖται ὁ ἐναγόμενος διὰ τῆς ἀπὸ 14 Ἰουλίου 1897 αἰτήσεώς του καὶ διὰ τοῦ ἀπὸ 16 Ὀκτωβρίου 1898 προσθετοῦ δικογράφου του διὰ διαφόρου ἐν αὐταῖς λόγους καὶ ἰδίως διὰ τὸν ἑξῆς λόγον.

Αὐτὸν, ἐνῷ διὰ τοῦ Ἐρετηρίου καὶ τῶν κατὰ τὴν συζήτησιν, προτασιῶν του ἠρνήθη κατηγορηματικῶς καὶ κατ' ἐπανάληψιν τὴν ἱστορικὴν τῆς ἀγωγῆς βάσιν, ἰσχυρισθεὶς ὅτι οὔτε παρέλαβεν οὔτε διέχειρίσθη τὰ ἐν τῇ ἀπογραφικῇ ἐκθέσει τῆς 5 Φεβρουαρίου 1871 σημειούμενα βιβλία καὶ πράγματα τῆς κληρονομικῆς Κυρ. Τεφαρίκη, ἐκθεὶς δὲ ὡς ἐκ περισσοῦ διὰ μακρῶν καὶ καταδείξας δι' ἐπισήμων

ἀποδείξων, ὅτι τὴν περιουσίαν ταύτην παρέλαβε, διεχειρίσθη καὶ διέθεσεν ἡ ἀντιδικὸς τοῦ Δικατερίνη· χάρις Κυρ. Τεφάρικη, ὡς μήτηρ καὶ νόμιμος ἐπίτροπος τῶν ἑτέρων οὐκ ἀντιδικῶν, τὰ δικάσαν Ἐφετεῖον, ἀντὶ τῆς ὑπεχρέωσιν τοὺς ἀντιδικούς ν' ἀποδείξωσι τὴν βάσιν τῆς ἀγωγῆς τῶν, τὴν ἀξιουμένην δηλονότι, παραλάβῃ παρὰ τοῦ ἀναρρεσιέντος καὶ διαχειρίσιν τῆς κληρονομικῆς περιουσίας, τὴν μὲν παραλάβῃ, καθώρηνσε προαποδεικτικῶς ἀποδεικνυσμένην ἐκ τῆς εἰρημένης ἀπογραφικῆς ἐκθέσεως καὶ ἐξ ἀκατανόητου, ἀληθῶς ὁμολογίας τοῦ ἀναρρεσιέντος διὰ τῶν προτάσεων περιεχοσῶν ἀκριβῶς τὰ ἐναντίον, τὴν διαχειρίσιν καὶ ταύτην οὐχὶ πλήρην, ὡσαύτως κατὰ προαποδείξιν ἐκ τοῦ τῆς παραλαβῆς γεγονότος (εἰναι τεθέν· δὲ ὡς διαχειρισθεὶς κατὰ τινα τρόπον κλπ.) τὰ δὲ γεγονότα ὅσα ἐπεκαλέσθη ὁ ἀναρρεσιέντος πρὸς υποστήριξιν τοῦ ἰσχυρισμοῦ του, ὅτι οὐχὶ αὐτὸς, ἀλλ' ἡ εἰρημένη ἐπίτροπος παρέλαβε, διεχειρίσθη καὶ διέθεσε τὴν κληρονομίαν τῶν τέκνων τῆς καὶ αὐτὴν ἐπὶ τὴν παρὰ τῆς ἐπιτρόπου γενικὴν πᾶσις καὶ αὐτοῦ ἀπαιτήσεως ἐξόφλησιν, ὅ ἦν ἐπεκαλέσθη, καὶ ἥτις καθιστᾷ προδήλως ἄσκοπον καὶ μάταιον τὸν τῆς διαχειρίσεως ἐλεγχον, ἐχρηκτικῆρυσεν ὡς ἀπλῆς περὶ τὴν λογοδοσίαν ἀντιρρῶσεως, ὑποβλητέας καὶ ἐξεταστέας ἐν τῇ περὶ αὐτῆς διαδικασίᾳ καὶ διὰ τῶν ἰδιορρυθμῶν τούτων σκέψεων καὶ παρόμορφώσεων κατέληξε εἰς τὸ συμπέρασμα, ὅτι ὁρθῶς τὸν ὑπεχρέωσε τὸ Πρωτοδικεῖον εἰς λογοδοσίαν. Ἀλλ' οὕτως ἀποφηνάμενον τὸ Ἐφετεῖον παρεβίβασε α') τὴν ἐνσωμάθωσιν διατάξιν τοῦ ἄρθρου 170 Πολ. Δικονομίας, καθ' ἣν ἡ τοῦ Δικαστοῦ ἐνέργεια ἐρεῖδεται ἐπὶ τῶν αἰτήσεων καὶ προτάσεων τῶν διαδικῶν, εἴτινες ἐπομένως πρέπει νὰ λαμβανόμεναι ὑπ' ὄψιν ἐν συνόλῳ ὡς προτείνονται καὶ οὐχὶ ἅλλα ἀπ' αὐτῶν γεγονότα καὶ μάλιστα ἐκ διαμέτρου ἀντίθετα πρὸς τὰ προσταθέντα, β') τὰς τῶν ἄρθρων 248, 239 καὶ 250 ἐνσωμάσεις ἐπίσης διατάξεις τῆς αὐτῆς Δικονομίας, καθ' ἃς οἱ εἰσδικοί, ἐνθεν μὲν ἀφείλουσι ν' ἀποδεικνύσιν ἀμφισβητούμενους οὕς προτείνουσι ἰσχυρισμούς πρὸς υποστήριξιν τῶν ἀξιώσεων τῶν, ἐνθεν δὲ ἐν εἰνὲς ὑποχρεωμένοι εἰς προαποδείξιν, ἀλλὰ πρέπει νὰ προηγηθῇ δικαστικὴ περὶ τῆς ἀποδείξεως ἀπόφασις, κανονίζουσα τὸ θέμα καὶ τὰ βέβαια τῆς ἀποδείξεως καὶ γ') τὰς τῶν ἄρθρων 704 καὶ ἐπομ. ἐνσωμάσεις ὡσαύτως διατάξεις τῆς αὐτῆς Δικονομίας, καθ' ἃς ἐν τῇ περὶ λογοδοσίας διαδικασίᾳ ἐνώπιον τοῦ διεισθόντος αὐτὴν Εἰσαγγητοῦ ἐξετάζονται καὶ ἐλέγχονται μόνον τὰ στοιχεῖα τοῦ διδόμενου καὶ λαμβανόμενου λ)σμοῦ καὶ οὐκ ἄλλο· τὸ δὲ ζήτημα ἂν ὁ λογοδοτῶν ᾖν ὑπόχρεως εἰς λογοδοσίαν, θεωρεῖται ὁριστικῶς ἤδη καὶ τελεσιδικῶς προεκπρυγμένον διὰ τῆς τοῦ Ἐφετείου ἀποφάσεως, κατὰ τὰ συνδεδασμένα ἄρθρα 695, 701, 702, καὶ 707 Πολ. Δικονομίας. Περιπλέον δὲ ψευδῶς ἠρμήνευσε καὶ ἐσφαλμένως

ἐφήρμοσε τὴν τε οὐπιαστικὴν διατάξιν τοῦ ἄρθρου 695 Πολ. Δικονομίας καὶ τὰ σχετικὰ διατάξιν τοῦ Ἀστικοῦ νόμου, καθ' ὃ οὐχὶ ὁ ἀπλῶς παραλαμβάνων, ἀλλ' ὁ διαχειριζόμενος, ζήτην περιουσίαν ὑποχρεοῦται εἰς λογοδοσίαν, ὡς ὀρθῶς σκέπτεται περὶ τοῦτου ἡ μειονοψηφία τῆς ἀποφάσεως. Καὶ ἂν ὑποτεθῇ ὅτι ἐν τῇ ἀπλῇ ἐξιστορίσει τῆς τύχης τῆς περιουσίας Κυρ. Τεφανίκη καὶ τῆς συνδρομῆς, ἣν παρέσχε πρὸς διάσωσιν αὐτῆς εἰς τὴν χήραν ἀδελφὴν του, ὑπολανθάνει ὁμολογία παραλαβῆς περ' αὐτοῦ τῆς περιουσίας ταύτης, ἡ ὁμολογία τοῦ αὐτῇ εἰδινάλησθαι τοῦλάχιστον ἀδιαίρετος καὶ ἐπομένως νὰ θεωρηθῇ ἀποδεδειγμένον δι' αὐτῆς καὶ ὅτι τὴν παραληφθεῖσαν περιουσίαν ἔδωκεν ἀνευδιαχειρίσεως οὐδεμιᾶς εἰς τὴν ἐπιτροπὴν χήραν, ἥτις παρέλαβε διαχείρισιν καὶ διαθέσεν αὐτὴν, εἰσπράξασα καὶ καταναλώσασα τὸ ἀντίτιμον. Ἐν τούτοις τὸ Ἐφετεῖον οὐ μόνον ἐπενόησε φαντασιώδη ὁμολογίαν τοῦ ἀναιρεσειόντος, ἀλλὰ καὶ διήρσε ταύτην καὶ διὰ μὲν τοῦ ἑνὸς μέρους αὐτῆς ἐθεώρησε ἐντελῶς ἀποδεδειγμένην τὴν παραλαβὴν τῆς περιουσίας ἣν ἐβίβησε καὶ διαχειρίσιν κατὰ τινὰ τρόπον, τὸ δ' ἕτερον μέρος τὸ ἀφορὸν εἰς τὴν ἀπόδοσιν τῆς περιουσίας ἀνευ οὐδεμιᾶς διαχειρίσεως καὶ εἰς τὴν ὑπὸ τῆς χήρας ἐπιτρόπου παραλαβὴν, διαχείρισιν καὶ διαθέσιν αὐτῆς, πρὸς δὲ καὶ εἰς ἐξόρλησιν πάσης κατὰ τοῦ ἀναιρεσειόντος ἀπαίτησεως, παρέπεμψεν, ἵνα ἐξετασθῇ κατὰ τὸ στάδιον τῆς λογοδοσίας. Οὕτω δὲ παρεβίασε τὴν οὐσιώδη διατάξιν τοῦ ἐδ. β' τοῦ ἄρθρου 214 Πολ. Δικον. Περιπλέον δὲ ἐνθ' πρὸς ἀπόδειξιν τοῦ ἀνωτέρω ισχυρισμοῦ ὡς ἐκ τῆς καταργήσεως τῆς δίχης ἐκ μέρους τοῦ ἀντιδίκου τοῦ Ν. Τεφανίκη, ἐπεκατέστη ὁ ἀναιρεσιὼν ἐπίστωμα ἔγγραφα ἀνεπίδικτα ἀμφισβήτησεως κατὰ τὴν ὀρθὴν τῆς μειονοψηφίας σκέψιν τὰ Ἐφετεῖον οὔτε ἀπέδωκεν εἰς ταῦτα ἦν ὁ νόμος ὀρίζει ἀποδεικτικὴν ἰσχύϊν, οὔτε ἔλαβεν αὐτὰ ὑπ' ὅψιν οὕτω δὲ καὶ τὴν ἀπόφασιν τοῦ κατέστησεν ἀναιτιολόγητον καὶ τὴν οὐσιώδη παρεβίασε διατάξιν τοῦ ἄρθρου 400 Πολ. Δικον. καθ' ἣν τὰ δημόσια ἔγγραφα ἀποπειλοῦσιν ἐντελὴ περὶ τοῦ περιεχομένου αὐτῶν ἀπόδειξιν πρὸς τε τοὺς συμβαλλομένους καὶ πρὸς τοὺς τρίτους.

Ἀκούσαν τοῦ πληρεξουσίου τοῦ ἀναιρεσειόντος, ἀναπτύξαντο καὶ προφορικῶς τοὺς λόγους ἀναίρεσεως καὶ αἰτησαμένου τὴν ἀναίρεσιν τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως, τῶν πληρεξουσίων τῶν ἀναιρεσιολήτων, ἀντικρουσάντων αὐτοὺς καὶ αἰτησαμένων τὴν ἀπόρριψιν τῆς αἰτήσεως καὶ

Τοῦ Εἰσαγγελέως

Σχεθὲν κατὰ τὸν Νόμον.

Ἐπειδὴ, ὡς ἐξάγεται ἐκ τῶν ἀπὸ 18 Αὐγούστου 1897, 24 Ἰου-

νίου καὶ 29 Ὀκτωβρίου 1898 τριῶν ἐπιδιοτηρίων τῶν δικαστικῶν κλητῆρων τῶν ἐν Λαμῆ καὶ ἐν Ἀθήναις Πρωτοδικῶν Δημ. Ἀποστόλου, Ἀθ. Ἰωάννου καὶ Λ. Δρακοπούλου, ἐκοινοποιήθησαν νομίμως καὶ προσηκόντως ἡ μὲν περὶ ἀναίρεσεως αἰτήσεις εἰς τὴν διοικητὴν τοῦ ἐνταυθα Ἀ' Πεζικοῦ Συντάγματος διὰ τὸν τότε ἐφεδρὸν ἀναιρεσίδιλον Νικόλαον Τεφαρίκην, ἡ δὲ περὶ προτιμήσεως τῆς ἀζητήσεως αὐτῆς πράξις τοῦ Προέδρου εἰς τὸν ἴδιον ἀναιρεσίδιλον Νικόλαον Τεφαρίκην καὶ οἱ πρόσθετοι λόγοι ἀναίρεσεως εἰς τὸν πληρεξούσιον καὶ ἀντίκλητον αὐτοῦ Ἰωακείμ Ἰωσήφ, Δικηγόρον, ὅθεν κληθεὶς προσηκόντως ὁ εἰρημένος ἀναιρεσίδιλος, καὶ μὴ ἐμφανισθεὶς κατὰ τὴν ἐν ἀρχῇ τῆς παρούσης ἀναφερομένην αὐτεδρίασιν νόμιμον δικασίμον τῆς προκειμένης υποθέσεως, δικάζεται ὥσπερ ἐνεφανίσθη (ἄρθρ. 827 Πολ. Δικονομίας).

Ἐπειδὴ, ὅταν ὁ ἐπὶ λογοδοσίᾳ ἐναγόμενος ἀντιτάξῃ, ὅτι παρέδωκε τὴν διαχειρισθῆσαν περιουσίαν εἰς τὸν κύριον αὐτῆς καὶ ἔλαβεν ἐξόφλησιν παρ' αὐτοῦ, καταργεῖται διὰ τῆς τοιαύτης ἐνστάσεως ἡ περὶ λογοδοσίας ἀγωγή, ματαιουμένης διὰ τῆς ἐξοφλήσεως τῆς πρὸς λογοδοσίαν ὑποχρεώσεως καὶ τῆς ἐπὶ ταύτῃ διαδικασίας τῆς ἐν ταῖς ἀρθροῖς 695, 701, 702 καὶ 707 τῆς Πολ. Δικονομίας ἀναγραφόμενης· ἀφ' οὗ δὲ ὡς δέχεται τὸ Ἐφετεῖον καὶ ὡς ἐξάγεται ἐκ τῶν ἐνώπιον αὐτοῦ προτάσεων τοῦ ἀναιρεσιδόντος, αὐτὸς ἰσχυρίσθη ὅτι καὶ ἂν παρέλαβε, παρέδωκεν ὅμως τῇ ἐναγοῦσῃ ἥς ἦτο πληρεξούσιος, τὴν ἐν τῇ ἐκθέσει ἀπογραφῆς ἀναφερομένην περιουσίαν τοῦ ἀποβώσανος Κυριακοῦ Τεφαρίκη καὶ ἔλαβε παρ' αὐτῆς ἐξόφλησιν διὰ τὴν ἐν λόγῳ ἀπαίτησιν, ἔδει νὰ θεωρηθῇ ὑπὸ τοῦ Ἐφετείου ἡ ἐνστάσις αὐτὴ ὡς ἔχουσα νόμιμον ἐπιρροὴν ἐπὶ τοῦ ἀπαρδεύτου τῆς πρὸς λογοδοσίαν ὑποχρεώσεως, συμφώνως καὶ πρὸς τὰ περὶ ἀνατρεπτικῶν ἐνστάσεων ἀποτελέσματα τῶν ἀρθρῶν 551 καὶ 563 Πολ. Δικονομίας καὶ οὐχὶ νὰ θεωρηθῇ ὅτι τὰ ζήτημα τοῦτο τῆς ἐξοφλήσεως ἀνάγεται εἰς τὰ στοιχεῖα τοῦ λογαριασμοῦ τὰ ἐνώπιον τοῦ εἰσηγητοῦ κατὰ τὸ στάδιον τῆς λογοδοσίας ἐξελεγχόμενα, κατὰ τὰ ἀρθρὰ 704 καὶ 705. Ὡστε τὸ Ἐφετεῖον παρέβλεπε τὰς ἀνωτέρω οὐσιώδεις διαστάσεις τῆς Πολ. Δικονομίας καὶ ἐνεκα τοῦτου ἀκαιρετέα ἐστὶν ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις κατὰ τὸ ἀρθρὸν 807 § 2 αὐτῆς, συμφώνως πρὸς τὸν περὶ τοῦτου λόγον ἀναιρέσεως.

Διὰ ταῦτα

Ἰδὼν καὶ τὰ θρα 833, 838, 839 καὶ 210 τῆς Πολ. Δικονομίας ἀναιρεῖ τὴν ἀριθμ. 323 τοῦ 1897 ἀπόφασιν αὐτῶν ἐν Ἀθήναις Ἐφετῶν.

Παραπέμπει τὴν δίκην ἐνώπιον τῶν ἐν Πάτραις Ἐφετῶν πρὸς νῆαν σ. ζήτησιν.

Καταδικάζει τοὺς ἀναιρεσιβλήτους εἰς τὰ δικαστικά έξοδα τοῦ ἀναιρεσιέντος, τῆς τε ἐνώπιον τοῦ Ἐφετείου καὶ τῆς παρούσης δίκης, μετριάζόμενα εἰς δραχμας ὀγδοήκοντα (ἀριθ. 80) καὶ τὰ τέλη τῆς σημανσεως.

Διτάσσει τὴν εἰς τὸν ἀναιρεσιέντα ἀπόδοσιν τοῦ νομίμου παραβολῆς.

Διτάσσει νὰ γραφῇ ἡ παρούσα ἀπόφασις εἰς τὸ περιθώριον τοῦ πρωτοτύπου τῆς ἀναιρουμένης καὶ δημοσιευθῇ διὰ τοῦ τυποῦ δαπάνη τῶν ἀναιρεσιβλήτων.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις τῇ δεκάτῃ ἐνάτῃ Δεκεμβρίου 1898.

Εὐδοκίμω δ' ἐκτάκτως τῇ 28ῃ Δεκεμβρίου 1898.

Ο Πρόεδρος Ο Γραμματεὺς
Κ. Σημαντήρας Γ. Καστόρχης

Ἀριθ. 306

Τὸ Δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου

Τμήμα Α

Συγκείμενον ἐκ τῶν Δικαστῶν Κωνστ. Σημαντήρας Προέδρου, Γ. Δουβανιώπου, Γ. Τσάτσου, Π. Μενελάου, Α. Πετρίτση, Μ. Λτ. Ἡλιάδου καὶ Ξενοφ. Εὐθυμίου παρόντων τοῦ τε Ἀντεισαγγελέως Π. Βιτρούζακη (κωλυομένου τοῦ Εἰσαγγελέως) καὶ τοῦ ὑπογραμματέως Γ. Καστόρχη.

Συμεδρίσαντες δημοσίᾳ ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ τοῦ καταστήματος αὐτοῦ τῇ τριακοστῇ (30) Νομβρίου 1898, ἵνα δικάσῃ ἐπὶ τῆς αἰτήσεως τοῦ Γεωργίου Ρωμπότση, κατοικοῦ Ἀθηνῶν, παρόντος αὐτοπροσώπως καὶ διορίσαντος ἐπὶ ἀκροατηρίου πληρεξουσίου τοῦ τῶν Ν. Κελεγορόπουλον καὶ Κ. Ραχτιδᾶν, δικηγόρους, κατὰ τοῦ Δημοσίου ἀντιπροσωπευομένου ὑπὸ τοῦ ἐπὶ τῶν Οἰκονομικῶν Ὑπουργοῦ, παρασταθέντος διὰ τοῦ πληρεξουσίου τοῦ Εὐμ. Λυκούδη, Νομικοῦ Συμβούλου περὶ ἀναιρέσεως τῆς ὑπ' ἀριθ. 2,284 τοῦ 1896 ἀποφάσεως τῶν ἐν Ἀθήναις Ἐφετῶν.

Ἀκούσαν τοῦ Εἰσηγητοῦ Δικαστοῦ Αδ. Πετρίτση, ἐκθέσαντος τάδε :

Ὁ Γ. Ρωμπότσης, πλωτάρχης τοῦ Βασιλικῆς Ναυτικοῦ διὰ τῆς

από 19 Ἀπριλίου 1896 ἐνώπιον τοῦ Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν ἀγωγῆς τοῦ κατὰ τοῦ Δημοσίου, ἐξέθηκεν ὅτι διὰ τοῦ ἀπὸ 15 Φεβρουαρίου 1896 Βασ. Διατάγματος ἐτέθη εἰς ἀποστρατεῖαν λόγῳ ἀποτάξεως, ὡς ὑποπεσὼν εἰς βλάβη περὶ τὴν ὑπηρεσίαν πταίσμα, καθ' ἃ ἀπεφάνθη τὸ πρὸς ταύτην συγκροτηθὲν Ἀνακριτικὸν Συμβούλιον ὅτι κατὰ τὸν νόμον ἡ ἀπόταξις ὡς ἀποτελούσα ποινὴν δὴν δύναται νὰ ἐπιβληθῇ εἰμὴ εἰς τοὺς μὴ εἰσέτι ἀποκτήσαντας τὸ πρὸς σύνταξιν δικαίωμα, ἐπομένως ἀπόταξις δὲν ἤδυνάτο νὰ τῇ ἐπιβληθῇ ὡς ἔχοντι συμπληρωμένην εἰκοσιπενταετη ὑπηρεσίαν, καθ' ὑπερβάσιν δὲ τῆς ἐξουσίας τοῦ τοῦ Υπουργείου τῶν Ναυτικῶν προεκάλεσε τὴν περὶ ἀποστρατείας γνωμοδότησιν τοῦ Ἀνακριτικοῦ Συμβουλίου ὅτι ἡ ἀποστρατεία τοῦναντίον ἀποτελεῖ θέσιν τοῦ ἀξιωματικοῦ ἐντελὲς διακεκριμένην τῆς ἀποτάξεως, διδεται δεῦρταίτηται τοῦ εἰς σύνταξιν δικαιουμένου καὶ κατ' αὐτὴν λόγον δύναται νὰ θεωρηθῇ ὡς ποινὴ ἐπιβαλλομένη εἰς ἀξιωματικὸν συμπληρώσαντα τὸ τῆς συντάξεως δικαίωμα διὰ δὲ τὴν αὐτεπάγγελτον εἰς ἀποστρατεῖαν μετὰθεσιν παντός ἀξιωματικοῦ τῆς θαλάσσης προεῖδεν ὁ νόμος δύο περιπτώσεις τὴν ἀποδοδεγμένην σωματικὴν, ἢ τὴν περὶ τὴν ἐκτέλεσιν τῶν στρατιωτικῶν καθηκόντων ἀνικανότητα, διαγράφας καὶ πλὴν διαδικασίαν πρὸς βεβαίωσιν τῆς διττῆς ταύτης ἀνικανότητος, ἀλλ' ἐπὶ τοῦ προκειμένου οὐδὲν τοιοῦτον θέμα ἐτάχθη εἰς τὸ συγκροτηθὲν ἀνακριτικὸν συμβούλιον, οὐδὲ συνεκροτήθη τοῦ συννομῶς οὐδ' ἐτήρησε τὰς ἀπαιτούμενας ὑπὸ τοῦ νόμου διατυπώσεις κατὰ ταῦτα δὲ τὸ εἰρημένον Β. Διατάγμα εἶναι ἄκυρον ὡς μὴ στηριζόμενον εἰς τὸν νόμον· καὶ ἤτήσατο νὰ ὑπ' ἰσχύῃ τὸ Δημοσίον νὰ τῇ πληρῶσῃ τὸν κεκαλονισμένον μισθὸν τοῦ ὡς πλωτάρχου ἐν ἐνεργείᾳ ἐκ δραχμ. 490 μηνιαίως ἀφ' ἧς ἐτέθη εἰς ἀποστρατεῖαν ἐντόκως 8 οἱ 10 ετησίως ἀπὸ τῆς ἀγωγῆς.

Σ. ζ. τήσεως γενομένης, τὸ Πρωτοδικεῖον, μετὰ τὴν ὑπ' ἀρ. 3229 (1896) ἐρήμην τοῦ ἐναγομένου δημοσίου ἀπόφασιν ἐξέδοτο τὴν ὑπ' 5728 ἰδίου ἔτους ὁριστικὴν, δι' ἧς ἐδόχθη κατὰ τὸ πλείστον τὴν ἀγωγὴν καὶ ὑπεχρέωσε τὸ Δημοσίον νὰ πληρῶσῃ τῇ ἐνάγναι τοὺς μέχρι τῆς ἀγωγῆς μισθοὺς τοῦ πρὸς δραχμ. 342 κατὰ μῆνα ἐντόκως ἀπὸ τῆς ἀγωγῆς καὶ νὰ ἐξακολουθῇ νὰ πληρῶνῃ αὐτῇ κατὰ μῆνα ἴσον ποσὸν μέχρι ἐπαναφοράς αὐτοῦ εἰς ἐνεργείαν ἢ τὴν νόμιμον αὐτοῦ ἀποπεράτωσιν ἀπέριψε δὲ κατὰ τὰ λοιπὰ τὴν ἀγωγὴν.

Ἐκκληθίσεως τῆς ἀποφάσεως αὐτῆς ἐκτεράωνεν, τὸ Ἐφετεῖον Ἀθηνῶν διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 2284 (1896) ἀποφάσεως, δεχθὲν τὴν ἔφασιν τοῦ Δημοσίου καὶ ἐξαφανίσαν τὴν ἐκκληθείσαν ἀπόφασιν ἀπέριψε τὴν ἀγωγὴν.

Τῆς ἀποφάσεως δὲ ταύτης τοῦ Ἐφετείου τὴν ἀνάφασιν αἰτεῖται

δ' ἐνάγων διὰ τὴν ἀπὸ 9 Δεκεμβρίου 1896 αἰτήσεως του καὶ διὰ τῶν ἀπὸ 12 Αὐγούστου καὶ 26 Νοεμβρίου 1898 δύο προσθετῶν διαγραφῶν του διὰ τοὺς ἐν αὐτοῖς ὡς ἐξῆς λόγους.

Δοκ. Τοὺς ἐν τῇ ἀναίρετηρίῳ.

Διότι τὸ Ἐρετίαν, ἀπορῶν, διὰ λόγους πειθαρχικοὺς καὶ ὁ ἔχων συμπληρωμένον τὸ πρὸς συνταξιν ἀποστρατείας δικαίωμα ἀξιωματικὸς τοῦ Βασ. Ναυτικοῦ δύναται νὰ τιθῇ ἀπολύτως εἰς ἀπόταξιν ὑπὸ Ἀνακριτικοῦ Συμβουλίου, παρρημῆ εὖσε τὸ ἄρθρον 10 τοῦ ΤΜΗ' νόμου τῆς 23 Αὐγούστου 1856 περὶ καταστάσεως τῶν ἀξιωματικῶν τοῦ Βασ. Ναυτικοῦ συνυποζόμενον μὲ τὰ ἄρθρα 11 καὶ 12 αὐτοῦ καθ' ὃ 10ον ἄρθρον ἡ ἀπόταξις εἶναι ἡ καταστάσις τοῦ ἀμετακλήτως ἀπὸ τῶν ἀρθρῶν διαγεγραμμένου καὶ ἐπανελθόντος εἰς τὸν ἰδιωτικὸν βίον πρὸ τῆς ἀποκτήσεως του εἰς συνταξιν ἀποστρατείας δικαιώματος, ἥτοι οὐσιώδους χαρακτῆρ τῆς ἀποτάξεως εἶναι ἡ πρὸ τῆς ἀποκτήσεως τοῦ εἰς συνταξιν ἀποστρατείας δικαιώματος θέσις αὐτοῦ· προϋπῆσις οὐσιώδους καὶ ἀπαραίτητος πρὸς ἐπιβολὴν ἀποτάξεως ὡς ποινῆς εἶναι ἡ μὴ ἀπόκτησις τοῦ ἀξιωματικοῦ τοῦ πρὸς συνταξιν ἀποστρατείας δικαιώματος, αὐτὸς δὲ ὡς ἐσχυρίσθη καὶ ἀπέδειξε καὶ τὸ Ἐφετεῖον παρεδόθη, εἶχαν ἢ ἢ συμπληρώσει τὸ πρὸς συνταξιν ἀποστρατείας δικαίωμα, ἐπομένως οὐχὶ νομίμως τῷ ἐπιβλήθη ὑπὸ τοῦ ἀνακριτικοῦ συμβουλίου ἡ ποινὴ τῆς ἀποτάξεως, οὐχὶ νομίμως συνετελεσθῆς ποινῆς ταύτης πᾶν πράττει τὸ Ὑπουργοῦ τῶν Ναυτικῶν ἐξέδοθη Β. Διάταγμα τὸ ὅποιον τὸν ἔθεσεν εἰς ἀποστρατείαν, διότι ἡ ἀποστρατεία τοῦ ἀξιωματικοῦ ἐποτελεῖ κατάστασιν ἐντελῶς διακεκριμένην τῆς ἀποτάξεως, καὶ κατ' αὐτὴν λόγον ἰδύνατο νὰ θεωρηθῇ ἡ ἀποστρατεία ὡς ποινὴ ἐπιβαλλομένη εἰς ἀξιωματικὸν τοῦ ναυτικοῦ συμπληρώσαντα τὸ τῆς συντάξεως δικαίωμα. Αὐτεπαγγέλτως νὰ τιθῇ εἰς ἀποστρατείαν ἦτο δυνατόν κατὰ τὸν νόμον 1Α' τῆς 13 Νοεμβρίου 1854 μόνον δι' ἀποδειγμένην σωματικὴν ἀνικανότητα περὶ τὴν ἐκτέλεισιν τῶν στρατιωτικῶν καθήκόντων, περὶ οὗ δὲν πρόκειται νῦν.

Διότι κατὰ τὸ ἄρθρον 15 τοῦ αὐτοῦ ΤΜΗ' νόμου, μόνον ὁ ἀξιωματικὸς ὁ εἰς ὑπερεξάμηνον φυλακίσιν ὑπὸ ναυτοδικείου καταδικασθεὶς ἀποτάσσεται καὶ τότε μόνον, ὅταν τὸ ἀνακριτικὸν Συμβούλιον κηρύξῃ τὸν ἀξιωματικὸν ἀνεπίδεκτον ἀνακλήσεως εἰς τοὺς ἀριθμούς· ἐπίσης δι' ὑπερτριετὴ διαμονὴν εἰς θέσιν ἀργίας κατὰ τὸ 12ον ἄρθρον ἐδ. 2 τοῦ ΤΜΗ' νόμου, ἀλλὰ καὶ τότε τίθεται εἰς ἀπόταξιν, ὅταν τὸ ἀνακριτικὸν συμβούλιον τὸν κηρύξῃ ἀνεπίδεκτον ἀνακλήσεως εἰς τοὺς ἀριθμούς, ἥτοι οὐσιώδους προσπιτούμενον τῆς συντάξεως ὁ δὲ τὸν συμπληρώσαντα τὰ ἔτη τῆς συντάξεως ἀξιωματικὸν εἶναι νὰ κηρυχθῇ ἀνεπίδεκτος ἀνακλήσεως εἰς τοὺς ἀριθμούς. Ἐν πάσῃ δὲ ἄλλῃ περιπτώ-

σει εφαρμόζεται τὸ ἀπὸ 16 Νοεμβρίου 1837 Β.ισ. Διάταγμα, ἔχον νόμον ἔχον περὶ ναυτικῶν πειθαρχικῶν ποινῶν καὶ ἰδίως τὸ ἄρθρον Δ' τοῦ αὐτοῦ Διατάγματος.

Βόν τοὺς ἐν τῷ προσθετῷ δικογράφῳ.

Διότι τὸ Ἐρετεῖον παραδεχόμενον, ὅτι ἡ συμπλήρωσις τὸ πρὸς συντάξιν δικαίωμα καὶ εἰς πειθαρχικὸν παρὰπτῶμα ὑποπερὶ ἄξιωματικός τίθεται εἰς ἀποστρατεῖαν λόγῳ ἀποτάξεως καὶ ὅτι καὶ αὐτὸς (ὁ ἀναίρεσιων) ὑπὸ τὰς αὐτὰς περιστάσεις ὁ ατελὴν, νομίμως ἐτέθη εἰς τοιαύτην κατάστασιν διὰ τοῦ ἀπὸ 15 Φεβρουαρίου 1896 Β. Διατάγματος, ἐπὶ τῷ λόγῳ δὲ τὴν ὁδεύμενον τὴν ἐρεσίαν τοῦ Δημοσίου καὶ ἀπορρίψαν τὴν ἀγωγὴν του, παρέβλεπε πάσας ἐν γένει τὰς διατάξεις τοῦ περὶ καταστάσεως τῶν ἀξιωματικῶν τοῦ κατὰ θέλωσαν στρατοῦ καὶ περὶ ἀποστρατείας νόμου, καθ' ὃν οὐδαμῶς ἀναγνωρίζεται ἀποστρατεία λόγῳ ἀποτάξεω, ἀλλ' ὡς αὐτοτελὲς κατάστασις καὶ ὀρίζονται ἐνθεν μὲν ἡ ἀπόταξις ἐνθεν δὲ ἡ ἀποστρατεία εἰς 2: περιστάσεις δι' ἑκάτερον ἀναγράφει νόμος σαφίστατα δὲ ταῦτα ὀρίζονται ἐν ἄρθρ. 2, 10, 11 καὶ 13 τοῦ ΤΜΗ' νόμου τῆς 23 Αὐγούστου 1856 ἄρθρ. 1 καὶ ἐπὶ καὶ ἄρθρ. 9 τοῦ 4Α'. Νόμου τῆς 13 Νοεμβρίου 1864 δι' ἡμαρτημένην ἐρυνηλαίαν καὶ πλημμελῆ ἐφαρμογὴν τῶν ὁποίων ἀντιρροπία ἐστὶν ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις.

Διότι εἰν ἤθελε θεωρηθῇ, ὅτι ἡ αἰτιολογία ἀλόγῳ ἀποτάξεω παρέλκει καὶ ὅτι ἡ κατάστασις εἰς ἣν μετετέθη ἦτο ἡ τῆς ἀποστρατείας, αὕτις, αὐτοῦ ἀναμφισβητήτως μὴ ζητήσαντος τὴν ἀποστρατεῖαν τοῦ μὴδὲ στηριζομένου εἰς τοιαύτην αἰτίαν τοῦ σχετικοῦ ἀπὸ 15 Φεβρουαρίου 1896 Β. Διατάγματος, ἀλλὰ τὸναντίον τοῦ Ὑπουργείου προδάντο, ἀντεπαγγέλτως εἰς τὴν τοιαύτην μετὰθεσιν του, εἰς νὰ τυχθῶσιν αἱ διατάξεις τῶν ἄρθρων 9 καὶ 10 τοῦ 4Α'. νόμου τῆς 13 Νοεμβρίου 1864, οἱ προβλέπουσαι περὶ τῆς ἀντεπαγγέλτου εἰς ἀποστρατεῖαν μετὰθεσεως τοῦ ἀξιωματικοῦ, αἵτινες ὁμοῦς ἐν πρακτικῇ δὲν ἐτηρήθησαν, οὔτε συνέτρεχε περίπτωσις ἐφαρμογῆς αὐτῶν, διότι οὐκ εἰς ἀποσεδειγμένην σωματικὴν ἢ περὶ τὴν ἐκτέλεσιν τῶν στρατιωτικῶν καθηκόντων ἀνικανότητα αὐτοῦ στηρίζεται τὸ εἰρημένον διάταγμα οὔτε ζήτημα τοιοῦτον ἐτέθη εἰς τὸ συσταθέν Ἀνικρατικὸν Συμβούλιον, οὔτε παραδίδεται τὴν ὑπαρξίν του νομίμου τούτου ὁριῶν ἢ τοῦ Ἐρετείου ἀπόφασις, ὡς μόνον λόγον, ἐξ ἐναντίας, φέρουσα τὴν ὑπαρξίν πειθαρχικοῦ παραπτώματος, συνεπαγομένην κατὰ τὰς ἰδίαις αὐτῆς σκεψαί τὴν ἀπόταξιν, οὐχὶ τὴν ἀποστρατεῖαν. Ἐντεῦθεν θεωρήσασα νόμιμον τὴν ἀποστρατεῖαν του καὶ ἀπορρίψασα τὴν ἀγωγὴν του, ψυδῶς ἡμῆνευσε καὶ ἐσφαλμένως ἐμήρασε τὰς μνησθείσας διατάξεις

τοῦ νόμου ἡ Α καὶ δέον ν' ἀναρθεῖ κατὰ τὰ αὐτὰ ἄρθρα τῆς Δικονομίας.

Διότι καὶ ἐν τῇ ἐπόψει τῆς ἀποτάξεως παρῆλθε τὸν Νόμον τὸ Ἐφετεῖον δεξιόμενον, ὅτι ἐπὶ ἀξιωματικῶν τοῦ Ναυτικοῦ συμπληρωσάντων τὸ πρὸς ἐπιστρατεῖαν δικαίωμα, εἰς ἀναμνηστικῆς εἶναι αὐτοῦ, χωρὶς ἡ κατάστασις τῆς ἀποτάξεως, ἐν ᾗ τὸ ἀντίστοιχον ῥητῶς προκύπτει ἐκ τοῦ ἀρθροῦ 6 τοῦ περὶ καταστάσεως ἀξιωματικῶν νόμου καὶ τῶν ἑτέρων σχετικῶν αὐτοῦ διατάξεων, καθόσον ὁ νομοθέτης ἐπὶ τοιαύτων ἀξιωματικῶν θεωρήσας ἐπάρκεις τὰς λοιπὰς ἀναγεγραμμένας ποινάς, ἐν προκειμένῳ ὁ αὐτὸς διὰ τὸ αὐτὸ ἀκριβῶς παράπτωμα δευτέρῳ ἀπετάχθη εἶχε τιμωρηθῆ πειθαρχικῶς διὰ τεκομηρίου περιορισμοῦ, ἣν ποινὴν ἐπεκύρωσε διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 1908 ἀπὸ 29 Ἰανουαρίου 1896 διαταγῆς του, αὐτὸς δ' ἐξέτελεσε, ὥστε ἐν ἐπιτρέπεται κατὰ νόμον δευτέρῳ πειθαρχικῇ τιμωρίᾳ ἐπὶ τῇ αὐτῇ πράξει καὶ ἐτι ὀλιγώτερον δὲν ἤδυνάτο ποτὲ νὰ ἐπιβληθῇ μὴ νομοθετημένη ἐναντίον τοῦ ἀρθροῦ 7 τοῦ Συντάγματος. Καὶ οἱ λόγοι οὗτοι συνεπάγονται τὴν ἀναίρεσιν διὰ ψευδῆ ἐρμηνείαν καὶ κακὴν ἐφαρμογὴν τῶν εἰρημένων διατάξεων οὐσιαστικοῦ δικαίου κατὰ τὰ αὐτὰ ἄρθρ. 807 § 7 καὶ 809 Πολ. Δικονομίας.

Διότι διὰ τῆς ἀγωγῆς τοῦ ὑπεβαλεν ὠρισμένας ἀκυρότητας λαθούσας χώραν ἐν τῇ συγκροτήσει τοῦ ἀνακριτικοῦ συμβουλίου καὶ τῇ τηρηθείσῃ παρ' αὐτῷ διαδικασίᾳ, καθ' ἣν ἐξηγήθη ἡ περὶ ἀποτάξεως γνωμοδότησις τοῦ καὶ ἐφ' ἧς ἐστηρίχθη τὸ ἀπὸ 15 Φεβρουαρίου 1896 Β. Διατάγμα, ἐν εἰς ὅτι ἐν παρίσται ἐν αὐτῷ ὕγειονόμος ἀξιωματικὸς, ὅτι ἐν ἐξητάσθησαν οἱ μάρτυρες εἰς ὀνομαστικῶς πρᾶξε, καὶ κλπ. Οἱ λόγοι δὲ οὗτοι βίσιμοι ὄντες ἐπιφέρουσι τὴν κατὰ νόμον ἀκυρότητα τῆς εἰς ἀποστρατεῖαν ἢ ἀπὸ τῆς μεταβιβάσεως τοῦ καὶ τὸν δικαιούσιν εἰς τὰς νομίμους ἀποδοχὰς τοῦ βαθμοῦ τοῦ, καθ' ὅσον μόνον ἡ κατὰ τοὺς ὑπὸ τοῦ νόμου διαγεγραμμένους τύπους ἐκφερομένη πράξις τῆς ἐκτελεστικῆς ἐξουσίας εἶχε κύρος καὶ ἐννομα ἀποτελέσματα, τοὺς λόγους ὅμως τούτους οὐδὲν ὥς ἐλαβεν ὑπ' ὄψιν τὸ Ἐφετεῖον, ἡ δὲ τελικὴ σκέψις τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως ὅτι ἀπὸ τῶν ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου τούτου προτάσεων ὁ ἐφεσιβλητὸς οὐδεμίαν προτείνει ἀκυρότητα κατὰ τῆς συγκροτήσεως τοῦ Ἀνακριτικοῦ Συμβουλίου ὡς καὶ τῆς ἐκβιβάσεως τούτου, ἐστὶν προδήλως ὀφθαλμικὴ καὶ μὴ νόμιμος, διότι οἱ εἰρημένοι λόγοι ἀπετέλουν στοιχεῖα τῆς βάσεως τῆς ἀγωγῆς, ἐν ᾗ ἀληθῶς περιεῖχοντο, καὶ ἡ ἀγωγή ἡγήσατο τὴν παραίτησιν διὰ τῆς διεξαγομένης δίκης, οὐδαμῶς δ' ἀπηγγέλλετο νὰ ἐπαναλαβῇ ἐν ταῖς προτάσεσι τοὺς ἀκυρωτικὰς τούτους λόγους, ἀλλὰ τὰς οὕτως ἀποφνηνόμενον τὸ Ἐφετεῖον δὲν ἐλάβεν ἐπ' ὄψιν ἐν συνόλῳ καὶ τὰς ἐνώπιον αὐτοῦ ἀπὸ 28

Ὁκτωβρίου 1856 πρότασις του δι' ὧν ῥητῶς ἐπεκαλέσθη τὴν βᾶσιν τῆς ἀγωγῆς του καὶ πάντα τὰ ἐν αὐτῇ γεγονότα. Ἐκ τούτου ἀναρτήσα καθίσταται ἡ ἀπόφασις διὰ παραβίασιν τῶν θεμελιωδῶν διατάξεων τῶν ἄρθρων 158 ἐπὶ 533, 170 Πολ. Δικονομίας.

Διότι διὰ τῶν αὐτῶν προτάσεων του ἐπεκαλεῖτο προσέτι τοὺς λόγους τῶν πρωτοδικῶν προτάσεων τοῦ ἀτρεφομένου, ἐναντίον τῆς ἀνακοπῆς τοῦ Δημοσίου, ἥτοι τὴν ἀκυρότητα τῆς ἀνακοπῆς διὰ τὴν πλήρη αὐτῆς ἀοριστίαν καὶ τὴν ἑλλειψιν λόγων ἀνακοπῆς, αἰεὶ διατυποῦσι τὰ ἄρθρα 598 καὶ 237 Πολ. Δικονομίας. Τὴν πρότασιν του δὲ αὐτὴν δὲν ἠτιολόγησε πρὸ Ἐφετερίου, τοῦθ' ὅπερ συνεπάγεται ἀναίρεσιν δι' ἀναιτιολόγητον τῆς ἀπαφάσεως.

Γ'. τοὺς ἐν τῷ δευτέρῳ προσθέτῳ δικογράφῳ.

Διότι κατὰ τὸ ἄρθρον 11 τοῦ περὶ καταστάσεως τῶν ἀξιωματικῶν τοῦ Β. Ναυτικοῦ ΤΜΗ' νόμου τῆς 23 Αὐγούστου 1856, εἰς ἀποταξιν εἴθετα (ὁ ἀξιωματικὸς α'.) δι' ἀνίστονον νόσημα β'.) διὰ τοὺς ἐξῆς πειθαρχικοὺς λόγους, συχνὴν ἀπρεπὴ διαγωγὴν, βριτία πταίσματα περὶ τὴν ὑπηρεσίαν ἢ τὴν πειθαρχίαν, παραπτώματα ἀφαιρῶντα τὴν στρατιωτικὴν τιμὴν. γ'.) δι' ὑπερτριπτὴ διαμονὴν εἰς θέσιν ἀργίας ἐπιβεβλημένης ἐνεκα πειθαρχικῶν λόγων, ὑπὸ τὸν ὅρον ὅμως τὸν ἐν τῷ δευτέρῳ παραγράφῳ τοῦ ἐπομένου ἄρθρου, ἐν πρακτικῷ, δὲ διὰ τοῦ ἀπὸ 15 Φεβρουαρίου 1896 Β. Διατάγματος ἐτέθη εἰς ἀποπρατεῖαν λόγῳ ἀποτάξεως ὡς ὑποπεσῶν ὁθὲν εἰς βιρὺν περὶ τὴν ὑπηρεσίαν καὶ πειθαρχίαν πταῖσμα περὶ οὗ ἀπεφάνετο καὶ τὸ συσταθὲν ἀνακριτικὸν συμβούλιον, ἥτοι διὰ περίπτωσιν ὑπαγομένην εἰς τὸ β'. ἐδάφιον τοῦ ἄνω ἄρθρου. Ἀλλ' ἡ ὑπαρξίς ἐνός μόνου πταίσματος δὲν εἶναι ἀπαρῶσα πρὸς στήριξιν τῆς ἀποτάξεως, διότι ὁ νόμος ἀπαιτεῖ πληθυντικῶς πταίσματα ἥτοι σειρὰν τοιούτων καὶ ὅπως ἴσχυε πλείονα τοῦ ἐνός, ὀρίζων λίαν δικαίως δι' ἐπανάληψιν τοιούτων πταισμάτων δύναται νὰ δικαιολογήσῃ τὴν βαρυτάτην ποινὴν τῆς ἀποτάξεως καὶ οὐχὶ ἐν μεμνημένον τοιοῦτον πρόκειται δὲ περὶ ποινικῆς διατάξεως προδήλως στενῆς ἐρμηνείας καὶ ἐφαρμοστέας κατὰ τὸ γράμμα αὐτῆς καὶ οὐχὶ κατ' ἐπέκτασιν καὶ προδήλως εὐρυτέρα, ἐφαρμογὴ μὴ ἐπιτετραμένη θὰ ἦτο ἡ παραδοχὴ τῆς ποινῆς ταύτης καὶ δι' ἐν μόνον δικὸν παράπτωμα, ἐναντίον τοῦ σαφοῦς γράμματος τοῦ νόμου.

Διότι ἀκούσαν τῶν πληρεξουσίων τοῦ ἀναιρεσιέντος ἀναπτυσσάντων καὶ προφορικῶς τοὺς λόγους τῆς ἀναιρέσεως καὶ αἰτησάντων τὴν ἀναίρεσιν τῆς προσβαλλομένης ἀπαφάσεως, τοῦ πληρεξουσίου τοῦ ἀναιρεσιδλήτου Δημοσίου αἰτησάμενον τὴν ἀπόρριψιν τῆς αἰτήσεως καὶ

Τοῦ Ἀντεισαγγελέως

Σκεφθὲν κατὰ τὸν Νόμον.

Ἐπειδὴ τὰ ἄρθρα 10 καὶ 13 τοῦ νόμου ΤΜΗ' τοῦ 1856 περὶ καταστάσεως τῶν ἀξιωματικῶν τοῦ Β. Ναυτικοῦ ὁρίζουσιν, ὅτι ἀπὸ ταξὶς εἶναι ἡ κατάσταση τοῦ ἀξιωματικοῦ τοῦ ἀνατακλήτως ἀπὸ τῶν ἀριθμῶν διαγεγραμμένου, καὶ ἐπανελθόντος εἰς τὸν ἰδιωτικὸν βίον πρὸ τῆς ἀποκλήσεως, τοῦ εἰς σύνταξιν ἀποστρατείας δικαιώματος. Ἀποστρατεία δὲ εἶναι ἡ θέσις τοῦ ἀξιωματικοῦ τοῦ μετὰ τὴν ἀπόκλησιν τοῦ εἰς σύνταξιν ἀποστρατείας δικαιώματος ἀπὸ τῶν ἀριθμῶν ἀνατακλήτως διαγεγραμμένου, καὶ εἰς τὸν ἰδιωτικὸν βίον ἐπανελθόντος ἐκ τῆς ἀντιπαράβολης δὲ τῶν ἁρθρῶν τούτων συνάγεται, ὅτι ἡ διαφορὰ μεταξὺ τῶν δύο τούτων καταστάσεων συνίσταται εἰς τοῦτο καὶ μόνον, ὅτι ἡ μὲν τῆς ἀποστρατείας προϋποτίθεται συμπληρωμένον τὸ πρὸς σύνταξιν δικαίωμα, ἡ δὲ τῆς ἀποτάξεως οὐχ οὐδόλως. Ὁ ἐπειταῖ ἐκ τούτου, ὅτι ὁ συμπληρώσας τὸ δικαίωμα τοῦτο δὲν δύναται ν' ἀποταχθῇ ἐὰν περὶ ἐπέσειν εἰς τινὰ τῶν ἐν τῷ ἁρθρῷ 11 ἀναφερομένων παραπτώματων ἅτινα ἐπιφέρει τὴν ἀπόταξιν. Ἐποταχθῇ τοῦ νόμου ἔννοια προκύπτει καὶ ἐκ τοῦ ἁρθροῦ 11 καθ' ὃ ὁ ἀξιωματικὸς ἀνευ διακρίσεως τίθεται εἰς ἀπόταξιν διὰ τινὰ τῶν ἐν τῷ ἁρθρῷ 11 περιπτώσεων καὶ ἰδίᾳ ἐκ τοῦ ἁρθροῦ 14 καθ' ὃ οἱ ἀποστράτευτοι καὶ οἱ ἀποτακτοὶ ἀξιωματικοὶ ἀπελαμβάνουσι τὴν ὑπὲρ τοῦ νόμου πᾶν συντάξεων ἀρχισμένην δι' αὐτοὺς σύνταξιν. Ἀν δὲ ἡ ἀπόταξις δὲν ἦτο δυνατόν ἐπὶ τοῦ συμπληρώσαντος τὸν πρὸς σύνταξιν χρόνον, ἡ διάταξις τοῦ ἁρθροῦ τούτου οὐδεμίαν ἠθελὲν εἶχει ἐφαρμογὴν. Διὰ τῆς ἐναντίας ἐκδοχῆς ἠθελὲν ἐπέλθαι τὸ ἄτοπον τοῦ νὰ μὴ δύναται ὁ ἀξιωματικὸς ὁ συμπληρώσας τὸ πρὸς σύνταξιν δικαίωμα νὰ πεθῇ εἰς ἀπόταξιν καὶ ἐὰν ἐξ ὁλοῦθαι περιπτώσεων εἰς πειθαρχικά παραπτώματα ἐπάγοντα αὐτὴν. Τὸ δὲ ἄρθρον 15 τοῦ αὐτοῦ νόμου δὲν ἄλλοιό τιν' ἀνωκυλίσαν καθ' ὅσον τοῦτο προστίθεται ἁπλῶς καὶ ἑτέραν περίπτωσιν ἀποτάξεως ἐπὶ τοῦ καταδικασθέντος εἰς ὑπερεξάμηνον φυλάκισιν μὴ ποιοῦμενον διάκρισιν περὶ συμπληρώσεως ἢ μὴ τοῦ πρὸς σύνταξιν δικαιώματος. Ἄρα ἐκ τῶν εἰρημένων τούτο μόνον ἐπεται, ὅτι ἡ ἀπόταξις τοῦ συμπληρώσαντος τὸ δικαίωμα τοῦτο ἐπάγεται τὴν κατάστασιν ἀποστρατείας χωρὶς καὶ κατὰ τοῦ ὅπως καὶ κατὰ τοῦ μὴ συμπληρώσαντος αὐτὸ μὲ τὴν διαφορὰν, ὅτι ὁ συμπληρώσας αὐτὸ ἀποσώζομενος μεταπίπτει εἰς κατάστασιν ἀποστρατείας ἔχων τὸ πρὸς σύνταξιν τοῦ ἀποστράτου δικαίωμα. Οὕτως δὲ ἀποφηνάμενον τὸ Ἐρετεῖον τῶνδε ἡρμηνεύσε τὰς ἀνωτέρω διατάξεις τοῦ νόμου.

Ἐπειδὴ τὸ ἄρθρον 14 τοῦ ὁριζήσαντος νόμου, καθ' ὃ ἐνεκα πειθαρχικῶν λόγων τίθεται εἰς ἀπόταξιν ὁ ἀξιωματικὸς, περιλαμβάνει ἐν ταύτῃ φρῶς' καὶ τὰ βαρέα πταίσματα περὶ τὴν ὑπηρεσίαν ἢ τὴν παιδείαν.

ΑΠΟΦΑΣΙΣ ΤΟΥ ΑΡΕΙΟΥ ΠΑΓΟΥ

Ἐκ τῆς διατυπώσεως δὲ εἰς πληθυντικὸν ῥιθμὸν δὲν ἐπιταί, ὅτι ὑπονοεῖται ὁ ὅρος τῆς διαπραξείας τοιούτων πλειόνων τοῦ ἑνός, ἀλλ' ὅτι ἀρκεῖ καὶ ἐν τοιοῦτον, ὅπερ ἐνδεχεται νὰ ᾖν βιρτυατον. Ἀθάσμος δ' ἐστὶν ὁ λόγος ἀναίρεσεως ὁ ἐπειδόμενος εἰς τὸ ὅτι ἡ ὑπαρξὶς ἑνὸς μόνου βαρέως πταίσματος δὲν εἶνε ἀποχωρῶσα πρὸς ἀποτάξιν.

Ἐπειδὴ, ὡς ἀποδεικνύεται ἐκ τῶν ἐνώπιον τοῦ Ἐφετείου προτάσεων τοῦ ἀναιρεσέοντος δὲν ἐπρότεινεν οὗτος, ὅτι δὲν ἤδυνάτο νὰ ἐπιβληθῇ ἡ ποινὴ τῆς ἀποτάξεως, διότι ἐπιβλήθη διὰ τὸ αὐτὸ παράπτωμα ποινὴ δεκαήμερου περιορισμοῦ. Οὕτε ἐστέρξεν ἀκυρότητα τοῦ διατάγματος ἐπὶ τῇ βάσει τοιοῦτου λόγου. Ἀρα δὲν δύναται νὰ προβληθῇ τοιοῦτόν τι ἐνώπιον τοῦ Ἀρείου Πάγου.

Ἐπειδὴ δὲν ἐφαιρμίζονται ἐπὶ τοῦ προκειμένου αἱ διατάξεις τοῦ νόμου 1864 αἱ ἀφορῶσαι περιπτώσεις αὐτεπαγγέλτου ἀποστ. ατεύσεως διὰ σωματικὴν ἀνικανότητα ἢ ἀνικανότητα περὶ τὴν ἐκτέλεισιν στρατιωτικῶν καθηκόντων, περὶ ὧν προνοεῖ ὁ νόμος οὗτος, ἀλλὰ πρόκειται ὡς καὶ τὸ Ἐφετεῖον ἐδέξατο, περὶ τῆς ἀποτάξεως, ἐξ ἧς ἐπὶ τὴν ἡ ἀποστρατείας κατὰστασις. Διὰ τὸν αὐτὸν λόγον δὲν ἀπαιτεῖται ἡ ἐν τῷ Ἀνακριτικῷ συμβουλίῳ πρόσληψις κτρου ἡ ἐξετάσις μαρτύρων ὥστε ὁ λόγος ἀκυρότητος ὁ ἀναγόμενος εἰς τὴν μὴ κήρησιν τῶν ἀναγραφέντων ἐν τῷ νόμῳ τούτῳ καὶ ἐν τῷ διατάγματι τῆς 30 Νομβρίου 1856 διατυπώσεων εἶνε ἀπορριπτέος. Ἀλλῇ δὲ ἀκυρότητα ὡς πρὸς τὴν σύνθεσιν τοῦ συμβουλίου ἢ ὡς πρὸς τὴν περὶ ἀποτάξεως διατάξιν δὲν ἐπικαλεῖται ὁ ἀναιρεσέων.

Ἐπειδὴ, ὡς ἐξάγεται ἐκ τῶν ὑποβληθεισῶν τῷ Ἐφετεῖῳ προτάσεων τοῦ ἀναιρεσέοντος δὲν ἐπρότεινεν οὗτος ἐνώπιον αὐτοῦ τὸν λόγον ἀκυρότητος τῆς ἀνακοπῆς τοῦ δημοσίου κατὰ τῆς ἐρήμην ἀποφάσεως τοῦ Πρωτοδικείου. Ἀνηνέχθη δὲ ἀπλῶς εἰς τὰς πρωτοδικεῖς προτάσεις αὐτοῦ μὴ ἀναγράψαν αὐτάς ἐν ταῖς ἐνώπιον τοῦ Ἐφετείου προτάσεσι. Ὡστε τὰ Ἐφετεῖον δὲν ὑπεχρεοῦται ν' ἀσπρέξῃ εἰς τὰς πρωτοδικεῖς προτάσεις καὶ ἐκφέρει ἐπ' αὐτῶν αἰτιολογίαν.

Ἐπειδὴ κατὰ τὰ ἀνωτέρω ἀπορριπτέροι εἰσὶ πάντες οἱ ἀντίθετοι λόγοι ἀναίρεσεως. (1881) 808 (1881) 812 (1881) 951

Διὰ ταῦτα ὡς ἐπὶ τῆς ἀναίρεσεως νὰ νῆσται

Ἰδὸν καὶ τὰς ἀρ. 830 καὶ 210 Πολ. Διονομίας.

Ἀπορρίπτεται τὴν ἀπὸ 9 Δεκεμβρίου 1896 αἰτησιν τοῦ Γεωργίου Ρομπότου περὶ ἀναίρεσεως τῆς ἐπ' ἀριθ. 2284 τοῦ 1896 ἀποφάσεως τῶν ἐν Ἀθήναις Ἐφετῶν.

Καταδικάζει τὸν ἀναιρεσέοντα εἰς τὰ δικαστικὰ ἐξόδα τοῦ ἀναι-

ρεσθλήτου μετρίαζόμενα εἰς ὀραχικὰ τεσσαρῆκοντα πέντε (45), εἰς τὰ τέλη τῆς σημερινῆς καὶ εἰς τὸ νόμιμον παρόβολον.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις τῇ εἰκοστῇ τρίτῃ Δεκεμβρίου 1898.

Ἐδῆ κοσιεύθη δ' ἐκτάκτως τῇ εἰκοστῇ ὀγδόῃ Δεκεμβρίου 1898.

Ὁ Πρόεδρος Ὁ Γραμματεὺς

Κ. Σημαντήρας Γ. Καστόρχης

Ἀριθ. 307

Τὸ Δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου

Τῆμα Α'

Συγκείμενον ἐκ τῶν Δικαστῶν Κ. Σημαντήρα, Προέδρου, Χρ. Κόκκορη, Ἀθ. Γκιών, Π. Μεσολέου, Α. Πετρίτση, Μ. Ἠλιάδου καὶ Ε. Εὐθυμίου, παρόντων τοῦ τε Ἀντεπισταγγέλεως Κ. Μανιάκη (κωλυομένου τοῦ Εἰσαγγελέως), καὶ τοῦ Γραμματέως Γ. Καστόρχη.

ὑπεδριάζαν δημοσίᾳ ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ τοῦ καταστήματος αὐτοῦ τὴν 7 Δεκεμβρίου 1898, ἵνα δικάσῃ ἐπὶ τῆς αἰτήσεως τῆς Κοινότητος Καλυθίων Χασίας ἢ Φυλῆς, ἀντιπροσωπευομένης ὑπὸ τῶν Π. Τζίγκου, Γ. Ἠλία καὶ Δ. Κόλια, κατοικῶν Καλυθίων Χασίας ἢ Φυλῆς, παρασταθείσης διὰ τοῦ πληρεξουσίου τῆς Κ. Σταυροπούλου, δικηγόρου, κατὰ τῶν 1) Πανούση Ν. Μυλωνᾶ, 2) Ἀναστασοῦ Ν. Μυλωνᾶ, δι' αὐτὸν καὶ ὡς προσωρινὸν ἐπιτρόπ. οὗ τοῦ ἀνηλικίου ἀδελφοῦ τοῦ Δημ. Μυλωνᾶ καὶ 3) Μαρίας Ν. Μυλωνᾶ συζύγου Μ. Χαλῆ Σαμπάνη, κατοικῶν ὡσαύτως Καλυθίων Χασίας, παρασταθέντων διὰ τοῦ πληρεξουσίου τῶν Ἀθαν. Βερενίκη, δικηγόρου, περὶ ἀναρέσεως τῶν ὑπ' ἀριθ. 512 (1879), 1296 (1885), 296 (1886), 883 (1886), 1249 (1887), 912 (1889), 908 (1891) καὶ 1793 (1892) ἀποφάσεων τῶν ἐν Ἀθήναις Ἐφετῶν.

Ἀκοῦσαν τοῦ Εἰσηγητοῦ Δικαστοῦ Ἀδ. Πετρίτση, ἐκθέσαντος τὰδε :

Ὁ Νικόλαος Μυλωνᾶς, ὃν ἀποβιώσαντα διαρκούσης τῆς διαδικασίας παρίστανουσι νῦν οἱ ἀνωτέρω κληρονόμοι αὐτοῦ διὰ τῆς ἀπὸ 15 Μαΐου 1876 ἐνώπιον τοῦ Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν ἀγωγῆς κατὰ τῆς Κοινότητος Καλυθίων τῆς Χασίας, ἐξέθηκεν ὅτι ἐκ τοῦ χωρίου Καλύ-

βια τῆς Χασιᾶς εἶχεν οἰκίαν μετὰ τοῦ οἰκοπέδου αὐτῆς καὶ αὐτῆς ἐκτάσεως ὑπὲρ τὸ στρέμμα, ἣν ἡγεῖραν ἐδίδεκε δαπάναις ἐπὶ οἰκοπέδου του περιελθόντος αὐτῇ ἐξ ἀγορᾶς πρὸς τοῦ Ἰω. Κολιά, δυνάμει συμ-
βολαίου.

Ἀλλ' ὁ Μητρος Δίδες φρονῶν, ὅτι εἶχε λαμβάνειν παρ' αὐτοῦ κατεργε καὶ ἐξεπλειστηρίασε αὐτὴν κατακυρωθεῖσαν εἰς τὸν Σταύρον Εὐ. Χατζηράκην, ὅστις τὴν παρεχώρησεν εἰς τὴν ἐναγομένην Κοινό-
τητα, αὐτὴ δὲ τὴν μεταχειρίζεται ὡς σχολεῖον τοῦ χωρίου καὶ ἀργεῖ-
ται γ' ἀναγνωρίαν τὸν ἐνάγοντα κύριον αὐτῆς, ἐν ᾧ αὐτῇ ἐπεδόθη τὸ συμβόλαιον τῆς ἀγοραπωλησίας ἀνεκοίνωσεν αὐτὸς τῷ Πρωτοδικεῖν Χαλκίδος μετ' ἀκαίρεσιν κατὰ παραπομπὴν τοῦ Ἀρείου Πάγου θικά-
σαι ἠκούσας τὴν ἐπιταγὴν καὶ τὴν ἐκέλευσεν αὐτῇ δὲ ὁ πλειστηρια-
σμος καὶ πᾶσαι αἱ μετ' αὐτοῦ πράξεις εἶναι ἀκύροι καὶ ἄνεν γὰρ ὑπο-
χρεωθῇ ἡ ἐναγομένη Κοινότης νὰ τῷ ἀποδώσῃ τὴν οἰκίαν καὶ τὰ εἰ-
σοδήματα αὐτῆς ἐκ ὅρ. 20 κατὰ μῆνα καὶ ἤτῃσάτο νὰ ὑποχρεωθῇ ἡ
ἐναγομένη νὰ τῷ παραδώσῃ τὴν ἐκ λόγου οἰκίαν καὶ τὰ ἐκ ὅρ. 20 κα-
τὰ μῆνα εἰσοδήματα αὐτῆς ἀπὸ τοῦ 1872 μέχρι παραδόσεως οἰα-
τασσομένης τῆς ἐξώσεως τῆς ἐναγομένης καὶ τῆς ἐγκαταστάσεως τοῦ
ἐνάγοντος.

Μ. θο. ἡ ἐναγομένη Κοινότης διὰ μὲν τῆς ἀπὸ 8 Ἰαννουαρίου 1876
ἀνταγωγῆς τῆς κατὰ τοῦ ἐνάγοντος ἐνώπιον τοῦ αὐτοῦ Πρωτοδικείου
ἤτῃσάτο ἐν περιπτώσει παραδοχῆς τῆς ἀγωγῆς νὰ ἐπιτραπῇ αὐτῇ ἡ
ἐπίστροφος τοῦ κτηματος ἔχρις εὐ τῇ πληρώσει ὁ ἐνάγων ἔραχ. 10,055
ὡς ἐδαπάνησεν αὐτῇ πρὸς μετασκευὴν αὐτοῦ εἰς σχολεῖον ἐντόκως
12 ρ) ἀπὸ τοῦ Νοεμβρίου 1873. Διὰ δὲ τῆς ὑπὸ τὴν αὐτὴν ἡμέρο-
μηνίαν ἀνακοινώσεώς τῆς ἀνεκοίνωσεν εἰς τὸν Σταύρον Χατζηράκην
τὴν ἀγωγὴν καὶ ἤτῃσάτο νὰ καταδικασθῇ οὗτος, ὡς πωλῆσας αὐτῇ
τὴν ἐπίδοκον οἰκίαν, νὰ τῇ πληρώσῃ ὅρ. 10,055 ὡς ἐδαπάνησεν αὐτῇ
πρὸς μετασκευὴν αὐτῆς εἰς σχολεῖον ἐντόκως ἀπὸ 20 Νοεμβρίου 1882
καὶ ὅ,τι τυχὸν ἄλλο ἤθελεν αὐτὴ καταδικασθῇ νὰ πληρώσῃ πρὸς τὸν
ἐνάγοντα.

Συζητήσεως γενομένης, τὸ Πρωτοδικεῖον ἐξέδοτο φάσις ἐξήκολο-
φάσει 1) τὴν ὑπ' ἀριθ. 3962 (1876), δι' ἧς δεχθέν τὴν ἀγωγὴν ὑ-
πεχρέωσε τὴν ἐναγομένην νὰ παραδῷ τὴν ἐπίδοκον οἰκίαν τῷ ἐνά-
γοντι μετὰ τῶν εἰσοδημάτων, διατασσομένης τῆς ἐγκαταστάσεως τοῦ
ἐνάγοντος ἀπὸ τῆς ὁριστικῆς ἀποφάσεως τῆς περὶ δαπάνων αἰτήσεως
τῆς ἐναγομένης, δι' ἧς διέταξε καὶ ἐπίσχεσιν καὶ ὑπεχρέωσε
τοὺς διαδίκους ν' ἀποδείξωσι καὶ διὰ μαρτύρων ὁ μὲν ἐνάγων, ὅτι ἡ
ἐπίδοκος οἰκία παρήγεν εἰσόδημα ὅρ. 20 κατὰ μῆνα, ἡ δὲ ἐναγομένη

ἔτι πρὸς ἀνοικοδόμησιν αὐτῆς οὗσης ἡμιτελοῦς καὶ ἡρεπόμενης ἐδαπά-
 νησε δρ. 10035 καὶ διώρισε πραγματογνωμοσύνην πρὸς ἐκτίμησιν τῆς
 ἀξίας τῆς οἰκίας καὶ τῶν γενομένων δαπανῶν 2) τὴν ὑπ' ἀριθ. 631
 (1877) καὶ 3) τὴν ὑπ' ἀριθ. 368 (1878), δι' ὧν παρέτενε τὴν
 πρὸς ἀποδείξιν ταχθεῖσαν προθεσμίαν. 2251 Δ 7047 KM
 Ἐκκληθεισῶν τῶν ἀποφάσεων αὐτῶν ἑκατέρωθεν, τὸ Ἐφετεῖον
 τῶν Ἀθηνῶν ἐξέδοτο τὰς ὑπ' ἀριθ. 512 (1879), 380 (1882), 260
 (1885), 296 (1885), 269 (1886), 883 (1886), 1229 (1887)
 912 (1889) προδικαστικὰς καὶ παρεμπιπτούσας περὶ ἀποδείξεως καὶ
 παρατάσεως προθεσμίας ἀποφάσεις καὶ τελευταίον τὴν ὑπ' ἀριθ.
 908 (1891) ὁριστικὴν, δι' ἧς ἀπέρριψε τὴν ἔφεσιν.
 Εἰς τὰ τὸ Πρωτοδικεῖον ἐξέδοτο καὶ τὴν ὑπ' ἀριθ. 3690 (1892)
 ἀπόφασιν, δι' ἧς ἐδέχθη τὴν ἀγωγὴν κατ' αἰσίαν ὡς βεβαίον ἐν μέ-
 ρει, ὑπεχρέωσε τὴν ἐναγομένην Κοινότητα νὰ παραδῶσθαι τῷ ἐνάγοντι
 τὴν ἐπίδικον οἰκίαν καὶ νὰ πληρώσῃ αὐτῇ π. 3 κατὰ μὴνα ἀπὸ τοῦ
 ἔτους 1872 μέχρι παραδόσεως λόγῳ καρπῶν καὶ ὑπεχρέωσε τὸν ἐνά-
 γοντα νὰ πληρώσῃ τῇ ἐναγομένῃ λόγῳ ἀναγκαίων δαπανῶν δρ. 500
 ἀναγνωρίσαν τὸ δικαίωμα τῆς ἐπισχέσεως πρὸς ἀπώλησιν αὐτῶν. Ἐκ-
 κληθείσας τῆς ἀποφάσεως αὐτῆς ὑπὸ τῆς ἐναγομένης, καὶ ἀντεκλή-
 θησας ὑπὸ τῶν κληρονόμων τοῦ ἐναγόντος Μυλῶν, τὸ Ἐφετεῖον Ἀ-
 θηνῶν διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 1793 (1892) ἀποφάσεως ἀπέρριψε τὴν ἔ-
 φεσιν καὶ τὴν ἀντέφεσιν.
 Τῶν ὑπ' ἀριθ. 512, 1296, 296, 883, 1229, 912, 908 καὶ
 1793 ἀποφάσεων τοῦ Ἐφετείου τὴν ἀναθεῖναι αἰτεῖται ἡ ἐναγομένη
 Κοινότης διὰ τῆς ἀπὸ 22 Δεβρίου 1892 αἰτήσεως τῆς διὰ τοῦ ἐν αὐτῇ
 κλήρους. 2251 Δ 7047 KM
 Κατὰ τῆς προκειμένης περὶ ἀναίρεσεως αἰτήσεως ὁ πληρεξού-
 σιος τῶν ἀναίρεσιβλήτων ἐπρότεινεν ἐνστάσιν ἀπαραδέκτου, στηριζο-
 μένην εἰς τὸν λόγον, ὅτι τὸ Ἐφετεῖον διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 512 ἀποφά-
 σεως δέχεται, ὅτι ἡ πρωτοδικὴς ἀπόφασις 3902 ἀναγνωρίσας τοὺς ἀ-
 ναίρεσιβλήτους κυρίους καὶ διατάξασα τὴν ἀπόδοσιν τῆς οἰκίας εἶναι ὡς
 πρὸς τοῦτο ὁριστικὴ, ἡ δὲ κατ' αὐτῆς ἔφεσις ἐπιδοθεῖσα μετὰ 30 ἡμέρας,
 εἶναι ἐκπρόθεσμος (ὡς πρὸς τὴν οἰκίαν, τὸ κύριον ἀντικείμενον)
 ἀκοι ἀπορρίπτει αὐτὴν διὰ τοῦ διατάκτικου ρητῶς, ἡ δὲ ἀπόφασις αὕτη
 ἐπιδοθεῖσα εἰς τὸν ἀντίκλητον τῶν ἀναίρεσιβλήτων Γ. Νικολαι-
 ῶδην, δικηγόρον, τῇ 29 Οκτωβρίου 1879 καὶ μὴ γενομένης κατ'
 αὐτῆς ἀναίρεσεως ἐντὶς 30 ἡμερῶν κατέστη ἀμετάκλητος, ἡ δὲ κατ'
 αὐτῆς αἰτήσις ἐπιδοθεῖσα τῇ 30 Νοεμβρίου 1872 εἶναι ἐκπρόθεσμος.
 Εἰς ἀντίκρουσιν τῆς περὶ ἀπαραδέκτου ἐνστάσεως ταύτης ὁ πληρεξού-
 σιος τῆς ἀναίρεσειούσης Κοινότητος ἰσχυρίσθη, ὅτι τὸ κοινοποιηθὲν

αντίγραφον της υπ' αριθ. 512 αποφάσεως του Ἐρετείου δεν ἐξήχθη ἐξ ὑπαρκτοῦ πρωτοτύπου της αποφάσεως.

Ἀκούσαν του μὲν πληρεξουσίου της ἀναιρεσεύσεως ἀναπτύξαντος τοὺς λόγους ἀναίρεσως καὶ αἰτησαμένου τὴν ἀναίρεσιν τῶν προσβαλλομένων αποφάσεων, τοῦ δὲ πληρεξουσίου τῶν ἀναιρεσιβλήτων ἀντικρούσαντος καὶ αἰτησαμένου τὴν ἀπορρίψιν της αἰτήσεως καὶ

Τοῦ Ἀντισταγγελέως.

Σκεφθέν κατὰ τὸν Νόμον.

Ἐπειδὴ τὰ ἐκπρόθεσμά της προκειμένη αἰτήσεως ἀναίρεσως, ὅπερ οἱ ἀναιρεσιβλήτοι ἀντιτάσσουσι κατ' αὐτῆς, προϋποτίθῃσιν ἐγκυρον καινοποιῆσιν ἀντιγράφου ἐξ ὑπαρκτοῦ πρωτοτύπου της προσβαλλομένης υπ' αριθ. 512 τοῦ 1879 αποφάσεως τῶν ἐν Ἀθήναις Ἐρετῶν. Ἀλλ' ἡ ἀναιρεσεύουσα ἀμφισβητεῖ τὴν ὑπαρξιν της αποφάσεως ταύτης καὶ διατείνεται, ὅτι τὸ κοινοποιήθῃς εἰς αὐτὴν ἀντίγραφον δὲν ἐξήχθη ἐξ ὑπαρκτοῦ πρωτοτύπου της αποφάσεως· οἱ δὲ ἀναιρεσιβλήτοι ἰσχυρίζονται, ὅτι ὑπῆρχε τοιαῦτον πρωτότυπον ἀπολεσθὲν καὶ ὅτι ἐκ τοῦ πρωτοτύπου ἐξήχθη τὸ κοινοποιηθὲν ἀντίγραφον. Ἐπομένως ἐπάναγκές ἐστίν, ἵνα οἱ ἀναιρεσιβλήτοι, οἱ προτείνοντες τὸ ἐκπρόθεσμον, ἀποδείξωσι κατὰ τὰς διατάξεις τῶν ἀρθρ. 390, 304 § 2 καὶ 552 § 1 Πολ. Δικον. διὰ παντός νομίμου μέσου καὶ διὰ μαρτύρων τὴν ὑπαρξιν πρωτοτύπου της αποφάσεως, τὴν τυχαίαν ἀπώλειάν αὐτοῦ τὸ ὅτι τὸ περιεχόμενον του κοινοποιηθέντος τῇ ἀναιρεσεύουσῃ ἀντιγράφου εἶναι ἀπαράλλακτον πρὸς τὸ ἀπολεσθὲν πρωτότυπον. Διότι πρὸ τούτου δὲν δύναται τὸ Δικαστήριον ν' ἀποφασίσῃ αὐτὴ περὶ τοῦ ἐκπροσθέντος, οὔτε ἐπὶ τῶν λόγων ἀναίρεσως ὡς πρὸς τὴν υπ' αριθ. 512 ἀπόφασιν καὶ ὡς πρὸς τὰς προσβαλλομένας αποφάσεις.

Διὰ ταῦτα·

Τῶν καὶ τῶν ἀρθρ. 244 καὶ 248 Πολ. Δικονομίας.

Ἀναβάλλον δε τὴν ὀριστικὴν ἀπόφασίν του.

Ὑποχρεοῖ τοῦ ἀναιρεσιβλήτους ν' ἀποδείξωσι διὰ παντός νομίμου μέσου καὶ διὰ μαρτύρων, ὅτι ὑπῆρχε πρωτότυπον της υπ' αριθ. 512 της 3 Μαρτίου 1879 αποφάσεως τῶν ἐν Ἀθήναις Ἐρετῶν, ὅπερ ἀπωλέσθη ἐκ τύχης καὶ ὅτι τὸ περιεχόμενον του κοινοποιηθέντος ἀντιγράφου της αποφάσεως εἰς τὴν ἀναιρεσεύουσαν τῇ 29 Ὀκτωβρίου 1879 εἰς αὐτὴν ἀπαράλλακτον πρὸς τὸ ἀπολεσθὲν πρωτότυπον αὐτῆς φέρον τὴν ὑπογραφήν του Προεδρεύοντος Π. Δ. Ἰωαννίδου καὶ τὴν του ὑπογραμματιῶς Κ. Δ. Κανελλοπούλου.

Τάσσει προθεσμίαν ἑνὸς μηνὸς πρὸς διεξαγωγὴν τῆς ἀποδείξεως ἀπὸ τῆς κοινοποιήσεως τῆς παρούσης.

Διορίζει εἰσηγητὴν τὸν νεώτερον Πρωτοδίκην τοῦ ἐνταῦθα Πρωτοδικείου ἐξετάσαντα τοὺς μάρτυρας ἐν τῷ καταστήματι αὐτοῦ, εἰς ἡμέραν καὶ ὥραν παρ' αὐτὸν ὁριστέαν.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις τῇ 19ῃ Δεκεμβρίου 1898.

Ἐδημοσιεύθη δ' ἐκτάκτως τῇ εἰκοστῇ ὁγδοῇ Δεκεμβρίου 1898.

Ὁ Πρόεδρος

Ὁ Γραμματεὺς

Κ. Σημαντήρας

Γ. Καστόρχης

Ἀριθ. 308

Τὸ Δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου

Τμῆμα Α'

Συγκείμενον ἐκ τῶν Δικαστῶν **Κ. Σημαντήρα**, Προέδρου, **Ἰω. Δουβανιώτου**, **Χ. Κόκκορη**, **Ἀνδρ. Γκιών**, **Στ. Ἀδροπαύλου**, **Μιλ. Ἡλιάδου** καὶ **Ξεν. Εὐθυμίου** παρόντων τοῦ τε Ἀντεισαγγελέως **Κωνστ. Μανιάκη**, (κλυομένου τοῦ Εἰσαγγελέως) καὶ τοῦ Γραμματέως **Γ. Καστόρχη**.

Συνεδρίασαν δημοσίᾳ ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ τοῦ καταστήματος αὐτοῦ τῇ δεκάτῃ τετάρτῃ Δεκεμβρίου 1898, ἵνα δικάσῃ ἐπὶ τῶν αἰτήσεων τοῦ Ἀθανασίου Γαβριαλάκη, κατοικοῦ Ἀθηνῶν, παρασταθέντος διὰ τῶν πληρεξουσίων τοῦ **Ἰωάν. καὶ Σπυρ. Εὐκλείδου** καὶ **Ν.κ. Χαλᾶ**, δικηγόρων, κατὰ τοῦ **Γρηγορίου Μαυρομαρξ**, κατοικοῦ Ἀθηνῶν, παρασταντος αὐτοπροσώπως καὶ διορίσαντος ἐπ' ἀκροατηρίου πληρεξουσίου τοὺς **Ἰωάν. Ἀραβαντινὸν** καὶ **Δημ. Χηριτάκη**, δικηγόρους, περὶ ἀναίρεσεως τῶν ὑπ' ἀριθ. 1067 (1892) καὶ 1619 (1893) ἀποφάσεων τῶν ἐν Ἀθήναις Ἐφετών.

Ἀκούσαν τοῦ Εἰσηγητοῦ Δικαστοῦ **Μιλ. Ἡλιάδου**, ἐχθέντος τὰς:

Ὁ **Γρηγόριος Μαυρομαρξ** διὰ τῆς ἀπὸ 24 Μαρτίου 1890 ἐνώπιον τοῦ Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν ἀγωγῆς κατὰ τοῦ Ἀθανασίου Γαβριαλάκη ἐξέθηκεν, ὅτι ἐξ ἀγορᾶς ἐπὶ δημοσίῳ πλειστηριασμῷ εἶναι κύριος καὶ καλῇ τῇ πίστει καὶ διανοίᾳ κυρίου κάτοχος μιᾶς οἰκίας διωρόφου, κειμένης ἐν Ἀθήναις, ἐπὶ τῆς οὐοῦ Εὐαγγελιστρίας, ἐχούσης ἑκτασιν γηπέδου πῆχυν τεκτονικῶν τετραγωνικῶν 661 65 οἴο.

Ἐκ τῆς οἰκίας ταύτης κατ' Ἀύγουστον 1889 διατάχθη ὑπὸ τῆς Διοικ. Ἀστυνομίας Ἀθηνῶν Πειρατῶς καὶ κατεδάφισε μέρος, ὁποῦν διηλύθη ἡ σχηματισθεῖσα οὗτος Παρίκλειος. Συνέπειά δὲ ἀλλεπαλλήλων Διαταγμάτων, ὁ μηχανικός τῆς πόλεως διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 410 τῆς 8 Φεβρουαρίου 1890 πράξεως ἐνήργησε μεταρρυθμίσεις καὶ ἐκ τοῦ οἰκοπέδου τοῦ ἐνάγοντος προσεκύρωσεν εἰς τὸ γήπεδον τοῦ ἐναγομένου μέρος ὡς οἰκοδομήσιμον καὶ μέρος βιρύνον αὐτὸν λόγῳ ρυμοτομίας, ἀποφασθαις, ὅτι ὁ ἐναγόμενος ὀφείλει ν' ἀποζημιώσῃ τὸν ἐνάγοντα διὰ τὸ οἰκοδομήσιμον καὶ τὴν ρυμοτομίαν ὅτι οἱ διορισθέντες πραγματογνώμονες πρὸς ἐκτίμησιν τῆς ἀξίας τοῦ ρυμοτομομένου διεφώνησαν καὶ ἐπομένως ἁρμοδίον εἶναι τὸ δικαστήριον νὰ προσδιορίσῃ τὴν ἀξίαν αὐτοῦ ὅτι ὁ ἐναγόμενος βαρύνεται εἰς ἀποζημίωσιν διὰ πῆχεις 140 ὅτι ἡ ἀξία ἐκάστου πηγέως ἦτο κατὰ τὴν δημοσίευσιν τοῦ τελευταίου Διατάγματος τῆς 22 Δεκεμβρίου 1889 καὶ πρὸ τῆς δημοσίευσος καὶ μετ' αὐτὴν ὁρ. 80 τοῦλάχιστον ὥστε ὁ ἐναγόμενος ὀφείλει νὰ τὸν ἀποζημιώσῃ διὰ τοῦ 140 πῆχεις μὲ ὁρ. 11,200 ἐντόκως ἀπὸ 1ης Ἰανουαρίου 1890 ὅτι ἡ γενομένη ὑπὸ τοῦ Μηχανικοῦ καταμέτρησις εἶναι ἐσφαλμένη ὡς πρὸς τὰς ἐκτάσεις, καὶ δεῖν τὸ δικαστήριον νὰ διατάξῃ ἀποδείξεις πρὸς ἐξεύρεσιν τῆς ἐκτάσεως καὶ ἡτήτατο νὰ καταδικασθῇ ὁ ἐναγόμενος νὰ τῷ πληρώσῃ ὁρ. 11,200 ἐντόκως ἀπὸ 1 Ἰανουαρίου 1890.

Τὴν ἀγωγὴν αὐτὴν ἀνεκκίνωσεν ὁ ἐνάγων εἰς τὴν Ἑθνικὴν Τράπεζαν τῆς Ἑλλάδος, αἰτησάμενος νὰ ὑποχρεωθῇ αὕτη νὰ δεχθῇ τὸ πρὸς αὐτὴν ἐνυπόθηκον χρέος τοῦ, τὸ διὰ τῆς προκειμένης ἀγωγῆς ἐπιδικασθησόμενον καὶ ἐκπέσῃ αὐτὸ, καθὼς καὶ νὰ ἐξαλειφῇ τὴν ἐπὶ τῶν δύο πεμαχίαν ὑπάρχουσάν ὑποθήκην τῆς, ἣν νὰ περιορίσῃ εἰς τὸ ὑπόλοιπον.

Συζητήσεως γενομένης, τὸ Πρωτοδικεῖον ἐξέδοτο τὴν ὑπ' ἀριθ. 4755 (1890) ἀπόφασιν, δι' ἧς ὑπεχρέωσε τὸν ἐνάγοντα ν' ἀποδείξῃ διὰ πραγματογνωμοσύνης, ὅτι τὸ προσκυρῶθεν εἰς τὸν ἐναγόμενον καὶ ρυμοτομηθέν γήπεδον εἶναι ἐκτάσεως μὲν πῆχεων 140, ἀξίας δὲ ὁρ. 80 κατὰ πῆχυν.

Ἐκκληθείσης πῆς ἀποφάσεως αὐτῆς ὑπὸ τοῦ ἐναγομένου, τὸ Ἐφετεῖον Ἀθηνῶν ἐξέδοτο τὰς ἐξῆς ἀποφάσεις 1) τὴν ὑπ' ἀριθ. 1540 (1891) ἐρήμην τοῦ ἐναγομένου καὶ 2) τὴν ὑπ' ἀριθ. 1067 (1892), δι' ἧς ἀπέριψε τὴν ἐφεσίαν.

Εἰτα τὸ Πρωτοδικεῖον, μετὰ τὴν διεξαγωγὴν τῆς πραγματογνωμοσύνης, ἐξέδοτο τὴν ὑπ' ἀριθ. 416 (1893) ἀπόφασιν, δι' ἧς δεχθὲν ἐν μέρει τὴν ἀγωγὴν, ὑπεχρέωσε τὸν ἐναγόμενον νὰ πληρώσῃ τῷ ἐνάγοντι ὁρ. 7420, ἐπιφυλαχθὲν δὲ ν' ἀπορρίψῃ περὶ τῶν τόκων, ὑπε-

χρέωσε τὸν ἐνάγοντα, ἵνα καὶ διὰ μαρτύρων ἀποδείξῃ, ὅτι κατὰ τὴν 1 Ἰανουαρίου 1890 ἐγένετο ἡ ἐκτέλεσις τοῦ σχεδίου τῆς πόλεως ἐπὶ τοῦ ἐπιδόκου οἰκοπέδου καὶ ἔκτοτε περιῆλθεν εἰς τὴν κατοχὴν τοῦ ἐναγομένου τὸ εἰς τὸ κτήμα του προστεθὲν ἕνεκα τῆς ρυμοτομίας τεμαχίου.

Ἐκκληθεὶς τῆς ἀποφάσεως αὐτῆς, (ὡς καὶ τῆς προεκδόσεως ὑπ' ἀριθ. 4755) ὑπὸ τοῦ ἐναγομένου καὶ ἀντεκκληθείσης ὑπὸ τοῦ ἐνάγοντος, τὸ Ἐφετεῖον Ἀθηνῶν διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 1619 (1893) ἀποφάσεως ἀπέριψε μὲν τὴν ἔσριν τοῦ ἐναγομένου, δεχθὲν δ' ἐν μέρει τὴν ἀντίφριν τοῦ ἐνάγοντος, καὶ μεταρρυθμίσαν τὴν ὑπ' ἀριθ. 416 ἀπόφασιν ὡς πρὸς τὴν ἀξίαν ἐκάστου πύχους καὶ ὡς πρὸς τὴν διαταχθεῖσαν περὶ τοῦ χρόνου τῆς καταλήψεως ἀποδείξιν, ὡς χρέωσε τὸν ἐναγομένον νὰ πληρώσῃ τῷ ἐνάγοντι δορ. 9.000 καὶ ἀναβαλὼν ν' ἀποφασίσῃ περὶ τῶν τόκων, ἐπέβαλεν εἰς τὸν ἐναγομένον ὄρκον, περὶ τοῦ ὅτι ἡ ἐκτέλεσις τοῦ σχεδίου τῆς πόλεως ἀν' ἐγένετο πρὸ τῆς 1ης Ἰανουαρίου 1890, αὐτε περιῆλθεν εἰς τὴν κατοχὴν του πρὸ τῆς 1ης Ἰανουαρίου 1890 τὸ εἰς τὸ κτήμα του προστεθὲν ἕνεκα τῆς ρυμοτομίας τεμαχίου.

Τῆς τελευταίας αὐτῆς ἀποφάσεως τοῦ Ἐφετείου ὑπ' ἀριθ. 1619 ὡς καὶ τῆς προεκδόσεως ὑπ' ἀριθ. 1067, τὴν ἀναρεστῶν αἰτεῖται ὁ ἐναγομένος διὰ τῶν ἀπὸ 4 Αὐγούστου 1892 καὶ 12 Ἰανουαρίου 1893 δύο αἰτησέων, τοῦ διὰ τούς ἐν αὐταῖς λόγους.

Οἱ δὲ πληρεξούσιοι αὐτοῦ, διὰ τῶν ἀπὸ 18 Σεπτεμβρίου καὶ 4 Δεκεμβρίου 1898 τεσσάρων προσθέτων δικογραφῶν προσέθηκαν καὶ διαφορὰς ἄλλους λόγους ἀναιρέσεως, ἐν οἷς καὶ τὸν ἐξῆς περὶ ὑπερβάσεως καθηκόντων.

Διότι ἀποφηνάμενον τὸ Ἐφετεῖον διὰ τῆς προβαλλομένης ὑπ' ἀριθ. 1619 (1893) ἀποφάσεως, ὅτι ὁ ἀναιρεσίβλητος, ἐδικαιούτο νὰ ζητήσῃ παρὰ τοῦ Δικαστηρίου, οὐ μόνον τὸν ὅρισμὸν τῆς ἀξίας τοῦ συνεπέα τῆς ἐν τῇ ἀγωγῇ του ρυμοτομίας προσκυρωθέντος τῷ ἀναιρεσίβλητῳ γηπέδου, τοῦ ὑπὸ τῆς ὁδοῦ καταληθέντος, διὰ τὸ ὅποιον, ὡς εἰδέχθη τὸ Ἐφετεῖον, εὐθύνεται ὁ ἀναιρεσίβλητος, ὡς παρόμοιος, ἀλλὰ καὶ τὴν ἐξέυρεσιν τῆς ἐκτάσεως ἀμφισβητῶν ὁ ἀναιρεσίβλητος, τὴν παρὰ τοῦ μηχανικοῦ διὰ τῆς πράξεως, ἡν ρητῶς ἐπεκαλέσθη, ὁ ἀναιρεσίβλητος διὰ τῆς αἰτιολογίας τῶν προτάσεων του ὁρισθεῖσαν ἐνέμειναι εἰς τὴν διὰ τῆς προδικαστικῆς ἀποφάσεώς του, ὑπ' ἀριθ. 1067 τοῦ 1892 κύρωσιν τῆς διαταχθείσης πρωτόδικως ὑπὸ τῆς 4755 τοῦ 1890 ἀποφάσεως περὶ τῆς ἐκτάσεως ἀποδείξεως, ἐπικυρώσας τὴν πρωτόδικον ὑπ' ἀριθ. 416 τοῦ 1892 ὁριστικὴν ἀπόφασιν, ἥτις ἐπὶ τῇ βάσει τῆς ἀποδείξεως ὥρισε τὴν ἀξίαν τοῦ ἀποζημιωτέου γηπέδου τοῦ ἀναιρεσίβλητου εἰς

πήχει 146 ἀντὶ πήχεων 133. Οὕτως ὁμοῦ πράξαν τὸ Ἐφετεῖον οὐ μόνον τὸν νόμον παρημένην, ἀλλὰ καὶ τὰ καθήκοντα αὐτοῦ ὑπερβῆν, δικάσαν περὶ ἀντικειμένου ὑπαγομένου εἰς τὰς διοικητικὰς ἀρχάς, ὅτι κατὰ τοὺς νόμους περὶ σχεδίων πόλεων, τὴν ἐκτάσιν τοῦ ἀποζημιωτέου καὶ ἰσῶς τοῦ προσκυρουμένου γηπέδου συνετεία τῆς ρυμοτομίας, εἰς τὸν γείτονα ὀρίζει ἡ διοικητικὴ ἀρχή, ἥτοι ὁ μηχανικός, τὰ δὲ Δικαστήρια δικάζουσι μόνον περὶ τῆς ἀξίας, ἐὰν οἱ πρὸς ἐκτιμήσιν ὁρισθέντες πραγματογνώμονες διαφωνήσωσι καὶ ρητῶς μάλιστα ὀρίζεται, ὅτι ἐὰν κατὰ τὴν ἐκτίμησιν οὗτοι ἀμφιβάλλωσι περὶ τῆς ἐκτάσεως, ὑποκειται τὸ περὶ τούτου εἰς τὸν ἀρχιτέκτονα τῆς πόλεως ἐπομένως οὐχὶ ὀρθῶς εἰσῆγαγε τὴν ὑπόθεσιν εἰς τὸ Δικαστήριον ὁ ἀναιρεσιδότης περὶ τῆς ἐκτάσεως τοῦ γηπέδου καὶ καθ' ὑπερβάσιν καθήκοντων ἐζήτησε περὶ αὐτῆς τὸ Δικαστήριον, μὴ περιορισθῆν εἰς τὴν ἀξίαν, ἀλλὰ μάλιστα ρητῶς ἰσχυρίσθη ὁ ἀναιρεσιδότης, ὅτι ἡ ἐκτάσις εἶχεν ὀρισθῆ ὑπὸ τοῦ ἀραιοῦ μηχανικοῦ εἰς πήχεις 51 ὡς πρὸς τὸ προσκυρωθῆν καὶ 81 ὡς πρὸς τὴν καταληφθεῖσαν ἐκτάσιν ὑπὸ τῆς ὁδοῦ, ρητῶς διὰ τὸν λόγον τούτον προτείναν, ἐν γένει ἐνστάσιν ἀναρμόδιότητος ἢ ἐλλείψιν δικαιοδοσίας, καθόσον τοῦ μηχανικοῦ τὴν πρᾶξιν κατ' αὐθέντα νόμον ἡδύνατο νὰ ἐξελέγξῃ. Κατ' ἀκολουθίαν τῆς ἀπόφασις εἶναι ἀναιρετέα.

Ἀκούσαν τῶν πληρεξουσίων τῶν διαδίκων, τῶν μὲν τοῦ ἀναιρεσιδότητος ἀναιρεσιδότητος καὶ προφορικῶς τοὺς λόγους ἀναίρεσεως καὶ αἰτησάμενων τὴν ἀναίρεσιν τῶν προσβαλλομένων ἀποφάσεων, τῶν δὲ τοῦ ἀναιρεσιδότητος ἀντικρουσάντων αὐτοῦ, καὶ αἰτησάμενων τὴν ἀπόρριψιν τῶν αἰτήσεων.

Τοῦ ἀναιρεσιδότητος δηλώσαντος ἐπιδοθητικῶς, ὅτι ἂν δὲν ἦναι δυνατὴ ἡ διαίρεσις, παραιτεῖται τῆς ἀποζημιώσεως τῶν ἐξ πήχεων εἰς οὐδὲ ἀφορᾷ ὁ εἰς τὴν ὑπερβάσιν καθήκοντος στηριζόμενος λόγος ἀναιρέσεως.

Καὶ τοῦ Ἀντεισαγγελέως Συμφώνη κατὰ τὸν νόμον.
Ἐπειδὴ κατὰ τῶν προσβαλλομένων ἀποφάσεων προτείνεται λόγος ἀναιρέσεως ἐνεκεν ὑπερβάσεως καθήκοντος, ὅτι τὸ δικάσαν Ἐφετεῖον ἐπαγέθη εἰς διοικητικὰ καθήκοντα ὡς ἀποφανθῆν καὶ περὶ τῆς ἐκτάσεως τοῦ ἐν τῇ ἀγωγῇ αναφερομένου γηπέδου, ὁ λόγος δ' αὐτοῦ ἀναιρέσεως ὑπάγεται εἰς τὴν ὁλομέλειαν τοῦ Ἀρείου Πάγου, (ἀρθρ. 4 ἐδαφίον δ' τοῦ ΧΜΖ νόμου,) καὶ προηγείται ἡ ἐξέτασις αὐτοῦ (ἀρθρ. 7 αὐτοῦ,) τῶν λοιπῶν ἀναιρέσεως λόγων, δεόν ἐπομένως νὰ παραπεμφθῇ εἰς τὴν ὁλομέλειαν ἡ αἴτησις ἀναιρέσεως. Ἡ ὑπὸ τοῦ ἀναιρεσιδότητος δὲ ἐπιδοθητικὴ παρὰ τῆς ἀξιώσεως του, ἵνα ἀποζημιωθῇ δι'

ἐκτασιν μείζονα τῆς ὑπὸ τοῦ Μηχανικοῦ ὁρισθείσης, δὲν καθιστᾷ μά-
ταιον τὴν εἰς τὴν ὀλομέλειαν παραπομπὴν τῆς αἰτήσεως ἀναιρέσεως,
διότι ἐνεκα τῆς προσβαλλομένης ὑπερβάσεως καθήκοντος ζητεῖται ἡ καθ'
ὀλοκληρίαν ἀναίρεσις τῶν προσβαλλομένων ἀποφάσεων καὶ οὐχὶ μόνον
ἐφ' ὅσον ἐπεδικάσθη τῇ ἀναιρεσιβλήτῃ ἀποζημίωσις δι' ἐκτασιν μεί-
ζονα τῆς ὁρισθείσης ὑπὸ τοῦ Μηχανικοῦ, τὸ βάσιμον δὲ ἢ μὴ τοῦ λόγου
ταύτου τῆς ἀναιρέσεως καθόλου ἢ ἐν μέρει κριθῆτεται πάντως ὑπὸ τῆς
ὀλομελείας τοῦ Ἀρείου Πάγου.

Διὰ ταῦτα

Ἰδὼν καὶ τῆσθρον 210 τῆς Πολ. Δικονομίας.

Παραπέμπει εἰς τὴν ὀλομέλειαν τοῦ Ἀρείου Πάγου τὰς αἰτήσεις
ἀναιρέσεως τοῦ Ἀθαν. Γαβριλάκη κατὰ τὴν ὑπ' ἀριθ. 1067 τοῦ
1892 καὶ 1619 τοῦ 1893 ἀποφάσεων τοῦ Ἐρετείου Ἀθηνῶν.

Καταδικάζει τὸν ἀναιρεσιβλήτον εἰς τὰ ἐξῆς τῆς προσβαλλομένης
συζητήσεως, ὀριζόμενα εἰς δραχμὰς τριακοντα (ἀριθ. 30) καὶ τὰ
τέλη τῆς σημάσεως.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις τῇ εἰκοστῇ ὀγδόῃ Δεκεμβρίου
1898.

Ἐδημοσιεύθη δ' ἐκτάκτως τῇ 28ῃ Δεκεμβρίου 1898.

Ὁ Πρόεδρος Ὁ Γραμματεὺς

Κ. Σημαντήρας Γ. Καστόρχης

Ἀριθ. 309

Τὸ Δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου

Τυπὴμα Α'

Συγκείμενον ἐκ τῶν Δικαστῶν Κωνστ. Σημαντήρα, Προέδρου,
Χ. Κόκορη, Ἀ. Γκιών, Π. Μενελάου, Ἀ. Πετρίτση, Μιλτ. Ἡλιάδου
καὶ Ξενοφ. Εὐθυμίου παρόντων τοῦ τε Ἀντεισαγγελέως Κ. Μανιάκη
(κωλυομένου τοῦ Εἰσαγγελέως) καὶ τοῦ γραμματέως Γ. Καστόρχης

Συνεδρίασαν δημοσίᾳ ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ τοῦ καταστήματός αὐτοῦ
τῇ ἐβδόμῃ Δεκεμβρίου 1898, ἵνα δίκῃ ἐπὶ τῆς αἰτήσεως τοῦ
Ταμίου Μεγαρίδος κατοικοῦ Μεγάρων, ὡς ἐκπροσωποῦντος τὸ Δημόσιον
παρασταθέντος διὰ τοῦ πληρεξουσίου τοῦ Ἰω. Καμπάνη, δικαστικοῦ
Ἀντιπροσώπου τοῦ Δημοσίου παρα τῇ Οἰκονομικῇ Ἐφορῇ Ἀττικῆς,
κατὰ Σταυριανοῦ Σ. αὐριανᾶκου, κατοικοῦ Ἀθηνῶν, παρασταθέντος
διὰ τοῦ πληρεξουσίου τοῦ Χαρίλ. Ἀγγελᾶκη, δικηγόρου, περὶ ἀναι-

ρέσεως της υπ' αριθ. 1621 (1894) αποφάσεως των ἐν Ἀθῆναις Ἐφετών.

Ἀκούσαν τοῦ Εἰσηγητοῦ Δικαστοῦ Μ. Ἡλιάδου, ἐκθέσαντος τὰς:

Ὁ Ταμίας Μεγαρίδος ἐκοινοποίησεν εἰς τὸν Σταυριανόν Σταυριανόν τὰς υπ' αριθ. 130 τῆς 15 Ἰουλίου 1892 καὶ 224 τῆς 20 Δεκεμβρίου 1892 δύο εἰδικὰ προσκλήσεις, δι' ὧν ἐπέταξεν αὐτὸν νὰ καταβάλλῃ εἰς τὸ Δημόσιον διὰ στρεμματικὸν φόρον μεταλλείων, κειμένων εἰς Ἀράπην τῆς Σαλαμῖνος, μετὰ προσθέτων τόκων τῶν ἐτῶν 1889, 1890, 1891 καὶ 1892 ὁρ. ἐν ἀρ. 566. 68) νο. Τὰς προσκλήσεις αὐτάς ἀνέκοθεν ὁ ταυρ. Σταυριανός διὰ τῆς ἀπὸ 9 Φεβρουαρίου 1893 ἐνώπιον τοῦ Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν ἀνακοπῆς τοῦ κατὰ τοῦ Ταμίου Μεγαρίδος, ὡς ἀντιπροσώπου τοῦ Δημοσίου, δι' ἧς ἐξεθῆκεν, ὅτι οὐδὲν ὀφείλει εἰς τὸ Δημόσιον, καθόσον οὔτε κύριος Μεταλλείων εἶναι εἰς Ἀράπην ἢ ἀλλαχοῦ, οὔτε παραχώρησιν μεταλλείου ἔλαβεν, ἀλλὰ καὶ ἂν ἔλαβε τοιαύτην εἰς Ἀράπην, παρητήθη τῆς κυριότητος καὶ παντός ἐπ' αὐτοῦ δικαιώματός του ἀπὸ τοῦ ἐτους 1816 δι' ἐπανελημμένων ἀναφορῶν του πρὸς τὸ Ὑπουργεῖον τῶν Οἰκονομικῶν καὶ επομένως οὐδεμίαν ἔχει νόμιμον ὑπαχρέωσιν εἰς πληρωμὴν στρεμματικῶν φόρων μεταλλείων πρὸς τὸ Δημόσιον, ἀφοῦ οὐδὲν ποιούνη τὸν κεκτῆται οὐδ' ἐκμεταλλεύεται καὶ ἡτήσασα νὰ κηρυχθῶσιν ἄκυροι αἱ ἀνακοπόμεναι προσκλήσεις καὶ θεωρηθῇ ἀπληλαγμένος τῆς πληρωμῆς παντός στρεμματικῶν φόρων μεταλλείων πρὸς τὸ Δημόσιον.

Συζητήσεως γενομένης, τὸ Πρωτοδικεῖον ἐξέδοτο τὰς ἑξῆς αποφάσεις 1) τὴν υπ' αριθ. 3230 (1893), δι' ἧς ὑπεχρέωσε τὸ Δημόσιον ν' ἀποδείξῃ πλὴν μαρτύρων, ὅτι ὁ ἀνακρίτων εἶναι κύριος τῶν ἐν ταῖς προσκλήσεσιν αναφερομένων μεταλλείων καὶ 2) τὴν υπ' αριθ. 6825 ἰδίου ἐτους, δι' ἧς δεχθὲν τὴν ἀνακρίτην, ἠκύρωσε τὰς ἀνακοπόμενας προσκλήσεις.

Ἐκκληθεσῶν ἀμφοτέρων τῶν αποφάσεων αὐτῶν ὑπὸ τοῦ Δημοσίου ἐνώπιον τοῦ Ἐφετερίου Ἀθηνῶν, τοῦτο διὰ τῆς υπ' αριθ. 1621 (1894) αποφάσεως ἀπέρριψε τὴν ἔφεσιν.

Τῆς αποφάσεως δὲ ταύτης τοῦ Ἐφετερίου τὴν ἀναίρεσιν αἰτεῖται ὁ ταμίας Μεγαρίδος, ὡς ἀντιπρόσωπος τοῦ Δημοσίου, διὰ τῆς ἀπὸ 1 Σεπτεμβρίου 1894 αἰτήσεώς του, διὰ διαφόρους ἐν αὐτῇ λόγους καὶ ἰσχυρὰ τὸν ἐξῆς:

Διότι παραδεχόμενον τὸ Ἐφετεριον, ὅτι δύναται ὁ πρὸς ἂν παρεχωρήθη μεταλλεῖον νὰ παραιτηθῇ τούτου μονομερῶς, ἐνῷ ἡ συμβάσις περὶ παραχώρησεως μεταλλείου εἶναι σύμβασις ἀμφομερῆς, παρέβλεπε προφανῶς καὶ ἐσφαλμένως ἐφήρμοσε τοὺς Νόμους Χ' καὶ ΣΚΗ' καὶ τοὺς περὶ ἀμφοτεροβαρῶν συμβάσεων Νόμους.

Ἀκούσαν τῶν πληρεξουσίων τῶν διαδ' κων, τοῦ μὲν τοῦ ἀναιρε-
σειντος Ταμίου ἀπαύξαντος καὶ προφορικῶς τοὺς λόγους ἀναιρε-
σεως καὶ αἰτησαμένου τὴν ἀναίρεσιν τῆς προσβάλλομένης ἀποφάσεως,
τοῦ δὲ τοῦ ἀναιρεσιδλήτου ἀντικρούσαντος αὐτοὺς καὶ αἰτησαμένου
τὴν ἀπόρριψιν τῆς αἰτήσεως καὶ τὴν προποσιν τοῦ ἀναιρεσίου.

Τοῦ Ἀντεισαγγελέως

Σκεφθὲν κατὰ τὸν Νόμον

Ἐπειδὴ οἱ περὶ Μεταλλείων Νόμοι χ' τοῦ 1861 καὶ ΣΚΗ' τοῦ
1867 οὐδεμίαν περιέχουσι διατάξιν ἐπιτρέπουσαν τὴν παραιτήσιν
ἀπὸ τῆς παραχωρήσεως μεταλλείου, ἐκ τοῦ συνόλου δὲ τῶν διατάξεων
αὐτῶν καὶ ἰδίως ἐκ τοῦ ἀρθρ. 3 τοῦ ΣΚΗ' νόμου, καθ' ὃ, εἰάν ὁ
ιδιοκτήτης τοῦ μεταλλείου δὲν ἐπεχέιρῃσιν τὴν καλλιέργειαν αὐτοῦ
ἐντὸς ἑτοὺς ἀπὸ τῆς παραχωρήσεως, δύναται διὰ Β. Διατάγματος,
ἐκδιδόμενου μετὰ προηγουμένην ἀπόφασιν τοῦ κατὰ τὰ ἀρθρὸν 6 Συμ-
βουλίου, νὰ κηρυχθῇ ἐκπτώσις τοῦ ἐπὶ τῷ μεταλλεῖῳ δικαιώματος,
συνάγεται σαφῶς, ὅτι μόνῃ ἡ πολιτεία δύναται ν' ἀπαλλάξῃ τὸν
κύριον τοῦ μεταλλείου τῶν ἐκ τῆς παραχωρήσεως υποχρεώσεων τοῦ
(ἀρθρ. 1 ΣΚΗ' Νόμου προποσινῶντος τὸ ἀρθρ. 30 τοῦ Χ' Νόμου),
κηρύττουσα αὐτὸν ἐκπτώσις τοῦ ἐπὶ τῷ μεταλλεῖῳ δικαιώματος,
δὲν δύναται δ' αὐτὸς παρατινόμενος ν' ἀποχωρήτῃ μονομερῶς τῇ κατα-
ρτισθείσῃ μετὰ αὐτοῦ καὶ τῆς πολιτείας συμβάσει (Νόμ. 35 Πινδ.
(50. 17) Βουλ. θεμ. 31 (2. 3). Τὸ ὅρθαν δὲ τῆς ἐρμηνείας ταύτης
καὶ νομοθετικῶς ἐκυρίδῃ διὰ τῶν ἀρθρ. 8 καὶ ἐπόμεν. καὶ ἰδίως τοῦ
ἀρθρ. 10 τοῦ ΒΤΟ' τοῦ 1896 Νόμου, ὅπερ ρητῶς ὀρίζει, ὅτι ἐπὶ
τῇ βάσει τῶν πρὸ τοῦ Νόμου τούτου ὑποβληθεισῶν παραιτήσεων, δι-
καιώμα τῆς Κυβερνήσεως εἶναι ν' ἀπαλλάξῃ τὸν τῶς κύριον τοῦ
μεταλλείου τῶν ἐκ τῆς παραχωρήσεως υποχρεώσεων τοῦ καὶ ὡς μί-
νως τῆς πληρωμῆς τοῦ στρεμματικοῦ φόρου, ἀπὸ τοῦ χρόνου τῆς
ὑποβολῆς τῆς παραιτήσεως, ἐκ τούτου δὲ σαφῶς συνάγεται, ὅτι μόνῃ
ἡ παραιτήσις δὲν ἀπὴλλαττεν αὐτὸν τῶν ρηθεισῶν υποχρεώσεων τοῦ
καὶ κατὰ τοὺς προηγουμένους Νόμους, διότι ἄλλως ἡ διατάξις αὕτη
θὰ ἦτο ἐντελῶς περιττὴ κατ' ἀκολουθίαν τῶ δικαστῶν Ἐφετεῖον τοῦ-
ναντίον δεχθὲν, ἦτις ὅτι ὁ ἀναιρεσιδλήτος ἠδύνατο ν' ἀπαλλάξῃ τῶν
ἐκ τῆς παραχωρήσεως τοῦ Μεταλλείου υποχρεώσεων τοῦ διὰ παραι-
τήσεως καὶ πρὶν νὰ γείνῃ δεκτὴ αὕτη ὑπὸ τῆς Κυβερνήσεως, ψευδῶς
ἠρμηνέυσεν καὶ ἐρμήρυσεν τοὺς περὶ μεταλλείων Νόμους χ' τοῦ 1861
καὶ ΣΚΗ' τοῦ 1867 καὶ ἀναιρετέαν οὕτω κατέστησεν τὴν ἀπόφασιν
τοῦ κατὰ τὸ ἀρθρὸν 807 § 7 Πολ. Δικονομίας.

Ἰδὼν καὶ τὰς ἀρ. 836, 838, 839, 210 Πολ. Δικον. καὶ ἀρρ. 3 τοῦ β' τοῦ ΧΜΖ Νόμου.

Ἀναιρεῖ τὴν ὑπ' ἀρ. 1621 τοῦ 1894 ἀπόφασιν τοῦ Ἐργατοῦ

Παραπέμπει τὴν ὑπόθεσιν διὰ τὴν κατάκλητον τοῦ Νό-

μοῦ ἐφαρμογὴν ἐνώπιον τοῦ δευτέρου ταξιδίου τοῦ Ἀρείου Πάγου.

Διατάσσει νὰ γραφῇ ἡ παρῶσα εἰς τὸ περιθώριον τοῦ πρωτοτύπου τῆς ἀναιρουμένης ἀποφάσεως καὶ νὰ δημοσιεῖθῃ διὰ τοῦ τύπου δαπάνη τοῦ ἀναιρεσιδλήτου, ὃν καταδικάζει εἰς τὴν πληρωτὴν τῶν δικαστικῶν ἐξόδων τοῦ Δημοσίου ἐνώπιον τοῦ Ἀρείου Πάγου καὶ τοῦ Ἐργατοῦ, ἐρίζοντες, ὅραγμα, ὀγδοήκοντα (80). καὶ τὰ τέλη τῆς σημερινῆς.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθῆναις τῇ εἰκοστῇ πρώτῃ Δεκεμ-

βρίου 1898.

Ἐσημοσιεύθη ὁ ἐκτάκτως τῇ εἰκοστῇ ὀγδῶν Δεκεμβρίου 1898.

Ὁ Πρόεδρος συνεβούλευσε ὁ Γραμματεὺς Τ. ΝΘ.

Κ. Σημαντήρας, Γ. Καστόρχης.

Ἰδὼν καὶ τὰς ἀρ. 836, 838, 839, 210 Πολ. Δικον. καὶ ἀρρ. 3 τοῦ β' τοῦ ΧΜΖ Νόμου.

Ἀναιρεῖ τὴν ὑπ' ἀρ. 1621 τοῦ 1894 ἀπόφασιν τοῦ Ἐργατοῦ

Παραπέμπει τὴν ὑπόθεσιν διὰ τὴν κατάκλητον τοῦ Νό-

μοῦ ἐφαρμογὴν ἐνώπιον τοῦ δευτέρου ταξιδίου τοῦ Ἀρείου Πάγου.

Διατάσσει νὰ γραφῇ ἡ παρῶσα εἰς τὸ περιθώριον τοῦ πρωτοτύπου τῆς ἀναιρουμένης ἀποφάσεως καὶ νὰ δημοσιεῖθῃ διὰ τοῦ τύπου δαπάνη τοῦ ἀναιρεσιδλήτου, ὃν καταδικάζει εἰς τὴν πληρωτὴν τῶν δικαστικῶν ἐξόδων τοῦ Δημοσίου ἐνώπιον τοῦ Ἀρείου Πάγου καὶ τοῦ Ἐργατοῦ, ἐρίζοντες, ὅραγμα, ὀγδοήκοντα (80). καὶ τὰ τέλη τῆς σημερινῆς.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθῆναις τῇ εἰκοστῇ πρώτῃ Δεκεμ-

βρίου 1898.

Ἐσημοσιεύθη ὁ ἐκτάκτως τῇ εἰκοστῇ ὀγδῶν Δεκεμβρίου 1898.

Ὁ Πρόεδρος συνεβούλευσε ὁ Γραμματεὺς Τ. ΝΘ.

Κ. Σημαντήρας, Γ. Καστόρχης.

Ἰδὼν καὶ τὰς ἀρ. 836, 838, 839, 210 Πολ. Δικον. καὶ ἀρρ. 3 τοῦ β' τοῦ ΧΜΖ Νόμου.

Ἀναιρεῖ τὴν ὑπ' ἀρ. 1621 τοῦ 1894 ἀπόφασιν τοῦ Ἐργατοῦ

Παραπέμπει τὴν ὑπόθεσιν διὰ τὴν κατάκλητον τοῦ Νό-

μοῦ ἐφαρμογὴν ἐνώπιον τοῦ δευτέρου ταξιδίου τοῦ Ἀρείου Πάγου.

Διατάσσει νὰ γραφῇ ἡ παρῶσα εἰς τὸ περιθώριον τοῦ πρωτοτύπου τῆς ἀναιρουμένης ἀποφάσεως καὶ νὰ δημοσιεῖθῃ διὰ τοῦ τύπου δαπάνη τοῦ ἀναιρεσιδλήτου, ὃν καταδικάζει εἰς τὴν πληρωτὴν τῶν δικαστικῶν ἐξόδων τοῦ Δημοσίου ἐνώπιον τοῦ Ἀρείου Πάγου καὶ τοῦ Ἐργατοῦ, ἐρίζοντες, ὅραγμα, ὀγδοήκοντα (80). καὶ τὰ τέλη τῆς σημερινῆς.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθῆναις τῇ εἰκοστῇ πρώτῃ Δεκεμ-

βρίου 1898.

Ἐσημοσιεύθη ὁ ἐκτάκτως τῇ εἰκοστῇ ὀγδῶν Δεκεμβρίου 1898.

Ὁ Πρόεδρος συνεβούλευσε ὁ Γραμματεὺς Τ. ΝΘ.

Κ. Σημαντήρας, Γ. Καστόρχης.

κατοίκων Πατρῶν, παρασταθέντων διὰ τοῦ πληρεξουσίων των Θ. Μα-
ριολοπούλου καὶ Φ. Καστόρη, δικηγόρων, περὶ ἀναιρέσεως τῆς ὑπ' ἀ-
ριθμὸν 1370 (1895) ἀποφάσεως τῶν ἐν Ἀθήναις Ἐφετών.

Ἀκούσαν τοῦ Εἰσαγγητοῦ Δικαστοῦ Εὐθυμίου, ἐκθέσαντος

Οἱ Ἰωάννης καὶ Βασίλειος Φ. Τσιρικλιάνος διὰ τῆς ἀπὸ 20 Φε-
βρουαρίου 1893 ἐνώπιον τοῦ Πρωτοδικείου Σύρου ἀγωγῆς κατὰ τῶν
Ἀντωνίου καὶ Ἰωάννου Σ. Τσιρικλιάνου ἐξέθηκαν, ὅτι δυνάμει ἀπο-
φάσεως τοῦ Πρωτοδικείου Σύρου τοῦ ἔτους 1872 εἰς τὴν μητέρα των
Δικατερίνην ὡς νόμιμον ἐπίτροτον τῶν τέκνων τῆς ἐπετράπη, ἵνα διὰ
δημοσίου πλειστηριασμοῦ ἐκποιήσῃ τὴν ἐν Σύρῳ οἰκίαν τῶν ἀνηλίκων
ὀρφανῶν τέκνων τῆς ὑπὸ τοὺς ὅρους νὰ μὴ ἐκποιηθῇ αὕτη εἰς τιμὴν
ἐλάσσονα τῶν ὀρ. 37000 καὶ νὰ κατατεθῇ τὸ τίμημα εἰς τὴν Ἐθνι-
κὴν Τράπεζαν μέχρι οὗ ἀποφασισθῇ ἄλλως ἢ τοποθετήσῃ αὐτοῦ ἐ-
νεργηθέντος τοῦ πλειστηριασμοῦ τῆς οἰκίας, κατεκυρώθη αὕτη εἰς τὴν
Γ. Σ. Τσιρικλιάνον ἀντὶ ὀρ. 37050, ἃς οὗτος ἐναντίον τοῦ εἰρημέ-
νου ὅρου κατέβαλεν εἰς τὴν μητέρα των, ἥτις δὲν κατέβαλεν αὐτὰς εἰς
τὴν Ἐθν. Τράπεζαν, ὅτι μὴ ἐκτελεσθέντος τοῦ ὅρου ὑπ' ὃν ἐπετράπη
ἡ ἐκποίηση αὕτη ὡς καὶ ὁ πλειστηριασμός, ἄκυρος εἶναι ἡ ἐκποίηση
μὴ τηρηθεισῶν τῶν διατάξεων τῆς ἀποφάσεως, ὅτι ὁ Γ. Τσιρικλιάνος
ἀπὸ τοῦ 1875 κατέλαβε καὶ κατεῖχε τὸ κτῆμα παρὰ νόμους μέχρι τοῦ
θανάτου του, συμβάντος τὸ 1891, ὅτε δυνάμει διαθήκης του περιήλ-
θεν εἰς τοὺς ἐναγομένους, οἵτινες κατέλαβον τὴν οἰκίαν καὶ κατέχουσι
καρπούμενοι αὐτὴν μέχρι τοῦδε, ὅτι ἡ οἰκία ἀνήκειν εἰς τὸν πατέρα
των, ἐπομένως εἰς αὐτοὺς ὡς κληρονόμους τοῦ πατρὸς των καὶ τῶν
ἀποδωσάντων ἀδελφῶν των Λυσάνδρου, Νικολάου καὶ Βιργινίας ἀ-
νήκουσιν ἐξ ἀδαιρέτου τὰ 2/3 τῆς ἐν λόγῳ οἰκίας (τοῦ ἑτέρου τρίτου
ἀνήκοντος εἰς τὴν ζῶσαν ἀδελφὴν των Ὀλγαν), ἐφ' ὧν οἱ ἐναγόμενοι
δυστροποῦσι ν' ἀναγνωρίσωσι τὸ δικαίωμα των καὶ ν' ἀποδώσωσιν
αὐτὰ μετὰ τῶν εἰσδημάτων των καὶ ἡτήσαντο ν' ἀναγνωρισθῶσιν ἐξ
ἀδαιρέτου κληρονόμοι τῆς ἐν λόγῳ οἰκίας καὶ διαταχθῇ ἡ ἐν αὐτῇ ἐγ-
κατάστασις των καὶ ὑποχρεωθῶσιν οἱ ἐναγόμενοι νὰ τοῖς πληρῶσωσι ὀρ.
34000 ἐντόκως. Τὴν ἀγωγὴν αὐτὴν τὸ Πρωτοδικεῖον μετὰ προηγουμέ-
νην συζητήσιν καὶ μετὰ τὴν ὑπ' ἀριθ. 321 (1894) ἐρημὴν ἀπόφασίν του
διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 1585 (1894) ἀποφάσεως ἀπέρριψεν ὡς παραγεγορα-
μένην, ἀτε παρελθούσης τῆς πενταετίας ἀπὸ τῆς ἐνηλικιώσεως τῶν ἐ-
ναγόντων μέχρι τῆς ἐγέρσεως τῆς ἀγωγῆς.

Ἐκκληθεύσης τῆς ἀποφάσεως ταύτης, τὸ Ἐφετεῖον Ἀθηνῶν ἀ-
πέρριψε τὴν ἐφεσιν διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 1370 (1895) ἀποφάσεως, τῆς
τὴν ἀναίρειν αἰτοῦνται οἱ ἐναγόντες διὰ τοὺς εἰς τὸ ἀπὸ 16 Δεκεμ-

βρίου 1895 ἀναιρετήριον καὶ τὸ ἀπὸ 9 Σεπτεμβρίου 1898 πρόσθετον δικογράφων ἐκτιθεμένων ὡς ἐξῆς λόγους :

Ι Τὸς ἐν τῷ ἀναιρετήριῳ.

Διότι ἀπόφανεῖσα ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις, ὅτι ἰσχύει καὶ σήμερον ἡ πενταετής παραγραφή τῆς παρὰ τοῦ πρώην ἀνηλίκου καὶ μετὰ τὴν ἐνηλικίωσιν αὐτοῦ προσβολῆς τῆς ἀκύρου ἀπαλλοτριώσεως πράγματος τοῦ ἀνηλίκου ἡ ἀναγραφομένη ἐν τῇ διατάξει 14 (Α'. 16'.) τῆς ἐξαβίβλου Ἀρμενοπούλου, ἐσφαλμένως ἐρμηνεύσε καὶ ψευδῶς ἡρμήνευσε τὸ ἄρθρ. 137 τοῦ περὶ ἀνηλίκων κλπ. ΧΠΘ'. νόμου τῆς 17 Αὐγού. τοῦ 1861 τοῦθ' ὅπερ ἐπάγεται ἀναίρεσιν κατὰ τὸ ἄρθρον 807 §. 7 Πολ. Δικονομίας.

ΙΙ Τὸς ἐν τῷ προσθετῷ.

Διότι ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις ἐσφαλῶς δεχθεῖσα, ὅτι ἡ ἀγωγή εἶναι παρὰ γεραιωμένη διὰ τῆς παρελεύσεως πενταετίας ἀπὸ τῆς ἐνηλικίωσης τῶν ἀναιρεσιόντων ἐπὶ τῇ βάσει τῆς διατάξεως 14 (Α'. 16'.) τῆς Ἑξαβίβλου τοῦ Ἀρμενοπούλου, διότι ἡ ἐν τῇ διατάξει ταύτῃ ἀναγραφομένη πενταετία δὲν εἶναι παραγραφή ὡς χαρακτηρίζει αὐτὴν τὸ Ἐφεσίδον, οὐδ' εἰσῆχθη ὡς βραχυτέρα παραγραφή τῆς διεκδικητικῆς τῶν ἀνηλίκων ἀγωγῆς κατὰ μίμησιν τῆς εἰς ἀκέραιον ἀποκατάστασεως ἀλλ' εἶναι νόμιμον τεκμήριον ἐκ τῆς ἐπὶ πενταετίαν σιγῆς τοῦ ἀνηλίκου ἀπὸ τῆς ἐνηλικίωσης τοῦ εἰκαζομένης συναινέσεως καὶ ἐγκρίσεως τῆς ἀκύρω γενομένης ἐκποιήσεως.

Διότι ἐπίσης ἐσφαλμένως ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις προσμοιάζουσα τὴν πενταετίαν ταύτην πρὸς τὴν εἰς ἀκέραιον ἀποκατάστασιν δέχεται, ὅτι ἰσχύει καὶ τοῦτω τῷ λόγῳ, ἐνῷ οὐδὲ εἰς ἀκέραιον ἀποκατάστασις λόγῳ ἀνηλικιότητος ἰσχύει, ἐπομένως καὶ ἐν τῇ ἐκδοχῇ ταύτῃ ἐσφαλμένη καὶ ἀναιρετέα ἡ ἀπόφασις ὡς ψευδῶς ἐρμηνεύσασα τὸ ἄρθρον 78 τοῦ ΧΠΘ'. νόμου.

Διότι ἄλλως καὶ ὡς παραγραφή ἂν θεωρηθῇ ἡ πενταετία αὕτη, πάλιν δὲν ἰσχύει καὶ ψευδῶς ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις ἡρμήνευσε τὸ ἄρθρ. 137 τοῦ αὐτοῦ ΧΠΘ'. νόμου δεχθεῖσα τὸ ἐναντίον, διότι κατὰ μὲν τὸ ἄρθρον τοῦτο πάντες οἱ ὅρισμοι τοῦ τε Ρωμαϊκοῦ καὶ Βυζαντινοῦ νόμου οἱ εἰς τὸ ἀντικείμενον τοῦ νόμου τούτου ΧΠΘ'. ἀναγόμενοι καταργοῦνται, ἡ δὲ πενταετής αὕτη παραγραφή, προδήλως ἀνάγεται εἰς τὰ ἀντικείμενα τοῦ νόμου τούτου, ἅτε ἀναφερομένη εἰς πράξιν διαχειρίσεως, τὴν πώλησιν ἀκινήτου, περὶ ἧς εἰδικῶς προέβλεψεν ὁ νόμος οὗτος. Ἀδίσίμας δ' ὅλως ἡ σκέψις τῆς ἀποφάσεως, ὅτι ἡ κατάργησις αὕτη τῆς ἐν λόγῳ διατάξεως δὲν περιέχεται ἐν τῷ 137 ἄρθρ. ἐπὶ τῷ λόγῳ, ὅτι ἡ διάταξις ἐκείνη τοῦ Ἀρμενοπούλου ἀφορᾷ εἰς ἀνηλίκους καὶ οὐχὶ εἰς ἀνηλίκους, ἀπὸ προκύπτει περὶ θεραπείας πράξεως κατὰ τὴν ἀνηλικιότητα τελεσθεισών.

Ἀκοῦσαν τοῦ μὲν πληρεξουσίου τῶν ἀναιρεσιδόντων ἀναπτύξαν-
τος καὶ προφορικῶς τοὺς λόγους ἀναίρεσεως καὶ αἰτησάμενον τὴν ἀναί-
ρεσιν τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως, τοῦ δὲ πληρεξουσίου τῶν ἀναι-
ρεσιβλήτων ἀντικρούσαντος αὐτοὺς καὶ αἰτησάμενον τὴν ἀπόρριψιν τῆς
αἰτήσεως, καὶ

Τῷ Βίσαγγελέως.

Σχεθεὶν κατὰ τὸν νόμον.

Ἐπειδὴ διὰ τῆς διατάξεως 3 τοῦ Κώδ. 5.74 (N. 66 Bas. 10. 4
καὶ 14 Ἀρμεν. Α. 16.) ὁ Ἰουστινιανὸς ἠθέλησε νὰ ὁρίσῃ διὰ τρό-
που σαφὺς τὸν χρόνον μετὰ παρέλευσιν τοῦ ὁποίου ὁ ἡὲν ἐγγλίκος
γενομένος δὲν ἤδυνστο νὰ προσβάλλῃ τὴν κατὰ τὴν ἀγγλικότητα αὐ-
τοῦ γενομένην ἄνευ δικαστικῆς ἀποφάσεως ἐκποίησην ἀκινήτου αὐτοῦ
κτήματος, θεσπίσας ρητῶς, ὅτι, ἐὰν μετὰ παρέλευσιν πενταετίας ἀπὸ
τῆς ἐγγλικιώσεως οὗτος ἢ οἱ κληρονόμοι αὐτοῦ οὐδεμίαν πᾶσαν ἀμ-
φισβήτησιν διὰ τὴν ἐκποίησην ταύτην, αὕτη εἶναι ἰσχυρὰ καὶ ἀπρόσ-
βλητος, καὶ θεωρεῖται ὡς ἀπ' ἀρχῆς ὀνόματι δικαστικῆς ἀποφάσεως
γενομένη· ἐπομένως ὁ νεώτερος περὶ ἐπιτροπείας κλπ. νόμος, μὴ πραγ-
ματευόμενος οὔτε ἐν γένει οὔτε ἰδίᾳ περὶ τοῦ ἀντικειμένου τούτου,
οὐδαμῶς διὰ τοῦ ἀρθροῦ 137 αὐτοῦ, κατήργησε τὰς περὶ τούτου δια-
τάξεις τοῦ Ρωμαϊκοῦ Νόμου, αἵτινες μάλιστα ἀφορῶσιν οὐκ ἀγγλικούς
ἀλλ' ἐγγλικούς τῃς γενομένους, καὶ οὐδόπως ὑπάγονται εἰς τὸ ἀντικεί-
μενον αὐτῶν· τούτα δὲ εἶπον καὶ τὸ Ἐφετεῖον διὰ τῆς προσβαλλομένης
ἀποφάσεώς του, ὁρθῶς ἡρμήνευσε καὶ ἐφήρμοσε τοὺς ἀνωτέρω Νόμους,
καὶ ἐπὶ τοῦ ἐναγίου στηριζόμενοι λόγοι ἀναίρεσεως εἰσὶν ἀπορριπτέοι.

Διὰ ταῦτα

Ἰδὼν καὶ τάρθα 210—219 καὶ 830 Πολ. Δικονομία.

Ἀπορρίπτει τὴν αἴτησιν τῶν Ἰωάννου Φ. Τσιρικλιάνου καὶ Βασ.
Τσιρικλιάνου περὶ ἀναίρεσεως τῆς ὑπ' ἀριθ. 1370 τοῦ ἔτους 1895 ἀ-
ποφάσεως τῶν ἐν Ἀθήναις Ἑρετῶν.

Καὶ καταδικάζει αὐτοὺς εἰς τὴν δικαστικὴν δαπάνην τῶν ἀναι-
ρεσιβλήτων ἐκ δραγμῶν πεντήκοντα (ἀριθ. 50) καὶ εἰς τὰ τέλη τῆς
στυμάτων τῆς παρουσίας.

Καταδικάζει τοὺς αὐτοὺς εἰς τὸ νόμιμον παράβολον ὑπὲρ τοῦ Δη-
μοσίου.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις τῇ δωδεκάτῃ Δεκεμ-
βρίου 1898.

Ἐδημοσιεύθη ὁ ἐκτάκτως τῇ εἰκοστῇ ὁδοῦ Δεκεμβρίου 1898.

Ὁ Πρόεδρος

Κ. Σημαντήρας

Ὁ Γραμματεὺς

Γ. Καστόρχης

ΑΠΟΦΑΣΙΣ ΤΟΥ ΑΡΕΙΟΥ ΠΑΓΟΥ

Αριθ. 311
Τὸ Δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου
Τμήμα Α'

Συγκείμενον ἐκ τῶν Δικαστῶν Κωνστ. Σημαντήρα, Προέδρου, Χρ. Κόνκορη Α. Γκιών, Π. Μενελάου, Α. Πετρίτη, Μ. Ἡλιάδου καὶ Ε. Εὐθυμίου, παρόντων τοῦ τε Ἀντεισαγγελέως Κ. Μανιάκη (κλινομένου τοῦ Εἰσαγγελέως) καὶ τοῦ Γραμματέως Γ. Καστόρη.

Συνεδρίασαν ὁμόσκι ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ τοῦ καταστήματος αὐτοῦ τὴν ἐβδόμην Δεμβρίου 1898, ἵνα δικάσῃ ἐπὶ τῆς αἰτήσεως τοῦ Ὑπουργοῦ τῶν Οἰκονομικῶν, εκπροσωπούμενος τὸ Ἐκκλησιαστικὸν Ταμεῖον, ἐδρευόντος ἐν Ἀθήναις, παρασταθέντος διὰ τοῦ πληρεξουσίου τοῦ Ἀπ. Ἀθανασιάδου, δικηγόρου, περὶ ἀναιρέσεως τῆς ὑπ' ἀριθ. 3797 τοῦ 1891 ἀποφάσεως τῶν ἐν Ἀθήναις Πρωτοδικῶν.

Ἀκούσαν τοῦ Εἰσαγγητοῦ Δικαστοῦ Ξενοφ. Εὐθυμίου, ἐκθέσαντος τὰς :

Τὸ Ἐκκλησιαστικὸν Ταμεῖον διὰ τῶν νομίμων ἀντιπροσώπων του δυνάμει τοῦ νόμου ΑΣΜΖ' τῆς 27 Ἰουλίου 1885 περὶ παραχωρήσεως ἐθνικῶν καὶ ἐκκλησιαστικῶν γηπέδων καὶ κτιρίων, συνέταξε τὸ ἀπὸ 29 Νοεμβρίου 1889 πρωτόκολλον καταμετρήσεως καὶ ἐκτιμήσεως οἰκοπέδου ἀνήκοντος εἰς τὴν διαλυθεῖσαν Μονὴν Ἀγίου Σπυρίδωνος, κειμένου δὲ ἐν τῷ θ' τετραγώνῳ τῆς πόλεως Πειραιῶς ἐκ πηχέων 294, ἐφ' οὗ ὑπάρχει οἰκοδομὴ ἀνήκουσα εἰς τοὺς ἀδελφούς Νικόλαον καὶ Σπυρίδωνα Ζέρβα. Τὸ πρωτόκολλον τοῦτο ἀνέκοψεν ἡ Ἐθνικὴ Τράπεζα τῆς Ἑλλάδος διὰ τῆς ἀπὸ 12 Ἰουνίου 1890 ἐνώπιον τοῦ Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν ἀνακοπῆς κατὰ τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ Ταμείου, δι' ἧς ἐξεθίκεν, ὅτι τὸ ἐν λόγῳ οἰκοπέδον ἡγόρασεν ὁ Θ. Ράλλης ἐν δημοσίῳ πλειστηριασμῷ κατὰ τοῦ ὀφειλέτου τοῦ Α. Μπόση καὶ τὸ ἐπώλησεν εἰς τὸν Α. Περίσην, οὗτος δὲ εἰς τὸν Π. Δαμάσκον καὶ οὗτος πάλιν εἰς τοὺς ἀδελφούς Νικόλαον καὶ Σπυρίδωνα Ζέρβαν, ἡ δ' Ἐθνικὴ Τράπεζα ἐξεθίκεν ἐν δημοσίῳ πλειστηριασμῷ καὶ κατεκυρώθη ἐπ' ὀνόματι τῆς, ὅτι πᾶν δικαίωμα τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ ταμείου παρεγγραψή παρελθούσης τεσσαρακονταετίας, ὅτε ἄλλω, ἡ Μονὴ τοῦ Ἀγίου Σπυρίδωνος δὲν ἦτι κυρία τοῦ ἐπιδόκου γηπέδου, οὕτως τὸ Ἐκκλησιαστικὸν Ταμεῖον ἐλαβε ποτὲ τὴν κατοχὴν αὐτοῦ, ἀνεῖ δὲ δικαιο-

ώματος τὸ Ἐκκλησιαστικὸν Ταμεῖον προσέβαλε τὴν ἰδιοκτησίαν τῆς Ἑθν. Τραπεζῆς καὶ δέον ν' ἀκυρωθῇ τὸ πρωτόκολλον· καὶ ῥήσατο τὴν ἀκύρωσιν τοῦ πρωτοκόλλου καὶ τὴν ἀναγνώρισιν τοῦ δικαιώματος τῆς Τραπεζῆς ἐπὶ τοῦ ἐν λόγῳ γηπέδου καὶ τῶν ἐπ' αὐτοῦ οἰκοδομῶν.

Συζητήσεως γενομένης τὸ Πρωτοδικεῖον διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 3797 (1891) ἀποφάσεως ἐδέχθη τὴν ἀνακοπὴν καὶ ἠκύρωσεν ὡς ἄδριστον τὸ πρωτόκολλον τῆς καταμετρήσεως.

Τὴν ἀναίρεσιν δὲ τῆς ἀποφάσεως ταύτης τοῦ Πρωτοδικείου αἰτείται τὸ Δημόσιον διὰ τῆς ἀπὸ 13 Μαΐου 1894 αἰτήσεώς του διὰ τὸν ἐν αὐτῇ ὡς ἐξῆς λόγον.

Διότι κακῶς ἐκήρυξεν αὐτὴ ἄκυρον τὸ πρωτόκολλον, ἐπὶ τῷ λόγῳ ὅτι ἐν αὐτῷ δὲν ἀναφέρεται ὁ τρόπος τῆς κτήσεως τῆς τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ Ταμεῖου κυριότητος, ὡς αὐτὴ ἐπρόκειτο περὶ διεκδικητικῆς ἀγωγῆς, ἐν ᾗ κατὰ τὸν νόμον τὸ πρωτόκολλον ἀφορᾷ καταμετρήσιν καὶ ἐκτίμησιν, ἀφορμὴν οὖν ἐγέρσεως ἀνακοπῆς διεκδικητικῆς πρὸς τὸν κάτοχον ἐπὶ ποινῇ ἀποκλεισμοῦ παντὸς δικαιώματος αὐτοῦ μετὰ παρέλευσιν ἐνός ἐτους. Οὕτως ἀποφνημαμένη ἡ ἐν λόγῳ ἀπόφασις καὶ τὸν εἰρημένον νόμον ψευδῶς ἐφήρμοσε καὶ τὴν δικονομικὴν ἀρχὴν παρέδρασε, καθ' ἣν ἡ δίκη περιστρέφεται περὶ τὸ εἰσαγωγικὸν τῆς δίκης δικόγραφον, τοιοῦτον δὲ ἦτο ἐπὶ τοῦ προκειμένου ἡ ἀνακοπὴ τῆς ἀντιδικῆς Τραπεζῆς, ἐνῷ ἡ ἀπόφασις ἐθιώρησε τοιοῦτον τὴν ἐξωδικὸν πράξιν τοῦ πρωτοκόλλου καταμετρήσεως, ὥστε καὶ ἀνευ προδικασίας ἐδίκασεν, ἐναντίον τῆς οὐσιώδους διατάξεως τοῦ ἀρθροῦ 138 τῆς Πολ. Δικονομίας.

Ἀκεῖσαν τοῦ πληρεξουσίου τοῦ ἀναιρεσέοντος ἀναπτύξαντος καὶ προφορικῶς τοὺς λόγους ἀναίρεσεως καὶ αἰτήσαντον τὴν ἀναίρεσιν τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως, τοῦ πληρεξουσίου τῆς ἀναιρεσιβλήτου ἀντικρουσάντος αὐτοὺς καὶ αἰτήσαντον τὴν ἀπόρριψιν τῆς αἰτήσεως καὶ

Τοῦ Ἀντεισαγγελέως.

Σκεφθέν κατὰ τὸν Νόμον.

Ἐπειδὴ ὁ νόμος ΔΣΜΖ' περὶ παραχωρήσεως Ἑθνικῶν ἐπισκοπικῶν, ἢ εἰς διαλελυμένας Μονὰς ἀνηκόντων γηπέδων, οἰκοπέδων καὶ κτιρίων, σχολῶν, ὡς καὶ οἱ προγενέστεροι αὐτοῦ νόμοι ΣΠΖ' τοῦ 1855, ΡΚ' τοῦ 1865 καὶ ΥΝΑ' τοῦ 1872, νὰ παραχωρῇ ταῦτα εἰς τοὺς οἰκοδομήσαντας, ἢ τοὺς νομίμῳ τίτλῳ κατόχους αὐτῶν, ἐπὶ πληρωμῇ τῆς ἀξίας των, ἐξήρесе διὰ τοῦ ἀρθρ. 5 αὐτοῦ τὰ οἰκοπεδα, γηπεδα, ἐρείπια καὶ οἰκοδομάς, τὰ κείμενα ἐν ταῖς πόλεσιν Ἀθηνῶν Πειραιῶς, Πατρῶν κλπ. καὶ ὡς πρὸς ταῦτα ὥρισεν, ὅτι οἱ οἰκοδομήσαντες ἐπὶ τοιούτων, ἀνηκόντων ἐηλ. εἰς τὸ Δημόσιον ἢ τὸ Ἐκκλη-

εισαγωγικόν ταμείον, ὡς καὶ οἱ ἐκδοχαὶ τῶν δικαιωμάτων αὐτῶν, λα-
γίζονται ὡς κατέχοντες ἐπ' ὀνόματι τοῦ Δημοσίου μνησείας ὡς πρὸς
τοῦτο ἐπιτρεπόμενης ἀνταποδείξεως. Καὶ διὰ μὲν τοῦ ἀρθροῦ 13 δι-
τάξεν, ὅτι τὰ κατὰ τὸ ἀρθρ. 5 ἀνήκοντα εἰς τὸ Δημοσίον κτήματα
ἐκποιούνται εἰς ὄφελος τοῦ Δημοσίου ἀπὸ καταμετρήσεως ἐπιμελείας
τοῦ ἐφόρου διὰ δημοσίου γεωμέτρου, συντάσσοντος περὶ τούτου πρω-
τοκόλλον, ὅπερ καταχωρίζομενον εἰς τὴν ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως,
κοινοποιεῖται εἰς τὸν κατοχόν· διὰ δὲ τοῦ ἀρθροῦ 14, ὅτι εἰς οὗτος
ἔχει ἀξιώσεις, οφείλει νὰ κοινοποιήσῃ τὰς ἐπὶ ποινῇ ἐκπτώσεως
δι' ἀνακοπῆς τοῦ πρωτοκόλλου τῆς καταμετρήσεως εἰς τὸ Ἰπουργεῖον
τῶν Οἰκονομικῶν, ἐντὸς ἐνὸς ἐτους ἀπὸ τῆς εἰς τὴν Ἐφημερίδα τῆς
Κυβερνήσεως δημοσιεύσεως τῶν ἀποδεικτικῶν τῆς κοινοποιήσεως τοῦ
πρωτοκόλλου.

Ἐπειδὴ ἐκ τοῦ συνόλου τῶν διατάξεων τούτων τοῦ νόμου ΑΣΜΖ· σα-
φῶς συνάγεται, ὅτι, ὅπως ὁ ἐφορὸς ἐνεργήσῃ τὴν κατὰ τὸ ἀρθρὸν 13
καταμέτρησιν ἐπὶ σκοπῇ ἐκποιήσεως κτήματός τινος, πρέπει τούτο
κατ' ἀναγκάσιαν προϋπόθεσιν, ν' ἀνήκει εἰς τὸ Δημοσίον ἢ εἰς τὸ Ἐκ-
κλησιαστικόν ταμείον, διότι κατὰ τὸν νόμον τούτον, μόνον ἐπὶ τῶν
εἰς τὸ Δημοσίον ἢ τὸ Ἐκκλησιαστικόν Ταμείον ἀνήκοντων ἔχει ὁ
καίωμα ὁ ἐφορὸς νὰ ἐνεργῇ τὴν ἐπὶ σκοπῇ ἐκποιήσεως καταμέτρησιν,
οὐχὶ δὲ καὶ ἐπὶ παντὶ ἀδιακρίτως κτήματι. Ἐντεῦθεν ὁπότε, ὅτι
ὁσάκις ἐγείρεται ἀμφισβήτησις, ὅτι τὸ καταμετρηθὲν οὐδέποτε ἀνήκεν
εἰς τὸ Δημοσίον ἢ τὸ Ἐκκλησιαστικόν Ταμείον, ταῦτα οφείλει πρω-
τίστως ν' ἀποδείξῃ ὅτι τὸ περὶ οὗ πρόκειται κτῆμα ἀνήκει αὐτῷ καὶ
ἐπομένως, ὅτι ὑπάρχει εἰς τὰς διατάξεις τοῦ νόμου ΑΣΜΖ·, ὅπως
οὕτω νομιμοποιήσῃ τὸ δικαίωμα αὐτοῦ τῆς ἐπὶ σκοπῇ πωλήσεως κα-
ταμετρήσεως καὶ τῆς συντάξεως τοῦ πρωτοκόλλου. Ὅτι δὲ ἡ ἔρμη-
νεὺς αὕτη τοῦ νόμου τούτου εἶναι ὀρθή συνάγεται καὶ ἐκ τοῦ ὅτι ἡ
ἐναντία ἐκδοχὴ, καθ' ἣν ὁ μὲν ἐφορὸς ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ ἐνεργῇ
τὴν πρὸς ἐκποιήσιν καταμέτρησιν παντὸς ἀδιακρίτως γηπέδου κτλ. ὡς
ἀνήκοντος ὀφθέντος εἰς τὸ Δημοσίον ἢ τὸ Ἐκκλησιαστικόν Ταμείον, ὁ δὲ
νομίμῳ τίτλῳ κύριος ἢ κατοχὸς αὐτοῦ δὲν δικαιούται νὰ ἐπικαλεσθῇ
ἢτε θεωρούμενος ὡς κατέχων ἐξ ὀνόματος τοῦ Δημοσίου, τὴν δύναμιν
τῶν νόμων τελείως ἢ ὅτι κτηθεὶσαν κυριότητά του, ἀλλ' οφείλει ν' ἀ-
ποδείξῃ αὐτὸς ὅτι τῆς ἢτε κεινημένης ταύτης ιδιοκτησίας του οὐδέποτε
τὸ Δημοσίον ἢ τὸ Ἐκκλησιαστικόν ταμείον ὑπῆρξε κύριος, ἢ θελὲ πεί-
ρει εἰς τὸ ἀποπνῆναι νὰ καταστήσῃ τὸν νόμον τούτον ἀνεῖς ἰσχύος, ὡς
ἀντιβαίνοντα εἰς τὸ Σύνταγμα, ὅπερ προστατεύει τὴν ιδιοκτησίαν
ἀπαγορεύει ρητῶς τὴν ἀνεῖς προηγουμένης ἀποζημιώσεως ἀφίρσιν
αὐτῆς ἐστὶν καὶ διὰ δημοσίαν ἀνάγκην.

Ἐπειδὴ κατὰ ταῦτα τὸ Πρωτοδικεῖον Ἀθηνῶν, δεχόμενον διὰ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως, διὰ τὸ Δημοσίον διὰ τῶν προτάσεων του κατὰ τὴν συζητήσιν τῆς ἀνακοπῆς τῆς ἀναιρεσιδλήτου κατὰ τοῦ πρωτοκόλλου τῆς ἐπὶ σκοπῷ ἐκποιήσεως καταμετρήσεως τοῦ ἐπιδόκου κτήματος δι' ἧς ἠμφισβητεῖτο ἡ κυριότης τῆς Μονῆς Ἁγίου Σπυρίδωνος, ἐπὶ τῇ βάσει τῆς ὁποίας συνετάχθη τὸ πρωτόκολλον τοῦτο, ἀνέαναφέρει τὸν τρόπον τῆς κήσεως τῆς κυριότητος ταύτης ὅπως διατάξῃτας θεούσας ἀποδείξεις, ὁρῶς ἐδεχθῇ τὴν ἀνακοπὴν ταύτην κατὰ τοῦ πρωτοκόλλου καὶ ἠκύρωσέ τὸ πρωτόκολλον τοῦτο, καὶ οἱ ἐπὶ τοῦ ἐναντίου στήριζόμενοι λόγοι ἀναιρέσεως εἰσὶν ἀπορριπτέοι.

Διὰ ταῦτα

Ἰδὼν καὶ τὰρθρα 210—219 καὶ 830 Πολ. Δικονομίας.

Ἀπορίπτει τὴν αἴτησιν τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ Ταμείου περὶ ἀναιρέσεως τῆς ὑπ' ἀριθ. 3797 τοῦ ἔτους 1891 ἀποφάσεως τῶν ἐν Ἀθῇ-ναῖς Πρωτοδικῶν· καὶ

Καταδικάζει αὐτὸ εἰς τὴν δικαστικὴν δαπάνην τῆς ἀναιρεσιδλήτου ἐκ δραχμῶν πενήτηκοντα (50).

Ἐπὶ τῇ καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθῇναῖς τῇ εἰκοστῇ τρίτῃ Δεκεμβρίου 1898.

Ἐδῆμοσιεύθη δ' ἐκ τῆς τῇ 28ῃ Δεκεμβρίου 1898.

Ὁ Πρόεδρος Ὁ Γραμματεὺς

Κ. Σημαντήρας

Γ. Καστόρχης

Ἀριθ. 312

Τὸ Δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου.

Τμήμα Α'

Συγκείμενον ἐκ τῶν Δικαστῶν, Κων. Σημαντήρα, Προέδρου, Ἰω. Δουβουνιώτου, Παν. Μενελάου, Ἰω. Τσατσοῦ, Ἀδ. Πετρίτση, Μιλτ. Ἡλιάδου καὶ Ξαν. Εὐθυμίου παρόντων οὗ τε Βιολαγγέλεως Δημοσθένους Τσιθανοπούλου καὶ τοῦ Γραμματέως Γ. Καστόρχη.

Συνεδριάσαν δημοσίᾳ ἐν τῷ ἀρχαίῳ τῷ καταστήματι αὐτοῦ τὴν τριακὸντὴν Νοεμβρίου 1898, ἐνᾷ δικάσῃ ἐπὶ τῆς αἰτήσεως τοῦ Κωνσταντίνου Μητριπούλου, κατοικοῦ Πύργου, παρασταθέντος διὰ τοῦ πληρεξουσίου τοῦ Ξαν. Ψάρρα, δικηγόρου, κατὰ τῶν 1) Ἡρακλέους Κολλῦρου, κατοικοῦ Πατρῶν, παρασταθέντος διὰ τοῦ πληρεξουσίου τοῦ Κ. Κωνσταντοπούλου, δικηγόρου καὶ 2) Γεωργίου Ἀλεξανδρο-

πούλου, ως εκδογέως των δικαιωμάτων του Ἡρακλείου Κολλύρου, κατοίκου Πατρῶν, μηδὲως παρασταθέντος, περὶ ἀναιρέσεως τῶν ὑπ' ἀριθ. 178 καὶ 555 τοῦ 1896 καὶ 118 τοῦ 1897 ἀποφάσεων τοῦ Ἐφετείου Πατρῶν.

Ἀκούσαν τοῦ Εἰσηγητοῦ Δικιστοῦ Ξεν. Εὐθυμίου, ἐκθέσαντας τὰς: Ὁ Ἡρακλῆς Κολλῦρος διὰ τῆς ἀπὸ 18 Ὀκτωβρίου 1892 ἐνώπιον τοῦ Πρωτοδικείου Πατρῶν ἀγωγῆς κατὰ τοῦ Κωνστ. Μητράπουλου ἐξέθηκεν, ὅτι μετὰ τοῦ ἐναγομένου συνεφώνησε τὸν Φεβρουάριον 1892 καὶ ἐπώλησεν αὐτῷ (τῷ ἐνάγοντι) 200.000 λίτρας σταφιδεκάρπου τῆς ἐσοδείας τοῦ ἔτους 1892 τῆς περιφέρειας Κατακόλου, τρεχοῦσης ποιότητος, ὅπως ἤθελεν εἰσθαι αὐτὴ βραγμμένη ἢ ἄβραχα· ἀντὶ δραχμῶν 160 τὸ χιλιόλιτρον, παραδοτέον εἰς τὴν διάθεσιν αὐτοῦ καθ' ὅλον τὸν μῆνα Σεπτεμβρίου. Πρὸς ἐξασφάλισιν δὲ τῆς ἀγοραπωλησίας ταύτης συνεφωνήθη ἡ κατάθεσις παρ' ἀμφοτέρων ἀναλόγου χρηματικῆς ἐγγυήσεως, εἴτε εἰς μετρητὰ εἴτε διὰ γραμματίου ἐντός τοῦ πρώτου δεκαημέρου τοῦ Αὐγούστου 1892 εἰς τινὰ τῶν ἐν Πάτραις Τραπεζῶν, ἢ εἰς χεῖρας τρίτου τῆς ἀμοιβαίας ἐγγυήσεως. Συνεφωνήθη δὲ ὅτι θὰ δυνήται ὁ ἐνάγων ν' ἀποσυρθῇ πληρῶν τῷ ἐναγομένῳ δραχμῶν 5 κατὰ χιλιόλιτρον λόγω ἀποζημιώσεως. Κατόπιν τῆς ὁριστικῆς κατηρησιθείσης συμφωνίας ταύτης, ἐγγυήσεως τῆς πρὸς κατάθεσιν προθεσμίας εἰδοποίησε τὸν ἐναγομένον προφορικῶς καὶ ἐγγράφως, ὅτι θέλει καταθέσει τὴν συμφωνηθείσαν ἐγγυήσιν καὶ προσεκάλεσεν αὐτὸν, νὰ ἐντὸς δύο ἡμερῶν ὁρίσῃ εἰς τίνα θέλει νὰ κάμῃ τὴν κατάθεσιν, ἀλλ' ὁ ἐναγομένος ἐσίγησε καὶ ἠναγκάσθη ὁ ἐνάγων νὰ καταθέσῃ λόγω ἐγγυήσεως εἰς χεῖρας τοῦ Ἀνδρ. Ρούφου δρ. 6,000 καὶ εἰδοποίησε περὶ τούτου τὸν ἐναγομένον, ἀλλ' οὗτος ἀπήντησεν, ὅτι δὲν κατηρησιάθη σύμβασις ἀγοραπωλησίας, μεταμεληθεὶς, διότι προέβλεπεν, ὅτι ὡς ἐκ τῆς ἐπελθούσης μικρᾶς παραγωγῆς ἤθελε ζημιωθῇ· ὅτι ὁ ἐναγομένος μὴ ἐκτελέσας τὰ συμφωνηθέντα καὶ μὴ παραδούς τὸν κερπὸν ἐντὸς τοῦ μηνὸς Σεπτεμβρίου ἐνέχεται εἰς ἀποζημιώσιν διὰ τὴν ἐπελθούσαν αὐτῷ ζημίαν, ἥτοι τὴν διαφοράν τῆς τιμῆς, ἣν ἤθελεν ἀπολαύσει μεταπωλὼν τὸ πᾶν τῶν 200 χιλιάδων σταφιδεκάρπου, ὅσης κατὰ τὸν μῆνα Σεπτεμβρίου ἐτιμᾶτο πρὸς δραχμὰς 230· ὅθεν τὸ ἀποδρὸν κέρδος συνίσταται εἰς δραχμὰς 14,000 διὰ τὴν πληρωμὴν τῶν ὁρίστων ἐνέχεται ὁ ἐναγομένος καὶ ἡγήσατο νὰ υποχρεωθῇ ὁ ἐναγομένος νὰ τῷ πληρώσῃ διὰ προσωπικῆς κρατήσεως δρ. 14,000 ἐντέλως ἀπὸ τῆς ἀγωγῆς.

Συζητήσεως γενομένης τὸ Πρωτοδικεῖον διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 5479 τοῦ 1893 ἀποφάσεως ὑπεχρέωσε τὸν ἐνάγοντα ν' ἀποδείξῃ ἐγγράφως τὴν βάσιν τῆς ἀγωγῆς του. Ἀλλὰ τὴν ἀπόφασιν αὐτὴν ἐπὶ τῇ ἐφέσει

τοῦ ἐνάγοντος τὸ Ἐφετεῖον Πατρῶν διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 603 (1895) ἀποφάσεως μετερρίθμισεν ὑποχρεῶσαν τὸν ἐνάγοντα ν' ἀποδείξῃ καὶ διὰ μαρτύρων τὴν βᾶσιν τῆς ἀγωγῆς τοῦ καὶ παρέπεμψε τὴν ὑπόθεσιν εἰς τὸ Πρωτοδικεῖον· τοῦτο δὲ μετὰ τὴν ὁρίζουσαν τὴν ἀποδείξεων, ἐξέδοτο τὴν ὑπ' ἀριθ. 3520 (1895) ἀπόφασιν, δι' ἧς ἐπέβαλεν εἰς τὸν ἐνάγοντα ἐπακτοὺς καὶ ἐκτιμητικοὺς ὄρκους. Ἐκκληθεὶς τῆς ἀποφάσεως ταύτης ὑπὸ τοῦ ἐναγομένου, τὸ Ἐφετεῖον Πατρῶν ἐξέδοτο τὴν ὑπ' ἀριθ. 178 (1896) ἀπόφασιν, δι' ἧς μεταρρυθμίσαν τὴν ἐκκληθεῖσαν ἀπόφασιν ἐφ' ὅσον οὐχὶ ἀκριδῶς διευτύπασε τὸ θέμα τοῦ ἐκκληθεμένου τῶ ἐνάγοντι ὄρκου, ὑπεχρέωσεν αὐτὸν νὰ δώσῃ τὸν ἐξῆς ἐπακτὸν ὄρκον ὅτι ἀληθῶς συμφωνήσῃ μετὰ τοῦ ἐναγομένου ἐνταῦθα τὸν Φεβρουάριον τοῦ 1892 καὶ μοι ἐπώλησεν οὗτος διακοσίας χιλιάδας λίτρας σταφιδόκαρπου τῆς μελλύσης ἐσοδείας (1892) τρεχ. ποιότητος τῆς περιφέρειας Κατακόλου ὅπῃα ἤθελεν εἶσθαι βρεγμένη ἡ ἄβροχος ἢ κατ' ἀναλογίαν βρεγμένη καὶ ἄβροχος ἐπὶ τιμῇματι ὠρισμένῳ δραχμῶν 100 κατὰ χιλιόλιτρον παραδόσεως ἐν Κατακόλῳ εἰς τὴν διὰθεσιν τοῦ πωλητοῦ, ἐντὸς τοῦ Σεπτεμβρίου 1892 καὶ ὅτι συμφωνήσῃ προσέτι πρὸς ἐπίρρωσιν τῆς συμβάσεως νὰ κατατεθῇ παρ' αμφοτέρων τῶν συμβαλλομένων ἐντὸς τοῦ πρώτου δεκαπενθημέρου τοῦ μηνὸς Ἰουλίου ἰδίου ἔτους ἀνάλογος χρηματικὴ ἐγγύτης παρὰ τινι τῶν ἐνταῦθα τραπεζῶν, ἢ ἄλλῃ τινὶ τρίτῳ τῆς ἀμοιβαίας τῶν μερῶν ἐγκρίσεως, εἰς τὴν ὅπουσαν ἐγγύτησιν προσεφέρθη ἐγὼ κατὰ τὸν Ἰούλιον καὶ Αὐγούστου τοῦ 1892 προφορικῶς καὶ ἐγγράφως, ὅτι ὁ ἐναγόμενος παρέβη τὴν συμφωνίαν ταύτην ἀρνήθεις γὰρ μοι παραδῶσθαι κατὰ τὰ συνυμολογηθέντα τὸν συμφωνηθέντα σταφιδόκαρπον, οὕτω δὲ κατέστη εἰς ἐμὲ παραίτιος ζημίας, δραχμῶν 25 κατὰ χιλιόλιτρον, διότι κατὰ τὸν χρόνον τῆς συμφωνηθείσης παραδόσεως καὶ ἰδίως κατὰ τὸ τέλος Σεπτεμβρίου τοῦ 1892 ἐτιμάτο, ὁ κερήμενος σταφιδόκαρπος τῆς περιφέρειας Κατακόλου συνηθὺς ποιότητος, πρὸς δραχ. 185 κατὰ χιλιόλιτρον. Μετὰ τὴν δόσιν τοῦ ὄρκου τούτου, ἐδεχθῇ ἐν μέρει τὴν ἀγωγὴν διὰ ὀρκ. 500 ἐντόκως ἀπὸ τῆς ἀγωγῆς καὶ ἀπέριψεν αὐτὴν κατὰ τὰ λοιπὰ. Πρὸς τῆς δόσεως τοῦ ὄρκου τούτου, ὁ ἐναγόμενος ἐκοινοποίησεν εἰς τὸν ἐνάγοντα τὰς ἀπὸ 6 Ἀπριλίου 1896 ἀντιρρήσεις κατὰ τῆς ἀρκυδοσίας, ἐφ' ὧν συζητήσεως γνησμένης τὸ Ἐφετεῖον Πατρῶν ἐξέδοτο τὰς ἐξῆς ἀποφάσεις α') τὴν ὑπ' ἀριθ. 555 (1896), δι' ἧς ἀνακάλεσαν τὴν προεκδοθεῖσαν ὑπ' ἀριθ. 178 (1896) ἀπόφασιν τοῦ, ἐφ' ὅσον δι' αὐτῆς ὀρίζονται οἱ συνέπειαι τοῦ ἐν μέρει δοθέντος καὶ ἐν μέρει τροποποιηθέντος ὄρκου ὑπεχρέωσεν τὸν ἐνάγοντα ν' ἀποδείξῃ πλὴν μαρτύρων, ὅτι κατὰ τὸν Σεπτέμβριον 1892 καὶ ποίαν ὠρισμένην ἡμέραν προσε-

δόκαρπον και 2) τήν ὑπ' ἀριθμόν 118 (1897) δι' ἧς ἀνακαλέσαν τήν 555 (1896) ἀπόφασίν του ἀπέριψε τὰς ἀντιρρήσεις καὶ ἐθεώρησεν ὡς νομίμως δοθέντα τὸν διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 178 (1896), ἀποφάσεως ἐπιβληθέντα τῷ ἐναγόντι ὄρκον.

Ἀπαδὼν τῶν ἀποφάσεων τοῦ Ἐρετείου τὴν ἀναιρέσιν αἰτεῖται ὁ ἐναγόμενος διὰ τῆς ἀπὸ 22 Μαρτίου 1897 αἰτήσεώς του διὰ διαφύρου ἐν αὐτῇ λόγους καὶ ἰδίως διὰ τὴν ἐξήλκυσιν τοῦ ὁμοῦ αὐτοῦ.

Διότι ἡ προσβαλλομένη ὑπ' ἀριθ. 118 ἀπόφασις παραδεχθεῖσα ὡς ἀποδεχτέμενη τὴν ὁλλήπιν αὐτοῦ (τοῦ ἀναιρεσιόντος) ὡς συμπεριλαμβανομένης τῆς περὶ τοῦτου ἀποδείξεως συνεπυγμένως ἐν τῇ φράσει τοῦ θέματος τῆς 603 τοῦ 1898 ἀποφάσεως τοῦ αὐτοῦ Ἐρετείου, ὅτι παρέδωκε τὴν συμφωνίαν παρεβίασα τὴν οὐσίῳ διὰ τὰς τοῦ ἀρθρου 249 Πολ. Δικονομίας καθ' ὃν οὐχ συνεπυγμένως ἀλλὰ παρῶς καὶ καθαρῶς πρέπει νὰ περιέχωνται ἐν τῷ θεματικῇ τῆς ἀποδείξεως τοῦ ἀποδείκτου πραγματικοὶ ἰσχυρισμοί.

Ἀκούσαν τοῦ πληρεξουσίου τοῦ ἀναιρεσιόντος ἀναπτύξαντος καὶ πρόσφορικῶς τοὺς λόγους τῆς ἀναιρέσεως καὶ αἰτησάμενου τὴν ἀναιρέσιν τῶν προσβαλλομένων ἀποφάσεων τοῦ πληρεξουσίου τοῦ παρισταμένου ἐκ τῶν ἀναιρεσιδλήτων αἰτησάμενου τὴν ἀπόρριψιν τῆς αἰτήσεως καὶ τοῦ Ἐισαγγελέως.

Σκεθὲν κατὰ τὸν Νόμον.

Ἐπειδὴ, ὡς ἀποδεικνύεται ἐκ τῶν ἀπὸ 29 Μαρτίου 1897 καὶ 30 Ἰουνίου 1898 δύο ἀποδεικτικῶν τῶν δικαστικῶν κλητῶν τῶν ἐν Πάτραις Πρωτοδικῶν Δημ. Γιαννοπούλου καὶ Χρ. Δεληγιάννη, ἡ προκειμένη αἴτησις ἀναιρέσεως ὡς καὶ ἡ περὶ προτιμήσεως αὐτῆς πράξις τοῦ Πρεσβυτέρου τοῦ Διαιτητοῦ τούτου ἐπεδόθησαν νομίμως καὶ προσήκοντως πρὸς τὸν Γεώργιον Ἀλεξανδρόπουλον, ὡς ἐκδοχέα τῶν δικαιωμάτων τοῦ ἐπέρρη ἀναιρεσιδλήτου Ἡρακλέους Κολλῦρου μὴ ἐμφανισθεὶς δὲ αὐτός κατὰ τὴν ἐν ἀρχῇ τῆς παρούσης ἀναφερομένην συνῆρσιν, δικάζεται ὡς ἀνὴρ ἐνεφανίσθη (ἀρθρ. 827 Πολιτικῆς Δικονομίας).

Ἐπειδὴ τὸ Ἐρετεῖον διὰ τῆς τελευταίας τῶν προσβαλλομένων ἀποφάσεων του, ἐνῷ δεχεται, ὅτι προκειμένης ἀγωγῆς περὶ ἀποζημιώσεως λόγω ὑπερημερίας τοῦ ἐναγομένου περὶ τὴν παράδοσιν τοῦ πωληθέντος σταυροκαρπού, ἡτὸ ἀναγκαῖα ἡ ὁλλήπαις τοῦ ἐναγομένου, ἐν τούτοις θεωρεῖ περὶ τὴν τὴν ἐξέτασιν τοῦ ζητήματος τούτου ἐκ τοῦ λόγου ὅτι ἐν τῷ θεματικῇ τῆς ὑπ' ἀριθ. 603 ἀποφάσεως δι' ἧς διετάχθη ἀποδείξει μόνον περὶ τοῦ γεγονότος ὅτι ὁ ἐναγόμενος παρέδωκε τὴν συμφωνίαν, περιέχεται ἀνεπτυγμένως ἡ ἀρνησις αὐτοῦ πρὸς παράδοσιν τοῦ πωληθέντος πράγματος καὶ ἡ ὁλλήπαις αὐτοῦ πρὸς τοῦτο

ἀποφηνάμενον, ὅτι τῆς ἀρνήσεως ταύτης ἀποδειχθείσης διὰ τοῦ ὅρκου κατέστη βέβαιον ὅτι ὁ ἐνάγων ἐτήρησε τὰς ἀπαιτούμενας διατυπώσεις ἤτοι ὡχλήσε τὸν ἐναγόμενον ἐν ἀρμοδίῳ τόπῳ καὶ χρόνῳ, καὶ κατέστησεν αὐτὸν ὑπερήμερον, ἀπαιτήσας παρ' αὐτοῦ τὴν ἐκπλήρωσιν τῆς συμφωνίας.

Οὕτως ὁμοῦ ἀποφηνάμενον τὸ Ἐφετεῖον καὶ δεχθὲν ὅτι οὐσιῶδες μὲν πρὸς τὴν λύσιν τῆς διαφορᾶς ἦτο τὸ γεγονός τῆς ὀχλήσεως τοῦ ἐναγομένου, ἀλλ' ὅτι τοῦτο περιείχετο συνεπτυγμένως ἐν τῷ θέματι τῆς ἀποδείξεως περὶ παραβάσεως τῆς συμβάσεως καὶ τῆς ἀρνήσεως τοῦ ἐναγομένου πρὸς ἐκτέλεσιν αὐτῆς, παρέβιασε τὴν οὐσιώδη διάταξιν τοῦ ἀρθροῦ 249 Πολ. Δικονομίας, καθ' ἣν ἡ περὶ ἀποδείξεως ἀπόφασις πρέπει νὰ περιέχῃ τὸ ἀποδεικτέον θέμα οὐχὶ συνεπτυγμένως, ἀλλὰ τοῦναντίον, νὰ ἐκτίθενται ἐν αὐτῷ καθαρῶς καὶ σαφῶς οἱ κατὰ μέρος πραγματικοὶ καὶ προέχοντες ἰσχυρισμοί, οἱ ὅποιοι διαφιλονεικούνται καὶ ἐκ τῆς ἀληθείας τῶν ὁποίων ἐξαρτᾶται κυρίως ἡ ἐπιδίκασις τῆς ἐπ' αὐτῶν στηριζομένης ἀξιώσεως· οὕτω δὲ ἀναιρετέαν κατέστησε τὴν ἀπόφασίν του ταύτην ἡ δύναμις τοῦ ἀρθροῦ 807 § 5 τῆς Πολ. Δικονομίας.

Ἐπειδὴ ἀναιρουμένης τῆς ὑπ' ἀρ.θ. 118 ὀριστικῆς ἀποφάσεως μάταιον νὰ ἐξετασθῶσιν οἱ λόγοι ἀναιρέσεως κατὰ τῶν προηγουμένων ἀποφάσεων, διότι αὗται, ὡς προδικαστικά, δύνανται ν' ἀνακληθῶσιν ὑπὸ τοῦ Δικαστηρίου τῆς παραπομπῆς.

Διὰ ταῦτα,

Ἰδὼν καὶ τὰ ἀρθρα 210—219, 833, 838 καὶ 839 Πολ. Δικονομίας.

Ἀναιρεῖ τὴν ὑπ' ἀρ.θ. 118 τοῦ ἔτους 1897 ἀπόφασιν τῶν ἐν Πατραις Ἐφετῶν καὶ

Παραπέμπει τὴν δίκην πρὸς νέαν συζήτησιν ἐνώπιον τῶν ἐν Ἀθήναις Ἐφετῶν.

Διατάσσει νὰ γραφῇ ἡ παρούσα εἰς τὸ περιθώριον τοῦ πρωτοτύπου τῆς ἀναιρουμένης ἀποφάσεως καὶ τυπωθῇ δαπάνῃ τῶν ἀναιρεσιβλήτων, οὗς καταδικάζει καὶ εἰς τὴν δικαστικὴν δαπάνην τοῦ ἀναιρεσιβλήτου, τὴν ἐνώπιον τῶν Ἐφετῶν καὶ τοῦ Ἀρείου Πάγου, ἐκ δραχμῶν ἑκατὸν (100) καὶ εἰς τὰ τέλη τῆς σημερινῆς τῆς παρούσης.

Διατάσσει τὴν ἐπιστροφὴν τοῦ παραβόλου.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις τῇ εἰκοστῇ τρίτῃ Δεκεμβρίου 1898.

Ἐδηγοσιεύθη δ' ἐκτάκτως τῇ εἰκοστῇ ὁδόῃ Δεκεμβρίου 1893.

Ὁ Πρόεδρος

Κ. Σημαντήρας

Ὁ Γραμματεὺς

Γ. Καστόρχης

Ἀριθ. 313

Τὸ Δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου

Τμήμα Α'

Συγκείμενον ἐκ τῶν Δικαστῶν Κωνστ. Σημαντήρα, Προέδρου, Χ. Κόκκορη, Α. Γκιών, Π. Μενελάου, Α. Πετρίτση, Μιλτ. Ἡλιάδου καὶ Ξενοφ. Εὐθυμίου παρόντων τοῦ τε Ἀντεισαγγελέως Κ. Μανιάκη (καλυομένου τοῦ Εἰσαγγελέως) καὶ τοῦ Γραμματέως Γ. Καστόρχη. Συνεδρίασαν δημόσια ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ τοῦ καταστήματος αὐτοῦ τῇ ἐβδόμῃ Δεκεμβρίου 1898, ἵνα δικάσῃ ἐπὶ τῆς αἰτήσεως τοῦ Δημόσιου ἀντιπροσώπουμένου ὑπὸ τοῦ Ὑπουργοῦ τῶν Οἰκονομικῶν, εἰρευνήσας ἐν Ἀθῆναις, παρασταθέντος διὰ τοῦ πληρεξουσίου τοῦ Α. Σταυροῦ Νομ. Συμβούλου, κατὰ τοῦ Παναγιώτου Σταυροπούλου, κατοικοῦ Τραπεζεύς, μηδὲως παρασταθέντος περὶ ἀναίρεσεως τῆς ὑπ' ἀριθ. 783 τοῦ 1894 ἀποφάσεως τοῦ Ἐφετείου Ἀθηνῶν καὶ τῶν ὑπ' ἀριθ. 6449 τοῦ 1890 καὶ 8462 τοῦ 1893 ἀποφάσεων τοῦ Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν.

Ἀκούσαν τοῦ Εἰσαγγητοῦ δικαστοῦ Ξεν. Εὐθυμίου, ἐκθεσάντος τὰς:

Ὁ Π. Σταυροπούλος διὰ τῆς ἀπὸ 25 Αὐγούστου 1889 ἐνώπιον τοῦ Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν ἀγωγῆς κατὰ τοῦ Δημόσιου, ἐξέθηκεν, ὅτι ἐπὶ δημοπρασίας ἐγκριθείσης ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου, ἀναδείχθει συμφώνως μετὸν νόμον ΑΤΜΔ'. ἐνοικιστῆς τῶν ἀδελφῶν γαιῶν καὶ φυτειῶν τοῦ ἡμοῦ Κορυθίου, ἐπληρώσεν εἰς τὸ Δημόσιον ὁλοκλήρως τὸ τίμημα τοῦ ἐνοικίου· ἀναλαβὼν δὲ τὴν ἐρευνᾶν καὶ καταμέτρησιν, συνέταξε τὰ προσήκοντα πρωτόκολλα, ἅτινα ἐκονοποίησεν ἐμπροσθέντως πρὸς τοὺς φορολογουμένους· καὶ ἄλλα μὲν ἐξ αὐτῶν ἐγένοντο τελεσίδικα καὶ ἄλλα ἐκτελεστά, μὴ ἀπευθυνθειῶν κατ' αὐτῶν ἀντιρρήσεων, κατ' ἄλλων δὲ φορολογουμένων, οἵτινες ἐποίησαντο ἀντιρρήσεις, ἐκονοποίησεν ἀγωγὰς καὶ ἐξεδόθησαν ἀποφάσεις καὶ διὰ μὲν τὰ πρωτόκολλα τῶν φυτειῶν καθ' ὧν δὲν ἐγένοντο ἀντιρρήσεις, ὁ οἰκονομικὸς ἔφορος Μαντινείας συνέταξε φορολογικὸν κατάλογον ὃν

ἐκήρυξεν ἐκτελεστόν, καὶ ἀπέστειλε πρὸς τὸν Ταμίαν Μαντινείας πρὸς ἐκτέλεσιν, διὰ δὲ τὰ πρωτόκολλα τῶν γαιῶν, καίτοι ταῦτα παρεδόθησαν πρὸς τὸν ἑφορὸν κατὰ τύπους συντεταγμένα, δὲν συνέταξεν οὗτος φορολογικὸν κατάλογον οὔτε ἀπέστειλε πρὸς τὸν Ταμίαν, ὅτι ὁ οἰκονομ. ἑφορὸς Μαντινείας εἶναι ὑπόχρεως νὰ συντάξῃ ἐπὶ τῇ βάσει τῶν παραδοθέντων αὐτῷ πρωτοκόλλων τῶν ἀδελώτων γαιῶν τὸν φορολογικὸν κατάλογον καὶ ἀποστείλῃ τοῦτον πρὸς τὸν ταμίαν Μαντινείας ἐκτελεστόν, μὴ πράξαντος δὲ ταῦτο τοῦ ἑφόρου καθίσταται τὸ Δημόσιον ὑπεύθυνον εἰς ἀποζημιώσιν πρὸς αὐτὸν καὶ δεόν νὰ τῷ πληρώσῃ δραχμ. 12,000 εἰς ὅσας ἀνέρχεται τὸ διὰ τῶν πρωτοκόλλων ἐπιδιωκόμενον ποσόν· ὡς ἐκ τῆς ἀμελείας τοῦ ταμίου, μὴ ἀποσταλόντος ἐκτελεστοῦ φορολογικοῦ καταλόγου τῶν φυτειῶν, καθίσταται ὑπόχρεον τὸ Δημόσιον νὰ πληρώσῃ αὐτῷ 1500 δραχμάς· καὶ ἡτήσατο νὰ ὑποχρεωθῇ τὸ Δημόσιον νὰ τῷ πληρώσῃ διὰ μὲν τὸν φόρον τῶν ἀδελώτων γαιῶν τοῦ ἔτους 1886 δραχμάς 12000 διὰ δὲ τὸν φόρον τῶν ἀδελώτων φυτειῶν δραχμάς 1500 ἧται ἐν ἄλλω δραχμάς 13,500 ἐντόκως ἀπὸ τῆς ἀγωγῆς.

Μεθ' ἧς τὸ Δημόσιον ἀνεκοίνωσε τὴν ἀίτην πρὸς τὸν Δήμαρχον Κορυθίου, προσκαλέσαν αὐτόν, ὅπως παρέμβῃ καὶ ὑποστηρίξῃ τὸ Δημόσιον πρὸς ἀνάρησιν τῆς ἀγωγῆς ἐν περιπτώσει, ὅς καθ' ἣν ἤθελε γείνη δεκτὴ ἐν ἄλλῳ ἢ ἐν μέρει ἡ προκειμένη ἀγωγή, νὰ ὑποχρεωθῇ οὗτος νὰ πληρώσῃ πρὸς τὸ Δημόσιον, πάν, ὅτι τοῦτο ἤθελε χαρὰδικασθῇ νὰ πληρώσῃ πρὸς τὸν ἐνάγοντα. Συζητήσεως γενομένης τὸ Πρωτοδικεῖον ἐξέδοτο τὰς ἐξῆς ἀποφάσεις 1) τὴν ὑπ' ἀριθ. 6449 (1890) δι' ἧς ὑποχρέωσε τὸν ἐνάγοντα εἰς προσαγωγὴν ἐγγράφων καὶ παρέπεμψε τὴν ἀνακοίνωσιν εἰς ἰδιαιτέραν συζήτησιν καὶ 2) τὴν ὑπ' ἀριθ. 8642 (1893), δι' ἧς δεχθὲν ἐν μέρει τὴν ἀγωγήν, ὑποχρέωσε τὸ Δημόσιον νὰ πληρώσῃ τῷ ἐνάγοντι δραχ. 1222 καὶ 97/100 διὰ τὴν ζημίαν, ἣν ἐπροξένησεν αὐτῷ διὰ τῆς μὴ εἰσπράξεως τοῦ φόρου τῶν ἀδελώτων φυτειῶν τοῦ δήμου Κορυθίου τοῦ ἔτους 1886 ἐντόκως 8 οἱ 2 ἑτησίως ἀπὸ τῆς ἀγωγῆς ὡς πρὸς δὲ τὴν ἑτέραν βᾶσιν τῆς ἀγωγῆς ἐπέβαλεν ὄρκον εἰς τὸν Ὑπουργὸν τῶν Οἰκονομικῶν, ὡς ἀντιπρόσωπον τοῦ Δημοσίου.

Τὴν τελευταίαν παύτην ἀπόφασιν ἐξεκάλεσε τὸ Δημόσιον ἐνώπιον τοῦ Ἑρετείου Ἀθηνῶν, τοῦτο δὲ μετὰ προηγουμένην συζήτησιν ἐξέδοτο τὴν ὑπ' ἀριθ. 783 (1894) ἀπόφασιν, δι' ἧς ἀπέρριψε τὴν ἔσριν. Ἀπαιτῶν τῶν ἀποφάσεων τούτων τὴν ἀναίρεσιν αἰτεῖται τὸ Δημόσιον διὰ τῆς ἀπὸ 8. Ιανουαρίου 1894 αἰτήσεώς του, διὰ διαφόρους ἐν αὐτῇ λόγους καὶ ἰδίως διὰ τὰς ἐξῆς.

Διότι ψευδῶς ἡρμήνευσαν καὶ ἐσφαλμένως ἐφήρμοσαν τὰς διατάξεις

τῶν ΩΛΕ' καὶ ΑΤΜΔ' νόμων, καθ' οὓς ὑπάρχουσιν εἰς καθαρτισμὸν τῆς ἐπιτροπῆς ἣν ὁ ἀρμοδῶς Δήμαρχος, οὐ μὴ προσελθόντος, εὐθὺν τοῦ Δημοσίου δὲν ὑφίσταται ἐκ τῶν λόγων τῆς ἀγωγῆς, ἥτις ὡς τοιαύτη εἶδε ν' ἀπορριφθῇ ὑπὸ τοῦ Πρωτοδικείου καὶ τοῦ Ἐφετείου Ἀθηνῶν, ἀντὶ νὰ γένηται δεκτὴ ἐν μέρει διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 8642 (1893) αποφάσεως τοῦ ἄνω Πρωτοδικείου τῆς 783 (1894) ἐπικυρώσεως αὐτὴν ἀποφάσεως τοῦ Ἐφετείου Ἀθηνῶν, ἐσφαλμένως δὲ λίαν αἱ ἄνω ἀποφάσεις ἐπέτρελαν τὸ ἀποδεικτικὸν μέσον τοῦ ὅρκου, ἐνῷ ὁ ΑΤΜΔ' Νόμος μόνον ἐγγράφον ἀποδείξειν ἐπιτρέπει εἰς πίστωση τοῦ γεγονότος τῆς ὑπὸ τοῦ ἐνικιαστοῦ παραδόσεως τῶν πρωτοκόλλων πρὸς τὸν οἰκεῖον Οἶκον. Ἐπορὸν καὶ ὤφειλον τοῦλάχιστον αἱ εἰρημέναι ἀποφάσεις νὰ περιλάβωσιν ἐν τῷ θεματι τοῦ ὅρκου τὸ στοιχεῖον, ὅτι συνετάγη τοιαύτη ἐγγράφος ἀπόδειξις τοῦ Οἴκου. Ἐπορὸν περὶ τῆς παραδόσεως τῶν πρωτοκόλλων, συμφωνῶς τῷ ἄνω Νόμῳ καὶ τοῖς ἰσχυρισμοῖς τοῦ Δημοσίου. Ἄλλως ἀποψησμένοι αἱ ρηθείσαι ἀποφάσεις εἰσὶν ἀναιρητέαι.

Ἀκούσαν τοῦ πληρεξουσίου τοῦ ἀναιρεσέοντος, ἀναπτύξαντος καὶ προφορικῶς τοὺς λόγους ἀναιρέσεως καὶ αἰτησάμενου τὴν ἀναίρεσιν τῶν προσβαλλομένων ἀποφάσεων· καὶ

Τοῦ Ἀντεπισταγγελέως

Σκεφθὲν κατὰ τὸν Νόμον

Ἐπειδὴ, ὡς προκύπτει ἐκ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 657 καὶ ἀπὸ 18 Ἰαννουαρίου 1894 ἀποδεικτικῷ τοῦ δικαστικοῦ κλητῆρος τῶν ἐν Τριπόλει Πρωτοδικῶν Κωνσταντίνου Δ. Δέκα, ἡ προκειμένη αἴτησις ἀναιρέσεως ἐκοινοποιήθη νομίμως καὶ προσήκοντι πρὸς τὸν ἀναιρεσθέντα Παναγιώτην Σταυροπούλου, μὴ ἐμφανιζόμενος δὲ οὗτος κατὰ τὴν ἐν ἀρχῇ τῆς παρουσίας ἀναφερομένην συνεδρίασιν, νόμιμον δικάσιμον τῆς προκειμένης ὑποθέσεως ἐκφωνηθείσης ἐκ τῆς σειρᾶς τοῦ πινακίου καὶ τοῦ σχετικοῦ ἐκθέματος, δικάζεται ὡς ἀνὰ ἐμφάνισθαι.

Ἐπειδὴ τὸ Δημοσίον εὐθύνεται ἐκ τῶν ἐν τῇ ὑπηρεσίᾳ διαπραττομένων παρὰ τῶν ὑπαλλήλων αὐτοῦ ἀδικημάτων κατ' ἀναλογίαν τῶν ἀρχῶν περὶ τῆς εὐθύνης τοῦ προστήσαντος (Ν. 1 § 2 Πανδ. 14, 1—Ν. 15 Βασ. 53. 1—Ν. 5 § 6 Πανδ. 44. 7) διότι καὶ τοῦτο ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει δὲν εἶνε ἐντελὴς ἀμέτοχον πταίσματος διὰ τὴν κακὴν ἐκλογὴν τοῦ ὑπαλλήλου του. Ὅταν ὁμοῦς αὐτὸς μὲν ὁ Νόμος ἀνέθεσεν εἰς ὠρισμένην ἔχον ἰδιότητα πρόσωπον τὴν ἐνέργειαν τῆς ὑπηρεσίας, καθ' ἣν τὸ πρόσωπον τοῦτο ἠδίκησε, τὴν δὲ ἰδιότητα ταύτην δὲν ἔλκει δι' ἐκλογῆς ἢ διορισμοῦ ἐκ τῆς ἐκτελεστικῆς ἐξουσίας, τὸ Δημοσίον οὐδόλως εὐθύνεται διὰ τὰς πράξεις ἢ παραλείψεις αὐτοῦ, διότι δὲν δύναται ν' ἀποδοθῇ αὐτῷ πταίσμα περὶ τὴν ἐκλογὴν ἢ τὸν διορισμόν.

Ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου ὁρίζοντος τοῦ Νόμου ΑΤΜΔ', ὅτι κατὰ τὸ ἄρθρον 4 τοῦ Νόμου ΩΛΕ' καὶ ἄρθρ. 5 τοῦ ΥΜΔ' Νόμου καταρτιζομένης επιτροπῆς, εἰς ἣν λαμβάνει μέρος καὶ ὁ οἰκείος Δήμαρχος, ἥτις ἐνεργεῖ τὴν εἰς τὰς οἰκείας τοποθεσίας κατατάξιν τῶν ἐξακριβωθέντων κτημάτων, καὶ προσδιορίζει τὴν πληρωτέαν τῷ ἐοικιαστῇ ἐπικαρπίαν, λαμβάνει μέρος καὶ ὁ οἰκείος Δήμαρχος, εἰς οὗτος κατὰ τὴν ἐνέργειαν τῆς υπηρεσίας του ταύτης ἡδίκησε, τὸ Δημοσίον οὐδὲν εὐθύνεται ἐκ τούτου, διότι τὴν ἰδιότητα τοῦ Δημάρχου δὲν ἔλκει οὗτος ἐκ τῆς ἐκτελεστικῆς ἐξουσίας, καὶ ἐπομένως δὲν δύναται ν' ἀποδοθῇ εἰς τὸ Δημοσίον πταίσμα περὶ τὸν διορισμὸν ἢ τὴν ἐκλογὴν αὐτοῦ. Τὰ ἐναντία δὲ τούτου εἰπόν τὸ Εφετεῖον διὰ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως του καὶ δεχθὲν τὴν εὐθύναν τοῦ Δημοσίου διὰ τὰς παραλείψεις τοῦ Δημάρχου, ψευδῶς ὑμνήνησε καὶ ἐσφαλμένως ἐφήρυσεν τοὺς ἀνωτέρω Νόμους, καὶ οὕτω ἀναιρετέαν κατέστησε τὴν ἀποφασίν του ταύτην ἐν ἀμει τοῦ ἁρθροῦ 807 § 7 Πολ. Δικονομίας.

Διὰ Ταῦτα

Ἰδὼν καὶ ἄρθρα 210—219, 833, 838 καὶ 839 Πολ. Δικον. καὶ τὸ ἄρθρον 3 τοῦ ΧΜΖ' Νόμου.

Ἀναιρεῖ τὴν ὑπ' ἀριθ. 783 τοῦ ἔτους 1894 ἀποφασίν των ἐν Ἀθήναις Ἐφετῶν καὶ

Παραπέμπει τὴν δίκην εἰς τὸ Β' τμήμα τοῦ Ἀρείου Πάγου διὰ τὴν κατάλληλον ἐφαρμογὴν τοῦ Νόμου.

Διατάσσει νὰ γραφῇ ἡ παρούσα εἰς τὸ περιθώριον τοῦ πρωτοτύπου τῆς ἀναρουμενῆς ἀποφάσεως καὶ τυπωθῇ δαπάνη τοῦ ἀναρουμενῆς δαπάνης, ὃν καταδικάζει εἰς τὴν δικαστικὴν δαπάνην τοῦ Δημοσίου τὴν ἐνώπιον τοῦ Ἐφετείου καὶ τοῦ Ἀρείου Πάγου, ἐκ δραχμῶν ὀγδοήκοντα πεντε (85) καὶ εἰς τὰ τέλη τῆς σιγμάντως τῆς παρούσης.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις τῇ 23ῃ Δεκεμβρίου 1898.

Ἐψημοσιεύθη δ' ἐκτάκτως τῇ εἰκοστῇ ὁγδῶν Δεκεμβρίου 1898.

Ὁ Πρόεδρος Ὁ Γραμματεὺς

Κ. Σημάντηγας Γ. Καστόρχης

Ἡ δὲ ἀποφασὶς τοῦ Ἀρείου Πάγου ἐκδόθη ἐν Ἀθήναις τῇ 23ῃ Δεκεμβρίου 1898. Ἡ δὲ ἀποφασὶς τοῦ Ἀρείου Πάγου ἐκδόθη ἐν Ἀθήναις τῇ 23ῃ Δεκεμβρίου 1898. Ἡ δὲ ἀποφασὶς τοῦ Ἀρείου Πάγου ἐκδόθη ἐν Ἀθήναις τῇ 23ῃ Δεκεμβρίου 1898. Ἡ δὲ ἀποφασὶς τοῦ Ἀρείου Πάγου ἐκδόθη ἐν Ἀθήναις τῇ 23ῃ Δεκεμβρίου 1898.

μοσίου καὶ νὰ ὑποχρεωθῇ ὁ ἐναγόμενος εἰς τὴν πληρωμὴν τῶν ἐπι-
καρπιῶν ἐξευρεθησομένην διὰ πραγματογνωμόνων.

Μεθὸ ὁ ἐναγόμενος ἀνεκοίνωσε τὴν δίκην πρὸς τὸν Μιχαὴλ
Ράλλον, ὡς πωλήσαντα αὐτῷ τὸ ἐπίδικον, ὅπως τῷ πληρώσῃ
τὴν ἐκ δραχμῶν 55,000 ἀξίαν τῆς ἐπὶ τοῦ πωληθέντος αὐτῷ γηπέδου
οἰκοδομηθείσης οἰκίας 2) δραχμὰς 6,000 διὰ τὴν ἀξίαν τῶν διεκδικου-
μένων 126 πήχεων καὶ 3) δραχμὰς 15,000 διὰ τὴν ἐλλάττωσιν τῆς
ἀξίας τοῦ ὑπολειφθησομένου γηπέδου, ἥτοι ἐν ὅλῳ δραχμὰς 76,000
ἐντόκως· ἄλλως ἐὰν εἰς εἰρημένον 126 πήχεις ὡς μὴ οἰκοδομήσιμον τε-
μάχιον, ἤθελον προσκυρώθῃ εἰς αὐτόν, ὡς γείτονα, ἐπὶ ἀποζημιώσει,
νὰ ὑποχρεωθῇ οὗτος (ὁ Μ. Ράλλης) νὰ τῷ πληρώσῃ ὅσα τυχὸν ἤθελε
διὰ τοιαύτην ἀποζημίωσιν πληρώσει τῷ Δημοσίῳ καὶ ἤτήσατο, ἵνα
ἐν περιπτώσει παραδοχῆς τῆς ἀγωγῆς ὑποχρεωθῇ ὁ καθ' οὗ ἡ ἀνακοί-
νώσει γὰ τῷ πληρώσῃ δραχμὰς ἐβδομήκοντα ἐξ χιλιάδας καὶ τὰ τυχὸν
πληρωθησόμενα πῶ δημοσίῳ ἱκαντικὰ ἔξοδα· ἄλλως ἐν περιπτώσει
προσκυρώσεως τοῦ τεμαχίου ἐπὶ ἀποζημιώσει νὰ καταδικασθῇ ὁ καθ'
οὗ ἡ ἀνακοίνωσις νὰ τῷ πληρώσῃ ὅσων τυχὸν ἀποζημιώσιν ἤθελε πλη-
ρώσῃ πῶ Δημοσίῳ ἐντόκως ἀπὸ τῆς καταβολῆς.

Εἶτα ὁ Μιχ. Ράλλης ἀνεκοίνωσε τὴν δίκην πρὸς τὸν Ἀγγελῆν
Στεργίου, αἰτησόμενος ἐν περιπτώσει παραδοχῆς τῆς ἀγωγῆς τοῦ Δη-
μοσίου καὶ τῆς ἀνακοινώσεως τοῦ Τριανταφυλλίδου, νὰ καταδικασθῇ
ὁ καθ' οὗ ἡ ἀνακοίνωσις νὰ τῷ πληρώσῃ ὅσα τυχὸν ἤθελε καταδικα-
σθῇ οὗτος νὰ πληρώσῃ πῶ Ν. Τριανταφυλλίδῃ· ἄλλως ἐν περιπτώσει
προσκυρώσεως ἐπὶ ἀποζημιώσει, νὰ καταδικασθῇ ὁ αὐτὸς νὰ τῷ πλη-
ρώσῃ πᾶσαν τυχὸν ἀποζημίωσιν ἣν ἤθελε καταδικασθῇ νὰ πληρώσῃ
τῷ Ν. Τριανταφυλλίδῃ ἐντόκως ἀπὸ τῆς καταβολῆς.

Ὁ δὲ Ἀγγελῆς Στεργίου ἀνεκοίνωσε τὴν δίκην πρὸς τὸν Ν.
Βιτάλην, ἰσχυρισθεὶς, ὅτι οὗτος ὡς πωλήσας αὐτῷ τὸ ἐπίδικον τεμά-
χιον ὀφείλει νὰ παρέμβῃ εἰς τὴν δίκην καὶ ἀναλάβῃ τὸν δικαστικὸν
ἀγῶνα ἀποκρύβων τὴν ἀγωγὴν, ἄλλως ἐν περιπτώσει ἐπιτυχίας τῆς
ἐκδικήσεως νὰ ὑποχρεωθῇ νὰ τὸν ἀποζημιώσῃ μὲ ὅσα τυχὸν ἤθελεν
ὑποχρεωθῇ νὰ πληρώσῃ εἴτε εἰς τὸ ἐνάγῳν Δημοσίῳ εἴτε εἰς τοὺς ἀνα-
κοινούντας, καὶ ἤτήσατο νὰ ὑποχρεωθῇ ὁ Ν. Βιτάλης νὰ τῷ πλη-
ρώσῃ πᾶν ὅτι ἤθελεν ὑποχρεωθῇ νὰ πληρώσῃ πρὸς τὸ ἐνάγῳν Δημοσίῳ
ἢ πρὸς τοὺς ἀνακοινούντας ἐντόκως ἀπὸ τῆς τυχὸν καταβολῆς.

Εἶτα ὁ ἐναγόμενος δι' ἀπολογητηρίου τοῦ κατὰ τοῦτο Δημοσίου
ἤτήσατο νὰ ἀπαρριφθῇ ἡ ἀγωγή τοῦ Δημοσίου, ἄλλως ἐν περιπτώσει
ἐπιτυχίας τῆς ἐκδικήσεως τοῦ ἐπιδίκου τεμαχίου, νὰ ὑποχρεωθῇ τὸ
Δημόσιον νὰ τῷ πληρώσῃ πάντας τὰς δαπάνας τῆς εἰκοδομῆς
-οὐραίου καὶ ὑποχρεωθῇ νὰ πληρώσῃ τὸν ἀγῶνα τῆς εἰκοδομῆς καὶ τὸν
-ῆδ' ὅτι συντάσσεται 2) ἵνα μὴ μνηστανῇ ὅτι ἠκολούθησεν ὁ Ν.

ἐκ δραχμῶν 55,000 καὶ νὰ διαταχθῇ ἡ ἐπέκτασις τοῦ διεκδικουμένου
μέχρι καταβολῆς τοῦ ἀνωτέρου ποσού. **Π. 248.** Δ. Δικονομίας, νομ. 20

Συζητήσεως γενομένης. τὸ Πρωτοδικεῖον διατάξας ὑπὲρ ἀριθμὸν
7647 (1-92) ἀποφάσεως ἀπέριψε τὴν ἀγωγὴν ὡς ἀπαράδεκτον· τὸ
δὲ Ἐφετεῖον Ἀθηνῶν ἐπὶ τῇ ἐφέσει τοῦ Δημοσίου διέταξε ὑπὲρ ἀριθ.
2958 τοῦ 1893 ἀποφάσεως ἀπέριψε τὴν ἐφεσον ὡς μὴ βάσιμον.

Τῆς ἀποφάσεως αὐτῆς τοῦ Ἐφετείου τὴν ἀναίρεσιν αἰτεῖται τὸ
Δημόσιον διὰ τῆς ἀπὸ 25 Φεβρουαρίου 1894 αἰτήσεως τοῦ διὰ τοὺς
ἐν αὐτῇ ὡς ἐξῆς λόγους.

Διότι ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις ἡμαρτημένως ἀπέριψε τὴν ἀπὸ
5 Νοεμβρίου 1891 ἀγωγὴν τοῦ Δημοσίου ἐπὶ τῷ λόγῳ ὅθεν οἱ τὸ
Δημόσιον ὤφειλε, διεκδικεῖν νὰ ὀρίσῃ τίνι τρόπῳ ἐγένετο κύριος ὁ προ-
κτῆτωρ αὐτοῦ ἐπὶ τῆς διεκδικουμένης ἐκτάσεως, ἐν ᾧ οὐδεὶς νόμος ὑπο-
χρεοῖ τὸν διεκδικουμένον νὰ ὀρίσῃ τοῦτο ἀποκειμένου εἰς τὸ Δικαστήριον
νὰ τάξῃ σχετικὸν θέμα ἀποδείξεως δυνατόν καὶ νόμιμον οὐδὲ εἶναι ἀνό-
νατον τοῦτο ὡς ἡμαρτημένως ἀποφαίνεται ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις,
παραβιάσασα οὕτως καὶ τὰς οὐσιώδεις τῆς Πολ. Δικονομίας διατάξεις
τῶν ἀρθρῶν 533 καὶ ἐπομ. καὶ τοὺς νόμους τῶν πηγῶν, εἰς ψευδῶς
ἐκμύνησε καὶ ἐσφαλμένως ἐφήρμοσε τοῦτου δ' ἐνεκα καθίσταται ἀναι-
ρετὰ ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις.

Ἀκούσαν τοῦ πληρεξουσίου τοῦ ἀναίρεσειν τοὺς ἀναπρωτῆστας καὶ
προσφρικῶς τοὺς λόγους ἀναίρεσεως καὶ αἰτησάμενου τὴν ἀναίρεσιν τῆς
προσβαλλομένης ἀποφάσεως, τῶν πληρεξουσίων τῶν ἀναίρεσὶ δέχτητων
αἰτησάμενων τὴν ἀπορρίψιν τῆς αἰτήσεως· καὶ ἡ δέξις Δ. 2958 ᾧ τ

Τοῦ Ἀντισταγγελέως,
κεφθεν κατὰ τὸν Νόμον.

Ἐπειδὴ ἐπὶ διεκδικητικῆς ἀγωγῆς τριτοδικεῖς ἐπὶ παραγωγῇ κτή-
σεως ἢ κυριότητος, ὅταν ἀμφισβητήσῃ ἡ τοῦ προκτῆτορος κυριότης,
ὀφείλει ὁ ἐνάγων κατὰ τὸν νόμον (ἀρθ. 248 Πδλ. Δικονομίας, νομ. 20
πρ. πάνθ. 41· 1 νόμ. 54 πάνθ. 50· 47) νὰ ἀποδείξῃ αὐτήν, ἐπομέ-
νως καὶ νὰ ὀρίσῃ κατὰ τίνι νόμιμον τρόπον ἀπέκτησε τὴν κυριότητα
τοῦ δικαιοκράτους τοῦ, τοῦτο δὲ εἰπὼν καὶ τὸ (Ἐφετεῖον καὶ ἀπορρίψιν
τὴν διεκδικητικὴν τοῦ Δημοσίου ἀγωγὴν, διότι ἀμφισβητήσῃ τοῦ δικαι-
οκράτου τοῦ ἢ κυριότης καὶ τὸ Δημόσιον οὐτε διὰ τῆς ἀγωγῆς, οὐτε
διὰ τῶν ἐγγράφων προτάσεων τοῦ ὥρσε κατὰ τίνι νόμιμον τρόπον
ἀπέκτησεν οὕτως αὐτήν, ὁρθῶς τοῦ μνημονευθέντος νόμου ἐκμύνησε
καὶ ἐφήρμοσεν.

Διὰ ταῦτα
τὸν καὶ τὰρθρα 830 καὶ 210 Πολ. Δικονομίας, κατὰ τὸν νόμον
ἀπορρίπτει τὴν αἴτησιν ἀναίρεσεως τοῦ Δημοσίου κατὰ τῆς ὑπ'

ἀριθ. 2958 τοῦ 1893 ἀποφάσεως τῶν ἐν Ἀθήναις Ἐφετῶν.

Καταδικάζει τὸ Δημόσιον εἰς τὴν δικαστικὴν δαπάνην ἐκάστου τῶν ἀναφερομένων, ὀριζομένην εἰς δραχμὰς τεσσαράκοντα (40).

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις τῇ εἰκοστῇ ὁγδοῇ Δεκεμβρίου 1898.

Ἐδημοσίευσθ' ἐκτάκτως τῇ τριακοστῇ Δεκεμβρίου 1898.

Ὁ Πρόεδρος
Κ. Σημαντήρας

Ὁ Γραμματεὺς
Γ. Καστόρχης

Ἀριθ. 318

Τὸ Δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου

Τμῆμα Α'.

Συγκείμενον ἐκ τῶν Δικαστῶν Κωνστ. Σημαντήρα, Προέδρου, Χ. Κόκκορη, Ἀ. Γκιών, Π. Μενελάου, Ἀ. Πετρίτση, Μιλτ. Ἡλιάδου καὶ Ξενοφ. Εὐθυμίου, παρόντων τοῦ τε Ἀντεισαγγελέως Κ. Μανιάκη (κωλυομένου τοῦ Εἰσαγγελέως) καὶ τοῦ Γραμματέως Γ. Καστόρχη. Συνεδρίασαν δημοσίᾳ ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ τοῦ καταστήματος αὐτοῦ τῇ ἑβδόμῃ Δεκεμβρίου 1898, ἵνα δικάσῃ ἐπὶ τῆς αἰτήσεως τοῦ Γεωργίου Εὐστρατίου Στρατάκου, κατοικοῦ Βεζανίου, παρασταθέντος διὰ τοῦ πληρεξουσίου του Ν. Δημαρᾶ, δικηγόρου κατὰ 1) Εὐγενίας Α. Τσεμπελῆ, νομίμου ἐπιτρόπου τῶν ἀνηλίκων τέκνων τῆς Σταμάτας, Ἑλένης, Παναγιώτας, Νικολάου καὶ Χρήστου, τέκνων καὶ κληρονόμων τοῦ Κ. Α. Τσεμπελῆ 2) Ἰωάννου Κ. Τσεμπελῆ 3) Νικολάου Α. Τσεμπελῆ 4) Γεωργίου Α. Τσεμπελῆ 5) Παντολ. Α. Τσεμπελῆ 6) Μαργαρίτας θυγατρὸς Α. Τσεμπελῆ συζύγου Ἀναστ. Γρηγορίου, κατοίκων Γερακίου 7) Δημητρίου Α. Τσεμπελῆ 8) Χρήστου Α. Τσεμπελῆ, κατοίκων Καρύτσης 9) Βασίλως Α. Τσεμπελῆ καὶ χήρας Ἰω. Α. Ἀσημάκη, κατοίκου Κοσμᾶ 10) Αἰκατερίνης Ἀναγν. Τσεμπελῆ συζύγου Π. Ζ. Ἀντωνίου κατοίκου Ἀλεποχωρίου, κληρονόμων ἀπάντων τοῦ Ἀναγνώστου Τσεμπελῆ 11) Βασίλως Χρ. Τσεμπελῆ καὶ χήρας Π. Μουρτσίκου 12) Σωτείας Χρ. Τσεμπελῆ συζύγου Θ. Κανέλλη κατοίκων Γερακίου 13) Ρεγγίνας Χρ. Τσεμπελῆ συζύγου Καμαρινοῦ ἱερέως Κωστάκη, κατοίκου Γκιότσαλη καὶ 14) Κωνσταντίνου Χρ. Τσεμπελῆ, κατοίκου Καρύτσης, κληρονόμων τοῦ Χρ. Τσεμπελῆ,

μηδὲως παρασταθέντων, περί ἀναιρέσεως τῆς ὑπ' ἀριθ. 931 τοῦ 1890 ἀποφάσεως τοῦ Πρωτοδικείου Σπάρτης.

Ἀκούσαν τοῦ Εἰσηγητοῦ Δικαστοῦ Μιλτ. Ψ. Ἡλιάδου, ἐκθέσαντος τὰς:

Οἱ κληρονόμοι τοῦ Κωνσταντίνου Τσεμπελῆ ἐκονοποίησαν εἰς τὸν Γεωρ. Στρατάκον τὴν ὑπ' ἀριθ. 147 τῆς 5 Ὀκτωβρίου 1851 ἐκθεσιν συμβιβασμοῦ, μετ' ἐπιταγῆς πρὸς πληρωμὴν ἀρχ. 695. Τὴν ἐπιταγὴν αὐτὴν προσέβαλεν ὁ Γ. Στρατάκος διὰ τῆς ἀπὸ 14 Νοεμβρίου 1878 ἐνώπιον τοῦ Εἰρηνοδικείου Περονθρῶν ἀνακοπῆς τοῦ κατὰ τῶν ἐπιταγάντων, δι' ἧς ἐξέθηκεν ὅτι δὲν ἀναγνωρίζει τὸ διὰ τῆς ἐπιταγῆς καὶ τῆς ρηθείσης συμβιβαστικῆς πράξεως ζητούμενον χρεὸς, διότι οὔτε χρεὸς εἶχεν ὁ πατὴρ του οὔτε ὁμόλογον εἶχεν ὑπογράψει, ἄλλως ἢ συμβιβαστικὴ πράξις εἶναι ἄκυρος, διότι ὁ παραιτηθεὶς κατὰ τὴν συνταξὴν αὐτῆς πληρεξούσιος τῶν υἱῶν τοῦ Κ. Τσεμπελῆ, δὲν εἶχε πληρεξούσιότητα οὔτε δικαίωμα τοῦ συμβιβάζεσθαι καὶ διότι ἡ χήρα Στρατοῦ Παναγιωτοπούλου ὡς φυσικὸς ἐπὶ τρόπος τῶν ἀνηλικίων τέκνων τῆς Ἰωάννου, Παναγιώτου καὶ Εἰρήνης δὲν ἠδύνατο νὰ συμβιβάσθῃ ἀνευ γνωμοδοτήσεως συγγενικοῦ συμβουλίου, ὁ δὲ γενόμενος συμβιβασμός εἶναι ἄκυρος καὶ δὲν θεωρεῖται ὑποχρεωτικὸς εἰμὴ μόνον διὰ τὸ 1) 4 τοῦ χρεοῦς καὶ ἡτήσατο τὴν ἀκύρωσιν τῆς ἐπιταγῆς καὶ τῆς συμβιβαστικῆς πράξεως.

Συζητήσεως γενόμενης τὸ Εἰρηνοδικεῖον ἐξέδοτο τὰς ἐξῆς ἀποφάσεις 1) τὴν ὑπ' ἀριθ. 1106 (1879), ἐρήμην τοῦ ἀνακοπόντος 2) τὴν ὑπ' ἀριθ. 178 (1884) δι' ἧς διέταξε προσαγωγὴν ἐγγράφων, 3) τὴν ὑπ' ἀριθ. 210 ἰδίου ἔτους, δι' ἧς διέταξεν ἐπίσης προσαγωγὴν ἐγγράφων καὶ 4) τὴν ὑπ' ἀριθ. 48 (1885) δι' ἧς ἀπέρριψε τὴν ἀ. ἀκοπὴν.

Ἐκκληθείσης τῆς τελευταίας αὐτῆς ἀποφάσεως ὑπὸ τοῦ ἀνακοπόντος, τὸ Πρωτοδικεῖον Σπάρτης διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 991 (1890) ἀποφάσεως ἀπέρριψεν τὴν ἐφεσιν.

Τὴν ἀνάρεσιν δὲ τῆς ἀποφάσεως αὐτῆς τοῦ Πρωτοδικείου αἰτεῖται ὁ ἀνακοπὴν διὰ τῆς ἀπὸ 22 Ἰανουαρίου 1891 αἰτήσεως τοῦ διὰ τοῦς ἐν αὐτῇ ὡς ἐξῆς λόγους.

Διότι νὰ μὲν ὁ διάδικος δύναται ν' ἀποδεχθῇ ἢ μὴ τὰς τοῦ ψευδοῦς πληρεξουσίου τοῦ πράξεως, ἀλλ' ἐντεῦθεν δὲν ἐπεται, ὅτι ἡ ἀκύρωσις τῆς πράξεως αὐτῆς καλύπτεται ὡς πρὸς τὸν ἀντίδικον, καὶ ὅτι οὗτος δὲν δύναται νὰ προσβάλῃ μὴ ἄκυρον αὐτῶν πράξιν ἀφ' οὗ οὐδ' ὁ πληρεξούσιος τῶν παρὰ τῶν ἀναιρεσιβλητῶν κληρονόμων Νικόλ. Παπαμικχαήλπουλος οὐ μόνον δὲν εἶχε τὴν εἰδικὴν ἐντολὴν τοῦ συμβιβάζεσθαι ἀλλ' οὐδὲ τὴν γενικὴν τοῦ παρίστασθαι ἀντ' αὐτῶν ἐπὶ δικαστηρίου, ὁ συμβιβασμός δὲ ἐνήργησε μετ' αὐτοῦ (τοῦ ἀναιρεσιβλητοῦ).

ἔστιν ἄκυρος καὶ ἐξ αὐτοῦ οὐδὲν παρήχθη, αἰκίαμα ὑπὲρ τῶν ἐντο-
λέων τῶν μάλλον ἴσῳ αὐτοῖς καὶ οἱ ἐνδόχοι τῶν δὲν ἀπεδέχθησαν
ρητῶς τὴν πράξιν τοῦ ταύτην καὶ τὸ Πρωτοδικεῖον συνεπῶς ἐσφαλμέ-
νην ἐρμηνείαν τοῦ νόμου τούτου ἐποίησαν.

Διότι ἄλλως ὁ συμβιβασμὸς οὗτος ὡς πρὸς τοὺς παρὰ τῆς ἐπιτρο-
πῆς τοῦ ἐκπροσωπευθέντας ἀνηλίκους εἶναι ἄκυρος καὶ ἐπομέ-
νως κατ' αὐτοῦ διαδόχου τούτων καὶ δικαιουμένου νὰ ἐπικαλεσθῇ τὴν
ἀκυρότητα ταύτην, οὐδεμίαν ἐντεῦθεν ἐγενήθη ὑποχρέωσις ἢ δε πεν-
ταετίας παραγραφῇ τοῦ Ρωμ. Δικαίου ἐκ τῆς τοῦ ὅτι κατηργήθη ὑπὸ
τοῦ Νόμου περὶ ἐπιτροπείας ἐφαρμόζεται μόνον εἰς τὴν ἐκπίπτειν
πράγματος ἀνηλίκου, ἀνευ δικαστικῆς ἀποφάσεως γενομένην παρ' αὐ-
τοῦ, εἴτε καὶ παρὰ τῆς ἐπιτροπῆς καὶ οὐχὶ εἰς πᾶσαν ἄλλην πράξιν
τῆς ἐπιτροπῆς παρὰ τὸν νόμον γενομένην καὶ τίκτους ὑποχρεώσιν
τοῦ ἀνηλίκου ἀπὸ ἐξ ἀναλογίας ἐφαρμογῇ παραγραφῆς δὲν χωρεῖ κατ'
ἀκολουθίαν καὶ ἐφαρμόσθῃ ὁ Νόμος.

Διότι ἄλλως ἡ ἐνστάσις οὕτῃ τῆς παραγραφῆς εἶναι ἀπαράδεκτος
μὴ προταθείσα τὸ πρῶτον ἐνώπιον τοῦ ἐργαζομένου Προνόμου· τὸ
ἀπαράδεκτον δὲ τῆς ἐνστάσεως ταύτης προτείνεται ἐνώπιον τοῦ Πρωτο-
δικείου, ἀλλὰ τοῦτο παρέλιπε νὰ ἐξετάσῃ τὸ σύνολον τῶν προτάσεων
τοῦ καὶ οὕτω τὸν Νόμον παρεβλάσῃ.

Ἀκούσαν τοῦ πληρεξουσίου τοῦ ἀναφρασεύοντος ἀναπτύξαντες καὶ
προφορικῶς τοὺς λόγους τῆς ἀναφάσεως καὶ αἰτήσαντες τὴν ἀναίρε-
σιν τῆς προσβάλλομένης ἀποφάσεως καὶ

Τοῦ Ἀντεισαγγελέως.

Συμφέρον κατὰ τὸν Νόμον. (2881) 81. 0102 πὺ νήτ (1) 10
Ἐπειδὴ ἡ ἐλλείψις πληρεξουσιότητος γενικῶς ἢ εἰδικῶς προτείνε-
ται κατὰ τὰ ἄρθρα 463—465 Πολ. Δικονομίας παρὰ μόνον τοῦ δι-
κίου ὃν παρίστησιν ἕτερος ἐπὶ δικαστηρίου ἀνευ πληρεξουσιότητος,
τοῦτο δὲ εἰπὼν καὶ τὸ δικάσαν ὡς Ἐφετεῖον Πρωτοδικεῖον ὀρθῶς τὰ
μνημευθέντα ἄρθρα τῆς Πολ. Δικονομίας ἡμῆνους καὶ ἐφήμοσε.

Ἐπειδὴ ἡ διάταξις (3 Κώ. 5 74) ὀρίζουσα, ὅτι ἐὰν μετὰ πα-
ρέλευσιν πενταετίας ἀπὸ τῆς ἐνηλικιότητος, ὁ γενομένος ἐνηλὶξ ἢ οἱ
κληρονόμοι αὐτοῦ δὲν προσβάλλουσι τὴν κατὰ τὸν χρόνον τῆς ἀνηλι-
κότητος τοῦ γενομένην ἀνευ δικαστικῆς ἀποφάσεως πώλησιν ἀκινή-
του αὐτοῦ, καθίσταται αὕτη ἰσχυρὰ καὶ ἀπρόσβλητος καὶ θεωρεῖται
ὡς ἀπ' ἀρχῆς δυνάμει δικαστικῆς ἀποφάσεως γενομένη, πρὸς περὶ
ἀντικειμένου, ὅπως ἀρχέτου πρὸς τὰ ὑπὸ τοῦ νεωτέρου περὶ ἐπιτρο-
πείας κλπ. νόμου ρυθμιζόμενα καὶ ἐπομένως διὰ τοῦ ἄρθρου 137 αὐ-
τοῦ καθ' ὃ καταργοῦνται οἱ ὅροι τοῦ τ. Ρωμαϊκοῦ καὶ Βυζαντινοῦ

νόμου οί αναγόμενοι εἰς ἀντικείμενα περὶ ὧν οὗτος προνοεῖ, δὲν κατηργήθη ἢ ρηθεῖσα τοῦ Κώδικος διάταξις.

Ἐπειδὴ ἡ διάταξις αὕτη ἀφορᾷ μὲν εἰς ἀπαλλοτριώσεις πραγμάτων ἀνηλικίου ἐφαρμοστέα ὅπως ἐστὶ κατ' ἀναλογίαν καὶ ἐπὶ τῶν κατὰ τὸν χρόνον τῆς ἀνηλικιότητος γενομένων συμβιθασμῶν, ἄνευ τῶν νομίμων διατυπώσεων, κατὰ τοὺς νόμους (12 καὶ 13 Πα.δ. 1.3,) διότι ὅμοια περίπτωσις ἐστὶν, ὁ αὐτὸς δὲ συνηγορεῖ καὶ εἰς αὐτὴν νομοθετικὸς λόγος, ἡτοιγμέντος ὠρισμένου, οὐχὶ μακροῦ χρονικοῦ διαστήματος ἄρσις τῆς ἀμφιβολίας περὶ τοῦ κύρους ἢ μὴ τοῦ γενημένου, ὑπὸ τοῦ ἐπιτρόπου συμβιθασμοῦ, κατ' ἀκολουθίαν τῶν δικάσαντων Πρωτοδικείων οὐδόλως ἡμάρταν ἐφαρμόσαν κατ' ἀναλογίαν καὶ ἐπὶ τοῦ ἄνευ τῶν νομίμων διατυπώσεων γενομένου συμβιθασμοῦ τὴν ρηθεῖσαν τοῦ Κώδικος διάταξιν.

Ἐπεὶ δὲ τὸ ὡς Ἐφετεῖον δικάσαν Πρωτοδικεῖον ἐπὶ τὴν ἀντιρροπὴν τοῦ ἀναιρεσιβλήτου περὶ ἀπαρδέκτου τῆς προσβολῆς τοῦ συμβιθασμοῦ ἐνεκα τῆς παρελεύσεως τῆς, ὡς εἶρηται, πενταετίας ἐξήτασεν, ὡς ἀποδεικνύεται ἐκ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως, διότι προτείνεταὶ ὑπὸ τοῦ ἐφεσιβλήτου πρὸς ἀπόκρουσιν τῆς ἐφέσεως καὶ κύρωσίν τινος ἐκ αὐτοῦ κληθείσης ἀποφάσεως τοῦτω δὲ τῷ λόγῳ ἀρθῶς δύναται τοῦτ' ἀρθροῦ 747 § 2 Πολ. Δικονομίας ἐξήτασεν αὐτὴν καίτοι προταθείσαν ἐνώπιον αὐτοῦ.

Διὰ ταῦτα.

Ἰδὸν καὶ τάρθεα 830, 240 Πολ. Δικονομίας.

Ἀπορρίπτει τὴν αἴτησιν ἀναίρεσεως τοῦ Πρωτοδικείου Σπάρτης κατὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 991 τοῦ 1890 ἀποφάσεως τοῦ Πρωτοδικείου Σπάρτης.

Καταδικάζει αὐτὸν εἰς τὰ τέλη τῆς σημαντικῆς Διατάξεως τῆς ὑπερ τοῦ Δημοσίου ἀπώλειαν τοῦ παραβόλου.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθῇναις τῇ δεκάτῃ ἐκτῇ Δεκεμβρίου 1898.

Ἐδημοσιεύθη ἐκτάκτως τῇ 30ῃ Δεκεμβρίου 1898.

Ὁ Πρόεδρος

Κ. Σημαντήρας

Ὁ Γραμματεὺς

Γ. Καστόργης

Ἀριθ. 316

Τὸ Δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου

Τμήμα Α'

Συγκείμενον ἐκ τῶν Δικαστῶν Κ. Σημαντήρα, Προέδρου, Γω. Δουδουνιώτου, Χ. Κόκκορη, Ἀνδρ. Ριτῶν, Στ. Ἀνδροπούλου, Μιλ. Ἡλιάδου καὶ Ξεν. Εὐθυμίου· παρόντων τοῦ τε Ἀγτείσανγγελέως Κωνστ. Μανιάκη, (κυλιυμένου τοῦ Εἰσαγγελέως) καὶ τοῦ Γραμματέως Γ. Καστόρχη.

Συνεδρίασαν δημοσίᾳ ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ τοῦ καταστήματος αὐτοῦ τῇ δεκάτῃ πεντάτῃ Δεκεμβρίου 1898, ἵνα δικάσῃ ἐπὶ τῇ αἰτήσεως τοῦ Κωνσταντίνου Τσέλιου, κατοικοῦ Ἀθηνῶν, παρασταθέντος διὰ τοῦ πληρεξουσίου τοῦ Κωνσταντίνου Ραχτιβάν, δικηγόρου, κατὰ τῆς Ἐθνικῆς Τραπεζῆς τῆς Ἑλλάδος, ἐδρευούσης ἐν Ἀθήναις καὶ ἐκπροσωπούμενης ὑπὸ τοῦ Διακλιτοῦ ἀπὸς Στεφάνου Στρέϊτ, κατοικοῦ Ἀθηνῶν, παρασταθείσης διὰ τοῦ πληρεξουσίου τῆς Ἀλκιβ. Κρασσᾶ, δικηγόρου, περὶ ἀναίρεσεως τῶν ὑπ' ἀριθ. 374 (1894), 464 (1894), καὶ 1147 (1895) ἀποφάσεων τῶν ἐν Πάτραις Ἐφετῶν.

Ἀκούσαν τοῦ Εἰσηγητοῦ Δικαστῶν Ξεν. Εὐθυμίου ἐκθέσαντος τάδε :

Ὁ Κωνστ. Τσέλιος διὰ τῆς ἀπὸ 12 Ἰανουαρίου 1887 ἐνώπιον τοῦ Πρωτοδικείου Μεσολογγίου ἀνακοπῆς του κατὰ τῆς Ἐθνικῆς Τραπεζῆς τῆς Ἑλλάδος, ὡς ἐπισπευδούσης θένειστρας καὶ τοῦ Λεων. Ράγκου, καταδικασμένου ὀφειλέτου ἐξέθηκεν, ὅτι ἡ Ἐθνικὴ Τράπεζα τῆς Ἑλλάδος κατέσχεν ἀναγκαστικῶς καὶ διὰ τοῦ ἀπὸ 25 Ὀκτωβρίου 1896 α' προγράμματος ἐξέθηκεν εἰς πλειστηριασμόν τέσσαρα ἀκίνητα κτήματα τοῦ ὀφειλέτου τῆς Λεωνίδα Ράγκου· ὅτι τὰ κτήματα ταῦτα ἀνήκοντα ἀρχικῶς εἰς τὴν Πανώρηαν Π. Ράγκου μετεβιβάσθησαν διὰ συμβολαίου εἰς τὸν υἱὸν αὐτῆς Χρῆστον Π. Ράγκον, ἔχων δὲ λαμβάνειν ὡς ἀνακόπτων παρὰ τῆς Πανώρηας Π. Ράγκου καὶ τοῦ Χρήστου Π. Ράγκου δυνάμει ὀριστικῶν καὶ τελεσιδικίων ἀποφάσεων τῶν ἐν Ἀθήναις Πρωτοδικῶν καὶ δυνάμει προικοσυμφῶν ὅραχ. 15,000 ἐέγραψεν ἐπ' αὐτῶν ὑποθήκην καὶ κατέσχεν ἀναγκαστικῶς αὐτὰ τῇ 2 Φεβρουαρίου 1876, ἐγένοντο δὲ καὶ πᾶσαι αἱ τοῦ πλειστηριασμοῦ προκαταρκτικαὶ πράξεις, ἀλλ' ὁ πλειστηριασμός αὐτῶν ἀνεβλήθη δυνάμει προεδρικῆς πράξεως, συνεπεῖς ἀνακοπῆς τοῦ Λεωνίδα Ράγκου, στηριζομένης εἰς μεταγενεστέραν πρὸς αὐτὸν μεταβίβασιν τῶν

ἐκ λόγῳ κτημάτων διὰ συμβολαίου. Ἀπορριφθείσης δὲ κατόπιν τῆς ἀνακοπῆς ὀριστικῶς καὶ τελεσιδίκως διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 885 (1885) ἀποφάσεως τοῦ Πρωτοδικείου Μεσολογγίου, διεταχθῆ ἡ πρόσδος τοῦ πλειστηριασμοῦ ἐπομένως ἢ κατὰ τοῦ Λεωνίδα Ράγκου ὑποθήκῃ τῆς Ἑθνικῆς Τραπεζῆς, δυνάμει τῆς ὁποίας ἐπισπεύδει αὕτη τὸν πλειστηριασμὸν εἰνὲ ἄκυρος, ὥς καὶ ἡ ἀνακοπτομένη κατὰσχέσις. 1) ὅτι κατὰσχέσις ἐπὶ κατὰσχέσεως δὲν ἐπιτρέπεται καὶ 2) ὅτι ὁ ὀφειλέτης Λεων. Ράγκος οὐδέποτε ἐγένετο κύριος τῶν κτημάτων, διότι ταῦτα μετεβιβάσθησαν αὐτῷ, ὅτε ἡ Πανώρθη Ράγκου αὐδὲν εἶχε ἐπ' αὐτῶν δικαίωμα κυριότητος ἢ διαθέσεως ἄλλως καὶ ἂν ἡ μεταβίβασις ἐγένετο παρὰ τοῦ ἀληθοῦς κυρίου, τὰ κεκτημένα τοῦ ἀνάγοντος δικαιώματα δὲν ἤδυναντο ἐκ τούτου νὰ προσβληθῶσι ἄλλως τὸ μεταβιβάστικόν συμβολαίον εἰνὲ εἰσπρακτικὸν καὶ ἄκυρον μὴ καταβληθέντος τιμῆματος, ἀλλὰ γενομένου ἐπὶ βλάβῃ αὐτοῦ (τοῦ ἀνακοπτοῦτος δανειστοῦ) καὶ ἤτήσατο τὴν ἀναστολήν τοῦ ἐπισπευδομένου πλειστηριασμοῦ, τὴν ἀκύρωσιν τῆς ὑποθήκῃς τῆς Τραπεζῆς καὶ τοῦ προγράμματος τοῦ πλειστηριασμοῦ ὥς καὶ πάσης τῆς διαδικασίας τοῦ πλειστηριασμοῦ καὶ τὴν ἀναγνώρισιν τῶν δικαιωμάτων τοῦ ἀνακοπτοῦτος ἐπὶ τῶν κατὰσχέθεντων.

Τὴν ἀνακοπὴν αὐτὴν ἡ Ἑθνικὴ Τράπεζα ἀνεκοίνωσεν εἰς τὸν Λεωνίδα Ράγκον διὰ τῆς ἐπὶ 20 Ἰανουαρίου 1887 ἐνώπιον τοῦ αὐτοῦ Πρωτοδικείου ἀνακοινώσεως, δι' ἧς ἤτήσατο νὰ παρέμβῃ ὁ Λεων. Ράγκος κατὰ τὴν συζήτησιν καὶ ἀποκρούσῃ τὴν ἀνακοπὴν ὥς πρὸς τὴν ἀμρσιβητομένην κυριότητα τῶν κατὰσχέθεντων κτημάτων, ἐπιφυλαττομένη τοῦ δικαιώματος τῆς Τραπεζῆς, νὰ ἀπύσῃται παρὰ τοῦ Λεων. Ράγκου ἀποζημίωσιν ἐν περιπτώσει παραδοχῆς τῆς ἀνακοπῆς.

Συζητήσεως γενομένης, τὸ Πρωτοδικεῖον ἐξέδοτο τὰς ἐξῆς ἀποφάσεις: 1) τὴν ὑπ' ἀριθ. 449 (1887), δι' ἧς ἀπέχετο νὰ δικάσῃ μέχρις οὗ παρέλθῃ ἡ τῆς ἀποστάσεως προθεσμία ἀπὸ Μεσολογγίου μέχρι Κεφαλληνίας ἢ διαμένει ὁ ὀφειλέτης Λ. Ράγκος, πρὸς δὲ ἀνεκοινώσῃ ἡ ἀνακοπὴ, 2) τὴν ὑπ' ἀριθ. 1213, ἰδίου ἑαυτοῦ, δι' ἧς ὑπεχρέωσε τὸν μὲν ἀνακοπτοῦτα ν' ἀποδείξῃ καὶ διὰ μαρτύρων, ὅτι τὰ παρ' αὐτοῦ κατὰσχέθεντα κτήματα εἰνε αὐτὰ ἐκεῖνα, ἅτινα κατεσχέθησαν καὶ παρὰ τῆς Τραπεζῆς, τὴν δὲ καθ' ἧς ἡ ἀνακοπὴ Τραπεζῆς γ' ἀποδείξῃ ἐγγράφως, ὅτι ἡ ὑπ' ἀριθ. 888 (1885) ἀπόφασις τοῦ Πρωτοδικείου Μεσολογγίου, δι' ἧς ἀπερρίφθη ἡ ἀνακοπὴ τοῦ Λεωνίδα Ράγκου, δὲν κατέστη τελεσιδικία, προσβληθείσα δι' ἐφέσεως ἐκκρεμοῦς ἐκτελοῦσης, 3) τὴν ὑπ' ἀριθ. 810, τοῦ (1889), δι' ἧς ἐπέβαλε καὶ ὄρκον εἰς τὸν ἀνακοπτοῦτα περὶ τοῦ ὅτι κατὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 885 (1885) ἀποφάσεως τοῦ Πρωτοδικείου Μεσολογγίου δὲν ἐγένετο ἔφσις ὑπὸ

τοῦ Α. Ράγκου, ἐκκρεμῆς ἐπὶ διατελοῦσα, ὑπεχρέωσε τὸν αὐτὸν ἀνακόπτοντα ὡς ἀποδείξῃ καὶ διὰ μαρτύρων, ὅτι τὸ ὑπ' ἀριθ. 6236 (1874) συμβόλαιον εἶναι εἰκονικόν, γενόμενον ὁλοῶς μεταξύ μητρὸς καὶ υἱοῦ καὶ ὑπεχρέωσε τὴν καθ' ἧς ἡ ἀνακοπὴ Τραπεζῶν εἰς ἐγγράφους ἀποδείξεις, 4) τὴν ὑπ' ἀριθ. 1442 (1889), δι' ἧς ὑπεχρέωσε τὴν τραπεζάν ὡς ἀποδείξῃ, ὅτι ἡ ὑπ' ἀριθ. 885 (1885) ἀπόφασις προήλθεν ἐκ συμπαιγνίας τῶν διαδίκων, 5) τὴν ὑπ' ἀριθ. 4 (1890), δι' ἧς παρεβιάσθη ἡ πρὸς διεξαγωγὴν ἀποδείξεων πρόθεσμία, 6) τὴν ὑπ' ἀριθ. 131 (1890) δι' ἧς μετὰ δόσιν ὄρκου ὑπὸ τοῦ ἀνακόπτοντος ἐδέχθη τὴν ἀνακοπὴν, ἀνεγνώρισε κύριον τῶν κατασχεθέντων τὸν Χρῆστον Ράγκον καὶ ἡσύχωσε τὴν κατάσχεσιν τῆς Τραπεζῆς καὶ ἀπασαν τὴν διαδικασίαν τοῦ πλειστηριασμοῦ.

Ἐκκληθεισῶν τῶν ὑπ' ἀριθ. 1218, 810, 1442 καὶ 131 ἀποφάσεων ὑπὸ τῆς Ἑθνικῆς Τραπεζῆς ἐνώπιον τοῦ Ἐφετερίου Πατρῶν, τοῦτο ἐξέδοτο τὰς ἐξῆς ἀποφάσεις: 1) τὴν ὑπ' ἀριθ. 97 (1891), δι' ἧς διέταξε προσαγωγὴν ἐγγράφων καὶ 2) τὴν ὑπ' ἀριθ. 371 (1891), δι' ἧς μετάρρυθμίσαν τὰς ἐκκληθείσας ἀποφάσεις, ἀπέριψεν ἐν μέρει τὴν ἀνακοπὴν τοῦ Κ. Τσέλιου ὡς πρὸς τὸ ἥμισυ τοῦ κατασχεθέντος ὑδρομύλου καὶ ἐξαφανίσαν τὴν ὑπ' ἀριθ. 131 ἀπόφασιν, ἐπέβαλεν ὄρκον εἰς τὸν Διοικητὴν τῆς Τραπεζῆς, μετὰ τὴν δόσιν τοῦ ὁποίου, ἐδέχθη τὴν περὶ συμπαιγνίας τῆς ὑπ' ἀριθ. 885 ἀποφάσεως ἐνστάσιν τῆς Τραπεζῆς, ἐκήρυξεν ἄνισχυρον τὴν ἀπόφασιν ταύτην ἀπέναντι τῆς Τραπεζῆς καὶ συνεπῶς ἀπέριψε τὴν περὶ δεδικασμένου ὡς πρὸς τὰ ἐπιδίκαια κτήματα ἐνστάσιν τοῦ Κ. Τσέλιου, ἀνέπεμψε δὲ τὴν περαιτέρω τῆς ἀποφάσεως συζητησίαν ὡς πρὸς τοὺς λοιποὺς ἐν τῇ ἀνακοπῇ λόγους εἰς τὸ πρωτοδικεῖον, ὅπως μετὰ προηγουμένην συζητησίαν, ἐξέδοτο τὴν ὑπ' ἀριθ. 1439 (1891) ἀπόφασιν, δι' ἧς ὑπεχρέωσε τὴν Τραπεζάν ὡς ἀποδείξῃ καὶ διὰ μαρτύρων, ὅτι τὸ ὑπ' ἀριθ. 14672 συμβόλαιον ἀγοραπωλησίας μεταξύ Πανώρηας καὶ Χρῆστου Ράγκου εἶναι εἰκονικόν. Ἐκκληθείσης καὶ τῆς ἀποφάσεως αὐτῆς ὑπὸ τῆς Τραπεζῆς τὸ Ἐφετερίον Πατρῶν ἐξέδοτο τὰς ἐξῆς ἀποφάσεις: 1) τὴν ὑπ' ἀριθ. 474 (1892) ἐρήμην τοῦ ἀνακόπτοντος Κ. Τσέλιου καὶ 2) τὴν ὑπ' ἀριθ. 440 (1893), δι' ἧς ἀπέριψε τὴν ἐφεσιν. Εἰτα τὸ πρωτοδικεῖον ἐξέδοτο καὶ τὰς ἐξῆς ἀποφάσεις: α.) τὴν ὑπ' ἀριθ. 1302 (1893), δι' ἧς ἐπέβαλεν ὄρκον εἰς τὸν ἀνακόπτοντα περὶ τοῦ ὅτι τὸ ὑπ' ἀριθ. 14672 συμβόλαιον τοῦ συμβολαιογράφου Ἀθηνῶν Β. Λαμπρούλη δὲν εἶναι εἰκονικόν καὶ β.) τὴν ὑπ' ἀριθ. 1847 (1893), δι' ἧς δεχθὲν τὴν ἀνακοπὴν, ἡσύχωσε τὸν ἐπισπευδόμενον πλειστηριασμόν καὶ τὴν υποθήκην τῆς τραπεζῆς ἀναγνώρισαν τὸν Χρ. Ράγκον κύριον τῶν κατασχεθέντων κτημάτων.

Ἐκκληθεσῶν τῶν ὑπ' ἀριθ. 1439, 1302 καὶ 1847 ἀποφάσεων ὑπὸ τῆς Τραπεζῆς, τὸ Ἐφετεῖον Πατρῶν ἐξέδοτο τὰς ἐξῆς ἀποφάσεις 1) τὴν ὑπ' ἀριθ. 164 (1894), δι' ἧς, μεταρρυθμίσαν τὴν ὑπ' ἀριθ. 810, ὡς καὶ τὰς ἐκκληθείσας ἀποφάσεις τοῦ Πρωτοδικείου, διέταξε προσαγωγὴν ἐγγράφων καὶ 2) τὴν ὑπ' ἀριθ. 1147 (1895), δι' ἧς ἀπέρριψε τὴν ἀνακοπὴν ὡς μὴ βάσιμον.

Τῶν ὑπ' ἀριθ. 371 (1891), 164 (1894) καὶ 1147 (1895) ἀποφάσεων τοῦ Ἐφετείου τὴν ἀναίρεσιν αἰτεῖται ὁ ἀνακόπων Κων. Τσέλιος διὰ τὰ τῶν ἀπὸ 20 Ἰουλίου 1891 καὶ 15 Ἰανουαρίου 1896 δύο αἰτήσεων του καὶ διὰ τῶν ἀπὸ 4 καὶ 5 Νοεμβρίου 1898 δύο προσθέτων δικηγόρων του διὰ τοὺς ἐν αὐτοῖς ὡς ἐξῆς λόγους:

Τοὺς ἐν ταῖς αἰτήσεσι:

Διότι ἐκνόμως τὸ Ἐφετεῖον Πατρῶν διὰ τῆς προσδύλλομένης ὑπ' ἀριθ. 371 (1891) ἀποφάσεώς του ἐκήρυξεν ἀνίσχυρον τελεσίδικον δικαστικὴν ἀπόφασιν, χωρὶς νὰ γείνη χρῆσις ἐνόχου τινὸς μέσου, δι' ὧν ἀνατρέπονται καὶ ἀποφάσεις.

Διότι καὶ προσδύλλομεναι ἀποφάσεις εἶναι ἀνααιρετέαι καθ' ὅσον ἐνέμειναν εἰς τὴν ἀπόρριψιν τῆς ἐνστάσεως τοῦ ἀναιρεσιόντος, ὅτι ὁ πάρχης σπουδαῖον καὶ ἀληθὲς δεδικασμένον μεταξύ τοῦ ἀναιρεσιόντος καὶ τοῦ ὀφειλέτου τῆς ἀναιρεσιβλήτου Τραπεζῆς Δ. Ράγκου, παρ' οὗ ἐλκει οὕτω τὰ δικαιώματά της, ὅτι οὗτος δὲν εἶνε κύριος τῶν κατασχεθέντων καὶ ἐκποιουμένων κτημάτων, ἀλλ' ὁ ὀφειλέτης τοῦ ἀναιρεσιόντος, καὶ ἐνεκα ἀποβαίνει βάσιμος καὶ παραδεκτὴ ἡ ἀπὸ 12 Ἰανουαρίου 1887 ἀνάκοπὴ τοῦ ἀναιρεσιόντος κατὰ τῆς Τραπεζῆς. Διότι τὸ Ἐφετεῖον ἀποῦ εἶπε ἀποδειγμένον, ὅτι ὁ ὀφειλέτης τοῦ ἀναιρεσιόντος Χρῆστος Ράγκος ἦτο κύριος τῶν παρὰ τοῦ ἀναιρεσιόντος κατασχεθέντων καὶ ἐκποιουμένων κτημάτων ἀνάμει τοῦ ὑπ' ἀριθ. 14672 συμβολαίου ἀγοραπωλησίας τοῦ συμβολαιογράφου Ἀθηνῶν Β. Λαμπροῦλη προσηκόντως μεταγεγραμμένου ἀπὸ τῆς 21 Ἰανουαρίου 1871 καὶ ἀποῦ οὐδὲν ἄλλα δημόσιον ἔγγραφον βραδύτερον μετεγρᾶφη ἐμφαίνον μετὰ τῆς αὐτῶν κτηθείσης κυριότητος αὐτῶν παρὰ τοῦ ὀφειλέτου τοῦ ἀναιρεσιόντος εἰς ἄλλο πρόσωπον, ἐσφαλμένως παρέδεχθη, ὅτι δὲν εἶνε κύριος τούτων οὗτος καὶ ἐπὶ τῷ λόγῳ τούτῳ ἀπέρριψε τὴν ἀνακοπὴν τοῦ ἀναιρεσιόντος οὕτως ἀπορριχόμενον τὸ ἐν Πάτραις Ἐφετεῖον ψευδῶς ἠμῆνευσε καὶ κακῶς ἐφήρμοσε τὸν πολιτικὸν νόμον καὶ ἰδίως τὰς περὶ ἀγοραπωλησίας διατάξεις αὐτοῦ καὶ τὸν νόμον τῆς μεταγραφῆς ὑπερ δίδει χώραν εἰς ἀναίρεσιν κατὰ τὸ ἄρθρον 807 § 7 τοῦ Δικονομικοῦ νόμου ὅπου εἶπεν ὅτι εἰς τὸν νόμον τῆς μεταγραφῆς. Διότι τὸ ἐν Πάτραις Ἐφετεῖον κατὰ παραβίασιν τῶν ἁρθρῶν 1, 3 καὶ 4 τοῦ περὶ μεταγραφῆς νόμου, παρέδεχθη ἐσφαλμένως, ὅτι δὲν ἦτο

ποσῶς ἀναγκαῖον νὰ μεταγραφῇ τὸ ὑπ' ἀριθ. 6236 συμβόλαιον τοῦ συμβολαιογράφου Ἀθηνῶν Γεωργ. Γρηγορίου, ὡς εὐδ' ὀφειλέτης τοῦ ἀναιρεσίου καὶ ὁ Λεων. Ράγκος, ὡς ἀναιρεσίου καὶ Πανώρητος Ράγκου ὡς ἀπολογιστῆς καὶ (ἡ ἀπόφασίς τοῦ ὑπ' ἀριθ. 44672 συμβολαίου, ἀποδύει τὴν ῥησιν τοῦ νόμου καὶ ἐκ τοῦ παύματος τοῦ τοῦ συνάγεται, ὅτι πᾶσι πράξις καὶ ἡ δικαστικὴ ἀφ' ἧς ἀκυρώσῃ αὐτὴν ἢ ἀλλοῦσα ἄλλη μεταγεγραμμένη νομίμως προξένῃ περσεὶ νὰ σημειοῦται ἐν τῇ περιουρίᾳ τῆς (ἐπαρρηχθείσης ἀπόφασίς) πρὸς διαφώτισιν τῶν τρίτων πολὺ περισσότερον ἐπὶ τοῦ προκαταμένου, ὅπου ἢ ἐν λόγῳ ἀκυρώσεως ἐσκόπει τὴν ἐπάνδον τῆς κυριότητος τῶν κτημάτων εἰς τὴν ἀρχικὴν κυρίαν τούτων Πανώρητον Ράγκου, ἡ τοιαύτη ἐξ ψευδὸς ἑρμηνείας καὶ κακῆς ἐφαρμογῆς τοῦ νόμου ἢ ἀνατρέπουσα πᾶσιν τὸν σκοπὸν τῆς μεταγραφῆς, ὅστις εἶναι ἡ διὰ τῆς δημοσιότητος ἐδρασίως τῆς ἀτήρητικῆς πίστεως διδοῖν χώραν εἰς ἀναιρέσεις κατὰ τὸ ἀρθ. 807 § 17 τῆς Πολ. Δικονομίας εἶναι δὲ ἐπιτακτικὴ ἡ διατάξις τοῦ νόμου καὶ ἐπάγεται ἀκυρότητα ἢ παραμέλησις τοῦ νόμου.

Διότι ἐν τῇ ὑπόθεσιν, ὅτι δὲν ἦτο νομικῶς ἀπαράτητον νὰ μεταγραφῇ τὸ ὑπ' ἀριθ. 6236 συμβόλαιον οὐδ' οὐ ἀπολογήθη εἰκονικῶς καὶ κατηγήθη ἡ ἀγρὰ τοῦ Χρήστου Ράγκου, ἰσχυροσθῇ ὁ ἀναιρεσίω ἐν ὧσιν τῶν ἐν Πάτραις Ἐφεσίων, ὅτι τὸ εἰρημένον συμβόλαιον καὶ ἀντέγραφοι μολοντί ἦτο δημόσιον ἀποδεικνύει καὶ ἔχει συνέπειας κατὰ τὸν νόμον μόνον μεταξὺ τῶν συνανταῖν τοῦτο, οὐχὶ δὲ καὶ κατὰ τοῦ ἀναιρεσίου τρίτου, οὐδὲν δύναται νὰ βλάψῃ ὅσα δικαιώματα ἐκ τῶν κατασχέσεων καὶ ὑποθήκης ἀπέκτησε πρὶν ἢ Ἐφεσίου δανείαν τὸν Λεων. Ράγκον, τὸ δὲ Ἐφεσίον Πατρῶν παρεδχθὲν διὰ τῶν προσβαλλομένων ἀποφάσεων τοῦ τὸ ἐναντίον, παρεβίβασε τὰς περιλάμβανον οὐσιώδεις διατάξεις τῆς Πολ. Δικονομίας καὶ ἰδίως τὴν διάταξιν τοῦ ἀρθροῦ 404 ταύτης, ὅπερ δίδει χώραν εἰς ἀναιρέσεις κατὰ τὸ ἀρθρον 807 § 5 τῆς Πολ. Δικονομίας.

Διότι ἐνῷ εἶναι ἀποδεδειγμένον ἐκ τῶν ἐγγράφων, ὅτι ὁ ἀναιρεσίω κατέσχε τὰ ἐπιδόκα κτήματα κατὰ τοῦ ὀφειλέτου τοῦ καὶ ἐνεγράψεν ὑποθήκην ἐπ' αὐτῶν πρὸ τοῦ δὲ ἐγκύρου καὶ νομίμου συνέπειας ἔχοντος, διὰ τοὺς πρῶτους δημοσίου ἐγγράφου μετατεθῇ ἡ κυριότης τούτων ἀπὸ τὸν ὀφειλέτην τοῦ ἀναιρεσίου εἰς ἄλλον, τὸ Ἐφεσίον Πατρῶν κατὰ ψευδὴ ἑρμηνείαν καὶ κακὴν ἐφαρμογὴν τοῦ Πολιτικοῦ νόμου καὶ τὸ τῆς μεταγραφῆς παρεδχθῇ, ὅτι ὑπεχρεωτο ὁ ἀναιρεσίω πρὶν ἢ κατὰσχῇ ἢ ὑποθηκεύσῃ ταῦτα νὰ συμβουλευθῇ τὰ βιβλία τῆς μεταγραφῆς, ἐξ ὧν ἀποδεικνύεται ὅτι ἢ μὴ κυρία πλέον τούτων Πανώρητα Ράγκου τὰ εἶχε πρὸ τούτου μεταδιδάσει εἰς ἄλλον, διότι τοιαύτην ὑποχρέωσιν κατὰ τὸν νόμον δὲν εἶχεν ὁ ἀναιρεσίω,

3411
 αρκει οτι ο οφειλέτης του δεν ειχεν ενεργήσῃ τοιαύτην νόμιμον μετα-
 βίβασιν. τούτο δὲ δίδει χώραν εἰς ἀναίρεσιν κατὰ τὸ ἄρθρον 807 ἐδ. 7

Πολ. Δικονομίας.

Διότι ἰσχυρίσθη ὁ ἀναρρεσίων ἐνώπιον τῶν ἐν Πάτραις Ἐφετῶν, ὅτι τὰ ὑπ' ἀριθ. 623ῃ συμβολαίον τοῦ Συμβολαιογράφου Ἀθηνῶν Γεωργίου Γρυπάρη ὡς καὶ τὸ ὑπ' ἀριθ. 7075 συμβολαίον τοῦ Συμβολαιογράφου Ἰω. Μικραυλοπούλου εἶναι εἰκονικὰ καὶ δόλια γεγόμενα μεταξὺ τοῦ Χρήτου καὶ Λεωνίδα Ράγκου ἐπὶ βλάβῃ τῶν δικαιωμάτων τοῦ ἀναρρεσίοντος καὶ ὅτι τούτων εἶναι ἐν γνώσει ὁ Διοικητὴς τῆς Ἐθνικῆς Τραπεζῆς καὶ ἐπήγαγε περὶ τούτου δοχὸν αὐτῷ ὁ ἀναρρεσίων, τὸ Ἐφετεῖον δὲ Πατρῶν ἐσφαλμένως ἀπέρριψε τὸν ἰσχυρισμὸν τοῦ τούτου ὡς μὴ προταθέντα διὰ τῆς ἀνακοπῆς ἢ πρωτοδικῶς, ἐνῶ καὶ προτείνεται οὗτον κατὰ τὴν πρώτην πρωτοδικῶς συζήτησιν, καθ' ἣν προσήχθησαν τὰ ἐγγράφα ταῦτα καὶ διετρίχθη ἀπόδειξις περὶ τούτου διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 810 τοῦ 1889 ἀποφάσεως τῶν ἐν Μεσολογγίῳ Πρωτοδικῶν οὐδενὸς ἀπαρδέντου προταθέντος κατὰ τοῦ ἰσχυρισμοῦ του, ἰσχυρίσθη δὲ πρᾶσι, ὅτι καὶ ὡς ἐφεισδύτης καὶ ἀνακοπῶν, ἦται ἀμυνόμενος δύναται καὶ ἐφεσίμως τὸ πρῶτον νὰ προτείνῃ τούτον πρὸς ἀπόκρουσιν τῆς ἐφίσεως τῆς ἀναρρεσίβλητου καὶ τῶντι ἐπακείσθη τούτον ἀπὸ τῆς πρώτης συζήτησεως ἐνώπιον τῶν Ἐφετῶν· οὕτω δὲ ἀποφηνάμενον τὸ ἐν Πάτραις Ἐφετεῖον διὰ τῆς τελευταίας τῶν προσβαλλομένων ἀποφάσεων καὶ τὰ σαφὲς καὶ ρητὸν γράμμα τῶν προτάσεων τοῦ μετέβαλε καὶ παρεμύρρωσε προδήλως καὶ ἀνατιτολόγητον κατέλιπε τὴν ἀπόφασιν τοῦ ὡς πρὸς τὸ δεῦτερον μέρος τῶν προτάσεων τοῦ τοῦθ' ὅπερ εἶδει χώραν εἰς ἀναίρεσιν κατὰ τὰ ἄρθρα 807 § 5, 810 § 2 καὶ 170 τῆς Πολ. Δικονομίας.

1322
 1323
 1324
 1325
 1326
 1327
 1328
 1329
 1330
 1331
 1332
 1333
 1334
 1335
 1336
 1337
 1338
 1339
 1340
 1341
 1342
 1343
 1344
 1345
 1346
 1347
 1348
 1349
 1350
 1351
 1352
 1353
 1354
 1355
 1356
 1357
 1358
 1359
 1360
 1361
 1362
 1363
 1364
 1365
 1366
 1367
 1368
 1369
 1370
 1371
 1372
 1373
 1374
 1375
 1376
 1377
 1378
 1379
 1380
 1381
 1382
 1383
 1384
 1385
 1386
 1387
 1388
 1389
 1390
 1391
 1392
 1393
 1394
 1395
 1396
 1397
 1398
 1399
 1400
 1401
 1402
 1403
 1404
 1405
 1406
 1407
 1408
 1409
 1410
 1411
 1412
 1413
 1414
 1415
 1416
 1417
 1418
 1419
 1420
 1421
 1422
 1423
 1424
 1425
 1426
 1427
 1428
 1429
 1430
 1431
 1432
 1433
 1434
 1435
 1436
 1437
 1438
 1439
 1440
 1441
 1442
 1443
 1444
 1445
 1446
 1447
 1448
 1449
 1450
 1451
 1452
 1453
 1454
 1455
 1456
 1457
 1458
 1459
 1460
 1461
 1462
 1463
 1464
 1465
 1466
 1467
 1468
 1469
 1470
 1471
 1472
 1473
 1474
 1475
 1476
 1477
 1478
 1479
 1480
 1481
 1482
 1483
 1484
 1485
 1486
 1487
 1488
 1489
 1490
 1491
 1492
 1493
 1494
 1495
 1496
 1497
 1498
 1499
 1500
 1501
 1502
 1503
 1504
 1505
 1506
 1507
 1508
 1509
 1510
 1511
 1512
 1513
 1514
 1515
 1516
 1517
 1518
 1519
 1520
 1521
 1522
 1523
 1524
 1525
 1526
 1527
 1528
 1529
 1530
 1531
 1532
 1533
 1534
 1535
 1536
 1537
 1538
 1539
 1540
 1541
 1542
 1543
 1544
 1545
 1546
 1547
 1548
 1549
 1550
 1551
 1552
 1553
 1554
 1555
 1556
 1557
 1558
 1559
 1560
 1561
 1562
 1563
 1564
 1565
 1566
 1567
 1568
 1569
 1570
 1571
 1572
 1573
 1574
 1575
 1576
 1577
 1578
 1579
 1580
 1581
 1582
 1583
 1584
 1585
 1586
 1587
 1588
 1589
 1590
 1591
 1592
 1593
 1594
 1595
 1596
 1597
 1598
 1599
 1600
 1601
 1602
 1603
 1604
 1605
 1606
 1607
 1608
 1609
 1610
 1611
 1612
 1613
 1614
 1615
 1616
 1617
 1618
 1619
 1620
 1621
 1622
 1623
 1624
 1625
 1626
 1627
 1628
 1629
 1630
 1631
 1632
 1633
 1634
 1635
 1636
 1637
 1638
 1639
 1640
 1641
 1642
 1643
 1644
 1645
 1646
 1647
 1648
 1649
 1650
 1651
 1652
 1653
 1654
 1655
 1656
 1657
 1658
 1659
 1660
 1661
 1662
 1663
 1664
 1665
 1666
 1667
 1668
 1669
 1670
 1671
 1672
 1673
 1674
 1675
 1676
 1677
 1678
 1679
 1680
 1681
 1682
 1683
 1684
 1685
 1686
 1687
 1688
 1689
 1690
 1691
 1692
 1693
 1694
 1695
 1696
 1697
 1698
 1699
 1700
 1701
 1702
 1703
 1704
 1705
 1706
 1707
 1708
 1709
 1710
 1711
 1712
 1713
 1714
 1715
 1716
 1717
 1718
 1719
 1720
 1721
 1722
 1723
 1724
 1725
 1726
 1727
 1728
 1729
 1730
 1731
 1732
 1733
 1734
 1735
 1736
 1737
 1738
 1739
 1740
 1741
 1742
 1743
 1744
 1745
 1746
 1747
 1748
 1749
 1750
 1751
 1752
 1753
 1754
 1755
 1756
 1757
 1758
 1759
 1760
 1761
 1762
 1763
 1764
 1765
 1766
 1767
 1768
 1769
 1770
 1771
 1772
 1773
 1774
 1775
 1776
 1777
 1778
 1779
 1780
 1781
 1782
 1783
 1784
 1785
 1786
 1787
 1788
 1789
 1790
 1791
 1792
 1793
 1794
 1795
 1796
 1797
 1798
 1799
 1800
 1801
 1802
 1803
 1804
 1805
 1806
 1807
 1808
 1809
 1810
 1811
 1812
 1813
 1814
 1815
 1816
 1817
 1818
 1819
 1820
 1821
 1822
 1823
 1824
 1825
 1826
 1827
 1828
 1829
 1830
 1831
 1832
 1833
 1834
 1835
 1836
 1837
 1838
 1839
 1840
 1841
 1842
 1843
 1844
 1845
 1846
 1847
 1848
 1849
 1850
 1851
 1852
 1853
 1854
 1855
 1856
 1857
 1858
 1859
 1860
 1861
 1862
 1863
 1864
 1865
 1866
 1867
 1868
 1869
 1870
 1871
 1872
 1873
 1874
 1875
 1876
 1877
 1878
 1879
 1880
 1881
 1882
 1883
 1884
 1885
 1886
 1887
 1888
 1889
 1890
 1891
 1892
 1893
 1894
 1895
 1896
 1897
 1898
 1899
 1900
 1901
 1902
 1903
 1904
 1905
 1906
 1907
 1908
 1909
 1910
 1911
 1912
 1913
 1914
 1915
 1916
 1917
 1918
 1919
 1920
 1921
 1922
 1923
 1924
 1925
 1926
 1927
 1928
 1929
 1930
 1931
 1932
 1933
 1934
 1935
 1936
 1937
 1938
 1939
 1940
 1941
 1942
 1943
 1944
 1945
 1946
 1947
 1948
 1949
 1950
 1951
 1952
 1953
 1954
 1955
 1956
 1957
 1958
 1959
 1960
 1961
 1962
 1963
 1964
 1965
 1966
 1967
 1968
 1969
 1970
 1971
 1972
 1973
 1974
 1975
 1976
 1977
 1978
 1979
 1980
 1981
 1982
 1983
 1984
 1985
 1986
 1987
 1988
 1989
 1990
 1991
 1992
 1993
 1994
 1995
 1996
 1997
 1998
 1999
 2000
 2001
 2002
 2003
 2004
 2005
 2006
 2007
 2008
 2009
 2010
 2011
 2012
 2013
 2014
 2015
 2016
 2017
 2018
 2019
 2020
 2021
 2022
 2023
 2024
 2025
 2026
 2027
 2028
 2029
 2030
 2031
 2032
 2033
 2034
 2035
 2036
 2037
 2038
 2039
 2040
 2041
 2042
 2043
 2044
 2045
 2046
 2047
 2048
 2049
 2050
 2051
 2052
 2053
 2054
 2055
 2056
 2057
 2058
 2059
 2060
 2061
 2062
 2063
 2064
 2065
 2066
 2067
 2068
 2069
 2070
 2071
 2072
 2073
 2074
 2075
 2076
 2077
 2078
 2079
 2080
 2081
 2082
 2083
 2084
 2085
 2086
 2087
 2088
 2089
 2090
 2091
 2092
 2093
 2094
 2095
 2096
 2097
 2098
 2099
 2100
 2101
 2102
 2103
 2104
 2105
 2106
 2107
 2108
 2109
 2110
 2111
 2112
 2113
 2114
 2115
 2116
 2117
 2118
 2119
 2120
 2121
 2122
 2123
 2124
 2125
 2126
 2127
 2128
 2129
 2130
 2131
 2132
 2133
 2134
 2135
 2136
 2137
 2138
 2139
 2140
 2141
 2142
 2143
 2144
 2145
 2146
 2147
 2148
 2149
 2150
 2151
 2152
 2153
 2154
 2155
 2156
 2157
 2158
 2159
 2160
 2161
 2162
 2163
 2164
 2165
 2166
 2167
 2168
 2169
 2170
 2171
 2172
 2173
 2174
 2175
 2176
 2177
 2178
 2179
 2180
 2181
 2182
 2183
 2184
 2185
 2186
 2187
 2188
 2189
 2190
 2191
 2192
 2193
 2194
 2195
 2196
 2197
 2198
 2199
 2200
 2201
 2202
 2203
 2204
 2205
 2206
 2207
 2208
 2209
 2210
 2211
 2212
 2213
 2214
 2215
 2216
 2217
 2218
 2219
 2220
 2221
 2222
 2223
 2224
 2225
 2226
 2227
 2228
 2229
 2230
 2231
 2232
 2233
 2234
 2235
 2236
 2237
 2238
 2239
 2240
 2241
 2242
 2243
 2244
 2245
 2246
 2247
 2248
 2249
 2250
 2251
 2252
 2253
 2254
 2255
 2256
 2257
 2258
 2259
 2260
 2261
 2262
 2263
 2264
 2265
 2266
 2267
 2268
 2269
 2270
 2271
 2272
 2273
 2274
 2275
 2276
 2277
 2278
 2279
 2280
 2281
 2282
 2283
 2284
 2285
 2286
 2287
 2288
 2289
 2290
 2291
 2292
 2293
 2294
 2295
 2296
 2297
 2298
 2299
 2300
 2301
 2302
 2303
 2304
 2305
 2306
 2307
 2308
 2309
 2310
 2311
 2312
 2313
 2314
 2315
 2316
 2317
 2318
 2319
 2320
 2321
 2322
 2323
 2324
 2325
 2326
 2327
 2328
 2329
 2330
 2331
 2332
 2333
 2334
 2335
 2336
 2337
 2338
 2339
 2340
 2341
 2342
 2343
 2344
 2345
 2346
 2347
 2348
 2349
 2350
 2351
 2352
 2353
 2354
 2355
 2356
 2357
 2358
 2359
 2360
 2361
 2362
 2363
 2364
 2365
 2366
 2367
 2368
 2369
 2370
 2371
 2372
 2373
 2374
 2375
 2376
 2377
 2378
 2379
 2380
 2381
 2382
 2383
 2384
 2385
 2386
 2387
 2388
 2389
 2390
 2391
 2392
 2393
 2394
 2395
 2396
 2397
 2398
 2399
 2400
 2401
 2402
 2403
 2404
 2405
 2406
 2407
 2408
 2409
 2410
 2411
 2412
 2413
 2414
 2415
 2416
 2417
 2418
 2419
 2420
 2421
 2422
 2423
 2424
 2425
 2426
 2427
 2428
 2429
 2430
 2431
 2432
 2433
 2434
 2435
 2436
 2437
 2438
 2439
 2440
 2441
 2442
 2443
 2444
 2445
 2446
 2447
 2448
 2449
 2450
 2451
 2452
 2453
 2454
 2455
 2456
 2457
 2458
 2459
 2460
 2461
 2462
 2463
 2464
 2465
 2466
 2467
 2468
 2469
 2470
 2471
 2472
 2473
 2474
 2475
 2476
 2477
 2478
 2479
 2480
 2481
 2482
 2483
 2484
 2485
 2486
 2487
 2488
 2489
 2490
 2491
 2492
 2493
 2494
 2495
 2496
 2497
 2498
 2499
 2500
 2501
 2502
 2503
 2504
 2505
 2506
 2507
 2508
 2509
 2510
 2511
 2512
 2513
 2514
 2515
 2516
 2517
 2518
 2519
 2520
 2521
 2522
 2523
 2524
 2525
 2526
 2527
 2528
 2529
 2530
 2531
 2532
 2533
 2534
 2535
 2536
 2537
 2538
 2539
 2540
 2541
 2542
 2543
 2544
 2545
 2546
 2547
 2548
 2549
 2550
 2551
 2552
 2553

τίτλου τοῦ ὀφειλέτου τῆς Τραπεζῆς ἐφ' οὗ ἐστήριξεν τὴν παραχωρηθεῖσαν αὐτῷ ὑποθήκην ὡς εἰκονικὴν καὶ ἄκυρον γενομένην ἐν γνώσει ἅ ἐν καταβολῇ τμημάτων καὶ ἄνευ προθέσεως μεταβιβάσεως τῆς κυριότητος καὶ ἐπὶ βλάβῃ τοῦ ἀναιρεσιέντος ὡς δανειστοῦ ὅπως στερηθῇ τῶν τῆς ἱκανοποιήσεως μέσων. Τοὺς λόγους δὲ τούτους οὐκ ἔλαβεν πάντας ἵνα ὅφει τὸ Ἐρετεῖον καίτοι καὶ ἐν τῇ ἀνακοπῇ τοῦ ἀναιρεσιέντος ὑπῆρχον καὶ διὰ τῶν ἐνώπιον αὐτοῦ προτάσεων τοῦ ἐπεκαλεῖτο αὐτοὺς ἀναφερόμενος εἰς τοὺς λόγους τῆς ἀνακοπῆς τοῦ καὶ ρητῶς ἐπαναλαμβάνων τοὺς ἀνωτέρω λόγους. ὅθεν ἀναίρετόν ἐστίν ἡ ὑπ' ἀριθ. 371 (1891) ἀπόφασις αὐτοῦ διὰ παραβίασιν τῶν θεμελιωδῶν διατάξεων τῶν ἀρθρῶν 158 καὶ 170 Πολ. Δικονομίας καὶ δι' ἀναίρετολόγητον κατὰ τὰρθρα 807 § 5 καὶ 6.

Διότι παρὰ τὸν Νόμον ἐπίσης ἐκήρυξεν ἄκυρον τὴν ὑπ' ἀριθ. 885 ἔτους 1885 ἀπόφασιν τῶν ἐν Μεσολογγίῳ Πρωτοδικῶν, οὗταν τελεσιδικὸν καὶ ἔχουσαν ἰσχύϊ δεδικασμένου ἀπέναντι τῆς ἀναιρεσιβλήτου Τραπεζῆς ὡς ρητῶς σκέπτεται αὕτη, προσβαλλομένη ὑπ' ἀριθ. 371 ἀπόφασις, ἐπὶ τῷ λόγῳ δι' ἐξεδόθη ὅθεν αὕτη ἐκ συμπαγνίας τῶν διαδίκων Κ. Τσιελίου καὶ Κ. Ράγκου, ἐν ᾧ τοιοῦτος λόγος καὶ ἀλλήθῃ, ὑποτιθέμενος, οὐκ ἔστι ἀποχρῶν, ἵνα καταρρίψῃ τελεσιδικὸν ἀπόφασιν καὶ ἂν ἤθελε, ὑποτιθῇ δι' ἀδυναμίαν νὰ προσβληθῇ ἡ ἀπόφασις λόγῳ τοῦ ἀξιουμένου δόλου, ὅδε νὰ γένηται τοῦτο διὰ τῶν νομίμων ἐνδίκων μέσων καὶ τηρουμένης τῆς ἀπαιτουμένης διαδικασίας εἰς τριτανακοπὴν οὐδεὶς δὲ ἰδίᾳ δὲν δικαιούται ἡ ἀναιρεσιβλήτος ἀφ' αὐτῆς, εἶνε δὲ ἡ δόλος ἔλκουσα τὰ δικαιώματα ταύτης ἀπὸ τοῦ ἐνυποθήκου διαδίκου, ἀλλὰ καὶ ἂν ἐδικαιούτο εἰς τοιαύτην ἔδει νὰ τὴν ἐξαγάγῃ διὰ δικαγράφου ἀπευθυνομένου κατ' ἀμφοτέρων τῶν ἐν τῇ ἀνακοπτομένῃ (καὶ μὴ πῶς ἐκτελεσθείσῃ) ἀποφάσει διαδίκων. Ἐντεῦθεν παρεβιάσθησαν αἱ οὐσιώδεις τῆς δικονομίας διατάξεις περὶ δεδικασμένου καὶ περὶ ἐνδίκων μέσων καὶ ἰδίως τὰρθρα 273 § 3, 274, 476 § 1, 736 καὶ ἐπόμε. 748, 785—807, 842 κλπ. ὡς καὶ τὰρθρα 239 ἐπόμε. ὡς ἡ ἀθέτησις συνεπάγεται τὴν ἀναίρεσιν κατὰ τὸ ἀρθρον 807 § 5. Σημειωτέον δ' ὅτι ἰδοθῇ ὑπὸ τῆς Τραπεζῆς καὶ ὅρκος ἀφ' οὗ ἐξηρτώντο αἱ προσβαλλόμεναι διατάξεις τῆς ὑπ' ἀριθ. 371 (1891) ἀποφάσεως κατὰ τὰ ἀπὸ 5 τοῦ βουλῆ καὶ 13 Σεπτεμβρίου 1891 πρακτικὰ συνεδριάσεως τοῦ Ἀ' Εἰρηνοδικοῦ βουλευτοῦ πλευρὰς Ἀθηνῶν.

Διότι ἐν τῇ ἐκτίμησιν τῶν ἐπὶ τοῦ θέματος τῆς ὑπ' ἀριθ. 1442 (1889) Πρωτοδικείου ἀποφάσεως διεξελθουσῶν ἀποδείξεων ἐφ' ὧν ἐστήριξε τὸ Ἐρετεῖον τὴν ἀνωτέρω περὶ δόλου καὶ συμπαγνίας κρίσιν αὐτοῦ, οὐκ ἔλαβεν πάντας ἵνα ὅφει οὐδ' ἡτιολόγησε τὰς προταθείσας

παρά τοῦ ἀναίρεσιόντος ἐνστάσεις ἐξαίρεσις τῶν μαρτύρων τῆς ἀντι-
 ρεσιβλήτου Τραπεζίης, ἀρρητῶς ἐπικαλέσθη διὰ τῆς αἰτιολογίας
 τῶν ἀπὸ 26 Ἀπριλίου 1894 προτάσεων τῶν ἐξ αὐτῆς ἀναιρετέα καθί-
 σταται ἡ ἀπόφασις δι' ἀναιτιολόγητον ἐπὶ τοῦ οὐσιώδους τοῦτου ἐσχυ-
 ρισμοῦ κατὰ τὸ ἄρθρον 807 § 6 Πολ. Δικονομίας. ὅτι ὅταν τὸ Δ.
 Δ. ὅτι μὴ νομιμῶς αἰ προσβαλλόμενα ἀποφάσεις καὶ ἰδίᾳ ἡ ὑπ' ἀριθ.
 1147 (1885) ὀριστικῇ ἐμμένουσιν εἰς τὰ ὑπὸ τῆς προεκδόσεως ὑπ'
 ἀριθ. 374 (1894) ἀποφάσεως κριθέντα, ἐθεώρησαν ὡς ἀκυρον τὴν ὑπ' ἀ-
 ριθ. 885 (1885) ἀπόφασιν τῶν ἐν Μ. σολογίᾳ Πρωτοδικῶν, καὶ περ-
 εῦσαν ὀριστικῇ καὶ τελεσιδικίᾳ ἀπάναντι τῆς ἀναιρεσιβλήτου Τρα-
 πέζης ὡς αὐτὸ τὸ Δικαστήριον παραδέχεται καὶ ἀπερρίψαν τὴν ἐπὶ ταύτης
 στηριζομένην ἐνστάσιν τοῦ ἀναιρεσιόντος περὶ τοῦ δεδικασμένου καὶ τὸν
 σχετικὸν λόγον τῆς ἀπὸ 12 Ἰανουαρίου 1887 ἀνακοπῆς τοῦ ἀναιρε-
 σιόντος ἐπὶ τῇ λόγῳ ὅτι ἡ ἀπόφασις αὕτη ἐξεδόθη ὀρθρὴν ἐκ συμπα-
 ργίας τῶν διαδίκων Κων. Τσίλιου καὶ Κων. Ράγκου, ἐνῷ ὁ τοιοῦτος
 λόγος καὶ ἀληθῆς ὑποτιθέμενος δὲν ἦτο ἱκανὸς πρὸς ἀνάτρεπν τῆς ἐπι-
 δικίου ἀποφάσεως μὴ παρέχων ἐννομον βάσιν αἰουδῆποτε ἐνδίκου μέσου
 καὶ ἂν δ' ἤθελεν ὑποτιθεῖν ὅτι δύναται γὰρ προσβληθῇ ἡ ἀπόφασις ἐπὶ
 τῷ ἀποδιδόμενῳ ὡς ἄνω δόλω, ἔδει πάντως ἡ προσβολὴ γὰρ γένηται
 διὰ τινος τῶν ἐνδίκων μέσων, οὐδ' ὡν μόνων ἀνατρέπονται κατὰ τὴν
 Δικονομίαν αἱ ἀποφάσεις, καὶ τηρουμένης τῆς προσηκούσης προδικα-
 σίας εἰς πρωτοδικὴν δὲ ἰδίᾳ οὐ μόνον δὲν οἰκιστοῦται ἡ ἀναιρεσιβλή-
 τος Τραπεζῆς, εἰδικῇ οὕσα διάδοχος τοῦ ἡττηθέντος διαδίκου Δεων.
 Ράγκου, ἀλλὰ καὶ ἀν' ἐδικαίωτο εἶδει νὰ εἰσαγάγῃ ταύτην διὰ δικο-
 γραφίου ἀπευθυνομένου ἐναντίον ἀμφοτέρων τῶν ἐν τῇ ἀνακοπτομένῃ
 (καὶ μὴ ὡς ἐκτελεσθεῖσα) ἀποφάσει διαδίκων. Βεβουθεν παρεβιάσθη-
 σαν αὐτοὺς οὐσιώδεις τῆς Πολ. Δικονομίας διατάξεις περὶ δεδικασμένου καὶ
 ἐνδίκων μέσων ἐν οἷς τὰ ἄρθρα 273 § 3, 274, 478 § 1, 736 καὶ
 ἐπὶ 748, 785, 807, 812 καὶ τὰς 239 ἐπόμενων ἡ
 ἀθετήσις αἰτιολογεῖ τὴν ἀνάρεσιν τῶν ἀποφάσεων δυνάμει τοῦ ἄρθρου
 807 § 5. καὶ οὕτως (1881) 8128. ὅρα πὺ νομοθετικῇ ὅτι
 Διότι ἐσφαλμένως ἐπίσης καὶ ἐναντίον τοῦ ἄρθρου 180 τῆς Πολ.
 Δικονομίας ἐλέξαντο αἱ προσβαλλόμενα ἀποφάσεις ὅτι τὸ Δικαστήριον
 δὲν ἐδικαίωτο εἰς τὴν κατ' οὐσίαν ἀναθεώρησιν τῆς προεξημένης ὑπ'
 ἀριθ. 374 (1894) ἀποφάσεως αὐτοῦ ἐν σχέσει πρὸς τὴν ἐκτίμησιν
 τῶν περὶ τῆς ἄνω συμπαίγνης διεξαχθεῖσων ἀποδείξεων, διότι περὶ
 ταύτης ἐπεβλήθη καὶ ἐδόθη ὑπὸ τῆς Τραπεζίης ὄρκος ἐνῷ κατὰ τὴν
 γινόμεν ὀρθρὴν ἐρμηνείαν τοῦ ἄρθρου 357 Πολ. Δικονομίας τὸ Γέν. τοῦ
 ὄρκου τέκμηρτον ὑφίσταται ὑπὸ τὸν ὅρον τῆς προσηκούσης ἐπιβολῆς
 αὐτοῦ, ἣν δύναται πάντοτε νὰ ἐξετάσῃ τὸ Δικαστήριον προδικαστικῆς

ούσης της απόφασις κατὰ τὰ ἄρθρα 186 καὶ 181 Πολ. Δικονομίας, συνέταρχον δὲ καὶ τυπικὰ λόγῳ συνεπαγόμενοι ἀκυρότητα της ἐκτιμήσεως ταύτης καὶ τῷ λόγῳ τούτῳ ἄρα ἀναιρετὴν ἢ προσβαλλομένην ἀπόφασιν διὰ παράβασιν τῶν ἀνω διατάξεων.

Διότι κατὰ τὸ ἄρθρον 1 τοῦ περὶ μεταγραφῆς, Τῆ' νόμου της 29 Ὀκτωβρίου 1856 μεταγραπτοὶ εἰσι πᾶσαι αἱ μεταξύ ζώντων πράξεις καὶ ἀντικείμενον ἔχουσαι μεταβιβασιν κυριότητος ἀκινήτων ἢ ἄλλου ἐμπραγμάτου δικαιώματος ἢ παραίτησιν ἀπὸ τοιούτου, ἀλλὰ καὶ αἱ πράξεις δι' ὧν κηρύσσονται εἰκονικὰ προηγούμενα μεταβιβαστικά συμβόλαια ἔχει ἐπίσης ἀντικείμενον τὴν μεταβίβασιν τῶν ἀκινήτων, διότι ἀφορὰ τὴν μεταβίβασιν τούτων καὶ συνεπῶς περιλαμβάνονται ἐν τῇ νόμικῇ διατυπώσει τοῦ νόμου, ὅστις ἐννοεῖ προδήλως νὰ περιβάλῃ διὰ της δημოსιότητος πᾶσαι τὰς πράξεις πᾶς ἀπόσπῃποτε, ἔχουσας ἀντικείμενον ἢ ἀφορράσας εἰς μεταβιβάσεις ἀκινήτων, καὶ οὐχὶ μόνον ἐκεῖνας δι' ὧν πραγματοῦται ἡ τοιαύτη μεταβίβασιν τοῦτο ὑποστηρίζεται καὶ ἐκ τοῦ ἄρθρου 3 τοῦ νόμου ὅπερ προνοεῖ περὶ σημειώσεως μόνον ἐπὶ δικαστικῶν ἀποφάσεων, διότι αἱ τοιαῦται πράξεις ὡς ἄλλως ὑποδίδει ὑπῆρχε λόγος νὰ ἐξαίρεση ὁ νόμοθέτης ὑπάγονται ἤδη εἰς τὴν μεταγραφὴν κατὰ τὸ ἄρθρον 1. Κατ' ἀκολουθίαν τὸ ὑπ' ἀριθ. 6236 (1874) συμβόλαιον δι' οὗ ἀντερέπετο ὡς εἰκονικὸν τὸ προγενέστερον μεταβιβαστικὸν ὑπ' ἀριθ. 14672 (1871) πωλητήριον τοῦ Β. Λαμπροῦλη, ὡς ἔχον ἀντικείμενον τὴν μεταβίβασιν ἀκινήτων ἔχρηζε μεταγραφῆς καὶ οὐχὶ ὁρθῶς τέκρινον ἀντιθέτως αἱ προσβαλλόμεναι ἀποφάσεις ἀναιρεταὶ οὐσαὶ αὐτῇ ἐσφαλμένην ἐφαρμογὴν καὶ πλημμελεῖ ἐρητηνέαν τοῦ ἄρθρου 1 τοῦ περὶ μεταγραφῆς νόμου κατὰ τὰ ἄρθρα 807 καὶ 807 Πολ. Δικονομίας καὶ 809 ἀποφασί (τοιαύτη καὶ ὡς πρὸς τὴν ἐκ τῆς 29 Ὀκτωβρίου 1856 ἀποφασί διὰ της 3ης αἰτιολογίας τῶν ἀπὸ 2 Σεπτεμβρίου 1898 προτάσεων τοῦ ὁ ἀναιρεθέντος ὡρισμένως ἐπεκαλέσθη καὶ αὐτὴ παγγέλτως ἄλλως τε ἦτο ληπτέον ὑπ' ὅψει παρὰ τοῦ Δικαστηρίου, ὡς προκειμένου περὶ ἐκτιμήσεως της ἀπαδεικτικῆς ἰσχύος ἐγγράφων, διὰ τὸ προμνησθὲν ὑπ' ἀριθ. 6236 (1874) συμβόλαιον ἐπέχον τρόπον ἡδυνταγράφου, καὶ τοῖς συνεπαχθέν πρὸς διάψυσιν της σπουδαιότητος της καὶ διὰ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 14672 συμβολαίου συνεπαρασθέντος πράξεως, ἔχει πᾶσιν μόνον μεταξύ τῶν συναλλαξαμένων καὶ οὐδαμῶς ἡδυνάτο ν' ἀντικειμένη εἰς τὴν ἀνερρεσίαν ἐν καλῇ πίστει ὄντα. Πῶν ἰσχυρισμὸν ὅμως ἡ ἀποφασί τοῦ ἀναιρεθέντος καὶ περὶ οὐσιωδέστατον, ἐν αἰγῇ παρήλθε κατὰ τὸ ἔσφατον διὰ της ἐπὶ τῶν ἀνω προτάσεων ἐκδοθείσης ὑπ' ἀριθ. 1147 (1815) ὁριστικῆς αὐτοῦ ἀποφάσεως (οὕτω διὰ τινος τὸν παραγενόμενον ἡτιολόγησε) καὶ δεόν αὐτὴν ν' ἀναιρεθῇ, τὸ μὲν δι' ἀναπι-
στοτητα καὶ ὁρθότητα (ὡς πρὸς τὴν ἐκ τῆς 29 Ὀκτωβρίου 1856 ἀποφασί) ἐν τῇ ἀποφασί

Ἐπειδὴ παραδεκτὴ ἐστὶν ὡς νόμιμος ἡ αἴτησις τῶν διαδίκων περὶ συνεκδικάσεως ἀμφοτέρων τῶν σιτήσεων ἀναίρεσως, προκειμένου περὶ αποφάσεων ἐκδοθεῖσων ἐπὶ τῇ αὐτῇ διαφορᾷ, ὡς πρὸς τὴν αἴτησιν ἀναίρεσως κατὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 371 αποφάσεως.

Ἐπειδὴ, ὡς ἀποδεικνύεται ἐκ τοῦ δικολογίου τῆς ἀνακοπῆς κατὰ τῆς κατάσχεσεως τῆς Ἑθνικῆς Τραπεζῆς, ὁ ἀναίρεσιών το δικαίωμα αὐτοῦ ἐπὶ τοῦ κατὰσχθέντος ὑδρομύλου ἐστήριξεν οὐ μόνον εἰς τὴν παρ' αὐτοῦ ἐνεργηθεῖσαν πρότερον κατάσχεσιν, ἀλλὰ καὶ εἰς τὸ ὅτι, τὸ ἀκίνητον τοῦτο ἀνήκεν εἰς τοὺς ὀφειλέτας αὐτοῦ, καὶ ἐπ' αὐτοῦ εἶχεν ἐγγράφει ὑποθήκην. Ὄθεν τὸ Ἐφετεῖον ἀπορρίψαν τὴν ἀνακοπὴν ταύτην ὡς πρὸς τὸν ὑδρομύλον, ἐκ μόνου τοῦ λόγου ὅτι ὁ ἀναίρεσιών ὄν' εἶχεν ἐπιβάλει ἐπ' αὐτοῦ κατάσχεσιν, προφανῶς δὲν ἔλαβεν ὑπ' ὄψιν οὐδ' ἐξετάμησεν ἐν συνόλῳ τὸ δικολόγιον τοῦτο τῆς ἀνακοπῆς, παραβιάσαν οὕτω τὴν οὐσιώδη διατάξιν τοῦ ἄρθρου 170 τῆς Πολ. Δικονομίας, ὅπερ κατὰ τὸ ἄρθρον 807 § 5 τῆς αὐτῆς Δικονομίας ἐπάγεται τὴν ἀναίρεσιν τῆς αποφάσεως ταύτης ὡς πρὸς τὸν ὑδρομύλον.

Ἐπειδὴ οἱ λοιποὶ λόγοι ἀναίρεσως κατὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 371 αποφάσεως, καὶ τοὺς μὴ ἀναγόμενοι εἰς τὸ ἀντικείμενον, περὶ οὗ ὀριστικῶς ἀπεφάνθη αὕτη, ἐξεπασθῇσονται κατὰ τὴν ἐξέτασιν τῶν λόγων τῆς ἀναίρεσως κατὰ τῆς ὀριστικῆς αποφάσεως ἐνθα ἀναφέρονται ὡς λόγοι ἀναίρεσως κατ' αὐτῆς, ὡς πρὸς τὴν αἴτησιν ἀναίρεσως κατὰ τῶν ὑπ' ἀριθ. 164 καὶ 1147 αποφάσεων.

Ἐπειδὴ καὶ μὲν αἱ κατὰ τῶν ὀφειλετῶν ἐκδοθεῖσαι αποφάσεις ὑποχρεοῦσι καὶ τοὺς δανειστάς αὐτῶν, οὗτοι ὅμως δύνανται κατὰ τὸν Νόμον (Ν. 4 § 1 Π. 42 8—Ν. 3 Βασιλ. 9. 8.) νὰ προσβάλλωσιν αὐτάς ἀντίτασσομένας κατ' αὐτῶν, διὰ τῆς ἐνσ-άσεως τοῦ ὁλοῦ καὶ ὡς ἐκ συμπαιγνίας γενομένας. Τοῦτο δὲ εἰπὼν καὶ τὸ Ἐφετεῖον διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 371 αποφάσεως τοῦ ὀρθῶς τοὺς ἀνωτέρω νόμους ἡρμήνευσεν καὶ ἐφήρμοσεν, καὶ ἀπορριπτέος ὁ ἐπὶ τοῦ ἐναντίου στήριζόμενος λόγος ἀναίρεσως.

Ἐπειδὴ κατὰ τὰ ἄρθρα 1 καὶ 4 τοῦ περὶ μεταγραφῆς νόμου μεταγράφονται πάσαι αἱ μεταξὺ ζώντων πράξεις, αἱ ἀντικείμενον ἔχουσαι μεταβίβασιν κυριότητος ἀκινήτου. Ὄθεν ἐπὶ τοῦ προκειμένου ἐκχόμενον τὸ Ἐφετεῖον, ὅτι τὸ ὑπ' ἀριθ. 6136 συμβολαίον, δι' οὗ συνωμολογήθη ὡς εἰκονικόν τὸ ὑπ' ἀριθ. 14672 συμβολαίον, δὲν περιέχει μεταβίβασιν κυριότητος, ὁρθῶς καὶ συμφώνως τῷ ἀνωτέρῳ νόμῳ ἀπεφάνηται ὅτι ἡ μεταγραφὴ τοῦ συμβολαίου τούτου δὲν ἦτο ἀναγκαία

ὅπως ἀποκτηθῇ ἡ κυριότης τῶν εἰκονικῶς πωληθέντων ἀκινήτων· ὁθεν οἱ ἐπὶ τοῦ ἐναντίου στηριζόμενοι λόγοι ἀναιρέσεως εἰσιν ἀπορριπτέοι.

Ἐπειδὴ καὶ μὲν τὰ ἐγγράφια καὶ διὰ δημοσίου ἐγγράφου γινώμενα, δὲν πρᾶδλάπτουσι τὰ δικαίωματα ταύτης ἐπὶ τῇ πρὸν κειμένου τῷ Ἐφετείῳ δεχεται, ὅτι ὁ ἀναιρέσεων οὐδὲν ἐπὶ τῶν ὑπὸ τῆς Ἐθνικῆς Τραπεζῆς κατασχθέντων ἀκινήτων εἶγεν ἀποκτήσει δικαίωμα, διὰ τὸν λόγον, ὅτι τὴν τε ὑπόθεσιν καὶ τὴν κατασχέσιν αὐτῶν ἐνῆργησεν οὗτος μετὰ τὴν ὑπόθεσιν τοῦ ὁφειλέτου τῆς Ἐθνικῆς Τραπεζῆς Λεωνίδα Ράγκου γινώμενην μεταγραφὴν τοῦ ὑπ' ἀριθ. 7075 συμβολαίου δι' ἧς οὗτος ἀπέκτησε τὴν κυριότητα αὐτῶν καὶ μετὰ τὴν ὑπὸ τῆς Ἐθνικῆς Τραπεζῆς ἐγγραφείσαν ὑπόθεσιν ἐπὶ τῶν αὐτῶν κτημάτων εἰς βάρος τοῦ ὁφειλέτου τῆς· οὕτω δὲ ἀποσπῆναι τὸ Ἐφετεῖον οὐδὲν νόμον παρέβιασε· ὁθεν ἀπορριπτεῖς ὁ σχετικὸς λόγος ἀναιρέσεως.

Ἐπειδὴ ὁ λόγος ἀναιρέσεως, ὅτι τὸ Ἐφετεῖον τὸν περὶ εἰκονικότητος τῶν ὑπ' ἀριθ. 6286 καὶ 7075 συμβολαίων καὶ περὶ τῆς γνώσεως τῆς Ἐθνικῆς Τραπεζῆς ἰσχυρισμὸν ἀπέριψεν ἐπὶ τῷ λόγῳ ὁρῶν, ὅτι δὲν ἐπρωτάθη διὰ τῆς ἀνακοπῆς ἢ πρωτοδικῶς, εἶναι ἀπορριπτέος, διότι ὡς ἀποδεικνύεται ἐκ τῆς ὑπ' ἀριθ. 164 ἀποφάσεως, τὸν ἰσχυρισμὸν τοῦτον ἀπέριψε τὸ Ἐφετεῖον ὡς ἄνευ νομικῆς σημασίας ὄντα, δι' τὸν λόγον ὅτι δὲν προτείνεται, ὅτι καὶ ἡ Ἐθνικὴ Τραπεζα ἡτὸ ἐν γνῶσει τῆς εἰκονικότητος ταύτης, ὅτε καὶ μόνον ἡ εἰκονικότης ἡδύνατο κατὰ τὸν νόμον νὰ προταθῇ αποτελεσματικῶς καὶ κατ' αὐτῆς, οὗσης τρίτου, τὴν γνῶσιν δὲ ταύτην τῆς Τραπεζῆς περὶ τῆς εἰκονικότητος ὄντως οὐδόλως ἐπρότεινεν ὁ ἀναιρέσεων, ὡς ἀποδεικνύεται ἐκ τῶν ἐπικουλουμένων ἐγγράφων αὐτοῦ προτάσεων, ἐν αἷς ἐκθέτει μόνον, ὅτι τὰ εἰρημένα συμβόλαια ἐγένοντο εἰκονικῶς μεταξύ Λεωνίδα καὶ Χρήστου Ράγκου. Οὕτω δὲ ἀποφανθὲν τὸ Ἐφετεῖον συνεμορφώθη ἐντελῶς πρὸς τὸν νόμον.

Ἐπειδὴ, δεχόμενον τὸ Ἐφετεῖον διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 164 ἀποφάσεως τοῦ, ὅτι ὁ διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 371 ἀποφάσεως ἐπὶ βληθεὶς ὅρκος εἰδόθη νομίμως, καὶ ἀποσπῆναι, ὅτι ἔνεχα τούτου δὲν ἡδύνατο νὰ ἐπανέλθῃ εἰς νέαν ἐκτίμησιν τῶν μαρτυρικῶν καταθέσεων, πρὸς ἐπίρρωσιν τῶν ὑποίων ἐπεβλήθη ὁ ἀναπληρωτικὸς ὅρκος, διότι κατὰ τὸ ἄρθρον 357 τῆς Πολ. Δικονομίας ὁ νομίμως οὐθείς ὅρκος ἀποτελεῖ τελείαν ἀπόδειξιν, ἀποκλείουσιν πᾶσαν ἀνταπόδειξιν, ὅπως ἡρῆνευσεν καὶ ἐφήρμοσε τὸ ἀνωτέρω ἄρθρον, καὶ ὁ ἐπὶ τοῦ ἐναντίου στηριζόμενος λόγος ἀναιρέσεως εἶναι ἀπορριπτέος.

Ἐπειδὴ ὁ λόγος ἀναιρέσεως ὅτι τὸ Ἐφετεῖον δὲν ἔλαβεν ὑπ' ὄψιν τὴν ἐνστάσιν, ὅτι ὁ ὑπὸ τῆς Ἐθνικῆς Τραπεζῆς προταθεὶς ἰσχυρισμὸς

περί εικονικότητας τοῦ ὑπ' ἀριθ. 1472 συμβολαίου, ἥτις ἐπρόκειτο ν' ἀποδειχθῇ καὶ ἐθεωρήθη ἀποδεδειγμένη διὰ τῆς προσαγωγῆς τοῦ ὑπ' ἀριθ. 6236 συμβολαίου, ἥτο ἀπαράδεκτος ἅτε μὴ προταθεῖς κατὰ τὴν πρώτην ἐνώπιον τοῦ Πρωτοδικείου συζήτησιν, εἶναι ἀπορριπτέος, διότι, ὡς ὑποβάλλεται, εἶναι ἄνευ νομικῆς σημασίας, μὴ ἰσχυριζομένου τοῦ ἀναιρεσιόντος, ὅτι δὲν ἐπροτάθη εἰς κατόπιν συνεδρίασιν, ἢ ὅτι, προταθεῖς ἀπεκρούσθη παρ' αὐτοῦ ὡς ἀπαράδεκτος. Ἐπὶ τοιοῦτου δὲ ἰσχυρισμοῦ δὲν ἦτο ὑποχρεὼν τὸ Δικαστήριον ν' ἀποφανθῇ ρητῶς τοσούτῳ μᾶλλον, καθόσον ὡς ἀποδεικνύεται ἐκ τῆς ὑπ' ἀριθ. 1213 πρώτης αποφάσεως τοῦ Πρωτοδικείου, ἡ εἰκονικότης ἐπροτάθη ὑπὸ τῆς Ἑθνικῆς Τραπεζῆς καὶ διατάχθη ἀπόδειξις περὶ αὐτῆς ἐξ ἀρχῆς.

Ἐπειδὴ, ἀφού τοῦ Ἐφετείου διχεται, ὅτι ἡ ἔφεσις τῆς Τραπεζῆς κατὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 1439 πρωτοδικίου αποφάσεως ἀπερρίθη ὡς ἀπαράδεκτος, ἅτε ἀπειθυνομένη κατὰ προδικαστικῆς αποφάσεως, ὁρθῶς καὶ συμφώνως πρὸς τὰ ἀρθρα 180, 181, 515 § 2 καὶ 749 Πολιτ. Δικονομίας ἀπεφάνητο, ὅτι ἡδύνατο νὰ συγκεκληθῇ μετὰ τῆς ἑρριπτικῆς καὶ ὁ ἐπὶ τοῦ ἐναντίου στηριζόμενος λόγος ὁ ἀνατρέσεως εἶναι ἀπορριπτέος.

Διὰ ταῦτα

Ἰδὼν καὶ τὰ ἀρθρα 210—219, 833, 838, 839 καὶ 830 Πολ. Δικονομίας.

Ἀναίρει τὴν ὑπ' ἀριθ. 371 τοῦ ἔτους 1891 ἀπόφασιν τῶν ἐν Πάτραις Ἐφετῶν, ἐφ' ὅσον ἀπερρίψε τὴν ἀνακοπὴν τοῦ ἀναιρεσιόντος ὡς πρὸς τὸν ὑπὸ τῆς Ἑθνικῆς Τραπεζῆς κατασχεθέντα ὑδρόμυλον καὶ

Παραπέμπει πρὸς τοῦτο καὶ μόνον τὴν ὑπόθεσιν πρὸς νέαν συζήτησιν ἐνώπιον τῶν ἐν Ἀθῆναις Ἐφετῶν.

Διατάσσει νὰ γραφῇ ἡ παρούσα εἰς τὸ περιθώριον τοῦ πρωτοτύπου τῆς ἀναίρουμένης ὑπ' ἀριθ. 371 αποφάσεως καὶ τυπωθῇ ὁλόκληρῃ τῆς ἀνερασιδότητος Ἑθνικῆς Τραπεζῆς.

Ἀπορρίπτεται κατὰ τὰ λοιπὰ τὰς καίτησεις ἀνατρέσεως τοῦ αὐτοῦ ἀναιρεσιόντος Κωνσταντίνου Τσέλιου, κατὰ τῆς αὐτῆς ἀποφάσεως ὑπ' ἀριθ. 371, ὡς καὶ κατὰ τὸν ὑπ' ἀριθ. 164 τοῦ ἔτους 1894 καὶ 1147 τοῦ ἔτους 1895 ἀποφάσεων τοῦ Ἐφετείου Πατρῶν.

ΑΠΟΦΑΣΙΣ ΑΡΕΙΟΥ ΠΑΓΟΥ

Καταδικάζει τὸν ἀναιρεσειόντα Κωνστ. Τσέλιον εἰς τὰ δύο τρίτα τῶν ἐξόδων τῆς Ἐθνικῆς Τραπεζῆς τῆς παρουσίας συζητήσεως, ἐκ δραχμῶν ἐξήκοντα (60), συμπληρῶν τὰ λοιπὰ.

Καταδικάζει τὸν αὐτὸν ἀναιρεσειόντα εἰς τὸ παραβολόν, τὸ κατατεθὲν διὰ τὴν ἀνάρεσιν τῶν ὑπ' ἀριθ. 164 καὶ 1147 αποφάσεων ὑπὲρ τοῦ Δημοσίου.

Διατάσσει δὲ τὴν ἐπιστροφὴν τοῦ παραβολοῦ, τοῦ κατατεθέντος διὰ τὴν αἰτησιν ἀναίρεσεως τῆς ὑπ' ἀριθ. 371 αποφάσεως.

(Ἐκρίθη, ἀπεφασίσθη καὶ ἐξημοσιεύθη ἐν Ἀθήναις τῇ τριακοστῇ

Δεκεμβρίου 1898.

Ὁ Πρόεδρος Ὁ Γραμματεὺς

Κ. Σημαντήρας Γ. Καστόρχης

Ἀριθ. 312

Τὸ Δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου

Τυπὴν Β'

Συγκείμενον ἐκ τῶν Δικαστῶν Μιχ. Διγενῆ, Ἀντιπροέδρου (κω-

λυομένου τοῦ Προέδρου), Γω. Δουβουνιώτου, Εἰσαγγετῆ, Στ. Ἀνδρο-

πούλου, Β. Παπαδοπούλου, Β. Ροντήρη, Π. Μενελάου καὶ Ι. Τσάτσου,

ἀπαρόντων τοῦ τε Ἀντιεπαγγελέως Κωνστ. Μανιάκη (κωλυομέ-

νου τοῦ Εἰσαγγελέως) καὶ τοῦ Ὑπεργραμματέως Μ. Μπαρινεπούλου.

Συνεδρίασαν ἐν αὐτῇ ἀρχαιότητι τοῦ καταστήματος αὐτοῦ

τῇ εἰκοστῇ πρώτῃ, Νοεμβρίου 1898, ἵνα δικάσῃ ἐπὶ τῆς ἐξῆς ὑποθέ-

σεως, μετὰξὺ

Τῆς ἐναγοῦσης Ἀννης χήρας Ἀ. Σωμάκη, κατοίκου Ἀθηνῶν,

κατασταθείσης διὰ τοῦ πληρεξουσίου τῆς Κων. Ραχτιδαν, δικηγόρου,

τῶν ἐναγομένων 1) Βίκτωρος Β. Μελά, κατοίκου Ἀθηνῶν, ὡς κλη-

ρονόμου τοῦ Βασιλείου Μελά καὶ διαδόχου τῆς Τετρίχουρας Βασιλ.

Μελά, παρασταθέντος διὰ τοῦ πληρεξουσίου τοῦ Νικολ. Καλογερο-

πούλου, δικηγόρου καὶ 2) τῆς ἐν Ἀθήναις ἰδρυμένης ὁμορρυθμοῦ ἐμπο-

ρικῆς ἐταιρίας ὑπὸ τὴν ἐπωνυμίαν « Ἀδελφοὶ Ἀκριβοῦ », ἀποτελου-

μένης καὶ εκπροσωπούμενης ὑπὸ τῶν μελῶν αὐτῆς Γεωργίου καὶ Ἀκριβοῦ Β. Ἀκριβοῦ, κατοίκων Ἀθηνῶν, παρασταθείσης διὰ τοῦ πληρεξουσίου τῆς Ἀντ. Μίτσης, δικηγόρου, καὶ τοῦ παρεμβαίνοντος Μιχαὴλ Κατσιμπαλή, κατοίκου Ἀθηνῶν, παρασταθέντος διὰ τοῦ πληρεξουσίου Γεωργίου Φιλαρέτου, δικηγόρου.

Ἡ Ἀννα χήρα Α. Σωμάκη διὰ τῆς ἀπὸ 15 Σεπτεμβρίου 1898 ἐνώπιον τοῦ Δικαστηρίου τούτου ἀγωγῆς τῆς κατὰ τῶν 1) Βίκτωρος Μελά ὑπὸ τὰς, ὡς εἴρηται, ιδιότητάς του καὶ 2) τῆς ἐνταυθα ἐμπορικῆς εταιρίας « Ἀδελφοὶ Ἀκριβοῦ », κοινοποιήσεως καὶ πρὸς τὸν Μιχαὴλ Κατσιμπαλήν, ἐξέθηκεν, ὅτι διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 160 (1898) ἀποφάσεως τοῦ Ἀρείου Πάγου, ἐκδοθείσης ἐν δίκῃ μεταξὺ αὐτῆς καὶ τοῦ Μιχαὴλ Κατσιμπαλή, ὑπεχρεώθη ν' ἀποδείξῃ ἄνευ μαρτύρων τὸ ἐν αὐτῇ θέμα, ἥτοι ὅτι ὁ ρηθεὶς ἀντίδικός τῆς ἐπληρώθη πῇ ἐπίδικον ἀπαίτησίν του παρὰ τῶν διὰ τῆς ἀγωγῆς ταύτης ἤδη ἐναγομένων παρ' αὐτῆς λαβὼν ὠρισμένως παρὰ τοῦ Β. Μελά Δρ. 3000 καὶ παρὰ τῶν ἀδελφῶν Ἀκριβοῦ Δρ. 1500, ὅτι ἄλλως ὁ Μιχ. Κατσιμπαλὴς ἐπληρώθη τὰ ἄνω ποσὰ παρὰ τῶν ἐντιγομένων, ἥτοι Δρ. 3000 παρὰ τοῦ πρώτου αὐτῶν τῇ 30 Ἰουνίου 1886, καὶ Δρ. 1500 παρὰ τῆς δευτέρας κατ' Αὐγουστον ἢ Ὀκτώβριον τοῦ αὐτοῦ ἔτους δι' ἀποζημιώσιν τοῦ ρυμοτομηθέντος κτήματος αὐτοῦ πρῶν τῶν κληρονόμων Μιχαὴλ ἢ Ντίνου· ὅτι οἱ ἐναγόμενοι, κατέχοντες τὰς σχετικὰς ἀποδείξεις, ὀφείλουσι νὰ προσαγάγῃσι ταῦτα, τὸ μὲν διότι ἀπορῶσιν αὐταὶ εἰς τὰ δικαιώματα αὐτῆς (τῆς ἐντιγούσης), τὸ δὲ διότι ἡ ἐπίδειξις αὐτῶν οὐδεμίαν φέρει βλάβην εἰς τοὺς κατόχους. Ἐπομένως δεόν νὰ υποχρεωθῶσιν οἱ ἐναγόμενοι εἰς ἐπίδειξιν τῶν ἐγγράφων τούτων κατὰ τὴν, ὡς ἄνω εἴρηται, μεταξὺ αὐτῆς καὶ τοῦ Μιχ. Κατσιμπαλή ἐκκρεμῇ δίκῃ, ὅπως ποιήσῃται χρῆσιν αὐτῶν πρὸς ἀπόδειξιν τοῦ ταχθέντος αὐτῇ θέματος· καὶ ἤχησάτο νὰ υποχρεωθῶσιν οἱ ἐναγόμενοι διὰ τῶν νομίμων ἀναγκαστικῶν μέσων νὰ προσαγάγῃσι τὰς περὶ ὧν πρόκειται ἀποδείξεις κατὰ τὴν μεταξὺ αὐτῆς καὶ τοῦ Μιχ. Κατσιμπαλή δίκην, ἄλλως νὰ ὑποστῶσι τὰς συνέπειας τοῦ νόμου καὶ ἐπιβληθῶσιν αὐτοῖς τὰ ἐξοσα καὶ τέλη.

Μεθ' ὃ οὗ Μιχ. Κατσιμπαλὴς διὰ τῆς ἀπὸ 29 Σεπτεμβρίου 1898

ἐνώπιον τοῦ Δικαστηρίου τούτου παρεμβάσεως τοῦ κατὰ τῆς ἐναγούσης Ἀννης Σωμάκη, κοινοποιηθείσης καὶ πρὸς τοὺς ἐναγομένους Βλκτωρα Μελαν ὑπὸ τὰς ἰδιότητάς του καὶ ἐταιρίαν «Ἀδελφοὶ Ἀνδριβού», ἐξέδηκεν, ὅτι ἔχει ἐννομον συμφέρον, ὅπως παρέμβῃ εἰς τὴν προκειμένην δίκην καὶ ἀποκρούσῃ τὴν ἀνωτέρω ἀγωγὴν ὡς νόμιμῳ ἀβάσιμον, ἀνυπόστατον, ἀναληθὴ καὶ ἀόριστον, ἐν ἀπύθουσι δὲ ἡ ἐνάγουσα τὴν ἀγωγὴν τῆς κατ' αὐτοῦ καὶ ἐπομένως ἡ παρέμβασις τοῦ αὐτῆς εἶναι νόμιμος καὶ βάσιμος· καὶ ᾗτήσατο ν' ἀπορριφθῇ ἡ ἀπὸ τοῦ 15 Νοεμβρίου 1898 ἀγωγή τῆς ἐναγούσης περὶ ἐπιδείξεως ἐγγράφων ὡς ἀπαράδεκτος, ἄλλως ὡς ἀόριστος, μὴ νόμιμος, ἀνυπόστατος καὶ ἀβάσιμος καὶ νὰ καταδικασθῇ ἡ ἐνάγουσα εἰς τὰ τῆς δίκης ἐξόδα καὶ τέλη.

Ἐπομένως καὶ μετὰ τὴν νόμιμην πρόδικασίαν, εἰσῆχθη ἡ προκειμένη ὑπόθεσις εἰς τὸ ἀκροατήριον τοῦ δικαστηρίου τούτου πρὸς συζήτησιν, κατὰ τὴν ἐν ἀρχῇ τῆς παρούσης ἀναφερμένην συνεδρίασιν, καθ' ἣν παρέστησαν οἱ τῶν διαδίκων πληρεξούσιοι, ὥτινες διὰ τῶν ἀναγνωσθεισῶν ἐγγράφων προτάσεων αὐτῶν ᾗτήσαντο ὁ μὲν τῆς ἐναγούσης νὰ γείνῃ δεκτὴ ἡ ἀγωγή τῆς, νὰ ἀπορριφθῇ ἡ παρέμβασις τοῦ Μιχ. Καταίμπαλη, νὰ ὑποχρεωθῶσιν οἱ ἐναγομένοι νὰ προσαγγίσωσι τὰς ἐν τῇ ἀγωγῇ ἀναφερομένας ἀποδείξεις ἄλλως δὲ ὑπόστωσι τὰς συνεπείας τοῦ νόμου καὶ νὰ καταδικασθῶσιν οἱ ἀντιδικοὶ τῆς εἰς τὰ ἐξόδα καὶ τέλη, αἱ δὲ τῶν ἐναγομένων τὴν ἀπόρριψιν τῆς ἀγωγῆς καὶ τῆς παρεμβάσεως καὶ τὴν καταδίκην τῶν ἀντιδίκων τῆς εἰς τὰ ἐξόδα καὶ τέλη καὶ ὁ τοῦ παρεμβαίνοντος νὰ γείνῃ δεκτὴ ἡ παρέμβασις τοῦ, ν' ἀπορριφθῇ ἡ ἀγωγή τῆς ἐναγούσης Ἀννης Σωμάκη (Ἀν. Σωμάκη) καὶ νὰ καταδικασθῇ αὕτη εἰς τὰ ἐξόδα καὶ τέλη.

Ἀκούσαν αὐτῶν ἀναπτυζάντων καὶ προφορικῶς τὰς προτάσεις τῶν ταύτας· καὶ

Τοῦ Ἀντισταγγελέως.

Ἰδὼν τὴν δικογραφίαν.

Σκεφθὲν κατὰ τὸν Νόμον.

Ἐπειδὴ ἡ ἐνάγουσα διὰ τῆς ὑπὸ συζήτησιν ἀγωγῆς αὐτῆς περὶ ἐπιδείξεως ἐγγράφων, ἰσχυριζομένη, ὅτι οἱ διὰ τῆς ἀγωγῆς ἐναγομένοι

κατέχουσιν τὰς ἀποδείξεις, εἰς προσαγωγὴν τῶν ὁποίων ὑπεχρεώθη αὕτη ὑπὸ τῆς ἀποφάσεως τοῦ Δικαστηρίου τούτου καὶ ὅτι οὐδεμίαν βλάβην δύναται νὰ ἐπιφέρει εἰς τοὺς κατόχους τῶν ἐναγομένων ἢ προσαγωγῇ τῶν ἐγγράφων τούτων, ἐξαίτεται νὰ ὑποχρεωθῶσιν οἱ ἐναγομένοι οὐλοὶ εἰς προσαγωγὴν τῶν ἀποδείξεων τούτων. Ὡστε τὸ ἀντικείμενον τῆς παρουσίας δίκης κυρίως εἶνε ἡ κατοχὴ τῶν ἐν λόγῳ ἐγγράφων ὑπὸ τῶν ἐναγομένων καὶ τὸ ἐβλαβὲς τῆς προσαγωγῆς αὐτῶν καὶ οὐχὶ ὑπὸ ποίαν ἰδιότητα κατέχουσιν οἱ ἐναγομένοι τὰ ἐγγραφα, ἂν ὡς κληρονόμοι ἢ οὐχί.

Ἐπειδὴ οἱ ἐναγομένοι ἀρνοῦνται ὅτι κατέχουσιν τὰ ζητούμενα ἐγγραφα, δεῖν νὰ ὑποχρεωθῇ ἡ ἐνάγουσα εἰς ἀπόδειξιν τοῦ ἰσχυρισμοῦ αὐτῆς τούτου.

Ἐπειδὴ ἡ ἐνάγουσα δὲν ἠδύνατο νὰ ἔχῃ ἐγγραφον ἀπόδειξιν περὶ τοῦ ἐπιβληθησομένου αὐτῇ θέματος, ὅθεν ἐπι-ρεπτέον αὐτῇ καὶ τὸ μέσον τῶν μαρτύρων.

Διὰ ταῦτα

Ἀναβάλλον ὡς ἀποφασίσῃ ὀριστικῶς καὶ περὶ τῶν ἐξόδων.

Ὑποχρεοῖ τὴν ἐνάγουσαν, ἵνα ἀποδείξῃ διὰ παντός νομίμου μέσου μηδὲ τοῦ τῶν μαρτύρων ἐξαιρουμένου, ὅτι οἱ ἐναγομένοι κατέχουσιν τὰς ἀποδείξεις περὶ τῶν ἐν ἀγωγῇ αὐτῆς καὶ ἡ ἀπόφασις τοῦ Δικαστηρίου τούτου.

Διατάσσει ὅπως οἱ μάρτυρες ἐξετασθῶσιν ἐνώπιον τῶν Εἰρηνοδικείων τῆς διαμονῆς των, διορίζομένων εἰσηγητῶν, καὶ ἐν τοῖς δημοσίοις καταστήμασιν αὐτῶν ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς κοινοποιήσεως τῆς ἀποφάσεως ταύτης, καθ' ἡμέρας καὶ ὥρα εἰδικώτερον ὀρίστας ὑπὸ τῶν Εἰσηγητῶν τούτων ἐντὸς τῆς ἀνω ταχθείσης προθεσμίας.

Ἐπιφυλάσσεται περὶ τῶν ἐξόδων ἐν τῇ ὀριστικῇ ἀποφάσει.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις τῇ τριακοστῇ Δεκεμβρίου 1898.

Ἐδημοσιεύθη δ' ἐκτάκτως τῇ 30ῇ Δεκεμβρίου 1898.

Ὁ Ἀντιπρόεδρος

Μ. Διγενῆς.

Ὁ Ὑπογραμματεὺς

Μ. Μπαρινόπουλος.

Αριθ. 318
Τὸ Δικαστήριο τοῦ Ἀρείου Πάγου
Τμήμα Β'

Συγκείμενον ἐκ τῶν Δικαστῶν Μιχ. Δ. γεννη, Ἀντιπροέδρου (κα-
λυομένου τοῦ Προέδρου), Γω. Δουβουνιώτου, Στ. Ἀνδρεοπούλου, Β.
Παπαδοπούλου, Β. Ροντήρη, Γωάν. Τσιτσου, Εὐσημίου καὶ Μιλτ.
Ἡλιάδου, παρόντων τοῦ τε Ἀντιταγγελέως Κωνσ. Μανιάνη (καλυ-
μένου τοῦ Εἰσαγγελέως) καὶ τοῦ Ὑπογραμματέως Μ. Μπαριχαπούλου.

Συνεδρίασαν δημοσίᾳ ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ τοῦ καταστήματος αὐτοῦ
τῇ δεκάτῃ τετάρτῃ Νοεμβρίου 1898, ἵνα δικάσῃ ἐπὶ τῇ ἐξελίξῃ ὑπό-
θέσει μεταξὺ τοῦ ἐκκαλούντος καὶ Ἐφεσβλήτου Δημόσιου, ἀντιπρο-
σωπευομένου ὑπὸ τοῦ Ὑπουργοῦ τῶν Οἰκονομικῶν, ἐδρεύοντος ἐν Ἀ-
θῆναις, παραστάθεντος διὰ τοῦ πληρεξουσίου τοῦ Ἀρ. Πλεράκη, Νομικοῦ
Σμβούλου καὶ τῶν ἐφεσβλητῶν καὶ ἐκκαλούντων 1) Εὐγενίᾳς γῆρας
Ἀρ. Τριγγέτα, κατοικοῦ Τριπόλεως, δι' ἐκπύτην καὶ ὡς φυσικοῦ ἐπι-
τροπὸν τῆς ἀηλικίου θυγατρὸς τῆς Ἀναστασίας Ἀρ. Τριγγέτα, κλη-
ρονόμου τοῦ ἀποβιώσαντος Παναγιώτου Ἀργ. Τριγγέτα, παρασταθεί-
σης διὰ τῶν πληρεξουσίων τῆς Θεοδ. Μαρτιοπούλου καὶ Θεοδ. Πέρ-
ρου, δικηγόρων καὶ 2) Δημητρίου Τριγγέτα κατοικοῦ Τριπόλεως, ὡς
κληρονόμου τοῦ ἀδελφοῦ τοῦ Παναγιώτου Τριγγέτα, παραστάντος αὐ-
τοπροσώπως καὶ ἐπὶ τῷ ἀκροατηρίῳ πληρεξουσίου τοῦ τοῦ
Θεοδ. Μαρτιοπούλου καὶ Θεοδ. Πέρρου, δικηγόρους.

Ὁ Παναγιώτης Ἀργυρ. Τριγγέτας, ὃν ἀποβιώσαντα διαρκούσης
τῆς διαδικασίας, παριστάνουσιν οἱ ὡς ἀνωτέρω κληρονόμοι αὐτοῦ διὰ
τῆς ἀπὸ 15 Νοεμβρίου 1877 ἐνώπιον τοῦ Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν ἀγω-
γῆς κατὰ τοῦ Δημοσίου ἐβλήκειν, ὅτι διὰ τοῦ ἀπὸ 23 Ἀπριλίου 1875
Β. Διατάγματος, κοινοποιηθέντος αὐτῷ παρὰ τοῦ ὑπουργείου τῶν
Ναυτικῶν, ἀπενεμήθη εἰς αὐτὸν ὁ βεθμός τοῦ λογιστοῦ καὶ ἐπέθη εἰς
διαθεσιμότητα, τὴν δὲ 30 τοῦ αὐτοῦ μηνὸς καὶ ἐτοῦς ὁ ἐδωκεν ἐνώπιον τοῦ
ἐπαρχοῦ Πυλίας τὸν νενομισμένον στρατιωτικὸν ὄρκον. Ἀλλ' ἐνῶ κατὰ

τὸ Σύνταγμα καὶ τοὺς νόμους ὁ στρατιωτικὸς καὶ ναυτικὸς βαθμὸς εἶνε ἀναφαίρετος δι' ἑτέρου Β. Διατάγματος τῆς 18 Δεκεμβρίου 1875 ἀπελύθη τῆς ὑπηρεσίας, ἣν κατεῖχεν ὡς λογιστὴς τοῦ Β. Ναυτικοῦ· ὅτι ἡ τοιαύτη ἀπόλυσις δὲν εἶ ἐνόμιμος, οὔτε δύναται νὰ τὸν ἀποστερήσῃ τοῦ βαθμοῦ του καὶ τῶν ἐντεῦθεν παραγομένων ὠφελειῶν, ἥτοι τοῦ μισθοῦ του· ὅτι ἡ ἀπονομή τοῦ βαθμοῦ του ἐγένετο οὐ μόνον δυνάμει τοῦ καταργηθέντος νόμου τῆς 16 Ἀπριλίου 1873, ἀλλὰ καὶ τοῦ προϋπάρχοντος τῆς 24 Σεπτεμβρίου 1856, καθ' ὃν καθιερούντο 25 λογισταὶ καὶ τριοῦτοι ὅν· εἶχον διορισθῇ· ὅτι πλὴν τούτου ἐν τῷ Διατάγματι τοῦ διορισμοῦ του οὗτος κατεῖχε τὸν δευτέρου βαθμὸν, καὶ ἂν ὑπῆρχεν ὑπέρβασις τις εἰς τὸν ἀριθμὸν τῶν διορισθεντων λογιστῶν, ὠφείλεν ἡ Κυβέρνησις νὰ διατηρήσῃ τοὺς προηγουμένους καὶ ν' ἀπολύσῃ τοὺς ἐπομένους, ἐν ταύτοις ἐνῷ ἀπέλυσεν αὐτὸν διτήρησε τὸν Γεώργ. Μιχαήλ ἔχοντα τὸν ἑβδόμον ἀριθμὸν, καὶ μετὰ τὴν ἀπόλυσίν του διώρισεν ἑτέρους δύο λογιστὰς τὸν Γ. Δράκον καὶ Γεώργιον Νικολάπουλον· ὅτι ἕνεκα τῆς παραινόμεν καὶ ἀδίκου ἀπολύσεώς του, τὸ Δημόσιον εἶνε ὑπόχρεον νὰ τὸν ἀποζημιώσῃ διὰ τοὺς καθυστερουμένους μισθοὺς ἥτοι ἀπὸ τοῦ μηνὸς Ὀκτωβρίου 1875 μέχρι τῆς ἀγωγῆς πρὸς δρ. 95 22)00 κατὰ μῆνα ὡς καὶ τοὺς ἐφεξῆς μέχρι τῆς τακτικῆς ἐπανόδου του ἐν τῇ ὑπηρεσίᾳ· ὅτι οἱ μισθοὶ τῶν μηνῶν Ὀκτωβρίου Νοεμβρίου καὶ Δεκεμβρίου 1875 τῷ καθυστεροῦνται ἄνευ λόγου, μὴ κοινοποιηθείσης αὐτῷ τῆς ἀπολύσεως ἡ τὴν 30 Δεκεμβρίου 1875· ὅθεν δικαιούται εἰς ἀπόληψιν τούτων καὶ διὰ τὸν λόγον τοῦτον· ὅτι ἡ περὶ θεραπείας αἰτησις ἀπέβη ἀτελεσφόρητος· καὶ ᾗτήσατο νὰ ὑποχρεωθῇ τὸ Δημόσιον νὰ αὐτῷ πληρώσῃ δρ. 2,400 ἐντόκως ἀπὸ τῆς αἰτήσεως θεραπείας καὶ προσέτι δρ. 95 22)00 ἀπὸ τοῦ Νοεμβρίου 1877 καὶ ἐφεξῆς.

Συζητήσεως γενομένης, τὸ Πρωτοδικεῖον ἐξέδοτο τὴν ὑπ' ἀριθ. 835 (1878) ἀπόφασιν δι' ἣς ὑπεχρέωσε τὸ Δημόσιον ν' ἀποδείξῃ ὅτι ἐπληρώθησαν εἰς τὸν ἐνάγοντα οἱ ἀπὸ τοῦ Ὀκτωβρίου 1875 μέχρι τῆς ἀπολύσεώς του καθυστερούμενοι μισθοὶ του καὶ ὅτι ἡ ἀπόλυσις ἐκοινοποιήθη πρὸ τῆς 30 Δεκεμβρίου 1875 καὶ πότε ὠρισμένως.

Ἐκκληθεῖσθαι τῆς ἀποφάσεως αὐτῆς ἐκατέρωθεν ἐνώπιον τοῦ

φετείου Ἀθηνῶν, τοῦτο ἐξέδοτο πὰς ἐξῆς ἱποφάσεις: 1) τὴν ὑπ' ἀριθ. 225 (1879), δι' ἣς ἀπέριψε τὴν ἔφεσιν τοῦ ἐνάγοντος, δεχθὲν δ' ἐν μέρει τὴν τοῦ Δημοσίου καὶ μεταρρυθρίσαν τὴν ἐκκληθεῖσαν ἀπόφασιν ἀπέριψε τὴν ἀγωγὴν καθάσον ἀφορᾷ εἰς τὴν ἀνάκτησιν τοῦ βαθμοῦ τοῦ ἐνάγοντος ὡς λογιστοῦ καὶ τὴν πληρωμὴν τῶν μισθῶν του ἀπὸ τῆς 15 Νοεμβρίου 1875 καὶ ἐφεξῆς καὶ ὑπεχρέωσε τὸ Δημόσιον ν' ἀποδείξῃ πλὴν μαρτύρων, ὅτι ὁ ἐνάγων ἐπληρώθη, τοὺς μέχρι 15 Νοεμβρίου 1875 καθυστερουμένους μισθοὺς του καὶ 2) τὴν ὑπ' ἀριθ. 838 (1879), δι' ἣς ὑπεχρέωσε τὸ Δημόσιον νὰ πληρώσῃ τῷ ἐνάγοντι τοὺς καθυστερουμένους μισθοὺς του τοῦ μηνὸς Ὀκτωβρίου μέχρι τῆς 15 Νοεμβρίου 1875 ἐκ ὧν 142 ἐντόκως 80) εἰρησίως ἀπὸ τῆς ἀγωγῆς.

Ἐπὶ τῇ αἰτήσῃ δὲ τοῦ ἐνάγοντος καὶ τοῦ Δημοσίου ὁ Ἄρειος Πάγος διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 254 (1883) ἀποφάσεως ἀνέρας καθ' ὅλον κληρίαν τὴν ὑπ' ἀριθ. 225 (1879) ἀπόφασιν τοῦ Ἐφετείου Ἀθηνῶν καὶ τὴν ἐπὶ ταύτης στηριζομένην ὑπ' ἀριθ. 838 (1879) ἀπόφασιν τοῦ αὐτοῦ Ἐφετείου, δι' ἣς ἐπεδικάσθησαν τῷ ἐνάγοντι οἱ μισθοὶ αὐτοῦ οἱ πρό τῆς δημοσιεύσεως τοῦ ΦΔΘ Νόμου, καὶ παρέπεμψε τὴν ὑπόθεσιν πρὸς ἀνὰ συζήτησιν ἐνώπιον τοῦ Ἐφετείου Ναυπλίου, ὁπερ μετὰ προηγουμένην συζήτησιν ἐξέδοτο τὴν ὑπ' ἀριθ. 904 (1884) ἀπόφασιν, δι' ἣς ἀπέριψε μὲν τὴν ἔφεσιν τοῦ Δημοσίου, δεχθὲν δὲ τὴν τοῦ ἐνάγοντος καὶ μεταρρυθρίσαν τὴν ἐκκληθεῖσαν ὑπ' ἀριθ. 835 (1878) ἀπόφασιν τοῦ Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν, ἐδέχθη ἐν μέρει τὴν ἀγωγὴν τοῦ ἐνάγοντος καὶ ὑπεχρέωσε τὸ Δημόσιον νὰ πληρώσῃ εἰς τοὺς κληρονόμους αὐτοῦ δραχ. 40 κατὰ μῆνα ἀπὸ τοῦ Ὀκτωβρίου 1875 μέχρι τοῦ θανάτου τοῦ ἐνάγοντος, ἥτοι 1) δρα. 940 ὑπολογιζομένου ἐν ὅλῳ μέχρι τῆς αἰτήσεως θεραπείας (29 Σεπτεμβρίου 1877) ἐντόκως ἀπὸ τῆς ἡμέρας ταύτης πρὸς 80) εἰρησίως καὶ 2) δρα. 40 κατὰ μῆνα ἀπὸ τῆς 29 Σεπτεμβρίου 1877 μέχρι τοῦ θανάτου τοῦ ἐνάγοντος Παναγιώτου Τριγγέτα ἐντόκως 80) εἰρησίως ἀπὸ τῆς ἐπιταγῆς.

Τὴν ἀναίρεσιν τῆς ἀποφάσεως αὐτῆς τοῦ Ἐφετείου Ναυπλίου ἡτάσαστο τὸ Δημόσιον δι' αἰτήσεώς του περιεχούσης συν ἄλλοις λόγοις

καὶ ἐκεῖνον, δι' ὃν ἀντρεθῆσαν αἱ ὑπ' ἀριθ. 225 καὶ 838 (1879) ἀποφάσεις τοῦ Ἐρετείου Ἀθηνῶν.

Συζητήσεως δὲ γενομένης, ὁ Ἀρειος Πάγος ἐξέδοτο τὴν ὑπ' ἀριθμὸν 4 (1893) ἀπόφασίν του, δι' ἧς παρέπεμψε τὴν περὶ ἀναιρέσεως αἰτίας τοῦ Δημοσίου εἰς τὴν ὁλομέλειαν τοῦ Ἀ. Πάγου, ἥτις μετὰ προηγουμένην συζήτησιν ἐξέδοτο τὴν ὑπ' ἀριθ. 223 (1893) ἀπόφασιν, δι' ἧς ἀνῆρσε τὴν ὑπ' ἀριθ. 901 (1884) ἀπόφασιν τοῦ Ἐρετείου Ναυπλίου, ἐφ' ὅσον στηρίζεται εἰς τὸ ἔρρισμα, ὅτι ὁ νόμος ΦΛΗ' ἐπαυσεν ἰσχύον ὡς νόμος τοῦ Κράτους μόνον ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τοῦ ΦΛΘ, καὶ παρέπεμψε τὴν ἐκδικασίν των λοιπῶν λόγων ἀναιρέσεως ἐνώπιον τοῦ Α' τμήματος τοῦ Ἀρ. Πάγου. Τούτα δὲ μετὰ προηγουμένην συζήτησιν ἐξέδοτο τὴν ὑπ' ἀριθ. 378 (1894) ἀπόφασιν δι' ἧς ἀνῆρσε τὴν αὐτὴν ὑπ' ἀριθ. 901 (1884) ἀπόφασιν τοῦ Ἐρετείου Ναυπλίου καὶ διὰ παράβλασιν οὐσιώδους ὁικονομικῆς διατάξεως καὶ παρέπεμψε τὴν ὑπόθεσιν εἰς τὸ Β' τμήμα τοῦ Ἀρ. Πάγου πρὸς νέαν συζήτησιν.

Ἐπομένως καὶ μετὰ τὴν νόμιμον προδικασίαν, εἰσῆχθη ἡ προκειμένη ὑπόθεσις εἰς τὸ ἀκροατήριον τοῦ δικαστηρίου τούτου πρὸς συζήτησιν, κατὰ τὴν ἐν ἀρχῇ τῆς παρούσης ἀναφερομένην συνεδίρυσιν, καθ' ἣν παρέστησαν οἱ τῶν διαδίκων πληρεξούσιοι, οἵτινες διὰ τῶν ἀναγνωσθεισῶν ἐγγράφων προτάσεων τῶν ἡγήσαντο ὁ μὲν τοῦ ἐκκαλούντος καὶ ἐφεσιβλήτου Δημοσίου ν' ἀπορριβθῇ ἡ ἐφεσις τοῦ ἀγρινῶς ἐνάγοντος Παναγ. Τριγγέτα, νὰ γείνη δεκτὴ ἡ τοῦ Δημοσίου, νὰ μεταρρυθμισθῇ ἡ ἐκκαλουμένη ὑπ' ἀριθμὸν 835 (1878) ἀπόφασις τοῦ Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν, ν' ἀπορριβθῇ ἡ ἀγωγή τοῦ Παναγιώτου Τριγγέτα καὶ καταδικασθῶσι οἱ παριστάμενοι κληρονόμοι αὐτοῦ εἰς τὰ ἐξόδα καὶ τέλη, οἱ δὲ τῶν ἐφεσιβλήτων καὶ ἐκκαλούντων ν' ἀπορριβθῇ ἡ ἐφεσις τοῦ Δημοσίου, νὰ γείνη δεκτὴ ἡ ἐαυτῶν ἐφεσις ὡς καὶ ἡ ἀγωγή των, νὰ καταδικασθῇ τὸ Δημοσίον νὰ τοῖς πληρῶσῃ δραχ. 2400 ἐντάκως καὶ προσέτι δραχ. 95. 22 οἱ ἀπὸ τοῦ Νοεμβρίου 1877 καὶ ἐφεξῆς, ὡς καὶ τὰ δικαστικὰ ἐξόδα καὶ τέλη.

Ἀκούσαν αὐτῶν, ἀναπτυσσάντων καὶ προφορικῶς τὰς προτάσεις των ταύτας καὶ

Τοῦ Ἀντισαγγελέως,

Ἰδόν τὴν δικογραφίαν,

Ἀκροθῆν κατὰ τὸν Νόμον.

Ἐπειδὴ διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 378 (1894) ἀποφάσεως τοῦ πρώτου

ΑΠΟΦΑΣΙΣ ΤΟΥ ΑΡΕΙΟΥ ΠΑΓΟΥ

146

μος· ματαίως δὲ διέταξεν ἀποδείξει τὸ Πρωτοδικεῖον περὶ τοῦ χρόνου τῆς ἀπολύσεως αὐτοῦ, καθισταμένης οὕτω μεταρρυθμιστέας τῆς ἐκκαλούμενης ἀποφάσεως, κατὰ τὸ διὰ τῆς ἐφέσεώς του παράπονον τοῦ ἐναγόντος.

Ἐπειδὴ ὁ ἰσχυρισμὸς τοῦ Δημοσίου, ὅτι ὁ ἐνάγων δὲν ἐκέκτητο τὰ προσόντα, ἵνα διορισθῇ λογιστὴς, ἐστὶν ἀνεπίδεκτος δικαστικῆς ἐκτιμήσεως, ὡς ἀρίστος, μὴ ὀρίζοντος τοῦ Δημοσίου ποῖα προσόντα ἀπαιτοῦντο διὰ τοιαύτην θέσιν.

Ἐπειδὴ κατὰ τὸ Βασιλικὸν Διάταγμα, δι' οὗ διορίσθη ὁ ἐνάγων, ἐτέθη ἀμέσως δι' αὐτοῦ εἰς διαθεσιμότητα, δὲν ἰσχυρίζεται δὲ παντάπασιν οὗτος, ὅτι δὲν διετηρήθη ἐν τῇ καταστάσει ταύτῃ μέχρι τοῦ θανάτου αὐτοῦ· ἐπομένως δὲν δικαιούται λαβεῖν εἰμὴ τοῦς τῆς καταστάσεως ταύτης νενόμισμένους μισθοὺς μέχρι τοῦ θανάτου τοῦ ἐπὶ τῇ βάσει τοῦ νόμου ΤΕΗ' τοῦ 1856 καὶ τοῦ τοῦτον τροποποιήσαντος νόμου ΦΑΣΤ' τοῦ 1859, τοιούτεστιν τὰ 2)δ του μισθοῦ τῆς ἐνεργείας ἥτοι δραχμας 73 καὶ 32 ο)ο κατὰ μῆνα ἀπὸ τοῦ Ὀκτωβρίου 1875, ἀφ' οὗ κατὰ τὴν ἀγωγὴν καθυστερήθησαν οἱ μισθοὶ του, μέχρι τοῦ θανάτου αὐτοῦ, οὗ τον χρόνον οἱ διαδίκαι δὲν ορίζουσιν, ἵνα τὸ Δικαστήριον δυνήθῃ νὰ κάμῃ ἀκριβῆ ὑπολογισμὸν τῶν πληρωθησομένων. Εἰ καὶ ἡδυνάτο τις εἰπεῖν, ὅτι ἡ ἀγωγὴ εἶναι ἀπορριπτέα, βασιμου οὗτης τῆς ἐφέσεως τοῦ δημοσίου διὰ τοῦ ἐξῆς λόγους :

Ἐπειδὴ κατὰ τὸν Νόμον ΤΕΔ' τοῦ 1856, τοῦ ἀριθμοῦ τῶν λογιστῶν, ὀριζομένου εἰς εἰκοσιπέντε, δὲν ἐδικαιούτο ὁ Ὑπουργὸς ν' ἀπολύσῃ τοὺς παρὰ νόμον διορισθέντας, χωρὶς νὰ δύναται οὗτοι νὰ ἐπικαλεσθῶσι τὴν ἐξασφαλίζουσαν τὴν κατάστασιν τῶν νομίμως διορισθέντων ἀξιωματικῶν διατάξιν τοῦ ἐκατοστοῦ ἄθροισ τοῦ Συντάγματος.

Ἐπειδὴ ἐπὶ τοῦ προκειμένου, καθ' ὃν χρόνον ὁ ἐνάγων διωρίσθη λογιστὴς τοῦ Βασιλικοῦ Ναυτικοῦ, ὑπῆρχον μὲν δύο κεναὶ θέσεις λογιστοῦ, καθὰ δὲν ἀρνεῖται τὸ Δημοσίον, ἀλλ' ὁ Ὑπουργὸς δὲν διώρισε μόνον δύο πρὸς συμπλήρωσιν τῶν ὑπὸ τοῦ σφθέντος νόμου ὀριζομένου ἀριθμοῦ τῶν εἰκοσιπέντε, ἀλλὰ διώρισε πλείονας· ὥστε οἱ πέντε ἐκ τούτων, ὡς παρὰ τὸν νόμον διορισθέντες, ἦταν νομίμως ἀπολυτοί, ἐδικαιούτο δὲ ὁ Ὑπουργός, κατὰ τὴν διακριτικὴν αὐτοῦ ἐξουσίαν, νὰ κρί-

νη ποῖοι ἐκ τῶν τοῦ Διατάγματος τῆς 23ης Ἀπριλίου 1875 διορισθέντων ἔδει ν' ἀπολυθῶσιν, ἀφοῦ εὐδαίμονος ὑπῆρχε τότε νόμος καθιεῶν εἴτε ἀρχαιότητα, εἴτε ἐν γένει ἐπικρατέστερα δικαιώματα εἰς τὸν τυχόν κατέχοντα πρῶτον ἢ δευτέρον ἀριθμὸν ἐν τῇ ἀναγραφῇ τῶν ὀνομάτων τῶν διοριζομένων εἰς τὴν αὐτὴν θέσιν διὰ τοῦ τῆς αὐτῆς χρονολογίας Βασιλ. Διατάγματος, παρὰ τοὺς ἐπομένους ἐν τῇ ἀριθμητικῇ ταύτῃ κατατάξει. Ἐπομένως οὔτε νόμον τινὰ παρεβίβισεν ὁ Ὑπουργὸς ἀπολύσας τὸν ἐνάγοντα, καίτοι κατατεταγμένον ὑπ' ἀριθ. δευτέρου, ἐν τῷ εἰρημένῳ Διατάγματι, καὶ δὲν ἐπρωτίμηνεν αὐτὸν πρὸς διατήρησιν ἐν τῷ βαθμῷ του ἀπὸ τοῦς γεγραμμένοις κατόπιν αὐτοῦ, οὔτε δικαιώματι τοῦ ἐνάγοντος προσεβλήθη, συνεπαγομένον τὴν δικαστικὴν προστασίαν πρὸς ἀνθρώπων.

Διὰ ταῦτα:

Ἰσὺν καὶ τὰρθρα 210 καὶ ἐπομ. Πολιτ. Δικονομίας.

Δέχεται ἐν μέρει τὴν ἀπὸ 13 Ἀπριλίου 1878 ἐφεσιν τοῦ Παναγ.

Τριγγέτα καὶ

Μεταρρυθμίζον τὴν ἐκκαλουμένην ἀπόφασιν.

Δέχεται ἐν μέρει τὴν ἀγωγὴν αὐτοῦ, καὶ

Ὑποχρεοῖ τὸ Δημόσιον νὰ πληρώσῃ εἰς τὴν Εὐγενίαν Τριγγέτα καὶ Δημήτριον Τριγγέταν ὑπὸ τὰς ιδιότητά των 1) δραχμαὶ 73 καὶ 32 ο/ο (ἀριθ. 73.32 ο/ο) ἀπὸ τοῦ Ὀκτωβρίου 1875 μέχρι τῆς ἐπιδόσεως τῆς ἀγωγῆς (21 Νοεμβρίου 1877) συγκεφαλαιουμένας καὶ τοὶ δραχ. χιλίας οὐκατοσίας οὐκα εἴς (ἀριθ. 1816) ἐντόκως 8 ο/ο μέχρι ἐξοφλήσεως καὶ 2) δραχμαὶ ἐβδομήκοντα τρεῖς καὶ 32 ο/ο (ἀριθ. 73.32 ο/ο) ἀπὸ τῆς ἀγωγῆς μέχρι τοῦ θανάτου τοῦ Παναγιώτου Τριγγέτα καὶ τὰ δικαστικὰ ἐξόδα μετρίαζόμενα εἰς δραχ. ἐξήκοντα (ἀριθ. 60).

Ἐκρίθη καὶ ἀποφασίσθη ἐν Ἀθήναις τῇ 22ᾳ Δεκεμβρίου 1898.

Ἐδομοσιεύθη δ' ἐκ τῆς τῇ τριακοστῇ Δεκεμβρίου 1898.

Ὁ Ἀντιπρόεδρος

Μ. Διγενής

Ὁ Ὑπογραμματεὺς

Μ. Μπαρτινόπουλος

Αριθ. 319

Τὸ Δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου

Τμήμα Β'

Συγκείμενον ἐκ τῶν δικαστῶν Μ. Διγενῆ, Ἀντιπροέδρου (κωλυομένου τοῦ Προέδρου), Ἰ. Διοβουνιώτου, Α. Γκιών, Στ. Ἀνδροπούλου, Β. Παπαδοπούλου, Β. Ροντήρη καὶ Ἰ. Τσάτσου, Εἰσηγητοῦ, παρόντων τοῦ τε Ἀντεισαγγελέως Κων. Μανιάκη (κωλυομένου τοῦ Εἰσαγγελέως) καὶ τοῦ Ὑπογραμματέως Μάρκου Μπαρινοπούλου.

Συνεδρίασαν δημοσίᾳ ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ τοῦ καταστήματος αὐτοῦ τῇ εἰκοστῇ ὁγδῶν Νοεμβρίου 1898, ἵνα δικάσῃ ἐπὶ τῆς ἐξῆς ὑποθέσεως μεταξὺ

Τῆς ἐκκαλούσης Κυράτσης χήρας Πέτρου Βερροιοπούλου, κατοίκου Ζητούνας, ὡς ἐκ διαθήκης κληρονόμου τοῦ θελοῦ της Ἀν. Βερροιοπούλου, παρασταθείσης διὰ τοῦ πληρεξουσίου της Ἰω. Ἀραθαντινοῦ, δικηγόρου, καὶ τοῦ ἐφεσβλήτου Δαυὶδ Σχίλδ, κατοίκου Βιέννης, παρασταθέντος διὰ τοῦ πληρεξουσίου του Κων. Ἐσλιν, δικηγόρου.

Ὁ Δαυὶδ Σχίλδ, ἔμπορος ἐν Βιέννῃ καὶ αἱ ἐν Καλαμαῖς ἐμπορικαὶ ἐταιρίαι ὑπὸ τὰς ἐπωνυμίας «Κουτσουητόπουλος καὶ Δημόπουλος» καὶ «Ἀδελφοὶ Γ. Μπαλῆ» διὰ τῆς ἀπὸ 16 Μαΐου 1890, ἐνώπιον τοῦ Πρωτοδικείου Καλαμῶν αἰτήσεώς των, ὡς δανεισταὶ τοῦ ἀποβιώσαντος Ἀνάστου Βερροιοπούλου δυνάμει διαφόρων συναλλαγματικῶν, ἡτήσαντο ἵνα κηρυχθῇ ὁ ἀποβιώσας οὗτος εἰς κατάστασιν πτωχεύσεως, νὰ διεξαχθῶσιν ὅσα ὀρίζει τὸ ἄρθρον 440 τοῦ Ἐμπορικοῦ Νομοῦ καὶ νὰ ὁρισθῇ ὡς ἡμέρα τῆς πτώσεως τῶν πληρωμῶν αὐτοῦ ἡ 1 Νοεμβρίου 1881, καθὼς ἦν οὗτος ἀπεβίωσεν.

Συζητήσεως γενομένης τὸ Πρωτοδικεῖον ἐξέδοτα τὴν ὑπ' ἀριθ. 696 τοῦ 1890 ἀπόφασιν, δι' ἧς ὑπεχρέωσε τοὺς αἰτούντας ν' ἀποδείξωσι καὶ διὰ μαρτύρων, ὅτι αἱ ὑπάρχουσαι ὑπογραφαὶ τοῦ Ἀνάστου

Βερροιοπούλου εν ταῖς ἐπιδόκους συναλλαγματικαῖς καὶ γραμματέως ας ἀπεδέχθη, εἶναι γνήσαι αὐτοῦ ὑπογραφαί.

Ἐκκληθείσης τῆς αποφάσεως αὐτῆς ὑπὸ τῆς Κυράτσης Βερροιοπούλου ἐνώπιον τοῦ Ἐφετείου Ναυπλίου, τοῦτο ἐξέδοτο τὰς ἐξῆς ἀποφάσεις α') Τὴν ὑπ' ἀριθ. 551 (1891) ἐρήμην τῆς ἐκκαλοῦσης Κυράτσης Βερροιοπούλου καὶ β') τὴν ὑπ' ἀριθ. 528 τοῦ 1892 δι' ἧς δεχθὲν τὴν ἔφεισιν καὶ μεταρρυθμίσαν τὴν ἐκκληθεῖσαν τοῦ Πρωτοδικείου ἀπόφασιν, ἀπέριψε τὴν προκειμένην περί πτωχεύσεως αἰτήσιν ὡς ἀπαράδεκτον, ἐπὶ τῷ λόγῳ ὅτι ἐντὸς ἐνὸς ἔτους ἀπὸ τοῦ θανάτου τοῦ Ἀνάστου Βερροιοπούλου ἔδει οὐ μόνον νὰ ζητηθῇ ἡ πτωχεύσις αὐτοῦ, ἀλλὰ καὶ νὰ κηρυχθῇ αὐτὴ ὑπὸ τοῦ Πρωτοδικείου.

Ἀλλὰ τὴν ἀπόφασιν αὐτὴν τοῦ Ἐφετείου ὑπ' ἀριθ. 528 (1892) ὁ Ἀρείος Πάγος ἐπὶ τῇ αἰτήσιν τοῦ Δαυὶδ Σχίλδ, ἀνῆρσε διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 318 τοῦ 1895 αποφάσεώς του καὶ παρέπεμψε τὴν ὑπόθεσιν εἰς τὸ Β'. Τμημα αὐτοῦ πρὸς κατάλληλον ἐφαρμογὴν τοῦ νόμου.

Συζητήσεως δὲ γενομένης τὸ Β' τοῦτο Τμήμα ἐξέδοτο τὴν ὑπ' ἀριθ. 65 (1898) ἀπόφασιν, δι' ἧς ὑπεχρέωσε τὸν ἐφεσθλητὸν νὰ προσάγῃ νομίμως ἐπικυρωμένον ἀντίγραφον τοῦ πρὸς τὸν δικηγόρον Διονύσιον Πόταρην πληρεξουσίου ἐγγράφου, καθ' ὃ δὲν ἐχορηγήθη αὐτῷ ὑπὸ τοῦτου τὸ δικαίωμα τοῦ παραλαμβάνειν καὶ τὰ κατ' ἔφεισιν δικόγραφα καὶ προσετι ἀντίγραφον νομίμως κεκυρωμένον τῶν προτάσεων αὐτοῦ, ας ὑπέβαλεν εἰς τὸ Δικαστήριον κατὰ τὴν συζήτησιν ἐφ' ἣ ἐξεόσθη ἡ ἀνακεπεῖτα ὑπ' ἀριθ. 551 (1891) ἐρήμην ἀπόφασιν.

Ἐπομένως καὶ μετὰ τὴν νόμιμον προδικασίαν εἰσήχθη καὶ αὐτὴς ἡ προκειμένη ὑπόθεσις εἰς τὸ ἀκροατήριον τοῦ Δικαστηρίου τοῦτου πρὸς συζήτησιν, κατὰ τὴν ἐν ἀρχῇ τῆς παρούσης ἀναφερομένην συνεδρίαν, καὶ ἦν παρίστησαν οἱ τῶν διαδίκων πληρεξούσιοι, αἰετινες καὶ τῶν ἀναγνωσθεισῶν ἐγγράφων προτάσεων τῶν ἡγήσαντο.

Ὁ μὲν τῆς ἐκκαλοῦσης νὰ διαφωνήσῃ τὸ Β' τοῦτο Τμήμα πρὸς τὸ Α' καὶ νὰ παραπέμψῃ τὸ ζήτημα τοῦ χρόνου τῆς πτωχεύσεως εἰς τὴν Ὀλομέλειαν, ἀλλως νὰ γείνη δεκτὴ ἡ ἔφεσις τῆς καὶ ἐξαφανισθῇ ἡ ἐκκαλούμενη ἀπόφασιν, ν' ἀπορριφθῇ ἡ περί πτωχεύσεως αἰτήσις τοῦ ἀντιδίκου τῆς καὶ καταδικασθῇ οὗτος εἰς τὰ ἐξόδα καὶ τέλη,

Ὁ δὲ τοῦ ἐφesiβλήτου ν' ἀπορριφθῇ ἢ ἀνακοπῇ, ἄλλως ἢ ἐφesis τῆς ἀντιδίκου του, νὰ ἐπικυρωθῇ ἢ ἀνακοπτομένη, ἄλλως ἢ ἐκκαλουμένη ἀπόφασις, νὰ γένη δεκτὴ ἢ αἰτησίς του καὶ νὰ καταδικασθῇ ἢ ἀντιδικός του εἰς τὰ ἐξόδα καὶ τέλη ὄλων τῶν βαθμῶν.

Ἀκούσαν αὐτῶν ἀναπτυσζάντων καὶ προφορικῶς τὰς προτάσεις των ταύτας καὶ

Τοῦ Ἀντεισαγγελέως.

Ἰδόν τὴν δικογραφίαν.

Συεφθέν κατὰ τὸν Νόμον.

Ἐπειδὴ ἐκ τοῦ ὑπὸ τοῦ ἐφesiβλήτου προσαγομένου πληρεξουσίου ἐγγράφου ὑπ' ἀριθ. 2 τοῦ 1890, συνταχθέντος ἐνώπιον τοῦ ἐν Βιέννῃ Ἑλληνικοῦ Προξενείου, συνάγεται, ὅτι αὗτος εἶχε διορίσει πληρεξουσίους αὐτοῦ, ἵνα παριστῶσιν αὐτὸν ἐνώπιον μὲν τῶν ἐν Καλάμαϊς Δικαστηρίων τῶν Διονύσιον Πόταρην, ἄλλους δὲ δικηγόρους, ἵνα παριστῶσιν αὐτὸν ἐνώπιον ἄλλων Δικαστηρίων τοῦ Ἑλληνικοῦ Κράτους, εἰς τοιοῦτον δὲ πληρεξούσιον, ἔστω καὶ ἀντίκλητον, ἔχοντα περιορισμένην ἐντολήν, ἵνα ἐκπροσωπῇ τὸν ἐντολέα του ἐνώπιον μόνον τῶν ἐν Καλάμαϊς Δικαστηρίων, δὲν ἠδύνατο νὰ κοινοποιηθῇ ἐγκύριως ἢ ἐφesis τῆς ἐκκαλούσης, διότι κατὰ τὰ ἄρθρα 102 καὶ 153 τῆς Πολιτικῆς Δικονομίας, ἡ ἐντολὴ τοῦ κατὰ τὴν πρωτόδικον δίκην πληρεξουσίου καὶ ἀντικλήτου, παύει ἅμα τελειώσῃ πρωτοδίκως ἡ ὑπόθεσις ἐπομένως ἢ ἐνστάσει τοῦ ἐφesiβλήτου ἐστὶ βέβαιος καὶ ἀπορριπτεὰ ἀποθάνει ἢ ἐφesis κατὰ τὴν περὶ τούτου ἐνστάσιν αὐτοῦ ἢ δὲ ἀντένστασις τῆς ἐκκαλούσης περὶ ἀπαράδεκτου τῆς ρηθείσης ἐνστάσεως τοῦ ἐφesiβλήτου, ἢ στηριζομένη εἰς τὸν ἰσχυρισμὸν, ὅτι δὲν ἐπροτάθη κατὰ τὴν πρώτην συζήτησιν ἐνώπιον τῶν ἐν Ντυπλίω Ὑφετῶν, καθ' ἣν ἐξεδόθη ἡ ὑπ' ἀριθ. 51 ἀπόφασις ἐστὶν ἀνυπόστατος, διότι ἐκ τοῦ προσαγομένου νομίμως κεχυρωμένου ἀντιγράφου τῶν σχετικῶν προτάσεων τοῦ ἐφesiβλήτου ὑπὰ χρονολογίαν 27 Μαΐου 1891 ἀποδεικνύεται, ὅτι τὴν ἐνστάσιν τοῦ ἀπαράδεκτου τῆς ἐφέσεως διὰ τὸν ἀνωτέρω λόγον ἐπρότεινεν ἐκποτερητικῶς καὶ σαφῶς. Οὐδεμίαν δὲ σημασίαν ἔχει ὁ ἰσχυρισμὸς τῆς ἐκκαλούσης, ὅτι πρόκειται περὶ ἐμπορικῆς ὑποθέσεως καὶ ὁ Διονύσιος Πόταρης ἠδύνατο νὰ ὑπερασπίσῃ τὸν ἐφesiβλήτον καὶ ἐνώπιον

ΕΥΡΕΤΗΡΙΟΝ

ΤΩΝ ΠΟΛΙΤΙΚΩΝ ΑΠΟΦΑΣΕΩΝ ΤΟΥ ΑΡΕΙΟΥ ΠΑΓΟΥ ΤΟΥ ΕΤΟΥΣ 1898.

(Οἱ ἐν παρενθέσει ἀριθμοὶ εἶνε τῶν αποφάσεων καὶ οἱ ἐκτὸς τῶν παρενθέσεων εἶνε τῶν σελίδων).

Ἀδαρία.— Ὁ προτείνων κατ' ἐνστάσιν ἀδαρίαν βα-
ρεῖται τῇ ἀποδείξει 610 (155)

Ἀγαθοεργὰ καταστήματα.— Τὰ περὶ διαχειρίσεως
δημοτικῆς περιουσίας ἐφαρμόζονται καὶ ἐπ' αὐτῶν. 261 (63)

Ἀγνοία.— Δὲν δικαιολογεῖ μὴ πρότασιν ἰσχυρισμοῦ ἐν
πρώτῃ συζητήσῃ 575 (145)

Ἀγοραπωλησία. Ἐνστάσις μὴ ἐκπληρωθέντος συ-
ναλλάγματος. — Βάρη ἐπὶ κτήματος. Ἐκνίκησις.
Πώλησις καθ' ὅριον καὶ κατὰ μέτρον 362 (90)

Ἀγωγή.— Στοιχεῖα διεκδικητικῆς. Συμπλήρωσις. . . 20 (4)
— Τίνα στοιχεῖα δεόν νὰ περιέχῃ 61 (13)
— Πότε συνεπάγεται ἀκυρότητα ἢ ἔνωσις 68 (15)
— Ἡ μεταβολὴ τῆς βάσεως εἶνε λόγος ἀκυρότητος. 340 (87)
— Ἡ μνεῖα καὶ γνωστοποιήσις τῆς κατασχέσεως
εἶναι οὐσιῶδες στοιχεῖον τῆς ἀγωγῆς περὶ ἀκυρό-
τητος τῆς μετὰ κατάσχῃ ἐκποιήσεως. . . . 378 (92)
— Δὲν εἶναι ἀναγκαῖον στοιχεῖον ἢ μνεῖα τοῦ
χρόνου τῆς ἐξόδου τῆς αἰρέσεως. 678 (178)
— Μὴ προσαγομένης ἐπὶ χαρτοσήμου ὑπὸ ἐνά-
γοντος, ἀπέχει τὸ δικαστήριον. 862 (239)

Ἀγωγή.— Ἄν περιέχῃ νόμιμα στοιχεῖα ἐξετάζεται
καὶ αὐτεπαγγέλτως 949 (269)

Αἵτησις θεραπείας.— Δι' αἵτησιν περὶ ἀποζημιώ-
σεως ὑποβαλλομένην ἐν ἀνακοπῇ κατ' ἐντάλμα-
τος Ταμίου ἀπαιτεῖται αἵτησις θεραπείας 966 (272)

ΑΠΟΦΑΣΕΙΣ ΤΟΥ ΑΡΕΙΟΥ ΠΑΓΟΥ

447

- Ἀρμολογία**. — Ἀρμολογία πρὸς ἐκδοσιν πιστοποιητῆ. —
 (10) ΓΑΣ. (8081) ἀρχὴ κατοικίας ἀκτῆμονος ... 999 (279)
- Ἀρμολογία**. — Οὐχὶ ἐπὶ πάσης ἐμπορικῆς ὑποθέ-
 σεως ἀλλὰ κατὰ ὀριζομένης ὑπὸ τοῦ νόμου
 (999) ὑπάρχει ... 477 (126)
- Ἀνὴρ ὑπαρχὴν ἐξετάζεται καὶ αὐτεπαγγέλτως ... 1019 (286)
- Ἀρμολογία**. — Ὅτι οὐδεμία καίται περὶ
 (8081) αὐτοῦ νομικὴ διάταξις ... 164 (37)
- Ὅτι ἐν ἐκκαθαρίσει δὲν συνυπακούεται ἀρε-
 (8081) σις περὶ μὴ λάθους, δόλου, ἀμελείας ... 266 (67)
- Ἀρμολογία**. — Καὶ ἐν Ἰονίοις νήσοις ἀπολαύουσιν,
 (8081) ἀστ. δικαίωματων κατὰ ἀρθρ. 18 ἀστ. νόμου. ... 288 (74)
- Ἀρμολογία**. — Ὅρα «Κατάταξις» ...
- Ἀναγκαστικὴ ἀπαλλοτριώσις**. — Αἱ περὶ τῆς
 (78) ὑποδομῆς ἀποζημιώσεως ἀποφ. δὲν ὑπόκεινται εἰς
 ἀναίρεσιν. Ἀξιώσεις τρίτων δικαιούσι δημόσιον
 εἰς κατάθεσιν τμημάτων ... 99 (20)
- (181) Δὲν ἐπέρχεται ἀνεὺ ἀποζημιώσεως, ἀρνούμε-
 νον δὲ δημόσιον ἄδειαν οἰκοδομῆς εὐθύνεται διὰ
 (8081) ἀτέλειαν χρήσεως ... 779 (217)
- Πῶς γίνεται ἐκτίμησις ἀπαλλοτριωτέων ... 446 (118)
- Ἀναγκαστικὴ ἀπαλλοτριώσις**. — Ἀνεὺ γνωμοδότησεως
 βουλίου ἀνίσχυρος ἀναγκαστικὴ ὑπὸ Ὑπουργοῦ ... 466 (124)
- Ἀναγκαστικὴ ἀπαλλοτριώσις**. — Ἐκτίμησις ἀριστίας καὶ κακὸς ὑπερβαλλόμε-
 (089) ὁ ἀριθμὸς διαφεύγουσι ἐλεγχον Ἀρ. Πάγου ... 70 (15)
- (8081) Ἀπαράδεκτος λόγος δι' ἀναρμοδιότητα μὴ
 προταθεῖσιν ἐκπαιδευτικῶν ... 94 (18)
- (979) Ἐπὶ τίς λόγους ὑπέκεινται εἰς ἀναίρεσιν ἀπό-
 φασις Ὑποτάτου ἐπικυρώσας πρὸς ἐκτέλεσιν ...
- (089) ἀπὸ βλάβης ... 57 (12)
- Πῶς γίνεται ἐκτίμησις ἐν ἐν θέματι ἀποδοτικῆς ... 809 (226)
- (089) Πάγου. ... 104 (21)
- Δι' αἵτησιν περὶ ἐπιταγῶν ἀπαιτῶνται προ-
 (8081) δίκασια ... 196 (50)

- 'Αναγκαστικὰ ἔργα καὶ ἄλλα. — 120(27), 128(28),
 174(42), 240(60), 247(61),
 — ἐξοπὶ ἀνικητοσύνης ἀντὶ τοῦ. — 403(100), 407(109), 416
 ὑμῶν ὑστ' ὅπου ἀνεμῶντος. — 794(222).
 891) 774. — Ἀπαρδεύσεις κατ' ἀποφάν. — 227(58).
 892) 8101. — ταρριθυσίας πρὸς τοὺς ἀδικεῖν περὶ ἀποδείξεως. — 227(58).
 178) 881. — Ὅτι μόνον διὰ βάρους μέσα θέματα χωρεῖ ἐπὶ. — 227(58).
 78) 882. — Τινες ἀποφάσεις ὑπὸκεινται. (Ὁρ. καὶ Ἀπόφ. η) 230(58).
 — Ἡ ἐκτιμητικὴ ἀγωγὴ καὶ ἂν ἰσχυρισμοὶ διὰ
 897) 882. — πρὸς τὰς ἀποφάσεις παραδεκτὴν βελτίωσιν δι-
 φεύγει ἔλεγχον Ἀρ. Παύλου. — 230(58).
 — Ἡ μεταβολὴ τῆς βίας καὶ τῆς ἀγωγῆς ἐπὶ τῇ ἀποφάσει. — 240(87).
 — Τὸ τῆς νομιμοποιήσεως τοῦ κληρονομίου τοῦ
 892) 882. — ἀρχικοῦ διαδίκου δὲν ἐξετάζεται κατὰ συζητήσιν
 ἀναίρεσιν. — 689(181).
 12) 887. — Ἀναίρουμένης ἀποφάσεως, πίπτουσιν αἱ ἐπ' αὐ-
 τῇ στήριζόμεναι ἐπόμεναι. — 879(249).
 811) 884. — Ἐν ἐπίδοσει ὅσον νὰ σημειώται προσβολή.
 μένη δι' ἀναιρέσεως ἀποφάσεως. — 888(250).
 891) 884. — Αἰτήσεις ἐπὶ ὑπερβύσιν ἐξουσίας ὑπαγεται εἰς
 ὁλομέλειαν. — 888(251).
 81) 87. — Ὑποχρ. — 945(260).
 — Ὑποχρ. — 1144(308).
 81) 89. — Ἀπαρδεύσεις κατ' ἀποφάν. πρὸς τοὺς ἀδικεῖν. — 965(272).
 — Αἱ ἐπὶ τῇ ἀντικειμένη ἀποφάσει ἀποφάσεις ἐπὶ τῇ ἀποφάσει. — 1039(290).
 81) 89. — Ὅτι νὰ προσβληθῇ διὰ μιᾶς αἰτήσεως. — 1039(290).
 892) 808. — Πότε ἀρchetαι ἡ πρὸς ἀναίρεσιν προθεσμία ἐπὶ
 ἀποφάσεως ἀναιρέσεως. — 1039(290).
 — Ἀνακοίνωσις. — Πότε ἡ ἀποφάν. ἀποφάν. — 986(264).
 12) 89. — Ὁ μόνον καὶ κατὰ τοῦ καθ' οὗ ἡ ἀνακοίνωσις. — 986(264).
 — Ἀνακοπή. — Ἡ ἐκ τῶν προτέρων παρατήρησις ἀνακο-
 892) 89. — πῆς κατὰ δίκαι. ἀποφάσεως ἀνίσχυρος. — 254(64).

- (08) 181 — **Ἡ ἐκδοσις ἀνακτοῦν** ἀπὸ τοῦ ὁδὸς δικαιοσύνης ἐν ἡμεῖς **Δ**
 (86) 181 **πάγεται ἀκυρότητα, ἐξεταζομένην καὶ αὐτεπαγ-**
γέλειται. — **Ἡ ἀνακτοῦν** ἀπὸ τοῦ ὁδὸς δικαιοσύνης ἐν ἡμεῖς **Δ** — 506 (132)
 — **Ἡ ἀνακτοῦν** ἀπὸ τοῦ ὁδὸς δικαιοσύνης ἐν ἡμεῖς **Δ**
 (271) 281 **ἀγκυρῶν** 581 (146)
 (781) 207 — **Ἀπαρδεκταί** μετὰ τὴν **ἑξέτασιν** ἀπὸ τοῦ ὁδὸς δικαιοσύνης ἐν ἡμεῖς **Δ** — 758 (212)
 (308) 207 — **Τὸ ἀπαρδεκτὸν** μετὰ τὴν **ἑξέτασιν** ἀπὸ τοῦ ὁδὸς δικαιοσύνης ἐν ἡμεῖς **Δ** —
 (119) 281 **πρὸς τὴν ἀνακτοῦν** ἀπὸ τοῦ ὁδὸς δικαιοσύνης ἐν ἡμεῖς **Δ** — 806 (225)
 (119) 281 — **Δύνανται** νὰ προστεθῶσι διὰ προτάσεων καὶ
 (781) 281 **λόγοι** 922 (262)
 (079) 281 — **Ἀνακοπὴ ἐπὶ κληρον. τελῶν** ὅρα ἀκληρονο-
 (179) 281 **καὶ τὴν**
 — **Κατὰ πίνακος δικηγόρου, δικαιοματῶν** ὅρα **Δ** — **Ἡ ἀνακτοῦν** ἀπὸ τοῦ ὁδὸς δικαιοσύνης ἐν ἡμεῖς **Δ**
 (881) 281 **ἀναμίσθωσις** — **Ἐπὶ οἰκημάτων** διαρκεῖ ὅσον καὶ ἡ **ἑξέτασις** ἀπὸ τοῦ ὁδὸς δικαιοσύνης ἐν ἡμεῖς **Δ** — 2102 (286)
 (18) 201 **ἀνασταδιανὸς νόμος** — **Ἡ ἀνακτοῦν** ἀπὸ τοῦ ὁδὸς δικαιοσύνης ἐν ἡμεῖς **Δ** — 614 (156)
 (88) 281 **ἀνατροπὴ** — **Πράξεις** διακοπτοῦνται, **τὴν ἀνακτοῦν** ἀπὸ τοῦ ὁδὸς δικαιοσύνης ἐν ἡμεῖς **Δ** —
 (Ἡ ἀνακτοῦν ἀπὸ τοῦ ὁδὸς δικαιοσύνης ἐν ἡμεῖς **Δ**)
 (79) 081 **ὅμοι.** συμβουλίου. **Ἡ ἀνακτοῦν** ἀπὸ τοῦ ὁδὸς δικαιοσύνης ἐν ἡμεῖς **Δ** —
 (89) 281 **ὅμων** 489 (127)
 — **Ἡ ἀνακτοῦν** ἀπὸ τοῦ ὁδὸς δικαιοσύνης ἐν ἡμεῖς **Δ** — 1064 (295)
 (78) 281 — **Ἀπὸ ποτὲ ἀρχεται χρόνος ἀνατροπῆς** **Ἡ ἀνακτοῦν** ἀπὸ τοῦ ὁδὸς δικαιοσύνης ἐν ἡμεῖς **Δ** — 682 (179)
 (001) 104 — **Ἀνὰ πρὸς τὴν ἀνακτοῦν** ἀπὸ τοῦ ὁδὸς δικαιοσύνης ἐν ἡμεῖς **Δ** — 895 (254)
 — **Ἀνὰ πρὸς τὴν ἀνακτοῦν** ἀπὸ τοῦ ὁδὸς δικαιοσύνης ἐν ἡμεῖς **Δ**
 (86) 281 **ἀνὰ πρὸς τὴν ἀνακτοῦν** ἀπὸ τοῦ ὁδὸς δικαιοσύνης ἐν ἡμεῖς **Δ** — 1121 (310)
 (279) 281 **ἀνὰ πρὸς τὴν ἀνακτοῦν** ἀπὸ τοῦ ὁδὸς δικαιοσύνης ἐν ἡμεῖς **Δ** — 734 (200)
 — **Ἀνὰ πρὸς τὴν ἀνακτοῦν** ἀπὸ τοῦ ὁδὸς δικαιοσύνης ἐν ἡμεῖς **Δ**
 (08) 181 **ἀνὰ πρὸς τὴν ἀνακτοῦν** ἀπὸ τοῦ ὁδὸς δικαιοσύνης ἐν ἡμεῖς **Δ** — 944 (266)
 — **Ἀνὰ πρὸς τὴν ἀνακτοῦν** ἀπὸ τοῦ ὁδὸς δικαιοσύνης ἐν ἡμεῖς **Δ** —
 (88) 079 **ἀνὰ πρὸς τὴν ἀνακτοῦν** ἀπὸ τοῦ ὁδὸς δικαιοσύνης ἐν ἡμεῖς **Δ** — 282 (73)
 — **Ἀνὰ πρὸς τὴν ἀνακτοῦν** ἀπὸ τοῦ ὁδὸς δικαιοσύνης ἐν ἡμεῖς **Δ** —
 (27) 281 **ἀνὰ πρὸς τὴν ἀνακτοῦν** ἀπὸ τοῦ ὁδὸς δικαιοσύνης ἐν ἡμεῖς **Δ** — 250 (63)
 — **Ἀνὰ πρὸς τὴν ἀνακτοῦν** ἀπὸ τοῦ ὁδὸς δικαιοσύνης ἐν ἡμεῖς **Δ** — 1150 (316)
 (881) 281 **ἀνὰ πρὸς τὴν ἀνακτοῦν** ἀπὸ τοῦ ὁδὸς δικαιοσύνης ἐν ἡμεῖς **Δ** —
 — **Ἡ ἀνακτοῦν** ἀπὸ τοῦ ὁδὸς δικαιοσύνης ἐν ἡμεῖς **Δ** —
 (801) 281 **ἀνὰ πρὸς τὴν ἀνακτοῦν** ἀπὸ τοῦ ὁδὸς δικαιοσύνης ἐν ἡμεῖς **Δ**

- Ἀξιωματικοί.** — Περὶ διορθώσεως ἡλικίας ἀνὰ μὲν τὴν — 131 (30)
 — γὰρ πρὸς τὸν ἰσὺν ἡλικίας ἀνὰ μὲν τὴν — 167 (38)
- (561) 806 — Ἐπὶ ἀρχῆς δὲν ἀπαιτεῖται μνῆμα ἐν ἐκδόσει γ
 ὅτι ἡ ἐκδοσις ἀπὸ τοῦ ἀρχαιογράφου ἀπὸ τοῦ ἀρχαιογράφου —
- (561) 186 — 669 (172)
- (519) 857 — Ἀποσπράτευσις ἐπὶ ἀντικαθάρσει τοῦ ἀρχαιογράφου — 709 (187)
 — Ἀποσπράτευσις καὶ ἀποσπράτευσις τοῦ ἀρχαιογράφου — 4405 (306)
- (559) 808 — Περὶ προσδοκῶν καὶ ἀποδοκῶν ἀρχαιογράφου — 762 (213)
 — ἰσὺν ἀποδοκῶν καὶ ἀποδοκῶν ἀρχαιογράφου — 764 (214)
- (562) 559 — 885 (147)
 — ἀποδοκῶν καὶ ἀποδοκῶν ἀρχαιογράφου — 955 (270)
 — ἀρχαιογράφου — 957 (271)
- Ἀπαγόρευσις.** — Ὁ προσωρινὸς διαχειριστὴς ἀρχαιογράφου —
 λουθεῖ ἐκκρεμῆς διχας 696 (183)
- Ἀποδείξεις.** — Ἡ μεταβολὴ τοῦ βάρους δὲν δικαιώ
 ἀντιδικὸν βαρυνθέντος εἰς ἀναίρεσιν 104 (21)
- (561) 110 — Καὶ προαποδείξεως προσαγομένης, ὅσον νὰ δια-
 τάσσεται ἀποδείξεις 447 (26)
 — Ἐπὶ οὐδενὶ ἀποδοκῶν ἀρχαιογράφου νὰ διατάσσεται
 ἀποδείξεις 120 (27)
- (561) 881 — ..... (νῶ) 123 (28)
- (562) 1801 — Ἡ ἐκτίμησις ἀποδοκῶν δὲν ὑπόκειται εἰς
 ἐλεγχὸν ἀρχαιογράφου 164 (37)
- (562) 500 — 401 (100)
- (562) 508 — Δεὸν νὰ ἐκτιμῶνται πᾶσαι αἱ ἀποδείξεις (μὴ-
 τυρεῖς, ἐγγράφα, τεκμήρια) 221 (55),
 553 (89), 554 (140), 729
 939 (265), 982 (275)
- (562) 1511 — 241 (60)
- (562) 1512 — Δὲν συνάγεται ἐξ ἀναφερθέντων ἐν ἀρχαίᾳ ἐ-
 πείσεσιν ἀρχαιογράφου 270 (68)
- (562) 508 — Δὲν ἀπαιτεῖται ἰσὺν ἀποδοκῶν ἀρχαιογράφου
 ποτελεῖν ἀνταποδείξιν θεμάτων 282 (73)
- (562) 508 — Δὲν ἀπαιτεῖται κλητεὺς τοῦ κοίνοποιήσαν-
 τος τὴν περὶ ἀποδείξεως ἀπόφασιν διαδίκου 421 (105)
 — Ἀντιγραφα καὶ πιστοποιητικά δὲν παρέχουσι
 πάντοτε τελείαν ἀποδείξιν 434 (108)

- Πότε διατάσσεται 427 (109)
- (80) 082 Πειθόμενος, δικανικῶς, ὁ δικαστὴς ἴδεναι τὸν 556 (144)
- (86) 182 — Κρωμιμένου ὡς τελείως ἀποδεδειγμένου 802 (224)
- (18) 742 — Αὐτοδεδειγμένος, ἐπὶ ἀλλοῦ θεματός, διέταχθαι 826 (229)
- (10) 186 — Αὐτοδεδειγμένος, ἐπὶ ἀλλοῦ σχετικῶς 826 (229)
- Ἀποδοκίμασις. — Μετὰ ἐγκρίσιν ἀποδοκίμασιν ὅπου 427 (106)
- (80) 082 — Ἡ πληρωμὴ ἀπαιτήσεως ἀναγκαστικῶς 353 (89)
- Ἡ ἀνευ ἐπισημάνσεως κρινομένη ἀποφάσις 293 (75)
- (80) 082 — Ὁ Τεωμέτης ἐκτελέσας παρά 991 (277)
- (80) 082 — Οὐδεὶς παρὶ τῆς ἀποφάσεως ἀναγκαστικῶς 782 (219)
- (80) 082 — Δι' ἀναγκαστικὴν ἀπαλλοτρίωσιν 895 (254)
- (80) 082 — Ἡ ἀπόστασις εἰναι ἀντικείμενον ἀπὸ 310 (79)
- Χωρὶ ἀπὸ τοῦ νόμου ὁρίζει 331 (85)
- (81) 186 — Προθεσμία τριετὴς ἀνατροπῆς, δὲν παράταιρ 895 (254)
- (80) 082 — Ὁρ. α' Αἰτωματικοί 531 (139)
- Ἀπόφασις. — Ὁρ. α' Αἰτωματικοί 531 (139)
- Ἀποφάσεις. — Ἐκτίμησις ἀποφάσεων διαφεύγει ἔλεγ- 174 (42)
- (80) 082 — Δὲν ὑπόκειται εἰς ἀφαίρεσιν ἡ ἀπαιτούμενη 178 (43)
- (81) 186 — Ἡ ματαρρυθμιζουσα πρωτοδικεὺς ἀπόφασις 229 (58)

- (801) 764 Ἀπόφασις ὑπὸ ἀρεσιν ὄρκου δένειν ἡρώδης Π —
σεως — ἡρώδης Π 230 (58)
- (841) 846 Τινες ὑπόκεινται εἰς ἀναίρεσιν ἡρώδης Π 234 (59)
— Αἱ διατάξεις αὐτῶν ἐπὶ ἀναίρεσιν δικῆς δέν εἶναι
ὁριστικαί ἡρώδης Π 247 (61)
- (122) 908 Ἡ ἐκκαθαρίζουσα κεφάλαια λογοδοσίας δέχο-
μένη ἢ ἀπορρίπτουσα εἶναι ὁριστική 371 (91)
- (922) 928 Ἡ τοῦ Ἐφετείου ἐπικυρούσα πρωτοδικειακῆς
ὑπὸ ἀρεσιν ὄρκου εἶναι προδικαστική 801 (224)
- (801) 764 Ὄταν προσβάλλεται ὡς πλαστή δέν λαμβάνε-
ται ὑπὸ ἀρεσιν ὄρκου 808 (225)
- (98) 846 Ἡ ἐπικυρώσασα πρωτοδικειακῆς καὶ ἀναί-
ρεσας καὶ ἄλλας ἀποφάσεις μόνον καὶ ὅσον ἐπικυροῖ
(27) 906 ὑπόκειται εἰς ἀναίρεσιν 809 (226)
— Ἡ ἀναγκαστικὴ κληρονομικὴ δικαίωμα εἶ-
ναι ὡς πρὸς τοῦτο ὁριστική 878 (249)
- (772) 190 Ἡ ὑπὸ δρὸν ὄρκου εἶναι προδικαστική καὶ ἀ-
νακαλεῖται μετὰ τυχαίαν ὁδὸν δρῶν ὄρκου 913 (259)
- (912) 928 Ἀπολεσθέντος πρῶτον τοῦ ἀποφάσεως, ὁ ἐπὶ
καλούμενος ἀντιγραφὸν ὀφείλει πάλιν ἀποφασί-
σαι καὶ ὁμοίότητα 1109 (307)
- Ἀργία. — Ὅρα ἀδελφικῶς 764 (225)
- Ἀρμολογίας. — Μὴ προταθείς ἀρμολογίας ἐ-
(66) 190 νώπιον Ἐφετείου, ἀπαράδεκτος ὁ λόγος ἀναί-
σεως δι' αὐτήν 94 (18)
- (122) 908 455 (120)
— Αἰτησις ἀναίρεσιν ὅτι ὑπερβασίς ἐξορία
ὑπάγεται εἰς ὁλομέλειαν 885 (251)
— γὰρ ἐν ὑπερβασίᾳ νωστὶς φασὶν 945 (280)
- (94) 171 1074 (299)
- (981) 122 1114 (308)
Δέν εἶναι ἀρμολογία Β' τμήμα Α' 122 (308)
- (84) 871 1114 (308)
ὑπ' αὐτῶν πρῶτον ἀρμολογίας 1114 (308)
- (82) 928 Ἐπὶ αἰτήσεως περὶ παρατάσεως ἀρμολογίας 1114 (308)

- τὸ διατάξοντι τὴν ἀποδοτικὴν αὐτῶν. κατὰ τὸν νόμον 449 (118)
- Τὸ Δικαστήριον ὅμως μὴ ἐμφανιζόμενον ἐξαγορεύεται κατὰ τὸν νόμον 558 (145)
- (881) — Πότε ἐπιδίδεται ἀπόφασις ὁκνηρὸν ὄντα ἀρμόσιον; — 619 (157)
- (889) — "Ορα καὶ «Δημόσια ἔργα» — 619 (157)
- "Ορα καὶ «Συντάξεις» — 619 (157)
- Ἀστυδουλᾶκες.** — "Ορα καὶ «Συντάξεις» — 619 (157)
- Γάμος.** — Διὰ γάμων δ' ἀνήλικος δεῖται συναινέσεως τῆς μητρὸς αὐτοῦ. — 734 (200)
- (893) — "Ο μετὰ νηκὺς χετροθεσίαν ὀφειλόμενος δὲν εἶναι ἐν δυνάμει — 734 (200)
- (816) — οὐδὲ στεροῦνται πένοντα ἀκατωρῶν καὶ ἄλλων. — 734 (200)
- Γραμματίον.** — Ἡ ἀπαντήσας καὶ ἡ ἀπάντησις διὰ τὸν νόμον 477 (126)
- (817) — Ἡ ἀπάντησις ἐπὶ τῇ ἡμέρᾳ καὶ τῇ ὥρᾳ καὶ τῇ ὁδῷ καὶ τῇ ὁδῷ — 477 (126)
- Δάνεια ἐθνικὰ.** — Περὶ ἐξοφλήσεως ὁμολογιῶν καὶ τῶν ἐπὶ τῇ ὁδῷ — 477 (126)
- (118) — εἰς 25,000,000 — κατὰ τὸν νόμον 477 (126)
- (3) — 41 — κατὰ τὸν νόμον 477 (126)
- Σημασία λέξεων ὁμολογίας, χρεώγραφα. — 501 (131)
- Δανεισताί.** — Τὰς κατὰ τῶν ἀφαιρέσεων τῶν ἀποφάσεων — 501 (131)
- (181) — δικάζονται γὰρ προσβάλλωσι διὰ τὸν νόμον 501 (131)
- (182) — 501 (131)
- Δεδικασμένον.** — Ὑπάρχει δεδικασμένον ὅταν μεταξὺ τῶν αὐτῶν διαδίκων ἐλύθῃ τὸ ζήτημα ἔστω καὶ ἐν ἄλλῳ εἰσῇ ἀγωγῇ. (Πράκειται περὶ τοιοῦτος κληρονόμου). — 492 (130)
- (43) — Μόνον αἱ ὀριστικαὶ καὶ τελεσίτικοι ἀποφάσεις — 492 (130)
- ἀποτελοῦσι δεδικασμένον κατὰ τὸν νόμον 544 (142)
- (81) — 81 — ἐπὶ ἀγωγῇ περὶ πληρωμῆς γραμματίων ἀποφάσις ἀποτελεῖ δεδικασμένον διὰ τὴν περὶ ἀκυρώσεως τῶν γραμματίων ἀγωγὴν. — 574 (145)
- (189) — Πότε ἀπόφασις ἀποτελεῖ δεδικασμένον καὶ κατὰ τοῦ καθ' οὗ ἡ ἀνακοίνωσις. — 936 (264)
- Δῆμοι.** — Πῶς γίνονται ἡ ἐκτελέσεις κατὰ τῶν Δῶν. — 530 (199)
- Δημόσιον.** — Δὲν ὑποχρεοῦται ἐξ ἀναγνωρίσεως ὕπαικου ἀνευ γνωμοδ. Νομ. Συμβουλίου. — 466 (124)
- Δὲν εὐθύνεται διὰ πράξεις δικαστῶν ὑπαικού. — 466 (124)
- (895) — 466 (124)

- (811) Δέν εὐθύνεται· διὰ κατάκλησιν ἐν ἡμετέροις παλαιοῖς ὅτ
 θοῦσαν ἐκπρᾶξεν ἐν ὁρῶν μὲ τῶν ἱερῶν ἀπὸ τῆς ἐκείνης ὅτ —
 (812) Πλημύρας νοκὸς ἐκείνῃ τοῖς ἀγνοοῦνται καὶ ἐκείνῃ 697 (183)
 — Τινος ὁρῶν μὲ τῶν ἀπὸ ἀνεξάρτητος ἀπὸ τῆς ἐκείνης ὅτ —
 (751) τῶν ἐγένετο κύριον· 949 (269)
 — Δέν εὐθύνεται εἰς ἀποζημιώσιν ὑπαλλήλων
 ἐκτελεσάντων παρακλήσεις ἀπὸ τῆς ἐκείνης ὅτ — 20991 (277) Α'
 — Δέν εὐθύνεται ἐκ προφορικῶν διαταγῶν ὑπὸ τῆς ἐκείνης ὅτ — 20991 (277) Α'
 (009) τῶν 1067 (296)
 — Δέν εὐθύνεται διὰ τῶν πρὸς τὸν ὁρῶν μὲ τῶν ἀπὸ τῆς ἐκείνης ὅτ —
 (875) τῶν ὁρῶν μὲ τῶν ἀπὸ τῆς ἐκείνης ὅτ — 1492 (313)

Δημόσια Ἔργα. — Ἐν τῇ ἀγορᾷ ἐκτελεσθέντα εἰς τὴν κοινὴν ὁρῶν μὲ τῶν ἀπὸ τῆς ἐκείνης ὅτ
 (081) τῶν ὁρῶν μὲ τῶν ἀπὸ τῆς ἐκείνης ὅτ — 1884 (374) (216)

Δημόσια κτήματα. — Τινος ὁρῶν μὲ τῶν ἀπὸ τῆς ἐκείνης ὅτ
 (08) τῶν ὁρῶν μὲ τῶν ἀπὸ τῆς ἐκείνης ὅτ — 000, 000, 1123 (311)

Διαθήκαι. — Ἐν δόλῳ κατὰ Ἑνετικὸν νόμον· 14 (2)
 (181) τῶν 1067 (296)
 — Ἡ ἐκτελεστικὴ τοῦ περιεχομένου διαθήκης μὴ
 ἀντικειμένη ἐπὶ νόμους εἶναι ἀνεξέλεγκτος ὅτ — 1884 (374) (216)
 Ἄρ. Πάγου, ἡ νοκὸς ἐκείνης ὅτ — 500 (131)
 (018) τῶν 786 (220)

— κατὰ τὸν νόμον ἐκείνης ὅτ — 860 (228) (334)
Διαιτησία. — Ἡ ἐκ τῶν προτέρων ἀπὸ ἀναγκῆς
 (081) τῶν 1067 (296)
 — Τῆς ἐκ τῶν προτέρων ἀπὸ ἀναγκῆς ὅτ — 254 (64)

Διακοπή. — Θάνατος διαδίκου, ἐπέρχεται ἐπὶ τὴν διακοπήν
 ποιησέμενην ἐπὶ τῇ ἐκείνῃ ὅτ — 488 (48)

Διαγομή. — Ὁ πλειστηριασμός ἐνεργεῖται ὑπὸ συμβό-
 (081) τῶν 1067 (296)
 λαιογράφου κατὰ παραγγελίαν δικαστοῦ καὶ δὲν
 παραχωλεῖται ὑπὸ κοινῶν· 831 (231)

Διάταγμα. — Ἀρριμένον τοῦ κανονισμοῦ λεπτὸς
 (081) τῶν 1067 (296)
 ρεῖων νόμου τῇ ἐκτελεστικῇ ἀρχῇ, συνάται αὐτῇ
 (081) τῶν 1067 (296)
 νὰ προῆλθῃ τοῦτο διὰ πολλῶν διατάγματων· 298 (76)

Διατάραξις. — Δέν ἀπαίτεται ἀντιποίησις νομῶν ὅτ —
 (081) τῶν 1067 (296)
 (881) τῶν 821 (228)

- Διατίμωσις.** — **Ορ. «Προίξ».** — 55 (11)
- Διδακταλ. Δεία.** — **Αποζημιώσεις γενικού.** — **Επιθεωρητών** — 20 (4)
- Διευκρίνισις.** — **Στοιχεία διευκρίνισις.** — 382 (95)
- Δικασταί.** — **Αποχώρησις.** — **Ενεκα νόσου.** — 1136 (314)
- Δικηγορικά δικαιώματα.** — **Αρμοδιον δικαστή-** — 69 (15)
- Δουλεία.** — **Περί απαίτηται προς χρησικτησίαν.** — 653 (167)
- Εγγράφα.** — **Δεόν να εκτίμωνται.** — **Ολόκληρα.** — 193 (49)
- Εγγράφα.** — **Καί μετά εκτίμωσιν.** — **Μαρτυρίων προσαγόμενα.** — 334 (86)
- Εγγράφα.** — **Καί μετά εκτίμωσιν.** — **Μαρτυρίων προσαγόμενα.** — 283 (73)
- Εγγράφα.** — **Καί μετά εκτίμωσιν.** — **Μαρτυρίων προσαγόμενα.** — 663 (171)
- Εγγράφα.** — **Καί μετά εκτίμωσιν.** — **Μαρτυρίων προσαγόμενα.** — 347 (88)
- Εγγράφα.** — **Καί μετά εκτίμωσιν.** — **Μαρτυρίων προσαγόμενα.** — 372 (91)
- Εγγράφα.** — **Καί μετά εκτίμωσιν.** — **Μαρτυρίων προσαγόμενα.** — 557 (144)
- Εγγράφα.** — **Καί μετά εκτίμωσιν.** — **Μαρτυρίων προσαγόμενα.** — 577 (145)
- Εγγράφα.** — **Καί μετά εκτίμωσιν.** — **Μαρτυρίων προσαγόμενα.** — 722 (190)
- Εγκρίσις.** — **Η μετά την τελεσίδικον εγκρίσις.** — 581 (146)
- Εγκρίσις.** — **Η μετά την τελεσίδικον εγκρίσις.** — 402 (100)
- Εγκρίσις.** — **Η μετά την τελεσίδικον εγκρίσις.** — 1074 (298)
- Εθνικά γαία.** — **Ορ. «Παραχωρητήριον».** — 326 (82)
- Εικονικότης.** — **Η εικονικότης δέον να προβαλλήται.** — 483 (128)
- Εικονικότης.** — **Η εικονικότης δέον να προβαλλήται.** — 404 (185)

- Τὰ κηρύττοντα εἰκονικὴν τὴν μεταβίβασιν
συμβόλαια δὲν εἶναι μεταγραφτέα. Ἀποτελέσονται
τα εἰκονικὰ κατὰ τριτὸν 4140 (216)
- (11) 58 **Ἐκκλησιαστικά κτήματα.** — Μετὰ τεσσαράκοντα
ταετίαν χρησιθεύοντα 605 (152)
- (4) 08 — Τινὰ κατὰ νόμον ΑΣΜΖ θεωροῦνται κατεργα-
(20) 588 ῶμενα ὡς δημόσια 774 (216)
- (11) 08 **Ἐκκοσμοδικία.** — Ἀπαράδεκτος ἀγωγή διατελου-
(20) 588 σης ἐτέρῃς ἐκκοσμοῦς 1266 (274)
- (20) 58 **Ἐκποίησης.** — Ἡ πρὸ τῆς γνωστοποιήσεως τῆς κα-
(21) 08 τασχέσεως εἶναι ἰσχυρά 1037 (292)
- Ἐκτέλεσις.** — Τὸ ἐξ ἀλληλογράφου λ)σμου συμβόλαιον
(20) 588 μὴ ἐξαρτώμενον ἐς ὅρου εἶνε ἐκτελεστέον καὶ τὸν πῶς λυοῦν
(21) 08 προσβληθέντος ἡ)σμου 266 (67)
- (20) 588 Δὲν ἀπαιτεῖται νέα ἐκθεσις, ἐπερχομένης με-
(21) 08 ταβολῆς ἐξ ἀλλοτρίου 266 (67)
- (20) 588 Μετ' ἀναβολῆς ἀρχεὶ δηλοποιήσας πῶς καὶ τὰς 266 (67)
- (21) 08 Πῶς γίνεται κατὰ Δήμων 530 (139)
- Ἐκτέλεσις γὰρ ἀρχεῖται διὰ ἀπείρητον χρόνον .....
(20) 588 τὸν κατασχέσεως 181 (44)
- (20) 588 **Ἐκχώρησις.** — Τὸ εἰκονικὸν αὐτῆς προτείνεται κατὰ
(21) 08 ἐκδοχῶς 704 (185)
- (20) 588 — Πᾶσα ἐκχώρησις ἀπαιτήσεως κατὰ Δημοσίου
(21) 08 γνωστοποιεῖται 725 (191)
- (20) 588 Ἡ ὁμολογία ὅτι ἐγένετο καλῶς καθιστᾷ περιτωρὸν
(21) 08 τὴν ἐξέτασιν καὶ ἀνακρίσιν 856 (237)
- (20) 588 Κατὰ ἐκδοχῶς ἀντιτάσσεται ὁ ὁριζήτης .....
(21) 08 καὶ κατὰ ἐκχωρητοῦ 918 (261)
- (20) 588 **Ἐμπορικὴ πράξις.** Τίνες ἐμπορικαὶ πράξεις 830 (289)
- (21) 08 **Ἐνοικιαδὶς.** — Πῶς ἀποδεικνύονται οἱ ὅροι ἐνοικί-
(20) 588 σεως δημοτικῆς περιουσίας 240 (60)
- Ἐνστάσις.** — Ἡ δὲ ἐλλείψιν νομίμων στοιχείων ἀνύ-
(20) 588 πρότης ἀγωγῆς πότε προτείνεται 67 (13)
- Περὶ τῆς ἐνστάσεως μὴ εκπληρωθέντος συναλ-
(21) 08 λλάγματος 225 (57)
- (20) 588 Ἡ ἐνστάσις ὅτι ὁ εἰς ὃν ἐπεσοῦν ἐφεσις πληρε-

- (88) 381 ζούσιος δὲν εἶχε πληρεξουσιότητα προτείνεται εἰς
α' συζητησιν 258 (65)
- (89) 389 — Δεόν να φέρη ὅσα καὶ ἡ ἐπιθετική πράξις
365) 308 στίχοι εἰς 314 (80)
- (90) 388 — Πωλινθέντος κτήματος ὡς ἐκευπερὸς, ἡ ἐκ τῆς
ὑποθήκης ἐνστασις μόνον εἶναι πῆξ ἐξαιρετικῶς
μεταρρυθνάν. 362 (90)
- (91) 388 — "Οτι πᾶσαι αἱ ἐνστάσεις δεοντὶνα προτείνωνται
ταὶ εἰς ἀντισυζητησιν καὶ ἐπὶ κράματιων 535 (145)
- (92) 390 **Ἐντολμα.** — Προέβρου δὲν εἶναι ἀκύρον μὴ φέρων
σφραγίδα κεντρικῆς 640 (160)
- (93) 391 **Ἐντολή.** — Ἡ ἀποστολὴ χρημάτων πρὸς τὸν σκόπον
τῆς ἐπιστροφῆς συναλλαγματικῶν ἐξωφλημένων
ἀποτελεῖ ἐντολήν. 1083 (302)
- (94) 392 — "Ο ἐντολὴν εἶχε ἀγωγὴν περὶ ἀποδοχῆς
κατ' ἐντολοδόχου. 930 (263)
- (95) 393 **Ἐξύβρισις.** — Δὲν χωρεῖ ἀγωγὴ ἱκανοποίησεως ἀλλὰ
περὶ ἀποζημιώσεως 589 (150)
- (96) 394 **Ἐπανάληψις δίκης.** — Δὲν ἐξετάζεται ἡ οὐσία ἐν
τῇ δίκῃ ταύτῃ. 248 (61)
- (97) 395 **Ἐπίδειξις ἐγγράφων.** — 1154 (317)
- (98) 396 **Ἐπίδοσις.** — Ἐπὶ διαδίκου ἐν ἀλλοδαπῇ ἵστα γίνεται
ἰπὲς ρωσέφς κίμπεθορπ εκτάρχδ εἰδὸν ὅπλ. — 79 (16)
- (99) 397 — Ἡ ἀπορρίπτουσα ἐφεσίς κατ' ἀποράσεως ἐπὶ
βαλοῦσης ὅρκον κοινοποιεῖται αὐτῷ τῷ ὁμόσποντι
διαδίκῃ γὰρ 90 (17)
- (100) 398 — Ἡ συγγένεια καὶ ἀδελφότης ἐπὶ παραγγέλλοντα
δὲν εἶναι λόγος ἀκύροτητος ἐπιδόσεως. 185 (45)
- (101) 399 — Ἡ συγγένεια καὶ ἀδελφότης ἐπὶ παραγγέλλοντα
δὲν εἶναι λόγος ἀκύροτητος ἐπιδόσεως. 484 (128)
- (102) 400 — Παρόντων γειτόνων, δὲν προσλαμβάνεται
ὡς μάρτυς μὴ γείτων. 539 (141)
- (103) 401 — Ἐπὶ ἀγνώστον διαμνησθέν χρόνῳ ἐπιδόσεως
— Μεταβολὴν κατὰ τὴν ἐπὶ διάδικος κατὰ τὴν
δηλώσεως μεταβολὴν εἶναι ἀγνώστου διαμνησθέντος — 666 (171)
- (104) 402 — Περὶ προσλαμβανόμενῶν ὡς μάρτυρος γεί-
τονος 274 (69)
- (105) 403 — Περὶ προσλαμβανόμενῶν ὡς μάρτυρος γεί-
τονος 284 (73)

(3) 852	Πότε θεωρείται ἐν ἀσείᾳ ὁ στρατιωτικὸς ..	166 (39)
	Ἐπὶ ἀποσυμμάχοντος ἐντὸς τοῦ Κοράτου ..	989 (276)
(08) 116	Τὴς ἀποδεικνύει ἀγνωστον οὐχὺν ..	909 (258)
	Ἐπὶ ἐπιδοσίων δὲν γὰρ σημειώται προσβλ- λουμένη δι' ἀγαθήσεως ἀπόφασιν ..	883 (250)
(00) 308	Περὶ τῆς ὑπάρξεως παρὰγγέλίας ἐν ἀπογραφῇ φω. ἐπὶ γὰρ ὁρχοῦ ..	234 (59)
Εργολαβία	Ὁ ἐργολάβος ἐν συνόλῳ ἔργον δεῖ δε- καῖσθαι καὶ ἀπαξιωθῆναι ἐκτελεσθέν μέρος ..	4015 (291)
Βραβύκος κατάλογος	Εἰς τί εὐθύνεται ἡ Δημό- σιον δι' ἀμέλειαν διαπραγματῆς ..	35 (6)
	νῶν ἐμπεδωθὲς καὶ καταγραφέντων ..	405 (101)
Εὐρανοὶ δημοτικοί	Διάφοροι εἰσφορᾶς ὄντες καὶ πυθιάδωνται ἀφ' ἑαυτῶν πρὸς δημοσίους φόρους ..	655 (168)
Εὐμνηεῖς	Τουρκικῆς γλώσσης ..	274 (69)
Εὐμνηεῖς νόμος	Ἀποτελεῖ ἐν μετὰ εὐμνη- νευμένου ..	182 (44)
Ἐταιρεῖαι ἀνώνυμοι	Περὶ ἱστάσεως ἐξων ἐπὶ καστήριον. Ὅρα ἀνομιμοποίησις ..	
Ἐφεσίς	Μὴ σημειώσις Δικαστηρίου ἀνὸς τοῦ ..	
(31) 87	καὶ οὐ γὰρ περὶ ἡμετέρας ..	52 (10)
(11) 08	— Ἀπὸ πότε ἄρχεται προθεσμία ἐφέσεως ἐπὶ καὶ νομολογίας ἀπὸ ..	80 (16)
	ἡ νομολογία ..	91 (17)
(54) 581	— Πότε συνυπολογίζονται κερδὲς καὶ ἀπώλειαι ..	94 (18)
(821) 184	Ἐφεσίς ..	193 (49)
	καὶ ἐν ἀπογραφῇ ..	216 (52)
(141) 055	— καὶ τῶν ..	277 (249)
(171) 308	— καὶ τῶν ..	258 (65)
(08) 172	— καὶ τῶν ..	261 (66)
(57) 182	ἐπικυρώσει ἐκκληθεῖσαν ἀπόφασιν ..	282 (73)

- ἔτι καὶ μεταγενέστερον ὑποτίθεται ὅτι ἔστιν ἡ Δ —
 (14) Δὲν παρατείνεται λόγῳ ἀποστάσεως ἢ δεκάτης — 331 (85)
 — Ἀποτελέσματα ἐκπροθέσμου ἐφέσεως. Ο' — 510 (133)
 (12) Ἐπὶ τῆς ἐφέσεως. πῶς ἐρρασιάζονται ἀπόφαινεται — 331 (85)
 (108) καὶ ἐπιβλαβέστερον ὅτι ἐκκαλῶνται — 392 (252)
 Ἰόνιος κώδικ. — Περὶ προικός καὶ περὶ τῶν αὐτῶν — 208 (51)
 (181) Ἐπὶ τῶν ἀντικειμένων ἐρρασιάζονται. — 288 (74)
 — Ἀκτιδοποιή. — 318 (81)
 (87) 882 Ἐκτελέσεις. προφώνησις. — 595 (151)
 (9) 84 — Ἐπὶ νόθεσις. δὲν ἀπαλείφεται ὁρκωδότης — 649 (166)
 (171) 849 — Καταπίστευμα οἰκογενειακόν. Ἐνδῆλω — 974 (273)
 (281) 888 — Παροράφῃ. Δαθήκη. Γάμος. ἱερωμένων. — 1014 (285)
 (28) 84 — Περὶ τῶν καὶ καρπῶν προικός. — 246 (61)
 Ἰόνιος πολιτεία. — 246 (61)
 (05) 888 — Καταμνήσεις. — 715 (188)
 (802) 84 — Καταπίστευμα. — 974 (273)
 (183) 84 — Καταπιστευτέος ὅρος. — 610 (155)
 (111) 84 — Καταμνήσεις δίκης. — 154 (35)
 (18) 84 — Καρποί. — 1014 (285)
 (119) 887 — Κατάσχες. — 519 (135)
 (181) 888 — Κατάσχες. — 377 (92)
 (082) 800 — Κατάσχες. — 689 (181)
 (818) 181 — Κατάσχες. — 845 (234)
 (181) 887 — Κατάσχες. — 1035 (289)

- Διὰ τῆς εἰς χεῖρας τρίτου δὲν ἄρχεται ἐκτέ-
 λεισι. — 181 (44)
- Κατάταξις.** — Ὁ ράναρὸς πικρὸν ἀδόλως πίνει καὶ ἐξέρχεται —
 πόκει παρὰ εἰς φάτοζ μαίωσιν. — 782 (219)
- (269) 800 — Περὶ τῆς προσαγωγῆς τῶν δικαιογραφῶν — 1079 (301)
- Κληροδοσία.** — Ὑπὲρ ἀσέλων προσώπων — 500 (131)
- (17) 889 — Περὶ ἀνάκλησεως λόγω ἐχθρας, μίσους, μετὰ
 ἐν διαθέτου καὶ κληροδόχου — 283 (73)
- (161) 896 — Σιωπηρὰ ἀνάκλησις — 48 (9)
- (881) 898 — Τις ἐπιδιώκει τὰ ὑπὲρ τῶν πτωχῶν — 673 (177)
- Κληρονομία.** — Ἄν εἶναι τίτλος κυριότητος — 692 (182)
- (879) 899 — Περὶ ἐκουσίων κληρονομιῶν — 440 (33)
- (889) 910 — Ὅτι αἱ ἀπορήσεις ἀνεπίδες — 196 (50)
- Κληρονομικὰ πέλνη.** — Ὅτι αἱ ἀπορήσεις ἀνεπίδες — 865 (246)
- (18) 911 — Πῶς λογίζεται ἡ θυγὴς οἰκία πρὸς δὴλωσιν.
 — 742 (206)
- (881) 912 — Πρὸς τὴν — 1028 (287)
- Κωπτευσίς.** — Δὲν ἀπαιτεῖται κλητευσίς τοῦ κοινοποι-
 οῦντος ἀπὸ τῆς ἀποδείξεως ὑπόστασιν — 421 (105)
- Κοινωνία.** — Διὰ τὴν κοινωνίαν ὡς πρὸ μίσθωσιν
 (881) 913 — 440 (115)
- (88) 914 — Ἐπὶ διανομῇ διὰ πλειστηριασμοῦ — 834 (231)
- Κοῖτες.** — Περὶ τῶν παραχωρηθεισῶν αὐτοῖς γαιῶν — 148 (34)
- (889) 915 — Κρητικὰ γραμματικά — 753 (211)
- (86) 916 — 692 (182)
- Κυριότης.** — Ὅτι καὶ ἡ κληρονομία εἶναι τίτλος — 692 (182)
- (881) 917 — 1003 (280)
- Λιμενικοὶ φόροι.** — Τις εὐθύνεται διὰ τὴν εἰς-
 πραξίν. — 1461 (318)
- (88) 918 — Περὶ λογιστῶν Β. Ναυτικού. — 718 (189)
- (181) 919 — Τίνες ὑπόλογοι — 725 (191)
- (889) 920 — Περὶ ἐκχωρήσεως ἀπαιτήσεως κατὰ Δημοσίου. — 725 (191)

(1882) Επὶ διαταράξεως δὲν ἀπαιτεῖται ἀντιποίη-	821 (228)
(10) Περὶ τοῦ στοιχείου κἀννοια κυρίου ὅτι ἐνέ-	1027 (288)
Νομικὸν συμβούλιον. — Διὰ τίνας πράξεις Ὑποὺρ-	315 (80)
(8) 22	466 (124)
Νομιμοποίησις. — Περὶ νομιμοποίησεως ξένων ἀνω-	127 (29)
(9) 34 — Κατὰ συζήτησιν ἀναιρέσεως δὲν ἐξετάζεται ἡ	689 (181)
(9) 34 — Πῶς καταργεῖται	274 (69)
Ὁδοποιΐα. — Πῶς γίνεται ἐκτίμησις καταλαμβανομέ-	446 (118)
Ὁμολογίαι. — Ὅρ. «Δάνεια ἐθνικά.» — Ὅρ. «Πα-	
Ὁμολογία. — Τὸ ὁμολογημένον θεωρεῖται ἀποδεδειγ-	758 (212)
(55) 818	70 (15)
(511) 1801	575 (145)
Ὅρκος. — Περὶ τῶν ἐπάγεται καὶ ἐπιβάλλεται	722 (190)
(522) 528	234 (59)
— Δίδεται καὶ κατ' οἶκον ὑγὴ ἀσθενείας	277 (70)
(722) 528	294 (75)
— Ὁ ἐπακτός προτιμᾶται δικαστικῷ	371 (91)
(508) 125	385 (96)
(501) 51	110 (24)
(502) 51	281 (73)
(4) 02	643 (164)
(51) 041	700 (184)
	704 (185)

- (103) 857 — Περὶ τοῦ ἐπιδοθητικῶς ἐπαγομένου 748 (207)
(252) 808 — Περὶ ἀνάκλησως ἐπαχθέντος ὅρκου 944 (266)
(26) 451 — Περὶ τοῦ δικαστικοῦ πότε ἐπιβάλλεται 802 (224)
(26) 451 — Τίνι κοινοποιεῖται ἡ ἀπορριπτούσα ἐφείσιν κατ
(211) 811 — Ἀποφάσεις ἐπιβαλλούσης ὁρκῶν ἀποφασίζουσιν 145 (45)
(081) 380 — Μετὰ ὅρκον δὲν ἀνακαλεῖται ἀπόφασις 1150 (316)
(212) 887 — 234 (59)
Παραγγελία. — Γεννὰ ἀγωγὴν λογοδοσίας κατὰ παρ
(122) 887 — 730 (263)
Παραγγελία πρὸς ἐπίδοσιν. — Ἀποδεικνύεται
(212) 887 — 234 (59)
Παραγραφή. — Κοινηὴ ἀποσβεστικὴ 20 (4)
(012) 811 — Τοῦ λογιστικοῦ νόμου, πῶς διακόπτεται, πότε
προτείνεται 218 (53)
(081) 887 — 945 (266)
(081) 887 — Ἡ ὑπὲρ ἀνηλίκου πενταετὴς ἀπὸ ἐνηλικίωσης
— οὐ δύναται νὰ ἀποδεικνύται 1121 (310)
(201) 121 — 1137 (315)
Παραίτησις. — Ἡ ἐκ τῶν προτέρων ἀπὸ ἀνακοπῆς
κατ' ἀποφάσεως διαιτητικῆς ἀνίσχυρος 254 (64)
(251) 071 — Δὲν χωρεῖ εἰσπηρὼς παραίτησις ἀπὸ αἰτίας
(002) 811 — 353 (89)
— Αἰταιτεῖται νὰ ἀποδεικνύται προηγουμένως ὅτι
ὑπερθεματιστὴς ἐν γνώσει τῆς ἀναστολῆς δὲν λο-
γίζεται παραίτησις τῆς προέσβου 769 (215)
Παραχωρητήριον. — Ἐκδόσις παραχωρητήριου 225 (57)
(02) 801 — 225 (57)
Παρέκτασις προθεσμίας. — Ὁρὰ «Προθεσμία»,
(11) 887 — 225 (57)
(28) 121 — 225 (57)
Παρεμπόδις. — Κατὰ τίνων ἀπευθύνεται 34 (6)
(25) 811 — Αἰταιτεῖται συνάφειαν πρὸς δικαζομένην δίκην
— Ἐμπόδιον τοῦ Β' τμήματος Ἄρ. Πέγου
(202) 811 — 631 (159)
(122) 887 — Τὶ δύναται νὰ προτείνῃ παρεμποδίων 1002 (280)

Πράξιον. — Πώς ἐγγράφεται ἡ υπόθεσις	738 (201)
(808) 410	806 (225)
Πλάνη. — Περὶ τοῦ δίκαιον, περὶ τὰ πράγματα	154 (35)
(808) 308	
Προδικασιμότης. — Διὰ τί ἀπομακρύνει τὸν ἀντιδικόν	452 (119)
(818) 0611	685 (180)
— Ὑπερθεματίσας ἐν γνώσει ἀναστολῆς	769 (215)
— Περὶ τοῦ ἐνεργουμένου συνεπέα ἀποφάσεως	739 (231)
(808) 089	
Πληρεξουσιότης. — Παρὰ τὸν ἀντιδικόν	1187 (315)
(86) 4	
(A) 08	1165 (319)
Πραγματογνωμοσύνη. — Χρόνος παραδόσεως, στίλβει	639 (160)
(808) 812	
(018) 1311	470 (125)
(818) 781	421 (105)
— Ἀπαιτεῖται ἡ ἀρίστη τῶν ἐπὶ τῇ δια	1076 (300)
(808) 808	
Προαποδείξεις. — Ὅρα καὶ Ἀποδείξεις	
Προδιδασμοὶ Ἀξιωματικῶν. — Ὅρα καὶ Ἀξιώματα	
(818) 808	
Προδικασία. — Ἀπαρρέχεται ἐνώπιον Α. Π. αἰτε	
(808) 808	
Προθεσμία. — Πότε παρτείνεται λόγῳ ἀποστάσεως	65 (14)
(808) 808	331 (85)
(808) 808	143 (25)
— Πώς λογίζονται ἐπὶ κληρονομικῶν τελῶν	742 (206)
(808) 808	1023 (287)

- Περὶ ἀναπλοῦς πρὸς θεομεινὸν ἐπὶ πλάκοις ἐξ ὧν ἐκλήθη
(281) 81 κατὰ διακοπὰς ὑπομνησμάτων ἀναπλοῦς. — 988 (276)
- Προίξ.** — Περὶ προίξ καὶ τοκῶν αὐτῆς κατὰ ἰονίον
(281) 77 καὶ δίκαια καὶ τοκῶν αὐτῆς κατὰ ἰονίον. — 208 (54)
- 1014 (285)
- (27) 802 — Πότε ἢ παρ' ἐξωτικῶν προίξ εἶναι ἐπιτρέ-
πτει. — 215 (52)
- (281) 804 — Πῶς συνάγεται διατήρησις προίξ. — 548 (143)
- Προικοδομήσεις.** — Πότε αὐτῶν τοκοὶ καὶ ἀρπύγες
(281) 805 — 458 (36)
- Πρόκλησις.** — Συνέπεται προκλήσεως. — 307 (78)
- Προσημείωσις.** — Πότε μετατρέπεται εἰς ὑποθήκην
(281) 806 — 461 (123)
- Προσωρινὴ ἐκτέλεσις.** — Τίνες ἀποφάσεις εἶναι
προσωρινῶς ἐκτελεσταί. — 1086 (303)
- Προσωρινὰ μέτρα.** — Πότε λαμβάνονται. — Ἀρμο-
(281) 807 — 821 (228)
- Προσωπικὴ κράτησις.** — Ἀπαγγέλλεται πάντοτε
(281) 808 — 611 (155)
- Προτάσεις.** — Ὑπὸ τοῦ Ἐφετερίου ἐκτιμᾶται ἡ προ-
τοδικὸς ἀπόφασις ἐπὶ τῇ βάσει ὑποβαλλομένων
(281) 809 — 464 (37)
- Πτώχευσις.** — Συνέπεται ἀνακλήσεως πτωχεύσεως
(281) 810 — 840 (233)
- Ῥέον ὕδωρ.** — Ἀρμοδιότης Εἰρηνοδίκου
(281) 811 — 1052 (292)
- Ῥυποποιία.** — Τίνες ὑπεύθυνοι εἰς ἀποζημιώσιν καὶ
(281) 812 — 181 (44)
- 639 (160)
- Συκοφαντία.** — ("Ορα «Καταμήνυσις»)
(281) 813 — 624 (158)
- Συμβάσεις ὑπὲρ τρίτων.** — Τίνα τὰ δικαιώματα
τῶν τρίτων. — 624 (158)
- Συμβόλαια.** — Ἐκτιμῶνται ἀνεξέλεγκτως ὑπὸ δικα-
στῶν οὐσίας. — 416 (104)
- (281) 814 — 892 (252)
- (1) 1 — Τίνες αἱ ἀνάγκαι μνησθῆναι ἐν ἐπιστημονικῇ συμβόλῳ
— 786 (220)

- Συμψηφισμός.** — Πότε νά ἀρχή νά παρῶνται δεξι —
 88(5) 88 — Πότε νά ἀρχή νά παρῶνται δεξι — 515 (134)
 — Συμψηφισμός ἀποδείξεως — 390 (98)
- Συνάλλαγματική.** — Ἀπό πότε ἀρχοῦνται τόκοι — 477 (126)
- Συντάξεις.** — Περὶ τῶν ἐκτελεστικῶν τοῦ νόμου δια-
 ταγμάτων — 298 (76)
- (25) 612 — Συντάξεις ἀστυνομικῶν κλητῶν, χηρῶν ἀδελφῶν
 (251) 84 — τῶν καὶ ὁρφανῶν — 459 (122)
- (25) 85 — Συντάξεις μεπαδικῶν εἰς ἀλλοδαπὰν — 6 (2)
- Συνυποσχετικόν.** — Περὶ τῆς παρατήσεως ἀπὸ τῆς
 (251) 104 — ἀναγκῆς κατὰ τῆς διαιτητικῆς ἀποφάσεως, περὶ
 τῆς διαδικασίας κλπ. — 254 (64)
- Τόκοι.** — Ὑπερμερίας δημοσίου — 812 (227)
 — αἰμα — 347 (88)
 (255) 128 — Προϊκοδοτήσεων — 159 (36)
 — Ἐπὶ καταλαμβάνομένων δι' ὁδοὺς κτημάτων — 447 (117)
- (251) 112 — Τόκοι, τόκων, κλπ. — 855 (237)
 — Νόμιμος τόκος — 931 (263)
 — Ἐπὶ ναυίμου προίκος — 1014 (285)
- Τοιχοκλῆτος νόμος.** — Περὶ θεσμοῦ τοιχοκλῆτος — 790 (221)
- Ὑπερμερία.** — Δόλοι καλύοντες ὑπερμερίαν — 430 (107)
 (251) 2601 — 1128 (312)
- Υἱοθεσία.** — Κατὰ Ἰόνιον κώδικα — 649 (166)
- Υποθήκη.** — Τίνες εἶνε τρίτοι διακάτοχοι — 136 (31)
- (251) 288 — Πότε καταργεῖται — 362 (90)
 — Ἀνάγκη νά περιγράφεται τὸ κτήμα — 923 (262)
- Υπουργός.** — Ὅρ. «Νομικὸν Συμβούλιον» — 500 (131)
- Φαλαγγίται.** — Ὅρ. «Προϊκοδοτήσεις» — 500 (131)
- Φαλκίδιον.** — Περὶ βάρους ἀποδείξεως — 577 (145)
- Φόβος.** — Περὶ στοιχείων φόβου — 4 (1)
- Φόρος δημοτικός.** — Ἐπὶ τίνων ἐπιβάλλεται — 4 (1)

Χαρτόσημον.— Περὶ τῶν ἐξοφλητικῶν ἀποδείξεων 372 (91)

Χρεώγραφα.— Ὅρ «Δάνεια ἐθνικά»

Χρησικτησία.— Προσαύξεις νομῆς κλπ. 20 (4)

— Ἐκκλησιαστικῶν κτημάτων 605 (152)

— Δουλειῶν 653 (167)

— Τίνα ἀπαιτοῦνται 1092 (304)

Χρημάτια.— Δικαιώματα πατρὸς ἐπὶ ἀπροσπορίστου 996 (278)

Τ Ε Λ Ο Σ

ΤΟΥ ΕΥΡΕΤΗΡΙΟΥ ΤΩΝ ΑΠΟΦΑΣΕΩΝ ΤΟΥ 1898.

ΣΠΟΥΔΑΙΟΝ ΠΑΡΟΡΑΜΑ

Κατὰ λάθος τοῦ τυπογράφου ἐγένετο δις κατὰ σειρὰν ἀρίθμους τῶν σελίδων 1135 καὶ 1136.

Κατά γὰρ τοῦ τυπογράφου ἐγένετο ὅς κατὰ ἀνάγκην

ἐκδόθησαν τὰς ἀρχαίας 1135 καὶ 1136.

ΣΥΛΛΟΓΗ ΠΑΡΟΛΑΜΑ

Κατὰ γὰρ τοῦ τυπογράφου ἐγένετο ὅς κατὰ ἀνάγκην

ἐκδόθησαν τὰς ἀρχαίας 1135 καὶ 1136.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

300

ΚΟ

Κουντουριώτης, Ν.

ΑΠΟΦΑΣΕΙΣ ΤΟΥ ΑΡΕΙΟΥ ΠΑΓΟΥ

ἀριθ. χρ. 6223

Ἡμερομηνία
ἐπιστροφῆς

ΟΝΟΜΑΤΕΠΩΝΥΜΟΝ

Δημόσια Κεντρική Βιβλ

